

Gr

Se

BIBLIOTECA NAZ.
Vittorio Emanuele III

XLII

G

49

NAPOLI

XLII

G

80-119

17
**CHARITONIS
APHRODISIENSIS**

DE

**CHAEREA ET CALLIRHOE
AMATORIARVM NARRATIONVM**

LIBRI VIII.

GRAECE ET LATINE

IACOBVS PHILIPPVS D'ORVILLE

PVBLICAVIT

ANIMADVERSIONESQVE ADIECIT

IOHANNES IACOBVS REISKE

LATINE VERTIT

EDITIO ALTERA

EMENDATIONIBVS VIRORVM DOCTORVM

ADIECTIS AVCTIOR.

LIPSIAE

SVMTV E. B. SCHWICKERTI

clolcccLxxxiii.

LECTVRIS

S. P. D.

CHRISTIANVS DANIEL BECK.

In tanto, tamque et laudabili et utili, Graecarum litterarum, quod nunc viget, studio, consilium repetendi Lipsiensibus formulis Charitonis Doruilliani integri, quod librarius, Vir, cuius liberalitatem iam saepius optimis litteris prodesse studuisse constat, suscepit, mea vel excusatione vel commendatione egere nullo unquam modo potest. Nam siue commentarii, quo futilem scriptorem ornavit Doruillius, praestantiam ac ubertatem contemplati fueritis; siue spectaueritis pretium, quo vendebatur liber, cuius usu nostis Ipsi vix quengquam carere posse, qui naturam et indolem linguae Graecae intelligere recte et plane capere velit, nimis magnum pro facultatibus eorum, qui has litteras tractant; siue denique cogitaueritis Vobiscum raritatem eiusdem libri his in oris: ubique multas, easque graues, reperietis causas, quae suadere poterant, ut efficeretur, quo liber ille melius eni haberique facilius posset. In qua quidem re haec mihi prima fuit cura, ut et verba scriptoris et editoris commentarius optime, hoc est, ita legerentur, ut nec vitia operarum, nec errores, quos Doruillius in Latinis nouumquam commisisse deprehendebatur, quengquam offenderent. Itaque hos, ut illa, diligenter emendaui. Tum Indices sunt ita mutati, ut huic Editioni paginae singulae responderent. Charitoni vero ipsi adiectae a me sunt cum eae coniecturae, quibus post Doruillium Abreschius

atque Pierfomus, Summi Viri, emendare Graecum conati sunt, tum meae etiam; in quibus proferendis et exornandis si maiorem curam desideraueritis, cogitetis velim, me non multum operae impendendum credidisse scriptori, qui non meretur, nisi semel, legi. Est enim ex illo leuissimorum scriptorum genere, qui saeculo quarto ac quinto amatorias composuerunt fabulas tales, quae leges verisimilitudinis omnes migrarent, ab inuentione et ingenio auctorum nullam haberent commendationem, narratione lectoribus taedium crearent, monstrarent denique pravae et seruilis veterum imitationis *) vestigia; multo deterior Herodiano et Achille, melior Longo. Cui quum nuper contigerit cura Viri ob ingenii et doctrinae copiam celeberrimi, nemo recte nos reprehendet, qui Charitonis narrationes repeti iusserimus, imprimis cum certum sit, multa nunc ex hoc amatoriarum fabularum genere, etiam longe ineptiora, verum vernacula lingua scripta, cupidissime non legi, sed deuorari. Scripsi Lipsiae, d. VII. Oct. clobccclxxxi.

*) Vid. V. C. Villoisonus praef. ad Long. p. 7. ff. Constitueram per huius praefationis opportunitatem copiosius et de Charitone et de reliquis scriptoribus amatoriiis agere, sed nec temporis breuitas, nec aliorum laborum multitudo patiebatur.

LECTORI Φιλέλληνι S.

IAC. PHIL. D'ORVILLE.

CHARITONIS *Aphrodisiensis Amatorias Narrationes de Chaerea et Callirrhoë* tandem e Bibliothecarum tenebris in lucem productas accipis, Lector Erudite.

Non semel litteraturae Graecae amantiores Viri huius Erotici scriptoris exoptauerunt fieri editionem; nec defuerunt, qui hac in parte publicis votis satisfacere fuerint meditati. Rationem enim habendam esse quarumcumque tabularum, quas e tanto veterum monumentorum naufragio lapsus saeculorum reliquas fecerit, numquam dubitauerunt ii, quibus datum, antiquae eruditioni pretium suum posse ponere.

Memini, coram me, ante hos fere triginta annos Lutetiae Parisiorum versante, saepe huius *Charitonis Aphrodisiensis* et *Xenophontis Ephefi* mentionem fuisse iniectam a doctissimo *Bernardo Montefalconio*: vtpote qui e litterarum vtilitate fore putaret, vt omnium Eroticorum corpus, qui Graece scripsissent, conficeretur, nec huic instituto promouendo opem suam negaturus videretur. Circa eadem tempora *Antonius Maria Saluinius*, qui priscarum elegantiarum decus in paucis per Italiam sustinebat, *Charitonem* sua manu exscripsit consilio per otium eius prodendi.

Deinde *Cl. V. Antonius Cocchius, Florentinus, pridem in Pisano Athenaeo Medicinæ, nunc in patrio Naturalis Philosophiæ publicus Professor*, laborem huius *Codici* describendi suscepit. Postquam enim *Xenophontem Ephesium* ab interitu, adplaudente orbe erudito, vindicasset, decreuerat hunc *Charitonem* simili cura dignari; quos argumenti similitudo et eadem fortunæ benignitas, in *Codice* vnico ambos complexa, et ab æui dentibus tutata, adhuc dum consociauerant.

Interea etiam in patria nostra consilia coepta fuerunt de *Xenophonte* hoc non modo typis iterando, verum ipsi quoque *Charitone* adiiciendo. *Henricus enim Brenemannus*, Vir longiorē vita et faustiorē exitu dignissimus, spem excitauerat ab *Antonio Maria Saluino*, cuius eximiam humanitatem toties et tam constanter expertus fuerat, dum *Florentino Pandectarum* exemplari conferendo vacaret, se facile impetraturum *Charitonis* quidem in scriptis adhuc latentis apographum, *Xenophontis* autem exemplar iterum ad *Codicem* exactum. *Petrus vero Burmannus*, pro sua indefessa in litterarum omnium incrementa propensione, *Abrahamum Torrenium*, Graecæ Latineque bene doctum hominem, cuique debetur *Valerii Maximi* editio luculenta, incitare non desinebat, atque iam euicerat, vti hanc spartam ornandam susciperet. Verum exitum res sortita non est.

Cum vero ipse, a Francica et Anglica peregrinatione redux, post aliquot mensium in patria moram, in Italiam iter et Siciliam suscipere decreuisssem, *Petrus* idem *Burmannus*, cuius auctoritas

P R A E F A T I O.

apud me plurimum valebat, cuiusque manes haud umquam venerari desinam, adhortari amanter per se iam satis cupidum, ut quavis machina adhibita haec *κείμενια* mecum in patriam reportare contenderem.

Ad amoenissimum itaque illud Musarum domicilium, urbem Florentiae, delatus, nihil antiquius habui, quam ut *Ant. Mariam Saluinum* desiderii mei explicandi causa adirem. At vacillans senis valetudo, litterarias tamen Veneres in profecta admodum aetate adhuc respirantis, opportunitatem negotii perficiendi non praebuit.

Intellecto autem, Virum Clarissimum, *Antonium Cocchium*, non modo *Xenophontem Ephesium* publicasse, sed idem consilium circa *Charitonem* cum maxime agitare, eius in amicitiam me insinuare non dubitavi; ad quam patentissimum aditum mihi fecit ipsa Viri praedicata humanitas, quamque diligentius excolere eius singularis virtus et eruditio persuadebant. Efficax coagulum accessit *Antonius Franciscus Gorius*, summa comitate in exteros notus, et praecellenti antiquitatis cognitione, in eamque doctrinarum partem amplissimis meritis Vir famigeratissimus.

Fructum autem vberimum et exoptatum huius eruditae consuetudinis et amicitiae tuli; doctissimus enim *Cocchius*, cum horas, quas ipsi vacuas relinquebat felix et frequens clinicae artis cura, impendere decreuisset *Graecis* quibusdam *Chirurgiae Scriptoribus*, quorum singularem *Codicem* et luce adhuc carentem servabat *Laurentianae Bibliothecae* ditissimus thesaurus, non modo

P R A E F A T I O.

Xenophontem emendatum, et multis in lacunis suppletum, concessit, verum etiam sua manu et summa fide expressum ex *Charitonen Bombyce* exemplar meo arbitrio publicandum permisit. Non abs re fuerit, priusquam sermonem pertexam, *Codicis* ipsius et *Apographi* notitiam Lectori praebere, qualem suae operae praemisit ipse Vir laudatissimus.

„Florentiae in monasterio Cassinensium, quod vulgo Abbatia
 „Florentina vocatur, multi codices manu scripti seruantur, a
 „Montfauconio recensiti in Diario Italico, quos inter insignis
 „est, qui Octauii forma fere quadrata, foliisque constans CXL,
 „litteris minutissimis paulumque obsoleti coloris, bombycinus,
 „nitide et perquam emendate scriptus, saeculo, vt videtur, XIII.
 „opuscula continet XXIII. variorum auctorum, quorum pleraque
 „Christianam Theologiam aut Historiam Byzantinam spectant,
 „iam, ni fallor, vulgata. Caetera sunt Longi Pastoralia, Achillis
 „Alexandrini Tatii Amatoria, Charitonis Aphrodisiensis item
 „Amatoria, Xenophontis Ephesii Ephesiaca, Aesopi vita anti-
 „quior et fabulae ordine litterarum, versusque aliquot τοῦ Ζήζα.
 „Charitonis Amatoria, nondum edita, foliis XXI ^{$\frac{1}{viii}$} id est paginis
 „XLII ^{$\frac{1}{iv}$} continentur, quarum prima, vt et Achillis Tatii postre-
 „ma, ita est carbone obscurata atque interlita, vt plurima verba
 „nullo modo legi potuerint. Neque aliundè ea supplere licuit,
 „cum Charitonis huiusce Codicem, quem Fabricius indicare
 „videtur in Bibliotheca Vaticana, saepius frustra quaesierim,

P R A E F A T I O.

„Charitonis cuiusdam, si bene memini, martyris Christiani Vita
„ibi solummodo occurrente.

„Haec Charitonis Amatoria maxima qua potui fide et dili-
„gentia ex ipso codice in Bibliotheca Monasterii exscripsi a XVIII.
„Nouembris MDCCXXVII. ad XXIX. Aprilis MDCCXXVIII.
„Exscriperat olim et Ant. Mar. Saluinius, vir doctissimus, qui,
„vt a me audiuit, ea me habere, deque iis edendis cogitare,
„exemplar suum mihi tradidit, vt adnotationes suas et varias
„lectiones, si quae essent, exciperem. Quod quidem feci,
„erant vero perpaucae, exemplarque apud me seruo haeredi eius
„redditurus, cum liber fuerit excusus. Hanc enim ipse mihi
„potestatem fecit, atque ego vicissim pollicitus sum, humanita-
„tem eius cum eximia eruditione coniunctam in praefatione ope-
„ris me laudaturum. „ Haecenus *Cl. Cocchi*us.

Mihi in patriam autem reduci aliis negotiis occupari conti-
git: vt vix hunc *Charitonem* respicere licuerit, nisi quatenus in-
ter legendum iam olim obuias maxime scribarum hallucinationes
correxerim. Tandem tamen ante hos quinque annos, laxius
paullo otium nactus, serio cogitare coepi de publicando huius
Erotici contextu Graeco, et maxime adfectis locis obiter resti-
tuendis; nec multi menses elapsi fuerunt, cum Batauis typis
auctor descriptus fuerit. Sed quoniam ex collatione iterata in
Xenophonte tot lectiones restitutas, tot lacunas suppletas ani-
maduertissem, similem operam *Charitoni* posse prodesse au-
tumabam, quantumuis fidum videretur apographum duorum

P R A E F A T I O.

Graece peritissimorum Virorum labore diuersis temporibus confectum.

Me iterum conuerti itaque ad spectatam *Cl. Cocchii* humanitatem, ab eoque petii, vt ad contextum iam typis descriptum exigeret, vel per se, vel alium Graece doctum, rursus authenticas chartas : in eumque finem exemplar Florentiam misi. Accidit autem per longinquitatem et difficultatem itineris maritimi, bellicae enim naues hinc inde commercia infesta habebant, vt et serius liber perferretur, et perlatus Virum laudatissimum occupationem offenderet ; qui tamen laborem, adiutante Filio eius, tum vndecim annos nato, sed supra aetatem cognitione vtriusque sermonis imbuto, in meam gratiam suscepit ipse, et Variationes in libro primo occurrentes transmisit ; in reliquis recognoscendis perrecturus, nisi fructum inde redundaturum haudquaquam responsurum percepisset operae tam taediosae. Nam in primo quidem libro quaedam aberrationes deprehensae fuerant : tamen vix vllae alicuius momenti : vt merito etiam minus in reliquis describendis aberrasse vel se, vel *Saluinium*, coniecerit, quando et ipsi essent lectioni magis assueti, et ipsius contextus expeditior esset scriptura. Quibus aequis rationibus adquiescendum fuit.

Dum haec geruntur, per annum et vltra editio remittenda fuit : mihiq; hanc vacationem nato, sensim annotationes, quas paucas et strictiores proposueram, augeri coeperunt, et,

P R A E F A T I O.

aliis quoque moris iniectis, in hanc, quam vides, molem excreuerunt.

Cum autem Auctoris ipsius nec stylus singularis, vel eruditio reconditor, vel τῆ χειμῶν corruptio intricatior diductiorem commentarium postulerent, euagatus fui in alios scriptores, eorumque loca vel ope Criticae coniecturalis, vel auxilio *Codicum* restituere conatus fui, et ex posteriore fonte in plurimas partes *Heliodori, Alciphronis, Eunapii, Nemesii, Xenophontis Ephefi, Epigrammatum et Inscriptionum*, praecipue *Graecarum*, aliquid commodi defluerit. Coniectura vero res in aliis gerenda fuit: praecipue in *Manethonis libris Apotelesmaticis*, in quibus emendandis penuria membranarum potiore certioreque viam ingredi non concedebatur. Libentius autem mihi indulsi in hoc *Astrologo* recensendo, quod parua admodum spes adfulgeret nouae meliorisque editionis; et tamen minime pessimus pro materia foret hic poëta, adeoque emendatius legi et penitus intelligi mereretur; nec me deterruit argumentum, quod quibusdam forte posset nugax et vanum videri, omnique adeo cura indignum. Nam horum opinioni apud cordatos homines longe praeualuerit auctoritas principum in literis Virorum, *Scaligeri, Salmasii, Bentleii*, et tot aliorum, qui alios *Astrologos* multis vigiliis dignos habuerunt. Toties autem ad Aegyptii poëtae emendationem vel dilucidationem diuertenti, necessario mihi passim abundum fuit et a contextu et ab explicatione vnici primique eius editoris *Iacobi Gronouii*; a quo ita tamen dissensi,

P R A E F A T I O:

vt plerumque non redarguerim praestantissimi Viri sententiam, verum modo meam opinionem, quatenus veritati proximior videbatur, proposuerim; nec secus fieri ingentia Viri doctissimi in litteras merita a quoquam postularint, nec mea erga eius memoriam veneratio permiserit. Non enim modo mihi prima litteraturae Graecanicae fundamenta sub eius ductu iacere contingit, verum etiam semper propensissimum candidi senis in profectus meos expertus fui animum.

Caeterum ipsius *Charitonis* contextum paucis, vbi opus videbatur, illustrandum, at in primis muniendum duxi contra leues nouaturientium insultus: ideoque saepe etiam non adeo deuias locutiones similibus ἑρσένων apud alios occurrentibus praestraxi. Eandem viam crebro ingressus fui in aliis auctoribus a supervacua crisi vindicandis; hoc enim malo nullum frequentius aut damnosius in bonas literas hoc saeculo grassatur: vt melius hodie mereri posse haudquaquam videantur Viri eruditi et cordati de antiquis scriptoribus, quam si pro virili sese opponant licentiae, qua nunc periti, imperiti, iuuenes, senes in sollicitandis saepe etiam sanissimis locis abutantur. Cuius κακοῦθειας perniciosos effectus licet hodie et olim modestioris Mineruae cultores euidentissimis argumentis commonstrarint, tamen quasi conspiratione facta id vnice multi satagunt, vt audacissimas, superuacuas, immo saepe in linguae genium, et cuiusque peculiarem stylum, et prima soluti ligatque eloquiū fundamenta arietantes in vulgus protrudant, si dūs placet, emendationes. Qui si secum reputa-

P R A E F A T I O.

rent, vt longe turpius medico vel chirurgo est, integro et sano corpori certe nociturum adplicare remedium vel cultrum, quam desperato cuidam morbo vel vulnere opem ferre non posse, sic Critici nomen adsectanti non tantum decedere, si aperte etiam corruptam in auctore sedem perpurgare nequeat, quam si sinceram et sanam sententiam et genuina verba scriptoris inscite et temerarie sollicitet atque adeo deprauet: quod ipsius ἀνείκεια certissimum est κριτήριον: hoc si secum reputarent, ac sanioris posteritatis vererentur iudicia, considerantius modestiusque ad nobilissimae artis laudem adspirare conniterentur.

Pauca de Auctore nostro attingenda restant: nam quae ad eius nomen, patriam, aetatem, stylum spectant, in Animadversionibus sparsim tractandi opportunitas praebita fuit. Nulli veterum commemoratus est, pauci quoque post renatas litteras et vagum in modum eius mentionem fecerunt, adeo vt *Conr. Gesnerus*, in *Bibliotheca*, *Charitonem* non Auctorem *Fabulae* huius *Amatoriae*, sed praecipuam dramatis Personam fuisse coniiciat. *Bern.* vero *Mallencrotius* et *Petr. Dan. Huetius*, ab aliis et *Gesnero* inducti, tradiderunt, huius *Charitonis Codicem* etiam in *Vaticano* exstare; quos hallucinatos esse, *Cl. Cocchii* diligens *Vaticanorum* pluteorum perscrutatio euinceret: nam et Amici nostri, qui, me petente, iterato hunc librum ibidem inuestigarunt, quoque frustra fuerunt: nisi fieri tamen posset, vt libellus tantillus in tam immenso Manuscriptorum numero delitesceret; praecipue si aliis scriptis, vt in *Florentino Codice* vsu venit, permixtus fuerit.

P R A E F A T I O.

Nuperrime eius mentionem fecerunt Viri egregii, quos intra breuissimum annorum spatium sibi ereptos dolet R. P. litteraria, *I. Christoph. Wolfius, Petrus Burmannus, Arn. Drakenborchius* in Epistolis ad *Maturin. Veysserium La Crozium* datis, quas Cl. *Io. Lud. Vhlius* insigni litterariae historiae emolumento publicauit.

Patriam eius fuisse *Aphrodisiada, Cariae* urbem, probabiliter ostendimus: si quidem frustra coniecimus, tam scriptoris, quam eius patriae et aliorum huc spectantium nomina ad argumentum fuisse accommodata et plane conficta, quam suspicionem in lumine Commentarii proposuimus.

Aetatem haecenus definire posse videmur, vt saltem post *Heliodorum, Achillem Tatum, et Longum* aeuum egisse tuto statuamus: immo post ipsum *Ephesum Xenophontem*. Hi enim omnes terfiore et puriore dictione vsi fuerunt; quamuis paucissimae locutiones in Nostro deprehendantur, quas non meliorum auctorum vindicet exemplum. Passim hunc in finem aduocauimus ipsi, qua fieri potuerit, patronos. Horum quoque longe floridior et ornator est oratio, et argumentorum tractatio artificiosior. *Chariton*, historici more, modo probabilitate narratorum lectorem detinere magis, quam delectare et mouere, fategisse videtur: nihil ab eo fictum, quod ad miraculum accedat; quo in genere *Heliodorus* ipse et *Achilles Tatus* sibi indulserunt aliquando: epistodia nulla inseruit, et circa alia ornamenta, quae tamen fabula, ad animos deliniendos vnice composita, non tam admittere, quam etiam postulare, videtur, nimis quoque parcus ac sobrius. Et vere

P R A E F A T I O.

dicere licet, *Charitonem* potius insignibus vitiis carere, quam magnis virtutibus esse commendabilem. Dignus tamen mihi videtur, qui post *Heliodoros*, *Achilles Tatios*, *Longos* et *Xenophontes* proximum occupet locum. In eo certe laudandus est, quod nec verbum, nec sententia vlla, in eo inueniatur, ad quam vel feuerissimus lector frontem corruget, longum post se eo in genere relinquens *Achillem* et *Xenophontem*: sed quorum tamen saeculo, vti priori, sic etiam licentiori, forte prauitas ista imputanda venit.

Etiam si autem extra omne dubium vixit sub Imperatoribus Christiana Sacra iam amplexis, incertum tamen, vtrum huic persuasioni ipse accesserit. Occurrunt profecto non nulla loca, quae digito quoque indicaui, vnde eum appareret non fuisse alienum a lectione Sacrarum Litterarum: sed talia deprehendere quoque licet in scriptoribus, quos veteri superstitioni addictos fuisse constet. Neque contrarium tamen argumentum duxeris, quod secundum Graecorum et Romanorum religiosos ritus passim de Diis, sacrificiis et aliis rebus mentionem faciat. Id fabulae oeconomia postulabat: nec similibus in casibus haec euitarunt scriptores, qui certo puriores cerimonias secuti fuerunt. Haec sunt, quae mihi disserere in promptu fuerunt de *Charitone Aphrodisiensi*.

Dum autem liber hic, tantum non ad vmbilicum perductus, diutius in typothetarum officinis moratur, quaedam egregiorum Virorum *Criticae Lucubrationes* lucem adspexere: quales in pri-

P R A E F A T I O.

mis Lectiones Cl. Frederici Ludouici Abreschii et Cl. Adriani Heringae, Medici literatissimi, Observationes. In quibus sane iusta et modesta regnat Crisis; at quas ante alias hic memoro, quia, dum serius illas dedita opera inspexerim, quaedam a me loca fuisse eadem attentata, et diuerso modo vel explicata, vel emendata nunc demum animaduerti; quod casu euenisse Viri praestantissimi sibi persuadeant; quamuis alioquin nulli religioni fuerit a doctissimis Viris et maximi merito a me factis in diuersum abire. Vale, Erudite Lector, et faue.

*Amstelodami Kalendis Martiis
Anni MDCCL.*

ΧΑΡΙΤΩΝΟΣ
ΑΦΡΟΔΙΣΙΕΩΣ

ΤΩΝ ΠΕΡΙ

ΧΑΙΡΕΑΝ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΡΡΟΗΝ
ΕΡΩΤΙΚΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ
ΛΟΓΟΣ Α.

CHARITONIS
APHRODISIENSIS

AMATORIARVM NARRATIONVM
DE

CHAEREA ET CALLIRRHOE
LIBER PRIMVS.

α. **Χ**αίρων Ἀφροδισιεύς, Ἀθηναγόρου τῷ ῥήτορος ὑπογρα-
φίως, πάθος ἐρωτικὸν ἐν Συρρακυσაῖς γενομένου διηγή-
σομαι. Ἐρμοκράτης, ὁ Συρρακυσάων στρατηγός, οὗτος ὁ νικήσας
Ἀθηναίως, εἶχε θυγατέρα Καλλιρρόην τέτομα, θαυμασὸν τι

Chariton Aphrodisiensis, Athenagorae rhetori a manu, amatorium Syracu-
sis casum narrabo. Hermocrates, Syracusanorum Praetor, victor ille
Atheniensium, filiam habebat, nomine Callirrhoen, puellam admirabilem
A

χρῆμα παρθένη, καὶ ἄγαλμα τῆς ὅλης Σικελίας. ἦν γὰρ τὸ
 κάλλος οὐκ ἀνθρώπινον, ἀλλὰ θεῖον· ἔδδ' Ἡφαιῖδος ἢ νύμφης
 τῶν ὀρεϊῶν, ἀλλ' αὐτῆς Ἀφροδίτης παρθένη. Φήμη δὲ τῆ πα-
 ραδόξῃ θεάματος πανταχῶς διέτρεχε, καὶ μνηστῆρες κατέρρπον εἰς
 Συρρακῆσας, ἰδιῶταί τε καὶ παῖδες τυράννων, οὐκ ἐκ Σικελίας
 μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐξ Ἰταλίας καὶ Ἡπείρου ὧν ἐν
 Ἡπείρῳ . . . ὁ δὲ Ἐρως κρέατος ἰδίων . . . εας συλλέξας . .
 Χαιρέας γάρ τις ἦν μείρα Φον πάντων ὑπερέχον, οἷον
 Ἀχιλλεὺς ῥω κάλλιστος λέγεται ἢ Ἀλκιβιάδης . . .
 10 κνύσσι πατρὸς Ἀρίωνος, τὰ πρῶτα ἐν Συρρακῆσιν μετὰ Ἐρ-
 μοκράτην φερομένη ἐν αὐτοῖς πολιτικὸς φθόνος . . .
 ἐν πᾶσιν ἢ ἀλλήλοις. ἀνο ἐσιν ὁ Ἐρως, καὶ
 χαίρει τοῖς παραδόξοις κατορθώμασιν. ἐζητην δὲ τοιόνδουσιν
 κα καὶ πᾶσα αἱ ος ἀπὴ . . .
 εἰς τὸν νεῶν. τε προήγαγεν καλεῦσαντος
 προσκυῖνσαι Χαιρέας γυμνάσιον ἐβάδιζε
 δε εἰλβων, ὥσπερ ἀσῆρ. ἐπὴνθι γὰρ αὐτῇ τὸ τῆς πα-
 λαίφρας . . . ὥσπερ ἄργυρος ἢ χρυσὸς ἐκ τύχης ο
 τῷ συνέπεσον ἀλλήλοις τῇ θεῇ πολιτευσαμένη τὴν δε . . .
 20 μαχ θεῖσος τικὸν ἀντέδωκαν ἀλλήλοις
 νει Χαιρέας οἰκαδὲ μετὰ τῇ τραύματος ἀπῆει . . .
 ἀν ριαν καὶ καταπεσεῖν μὲν αἰδόμενος

et totius Siciliae decus. Illi enim diuina sane, non humana, neque Nerei-
 dis, aut montanae alicuius Nymphae, sed Veneris ipsius, adhuc virginis,
 species contigerat. Fauna rari spectaculi quaquauerfum discurrerat, ut proci
 Syracusae undecunque confluerent, non priuatae tantum sortis illi, sed et
 tyrannorum filii, non Siculi modo, sed et Itali, sed et Epirotae. * Amor
 prius vires * colligans * Chaereas enim erat aliquis iuuenis, aequalium
 suorum forma praestantissimus, qualis apud Homerum Achilles audit pul-
 cherrimus, aut Alcibiades. Pater illi Ariston erat, Syracusarum post Her-
 mocratem primas tenens. Sed contentio quaedam ciuilis illos dirimebat,
 ut in omnibus et publice et priuatim sibi aduersarentur. Amor autem mira-
 bilibus gaudet facinoribus; quaerebat autem talem * omnis * abiit in tem-
 plum: * produxit * iubente adorare *. Chaereas vero * relicto gymnasio
 gressum contendeat *, stellae instar coruscans; palaestrae enim nitor in ipso
 efflorescebat, * ut aurum vel argentum radiabat. Forte sic occurrunt sibi,
 gressus eorum ita moderante Deo: vulneribusque vicissim datis et acceptis,
 discedunt. Chaereas quidem domum abiit cum vulnere, accidere reueritus.
 Puella vero ad Veneris pedes prouoluta eosque osculata: Quare vero mihi,

L. 1. Pro παρθένη legendum vide- παρθένη τὸ κάλλος ἔδδ' Ἡφαιῖδος etc.
 tut παρθένη, ut structura sit: ἦν τῇ Beck.

παρθένος τῆς Ἀφροδίτης τοῖς ποσὶ προσέειπε, καὶ καταφιλῶσα·
τί μοι, εἶπεν, κ . . . ἄνδρα . . . ἔον . . . ὃν ἰδεῖξας. νύξ
ἐπῆλθεν ἀμφοτέροισι δεινὴ. τὸ γὰρ πῦρ ἔξεκαίτο . . . ἡ παρ-
θένος . . . δι . . . τῆς αὐτῆς αἰδῶμένη κατάφωρος γενέσθαι.
χαί . . . ρια δὲ . . . ἥδη τῷ τραύματος αὐτὸν φθίνοντος, ἀπι-
τόλμησεν εἰπεῖν πρὸς τὰς γονεῖς, ὅτι ἐρᾷ, καὶ ἔβιωσει τῷ Καλ-
λὶρρῷ γάμῳ μὴ τυχών. ἐξέταξεν ὁ πατήρ . . . οἶκῃ δὲ μοι,
τέκνον. ὅηλον γάρ ἐστιν, ὅτι Ἑρμοκράτης ἔκ ἂν δοῖ σοι τὴν
αὐτὴν θυγατέρα . . . μνηστῆρσι γὰρ . . . ἔκ οὖν ἔδδ' ἐπιφάσα-
σθαι δεῖ, μὴ φανερώς . . . ὁ μὲν πατήρ παρεμυθεῖτο τὸν παῖ-
δα· τῷ δὲ ᾗξετο τὸ κακὸν, ὥς τε μὴδὲ ἐπὶ τὰς συνήθους . . . ὃν
. . . ἀναμ διατριβὰς. ἐπόθει δὲ τὸ γυμνάσιον Χαίρειαν, καὶ ὥσπερ.
ἐρήμιον . . . ἦν ἡ . . . ἐφίλει γὰρ αὐτὸν ἡ νεο . . . πολυπραγ-
μονῶντες γὰρ τὴν αἰτίαν ἔμαθον τῆς νόσου, καὶ ἔλειος πάντας
εἰσῆλθαι μερικῶς καλῶ κινδυνεύοντος ἀπολείσθαι διὰ πάθος ψυχῆς
εὐφροῦς. ἐνὲς . . . νόμιμος ἐκκλησία. συγκαθεσθεῖς ἂν ὁ δῆμος
τῷτο πρῶτον καὶ . . . ἐβόα· καλὸς Ἑρμοκράτης, μέγας στρα-
τηγός, σώζει Χαίρειαν. τῷτο πρῶτον τῶν τροπαίων. ἡ πόλις
μνηστῆρας τὰς γάμους σήμερον ἀλλήλων ἀξίως τίς ἀνὴρ μνηστῆρα
τὴν ἐκκλησίαν ἐκαίειν, ἥς ὁ Ἔρως ἦν ὁ παραγωγός, ἀνὴρ δὲ 20
Φιλόπατρις Ἑρμοκράτης ἀντιπῆλθ' ἔκ ἡδυνήθη τῇ πόλει δεομένη.
κατανεύσαντος δὲ αὐτῷ πᾶς ὁ δῆμος ἐξεπῆδησε τῷ θεάτρῳ, καὶ
οἱ μὲν νέοι ἀπήσαν ἐπὶ τὸν Χαίρειαν· ἡ βελή δὲ καὶ οἱ ἀρχόντες

ait, talem virum ostendisti! Grauis utrique nox superuenit. Gliscebant enim intus ignis, quem puella premebat deprehendi verens. Chaereas autem vulnere iam tabefactus audebat tandem apud parentes amorem suum fateri, et quod vivere porro nequeat, si Callisthoës nuptiis exciderit. Ingemuit ad haec Ariston, et, Peristi ergo, mi fili, ait. Qui enim tibi suam daret Hermocrates filiam, cui praesto sunt proci et magis illustres, et magis potentiores? Ne quidem tentemus hominem, ut frustrati ritum de nobis non faciamus. Sic pater demulcere quidem filium; at malum huic crescere, ut nec consueta frequentarēt loca et exercitia. Desiderabat Chaeream gymnasium, eius absentia quasi desolatam; iuuenis enim illum amabat. Sollicite igitur indagantes hi comperibant morbi causam, et miserabantur omnes pulchrum iuuenem ob animi nobilis affectionem de extremis periclitantem. Erat statim concio. Facto itaque confesso, populus hoc primum et ardentissime clamat: Optime Hermocrates, maxime imperator, serua Chaeream. Illusterrimum hoc erit inter tua tropaea. Ciuitas tota nuptias has conciliare vult, utrisque dignas. Quis concionem illam describat, cuius coactor erat Cupido. Patriae sic, quam amabat, precibus repugnare nescius Hermocrates, assentitur. Quo facto, populus statim theatro profilit, et iuuenes quidem ad Chaeream accurrunt; Senatus autem et Archontes sequuntur

L. 8. τὴν αὐτὴν θυγατέρα, suam filiam. Beck,

ἠκολάθην Ἑρμοκράτει. παρῆσαν δὲ καὶ αἱ γυναῖκες αἱ Συράκυσίων ἐπὶ τὴν οἰκίαν νυμφαγωγῆσαι. ὑμέναιος ᾗδετο κατὰ πᾶσαν τὴν πόλιν· μεσὰ δὲ αἱ ῥύμαι σεφάνων, λαμπάδων· ἐρραίνετο τὰ πρόθυρα οἴνῳ καὶ μύροις. ᾗδεῖαν ταύτην τὴν ἡμέραν ἤγαγον οἱ Συράκυσιοι τῆς τῶν ἐπινικίων. ἡ δὲ παρθένος, ἔδεν εἰδυῖα τύτων, ἔρριπτο ἐπὶ τῆς κοίτης ἐγκεκαλυμμένη, καὶ κλαίσα, καὶ σιωπῶσα. προσελθῶσα δὲ ἡ τροφὸς τῇ κλίνῃ, Τέκνον, εἶπε, διανίσασθ· πάρεσι γὰρ ἡ εὐκταιοτάτη πασῶν ἡμῖν ἡμέρα. ἡ πόλις σε νυμφαγωγεῖ.

10

Τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γάματα καὶ φίλον ἦτορ. οὐ γὰρ ᾗδει, τίνι γαμεῖται, ἄφρωνος εὐθύς ἦν, καὶ σκότος αὐτῆς τῶν ὀφθαλμῶν κατεχύθη, καὶ ὀλίγῃ δεῖν δὲ ἐξέπνευσεν. εἶδοκε δὲ τῷτο τοῖς ὀρεῶσι αἰδῶς. ἐπεὶ δὲ ταχέως ἐκόσμησαν αὐτὴν αἱ θεραπαινίδες, τὸ πλῆθος ἐπὶ τῶν θυρῶν ἀπέλιπον· οἱ δὲ γονεῖς τὸν νυμφίον εἰσήγαγον πρὸς τὴν παρθένον. ὁ μὲν οὖν Χαιρέας προσδραμὼν αὐτὴν κατεφίλει. Καλλιρρόη δὲ γνωρίσασα τὸν ἐρώμενον, ὥσπερ τι λύχνῃ φῶς ᾗδῃ σβεννύμενον ἐπιχυθέντος ἐλαίῃς, πάλιν ἀνέλαμπε, καὶ μείζων ἐγένετο καὶ κρείττων. ἐπεὶ δὲ προῆλθεν εἰς τὸ δημόσιον, θάμβος ὅλον τὸ πλῆθος κατε-

Hermocratem. Aderant quoque Syracusanae sponsam in sponsi domum deducturae. Hymenaeus per totam urbem resonabat; pleni corollis angiportus taedisque; sparsa vino et vnguentis limina. Diem istum Syracusani hilariores agebant, quam quo Athenienses profligauerant. Omnium interim ignara, quae gerebantur, cubabat in lecto puella, aperto capite, lacrymans, taciturna. Cui nuxrix torum aggressa: Surge, ait, filia; dies enim omnium nobis exoptatissima illuxit. Urbs sponsam te deducet.

Illi autem pectus solui, atque labalcere crura, ignarae scilicet, cui nuberet, haerere vox faucibus, oculi caligare; tantum non exspirare. Videbatur hic spectantibus pudor esse. Interim famulae sponsam propere comunt et ornant; turba ad fores manere iussa. E continenti vero ceteri cum sponso adueniunt, eumque introducunt ad virginem. Hanc ille accurrens inuadit osculis; illa vero, agnito amante, ut flamma lampadis iam emortua oleo superinfuso, refulebat, maiorque et praecellentior euadebat. Progrediente vero in publicum, stupore et sacro quasi horrore corrigitur omnis multitudo, uti fit, quum Diana in desertis nemo-

2. νυμφαγωγῆσαι puto esse ab futuro Attico contracto. v. Fisch. V. C. ad Plat. Phaed: p. 238. Beck.

7. Quomodo quae flet, dici potest σιωπῶσα? τοιναῦτα, vcl simile quid, requiritur. B.

12. δὲ ante ἐξέπνευσεν delendum. B.

15. ἰόντες] Cocchii coniectura γονεῖς non quidem mala, aut quod

eodem redit τεκόντες. sed non puto quidquam mutandum. Proba est lectio. Notat eos, qui ad Chaeream accesserant, ut ipsi decretum concionis et complementum votorum suorum nuntiarent, et in sponsae domum deducerent. Supra dixerat οἱ μὲν νῦν ἀπῆλθον ἐπὶ τὸν Χαιρέαν. Reisk.

18. μείζων et κρείττων admitti nequit. Reisk.

τέλαβεν, ὥσπερ Ἀρτέμιδος ἐν ἐρημίᾳ κυνηγέταις ἐπιστάσης. πολλοὶ δὲ τῶν παρόντων καὶ προσεκύνησαν· πάντες δὲ Χαιρέαν μὲν ἐθαύμαζον, Καλλιρρόην δὲ ἐμακάριζον. τοιοῦτον ὕμνουσι ποιηταὶ τὸν Θέτιδος γάμον ἐν Πηλῷ γυγονέαι· πλὴν καὶ ἐνταῦθα τις εὐρέθῃ βάσκανος δαίμων, ὥσπερ ἐκεί Φασι τὴν Ἔξιν.

β. Οἱ γὰρ μνηστῆρες ἀποτυχόντες τῇ γάμῃ λύπην ἐλάμβανον μετ' ὀργῆς. τέως ὅν μαχόμενοι πρὸς ἀλλήλους, ὁμόνοησαν τότε. διὰ δὲ τὴν ὁμόνοιαν, ὑβρίσθαι δοκῶντες, συνήλθον εἰς βουλευτήριον κοινόν. ἐξατολολογεῖ δὲ αὐτὸς ἐπὶ τὸν κατὰ Χαιρέαν πόλεμον ὁ Φθόνος. καὶ πρῶτος ἀναστὰς νεανίας τις Ἰταλιώτης, 10 υἱὸς τῇ Ῥηγίωνι τυράννῃ, τοιαῦτα ἔλεγεν· Εἰ μὲν τις ἐξ ἡμῶν ἔγχευεν, οὐκ ἂν ὠργίσθην· ὥσπερ ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν ἓνα δεῖ νικῆσαι τῶν ἀγωνισαμένων. ἐπεὶ δὲ παρευδοκίμησεν ἡμᾶς ὁ μηδὲν ὑπὲρ γάμῃ ποιήσας, ἢ Φέρω τὴν ὕβριν. ἡμεῖς δὲ ἐτάθηνμεν αὐλείοις θύραις προσαγρυπνοῦντες, καὶ κολακεύοντες τίτθας καὶ θεραπαινίδας, καὶ δῶρα πέμποντες τροφοῖς. πόσον χρόνον δὲδωλέκαμεν, καὶ, τὸ πάντων χαλεπώτατον, ὡς ἀντερπάζας ἀλλήλους ἐμισήσαμεν. ὁ δὲ πόρονος καὶ πένης, καὶ μηδενὸς κρείττων βασιλέων ἀγωνισαμένων αὐτὸς ἀκόντων τὸν σέφανον ἤρατο.

rum penetralibus derepente venatoribus apparet. Multi adorabant quoque : omnes Chaeream quidem admirabantur, sed Callirrhoën beatam praedicabant. Tales poëtae nuptias Thetidis in monte Pelio canunt. Verum tamen, ut ibi Discordia, sic etiam hic invidus quidam deus deprehensus est.

2. Proci enim sic nuptiis excidentibus mixtam ira concipiebant tristitiam ; eoque factum, ut, mutatis in concordiam odiis, quibus adhuc fuerant inter se digladiati, quandoquidem sibi videbantur indigna passi, conspirantes in commune concilium descenderent. Ipsa Invidia eos ad bellum Chaereae inferendum conscripserat. Primus autem surrexit iuuenis quis Italus, Rheginensis tyranni filius, et, Nostrum vnus equidem si quis illam obtinisset vxorem, ait, non fuisset indignatus ; ut in gymniciis ludis, concertantium non nisi vnum vincere fas est. Quando vero, qui pro obtinenda sponsa nihil laborauit, nobis praelatus est, iniuriam non fero. Duæti nos suspensique fuimus, dominae ante fores peruigiles, nutricibus arque ancillis adulanres, et alumnis eius dona ingerentes. Quamdiu rulinus iugum, et, quod angit maxime, matris nos odiis, ut riuales, fuimus infectari ! Ille vero cinaedus et mendicus et nauci, regibus decertantibus inuitis præmium tulit. At

7. ὁμόνοησαν. Nihil ultra molientdum. In actiuo dicitur, non in medio. Reisk.

14. ὁ μηδὲν ὑπερ. Reisk.
14. Grauius foret, et reliquæ orationi accommodatius, ἐτάθηνμεν. B.

19. ἀκόντων. sic p. 69. 23. [edit. antiquæ] Reisk. ♣

19. Pro ἀκόντων Pierson. Veris. p.
152. legit ἀκονίτης.

ἀλλὰ ἀνόνητον αὐτῷ γενέσθω τὸ ἄθλον, καὶ τὸν γάμον θάνατον
 τῷ νυμφίῳ ποιήσωμεν. Πάντες ἄν ἐπήνεσαν, μόνος δὲ ὁ Ἀκρα-
 γαντίνων τυράννος ἀντεῖπεν. οὐκ εὐνοία δὲ εἶπε τῇ πρὸς Χαιρέαν·
 Καλύω τὴν ἐπιβλήν, ἀλλὰ ἀσφαλεστέω τῷ λογισμῷ· μειν-
 σθαι γὰρ, ὅτι Ἑρμοκράτης οὐκ ἔστιν εὐκαταφρόνητος· ὥςτε ἀδύνα-
 τος ἡμῖν πρὸς αὐτὸν ἢ ἐκ τῆ Φανερεῖ μάχῃ. κρείττων δὲ ἢ μετὰ
 τέχνης. καὶ γὰρ τὰς τυραννίδας πανηγυρία μᾶλλον, ἢ βία, κτώ-
 μεθα. χρεοτονήσατέ με τῇ πρὸς Χαιρέαν πολέμῳ στρατηγόν.
 ἐπαγγέλλομαι διαλύσαι τὸν γάμον. ἰφοπλιῷ γὰρ αὐτῷ ζηλο-
 10 τυπίαν, ἥτις σύμμαχον λαβοῦσα τὸν ἔρωτα μέγα τὸ κακὸν ἀνα-
 πράξεται. Καλλιρρόη μὲν οὖν εὐσαθῆς καὶ ἄπειρος κακοῦθῆς
 ὑποψίας· ὁ δὲ Χαιρέας, οἷα δὴ γυμνασίοις ἐντραφεῖς, καὶ νεωτε-
 ρικῶν ἀμαρτημάτων οὐκ ἄπειρος, δύναται ῥαδίως ὑποπτεύσας
 ἐμπεισὶν εἰς νεωτερικὴν ζηλοτυπίαν. ἔστι δὲ καὶ προσελθεῖν
 ἐκείνῳ ῥᾶον καὶ λαλῆσαι. Πάντες ἔτι λέγοντος αὐτῇ τὴν γνώμην
 ἐπιψηφίσαντο, καὶ τὸ ἔργον ἐνεχείρισαν, ὥς ἀνδρὶ πᾶν ἱκανῷ
 μηχανήσασθαι. τοιαύτης ἄν ἐπινοίας ἐκεῖνος ἤρξατο.

γ. Ἐσπέρα μὲν ἦν, ἥκε δὲ ἀγγέλλων τις, ὅτι Ἀρίων, ὁ
 πατὴρ Χαιρέα, πεσὼν ἀπὸ κλίμακος ἐν ἀγρῷ, πᾶν ὀλίγας ἔχει
 20 τῶ ζῆν τας ἐλπίδας. ὁ δὲ Χαιρέας ἀκήσας, καίτοι φιλοπάτωρ
 ὢν, ὅμως ἐλυπήθη πλέον . . . ἐμελλεν ἀπελεύσασθαι μόνος.

tulerit nullo suo commodo. Fatales sponso nos has nuptias faciemus. Laudatum ab omnibus vnus reprehendebat Agrigenti tyrannus, non ille tamen animi quadam in Chaeream propensione. Prohibeo, quas tu suades, ait, insidias, sed circumspectiore id aliquo consilio. Hermocrates spernendus impune non est; aggrediaris eum palam, nihil profeceris. Praestat artibus inuadere. Etenim tyrannidas quoque dolis magis, quam vi, comparamus nobis. Communi me suffragio praeicite bello contra Chaeream. Dissoluiam id ego vobis coniugium, spondeo. Armabo enim contra eum Aemulationem, quae commilironem naeta et adiutorem Amorem magnum aliquod malum exigit. Callirhoe quidem constantis est animi, et imperita malignae suspicionis. Ille vero, ut gymnasiis innutritus, et iuuenilium peccatorum non rudis, facile potest adductus suspitione in aemulationem aetari suae congruam et familiarem incidere. Neque difficile est adire et alloqui hominem. Adhuc differenti suum quisque calculum tribuebant, et mandabant homini rem, ut machinari quidvis apto. Sic igitur ille instituit.

3. Veniebat sub vesperam nuncius, patrem Chaereae Aristonem de scala delapsum in villa perparum vitae spem reliquam habere. Quo Chaereas percepto, quamuis patris amantissimus, eo tamen magis dolebat, quod soli sibi rus eundem esset. Neque enim decenter satis nouam nuptam secum

3. εἶπε debet a reliquis verbis se-
 parari, et ἡ εὐνοία δὲ cohaeret cum
 καλύω, non beneuolentia erga Chaeream
 ductus impedio consilium, sed — Beck.

4. τῇ sine accentu forte. R.

4. μεινέσθαι. R.

12. ἐντραφεῖς. vitium et alibi apud
 Nostrum deprehendi. R.

vlt. lacuna per ἔτι suppl. R.

ἡ γὰρ οἷόν τε ἦν ἐξάγειν ἥδη τὴν κόρην. ἐν δὲ τῇ νυκτὶ ταύτῃ Φανερώς μὲν ἑδὲ εἰς ἐτόλμησεν ἐπικωμάσασθαι· κρύφα δὲ καὶ ἀδῆλως ἐπελθόντες σημεῖα κόμης ἦσαν καὶ κατέλειπον· ἐξεφάνωσαν τὰ πρόθυρα, μύροις ἔρραναν, οἶνον πηλὸν ἐποίησαν, δαδὰς ἔρριψαν ἡμικαύσας. διέλαμψεν ἡμέρα, καὶ πᾶς ὁ παριὼν. το . σῆκει, κοινῶ τινι πολυπραγμοσύνης πάθει. Χαιρέας δὲ, τῷ πατρὸς αὐτοῦ ῥᾶον ἐσχηκότες, ἔσπευδε πρὸς τὴν γυναῖκα. ἰδὼν δὲ τὸν ἔχλον πρὸ τῶν θυρῶν, τὸ μὲν πρῶτον εἶπα . . . ἐπεὶ δὲ ἔμαθε τὴν αἰτίαν, ἐνθουσιῶν εἰστρέχει. καταλαβὼν δὲ τὸν θάλαμον ἔτι κεκλεισμένον, ἤρασσε μετὰ σπᾶδῆς. ἐπεὶ δὲ ἀνέωγεν ἡ θύρα 10 ῥακαινὴς, ἐπιπεσὼν τῇ Καλλιρρόῃ, ὀργὴν μετέβαλεν εἰς λύπην, καὶ περιρῥῆξάμενος ἔκλαιε. πυνθανόμενος δὲ, τί συ . . . ἦν, οὔτε ἀπιστεῖν οἷς εἶδεν, οὔτε πιστεύειν οἷς οὐκ ἤθελε, δυνάμενος. ἀπορρομένη αὐτοῦ καὶ τρέμοντος ἡ γυνή, μηδὲν ἐπινοῶσα τῶν γεγυότων, ἰκέτευεν εἰπεῖν τὴν . . . ὁ δὲ ὑφαίμοις τοῖς ὀφθαλμοῖς, καὶ παχῇ τῷ φθέγματι κατε . . . Κλαίω, φησὶ, τὴν ἰμοῦ δυσυχίαν, ὅτι μὲν ταχέως ἐπελάθῃ. καὶ τὸν κῶμον ἀνείδισεν. ἡ δὲ, οἷα θυγάτηρ στρατηγοῦ καὶ φρονήματος πλήρης, πρὸς τὴν

educere poterat. Iam illa quidem nocte nemo audebat domum nuptialem comessatione aperte adoriri; clanculum tamen indicia et instrumenta comessantium attulerant et allata reliquerant. Limina coronauerant, vixerant; vino fecerant lorum, iactauerant femusta funalia. Altero mane transiens quisque consistebat, vitio generis humani, de rebus alienis nimisquam solliciti. Chaereas, in melius restituto patre, ad uxorem rursus properabat. Videns vero obfessas tanta turba fores stupet primum; dein cognita causa, furibundus irrumpit, et cubiculum, adhuc clausum offendens, pulsat magno studio, et postquam aucilla aperuerat, incidens in Callirrhoën, iram convertit in tristitiam, vestibusque dilaniatis, seiscitatus, quid actum, plorat, neque diffidere habens, quae videbat, neque credere, quae nolebat. Vxor, eorum, quae acciderant, penitus ignara, trepidantem et perplexum suppliciter rogat, velit dicere, quid sibi offecet. Ille vero sanguine plenis oculis et hesterno adhuc faucius casu: Sortem deploro meam, ait, et quod tam cito mei oblita sis. Simulque de comessatione exprobrat. Illa, ut filia Praetoris, et spiritus gerens haud paruos, ad tam iniquam exacerbata inuidiam:

3. σημεῖα κόμης ἦσαν (ντ αἶρειν τρέπει-
ζαν), αὐτ ἔτησαν. R.

3. σημεῖα κόμης ἦσαν κ. κ. Abresch.
Dil. Thuc. p. 236. coniicit σ. κ. ἐνη-
σαν καὶ κατέλειπον, i. e. νῆσαντες κατέλει-
πον, congesta reliquerunt.

4. εἶπον. R.

5. εἰσῆκει. R.

7. ἐσχηκότες. R.

7. τὸν (pro τῶν). R.

8. ἐλάμβει. R.

10. κατακεκλεισμένον. R.

11. Καλλιρρόῃ non mutandum. R.

12. γεγονός. R.

14. ἀπορρομένη καὶ τρέμοντος. R.

14. ὑπνοῦσα, et αἴτιαν suppl. R.

15. Abresch. Dil. Th. p. 225. e-
mendat ita: ὁ δὲ ὑφαίμοις τοῖς ὀφθαλ-
μοῖς καὶ παχῇ τῷ φθέγματι κατεβόα,
vel καταβόων, κλαίω φησὶ etc.

16. καὶ πάθει τῷ χθὲς κατεχόμενος.
Reilk.

ἄδικον διαβολὴν παρωξύνθη. Καί, ἑδείς ἐπὶ τὴν πατρῴαν οἰκίαν ἐκώμασεν, εἶπε. τὰ δὲ τὰ πρόθυρα συνήθη τυχόν ἐς τοῖς κώμοις. καὶ τὸ γεγαμηκέναι σε λυπεῖ τοὺς ἐρασάς. Ταῦτα εἰπούσα ἄπιστάφῃ καὶ συγκαλυψαμένη δακρύων ἀφῆκε πηγάς. εὐκολοὶ δὲ τοῖς ἐρῶσιν αἱ διαλλαγὰί, καὶ πᾶσαν ἀπολογίαὶν ἠδέως ἀλλήλων προσδέχονται· μεταβαλλόμενος οὖν ὁ Χαιρέας ἤρξατο κολακεύειν, καὶ ἡ γυνὴ ταχέως αὐτῇ τὴν μετάνοιαν ἠσπάζετο. ταῦτα μᾶλλον ἐξέκαυσε τὸν ἐρωτα, καὶ οἱ ἀμφοτέρων αὐτῶν γονεῖς μακαρίους αὐτοὺς ὑπελάμβανον τὴν τῶν τέκνων ἰορῶντες ὁμόνοιαν.

δ. Ὁ δὲ Ἀκραγαντῖνος, διαπεπτωκυίας αὐτῷ τῆς πρώτης τέχνης, ἤπιετο λοιπὸν ἐνεργετέρας κατασκευῆς τι τοιῶτον. ἦν αὐτῷ παράσιτος ζωμύλος, καὶ πάσης χάριτος ὁμιλητικῆς ἔμπλεως. τῆτον ἐκέλευσεν ὑποκριτὴν ἐρωτος γενέσθαι. τὴν ἄβραν γὰρ τῆς Καλλιρρόης καὶ τιμιωτάτην τῶν Θεραπανίδων προσπίπτων φιλεῖν ποιεῖ. μόλις οὖν ἐκείτο, πλὴν ὑπηγάγετο τὴν μέρακα μεγάλαις δωρεαῖς, ποῖτε λέγειν ἀπάγχεσθαι μὴ τυχὼν τῆς ἐπιθυμίας. γυνὴ δὲ εὐάλωτόν ἐστιν, ὅταν ἐρᾶσθαι δοκῇ.

Nemo, ait, ad domum patris mei adiit comessator: haec vero limina forsitan assueta iam comessationibus. Nuptiae nostrae vrunt amatores. His dictis aversa oporto capite lacrymarum remisit scaturigines. Facile autem est amantibus in gratiam redire secum, omnemque libenter accipiunt vicissim exultationem. Mutata igitur mente Chaereas illi blandiri; illa sine mora poenitentiam eius admittere. Sic acrius exarsit amor, et beatos se reputabant utriusque parentes, perspecta liberorum suorum concordia.

4. Agrigentinus autem, dilapsa sibi prima ista machinatione, quod supererat, efficaciores alias instruebat. Erat illi parasitus, facetus homo, omniumque gratiarum plenus, quae faciunt et continent consuetudinem. Hic amantis mimum facere iussus, pedissequam Callirhoës et inter ancillas eius primam loco adortus, in amorem sui pertrahit; vix quidem persuasit et difficulter, multis tamen muneribus puellam superat, et eo, quod vitam resti finire velle diceret, nisi votis potiretur. Foemina vero, ubi putat amari, facile expugnatur. His praeparatis, alterum sibi comparabat histriionem edi-

2. ἐκώμασεν, et τὰδε δὲ. R.

2. Abresch. Dil. Th. p. 535. et ipse cum Reisk. legit τὰδε δὲ τὰ.

9. αὐτῷ. R.

12. ἤπιετο λοιπὸν. R.

13. Vel delenda verba τι τοιῶτον, vel ante ea excidit κατασκευάζων. Beck.

13. παρσίτες et ὁμιλητικῆς. R.

14. forte ἔρωτος. Non tamen ἔρωτος damno. R.

16. Pro φιλεῖν ποιεῖ Abresch. Dil. Th. p. 329. f. scribit φιλεῖν ποιεῖν, ut l.

2. p. 32. καὶ ποιεῖ φιλεῖν ἡμῖν. Tum legi posse putat μόλις ἔν· ἐνέκειτο δὲ· vel πλὴν ἐνέκειτο, καὶ ὑπηγάγετο — τῇ τε λέγειν etc. vel etiam cum Doru. μόλις ἔν ἐπιθίτο πλὴν — τῇ τε λέγειν — Pag. 684. idem putat, forte etiam scribi potesse: τὴν ἄβραν γὰρ, ἔφα, τῆς Καλλιρρόης — προσπίπτων φιλεῖν ποιεῖ, famulam nempe Callirrhoës, dicebat, te amare finge.

16. ἐκείνο. R.

17. τῇ τε λέγειν. R.

ταῦτα οὖν προκατασκευασάμενος ὁ δημιουργὸς τῷ δράματός, ὑποκριτὴν ἑτέρον ἐξηῦρεν, οὐκέτι ὁμοίως εὐχαρεῖν, ἀλλὰ πανῶργον, καὶ ἀξιοπίστον λαλήσαι. τῷτον προοιδιάξας ἂν χρὴ πρᾶττειν καὶ λέγειν, ὑπέπεμψεν ἀγνώτα τῷ Χαιρέα. προσελθὼν δὲ ἐκείνος αὐτῷ περὶ τὰς παλαίτρας ἀλύοντι, καὶ μοι, Φησὶν, υἱὸς ἦν, ὦ Χαιρέα, σὸς ἡλικιώτης, πάνυ σε θαυμάζων καὶ Φιλῶν, ὅτε ἔζη. τελευτήσαντος δὲ αὐτοῦ, σὲ υἱὸν ἐμαυτοῦ νομίζω· καὶ γὰρ εἰ κοινὸν ἀγαθὸν πάσης Σικελίας εὐτυχῶν. δὸς ἂν μοι σχολάζοντα σεαυτὸν, καὶ ἀκρόσῃ μεγάλα πρᾶγματα ὅλω τῷ βίῳ σε διαφέροντα. Τούτοις ῥήμασιν ὁ μιὰρὸς ἐκείνος ἄνθρωπος τῷ 10 μισρακίῳ τὴν ψυχὴν ἀνακωφίσας, καὶ μετὸν ποιήσας ἐλπίδος, καὶ φόβου, καὶ πολυπραγμοσύνης, δεδομένης λέγειν ἄκνει, καὶ προσφασίζετο μὴ εἶναι τὸν καιρὸν ἐπιτήδειον τὸν παρόντα. δῖν δὲ ἀναβολῆς καὶ σχολῆς μακροτέρας. ἐνέκετο μᾶλλον ὁ Χαιρέας, ἥδη τι προσδοκῶν βαρύτερον. ὁ δὲ, ἐμβαλὼν αὐτῷ τὴν δεξιάν, ἀπῆγεν εἰς τὴν χωρίον ἡρεμαῖον. εἶτα συναγαγὼν τὰς ὀφρεῦς, καὶ ὁμοίος γενόμενος λυπημένῳ, μικρὸν δέ τι καὶ δακρύσας· Ἀηδῶς μὲν, εἶπεν, ὦ Χαιρέα, σκυθρωπὸν σοι πρᾶγμα μηνύων, καὶ πάλαι βυλόμενος εἰπεῖν ἄκνεν. ἐπεὶ δὲ ἥδη φανερώς ὑβρίζῃ, καὶ θρυλλεῖται πανταχῷ τὸ δεινόν, οὐχ ὑπομένω σιωπᾶν· Φύσει τῷ 20

tor huius Iuli, non aequae, atque iste, venustulum, sed vae huius malitiae, qui fisco candore fidei et confidentiam tibi differens extorserit. Hunc, quae facere quaeque dicere oportere edoctum, submittit ignotum Chaeræ; quem adortus ille circa palaestras otio obambulantem: Et mihi erat filius, inquit, aequalis ille tuus, cui ille tantus admirator et amicus, quamdiu vixit, mortuo autem illo, filium te meum repuro. Es enim, dum tibi bene sit, commune Siciliae bonum. Vacuum ergo te mihi da, et audies magnas res, quas omnis tuae vitae interest non ignorasse. Sic deiectam de constantia sua iuuenis mentem quum leuem fecisset et ventrosam, et spe et timore atque intempestiva sedulitate repleisset istud scelus, nostro rogante dicere tergiuersabatur, tempus praefens minus opportunum causatus, opus esse prioris otii et morae maiotis. Quo Chaeræas instare magis, iam expectans aliquid grauius. Dextra igitur sua prehensum seducit illum in locum solitariū, et caperata fronte simulans afflictum, quin et sublacrymans: Inuitus ego quidem tibi, ait, indico triste negotium, et quamuis dudum promere voluerim, adhuc id facere refugi. Quando vero nunc palam illuderis, et malum per omnium increbuit ora, tacere porro non sustineo. Nam et mali

1. ἦν (pro ἦν). R.

2. εὐχαρεῖν. R.

6. Χαιρεῶν aut simile nomen. Reisk.

8. εὐτυχῶν (ἀεὶ εὐτυχῶν) similis phras illi εὐ πειῶν. R.

8. Reisk. Act. Erudd. a. 1751. p.

97. monet, se εὐτυχῶν vertisse, fortunae beneficio, illuc spectare eius notulam, quam confirmet locus Act. V. H. 41.

13. διείθαι supplend. R.

18. μηνύω. R.

γὰρ μισοπόνηρός εἰμι, καὶ σοὶ μάλιτα εὖναι. γίνωσκε τοίνυν μοιχευομένην σε τὴν γυναῖκα, καὶ ἵνα τῷ τῷ πιστεύσης, ἔτοιμος ἐπ' αὐτοφώρῳ τὸν μοιχὸν δεικνύειν.

Ὡς Φάτο· τὸν δ' ἄσχος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα,

Ἀμφοτέρησι δὲ χερσὶν ἐλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν

Χεύατο κακκεφαλῆς, χάριν δ' ᾗσχυνε πρόσωπον.

Ἐπὶ πολὺ μὲν οὖν ἀχανὲς ἔκειτο, μήτε τὸ σῶμα, μήτε τοὺς ὀφθαλμούς, ἐπαῖραι δυνάμενος. ἐπεὶ δὲ Φωνὴν, οὐχ ὁμοίαν μὲν, ὀλίγην δὲ, συνελέξατο· Δυσυχῇ μὲν, εἶπεν, αἰτῶ παρὰ σὺ χά-
10 ριν, αὐτόπτης γενέσθαι τῶν ἡμῶν κακῶν. ὁ μὲν δὲ δεῖξαι, ὅπως εὐλογώτερον ἑμαυτὸν ἀνέλῳ. Καλλιρρόης γὰρ καὶ ἀδικήσης Φεί-
σομαι. Προσποίησαι, Φησὶν, ὡς εἰς ἀγρόν ἀπίνα· βαθείας δὲ ἐσπέρας παραφύλαττε τὴν οἰκίαν. ὅψει γὰρ εἰσιόντα τὸν μοιχόν. Συνίθιτο ταῦτα, καὶ ὁ μὲν Χαιρέας πέμψας· οὐ γὰρ αὐτὸς ὑπέμεινεν οὐδὲ ἀνελθεῖν· Ἄπειμι, Φησὶν, εἰς ἀγρόν. Ὁ δὲ κακοήθης ἐκείνος καὶ διάβολος συνέταττε τὴν σκηνήν. ἐσπέρας οὖν ἐπιστάσης ὁ μὲν ἐπὶ τὴν κατασκοπὴν ἦλθεν· ὁ δὲ τὴν ἄβραν τῆς Καλλιρρόης διαφθείρας ἐνέβαλεν εἰς τὸν σενωπὸν, ὑποκρινό-
μενος μὲν τὸ λαθραίοις ἔργοις ἐπιχειρεῖν προαιρέμενος· πάντα δὲ

cuiusvis offores natura me finxit, et tui maximopere studiosum. Scito igitur, uxorem tuam moechari. Quod quo credas, en paratus sum adulterum tibi sub ipso flagitii momento sistere.

Dixit: at is, nigra quasi nube doloris amictus,

Ambabus furum circum accumulare fauillam

In caput, et vultus olim foedare venustos.

Diu iacebat intercepto sermone, neque os attollere, neque oculos, valens. Ut tandem ipsi non quidem solita, aliqua ramen, rediit vox: Gratiam te rogo, ait Chaereas, miseram quidem illam, ut efficias me meorum malorum spectatorem. Sed, utcumque res cadat, ostende modo: quo me meliore iure iam de medio tollere queam. Nam Callirhoae quidem vel in me iniuriae parcam. Finge, ait alter, rus ahire: profunda autem vespera observa domum: videbis enim intransentem moechum. His conditis, Chaereas quidem misso nuncio rus ahire significat; ipse enim, ut domum rediret, a se non poterat impetrare. Nebulo autem iste et concordiae turbator scenam interim instruebat; vesperaque facta contendeat ad perficiendum drama, quando simul corruptor ancillae istius Callirhoës in auxilium se coniecit, simulans quidem hominem, cui clandestina moliri et tenebris digna sedet; omnia

7. ἢν suppl. R.

7. Abresch. Dil. Th. p. 630. censet, non esse ad voc. τόμα aliud verbum supplendum, sed τόμα poni pro φωνῇ, ut apud antiquos occurrere potat Suidas, maluisse autem Charitonem τόμα dicere, quam φωνή, ob sequens ὀφθαλμούς.

8. ἢν ὑδρῶν μὲν. R.

10. ἢμιν. R.

10. Pro ἡμῶν mallem hoc quidem loco ἡμετέρων. B.

13. secutus sum ὅψει V. Cl. R.

14. συνίθιτο. R.

19. τὸν λαθραίοις. R.

19. ἐπιχειρεῖν προαιρέμενος. R.

χανώμενος, ἵνα μὴ λάθοι. κόμην εἶχε λιπαράν, καὶ βοσρέ-
ς μύρων ἀποπνέοντας, ὀφθαλμούς ὑπογεγραμμένους, ἱμάτιον
λακόν, ὑπόδημα λεπτόν. δακτύλοι βαθεῖς ὑπέσιλβον. εἴτα
λὺ περιβλεψάμενος τῇ θύρᾳ προσῆλθε, κρούσας δὲ ἐλαφρῶς
εἰωθός ἔδωκε σημεῖον. ἡ δὲ θεράπαινα, καὶ αὐτὴ περίφοβος,
ἕμα παρανοίξασα, καὶ λαβομένη τῆς χειρὸς, εἰσῆγαγε. τοῦτο
ἰασάμενος Χαιρέας οὐκέτι κατέσχευεν, ἀλλὰ εἰσέδραμεν ἐπ' αὐ-
φώρῳ τὸν μοιχὸν ἀναιεήσων. ὁ δὲ ἐλθὼν, παρὰ τὴν αὐλειον
ύραν ὑποσάς, εὐθύς ἐξῆλθεν. ἡ δὲ Καλλιρρόη ἐκάθητο ἐπὶ
τῇ κλίνῃ. ὅσα Χαιρέαν, καὶ μηδὲ λύχον ἄψασα διὰ τὴν ἰο-
ίπην· ψόφῃ δὲ ποδῶν γενομένη, πρῶτῃ τῷ ἀνδρὸς ᾗσθετο τὴν
αναπνοήν, καὶ χαίρεισα αὐτῷ προσέδραμεν. ὁ δὲ Φωνὴν μὲν οὐκ
ᾔσχευεν ὥς τι λοιδόρησασθαι· κρατόμενος δὲ ὑπὸ τῆς ὀργῆς ἐλάκτι-
ε προσεῖπεν. εὐτόχως οὖν ὁ πῦς κατὰ τῷ διαφρεάγματος
ναχθεῖς ἐπέσχε τῆς παιδὸς τὴν ἀναπνοήν. ἐρρίμμεν δὲ αὐτὴν
ἐν θεραπαινίδες βασιάσασα κατέκλιναν ἐπὶ τὴν κοίτην. Καλ-
ιρρόη μὲν οὖν ἄφωνος καὶ ἄπνης ἐπέκειτο νεκρᾷ εἰκόνα πᾶσθ
αερέχουσα.

8. Φῆμη δὲ, ἄγγελος τῷ πάθῃ, καθ' ὅλην τὴν πόλιν διέ-
ρεχεν, οἰμωγὴν ἐγείρεισα διὰ τῶν σενωπῶν ἄχρι τῆς θαλάττης, 20

amen eo comparauerat, ut ne lateret. Illi coma nitida, cincinni vnguento
ragrantes, oculi picti, vestitus mollis, calceatus tenuis; annuli ponderosi
et tenebras micabant. Sic multum et sollicitè quaquauerfum circumspē-
rans ad fores accedit, et suspensa manu pro more pulsatis consuetum edit
ignum, ipsa quoque ancilla perquam timida sine crepitu et adapera modo
anua prehensum manu intromittit. Quo viso Chaereas se non amplius
continere, sed intro currere, ut in ipso opere corruptorem trucidaturus.
Alter vero, cum subsistisset ad vestibuli ianuam, statim exiuit. Callirhoë
nterim toro residebat, Chaeram desiderans, et prae moerore ne lucernam
quidem accendi passā; strepituque pedum facto prima sentiebat animam viri
sui, et occurrebat illi laeta. Ille autem, voce, qua eam increparet, dese-
ctus, irarum impotens prope accedentem calce ferit. Pes directe contra
diaphragma puellae impactus spiritum illi intercludebat. Prostratam tollunt,
lectoque reponunt ancillae. Sic sine voce, sine vita iacebat porrecta Cal-
lirhoë, mortuae speciem omnibus exhibens.

9. Fama casus nuntia totam urbem peruagata gemitus excitabat et ei-
ulationes per angiportus ad mare vsque, haud secus ac si urbs ipsa capta foret.

9. εἰς ἀποπνέοντας. R.

3. βαρεῖς. R.

4. περιβλεψάμενος. R.

8. Duplici modo potest legi. Vel:

8 δι, τῷ ἐτέρῳ (αὐτῷ ἑαυτῷ) παρὰ τὴν

αὐλειον θύραν ὑποσάσας, εὐθύς ἐξῆλθεν.

Vel: ἡ δὲ ἑτέρος π. τ. α. 9. ὑποσάς ε.

ἐξῆλθεν. Sensus eodem redit. R.

10. καὶ οὐκ suppl. non ζητῶσα. R.

14. πῶς κατὰ διαφρεάγματος ἐλαθείς. R.

15. Pro ἀναχθεῖς, quod nulla ra-

tionē subsistere potest, haud dubie le-

gendum ἐναχθείς. Abresch. Dil. Th. p.

302.

15. recte ἐρρίμμεν aut Saluinius,

aut Cocchius. R.

καὶ πανταχόθεν ὁ Θρήνος ἠκάνετο, καὶ τὸ πρᾶγμα ἐώκει πόλειως
 ἀλώσει. Χαιρέας δὲ, ἔτι τῷ θυμῷ ζέων, δι' ὅλης νυκτός, ἀπο-
 κλείσας ἑαυτὸν, ἐβασάνιζε τὰς Θεραπαινίδας, πρῶτην δὲ καὶ
 τελευταίαν τὴν ἄβραν. ἔτι δὲ καιομένων καὶ τεμνομένων αὐτῶν,
 ἔμαθε τὴν ἀλήθειαν. τότε ἔλεος αὐτὸν εἰσῆλθε τῆς ἀποθανύσης,
 καὶ ἀποκτεῖναι μὲν ἑαυτὸν ἐπεθύμει. Πολύχαρμος δὲ ἐκώλυε,
 φίλος ἐξαίρετος τοιοῦτος, οἷον Ὅμηρος ἐποίησε Πάτροκλον Ἀχιλ-
 λεύς. ἡμέρας δὲ γενομένης, οἱ ἄρχοντες ἐκλήρην δικαστήριον τῷ
 Φονεῖ, διὰ τὴν πρὸς Ἑρμοκράτην τιμὴν ἐπισπυδόντες τὴν κρίσιν.
 10 ἀλλὰ καὶ ὁ δῆμος ἅπας εἰς τὴν ἀγορὰν συνέτρεχεν, ἄλλων ἄλλα
 κεκραγόντων. ἐδημοκόπων δὲ οἱ τῆς μνηστίας ἀποτυχόντες, καὶ
 ὁ Ἀκραγαντῖνος ὑπὲρ ἅπαντας, λαμπρὸς τε καὶ σοβαρὸς, οἷον
 διαπραξάμενος ἔργον, ὁ μὴδεῖς ἂν προσεδόκησε. συνέβη δὲ
 πρᾶγμα καινὸν, καὶ ἐν δικαστηρίῳ μὴδεπώποτε πραχθέν. ῥη-
 θεύσης γὰρ τῆς κατηγορίας ὁ Φονεὺς, μετρηθέντος αὐτῷ τῷ ὕδα-
 τος, ἀντὶ τῆς ἀπολογίας αὐτῷ κατηγορήσεται πικρότερον, καὶ πρῶ-
 τος τὴν καταδικάζουσαν ψῆφον ἤνεγκεν, ἔδὲν εἰπὼν τῶν πρὸς
 τὴν ἀπολογίαν δικαίων, οὐ τὴν διαβολὴν, ἢ τὴν ζηλοτυπίαν, ἢ
 τὸ ἀκύνειον, ἀλλὰ ἐδίδτο πάντων. Δημοσίᾳ με καταλείψατε.
 20 ἀπειτεφάνωσα τὸν δῆμον. Φιλάνθρωπόν ἐστιν, ἂν παραδῶτέ με
 δημίῳ. τῷτο ὦφειλον παθεῖν, εἰ καὶ Θεραπαινίδα Ἑρμοκράτης
 ἀπέκτεινα. τρόπον ζητήσατε κολάσεως ἀπόρρητον. χεῖρονα
 δέδρακα ἱεροσύλων καὶ πατροκτόνων. μὴ θάψετε με. μὴ μιάνη-

Chaereas interim ira feruidus adhuc, clausa domo, tormentis in ergastulo
 per totam noctem in ancillas inquirebat, et earum quidem primam pariter
 atque ultimam istam pedissequam; quae dum vrantur adhuc et secantur,
 comperta veritate, misericordia mortuae ductus ipse semet occidere ruebat;
 nisi Polycharmus intercessisset, singularis amicus nostri, qualem Homerus
 Achillis Patroclum cecinit. Altero mane Archontes quaestionem fuscipie-
 bant in homicidam, et virgebant negotium Hermocratis reuerentia. Omnis
 populus in forum concurrebat, alius alia clamantes. Maxime assentabantur
 populo elusi proci, et prae caeteris Agrigentinus ille, splendidus incedens
 et superbus, ut qui confecerit quod nemo exspectasset. Accidebat autem
 nouum, quid et in foro nunquam antea visum. Accusatione nempe dicta, et
 admentia reo aqua, ipse in se, omnia omni defensione, acerbe inuectus con-
 demnantem primus tulit calculum, et missis iustis excusationis titulis, quod
 calumnia delusus, quod aemulus, quod inuitus fecerit, omnes hoc modo
 supplicabat: Communi me suffragio manuque lapidate, obsecro. Populo
 huic coronam abstuli. Nimis benigne mecum ageris, si carnisici tradideritis.
 Id vel ancilla Hermocratis peremta meruisse. Nouum exquirite suppli-
 cium. Scelestiora sacrilegis et patricidis perpetravi. Ne me sepefite, velim,

9. τὴν πρὸς Ἑρμοκράτην. mallet τὴν
 περὶ Ε. id est, Ἑρμοκράτης, τιμὴν. B.

23. Scribendum θάψετε, ut mox μιά-
 νητε, vel post με comma ponendum. B.

τὴν γῆν. ἀλλὰ τὸ ἀσιβὲς καταποντάσατε σῶμα. Ταῦτα γόντος θρήνος ἐξερράγη, καὶ πάντες ἀφέντες τὴν νεκρὰν τὸν ἄντα ἐπέπθην. Ἑρμοκράτης συνηγόρησε Χαιρέαν πρῶτος. Ἐγὼ, ἴσιν, ἐπίσταμαι τὸ συμβὰν ἀκούσιον. βλέπω τοὺς ἐπιβλεπού-
ς ἡμῖν. οὐκ ἐφασθῆσονται δυσὶ νεκροῖς, εἰδὲ λυπήσω τεθνεῶ-
εν τὴν θυγατέρα. ἤκωσα λεγούσης αὐτῆς πολλάκις, ὅτι αὐ-
ς μαῖλλον θέλει Χαιρέαν ζῆν. παύσαντες ἄν τὸ περισσὸν δικα-
ίριον ἐπὶ τὸν ἀναγκαῖον ἀπίωμεν τάφον. μὴ παραδῶμεν χρέων
ν νεκρὰν, μηδὲ ἄμορφον τῇ παρολῇ ποιήσωμεν τὸ σῶμα.
ἐψάωμεν Καλλιρρόην ἔτι καλὴν. οἱ μὲν οὖν δικαστὰς τὴν ἀπολύμ-
εν ψῆφον ἀνέθισαν.

5. Χαιρέας δὲ ἔκ ἀπέλυσεν ἑαυτὸν, ἀλλ' ἐπεθύμει θανάτου,
ὃ πάσας ὁδοὺς ἐμψαλᾶτο τῆς τελευτῆς. Πολύχαρμος δὲ ὁρῶν
ὡς ἀδύνατον ἑαυτῷ τὴν σωτηρίαν· Προδότα, φησὶ, τῆς νε-
κρῆς, εἰδὲ θάψαι Καλλιρρόην περιμένεις; ἄλλοτρίαις χερσὶ τὸ
σῶμα πιστεύεις; καιρὸς ἐστὶ σοι νῦν ἔνταφίον ἐπιμελεῖσθαι πολυ-
λείας, καὶ τὴν ἐκκομιδὴν κατασκευάσαι βασιλικήν. Ἐπεισεν
ἰτος ὁ λόγος. ἐνέβαλε γὰρ φιλοτιμίαν καὶ φροντίδα. τίς ἂν οὖν
παγγυῖλαι δύναιτο κατ' ἀξίαν τὴν ἐκκομιδὴν ἐκείνην. κατέκειτο
ἐν Καλλιρρόῃ τυμφικὴν ἐσθῆτα περικειμένη, καὶ ἐπὶ χρυσηλάτῃ
λίνης μείζων τε καὶ κρείττων, ὥς τε πάντες εἰκαζον αὐτὴν Ἀριάδνη
αἰσχυροῦσα. προήσαν δὲ τῆς κλίνης, πρῶτοι μὲν οἱ Συρράκων-

e pollute terram, sed aequore impium corpus mergite. Eiulatum haec
adientibus excutiebant, luctusque transferebatur omnis a mortua in viuum.
rimus Hermocrates patrocinari reo. Noui, ait, praeter voluntatem, quid-
uid id est, accidisse. Coram video nobis insidiarios. At non illaetabuntur
uobis funeribus, neque mortuam ego filiam contristabo, quam saepius
udiui dicere, vitam Chaereae sua sibi cariorem esse. Abiecto itaque super-
acaneo iudicio, ad necessarias accingamur exsequias. Ne tempori mortuam
radamus, neque faciamus mora corpus minus formosum. Pulchram adhuc
epeliamus Callirrhoen. Iudices itaque calculum serebant absoluentem.

6. Chaereas sibi non item, sed mortis avidus, fari omnes vias tenta-
bat. Polycharmus ergo videns, se non posse viuum illum seruare: Non
lissers saltem mori, ait, dum Callirrhoen sepelias, o mortuae proditor?
Alienis manibus cadauer accredis? Iam tempus erat splendida tymbi orna-
menta et exsequias curare regias. Approbavit hanc illi sententiam, eoque
ambitionem et curam indidit. Quis iam digne funus illud enunciet? Cal-
irrhoë stola, qua sponsa fuerat induta, recumbebat super lecto solidi auri,
viva maior et pulchrior, adeo ut omnes Ariadnae dormienti compararent.
Lectum praebant primi quidem equites Syracusani, ipsis cum suis equis

8. χρέων pro Ablatio accipi pos-
se, repetitis e seqq. verbis γυνέσθαι
ἄμορφον, obseruat Abresch. Dil. Th.
p. 314.

10. θάψωμεν. R.

15. εὐ δὲ R.

21. Quid hie sibi velint Compa-
ratiui μείζων et κρείττων, non video.
Rectius ii infra l. 2. p. 22. leguntur.
Beck.

σίῳν ἰππίς, αὐτοῖς ἵπποις κεκοσμημένοι· μετὰ τούτῃς ὀπλῖται, φέροντες σημεῖα τῶν Ἑρμοκράτης τροπαίων. εἴτα ἡ βαλὴ καὶ ἐν μέσῳ τῷ δήμῳ πάντες Ἑρμοκράτει δορυφοροῦντες. ἐφερέτο δὲ καὶ Ἀρίστων, ἔτι νοσῶν, θυγατέρα καὶ κυρίαν Καλλιρρόην ἀποκαλῶν. ἐπὶ τούτοις αἱ γυναῖκες τῶν πολιτῶν μελανεῖμονες. εἴτα πλῆτος ἐνταφίων βασιλικός. πρῶτος μὲν ὁ τῆς Φέρενης χρυσός τε καὶ ἄργυρος, ἐσθῆτων κάλλος καὶ κόσμος· συνεπεμψεν δὲ ὁ Ἑρμοκράτης πολλὰ ἐκ τῶν λαφύρων· συγγενῶν τε δωρεὰν καὶ φίλων. τελευταῖος δ' ἐπηκολούθει ὁ Χαιρέν πλῆτος. ἐπεθύμει γάρ, εἰ δυνατόν ἦν, πᾶσαν τὴν οὐσίαν συγκαταφλέξαι τῇ γυναικί. ἔφερον δὲ τὴν κλίνην οἱ Συρρακυσῖον Ἐφηβοί, καὶ ἐπηκολύθει τὸ πλῆθος. τῶν δὲ θρηνῶν μάλιστα Χαιρέας ἤκναιτο. ἦν δὲ τάφος μεγαλοπρεπὴς Ἑρμοκράτης πλησίον τῆς θαλάσσης, ὥστε καὶ τοῖς πόρρωθεν πλέεσι περιβλεπτός εἶεν. τῆτον, ὥσπερ θησαυρὸν, ἐπλήρωσεν ἡ τῶν ἐνταφίων πολυτέλεια. τὸ δὲ δοκῆν εἰς τιμὴν τῆς νεκρᾶς γεγονέναι, μειζόνων πραγμάτων ἐκίνησεν ἀρχήν.

ζ. Θῆρων γάρ τις ἦν, πανῆργος ἄνθρωπος, ἐξ ἀδικίας πλέων τὴν θάλασσαν, καὶ ληστὰς ἔχων ὑφορμῶντας τοῖς λιμεσιν. 20 ὄνομα πορθμῖν πειρατήριον συγκρο . . . ὅτος, τῇ ἐκκομιδῇ παρὰ τυχεῶν, ἐπωφθάλμισεν τῷ χρυσῷ, καὶ νύκτωρ κατὰ κλίνης

ornati. Sequebatur grauis armatura victoriarum Hermocratis. monumenta praefrens. Succedebat Senatus, et in medio populo omnes Hermocratem stipantes. Ariston quoque acger adhuc porrabatur, Callirrhoen itentidem filiam atque dominam compellans. Ibant porro ciuium vxores pullatae; cum diuitiae sepulcrales plane regiae: primo quidem loco aurum et argentum dotale, dein vestes pulcherrimae et mundus; dein quas commiserat Hermocrates multas manubias; amicorum hinc et affinium munera; vltimo denique Chaereae opulencia, cupidi, si posset, vel omnem suam vxori concremare substantiam. Tum lectum portabant Syracusanorum puberes. Claudebat agmen caetera promiscua multitudo, in qua Chaereas maxime lugens audiebatur. Habebat autem Hermocrates magnificum ad mare sepulcrum, quod vel procul nauigantium feriret oculos. Repleuit hoc, ceu aerarium, quam diximus, feralis opulencia. Quod vero tum videbatur in honorem mortuae factum, maioris id momenti res concitauit.

7. Nam Theron erat aliquis, homo nefandus, iniusti lucri cupiditate mare nauigans, et piratas habens portibus subsidentes, nomine collegii vectorii piraticum cogens. Is cum interesset funeri, coniecerat oculos in

10. συγκαταφλέξει Abresch. Dil. Th. p. 618. explicat ita: ad honorem mortuae vxori sepultae, non crematae, habendum συνόλης καταφλέγει πᾶσαν τὴν ὑσίαν. Quia autem per te-

rum naturam fieri non potuisset, ut omnem substantiam absumeret ignis, additum esse ἐπεθύμει εἰ δυνατόν ἦν.

20. ὀνόματι πορθμῖν πειρ. συγκροτύμην. R.

καὶ ἐκοιμάτο, λέγων πρὸς ἑαυτόν· Ἄλλα ἐγὼ κινδυνεύω μαχό-
 νος τῇ θαλάσῃ, καὶ τοὺς ζῶντας ἀποκτείνων ἕνεκα λημμάτων
 κερῶν, ἐξὸν πλατῆσαι παρὰ μιᾶς νεκρᾶς. ἀνερρίφθω κύβος.
 καὶ ἀφῆσω τὸ κέρδος. τίνας δ' ἐν ἐπὶ τὴν πρᾶξιν στρατολογήσω;
 εἴψαι, Θῆρων, τίς ἐπιτήδειος, ὧν οἶδα. Ζηνοφάνης ὁ Θῆριος·
 νετὸς μὲν, ἀλλὰ δειλός. Μένων ὁ Μεσσηνίος· τολμηρὸς μὲν,
 ἀλλὰ προδότης. Ἐπεξίων δὲ τῷ λογισμῷ κατέκασον, ὥσπερ
 ἰγυρογνώμων, πολλοὺς ἀποδοκιμάσας, ὅμως ἔδοξε τινὰς ἐπι-
 δεῖν. ἔωθεν ἔν διατρέχων εἰς τὸν λιμένα, ἕκασον αὐτῶν ἀνε-
 ῖτει. εὖρε δὲ ἐνίης μὲν ἐν πορνείοις, οὓς δὲ ἐν καπηλείοις, 10
 εἰδὼν στρατὸν τοιάτῳ στρατηγῷ. Φήσας ἔν ἔχειν τι διαλεχθῆναι
 πρὸς αὐτοὺς ἀναγκαῖον, κατόπιν τῷ λιμένος ἀπήγαγε, καὶ τότε
 ἔτατο τῶν λόγων· Ἐγὼ θησαυρὸν εὐρὺν ὑμᾶς κοινωνοὺς εἰλό-
 ην ἐξ ἀπάντων· ἃ γὰρ ἐσιν ἐνὸς τὸ κέρδος, οὐδὲ πόνος πολλῶ
 ἰόμενον, ἀλλὰ μία νύξ δύνатаι ποιῆσαι πάντας ἡμᾶς πλοσίους.
 οἱ ἄπειροι δὲ ἐσμέν τοιούτων ἐπιτηδευμάτων, ἃ παρὰ μὲν τοῖς
 νοῆτοις ἀνθρώποις ἔχει διαβολὴν, ὠφέλειαν δὲ τοῖς φρονίμοις δέ-
 σσει. Συνῆκαν εὐθύς λησείαν, ἢ τυμβωρυχίαν, ἢ ἱεροσυλίαν
 αταγγέλλειν. καὶ, Παῦσαι, ἔφησαν, τοὺς πεπεισμένους ἤδη,
 αἱ μόνον μήνυε τὴν πρᾶξιν, καὶ τὸν καιρὸν μὴ παραπολλύωμεν. 20
) δὲ Θῆρων ἐνθεν ἐλὼν· Ἐωρέκατε, φησὶ, χρυσὸν καὶ ἄργυρον

trum; nocturne peruigil decumbens ita se compellat: Ego vero tot cum
 ericulis mari confictor, et viuos occido, parui lucelli gratia, qui semel ab
 na mottua possim ditescere. Iacta sit alea. Neutiquam dimisero praedam.
 Quos autem mihi facinoris huius adscisco satellites? Dispice, Theron, quis
 orum, quos nosti, idoneus? Zenophanes Thurius, sagax quidem, sed timi-
 us. Meno Messenius audax, sed proditor. Ita secum singulos percensens,
 r argenti explorator, multos quum improbasset aliquos tamen aptos iudi-
 abat. Mane ergo de navi in portum transcurrent, eorum vnumquemque
 idagabat et inueniebat partim in lupanari, partim in popinis; dignum
 hoc imperatore exercitum. Quos ad communem de re necessaria delibera-
 ionem excitatos et seductos post portum sic alloquitur: Prae aliis omnibus
 go vos inuenti thesauri participes elegi. Neque enim vnus hominis est
 ucrum, neque multo labore indiget; sed vna nox omnes ditare nos pote-
 it. Etiam imperiri non sumus talium facinorum, quae apud stultos quidem
 audiunt male, prudentibus autem ferunt compendia. Continuo illi intelli-
 enres aut larrocinium denunciare, aut violationem sepulcri, aut sacrile-
 ium: Noli suadere, inquiunt, quibus iam persuasisti. Modo negotium in-
 lica. Tempori parcamus. Vidistis, inde Theron occipit, vidistis aurum et

5. οἶθα. R.

9. διατρέχων. R.

13. εἰλόμην. R.

19. Abretch. Dil. Th. p. 614. e.

mendat πᾶσαι ἔφησαν ὡς πεπεισμένους
 ἤδη, idque Ἀττικῶς, pro ὡς ἡμῶν ἤδη
 πεπεισμένων.

τῆς νεκρᾶς. οὗτος ἡμῶν τῶν ζώντων δικαιοτέρος γένοιτ' ἂν, δοκεῖ δὴ μοι νυκτὸς ἀνοῖξαι τὸν τάφον, εἴτα ἐνθήμενος τῷ κέλῃ, πλεύσαντας ὅποι ποῖ ἂν φέρῃ τὸ πνεῦμα, διαπώλῃσιν τὸν φόρον ἐπὶ ξένης. Ἦρσε. Νῦν μὲν οὖν, Φησὶ, τρέπεσθε ἐπὶ τὰς συνήθεις διατριβάς· βαθείας δὲ ἐσπέρας ἕκαστος ἐπὶ τὸν κέλῃτα κατίτω κομίζων οἰκοδομικὸν ὄργανον. Οὔτοι μὲν δὴ ταῦτα ἔπραττον.

η. Τὰ δὲ περὶ Καλλιρρόην δευτέραν ἄλλην ἐλάμβανε παλγυγενεσίαν, καὶ τινος αἰρέσεως ταῖς ἀπολειφθείσαις ἀναπνοαῖς ἰοεὶ τῆς ἀσιτίας ἐγγενομένης, μόγις καὶ κατ' ὀλίγον ἀνέπνευσεν· ἔπειτα κινεῖν ἤρξατο κατὰ μέλη τὸ σῶμα. διανοίγῃσα δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς αἰσθήσιν ἐλάμβανεν ἐγειρομένης ἐξ ὕπνου, καὶ ὡς συγκαθεύδοντα Χαιρέαν ἐκάλεισεν. ἐπὶ δὲ οὗτε ὁ ἀνὴρ, ὅτε αἱ θεραπαινίδες ἤκον, πάντα δὲ ἦν ἔρημα καὶ σκότος, φέκη καὶ τρόμος τὴν παῖδα κατελάμβανεν, οὐ δυναμένην τῷ λογισμῷ συμβαλεῖν τὴν ἀλήθειαν. μόλις δὲ ἀνεγειρομένη σεφάνων προσήψατο καὶ ταινιῶν, ψόφον ἐποίει χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου· πολλὰ δὲ ἦν ἀρωμάτων εὐνὴ. τότε οὖν ἀνεμνήσθη τῆ λακτισματος, καὶ

argentum mortuae. Ea viuis nobis iustiore titulo cesserint. Hinc suadeo de nocte sepulcrum aperire; impositamque scaphae mercem quo nos cumque terrarum ventus detulerit, peregre distrahere. Placuit Vos interim, pergebat, ad consueta deuerforia et negotia redite. Profunda vero vespera ad scapham quisque instrumento fabrilī armatus deueniat. Haec illi moliri.

8. Callirhoë interim iterato quasi partu post sepultos manes in lucem eniti, et, accedente superstitibus adhuc animabus per inedia aliquo sensu, vix et pedetentim respirare; dein mouere singula per membra corpus; palpebris denique diductis sensum sui somno euigilantis percipere; Chaeream vocare quasi accubantem. Quum vero neque maritus, neque ancillae audirent, omniaque deferra essent et tenebricosa, inhorrescere puella et contremiscere, quid de se factum exputare plane impotens. Erecto vix tandem corpore, corollas et taenias contrectans, et crepitum tactu auri et argenti percipiens, et accumulatum multo aromate torum sentiens; sic demum

1. Aut δικαιοτέρος, aut γένεσθαι. Prius statuo. R.

3. Equidem puto, ποῖ esse e margine profectum, et librarium incertum, vtrum rectius esset, ὅποι, an ποῖ, vtrumque posuisse. B.

3. ποτ'. R.

9. ἀλεθίστως. R.

9. Abresch. Dil. Th. p. 302. emendat ταῖς ἀπολειφθείσαις ἀναπνοαῖς. Sed eundem offendit quoque vocabulum αἰρέσεως. E coniecturis a Dorv. propositis maxime probat ἀρεσίως, quod sit ab αἰρεῖν et respondeat

Gallico *leuain*. Scriptum tamen suspicatur potius (p. 103.) ἀρεθίστως, qua voce medici intelligunt „irritamentum, quo sollicita natura ad obeundas motiones excitatur.“

17. πολλὰ ἀρωμάτων εὐνὴ pro πολλὰν ἀρωμ. εὐνὴ Abresch. Dil. Th. p. 724.

18. εὐνὴ potest duplici modo explicari. Vel: erat *spissum et densum STRATVM aromaticum*. Sic foret εὐνὴ, quod Chymici notant S. S. S. id est *stratum super stratum*. Vel: *abundans et referta erat aromatis* ARCA Cal-

ἰ δὲ ἐκείνο πτώματος. μόγις τε τὸν ἐκ τῆς ἀγωνίας ἐνόησε
 ἴφον· ἔρρηξεν οὖν Φωνήν, ὅσπην ἐδύνατο, ζῶσα. καὶ βοηθεῖτε,
 εἰ δὲ πολλάκις αὐτῆς κεκραγυίας οὐδὲν ἐγίνετο πλέον, ἀπήλ-
 σεν ἔτι τὴν σωτηρίαν, καὶ ἐνθῆσα τοῖς γόνασι τὴν κεφαλὴν
 ῥήνει λέγῃσα· Οἴμοι τῶν κακῶν· ζῶσα κατέρυγμα, μηδὲν
 ἱκῶσα, καὶ ἀποθνήσκω θάνατον μακρὸν. ὑγιαίνουσάν με
 ἐνθῆσι. τίνα τις ἀγγελον πέμψει; ἄδικε Χαιρέα, μέμφομαί
 , οὐχ ὅτι με ἀπέκτεινας, ἀλλ' ὅτι μὲν ἔσπευσας ἐκβαλεῖν τῆς
 εἰας, οὐκ ἔδει σε ταχέως θάψαι Καλλιρρόην οὐδ' ἀληθῶς
 τοθανοῦσαν. ἀλλ' ἤδη τάχα τι βαλεὺή περὶ γάμβ. Κακείνη 10
 ν ἐν ποικίλοις ἦν ἔδυρμοῖς.

9. Ὁ δὲ Θῆρων, φυλάξας αὐτὸ τὸ μεσονύκτιον, ἀψοφητὴ
 οσῆει τῷ τάφῳ, κέφως ταῖς κώπαις ἀπτόμενος τῆς θαλάσ-
 ς. ἐμβαίνων δὲ πρῶτον ἐπέταξε τὴν ὑπηρεσίαν
 τον. τέσσαρας μὲν ἀπέστειλεν ἐπὶ κατασκοπὴν, εἴ τινες προσ-
 τιν εἰς τὸν τόπον, εἰ μὲν δύναιτο, φονεύσει· εἰ δὲ μὴ, συνθή-

ordari calcem inflatam, et casum inde suum coepit. Vix tandem sibi
 dira ex animi summo angore agnoscere sepulcrum: rumpere protinus
 cem quam potuit maximam. Vix defossa sum. Succurrite. Saepius
 em elamanti quam nihilo plus fieret, desperare porro de salute sua coe-
 , et deiecto intra genua capite, sic lamentari. Heu mihi malorum! vix
 ossa sum, innoxia. Morior morte longa. Valentem me lugent. Quem
 s nuncium miserit! inique Chaerea, incuso te, non quod occidisti, sed
 id eiicere domo tam properasti. Non debueras Callirrhoën contestim
 ulare, ne quidem vere mortuam. Sed forte iamdudum cogitas de novis
 tuiis.

9. Interea, dum illa varia lamentatur, Theron, mediam servans noctem,
 : strepitu accedit ad conditorium, summum remis radens marē; et mini-
 ia in terram egressus sic ordinat. Quatuor emissi speculatum, iussique
 idere, quisquis illuc accederet; si nequirent, signo saltem constituto

βοῆς. In versione dedi ὁδὴν, quam
 o veram manum auctoris. In praec-
 entibus mutandum nihil, quamvis
 ui χρυσᾷ et ἀργυρᾷ possit in men-
 venire.

. In hoc loco haereo, num ἀγωνίας
 indum, an γυνῆς. Sane prius plaue
 : haesitans amplecterer, si talis esset
 orum ordo: μόγις τε ἐκ τῆς ἀγωνίας
 τε τὸν τάφον. Quam vix tandem ve-
 : Ha ex ignorantia et trepidatione
 scrum animadverteret. Et firmaret
 ptam lectionem locus p. 141. 3.
 um in alteram cogitationem me
 xit locus p. 13. l. 10. Sine dubio
 acunt sepulcra peculiare quid, quo
 cteris aedificiis distinguerentur, vel

taftu. Ego in versione secutus sum
 priorem coniecturam.

2. Varie cogitavi de hoc loco. Sen-
 sus paret, de verbis auctoris laboratur.
 An ζῶ σοι, Χαιρέα. βοηθεῖτε. An ζῶ.
 σώζετα. βοηθ. An ζῶσα εἰμι. βοηθ. Ex-
 pressi in versione ζῶσα κατέρυγμα ex
 proxima l. 5. quod simplicissimum;
 quamvis in MS. non satis spatij sic
 pro istis capiendis.

2. Abresch. Dil. Th. p. 684. quae-
 dam excidisse ratus, ita scribi iubet
 ἔρρηξεν ἢν φωνήν, ὅσπην ἐδύνατο, κράζουσα
 καὶ βοῶσα, βοηθεῖτε.

8. με.

14. ἐμβαίνων.

16. Secutus sum Saluiniū τὸν τρέπον.

ματι μηνύειν τὴν ἄφιξιν αὐτῶν. πέμπτος δὲ αὐτὸς προσήει τῷ
τάφῳ· τοὺς δὲ λοιποὺς, ἦσαν γὰρ οἱ σύμπαντες ἐκκαίδεκα,
μένειν ἐπὶ τῇ κέλῃτος ἐκέλευσε, καὶ τὰς κώπας ἔχειν ἐπτερωμέ-
νας· ἵνα, εἴαν τι αἰφνίδιον συμβαίῃ, ταχέως τοὺς ἀπὸ γῆς ἀρπά-
σαντες ἀποπλεύσωσιν. ἐπεὶ δὲ μοχλοὶ προσηέχθησαν, καὶ
σφοδρετέρα πληγὴ πρὸς τὴν ἀνάρρηξιν τῷ τάφῳ, τὴν Καλλιρρόην
κατελάμβανεν ὁμῶς πάντα· φόβος, χαρὰ, λύπη, θαυμασμός,
ἐλπίς, ἀπιστία. Πόθεν ὁ ψόφος; ἀρά τις δαίμων κατὰ νόμον
κοινὸν τῶν ἀποθνησκόντων ἐπ' ἐμὲ παραγίνεται τὴν ἀθλίαν. ἢ
10 ψόφος οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ φωνὴ καλόντων με τῶν ὑποχθονίων πρὸς
αὐτούς. τυμβωρύχης μᾶλλον εἰκὸς εἶναι. καὶ γὰρ τῷτο μὲν
ταῖς συμφοραῖς προσετέθη. πλοῦτος ἄχρητος νεκρῷ. ταῦτα
ἔτι λογιζομένης αὐτῆς, προὔβαλε τὴν κεφαλὴν ὁ ληστής, καὶ κατὰ
μικρὸν εἰσεδύετο. Καλλιρρόη δὲ αὐτῷ προσπίσασα, βηλομένη
δεηθῆναι· καὶ κεῖνος φοβηθεὶς ἐξεπήδησε, τρέμων δὲ πρὸς τοὺς
ἐταίρους ἐφθέγγετο· Φεύγωμεν ἐντεῦθεν· δαίμων γάρ τις φυ-
λάττει τὰ ἔνδον, καὶ εἰσελθεῖν ἡμῖν οὐκ ἐπιτρέπει. Κατεγίλασε
Θῆρων, δειλὸν εἰπὼν καὶ νεκρότερον τῆς τεθνεώσης. εἴτα ἐκέλευ-
σε ἄλλον εἰσελθεῖν. ἐπεὶ δὲ οὐδεὶς ἐπέμεινε, αὐτὸς εἰσηλθὼν
20 προβαλλόμενος τὸ ξίφος. λάμψαντος δὲ τῷ σιδήρῳ, δέισασα ἡ

edito accedentes prodere. Ipse cum quatuor aliis aggrediebatur tumulum. Caeteris mandatum, erant autem omnes omnino sedecim, in celos manere, remis erectis et in nauigationem aptatis, quo ad subitum quouis casum ex continente, se corripientes actutum aufugerent. Callirrhoë vero, vestes admotos sentientem, et ictus validiores reuellendo conditorio impactos, simul omnia inuadunt: timor, gaudium, tristitia, admiratio, spes, diffidentia. Vnde iste strepitus! Daemonumne quisquam inferorum, communi defunctorum lege, ad me tendit, miseram? Atqui strepitus non est, sed clara vox inferorum in suam ditionem me euocantium. Quin sepulcrorum perfollores rectius videntur esse. Nam et hoc additum meis calamitatibus, opes cadaueri inutiles. Haec illa volutare adhuc, quum latro vnus proiectum per foramen caput sensim inferebat; quem adorta Callirrhoë, volens obsecrare. Ille vero territus resilire et sodales pauore trementis hortari. Fugiamus hinc, amici. Genius aliquis intrus posita seruat, neque permittit nobis introitum. Irrisum hominem Theron imbellem obiurgat, et ipsa mortua magis exanimem; aliumque iubet penetrare. Sed quum negarent omnes, ipse proiecto gladio irrepit. Micante autem ferro, verita,

Caeterum in numero et dispositione
latrocinialis ministerii valde tricarur
Chariton, vt saepe alias. Nunc mihi
non propolui vitia scriptoris indicare,
sed sermonis et codicis tantum.

7. θαυμασμός. Vox rarior. Mihi cer-

te non lecta prius, sed nostro vsurpa-
tur quoque p. 28. 12.

9. Forte ἢ ἄδω.

19. ἐπέμεινε. Abresch. Dil. Thuc. p.

91. corrigit ὑπόμενον, atque confert p.

7. l. 14. l. 3. p. 142. l. 8.

καλλιρρόη, μὴ Φονευθῇ, πρὸς τὴν γυνίαν ἐξέτεινεν ἑαυτὴν, καὶ κεί-
 νην ἐκτευσεν, λεπτὴν ἀφείσα Φωνήν· Ἐλέησον, ὅτις ποτ' εἶ, τὴν
 οὐκ ἐλεηθεῖσαν ὑπὸ ἀνδρός, οὐδὲ γονέων· μὴ ἀποκτείνῃς ἣν σεσω-
 ρας μᾶλλον. ἰθάρσησεν ὁ Θέρων, καὶ, οἷα θεινὸς αἰτῆρ, ἐνόησε
 ἣν ἀλήθειαν. ἔση δὲ σύνης, καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐβαλεύσατο
 τεῖναι τὴν γυναῖκα, νομίζων ἐμπόδιον εἶσεσθαι τῆς ὅλης πρά-
 ξews. ταχέϊα δὲ διὰ τὸ κέρδος ἐγένετο μετάνοια, καὶ πρὸς
 ὑτὸν εἶπεν· Ἔγω καὶ αὐτὴ τῶν ἐνταφίων μέρος. πολὺς μὲν
 ἔργυρος ἐνταῦθα, πολὺς δὲ χρυσός. τῶν δὲ πάντων τὸ τῆς
 υναικὸς τιμιώτερον κάλλος. λαβόμενος οὖν τῆς χειρὸς ἐξήγαγεν 10
 ὑτὴν. εἶτα καλίσας τὸν συνεργόν· Ἰδοὺ, Φησὶν, ὁ δαίμων, ὃν
 ῥόβῃ. καλὸς γε ληστὴς φοβηθεὶς καὶ γυναῖκα. ὑμεῖς μὲν οὖν
 υλάττετε ταύτην· θελω γὰρ αὐτὴν ἀποδῶναι τοῖς γονεῦσιν.
 εἰς δὲ ἐκφέρωμεν τὰ ἐνδον ἀποκείμενα, μηκέτι μηδὲ τῆς νεκρᾶς
 ὑτὰ τηρέσης.

1. Ἐπεὶ δὲ ἐνέπλησαν τὸν κέλητα τῶν λαφύρων, ἐκέλευσεν
 Θέρων τὸν Οὐλάκα μικρὸν ἀποσῆναι μετὰ τῆς γυναικός. εἶτα
 ἑλὴν προσέθηκε περὶ αὐτῆς. ἐγένοντο δὲ αἱ γυνῶμαι διάφοροι
 ἢ ἀλλήλαις ὑπεναντίαι. πρῶτος γὰρ τις εἶπεν· Ἐφ' ἑτέρα
 ἢ ἡλθομεν, ὧ συστρατιῶται, βέλτιον δὲ τὸ παρὰ τῆς τύχης 20
 τοβέβηκε. χρησάμεθα αὐτῷ. δυνάμεθα γὰρ ἀκινδύνως
 γάσθαι· δοκεῖ δέ μοι τὰ μὲν ἐντάφια κατὰ χώραν εἶναι, ἀπο-
 ῖναι δὲ τὴν Καλλιρρόην ἀνδρὶ καὶ πατρὶ, φήσαντας, ὅτι προσωρ-

peritet, Callirrhoe in angulum extendebat se, vocemque mittebat inde
 plex exilem. Misere, quisquis es, cuius neque maritus, neque paren-
 , miteri sunt. Ne perimas, quam servasti magis. Theroni sic animus
 fuit, qui, ut sagax homo sibi que temper praeleus, confestim intellecta re,
 zitabundus haesitabat; et primum quidem volebat occidere mulierem,
 us illam totius molitionis impedimentum fore. Mox tamen ob lucrum
 tato consilio, ipse sic ad se: Sit et ipsa mundi totalis accessio, ait.
 unde argenti, abunde auri. Sed pretiosior tamen his omnibus forma
 meris. Manu itaque prehensam extrahit, vocatoque fodali: En tibi
 rium, ait, quem verebaris. Egregium illum mihi latronem, qui vel
 merem pauet. Servate hanc vos quidem; volo enim parentibus reddere.
 s autem efferamus intus sita, quae vel ipsa mortua non amplius custodit.

10. Onerato sic lenibo, Theron parum fecedere cum muliete custodem
 et, de qua proponit consultationem. Alii alia sentire et aduersa sibi.
 nus enim quis: Ob aliud quidem venimus, ait, commilitones: Fortuna
 o tpe quid melius instituit. Quo utamur velim. Sic enim, quidquid
 imus, fecisse indemnes et sine periculo poterimus. Inferias loco suo
 imus, sic mihi videtur; reddamus marito patrique Callirrhoen, praefati,

μίσθηνεν τῷ τάφῳ κατὰ συνήθειαν ἀλευτικήν, ἀκούσαντες δὲ
 Φωνὴν ἠνοίξαμεν κατὰ φιλανθρωπίαν, ἵνα σώσωμεν τὴν εἶδον
 ἀποκεκλεισμένην. ὀρεκίσωμεν δὲ τὴν γυναῖκα πάντα ἡμῖν μαρ-
 τυρεῖν. ἡδέως δὲ ποιήσει, χάριν ὀφείλῃσα τοῖς εὐεργέταις, δι'
 ὧν ἐσώθη. πόσῃς εἰσέθῃ χαρᾶς ἐμπλήσομεν τὴν ὅλην Σικελίαν;
 πόσας ληψόμεθα δωρεάς; ἅμα δὲ καὶ πρὸς ἀνθρώπου δίκαια
 καὶ πρὸς θεοὺς ὅσα ταῦτα ποιήσομεν. "Ετι δὲ αὐτᾷ λέγοντος,
 ἕτερος ἀντίπεν· "Ακαρε καὶ ἀνόητε, νῦν ἡμᾶς κελεύεις φιλοσο-
 10 φεῖν; ἀρά γε τὸ τυμβωρυχεῖν ἡμᾶς ἐποίησε χερσούς· ἐλέησο-
 μεν ἢν οὐκ ἤλῃσεν ἴδιος ἀνὴρ, ἀλλ' ἀπέκτεινεν· οὐδὲν γὰρ ἡδί-
 κηκεν ἡμᾶς· ἀλλ' ἀδικήσῃ τὰ μέγιστα. πρῶτον μὲν γὰρ, ἂν
 ἀποδῶμεν αὐτὴν τοῖς προσήκουσιν, ἄδελον, ἢν ἔξῃσι γνώμην περὶ
 τῆ γεγονότος, καὶ ἀδύνατον μὴ ὑποπτεῦσθαι τὴν αἰτίαν, δι' ἣν
 ἤλθομεν ἐπὶ τὸν τάφον. εἰάν δὲ καὶ χαρίσωνται τὴν τιμωρίαν
 ἡμῖν οἱ τῆς γυναικὸς συγγενεῖς, ἀλλ' οἱ Ἄρχοντες καὶ ὁ δῆμος
 αὐτὸς οὐκ ἀφήσῃ τυμβωρύχης ἄγοντας κατ' αὐτῶν τὸ φορτίον.
 τάχα δὲ τις ἐρεῖ, λυσιτελέστερον εἶναι, πωλῆσαι τὴν γυναῖκα.
 τιμὴν γὰρ εὐρήσῃ διὰ τὸ κάλλος. ἔχει δὲ καὶ τῆτο κίνδυνον.
 ὁ μὲν γὰρ χερσὸς οὐκ ἔχει Φωνὴν, οὐδὲ ὁ ἄργυρος ἐρεῖ, πόθεν
 20 αὐτὸν εἰλήφωμεν. ἔξεστιν ἐπὶ τούτοις πλάσασθαι καὶ διηγήμα-
 τα. Φορτίον δὲ ἔχον ὀφθαλμῶς τε καὶ ὦτα καὶ γλῶσσαν τίς

appulisse ad conditorium pro mote piscatorum, et audita voce, instinctu
 humanitatis admonitos aperuisse, ad seruandam intus conclusam. Sacra-
 mento mulierem obstringamus omnia nobis contestari. Libenter autem
 faciet hanc gratiam, quibus et ipsa tantum debet, benefactoribus, quorum
 ope faucibus Orci erepta est. Quanto, putaris, gaudio totam Siciliam reple-
 bimus? Quot et quae fereinus munera? Etiam eadem opera et ius aduersari
 homines et fas aduersum Deos seruauerimus. Intempestive et stolide, sic
 increpat alter adhuc differentem, philosophari nunc nos iubet? Itane nos
 violatio sepulcrorum sanctos probosque effecerit? Miterebimur scilicet,
 cuius neque ipse maritus; imo quam peremit. At nunquam nos laetiae?
 Laedet nimirum, sed sic, ut pessumdet. Primum quidem si gentilibus illam
 restituerimus, obscurum, quid illi hoc de facinore sentient. Fieri sane
 nequit, ut in causae suspicionem non incurramus, quapropter sepulcrum
 attentauerimus. Dein, etiamsi illi de poena nobis gratificentur, gentiles
 puta; atqui Archontes et populus non dimittent sepulcrorum perfidiosiores,
 qui sarcinam hanc ipsorum oculis audacter ingerant. Forte quis dicet, expe-
 dire mulierem vendi. Inueniet enim pretium ob formam. Sic dicet: atqui
 etiam hoc periculo non caret. Aurum quidem mutuum est, neque argentum
 crepabit, unde, et qui, ad nos deuenerit. Licet hanc in rem tabulas conin-
 gere quaslibet. At sarcinam, et oculis et auribus et lingua instructam, quis

3. ὀρεκίσωμεν.

6. ληψόμεθα.

13. Non assequor exacte, quid MS.

velit, ἀν ὑποπτεύεσθαι, ἀν ὑποπτεῦσθαι-
σεσθαι.

ἐν ἀποκρύψαι δύναιτο; καὶ γὰρ οὐδὲ ἀνθρώπινον τὸ κάλλος, ἵνα
 λάθωμεν, ὅτι δόλην ἐρῶμεν. τίς αὐτὴν ἰδὼν τῷ τῷ πιστεύσει;
 δυνεύσωμεν οὖν αὐτὴν ἐνθάδε, καὶ μὴ περιάγωμεν καθ' αὐτῶν
 ὃν κατήγορον. Πολλῶν δὲ τῷ συντιθεμένων, οὐδετέρα γνώμη
 θήρων ἐπιψήφισε. Σὺ μὲν γὰρ, εἶπε, κίνδυνον ἐπάγεις, σὺ δὲ
 κερδος ἀπολλύεις. ἐγὼ δὲ ἀποδώσομαι τὴν γυναῖκα μᾶλλον, ἢ
 ἐπολέσω. πωλημένη μὲν γὰρ σιγήσει διὰ τὸν φόβον· πρᾶθῆσα
 δὲ κατηγορεῖται τῶν μὴ παρόντων. οὐδὲ γὰρ ἀκίνδυνον βίον
 ὄμνεν. ἀλλ' ἐμβαίνετε, πλώμεν. ἦδη γάρ ἐστι πρὸς ἡμέραν.

ια. Ἀναχθῆσα δὲ ἡ ναὺς ἐφίετο λαμπρῶς. ἔδδ' γὰρ 10
 βιάζοντο πρὸς κύμα καὶ πνεῦμα, τῷ μὴ προκείσθαι τινα πλοῦν
 θιον αὐτοῖς. ἀλλ' ἅπας ἄνεμος ἕριος αὐτοῖς ἐδόκει, καὶ κατὰ
 γρύμναν εἰσῆκει. Καλλιρρόην δὲ παρεμυθῆτο Θήρων, ποικίλαις
 πινοαῖς περιώμενος ἀπατᾶν. ἐκείνη δὲ ἡσθάνετο τὰ καθ' ἑαυ-
 τῆς, καὶ ὅτι ἄλλοις ἐσώθη· προσεποιεῖτο δὲ μὴ νοεῖν, ἀλλὰ
 ἰσχυεῖν, δεδοικυῖα, μὴ ἄρα καὶ ἀνέλωσιν αὐτὴν, ὡς ὀργιζομένην.
 ἐπῆσα δὲ μὴ φέρειν τὴν θάλασσαν, ἐγκαλυφασμένη καὶ δακρύ-
 ασα· Σὺ μὲν, ἔφη, πάτερ, ἐν ταύτῃ τῇ θαλάσῃ τριακοσίας
 κῦς Ἀθηναίων κατεναυμάχησας. ἤρπασε δὲ σὺ τὴν θυγατέρα
 ἑλκς μικρὸς, καὶ οὐδὲν μοι βοηθεῖς. ἐπὶ ξένῃ ἄγομαι γῆν, καὶ 20

naō abscondat? neque enim humana est forma, ut quasi servam vendi-
 antes queamus fallere; quis id credat spectator? hoc ergo ipso in loco
 insodiamus, neque nostrum ipsi nobiscum circumuectemus indicem et
 accusatorem. Multi huic adstipulabantur sententiae, Theron autem neutri.
 u enim, aiebat, discrimen arcessis, tu vero lucrum abiciis et perdis. Ego
 mulierem vendidero potius, quam perdidero. Interea enim, dum venditur,
 icebim metu. Vendita vero deferat absentes licet. Neque enim plano
 ericulis immunem vitam ducimus. Sed inscendite nauim; abeamus in
 mare. Iam dies appropinquit.

11. Sic solutus celox ibat splendide. Nam, cum certam suae naviga-
 tioni plagam non destinassent, neque aduersum ventos, neque aduersum
 aëtas, luctabantur, sed ventus illis secundus et a puppi vrguens quicunque
 indem habebatur. Callirrhoen autem mulcebat Theron, variis dolis
 ntans decipere. Illa vero, licet intelligens fraudes in caput suum structas,
 isque se seruatum, fingebat tamen nihil mali suspicari, sed omnia cre-
 ere, verita, ne sic tollerent ut iratam. Operto autem capere, quasi fette
 equiret mare, et lacrymans: O pater, ait, Atheniensium tu quidem re-
 entas naues in hoc eodem mari confligens destruxisti: filiae vero tuae non
 occurris, quam vilis myoparo rapit. Peregre abducor, seruire me oportet-

2. ὅτι.

2. ὅτι δόλην ἐρῶμεν pendet a p. praec.

17. τάχα δὲ τις ἐρεῖ, cui formulae
 rius addidit infinit. λυσιτελεῖσθαι εἶναι.

deinde Indicet. cum ὅτι. Abresch. Dil.

Thuc. p. 331.

4. τῷ τῷ.

15. μηδὲν ὑπονοεῖν.

δουλεύειν με δὲ τὴν εὐγενῆ. τάχα δὲ ἀγοράσει τις τὴν Ἑρμο-
κράτους θυγατέρα δεσπότης Ἀθηναίων· πόσω μοι κρεῖττον ἢ ἐν
τάφῳ κεῖσθαι νεκράν. πάντως ἂν μετ' ἐμῷ Χαιρέας ἐκδεύθῃ·
νῦν δὲ καὶ ζῶντες καὶ ἀποθανόντες διεζεύχθημεν. Ἡ μὲν οὖν ἐν
τοιατοῖς ἦν ὀδυρμοῖς. οἱ δὲ ληστὰὶ νήσους μικρὰς καὶ πολλὰς
παρέπλεον. οὐ γὰρ ἦν τὰ φορεῖα πενήτων. ἐζήτην δὲ πλεσίως
ἄνδρας. ὠρμίσαντο δὲ καταντικρὺ τῆς Ἀττικῆς ὑπὸ τινα χελήν.
πηγὴ δὲ ἦν αὐτόθι πολλῶ καὶ καθαρῷ νάματος καὶ λειμῶν
εὐφυής. ἔνθα τὴν Καλλιρρόην προαγαγόντες Φαιδρύνεσθαι καὶ
10 ἀναπαύεσθαι κατὰ μικρὸν ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἤχλωσαν, δια-
σώζειν θέλοντες αὐτῆς τὸ κάλλος. μόνοι δ' ἐβηλεύοντο, ὅποι
χρῆ τὸν τόλον ὀρμίσαι, καὶ τις εἶπεν· Ἀθῆναι πλεσίον, μεγάλη
καὶ εὐδαίμων πόλις. ἐκεῖ πλεῖθος μὲν ἐμπόρων εὐρήστομεν, πλε-
θος γὰρ πλεσίον. ὥσπερ γὰρ ἐν ἀγορᾷ τοὺς ἄνδρας, οὕτως
ἐν Ἀθήναις τὰς πόλεις ἐστὶν ἰδεῖν. ἐδόκει δὲ πᾶσι καταπλεῖν εἰς
Ἀθήνας· οὐκ ἤρεσκε δὲ Θέρωνι τῆς πόλεως ἡ περιεργία. Μόνοι
γὰρ ὑμεῖς οὐκ ἀκέετε τὴν πολυπραγμοσύνην τῶν Ἀθηναίων.
δῆμός ἐστι λάλος καὶ φιλόδικος, ἐν δὲ τῷ λιμένι μυριοὶ συκοφάν-
ται, πύσσονται, τίτες ἐσμέν, καὶ πόθεν ταῦτα φέρομεν τὰ φορ-

bit, nobilem; forte et Atheniensium aliquis emet herus filiam Hermocratis. Quanto mihi expediuerat mortuae in sepulcro iacere. Sane Chacreas ali-
quando lateri meo fuisset adiunctus. Nunc et viui et mortui separati
sumus. In his talibus illa planctibus erat, latrones autem, praetermissis mul-
tis parvis insulis, merces enim hae pauperum non erant, sed diuites quae-
rebant emptores, e regione Atticae sub aliquam crepidinem, saeuienti pelago
obicisam, se cum naue subducebant; vbi scaturigo limpidi riuu vberissima et
luxuriantes erant campi. Ibi productam Callirrhoën sordes abluere et a
iactatione maris, etiam paulum modo, requiescere iubebant, volentes ipsi
pulchritudinem conseruare. Tum soli secum deliberabant, quo dirigere et
appellere cursum oporteret. Athenis, dicit aliquis, non multum absumus.
Vibs est magna et heata. Ibi mercatorum abunde, abunde diuitum. Ve
alibi viros in foris consilere, sic integras ibi Graeciae vrbes simul videre est.
Visum sic fuit omnibus Athenas pergere. Theroni autem displicebat vrbs
nimia rimandi et sciendi omnia sedulitas. Vos soli scilicet non audiuistis,
neque nostis, gentem circumspatricem, inepte et molle de rebus omni-
bus sollicitam. Populus est garrulus et rixosus, et in portu sycophantarum
nubes, Sciscitantur, qui sumus, et vnde haec onera afferamus. Mala

1. ἀγοράσει.

10. Pro κατὰ leg. aut κατὰ aut κατὰ.

11. Si ὅποι notat quorsum, legen-
dum est ἐρμίσαι. Si vero tenemus δε-
μίσαι, debemus accipere pro νόμι, ὅποι.
Nam quum innumera sint loca, vbi
ἔποι pro νόμι occurrit, et constat alias,
Graecus scriptores, praeteritum sub Κο-manis, fuisse negligentiores; vix pro-
babile mihi videtur, omnia omnino
illa loca resingenda esse; licet con-
stans discrimen inter ἔποι, νομι, et ὅποι,
quo, semper et rigide obseruatum iane
mallet. Conf. p. 48. 2. et 131. 16.

14. πλεθος δὲ πλεσίον.

1α. ὑποψία καταλήψεται πονηρὰ τοὺς κακοήθεις. "Αρειος
 ἄγος εὐθύς ἐκεῖ, καὶ ἄρχοντες τυράννων βαρύτεροι. μάλλον
 ὑπὸ ἀκκασιῶν Ἀθηναῖες φοβηθῶμεν. χωρίον ὑμῖν ἐπιτήδειόν ἐστιν
 νῆα. καὶ γὰρ πλῆτος ἐκεῖ βασιλικὸς, ἐκ τῆς μεγάλης Ἀσίας
 νῶθεν ἐπὶ ῥέαν, καὶ ἄνθρωποι τρυφῶντες καὶ ἀπεράγμονες.
 Ἀπὶ ὧ δέ τινες αὐτόθεν εὐρήσιν καὶ γνωρίμας. Ἵδρευσάμενοι
 ἐ καὶ λαβόντες ἀπὸ τῶν παρεσῶν ὀλκάδων ἐπισιτισμὸν, ἔπλεον
 ἰθὺ Μιλήτη. τριταῖοι δὲ κατήχθησαν εἰς ὄρεον, ἀπέχοντα
 ἥς πόλεως σαδίους ἐγδοήκοντα, εὐφύεσσαν εἰς ὑποδοχὴν. ἔνθα
 ἐ Θήρων κώπας ἐκέλευσεν ἐκφέρειν, καὶ μονὴν ποιεῖν τῇ Καλλιρ- 10
 ῖῃ, καὶ πάντα παρέχειν εἰς τρυφήν. ταῦτα δὲ οὐκ ἐκ φιλαν-
 θρωπίας ἐπραττεν, ἀλλ' ἐκ φιλοκροδίας, ὡς ἔμπορος μάλλον,
 ληστής.

1β. Αὐτὸς δὲ διέδραμεν εἰς ἄστυ παραλαβὼν δύο τῶν ἐπι-
 ηδείων. εἴτα φανερῶς μὲν οὐκ ἐβλαύετο ζητεῖν τὸν αἰσθητὴν,
 ὑδὲ περιβόητον τὸ πρᾶγμα ποιεῖν, κρύφα δὲ καὶ διὰ χειρὸς
 πτευδε τὴν πρᾶσιν. δυσδιάθετον δὲ ἀπέβαινε. ἔ γὰρ ἦν τὸ
 τῆμα πολλῶν, ὑδὲ ἐνὸς τῶν ἐπιτυχόντων, ἀλλὰ πλεσίς τῶς
 αἰ βασιλείας. τοῖς δὲ τοιούτοις ἐφοβεῖτο προσίνα. γνομένης
 ὅν διατριβῆς μακροτέρας, οὐκέτι φέρεν ὑπέμενε τὴν παρολκήν. 20

nalignos inuadet suspicio. Statim adierit Areopagus, et Archontes tyrannis
 pſis facuiores. Vel nostris Syracusanis magis extimescamus Athenienses.
 onia nostra est regio. Nam et ibi sunt opes regiae, de magna Asia deflue-
 es, hominesque lauti et incurii, et lirim oſores. Notos ibi quoque,
 quod spero, quosdam offendemus. Haustis igitur in nauigationem aquis, et
 dictu a praesentibus onerariis comparato, recta Miletum tendebant, tertio-
 que die post in stationem subibant octoginta stadiis ab vrbe distantem, a
 natura recipiendis vnice nauibus editam. Ibi Theron subduci remos iubet,
 et Callirhoae mansionem fieri et suppeditari omnia vel ad luxum vsque.
 humanitas ea non erat, sed lucri cupido, vt mercatoris magis, quam
 attonis.

12. Ipse autem cum duobus amicorum discursit in urbem; vbi palam
 quidem volebat emtorem quaerere, aut rem diuulgare, clam vero et sub
 manu vrguebat venditionem. Sed difficilius, quam vellet, extudebat mer-
 cem suam venalem. Neque enim pro plebe, neque obuio quouis, erat, sed
 beati negotium, aut regis cuiusdam. Tales autem adire meruebat. Ergo
 nimis protracta conuorsatione, ferre ampliorem moram, et nocte superue-

1. καταλήψ.

1b. κακοήθεις.

7. Melius conueniret ἦν.

15. κρύφα. Amat tamen Noster der Hand. B.

φανερώσαι. Conf. p. 12, 11. 35, 18.

et 24. etc.

16. διὰ χειρὸς respondet getm. unter

- νυκτὸς δὲ ἐπελθούσης καθεύδειν μὲν οὐκ ἐδύνατο, ἔφη πρὸς αὐ-
τὸν· Ἀνόητος, ὦ Θέρων, εἴ. ἀπολέλοιπας γὰρ ἤδη τοσαύταις
ἡμέραις ἀργυρον καὶ χρυσὸν ἐν ἐρημίᾳ, ὥς μόνος ληψῆς. οὐκ
οἶδας, ὅτι τὴν θάλασσαν καὶ ἄλλοι πλέεσι πειρατὰί. ἐγὼ δὲ
καὶ τοὺς ἡμετέρους φοβῶμαι, μὴ καταλιπόντες ἡμᾶς ἀποπλεύσω-
σιν. οὐδὲ πω γὰρ τοὺς δικαιοτάτους ἐξατολόγησας, ἵνα σοι
τὴν πίσιν φυλάττωσιν, ἀλλὰ τοὺς πονηροτάτους ἀνδρας, ὧν ἦδεις.
νῦν μὲν οὖν, εἶπεν, ἐξ ἀνάγκης καθεύδε, ἡμέρας δὲ ἐπιστάσης
διαδραμῶν ἐπὶ τῶν κέλτα ῥίπον εἰς θάλασσαν τὴν ἀκαιρον καὶ
10 περιπτὲν σοι γυναῖκα, καὶ μηκέτι φορεῖόν ἐπάγῃ δυσδιάθετον.
κοιμηθεὶς δὲ ἐνύπνιον εἶδε, κεκλιμένας τὰς θύρας. ἐδοξεν οὖν
αὐτῷ τὴν ἡμέραν ἐκεῖν ἐπισχεῖν. οἶα δὲ ἀλγῶν, ἐπὶ τῶς
ἐργαστηρίᾳ καθῆτο, ταραχώδης παντάπασιν τὴν ψυχὴν. ἐν δὲ
τῷ μεταξὺ παρῆει πλῆθος ἀνθρώπων, ἐλευθέρων τε καὶ δούλων·
ἐν μεσοῖς δὲ αὐτοῖς ἀνὴρ ἡλικία καθεστώς, μελανειμονῶν καὶ σκυ-
θρωπός, ἀναστὰς οὖν ὁ Θέρων· περιέργον γὰρ ἀνθρώπου φύσιν·
ἐπυνθάνετο ἐνὸς τῶν ἐπακολουθόντων· Τίς οὗτος; ὁ δὲ ἀπεκρίνα-
το· Ξένος εἰναί μοι δοκεῖς, ἢ μακρόθεν ἦκειν, ὃς ἀγνοεῖς Διονύ-
σιον πλῆτῳ καὶ γένει καὶ παιδείᾳ τῶν ἄλλων Ἰώνων ὑπερέχοντα,
20 φίλον τῷ μεγάλῳ βασιλείῳ. Διὰ τί τοῖον μελανειμονεῖ;
Τέθνηκε γὰρ αὐτῷ γυνή, ἧς ἦρα. Ἔτι μᾶλλον εἶχετο τῆς ὁμιλίας
ὁ Θέρων, εὐρηκώς ἀνδρα πλῆσιον καὶ φιλογύναιον. οὐκέτ' οὖν

niente dormire impotens, sic ipse ad se: Stultus es, Theron, ait, tamdiu iam reliquisti in solitudine sine praefidio aurum et argentum tuum, tamquam solus esses pirata. Ignoras, alios quoque mare peruagari tui similes. Imo nostros quoque timeo, ne, nobis relictis, cum naue abeant. Neque enim profecto viros contempnisti summae probitatis et iustitiae, qui fidem tibi feruent integram, sed bipedum, quos nosti, nequissimos. Nunc ergo quidem dormi necessario. Illucescente vero die, hinc in nauem facto discursu; abiice mari mulierem intempestiuam et superuacaneam, neque tecum amplius circumuectita mercem difficulter collocandam. Sic sopitus in somnio videt domus fores sibi ocellas. Statuit igitur illam adhuc diem se cohibere. Moelestus itaque sedens ad officinam, mente mire iactata, transire videt magnam hominum et ingenuorum et seruorum turbam, medium stipantes virum, aetatis consistentem, pullatum, tristem; suaeque leuatus sede, quae hominum indoles est aliena scire auida, rogat affectuum quendam: Quis iste? Hospes mihi videris, respondet rogatus, aut ex longinquo venire, qui Dionysium ignoras, omnibus lonibus genere, diuitiis et sapientiae cultura antepollentem, magni regis amicum. Quid ergo pullatus? Mortua enim ipsi est vxor eximie amata. Eo magis Theron affectu colloquium, inuento

1. Ἐκ δὲ, et Θέρων. Attamen Graeci saepe vocatiuum et nominatiuum habent promiscue.

11. κεκλιμένας, aut κεκλησμένας.
13. melius ταραχώδης.

ἵηκε τὸν ἄνδρα, ἀλλ' ἐκυνθάνετο· τίνα χάραν ἔχεις παρ' ὑτῷ; κἀκεῖνος ἀπεκρίνατο· Διοικητής εἰμι τῶν ὅλων, τρέφω δὲ ὑτῷ καὶ τὴν θυγατέρα, παιδίον νήπιον, μητρός ἀθλίας πρόρας ὀρφανόν. Θήρων· Τίς καλῇ; Λεωνᾶς. εὐκαίρως, Φησὶν, Λεωνᾶ, συνέβαλον. ἔμπορός εἰμι, καὶ πλείω νῦν ἐξ Ἰταλίας. Θεν ἄδὲν οἶδα τῶν ἐν Ἰωνίᾳ. γυνὴ δὲ Συβαρίτις, εὐδαιμονεστάτη ὦν ἐκεῖ, καλλίστην ἄβραν ἔχουσα διὰ ζηλοτυπίαν ἐπώλησεν, γὰρ δὲ αὐτὴν ἐπριάμην. σοὶ οὖν γενέσθω τὸ κέρδος, εἴτε σεαυτῷ ἑλεις τροφὸν κατασχεῖν τῇ παιδίᾳ· πεπαιδευται γὰρ ἱκανῶς· τε ἄξιον ὑπολαμβάνεις χαρίσασθαι τῷ δεσπότῃ. λυσιτελεῖ 10
 ἔ σοι μᾶλλον ἀργυρώσητον ἔχειν αὐτὸν, ἵνα μὴ τῇ τροφίμῃ σηπτεριαν ἐπαγάγηται. Τούτων ὁ Λεωνᾶς ἤκουσεν ἀσμένως, καὶ· θεός μοί τις, εἶπεν, εὐεργέτης σε κατέπειμψεν. ἃ γὰρ ὠνισρο-
 ἔλκην, ὕπαρ μοι δεικνύεις· ἐλθὲ τοίνυν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ φίλος ἦ γίνῃ καὶ ξείνος. τὴν δὲ περὶ τῆς γυναικὸς αἰρεσιν ἡ ὄψις ρινεῖ, πότερον δεσποτικόν ἐστὶ τὸ κτῆμα, ἢ καθ' ἡμᾶς.

17. Ἐπεὶ δὲ ἤκον εἰς τὴν οἰκίαν, ὁ μὲν Θήρων ἐθαύμαζε τὸ ἐγεθος καὶ τὴν πολυτέλειαν· ἦν γὰρ εἰς ὑποδοχὴν τῇ Περσῶν ἀσιλῶως παρεσκευασμένη. Λεωνᾶς δὲ ἐκίλευσε περιμένειν αὐτὸν ἐπὶ τὴν θραπείαν τῷ δεσπότῃ πρώτον. ἔπειτα ἐκείνον λαβὼν 20

mine opulento et mulieroso? neque dimittere potro hominem, sed to-
 re: Quem tu apud eum locum tenes? Dispensator sum cunctorum opum
 alumini filiae eius, puellae infantis, quam misera mater ante tempus
 perit. Qui vocaris? Theron. Qui tu? Leonas. Tempore igitur in te
 cidi, Leona. Venio ex Italia mercator; quo factum, ut Ionicarum rerum
 hil norim. Ancillam vero pulcherrimam, quam mulier Sybaritis, omnium
 i beatissima, maximi faciebat, at vendidit ob aemulationem, illam ego
 ni; et cedit tibi compendio, siue tu ipse tibi seruire velis nutticularum
 cellae, et sane literis et artibus ingenuis satis instructa est: siue illam
 nses hero gratificari. Ut herus autem aliquam habeat pretio redeuntam
 si magis expedit; ne forte aluminae tuae nouercam superinducat. Non
 grata haec audienti accidebant Leonati; et: Deus aliquis beneficus, ait,
 huc demisit. Quae enim somnium mihi portendebat, ea tu mihi clara
 ce exhibes. Domum ergo veni, et amicus atque hospes esto nobis. De
 uliere vero quid optandum sit, herilis illa supellex, an nobis digna sit,
 ipectus decernet.

13. Theronem, ut intrauerat, admirantem domus magnitudinem et
 lendorem, erat enim recipiendo Persarum regi parata, Leonas primum
 pteetare se in heri ministerio occupatum iubet; dein prehensum in suum

4. Θήρων tollendum. Est nota libra-
 i, personam loquentem indicantis.

5. συνέβαλον bonum est.

11. ἡ αὐτὴν.

13. Mallet *εὐεργέτην* deus quis te
 benefactorem misit. B.

14. 1191.

ἀνήγαγεν εἰς τὴν οἰκισιν τὴν αὐτῆ σφόδρα ἐλευθερίαν οὖσαν·
 ἐκέλευσε δὲ παραθεῖναι τράπεζαν. καὶ ὁ Θέρων, οἷα πανῆργος
 ἀνθρωπος καὶ πρὸς πάντα καιρὸν ἀρμόσασθαι δεινός, ἥπτετο
 τροφῆς καὶ ἐφιλοφρονεῖτο ταῖς προπόσεισι τὸν Λεωνᾶν, τὰ μὲν
 ἀπλότητος ἐνδείξει, τὸ δὲ πλεον κοινωνίας πίσει. μεταξὺ δὲ
 ὁμιλίας περὶ τῆς γυναικὸς ἐγένετο πολλή, καὶ ὁ Θέρων ἐπῆνει τὸν
 τρόπον μᾶλλον τῆς γυναικὸς, ἢ τὸ κάλλος, εἰδώς, ὅτι τὸ μὲν
 ἀδελφον συνηγορίας ἔχει χρεῖαν, ἢ δὲ ὄψις αὐτὴν συνήσπασεν. Ἀ-
 πώμεν οὖν, ἔφη Λεωνᾶς, καὶ δεῖξον αὐτὴν. Ὁ δὲ· Οὐκ ἐνταῦ-
 10 θά ἐστιν, ἀπεκρίνατο. διὰ γὰρ τοὺς τελῶνας περιέστημεν τὴν
 πόλιν, ἀπὸ ὀγδοήκοντα δὲ σαδίων· τὸ πλοῖον ὀρμῇ. καὶ τὸν
 τόπον ἔφραζεν. Ἐν τοῖς ἡμετέροις, Φησὶ, χωρίοις ἀρμόσασθε.
 Καὶ τῆτο βέλτιον ἢ τῆς τύχης ἡμᾶς ἀγούσης ἐπὶ Διονύσιον.
 Ἀπώμεν οὖν εἰς τὸν ἀγρὸν, ἵνα καὶ ἐκ τῆς θαλάσσης αὐτοὺς
 ἀναλάβητε. ἢ γὰρ πλησίον ἔπαυλις κατεσκήυασαι πολυτελῶς.
 Ἦσθη μᾶλλον ὁ Θέρων· εὐκολωτέραν ἔσσεσθαι τὴν πρᾶσιν ἢ ἐν
 ἀγορᾷ νομίζων, ἀλλ' ἐν ἐρημίᾳ, καὶ· Ἐωθεν, Φησὶν, ἀπώμεν,
 σὺ μὲν εἰς τὴν ἔπαυλιν· ἐγὼ δὲ εἰς τὴν ναῦν, καί κεῖθεν ἄξω τὴν
 γυναῖκα πρὸς σε. Συνέθεντο ταῦτα, καὶ δεξιὰς ἀλλήλοις ἐμ-
 20 βαλόντες ἀπηλλάγησαν. Ἀμφοτέροις δὲ ἡ νύξ ἐδόκει μακρὰ,
 τῆ μὲν δὴ σπεύδοντος ἀγοράσαι, τῆ δὲ πωλῆσαι. τῇ δὲ ὑστεραίᾳ
 ὁ μὲν Λεωνᾶς παρεπλευσεν εἰς τὴν ἔπαυλιν, ἅμα καὶ ἀργύριον

ducit contubernium vel ingenuo homini maxime decorum. Affert iussa mensa, Theron, ut vaser omnisque loci atque temporis homo, positorum non abstemius, neque parvus, Leonati frequentioribus calicibus amicitiam approbat, partim ostentatione simplicitatis, partim, idque magis, fidei consuetudinis parandae. Multum interea de muliere sermonis, cuius indolem Theron magis, quam formam, laudabat, bene gnarus, rem non visam opus habere patrocínio, sed coram conspectam se ipsam commendare. Quin abimus ergo, quin videmus, ait Leonas. Verum illa non hic est, alter ait; nam propter vestigialium redemptores circa urbem procul substitimus, et navis abhinc octoginta stadiis quiescit. Simulque describit locum. Vos in agris nollis constitistis. Tanto melius; ipsa fortuna nos ad Dionysium ducente. Abeamus igitur rus, ut vos e mari recipiatis. Nam villa ibi prope structa est magnifice. Eo magis gaudere Theron, in solitudine faciliorem reputans venditionem, quam in foro; et: Crastino mane ibimus, ait, tu in villam, ego ad navem, et inde mulierem adducam ad te. Haec stipulati dextris iunctis discedunt. Vtrique secuta nox longa visa est, isti quidem emere, huic autem vendere properanti. Leonas altero die navicula

1. aut ἐλευθέριον, aut ἐλευθερίον.

6. Male Cocchius ὁμιλίας mutat. Est Atticissimus, ut ap. Aristoph. *Pluto*

694. τῆς ἐξέρχης πολλὴν, et *Pace* 166: τῆς γῆς πολλήν.

12. ἔφραζεν itidem probum. id. ἀρμόσασθε.

ορίζων, ἵνα προκαταλάβῃ τὸν ἔμπορον· ὁ δὲ Θήρων ἐπὶ τὴν
ἐκτὴν καὶ σφόδρα ποθῶσιν ἐπέστη τοῖς συνεργοῖς. διηγησάμενος
ἰς τὴν πρᾶξιν αὐτοῖς, Καλλιρρόην κολακεύειν ἤρξατο· Κάγῳ,
Θησι, Θύγατρε, εὐθύς μὲν ἤθελον πρὸς τοὺς σοὺς ἀπαγαγεῖν·
ἡμεῖς δὲ αἰέμην γενομένην, διεκωλύθημεν ὑπὸ τῆς θαλάσσης·
πίσασαί δὲ, πόσῃ σε πεποίμαι πρόνοιαν, καὶ, τὸ μέγιστον,
ἡθάραν ἐτηρήσαμεν. ἀνύβριστον ἀπολήψεται σε Χαίρεας, ὡς
καὶ θαλάμῳ τῇ τάφῳ σωθεῖσαν δι' ἡμᾶς. νῦν μὲν οὖν ἀναγκαῖόν
ἐστιν ἡμῖν, μέχρι Λυκίας διαδραμεῖν· οὐκ ἀναγκαῖον δὲ καὶ σὲ
μάτην ταλαιπωρεῖν, καὶ ταῦτα χαλεπῶς ναυτιῶσαν· ἐνταῦθα ἴοι
δὲ δὴ παραθῆσομαι σε φίλοις πικροῖς, ἐπανιών δὲ παραλήψομαι,
καὶ μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας ἄξω λοιπὸν εἰς Συρρακούσας. λάβε
τῶν σῶν ὅ, τι δ' ἂν θέλῃς· σοὶ γὰρ καὶ τὰ λοιπὰ τηρῆμεν. Ἐπὶ
τούτῳ πρὸς αὐτὴν ἐγέλασεν Καλλιρρόη, καίτοι σφόδρα λυπου-
μένη, παντελῶς αὐτὸν ἀνόητον ὑπελάμβανεν. ἡ δὲ πωλημένη
ἰπίσαστο, τῆς δὲ πάλας εὐγενείας τὴν πρᾶσιν εὐτυχέστεραν ὑπε-
λάμβανεν, ἀπαλλαγῆναι θέλῃσα ληστῶν, καὶ· Χάριν σοι, Φησὶν,
ἔχω, πάτερ, ὑπὲρ τῆς εἰς ἐμὲ Φιλαιθροπίας. ἀποδοῖεν δὲ,
Φη, πᾶσιν ὑμῖν οἱ θεοὶ τὰς ἀξίας ἀμοιβάς. χρεῖσασθαι δὲ
τοῖς ἐνταφίοις δυσσιώνιστον ὑπολαμβάνω. πάντα μοι φυλάξτετε
καλῶς· ἐμοὶ δὲ ἀρκεῖ δακτυλίδιον μικρόν, ὃ εἶχον καὶ νεκρά·

licus legens villam petit; argenteo simul instructus, quo mercatorem occu-
paret. Theron suos in litore opprimit ministros et farellites, multum desi-
deratus, exprostraque iis sua negotiatione Callirrhoën palpare coepit; et:
hgo te, filia, statim volui ad tuos reducere, ait, sed oborto aduerso vento,
mare prohibuit. Ipsa vero nosti, quantam tui curam fecerim. Quod rei
caput est, incontaminatam te seruauimus. Chaereas expertem iniuriæ te
recipiet, ex sepulcro per nos seruatum, ut ex toto geniali. Nunc igitur
necesse quidem nobis est Lyciam usque transire, non item tibi aerumnis
frustra affligi, et id quidem grauiter nauseanti. Deponam te hic apud amicos
fideles, et redux adsumam, multaque porro cum cura ducam Syracusas.
Summe tuorum quidquid velis. Reliqua enim tibi seruabimus nos. Irridebat
apud se Callirrhoë dictis, licet graui dolore faucia, et plane dementem
existimabat hominem, qui talia persuadere vellet illi, quæ bene sciebat
vendi. Cupida tamen euadere latrones, venditionem libertate pristina et
claritate natalium reputabat feliciorē, et: Gratiam tibi noui, pater, ait,
bene volenti. Reddant vobis omnibus dii dignas vices. Vti quidem sepul-
cralibus, omnirosūm est. Omnia modo mihi bene seruare. Vnus mihi

6. ἐπίσασσι.

13. τηρῶμεν Cocchii secutus sum.

15. Ante παντελῶς excidit καὶ, forte
et post ὑπελάμβανεν, τοιαῦτα βυλλόμενον
παίθων.

16. Abresch. Dilucid. Thuc. p. 29.
auctor est, Genitiuium εὐγενείας non
regi vi Comparatiui, sed perquire a
Positiui, et εὐτυχέστεραν resoluendum
esse in μάλλον εὐτυχῆ.

Εἶτα συγκαλυψάμενῃ τὴν κεφαλὴν· "Ἄγε . . . Φησὶν, ὦ Θήρων, ὅποι ποτὲ θέλεις. πᾶς γὰρ τόπος θαλάσσης καὶ τάφου κρείσσω.

ιδ. Ὡς δὲ πλησίον ἐγένετο τῆς ἐπαύλεως ὁ Θήρων, ἐξρατήγησέ τι τοιῦτον. ἀποκαλύψας τὴν Καλλιρρόην, καὶ λύσας αὐτῆς τὴν κόμην, διανοίξας τὴν θύραν, πρῶτην ἐκέλευσεν εἰσελθεῖν. ὁ δὲ Λεωνᾶς καὶ πάντες οἱ ἔνδον ἐπιστάσης αἰφνίδιον καταπλάγησαν, οἱ μὲν δοκῦντες Θεῶν ἐωρακέναι. καὶ γὰρ ἦν τις λόγος, ἐν τοῖς ἀγροῖς Ἄφροδίτῃ ἐπιφαίνεσθαι. καταπεπληγμένων δὲ
 10 αὐτῶν, κατόπιν ὁ Θήρων ἐπόμενος προσῆλθε τῷ Λεωνᾷ, καὶ Ἀνάσσει, Φησὶ, καὶ γενῶ περὶ τὴν ὑποδοχὴν τῆς γυναικός. αὕτη γάρ ἐστιν, ἣν θέλεις ἀγοράσαι. Χαρὰ καὶ θαυμασμός ἐπηκολούθησε πάντων. τὴν μὲν οὖν Καλλιρρόην ἐν τῷ κελύφῳ τῶν οἰκημάτων κατακλίναντες, εἶασαν ἡσυχάνειν· καὶ γὰρ ἰδεῖτο πολλῆς ἀναπαύσεως ἐκ λύπης καὶ καμᾶτος καὶ φόβου. Θήρων δὲ τῆς δεξιᾶς λαβόμενος τῷ Λεωνᾷ· Τὰ μὲν παρ' ἐμῷ σοὶ, Φησὶ, πιστῶς πεπλήρωται· σὺ δὲ ἔχει μὲν ἤδη τὴν γυναῖκα· φίλος γὰρ εἰ λοιπόν. ἦκε δὲ εἰς αἶψα, καὶ λάμβανε τὰς καταγραφάς, καὶ τότε μοι τιμὴν, ἣν θέλεις, ἀποδώσεις. Ἀμείψασθαι δὲ θέλων
 20 ὁ Λεωνᾶς· Οὐ μὲν γάρ, Φησὶν, ἀλλὰ καὶ ἐγὼ σοὶ τὸ ἀργύριον ἤδη πιστεύω πρὸς τῆς καταγραφῆς. Ἄμα δὲ καὶ προκαταλαβεῖν

sufficit annellus parvus, quem et motiens gestabam. Sic obvoluto capite duc me, Theron, ait, quorsum lubet. Omnis enim locus mari et sepulcro potior.

14. Ut vero ptope a villa aberant, talem Theron astutiam comminiscitur. Velum aufert Callirhoae, soluitque comam, et priorem iubet illam per apertas sua manu fores introire. Sic Leonas et qui intus erant omnes apparitione subita petculsi, pars etiam putantes, deam esse. Erat enim in isto tractu multus rumor, Venerem interdum apparere. Secutus a tergo Theron perplexos adit, et ad Leonatem conuersus: Surge, ait, et accinge te accipiendae mulieri. Haec enim est, quam emere cupis. Gaudium et admiratio omnium dicta sequitur, et Callirhoen quidem in pulcherrimo cubiculo sinunt compositam requiescere: nec parua sane opus habebat requie et reflectione ex tristitia, lassitudine, et metu. Theron autem dextra prehensio Leonati: Meas quidem, ait, parres fideliter exsecutus sum; tu vero habeto tibi mulierem iam. Amicus enim certe es. Veni autem in urbem, et accipe tabulas, et tunc mihi da pretium, quod velis. Nequaquam, ait Leonas, par pari referre ambitiosus; sed et ego iam ante tabulas signatas accredo tibi pecuniam. Simul autem volebat hominem occupare, ne

8. οἱ μὲν, non sequente οἱ δὲ, videtur fere lacunae facere suspensionem. Quid si scriptum ab auctore οἱ δὲ ἀλ-

λως πως τὸ κάλλος θυμίζοντες, sed certum nolim asserere.

12. ἀγοράσαι.

14. ἡσυχάνειν.

Θελε, δεδιώς, μὴ ἄρα μετάθῃται. πολλὰς γὰρ ἐν τῇ πόλει
 κινεῖσθαι τοὺς ἐθέλοντας ὠνεῖσθαι. τάλαντον οὖν ἀργυρίᾳ προ-
 ομιῶσας ἠνάγκαζε λαβεῖν· ὁ δὲ Θέρων ἀγκισιάμενος λαμβάνει.
 ατέχοντος δὲ ἐπὶ δεῖπνον αὐτὸν τῷ Λεωνᾷ, καὶ γὰρ ἦν ὀψὲ τῆς
 ἡμέρας· Βύλομαί, Φησὼ, ἀφ' ἐσπέρας εἰς τὴν πόλιν πλεῖσαι· τῇ
 ὕστεραία ἐπὶ τῷ λιμένι συμβαλῶμεν. Ἐπὶ ταῖσις ἀπηλλάγη-
 ναν. ἰλθὼν δ' ἐπὶ τὴν ναῦν ὁ Θέρων ἐκέλευσεν ἀραμένους τὰς
 ἐγκύρας ἀνάγεσθαι τὴν ταχίστην, πρὶν ἐκπύσεως γενέσθαι. καὶ
 ἰ μὲν ἀπεδίδρασκον ἔνθα τὸ πνεῦμα ἔφερε. μόνη δὲ Καλλιρρόη
 κενωμένη, ἥδε μετ' ἐξασίας τὴν ἰδίαν ἀπαδύετο τύχην· Ἰδὲ, 10
 ὤψιν, ἄλλος τάφος, ἐν ᾧ Θέρων με κατέκλεισεν, ἐρημότερος
 κείνῃ μᾶλλον. μήτηρ γὰρ ἂν ἐκὶ προσῆλθε καὶ πατὴρ, καὶ
 χαιρέας ἐπίσπειρε δακρύων. ἡσθόμην ἂν καὶ τιθνεῶσα. τίνα
 ἐῖνταῦθα καλίσω; γινώσκεις, Τύχη βάσκανε, διὰ γῆς καὶ
 θαλάσσης τῶν ἐμῶν κακῶν ἐκέτι ἐπληρώθης, ἀλλὰ πρῶτον μὲν
 ὃν ἐραστὴν σὺ φονεῖα ἐποίησας· Χαιρέας, ὁ μὴδὲ δῶλον μὴδέποτε
 γλῆξας, ἐλάκτισε καίριώς ἐμὲ τὴν Φιλῶσαν. εἰτά με τυμβρεύ-
 ζων χερσὶ παρέδωκας, καὶ ἐκ τάφου προήγαγες εἰς θάλασσαν,
 αἱ τῶν κυμάτων τοὺς πειρατὰς φοβερωτέρας ἐπέστησας. τὸ δὲ
 περιβόητον κάλλος εἰς τῆτο ἐκτεσάμην, ἵνα ὑπὲρ ἐμῶν Θέρων ὁ 20
 ἡσῆς μεγάλην λάβῃ τιμὴν. ἐν ἐρημίᾳ πέπραμαι, καὶ ἔδὲ εἰς

et tractaret forte veritus. Sciebat enim in vrbe multos emturientes. Talen-
 tum igitur argenti in medium prolatum obtrudit, quod Theron, specie
 escufantis, quod flagrantissime cupiebat, post longam altercationem, inuitus
 empe et coactus, accipit, et retinere volenti ad coenam Leonati, ferum
 nim dici erat: Hac ipsa vespera, ait, vrbi adnauigare volo. Cras in portu
 contractum perficiemus. Hac conditione diremri iunt. Theron aurem vt
 enit ad nauem, altum petere quam celerrime reuulsis ancoris iuber, ante-
 nam agnosceretur. Et sic illi quidem, quo ferebat ventus, aufugere. Cal-
 litho vero libere iam et sine arbitro fortunam deplorare suam. En alius,
 et, tumulus, quo me Theron conclusit, illo priore multo defertior. Illuc
 nim mater accessisset et pater, et Chaereas lacrymas libasset. Sensissem id
 uamuis mortua. Hic vero quemnam inuocabo? Nosti tu, Fortuna inuida,
 talis terra marique nondum expleta meis; sed primo quidem amatorem
 meum homicidam fecisti. Chaereas, qui neque feruum cecidit vnquam,
 ille lerali me ferit amantem. Tum perfusoribus sepulcrorum in manus
 te tradidisti, et ex conditorio produxisti in mare, et piratas impotisti
 cruci meae fluctibus ipsis terribiliores. Pulchritudinem vero tam celebra-
 m ideo nocta sum, vt Theron pirata magnum pro me pretium acciperet.

1. πολλὰς γὰρ ἔδει ἐν τῇ πόλει γενέ-

12.

6. συμβαλῶμεν.

12. μᾶλλον ἢ θάνατος γὰρ 17.

14. Ambiguum, sitne post βάσκανε
 punctum ponendum, an post θαλάσ-

σης.

15. πληρωθεῖσα, αὐτὴ ἐπληρώθη.

πόλιν ἤνέχθην, ὡς ἄλλη τις τῶν ἀργυρωνήτων. ἐφοβήθη γὰρ, ὦ Τύχη, μή τις ἰδὼν εὐγενῆ δόξῃ. διὰ τῆτο ὡς σκευὸς παρεδάρθην οὐκ οἶδα τίσιν, Ἑλλήσιν, ἢ Βαρβάροις, ἢ πάλιν λησταῖς. Κόπτεσα δὲ τῇ χειρὶ τὸ σῆθος, εἶδεν ἐν τῷ δακτυλίῳ τὴν εἰκόνα τὴν Χαιρέα, καὶ καταφιλῶσα· Ἀληθῶς ἀπόλωλας, ὦ Χαιρέα, φησὶ, τοσάτω διαζευχθεὶς πάθει. καὶ σὺ μὲν πενθεὶς καὶ μετανοεῖς, καὶ τάφῳ κενῷ παρακάθησαι, μετὰ θάνατόν μοι τὴν σωφροσύνην μαρτυρῶν· ἐγὼ δὲ, ἡ Ἐρμοκράτης θυγάτηρ καὶ σὴ γυνή, δεσπότῃ σήμερον ἐπράθην. Τοιαῦτα ὀδυρομένη μόλις τοῦ πνοος ἐπῆλθεν αὐτῇ.

Procul arbitris vendita, neque in urbem adducta sum, ut alia venalis. Metuebas enim, Fortuna! ne quis consecutus ingenuam atque nobilem me putaret. Ideoque, ut supellex muta et coeca et ignara fui, nescio quibus cessi, Graecis, an Barbaris, an rursus piratis. Planctibus interim dum pertundit pectus, videt in annulo Chaereae imaginem, et deosculata, Vere, ait, petisti, Chaerea, tanto casu a me seiunctus. Et tu quidem luges et respicis, dum, vacuo tamen, sepulcro assides, post mortem mihi pudicitiam contestans. Ego vero, Hermocratis filia, et tua vxor, hodie hero sum vendita. Sic lamentanti vix somnus obrepit.

· 7. εἴτα τάφῳ. Est valde significans εἴτα. Conf. Miscell. Obs. Vol. v. Tom. i. p. 60. et cohaeret cum κενῷ.

ΚΑΡΙΤΩΝΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΕΩΣ

ΤΩΝ ΠΕΡΙ

ΧΑΙΡΕΑΝ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΡΡΟΗΝ
ΕΡΩΤΙΚΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ
ΛΟΓΟΣ Β.

CHARITONIS APHRODISIENSIS AMATORIA RV M NARRATION VM DE CHAEREA ET CALLIRRHOE LIBER SECVNDVS.

Λεωνᾶς δὲ κελεύσας Φωκά τῷ οἰκοτόμῳ πολλὴν ἐπιμέλειαν ἔχειν τῆς γυναικὸς, αὐτὸς ἔτι νυκτὸς ἐξῆλθεν εἰς τὴν Μίλτον, σπεύδων εὐαγγελίσασθαι τῷ δεσπότῃ τὰ περὶ τῆς νεωυῆς, μεγάλην οἰόμενος αὐτῷ φέρειν τῇ πένθους παραμυθίαν. εὖρθε ἔτι κατακείμενον τὸν Διονύσιον. ἀλύων γὰρ ὑπὸ τῆς λύπης δὲ προΐει τὰ πολλὰ, καίτοι ποθέσσης αὐτὸν τῆς πατρίδος, ἵνα διέτρεβεν ἐν τῷ θαλάμῳ, ὡς ἔτι παρούσης αὐτῷ τῆς γυναικὸς. ἰδὼν δὲ τὸν Λεωνᾶν ἔφη πρὸς αὐτόν· Μίαν ταύτην ὡς νύκτα μετὰ τὸν θάνατον τῆς ἀθλίας ἡδέως κεκοίμημαι· καὶ ἐγὼ εἶδον αὐτὴν ἐναεργῶς μείζονά τε καὶ κρείττονα γεγεννημένην, 10 ὥς ὕπαρ μοι συνῆν. ἔδοξα δὲ εἶναι τὴν πρώτην ἡμέραν τῶν ἡμερῶν, καὶ ἀπὸ τῶν χωρίων μὲ τῶν παραθαλαττίων αὐτὴν ἀφάγωγεῖν, σὺ μοι τὸν ὑμέναιον ἄδοντος. Ἐτι δὲ αὐτῇ διη-

Muliere vero curis Phocae villici multum commendata, Leonas ipse illa eadem de nocte Miletum festino gradu tendit, grata hero de recens ta nuntiaturus, magnamque, ut rebatur, allaturus eius luctui medicinam. I decumbentem adhuc offendit. Isclarus enim et in diuersa tractus moe- te Dionysius, patria quamuis illum desiderante, raro prodibat, haerens in isclaus, seu praesente adhuc vxore. Leonati tandem, ut vidit: Hanc ego am noctem, ait, post fata miseræ cum voluptate dormiui. Clare enim m vidi et maiorem factam, et pulchriorem, et, ut vigili, mihi consuefce- re. Videbar mihi primam celebrare nuptiarum diem, eamque sponsam ere domum, e marito meo praedio adductam, te hymenaeum mihi

γυμνῆν, Λεωνᾶς ἀνεβόησεν· Εὐτυχῆς εἰ, δέσποτα, καὶ ὄναρ καὶ
 ὕπαρ. μέλλεις ἀκούειν ταῦτα, ἃ τεθίασαι. καὶ ἀρξάμενος
 αὐτῷ διηγείται. Προσῆλθέ μοί τις ἔμπορος πιπεράσκων γυναῖκα
 καλλίστην, διὰ δὲ τοὺς τελώνας ἔξω τῆς πόλεως ὤρμισε τὴν ναῦν,
 πλησίον τῶν σῶν χωρίων. καὶ γὰρ συνταξάμενος ἀπῆλθον εἰς
 ἀγρόν. ἐκεῖ δὲ συμβαλόντες ἀλλήλοις ἐγὼ μὲν τὴν πρῶτην
 ἀπηρετίκαμεν· ἐγὼ τε γὰρ ἐκείνῳ τάλαντον δίδωκα· δεῖ δὲ
 ἐνταῦθα γενέσθαι νομίμως τὴν καταγραφήν. Ὁ δὲ Διονύσιος
 τὸ μὲν κάλλος ἠδέως ἤκασε τῆς γυναικός· ἦν γὰρ Φιλογύνης
 10 ἀληθῶς· τὴν δὲ δαλείαν ἀηδῶς. ἀνὴρ γὰρ βασιλικός, διαφέρειν
 ἀξιώματι καὶ παιδείᾳ τῆς ὅλης Ἰωνίας, ἀπηξία κοίτην τῆς θερά-
 παινίδος, καὶ· Ἀδύνατον, εἶπεν, ὦ Λεωνᾶ, καλὸν εἶναι σώμα
 μὴ πεφυκὸς ἐλευθέρου. οὐκ ἀκούεις τῶν ποιητῶν, ὅτι θεῶν παῖ-
 δές εἰσιν οἱ καλοὶ, πολὺ δὲ πρότερον ἀνθρώπων εὐγενῶν; σοὶ δὲ
 ἤρουν ἐπ' ἐρημίας. συνέκρινας γὰρ αὐτὴν τοῖς ἀγροίοις. ἀλλ',
 ἐπεὶ περ ἐπεῖω, βιάδιζε εἰς τὴν ἀγοράν. Ἀδραστος δὲ, ὁ ἐμπει-
 ρότατος τῶν νόμων, διοικήσει τὰς καταγραφάς. Ἐχαιρεν ὁ
 Λεωνᾶς ἀπιστούμενος. τὸ γὰρ ἀπροσδόκητον ἔμελλε τὸν δεσπό-
 την μᾶλλον ἐκπλήσσειν. παριὼν δὲ τοὺς Μιλησίων λιμένας
 20 ἅπαντας, καὶ τὰς τραπέζας, καὶ τὴν πόλιν ὅλην, οὐδαμῶς Θή-
 ρωνα εὐρεῖν ἠδύνατο. ἔμπορος ἐξήταζε καὶ πορθημείς. ἐγνώριζε
 δὲ οὐδεὶς. ἐν πολλῇ τοῦτον ἀπορία γενόμενος, κωπήρεις λαβὼν

praecinente. Leonas, adhuc illo differente: Et somnians, here, felix es,
 et vigil, exclamat. Audies, quae vidisti. Et inde ortus illi exponit: Mercator
 ad me venit mulierem vendens pulcherrimam. Sed propter publicanos
 extra urbem apud praedium tuum navem stabiliuerat. Condiēto ego die et
 tempore rus abeo, vbi vicissim pacti, re ipsa consecimus emtionem et ven-
 ditionem; nam ego quidem illi talentum dedi. Superest, ut hic tabulae
 secundum leges consignentur. Libenter quidem Dionysius audiebat mulie-
 ris pulchritudinem; erat enim sane mulierum amantior; at aegre feruitu-
 tem. Vir enim regii spiritus, et totius Ioniae cum dignitate, tum animi
 cultura, primus, ancillae torum adspersabatur; et: Pieri nequit, o Leonas,
 ait, pulchrum esse corpus non ingenuum natum. Nonne didicisti a poetis
 pulchros esse Deorum liberos, quidni multo certius sint ingenuorum homi-
 num? tibi ista placuit in solitudine; comparasti namque rusticis illis. Sed
 quandoquidem emisisti, abi in forum. Adrastus, legum consultissimus, tabula-
 rum consignationem administrabit. Gaudebat Leonas, fidem sibi non haberi.
 Insperatum enim eo magis percussurum. Sed, omnes peruasens Milesiorum
 portus et trapezitarum mentas, et totam urbem, nusquam inueniebat The-
 ronem. Mercatorum vectorumque nemo, quos explorabat diligenter, ho-
 minem nouerat. Haesitabundus igitur, quid faceret, correpta actuaria, terram

1. εὐτυχῆς. Nam εὐτυχος est nomen proprium.

7. ἔγωγε.

19. περιὼν δέ. Abresch. Dil. Th. p. 161. emendat περιὼν, ut l. 7. in. περιέχει τὴν πόλιν ὅλην ἐρευνάμενος.

κρέπλευσιν ἐπὶ τὴν ἀκτὴν, καὶ κείθεν ἐπὶ τὸ χωρεῖον. οὐκ ἔμελλε
 εὐρήσιν τὸν ἤδη πλέοντα. μόλις οὖν καὶ βραδέως ἀπῆλθε
 εὐρὸς τὸν δεσπότην. ἰδὼν δὲ αὐτὸν ὁ Διονύσιος σκυθρωπὸν, ἤετο,
 πέποιθεν. ὁ δὲ φησιν· Ἀπολώλεκά σου, ὦ δεσποτα, τά-
 αὐτον. Συμβαῖνον, εἶπε ὁ Διονύσιος, ἀσφαλεστέρον σε τῆτο
 εὐρὸς τὰ λοιπὰ ποιήσει. τί δὲ ὅμως συμβέβηκεν; ἢ μή τι ἡ
 ἀνῆτος ἀποδέδρακεν; οὐκ ἐκείνη, φησὶν, ἀλλ' ὁ πωλήσας.
 Ἀνδραποδιῆς ἄρα ἦν, καὶ ἀλλοτρίαν σοι πέπρακε δούλην διὰ
 ἕτ' ἐπ' ἐρημίας. πόθεν δὲ ἔλεγε τὴν ἀνδρωπον εἶναι; Συβαρίτιν
 ξ' Ἰταλίας, πρᾶθεισαν ὑπὸ δεσποίνης κατὰ ζηλοτυπίαν. Ζή- 10
 ησον Συβαριτῶν εἴ τινας ἐπιδημῶσιν· ἐν δὲ τῷ μεταξὺ ἐκεί-
 ῃ ἀλίσπε τὴν γυναῖκα. Τότε μὲν οὖν ὁ Λεωνᾶς ἀπῆλθε λυπούμε-
 ος, ὡς οὐκ εὐτυχούσης πραγματείας αὐτῷ γαινημένης. ἐπετήρη-
 ῖς καίρῳ ἀναπείσαι τὸν δεσπότην ἐξελθεῖν εἰς τὰ χωρεῖα, λοιπὸν
 εἰαν ἔχων ἐλπίδα τὴν ὄψιν τῆς γυναικός.

β. Πρὸς δὲ τὴν Καλλιρρόην εἰσῆλθον αἱ ἄγροικοὶ γυναῖκες,
 καὶ εὐθὺς ὡς δεσποῖναν ἤρξαντο κολακεύειν. Πλάγγων δὲ, ἡ τῆ
 οἰκοδόμῃ γυνή, ζῶον οὐκ ἄπρακτον, ἴφη πρὸς αὐτήν. Ζητῆς
 μὲν, ὦ τέκνον, πάντως τοὺς ἑαυτῆς· ἀλλὰ καλῶς καὶ ἐνθάδε
 νόμιζε σούς. Διονύσιος γὰρ, ὁ δεσπότης ἡμῶν, χρητὸς ἐστὶ καὶ 20
 φιλάνθρωπος. εὐτυχῶς σε ἤγαγεν εἰς ἀγαθὴν ὁ θεὸς οἰκίαν.
 ὥς ἐν πατρίδι διάξεις. ἐκ μακρᾶς οὖν θαλάσσης ἀπόλυσσαι

legens ad litus, inde ad praedium vehitur. Sed nusquam homo, medio iam
 mari oberrans. Vix tandem et tarde redit ad herum. Herus, ut moestum
 vidit, quae passus foret, rogat. Ille: Perdidi tibi, heru, ait, talentum.
 Hic te casus in posterum reddet cautiorem. Nihilominus eloquere, quid
 conrigit. Nonne recens emta se fuga subtraxit? Non illa, sed venditor.
 Plagiarius itaque fuit, ideoque remotis arbitris seruam tibi vendidit alienam.
 Vnde autem illam dixit esse? Sybaritidem dixit esse, ex Italia, venditam a
 domina, aemulationis causa. Interroga igitur, si qui adsunt, Sybaritas.
 Interim ibi linque mulicrem. Sic tristis tum quidem abibat Leonas, inau-
 spicata sibi negotiatione tacta. Seruabat tamen opportunum tempus, quo
 rus exire persuaderet hero, reliquam habens vnam spem, mulieris ad-
 pectum.

2. Interea frequentare rusticae Callirrhoën, et statim ut dominam
 ambire et blandiri. Vxor autem villici, Plangon, animal non hebes, neque
 rebus gerendis inidoneum: Sine dubio quidem requiris tuos, filia, ait illi.
 Sed et recte hic tuos reputaueris. Dionysius enim, dominus noster, est bonus
 et humanus vir. In bonam domum bene te feliciterque deduxit Deus, vbi,
 ut in patria, degas. Ablue ergo tibi sordes longa contractas nauigatione.

10. ζήτησον ἑν.

11. εὐτυχῶς τέ.

22. Pro ἄτε mallet ἄ. B.

τὴν ἄσιν. ἔχως Θερραπαιίδας. Μόλις μὲν καὶ μὴ βυλομένην
 προήγαγε δὲ ὁμῶς εἰς τὸ βαλανεῖον. εἰσελθῶσα δὲ ἡλειψάν τε
 καὶ ἀπέσμηξαν ἐπιμελῶς, καὶ μᾶλλον ἀποδυσσάμενης κατεπλά-
 γησαν. ὥς τε ἐνδεδυμένης αὐτῆς θαυμάζουσα τὸ πρόσωπον,
 9 Θεῖον πρόσωπον ἰδοῦσαν ἰδοῦσα· ὁ χρεὼς γὰρ λευκὸς ἐσιλψεν εὐθύς
 μαρμαρυγῇ τινι ὅμοιον ἀπολάμπων. τρυφερὰ δὲ σὰρξ, ὥς τε
 δειδοικέαι, μὴ καὶ ἡ τῶν δακτύλων ἐπαφὴ μέγα τραῦμα ποιήσῃ.
 ἡσυχῇ δὲ διελάλυν πρὸς ἀλλήλας· Καλὴ μὲν ἡ δέσποινα ἡμῶν,
 καὶ περιβόητος· ταύτης δὲ ἂν Θερραπαιὶς ἰδοῦσεν. ἰλύπει τὴν
 10 Καλλιρρόην ὁ ἔπαινος, καὶ τῇ μέλλοιτος οὐκ ἀμάντευτος ἦν. ἐπεὶ
 δ' ἰδέδοκτο, καὶ τὴν κόμην συνδέσμεν, καθαρὰς αὐτῇ προσή-
 νεγκαν ἐσθῆτας. ἡ δὲ ἔπρεπεν ἔλεγε ταῦτα τῇ νεωνήτῳ. Χι-
 τῶνά μοι δότε θυλικόν. καὶ γὰρ ὑμεῖς ἐστέ μὲν κρεῖττονες. ἐνδύ-
 σατο μὲν οὖν τι τῶν ἐπιτυχόντων· κάκεινο δὲ ἔπρεπεν αὐτῇ, καὶ
 πολυτελὲς ἰδοῦσε καταλαμπόμενον ὑπὸ κάλλους. ἐπεὶ δὲ ἤρξη-
 σαν αἱ γυναῖκες, λέγει ἡ Πλάγγων· Ἐλθε πρὸς τὴν Ἀφροδίτην,
 καὶ εὖξαι περὶ σαυτῆς. ἐπιφανὴς δὲ ἐστὶν ἐνθάδε ἡ Θεός, καὶ οὐ

Vix tandem et reluctantem protrahit tamen in balneum. Vbi ingressae diligenter illam et vngunt et tergunt, magisque stupent spoliata vestibus, adeo ut, cuius amictus vultum fuerant admittatae, eum diuinum appellarent, postquam nudam conspexerant. Cutis enim candida splendebat, ruborem fulgori cuidam similem repercuitens; et caro tam delicata, ut vel digitorum tactu magnam fore vulnus metuerent, et submissa voce inter se aiebant: Domina nostra quidem pulchra erat, eaque pollebat laude, sed huic tamen ancillata fuisset. Angebant praeconia Callirrhoen futura facile praesagientem. Ut igitur visum fuit, et comas religauerunt, et nitidas vestes attulerunt, quas illa nimis decoras recens emtae causata: Quin mihi tunicam rusticam datis, ait. Vel vos estis me potiores. Indutae sic aliquid tum forte occurrens, et bene sedebat, et diues atque splendidum videbatur, ut a pulchritudine irradiatum. Confecto tandem mulieribus prandio, hortatur nostram Plangon, Venerem adeat faciatque pro se vota. Esse ibi deae

1. ἄσιν Cocceii expressi.

2. ἡλειψαν.

4. θαυμάζουσα.

5. Post ἰδοῦσαν excidit γυναικί.

5. Post ἰδοῦσαν Abresch. Dil. Th. p. 610. aliquot excidisse verba censet, forte haec, ὅτι ἀποδυσσάμενης ἔλκεν πρό-
 σωπον, nempe ἰδοῦσαν ἰδοῦσαν. Pro ὥς τε di-
 visionem scribit ὥς τε, et ὅμοιον accipit pro
 ὁμοίως, in τρυφερὰ δὲ σὰρξ supplet ὅτι.
 μέγα τραῦμα ipsi non offendit, cum
 sit verius aut ipsius Charit. aut poetæ
 cuiusdam: ἡ τ. δ. ἡ. μ. τ. π. Mox etiam

emendat: Καλὴ μὲν ἦν ἡ δέσποινα
 ἡμῶν.

5. Ante Θεῖον supplendum e præ-
 cedd. ἀποδυσσάμενης, neque adeo quid-
 quam mutandum. B.

5. ἱερὸς. Conf. Aristæn. l. i. et
 Lucian. Amor.

10. ἀμάντευτος et ad ἔπαινος et ad
 Καλλιρρόην potest referri. Studui utrum-
 que simul exprimere.

11. ἄλαντο.

17. ἐπιφανὴς etiam ambiguum, vel
 clarus et illustris, vel qui se manifestat
 et apparet. Utrumque dedi.

λόνον οἱ γείτονες, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐξ ἄστος παραγινόμενοι θύσιν
 ζυτῇ. μάλιστα δὲ ἐπήκοος Διονυσίῳ. ἐκείνος οὐδέποτε παρῆλ-
 θεν αὐτὴν. Εἶτα διηγῶντο τῆς θεῆς τὰς ἐπιφανείας, καὶ τις εἶπε
 γῶν ἀγροίκων· Δόξεις, ὦ γυναῖ, Θεασαμένην τὴν Ἀφροδίτην
 εἰκόνα βλέπειν σεαυτῆς. Ἀκύσασα δὲ ἡ Καλλιρρόη δακρύνει
 ἐπλήσθη, καὶ λέγει πρὸς ἑαυτὴν· Οἴμοι τῆς συμφορᾶς, καὶ
 ἰνταῦθά ἐστιν Ἀφροδίτη θεός, ἔμοι τῶν τῶτων κακῶν αἰτία. πλὴν
 ἔπειμι· θέλω γὰρ αὐτὴν πολλὰ μέμψασθαι. Τὸ δὲ ἱερὸν πλη-
 τίων ἦν τῆς ἐπαύλειος παρ' αὐτὴν τὴν λεωφόρον. προσκυνήσασα
 δὲ ἡ Καλλιρρόη καὶ τῶν ποδῶν λαβομένη τῆς Ἀφροδίτης· Σύ μοι, 10
 Φησὶ, πρώτη Χαιρίαν ἐδειξας· συναρμόσασα δὲ κελὸν ζεύγος
 οὐκ ἐτήρησας. καίτοι γε ἡμεῖς σε ἱκοσμεῖμεν. ἐπεὶ δὲ οὕτως
 ἐβλήθης, μίαν αἰτῆμαι παρὰ σὺ χάριν· μηδενὶ με ποιήσης μετ'
 ἐκείνον ἀρέσας. πρὸς τῆτο ἀνένευσεν ἡ Ἀφροδίτη. μήτηρ γάρ
 ἐστὶ τῷ Ἑρωτος, καὶ πάλιν ἄλλον ἐπολιτεύετο γάμον, ὃν οὐδὲ
 αὐτὸν ἐμελλε τηρήσειν. ἀπαλλαγῆσα δὲ ἡ Καλλιρρόη ληστῶν
 καὶ θαλάσσης, τὸ ἴδιον κάλλος ἀνελάμβανεν, ὥς τε θαυμάζειν
 τοὺς ἀγροίκους καθήμεραν εὐμορφοτέρας αὐτῆς βλεπομένης.

γ. Ὁ δὲ Λεωνᾶς, καιρὸν ἐπιτήδειον εὐρών, Διονυσίῳ λόγους
 προσήνεγκε τοιούτους· Ἐν τοῖς παραθαλασσίῳις, ὦ δέσποτα, 20
 χωρίοις οὐ γέγονας ἤδη χρόνῳ πολλῷ, καὶ ποθεῖ τὰ ἐκὼν τὴν σὴν

praesentissimum numen; cui non vicinia tantum, sed et confluentes illuc
 urbani sacrificant. Fauere praecipue Dionysio, ut qui nunquam intolucratam
 transeat. Totus denique coetus praedicare deae apparitiones, et una inter
 caeteras simplicior rustica: Tu, dea conipetta, ait, tuam reputato videre
 imaginem. Inundant dicta Callirrhoen lacrymis, eaque ad se: Heu mihi
 calamitatis, ait, etiam hic dea Venus est, omnium mihi malorum causa.
 Adibo tamen; incusabo enim et exposculabo de multis. Erat autem sanum
 prope villam, ad ipsam publicam viam. Venerata itaque deam et amplexata
 pedes Callirrhoe: Tu mihi prima Chaerean ostendisti, ait, sed quod compo-
 sueras pulchrum par, diremisti eadem, quamvis studio te cultu demerui-
 mus. Quandoquidem vero sic tibi placuit, hanc a te vnicaui rogo gratiam.
 fac post illum nemini me placere. Dea tenuit: mater enim est Cupidinis.
 Alterumque denuo meditabatur coniugium, neque hoc constanter seruatura.
 Interim Callirrhoē mari et piratis erepta suam resumere speciem, ut indices
 pulchriorem factam homines rustici mirarentur.

3. Leonas autem tempus commodum nactus his Dionysium verbis ag-
 greditur: Iam dudum in campis tuis maritimis, here, non fuisti. Atqui
 tuum illi desiderant oculum, greges oportet cum cultis satisque inspicere.

1. Forte quis malit παραγινόμενοι.
 Num opus sit adeo ad viuum secare,
 dubito.

4. Θεασαμένη.

7. τοιούτῳ, αὐτὸς πέντηξ.

18. Abresch. Dil. Th. p. 717. exci-
 disse censet ἑαυτῆς, atque sic descri-
 bit: — καὶ ἡμέραν εὐμορφοτέρας αὐτῆς
 ἑαυτῆς βλεπομένης.

ἐπιδημίαν. ἀγέλας σε δεῖ καὶ φυτείας θεάσασθαι. καὶ ἡ
 συγκομιδὴ τῶν καρπῶν ἐπείγει. χρεῖσθαι καὶ τῇ πολυτελείᾳ τῶν
 οἰκιῶν, ἃς, σὺ καλεῖσάντος, ὠκοδομήσαμεν· οἷσιν δὲ καὶ τὸ πέν-
 θος ἐλαφρότερον ἐκεί, περισπώμενος ὑπὸ τῆς τῶν ἀγρῶν ἀπο-
 λαύσεως καὶ διοικήσεως. εἰάν δέ τινα ἐπαιέσης ἢ βεκόλον, ἢ
 ποιμένα, δώσεις αὐτῷ τὴν νεώνητον γυναῖκα. Ἦρσεν τῷ Διονυ-
 σίῳ ταῦτα, καὶ προεῖπε τὴν ἐξοδὸν εἰς ἣν ἡμέραν. παραγγελάς
 δὲ γενομένης, παρισκιάζον· ἡνίοχοι μὲν ὀχήματα, ἵπποκόμοι δὲ
 ἵππους, ναῦται δὲ πορθμεῖα. φίλοι παρεκαλῆντο συνοδεύειν,
 10 καὶ πλῆθος ἀπελευθέρων. φύσει γὰρ ἦν ὁ Διονύσιος μεγαλο-
 πρεπής. ἐπεὶ δὲ πάντα ἡντρέπιστο, τὴν μὲν παρασκευὴν καὶ τοὺς
 πολλοὺς ἐκέλευσε διὰ θαλάσσης κομίζεσθαι, τὰ δὲ ὀχήματα
 ἐπακολουθεῖν, ὅταν αὐτὸς προῆλθῃ. πειθῆντί τε γὰρ μὴ πρέ-
 πειν πομπήν. ἀλλὰ δὲ τῇ ἰῳ, πρὶν αἰσθῆσθαι τοὺς πολλοὺς,
 ἵππῳ ἐπέβη. πέμπτος δέ. εἰς ἣν ἐν αὐτοῖς καὶ ὁ Λεωνᾶς. Ὁ
 μὲν οὖν Διονύσιος ἐξήλαυνεν εἰς τοὺς ἀγρούς. ἡ δὲ Καλλιρρόη,
 τῆς νυκτὸς ἐκείνης θεασαμένη τὴν Ἀφροδίτην, ἠβηλήθη καὶ πάλιν
 αὐτὴν προσκυνησά· καὶ ἡ μὲν ἐσῴσα ἠῤῃχετο. Διονύσιος δέ,
 ἀποκηδήσας ἀπὸ τῆ ἵππῃ, πρῶτος εἰσῆλθεν εἰς τὸν νεῶν. ψόφῃ
 20 δὲ ποθεν αἰσθομένη Καλλιρρόη πρὸς αὐτὸν ἐπεσράφη. θεασά-
 μενος οὖν ὁ Διονύσιος ἀνεβόησεν· Ἰλεως εἴης, ὦ Ἀφροδίτη, καὶ
 ἐπ' ἀγαθῷ μοι φανείης. Καταπίπτοντα δὲ αὐτὸν ἤδη Λεωνᾶς

Virgnet frugum comportatio. Vtere tandem et splendore domuum, quas
 tuo tibi iussu nos extruximus. Multo levius ibi iustum, ab agrorum oble-
 tamentis et administratione distractus, feres. Vbi quem laudes aut bubul-
 cum, aut opilionem, recens emtam ei contubernalem dabis. Placuit, et
 indicta dies professioni; qua circum nunciata, curtus parare aurigae, equos
 agalones, nautae vectorias naviculas, amici euocari ad comitandum, et li-
 bertorum omnis grex. Dionysius enim ex indole sua splendidus erat. Con-
 cinnariusque omnibus, apparatus quidem caeterum turbamque aduehi per
 mare iubet, vehicula autem se prius egressum sequi. Lugentem nempe non
 decere splendidam profectionem. Sic mane, antequam vulgus et comitum
 turba sentiret, equo consensu, quatuor stipatus amicis, quorum Leonas
 erat vnus, rus abiit. Eadem illa nocte Callirhoë Venerem viderat. Decre-
 verat igitur deam venerari. Dum itaque illa stabat in templo precans, equo
 descendens Dionysius primus intrat sanum: percepto autem pedum strepitu,
 scite conuertit ad ipsum Callirhoë; eamque videt Dionysius, visaque pro-
 clamat: Propitia quae sis mihi, Venus, et in bonum apparueris. Iam pro-
 lapsurum subiecta manu continuit Leonas. Ne contutberis, ait, here. Haec

7. In illo ἣν latet aut numerus
 dici, τρίτην, τετάρτην, πέμπτην, ἑκτην,
 δεκάτην etc. aut ἴσπερ ἑκτην.

14. Abresch. Dil. Th. p. 418. pro
 καλὰ legit ἄμα, ἄμα δὲ τῇ ἑφ.
 14. κισθίζεσθαι.

έλαβε, καὶ Αὐτῇ, Φησὶν, ὦ δέσποτα, ἡ νεώνητος* μηδὲν
 ραχθῆς. καὶ σὺ δὲ, ὦ γύναι, πρόσθι τῷ κυρίῳ. Καλ-
 ρόη μὲν οὖν πρὸς τὸ ὄνομα τῇ κυρίῳ πηγὴν ἀφῆκε δακρύων,
 τῷ κύψασα, ὅψῃ μεταμανθάνουσα τὴν ἰλυθερίαν· ὁ δὲ
 ονύσιος, πλήξας τὸν Λεωνᾶν· Ἄσεβίσατε, εἶπεν, ὡς ἀνθρώ-
 ος διαλέγῃ τοῖς θεοῖς. σὺ ταύτην λέγεις ἀργυρώνητον, καὶ
 οὐχ εὖρες τὸν πιπράσκοντα, οὐκ ἀκῆσας οὐδὲ Ὀμήρου διδά-
 οντος ἡμᾶς·

Καὶ γε οἱ θεοὶ ξείνοισιν ἰοικότες ἀλλοδαποῖσιν

Ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομήν ἰφορῶσι.

10

γοῦν λοιπὸν παῦσαι μὲ καταγελῶν, καὶ θεὸν εἶναι νομίζων
 ἢ οὐδὲ ἀνθρώπον εὐτυχῆ. Παλῆσης δὲ αὐτῆς ἡ Φωνὴ τῷ Διο-
 σῷ· θεῖα τις ἐφάνη. μυσικὸν γὰρ ἐφθίγγετο, καὶ ὥσπερ
 θάλασσαν ἀπιδίδυ τὸν ἦχον. ἀπορηθεὶς οὖν, καὶ ἐπὶ πλείον ὁμι-
 εῖν καταδισσθεὶς, ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἑπαυλιν, φλεγόμενος ἤδη
 ὡ ἔρωτι. μετ' οὐ πολὺ δὲ ἦκεν ἐξ ἄστως ἡ παρασκευὴ, καὶ
 ἀχιῶα φῆμῃ δῖάδραμε τῇ γεγονότος. ἔσπυδον οὖν πάντες τὴν
 ἰουναῖκα ἰδεῖν· προσεποιῶντο δὲ πάντες τὴν Ἀφροδίτην προσκυ-
 εῖν. αἰδωμένη δὲ ἡ Καλλιρρόη τὸ πλῆθος οὐκ εἶχεν, ὅ, τι πρά-
 σῃ. πάντα γὰρ ἦν αὐτῇ ξένα, καὶ οὐκ ἔβλεπεν οὐδὲ τὴν συνῆθη 20
 Ἰλάγγωνα, ἀλλ' ἐκίνη περὶ τὴν ὑποδοχὴν ἐγίνετο τῇ δεσπότῃ.

est illa recens emta. Quin tu, mulier, ad dominum accedis? Ad domini
 vocabulum lacrymarum laticem effudit Callirrhoe deiecit vultu, sero liberta-
 tem dediscens. Dionysius autem obiurgato excussa palma Leonati: Propu-
 dium, ait, tunc diis, ut hominibus, colloqueris? tunc hanc pretio sis em-
 tam, eiusque venditorem nusquam reperisse? nonne vel ab Homero didicisti
 nos docente, quod:

Diui se hospitibus peregrinis assimilantes,

Quae pia, quae faciant morales impia, spectant.

At in posterum! Desine quaeso, ait Callirrhoe, mihi illudere, et
 deam reputare, quae neque felix homo sum. Sic loquentis vox diuina vide-
 batur Dionysio. Musicum enim quid sonabat, et reddebat quasi citharae
 sonum. Turbarus igitur et pudore prohibitus mulieri colloqui diutius, abiit
 in villam, amore iam flagrans. Non multo post adveniebat ex urbe reliquus
 apparatus et multitudo, inter quos cito facti fama dilabatur. Ergo omnes
 properant mulierem videre, per causam tamen omnes adorandae Veneris.
 Reuerita turbam Callirrhoe, quid ageret, non habebat, utpote cui peregrina
 erant omnia, Plangone etiam familiari non comparente, ut circa herum

11. τὸ γοῦν λαλῶν] Si sunt verba Dio-
 nysii ad Leonatem, aut statuenda apo-
 siopesis, aut desunt quaedam. At in
 posterum caue tibi a tali impietate. Si
 Callirrhoes, neque sic integra viden-
 tur, licet quadantenus possint excusa-

ri. Quod haftenus dixisti, condono. At
 in posterum saltem etc.

12. Manifestum est, hanc esse oratio-
 nem Callirrhoes; nam sequitur λα-
 λῶσης αὐτῆς. Igitur pars eius orationis
 excidit. B.

προκοπτάσης δὲ τῆς ὥρας, καὶ μηδενὸς ἥκοντος εἰς τὴν ἑπαυλιν, ἀλλὰ πάντων ἐσώτων ἐκεῖ καὶ κεκλημένων, συνῆκε Λεωνᾶς τὸ γεγονός, καὶ ἀφικόμενος εἰς τὸ τέμενος ἐξήγαγε τὴν Καλλιρρόην. τότε δὲ ἦν ἰδεῖν, ὅτι φύσει γίνονται βασιλεῖς, ὥσπερ ἐν τῷ σμήνει τῶν μελισσῶν. ἠκολούθησαν γὰρ ἅπαντες, καθάπερ ὑπὸ τῆς κάλλους διασκοπῆς καχευροτοημένη. ἡ μὲν οὖν ἀπῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τὴν συνήθη.

δ. Διονύσιος δὲ ἐτίτρωτο μὲν, τὸ δὲ τραῦμα περιτέλλειν ἐπειράτο· οἷα δὲ πεπαιδευμένος αἰτῆρ καὶ ἐξ αἰρεσεως ἀρετῆς ἀντιποικίμενος, μήτε τοῖς οἰκέταις ἐθέλων εὐκαταφρόνητος δοκεῖν, μήτε μερακιώδης τοῖς φίλοις, διακαρτέρει παρ' ὅλην τὴν ἐσπέραν, οἰόμενος μὲν λανθάνειν, κατάδηλος δὲ γινόμενος ἐκ τῆς σιωπῆς. μοῖραν δὲ τινα λαβόμενος ἀπὸ τῆς δειπνῆς. Ταῦτα, φησὶ, κομισάτω τις τῇ ξένῃ. μὴ εἴπητε δὲ, παρὰ τῆς κυρῆς, ἀλλ' ὅτι παρὰ Διουσιῶν. Τὸν μὲν οὖν πότον προήγαγεν ἐπὶ πλεῖστον· ἥπισατο γὰρ, ὅτι οὐ μέλλει καθεύδειν· ἀγρυπνεῖν οὖν ἐβόλετο μετὰ τῶν φίλων. ἐπεὶ δὲ προέκοπτε τὰ τῆς νυκτός, ἀναλύσας, ὕπτι μὲν οὐκ ἐλάμβανεν, ὅλος δὲ ἦν ἐν τῷ τῆς Ἀφροδίτης ἱερῷ, καὶ πάντων ἀνιμνησέσκειτο· τῇ προσώπῃ, τῆς κόμης, πῶς ἐσάφῃ, πῶς ἐνέβλεπε, τῆς φωνῆς, τῆς σχήματος, τῶν ῥημάτων. ἐξέκασε δὲ αὐτὸν τὰ δάκρυα. τότε οὖν ἰδεῖν ἀγῶνα λογισμῶ καὶ πάθους.

excipiendum occupata. Iamque procedente ultra, quam par erat, tempore, quum nemo in praedium adisset, sed omnes in fano aut starent, aut procumberent, intelligit rem Leonas, et accurrens inde Callirrhoen educit. Videre tum erat nasci reges, ut in apum examine. Sequebantur enim omnes ut dominam a pulchritudine datam et nuncupatam. Sic illa quidem affolitum abit in contubernium.

4. Vulneratus autem Dionysius celare plagam tentabat, et ut vir literis bonisque moribus imbutus, et virtutis sectator egregiae, tota illa vespere perdurabat, et seruis sui facere contemtum, et amicis opinionem iuuenilis et lascivi, sic declinans. Fallere tamen, quamvis sibi videretur, nequibat, ut quem silentium proderet. Coenae quoque parrem sumebat, et: Hanc quis, ait, hospitiae nostrae ferat; ne autem dicaris velim ab hero, sed a Dionysio. Computationem quoque diu protrahabat; certus enim dormire non posse, saltem peruvigilare cum amicis volebat. Sera iam nocte, soluto tandem conuiuio, ut surrexerat, somnum quidem non capiebat, totus autem erat in fano Veneris, omniumque reminiscebatur, vultus, comae, conuersationis, adspectus, vocis, habitus, sermonum. Accendebant autem lacrymae.

2. κεκλημένων.

2. Defendit vulgatum Abresch Dil. Th. p. 441. atque ita vertit: *nemine veniente, verum omnibus ibi adstantibus, missis licet a Dionysio, qui vocarent, καὶ saepe pro αὐτῷ ponitur.*

9. ἐξαιρέτως, aut ἐξαιρέτως. Conf. p. 137. 20.

21. Si quid murandum foret, mallem tunc ἢ in ἱερῷ ἢ. B.

21. Censeret quis, ἢ, in ἢ murandum. Sed iniuria. Politissima haec est

εἵ τοι γὰρ βαπτιζόμενος ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας γενναῖος ἀνὴρ ἐπει-
 ἔτο ἀντέχεσθαι. καθάπερ δὲ ἐκ κύματος ἀνέκυπτε λέγων
 εἰς ἑαυτὸν· Οὐκ αἰσχύνῃ, Διονύσιε, ἀνὴρ ὁ πρῶτος τῆς Ἰωνίας
 ἔκιν ἀρετῆς τε καὶ δόξης, ὃν θαυμάζουσι σατράπαι καὶ βασι-
 εῖς καὶ πόλεις, παιδάρια πράγματα πάσχων; ἅπαξ ἰδὼν
 ῥᾶς, καὶ ταῦτα πενθῶν, πρὶν ἀφροσύνας τοὺς τῆς ἀθλίας
 αἵμονας. τῆς τε ἡκεις εἰς ἀγρόν, ἵνα μελανίμων γάμμος θύσῃς,
 αἱ γάμμος δόλως, τάχα δὲ καὶ ἀλλοτρίας; οὐκ ἔχεις γὰρ αὐτῆς
 ὑδὲ τὴν καταγραφὴν. Ἐφίλονεῖκε δὲ ὁ Ἔρως βαλνυομένη καλῶς,
 καὶ ὕβριν ἐδόκει τὴν σωφροσύνην τὴν ἐκάνῃ. διὰ τῆτο ἐπυρφόρει 10
 γφοδρότερον ψυχὴν ἐν ἔρωτι φιλοσοφῆσαν. μηκέτ' οὖν φέρον
 μόνος αὐτῷ διαλέγεσθαι, Λεωνᾶν μετεπέμψατο. κληθεὶς δὲ
 ἐκείνος συνῆκε μὲν τὴν αἰτίαν, προσεποιεῖτο δὲ ἀγνοεῖν, καὶ ὥσπερ
 τεταραγμένος· Τί, φησὶν, ἀγρυπνεῖς, ὦ δέσποτα; μή τις πάλιν
 σε λύπη κατέβηκε τῆς τεθνηκυίας γυναικὸς; Γυναικὸς μὲν, εἶ-
 πεν ὁ Διονύσιος, ἀλλ' οὐ τῆς τεθνηκυίας. οὐδὲν δὲ ἀπόρρητόν
 ἐστὶ μοι πρὸς σε δι' εὐνοίαν τε καὶ πίσιν. ἀπόλωλας, ὦ Λεωνᾶ.
 σύ μοι τῶν κακῶν αἴτιος. πῦρ ἐκόμισας εἰς τὴν οἰκίαν, μᾶλλον
 δὲ εἰς τὴν ἐμὴν ψυχὴν. ταράσσει δέ με καὶ τὸ ἄδῃλον τὸ περὶ
 τῆς γυναικὸς. μῦθόν μοι διηγῇ ἔμπορον πτηνόν, ὃν οὐκ οἶδας 20

Tum videre erat rationis et affectus luctam. Fortis enim vir, quamvis a
 libidine meritarus, contra tamen tenere nitebatur, et, ut e fluctibus emer-
 gens, ipse sic ad se: Nonne te pudet, Dionysie, Ioniae primum gloria et
 virtute, quem satrapae mirantur, et reges, et urbes, pueruli instar te gerere?
 semel contemplatus amas, et id quidem iugens, nondum iustus apud miseræ
 manes perfolutis. Ideo nempe rus venisti, ut pullatus nuptialia sacra cele-
 bres, sed cum serua, sed cum aliena, si contingar, vxore. Neque enim
 cius habes tabulas. Cupido tamen cum bene consulente contendere, suam-
 que reputare iniuriam istius temperantiam; eo violentius torrire animam in
 amore philosophantem. Ille igitur soliloquii porro impatiens Leonam
 accessit, qui vocationis intelligit quidem causam, dissimulat tamen, et ut
 turbatus: Quid vigilas, ait, here? num te quis iterum dolore inuadit mu-
 lieris defunctæ? Mulieris quidem, sed non defunctæ illius. Apud te, cui
 faueo et confido, nihil tacitum mihi est. Peristi, Leona; tu mihi malorum
 causa. Ignem in domum meam intulisti, imo vero in pectus. Turbat me
 quoque mulieris ignorantia. Fabulam mihi narra, volucrum mercatorem,

Attica loquendi ratio. Conf. Aristoph.
 Vespr. 831. vbi subintelligitur ἰδοι, ο-
 portεbatne? Pariter non fuerat at-
 tendendus locus sanissimus et festiuis
 admodum Theophrasti Char. 23. circa
 ἡν. ἡ ἔχειν ἑργυριον νῦν τῇ (sic scrib.
 sine accentu) ἀκαλυπτεῖν, subint. ἐτόλ-
 μως, ἀνέβηκε?

1. ἐπιθυμίας.

7. τῶν γε, subintell. ἔνεκα, vel χάριν.

8. Pro δόλως, quia sequitur ἄλλο-
 τρίας, lego δόλως. B.

20. Videor mihi fragmentum ver-
 sus forte ex Homero deprehendere:
 πτηνὸν ὃν οὐκ οἶδας, δὲ ἀπὸ τινος ἔλ-
 θεν.

οὐδ' ὀπόθεν ἦλθεν, οὐδ' ὅπως πάλιν ἀπῆλθεν. ἔχων δέ τις τοιῦτον κάλλος ἐν ἐρημίᾳ πιπράσκει καὶ ταλάντη τὴν τῶν βασιλείας χρημάτων ἀξίαν; δαίμων δέ τις ἐξηπάτησεν. ἐπίστησον οὖν καὶ ἀναμνήσθητι τῶν γενομένων. τίνας εἶδες; τίνι ἐλάλησας; εἰπέ μοι το ἀληθές. οὐ πλοῖον ἐθεάσω. Οὐκ εἶδον, δέσποτα, ἀλλὰ ἦκησα. Τὸτο ἐκείνο, μία Νυμφῶν, ἢ Νηρηίδων, ἐκ θαλάσσης ἀνελήλυθε. καταλαμβάνουσι δὲ καὶ δαίμονας καιροὶ τινες εἰμαρμένης ἀνάγκην φέροντες ὁμιλίας μετ' ἀνθρώπων. ταῦτα ἡμῖν ἰσορῆσι ποιηταὶ τε καὶ συγγραφεῖς. Ἡδέως δ' ἂν ἐπειθην αὐτὸν
 10 ὁ Διόνυσιος ἀποσεμνύνειν τὴν γυναικα καὶ σιβασμιοτέρας ἢ κατὰ ἀνδρωπον ὁμιλίας. Λεωνᾶς δὲ, χαρίσασθαι τῷ δεσπότη βαλόμενος, εἶπε· Τίς μὲν ἐστὶ, δέσποτα, μὴ πολυπραγμονῶμεν· ἄξω δὲ αὐτὴν, εἰ θέλεις, πρὸς σε, καὶ μὴ ἔχει λύπην. ἀποτυγχάνεις ἐν ἔρωτος ἐξουσίᾳ. Οὐκ ἂν ποιήσαιμι, φησὶν ὁ Διόνυσιος, πρὶν μαθεῖν, τίς ἡ γυνὴ καὶ πόθεν. ἔωθεν οὖν πυθώμεθα παρ' αὐτῆς τὴν ἀλήθειαν. μεταπέμψομαι δ' αὐτὴν οὐκ ἐνθάδε, μὴ καὶ τινος βριαυτέρως λάβωμεν ὑποψίαν, ἀλλ', ὅπως πρῶτον αὐτὴν ἐθεασάμεν, ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης γενέσθωσαν ἡμῖν οἱ λόγοι.

6. Ταῦτα ἔδοξε, καὶ τῇ ὑπεραία ὁ μὲν Διόνυσιος παραλα-
 20 βὰν φίλος τε καὶ ἀπελευθέρως καὶ τῶν οἰκετῶν τοὺς πιστοτάτους,

quem non nosti, vnde venerit, neque quo rursus abierit. Talem vero mihi quis pulchritudinem dominus in deserto vendat, et id talento, quae Persarum regis opes valet. Atqui te deorum aliquis decipit. Ege modo mentem, actorumque tenuia memoriam. Quosnam vidisti? cui locus es? dic mihi, sed verum. Nauem certe non vidisti. Non vidi, here, sed audiui. Id ipsum est, quod suspicor et praedixi. Adscendit vna Nympharum, aut Nereidum, de mari. Sed et daemones occupant statuta fati tempora, necessitatem illis humanae consuetudinis imponentia, ut nobis ligatae solutaeque orationis scriptores narrant. Libenter persuasisset homini Dionysius, magnificare foeminam, et depraedicare, ut sanctioris, quam quae morrali generi congrueret, societatis. Leonas autem hero gratificari cupiens: Quae quidem illa sit, here, ait, ne multum et anxie quaeramus. Ego vero illam huc, nisi nolis, adducam. Neque doleas, quasi excidas amoribus, quos in potestate habes. Non fecerim, ait Dionysius, antequam mulierem, quanam sit, et vnde, intellexero. Cras verum ex ea scisciremur. Huc autem non arcesam, ne violentioris cuiusdam conatus ipsi suspicionem moueamus. Sed, vbi primo illam vidi, sub oculis et arbitrio Veneris fiat nobis colloquium.

7. Sic visum, posteroque die Dionysius, assumtis amicis et libertis, seruatorumque fidelissimis, quo testes etiam haberet, adibat templum, habitu

3. δαίμων δὲ τίς τις.

6. μία.

10. Aut καὶ defendendum, aut post δμυ-
 λας excidit ἡγεῖσθαι νομίζαν, etc.

13. ἀνδρωπος τυγχάνεις.

13. Puro legendum αὐ πῦ τυγχά-
 νεις, iterum, ὁρίστω, et. B.

ἵνα ἔχη καὶ μάστιγας, ἦκεν εἰς τὸ τέμενος, ἢ ἀμελῶς σχηματί-
 σας ἑαυτὸν, ἀλλὰ κοσμήσας ἡρέμα τὸ σῶμα, ὡς ἂν ἐρωμένη
 μέλλων ὁμιλεῖν. ἦν δὲ καὶ φύσει καλὸς τε καὶ μέγας, καὶ μά-
 λιστα πάντων σεμνὸς ὀφθῆναι. Λεωνᾶς δὲ παραλαβὼν τὴν
 Πλάγγωνα, καὶ μετ' αὐτῆς τὰς συνήθεις τῇ Καλλιρρόῃ θεραπαι-
 νίδας, ἦκε πρὸς αὐτὴν καὶ λέγει· Διονύσιος ἀνὴρ δίκαιότατος
 ἐστὶ καὶ νομιμώτατος. ἦκε τοῖνυν εἰς τὸ ἱερόν, ὦ γυναῖ, καὶ πρὸς
 αὐτὸν εἰπὲ τὴν ἀλήθειαν, τίς ἔσα τυγχάνεις. οὐ γὰρ ἀτυχήσεις
 οὐδὲ μιᾶς δικαίως βοηθείας. ἀλλὰ μόνον ἀπλῶς αὐτῷ διαλέγε-
 καὶ μηδὲν ὑποκερύψης τῶν ἀληθῶν. τῆτο γὰρ αὐτὸν ἐπικαλίσσε-
 10 ται μᾶλλον τὴν εἰς σε Φιλανθρωπίαν. Ἀκῆσασα μὲν ἔν ἐβάδι-
 ζεν ἡ Καλλιρρόη, Θαρρῦσα δὲ ὅμως διὰ τὸ ἐν ἱερῷ γενήσεσθαι
 τὴν ὁμιλίαν αὐτοῖς. ἐπεὶ δὲ ἦκεν, ἔτι μᾶλλον αὐτὴν ἐθαύμασαν
 ἅπαντες. καταπλαγείς οὖν ὁ Διονύσιος ἄφρωνος ἦν. ἔσης δὲ
 ἐπὶ τὸ πλεῖστον σιωπῆς, ὅψέ ποτε καὶ μόλις ὀφθέγξατο. Τὰ μὲν
 ἐμὰ δῆλά σοι, γυναῖ, πάντα. Διονύσιός εἰμι, Μιλησίων πρῶ-
 15 τος, σχεδὸν δὲ καὶ τῆς ὅλης Ἰωνίας, ἐπ' εὐσεβείᾳ καὶ Φιλανθρω-
 πίᾳ διαβόητος. δίκαιόν ἐστι καὶ σὲ περὶ αὐτῆς εἰπεῖν ἡμῖν τὴν
 ἀλήθειαν· οἱ μὲν γὰρ πωλήσαντές σε Συβαρίτην ἔφασαν, κατὰ
 ζηλοτυπίαν ἐκείθεν πρᾶθεισαν ὑπὸ δισποΐνης. Ἐρυθρίασεν ἡ 20
 Καλλιρρόη, καὶ κάτω κύψασα ἡρέμα εἶπεν· Ἐγὼ νῦν πρῶτον
 πίπραμαι· Σύβαριν δὲ οὐκ εἶδον. Ἐλεγόν σοι, Φησὶ Διονύσιος,

corporis non neglectum concinnato, sed et adornato non nihil in speciem,
 ut qui vellent amatae confabulari, et de caetero natura pulcher esset, et pro-
 cerus et omnium maxime venerabilis adpectu. Leonas autem cum Plan-
 gone et reliquis familiaribus Callitroae ancillabus hanc adit et tali sermone
 inuadit: Dionysius est vir, aequi, si quis alius, legumque rigidus cultos.
 Huic ergo, mulier, in sano dices, sed verum, quatenam tandem sis. Nullo
 enim merito carebis auxilio. Tantum cum illo age simpliciter, et veri nihil
 occulta. Id enim magis prouocabit eius in te benevolentiam. Vt intel-
 lerat hominem Callitroë, abit, sed confusa simul, quoniam in templo
 conueniendum erat. Aduenientem omnes magis admirantur, quam
 ante, perculsusque Dionysius, diu praeclusa voce, sic tandem aliquando,
 et vix rupto diuturno silentio, effatur: Mea quidem omnia tibi parent
 mulier. Dionysius ego sum, Milesiorum primus, quin totius paene dixerim
 Ioniae, cultu deorum et in homines pietate celeberrimus. Iam te quoque
 fas et aequum est vera nobis de te promere. Nam qui te vendidere, Syba-
 ritidem perhibuerunt, ab domina aemula venditam. Suffusa rubore deiecto
 vultu sic respondet Callitroë: Hac ego prima vice veni. Sybatin vero
 nunquam vidi. Dionysius ad Leonatem respiciens: Dixi tibi, ait, seruat

1. ἦκεν.

10. μηδὲν ὑποκερύψης.

10. Abresch. Dil. Th. p. 449. ad h.

1. „An excidit altera praepositio, de-
 detaque: τῆτο γὰρ αὐτὴν ἐπικαλ. μᾶλ.

ἐπὶ τὴν εἰς σε φιλ. Sed proximum fue-
 rit cum Doru. legere αὐτῷ, ἐπικαλίσ-
 ται vero intantum relinquam.

12. Pro Θαρρῦσα coniicio ταρρῦσα,
 strepidans. B.

ἀποβλέψας πρὸς τὸν Λεωνᾶν, ὅτι οὐκ ἔτι δέλη· μαντεύσμαι δέ, ἔτι καὶ εὐγενής. Εἰπόν μοι, γύναι, πάντα, καὶ πρῶτόν γε τῆνομα τὸ σόν. Καλλιρρόη, Φησίν. Ἦρεις Διονυσίῳ καὶ τὸ ὄνομα. τὰ δὲ λοιπὰ ἐσιώπα. πυθανομένη δὲ λιπαρῶς· Δέομαί σε, Φησίν, ὡ ὁσποτα, συγχώρησόν μοι τὴν ἑμαυτῆς τύχην σιωπᾶν. ὄνειρος ἦν τὰ πρῶτα καὶ μῦθος, εἰμὶ δὲ νῦν, ὃ γέγονα, δέλη καὶ ξένη. Ταῦτα λέγῃσα ἐπειρᾶτο μὲν λανθάνειν, ἐλεῖβετο δὲ αὐτῆς τὰ δάκρυα κατὰ τῶν παρειῶν. προσήχθη δὲ ὁ Διονύσιος κλαίειν καὶ πάντες οἱ περιεσηκότες. ἔδοξε δ' αὖν τις καὶ τὴν Ἀφροδίτην αὐτὴν
 10 σκυθρωποτέρην γεγενῆσθαι. Διονύσιος δὲ ἐνέκειτο ἔτι μᾶλλον πολυπραγμονῶν, καὶ· Ταύτην αἰτῶμαι παρὰ σε χάριν πρῶτην. διήγησά μοι, Καλλιρρόη, τὰ σεαυτῆς. οὐ πρὸς ἀλλότριον ἔρεις· ἔστι γὰρ τις καὶ τρόπῳ συγγένεια. μηδὲν φοβηθῆς, μηδ' εἰ πέπρακτά σοι τι δεινόν. Ἦγανάκτησεν ἡ Καλλιρρόη πρὸς τῆτο, καὶ· Μὴ με ὕβριζε, εἶπεν. οὐδὲν γὰρ σύνοιδα ἑμαυτῇ Φαῦλον. ἀλλ' ἐπὶ σιμνότερα τὰ τῆς τύχης ἐπὶ τῆς παρήσσης, οὐ θέλω δοκεῖν ἀλαζῶν, οὐδὲ λέγειν διηγήματα ἅπιτα τοῖς ἀγνοῶσιν. οὐ γὰρ μαρτυρεῖ τὰ πρῶτα τοῖς νῦν. Ἐθαύμασεν ὁ Διονύσιος τὸ φρόνημα τῆς γυναικὸς, καὶ· Συνήμι, Φησίν, ἤδη, καὶ μὴ λέγῃς.
 20 εἰπὲ δὲ ὅμως. ἔδδεν γὰρ περὶ σεαυτῆς ἔρεις τηλικῶτον, ἡλίκον ὀρῶμεν. πᾶν ἐστὶ σε σμικρότερον λαμπρὸν διήγημα. Μάλις οὖν

non esse. Auguror vero etiam, quod nobilis. Dic mihi, mulier, omnia, et principio quidem nomen tuum. Callirrhoe, ait. Placet nomen Dionysio. Reliqua tacebat, at illo virgente, atque cum precibus et contentione sciscitante: Id vnum te rogo, domine, ait, et obsecro, parere me meam premere fortunam, Praeterita ista somnium fuerunt et fabulae. Nunc autem sum, quae euae, serua et exsul. Sic illa quidem fallere tentabat, et lacrymis per genas manantibus Dionysium omnemque circumstantium coronam inuitabat ad fletus communionem. Putauit quis, et ipsam Venerem vultum induisse rursiorem. Dionysius contra instare eo acrius singula rimans; et: Hanc te primam rogo gratiam, ait, narra mihi fata tua, Callirrhoe. Non narrabis plane elicho. Morum enim aliqua nobis intercedit affinitas. Ne timeto, etiam si execrabile quid feceris. Aegerrime ferens improbam istanc suspicionem Callirrhoe: Ne me inique habeas et proterue, quae, ait; sceleris conscia mihi sum nullius. Sed quoniam fortunae bona et nascendi mea fors hac praesente sunt illustriora, nolo iactabunda videri, aut narrationes proferre, quarum fidem ignaris tamen non fecero. Admiratus foeminae spiritus: Etiam tacente te, intelligo, ait Dionysius. Dic tamen. Dices enim de te tale nihil, quale nunc videmus. Omnis de te relatio, quantumuis

16. Abresch. Dil. Th. p. 384. ad sensum aliquid deesse putat, et aut legendum τὸςδε παρώνες, aut τὰ τῆς πρὶν τύχης. Nam praecedit ἰ. 5. συγχώ-

ρησέν μοι τὴν ἑμαυτῆς τύχην σιωπᾶν ecc. Pro παρώνες non vult scribi παρώνες.

ἐκείνη τὰ καθ' ἑαυτὴν ἤρξατο λῆγειν. Ἑρμοκράτης εἰμὶ θυγά-
της, τῆ Συράκυσίων στρατηγῷ. γενομένην δέ με ἄφρων ἐξ
αἰφνιδίῳ πτώματος ἔθαψαν οἱ γονεῖς πολυτελῶς. ἤνοιξαν τυμβ-
ωρύχοι τὸν τάφον. εὗρον καὶ πάλιν ἐμπνέσαν. ἤνεγκαν
ἐνθάδε, καὶ Λεωνᾶ με τέτρω παρέδωκε Θήρων ἐπ' ἐρημίας. Πάν-
τα εἰπῶσα μόνον Χαιρέαν ἐσίγησεν. Ἀλλὰ δέομά σε, Διονύσιε·
Ἕλλην γὰρ εἶ καὶ πόλειος Φιλανθρώπου, καὶ παιδείας μετείλη-
φας· μὴ γένη τοῖς τυμβωρύχοις ὅμοιος, μηδὲ ἀποσερήσης με
πατρίδος καὶ συγγενῶν. μικρὸν ἐσί σοι πλατύντι σῶμα εἴσαι·
τὴν τιμὴν ἔκ ἀπολείσεις, ἐὰν ἀποδῶς με τῷ πατρί. Ἑρμοκράτης
οὐκ ἐστὶν ἀχάριτος. τὸν Ἀλκίνοον ἀγάμεθα δὴ καὶ πάντες Φι-
λῆμεν, ὅτι εἰς τὴν πατρίδα ἀνέπειμψε τὸν ἱκέτην. ἱκετεύω δὲ
καὶ γώ. σῶσον αἰχμάλωτον ὀρφανὴν. εἰ δὲ μὴ δύναμαι ζῆν ὡς
εὐγενὴς, αἰρῆμαι θάνατον ἐλεύθερον. Τέτων ἀκῶν ἔκλειε,
προφάσει μὲν Καλλιρρόην, τὸ δὲ ἀληθὲς ἑαυτόν. ἥσθάνετο γὰρ
ἀποτυγχάνων τῆς ἐπιθυμίας. Θάρρει δὲ, ἔφη, Καλλιρρόη, καὶ
ψυχὴν ἔχει ἀγαθὴν· ὃ γὰρ ἀτυχῆσεις ὦν ἀξιοῖς. μάρτυν καλῶ
τήνδε τὴν Ἀφροδίτην. ἐν δὲ τῷ μεταξὺ θεραπεῖαν ἔξεις παρ'
ἡμῖν δεσποίνης μᾶλλον, ἢ δούλης. Καὶ ἡ μὲν ἀπῆι πεπεισμένη
μηδὲν ἄκιστα δύνασθαι παθεῖν.

20

5. Ὁ δὲ Διονύσιος λυπῆμενος ἦκεν εἰς οἶκον τὸν ἴδιον, καὶ
μόνον καλέσας Λεωνᾶν· Κατὰ πάντα, φησὶν, ἐγὼ δυστυχὴς εἰμι,

magnifica, te minor est. Sic illa tandem res suas exponit inuita. Hermo-
cratis filia sum, Syracusani praetoris, subito casu nuper vocis usum omnem
amisi, meque tum parentes extulerunt excellenti impendio, quo illece-
piratae conditorium effregerunt, et huc abstulerunt me spirare adhuc depre-
hensam, et huic Leonati tradidit in solitudine Theron. Caeteris omnibus
enunciariis, solum Chaeream tacebat. Iam obsecro te, Dionysie, Graecus
enim es, et urbis humanitate percultae, et literarum studiis imbutus, ne
sepulcrorum violatoribus istis has similes, neque me patria priues atque
confanguineis. Diuiti tibi mancipiis parum est corpus vnum dimittere.
Nam pretium quidem non perdes, ubi me patri reddas. Hermocrates in-
gratus non est. Exofculamur sane et amamus omnes Alcinoium ideo, quod
in patriam remisit supplicem Vlyxem. At ego tibi quoque supplicor. Serua
captam ab hoste, orbam. Ingenuae vivere ni liceat, opto mortem liberam.
Flet ad haec Dionysius, specie quidem Callirrhoen, re vera se ipsum. In-
telligebat enim, votis se excidisse. At tu confide modo, Callirrhoë, ait, bo-
noque sis animo; non enim carebis, quae rogas. Testor Venerem, quam
vides. Interim apud nos cultum habebis herae magis, quam seruae. Sic abit
illa certa spe frater, quod citra voluntatem pati quidquam non possit.

6. Dionysius autem, afflictus aegritudine, solumque seuocans Leona-
tem: Omnino iuxta ego sum, et Cupidini exofus, ait. Condidi uxorem.

καὶ μισόμενος ὑπὸ τῷ Ἐρωτος. τὴν μὲν γαμητὴν ἰθαψα· Φεύγει δὲ ἡ νεώνητος, ἣν ἤλπιζον ἐξ Ἀφροδίτης εἰ· αἱ μοι τὸ δῶρον, καὶ ἀνέπλattuν ἑμαυτῷ βίον μακάριον ὑπὲρ Μενέλειων τὸν τῆς Λαιψδαίμονίας γυναϊκός. οὐδὲ γὰρ τὴν Ἑλένην εὐμορφον ἔτως ὑπολαμβάνω γεγονέναι. πρὸς αὐτῇ καὶ ἡ τῶν λόγων πεῖθω. βεβίωται μοι. τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἀπαλλαγῆσται Καλλιρρόῃ μὲν ἐντιῦθαι, ἐγὼ δὲ τῷ ζῆν. Πρὸς τῷτο ἀνέκραγεν ὁ Λεωνᾶς· Μὴ σύ γε, ὦ δέσποτα· μὴ καταδράσῃ σεαυτῷ. κύριός γάρ ἐμι, καὶ ἐξέσταν ἔχεις αὐτῆς, ὥς καὶ ἐκῆσα καὶ ἄκῆσα
 10 ποιήσῃ τὸ σοὶ δοκῆν. ταλάντε γὰρ αὐτὴν ἐπείραμην. Ἐπειῷ σύ, τρεῖς ἄθλις, τὴν εὐγενῇ; οὐκ ἀκῆεις Ἑρμοκράτην τὸν στρατηγὸν τῆς πολλῆς Σικελίας, ἐγκοχαραγμένον μεγάλως, ὃν βασιλεὺς ὁ Περσῶν θαυμάζει καὶ φιλεῖ, πέμπει δὲ αὐτῷ κατ' ἔτος δωρεάς, ὅτι Ἀθηναῖος κατεναυμάχησε, τοὺς Περσῶν πολέμους; ἐγὼ τυραννήσω σώματος ἐλευθέρου, καὶ Διονύσιος, ὁ ἐπὶ σωφροσύνῃ περιβόητος, ἄκῆσαν ὑβριῶν, ἣν οὐκ ἂν ὑβρίσεν ἡδὲ Θῆρων ὁ ληστής; Ταῦτα μὲν οὖν εἶπε πρὸς τὸν Λεωνᾶν· οὐ μὲν οὐδ' ἀπεγίνωσκε πείσειν. Φύσει γὰρ εὐελπίς ἐστιν ὁ ἔρως, θαρρῆ δὲ τῇ
 20 θεραπείᾳ κατεργάσασθαι τὴν ἐπιθυμίαν. καλίσας οὖν τὴν Πλάγωνα· Δίδωκάς μοι, φησὶν, ἥδη πείραν ἱκανὴν τῆς ἐπιμελείας. ἐγχειρίζω δὲ σοι τὸ μέγιστον καὶ τιμιώτατόν μ' αὐτῶν κτημάτων, τὴν ξένην. βέλομαι δὲ αὐτὴν μηδενὸς σπανίζειν,

Iam recens emta me adspernatur, quam ego donum Veneris habere sperabam, vitam mihi iam effingens beatiorem illa Menelai, Lacaenae mariti. Nego namque, Helenam fuisse tam formosam, atque Callirrhoë. Suada etiam eius ore loquitur. Actum est de vita mea. Eodem die, quo Callirrhoë nos, ego vitam deferam. Non tu certe, here, ait Leonas. Ne tibi vim ipse inferas. Ego enim dominus eius sum, et velit nolit illa, faciet tamen, quod tibi videbitur. Talento enim illam emi. Emissine tu nobilem et ingenuam, miser! ignoras Hermocratem, Siciliae paene totius praetorem, quem rex Persarum magni facit et amat, magnificenter inter de imperio bene meritos relatum, quem missis in annos ornat muneribus, eo quod Athenienses, suos hostes, mari contudit. Egone saeviam tyrannus in liberum corpus, et Dionysius ille de continentia celebratus, insultabo improbus et contumeliosus, cui ne Thero quidem pirata? Haec ille quidem ad Leonatem, non desperabat tamen exorare mulierem. Amor enim ex indole sua bene sperat. Confidebat eultura et officiis cupita conficere. Vocat itaque Plangonem, eique: Dedisti mihi iam, ait, curae tuae documentum, sed sufficiens. Nunc commendo tradoque tibi in manus, quod opum mearum facio maximi, habeoque carissimum, extraneam istam, quam nulla indigere re, sed

4. Ne quid mutandum videatur, moneo, post γυναῖκας suppleri debere ἀνδρα. B.

6. βεβίωται.

8. κακῶ.

10. σοὶ.

18. ἐξέστη.

ἀλλὰ προΐναί με μέχρι τρυφῆς. κυρίαν ὑπολάμβανε, θεράπειν, καὶ κόσμει, καὶ ποίει φίλην ἡμῖν. ἐπαίνει με παρ' αὐτῇ πολλάκις, καὶ οἷον ἐπίτασσαι διηγῶ. βλέπει, μὴ δεσπότην εἶπης. Συνῆκεν ἡ Πλάγγων τῆς ἐντολῆς. Φύσει γὰρ ἦν ἐντρεχῆς. ἀφανὴς δὲ λαβῶσα πρὸς τὸ πρᾶγμα τὴν διάνοιαν, εἶχετο πρὸς τῷτο. Παραγινόμενη τοίνυν πρὸς τὴν Καλλιρρόην, ὅτι μὲν κεκέλευσαι θεραπεύειν αὐτὴν, οὐκ ἐμήνυσεν· ἰδίαν δὲ εὐνοίαν ἀπεδείκνυτο· καὶ τὸ ἀξιοπίστον ὡς σύμβυλον ἠθέλειν ἔχειν.

ζ. Συνέβη δὲ τι τοιόνδε. Διονύσιος ἐνδΐετριβε τοῖς χωρίοις, προφάσεις μὲν ἄλλοτε ἄλλας, τὸ δὲ δὴ ἀληθεῖς, οὔτε ἀπαλλα- 10 γῆναι τῆς Καλλιρρόης δυνάμενος, οὔτε ἐπάγεσθαι θείων αὐτὴν· ἔμελλε γὰρ περιβόητος ὀφθεῖσα ἴσσοθαι, καὶ τὸ κάλλος ὄλην τὴν Ἰωνίαν θαλαγωγῆσαι, ἀναβήσεσθαι τε τὴν Φήμην καὶ μέχρι

vel ad luxum vsque procedere, volo. Heram reputato; cole, et ambi, et orna, et fac nobis amicam; lauda me saepius apud illam, et depinge, qualem noisti. Vide, ne dominum nomines. Affuebat ut statim mandata Plangon, acris et velox ingenio mulier: et sine exteriore specie, vbi mente concepit, set aliquod negorium, illi porro peragendo intentia erat. Itaque Callirrhoen beneficiis et officiis omne genus accumulat, id herili de mandato se facere minime prae se ferens, sed quasi de sua comitatis penu promeretur, vt, si quando quid suaderet, candoris et benevolentiae fidem, simul et obsequium, inueniret.

7. Accidit interim tale quid. Dionysius ruri haerebat, alia causatus ex aliis, vere tamen vniceque ideo, quod neque posset abstrahi a Callirrhoe, neque tamen illam secum vellet in urbem educere. Ibi enim conspecta non poterat non inclarescere, totamque mancipare sua pulchritudine Ioniam. Quia rumor ad magnum vsque regem peruasurus erat. Itaque ces-

3. ἐπίτασαι.

5. Ex emendatione Dorv. βαλῶσα πρὸς τὸ πρᾶγμα τὴν διάνοιαν εἶχετο πρὸς τῷτο dictum hoc fuerit pro, εἶχετο αὐτῆς (τῆς διανοίας) πρὸς τῷτο, quod durum videtur Abreschio Dil. Th. p. 106.

5. εἶχετο.

6. Mallem σύμβυλος. B.

8. Manifesto peccat illud σύμβυλον, et scripserat haud dubie auctor σύμβυλον, i. e. ἐνέχυρον. Docet id abunde, quod sequitur p. 46. l. 11. προνεχυσιαμένη ταῖς ἐνεργείαις et p. 49. εὐρεται περὶ τῆς ἐνέχυρον. — Priora quoque corrupta sunt. λαβῶσα vt subsistat, legendum erit ἀφανὴς δέ· λαβῶσα ὅν πρὸς τὸ πρᾶγμα καὶ τὴν διάνοιαν εἶχε, aut etiam εἶχετο [nam Medium huius verbi pro Actiuo viurpatur] πρὸς τῷτο. Ἐχέσθαι enim πρὸς τῷτο graece dici pro ἔχεισθαι τῷτο, quod exultat Vir

Doct. vehementer dubito. Verum cum nimiam mutationem haec inserat correctio, scriptum fuisse suspicor: φύσει γὰρ ἦν ἐντρεχῆς, ἀφανὴς δέ. vel ἐντρεχῆς τε καὶ ἀφανὴς. Βαλῶσα ὅν πρὸς τὸ πρᾶγμα τὴν διάνοιαν, εἶχετο πρὸς τῷτο. Παραγινόμενη τοίνυν etc. ἐντρεχῆς idem valet, quod δραστήριος, quocum coniungitur interdum, ἀφανὴς est *sesta*, ac *dissimulandi perita*. Proba etiam est locutio βάλλειν τὴν διάνοιαν πρὸς τι, sed non Graecum, λαμβάνειν τὴν διάνοιαν πρὸς τι. — Denique εἶχετο πρὸς τῷτο, puta πρᾶγμα, erit *conuulsa se ad exsequendum opus*, properauit ad manum operi admoouendam. — Abresch. Dil. Th. p. 350. ff. In Auct. Dil. Th. p. 352. monet, stare tamen posse locutionem, τὴν διάνοιαν λαβεῖν πρὸς τι, si πρὸς accipiat pro *peri de, circa* 10. Est ellipsis κατὰ, vel διὰ.

τῇ μεγάλῃ βασιλείῳ. ἐν δὲ τῇ μονῇ πολυπραγμονῶν ἀκριβέστερον τὰ περὶ τὴν κτῆσιν, ἐμίμψατό πᾶ καὶ τὰ περὶ τὸν οἰκονόμον Φωκᾶν. τὸ δὲ τῆς μίμψως ἡ περαιτέρω προῆλθεν, ἀλλὰ μέχρι ῥημάτων· εὖρε δὲ καιρὸν ἡ Πλάγγων, καὶ περίφοβος εἰσέδραμε πρὸς τὴν Καλλιρρόην, σπαράσσασα τὴν κόμην ἑαυτῆς· λαβομένη δὲ τῶν γονάτων αὐτῆς· Δέομαί σε, Φησὶν, κυρία, σῶσον ἡμᾶς. τῷ γὰρ ἀνδρὶ μὲ χαλεπαίνει Διονύσιος. Φύσει δὲ ἐστὶ βαρύθυμος, ὥσπερ καὶ Φιλάνθρωπος. οὐδεὶς ἂν ῥύσαιτο ἡμᾶς, ἢ μόνη σύ. παρῆξι γάρ σοι Διονύσιος ἡδέως αἰτημένη χάριν πρώτῃν.

10 Ὡς μὲν οὖν ἡ Καλλιρρόη βαδίσαι πρὸς αὐτόν. λιπαρέσης δὲ καὶ δεομένης, ἀντεπιστῆν οὐκ ἠδυνήθη, προσηνυχρισμένη ταῖς εὐεργεσίαις ὑπ' αὐτῆς. ἢ οὖν μὴ ἀχάριστος δοκῇ· Καγὼ μὲν, Φησὶν, εἰμὶ δέλη, καὶ οὐδεμίαν ἔχω παρρησίαν. εἰ δὲ ὑπολαμβάνεις δουήσεσθαι τι καμὲ, συνικετεύειν ἐτοιμή· γένοιτο δὲ ἡμᾶς τυχεῖν. Ἐπεὶ δὲ ἦλθον, ἐκέλευσεν ἡ Πλάγγων τὸν ἐπὶ ταῖς θύραις εἰσαγγεῖλαι πρὸς τὸν δεσπότην, ὅτι Καλλιρρόη πάρεστιν. ἐτύγχανε δὲ Διονύσιος ἐρριμμένος ὑπὸ λύπης. ἐτετήκει δὲ αὐτῷ καὶ τὸ σῶμα. ἀκῆσας οὖν, ὅτι Καλλιρρόη πάρεστιν, ἄφωνος ἐγένετο, καὶ τις ἀχλὺς αὐτῇ κατεχύθη πρὸς τὸ ἀνέλπιστον. μόλις

20 δὲ ἀνενεγκῶν· Ἠκίτω, Φησί. Στάσα δὲ ἡ Καλλιρρόη πλησίον, καὶ κάτω κύψασα, πρῶτον μὲν ἐρυθήματα ἐνεπλήσθη, μόλις δὲ ὁμῶς ἐφθέγγετο· Ἐγὼ Πλάγγωνι ταύτῃ χάριν ἐπίσταμαι·

fans manensque Dionysius, dum possessionum suarum singulas rimatur diligenter, forte etiam in Phoca villico quidquam treprehendit. Sed illa quidem obiurgatio ultra verba non procefferat. Plango tamen, atrepta inde occasione, occurrit ad Callirrhoën trepida, rumpens et euellens sibi erines, amplexaque eius genua: Obsecro te, domina, ait, serua nos. Nam viro meo succenset Dionysius. Est autem ex indole sua non minus irarum gravis, quam humanitatis diues. Discrimini nos, nisi tu sola, nemo eripiat. Primam enim tibi gratiam libenter praestet Dionysius roganti. Adire cessabat et verebatur Callirrhoë; instanti tamen et obsecranti modis omnibus negare non audebat, supplici collatis in se beneficiis obstricta; et, vt ingratae declinaret inuidiam, sic ait: Et ego aequae sum serua, et omni defecta profundae audacia. Quod si tamen etiam me valere non nihil putas, parata sum preces quoque meas supplici commodare. Modo dii votis nos beare velint. Vt accesserant, iubet Plangonem ianitorem Callirrhoës praesentiam intro nunciare ad herum, qui tum forte moerore prostratus iacebat tabidus et enectus corpore. Audito ille Callirrhoës aduentu plae obmutuit, et ad insperatum nuncium caligine quadam fuit inuolutus. Vix tandem interuallo reualefcente spiritu refectus: Intret, ait. Callirrhoë primo quidem, vt adstiter propius, deiecit oculos et toto vultu erubuit: dein, sed aegre, sic profatur: Ego Plangoni huic gratiam noui. Amat enim me, vt filiam.

9. εὖ.

11. προσηνυχρισμένη, vel προσηνυχ-

ρισμ. In Aët. Erud. idem coniicit προσηνυχ. vel προσηνυχρισμένη.

Φιλῆ γάρ με ὡς θυγατέρα. δέομαι δέ σε, κύριε, μὴ, μὴ ἐργίζῃς τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς, ἀλλὰ χάρισαι τὴν σωτηρίαν. Ἔτι δὲ βυλομένη λέγειν οὐκ ἠδυνήθη. συνεῖς οὖν ὁ Διονύσιος τὸ στρατήγημα τῆς Πλάγγωνος· Ὁργίζομαι μὲν, εἶπε, καὶ οὐδείς ἀνθρώπων ἐρύσατο μὴ ἀπολέσθαι Φωκᾶν καὶ τὴν Πλάγγωνα τοιαῦτα πιπραχότας· χαρίζομαι δὲ αὐτοὺς ἡδέως σοι, καὶ γινώσκετε ὑμεῖς, ὅτι διὰ Καλλιρρόης ἐσώθητε. Προσέπεσεν αὐτῇ τοῖς γόνασιν ἡ Πλάγγων, καὶ Διονύσιος ἔφη· Τοῖς Καλλιρρόης προσπίπτετε γόνασιν. αὕτη γὰρ ὑμᾶς ἔσωσεν. Ἐπεὶ δὲ ἡ Πλάγγων ἐθαύαστο τὴν Καλλιρρόην χαίρεισαν καὶ σφόδρα ἡδομένη 10 ἐπὶ τῇ δωρεᾷ· Σὺ οὖν, εἶπε, χάριν ὁμολόγησον ὑπὲρ ἡμῶν Διονυσίῳ· καὶ ἅμα ὤθησεν αὐτήν. ἡ δὲ τρόπον τινὰ καταπισθῆσα περιέπαισε τῇ δεξιᾷ τῷ Διονυσίῳ. κἀκείνος, ὡς δῆθεν ἀπαξίων τὴν χεῖρα δῆναι, προσαγόμενος αὐτὴν κατεφίλησεν. εἶτα εὐθὺς ἀφῆκε, μὴ καὶ τις ὑπόψια γένηται τῆς τέχης.

η. Αἱ μὲν οὖν γυναῖκες ἀπήεσαν, τὸ δὲ φίλημα Διονυσίῳ, καθάπερ ἴος, εἰς τὰ σπλάγχνα κατεδύετο, καὶ οὔτε ὀρεῖν ἔτι, ὅτε ἀκχεῖν ἰδύνατο, πανταχόθεν δὲ ἦν ἐκπεπολιορκημένος, οὐδεμίαν εὐρίσκων θεραπείαν τῷ ἔρωτος. ὅτε διὰ δάρων· ἐώρα γὰρ τῆς γυναικὸς τὸ μεγαλόφρον· ὅτε δι' ἀπειλῆς, ἢ βίας, πιπρυσμέ- 20 νος, ὅτι θάνατον αἰρήσεται θάττον, ἢ βιασθήσεται. μίαν ἂν βοήθειαν ὑπελάμβανεν τὴν Πλάγγωνα, καὶ μεταπειψάμενος αὐ-

Rogo itaque te, herē, ne viro eius irascaris, sed dona potius salutem. Vltimus proloqui volentem vox deferit. Dionysius statim Plangonis artes intelligebat, er: Stomachor equidem, air, Phocamque et Plangonem talia ausos mortalium nemo seruauerit ab exitio. Tili vero lubenter illos dono. At vos sciatis velim, quod per Callirhoēn seruemini. Procidit ad heri genua Plango, cui Dionysius: Quin ad Callirhoēs genua potius procumbitis. Haec enim vos seruauit. Plango laetantem conspicata Callirhoēn eoque munere vehementer delectatam: Gratias ergo pro nobis Dionysio refer, air, simulque impellit Callirhoēn, quae quodammodo prolapsa amplexabunda ad manum Dionysii accidit. Ille vero, quasi manum dare dedignatus, adnotam propius Callirhoēn osculatur, et mox remittit, ne fieret artis huius aliqua suspicio.

8. Sic dilcedebant mulieres. Osculum autem illud in Dionysii viscera velut venenum irrepebar, ut neque videret amplius, neque audiret, vnde-
cunque obsessus et expugnatus ab amore, cuius remedium quaerenti nullum occurrebant. Nam neque muneribus proficiebat, viso magno mulieris animo: neque minis: morrem enim citius, quam vim, admitturam illam cognouerat. Solam itaque reputans opem superesse Plangonem, arcessit, et: Prima quidem

2. σωτηρίαν et χάρισαι.

6. πιπραχότας.

9. αὐτῇ.

16. Non post Διονυσίῳ, sed ante hoc nomen, comitum poni debet. Nam Διονυσίῳ referri debet ad εἰς τὰ σπλάγχνα. B.

τὴν· Τὰ μὲν πρῶτά σοι, Φησὶν, ἐσρατήγηται, καὶ χάριν ἔχω τῷ
 Φιλήματος· ἐκεῖνο δέ με σέσωκεν, ἢ ἀπώλεκε. σκόπει ἂν, πῶς
 γυνὴ γυναικὸς περιγένη, σύμμαχον ἔχουσα καὶ μέ. γίνωσκε δὲ
 ἐλευθερίαν σοι προκειμένην τὸ ἄθλον, καὶ, ὃ πέπεισμαί σοι πολὺ
 ἥδιον εἶναι τῆς ἐλευθερίας, τὸ ζῆν Διονύσιον. Κελευσθεῖσα δὲ ἡ
 Πλάγγων πᾶσαν πείραν καὶ τέχνην προσέφερεν· ἀλλ' ἡ Καλ-
 λιρρόη πανταχόθεν ἀήττητος ἦν. καὶ ἔμνε Χαιρέα μόνῳ πιστή.
 κατεσρατηγῆθη ὑπὸ τῆς τύχης, πρὸς ἣν μόνην οὐδὲν ἰσχύει λο-
 γισμὸς ἀνθρώπων. Φιλόνεικος γὰρ ἡ δαίμων, καὶ οὐδὲν ἀνέλπισον
 10 παρ' αὐτῇ. καὶ τότε οὖν πρᾶγμα παραδόξον, μᾶλλον δὲ ἄπι-
 στον, κατώρθωκεν. ἄξιον δὲ ἀκῶσαι τὸν τρόπον. ἐπεβέβλευσεν
 ἡ τύχη τῇ σωφροσύνῃ τῆς γυναικὸς· ἐρωτικὴν γὰρ ποιησάμενοι
 τὴν πρῶτην σύνοδον τῷ γάμῳ Χαιρέας καὶ Καλλιρρόῃ, παραπλη-
 σίαν ἔσχον ὁρμὴν πρὸς τὴν ἀπόλαυσιν ἀλλήλων. ἰσόρροπος δὲ
 ἐπιθυμία τὴν συνουσίαν ἐποίησεν οὐκ ἀργήν. ὀλίγον οὖν πρὸ τῷ
 πτάματος ἡ γυνὴ συνέλαβεν· ἀλλὰ διὰ τοὺς κινδύνους καὶ τὴν
 ταλαιπωρίαν τῶν ὕστερον, οὐ ταχέως συνῆκεν ἐγκύμων γενομένη·
 τρίτῃ δὲ μηνὸς ἀρχομένην, προέκοπτεν ἡ γαστήρ· ἐν δὲ τῷ λατρῷ
 συνῆκεν ἡ Πλάγγων, ὡς ἂν ἤδη πείραν ἔχουσα τῶν γυναικείων.
 20 εὐθύς μὲν οὖν ἐσίγησε διὰ τὸ πλῆθος τῶν θεραπευαίνιδων· περὶ
 δὲ τὴν ἐσπέραν σχολῆς γενομένης, παρακαθίσασα ἐπὶ τῆς κλί-
 νης· Ἰσθι, Φησὶν, ὦ τέκνον, ὅτι ἐγκύμων ὑπάρχεις. Ἀνέκλου-

illa pulchra calliditate perfecisti, Plangon, ait, et habeo tibi gratiam osculi,
 quod aut beuuit me, aut perdidit. Vide ergo, qui mulier mulierem circum-
 venias et debelles, in societatem certaminis me quoque assumpto. Praemium
 tibi propositum scito libertatem esse, et quam cariorem tibi libertate noui,
 vitam Dionysii. Iussa sic Plangon omnes Callirrhoeae dolos machinasque
 admouet. At illa vinci et expugnari nulla ex parte poterat. Tam mane-
 bat soli Chaereae fida. Succubuit tamen, sed Fortunae artibus illusa, con-
 tra quam nulla valet humana ratio. Est enim illa dea perquam contentiosa.
 Nihil ab illa non exspectes. Hinc mirum non est, si et tunc rem confecerit
 positam ultra omnem expectationem; imo ultra omnem fidem. Dignum
 vero est accipere, quia id ratione. Insidiabatur Fortuna mulieris pudicitiae.
 Nam quum in nuptiis prima vice conuenirent Chaereas et Callirrhoe amore
 feruidi, prope parem utrinque attulerant imperum ad mutuam sui fructio-
 nem, feceratque cupido aequalis commercium non inefficax. Mulier igitur
 paulo ante fatalem istum casum vtero conceperat. Verum propter disci-
 mina securasque post aerumnas non statim sensit se gravidam. Sed tertio
 ineunte mense adolefcebat venter, idque Plangon, vtpote rerum harum
 haud inexperta, in lauacione animaduertit, tum quidem se comprimens ob
 ancillarum turbam, facta vero sub vesperam solitudine, et otio affidens super
 torum: Scito, inquit, mea filia, quod vtero geras. Proclamare ad haec

2. Forte ἔχ ὕψι σέσωκεν, ἢ — B.

17. τὴν ὕστερον.

2. ὕψι.

ἡ Καλλιρρόη, καὶ ὀλολύζουσα; καὶ τίλλουσα τὴν κεφαλὴν·
καὶ τὸτό μιν, Φησὶ, ταῖς συμφοραῖς, ὦ Τύχη, προστίθει·
ἵνα καὶ τέκω δῖλον. Τύπτουσα δὲ τὴν γαστέρα, εἶπεν·
ἔλιον πρὸ τῆ γεννηθῆναι γέγονας. ἐν τάφῳ καὶ χερσὶ ληστῶν
ἐκδόθης. εἰς ποῖον παρήρχη βίον; ἐπὶ ποιαῖς ἐλπίσι μέλλω
κυοφορεῖν, ὁρῶν, καὶ ἀπολεῖ, καὶ δῦλε. πρὸ τῆς γενέσεως
ἐράθητι θανάτῳ. Κατέσχε δὲ αὐτῆς τὰς χεῖρας ἡ Πλάγγων,
αγγυιλαμένη τῆς ὑστεραίας εὐκολωτέραν αὐτῇ ἐκτρώσειν παρα-
ευάσειν.

9. Γενομένη δὲ καθ' ἑαυτὴν ἑκατέρω τῶν γυναικῶν ἰδίως ἰο-
ύμενα λογισμούς· ἡ μὲν Πλάγγων, ὅτι καιρὸς ἐπιτήδειος
ἴφηνεν εἰς τὸ κατεργάσασθαι τὸν ἔρωτα τῷ δεσπότῃ, συνήγο-
ν ἔχουσα τὸ κατὰ γαστρός, εὐρηται πειθῶς ἐνέχυρον. νικήσει
ὑπεροσύνη γυναικὸς μητρὸς φιλοσοφία. καὶ ἡ μὲν πιθανῶς
ἔν πρᾶξιν συντίθει. Καλλιρρόη δὲ τότε μὲν ἐβλαύετο φθείρου,
ἔχουσα πρὸς ἑαυτήν· Ἀλλ' ἐγὼ τέκω δεσπότη τὸν Ἑρμοκράτης
υἱόν, καὶ προσέγκω παιδίον, οὐ μὴδεὶς οἶδε πατέρα. τάχα
ἐξ ἐμὲ τις τῶν φθοροῦντων· Ἐν τῷ ληστρικῷ Καλλιρρόη συνέλα-
βεν. ἀρκεῖ μόνον ἐμὲ δυσυχεῖν. οὐ συμφέρει σοι, παιδίον, εἰς

Callitroë, eiulare, crines euellere. Etiam hoc caeteris meis malis appo-
uisti, Fortuna, ut feruum pariam; percussoque ventre: Foetus, ait, vel
ante partum miselle. Fuisti in sepulcro; cessisti piratarum manibus. In
quam nunc vitam prodixi? quas ego te in spes getitabo? orbe patre, et patria
exili, et serue. Antequam nascaris, i, mortem expedire. Sed cohibuit fae-
lientes manus Plangon, altero die faciliorem expedire velle foetus excussio-
nem pollicita.

9. Scorsim factae mulieres propria sibi et diuersa quaeque secum volu-
tate animis. Plango quidem, opportunum se sibi nunc date tempus hero-
amorem conficiendi, ut quae ventris illam conditionem nata sibi parto-
cinantem, inuenisset certam periuadendi viam atque rationem. Euincet
nimirum matris in foetum affectus coniugalem castimoniam. Sic illa nego-
tium mente fingebat, speciose hercle. Callitroë vero principio de
necando foetu deliberabat his se verbis compellans: Ego vero domino
pariam Hermocratis nepotem, et luci exponam infantem, cuius nemo
patrem nouit! iuno dicet totte quis inuidus: Concepit inter piratas Calli-
troë. Sufficit, me solam infelicem esse. Non expedit tibi, paruule, in

7. περιέρχεται.

10. Ita scribit et distinguit locum
Abresch. Dil. Th. p. 353.: ἑκατέρω τῶν
γυναικῶν ἰδίως ἐλάμβανε λογισμούς· ἡ μὲν
Πλάγγων, ὅτι καιρὸς ἐπιτήδειος πέφηνεν
εἰς τὸ κατεργάσασθαι τὸν ἔρωτα τῷ δεσ-
πότῃ, συνήγορον ἔχουσα τὸ κατὰ γαστρός·
[ἔτι] εὐρηται πειθῶς ἐνέχυρον· [ἔτι] νική-

σει — φιλοσοφία. Structuram esse mo-
net: ἡ μὲν Πλάγγων, ἔχουσα — γαστρός,
λογισμούς ἐλάμβανε, ὅτι etc. l. 15 idem
emendat: Καλλιρρόη δὲ τότε μὲν ἐβλαύε-
το φθείρου· nam p. 50. l. 3. respondet
πάλιν δὲ, pro altero τότε positum.

15. Dubium, num ἐβλάετο leg. Conf.
p. 50. l. 4.

βίον ἄθλιον παρελθεῖν, ὃν ἴδει καὶ γεννώμενον Φυγεῖν. ἄπιθι
 ἐλεύθερος, ἀπαθὴς κακῶν. μηδὲν ἀκούσης τῶν περὶ τῆς μητρὸς
 διηγημάτων. Πάλιν δὲ μετενόει, καὶ πῶς ἔλκος αὐτὴν τῷ κατὰ
 γαστρὸς εἰσῆι. Βαλεὺς τεκνοκτονῆσαι, πασῶν ἀσιβαῖνη, καὶ
 Μηδείας λαμβάνεις λογισμούς. ἀλλὰ καὶ τῆς Σκυθίδος ἀγριω-
 τέρα δόξεις. ἐκείῃ μὲν γὰρ ἐχθρὸν εἶχε τὸν ἄνδρα, σὺ δὲ τὸ
 Χαιρεῖς τέκνον θέλεις ἀποκτεῖναι, καὶ μηδὲ ὑπόμνημα τῷ περι-
 βοήτῃ γάμῳ καταλιπεῖν. Τί δ', ἂν υἱὸς ᾖ; τί δ', ἂν ὅμοιος τῷ
 πατρί; τί δ', ἂν εὐτυχέστερος ἐμῷ; μήτηρ ἀποκτείνῃ τὸν ἐκ τάφῳ
 10 σωθῆντα καὶ ληστῶν; πόσων ἀκούομεν θεῶν παῖδας καὶ βασι-
 λέων, ἐν δαλείᾳ γεννηθέντας, ὕψιστον ἀπολαβόντας τὸ τῶν πατέ-
 ρων ἀξίωμα; τὸν Ζῆθον, καὶ τὸν Ἀμφίονα, καὶ Κῦρον. πλεύσῃ
 μοι καὶ σὺ, τέκνον, εἰς Σικελίαν· ζητήσεις πατέρα καὶ πάππον,
 καὶ τὰ τῆς μητρὸς αὐτοῖς διηγήσῃ. ἀναχθήσεται σόλος ἐκείθεν
 ἐμοὶ βοηθῶν. σὺ, τέκνον, ἀλλήλοις ἀποδάσεις τοὺς γονεῖς.
 Ταῦτα λογιζομένη δι' ὅλης νυκτὸς ὕπνος ἐπῆλθε πρὸς ὀλίγον.
 ἐπέσῃ δὲ αὐτῇ εἰκὼν Χαιρεῖς,

Πάντα αὐτῷ ὅμοια, μέγεθός τε καὶ ὄμματα καλ' εἰκυῖα,
 Καὶ Φωνὴν, καὶ τοῖα περὶ χροὶ εἴματα ἔσω.

20 εἰς ὧς δὲ· Παρατίθεμαί σοι, Φησὶν, ὦ γύναι, τὸν υἱόν. Ἔτι δὲ βυλο-
 μένιν λέγειν, ἀνέθορεν ἡ Καλλιρρόη, θέλῃσα αὐτῷ περιπλακῆναι.
 Σύμβεβλον οὖν τὸν ἄνδρα νομίσασα, θρέψῃα τὸ παιδίον ἔκρινε.

vitam prodire miseram, quam fugere vel natum oportebat. Abi liber, in-
 expertus malorum. Relationum de matre nihil quidquam audias. Rursum
 autem commiseratio larentis inter viscera oneris subibat mutatam mentem.
 Deliberas infantem tuum occidere, scelestissima omnium, et Medee capis
 consilia. Quinimo vel illa Scythide merito videaris truculentior. Nam illa
 virum habebat inimicum. Tu vero Chaereae opus vis occidere, et omne
 monumentum decantati coniugii exscindere. Quid si masculum parias?
 quid si patri similem? quid si felicior me fuerit? mater occidar servatum ex
 sepulcro et piratis! quot novimus deorum regumque filios, in servitute
 patris, patrum postea dignitatem recuperasse? Amphionem et Zethum; item
 Cyrum. Etiam tu mihi, fili, olim naui Siciliam repetes, exquires patrem
 et avum,isque marris expones casus. Inde opitularum mihi soluet expe-
 ditio nautica. Tu, fili, parentes sibi inuicem restitues. Haec voluenti per
 totam noctem somnus tandem sensim obrepit:

At illi in somnis adstare videtur imago,

Quae pulchris oculis, habitu quae corporis omni,

Voce quoque et nota referebat veste maritum.

et: Pignus, ait, apud te filium depono, vxor. Adiciere plura pergente
 Chaerea, subleuit ex somno Callirrhoe, in amplexus eius ruens. Decreuit
 ergo foetum servare et alere, sic rata maritum consulere.

4. ἀσιβαῖνη.

18. Abreith. Dil. Th. p. 611. ὅμοια

cenfet esse glossema, eoque deleto
 scitibendum: Πάντ' αὐτῇ — εἰκυῖα.

1. Τῆς δὲ ὑπεραιίας ἐλθόνσῃ Πλάγγωνι τὴν αὐτῆς γνώμην
 κτεν. ἡ δὲ τὸ ἄκαιρον τῆς βελῆς οὐ παρελαβεν, ἀλλ'
 νατόν ἐστὶ σοι, Φησὶν, ὦ γύναι, τέκνον θρέψαι παρ' ἡμῖν. ὁ
 δεσπότης ἡμῶν, ἐρωτικῶς σε διακειμένος, ἄκησαν μὲν οὐ
 εταί δι' αἰδῶ καὶ σωφροσύνην· θρέψαι δὲ παιδίον οὐκ ἐπι-
 « διὰ ζηλοτυπίαν, ὑβρίζεσθαι δοκῶν. ἡ τὸν μὲν ἀπόντα
 πούδαςον ὑπολαμβάνεις, ὑπεροχῆς δὲ παρόντος αὐτοῦ.
 τον οὖν μοι δοκεῖ πρὸ τῆ γεννηθῆναι τὸ παιδίον, ἡ γεννηθὲν,
 εἶσθαι. κερδανεῖς γὰρ ὠδῖνας ματαίας, καὶ κυοφορεῖαν
 τον. ἐγὼ δὲ σε φιλοῦσα συμβαλεῖω τάληθῃ. Βαρέως 10
 ἢ ἡ Καλλιρρόῃ, καὶ προσπεσῶσα τοῖς γόνασιν αὐτῆς ἰκέ-
 , ὅπως συνεξεύρη τιτὰ τέχνην, δι' ἧς τὸ παιδίον θρέψῃ.
 ἀ τοῖνυν ἀρνησαμένη, δύο καὶ τρεῖς ἡμέρας ὑπερθεμένη τὴν
 ριστην, ἐπειδὴ μᾶλλον ἐξέκαυσεν αὐτὴν πρὸς τὰς δεήσεις,
 ριστοτέρα γενομένη, πρῶτον μὲν αὐτὴν ἐξώρκισε μὴ ἐνὶ κατει-
 τὴν τέχνην· ἔπειτα συναγαγῶσα τὰς ὀφρεὺς καὶ τρεῖς ασα
 ρεῖρας· Τὰ μεγάλα, Φησὶ, τῶν πραγμάτων, ὦ γύναι,
 λαις ἐπινοίαις κατορθῶται, καὶ γὰρ, διὰ τὴν εὐνοίαν τὴν πρὸς
 προδίδωμι τὸν δεσπότην· ἴσθι τοῖνυν, ὅτι δεήσει δυοῖν θά-
 · ἡ παντάπασιν ἀπολίσθαι τὸ παιδίον· ἡ γεννηθῆναι πλῆ- 20
 ετον Ἰώνων, κληρονόμον τῆς λαμπροτάτης οἰκίας. καὶ σε
 ητέρα ποιήσει μακαρίαν. ἐλθ' δὲ, πότερον θέλεις. Καί·

3. Mane autem facto, adeunti Plangoni hanc suam sententiam exponit.
 10 intempestivum non admittit consilium, sed: Ut apud nos parvulum
 iuliet, ait, id fieri nequit. Nam herus, amator tui, non quidem coget
 n, prae verecundia et moderatione: non tamen permittet item
 : parvulum prae aemulatione, ratus affici contumelia. Quippe absen-
 uni studio et reuerentia dignum putas; hic autem praetentem asper-
 Certe itaque, foetum nondum natum melius, quam edictum, elidi
 nim ratione partus dolores frustraneos et inutilem gestationem com-
 acies. Ego tui amans vera et recta suadeo. Aegre haec audit Calli-
 genibusque Plangonis aduoluta obfretatur, secum iunctis inuenire
 rationem velit, qua sciet alarque foetum. Haec, ut etiam atque
 negauerat, reiectoque post duos vel tres dies responso, magis ad pre-
 stram accendit, iam maiorem nasci confidentiam et auctoritatem,
 n iureiurando obstringit, ut nollet apud quemquam hanc manifestare
 um. Deinde adducto supercilio, manibusque, ut anxii et lugentes
 , contritis: Magnae rerum, ait, o mea, magnis ausibus perficiuntur.
 tuae mea est in te propositio, etiam herum prodo. Oportebit itaque
 rum, ne nescias velim: aut perire infantem, aut Ionum nasci ditissi-
 splendidissimae domus heredem, teque matrem facere beatam. Elig

ἰctiosum, opinor, est ζηλοτυπίαν, nam indicet. B.
 indium aliquid, quod malam fa 9. ματαίαν.

Τίς οὕτως, εἶπεν, ἀνόητος, ἵνα τεκνοκτονίαν ἀντ' εὐδαιμονίας
 ἔλῃται; δοκεῖς δέ μοι τι ἀδύνατον καὶ ἄπιστον λέγειν· ὥς σαφί-
 στρον αὐτὸ δῆλωσον. Ἦρτο γὺν ἡ Πλάγγων· Πόσον δοκεῖς
 χρόνος ἔχειν τῆς συλλήψεως. Ἡ δὲ, δύο μῆνας, εἶπεν. Ὁ
 χρόνος οὖν ἡμῖν βοηθεῖ. δύνασαι γὰρ δοκεῖν ἐπταμηνιαῖον ἐκ
 Διονυσίας τετοκίναι. Πρὸς τῷτο ἀνέκραγεν ἡ Καλλιρρόη· Μᾶλ-
 λον ἀπολέσθω. Καὶ ἡ Πλάγγων κατεφρονεύσατο αὐτήν. Καλῶς,
 ὦ γυναῖ, φρονεῖς, βελομένη μᾶλλον ἐκτεῶσαι. τῷτο πρᾶττω-
 μεν. ἀκινδυνότερον γάρ, ἢ ἐξαπατᾶν δισπότην. πανταχόθεν
 10 ἀπόκοψόν σε τὰ τῆς εὐγενείας ὑπομνήματα. μηδ' ἐλπίς ἔσω
 σοι πατρίδος. συνάξेमοσαι τῇ παρῆσθι τύχῃ, καὶ ἀκριβῶς γυνῇ
 δῶλη. Ταῦτα τῆς Πλάγγωνος παραινήσεως, οὐδὲν ὑπᾶπτει
 Καλλιρρόη, μίεραξ εὐγενίης, καὶ πανουργίας ἄπειρος δουλικῆς·
 ἀλλ' ὅσω μᾶλλον ἐκείνη τὴν φθορὰν ἐσπευδε, τοσάτω μᾶλλον
 αὐτὴ τὸ κατὰ γαστρός ἤλει, καὶ· Δός μοι, Φησί, καιρὸν εἰς
 σκέψιν. περὶ τῶν μεγίστων γὰρ εἰσιν ἡ αἰεσις, ἢ σωφροσύνης,
 ἢ τέκνη. Πάλιν τῷτο ἐπήνεσεν ἡ Πλάγγων, ὅτι μὴ προπιτῶς
 αἰρεῖται τὸ ἕτερον. πιθανὴ γὰρ εἰς ἐκάτερον ἡ ῥοπή· τὸ μὲν
 γὰρ ἔχει πῖσιν γυναικός, τὸ δὲ μητρὸς φιλοσοφίαν. καιρὸς δὲ
 20 ἐκ εἰς ὅμως μακρὰς ἀναβολῆς, ἀλλὰ τῆς ὑστερίας δεῖ πάντως
 θάτερον ἔχισθαι, πρὶν ἔκπυσόν σε τὴν γαστέρα γινέσθαι. Συνί-
 θηντο ταῦτα, καὶ ἀπῆλλάγησαν ἀλλήλων.

iam, quod velis. Et: Quis tandem adeo foret amens, ait Callirhoë, ut infanticida malit, quam beatus, esse. Videris autem mihi dicere, quod neque fieri potest, neque credi. Quapropter clarius expone. Quantum igitur putas elapsum esse temporis a conceptu in hunc diem, interrogat Plango. Duos menses, ait. Hoc nobis tempus fauet. Videri enim poteris ex Dionysio septimestrem partum edere. Imo pereat potius, exciamat ad hæc Callirhoë. Plango ad illam dissimulatione vsa, ait: Sapis nempe, mulier, quandoquidem mauis elidere. Hoc agamus. Minus enim periculosum est, quam herum decipere. Vndecunque præcide tibi nobilitatis notas et memoriam. Nulla superfit patriæ spes. Accommoda te præsentī fortunæ, et bona fide seruam fac. Callirhoë, bene nata iuuenis, et seruilis imperita nequitiae, Plangonem sic hortantem non suspicatur cauillari; sed quantum illa corrumpendum vrguebat foetum, tanto hæc miserari magis. Da mihi tempus ad deliberandum, ait. Est enim optio maximorum, aut pudicitiae, aut infantis. Et hoc laudabat Plango, quod neutrum præcipiti consilio eligeret. Speciosa enim esse in vtramque partem momenta. Illud, ait, vxoris habet fidem, hoc maternum amorem. Attamen longæ moræ tempus non est; sed postero ad summum die oportet alterutri concedere, antequam de graviditate tua emanet. Constitutis his, secessum est.

1. τίς.

ib. τεκνοκτονίαν et ἔλῃται.

12. παραινήσεως.

ια. Ἀνελθῶσα δὲ εἰς τὸ ὑπερῶον ἡ Καλλιρρόη, καὶ συγκλεί-
 α τὰς θύρας, τὴν εἰκόνα Χαιρέα τῇ γαστρὶ προσέθηκε, καὶ·
 Φησὶ, τρεῖς γεγόναμιν, ἀνὴρ, καὶ γυνή, καὶ τέκνον. βε-
 ώμεθα περὶ τῷ κοινῷ συμφέροντος. ἐγὼ μὲν οὖν πρῶτῃ τὴν
 γνώμην ἀποφαίνομαι· Θέλω γὰρ ἀποθανεῖν Χαιρέα μόνον
 . τὐτό μοι καὶ γονίων ἥδιον, καὶ πατρίδος, καὶ τέκνου, πεῖ-
 ἰτέρῳ ἀνδρὸς μὴ λαβεῖν. Σὺ δὲ, παιδίον, ὑπὲρ σιαυτῆ τί
 ; Φαρμάκῳ τελευτῆσαι, πρὶν τὸν ἥλιον ἰδεῖν, καὶ μετὰ τῆς
 ὅς ἐρρίφθαι, τάχα δὲ μὴδὲ ταφῆς ἀξιώσθαι; ἢ ζῆν, καὶ
 πατέρας ἔχειν· τὸν μὲν Σικελίας, τὸν δὲ Ἰωνίας πρῶτον; 10
 δὲ γινόμενος γνωρισθῆσθαι ῥαδίως ὑπὸ τῶν συγγενῶν. πέ-
 αι γὰρ, ὅτι ὁμοίόν σε τέξομαι τῷ πατρί. καὶ καταπλεύ-
 λαμπρῶς ἐπὶ τριήρης Μιλησίας. ἡδίως δὲ Ἑρμοκράτης
 ον ἀπολήψεται, στρατηγεῖν ἤδη δυνάμενοι. ἐναντίαν μοι
 ς, τέκνον, ψῆφον, καὶ ἐκ ἐπιτρέπεις ἡμῖν ἀποθανεῖν. Πυ-
 ῖθα σὺ καὶ τῷ πατρός. μᾶλλον δὲ εἴρηκεν. αὐτὸς γὰρ
 γαρασὰς ἐν τοῖς ὄνειροις· Παρατίθιμαί σοι, Φησὶ, τὸν υἱόν.
 ὕρομαί σε, Χαιρεία, σὺ με Διονυσίῳ θυμωγαγωγῆς. Ταύ-
 ἐν ἔν τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα ἐν τέτοις ἦν τοῖς λογισμοῖς,
 ἰ δὲ αὐτὴν, ἀλλὰ διὰ τὸ βρέφος, ἐπείθιτο ζῆν. τῆς ὕστε-20
 ἰλθῶσα ἡ Πλάγγων πρῶτον μὲν καθῆστο σκυθρωπή, καὶ
 α συμπαθὲς ἐπιδείξατο. σιγὴ δὲ ἦν ἀμφοτέρων. ἐπεὶ δὲ

1. Et Callirrhoe quidem in coenaculum digressa superius, obsecrat
 s, ventri suo Chaereae imaginem adponit, et: En! tres sumus, air,
 s, vxor et infans. Deliberemus de communi bono. Ego meam
 loco sententiam enunciamo. Volo itaque mori Chaereae solius vxor.
 t parentibus et patria et foetu gratius est mihi, alterum virum non
 ci. Tu vero, infans, quid eligis tibi? Perire veneno, nec solem
 , et cum matre abiectus iacere, forte etiam sepulcro non dignandus.
 iere et duos habere patres, vnum Siciliae principem, alterum Ioniae?
 ue vir agnosceris facile a consanguineis. Nam, vt certe mihi per-
 i est, similem te patri enitar. Splendideque super triremi Milefia
 cris in patriam. Hermocrates quoque cum gaudio recipiet nepotem
 ioriis iam artibus idoneum. En calculum aduersum meo tulisti, sin-
 neque permittis nobis mori. Audiamus nunc et rogemus patrem
 e tuum. Atqui iam dixit. Nam in somnio mihi adstans: Puerum,
 apud te, mea vxor, in pignus depono. Tuam fidem, Chaerea. Tu
 onysio sponfam adducis. Illam itaque diem et noctem in his erat
 niis, et non fui, sed foetus causa persuaderi sibi patiebatur, vt viueret.
 autem die adit Plangon, et primum quidem moesta sedebat habitum
 aeferebat condolentis. At rupto tandem post longum interuallum

μακρὸς ἐγίνετο χρόνος, ἡ Πλάγγων ἐκύθετο· Τί σοι δέδοκται; τί ποιοῦμεν; καιρὸς γὰρ οὐκ ἔστι τῷ μέλλειν. Καλλιρρόη δὲ ἀποκρίνασθαι μὲν ταχέως ἔκ ἐδύνατο, κλαίισα καὶ συνεχομένη, μόλις δὲ εἶπε· Τὸ τέκνον με προδιῶσιν, ἀκύσσης ἐμῆ· σὺ πρᾶττε τὸ συμφέρον· δέδοικα δὲ, μὴ, κἂν ὑπομείνω τὴν ὕβρω, Διονυσίος μὲ καταφροίσῃ τῆς τύχης, καὶ παλλακὴν μᾶλλον, ἢ γυναῖκα, νομίσας, ἢ θρέψῃ το ἐξ ἄλλης γεννώμενον, καὶ γὰρ μάτην ἀπολέσω τὴν σωφροσύνην. Ἐτι λεγέσσης ἡ Πλάγγων υπολαβῆσα· Ἐγώ γε, Φησί, περὶ τέτων προτέρω σε βεβήλευμαι· σὺ γὰρ τῷ δεσπότῃ μᾶλλον ἢ ὡς Φιλῶ. Πίσυς μὲν ἦν Διονυσίῳ τῷ τρόπῳ· χρηστὸς γὰρ ἔστιν. ἐξορκίῳ δὲ ὅμως αὐτὸν, κἂν δεσπότης ᾖ. δεῖ πάντα ἡμᾶς ἀσφαλῶς πρᾶττειν. καὶ σὺ, τέκνον, ὅμως ἀντιπίψυσον. ἄπειμι δὲ ἐγὼ τὴν πρεσβείαν κομίζουσα.

silento: Quae tibi mens fedet, interrogat. Quid agimus? locus enim morae amplius non est. Promte respondere non poterat Callirrhoe praec lacrymis et animi anxietate. Vix tandem tamen: Infans me proderit inuitam, ait. Fac tu, quod conducit. Vereor interim, ne, etiamsi contumeliam sustinuerō, fortunam meam Dionysius aspernetur, et, magis pellicem ratus, quam uxorem, nolit ex altero satum alere, adeoque ego, ut vacuam rem, impendero pudicitiam. Iam ego in longius, quam tu ipsa, aie interumpens Plangon, his de rebus cogitavi prospexique. Magis enim te, quam herum, amo. Crede modo Dionysii indoli. Bonus est et probus. Nihilominus tamen sacramento illum obligabo, etiamsi dominus est. Oportet omnia tuto peragere. Tu modo inuicem mihi fidem habeto. Ego vero nunc legationem perlatum discedo.

6. In promptu est legi debere ἢ γυναικα. B.

9. An potius προτέρω? B.

ib. Abresch. Dil. Th. p. 761. emen-

dat: πρότερον vel προτέρα σε βεβήλευμαι.

10. Abresch. Dil. Th. p. 295. corrigat πιστεύω μὲν ἦν.

ΑΡΙΤΩΝΟΣ

ΑΦΡΟΔΙΣΙΕΩΣ

ΤΩΝ ΠΕΡΙ

ΑΙΡΕΑΝ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΡΡΟΗΝ
ΕΡΩΤΙΚΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ
ΛΟΓΟΣ Γ.

CHARITONIS

APHRODISIENSIS

AMATORIA RV M NARRATION VM

DE

HAEREA ET CALLIRRHOE

LIBER TERTIVS.

Διονύσιος δὲ ἀποτυγχάνων τῇ Καλλιρρόῃς ἔρωτος, μηκέτι φέρων, ἀποκαρτερεῖν ἔγνωνκε, καὶ διαθήκας ἔγραφε τελευταίας, ἐπιτίλλων, πῶς ταύτῃ. παρεκάλει δὲ Καλλιρρῶν τοῖς γράμμασιν, ἵνα αὐτῷ προσέλθῃ καὶ νεκρῷ. Πλάγῃ δὲ ἐβέβητο μὲν εἰσελθεῖν πρὸς τὸν δεσπότην, δικώλυσε δὲ ἡ ὁ θεράπων κεκλευσμένος μηδὲνα δέχεσθαι. μαχομένων αὐτῶν πρὸς ταῖς θύραις, ἀκέσας ὁ Διονύσιος ἤρπτο, τίς ἐνοική. τῇ δὲ θεράποντος εἰπόντος, ὅτι Πλάγγων· Ἀκαίρως, εἶπε, πάρεστιν· οὐκέτι γὰρ οὐδὲ ὑπόμνημα τῆς ἐπιθυμίας λεν ἰδεῖν· Κάλισσον δὲ ὅμως. Ἀνοίξασα δὲ ἐκείνη τὰς θύρας· ἰοκατατρέυχη, φησὶν, ὦ δεσποτα, λυπῶν σεαυτὸν, ὡς ἀποτυχάνων. Καλλιρρῶ γὰρ σε ἐπὶ τὸν γάμον παρακαλεῖ. λαμ-

tim Dionysius impatientia latae, ut rebatur, ab amata Callirrhoë repulso, mortem decreuerat inedia persequi, scriptisque iam tabulis et de suis prae mandauerat exsequiis, et Callirrhoën fuerat hortatus, ut ad se vel tuum adiret. Iam seruus, neminem iussus admittere, Plangonem quorepellebat, quum aditum ad herum rogaret. Rixantium itaque ante s percepto strepitu, Dionysius auctorem requirit, et a ianitore doctus gonem esse: Intempestive quidem adest, inquit, nam cupidinis sui ne iumentum quidem videre porro cupiebat: Voca tamen. Plangon, ut uerat fores: Here, ait, quid maceras te lancinasque tristitia, quasi repulquum Callirrhoë te ad suas nuptias inuitet. Vestes indue splendidas.

ἀποτυγχάνων τῇ Καλλιρρόῃς ἔρω-
τ. ε. μὴ τυχὼν ὑπ' αὐτῆς ἀνταρ-
α, ὥς ἀποτυχάνων αὐτῆς τῷ ἔρωτι.

Abresch. Dil. Th. p. 329.

7. ἐνοική.

πρεσβύοντι, θύε, προσδέχῃ νύμφην, ἥς ἐραῖς. Ἐξεπλάγη πρὸς τὸ ἀνέλπιστον ὁ Διονύσιος, καὶ ἀχλὺς αὐτῇ τοῖς ὀφθαλμοῖς κατεχύθη. παντάπασι δὲ ὡν ἀσθενὴς Φαντασίαν παρεῖχε θανάτου. κωκύσασα δὲ ἡ Πλάγγων συνδρομὴν ἐποίησε, καὶ ἐφ' ὅλης τῆς οἰκίας, ὡς τιθινοῦς, ὁ δεσπότης ἐπενθεῖτο. οὐδὲ Καλλιρρόη τῷτο ἤκησεν ἀδακρυτί. τοσαύτη ἦν, ὥστε κακείνη Διονύσιον ἐκλαῖε τὸν ἄνδρα. εἰς δὲ καὶ μόλις ἐκείνος ἀναλήψας, ἀσθενεῖ Φωνῇ. Τίς με δαιμόνων, Φησὶν, ἀπατᾷ, βυλόμενος ἀναστρέψαι τῆς προκειμένης ὁδῷ; ὕπαρ, ἢ ὄναρ, ταῦτα ἤκησα; θέλει μοι Κολοιρρόη γαμηθῆναι, ἢ μὴ θιλεῖν μῆτε ὀφθῆναι; Παρεῖσῶσα δὲ ἡ Πλάγγων· Παῦσαι, Φησὶ, μάτην σεαυτὸν ὀδυνῶν καὶ τοῖς ἰδίοις ἀγαθοῖς ἀπιστῶν· οὐκ ἐξαπατῶ με τὸν δεσπότην, ἀλλ' ἐπαμψέ με Καλλιρρόη περισβύσαι περὶ γάμων. Πρέσβυε τοῖνον, εἶπεν ὁ Διονύσιος, καὶ λέγε αὐτὰ τὰ ἐκείνης ῥήματα· μηδὲν ἀφέλῃς, μηδὲ πρόσθεις, ἀλλ' ἀκριβῶς ἐμῆνευε. Ἐγὼ, Φησὶν, οἰκίας οὖσα τῆς πρώτης ἐν Σικελίᾳ, δεδοσύχηκα μὲν, ἀλλ' ἔτι τὸ φρόνημα τηρῶ· πατρίδος, γονίων ἐστέρημα. μόνην οὐκ ἀπολώλεκα τὴν εὐγένειαν. εἰ μὲν οὖν ὡς παλλακὴν θέλει με Διονύσιος ἔχειν, καὶ τῆς ἰδίας ἀπολαύειν ἐπιθυμίας, ἀπάγξομαι μᾶλλον,

Sacra fac etque epulas. Quam amas, excipe sponsam. Externari ad insperatum nuncium Dionysius, et ut offusa nube oculis animoque caligare. Jamque macer ieiunio et debilis speciem mortui exhibere. Acutis autem Plango clamoribus totam concitabat familiam, trepidam et discurrentem. Iam tota domo herus quasi defunctus plorabatur. Ne Callirrhoe quidem id sine lacrymis audiebat. Tanta vis erat luctus, ut et haec, ceu maritum futurum, desleret Dionysium. Vix tandem et tarde sibi redditus: Quis me deorum, ait exili voce, volens a proposita via deducere, decipit? vigil audiui, an somnians? vultne mihi Callirrhoe nubere, quae ne oculos quidem meos subire vult? Desine tandem, here, ait adstans Plango, desine te affigere ipse, tuisque diffidere bonis. Herum meum non decipio. Sed misit me Callirrhoe de nuptiis internunciam. Officio tuo itaque, ait Dionysius, fungere legata, et ipsa eius verba exhibe, neque mutila, neque auctiora, sed exacte et bona fide redde. Callirrhoe ait, sic Plango narrabat: Ego sum primo loco in Sicilia nara, quavis adversam fortunam experta, fastigio tamen isto animus non descendit. Parentes illa mihi patriamque abstulit; solum non potuit auferre natalium splendorem. Quod si ergo Dionysius loco pellicis habere destinat, suamque modo satiare libidinem, resti potius

8. Nihil causae erat, cur Doru. ἀδ-
αῦ a verbo καταχύθῃ regi, et τοῖς
ὀφθαλμοῖς dictum putaret pro ἐν τοῖς
ὀφθαλμοῖς. καταχύθῃ etiam cum Dat.
construitur. v. Abresch. Dil. Th. p.
162.

3. Θανάτω hic positum pro τιθινοῦ-
τος, quod aliis locis congestis docet
Abresch. Dil. Th. p. 371.

6. τοσαύτη] forte λῆπη deest.

ib. Forte τοιαύτη, talis, tam huma-
na, erat — Mox vero aut Διονύσιον, aut
τὸν ἄνδρα, delendum. B.

11. τοῖς.

12. ἐπιστῶν. ἢ ἐξαπατῶ.

15. ἐμῆνευε, et πρόσθεις retracto ac-
centu.

ἢ ὕβρι διαικῇ παραδώσω τὸ σῶμα. εἰ δὲ γαμητὴν κατὰ νόμους·
 καὶ γὰρ γινέσθαι θέλω μήτηρ, ἵνα διάδοχον ἔχη τὸ Ἑρμοκράτους
 γένος. βουλευσάσθω περὶ τήτης Διονύσιος, μὴ μόνος, μηδὲ τα-
 χέως, ἀλλὰ μετὰ Φίλων καὶ συγγενῶν, ἵνα μὴ τις ὕστερον εἴπῃ
 πρὸς αὐτόν· Σὺ θρέψεις παιδίᾳ ἐκ τῆς ἀργυρωνήτης· καὶ καται-
 σχύναι σε τὸν οἶκον. εἰ μὴ θέλει πατὴρ γινέσθαι, μηδὲ ἀνὴρ
 εἶναι. Ταῦτα τὰ ῥήματα μᾶλλον ἐξέκαυσε Διονύσιον, καὶ τινα
 ἔσχεν ἐλπίδα κῆφην ἀντιρᾶσθαι δοκῶν. ἀνατείνας δὲ τὰς χεῖ-
 ρας εἰς τὸν οὐρανόν· Εἰ γὰρ ἴδοιμι, Φησὶν, ὦ Ζεῦ καὶ Ἥλιε,
 τέκνον ἐκ Καλλιρρόης. τότε μακαριώτερος δόξω τῷ μεγάλῳ 10
 βασιλείῳ. ἀπώμεν πρὸς αὐτήν. ἄγε με, Πλαγγώνιον φιλο-
 δίσποτον.

β. Ἀναδραμὼν δὲ εἰς τὰ ὑπερῶα, τὸ μὲν πρῶτον ὤρμησε
 τοῖς Καλλιρρόης γόνασι προσπείσιν. κατίσχε δὲ ὅμως ἑαυτόν,
 καὶ καθισθεὶς εὐσταθῶς· Ἦλθόν· σοι, Φησὶν, ὦ γυναῖ, χάριν
 ἰνῶνα περὶ τῆς ἑμαυτῇ σωτηρίας. ἄκυσαν μὲν γὰρ οὐκ ἐμελ-
 λόν σε βιάσασθαι· μὴ τυχὼν δὲ, ἀποθανεῖν διεγνώκειν. ἀνα-
 λείψακα διὰ σε. μεγίστην δὲ σοι χάριν ἔχων ὅμως τι καὶ μέμ-
 νομαι· σὺ γὰρ ἠπίστησας, ὅτι ἔξω σε γαμητὴν παίδων ἐπ' ἀρό-
 ῳ κατὰ νόμους Ἑλληνικούς. εἰ γὰρ μὴ ἦρων, οὐκ ἂν ἠϋξάμην 20
 κατὰ γάμῳ τυχεῖν. σὺ δὲ, ὡς εἴοικε, μανίαν με κατέγωνκας,
 δόξω δάλην τὴν εὐγενῆ, καὶ ἀνάξιον υἱὸν ἑμαυτῇ τὸν Ἑρμο-

iam feruili contumeliae, corpus tradam. Si vero legitimam poscit coniun-
 ctum, et ego quoque volo mater fieri, ut Hermocratis stirps habeat propagi-
 tem. Secum ille hac de re deliberet, imo non secum modo, neque prae-
 senter, sed et cum amicis et consanguineis, ne quis illi postea suscepisse
 venalitia liberos exprobrat, domumque dedecorasse. Nisi vult pater esse,
 que vir esto. Verba haec Dionysium magis incendebant, leuemetque sug-
 gerebant aliquam spem, fore, ut amans ipse redametur; manibusque in coe-
 nâ sublati: Utinam, ait, o Jupiter et Sol, de Callirhoë infantem ali-
 ando viderem. Viderer mihi tum vel ipso magno rege beatior. Abeamus
 cam. Duc me, Plangonium, heri amans mancipium.

2. Ut escenderat fello gradu in coenaculum, primo quidem Callir-
 hoës allabi genibus ruebat; continebat tamen se, dignaque cum grauitate
 iudens: Veni, ait, o mea, tibi gratiam de mea salute habiturus. Nam
 quidem inuitam non violassem; at ipse decreueram, si frustratus fuisset,
 decedere. Iam reuixi per te. Non tamen deest, quod in te improbem,
 et maxima tibi debeam. Diffidisti, num secundum leges Graecorum
 rem liberis quaerendis ducere velim. Atqui non optassem tale mihi
 iugium contingere, nisi amarem. Tu vero me insanire suspicaris, ac si
 serua haberem ingenuam atque nobilem, filiumque me indignum nepo-

διαικῇ.

γένος.

γ. ἠπίστησας. Ad ἐπ' ἀρέτην πείσιν

conf. Bergl. ad Alciph. Ep. p. 24. et
 Vann. Crit. p. 609. 610.

κράτης ἐκγονόν. βάλεισαι, λέγεις. βεβούλευμαι. Φοβῇ φίλος
 ἔμοις, ἡ Φιλτάτη πάντων. τολμήσει δέ τις εἰπὼν ἀναξίον τὸν
 ἐξ ἐμῶ γεννώμενον, κρείττονα τῷ πατρὸς ἔχων τὸν πάππον.
 Ταῦτα ἅμα λέγων καὶ δακρυῶν προσῆλθεν αὐτῇ. Ἡ δὲ ἱερ-
 δριάσασα ἡρέμα κατεφίλησεν αὐτόν, καὶ· Σοὶ μὲν, εἶπε, πι-
 στεύω, Διονύσιε· ἀπιστῶ δὲ τῇ ἐμῇ τύχῃ· καὶ γὰρ πρότερον δι'
 αὐτὴν ἐκ μνηστῶν ἀγαθῶν κατέπεσον. Φοβῶμαι, μὴ ἰδέπω μοι
 διήλλακται. σὺ τοίνυν, καίπερ ὢν χρηστὸς καὶ δίκαιος, μάρτυ-
 ρας ποιήσας τοὺς θεοὺς, ἔ δια σαυτὸν, ἀλλὰ διὰ τοὺς πολίτας
 10 καὶ συγγενεῖς, ἵνα μὴ τις ἐτι κακοηθέσῃς εἰς ἐμέ τι συμβηλεύ-
 σαι δυνηθῇ, γινώσκων, ὅτι ἐμώμοκας. εὐκαταφρόνητόν ἐστι γυνὴ
 μόνη καὶ ξένη. Ποῖος, Φησὶ, θείεις ὄγκους θεῶν; ἔτοιμος γὰρ
 ὁμνύναι, εἰ δυνατόν, εἰς τὸν οὐραῖον ἀναβάς, καὶ ἀψάμενος αὐτῷ
 τῷ Διὶ. Ὅμοσόν μοι, Φησὶν, τὴν θάλασσαν τὴν κομίσασάν
 με πρὸς σε, καὶ τὴν Ἀφροδίτην τὴν δειξάσαν μέ σοι, καὶ τὸν
 Ἑρώτα τὸν νυμφαγωγόν. ἤρξαι ταῦτα, καὶ ταχέως ἐγένετο
 20 μὲν οὖν ἐρωτικὸν πάθος. ἔσπευδε δὲ, καὶ ἀναβολὴν οὐκ ἐπέτρεψε
 τοῖς γάμοις. ταμνύεσθαι γὰρ δύσκολον ἐξουσίαν ἐπιθυμίας.
 Διονύσιος δὲ, ἀνὴρ πεκαδυμένος, κατείληπτο μὲν ὑπὸ χιμῶ-
 νος, καὶ τὴν ψυχὴν ἐβαπτίζετο· ὅμως δὲ ἀνακύπτειν ἐβιάζετο,
 καθάπερ ἐκ τρικυμίας, τῷ πάθῳ. καὶ τότε οὖν ἐπέτρεψε τοῖς

tem Hermocratis. Deliberate iubes. Iam deliberaui. Extimefcis amicos
 meos, omnium tu mihi amicissima. Ausine quis ex me natum me indi-
 gnum appellare, cui conigerit aus patre potior! Dum loquitur ista lacy-
 mis mixta, propiusque inuadit Callirrhoen, haec pudibunda labiis illum
 suspensis tacitisque deosculatur; et: Credo tibi quidem, ait, Dionysie. At
 meae fortunae diffido, quae nuper etiam bonis me maioribus deiecit.
 Vereor, ut bona fide cum illa adhucdum in gratiam redierim. Fac itaque
 deos testes, vtut bonus sis probusque vir et iustus, non tui, sed ciuium, sed
 affinium causa, ne quis porro malignius quid in caput meum moliri queat,
 sacramenti tui gnarus. Viduata praesidiis mulier eaque peregre facile con-
 temnitur. Quotnam tibi vis iurandos deos? paratus enim ego sum, si pote,
 vel in coelum cuius ibique Iouis amplexus genua iurare. Iura itaque mihi
 per mare, quod huc me attulit, et per Venerem, quae me tibi ostendit, et
 per Cupidinem, qui me sponsam tibi adducit. Placuit, et sine mora praesti-
 tum. Iam amor suos numeros habere gestiebat. Dionysius proinde vrgue-
 bat et nolebat nuprias protrahi. Difficile enim est facultatem cupiditatis
 explendae in futurum recondere. Ille tamen, ut probe studiis doctrinarum
 excultus, quamuis graui procella occupatus etmersitatus animo, nihilomi-
 nus emergere ex istoc affectu, ceu decumana vndarum mole, nitebatur qua

11. εὐκαταφρόνητος.

16. Abresch. Dil. Th. p. 624. emen-
 dat: ἤρξαι ταῦτα, καὶ ταχέως ἐγένετο.

Τὸ μὲν ὦν ἐρωτικὸν πάθος ἔσπευδε τε
 καὶ εἰς.

ib. Post ταχέως excidit ἄμορος.

20. ἀνακύπτειν.

τοὺς λογισμοῖς· Ἐν ἱερμῷ μέλλω γαμῖν ὡς ἀληθῶς ἀργυρώ-
 νητον. οὐχ οὕτως εἰμὶ ἀχάριτος, ἵνα μὴ ἐρετάσω τοὺς Καλλιρ-
 ρόης γάμους· ἐν τῷ πρώτῳ τιμῶσά με διὶ τὴν γυναῖκα. Φέρε
 δέ μοι ἀσφάλειαν καὶ πρὸς τὰ μέλλοντα. πάντων γὰρ πραγ-
 μάτων ὀξύτατός ἐστιν ἡ Φήμη. δι' αἴετος ἄπεισιν ἀκωλύτης
 ἔχουσα τὰς ὁδοὺς. διὰ ταύτην ἔδδεν δύναται παράδοξον λαθεῖν.
 ἥδη τρέχει Φέρουσα τὸ καινὸν εἰς Σικελίαν διήγημα· Ζῆ Καλ-
 λιρρῶ, καὶ τυμβωρύχοι, διορύξαντες τὸν τάφον, ἔκλεψαν αὐτὴν,
 καὶ ἐν Μιλήτῳ πέπραται. Καταπλεύσασιν ἥδη τριήρεις Συρρα-
 κησίων, καὶ Ἐρμοκράτης στρατηγὸς ἀπαιτῶν τὴν θυγατέρα. τί 10
 μέλλω λέγειν; Θῆραν μοι πέπρακε. Θῆραν δέ πῃ; καί, καὶ
 πιστευθῶ τὴν ἀλήθειαν, ὑποδοχὺς εἰμι ληστῶ. μελέτα, Διόνυ-
 σις, τὴν δίκην. τάχα δὲ ἐρεῖς αὐτὴν ἐπὶ τῷ μεγάλῳ βασιλείῳ.
 ἄριστον οὖν τότε λέγειν· Ἐγὼ γυναῖκα ἐλευθέρην ἐπιδημήσασαν,
 οὐκ οἷδ' ὅπως, ἤκασα· ἐκδομένην ἑαυτὴν ἐν τῇ πόλει φανερῶς
 κατὰ νόμους ἔγημα. πείσω δὲ ταύτη μᾶλλον καὶ τὸν πενδιερὸν,
 ὥς οὐκ ἀνάξιός εἰμι τῶν γάμων. καρτέρησον, ψυχὴ, προθεσ-
 μίαν σύντομον, ἵνα τὸν πλείω χρόνον ἀπολαύσης ἀσφαλὲς ἡδο-
 ῖης. ἰσχυρότερος γενήσομαι πρὸς τὴν κρίσιν, ἀνδρὸς, οὐ δεσπέ-
 γῃ, νόμῳ χρωμένος. Ἐδοξεν οὕτως, καὶ καλέσας Λεωνᾶν· 20
 Ἀπίθι, φησὶν, εἰς τὴν πόλιν, καὶ μεγαλοπερεπῶς ἐτοίμασον τὰ
 πρὸς τὸν γάμον. ἐλαυνέσθωσαν ἄγελα. σῖτος καὶ οἶνος διὰ

intererat omnibus viribus, talibusque ratiociniis alligabat et flegebat propo-
 autem animum. Sine arbitro, ut vere venalitiā, raro ducere. Non sum
 am infictus et rusticus, ut Callirhoēs nuptias festiuitate folet non con-
 tebreim. In eo primum honorem foeminae decet exhibere. Fert etiam
 nini securitatem in futura. Fama rerum omnium citissima est et penetran-
 tissima. Aërem peruat, viis quaquā patentibus. Per eam nihil poreſt
 aliare paulo infolentius. Iam currit in Siciliam perlatum hanc fabulam.
 Iuit Callirhoēs, sepulcro effraeto praedones illam furati, Miletum vendi-
 lerunt. Iam adueniunt Syracusanāe triremes, et imperator ipse Hermocra-
 es filiam reperitum. Quid tum dicam? Thero mihi vendidit. At Thero
 bi terrarum? Finge, etiam aceredi mihi, quod res est, sum ramen praedonis
 ceptator. Meditare iam, Dionysie, tuam causam. Forte illa tibi etiam
 pud magnum regem erit perſtanda. Tunc itaque dicere optimum erit:
 ego, ut audiui, mulierem ingenuam nescio quo casu huc delatam, secundum
 eges viorem duxi sua se sponte nuptui elocantem. Hac etiam ratione
 oicero magis perſuaderi gener indignus non esse. Obdura, meum cor, ter-
 minum perſeugium, quo diuturnius certam tutamque voluptatem percipias.
 Ad ſitem firmior ero, mariti, non heri, legibus vsus. Sic viſum. Vocatur
 Leonas. Abi in urbem, et magnifice, quidquid nuptiae requirunt, instrue.
 Compelluntor armenta. Conuchitor terra marique ſrumentum et vinum,

γῆς καὶ θαλάσσης κομισθῆσθω. δημοσία τὴν πόλιν εὐωχῆσαι
 προήρημαι. Πάντα διατάξας ἐπιμελῶς τῆς ὑπεραίας αὐτὸς μὲν
 ἐπὶ ὀχήματος ἐποιῶτο τὴν πορείαν, τὴν δὲ Καλλιρρόην, οὐδέπω
 γὰρ ἐβάλετο δεικνύειν πολλοῖς, ἐκέλευσε περὶ τὴν ἰσπέραν δια
 πορευομένην κομισθῆναι μέχρι τῆς οἰκίας, ἣτις ἦν ἐπ' αὐτῇ τῇ λιμέ
 νος τῇ Δοκίμῃ λεγομένη. Πλάγγωνι δὲ τὴν ἐπιμέλειαν αὐτῆς
 ἐνεχείρισε. μέλλουσα τοῖσιν ἀπαλλάσσεσθαι τῶν ἀγρῶν ἡ Καλ
 λιρρόη, τῇ Ἀφροδίτῃ πρῶτον ἐπηύξατο, καὶ εἰσελθῆσα εἰς τὸν
 ναῶν, πάντας ἐκβαλῶσα, ταῦτα εἶπε πρὸς τὴν θεόν· Δέσποινα
 10 Ἀφροδίτη, μέμψωμά σοι δικαίως, ἡ χάριν γὰρ; σύ μὲ οὖσαν
 παρθένον ἐξυξας Χαιρέα, καὶ νῦν μετ' ἐκείνον ἄλλω με νυμφα
 γωγῆς. οὐκ ἂν ἐπίσθην, σὲ ὁμόσα καὶ σὸν υἱόν, εἰ μὴ με
 πρῆδωκε τοῦτο τὸ βρέφος· δείξασα τὴν γαστέρα. ἰκτεῖν δέ
 σε, φησὶν, οὐχ ὑπὲρ ἑμαυτῆς, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς. ποιήσόν με
 λαθεῖν τὴν τέχνην. ἐπεὶ τὸν ἀληθῆ τῆτο πατέρα οὐκ ἔχει, δο
 ξάτω Διονυσίῳ παιδίον, τραφὴν γὰρ κακῶν ἐνέησει. Βαδί
 ζουσαν δὲ αὐτὴν ἀπὸ τῆς τεμένης ἐπὶ τὴν θάλασσαν ἰδόντες οἱ
 ναῦται θεάματι κατισχέθησαν, ὡς τῆς Ἀφροδίτης αὐτῆς ἐρχο
 μένης, ἵνα ἐμβῇ· καὶ ὥρμησαν ἀθρόοι προσκυνῆσαι. προθυμία
 20 δὲ τῶν ἐρυσσόντων λόγῳ θᾶττον ἡ ναὺς κατέπλευσεν εἰς τὸν
 λιμένα. ἅμα δὲ τῇ ἔω πᾶσα ἦν ἡ πόλις ἐσφανεμένη. ἔθυσεν

Totam urbem publice decreui epulis excipere. Rebus omnibus ordinatis, ipse postero die urbem petiit curru. Callirrhoen vero, nondum enim cenfebatur in vulgus ostentare, Plangonis curae commissam, circa vesperam lembo subuehi iuber vique ad domum suam, quae portum, cui nomen Docimos, proxime rangebatur. Sic itaque rure discessura Callirrhoe prius vota Veneri facit, et ingressa fanum, proturbatis, qui aderant, omnibus, deam sic alloquitur: Succenseamne tibi, domina Venus, an grates habeam? tu me Chaereae virginem coniugasti. Nunc alteri post eum sponsam concilias. Non eo equidem compulsa fuisset, per te tuumque filium iuro, nisi foetus hic, simulque monstrabat ventrem, me prodidisset. Pro hoc tibi supplicor, non pro me. Fac artes meas fallere. Fac, quandoquidem verum patrem non habet, Dionysii opus videatur. Nam istum quidem adultus inueniet. Digressam sane mare versus nautae conspicati defixis oculis haerebant, animoque et corpore stupentes, quasi Venus ipsa veniret inscensum, factoque agmine adoraturi ruebant. Remigum autem diligentia lembus in portum dicto citius deuenit. Ut inalbescebat altera dies, tota vrbs erat in coronis.

3. ὀχήματος.
 6. Δόκιμος ambiguous. Vtrumque
 sensum dedi.
 10. μέμψωμαι.
 12. ὁμόσα.
 ib. Possit etiam legi ὁμόσατα, nempe
 λόγῳ. B.

15. Post τέχνην punctum, et post ἔχει
 comma. Sed has minutias porro non
 sectabor. Satis patet ex versione mea,
 quomodo vbique distinguendum.
 18. θαύματι.

ἕκαστος πρὸ τῆς ἰδίας οἰκίας, οὐκ ἐν μόνοις τοῖς ἱεροῖς. λογοποιοῖα
 δὲ ἦσαν, τίς ἡ νύμφη. τὸ δὲ δημωδίζεσθαι πλῆθος ἀνεπίθετο,
 διὰ τὸ κάλλος καὶ τὸ ἄγνωστον τῆς γυναικὸς, ὅτι Νηρηΐς ἐκ θα-
 λάσσης ἀναβέβηκεν, ἢ ὅτι θεὰ πάρεστιν ἐκ τῶν Διονυσίᾳ κτημά-
 των. τῆτο γὰρ οἱ ταῦτα διελάλουν. μία δὲ πάντων ἦν ἐπιθυ-
 μία Καλλιρρόην θεάσασθαι, καὶ περὶ τὸ ἱερὸν τῆς Ὀμονόας
 ἤθροιστο τὸ πλῆθος, ὅπου πάτριον ἦν τοῖς γαμῦσι τὰς νύμφας
 παραλαμβάνειν. τότε πρῶτον ἐκοσμήσατο μετὰ τὸν τάφον.
 κρέασα γὰρ ἀπ' αὐτῆς γαμηθῆναι, καὶ πατερίδα καὶ γένος τὸ κάλ-
 λος ἐνόμισεν. ἐπεὶ δὲ ἔλαβη Μιλησίαν σολὴν καὶ σέφανον νυμ- 10
 φικόν, ἀπέβλεψεν εἰς τὸ πλῆθος. πάντες οὖν ἀνεβόησαν· Ἡ
 Ἀφροδίτη γαμῖ. πορφυρίδας ὑπερρώνυμον, καὶ ῥίδα, καὶ ἴα.
 κύρον ἔρρανον βαδίζουσης. οὐκ ἀπελείφθη ἐν ταῖς οἰκίαις οὐ
 παῖδον, οὐ γέρον, ἀλλ' οὐδ' ἐν αὐτοῖς τοῖς λιμέσι. μέχρι κρεά-
 των ἀνέβη τὸ πλῆθος τενοχωρῆμενον. ἀλλ' ἐνεμίσησε καὶ ταύτη
 τῇ ἡμέρᾳ πάλιν ὁ βάσκανος δαίμων ἐκείνος. ὅπως δὲ, μικροῦ
 ἴσθαι ἐξῶ. βύλομαι δὲ εἰπεῖν πρῶτον τὰ γενόμενα ἐν Συρρακού-
 ραις κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον.

γ. Οἱ μὲν γὰρ τυμβωρύχοι τὸν τάφον περιέκλεισαν ἀμελῶς,
 ἴα δ' ἡ σπυῖδοντες ἐν νυκτί. Χαιρέας δὲ, φυλάξας αὐτὸ τὸ 20

Ion in templis tantum quisque, sed et ante fotes domuum, victimas iugu-
 re. Variæ per plebem de sponfa fabulae discursitare. Vulgi faex pulchri-
 tudine et ignorantia mulieris, Nereidem adscendisse pelago, aut ipsam
 Iesse deam e Dionysii campis rebatur. Sic enim inter se iactabant nautae,
 visendi studio conspirabant omnes, et ad templum Concordiae confluxe-
 rent, ubi patrio Milesiis more sponfas accipiebant ducturi. Tum primo,
 est sepulcrum, sese ornauit Callirrhoë. Quippe ubi decreuerat nupsisse
 mel, patriæ et generis claritudinem loco omnis pulchritudinis habuerat.
 ola Milesia, et corona, solemni sponfis, induta ut oculos conuerteret ad
 rbam: Venus nubit, conclamatur. Purpurei substrati pauni, tosaque et
 olae, et sparsa vnguenta qua procedit. Nemo domi residere, non paru-
 s, non senex, non in ipsi quidem portibus. In arctum compulsi testu-
 m in ipsas tegulas euaserant. Verum et illam ipsam diem deus aliquis
 uidus oculis adspiciebat non aequis. Qui vero id, paullo post dicam, ubi
 ius, quae in Sicilia circa idem tempus contigerunt, exposuero.

3. Effractum nempe conditorium praedones, ut per teuebras et festini,
 glectum obturauerant. Chaereas itaque, ut illuc ipso seruato diluculo

1. νύμφη, prima litera parua.

2. καὶ πατερίδα καὶ γένος τὸ κάλλος —
 scil. generis patriæque claritudi-
 gnari humilem ipsam vulgarem-
 existimarent, fortinam cultu adiu-
 dam statuit. κάλλος est formæ et
 atus pulchritudo. v. Abresch. Dil.
 p. 721.

12. Nescio, quare Cocchius —
 scripserit sine accentu, virgulaque su-
 pra et infra ducta, uti solet voces su-
 spectas. Sane ἴα ipsi non ignota fuisse
 monstrat locus p. 44. 23. Iungit quo-
 que ἴα καὶ ἴα Plutarchus Opusc.
 Moral. T. 1. p. 159. lin. 15. ed. Henr.
 Steph.

περίορθρον, ἤκειν ἐπὶ τὸν τάφον, προφάσει μὲν τεφάνης καὶ χοαῖς ἐπιφερῶν· τὰ δὲ ἀληθῆς γνώμην ἔχων ἑαυτὸν ἀνελθῖν. οὐ γὰρ ὑπέμενε Καλλιρρόης ἀπεισυχθαί· μόνον δὲ τὸν θάνατον τῇ πένθους ἱατρὸν ἐνόμιζε. παραγενόμενος δὲ εὗρε τοὺς λίθους κεκλιημένους, καὶ Φανερὰν τὴν εἰσοδόν. ὁ μὲν οὖν ἰδὼν ἐξεπλάγη, καὶ ὑπὸ δεινῆς ἀπορίας κατεΐχετο τῇ γεγονότος χάριν. ἄγγελος δὲ Φήμη ταχεῖα Συρράκυσσις ἐμήνυε τὸ παραδόξον. πάντες οὖν συνέτρεχον ἐπὶ τὸν τάφον, ἐτόλμα δὲ οὐδεὶς ἔνδον παρελθεῖν, πρὶν ἐκέλευσεν Ἑρμοκράτης. ὁ δὲ εἰσπημφυθεὶς πάντα ἀκριβῶς 10 ἐμήνυσεν. ἅπσιον ἐδόκει τὸ μηδὲ τὴν νεκρὰν κῆσθαι. τότε οὖν ἤξιώσε Χαιρέας αὐτὸς, ἐπιθυμία τῇ πάλιν Καλλιρρόην ἰδεῖν καὶ νεκρὰν. ἔρευνῶν δὲ τὸν τάφον, οὐδὲν εὑρεῖν ἠδύνατο. πολλοὶ μετ' αὐτὸν εἰσῆλθον ὑπ' ἀπιστίας. ἀμνηχανία δὲ κατέλαβε πάντας. καὶ τις εἶπεν ἐς ὧς· Τὰ ἐντάφια σισύληται· τυμβωρύχων τὸ ἔργον. ἡ νεκρὰ δὲ πῃ; Λογοποῖα πολλὰ καὶ διάφοροι τὸ πλῆθος κατεΐχον. Χαιρέας δὲ ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ τὰς χεῖρας ἀνατείνας· Τίς ἄρα θεῶν, ἀντρεασῆς μὲ γενόμενος, Καλλιρρόην ἀπηνήνοχε, καὶ νῦν ἔχει μεθ' αὐτῇ μὴ θείκωσαν, ἀλλὰ βιαζομένην ὑπὸ κρείττονος μοίρας. διὰ τῆτο καὶ αἰφνιδίως ἀπέ- 20 θανεν, ἵνα μὴ νοήσῃ. οὕτω καὶ Θησεὺς Ἀριάδνην ἀφείλετο Διόνυσος, καὶ Σεμέλην ὁ Ζεὺς. μὴ γὰρ οὐκ ἦδειν, ὅτι θεὰν εἶχον

venit, corollas in speciem et inferias afficens, ea vero mente, ut ibi se confoderet, inualidus Callirrhōēs desiderium ferre, et unam luctus medellam mortem reputans, motos lapides patulumque videt iutroitum. Cohorret ad spectaculum, rerumque gestarum fixus et perplexus haeret imperitia. Veloci fama motae statim Syracusae, omnesque ad sepulcrum conciti. Sed ante iussum Hermocratis intrare nemo audet. Immissus quis tandem singula exakte refert. Eidem modo non inueniebat, ipsam mortuam abesse. Tunc itaque Chaereas ipse cenfer subire, visendae iterum suae, eriamis mortuae, desiderio. Rimatus autem rotum sepulcrum inuenire nusquam poterat. Eum increduli multi sequuntur. Sed ignari rerum omnium et consiliorum inopes pendebant. Aditans inter caeteros aliquis: Funeris mundus raptus est, ait, violatoribus sepulcrorum imputare facinus. At vbi mortua? Multi et varii sermones ferebantur a plebe. Chaereas autem, palmis ad coelum sublatis: Quis mihi randem decorum, ait, ritualis saculus Callirrhōen abstulit, et solus nunc tener, sed inuitam, et coactam vi maiore. Idcoque, ne sentiret, subito viuus exccellit. Sic Theseo quoque Bacchus Ariadnen ademit, et Iupiter Semelen. Atqui ignorabam, deam me habere in matrimonio, et

5. τὴν εἰσοδόν. Nomina significati-
nem verbalium habentia ponuntur
inrerendum pro verbis, ut hic pro φανε-
ρὰ τινὰ εἰσαγαγεῖναι. Abresch. Dil.
Th. p. 207.

11. ἔξιπσε] Aut excidit hic παρελ-

θεῶν ἐντὸς, aut repetendum est e lin.
8. quod vereor ut multi conco-
quant.

20. Forte νοήσω: ne sentiam, eam
a deo abripi. B.

ib. Διόνυσος. Conf. p. 126. 10.

γυναῖκα, καὶ κρείττων ἦν, ἢ καθ' ἡμᾶς. ἀλλ' οὐκ ἔδει ταχέως αὐτήν, οὐδὲ μετὰ τοιαύτης προφάσεως, ἐξ ἀνθρώπων ἀπελθεῖν. ἡ Θέτις θεὰ μὲν ἦν, ἀλλὰ Πηλεῖ παρήμενη, καὶ υἱὸν ἔσχεν ἐκείνος ἐξ αὐτῆς. ἐγὼ δὲ ἐν ἀκμῇ τῷ ἔρωτος ἀπελείφθην. τί πάθω; τί γένωμαι δυσυχής; ἑμαυτὸν ἀνέλω; καὶ μετὰ τίνος ταφῶ; ταύτην γὰρ εἶχον ἐλπίδα τῆς συμφορᾶς· εἰ θάλαμον μετὰ Καλλιρρόης κοινὸν οὐκ ἐτήρησα, τάφον αὐτῇ κοινὸν εὐρέσω. ἀπολογυμαι σοι, δέσποινα, τῆς ἐμῆς ψυχῆς. σύ με ζῆν ἀναγκάζεις· ζητήσω γάρ σε διὰ γῆς καὶ θαλάσσης, κἂν εἰς αὐτὸν ἀναβῆναι τὸν αἶρα δύναμαι. τῷτο δέομαί σε, γυνή, σύ μὲ μὴ 10 φύγῃς. Θρῆνον τὸ πλῆθος ἐξέῤῥηξεν ἐπὶ τῷτοίς, καὶ πάντες ὡς ἄρτι τεθνεῶσαν Καλλιρρόην ᾗξαντο θρηνεῖν. τρήρεις εὐθὺς κατεσπῶντο, καὶ τὴν ζήτησιν πολλοὶ διενέμοντο. Σικελίαν μὲν γὰρ αὐτὸς Ἑρμοκράτης ἐρευνᾷ, Χαμείας δὲ Λιβύην. εἰς Ἰταλίαν τινὲς ἐξεπέμποντο, καὶ ἄλλοι περαιῶσθαι τὸν Ἴόνιον ἐκελεύσθησαν. ἡ μὲν οὖν ἀνθρωπίνη βοήθεια παντάπασιν ἦν ἀσθενής. ἡ τύχη δὲ ἐφώτισε τὴν ἀλήθειαν, ἥς χωρὶς ἔργον οὐδὲν τέλειον. μάθοι δ' ἂν τις ἐκ τῶν γενομένων. Πωλήσαντες γὰρ οἱ τυμβωρύχοι τὸ δυσδιάθετον φορτίον, τὴν γυναῖκα, Μίλητον μὲν ἀπέλιπον, ἐπὶ Κρήτης δὲ τὸν πλῆν ἐποιῶντο, νῆσον ἀκρόντες εὐδαί- 20 μονα καὶ μεγάλην, ἐν ἣ τὴν διάπρασιν τῶν φορτίων ἤλπισαν ἔσεσθαι ραδίαν. ὑπολαβὼν δὲ αὐτοὺς ἄνεμος σφοδρὸς, εἰς τὸν Ἴόνιον ἐξέωσεν, καὶ κεῖ λοιπὸν ἐπλανῶντο ἐν ἐρήμῳ θαλάσσης.

nobiliorē totis mortalium. Atramentum tam repente non oportebat, neque per talem caussam, ex hominibus abire. Thetis etiam erat dea, Peleo tamen constanter adhaesit, et filium quoque dedit. Ego vero in ipso amoris flore et vigore desertus sum. Quid agam? quid me fiet misero? ipse me tollam. At quicquam iacebo? illa adhuc superstite, sola hac spe solabar meam calamitatem, fore, ut, quando communem torum non seruassē, olim tamen commune conditorium essem inuenturus. Innocentis animae meae, domina, rationem tibi reddo. Tu me vivere cogis. Quaeram te per mare, per terras, etiam, si possem, in coelum item. Id unum, vxor, rogo te, fugere me nolis. Erupit ad haec in fletus omnis corona, et ut modo mortuam Callirrhoē lugebant. Statim deducuntur triremes, multique partiuntur quaerendi labores. Hermocrates ipse Siciliam scrutatur. Libyam Chaereas. Alii in Italiam missi. Alii Ionium iussi traicere. Humanæ hae opes, sed debiles illae. Fortuna vero, sine qua perfectum nihil est, ut ex decursu rerum quis dicat, rem in clara luce collocavit. Post venditam nimirum suam mercem difficulter collocandam, mulierem puta, missa Milero, Cretam vela dabant impii, qua in insula, magna et beata, ut cognouerant, facilem sperabant reliquarum mercium fore distractionem. At depulsos a proposito cursu ventus vehemens in desertum illud pelagus Ionium deturbavit, quo

βρονταὶ δὲ καὶ ἀστραπαὶ καὶ νύξ μακρὰ κατελάμβανε τοὺς ἀνο-
σίους, ἐπιδεικνυμένης τῆς προνοίας, ὅτι τότε διὰ Καλλιρρόην κη-
πλόν. ἐγγὺς γενομένης ἐκάστοι τῷ θανάτῳ ταχέως οὐκ ἀπήλ-
λαττεν ὁ θεὸς τῷ φόβῳ, μακρὸν αὐτοῖς ποιῶν τὸ ναυάγιον. γῆ
μὲν οὖν τοὺς ἀνοσίους οὐκ ἐδέχτο. θαλαττεύοντες δὲ πολὺν χρό-
νον, ἐν ἀπορίᾳ κατέστησαν τῶν ἀναγκαίων, μάλιστα δὲ τῷ ποτῷ,
καὶ οὐδὲν αὐτοὺς ὠφέλει πλῆτος ἄδικος, ἀλλὰ διψῶντες ἀπέ-
θνησκον ἐν χρυσῷ. βραδείως μὲν οὖν μετενόησαν ἐφ' οἷς ἐτόλμησαν,
ὅτι ἔδεν ὄφιλος ἐγκαλῶντες ἀλλήλοις. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι πάντες
10 ἐθνήσκον ὑπὸ δίψης. Θῆρων δὲ καὶ ἐν ἐκείνῳ τῷ καιρῷ πανῶρχος
ἦν. ὑποκλέπτων γὰρ τῷ ποτῷ καὶ τοὺς συλλησας ἐλήσυσεν.
ᾧστο μὲν οὖν τεχνικόν τι πεποιηκέναι. τὸ δὲ ὄρα τῆς προνοίας
ὀρεγὴν βατάνους καὶ σαυρῷ τὸν ἄνδρα τηρέσης. ἡ γὰρ τριήρης ἡ
Χαιρία κομίζεσσα πλανωμένη τῷ κέλῃ περιπίπτει, καὶ τὸ μὲν
πρῶτον ὡς πειρατικὸν ἐξένευσεν. ἐπεὶ δ' ἀκυβέρνητος ἐφάνη,
πρὸς τὰς τῶν κυμάτων φορὰς εἰκὴ φερόμενος, ἐκ τῆς τριήρης τις
ἀνέκραγεν· Οὐκ ἔχει τοὺς ἐμπλόοντας. μὴ φοβηθῶμεν, ἀλλὰ
πλησιάσαντες ἰσορήσωμεν τὸ παραδόξον. Ἦρξτε τῷ κυβερνήτῃ.
Χαιρίας μὲν γὰρ ἐν κοίλῃ νηὶ συγκεκαλυμμένος ἔμενεν. ἐπεὶ δὲ
20 ἐπλησίασαν, τὸ μὲν πρῶτον τοὺς ἔνδον ἐκάλεν· ὡς δὲ ὑπήκουεν

desolati porro obtrabant scelerati, fulminibus obruti, atque tonitribus, et
nocte longa, per id commonstrante providentia, quod ob Callirhoen olim
secundum cursum habuissent. Redactos licet ad Orci confinia Deus tamen
metu isto non liberauit subito; lentum enim ipsis naufragium intentabar.
Terra respuebat impios, diuque iactatos salo, tandem necessariorum penuria
oppugnat, praecipue potus; neque iuuabant opes scelestae, sed inter aurum
siti deficiebant, resipiscences, sed sero, ab impiis ausis, quae sibi, quum
non prodesset amplius, inuicem exprobrabant. Omnes enim siti periere.
Solut Thero vel in tali tempestate non exuebat vetus illud et versutum
ingenium nequam. Suffuratus enim aquas praedones collegas ipse praeda-
batur, sibi quae placebat tam elegantibus strophis. At tu mihi vide Fortunae
iram, quae tormentis et cruci hominem seruabat. Nam quae Chaeream
vehebat triremis temere circumuaga incidit in celocem, quem primo, cum
piraticum, deuitat. Ut autem apparuit ex vndarum arbitrio pelli et iactari
gubernatore carentem, exclamat aliquis e triremi: Vectores non habet. Ne
metuamus. Sed accedamus propius, quid hic monstri lateat excussuri.
Placuit gubernatori consilium. Nam Chaereas quidem sub constrato nauis
operto capite recumbebat. Ut prope ventum, et vectores euocati non

9. ἔτι, aut, quod malim, 39i.

ib. Πορὲστ seruari ἔτι explicatissimo
sic: ὅτι ἔδεν ὄφιλος αὐτοῖς ἃ ἐτόλμη-
σαν. B.

12. ἐν δὲ ὄρα.

ib. Forte τότε ὄραν ἦν. B. Abresch.

Dil. Th. p. 265. emendat τὸ δὲ ὄρα
τῆς Προνοίας ἔργον ἦν, βατάνους etc. Sic
p. 62. 14. τυμβαρέχων τὸ ἔργον.

13. τριήρης. quod et Cocchius for-
te voluit.

18. πλησιάσαντες.

οὐδείς, ἀνέβη τις ἀπὸ τῆς τριήρους. εἶδε δὲ οὐδὲν ἕτερον, ἢ χρυσὸν καὶ νεκρούς. ἐμήνυσσε τοῖς ναύταις. ἔχαιρον. εὐτυχεῖς ἐνόμισαν ἑαυτούς, ὡς ἐν θαλάσῃ θησαυρὸν εὐρόντες. Θορύβῳ δὲ γενομένῳ, Χαιρέας ἤρετο, τίς ἡ αἰτία. μαθὼν οὖν καὶ αὐτὸς ἡβλήθη τὸ καινὸν θεάσασθαι. γναιρίσας δὲ τὰ ἐντάφια, περιεῖρξάτο, καὶ μέγα καὶ διωλύγιον ἀνεβόησεν· Οἴμοι, Καλλιρρόη· ταῦτά ἐσι τὰ σά. σέφανος οὗτος, ὃν ἐγὼ σοι περιέθηκα. τῆτο ὁ πατήρ σοι δίδωκε, τῆτο ἡ μήτηρ. αὕτη σολὴ νυμφικὴ. τάφος σοι γέγονεν ἡ ναῦς. ἀλλὰ τὰ μὲν σὰ βλέπω, σὺ δὲ πῃ; μόνη τοῖς ἐνταφίοις ἡ νεκρά λείπει. Τούτων ἀκούσας ὁ Θήρων, ἔκειτο ἰοῦμοιος τοῖς νεκροῖς. καὶ γὰρ ἦν ἡμιθανής. πολλὰ μὲν οὖν ἐβαλεύσατο, τὸ μηδόλως φωνὴν ἀφείναι, μηδὲ κινῆσθαι. τὸ γὰρ μέλλον οὐκ ἦν ἀπροόρατον αὐτῷ. φύσει δὲ φιλόζωνόν ἐστιν ἄνθρωπος, καὶ οὐδὲ ἐν ταῖς ἐσχάταις συμφοραῖς ἀπελπίζει τὴν πρὸς τὸ βελτιον μεταβολὴν, τῷ δημιουργήσαντος θεῷ τὸ σόφισμα. τῆτο πᾶσιν ἐγκατασπείραντος, ἵνα μὴ φύγωσι βίον ταλαίπωρον. κατεχόμενος οὖν τῷ δῖφει, ταύτην πρώτῃν ἀφῆκε φωνήν· Ποτόν. Ἐπεὶ δὲ αὐτῷ προσηίχθη, καὶ πάσης ἐτυχεν ἐπιμελείας, παρκαθεσθεὶς αὐτῷ ὁ Χαιρέας ἤρετο· Τίνες ἐστέ; καὶ πῃ πλεῖτε; καὶ πόθεν ταῦτα; καὶ τί τὴν κυρίαν αὐτῶν πεποιήκατε; Θήρων 20 δὲ ἐμνημόνευεν ἑαυτῷ πανῆργος ἄνθρωπος, καὶ, Κεῖς, εἶπεν, εἰμί. πλεῖω δὲ εἰς Ἴωνίαν. ἀδελφὸν ἑμαυτῷ ζητῶ σφατευόμενον. κατε-

respondetunt, transcendit aliquis, qui, praeter aurum et mortuos quum nihil videret, nautis indicat. Hi quum laetantes, et ob inuentum scilicet in mari thesaurum felices sibi visi, tumultuarentur, causam fuscificatur Chaereas, et edoctus ipse quoque ipsum videre casum auebar. Sed aenitis confestim Libitinae spoliis, lacerar vestes, magnunquē et acutum: Heu mihi! clamat, Callirrhoë, haec tua sunt. Haec corona, quam ego tibi imposui, hoc pater dedit, hoc mater. Haec stola genialis. Sepulcrum tibi navis euasit. At tua quidem video, tu vero vbi es? funeralibus sola mortua deficit. Thero tam inexpectato ictus letmono sanguinem amiserat, mortuiisque sodalibus iacebat similis, et quamuis post maturam deliberationem destinasset plane vocem non mittere, motum non prodere; futurum enim illi obscurum esse non poterat; attamen, ut est homo vitae amantissimus, et ne in ultimis quidem miseriis desperat rerum in melius conuersionem, idque sapientissimo opificis Dei consilio, qui id omnibus, ne vitam suggerent acrumnosam, indidit: exultus siti priuam hanc rumpit vocem: Potum. Afferret potus, caeteramque omnem curam nanciscitur homo. Rescendum rogat assidens Chaereas: Quinam estis? et quo nauigatis? et vide haec? et quid de domina eorum fecistis? Theron ad haec attutus nequam et ingenii sui non oblitus: Cretensis ego sum, ait. Sed in Ioniam nauigans, ut ibi fratrem meum militantem requiretem, a vectoribus repente porru

3. ἱωνίης est ambigua scriptura.

12. τὸ delendum post βρωμύεσθε.

21. ἱωντὸν.

22. Locum hunc omnium minimo

λείφθην ὑπὸ τῶν ἐπὶ τῆς νεῶς ἐν Κεφαλληνίᾳ. ταχείας δὲ τῆς ἀναγωγῆς γενομένης, ἐκεῖθεν ἐπέβην τοῦδε τῷ κέλῃτος παραπλέοντος εὐκαίρως. ἐξαισίοις δὲ πνεύμασιν ἐξεώσθημεν εἰς ταύτην τὴν θάλασσαν. εἴτα γαλήνης μακρᾶς γενομένης, διψεῖ πάντες ἀνῆρείθησαν. ἐγὼ δὲ μόνος ἐσώθην ὑπὸ τῆς ἐμῆς εὐσεβείας. Ἀκῆσας οὖν ὁ Χαιρέας ἐκέλευσεν ἐξάψαι τὸν κέλῃτα τῆς τριήρης, ἕως εἰς τοὺς Συρράκκυσίων λιμένας κατέπλευσε.

- δ. Προεπεδήμησε δὲ ἡ Φῆμη, φύσει μὲν οὐτα ταχεῖα, τότε δὲ μᾶλλον σπεύσασα μηνύσαι πολλὰ παράδοξα καὶ καινὰ.
- 10 πάντες οὖν ἐπὶ τὴν θάλασσαν συνέτρεχον, καὶ ἦν ὁμοῦ πάθῃ ποικίλα, κλαόντων, θαυμαζόντων, πυνθανομένων, ἀπισθόντων. ἐξέπληττε γάρ αὐτοὺς τὸ καινὸν διήγημα. ἰδοῦσα δὲ ἡ μήτηρ τὰ ἐντάφια τῆς θυγατρὸς ἀνεκώκυσεν ἐπγινώσκουσα πάντα. Σὺ, τέκνον, μόνη λείπεις. ὦ καινᾶν τυμβωρύχων. τὴν ἐσθῆτα καὶ τὸν χρυσὸν φυλάξαντες, μόνην ἐκλείψαν με τὴν θυγατέρα. Συνήχθησαν δὲ αἰγιαλοὶ καὶ λιμένες κοπτομέναις ταῖς γυναιξί, καὶ γῆν καὶ θάλασσαν ἐπέπλησαν οἰμωγῆς. Ἐρμοκράτης δὲ ἔφη, στρατηγικὸς ἀνὴρ, καὶ πραγμάτων ἐπισήμων. Οὐκ ἐνταῦθα χρὴ ζητεῖν, ἀλλὰ νομιμωτέραν ποιήσασθαι τὴν ἀνάπνευσιν.
- 20 εἰς τὴν ἐκκλησίαν. τίς οἶδεν, εἰ χρεῖα γένοιτο καὶ δικασῶν. Οὐπὼ πᾶν εἴρητο ἔπος, καὶ ἤδη μετὸν ἦν τὸ θέατρον. ἐκείνην τὴν ἐκκλησίαν ἀνήγαγον καὶ γυναῖκες. ὁ μὲν ἄν δῆμος μετέωρος

Cephaloniae soluentibus desertus fui. Inde in hunc celocem inscendi, qui tum commodum praeternavigabat. Saevis autem procellis in hoc mare sumus excussi, quas secuta diuturna maris ventorumque tranquillitas omnes peremit. Mea me solum servavit pietas. Auditis his, alligari celocem tritimi Chaereas iubet, donec in Syracusanos portus devenisset.

4. Fama vero, natura velox, tunc solito diligentius annunciare multa mira et noua festinauerat, omnesque ad mare, affectuum omne genus pleni, confluerant plorantes, admirantes, sciscitabundi, diffidentes. Percussit enim rei nouitas omnium animos. Mater autem Callirhoës ad mundi fustebri conspectum, singula integra et illibata agnoscebat atque percensens, flebili voce exclamat: Tu sola dees, filia, o noui moris atque ingenii latrones! folam meam furati filiam, vestem et aurum seruarunt. Littora et portus referebant planctus mulierum, terraque et mare ciulationibus implebantur. Hermocrates autem, vir summo quondam functus imperio, rerumque multarum subactus usu: Non hic oportet inquisitionem facere tumultuariam, ait, sed legitime magis et ordine. Quis dixerit, an non iudicibus quoque hac in re opus habituri simus. Dum loquitur adhuc, iam refertum erat concione theatrum, cui affluentes quoque mulieres interfuere. Sedebat popu-

motu si tractare volumus, scribendum ζητῶν, et δὲ p. 66. i. collocandum post κατελείφθην. Posset quoque πλείων et ζητῶν legi, et δὲ p. 66. tum plane ciici.

3. ἐξεώσθημεν.

19. ἀνάπνευσιν.

22. ἀνήγαγον.

καθῆτο· Χαιρέας δὲ πρῶτος εἰσῆλθε μελανείμων, ὠχρὸς, αὐχάων, οἷος ἐπὶ τὸν τάφον ἠκολάθησε τῇ γυναικί. καὶ ἐπὶ μὲν τὸ βῆμα οὐκ ἠθέλησεν ἀναθῆναι, κάτω δὲ σὰς τὸ μὲν πρῶτον ἐπὶ πολὺν ἔκλασε χρόνον, καὶ φθέγγασθαι θέλων, οὐκ ἠδύατο. τὸ δὲ πλήθος . . . ὁ . . . σει καὶ λέγε. μόλις οὖν ἀναβλέψας· Ὁ μὲν παρῶν, εἶπε, καιρὸς οὐκ ἦν δημηγοροῦντος, ἀλλὰ πενθοῦντος· ἐγὼ δὲ ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἀνάγκης καὶ λέγω καὶ ζῶ, μέχρῃς ἂν ἐξεύρω Καλλιρρόης τὴν ἀναίρεσιν. διὰ τοῦτο δὲ ἐντεῦθεν ἐκπλεύσας οὐκ οἶδα, πότερον εὐτυχῇ τὸν πλῆν, ἢ δυστυχῇ, πεποιήμαί. πλοῖον γὰρ θειασάμην ἐν εὐδία πλανώμενον, ἰδίῳ χειμῶνος ἱαγέμον, καὶ βαπτίζομενον ἐν γαλήνῃ. θαυμάσαντες ἤλθομεν πλησίον. ἔδοξα τὸν τῆς ἀθλίας μετὰ γυναικὸς τάφον ἰδεῖν, πάντα ἔχοντα τὰ ἐκείνης, πλὴν ἐκείνης. νεκρῶν μὲν ἦν πλήθος, ἀλλοτρίων δὲ πάντων. ὁδὲ δὲ τις ἐν αὐτοῖς ἡμιθανὲς εὗρεθῇ. τῶτον ἐγὼ μετὰ πάσης ἐπιμελείας ἀνεκτεσάμην καὶ ὑμῖν ἐτήρησα. Μιστάξυ δὲ οἰκέται δημόσιοι τὸν Θῆρωνα δεδεμένον εἰς τὸ θέατρον ἦγον μετὰ πομπῆς ἐκείνῳ πρεπύσης. ἐπηκολάθει γὰρ αὐτῷ τροχὸς, καταπέλτης, καὶ πῦρ, καὶ μάστιγες. ἀποδιδῶσθαι αὐτῷ τῆς προνοίας τὰ ἐπαθλα τῶν ἀγώνων. ἐπεὶ δὲ ἐν μέσῳ ἔστη τῶν Ἀρχόντων, εἰς ἀνέκρινεν αὐτόν· Τίς εἶ; Δημήτριος, εἶπε. Πόθεν; 20 Κρής. Τί οἶδας; εἶπέ. Πρὸς ἑμαυτῷ ἀδελφὸν πλέων εἰς Ἰωνίαν,

Ius expectatione sublimis. Primus inttat Chaereas, pullatus, pallidus, squalidus, ut funus uxoris fuerat profecutus, et suggestum conicendere recusans humi consistit, diuque plorat, interceptam vocem prorumpere gestiens. Iussus randem a multitudine adscendere et loqui, oculis humo aegre sublati: Hoc quidem non perorandi tempus, ait, sed lugendi, erat. Ego vero vivo et peroro ex eadem necessitate, donec inuenero, quis quare Callitroen abstulerit. Nescio proinde, auspitarum habuerim, an minus, cursum, quem nuper hinc digressus cum triremi mea institui. Nauem enim vidi puro coelo errantem, et tranquillo mari procellis, sed suis, obrutam et collutantem. Mirati propius accedimus, visusque mihi sum miserae meae uxoris adspicere sepulcrum omnia habens, nili eam. Mortuorum erat abunde, sed qui nos non tangunt. Solus inter eos hic nescio quis inuentus est extremos ducere spiritus. Quem ego omni cura recuperatum vobis feruavi. Interim lictores Theronem vincitum in theatrum perducebant. Decorus hominem comitibus excipiebat, rota, et catapulta, et ignis, et flagra. Ita prouidentia ipsi praemia laborum scilicet tributura erat. Coram Archontibus autem deductum vnus interrogat: Quis es? Demetrius. Vnde? Cretenus. Quid nosti? Ad meum fratrem mari contendens in Ioniam a nauī

1. αὐχμῶν.

5. ἡρέσει, φησι, suppl.

10. Quid sit ἴδιος χειμῶν, et quid ἰδίῳ χειμῶνος γέμον, non video. Nisi praes-

cessisset in εὐδία, suspicaret εὐδία χειμῶνος μετόπιστον, quod συνίστασθαι, cum esset serena tempestas. B.

18. τροχός, καὶ καταπέλτης.

ἀπελείφθην νείως. εἴτα κέλῃτος ἐπέβην παραπλέοντος. τότε μὲν οὖν ὑπελάμβανον, ἐμπόρους εἶναι, νῦν δὲ τυμβωρύχας. Θαλαττεύοντες δὲ χρόνον μακρὸν, οἱ μὲν ἄλλοι πάντες διεφθάρσαν ἀπορία τῷ ποτὶ· μόγῃς δὲ ἐγὼ σίσσωμαι διὰ τὸ μὴδὲν ἐν τῷ βίῳ δεδρακέναι πονηρόν. μὴ οὖν ὑμεῖς, ὦ Συράκῃσιοι, δῆμος ἐπὶ Φιλανθρωπία περιβόητος, γένεσθέ μοι καὶ δίψας καὶ θαλάσσης ἀγριώτεροι. Ταῦτα λέγοντος οἰκτερῶς ἔλεος εἰσῆλθε τὰ πλήθη. καὶ τάχα ἂν ἐπισεν, ὥς κ' ἂν ἐφοδίων τυχεῖν, εἰ μὴ δαίμων τις τιμῶς Καλλιρρόης ἐνεμέσῃσεν αὐτῷ τῆς ἀδίκης πει-
 10 θοῦς. ἔμελλε γὰρ τὸ σχετλιώτατον ἐσσεσθαι πάντων πραγμάτων· πεισθῆναι Συράκῃσις, ὅτι μόνος ἐσώθη διὰ εὐσέβειαν ὁ μόνος σωθεὶς δὲ εὐτυχίαν, ἵνα ἐπὶ πλὴν κολασθῇ. καθεζόμενος οὖν ἐν τῷ πλήθει τις ἀλιεύς ἐγνώρισεν αὐτὸν, καὶ ἡσυχῇ πρὸς τοὺς καθεζομένους εἶπε· Τῆτον ἐγὼ καὶ πρότερον εἶδον περὶ τὸν λημένα τὸν ἡμέτερον τρεφόμενον. Ταχέως οὖν ὁ λόγος εἰς πλείονας διεδόθη, καὶ τις ἐξεβόησε· Ψεύδεται. Πᾶς οὖν ὁ δῆμος ἐπεσράφη, καὶ ἀν οἱ ἄρχοντες καταβῆναι τὸν πρῶτον εἰπόντα. ἀνεμμένα δὲ Θέρωνος, ὁ ἀλιεύς μᾶλλον . . . ἀνιστὰς εὐθύς ἐκάλεν, καὶ μάστιγες προσεφέροντο τῷ δυσσεβῇ.
 20 καὶ οἰόμενος δὲ καὶ τεμνόμενος ἀντεῖχεν ἐπὶ πλὴν, καὶ μικρὸν δεῖν

desertus sum. Celocem igitur praeternavigantem inscendi, tum quidem mercatores opinatus, nunc autem sepulcrorum violatores. Mari diu vagati caeteri omnes perierunt, ego solus supero, ideo quod plane nullius mihi perpetrati mali sum confcius. Vos ergo, viri Syracusani, ob humanitatem celeberrimi, ne, quacso, sitis pontoque et siti mihi saeviores. Flebili voce prolata haec tantum non omnes fregerant in misericordiam, aberatque parum, quin suada sua imposuisset, iuno et viatico abiisset instructus. Verum deus aliquis vltor Callirhoës, improbam sacundiam successum habere stomachatus, interuenit, ne rerum omnium accideret indignissima, id est, ne persuaderetur Syracusanis, hominem euasisse solum ob pietatem, qui solus nescio quo fortunae fauore ideo euasisset, ut grauius, quam caeteri, puniretur. Sedens igitur in turba piscator aliquis agnoscit hominem et submissis ad proximos prodit furtis: Hunc ego circa portum nostrum dudum vidi et noui circulantem. Sermo hic rapide didit inter plures, et: Mentitur, exclamat vnus. Conuersus omnis ad clamorem populus, et qui primus hominem nosse dixerat, is surgere sede sua et in medium prodire iussus. Negare tum Thero. Piscator eo asseuerare acrius. Archontes vocare tortores. Afferri flagra piaculo. Vitus ille et sectus diu contra

7. Pro τὰ πλήθη Abresch. Dil. Th. p. 92. corrigit τῷ πλήθει, vt l. 5. p. 95. ἀνὸς ἡμᾶς ἐκ τοῖς βασιλείαις εἰσελθεῖν.
 17. ἐκείλευσαν. Praeterea ex versione mea ne quis putet, me lin. 14. παρακαθεζομένους, aut ἐξῆς καθεζομένους, legisse.

Καθεζομαι dicitur de concione. αἱ καθεζόμενοι, concio. Conf. l. 12. et p. 143. 26.

18. Δεστ ἡλεγγε, aut κατέφθον, aut ἐκίττον, aut simile. Tum βασιλῆας εὐδύνε.

ἐνίκησε τὰς βασίλεις. ἀλλὰ μέγα τὸ συνειδὸς ἐκείνῳ καὶ παγ-
 κρατῆς ἢ ἀλήθειας. μόλις μὲν γὰρ καὶ βραδέως, ἀλλ' αἰολό-
 γησεν ὁ Θήρων. ἤρξατο οὖν διηγέισθαι. Πλητον θαπτόμενον
 ὄντων συνήγαγον λησάς. ἠνοίξαμεν τὸν τάφον. εὗρομεν ζῶσαν
 τὴν νεκράν. πάντα συλῆσαντες ἐνεθήλαμεν τῷ κέλῃτι. πλεύ-
 σαντες εἰς Μίλητον μόνην ἐπωλήσαμεν τὴν γυναῖκα, τὰ δὲ λοιπὰ
 ἱεροκρίνομεν εἰς Κρήτην. ἐξωσθέντες δὲ εἰς τὸν Ἰώνιον ὑπὸ ἀνέμων
 ἐπεπόνθαμεν καὶ ὑμεῖς ἐωράκατε. Πάντα εἰπὼν, μόνον τοῦνομα
 οὐκ ἐμνημόνευσε τῶ πριωμένῳ. ῥηθέντων δὲ τῶντων, χαρὰ καὶ
 ὕπνη πάντας εἰσῆλθε· χαρὰ μὲν, ὅτι ζῇ Καλλιρρόη, λύπη δὲ,¹⁰
 ὅτι πέπραται. Θήρωνι μὲν οὖν θανάτῳ ψῆφος ἤνεχθη. Χαιρέας
 ἐκείτευε μὴδέπω θνήσκειν τὸν ἄνθρωπον. "Ἰνα μοι, Φοῖνι, ἐλ-
 ῶν μηνύσῃ τοὺς ἀγοράσαντας. λογίσασθ' ἐμὴν τὴν ἀνάγκην·
 υπηγορῶ τῷ πωλήσαντί μ' τὴν γυναῖκα. Τῷτο Ἐρμοκράτης
 ἐώλυσε γενέσθαι, Βελτίον εἰπὼν, ποιήσασθαι τὴν ζήτησιν ἐπι-
 σιωτέραν, ἢ λυθῆναι τοὺς νόμους. δέωμαι δὲ ὑμῶν, ἄνδρες Συρ-
 ακάσιοι, μνησθέντας στρατηγίας τῆς ἐμῆς καὶ τροπαίων, ἀπο-
 κινᾷ μοι τὴν χάριν εἰς τὴν θυγατέρα. πέμψατε πρεσβείαν
 πρὸς αὐτῆς. τὴν ἐλευθέραν ἀπολάβωμεν. "Ἐτι λέγοντος, ὁ²⁰
 ἴμος ἀνεβόησε· Πάντες πλεύσωμεν· ἐκ δὲ τῆς βελῆς ὑπέστησαν
 ἐλόνταί τὸ πλεῖστον μέρος. ὁ δὲ Ἐρμοκράτης· Τῆς μὲν τιμῆς,
 ἦ, χάριν ἐπίταμαι πᾶσιν· ἀρκῶσι δὲ πρεσβευταί, δύο μὲν
 πρὸ τῆς δῆμης, δύο δὲ ἀπὸ τῆς βελῆς. πλεύσεται δὲ Χαιρέας

iere. Parum quoque aberat, quin tormenta euicisset perniciacia. Verum
 infirmitia apud vnumquemque multum valet, et veritas omnia vincit.
 in, licet aegre et tarde, confessus tamen est Theron, sic tandem orfus
 quī: Conspēctis opibus in tumultum congestis, coegi latrones. Effregimus
 ulcrum. Inuenimus mortuam viventem. Omnia praedati imposuimus
 oci. Miletum perreximus, ibique solam vendidimus mulierem. Reliqua
 ebamus in Cretam transportare. Sed a ventis in Ionium mare proturbati,
 e passi fuimus et vos vidistis. Exponebat omnia praeter solum nomen
 toris. Nunciata ea omnes laetitia et dolore affecerunt; laetitia, quod
 Lirrhoë videret, dolore, quod esset vendita. Theron interim morti adiu-
 tus, ne statim plecteretur, Chaereas deprecabatur, vt mihi iam, sic
 erendebat, emtores indicet. Videte, quo redactus sum necessitatis. Vxo-
 meae mangoni patrocinator. Sed Hermocrates intercedebat: Vel mole-
 fiat et impeditior inquisitio. Praestat id, quam leges solui. Vos au-
 tem, viri Syracusani, togo, memores imperii mei atque tropaeorum, debitas
 si grates in filiam meam impendite. Mittite quaeso pro ea legationem.
 enquam recuperemus. Adhuc loquente, populus exclamat: Omnes, si
 is, iucrimus. Plurimique senatorii ordinis sua sponte in se fuscipiebant.
 bus Hermocrates: Honoris equidem gratiam noui vobis omnibus. Sed
 sciunt legati duo de populo, totidemque de senatu. Quintus nauigabit

πέμπτος αὐτός. Ἐδοξε ταῦτα καὶ ἐκυρώθη. διέλυσέ τε ἐπὶ τέτοις τὴν ἐκκλησίαν· ἀπαγομένῳ δὲ Θέρῳνι μέγα μέρος, τῷ πλήθους ἐπηκολύθησαν. ἀνεσκολοπίσθη δὲ πρὸ τῷ Καλλιρρόης τάφῳ, καὶ ἐβλεπεν ἀπὸ τῷ ταναῶν τὴν θάλασσαν ἐκείνην, δι' ἧς αἰχμάλωτον ἔφερε τὴν Ἑρμοκράτους θυγατέρα, ἣν οὐκ ἔλαβον οὐδὲ Ἀθηναῖοι.

ε. Τοῖς μὲν οὖν ἄλλοις ἅπασιν ἐδόκει περιμένειν τὴν ὥραν τῷ πλῶ, καὶ ἕαρος ὑπολάμπαντος ἀνάγεσθαι. τότε γὰρ ἔτι χειμῶν εἰσῆκει, καὶ παντάπασιν ἀδύνατον ἐδόκει τὸν Ἰώνιον 10 περαιῶσθαι. Χαιρέας δὲ ἔσπευσεν, ἕτοιμος ὢν διὰ τὸν ἔρωτα, ζεύξας σχεδὶαν εἰς τὸ πέλαγος ἑαυτὸν ἀφείναι τοῖς ἀνέμοις φέρεσθαι. ἄκουῖν ὅδε οἱ πρέσβεις ἤθελον βραδύνειν, ὑπ' αἰδοῦς, τῆς τε πρὸς ἐκείνον, καὶ μάλιστα πρὸς Ἑρμοκράτην, ἀλλ' ἠτοιμάζοντο πλεῖν. Συρράκυσιοι δὲ δημοσίᾳ τὸν σόλον ἐξέπεμψαν, ἵνα καὶ τὸτο εἰς ἀξίωμα προσεθῇ τῆς πρεσβείας. καθέλκυσαν οὖν ἐκείνην τὴν τριήρη τὴν στρατηγικὴν, ἔχουσιν ἔτι τὰ σημεῖα τῆς νίκης. ἐπεὶ δὲ ἦκεν ἡ κυρία τῆς ἀναγωγῆς ἡμέρα, τὸ πλῆθος εἰς τὸν λιμένα συνέδραμεν, οὐκ ἄνδρες μόνον, ἀλλὰ καὶ γυναῖκες καὶ παῖδες, καὶ ἦσαν ὁμῶς εὐχαὶ, δάκρυα, στυγαγμοὶ, παραμυθία, 20 φόβος, θάρος, ἀπόγνωσις, ἐλπίς. Ἀρίστων δὲ, ὁ Χαιρέας πατρὸς, ἐσχάτῳ γήρῳ καὶ νόσῳ φερόμενος, περιέφυ τῷ τραχήλῳ τῷ

cum his Chaereas. Sententia placuit et rata habetur, et dimissa super his pactis concione, abductus inter magnam comitantium cateruam Thero suffigitur palo coram tumultu Callirrhōes, prospiciens de cruce mare illud, per quod captivam duxerat Hermocratis filiam, quam neque Athenienses ceperant.

5. Caeteris autem omnibus sedebat expectare referatum pelagus, et vere demum aduentante navim in fluctus dare. Perstabat enim tunc bruma, nullaque humana vi persuadi posse videbatur Ionium mare. Chaereas autem paratus et accinctus properabat, amore stimulante, instructa inodo tumultuaria rati solus in pontum se ventis ferendum permittere. Tum ergo neque ipsi levati ultra cessare, verecundia et cius, et Hermocratis maxime; sed parere abitum, Syracusanis, quo plus accederet legationi dignitatis, illam publico nomine et sumtu expedientibus, deducta triremi illa praetoria, victoriae insignibus adhuc superba. Iam venerat statim dies discessui. Iam in portum omnis multitudo non viri tantum, sed et foeminae et pueri confluxerant. Simul inueniebantur vota, lacrymae, gemitus, consolatio, metus, confidentia, desperatio, spes. Ariston aderat, Chaereae pater, ob decrepitum senium et aegritudinem non suis illuc pedibus allatus, filiiue

20. ἀπόγνωσις.

21. Pierson. Verif. p. 128. legit ἰσχυροτέρως καὶ νόσῳ φερόμενος. — Abreth. Dil. Thuc. p. 82. obseruat, Dativum vocabulorum saepe sic poni

pro Genitiuis, atque adeo ἰσχυρῶν γήρῳ et νόσῳ esse posse pro ὑπὸ γήρῳ, ὑπὸ νόσῳ. Tamen praefert ἰσχυροτέρως, sed reliqua intacta esse vult. ib. γήρῳ.

παιδὸς, καὶ ἀνακερμάμενος αὐτῷ τῷ τραχήλῳ, κλαίων ἔλεγε·
 Ὅτι με καταλείπεις, ὦ τέκνον, ἡμιθνήτα πρεσβύτην; ὅτι μὲν
 γὰρ οὐκέτι σε ὄψομαι, ἤλον. ἔτι μείνον δὲ καὶ ὀλίγας ἡμέρας,
 ἔπως ἐν ταῖς χερσὶ ταῖς σαῖς ἀποθάνω. Θάψον δέ με καὶ ἀπι-
 θῇ. Ἡ μήτηρ τῶν γονάτων αὐτῷ λαβομένη· Ἐγὼ δέ σε δέομαι,
 Φησὶν, ὦ τέκνον, μὴ με ἐνταῦθα καταλίπης ἔρημον, ἀλλ' ἐμβα-
 λῷ τριήρει φορτίον κοῦφον. ἂν δὲ ὦ βαρεῖα καὶ περιττὴ, ρίψατέ
 με εἰς τὴν θάλασσαν, ἣν σὺ πλέεις. Ταῦτα λέγῃσα περιέρρηξε
 τὸ σῆθος, καὶ προτείνῃσα τὰς θηλάς· Τέκνον, Φησί,

τάδ' αἶθε, καὶ μ' ἐλήσον 10

Αὐτὴν, εἴ ποτέ τοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχον.

κατεκλάσθη Χαιρέας πρὸς τὰς τῶν γονέων ἰκυσίας, καὶ ἔρριψεν
 αὐτὸν ἀπὸ τῆς νεῶς εἰς τὴν θάλασσαν, ἀποθανεῖν θέλων, ἵνα
 ρύγῃ δυοῖν θάτερον, ἢ τὸ μὴ ζητεῖν τὴν Καλλιρρόην, ἢ τὸ λυπῆ-
 σαι τοὺς γονεῖς. ταχέως δὲ ἀπορρίψαντες οἱ ναῦται μόλις αὐτὸν
 ἱνεκούφισαν. ἐνταῦθα Ἐρμοκράτης ἀπεσκέδασε τὸ πλῆθος,
 καὶ ἐκέλευσε τῷ κυβερνήτῃ λοιπὸν ἀνάγεισθαι. συνέβη δέ τι καὶ
 ἄλλο Φιλίας ἔργον οὐκ ἀγεννές. Πολύχαρμος γὰρ, ἐταῖρος τῷ
 Χαιρέᾳ, παραυτὰ μὲν οὐκ ᾤφθη ἐν τῷ μέσῳ, ἀλλὰ καὶ πρὸς
 τοὺς γονεῖς ἔφη· Φίλος μὲν, Φίλος Χαιρέας· οὐ μὴν ἄχει τέρας 20
 ε, ὥστε καὶ περὶ τῶν ἐσχάτων αὐτῷ συγκινδυνεύειν. διόπρε,

illo inhaerens et suspensus: Cui me relinquis, ait lacrymans, mi fili,
 nem iam enotum? palam enim est, me rursus oculos tuos non visurum.
 sane adhuc vel pauculos dies, ut inter manus tuas expirem. Tum sepeli
 e, et abi tandem. Mater etiam, preheussis filii genubus: Ne me quaeso,
 i, ait, hic desertam relinquis, sed impone triremi, leuem sarcinam. Si
 auis atque impedimento fuero, abicere me in mare, quod tu nauigas.
 acerato quoque inter verba sinu, et protensis vberibus:

Haec tibi si quondam lacrymas inhibentia paruo

Porrexī, reuerere velim, miserereque nostrum.

fractus ad has patentum supplicationes praecipire se de nauī in mare
 t, ne scilicet aut Callitchoës requisitionem hinc omitteret, aut illinc
 istiria parentes maceraret. Sed subito se in mare praecipitantes nautae
 tractum vix subleuabant. Tum discussa plebe Hermocrates, gubernatorem
 ie mora nauem in altum dare iubet. Eodem tempore facinus amicitiae
 n degeneris editum. Polycharmus, amicus Chaereae, dum haec aguntur
 parantur, in publicum non proficere, imo suis parentibus quoque dixe-
 r: Amicus, non nego, amicus est Chaereae; verum non eo vsque, ut
 trema quoque cum illo discrimina subire par sit. Deutrobo igitur eius

13. Abresch. Dil. Thuc. p. 455. f
 vendat ita: ἵνα ρύγῃ δυοῖν θάτερον,
 τῷ μὴ ζητεῖν Καλλιρρόην [λυπῆσαι]
 οὐδὲν, ἢ [nempe τῷ ζητεῖν αὐτὴν] λυ-
 σαι τὰς γονεῖς.

15. Subintell. αὐτῷ.

17. ἐκέλευε.

20. φίλος.

ὥς ἀποπλεῖ, ὑπεκρήσομαι. ἤνικα δὲ ἀπείσαλευσε τῆς γῆς τὸ πλοῖον, ἀπὸ τῆς πρύμνης αὐτοὺς ἀπείσπασατο, ἵνα μηκέτι αὐτὸν δύνωνται κατασχεῖν. ἐξελθὼν δὲ τῷ λιμένος Χαιρέας, καὶ ἀποβλέψας εἰς τὸ πέλαγος· "Ἄγε με, Φησὶν, ὦ Θάλασσα, τὸν αὐτὸν δρόμον, ὃν καὶ Καλλιρρόην ἤγαγες. εὐχομαί σοι, Πώσσειδον, ἢ καὶ κείνην μεθ' ἡμῶν, ἢ μηδὲ ἐμὲ χωρὶς . . . ἐνταῦθα. εἰ μὴ γὰρ δύνωμαι τὴν γυναῖκα τὴν ἐμὴν ἀπολαβεῖν, θέλω καὶ δαλύσειν μετ' αὐτῆς.

5. Πνεῦμα δὲ Φοβερὸν ὑπέλαβε τὴν τριήρη, καὶ ὥσπερ
10 κατ' ἔχθος τῷ κέλῃτος ἐτρεχεν. ἐν δὲ ταῖς ἴσαις ἡμέραις εἰς Ἰωνίαν ἦκον, καὶ ὤρμισαν ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἀκτῆς ἐν τοῖς Διονυσίαις χωρίοις. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι κεκμηκότες, ἐκβάντες εἰς τὴν γῆν, περὶ τὴν ἀνάληψιν ἠπείγοντο τὴν ἑαυτῶν, σκηναίς τε πηγνύμενοι καὶ παρασκευάζοντες εὐωχίαν. Χαιρέας δὲ μετὰ Πολυχάρμου περὶνοςῶν· Πῶς νῦν, Φησὶ, Καλλιρρόην εὗρεῖν δυνάμεθα; μάλιστα μὲν γὰρ Φοβῶμαι, μὴ Θῆρων ἡμᾶς διεψύσατο, καὶ τέθνηκεν ἢ δυσυχῆς. εἰ δ' ἄρα καὶ ἀληθῶς ἐπράθη, τίς οἶδεν, ὅπως. πολλὴ γὰρ ἡ Ἀσία. Μεταξὺ δὲ αἰλούοντες περιέπισον τῷ νεῷ τῆς Ἀφροδίτης. ἰδοξεν οὖν αὐτοῖς προσκυνῆσαι τὴν Θεόν. καὶ προσδραμὼν τοῖς
12 γόνασιν αὐτῆς Χαιρέας· Σύ μοι, δέσποινα, πρῶτην Καλλιρρόην

oculos, dum a terra soluit. At ille ipse Polycharmus, quum iam aestus nauis a continente subduceret, procul e puppi suos valere iubebat, ne retinere ipsum hoc modo possent. Sic egressus portu Chacreas et in pelagus prospiciens: Duc me, o mare, ait, qua Callirrhoën via. Te autem, Neptune, precor, aut illam huc nobiscum, aut neque me relerto. Nam si non potero meam uxorem recuperare, vel cum ea feruire malim.

6. Excepit vero triremem ventus secundus, ut vestigia celocis piratici quasi relegeret, parique dierum numero in Ioniam perueniret, atque illo ipso litore appelleret in campis Dionysii. Caeteri exscindunt in terram, laboribus fractum et fessum corpus compactis tabernaculis epulisque instruitis reficere properantes. At Chaereas omnia cum Polycharmo perlustrans: Qui iam poterimus inuenire Callirrhoën? ait. Primo enim et praecipuo loco vereor, ne nos Thero mendaciis circumuenerit, et misera illa non exstet amplius. Si vero reuera vendita est, quis nouit ubi et quo? ualida enim est Asia. Sic vagantes incidunt in sanum Veneris, visoque deam adorare, Chaereas ad eius genua prouolutus: Tu mihi prima Callirrhoën osten-

2. ἀπὸ πλεῖστον.

6. χωρὶς ἐκείνης ἐνταῦθα. subintell., κέμισον. notum: ἡ τὰν (scil. κέμισον) ἢ ἐπὶ τὰν (sc. κέμισον.)

7. δύνωμαι.

9. φοβέω. vt p. 130. 19.

12. περὶ τὴν ἀνάληψιν. Quia non succurrebat, legisse me ἐπελγεσθαι περὶ τῆς, vt κατὰ, πρὸς, εἰς, ἐπὶ, et παρὰ τῆς, συ-

spicabar, scriptum fuisse παρὰ τὴν ἐκείνην. Postea videbatur potius excidisse γέμισθαι, atque leg. περὶ τὴν ἐκείνην γέμισθαι ἠπείγοντο τὴν ἑαυτῶν etc. Abresch. Dil. Th. p. 276. f.

15. δυνάμεθα.

17. ἐπράθη, aut πείραται.

20. πρώτη.

ἔδειξας ἐν τῇ σῇ ἰορτῇ. σὺ καὶ νῦν ἀπόδος, ἣν ἐχαρίσω. Μεταξὺ ἀνακρύφας εἶδε παρὰ τὴν Θεὸν εἰκόνα Καλλιρρόης χρυσοῦν, ἀνά-
 ῥημα Διονυσίᾱ.

Τῷ δ' αὐτῷ λύτο γένατα καὶ φίλον ἦτορ.
 κατέπεσεν οὖν σκοτοδιναίας. Θεασαμένη δὲ αὐτὸν ἡ ζῆλορος
 ὕδωρ προσήνεγκε, καὶ ἀνακτωμένη τὸν ἄνθρωπον εἶπε· Θάρρει,
 τέκνον, καὶ ἄλλης πολλοὺς ἡ Θεὸς ἐξέπληξεν. ἐπιφανὴς γάρ
 ἔστι, καὶ δεικνυσιν ἑαυτὴν ἐναργῶς. ἀλλ' ἀγαθὴ μεγάλη τῷ
 ἔστι σημεῖον. ὁρᾷς εἰκόνα τὴν χρυσοῦν; αὕτη δῶλη μὲν ἦν· ἡ δὲ
 Ἀφροδίτη πάντων ἡμῶν κυρίαν πεποίηκεν αὐτήν. Τίς γάρ ἐστιν, 10
 ὁ Χαιρέας εἶπεν; Αὕτη ἡ δέσποινα τῶν χωρίων τέτων, ὧ τέκνον,
 Διονυσίᾱ γυνή, τῷ πρώτῃ τῶν Ἰώνων. Ἀκῆσας ὁ Πολύχαρμος,
 οἷα δὲ σαφρονῶν αὐτὸς, οὐδὲν εἶασεν ἔτι τὸν Χαιρέαν εἰπεῖν, ἀλλ'
 ὑποβαστάσας ἐξήγαγεν ἐκείθεν, οὐ βεβλόμενος ἐκπύσης γενέσθαι,
 τίνες εἰσὶ, πρὶν ἅπαντα βεβλύσασθαι καλῶς καὶ συντάξαι πρὸς
 ἀλλήλους. Ὁ δὲ Χαιρέας, τῆς ζήλορος παρέσης, οὐδὲν εἶπεν, ἀλλ'
 ἀμεῦ ἐτίγησεν ἐγκρατῶς, πλην ὅσον αὐτομάτως ἐξεπῆδῃσεν αὐτῷ
 τὰ δάκρυα. πόρρω δὲ ἀπελθὼν, ἐπὶ γῆς μόνος ἔρριψεν ἑαυτὸν,
 καὶ· ὦ θάλασσα, φησὶ, φιλάνθρωπε, τί με δίσωσας, ἥ
 ἵνα εὐπλοήσας ἰδῶ Καλλιρρόην ἄλλα γυναῖκα; τῷτο ἄκ ἤλπισα 20

disti, ait, domina, in tuo festo. Tu nunc quoque redde donum, quod
 fronte obtulisti. Finitas post preces ut surgit, caputque tollit et oculos,
 videt ad deae latus auream Callirhoeis imaginem, Dionysii donarium.
 Tum illi

Pectoris et genuum lapsare, liquefcere, solui
 Robur.

Concidit igitur caliginosa correptus vertigine. Videt id anus aeditus, frigi-
 daque adpersa hominem ad se reuocat, et: Bono sis animo, fili, ait. Etiam
 alios multos perculit dea. Est enim illustris signisque claris se monstrat.
 Sed id quidem indicium magni boni est. Vides imaginem hanc auream?
 Foemina haec serua quidem erat, sed Venus eam nostrum omnium fecit
 dominam. Quenam igitur est? Est hortum agrorum domina, Dionysii vxor,
 primi inter Iones. Plura dicere Chaeream, his auditis, non sinebat Polychar-
 mus, ut vir sapiens et temperans, cautusque futurorum, sed implicitis subla-
 tum brachiis inde extrahit, ignorari volens omnino res suas, donec pulchre
 deliberasset, et ordinasset omnia. Chaereas itaque nihil ultra dixerat,
 Veneris sacerdote praesente, sed virili se continentia compresserat, nisi
 quod lacrymae sua fronte genis exciderant. Verum ubi longius discesserat,
 loco omnibus aliis praeter Polycharum vacuo se prosteruit humi, et: O
 humanum nimis mare, ait, cur seruasti me? an ut secundum emensus curri-
 culum Callirhoeen in alterius coniugis amplexu viderem? hoc non speraue-

6. προσήνεγκε.

13. σαφρονῶν est sui composi. v. Abt.
 Dil. Th. p. 574.

17. ἀλλὰ τότε μὲν εἰργασεν.

19. Mallem sic scribere: τί με εἶδ-

εωσας; ἡ (num) ἵνα — B.

ib. ἡ del.

γενέσθαι ποτέ, οὐδὲ ἀποθανόντος Χαιρέα. τί ποιήσω δυστυχής; παρὰ δεσπότη μὲν γὰρ ἡλπίζόν σε κομίσασθαι, καὶ τοῖς λύτροις ἐπίβουον, ὅτι πείσω τὸν ἀγοράσαντα. νῦν δὲ εὐρηκά σε πλεσίαν, τάχα καὶ βασιλίδαν. πόσω δ' ἂν εὐτυχέστερος ὑπῆρχον, εἰ σε μοιχεύσαν εὐρήκειν. εἶπω Διονυσίῳ προσελθών· Ἀπόδος μοι τὴν γυναῖκα. τοῦτο δὲ λέγει τις γεγαμηκότι. ἀλλ' οὐδ', ἂν ἀπαντήσω, δύναμαί σοι προσελθεῖν. ἀλλ', οὐδὲ τὸ κοινότατον, ὡς πολίτης, ἀσπάσασθαι. κινδυνεύσω τάχα καὶ ὡς μοιχὸς τῆς ἐμῆς γυναίκος ἀπολέσθαι. Ταῦτα ὁδυρόμενον παρεμυθεῖτο

10 Πολύχαρμος.

ζ. Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ Φωκάς, ὁ οἰκονόμος Διονυσίῳ, θρασυ-
μενος τριήρη ναύμαχον, ἔκ ἀδελφῆς καθειστήκει. ναύτην δὲ τινα
ὑποκομισάμενος μανθάνει παρ' αὐτῇ τὴν ἀλήθειαν, τίνες εἰσὶ καὶ
πόθεν, καὶ διὰ τίνα πλέεσι. συνῆκεν οὖν, ὅτι μεγάλην συμφο-
ρὰν ἡ τριήρης αὐτῇ κομίζει Διονυσίῳ, καὶ οὐ βιώσεται Καλλιρρόης
ἀποσπασθείς. οἷα δὲ Φιλοδέσποτος ἐθελήσας προλαβεῖν τὸ
θινόν, καὶ σβέσαι πόλεμον, μέγαν μὲν, οὐ κοινόν, ἀλλὰ τῆς
Διονυσίῳ μόνῃς οἰκίας, διὰ τῆτο ἀφιππευσάμενος εἰς τι Φρουρίον
βαρβαίων, ἀνήγγειλεν· Ὅτι τριήρης πολεμία λανθάνει, τάχα
20 μὲν ἐπὶ κατασκοπὴν, τάχα δὲ καὶ διὰ ληστείαν, ὑφορμῶσα.
συμφέρει δὲ τοῖς βασιλέως πράγμασιν, ἀνάρπασον αὐτὴν γενέ-
σθαι, πρὶν ἀδικεῖν. Ἐπεὶ τοὺς βαρβαίρους καὶ συντεταγμένους

nam unquam fore, ne post Chaereae quidem fata. Quid agam, miser? ab
hero te sperabam ferre, pretioque redemptionis confidebam posse emptorem
in rem meam pellicere. Nunc autem inveni te diuitem, et forte reginam.
O quanto ego eram felicior, si te vel adulteram deprehendissem. Siccine
Dionysium aggrediar? Redde mihi uxorem. Sed ne occurrens quidem in
via potero ad te accedere. Imo, quod cuius alii, mihi non licebit, cui
ciuem salutare. Quid? quod periclitabor forte ceu adulter meae vxoris
perire. Sic lamentantem Polycharmus tamen consolatur.

7. Interim Phocas, villicus Dionysii, conspecta non sine pauore triremi
bellica, discit a nauta, quem blanditiis illectum sibi conciliauerat, et qui
sunt, et unde, et quid designent, intelligitque, triremem istam hero suo ma-
gnum malum importare, ut qui vitam a Callirrhoë separem tolerare posse
censendus non esset. Occupare itaque studens calamitatem, et extinguere
bellum, non quidem magnum, neque commune urbi, sed herili domui pro-
prium, utpote amans heri mancipium, propere ad castrum aliquod, a barba-
ris custoditum, adequitat, nunciatque, latere sub aggeribus mari obiectis
triremem hostilem, fors causa speculandi, fors et praedandi. Regis interesse
illam diripi et dissipari. Ut facile decepit barbaros, ipse conglobatus in

7. Comma post ὅδε ponendum. B.

9. παρεμυθεῖτο.

17. Ante κοινόν aut ὅδε, aut καὶ, ex-
cidit.

20. Cum Dorv. ὑφορμῶσα scribi vult
Abresch. Dil. p. 554.

21. συμφέρει.

ἤγαγεν. ἐπιπεσόντες οὖν μέσῃ νυκτὶ, καὶ πῦρ ἐμβαλόντες, τὴν μὲν τριήρη κατέφλεξαν, ὅσας δὲ ζῶντας ἔλαβον, δέσαντες εἰς τὸ Φρουρίον αἰήγαγον. νεμήσεως δὲ τῶν αἰχμαλώτων γενομένης, ἰκέτευσαν Χαιρέας καὶ Πολύχαρμος ἐν δεσπότῃ πρᾶθῆναι. καὶ ὁ λαβὼν αὐτοὺς ἐπώλησεν εἰς Καρίαν. ἐκεῖ δὲ πένδας σύροντες εἰργάζοντο παχείας τὰ Μιθριδάτη. Καλλιρρόῃ δὲ ὄναρ ἐπέση Χαιρέας δεδεμένος καὶ θέλων αὐτῇ προσελθεῖν, ἀλλὰ μὴ δυνάμενος. ἀνεκώκυσε δὲ μέγα καὶ διωλύγιον ἐν τοῖς ὕπνοις· Χαιρέα, δεῦρο. Τότε πρῶτον Διονύσιος ἤκασεν ὄνομα Χαιρέα. καὶ τῆς γυναικὸς οὖν ταραχθείσης ἐπύθετο· Τίς, ὃν ἐκάλει. Πρῶδωκε 10 δὲ αὐτὴν τὰ δάκρυα, καὶ τὴν λύπην οὐκ ἠδυνήθη κατασχεῖν, ἀλλ' ἔδωκε παρρησίαν τῷ πάθει. Δυσυχῆς, Φησὶν, ἀνθρῶπος, ἐμὸς ἀνὴρ ἐκ παρθενίας, ὃδὲ ἐν τοῖς ὄνειροις εὐτυχῆς. εἶδον γὰρ αὐτὸν δεδεμένον. ἀλλὰ σὺ μὲν, ἄθλιε, τίθησκας ζητῶν ἐμέ. δηλοῖ γὰρ θάνατόν σε τὰ δεσμά. ἐγὼ δὲ ζῶ καὶ τρυφῶ· κατὰκειμαι δὲ ἐπὶ χρυσηλάτῃ κλίνῃ μετὰ ἀνδρὸς ἐτέρου. πλὴν ἐκ εἰς μακρὰν ἀφίξομαι πρὸς σε. εἰ καὶ ζῶντες ἀλλήλων οὐκ ἀπηλαύσαμεν, ἀποθανόντες ἀλλήλους ἔχομεν. Τῶν τῶν λόγων ἀκῶσας ὁ Διονύσιος ποικίλας ἐλάμβανε γνώμας. ἤπτετο μὲν γὰρ αὐτῇ ζηλοτυπία, διότι καὶ νεκρὸν ἐφίλει Χαιρέαν. ἤπτετο 20 δὲ καὶ φόβος, μὴ ἐαυτὴν ἀποκτείνῃ. ἐθάρρει δὲ ἔμως, ὅτι ὁ πρῶτος ἀνὴρ ἐδόκει τεθνηκέναι τῇ γυναικί. μὴ γὰρ ἀπολειψέι

agmen ducit eo loci; vbi media de nocte securos adorti et nauim iniecto comburant igne, et vinctos abducunt in castellum, quotquot viuos ceperant. Ibi Chaereas et Polycharmus non distrahi, sed vni hero vendi, facta captiuorum partitione, supplices orant. Obtemperans igitur, qui tulerat eos de praeda, vendit in Cariam, vbi ponderosas post se trahentes miseri pedicas, Michridatis agros colebant. Hoc se Chaereas habitu per quietem Callirrhoeae sistit, accedere quidem cupiens, sed prohibitus. Exclamat illa in somnis magna et acuta voce: Chaerea, huc veni. Tum primum audito Chaerae nomine Dionysius consternatam rogat uxorem, Quis esset, quem vocauerit? Prodebant illam lacrymae, neque moestitiam premere poterat, sed concessa affectui audacia: Homo miser, ait, meus virgineus. Ne quidem in somnis felix. Vidi enim illum catenis oueratum. At tu quidem miser obiisti me quaerens. Nam haec vincula mortem significant. Ego vero et viuo, et luxor, et in aurea sponda cum alio marito decumbo. At non multo post ad te veniam. Etiam si vsu nostrum viui caruimus, tenebimus tamen nos mortui. His auditis, variae cogitationes mentem Dionysii subiecit. Pungebat namque aemulum, quod vel mortuum illa Chaeream diligere; angebat et metus, ne suis illa se manibus perimeret. Interim bene sperabat, quandoquidem prior maritus uxori ipsi videbatur decessisse. Non

αὐτὴν Διονύσιον, οὐκ ὄντος ἔτι Χαίρει. παρεμυθεῖτο τοίνυν ὡς
 δυνατόν μάλιστα τὴν γυναῖκα, καὶ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας παρεφύ-
 λαττε, μὴ ἄρα τι θεῖον ἑαυτὴν ἐργάσῃται. περισσάσσε δὲ τὸ
 πένθος ἐλπίς τῇ τάχα ζῆν ἐκείνον, καὶ ψευδόμενον αὐτὴν γεγο-
 νέναι· τὸ δὲ πλεῖον ἡ γαστήρ. ἐβδόμῳ γὰρ μηνὶ μετὰ τοὺς γά-
 μους υἱὸν ἔτεκε, τῷ μὲν δοκεῖν ἐκ Διονυσίου, Χαίρεα δὲ ταῖς ἀλη-
 θείαις. ἐστένη μεγίστην ἡ γαγενὴ ἡ πέλις, καὶ πρεσβεία ἀφίκοντο
 πανταχόθεν Μιλησίου συνηδόμενων, ὅτι τὸ γένος αὖξει τὸ Διону-
 σίῳ. καὶ κείνος ὑπὸ τῆς χαρᾶς πάντων παρεχώρησε τῇ γυναίκι,
 10 καὶ δέσποιναν αὐτὴν ἀπέδειξε τῆς οἰκίας. ἀναθημάτων ἐνεπλήσσε
 τοὺς ναοὺς, πανδημεῖ τὴν πόλιν εἰσιεὶ θυσίαις.

η. Ἀγωνιώσα δὲ Καλλιρρόη, μὴ προδοθῇ τὸ ἀπόρρητον αὐ-
 τῆς, ἠξίωσεν ἐλευθερωθῆναι Πλάγγωνα, τὴν μόνην αὐτῇ συνει-
 δοῦσαν, ὅτι πρὸς Διονύσιον ἦλθεν ἐγκύμων· ἵνα μὴ μόνον ἐκ τῆς
 γνώμης, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς τύχης, ἔχῃ χαριστὸν παρ' αὐτῆς. Ἀσμέ-
 νως, εἶπεν ὁ Διονύσιος, ἀμειβομαι Πλάγγωνα τῆς δικονίας ἐρω-
 τικῆς. ἀδικον δὲ ποιῶμεν, εἰ τὴν θεραπαινίδα τιμηκάμεν, οὐκ
 ἀποδώσομεν δὲ τὴν χάριν τῇ Ἀφροδίτῃ, παρ' ἧς πρῶτον ἀλλήλας
 εἶδομεν. Καὶ γὰρ, Φησὶν ἡ Καλλιρρόη, σε θελω μᾶλλον. ἔχω
 20 γὰρ αὐτῇ μίζονα χάριν. νῦν μὲν οὖν λεχώς ἔτι εἰμί· περιμέ-
 ναντες δὲ ὀλίγας ἡμέρας ἀσφαλεστον ἀπώμεν εἰς τοὺς ἀγρούς.

enim illam Dionysium deferturam, Chaerea non superstite potro. Conso-
 labatur ergo quibus maxime poterat modis uxorem, multosque in dies, ne
 sibi forte manus ipsa truculentas inferret, oculis curiosis scrutabatur. Luēum
 quoque mulieri diltrahebat spes, forte vivere Chaeream, falliaque specie per
 somnum obiecta se fuisse delusam. Magis autem venter. Septimo namque
 post nuptias mente puerum edidit, opinione quidem Dionysio farum; verus
 autem pater Chaereas erat. Maxima festiuitate celebrare hos natales tota
 vrbs, et vndecunque confluere legati Mileliis inclementum domus Dionysii
 gratulantium. Ipse ille prae gaudio uxori cedebat omnibus, eamque matrem
 familias nuncupabat. Tempia donariis implebat, sacris factis toram urbem
 et viritum quosque lauris epulis excipiebat.

8. Callirrhoe vero, ne quando secretum suum proderetur incerta et
 verita, rogat censurę, Plangonem libertate donari. Erat enim illa sola
 conscia, grauidam fuisse, quum Dionysio primum coniungeretur; ut non
 tantum ex animi beneuolentia, sed et ex conditionis melioris beneficio,
 gratam obligatamque sibi haberet. Libenter illam, ait Dionysius, pro mi-
 nisterio amatorio remunerabor. Inique autem facimus, si, honorata ferua,
 Veneri debitas grates non rependamus, apud quam nos primum vidimus.
 Atqui ego te magis volo. Maiorem illi ego gratiam debeo, quam tu. Nunc
 autem puerpera adhuc sum. Post paucos dies tutius in agrum abeamus.

15. χρητέριον.

16. τῆς δικονίας ἐρωτικῆς est ex more
 recentium et minus probatorum au-

thorum. Ita p. 128. 21. τὸν θάλαμον
 βασιλικὸν. Muscas captat, qui talia e-
 mendat.

Ταχέως δὲ αὐτὴν ἀνέλαβεν ἐκ τῆ τόκῃ, καὶ κρείττων ἐγένετο καὶ μείζων, οὐκέτι κίρκης, ἀλλὰ γυναικὸς, ἀκμὴν προσλαβῆσα παραγενομένων δὲ αὐτῶν εἰς τὸν ἀγρὸν, μεγαλοπρεπεῖς θυσίας παρεσκεύασε Φωκᾶς. καὶ γὰρ πλῆθος ἐπηκολύθησεν ἐξ ἄστος. καταρχόμενος οὖν ὁ Διονύσιος ἐκατόμβης· Δεσποίνα, Φρὸν, Ἀφροδίτη, σύ μοι πάντων ἀγαθῶν αἰτία. παρὰ σὲ Καλλιρρόην ἔχω, παρὰ σὲ τὸν υἱόν. καὶ ἀνὴρ ἐμὶ διά σε, καὶ πατήρ. ἐμοὶ μὲν ἤρκει Καλλιρρόη, καὶ πατρίδος μοι καὶ γονέων γλυκυτέρα. Φιλῶ δὲ το τέκνον, ὅτι μοι τὴν μητέρα βεβαιωτέραν πεποιήκειν. ὄμνηρον ἔχω τῆς εὐνοίας τῆς πρὸς αὐτήν. ἱκετεύω, Δεσποίνα, ¹⁰ σῶζε ἐμοὶ μὲν Καλλιρρόην, Καλλιρρόη δὲ τὸν υἱόν. Ἐπευφύμησε τὸ πλῆθος τῶν περιεστηκότων, καὶ οἱ μὲν ῥόδοις, οἱ δὲ ἰοῖς, οἱ δὲ αὐτοῖς σεφάνοις ἐφυλλοβόλησαν αὐτοὺς, ὥς πλεσθῆναι τὸ τέμενος αἰθῶν. Διονύσιος μὲν οὖν πάντων μὲν ἀκρόντων εἶπε τὴν εὐχὴν, Καλλιρρόη δὲ μόνη ἐθέλησε πρὸς τὴν Ἀφροδίτην λαλῆσαι. πρῶτον μὲν οὖν τὸν υἱόν εἰς τὰς αὐτῆς ἀγκάλας εἰέθηκε. καὶ ὠφθη θεάμα κάλλιστον, οἷον οὔτε ζωγράφος ἔγραψεν, οὔτε πλάσσης ἐπλάσεν, οὔτε ποιητὴς ἰσόρησε μεχεῖ ἱν. οὐδεὶς γὰρ αὐτῶν ἐποίησεν Ἄρτεμιν, ἢ Ἀθηνᾶν, βροτός ἐν ἀγκάλας κομίζεσθαι. ἐκλαυσεν, ἐκλαυσεν ὑφ' ἡδονῆς Διονύσιος ἰδὼν, καὶ ²⁰ ἡσυχῇ τὴν Νέμεσιν προσεκύνησε. μόνην δὲ Πλάγωνα προσμεί-

Brevi se Callirrhoë ex partus doloribus et noxiis recipiebat, et pulchrior euaserat atque fortior: iam non amplius puella, sed mulieris maturum robur nata. Ut rus itaque venerant, magnificas iis epulas, multo quippe comitatu stipatis, apparauerat Phocas. Dionysius ibi, libatione facta, immolationem hecatombes auspicatur: et, Domina Venus, ait, omnia mea bona tibi debeo. Abs te Callirrhoën habeo, abs te filium; per te et vir sum, et pater. Mihi quidem sufficisset Callirrhoë, patriaque et parentibus dulcior, amo tamen puerulum, quod matrem mihi cerniorem fecit. Obsidem habeo affectus eius erga me. Supplicor itaque, domina, serua mihi quidem Callirrhoën, huic vero filium. Preces bonis verbis, faustisque protequitur acclamationibus adstans corona, et hi rosis, illi violis, alii fertis integris, obruunt coniuges, ut totum fanum floribus scateret. Dionysius vota clare dixerat, et ut omnibus posset exaudiri. Callirrhoë vero sola Venerem alloqui volebat. Primum ergo suum filium deae vlnis imponebat, spectaculum pulcherrimum, neque scitum vsquam, neque pictum, neque scriptum in poemate; nullus enim horum artificum Dianam, aut Minervam, fecit, quae vlnis infanrem gestaret. Dionysio lacrymas excuriebat spectaculi voluplas, ut tacite Nemelin deprecaretur, caeterisque in villam praemisiss,

8. πατρίδος.

cum esse, refutauit Ericus Benzeliuss in not. ad Chrysostomi orat.

10. αὐτῶν Salmasium, qui ad Achillem Tatium negauerat, εἰαυτὸν vel αὐτὸν pro ἑαυτῶν, εἰαυτῶν, bene Graec-

20. Vnum ἐκλαυσεν putem tollendum, licet contendere nolim, si quis retinendum censcat.

ναί κελεύσας, τοὺς λοιποὺς προσέπεμψεν εἰς τὴν ἑπαυλιν. ἐπεὶ δὲ ἀπηλλάγησαν, ἡᾶσα πλησίον τῆς Ἀφροδίτης καὶ ἀνατείνασα χερσὶ τὸ βεῖφος· Ὑπὲρ τῆς σοι, Φησὶν, ὧ δέσποινα, γινώσκω τὴν χάριν· ὑπὲρ ἑμαυτῆς γὰρ οὐκ οἶδα. τότε ἂν σοι καὶ περὶ ἑμαυτῆς ἠπισάμην χάριν, εἴ μοι Χαιρέαν ἐτήρησας. πλὴν εἰκόνα μοι δέδωκας ἀνδρὸς Φιλτάτου, καὶ ὅλον οὐκ ἀφείλω μὲν Χαιρέαν. δὸς δέ μοι γενέσθαι τὸν υἱὸν εὐτυχέστερον μὲν τῶν γονέων, ὁμοιον δὲ τῷ πάππῳ. πλεύσοι δὲ καὶ οὗτος ἐπὶ τριήρης στρατηγικῆς, καὶ τις εἴποι, ναυμαχοῦντος αὐτῷ· Κρείττων Ἑρμοκράτης ὁ ἐκγοιοῦνος. ἡσθήσεται μὲν γὰρ καὶ ὁ πατήρ, ἔχων τῆς ἀρετῆς διάδοχον· ἡσθησόμεθα δὲ οἱ γονεῖς αὐτῷ καὶ τεθνεώτες. ἰκετεύω σε, δέσποινα, διαλλάχθητί μοι λοιπόν. ἱκανῶς γὰρ μοι δεδυσυχηταί. τέθνηκα, ἀνέζησα, λελήτευμαι, πέφηνγα, πέπραμαι, δεδύλευκα. τίθῃμι δὲ καὶ τὸν δεύτερον γάμον ἔτι μοι τῶν βαρύτερον. ἀλλὰ μίαν ἀντὶ πάντων αἰτῆμαι χάριν παρὰ σῶ, καὶ διὰ σῶ παρὰ τῶν ἄλλων θεῶν, σῶζέ με τὸν ὀρφανόν. Ἐπεβλομένην λέγειν ἐπέσχε τὰ δάκρυα.

9. Μικρὸν οὖν διαλιπῶσα καλεῖ τὴν ἱέρειαν. ἡ δὲ πρὸς βῦτις ὑπακύσασα· Τί κλάεις, εἶπεν, ὦ παιδίον, ἐν ἀγαθοῖς τηλεβοκότοις; ἤδη γὰρ καὶ σε ὡς θεὰν οἱ ξένοι προσκυνῶσι. πρῶτην ἦλθον ἐνθάδε δύο νεανίσκοι καλοὶ παραπλέοντες. ὁ δὲ ἕτερος αὐτῶν θεασάμενός σε τὴν εἰκόνα, μικρῶ δὲ ἐν ἑξέπνευσεν. οὕτως

folam Plangonem Callirrhoeae praesto manete iubet. Ut iam omnes discesserant, nostra propius aggressa Venerem, manibusque protendens infantulum: Pro hoc tibi gratiam noui, Dea Venus, ait. Nam pro me noui nullam. Tum sane nouissem, si mihi Chaercam seruasset. Interim dedisti imaginem viri amicissimi, neque totum abstulisti Chaeream. Da vero mihi filium aliquando fieri parentibus quidem feliciorem, auo autem similem. Et hic nuiget, atque nautica proelia edente dicat quis, auo Hermocrate nepotem fortiozem esse et potiozem. Sic et pater meus laetabitur, virtutis haeredem natus, et nos parentes vel mortui gaudebimus. In posterum, obsecro, domina, mecum in gratiam redi. Abunde iam malorum perpassa sum. Obii, reuixi, latronibus cessi, patria excidi, vendita fui, seruii, et, quod omnibus illis reputo mihi luctuosius, alteri marito iuncta sum. Hanc vnā pro illis omnibus a te rogo gratiam, et per te a reliquis diis, seruare mihi hunc orbem velis. Ultra nitentem proloqui intercipiunt lacrymae.

9. Nec post longam tamen moram vocat sacerdotem, quae intrans, ait: Quid ploras in tantis bonis, filia? nam vel aduenae ceu deam te venerantur. Nuper ingressi fuerant huc duo pulchri iuvenes praeternavigantes, quorum vnus, visa tua imagine, parum aberat, quin exspiraret. Tam te Venus

1. προσέπεμψεν.

4. σοι.

6. ἀφείλω, pro ἀφείλω, Νούστο γὰρ

linquendum. Ille formauit ἀφωλύματα, εἶλω, εἶλατο.

ἐπιφανῇ σε ἡ Ἀφροδίτη πεποίηκεν. Ἐπληξε τὴν καρδίαν τῆς Καλλιρρόης τῆτο, καὶ οὕτως περ ἑμμανὲς γενομένη, εἴσασα τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀνέκραγε· Τίνες ἦσαν οἱ ξένοι; πόθεν ἔπλεον; τί σοι διηγῶντο; Δεῖσασα δὲ ἡ πρεσβυτίς τὸ μὲν πρῶτον ἄφρωνος εἰσηύκει, μόλις δὲ ἐφθέγγετο· Μόνον εἶδον αὐτοὺς, οὐδὲν ἤκιστα. Ποταποὺς εἶδες; ἀναμνησθῆτι τὸν χαρακτῆρα αὐτῶν. Ἐφρασεν ἡ γραῦς οὐκ ἀκριβῶς μὲν, ὑπώπτεισε δὲ ὁμῶς ἐκείνη τὴν ἀλήθειαν. ὃ γὰρ βύλεται, τῷθ' ἕκαστος καὶ οἶσται. βλέψασα δὲ πρὸς Πλάγγωνα· Δύναται, φησὶν, ὁ δυστυχὲς Χαιρέας πλανώμενος ἐνθάδε παρῆναι. τί οὖν ἐγένετο; ζήτησωμεν αὐτὸν, ἀλλὰ στυγῶσαι. Ἀφικομένη τοίνυν πρὸς Διονύσιον, τῆτο μόνον εἶπεν, ὅπερ ἤκισε παρὰ τῆς ἱερείας. ἠπίετο γὰρ, ὅτι φύσει περιεργός ἐστιν ὁ ἔρως, κἀκκῖνος δὲ ἑαυτὸν πολυπραγμονήσει περὶ τῶν γεγονότων. ὅπερ οὖν καὶ συνέβη. πυθόμενος γὰρ ὁ Διονύσιος εὐθύς ἐνεπλήσθη ζηλοτυπίας, καὶ πόρρω μὲν ἦν τῷ Χαιρέαν ὑποπτέειν, εἶδισε δὲ ἄρα, μή τις λανθάνῃ κατὰ τοὺς ἀγρούς ἐπιβὰς μοιχική. πάντα γὰρ ὑπόπτειν αὐτὸν καὶ δεδιέναι τὸ κάλλος ἀνεπείθε τῆς γυναικός. ἐφοβεῖτο δὲ οὐ μόνον τὰς παρὰ ἀνδρώπων ἐπιβλάς, ἀλλὰ προσεδόκα τάχα αὐτῷ καταβήσασθαι καὶ θεὸν ἐξ ἑρανῶ ἀντρασῆν. καλίσας τοίνυν Φωκᾶν διη- 20 ρεῖνα· Τίνες εἰσὶν οἱ νεανίσκοι, καὶ πόθεν; ἄρά γε πλῆσισι καὶ καλοῖ; διὰ τί δὲ τὴν ἐμὴν Ἀφροδίτην προσκυῖναν; τίς ἐμήνυσεν

illustrem fecit. Territa per hos sermones, et tamquam lymphata, fixis oculis acre tuens, exclamavit: Quinam erant illi aducae? vnde nauigabant? quid narrabant tibi? Haerebat pauida sacerdos, hircere non ausa, et voce defecta, vix tandem: Nihil audiui, ait, tantum eos vidi. Ex habitu, quem vidisti, vnde gentium esse colligis eos? reuoca tibi in mentem vultus et lineamenta iuuenum. Exponebat anus, non exacte quidem; Callirhoë tamen inde, quod res erat, suspicabatur. Nam quod quisque vult, illud opinatur. Et ad Plangonem conuerſa: Quid si miser Chaercoas hic adisset errabundus: quaeramus aegidum, quid de eo factum, sed sine tumultu. Vt itaque redierat ad Dionysium Callirhoë, id solum effert, quod a sacerdote audierat. Amorem enim sciebat ex indole sua nimis esse curiosum, et Dionysium per se suiſque gratia huius euenti examen follicitem instituturum. Id quod et accidit. Nam Dionysius, simularque intelligebat, turgere aemulatione, et quamuis a Chaereae suspitione longe abesset, ne qua tamen se falleret in agris adulteri molitio, maxime verebatur. Pulchritudo mulieris ipsum pauere et suspecta habere omnia cogebat. Neque solas hominum extimescebat insidias, sed et ex ipso coelo descendendum forte aliquem sibi riualem exspectabat. Arcessitum itaque Phocan diligenter interrogat: Quinam ergo fuerunt iuuenes? et vnde? an diuites et pulchri? et quare meam Venerem adorarunt? et quis illam illis ibi esse indicauit? quis permisit? Ac

αὐτοῖς; τίς ἐπέτρεψεν; Ὁ δὲ Φωκάς ἀπέκρυπτε τὴν ἀλήθειαν, καὶ Διονύσιον δεδοικώς, γινώσκων, ὅτι Καλλιρρόη καὶ αὐτὸν ἀπολεῖ, καὶ τὸ γένος αὐτῆς, πυθομένη τῶν γεγονότων. ἐπεὶ οὖν ἐξ ἄγρου ἦν ἐπιδεδημηκέναι τινὰς, οὐκ εἰδὼς ὁ Διονύσιος τὴν αἰτίαν, ὑπώπτευσεν, βαρυτέραν ἐπιβλήν καθ' ἑαυτὴ συνίστασθαι. Διοργισθεὶς οὖν μάστιγας ἦεν καὶ τροχὸν ἐπὶ Φωκᾶν, καὶ ὃ μόνον ἐκείνον, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐν τοῖς ἀγροῖς ἅπαντας συνεκάλει μοιχείαν πεπεισμένος ζητεῖν. αἰσθόμενος δὲ Φωκάς, οἱ κατέθηκε δεινὴ καὶ λέγων καὶ σιωπῶν· Σοι, Φησὶ, δέσποτα, ἐγὼ μόνῳ τὴν ἀλήθειαν.

20 Ὁ δὲ Διονύσιος πάντας ἀποπέμψας· Ἰδὲ, Φησὶ, μόνοι γεγόναμεν. μηδὲν ἐτι ψεύσῃ· λέγε τάληθές, κἂν Φαῦλον ἦ. Φαῦλον μὲν, εἶπεν, οὐδὲν ἐστίν, ὦ δέσποτα. μεγάλων γὰρ ἀγαθῶν φέρω σοι διηγήματα. ἐπεὶ δὲ κυθρωπότερά ἐστιν αὐτῆς τὰ πρῶτα, διὰ τοῦτο μηδὲν ἀγωνιάσης, μηδὲ λυπηθῆς, ἀλλὰ περιμένον, ἕως οὗ πάντα ἀκέσσης. χρεστὸν γὰρ ἔχῃσι τὸ τέλος. Μετέωρος οὖν ὁ Διονύσιος πρὸς τὴν ἐπαγγελίαν γενόμενος, καὶ ἀναρτήσας ἑαυτὸν τῆς ἀκροάσεως· Μὴ βραδύνῃς, Φησὶν, ἀλλ' ἤδη διηγῆ. Τότ' οὖν ἤρξατο λέγειν· Τριῆρης ἐνθάδε κατέπλευσεν ἐκ Σικελίας, καὶ πρέσβεις Συράκουσίων παρὰ σὲ Καλλιρρόην ἀπαιτῶν-

20 των. Ἐξέθανεν ὁ Διονύσιος ἀκέσας, καὶ νύξ αὐτῆς τῶν ὀφθαλμῶν κατεχύθη. Φαντασίαν γὰρ ἔλαβεν ὡς ἐφεισηκότος αὐτῇ Χαιρεῖς καὶ Καλλιρρόην ἀποσπῶντος. ὁ μὲν οὖν ἔκειτο καὶ σχῆμα

Phocas occultabat veritatem, et Dionysium veritus et paratum sibi sciens totique suo generi interitum a Callirrhoë, si quid illa rerum gestarum rescisceret. Quum itaque peruvicaci constantia negaret, peregrinos huc appullos, Dionysius causam coepit habere suspectam, quasi grauiore in caput suum struerentur insidiae; et ira candens totam et flagra postulat in Phocam, neque in hunc solum, sed et omnes agri operae conuocatae; ut qui certo crederet, se in adulterium inquirere. Intelligens ergo Phocas, ubi verteretur discriminis, siue eloqueretur, siue premeret rem; Soli tibi, ait, here, verum dicam. Dimittis omnibus: En, ait, soli fumus. Cave mihi porro mendacii quidquam. Dic verum, etiam si malum sit. Malum quidem, here, nullum est. Imo bona ingentia tibi commemoraturus sum. Quandoquidem vero illa narrationis initia retrica sunt, non propterea commouearis, quae-so, neque moerorem concipias, sed exspecta, donec totum negotium ceperis. Habet enim bonum finem. Sublimis ad haec promissa Dionysius auribus ab ore narraturi pendebat. Ne cessa, inquit, sed actutum expone. Occipit igitur Phocas: Ttirem huc appulit ex Sicilia, et Syracusanorum legati, Callirrhoën a te repetituri. Emori ad haec Dionysius et oculis nocte suffusus caligare. Imaginabatur enim sibi, iam praesentem intare Chazrean, et abstractam Callirrhoën rapere: mortuoque plane non dispar et habitu et

2. Διονύσιον γινώσκων καὶ διδῶς.
16. Legendum ἀπαγγέλλαν, B.

17. βράδιον.

καὶ χρεῶμα νεκροῦ ποιήσας. Φωκᾶς δὲ ἐν ἀπορίᾳ καθεστήκει, καλέσαι μὲν οὐδένα θελων, ἵνα μὴ τις αὐτῷ μάρτυς γενῆται τῶν ἀπορρήτων. μόλις δὲ καὶ κατ' ὀλίγον αὐτὸς τὸν δεσπότην ἀνεκτίησάτο· Θάρρει, λέγων, Χαιρέας τέθνηκεν· ἀπόλωλεν ἡ ναῦς. οὐδεὶς ἐστὶ φόβος. Τὰτα τὰ ῥήματα ψυχὴν ἐπέθηκε Διονυσίῳ, καὶ κατ' ὀλίγον πάλιν ἐν ἑαυτῷ γινόμενος ἀκριβῶς ἐπιθυμῶν πάντα, καὶ Φωκᾶς διηγείτο τὸν ναύτην, τὸν μνηύσαντα, πόθεν ἡ τριήρης, καὶ διὰ τίνα πλέεσι, καὶ τίς οἱ παρόντις· τὸ στρατήγημα τὸ ἴδιον ἐπὶ τοὺς βαρβάρους, τὴν νύκτα, τὸ πῦρ, τὸ ναυάγιον, τὸν φόνον, τὰ δεσμά. Καθάπερ οὖν νεφός, ¹⁰ ἡ σκότος, ἀπεκάλυψε τῆς ψυχῆς Διονύσιον, καὶ περιπτυσάμενος Φωκᾶν· Σὺ, φησὶν, εὐεργετὴς ἐμὸς, σὺ κηδεμὼν ἀληθὴς καὶ πιστότατος ἐν τοῖς ἀπορρήτοις. διὰ σὲ Καλλιρρόην ἔχω καὶ τὸν υἱόν. ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν σοι προσέταξα Χαιρέαν ἀποκτεῖναι· σὺ δὲ ποιήσαντος οὐ μέμφομαι. τὸ γὰρ ἀδίκημα Φιλοδεσποτον. τῷτο μόνον ἀμελῶς ἐποίησας, οὐκ ἐπολυπραγμότησας, πότερον ἐν τοῖς τεθνηκόσι Χαιρέας ἐστίν, ἢ ἐν τοῖς δεδεμένοις. καὶ δεῖ ζητῆσαι τὸν νεκρόν. καὶ γὰρ ἐκείνος ἂν ἐτυχὲ τάφῳ, κἀγὼ βαβαιότερον ἔσχον τὸ θάρρειν. οὐ δύναμαι δὲ νῦν ἀμεγέμῳως εὐτυ-

colore iacebat. Id quod Phocan in magnam coniecit perturbationem et consilii inopiam. Nam aduocare quemquam non audebat, ne quis ipsi testis et arbiter secretorum fieret. Ut aegre tandem et per gradus heri iam fugientes reuocauerat spiritus: Confide modo, ait, here. Chaereas mortuus est. Petiit nauis. Nullus hic timori locus. Haec verba Dionysio rursus indiderunt animam, ut sibi redditus diligentem porro singula requireret. Phocas illi nautam memorat, cuius indicio didicerat, unde et qui essent aduenae, et qua venissent destinatione; item artes, quibus impotuisset praesidio barbaro; noctem, ignem, naufragium, caedem, vincula. Sic Dionysius ab animo suo ceu nubem, aut tenebras, discussit, et amplexatus Phocan. Tu benefactor es meus, ait, tu verus tutor et fidissimus in rebus, quas vulgari fas non est. Per te Callirrhoen habeo, et filium. Non ego equidem te Chaeream caede aggredi iussissem; at quum feceris tamen, non reprehendo. Iniquitas enim haec amoris in herum opus fuit. Hoc solum negligenter fecisti, quod, sine mortuos inter, an captiuos, Chaereas, anxia cura non indagasti. Etiam, si certo noueras, esse mortuum, oportuerat ta. en cadauet tollete. Tum enim et illi supremus honos contigisset, et mihi firmitate nisi talo confidentia. Nunc autem plene frui meis bonis et hinc sollicitu-

10. Nondum Reiskii coniectura locus persanatus est. Forte καθάπερ ἐν νέφει, ἢ σκότει, ἀπεκάλυψε τὴν ψυχὴν Διονύσιος. B. — Abreith. Dil. Th. p. 274. „Excidit fortasse ἀφανισθῆν, et dederat: καθάπερ ἐν νέφει, ἢ σκότει, τῆς ψυχῆς ἀφανισθῆν ἀπεκάλυψε Διονύσιον, ceu nube

ac tenebris discussis sibi redditus est Dionysius.

11. Διονύσιος.

12. εὐεργέτης.

16. Mallet ἐπὶ τῇ ἐπολυπραγμότη-

σας — B.

17. ἴδαι.

χαῖν διὰ τοὺς δεδωμένους. οὐδὲ γὰρ τοῦτο ἴσμεν, ὅπου τις αὐτῶν ἐπράθη.

- ἡ. Προσάξας δὲ Φωκᾶν τὰ μὲν ἄλλα τῶν γεγενομένων φανερώς διηγείσθαι, δύο δὲ ταῦτα σιγᾶν, τὸ ἴδιον στρατήγημα, καὶ ὅτι ἐκ τῆς τριήρης τινὲς ἐτι ζῶσιν, παραγίνεσθαι πρὸς Καλλιρρόην σκυθρωπός· εἶτα συγκαλέσας πεισθύντα τοὺς ἀγροίκους, ἵνα ἡ γυνὴ πυθομένη τὰ συμβάντα βεβαιωτέραν ἤδη λάβῃ περὶ Χαιρέα τὴν ἀπόγνωσιν. ἔλθόντες δὲ διηγῶντο· πάντες δὲ ἡδέσαν· Ὅτι βάρβαροι ποθὲν λησάινυκτος καταδραμόντες ἐπέπρησαν Ἑλληνικὴν τριήρη, τῆς προτέρας ὀρμισθεῖσαν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς· καὶ μεθ' ἡμέραν εἶδομεν αἵματι μεμιγμένον ὕδωρ καὶ νεκρούς ὑπὲρ τῶν κυμάτων φερομένους. Ἀκούσασα ἡ γυνὴ τὴν ἐσθῆτα περιεῖρξάτο· κόπτεσθαι δὲ τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὰς παρειάς, ἀνέδραμιν εἰς τὸν οἶκον, ὅπῃ τὸ πρῶτον εἰσῆλθε πρᾶθεισα. Διούσιος δὲ ἐξῆσάν ἐδωκε τῷ πάθει, φοβόμενος, μὴ γένηται φορτικός, ἀν ἀκαίρως παρῇ. πάντας οὖν ἐκέλευσεν ἀπαλλαγῆναι, μόνην δὲ προσεδρεύειν Πλάγγωνα, μή τι ἄρα δεινὸν αὐτὴν ἐργάσεται. Καλλιρρόη δὲ ἡρεμίας λαβομένη, χαμαὶ καθισθεῖσα, καὶ κύνιν τῆς κεφαλῆς καταχάσασα, τὰς κόμας σπαράξασα, τοιάτων ἤρξατο βοῶν·
- 20 Ἐγὼ μὲν προαποθανεῖν ἢ συναποθανεῖν ἠύξάμην σοι, Χαιρέα, πάντως δὲ μοι καὶ ἐπαποθανεῖν ἀναγκαῖον. τίς γὰρ ἐτι λείπεται ἑλπίς, ἐν τῷ ζῆν με κατέχουσα. δυσυχῶσα μέχρι νῦν ἐλογιζόμην·

dine propter captivos nequeo. Ignoramus enim, quo eorum quisque venditus sit.

10. Postquam itaque Phocan iusserat reliqua omnia palam narrare praeter haec duo, dolum suum, et quod viui supersint aliqui de trireme, ipse fronte austerâ tristisque Callirhoën adit; tum rusticos rerum gnaros aduocat, quo ipsa, interrogando et audiendo totum edocta casum, pleniorum porro de Chaerea desperationem animo indueret. Ut aduenerunt, omnes ceu rem notissimam narrant: Barbari vnde vnde larrones, noctu facto incurfu, triremem pridie ad istud litus appulsam accenderunt. Postero mane vidimus inquinatum sanguine mare, et iactata fluctibus cadauera. Ad haec Callirhoë saeuus manibus lacerare vestes, oculosque et genas plangere, et adscendere in conclave, quo primum post venditionem deducta fuerat. Affectui cursum liberum dabat Dionysius, importunus fieri veritus, si intempestive adesset, iubetque omnes abire, solam assidere Plangonem, ne quod sibi forte malum inferret Callirhoë. Quae nocta secessum, humi desidens, aggesto in caput puluere, passosque laniata capillos, instaurat tales querimonias: Ego equidem optabam tua praecedere fata, Chaerea, vel ea comitari. Nunc autem mortuus, quandoquidem aliter fieri nequit, morte affectandus es. Nam quae, amabo, spes superat, in vita me retinens? Hucusque reputabam in

ὄψομαί ποτε Χαιρέαν, καὶ διηγήσομαι αὐτῷ, πόσα πέπονθα δι' ἐκείνον. ταῦτά με ποιήσει τιμιωτέραν αὐτῷ. πόσης ἐμπλησθήσεται χαρᾶς, ὅταν ἴδῃ τὸν υἱόν. ἀνόνκτά μοι πάντα γεγνησιν, καὶ τὸ τέκνον ἤδη περισσόν. προσετίθη γάρ μιν τοῖς κακοῖς ὀρφανός. ἄδικε Ἀφροδίτη, σὺ μόνῃ, σὺ μόνῃ Χαιρέαν εἶδες, ἐμοὶ δὲ οὐκ ἐδείξας αὐτὸν ἐλθόντα. ληστῶν χερσὶ παρεδωκας τὸ σῶμα τὸ καλόν. οὐκ ἠλέησας τὸν πλεύσαντα διὰ σέ. τοιαύτη θεῶ τις ἂν προσεύχοιτο, ἥ τις τὸν ἰδίον ἱκέτην ἀπεκτείνας. οὐκ ἐβοήθησας ἐν νυκτὶ φοβερῷ φονευόμενον ἰδῶσα πλησίον σε μισθῶν καλόν, ἐρωτικόν. ἀφείλω μιν τὸν ἡλικιώτην, τὸν πολίτην, 10 τὸν ἐραστὴν, τὸν ἐρώμενον, τὸν νυμφίον. ἀπόδος αὐτῷ μοι καὶ τὸν νεκρόν. τίθῃμι, ὅτι ἐγενήθημεν ἡμῖς αὐτοχέστατοι πάντων. τί δὲ καὶ ἡ τριήρης ἠδίκησε, καὶ βαρβαροὶ κατέκαυσαν αὐτήν, ἥς οὐκ ἐκράτησαν ἠδὲ Ἀθηναῖοι. νῦν ἡμῶν ἀμφοτέρων οἱ γονεῖς τῇ θαλάσῃ παρακάθηνται, τὸν ἡμέτερον κατάπλυν περιμένοντες, καὶ ἥ τις ἂν ναῦς πόρρωθεν ὀφθῇ, λεγσιν· Χαιρέας Καλλιρρόην ἄγων ἔρχεται. τὴν κοίτην ἡμῖν εὐτρεπίζοι τὴν νυμφικὴν, κοσμηται δὲ θάλαμος, οἷς ἴδιος οὐδὲ τάφος ὑπάρχει. θάλασσα μισρὰ, σὺ καὶ Χαιρέαν εἰς Μίλητον ἤγαγες φονευθῆναι, καὶ ἐμὲ πρᾶθῆναι.

20

miseriis meis: Videbo tandem aliquando Chaeream, et narrabo, quot et quanta propter eum passa fuerim. Illa me cariores ipsi facient. Quanto plenus gaudio exultabit ad filii conspectum? Omnes hae meae cogitationes in vanum abierunt. Iam puer superuacaneus et molestus est. Orbis enim reliquis meis malis adiectus est. Iniqua Venus! Tu sola, tu sola Chaeream vidisti, mihi vero non monstrasti praesentem et tantam viam emenum. Latronum manibus tradidisti pulchrum corpus, eius non miserta, qui se tui causa mari credidit. Tali quis deae vota fecerit! quae ipsa tuum supplicem occidisti. Non tulisti suppetias in horribili nocte, quum iam videres prope te obruncandum pulcherrimum iuvenem amoris plenum? abstulisti mihi aequalem, ciuem, amantem, redamatum, sponsum. Redde mihi nunc vel mortui corpus. Concessero, nos omnium fuisse natos infelicissimos. Quid offecit tibi triremis? ut barbari eam concremarent: quam ne Athenienses quidem in suam potestatem redegerunt. Nunc utriusque nostrum parentes mari affident, aduentum nostrum operientes, et quaecunque navis procul compareat, dicunt: Chaereas Callirrhoen adducens venit. Torum nobis parant genialem; thalamus ornatur, quibus iacere in suis sepulcris non contigit. Scelestum mare, tu et Chaeream Miletum duxisti, ut ferro caderet, et me, ut venirem,

ΧΑΡΙΤΩΝΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΕΩΣ

ΤΩΝ ΠΕΡΙ

ΧΑΙΡΕΑΝ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΡΡΟΗΝ
ΕΡΩΤΙΚΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ
ΛΟΓΟΣ Δ.

CHARITONIS APHRODISIENSIS

AMATORIARVM NARRATIONVM
DE

CHAEREA ET CALLIRHOE
LIBER QVARTVS.

α. **Τ**αύτην μὲν οὖν τὴν νύκτα Καλλιρρόη διήγειν ἐν Θρήναις, Χαιρέαν ἔτι ζῶντα πενθῶσα. μικρὸν δὲ καταδραθεῖσα ὄναρ ἰώρα ληστήριον βαρβάρων πῦρ ἐπιφέροντας, ἐμπιπραμένην δὲ τριήρη, Χαιρέα δὲ βοηθῶσαν ἑαυτήν. ὁ δὲ Διονύσιος ἐλυπεῖτο μὲν, ὁρῶν τευχομένην τὴν γυναῖκα, μὴ ἄρα τι καὶ τῷ κάλλει αὐτῇ παραπόληται εἰς τὸν ἰδίον ἔρωτα. λυσitteλεῖν δὲ ὑπελάμβανε, τὸν πρότερον ἄνδρα βεβαίως αὐτὴν ἀπογονῶνα. θέλων οὖν ἐνδείξασθαι σοφίαν καὶ μεγαλοψυχίαν, ἔφη πρὸς αὐτήν· Ἀνάστηθι, ὦ γυναῖκα, καὶ τάφον κατασκευάσον τῷ τάλαιπῶρῳ. 10 τὰ μὲν ἀδύνατα σπύδεις, ἀμελεῖς δὲ τῶν ἀναγκαίων; νόμιζε, ἐφισηκότα σοι λέγειν αὐτόν·

Θάπτει μὲ ὅττι τάχιστα πύλας Ἀΐδαο περήσω.

1. Noctem illam sic quidem inter fletus transigebat Callirhoë, Chaeream adhuc viuum lugens. Paullum dein conuiuens in somnum videns agmen laronum barbarorum cum igni accurrens, et conflagentem triremem, se autem Chaereae opitulantem. Doloze autem Dionysium afficiebat, quod videret, vxorem corpus adeo suum afflictare, et verebatur, ne quid inde pulchritudini, amoris sui damno, decederet; rebusque suis conducere putabat, si prioris illa mariti spem prorsus in perpetuum abiiceret. Monstraturus itaque simul egregium suum vxoris amorem, et animi celsitudinem; Surge, ait, o mea, miseroque para sepulcrum. Quid vrgues adeo, quae fieri nequeunt, negligis, quae necesse est? Cogita, adstantem illum tibi dicere:

Me sepeli, portas Plutonis ut ocyus intrem.

6. Lectionem et distinctionem huius loci defendit, et vsum particulae *sic*, quo indicat consilium, illustrat Abresch. Dil. Th. p. 476.

καὶ γὰρ εἰ μὴ τὸ σῶμα εὖρηται τῷ δυσυχῆς, ἀλλὰ νόμος οὗτος ἀρχαῖος Ἑλλήνων, ὥς τε καὶ τοὺς ἀφανεῖς τάφοις κοσμεῖν. Ἐπεισε ταχέως. τὸ γὰρ πρὸς ἡδονὴν εἶχεν ἡ συμβαλία. Φροντίδος οὖν ἐμπιστάσης, ἐλώφησεν ἡ λύπη, καὶ διαναστᾶσα τῆς κλίνης κατεσκόπει χωρίον, ἐν ᾧ ποιήσει τὸν τάφον. ἤρσσε δὲ αὐτῇ πλησίον τῷ νεῷ τῆς Ἀφροδίτης, ὥς τε καὶ τοὺς αὖθις ἔχειν ἔρωτος ὑπόμνημα. Διονύσιος δὲ ἐφθόνησε Χαιρέα τῆς γειτνιασσεως, καὶ τὸν τόπον τῆτον ἐφύλαττειν ἑαυτῷ. Θέλων οὖν ἅμα καὶ τριβὴν ἐγγενέσθαι τῇ Φροντίδι· Βαδίζωμεν, ὦ γυναῖ, φησὶν, εἰς αἶψα, καὶ κείτ' πρὸ τῆς πόλεως ὑψηλὸν καὶ ἀρίδην κατασκευάσωμεν ἰοτάφον·

Ὡς κεν τηλεφανὴς ἐκ ποντόφιν ἀνδράσιν εἴη.

καλοὶ δὲ Μιλησίων εἰσὶ λιμένες, εἰς οὓς καθορμίζονται καὶ Συρράκῃσιοι πολλάκις. οὐκὲν οὐδὲ παρὰ τοῖς πολίταις ἀκλεᾶ τὴν Φιλοτιμίαν ἔξει. Ὁ λόγος ἤρσσε Καλλιρρόην, καὶ τότε μὲν ἐπέσχε τὴν σπαρτήν. ἐπειδὴ δὲ ἦκεν εἰς τὴν πόλιν, ἐπὶ τίνος ὑψηλῆς κτίδος οἰκοδομεῖν ἤρξατο τάφον, πάντα ὅμοιον τῷ ἰδίῳ τῷ ἐν Συρράκῃσαις, τὸ σχῆμα, τὸ μέγεθος, τὴν πολυτέλειαν, καὶ οὗτος δὲ, ὡς ἐκεῖνος, ζῶντος. ἐπεὶ δὲ ἀφθόνοις ἀναλώμασι καὶ πολυχρησίᾳ ταχέως τὸ ἔργον ἡνύσθη, τότε ἤδη καὶ τὴν ἐκκομιδὴν ²⁰ ἐμμήσατο τὴν ἐπ' αὐτῷ. προηγύλλετο μὲν γὰρ ἡμέρα ῥητῆ. συνῆλθε δὲ εἰς ἐκεῖνον οὐ μόνον τὸ Μιλησίων πλῆθος, ἀλλὰ καὶ

Eriamfi corpus miseri non fuit inuentum, attamen haec antiqua Graecorum lex est, etiam non comparentes tumulis honorare. Facile fuit persuadere. Nam consilium erat per se non iniucundum. Ea subnata occupatione, relevatus non parum sedatusque fuit moeror. Illa enim, relicto toro, locum faciendo tumulo circumspiciebat, et placebat prope sanum Veneris fieri, ut id hoc alterum quoque habcret amoris monumentum. Sed Dionysius invadebat istam Chaereae vicinitatem, ut qui sibi locum servuabat; et, protrahere quoque mulieri cupiens occupationem: In urbem redeamus, ait, o mea, ibique ante moenia sublimē struamus et late conspicuum cenotaphium:

Quod procul et nautas feriat cursuque moretur.

Pulchri sunt Milesiorum portus, ubi saepius quoque subeunt tui Syracusani. Habebis ita ambitionem apud ciues quoque non ingloriam. Placuit consilium Callirrhoeae, sepositaque tum cura istac, ut rediit in urbem, aedificare in editore quodam litore monumentum instituebat, exacte simile suo Syracusis, et habitu formaque, et magnitudine, et splendore. Hoc etiam, ut illud, viuo sacrum. Citoque perfecto opere, quandoquidem nullis parcebatur sumtibus, et frequens incumbibat operarum manus, ipsum iam Chaereae funus imitatione referri. Indicta dies religioni destinata. Confluxerunt eo tempore et Milesiorum populus et Ioniae fere totius multitudo. Etiam

6. καὶ τῶτα.
22. κενόν.

22. In εἰς ἐκεῖνον Abresch. Dil. Thue.
p. 223. intelligit τάφον, quod hic du-

τῆς Ἰωνίας σχεδὸν ὅλης. παρῆσαν δὲ καὶ δύο σατράπαι κατὰ καιρὸν ἐπιδημῶντες, Μιθριδάτης ὁ ἐν Καρίᾳ, καὶ Φαρνάκης δὲ ὁ Λυδίας. ἡ μὲν οὖν πρόφασις ἦν, τιμῆσαι Διονύσιον, ἡ δὲ ἀλήθεια, Καλλιρρόην ἰδεῖν. ἦν δὲ καὶ κλεῖος μετὰ τῆς γυναικὸς ἐπὶ τῆς Ἀσίας πάσης, καὶ ἀνέβαινεν καὶ μέχρι τῆ μεγάλῃ βασιλευσας ὄνομα Καλλιρρόης, οἷον οὐδὲ Ἀριάδνης, οὐδὲ Λήδας. τότε δὲ καὶ τῆς δόξης ευρεθῆ κρείττων. προῆλθε γάρ μελανεῖμων, λευκὴν τας τρίχας, ἀστράπτουσα δὲ τῷ προσώπῳ, καὶ, παραγουμένησά τους βραχίονας, ὑπὲρ τὴν Λευκώλειον καὶ Καλλίσφυρον ἐφαίνετο, ποτὰς Ὀμήρου. οὐδεὶς μὲν οὖν ἔδδ' ἐκ τῶν ἄλλων τὴν μαρμαρυγὴν ὑπὲρνευε τῇ κάλλει, ἀλλ' οἱ μὲν ἀπεστράφησαν, ὡς ἀκτῖνες ἡλιακῆς ἐμπροσθίας, καὶ προσεκύνησαν. ἔπαθόν τι καὶ παῖδες. Μιθριδάτης δὲ, ὁ Καρίας ἐπαρχος, ἀχανὲς κατέπιπεν, ὥσπερ τις ἐξ ἀπροσδοκῆτος σφενδόνης βληθεὶς, καὶ μόλις αὐτὸν οἱ θεραπευτῆρες ὑποβασάζοντες ἔτρεον. ἐπὶ ὀμπνευε δ' εἰδῶλον Χαιρέας πρὸς τὴν ἐν τῷ δακτυλίῳ σφραγίδα διατυπωθεῖν. καλλίστην δὲ οὖσαν τὴν εἰκόνα προσέβλεψεν οὐδεὶς, Καλλιρρόης παρέσης, ἀλλ' ἐκεῖνὴ μόνῃ τοὺς ἀπάντων ἐδημαγώγησεν ὀφθαλμοῖς. πῶς αὖ τις δηγήσεται κατ' ἀξίαν τὰ τελευταῖα τῆς πομπῆς; ἐπεὶ γὰρ 20 ἐγένοντο τῇ τάφῳ πλησίον, οἱ μὲν κομίζοντες τὴν κλίνην ἔθηκαν.

aderant duo satrapae, tum forte Mileti degentes, Mithridates Cariae, Pharnaces Lydiae, per causam cohonestandi Dionysii, sed mens eorum erat Callirrhoen videre, foeminam nominis non in Asia minore tantum, sed et apud magnum regem celeberrimi, quale quid neque Ariadnae, neque Ledaes, contigit. Sed vicit aspectus opinionem et spem. Prodibat enim pullata, solutis capillis, oculis quasi fulgurans, brachiis non omnino quidem nudis, ut celebratas candidis cubitis, et pedibus pulchris apud Homerum deas superaret. Nemo sane caeterorum fulgur pulchritudinis ferebat, sed partim avertabant vultum, ut tolemus illapso solis radio, partim humi figebant adorantes. Ipse pueri se moveri sentiebant. Mithridates vero, Cariae praefectus, procidebat, vocis et sensuum inops:

Librata ceu quem funda saxo perculit

Non cogitantem.

Vix illum manibus pedibusque sublatum ministri a corporis cura et custodia ferebant. Pompam vero Chaetreae praecedebat imago, efficta ad illam in annuli pala, quam, vult pulcherrimam, nemo ramen, dum aderat Callirrhoë, respiciebat; adeo omnium illa oculos in vna se, quasi fascinis illeptos, fixerat. Quomodo quis extrema pompae digne exsequatur? nam ut venerant prope sepulcrum, ponebant lectum, qui portauerant; in quem descendit

plici potestate positum sit, et cum sepulcrum, cum exsequiatur, indicet.

12. ἐμπροσθίας. οἱ δὲ καὶ προσεκύνησαν.

14. Pro σφενδόνης Abresch. Dil. Th. p. 256. emendat σφενδόν.

ib. Iambus est, forte ex Euripide.

16. σφραγίδα.

ἀναβᾶσα δὲ ἐπ' αὐτὴν ἡ Καλλιρρόη Χαίρεα περιχύθη, καὶ καταφιλῶσα τὴν εἰκόνα· Σὺ μὲν ἔθαψας ἐμὲ πρῶτος ἐν Συρρακῆσαις, ἐγὼ δὲ ἐν Μιλήτῳ πάλιν σέ. μὴ γάρ μεγὰλα μόνον, ἀλλὰ καὶ παράδοξα δυσυχῆμεν· ἀλλήλους ἔθαψαμεν. οὐκ ἔχει δὲ ἡμῶν ἡδέτερος οὐδὲ τὸν νεκρόν. Τύχη βάσκανε, καὶ ἀποθανῶσιν ἡμῖν ἐφ' ὅθνησας κοινὴν γῆν ἐπιθέσθαι, καὶ φυγάδας ἡμῶν ἐποίησας καὶ τοὺς νεκρούς. Θρῆνον ἐξέρρηξε τὸ πλῆθος, καὶ πάντες, οὐχ ὅτι τεθνηκε, Χαίρεαν ἤλεον, ἀλλ' ὅτι τοιαύτης γυναικὸς ἀφ' ἧρητο.

β. Καλλιρρόη μὲν οὖν ἐν Μιλήτῳ Χαίρεαν ἔθαπτε, Χαίρεας 10 δὲ ἐν Καρία δεδεμένος εἰργάζετο. σκάπτων δὲ, τὸ σῶμα ταχέως ἐξετρυχώθη. πολλὰ γὰρ αὐτὸν ἰβάρει, κόπος, ἀμέλεια, τὰ δίσματα, καὶ τῶν μαλλον ὁ ἔρως. ἀποθανεῖν δὲ βυλόμενον αὐτὸν οὐκ εἶα λεπτή τις ἐλπίς, ὅτι τάχα ποτὲ Καλλιρρόην ὄψεται. Πολύχαρμος οὖν, ὁ συναλούς αὐτῷ φίλος, βλέπων Χαίρεαν ἐργάζεσθαι μὴ δυνάμενον, ἀλλὰ πληγὰς λαμβάνοντα, καὶ προπηλακίζόμενον αἰσχεῶς, λέγει πρὸς τὸν ἐργασόλον· Χωρεῖον ἡμῖν ἀπομέρισον ἐξαίρετον, ἵνα μὴ τὴν τῶν ὅλων δεσμοτῶν ραθυμίαν ἡμῖν καταλογίζῃ. τὸ δὲ ἴδιον μέτρον αὐτοὶ ἀποδώσομεν πρὸς ἡμέραν. Πείθεται καὶ δίδωσιν. ὁ δὲ Πολύχαρμος, οἷα δὲ 20 νεανίας ἀνδρικός τὴν φύσιν, καὶ μὴ δακλύων ἔρωτι, χαλεπῶ τυραννῶ, τὰς δύο μοῖρας αὐτὸς σχεδὸν εἰργάζετο μόνος, πλεονε-

Callirrhoe, totamque se super imaginem effudit, et osculis confixit. Tu me quidem prior Syraculis extulisti. At ego te inuicem Mileti. Nos non magnas tantum, sed et permixtas atque insolitas experti sumus calamitates. Unus alterum sepeliuimus, et neuter alterius habet vel exuias. Liuida Fortuna, vel mortuis inuidisti communem terram inspergere. Etiam reliquias nostras fecisti exules. Erupit ad haec in lamentationes promiscua multitudo, et Chaeream, non quod obisset, sed quod tali spoliatus esset vxore, miserabantur.

2. Itaque Chaeream Callirrhoe quidem Mileti sepeliebat. In Caria vero ille catenatus opus faciebat. At terram fodiendo corpus eius conficiebatur subito, ut quem multa grauarent immensis labor, incuria corporis, compedes, et amor omnium maxime. Nam vel mori cupientem, non sinebat tamen tempus aliqua spes reuiscendae forte Callirrhoe. Amicus ergo Polycharmus, captiuitatis socius, eum videns labori imparem, ideoque plagis obteri et indignissimis haberi modis, operum dispensatori ait: Assigna nobis distinctam agri partem, ne vniuersorum carenariorum pigriria et nobis imputetur. Nos tibi pensum nostrum in dies absolutum dabimus. Annuit precibus et assignat. Tum Polycharmus, iuuenis firmus et robustus, neque crudelissimi tyranni, Amoris, mancipium, portiones fere duas ipse solus

κτῶν ἐν τοῖς πόνοις ἡδέως, ἵνα περισώσῃ τὸν Φίλον. καὶ οὗτοι μὲν ἦσαν ἐν τοιαύταις συμφοραῖς, ὧς μεταμανθάνοντες τὴν ἐλευθερίαν. ὁ δὲ Μιθριδάτης, ὁ σατράπης, ἐπανῆλθεν εἰς Καρίαν, οὐ τοῖστος, οἷος εἰς Μίλητον ἐξῆλθεν. ἀλλ' ὥχρός τε καὶ λεπτός, οἷα δὴ τραῦμα ἔχων ἐν τῇ ψυχῇ θειρόν τε καὶ γλυκύ. τηκόμενος δὲ ὑπὸ τῇ Καλλιρρόῃς ἔρωτος παντὶς ἂν ἐτελεύτησεν, εἰ μὴ τοιαῦσδ' εἴ τινας ἐτύγχανε παραμυθίας. τῶν γὰρ ἐργατῶν τινες, τῶν ἅμα Χαιρέα δεδωμένων· ἐξακίδεκα δὲ ἦσαν τὸν ἀριθμόν, ἐν οἰκίσκῳ σκοτεινῷ καθειργμένοι· νύκτωρ διακόψαντες τὰ δεσμά,
 10 τὸν ἐπιστάτην ἀπέσφαξαν, εἴτα θρασυμόν ἐπεχείρησαν. ἀλλ' οὐ διέφυγον. οἱ γὰρ κύνες φυλάσσοντες ἐμήνυσαν αὐτούς. Φωραθίντες οὖν ἐκείνης τῆς νυκτός ἐδεθσαν ἐπιμελέτερον ἐν ξύλῳ πάντες. μεθ' ἡμέραν δὲ ὁ οἰκονόμος ἐμήνυσεν τῷ δεσπότῃ τὸ συμβάν. κάκῃνος, οὐδὲ ἰδὼν αὐτούς, ἔδ' ἀπολογημένων ἀκήσας, εὐθύς ἐκέλευσε τοὺς ἐξακίδεκα τοὺς ὁμοσκήνους ἀναστυρεῖν.
 Προήχθησαν οὖν πόδας τε καὶ τραχήλους συνδεμένοι, καὶ ἕκαστος αὐτῶν τὸν σταυρὸν ἔφερε. τῇ δὲ ἀναγκαίᾳ τιμωρίᾳ καὶ τὴν ἔξωθεν φαντασίαν σκυθρωπὴν προσέθηκαν οἱ κολάζοντες εἰς φόβον παραδέγματος τοῖς ὁμοίοις. Χαιρέας μὲν οὖν ἀπαγόμενος ἐσίγα,
 20 Πολύχαρμος δὲ τὸν σταυρὸν βασιάζων. Διὰ σέ, φησὶν, ὦ Καλλιρρόη, ταῦτα πάσχομεν. σὺ πάντων ἡμῖν τῶν κακῶν αἰτία. Τοσοῦτον δὲ τὸν λόγον ὁ οἰκονόμος ἀκήσας, ἔδοξεν

perficiebat, laborum avarus, et in his amicis, quo conferuaret, anreis contendens. Et hi quidem cum his calamitatibus confictebantur, iero libertatem dediscere coacti. Redit interea in Cariam Mithridates iarrapa, non qualis Milcrum discesserat, sed pallidus et macer, ut feruidum, sed dulce, sub pectore vulnus habens; planeque periisset liquefactus desiderio Callirhoe, nisi tale quid ipsi solamen obuenisset. Derinebantur in eodem cum Chaerea tenebricoso carcere pariter vincti coloni, numero omnes sedecim. Ruptis illi de nocte vinculis magistrum suum occidunt, fugamque moliantur, sed inauspicato. Nam proditi canum vigilania ex fuga retrahuntur. Totum dein istud conubium per istam noctem diligentius in codice vincuntur. De die villicus herum de casu instruit. Ille neque visus, neque auditos homines, sed sub eadem omnes caussa obrutos, statim in crucem agi iubet illos sedecim contubernales. Sic producti vni omnes catenae colla pedesque inferri, suam sibi quisque crucem portabar. Plane in ostentationem terroris eiusdem farinae servilis, necessariae huic castigationi rortores horribilem externum adspexit circumdederant. Raptus itaque ad supplicium Chaereas quidem tacebat, Polycharmus autem crucem baiulans: Propter re, ait, haec omnia patimur, Callirhoe. Tu nobis omnium malorum caussa. Tantum verborum audiens villicus putabat, esse aliquam mulie-

9. ἐξακίδεκα fct. B.
 17. τὸν.

22. τῶν λόγων.
 ib. τοσοῦτον potest accipi pro κατὰ

εἰναί τινα γυναῖκα συνειδυῖαν τοῖς τετολμημένοις. ὅπως οὖν καὶ
 κείνη κολασθῇ, καὶ ζήτησις γένηται τῆς ἐπιβουλῆς, ταχέως τὸν
 Πολύχαρμον ἀπορρήξας τῆς κοινῆς ἀλύσεως πρὸς Μιθριδάτην
 ἤγαγεν. ὁ δὲ ἐν παραδείσῳ τὴν κατίκειτο μόνος ἀλύων, καὶ
 Καλλιρρόην ἀναπλάττων ἐαυτῷ τοιαύτην, ὁποίαν εἶδε πειθῆσαν.
 ὅλος δὲ ὢν ἐπὶ τῆς ἐννοίας ἐκείνης, καὶ τὸν οἰκέτην ἀηδῶς ἐθεάσα-
 το. Τί γάρ, Φησὶν, παρενοχλεῖς; Ἀναγκαῖον, εἶπεν, ὦ δέ-
 σποτα. τὴν γὰρ πηγὴν ἀνιύρηκα τῷ μεγάλῃ αἵματος, καὶ οὗτος
 ὁ κατάρτος ἀνθρωπος ἐπίσταται γυναῖκα μαζὰν συμπράξασαν
 τῷ Φόνῳ. Ἀκῆσας οὖν ὁ Μιθριδάτης συνήγαγε τὰς ὀφρῦς, καὶ 10
 δεινὸν βλέπων. Λέγε, Φησὶν, τὴν συνειδυῖαν καὶ κοινῶν ὑμῖν
 τῶν ἀδικημάτων. Ὁ δὲ Πολύχαρμος ἔξαρκος ἦν εἰδέναί, μὴδὲ
 γὰρ ὅλως τῆς πράξεως κεκοινωνηκίαι. μάστιγες ἤτῃντο, καὶ πῦρ
 ἐφέρετο, καὶ βασανιστηρίων ἦν παρασκευή. καὶ τις ἤδη τῷ σώ-
 ματος ἀπτόμενος αὐτῷ. Λέγε, Φησὶ, τὸ ὄνομα τῆς γυναικός, ἣν
 αἰτίαν ὡμολόγησας εἶναί σοι τῶν κακῶν. Καλλιρρόην εἶπεν ὁ
 Πολύχαρμος. Ἐπληξέ τοῦνομα Μιθριδάτην, καὶ εὐτυχῇ τινα
 ἔδοξεν ὁμωνυμίαν ἔχιν ἐκείνη γυναῖκα. οὐκ ἔτι οὖν προθύμως
 ἐξελέγχειν ἤθελε, δεδοικώς, μὴ καταστῇ ποτὲ εἰς ἀνάγκην ὑβρίσαι
 τὸ ἡδίον ὄνομα. τῶν δὲ φίλων καὶ τῶν οἰκετῶν εἰς ἔρευναν ἀκρι- 20
 βεστῆραν παρακαλόντων. Ἠκέτω, Φησὶ, Καλλιρρόη. Παίοντες

rem ausortum consciam. Vt igitur et haec puniretur, et insidiarum indaga-
 retur origo, diuulsum propere de communi catena Polycharmum rapit ad
 herum: qui in paradiso quodam corpore inquires, et animo aestuans, pro-
 cumbebat, Callirrhoën imaginatione sibi fingens, qualem in luctu viderat;
 totusque haerens in illa imagine et contemplatione, seruum quoque cum
 taedio videbat. Quid enim interpellas occupatum? ait. Atqui opus erat,
 here. Inueni scilicet fontem tam atrocis caedis, et exsecrabile hoc caput
 scelestam mulierem nouit, quae ministerium suum huic facinori commoda-
 uit. Mithridates, ad haec contracta in rugas fronte, et toruum tuens: Dic,
 air, consciam et administram vobis scelerum. Negat scire Polycharmus et
 pernegat; neque enim sibi quidquam et isti facinori commune esse. Po-
 stulari cum flagra, afferri ignis, parari fidiculae. Iam corpore quis correpto?
 Ain tu mulietis nomen, quam modo confitebaris malorum tibi causam esse?
 Callirrhoën, dicebat Polycharmus. Percussit Mithridatem hoc nomen, eius-
 que felicem huic mulieri cum illa Milesia contigisse communionem putabat;
 neque amplius aequae promptus erat ad inquirendum, metuens, ne ad neces-
 sitatem contumelia suauissimum nomen afficiendi redigeretur. Amicis autem
 et domesticis ad rigidius examen instigantibus: Veniat huc Callirrhoë, aita

τοῦτον. Attamen cum nil praeterea
 locutum legas Polycharmum, scripse-
 rat forsan τὴν δὲ etc. Abresch. Dil.
 Th. p. 661.

2. ζήτησις.
 8. αἵματος.
 11. λέγει.

οὐν τὸν Πολύχαρμον ἡρώτων· Τίς ἐστὶ, καὶ πόθεν ἄγασιν αὐτήν.
 Ὁ δὲ ἄθλιος ἐν ἀμνηχανία γενόμενος, καταψεύσασθαι μὲν οὐδε-
 μιᾷς ἤθελε· Τί δὲ μάτην, εἶπε, θορυβεῖσθε ζητῶντες τὴν οὐ
 παρῆσαν. Καλλιρρόης ἐγὼ Συρρακυσίας ἐμνημόνευσα, θυγα-
 τρὸς Ἑρμοκράτους τῆ στρατηγῆς. Ταῦτα ἀκούσας Μιθριδάτης
 ἐρυθρήματος ἐνεπλήσθη, καὶ ἶδεν . . ἐν . . καὶ πᾶ καὶ δάκρυον
 αὐτῆς μὴ θέλοντος προέπεισιν, ὥς καὶ τὸν Πολύχαρμον διασιω-
 πῆσαι, καὶ πάντας ἀπορεῖν τοὺς παρόντας. ὁψὲ δὲ καὶ μόλις ὁ
 Μιθριδάτης συναγαγὼν ἑαυτόν· Τί δὲ σοί, Φησὶ, πρᾶγμα πρὸς
 10 Καλλιρρόην ἐκείνην, καὶ διὰ τί, μέλλων ἀποθνήσκειν, ἐμνημόνευ-
 σας αὐτῆς; ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· Μακρὸς ὁ μῦθος, ὃ δεσποτα,
 καὶ πρὸς οὐδὲν ἐστὶ χρήσιμός μοι. οὐκ ἐνοχλήσω δὲ σε ληρῶν
 ἀκαιρίας, ἀλλὰ δὲ καὶ δέδοικα, μὴ ἐσ . . . Φθάσῃ μὲ ὁ Φί-
 λος. Θέλω δὲ αὐτῷ καὶ συναποθανεῖν. Ἐπεκλάσθησαν αἱ
 ὀργαὶ τῶν ἀκρόντων, καὶ ὁ θυμὸς εἰς ἔλπον μετέπεισε. Μιθριδά-
 τῆς δὲ ὑπὲρ πάντας συνεχύθη, καί· Μὴ δίδιδι, Φησὶν. οὐ
 γὰρ ἐνοχλήσεις μοι διηγόμενος. ἔχω γὰρ ψυχὴν φιλάνθρωπον.
 λέγε πάντα θαρρῶν, καὶ μηδὲν παραλίπῃς· Τίς εἶ, καὶ πόθεν,
 καὶ πῶς ἦλθες εἰς Καρίαν, καὶ διὰ τί σκάπτεις δεδεμένος; μά-
 20 λιστα δέ μοι διήγησαι περὶ Καλλιρρόης, καὶ τίς ὁ φίλος.

Tundentes igitur et ferientes Polycharmum: Quenam est? rogabant; et, unde eam arcessere debent? Miser ille, quid diceret, quidue taceret, nescius, neque foeminam quampiam mendacio inculpandam censens: Quid vero tandem, ait, tumultuamini, quaerentes non praesentem? Callirrhoen ego commemoravi Syracusanam, Hermocratis praetoris filiam. Mithridates ad haec verba rubore perfunditur et sudore diffuebat. Immo nolenti quoque lacrymae excidebant: ut vel ipse Polycharmus obmutesceret, et praesentes omnes ignari et turbati haesitarent. Vix tandem se colligens Mithridates: Quid vero tibi est cum illa Callirrhoë; et quare constitutus in mortis vicinia commemorasti? Longa, here, fabula, neque mihi porro proficua; neque te morabor intempestive garrulus; praetereaue vereor, ne amicus in crucis obeundo supplicio me praevertat, quem ad inferos comitari volo. Infraetae audientium irae, et mutatus in misericordiam serior cecidit. Prae caeteris confusus Mithridates: Ne timeas, ait. Me non moraberis exponens. Animus mihi lenis et benignus contigit. Confusus omnia, nihil inticens, aut celans, profiteor: Quis sis, et unde. Et qui veneris huc. Et quare terram foderis praeferratus. In primis narra mihi de Callirrhoë, et quis ille tuus amicus.

6. Non extrico.

7. θυσιάζειν.

9. Locutionem συνέγειν ἑαυτόν, col-
 ligere se, pluribus locis illustrat Abr.
 Dil. 1° h. p. 500.

10. ἐμνημόνευσα.

13. Pro ἀλλὰ δὲ Abresch. Dil. Th.
 p. 418. scribit ἄμα δὲ, et lacunam sup-
 plet sic: ἐσκολοπισμένος.

ib. ἐπαρκεμένος suppl.

14. ἐπεκλάσθησαν.

γ. Ἡξάτο οὖν ὁ Πολύχαρμος λέγειν· Ἡμεῖς, οἱ δύο
 δεσμῶται, Συρράκῃσι γένος ἐσμέν. ἀλλ' ὁ μὲν ἕτερος νεανίσκος
 πρῶτος Σικελίας δόξη τε, καὶ πλάττω, καὶ εὐμορφία ποτί. ἐγὼ
 δὲ εὐτελής μὲν, συμφοιτητὴς δὲ ἐκείνῃ καὶ φίλος. καταλιπόντες
 οὖν τοὺς γονεῖς ἐξεπλεύσαμεν τῆς πατρίδος, ἐγὼ μὲν δι' ἐκείνον,
 ἐκεῖνος δὲ διὰ γυναῖκα Καλλιρρόην τούτομα, ἣν, δόξας ἀποτε-
 θηκέναι, ἔθαψεν πολυτελῶς, τυμβυρῆχοι δὲ ζῶσαν εὐρόντες εἰς
 Ἰωνίαν ἐπώλησαν. τῆτο γὰρ ἡμῖν ἐμήνυσεν δημοσία βασιανζό-
 μενος Θῆρων ὁ ληστής. ἐπεμψεν οὖν ἡ πόλις Συρράκῃσι τριῆρη
 καὶ πρεσβεις, τοὺς ἀναζητήσοντας τὴν γυναῖκα. ταύτην τὴν 10
 τριῆρη νυκτὸς ὀρεμῶσαν ἐνέπρησαν βάρβαροι, καὶ τοὺς μὲν πολλοὺς
 ἀπέσφαξαν, ἐμὲ δὲ καὶ τὸν φίλον δῆσαντες ἐπώλησαν ἐνταῦθα.
 ἡμεῖς μὲν οὖν σωφρόνως ἐφέρομεν τὴν συμφορὰν. ἕτεροι δὲ τινες
 τῶν ἡμῖν συνδεσμένων, οὓς ἀγνοῶμεν, διαρρήξαντες τὰ δεσμά,
 φόνον εἰργάσαντο, καὶ σὺ κελεύσαντος, τὴν ἐπὶ τὸν σαρκεὶν ἡγόμε-
 θα πάντες. ὁ μὲν οὖν φίλος οὐδὲ ἀποθνήσκων ἐνικάλει τῇ γυ-
 ναικί, προήχθη δὲ αὐτῆς μνημονεῦσαι, καὶ τῶν κακῶν αἰτίαν
 εἰπεῖν ἐκείνῃ, δι' ἣν ἐπλεύσαμεν. Ἔτι λέγοντος αὐτοῦ, Μιθριδά-
 τος ἀνέβόησι· Χαιρέαν λέγεις. Τὸν φίλον, εἶπεν ὁ Πολύχαρμος.
 ἀλλὰ δέομαί σε, δέσποτα, κέλευσον τῷ δημίῳ μὴδὲ τοὺς σαυ- 20
 ροὺς ἡμῶν διαζεῦσαι. Δάκρυα καὶ στεναγμοὶ ἐπηκολύθησι τῷ
 διηγέματι, καὶ πάντας ἐπεμψε Μιθριδάτης ἐπὶ Χαιρέαν, ἵνα
 μὴ φθᾷς τελευτήσας. εὐρον δὲ τοὺς μὲν ἄλλους ἀνηχημένους,

3. Nos duo nexi, sic loqui Polycharmus occipit, gente Syracusani fu-
 mus. Alter quidem iuuenis Siciliae primus, et dignitate, et opibus, et olim
 pulchritudine. Ego vero plebeius quidem, illius tamen sodalis et amicus.
 Relictis et patria et parentibus, mari nos damus, ego quidem illius causa,
 ille vero uxoris suae, cuius nomen est Callirhoe; quam ille mortuam arbi-
 tratus summo funere extulit, sed tumulorum perfossores inuentam viuan-
 tem in Ioniam vendiderunt, ut latro Theron indicauit nobis publice tortus.
 Hanc repetitum misit Syracusana respublica cum legatis triremem, quam in
 statione sua quietam noctu accenderunt barbari, plurimisque occisis, me et
 amicum huc vendiderunt viuos. Fortiter et moderate tulimus hanc cala-
 mitatem; alii autem, nescimus qui, communes nostri carceris incolae,
 ruptis vinculis, perperarunt caedem; adeoque tuo iussu modo nos omnes
 ducebamur ad crucem. Meus interim amicus ne moriens quidem inculpabat
 uxorem suam; ego vero dolore stimulatus acerbo, malorum omnium causam
 appellavi eam, cuius gratia huc nauigauimus. Adhuc loquente Michri-
 dates exclamat: Chaeram ais. Responder Polycharmus: Amicum aio. At
 ego te, here, obsecro, iubeas, ut carnifex cruces nostras ne separet. Narra-
 tionem lacrymae gemitusque sequuntur, totumque simul coctum versus
 Chaeram Michridates dimittit, ne auxilium votaue sua mortuus praeuer-

ἄρτι δὲ ἐκείνον ἐπιβαίνοντα τῷ σαυρῷ. πόρρωθεν οὖν ἐκικράγε-
σαν ἄλλος ἄλλο τι· Φῆσαμ. Κατάβηθι. Μὴ τρώσης. Ἄφεις.
Ὁ μὲν οὖν δῆμιος ἐπίσχε τὴν ὁρμήν. Χαιρέας δὲ λυπούμενος
κατὰβαινε τῷ σαυρῷ. χαίρων γὰρ ἀπηλλάσσεται βίᾳ πονήρας,
καὶ ἔρωτος δυσυχῆς. ἀγομένῳ δὲ αὐτῷ Μιθριδάτης ἀπήντησε,
καὶ περιπτυξάμενος εἶπεν· Ἀδελφὲ καὶ φίλε, μικροῦ με ἐνῆδρευ-
σας ἔργον ἀσβεβὲς ἐργάσασθαι διὰ τὴν ἐγκρατῆ μὲν, ἀλλ' ἄκαι-
ρόν σε σιωπῆν. Εὐθύς ἦν προσέταξε τοῖς οἰκέταις ἄγειν ἐπὶ
λατρά, καὶ τὰ σώματα θεραπεύσαι, ληθαμένοις δὲ περιθῆναι
10 χλαμύδας Ἑλληνικὰς πολυτελεῖς. αὐτὸς δὲ γνωρίμης ἐς τὸ
συμπόσιον παρεκάλει, καὶ ἔθυσ Χαιρέας σωτήρια. πότος ἦν μα-
κρὸς, καὶ ἡδεῖα φιλοφρόνησις, καὶ θυμηδίας οὐδὲν ἐνέδει. προ-
κοπτήσης δὲ τῆς εὐωχίας, Θερμανθεὺς Μιθριδάτης οἶνω καὶ ἔρωτι·
Μὴ γὰρ τὰ δισμὰ καὶ τὸν σαυρὸν ἐλεῶ σε, Χαιρέα, Φησὶν, ἀλλ'
ὅτι τοιαύτης γυναικὸς ἀφῆρέθης. Ἐκπλαγίς ἦν ὁ Χαιρέας
ἀνέκραγε· Ποῦ γὰρ σὺ Καλλιρρόην εἶδες τὴν ἐμήν; Οὐκέτι σὴν,
εἶπεν ὁ Μιθριδάτης, ἀλλὰ Διονυσίᾳ τῇ Μιλησίᾳ νόμῳ γαμηθεῖ-
σαν. ἤδη δὲ καὶ τέκνον ἐστὶν αὐτοῖς. Οὐκ ἐκαρτέρησεν ὁ Χαιρέας
ἀκῆσας, ἀλλὰ τοῖς γόνασι Μιθριδάτη προσπεσών· Ἰκετεύω σε,
20 πάλιν, ὦ δεσποτα, τὸν σαυρὸν μοι ἀπόδος. Χεῖρόν με βασανί-
ζεις, ἐπὶ τοιούτῳ διηγῆματι ζῆν ἀναγκάζων. ἅπιστε Καλλιρρόη,
καὶ πασῶν ἀσβεβιάτη γυναικῶν. ἐγὼ μὲν ἐπράθην διὰ σε, καὶ

teret. Chaeream modo, in crucem vident ire, reliquis iam extinctis facino-
rosis. Clamant igitur e longinquo alii aliud: Parce. Descende. Ne vul-
nera. Sine. Carnifex igitur vim abstinet, et descendit Chaereas de cruce,
non sine dolore. Gaudebat enim vita ærumnosa et amore infelici defungi.
Aduenienti in tanta deducentium corona occurrit Mithridates, et complexus
eum: Frater, ait, et amice, parum aberat, quin constanti quidem tuo, sed
intempestiuo ramen silenrio ad impium facinus me, structis quasi insidiis,
illexisse. Iussi confestim serui iuuenes ad balnea ducere, et curare corpora,
et lotis iniicere pretiosa Græca pallia. Et ipse sacra ob seruatum Chaeream,
conuocatis sodalibus, faciebat. Diu protracta comportatio. Comis officii et
voluptatis nihil quidquam desideratum. Iam profecta epularum hilaritate,
incalescere vino et amore Mithridates, et: Me vero non compedium tuo-
rum, ar, non crucis miseret, Chaerea, sed quod vxore rali spoliatus es.
Percussus his verbis Chaereas: Vbi tu vero vidisti meam Callirrhoe? ait.
Non amplius tuam, sed Dionysii Milessi legitimam vxorem. Habent iam
puerum illi. Non durauit ad hunc nuntium noster, sed prouolurus ad Mi-
thridatis genua: Obsecro, ait, here, redde mihi crucem. Peius me torque-
bis, si post hanc narrationem me viuere cogas. Perfida Callirrhoe, et
omnium mulierum scelestissima! ego venditus fui tua causa, terram fodi,

6. Suspectum hic est ἀνδρευσας, quod
significare debet, *impulisti*. B.

11. σωτήρια. Conf. p. 82. 7.

ἔσκαψα, καὶ τρυγὸν ἐβάσασα, καὶ δημὴν χερσὶ παρεδόθην. σὺ δὲ ἐτρυφας, καὶ γάμους ἔθους, ἐμῷ δεδεμένῃ. οὐκ ἤρκεσεν, ὅτι γυνὴ γέγονας ἄλλα, Χαιρέας ζῶντος, γέγονας δὲ καὶ μήτηρ. Κλαίειν ἤρξαντο πάντες, καὶ μετέβαλε τὸ συμπόσιον εἰς σκυθρωπὴν ὑπόθεσιν. μόνος ἐπὶ τούτοις Μιθριδάτης ἔχαιρεν, ἐλπίδα τινὰ λαμβάνων ἐρωτικὴν, ὡς δυνάμενος ἤδη καὶ λέγειν καὶ πράττειν τι περὶ Καλλιρρόης, ἵνα δοκῇ Φίλῳ βοηθεῖν. Ἄρτι μὲν οὖν, ἔφη, νύξ γάρ ἐστιν, ἀπώμεν, τῇ δ' ὑπεραιά νηφοντες βυλευώμεθα περὶ τῶν. δῖται γὰρ ἡ σκέψις σχολῆς μακροτέρας. Ἐπὶ τῶτοις ἀναστὰς διέλυσε τὸ συμπόσιον, καὶ αὐτὸς μὲν ἀνεπαύετο, 10 καθάπερ ἦν ἔθος αὐτῷ, τοῖς δὲ Συρρακουσίοις νεανίσκοις θεραπείαν τε καὶ οἶκον ἐξαίρετον ἀπέδειξε.

δ. Νύξ ἐκείνῃ φροντίδων μετῇ πάντας κατελαμβάνει, καὶ οὐδεὶς ἐδύνατο καθυθεῖν. Χαιρέας μὲν γὰρ ὠργίζετο, Πολύχαρμος δὲ παρεμυθεῖτο, Μιθριδάτης δὲ ἔχαιρεν, ἐλπίζων, ὅτι, καθάπερ ἐν τοῖς ἀγῶσι τοῖς γυμνικοῖς, ἔφιδρος μὲν ὢν μεταξὺ Χαιρέας τε καὶ Διονυσίου, αὐτὸς ἀκοντὶ τὸ ἄθλον Καλλιρρόην ἀποίσεται. τῆς δ' ὑπεραιας προτεθείσης τῆς γνώμης, ὁ μὲν Χαιρέας εὐθὺς ἤξιος βαδίζειν εἰς Μίλητον, καὶ Διονύσιον ἀπαιτεῖν τὴν γυναῖκα. μὴ γὰρ ἂν μηδὲ Καλλιρρόην ἐμμενῖν ἰδῶσαν αὐτόν. ὁ δὲ Μιθρι- 20 δάτης· Ἐμῷ μὲν ἕνεκα, Φησὶν, ἀπιθι· βάλωμαι γὰρ σὲ μηδε-

gesti furcam, cessi carnifici. Tu vero luxuriabaris interim et nuptias celebrabas, quum ego sub carenis gemerem. Non sufficebat alteri nupuisse, viuo Chaerea, etiam mater debebas fieri. Plorare omnes, et conuiuium in tristis argumentum relabi. Solus in his laetabatur Mithridates, spem nactus aliquam amatoriam, ut qui iam posset, amico visus opitulari, de Callirrhoë dicere et agere liberius. Itaque: iam quidem nox est, ait, abeamus; postero die sobrii et sani de rebus his deliberaturi. Nam consultatio maius otium requirit. Post quae surgens dissoluit conuiuium et cubitum it, quo consueverat, postquam Syracutani iuuenibus priuum ministerium et cubiculum assignasset.

4. Nox illa curarum plena omnes obruebat, et nullus poterat dormire. Chaereas enim stomachabatur: Polycharmus eum demulcebat. Mithridates tandem exultabat ea spe, fore, ut, ceu in gymniciis ludis, interea, dum Chaereas et Dionysius luctando deficerent, ipse subessor positum in medio praemium Callirrhoën solus citra puluerem et sudorem ferret. Altero die iussi suam quisque sententiam promere. Chaereas recta Miletum ire et mulierem a Dionysio repetere censebat; neque enim post suum conspectum ibi mansuram Callirrhoën. Mithridates autem: Quantum quidem in me,

10. Abresch. Dil. Th. p. 617. monet, ἀναπαύεσθαι hic esse somnum capere, καθάπερ ἦν ἔθος αὐτῷ, ut semper consueverat Mithridates, ita ut nihil mutaret in pristina consuetudine; ἐξεί-

ρετον cum ad θεραπείαν, cum ad οἶκον, cessetti monet.

16. Ἐφιδρος, καμέντων μεταξὺ.

17. ἄθλον.

21. Recte scribi μηδὲ μίαν, non μηδε-

μίαν ἡμέραν ἀπεξιῦχθαι τῆς γυναικός. ὄφελον μὴδὲ Σικελίας ἐξήλδετε, μὴδὲ συνέβη τι δεινὸν ἀμφοῖν. ἐπεὶ δὲ ἡ Φιλόκαινος τύχη δεῦμα σκυθρωπὸν ὑμῖν περιτέθεικε, βελεύσασθαι δεῖ περὶ τῶν ἐξῆς φρονιμώτερον. νῦν γὰρ σπεύδεις πάθει μᾶλλον, ἢ λογισμῷ, μὴδὲν τῶν μελλόντων προσρῳμένος. μόνος καὶ ξένος εἰς πόλιν ὑπάρχει τὴν μεγίστην, καὶ ἀνδρὸς πλεσίς καὶ πρωτεύοντος ἐν Ἰωνίᾳ θελεις ἀποσπάσαι γυναῖκα, ἐξαιρέτως αὐτῷ συναφθεῖσαν, ποία δύναμις πεπειθώς; μακρὰν Ἑρμοκράτης σε, καὶ Μιθριδάτης, οἱ μόνοι σύμμαχοι, πενθήσας δυνάμενοι σε μᾶλλον, ἢ βοηθήσας. φοβῶμαι καὶ τὴν τύχην τῆ τόπῃ. δεῖνὰ μὲν ἐκεῖ πέπονθας ἤδη· δόξει δέ σοι τὰ τότε Φιλανθρωπότερα. τότε Μίλητος ἦν. ἐδέσθης μὲν, ἀλλὰ ἐξήσας. ἐπρέσθης, ἀλλὰ ἐμοί· νῦν δὲ, ἂν αἰσθηταὶ Διούσιος ἐπιβελέοντα τοῖς γάμοις αὐτῷ, τίς σε θεῶν δυνήσεται σῶσαι; παραδοθήσῃ γάρ, ἂν παραστῇ, τυράννῳ. καὶ τάχα μὲν οὐδὲ πιστευθήσῃ Χαίρειας εἶναι. κινδυνεύσεις δὲ μᾶλλον, καὶ ἀληθῶς εἶναι σε νομίση. σὺ μόνος ἀγνοεῖς τὴν φύσιν τῆ ἔρωτος, ὅτι οὗτος ὁ θεὸς ἀπάταις χαίρει καὶ ὄρλοις. δοκεῖ δέ μοι πρῶτον ἀποπειραθῆναι σε τῆς γυναικὸς διὰ γραμμάτων, εἰ μέμνητά σε, καὶ Διούσιον θέλει κατα-

20 λιπῆν, ἢ

ait, abire te nihil prohibet. Mallet profecto, te ne per vnum quidem diem a tua fuisset distractum. Vtinam pedem Sicilia nunquam extulissetis. Quando vero nouarum rerum semper cupida fors tam triflem vobis circumposuit personam, sapientius consulere de deinceps agendis oportet. Nunc enim festinas affectu magis, quam ratione, nihil prouidus, nihil cautus futurotum. Solus et hospes abis in urbem, viroque diuiti; et Ioniae primo iunctam solemniter secundum leges et religiones omnes vxorem is abstractum, quibusnam tu confusus viribus et opibus? Longe tibi Hermocrates, longe Mithridates, vnici tui adiutores, lugere te magis, quam tueri, idonei. Etiam loci fortunam vereor. Graui sunt, quae nuper ibi passus es. Sed ea, si cum imminetibus comparentur, humanitas inera tibi videbuntur esse. Miletus erat. Vinciebant te, sed et viuere sinebant. Vendebant te, sed mihi. Nunc autem quis deoruni te eripuerit, si Dionysius insidiantem suo te matrimonio sentiat? Traderis, si quis adit, tyranno, neque forte tibi credetur, te esse. Et si credant denique, vere Chaeream adesse, periclitaberis eo magis. Tu solus ignoras amoris indolem. Deus hic fallacis gaudet et dolis. Ego suaderem prius mulierem tentare per literas, tuine ineminerit, et Dionysium velit deserere, an potius illi

μίαν, et μὴδὲν esse *ne quidem*, obseruat Abresch. Dil. Th. p. 667.

4. πᾶσι.

6. ἀπέρχῃ.

ib. Abresch. Dil. Th. p. 418. mo-

ner, ἀπέρχῃ, aut simile quid, hic requiri.

14. Reisk. in Act. Erud. a. 1751. pro ἂν παραστῇ legendum monet ἄνταρ, *acutulo tyranno*.

Ἐκεῖνα βύλεται οἶκον ὀφέλλειν, ὅς κεν ὀπύει.

ἐπιστολὴν γράψον αὐτῇ· λυπηθῆτω, χαρῆτω, ζητησάτω, καλε-
σάτω. τῆς δὲ τῶν γραμμάτων διαπομπῆς ἐγὼ προνοήσομαι.
βαδίζε καὶ γράφε. Πείθεται Χαιρέας, καὶ μόνος ἐπ' ἐρημίας
γενόμενος ἤθελε γράφειν, ἀλλ' ἔκ ἡδύνατο, δακρύων ἐπιρρέοντων,
καὶ τῆς χειρὸς αὐτῆς τρεμύσης. ἀποκλαύσας δὲ τὰς ἑαυτοῦ
συμφορὰς, μόλις ἤρξατο τοιαύτης ἐπιστολῆς· Καλλιρρόη Χαιρέας.
Ζῶ, καὶ ζῶ διὰ Μιθριδάτην, τὸν ἐμὸν εὐεργέτην, ἐλπίζω δὲ καὶ
σόν. ἐπράθην γὰρ εἰς Καρίαν ὑπὸ βαρβάρων, οἵτινες ἐνέπηρσαν
τρίηρη τὴν καλὴν, τὴν στρατηγικὴν, τὴν τῷ σῷ πατρός. ἐξέπεμψε 10
δὲ ἐπ' αὐτῆς ἡ πόλις πρεσβείαν ὑπὲρ σοῦ. τοὺς μὲν οὖν ἄλλους
πολίτας ἔκ οἱδ' ὁ, τι γεγόνασιν· ἐμὲ δὲ καὶ Πολύχαρμον, τὸν
Φίλον, ἥδη μέλλοντας φονεύεσθαι σέσωκεν ἔλεος ὀσπότη. πάν-
τα δὲ Μιθριδάτης εὐεργετήσας, τῷτο μὲν λελύπηκεν ἀντὶ πάν-
των, ὅτι μοι τὸν σόν γάμον διηγῆσατο. Θάνατον μὲν γὰρ, ἄν-
θρωπος ὢν, προσεδόκων, τὸν δὲ σόν γάμον ἔκ ἤλπισα. ἀλλ'
ἰκετεύω, μετανόησον. κατασπένδω τέτων μὲ τῶν γραμμάτων
δακρυὰ καὶ Φιλήματα. ἐγὼ Χαιρέας εἰμὶ, ὁ σὸς ἐκείνος, ὃν εἶδες
παρθένος εἰς Ἀφροδίτην βαδίζουσα, δὲ ὃν ἠγεύπησας. μνή-
σθητι τῷ θαλάμῳ, καὶ τῆς νυκτὸς τῆς μουσικῆς, ἐν ἣ περῶτον σὺ 20
μὲν ἀνδρὲς, ἐγὼ δὲ γυναῖκες, πᾶσαν ἐλάβομεν. ἀλλὰ ἐξηλο-
τύπησα. τῷτο ἰδίον ἐστὶ Φιλῶντος. δέδωκά σοι δίκας. ἐπράθην,
ἰδύλευσα, ἰδέσθην. μὴ μοι μνησικακῆσης τῷ λακτίσματι τῷ

Amplificare domum, qui praestet nocte maritum.

Scribe ipsi. Contristetur, gaudeat rursus, requirat, vocet te. Ut recte cu-
rentur literae, ego curabo, i modo et scribe. Obedit Chaereas, et in recessu
scribere, ut ut cuperet, nequibat tamen, lacrymis confertim cadentibus ma-
nuque tremente. Vix tandem, deploratis suis miseriis, talem orditur episto-
lam: Callirrhoe Chaereas. Vivo, et vivo per Mithridatem, patronum
meum, spero et tuum. Venditus enim fui a barbaris in Cariam, qui flam-
mis deleverunt triremem illam pulchram, illam praetoriam, illam tui partis.
De caeteris civibus quid factum sit, non novi. Me vero et amicum Poly-
charmum ex ipsis Orci faucibus extraxit heri misericordia. Mithridates
vero, quum caetera omnia pulchre et benigne fecisset, hoc solum, sed omnium
maximo, vulnere me afflixit, quod tuas mihi narravit nuptias. Mortem
equidem expectabam, qui mortalis sum: sed tuas cum alio viro nuptias
nullo modo metuebam. Verum rogo supplex: respice. Litteras has irri-
go meis lacrymis oculisque. Chaereas tuus ego sum: ille, quem virgo vi-
debas in Veneris templum procedens: propter quem noctes inuoluptas egisti.
Memento thalami, et noctis illius myticae, in qua primum tu viri, ego
foeminae, gustum habuimus. Atqui aemulatione peccaui. Hoc proprium
est amanti. Dedi tibi poenas. Venditus fui, lervii, traxi catenas. Ne
mihi calcis praepetis et inconsideratae memoriae serues tenacem nimis et

προπειτῆς. καὶ γὰρ ἐπὶ τρυφὴν ἀνέβην διὰ σε, σοὶ μὴδὲ ἰγκαλῶν. εἰ μὲν οὖν ἔτι μνημονεύσεις, οὐδὲν ἔπαθον. εἰ δὲ ἄλλο τι φρονεῖς, θανάτῳ μοι δώσεις ἀπόφασιν.

ε. Ταύτην τὴν ἐπιστολὴν ἔδωκεν Ὑγίνῳ, τῷ πιστοτάτῳ, ὃ καὶ διοικητὴν εἶχεν ἐν Καρδίᾳ τῆς ὅλης Ἀσίας· παραγυμνωθεὶς αὐτῷ καὶ τὸν ἴδιον ἔρωτα. ἔγραψε δὲ καὶ αὐτὸς πρὸς Καλλιρρόην, εὖνοϊαν ἐπιδεικνύμενος αὐτῇ, καὶ κηδεμονίαν, ὅτι δὲ ἐκείνην Χαίρειαν ἔσωσε· καὶ συμβαλεύων μὴ ὑβρίσαι τὸν πρῶτον ἄνδρα, ὑπισχνύμενος αὐτοῖς στρατηγήσειν, ὅπως ἀλλήλους ἀπολάβωσιν, 10 ἂν καὶ τὴν ἐκείνης προσλάβῃ ψῆφον. συνέπεμψε δὲ τῷ Ὑγίνῳ τρεῖς ὑπηρετάς καὶ δῶρα πολυτελεῖ, καὶ χρυσίον συχρύν. εἶρητο δὲ πρὸς τοὺς ἄλλους οἰκέτας, ὅτι πέμπει ταῦτα Διονυσίῳ, πρὸς τὸ ἀνύποπτον. κειλεύει δὲ τὸν Ὑγίνον, ἐπειδὴν ἐν Περσὶν γίνηται, τοὺς μὲν ἄλλους αὐτῷ καταλιπεῖν, μόνον δὲ αὐτὸν, ὡς Ἰωνά, καὶ γὰρ ἐλλήνισε τὴν Φωνὴν, κατάσκοπον εἰς τὴν Μίλητον πορευθῆναι. εἴτ', ἐπειδὴν μάθῃ, πῶς ἂν χεῖρσται τοῖς πράγμασι, τότε τοὺς ἐκ Περσέως εἰς Μίλητον ἀπαγαγεῖν. ὁ μὲν οὖν ἀπήκει, καὶ ἔπραττε τὰ κελευσμένα. ἡ τύχη δὲ οὐχ ὅμοιον τῇ γνώμῃ τὸ τέλος ἐβράβευσεν, ἀλλὰ μειζόνων πραγμάτων ἐκίνησεν ἀρχήν. 20 ἐπειδὴ γὰρ Ὑγίνος εἰς Μίλητον ἀπηλλάγη, καταλειφθέντες οἱ δῆλοι, τῷ πρᾶκτικώτερος ἔρημοι, πρὸς ἀσωτίαν ὤρμων, ἔχοντες

indelebilem. Et ego tui caussa in crucem tui, nihil incusans tamen. Quod si ergo memior adhuc es mei, nihil accidit mali. Si vero secus sentis, pronuncias mihi feralem sententiam.

5. Hanc Mithridates epistolam Hygino, seruo fidelissimo, tradidit, quem et administratorem omnium in Caria fortunarum suarum habebat, et secreti sui amoris conscium. Ipse etiam Mithridates ad Callirrhoën literas dabat, quibus suam erga ipsam benevolentiam curamque in seruat a se propter eam Chaerea indicabat, primumque virum non insuper habere suadebat; vel exercitum, si opus, illuc ducere velle, quo coniuges sui copiam rursus reciperent; modo illa calculum suum non negauerit. Hygino tres seruos addit, et munera ingentis pretii, et magnam auri vim. Caeteris seruis dilectum, haec Dionysio mitti, ne suspecti forent, aut ipsi suspicarentur. Hyginus vero iussus, ut Prienen esset ventum, relictis ibi conitibus, solus, ut Ion, inam Graece callebat, Miletum rendere speculator, et, postquam viderit, quid agendum, et qui tractandum negotium, tum demum Priene reliquos Miletum abducere. Abire et mandata perficit. Fortuna vero exirum opinioni congruum non contribuit, sed maiorum rerum mouit iuicia. Miletum enim digressio Hygino, serui Prienae relictis sine magistro luccari coeperant, auro

4. Deest Mithridatis nomen. B.

Aor. i. pass. quoque vicem medii habent, qui saepissime alternant.

5. Quamuis vltatius sit παραγυμνωθεὶς, ferri tamen potest. . . . περὶ.

χρυσίον ἄφθονον. ἐν πόλει δὲ μικρᾷ καὶ περιεργίας Ἑλληνικῆς
 πλήρει. ξενικῇ πολυτέλειᾳ τοὺς πάντων ἐπίστρεψεν ὀφθαλμούς.
 ἄγνωστοι γὰρ ἄνθρωποι καὶ τρυφῶντες ἔδοξαν αὐτοῖς, μάλιστα
 μὲν λησαί, θραπέται δὲ πάντως. ἦκεν οὖν εἰς τὸ πανδοχεῖον ὁ
 στρατηγός, καὶ διερευνώμενος εὗρε χρυσίον καὶ κόσμον πολυτελῆ.
 Φωρία δὲ νομίσας, ἀνέκρινε τοὺς οἰκέτας. Τίνες εἶεν, καὶ πόθεν
 ταῦτα. Φόβῳ δὲ βασάνων κατεμήνυσαν τὴν ἀλήθειαν, ὅτι Μι-
 θριδάτης, ὁ Καρίας ὑπαρχος, δῶρα πιπόμεναι Διονυσίῳ. καὶ
 τὰς ἐπιστολάς ἐπεδείκνυσαν. ὁ δὲ στρατηγός τὰ μὲν γράμματα
 οὐκ ἔλυσεν· ἦν γὰρ ἐξωθεν κατασκευασμένα· δημοσίοις δὲ 10
 παραδούς ἅπαντα μετὰ τῶν οἰκετῶν ἔπεμψε πρὸς Διονύσιον,
 εὐεργεσίαν εἰς αὐτὸν κατατίθεσθαι νομίζων. ἐτύχανε μὲν οὖν
 ἐστῶν τοὺς ἐπιφανεστάτους τῶν πολιτῶν, καὶ λαμπρὸν τὸ συμπό-
 σιον ἦν. ἤδη δὲ καὶ αὐλὸς ἐφθέγγετο, καὶ δι' ὧδῆς ἠκέστο
 μέλος. μεταξύ δὲ ἐπέδωκέ τις αὐτῷ τὴν ἐπιστολήν· Στρατηγός
 Περικλέων, Βίας, εὐεργέτη Διονυσίῳ χαίρειν. Δῶρα καὶ γράμματα,
 κομιζόμενά σοι παρὰ Μιθριδάτη, τῷ Καρίας ὑπάρχῃ, δῶλοι πο-
 νηροὶ κατεφθίρον, οὓς ἐγὼ συλλαβὴν ἀνέπεμψα πρὸς σε. Ταύ-
 την τὴν ἐπιστολήν ἐν μέσῳ τῷ συμποσίῳ Διονύσιος ἀνέγνω, καλ-
 λωπιζόμενος ἐπὶ ταῖς βασιλικαῖς δωρεαῖς. ἐντεμεῖν δὲ τὰς 20
 σφραγίδας κελεύσας, ἐντυχάνειν ἐπειχάτο τοῖς γράμμασιν.
 εἶδεν οὖν· Καλλιρρόη Χαίρεας. Ζῶ.

abundantes. Barbarus ille luxus in vrbe parua Graecaeque curiositatē oculo-
 los in se conuertit omnium; et delicias ignoti homines videbantur ipsi
 maxime quidem latrones; minimum sine dubio serui fugitiui. Praetor ita-
 que hospitium ingressus, omnibus diligenter excussis, auri vim mundumque
 pretiosissimum reperit. Quae reputans ille latrocinia esse, seruos rogat,
 quinam essent, et vnde illa? Metu tormentorum illi Mithridatem, Cariae
 praefectum, Dionysio haec dona mittere produnt, literasque ostendunt.
 Quas praetor non soluit, obsignatas quippe: sed apparitoribus tradidas cum
 seruis et muneribus Dionysio mittit; hoc beneficio, seu deposito pignore,
 futuram huius beneuolentiam sibi obligaturus. Commodum Dionysius
 ciuium nobilissimos vocauerat, splendidumque erat conuiuium. Iam stre-
 pere tibiae, iam audiri vocale carmen, quum literas illi quis tradit: Prae-
 tor Prieniensem, Bias, patrono Dionysio salutem. Munera cum literis per
 Mithridatem, Cariae praefectum, tibi destinata serui nequam hic lacerabant;
 quos ego comprehensos ad te porro misi. Hanc epistolam in medio conui-
 uarum recitabat Dionysius, haud parum ob regalia munera sibi plaudens.
 Caeteras quoque legere cupidus incidi iubet signa, videtque! Callirrhoe
 Chaereas. Viuo.

perisse, monet Abresch. ad Aesch. T.
 II. p. 100.

18. καταφθίσαιν hic esse perdere in
 apito habuisse, neque enim omnia

19. καλλωπιζόμενος.

Τῷ δ' αὐτῷ λύτο γένατα καὶ φίλον ἦτορ.

εἶτα σκότος τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῷ κατεχύθη. καὶ μέντοι λειποθυμήσας, ὅμως ἐκράτησε τὰ γράμματα, φοβόμενος ἄλλον αὐτοῖς ἐντυχεῖν. Θορύβῳ δὲ καὶ συνδρομῇς γινομένης, ἐπηγέρθη, καὶ συνεῖς τῷ πάθους, ἐκέλευσε τοῖς οἰκέταις μετενεγκεῖν αὐτὸν εἰς ἕτερον οἰκίσκον, ὥς δῆθεν βυλόμενος ἐρημίας μετασχεῖν. τὸ μὲν οὖν συμπόσιον σκυθρωπῶς διελύθη. Φαντασία γὰρ ἀποπληξίας αὐτοῦς ἔσχε. Διονύσιος δὲ, κατ' ἐαυτὸν γενόμενος, πολ-
 10 ποικίλα· θυμὸς, ἀθυμία, φόβος, ἀπιστία. Ἰὴν μὲν οὖν Χαιρέαν οὐκ ἐπίστευε· τῷτο γὰρ οὐδὲ ὅλως ἤθελε· σκῆψιν δὲ μοιχικὴν ὑπελάμβανε Μιθριδάτῃ διαφθεῖρειν θείλοντος Καλλιρρόην ἐλπίδι Χαιρέα.

5. Μεθ' ἡμέραν οὖν τήρῃσι ἐποιεῖτο τῆς γυναικὸς ἀκριβέστερον, ἵνα μή τις αὐτῇ προσέλθῃ, μηδ' ἐπαγγείλῃ τι τῶν ἐν Καρίᾳ διηγημάτων. αὐτὸς δὲ ἄμυναν ἐπενόησε τοιαύτην. ἐπεδήμει κατὰ καιρὸν ὁ Λυδίας καὶ Ἰωνίας ὑπαρχος, Φαρνάκης, ὃς δὴ καὶ μέγιστος εἶναι δοκεῖ τῶν ὑπὸ βασιλείας καταπεμπομένων ἐπὶ θαλ. . . τος. ἐπὶ τῷτον ἦλθεν ὁ Διονύσιος· ἦν γὰρ αὐτῷ

Tunc illi genuum rigidi flaccescere nervi,
 Caligare oculi, trepidumque liquefcere pectus.

Pertinaciter nihilominus literas continebat manibus, vultu animo delinquens, metu, ne quis alius legeret. Emoto ad haec et concurrente omni familiaque et conuiuiο, excitatus ipse et intelligens suam animi perturbationem, transferri vult in aliud cubiculum, ut solitaria quiete frui cupidus. Hoc modo, sed tristi, conuiuium fuit dissolutum. Putabant enim omnes, subito sanguinis ictu correptum esse. Ille vero sibi redditus in vacuo saepius relegebatur epistolas, variis interim exercitus animi aestibus. Modo excaulescere, modo deiici animo, modo metuere, modo non credere. Non credebat omnino, Chaeream viuere; nolebat enim id, et plane exfecrabatur. Sed suspicabatur insidias Mithridatis, Callirrhoen adulterio corrumpere studentis.

6. Apponebat itaque coniugi interdum custodiam diligentiores, ne quis aut accederet, aut recesset omnino quid e Caria; ipse vero se hoc modo vicissim vlcisci excogitabat. Mileti agebat opportune isto tempore Lydiae et Ioniae praefectus, Pharnaces, eorum habitus maximus, quos Persarum rex Asiae minori solet imponere. Hunc adit Dionysius, ut amicus,

3. Pro ὅμως Abtesch. Dil. Th. p. 441. rescribit δ μὲν — e cod. structuramque instituit sic: δ μὲν ἐκράτησε μέντοι τὰ γράμματα, καὶ, i. e. καίπερ, λειποθυμήσας. μέντοι est ὅμως.
 5. ευνοίᾳ. Porro vel cum genitio,

vel cum accusatio, construat, perinde est.

14. μεθ'.

15. Bene Cocchius ἐν Καρίᾳ.

19. θάλατταν.

Φίλος· καὶ ἰδιολογίαν ἤτήσατο. Μόνος, ἰκετεύω σε, φησὶν, ὃ
 δέσποτα, βοήθησον ἐμοὶ τε καὶ σεαυτῷ. Μιθριδάτης γάρ, ὁ
 κάκιτος ἀνδρῶν, καὶ σοὶ Φθονῶν, ξένος μὲν γενόμενος ἐπιβαλεῖ
 με τῷ γάμῳ, καὶ πέποιθε γράμματα μοιχικὰ μετὰ χρυσῶν
 πρὸς τὴν γυναῖκα τὴν ἐμὴν. Ἐπὶ τέτοις ἀεγνώσκει τὰς ἐπιτο-
 λὰς, καὶ διηγείτο τὴν τέχνην. ἄσμενος ἤκαστε Φαρνάκης τῶν
 λόγων· τάχα μὲν καὶ διὰ Μιθριδάτην· ἐγγόνει γὰρ αὐτοῖς οὐκ
 ὀλίγα προσκρήσματα διὰ τὴν γειτονίαν· τὸ δὲ πλεον διὰ τὸν
 ἔρωτα. καὶ γὰρ αὐτὸς ἐκαίετο τῆς Καλλιφρόνης, καὶ δι' αὐτὴν
 ἐπεδῆμει τὰ πολλὰ Μιλήτω, καλῶν ἐπὶ τὰς ἐσιάσεις Διονύσιον 10
 μετὰ τῆς γυναικός. ὑπέσχετο δ' οὖν βοηθήσειν αὐτῷ κατα τὸν
 δυνατόν τρόπον, καὶ γράφει δι' ἀπορήτων ἐπιστολῇ· Βασιλεῖ
 βασιλέων, Ἀεταξέεξξ, σατράπης Λυδίας καὶ Ἰωνίας, Φαρνά-
 κης, ἰδίῳ δεσπότη χαίρειν. Διονύσιος ὁ Μιλήσιος δ' ἄλλος ἐσι-
 σὸς ἐκ προγόνων, πιστὸς καὶ πρόθυμος εἰς τὸν σὸν οἶκον. οὗτος
 ἀπαύδurate πρὸς με, ὅτι Μιθριδάτης, ὁ Καρίας ὑπαρχος, ξένος
 αὐτῷ γενόμενος διαφθείρει αὐτῷ τὴν γυναῖκα. Φέρει δὲ μεγάλην
 ἀδοξίαν εἰς τὰ σὰ πράγματα, μᾶλλον δὲ ταραχὴν. πᾶσα
 μὲν γὰρ παρανομία σατράπῃ μεμπτή, μάλιστα δὲ αὕτη. καὶ
 γὰρ ὁ Διονύσιός ἐστι δυνατότατος Ἰώνων, καὶ τὸ κάλλος τῆς γυ- 20
 ναικός περιβόητον, ὥστε τὴν ὕβριν μὴ δύνασθαι λαθεῖν. Ταύτην

et admitti rogat in colloquium secretius. Solus soli: Rogo te, ait, domine,
 succurre non mihi magis, quam tibi. Pessimus virorum et invidus tibi,
 Mithridates, iure hospitii sui que deque habito, insidiatur meo matrimonio,
 aurique vim et literas corruptrices uxori meae misit. Simul protrahit literas
 et legit, et explicat artes. Libenter haec audiebat Pharnaces, et ob Mithri-
 datem, si velis. Dissidebant enim et saepe collidebantur ob ditiorum vicin-
 nam. Magis tamen ob amorem. Nani et ille Callirrhoe amore flagrabat,
 plurimumque debebat Mileri, ad epulas vocans cum vxore Dionysium.
 Huic igitur ille pro virili adiutorem se pollicetur, et epistolam scribit arca-
 nam: Regum regi, Artaxerxi, factam a Lydiae et Ioniae, Pharnaces, suo domino
 salutem. Dionysius Milesius feruus tuus a maioribus inde tibi fidelis et
 erga domum tuam officiorum promptus. Ille cum lacrymīs apud me exposuit,
 vxorem suam a Cariae praefecto, Mithridate, eoque hospite suo nuper facto,
 corrumpi. Id quod magnam tuis rebus creat ignominiam, imo potius tur-
 bas. Omnis enim iniquitas satrapae digna vituperio, sed haec maxime.
 Nam et Dionysius potentissimus Ionum est, et forma mulieris celeberrima,
 ut latere nequeat contumelia. Allatam hanc epistolam rex amicis praefegit,

1. Abresch. Dil. Th. p. 519. sic sup-
 plendum confer: καὶ ἰδιολογίαν ἤτήσα-
 το [καὶ τοχῶν] μόνος, ἰκετ. σ. φ. aut
 putat, illud μόνος remanisse e verbis,
 quibus quis locutionem ἰδιολογίαν

ἤτήσατο explicuerat, v. c. μόνος αὐτῷ
 λαλῆσαι, aut συγγενεῶν.

9. Abreich. Dil. Th. p. 391. corri-
 git: καὶ γὰρ καὶ αὐτὸς —
 ib. ὑπὸ aut excidit, aut subintelli-
 gendum est ellipsee.

τὴν ἐπιστολὴν κομισθεῖσαν ὁ βασιλεὺς ἀνέγνω τοῖς φίλοις, καὶ, τί
 χεὶρ πράττειν. ἐβλαβέτο. γυνῶμα δὲ ἐρήθησαν διάφοροι· τοῖς
 μὲν γὰρ Μιθριδάτῃ φθονῶσιν, ἢ τὴν σατραπείαν αὐτῷ μνημένοις,
 ἐδ' αἰ μὴ παρορᾶν ἐπιβλην εἰς γάμον ἀνδρὸς ἐδόξε. τοῖς δὲ
 ῥαθυμοτέροις τὰς φύσεις, ἢ τιμῶσι τὸν Μιθριδάτην, εἶχε δὲ
 πολλοὺς πολὺ προειρηκίας, οὐκ ἤεσκεν ἀνάρπασον ἐκ διαβολῆς
 ποιεῖν αἰδρα δόκιμον. ἀνωμάτων δὲ τῶν γυναικῶν γενομένων,
 ἐκείνης μὲν τῆς ἡμέρας ἐδὲν ἐπεκύρωσεν ὁ βασιλεὺς, ἀλλ' ὑπερέ-
 θετο τὴν σκέψιν. νυκτὸς δὲ ἐπελθούσης, ὑπεδύετο αὐτὸν μισο-
 10 πονηρία μὲν διὰ τὸ τῆς βασιλείας εὐπρεπὲς, εὐλάβεια δὲ περὶ τῷ
 μέλλοντος. ἀρχὴν γὰρ εἶχειν τὸν Μιθριδάτην καταφρονήσεως.
 ᾤρησεν οὖν καλεῖν ἐπὶ τὴν δίκην αὐτόν. ἄλλο δὲ πάθος παρή-
 νει, παραπέμπισθαι καὶ τὴν γυναῖκα τὴν καλὴν. σύμβουλοι
 μὲν οὖν, καὶ σκότος ἐν ἱερμείᾳ γενομένοι καὶ τότε τῷ μέγας τῆς
 ἐπιστολῆς ἀνεμίμησκον βασιλείᾳ. προσπρέθειζε δὲ καὶ Φήμη.
 Καλλιρρόην τινα καλλίστην ἐπὶ τῆς Ἰωνίας εἶναι. καὶ τὸτο μένον
 ἔμεμφοτο βασιλεὺς Φαρνάκην, ὅτι οὐ προσέγραψεν ἐν τῇ ἐπιστολῇ
 ὄνομα τῆς γυναίκος. ὅμως δὲ ἐπ' ἀμφιβόλῳ τῷ τάχα καὶ
 20 κρείττονα τυγχάνειν τῆς φημιζομένης ἐτέραν, ἐδοξε καλεῖσθαι καὶ
 τὴν γυναῖκα. γράψαι δὲ καὶ πρὸς Φαρνάκην· Διονύσιον, ἐμὲν

et sententias imperat. Sed discessum est in diuersa. Nam qui Mithridati male volebant, inuidi, aut eius praefecturam procabantur, suadebant nullo modo continere ad infidias illustris viri coniugio fructas. Qui vero lenioris erant indolis, aut Mithridatem in honore habebant, erant autem multi multumque praepollentes: illi non probabant, probum virum per calumnias de medio submoueri. Igitur illa die, quandoquidem sententiae secum aduersa fronte pugnarent, rex decernebat nihil, sed reiciebat in aliud tempus. Secuta vero nocte regem partim subibat odium nequitiae in viro, qui decus et honorem regiae dignitatis tueri debebat: partim de futuris metus atque circumspectio. Sic enim Mithridati impune contemnendi initium dari. Imperum igitur capicbat euocandi Mithridatis ad causam dicendam. Alius vero animi motus hortabatur, pulchram illam foeminam simul euocare. Consultores igitur cupido et tenebrae secretum nasci, illam de mulieris forma literarum particulam regi repraesentabant inculcabantque. Praeterca quoque iamudum sparsus in aula rumor de pulcherrima quadam apud Iones Callirrhoë stimulabat, idque solum in Pharnace reprehendebat rex, quod mulieris nomen literis non consignasset. At quoniam dubitari posset, sitne etiam alia celebrata ista multo pulchrior, in omnem euentum placuit, etiam mulierem excire. Scribit ergo Pharnaci: Dionysium Milo-

6. Plerique προειρηκίας explicant excellere, praeflare, sed Abresch. Dil. Th. p. 783. obseruat, haec verba sic intelligi debere, multos fuisse inter regis amicos, qui valde ipsi patrocina-

rentur. πολλοὶ, vehementer, valde, et προ-
 τήναι, patrocinari, fauere, vt p. 96. vlt.

13. μεταπέμπισθαι. Alia res est p. 110. 7.

14. Pro καὶ leg. κατὰ. nihil deest.

δῶλον, Μιλήσιον, πέμψον· πρὸς δὲ Μιθριδάτην· Ἦκε ἀπολογησόμενος, ὅτι οὐκ ἐπιβέβλυσας γάμῳ Διονυσίῳ.

ζ. Καταπλαγέντος δὲ τῇ Μιθριδάτῃ, καὶ ἀπορῶντος τῇ αἰτίᾳ τῆς διαβολῆς, ὑποσείψας ὁ Ὑγίνος ἐδήλωσε τὰ τε πεπραγμένα περὶ τοὺς οἰκίτας. προδοθεὶς οὖν ὑπὸ τῶν γραμματῶν, ἐβλαύετο μὴ βαδίζειν ἄνω, δεδοικώς τὰς διαβολὰς, καὶ τὸν θυμὸν τῇ βασιλείῳ· ἀλλὰ Μίλητον μὲν καταλαβεῖν, καὶ Διονύσιον ἀνελεῖν, τὸν αἴτιον· Καλλιρρόην δὲ ἀεπάσας, ἀποσῆναι βασιλείῳ. Τί γὰρ σπεύδω, Φησί, παραδῆναι δισπότῃ χειρὶ τὴν ἐλευθερίαν; τάχα δὲ καὶ κρατήσεις τοιαύτῃ μὲνων. μακρὰν γάρ ἐτι βασιλεύς. καὶ ἔχει στρατηγούς. εἰ δὲ καὶ ἄλλως ἀθιγῆσιν, οὐδὲν δυνήσῃ χεῖρον παθεῖν. ἐν τοσούτῳ δὲ σὺ μὴ προδῶς δύο τὰ κάλλιστα, ἔρωτα καὶ ἀρχήν. ἐντάφιον ἐνδοξον ἢ ἡγεμονία, καὶ μετὰ Καλλιρρόης θάνατος ἡδύς. Ἔτι ταῦτα βεβαιομένῃ, καὶ παρασκευαζομένῃ πρὸς ἀπόσασιν, ἤκέτι ἀγγέλλαν· Ὁ Διονύσιος ἐξώρμηκε Μίλητα, καὶ Καλλιρρόην ἐπάγεται. Τῷτο λυπηρότερον ἤκαστε Μιθριδάτης, ἢ τὸ πρόσαγμα τὸ καλὸν ἐπὶ τὴν δίκην. ἀποκλαύσας δὲ τὴν ἑαυτῇ συμφορὰν· Ἐπὶ ποίαις, Φησὶν, ἐλπίσιν ἐπιμένω. προδίδωσί με παντάχῳ· θεν ἢ τύχῃ. τάχα γὰρ ἐλεήσει με βασιλεύς μηδὲν ἀδικῶντα. 20

sum, seruum meum, mitte. Mithridati vero: Veni causam dicturus, quod Dionysii matrimonio non feceris insidias.

7. Dum territus Mithridates, et in quem calumniæ causam coniiciat dubius fluctuat, redux Hyginus, quid factum sit de seruis, exponit. Proditus igitur ab literis maturo consilio decernebat, ad regem non ascendere, cuius æque nouerat iram atque calumniarum vires: sed Miletum occupare: occidere Dionysium, turbarum causam: rapere Callirhoën: itaque demum a rege deficere. Quid enim hæti manibus libertatem tradere ruo? Forsan etis superior, ubi domi manseris. Rex enim longe abest. At habet, quos mittat, suos imperatores. Aut si aliquid aliud contumeliæ in te decernat, nihil peius poteris pati. Quidquid sit, tu interim pulcherrima duo ne prodas: amorem et dominarum. Principatus splendidus in sepulcro titulus, et cum Callirhoë mori, dulce est. Haec agitant et parant defecionem nunciatur Dionysius exiisse Miletum et Callirhoën secum ducere. Mithridatem id multo magis affigit, quam epistola, qua ad causam dicendam vocatus fuerat. Qua confusus ego spe, ait, deplorans suas miseras, diutius demoror! ubique me Fortuna prodit. Forte me innocentem rex misetabi-

4. Post ἐδήλωσε supplendum αὐτῇ, quamuis alius potius scripsisset αὐτῇ τε καὶ τὰ πεπραγμ. Abresch. Dil. Th. P. 22.

10. Malim τὰδε, has regiones. B.

11. Aut ἐνθάδε, aut οἷδε.

12. Pro ἀποσῆσιν Abresch. Dil. Th. p. 713. emendat ἀποσῆσειν, alium tamen scripturum potius fuisse ἀποβαίειν.

13. προδῶς.

19. ἔτι μὲν.

εἰ δὲ ἀποθανεῖν δέησεις, πάλιν ὄψομαι Καλλιρρόην. κἂν ἐν τῇ κρίσει Χαιρεῖται ἔξω μετ' ἑμαυτῇ καὶ Πολύχαρμον, οὐ συνηγόρους μόνον, ἀλλὰ καὶ μάρτυρας. Πᾶσαν οὖν τὴν θεραπείαν κελεύσας συγκαλοῦσθαι, ἐξώρμησε Κασίας, ἀγαθὴν ἔχων ψυχὴν ἐκ τῇ μηδὲν αἰδεῖσθαι ἂν δόξαι. ὥστε οὐδὲ μετὰ δακρύων προέπειψαν αὐτὸν, ἀλλὰ μετὰ θυσιῶν καὶ πομπῆς. ἕνα μὲν οὖν τόλον τῆτον ἐκ Κασίας ἐσέλεν ὁ Ἑρως, ἐξ Ἰωνίας δὲ ἐνδοξότερον ἄλλον. ἐπιφανέστερον γὰρ καὶ βασιλικώτερον ἦν τὸ κάλλος. προέθηκε γὰρ τῆς γυναικὸς ἡ Φήμη, καταγγέλλουσα πᾶσιν ἀνθρώποις, ὅτι Καλλιρρόη παρὰ γίνεταί, τὸ περιβόητον ὄνομα, τὸ μέγα τῆς φύσεως κατόρθωμα.

Ἀρτέμιδι ἱκέλη, ἢ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.

ἐνδοξότεραν αὐτὴν ἐποίει καὶ τὸ τῆς δίκης δῆγμα. πόλεις ἀπῆνταν ὅλα, καὶ τὰς ἐδοὺς ἐτενοχάρουν οἱ συντρέχοντες ἐπὶ τὴν θίαν. ἐδόκει δὲ τοῖς πᾶσι τῆς Φήμης ἡ γυνὴ κρείττων. μακαρίζομενος δὲ Διόνυσος ἐλυπεῖτο, καὶ δειλότερον αὐτὸν ἐποίει τῆς εὐτυχίας τὸ μέγεθος . . . γὰρ πεπαιδευμένος ἐνεθυμῆτο, ὅτι Φιλόκαινός ἐστιν ὁ Ἑρως. διὰ τῆτο καὶ τόξα καὶ πῦρ ποιηταὶ τε . . . ὕψαι περὶ τεθείκασιν αὐτῷ, τὰ κρυφώτατα καὶ σῆναι μὴ

tur. Quod si vero mori oporteat, Callirrhoën tamen iterum videbo. Vel in ipso iudicio Chaeream inecum habebō, et Polycharimum, non patronos tantum, sed et testes. Evocato igitur et comitari iussu omni ministerio, egreditur Carias, bona cum spe, quandoquidem nemini videri posset iniuriam fecisse. Adeoque Cares non lacrymis abeuntem, sed victimis et splendido deductu, protequebantur. Vnum hoc agmen Amor e Caria mittebat, alterum vero splendidius ex Ionia. Illustrior enim et magis regia pulchritudo erat. Fama mulierem praecurrebat, omnibus et vbique nunciāns, Callirrhoën venire, dicantatissimum nomen, artificis naturae magnum illud magisterium,

Auratae Veneri similem pulchraeue Dianae.

Rumor etiam iudicii subeundi celebriorem reddebat. Integrae vrbes obuiant, et concurrentium ad spectaculum agmina opplere vias. Omnes mulierem opinione et fama pulchriorem exultimare. Sed illa quidem praeconia et inuidiosae laudes agebant Dionysium, et magnitudinem felicitatis faciebat timidiorem. Doctrinae enim minime expertus vir cogitabat perpetuam Cupidinis novae molientis inconstantiam, cui propterea tam potestae, quam statuarii, duo rerum omnium tenuissima, et stare atque reprimi negantia, sagittas et

1. Legendum κἂν τῇ κρίσει, i. e. καὶ ἐν τ. κ. E vulgata lectione deest apodosis. B.

4. ψυχῇ. ne me quis credat ex versione ἐλπίδα legisse.

8. προέθεα. a θέω, curro. alterum est voc. 1. a τίθηναι. Si voluit auctor perf.

praecurrit, debuit προέθηναι. quamvis id vspiam existare diffidam.

10. Προ ὄνομα suspicor legi debere ὄμμα. Neque enim nomen erat venturum. B.

12. χρυσῇ.

19. καὶ πλάττω suppl.

θέλοντα. μνήμη δὲ ἐλάμβανεν αὐτὸν παλαιῶν διηγημάτων, ὅσαι μεταβολαὶ γεγόνασι τῶν καλῶν γυναικῶν. πάντα οὖν Διονύσιον ἐφόβει. πάντας ἐβλεπεν ὡς ἀντρασας, οὐ τὸν ἀντίδικον μόνον, ἀλλ' αὐτὸν τὸν δικαστὴν, ὥς καὶ μετενόει, προπετέστερον Φαρνάκῃ ταῦτα μηνύσας, ἐξὸν καθεύδειν, τὴν τε ἐρωμένην ἔχειν. οὐ γὰρ ὅμοιον, ἐν Μιλήτῳ φυλάττειν Καλλιρρόην, καὶ ἐπὶ τῆς Ἀσίας ὅλης. διεφύλαττε δὲ ὅμως τὸ ἀπόρρητον μέχρι τέλους, καὶ τὴν αἰτίαν οὐχ ὁμολόγει πρὸς τὴν γυναῖκα. ἀλλ' ἡ πρόφασις ἦν, ὅτι βασιλεὺς αὐτὸν μεταπέμπεται, βαλεῦσασθαι θέλων περὶ τῶν ἐν Ἰωνίᾳ πραγμάτων. ἐλυπεῖτο δὲ Καλλιρρόη, ἵομακρὰν στελλομένη θαλάσσης Ἑλληνικῆς. ἕως γὰρ τοὺς Μιλησίων λιμένας εἴωρα, Συρράκκας εἰδόκει ἐγγὺς τυγχάνειν. μέγα δὲ εἶχε παραμύθιον καὶ τὸν Χαιρέα τάφον ἐκείνον.

ignem, attribuerint. Memoria quoque subibat veterum fabularum, quot et quae pulchrarum mulierum vices et fata fuerint. Terrebant haec omnia Dionysium: adspiciebat omnes tanquam rivales; non aduersarium modo, sed et ipsum iudicem: et poenitentia inconsideratae apud Pharnacem delationis ducebatur, qui tranquille potuerit inter amplexus amatae coniugis recubare. Plane enim aliud esse, Mileri seruare Callirrhoen, atque per totam Asiam. Nihilominus secretum usque ad supremum finem constanter tenebat, causam profectionis mulieri non indicata, sed simulabat, regem se euocasse ad communem de rebus Ioniae deliberationem. Callirrhoë tamen aegre ferebat, a Graeco mari tam longe abstrahi. Donec enim videbat Milesios portus, credebatur, prope a Syracusis abesse. Magnum quoque solamen Chaereae monumentum illud habebat.

5. Ἐξὸν καθεύδειν etc. Versus fuit veteris Comici, forte a librariis, vel ab ipso Char., male immutatus: Ἐξὸν καθεύδειν τὴν ἐρωμένην ἔχων. Legitur

sic ap. Schol. Eurip. Phoen. 481. et Eustath. ad Il. β, p. 179, 12. qui obseruant, ἔχων poni pro ἔχοντα. Valck., ad Eurip. Phoen. p. 176.

Χ Α Ρ Ι Τ Ω Ν Ο Σ

Α Φ Ρ Ο Δ Ι Σ Ι Ε Ω Σ

Τ Ω Ν Π Ε Ρ Ι

ΧΑΙΡΕΑΝ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΡΡΟΗΝ

ΕΡΩΤΙΚΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ

Λ Ο Γ Ο Σ Ε.

C H A R I T O N I S

A P H R O D I S I E N S I S

A M A T O R I A R V M N A R R A T I O N V M

D E

C H A E R E A E T C A L L I R R H O E

L I B E R Q V I N T V S.

α. Ὡς μὲν ἐγαμήθη Καλλιρρόη Χαιρέα, καλλίστη γυναικῶν ἀνδρὶ καλλίσῳ, πολιτευσαμένης Ἀφροδίτης τὸν γάμον, καὶ ὡς, δι' ἐρωτικὴν ζήλοτυπίαν Χαιρὲς πλήξαντος αὐτὴν, ἔδοξε τεθάναι· ταφθεῖσαν δὲ πολυτελῶς, εἴτα ἀνανήψασαν ἐν τῷ τάφῳ, τυμβωρύχοι νυκτὸς ἐξήγαγον ἐκ Σικελίας· πλεύσαντες δὲ εἰς Ἰωνίαν ἐπώλησαν Διονυσίῳ, καὶ τὸν ἔρωτα τὸν Διονυσίῳ, καὶ τὴν Καλλιρρόην πρὸς Χαιρέαν πῖσιν, καὶ τὴν ἀνάγκην τῷ γάμῳ διὰ τὴν γαστέρα, καὶ τὴν Θήρωνος ὁμολογίαν, καὶ Χαιρὲς πλὴν ἐπὶ ζήτησιν τῆς γυναικός· ἄλωσιν τε αὐτὴ καὶ πρᾶσιν εἰς Καρίαν
 10 μετὰ Πολυχάρμῳ τῷ Φίλῳ, καὶ ὡς Μιθριδάτης ἐγνώρισε Χαιρέαν

1. Quomodo iam Callirrhoë Chaereae nupta fuerit, pulcherrima mulierum virorum pulcherrimo, administrante has nuptias Venere, et quomodo istu aemuli Chaereae exanimata fuerit visa, splendideque sepulta: dein sibi redditam sepulcro noctu latrones extraxerint, et abductam e Sicilia traiecit pelago in Ioniam vendiderint Dionysio, huiusque amores, et sueminæ erga Chaeream fidem, et eoactas ob plenum ventrem nuptias, et Theronis confessionem et Chaereae inflicitam repetendae uxoris ergo nauigationem, eiusque cum Polychatmo captiuitatem, et in Cariam venditionem, et qui Chaeream Mithridates agnouerit, iamiam morti tradendum, et qua ratione dis-

1. Abresch. Dilucid. Thuc. p. 15. obseruat, Charitonem hic de industria ἀνακελευσίου admisisse; nam eum a verbis ἐγαμήθη, ἔδοξε, ἐξήγαγον, ἐπώλησαν, declabi ad Accusatiuos ἔρωτα, πῖσιν,

ἀνάγκην etc. tunc redire ad prius coeptam syntaxin per ὡς, tandem p. 105. 5. eum posuisse διδάσκει, cum tamen respectu Accusatiuorum illorum debuisse esse διδάσκω.

μέλλοντα ἀποθνήσκειν, καὶ ὡς ἔσπευδον ἀλλήλοις ἀποδῆναι τοὺς ἔρωτας· Φωρέας δὲ τῆτο Διονύσιος ἐξ ἐπιστολῶν διέβαλεν αὐτὸν πρὸς Φαρνάκην, ἐκείνος δὲ πρὸς βασιλέα, βασιλεὺς δὲ ἀμφοτέρους ἐκάλεσεν ἐπὶ τὴν κρίσιν· ταῦτα ἐν τῷ πρόσθεν λόγῳ δεδήλωται. τὰ δὲ ἐξῆς νῦν διηγέσομαι. Καλλιρρόη μὲν γὰρ μέχρι Κιλικίας κέφως ἔφερε τὴν ἀποδημίαν· καὶ γὰρ Ἑλλάδος ἦκε Φωνῆς, καὶ θάλατταν ἔβλισπεν τὴν σαν εἰς Συρίακῆσας. ὡς δ' ἦκεν ἐπὶ ποταμὸν Εὐφράτην, μεθ' ὃν ἤπειρός ἐστι μεγάλη ἀφειρή . . . εἰς τὴν βασιλείως γῆν τὴν πολλήν, τότε ἤδη πόθος αὐτὴν ὑπεδύετο πατρίδος τε καὶ συγγενῶν, 10 ἀπογνώσει τῆς εἰς τῆμπαλιν ὑποστροφῆς. εἶτα δὲ ἐπὶ τῆς ἡϊόνος, καὶ πάντας ἀναχωρῆσαι κελεύσασα πλὴν Πλάγγωνος, τῆς μόνης πιστῆς, τοιούτων ἤρξατο λόγων· Τύχη βάσκανε, καὶ μίᾳς γυναικὸς προσφιλονεικῶσα πολέμῳ, σύ με κατέκλεισας ἐν τάφῳ ζῶσαν, κἀκεῖθεν ἐξήγαγες, ὃ δὲ ἴλεον, ἀλλ' ἵνα λησაῖς με παραδῶς. ἐμερίσαντό με τὴν φυγὴν θάλασσα καὶ Θῆρων. ἡ Ἑρμοκράτης θυγάτηρ ἐπράθην, καὶ, τὸ τῆς Φιλίας μοι βαρύτερον, ἐφιλήθην, ἵνα, ζῶντος Χαιρέα, ἄλλῳ γαμηθῶ. σύ δὲ καὶ τέττων ἤδη μοι φθονεῖς. οὐκέτι γὰρ εἰς Ἰωνίαν με φυγαδεύεις.

paratos amantes iungere sibi que reddere studuerit, et ut, eo deprehenso per epistolas, Dionysius Carem apud Pharnacem derulerit, hic porro apud regem, rex denique ambos exciuerit ad causam dicendam: superiorē narratione declaratum est. Iam ad reliqua exponenda accedo. Callirrhoe Ciliciam usque non grauiter ferebar iter. Audiebat enim Graecum sermonem, et mare videbat adhuc, quo Syracusae itur. Vbi vero ad Euphraten peruenit, post quem vasta est terra continens, et late in amplam regis ditionem promissa, tum demum patriae et affinium sentit desiderium, ut reditum desuperans. Igitur in ripa stans, omnibus praeter solam fidam Plangonem secedere iussis, loqui sic occipit: Inuida Fortuna et nimis contentiose vni mulieri oppugnandae inhaerens: tu me tumulo inclusisti, et extraxisti, non miserta, sed ut piratis traderes. Fugam meam mare et Thero partiti sunt. Hermocratis ego filia vendita fui, et, quod ipsa seruitute mihi grauius, amata, ut, spirante adhuc Chaerea, nuberem alteri. Iam tu et illud mihi coniugium inuides. Non amplius me in Ioniam in exilium mittis. Olim

1. Potte quis cogitabit *ἔσπευδεν*. nec sine causa.

6. τῆς suppl. Hoc simplicissimum. vel ἔρων, aut ἔρω.

7. φέρουσαν suppl.

9. Παλαί est esse *ἀφειρή*. sed quomodo caetera supplenda sint, ego non extrico.

11. δι' ἀπογνώσειν.

14. πολέμῳ. Quid bellum ad Cal-

lirrhoe? *miseriae* eius augendae operam dabat fortuna. Igitur lego *πόνον*. Rectius p. 121. l. 12. Venus dicitur *πολεμῶν Καλλιρρόην*. B.

16. Offendit me verbum *ἐμερίσαντο*. B.

17. Pro *φιλίας* Abresch. Dil. Th. p. 434. scribit *ἀφιλίας*, atque alliteratio nem, quae inde oritur, illustrat. ib. *δουλείας*.

ξένην μὲν, πλὴν Ἑλληνικὴν ἐδίδως γῆν, ὅπῃ μεγάλην εἶχον πα-
ραμουθίαν, ὅτι θαλάσσην παρ' ἐκάθημα. νῦν δὲ ἔξω με τῷ συνη-
θῆς ῥίπτεις αἶρος, καὶ τῆς πατρὶδος ὅλῳ διορίζομαι κόσμῳ.
Μίλητον ἀφείλω μὴ πάλιν, ὡς πρότερον Συρράκην. ὑπὲρ τὸν
Εὐφράτην ἀπάγομαι, καὶ βαρβάρους ἐγκλείομαι μυχοῖς ἢ νησιῶ-
τις, ὅπου μηκέτι θάλασσα. ποίαν εὐελπίσω ναῦν ἐκ Σικελίας
καταπλέσσαν; ἀποσπῶμαι καὶ τῷ σὺ τάφῳ, Χαιρέα. τίς
ἐπενέγκῃ σοι χοάς, δαῖμον ἀγαθὴ; Βάκτρα μοι καὶ Σῆσα λοιπὸν
οἶκος καὶ τάφος. ἅπαξ, Εὐφράτα, μέλλω σε διαβαίνειν.
10 φοβῶμαι γὰρ οὕτως τὸ μῆκος τῆς ἀποδημίας, ὡς, μὴ δόξω
κακῇ καλῇ τι. Ταῦτα ἅμα λέγῃσα τὴν γῆν κατεφίλησεν.
εἰτα ἐπιβᾶσα τῆς πορθμίδος διεπέρασεν. ἦν μὲν οὖν καὶ Διονυσίῳ
χορηγία πολλή· πλεσιώτατα γὰρ ἐπεδείκνυτο τῇ γυναικὶ τὴν
παρασκευήν. βασιλικώτεραν δὲ τὴν ὁδοπορίαν αὐτοῖς παρε-
σκεύασεν ἢ τῶν ἐπιχωρίων Φιλοφρόνησις· δῆμος παρέπεμπεν εἰς
δῆμον, καὶ σατράπης παρεδίδω τῷ μετ' αὐτόν. πάντας γὰρ
ἐδημαγῶγει τὸ κάλλος. καὶ ἄλλῃ δὲ τις ἐλπὶς ἔθαλπε τοὺς
βαρβάρους, ὅτι ἤδε ἡ γυνὴ μέγα δυνήσεται. καὶ διὰ τῆτο ἕκα-
τος ἔσπειυδε ξενίας διδόνα, ἢ πάντως τινὰ χάριν εἰς αὐτὴν ἔχειν
20 ἀποκειμένην. καὶ οἱ μὲν ἦσαν ἐν τούτοις.

β. Ὁ δὲ Μιθριδάτης δι' Ἀρμενίας ἰποικεῖτο τὴν πορείαν
σφοδρότεραν· μάλιστα μὲν δεδοικώς, μὴ καὶ τῆτο αἴτιον αὐτῷ

peregrinam dabas terram, sed Graecam tamen; vbi magno mihi solatio erat
vicinia maris. Nunc extra consuetum aërem me abiicis, et a patria orbe
toto discriminor. Rursus Miletum aufers, ut ante Syracusas. Ultra Eu-
phraten abrepta barbararum terrarum recessibus includor insulana, vbi non
amplius mare. Qui ergo naudem e Sicilia porro expectem? etiam a sepulcro
tuo, Chaerxa, abstrahor. Quis vobis inferias tulerit, boni manes? Baëtra
mihi reliquum et Susa domus erunt et sepulcrum. Semel Euphraten transi-
bo. Timeo namque non tam itineris longum spatium, quam ne videar et
ibi cuiquam pulchra. His dictis osculata terram transmittit fluvium conscen-
sa rate. Dionysius quidem hoc iter frequenti comitatu et opiparæ supelle-
tilis adparatu faciebat, hac pompa vxori sese iactare studens. Magis tamen
ipso rege non indignam reddebat professionem indigenarum, quos transi-
bant, comitas. Vnus populus ad alterum deducebat abeuntes, et satrapa
proximo deinceps tradebat. Omnes enim effascinosos ducibat regebatque
pulchritudo. Barbaros etiam fouebat alia spes, fore, ut hac mulier ali-
quando multum posset. Quisquis igitur laborabat aut hospitio excipere,
aut saltem beneficium aliquod in illam collatum habere, eum benevolentiae
depositum. In his illi erant.

2. Mithridates autem iter per Armeniam faciebat citatius, maxime qui-
dem metu, ne et hoc inter crimina sibi quoque noxium foret apud regem, quod

1. ἐδίδως γῆν.

6. ἔν (vel ἐν) ἑλπίσιν.

γένηται πρὸς βασιλέως, ὅτι κατ' ἴχνος ἐπηκολῶθαι τῇ γυναικί· ἅμα δὲ καὶ σπεύδων προεπιδηῆσαι καὶ συγκεροτῆσαι τὰ πρὸς τὴν δίκην. ἀφικόμενος οὖν εἰς Βαβυλῶνα· βασιλεὺς γὰρ αὐτόθι διέτριβεν· ἐκείθην μὲν τὴν ἡμέραν ἡσύχασε παρ' ἑαυτῷ. πάντες γὰρ οἱ σατράπαι τὰθμούς ἔχσιν ἀποδεδειγμένους. τῆς δὲ ὑστεραίας ἐπὶ θύρας ἐλθὼν τὰς βασιλέως, ἡσπάσατο μὲν Περσῶν τοὺς ὁμοτίμους. Ἀρταξάτην δὲ τὸν εὐνῆχον, ὃς μέγιστος ἦν παρὰ βασιλεῖ καὶ δυνατώτερος, πρῶτον μὲν δώροισι ἐτίμησεν· εἶτα· Ἀπάγγειλον, εἶπε, βασιλεῖ· Μιθριδάτης, σὸς δῦλος, πάρεστιν ἀπολύσασθαι διαβολὴν Ἑλλήνος ἀνδρὸς, καὶ προσκυνησάμην. Μετ' ἱσθ' οὐ πολὺ διεξελθὼν ὁ εὐνῆχος ἀπεκρένατο· Ὅτι ἐπὶ βασιλεῖ βελομένῳ Μιθριδάτην μηδὲν ἀδικεῖν· κρίνη δὲ, ἐπειδὴν καὶ Διονύσιος παραγένηται. Προσκυνήσας οὖν ὁ Μιθριδάτης ἀπηλλάττετο. μόνος δὲ γενόμενος ἐκάλεσε Καιρέαν, καὶ ἔφη πρὸς αὐτόν· Ἐγὼ καίομαι, καὶ ἀποδῶνά σοι θελήσας Καλλιρρόην ἐγκαλῶμαι· τὴν γὰρ σὴν ἐπιστολὴν, ἣν ἔγραψας πρὸς τὴν γυναῖκα, Διονύσιος ἐμὲ φησὶ γεγραφέναι, καὶ μοιχείας ἀπόδειξιν ἔχειν ὑπολαμβάνει. πέπεισται γὰρ σὲ τεθνάναι· καὶ πεπίσθω μέχρι τῆς δίκης, ἵνα αἰφνιδίον ἐφθῇς. ταύτην ἀπαιτῶ σε τῆς εὐεργεσίας τὴν ἀνταμειβήν· ἀπόκρυψον σεαυτὸν, μήτε ἰδεῖν Καλλιρρόην, μήτ' ἐξετάσαι τι περὶ αὐτῆς, καρτέρησον. Ἄκων μὲν, ἀλλὰ ἐκείθε-

securus e vestigio mulierem fuisset. Simul tamen et prior adesse festinabat, ut, quaecumque causae suae instruendae necessariae et utilia futura erant, compararet. Vt igitur Babylonem venerat, rex enim ibi tum versabatur, illo quidem se die apud se continuit. Habet enim unusquisque satrapa suum sibi assignatum deutorium. Altera autem die aulam ingressus primum illustres sinque loci viros salutavit: Homotimi illi appellantur: dein Artaxaten Eunuchum, qui et honoratissimus apud regem erat, et plurimum pollebat. Cui muneribus conciliato: Refer, ait, regi; Mithridates, tuus servus, Graeci criminationem dilurum teque adoratam adest. Paullo post egressus eunuchus referrebat: Et rex vult Mithridaten nihil quidquam praecavari. Causam autem dices, ubi Dionysius quoque adfuerit. Adorat Mithridates, et abit, redditusque solitudini Chaeream vocat, et: Angunt me, ait, atque criminantur, quod reddere tibi Callirrhoen volui: literas nempe, quas ad uxorem tuam exarasti, Dionysius ait me scripsisse, et habere putat evidens adulterii argumentum. Firmiter enim illi persuasum est, te obisse; et id sibi persuadeat ad diem usque iudicii, ut tu derepente tum compareas. Hoc a te beneficium meorum hostimentum reposco. Delitescere, et perdura neque videre Callirrhoen, neque de ea quidquam inquirere. Aegte quidem,

1. ἐπηκολῶθαι.

9. ὁ δὲ.

11. δι (vel δι) ἐξελθὼν.

15. Non nego, καίομαι significare amorem viri, quod docuit Dorv., sed

quam id hoc loco vim habeat, ubi requiritur verbum, quod periclitari significet, non video. B.

17. γεγραφένην.

19. ἐφθῇς.

το Χαιρέας, καὶ λανθάνειν μὲν ἐπειράτο. ἔλειβετο δὲ αὐτῇ τὰ
δακρυα κατα τῶν παρειῶν. εἰπὼν δέ· Ποιήσω, δέσποτα, ἃ
προσάττις· ἀπῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον, ἐν ᾧ κατήγεται μετὰ
Πολυχάρμῃ τῇ Φίλῃ, καὶ ῥίψας ἑαυτὸν εἰς τὸ ἔδαφος, περιῖρη-
ξάμενος τὸν χιτῶνα,

Ἀμφοτέραις χερσὶ περιελὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν

Χεύατο κακκεφαλῆς, χαρίεν δ' ἥσχυε πρόσωπον.

εἰτα ἔλεγε κλάων· Ἐγγύς ἐσμεν, ὦ Καλλιρρόη, καὶ οὐχ ὀρῶμεν
ἀλλήλων. σὺ μὲν οὖν οὐδὲν ἀδικεῖς· οὐ γὰρ οἶδας, ὅτι Χαιρέας
10 ζῇ. πάντων δὲ ἀσεβέστατος ἐγώ, μὴ βλέπῃς σε κεκλευσμένος,
καὶ ὁ θεὸς καὶ ὁ Φιλόζωος μέχρι τοσούτῃ φέρω τυραννήμενος.
σοὶ δὲ εἴ τις τῶτο προσέταξεν, οὐκ ἂν ἐζήσας. Ἐκείνον μὲν οὖν
καρμευθεῖτο Πολύχαρμος. ἥδη δὲ καὶ Διονύσιος πλησίον ἐγένετο
Βαβυλῶνος, καὶ ἡ Φήμη προκατελάμβανε τὴν πόλιν, ἀπαγγέ-
λῃσα πᾶσιν, ὅτι παραγίνεται γυνή, κάλλος οὐκ ἀνθρώπινον,
ἀλλὰ τι θεῖον, ὁποῖαν ἐπὶ γῆς ἄλλην ἥλιος οὐχ ὀρᾷ. φύσει δὲ
ἐστὶ τὸ βάρβαρον γυναιμανὲς, ὥς πᾶσα οἰκία καὶ πᾶς σενωπὲς
ἐπεπλήρωτο τῆς δόξης. δίδβαιε δὲ ἡ Φήμη μέχρις αὐτῇ τῇ
Βασιλείῃς, ὥς καὶ ἤρετο Ἀρταξάτην, τὸν εὐνῆχον, εἰ πάρεστι ἡ
20 Μιλησία. Διονύσιον δὲ καὶ πάλαι μὲν ἐλύπει τὸ περιβόητον τῆς
γυναικός· οὐ γὰρ εἶχεν ἀσφάλειαν· ἐπὶ δὲ εἰς Βαβυλῶνα ἔμελλ-
εν εἰσίναι, τότε ἥδη καὶ μᾶλλον ἐνεπίμπρατο, σενάξας δὲ ἐφῆ

sed tamen, obtemperat Chaereas, et quamvis tegere secretiores animi sensus
niteretur, lacrymis tamen per genas manantibus proditus: Faciam, ait, quae
iubes, here. Sed simul digressus ad cubiculum, ubi diuertebat cum amico
Polycharmo, humi decumbere, lacerare vestes,

In caput ambabus nigram inde atque fauillam

Congerere, et vultus amens foedare venustos.

Et plorans ait: Tam prope sumus, Callirrhoë, neque tamen nos videmus.
Tu quidem nihil peccas. Nescis enim, Chaeream vivere. Ego vero scele-
rissimus, quod iussus te non adspicere, pareo. Eo vixque tyrannidem fero,
imbellis, vitae amans. Tibi veto si quis illud imposuisset, vita emigrasset.
Illum blandis contra verbis Polycharmus leuat. Iam et Dionysius Babylone
non multum aberat. Iam fama praenoccupauerat urbem, aduenire mulierem,
formae nun humanae, sed diuinæ, qualem in terris aliam sol non collustrat.
Et quum natura barbari in foeminas infantiant, omnes domus, omnes augi-
portus rumore pleni erant. Ad ipsum ille quoque regem peruaserat, ex
eunucho Artaxate sciscitantem: Num adesset Mileisia. At ista foeminae
celebritas iamdudum pupugerat Dionysium, qui bonis idco suis tuto nequi-
bat frui. Sed magis pungebat hominem, quin vrebat potius, quod deberet

6. Versus ex Homero restituendi, si
modo auctor sic citare voluit. Indul-
gent sibi auctores in citando, aut de-
torquentes ad rem praesentem aliena

verbis, aut memoriae vitio nonnun-
quam.

22. ἐπεπίμπρατο.

πρὸς αὐτόν· Οὐκέτι ταῦτα Μίλητός ἐστι, Διονύσιε, ἡ σὴ πόλις·
 καὶ κεί δὲ τοὺς ἐπιβηλεύοντας ἐφυλάττει. τολμηρὲς καὶ τῷ μέλ-
 λοντος ἀπροόρατε, εἰς Βαβυλῶνὰ Καλλιρρόην ἄγεις, ὅπως Μιθρι-
 δάται τοσῦτοι; Μενέλαος ἐν τῇ σώφρονι Σπάρτῃ τὴν Ἑλένην οὐκ
 ἐτήρησεν, ἀλλὰ παρὲδοκίμησε καὶ βασιλεῖα βάρβαρος ποιμήν·
 πολλοὶ Πάριδες ἐν Περσiais. οὐχ ἔρας τοὺς κινδύνους, οὐ τὰ
 προοίμια; πόλεις ἡμῖν ἀπαντῶσι καὶ θραπύουσι σατράπαι.
 σοβαρωτέρα γέγονεν ἤδη, καὶ οὐπω βασιλεὺς ἐώρακεν αὐτήν.
 μία τοῖσιν σωτηρίας ἐλπίς, διακλέψαι τὴν γυναῖκα· Φυλαχθῆ-
 σεται γάρ, ἂν δυνθῇ λαθῆν. Ταῦτα λογισάμενος ἵππων μὲν 10
 ἀπέβη, τὴν δὲ Καλλιρρόην εἶασεν ἐπὶ τῆς ἀρμαμάξης, καὶ συνε-
 κάλυψε τὴν σκηνήν. Τάχα δ' ἂν καὶ προεχώρησεν, ὅπερ ἤθελεν,
 εἰ μὴ συνέβη τι τοιοῦτον.

γ. Ἦκον παρὰ Στάτειραν, τὴν γυναῖκα τὴν βασιλῆως, τῶν
 ἐνδοξοτάτων Περσῶν αἱ γυναῖκες, καὶ τις εἶπεν ἐξ αὐτῶν· Ὡς
 δέσποινα, γυναῖον Ἑλληνικὸν ἐπιστρατεύεται ταῖς ἡμετέραις οἰ-
 κίαις, ὃ καὶ πάλα μὲν πάντες ἐθαύμαζον ἐπὶ τῷ κάλλει· κιν-
 δυνεύει δὲ ἐφ' ἡμῶν ἡ δόξα τῶν Περσίδων γυναικῶν καταλυθῆ-
 ναι. Φέρε' οὐν σκεψάμεθα, πῶς μὴ παρὲδοκίμηθῶμεν ὑπὸ τῆς
 ξένης. Ἐγέλασεν ἡ βασίλισσα ἀπιστῶσα τῇ φήμῃ, ἅμα δὲ 20
 εἶπεν· Ἀλαζόνες εἰσὶν Ἕλληνες, καὶ πτωχοὶ, καὶ διὰ τῆτο τὰ

Babylonem adire. Non hic porro, Dionysie, tua patria Miletus; sic ille
 gemebundus ad se. tam ibi metuebas insidiatores. Nunc autem ipse Baby-
 lonem Callirrhoen ducis, ubi tot sunt Mithridates, temerarie atque futuro-
 rum male provide. In casta illa Lacedaemone Menelaus Helenam non ter-
 vauit integram. Sed barbarus pastor etiam rege magis placuit. Multi Parides
 sunt apud Persas. Non vides pericula, non praeludia? Integrae nobis
 occurrunt vrbes: satrapae officiis colunt. Haec iam facta ferocior. Atqui
 rex illam nondum vidit. Vna superat spes salutis, mulierem occultare.
 Scrubatur enim, si latere poterit.

3. Haec ratiocinatus secum, ipse seivgem equum conscendit, quo solus
 veheretur: Callirrhoen autem in curru reliquit, velisque tabernaculum, quo
 sedebat, occlusit. Forte quoque consilium feliciter cessisset, nisi tale quid
 interuenisset. Ad Statiram, regis vxorem, conuenerant illustrissimorum
 Persarum coniuges. O domina, ait vna de medio, Graecula nostris inimica
 domibus aduenit. Illam diu est quod omnes admirati sunt. Nostris iam
 diebus nostraque culpa Persidum gloria minitatur occidere. Agedum ratio-
 nem circumspiciamus, quae possit efficere, ut gloria et plausus formae no-
 strae non obscoretur ab ista alienigena. Risit ad haec regina, famae diffi-
 dens, et: Vani sunt Graeculi, atque mendici. Propterea res etiam parui

μικρὰ θαυμάζουσι μεγάλως. οὕτως Φημίξουσι Καλλιρρόην καλήν,
ὡς καὶ Διονύσιον πλῆσιον. μία τοῖνυν ἐξ ἡμῶν, ἐπειδὴν εἰσὶν,
Φανη . . μετ' αὐτῆς, ἵνα ἀποσβέσῃ τὴν πενιχεράν τε καὶ δέλην.
Προσεκύνησαν πᾶσαι τὴν βασιλίδαν, καὶ τῆς γνώμης ἀπεθαύμα-
σαν, καὶ τὸ μὲν πρῶτον ὡς ἐξ ἐνὸς σώματος ἀνέβόησαν· Εἴθε
δυνατὸν ἦν ἐΦθῆναί σε, δέσποινα. Εἶτα διεχίθησαν αἱ γνώμαι,
καὶ τὰς ἐνδοξοτάτας ὠνόμαζον ἐπὶ κάλλει. χιροτομία δὲ ἦν, ὡς
ἐν θεάτρῳ, καὶ προσεκήθη Ῥοδογύνῃ, θυγάτηρ μὲν Ζωπύρῃ, γυνὴ
δὲ Μεγαβύζῃ, μέγα τι χρῆμα καὶ περιβόητον, οἷον τῆς Ἰωνίας
10 Καλλιρρόῃ, τοιοῦτο τῆς Ἀσίας ἢ Ῥοδογύνῃ. λαβῆσαι δὲ αὐτὴν
αἱ γυναῖκες ἐκόσμην, ἐκάσῃ τι παρ' αὐτῆς εἰσφέρουσα εἰς κόσμον.
ἡ δὲ βασιλις ἔδωκε περιβεραχίονα καὶ ὄρμον. ἐπεὶ τοῖνυν εἰς τὸν
ἀγῶνα καλῶς αὐτὴν κατισκεύασαν, ὡς δῆθεν εἰς ἀπάντησιν
Καλλιρρόης, παρὲν γίνεται. καὶ γὰρ εἶχε πρόφασιν οἰκίαν, ἐπειδὴ
ἦν ἀδελφὴ Φαρνάκῃ, τῇ γραψάντος βασιλεῖ περὶ Διονυσίῃ. ἐξα-
χῆτο δὲ πᾶσα Βαβυλῶν ἐπὶ τὴν θείαν, καὶ τὸ πλῆθος ἐτενοχῶρει
τὰς πύλας. ἐν δὲ τῷ περιφανεστάτῳ παραπεμπομένη βασιλικῶς
ἡ Ῥοδογύνῃ περιέμεινεν. εἰσῆκει δὲ ἀβρὰ καὶ θρυπτομένη καὶ ὡς
προκαλυμένη. πάντες δὲ εἰς αὐτὴν ἀπέβλεπον, καὶ διελάλυν
20 πρὸς ἀλλήλους· Νενικήκαμεν· ἡ Περσίς ἀποσβέσει τὴν ξένην. εἰ
δύναται, συγκριθῆτω· μαθῆτωσαν Ἕλληνες, ὅτι εἰσὶν ἀλαζό-
νεις. Ἐν τῷτῳ δὲ ἐπῆλθεν ὁ Διονύσιος, καὶ μηνυθέντος αὐτῷ, τὴν

momenti stupent. Callirrhoë sic praedicant pulchram, ut Dionysium diui-
tem. Vna itaque nostrum, quando illa urbem intrabit, se monstrat, rau-
perculam et seruam obscuratura. Adorant omnes reginam, et de sapientia
admiratae exclamant vno ore: Veinam te, regina, in publico liceret con-
spici. Discordes dein praestantissimas nominant atque celeberrimas formas,
itaque in suffragia, ut in theatro, et electa Rhodogune, Zopyri filia, Me-
gabyzi vxor, insignis et notae pulchritudinis exemplar, ut in Ionia Callir-
rhoë, sic in Asia Rhodogune. Hanc aggressae mulieres sumitam seorsim
ornabant, mundi quaeque sui aliquid conferentes, dum regina armillas et
torquem dabat. Pulchre sic instructa et parata certamini, praesto erat ad
Callirrhoë, si dis placet, excipiendam. Singularem quoque et domesticam
habebat caussam. Erat nempe soror Pharnacis eius, qui ad regem scripserat
de Dionysio. Omnis ad spectaculum effundi Babylon, ut vrbis portae mul-
titudine obstruerentur. Rhodogune basilice deducta et stipata in loco maxi-
me conspicuo praestolabatur, flans delicatula, sibi que placens et quasi pro-
vocans. Omnes in eam respicere et differere inter se: Vicimus. Persis
peregrinam obscurabit. Contendat modo, si potest. Graeci nunc discant,
quam ventosi sint. Interim Dionysius adest, et edoctus adesse sororem Phar-

3. φανήτω.
6. διεχίθησαν.

6. Pro διεχίθησαν Abresch. D. Th.
p. 443. γερονίτ διανήχθησαν.

Φαρνάκx συγγενίδα παρῆναι, καταπλήσας ἐκ τῆ ἴππῃ προσ-
ῆλθεν αὐτῇ φιλοφρονόμενος. ἐκείνη δὲ ὑπερυθριῶσα· Θέλω,
Φησὶν, τὴν ἀδελφὴν ἀσπασασθαι. Καὶ ἅμα τῇ ἀρμαμάξῃ
προσῆλθεν. οὐκ ἔστι δυνατόν ἦν αὐτὴν ἐτι μένειν κεκαλυμμένην,
ἀλλ' ὁ Διονύσιος μὲν ἄκων καὶ τένων ὑπ' αἰδέας τὴν Καλλιρρόην
προελθεῖν ἤξιώσεν. ἅμα δὲ πάντες οὐ μόνον τοὺς ἐφθαλμοὺς,
ἀλλὰ καὶ τὰς ψυχὰς ἐξέτειναν, καὶ μικρῇ δεῖν ἐπ' ἀλλήλους κα-
τέπεσον, ἄλλος πρὸ ἄλλου θέλων ἰδεῖν, καὶ ὡς δυνάτων ἐγγυτά-
τω γενέσθαι. ἐξελαμψε δὲ τὸ τῆς Καλλιρρόης πρόσωπον, καὶ
μαρμαρυγὴ κατέσχε τὰς ἀπάντων ὄψεις, ὥσπερ ἐν νυκτὶ βαθείᾳ 10
πολλῷ φωτὸς αἰφνίδιον φανέντος. ἐκπλαγέντες δὲ οἱ βάρβαροι
προσεκύνησαν, καὶ οὐδεὶς ἐδόκει Ῥοδोगύνην παρῆναι. συνῆκε δὲ
καὶ ἡ Ῥοδोगύνη τῆς ἥτης, καὶ μήτε ἀπελθεῖν δυναμένη, μήτε
ἐκλείπασθαι θέλῃσα, ὑπέδου τὴν σκηνὴν μετὰ τῆς Καλλιρρόης,
παρὰ δ' αὐτὴν τῷ κρείττονι φέρειν. ἡ μὲν ἀρμαμάξα προῆσι
συγκεκαλυμμένη, οἱ δὲ ἄνθρωποι, μηκέτι ἔχοντες Καλλιρρόην
ὁρᾶν, κατεφίλῃαν τὸν δῖον. βασιλεὺς δὲ ὡς ἤκουσεν, ἀφίχθαι
Διονύσιον, ἐκέλευσεν Ἀρταξάτην τὸν εὐνούχον ἀπαγγεῖλαι πρὸς
αὐτόν· Ἐχρῆν μὲν σε κατηγοροῦντα ἀνδρὸς ἀρχὴν μεγάλην πι-
πτευσμένῃ μὴ βραδύνειν. ἀφίημι δὲ . . . τὴν αἰτίαν, ὅτι μετὰ 20
γυναικὸς ἐβαδίζεις. ἐγὼ δὲ νῦν μὲν ἐορτὴν ἄγω, καὶ πρὸς ταῖς

nacis, ex equo desiliens adit, amicam ostensurus benevolentiam. Illa verò
suppudibunda: Sororem salutare volo, ait, currumque via inuadit. Neque
igitur illa amplius residere poterat intra vela, et adactius verecundia Dionys-
ius eam, inuitus licet et gemens, hortatur prodire. Omnes cum non ocu-
los tantum sed et animos intendebant, et tantum non sese humo prorue-
bant, vnus audius prae altero videre, et esse quam proximus. Emicabat
cum Callirrhoë vultus, et fulgor omnium praefringebat oculos, ut si densa
nocte subito lux ingens appareat. Adeo barbari perculsi, ut nullus non
adoraret, nullus crederet Rhodogunen amplius adesse; quae et ipsa se
victam agnouit, et neque potens recedere, neque tamen resistere volens,
cum Callirrhoë subrepat in tabernaculum, ferendam se victrici tradens. Sic
rectus procedebat currus, quem turba, Callirrhoë nimirum e conspectu
sublara, oculis prosequabatur. Rex, aduenisse Dionysium ubi audiit, Ar-
taxat eunuchum haec illi renuntiare iubet. Oportuerat quidem te, accu-
satores tibi, cui magnum dominatum concedidi, non cessasse. Remitto
tamen tibi culpam hanc, quandoquidem cum vxore viam fecisti. Ego vero

5. Ἄλλ' ὁ Διονύσιος μὲν etc. Abresch.
Dil. Th. p. 591. haec breuiter dicta
esse monet pro Διονύσιος ἤξιώσεν μὲν,
ἄκων δὲ καὶ τένων —

11. Possis legere αἰφνίδιος, nisi forte
in poëta, quem imitatur Chariton,
fuit αἰφνίδιον. B.

14. ἐκλείπασθαι esse hic obscurari et
metaphoram petitam a sole, qui ecli-
psin patiatur, monet Abresch. Dil. Th.
p. 493.

20. σοι suppl.

ib. Equidem supplere malim τὰν-
την. B.

Θυσίαις εἰμί. τριακοστῇ δὲ ὑπερον ἡμέρᾳ ἀκροάσομαι τῆς δίκης. Προσκυνήσας ὁ Διονύσιος ἀπηλλάγη.

δ. Παρασκευὴ οὖν ἐντεῦθεν ἐγένετο ἐπὶ τὴν δίκην παρ' ἐκατέρων, ὥσπερ ἐπὶ πόλεμον τὸν μέγιστον. Ἐσχίσθη δὲ τὸ πλῆθος τῶν βαρβάρων, καὶ ὅσον μὲν ἦν σατραπικόν, Μιθριδάτῃ προσέθιτο· καὶ γὰρ ἦν ἀνέκαθεν ἐκ Βάκτρων, εἰς Καρίαν δὲ ὑπερον μετεκίσθη. Διονύσιος δὲ τὸ δημοτικὸν εἶχεν εὖνῃ· ἐδόκει γὰρ ἀδικῆσθαι παρὰ τοὺς νόμους, εἰς γυναῖκα ἐπιβλευθεὶς, καὶ, ὃ μείζον ἐστίν, τοιαύτην. οὐ μὲν οὐδ' ἡ γυναικωνίτις ἡ Περσῶν ἀμέγαλος 10 ἦν, ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα διηρέθησαν αἱ σπυδαί. τὸ μὲν γὰρ αὐτῶν ἐπ' εὐμορφίᾳ μεγαλοφρονοῦν ἐφθόνηι τῇ Καλλιρρόῃ, καὶ ἤθελεν αὐτὴν ἐκ τῆς δίκης ὑβρισθῆναι· τὸ δὲ πλῆθος ταῖς οἰκείαις φθονοῦσιν τὴν ξένην εὐδοκίμησαι συνηύχοντο. τὴν νίκην δὲ ἐκάτερος, αὐτῶν ἐν ταῖς χερσὶν ἔχειν ὑπελάμβανε. Διονύσιος μὲν θαρρῶν ταῖς ἐπιστολαῖς, αἷς ἐγραψε Μιθριδάτῃς πρὸς Καλλιρρόην ὀνόματι Χαιρέα. ζῆν γὰρ ὅδε ποτε Χαιρέαν προσεδόκα. Μιθριδάτῃς δὲ Χαιρέαν ἔχων δεῖξαι, πεπεισὸ ἀγνὸν εἶναι μὴ δύνασθαι, προσποιεῖτο δὲ δεδιέναι, καὶ συνηγόρους παρεκάλει, ἵνα διὰ τὸ ἀπροσδόκητον λαμπροτέραν τὴν ἀπολογίαὶν ποιήσεται. ταῖς δὲ 20 τριακοντα ἡμέραις Περσαι καὶ Περσίδες οὐδὲν ἕτερον διελάλουν, ἢ

nunc quidem festos dies celebros, sacrisque faciundis cum maxime distineor. Trigesimo vero abhinc die liti tuae vacabo. Adorat Dionysius et abit.

4. Inde se utraque pars, ceu ad maximum bellum, comparare. Barbarum vero multitudine scindebatur, et quicquid erat de praefectorum generum, aut clientela, id omne Mithridati se adungebat. Baetrianus enim erat a maioribus inde, nuper demum in Cariam traiectus. Plebem vero fauentem habebat sibi Dionysius. Vir enim insidiis ob uxorem appetitus, eamque talem, quod maius, iniuriam ultra leges videbatur passus esse. Quid? quod neque foemineus Persarum coetus quietus erat, sed harum quoque diuersa studia. Pars enim, quae de forma superbiebat, Callirrhoae inuidens optabat, aliquam ex illa lite contumeliam ipsi obtingere. Promituea vero multitudine, domesticis maleuola, placere peregrinam et ferre palmam vouebat. Vtrinque in manibus victoriam teneri credebat. Dionysius enim literis confidebat, quas Mithridates ad Callirrhoën Chaereae nomine dedisset. Nam Chaeream viuere nullo modo credebat. Mithridati contra, qui Chaeream habebat producere, certum erat et periculosum, mali sibi accidere nihil posse. Timorem interim simulabat, et aduocatos conciebat, ut nempe ex euentu insperato defensionem sui faceret eo splendidiorem. Perfidēs per illos triginta dies nihil aliud inter se, quam causam istam, crepa-

12. ὑβρισθῆναι.

17. δεόντων.

ib. Abresch. Dil. Th. p. 232. suspiratur, scriptum olim fuisse πέποιτο

ἀγνὸν εἶναι μὴ δύνασθαι, vel πέποιτο μὴ δύνασθαι εἶναι, nempe ἐαυτὸν, sc. ἀναγνῶν καὶ μαρτυρῶν.

τὴν δίκην ταύτην. ὥς τε, εἰ χρὴ τάληθες εἰπεῖν, ὅλη ἡ Βαβυλὼν δικαστήριον ἦν. ἐδόκει δὲ πᾶσιν ἡ προθεσμία μακρά, καὶ οὐ τοῖς ἄλλοις μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτῷ τῷ βασιλεῖ. ποῖος ἀγὼν Ὀλυμπικός, ἢ νύκτες Ἑλευσίνιαι, προσδοκίαν τοσαύτην ἔσχον σπαθῆς; ἐπεὶ δὲ ἦκεν ἡ κυρία τῶν ἡμερῶν, ἐκαθέσθη βασιλεὺς. ἔστι δὲ οἶκος ἐν τοῖς βασιλείοις, ἐξαίρετος ἀποδεδειγμένος εἰς δικαστήριον, μεγέθει καὶ κάλλει διαφέρων· ἐνθα μέσος μὲν ὁ θρόνος κεῖται βασιλεῖ· παρ' ἐκάτερα δὲ τοῖς φίλοις, καὶ τοῖς ἀξιώμασι καὶ ταῖς ἀρεταῖς ὑπάρχουσιν ἡγεμόνες ἡγεμόνων. περιεσῶσι δὲ κύκλῳ τῷ θρόνῳ λοχαγοὶ, καὶ ταξίαρχοι, καὶ τῶν βασιλέως τοῦ ἐξελευθέρων τὸ ἐντιμώτατον. ὥς τε ἐπ' ἐκείνῃ τῇ συνόδῳ καλῶς αὖν εἴποι τις·

Οἱ δὲ θεοὶ παρ' Ἰνὴν καθήμενοι ἡγορώοντο.

παράγονται δὲ οἱ καθεζόμενοι μετὰ σιγῆς καὶ δέας. τότε οὖν ἔωθεν μὲν πρῶτος ἦκε Μιθριδάτης, δορυφορούμενος ὑπὸ φίλων καὶ συγγενῶν, οὐ πάνυ τι λαμπρὸς, οὐδὲ φαεινός, ἀλλ', ὡς ὑπεύθυνος, ἑλεεινός. ἐπηκολούθει δὲ καὶ Διονύσιος, Ἑλληνικῷ σχήματι, Μιλησίαν ζολὴν ἀμπεχόμενος, τὰς ἐπιστολάς τῇ χειρὶ κατέχων. ἐπεὶ δὲ εἰσῆχθησαν, προσεκύνησαν. ἔπειτα βασιλεὺς ἐκέλευε τὸν γραμματεῖα τὰς ἐπιστολάς ἀναγνῶναι, τὴν τε 20 Φαρνάκην, καὶ ἦν ἀντέγραψεν αὐτὸς, ἵνα μάθωσιν οἱ συνδικάζοντες, πῶς εἰσῆκται τὸ πρᾶγμα. ἀναγνωσθεῖσης δὲ τῆς ἐπιστολῆς,

banit, et si verum volumus, vniuersa Babylon nihil, quam tribunal, erat, omnibusque videbatur nimis diu reiectus terminus, non reliquis tantum, sed et ipsi quoque regi. Qui ludus vniquam Olympicus, quae noues Eleusinae tantam habuerunt studiorum expectationem. Vt tandem venit condicta dies, confedit rex in illa aulae camera, quae soli reddendo iuri destinata pariter amplitudine, atque splendore excellit; in cuius medio regi solium iacet; ad utrumque latus protensis subleuiis amicorum, quos aut dignitas, aut virtus, ducum duces fecit. Solium cingunt centuriones et tribuni, et honestissimi libertorum regionum, ut merito quis de confessu illo dixerit.

Coetus ibi superum medio Ioue sermocinatur.

Confessores cum silentio et reuerentia introducuntur. Illuc mane primus aderat Mithridates, cognatos et amicos secum trahens, non admodum splendidus, neque hilaris vultu, sed, ut reus, aspectu miserabili. Sequebatur Dionysius habitu Graeco, Milesia stola, literas manibus tenens. Intromissi regem adorabant, qui scribam legere iubet epistolas Pharnacis et responsum suum, quo assessores iudicii scirent, qua ratione lis introducta foret.

8. Forte ante τοῖς ἀξιωμασιν tantum supplendum est — B. Abresch. Dil. Thuc. p. 169. corrigat sic: παρ' ἐκάτερα δὲ τοῖς φίλοις (nempe θρόνῳ καὶ

τοι) καὶ ὅσοι τοῖς ἀξ. καὶ ταῖς ἀρ. ὑπερέχουσιν ἄγ. ἡγ.

9. Vulgaris quidem grammatica γγεμόνιν praecipit; sed in Nostro mutandum nihil puto.

ἔπανος ἐξεργάγη πολὺς, τὴν σωφροσύνην καὶ δικαιοσύνην θαυ-
μαζόντων τὴν βασιλείῳ. σιωπῆς δὲ γενομένης, ἔδει μὲν ἀρξα-
σθαι τῷ λόγῳ Διονύσιον, τὸν κατήγορον, καὶ πάντες εἰς ἐκείνον
ἀπέβλεψαν. ἔφη δὲ Μιθριδάτης· Οὐ προλαμβάνω, Φησί,
δέσποτα, τὴν ἀπολογία, ἀλλ' οἶδα τὴν τάξιν· δεῖ δὲ πρῶτον
τῶν λόγων ἅπαντας παρῆναι τοὺς ἀναγκαίως ἐν τῇ δίκῃ· πᾶ
τοῖν ἢ γυνή, περὶ ἧς ἡ κρίσις; ἔδοξας δ' αὐτὴν ἀναγκαίαν διὰ
τῆς ἐπιστολῆς, καὶ ἐγγραφῆς παρῆναι. καὶ πάρεσι. μὴ οὖν Διο-
νύσιος ἀποκρυπτεύω τὸ κεφάλαιον καὶ τὴν αἰτίαν ὅλα τῷ πράγ-
10 ματος. Πρὸς ταῦτα ἀπεκρίνατο Διονύσιος· Καὶ τῷτο μοιχῷ,
παράγειν εἰς ἔχλιν ἀλλοτριᾶν γυναῖκα, οὐ θέλοντος ἀνδρός, οὔτε
ἐγκαλῆσαν, ὅτε ἐγκαλεμένην αὐτὴν. εἰ μὲν οὖν διεφθάρη, ὡς
ὕπεύθυνον ἔδει παρῆναι· νῦν δὲ σὺ ἐπεβύλευσας ἀγνοῶσθαι, καὶ
οὔτε μάρτυρι χρεῶμαι τῇ γυναικί, οὔτε συνηγόρῳ. τί οὖν ἀναγ-
καῖον παρῆναι τὴν κατ' οὐδὲν μετέχουσαν τῆς δίκης; Ταῦτα δι-
κανικῶς μὲν εἶπεν ὁ Διονύσιος, πλὴν οὐδένα ἔπειθεν. ἐπεθύμην
γὰρ πάντες Καλλιρρόην ἰδεῖν. αἰδωμένοι δὲ κελεῦσαι βασιλείως,
πρόφασιν ἔσχον οἱ φίλοι τὴν ἐπιστολήν. ἐκλήθη γὰρ ὡς ἀναγ-
καία. Πῶς οὖν οὐκ ἄτοπον, ἔφη τις, ἐξ Ἰωνίας μὲν ἐλθεῖν, ἐν
20 Βαβυλῶνι δὲ οὔσαν ὑστέρειν; Ἐπεὶ τοῖνυν ὤρισθη καὶ Καλλιρρόην
παρῆναι, οὐδὲν αὐτῇ προσηκῶς ὁ Διονύσιος, ἀλλὰ μέχρι παν-
τός ἀποκρυψάμενος τὴν αἰτίαν τῆς εἰς Βαβυλῶνα ὁδῷ, φοβηθεὶς
αἰφνιδίον εἰσαγαγεῖν εἰς δικαστήριον, οὐδὲν εἰδυῖαν· εἰκὸς γὰρ ἦν

Letis regis literis, erupit multus plausus temperantiam atque iustitiam principis admirantium. Facto silentio, Dionysium quidem oportuerat occipere sermonem, ut accusatorem, et omnes profecto respiciebant eum. Mithridates tamen sic ordiebatur: Non praecipio meam defensionem, domine. Noui omnino ordinem. Oportet autem, antequam vltius verba fiant, omnes in hanc cognitionem adesse necessarios. Vbinam vero mulier, de qua nunc agitur, qua tu iudicasti, domine, opus esse, quam comparere iussisti, quae et adest in vrbe? Dionysius itaque ne caput et causam rei occulat. Respondet Dionysius: Et hoc quoque mœchi est, alienam vxorem in turham producere, inuito vito, quae neque ipsa accusat, neque vicissim accusatur. Si corrupta omnino fuisset, adesse eam oportebat. Iam vero tu ignoranti insidiatus es. Neque teste vtr vxore, neque patrona. Ergo quomodo necesse fit adesse mulierem, causae totius expertem? Haec subtiliter quidem et speciose Dionysius ex fori vsu diserebat, verum non persuadebat. Omnes enim Callirrhoën auebant videre. Rex quum prae verecundia nollet imperare mulieris praesentiam, causabantur amici literas, quibus, ut necessaria, fuerat excita. Qui ergo non foret absurdum, dicebat aliquis, ex Ionia quidem aduenire, praesentem vero Babylone, desiderari. Ut autem decretum, etiam Callirrhoën comparere, Dionysius, qui nihil apud eam hac de re monuerat, sed ad illum vsque diem suppresserat veram itineris Babylonicum rationem, vetitus vxorem ignaram rerum omnium decre-

καὶ ἀγανακτῆσαι τὴν γυναῖκα ὡς ἐξηπατημένην· εἰς τὴν ὑπεραίαν
ὑπερέθετο τὴν δίκην. καὶ τότε μὲν ἔτως διελύθησαν.

ε. Ἀφικόμενος δὲ εἰς τὴν οἰκίαν ὁ Διονύσιος, οἷα δὲ Φρόνι-
μος ἀνὴρ καὶ πεπαιδευμένος, λόγους τῇ γυναικὶ προσήνεγκεν ὡς
ἐν τοιούτοις πιθανωτάτους, ἐλαφρῶς τε καὶ πρᾶως ἕκαστα διηγύ-
μενος. οὐ μὴν ἀδακρυτὴ γὰρ ἤκασεν ἡ Καλλιρρόη, πρὸς τὸ ὄνομα
δὲ τὸ Χαιρέα πολλά ἀνέκλαυσεν, καὶ πρὸς τὴν δίκην ἐδυσχέραινε.
Τῷτο γάρ, Φησὶ, μόνον ἐλιπέ μοι ταῖς συμφοραῖς, εἰσελθεῖν εἰς
δικαστήριον. τέθνηκα καὶ κεκήμεναι, τετυμβωρέυχημα, πέ-
πραμα, δεδῶλεκα, ἰδοὺ, Τύχη, καὶ κείνομα. οὐκ ἔχει σοι 10
διαβαλεῖν ἀδίκως με πρὸς Χαιρέαν, ἀλλ' ἐδωκάς μοι παρὰ Διο-
νυσίᾳ μοιχείας ὑπόθεσιν. τότε μὲν τὴν διαβολὴν ἐπόμεπτυσας
τάφῳ, νῦν δὲ βασιλικῶ δικαστηρίῳ. διήγημα καὶ τῆς Ἀσίας
καὶ τῆς Εὐρώπης γέγονα. ποίοις ὀφθαλμοῖς ὄψομαι τὸν δικαστήν;
οἷον ἀκῆσά με δεῖ ῥημάτων; κάλλος ἐπέβηλον, εἰς τῷτο μόνον
ὑπὸ τῆς φύσεως δοθὲν, ἵνα μὲν πλησθῇ τῶν διαβολῶν. Ἐρ-
μοκράτης θυγάτηρ κρινεται, καὶ τὸν πατέρα συνήγορον οὐκ ἔχει.
οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι, ἐπὰν εἰς δικαστήριον εἰσῶσιν, εὐνοίαν εὐχονται
καὶ χάριν. ἐγὼ δὲ φοβῶμαι, μὴ ἀρίστω τῷ δικαστῇ. Τοιαῦτα
ὀδυρομένη τὴν ἡμέραν ἔλην ἀθύρως διήγαγε, καὶ μᾶλλον ἐκείνης 20
Διονύσιος. νυκτὸς δὲ ἐπελθούσης, ὄναρ ἔβλεπεν αὐτὴν ἐν Συρρά-
κῃσας παρθένον εἰς τὸ τῆς Ἀφροδίτης τέμενος εἰσιῶσαν, κακεί-

penite ad tribunal rapere; par enim erat, ut illudam, stomachari et aegre
ferre; reiciebat ergo iudicium in alterum diem. Sic discessum tum quidem.

5. At Dionysius, ut domum venit, vir quippe prudens et literatus, ser-
mones admouebat uxori pro temporum ratione maxime plausibiles et per-
suadentes, animo facili atque composito singula quaeuis effatus. Audit
Callirrhoe, non tamen sine lacrymis, et ad nomen Chaerae saepius plorans
gemensque, et ad litis mentionem fremens: Hoc unum scilicet, ait, deest
meis miseriis, etiam ad iudicem rapi. Mortua fui, elata, egesta tumulo a
latronibus, vendita, serua facta. En, Fortuna, iudicium nunc subeo. In-
quam de me opinionem insinuare Chaerae, non sufficebat tibi. Etiam
apud Dionysium argumentum stupri ministras. Illam sepulcro, hanc regio
tribunali ceu triumphans ostendisti calumniam. Europae atque Asiae fabula
evasi. Quibus iudicem oculis adspiciam? quae audire me verba oportebit?
Insidiosa est forma, ideo tantum a natura tributa, ut calumniis in me tu re
satiates. Hermocratis filia iudicatur, et patrem aduocatum non habet. Cae-
teri tribunalis, quod ingrediuntur, beneuolentiam sibi et fauorem precantur.
Ego vero metuo, ne placeam iudici. Haec lamentans gemensque totum
diem deiecto transegit animo. Superueniente vero nocte per somnum videt,
se Syraculis virginem Veneris intrare templum, et inde reducem videre

θεν ἐπανιῦσαν ὁρῶσαν Χαιρέαν, καὶ τὴν τῶν γάμων ἡμέραν· ἐξεφανωμένην τὴν πόλιν ὅλην, καὶ προπεμπομένην αὐτὴν ὑπὸ πατρὸς καὶ μητρὸς εἰς τὴν οἰκίαν τῆ νυμφίᾳ. μέλλουσα δὲ καταφιλεῖν Χαίρειαν ἐκ τῶν ὑπῶν ἀνέθορε, καὶ καλίσασα Πλάγγωνα· Διονύσιος γὰρ ἐφθη προεξανασάς, ἵα μελετήσῃ τὴν δίκην· τὸ ὄναρ διηγεῖτο. καὶ ἡ Πλάγγων ἀπεκρίνατο· Θάρρει, δέσποινα, καὶ Χαίρεα καλὸν ἐνύπνιον εἶδες. πάσης ἀπολυθήσῃ Φροντίδος. ὥσπερ γὰρ ὄναρ ἔδοξας, οὕτω καὶ ὕπαρ. ἅπιθι εἰς τὸ βασιλέως δικαστήριον ὡς ἱερὸν Ἀφροδίτης, ἀναμνήσθητι σαυτῆς, ἀναλάμ-
 10 βανε τὸ κάλλος τὸ νυμφικόν. Καὶ ταῦτα ἅμα λέγουσα ἐνέδου καὶ ἐκόσμει τὴν Καλλιρρόην. ἡ δὲ αὐτομάτως ψυχὴν εἶχεν ἱλαραν, ὥσπερ προμαντευομένη τὰ μέλλοντα. ἔωθεν οὖν ὠθισμός ἦν περὶ τὰ βασίλεια, καὶ μέχρις ἔξω πλήρεις οἱ τεινωποί. πάντες γὰρ συνέτρεχον, τῷ μὲν δοκεῖν ἀκροατὰ τῆς δίκης, τὸ δὲ ἀληθίς Καλλιρρόης θεατὰ. τοσάτω δὲ ἔδοξε κρείττων ἑαυτῆς, ὅσω τὸ πρότερον τῶν ἄλλων γυναικῶν. εἰσῆλθεν οὖν εἰς τὸ δικαστήριον, οἶαν ὁ θεῖος ποιητὴς τὴν Ἑλένην ἐπισῆναι Φρσὶ

Τοῖς ἀμφὶ Πριάμον Πάνθοον ἠδὲ Θυμοίτην
 Δημογεῖσιν.

20 ὁφθεῖσα δὲ θάμβος ἐποίησε καὶ σιωπὴν.

Πάντες δ' ἠρήσαντο παρὰ λεχέεσσι κλιθῆναι.

καὶ εἶγε Μιθριδάτην ἔδει πρῶτον εἰπεῖν, οὐκ ἂν ἔσχε Φωνήν.

Chaeream; et nuptiarum diem, totamque urbem in coronis, seque a patre et matre in domum sponsi deductam. Sed cum in eo esset, ut oscularetur Chaeream, somno sublituit excussa, vocatque Plangonem. Nam Dionysius prior surrexerat, ut caussam suam meditaretur. Eique narrat insomnium: cui Plango: Bono sis animo, domina, inquit. Pulchrum etiam Chaereae vidisti insomnium. Curam omnem abiice. Ut enim per somnium tibi visa es videre, sic experrectae erunt omnia. Abi ad regis tribunal, haud secus, arque ad Veneris templum. Memor esto tui. Resume, quam sponsa habebas, formam. Et simul induit et comit Callirrhoën. Quae secreto quodam instinctu et sponte sua erectiorem habebat animum, ceu futuri praefaga. Mane ad regiam erat sese protrudentium concursus; pleni usque ad exteriora aulae omnes aditus et viae. Omnes caussam audire velle videbantur, sed reuera Callirrhoën videre cupiebant. Neque falsebat illa spes; imo tantum aberat, ut potius, quanto nuper alias omnes, tanto hodie se ipsam vinceret. Plane ut diuinus vates Helenam superuenire facit Priamo, Panthooque, et Thymoetae concionantibus, sic illa tribunal intrat, et visa stuporem facit atque silentium.

Hunc oporat sibi quisque torum, haec solamina noctis.

Et si primus loqui debuisset Mithridates, vocem non inuenisset. Nam super

ὥσπερ γὰρ ἐπὶ τι τραῦμα ἐρωτικόν, τὴν παλαιὰν ἐπιθυμίαν, σφοδροτέραν αὐθις ἐλάμβανε πληγὴν.

5. Ἡξάτο δὲ Διονύσιος τῶν λόγων οὕτως· Χάριν ἔχω σοι τῆς τιμῆς, βασιλεῦ, ἣν ἐτίμησας καί με, καὶ σωφροσύνην, καὶ τοὺς πάντων γάμους. ἔ γὰρ περιϊῖδες ἄνδρα ἰδιώτην ἐπιβληυόμενον ὑπὸ ἡγεμόνος, ἀλλὰ ἐκάλεσας, ἵνα ἐπ' ἐμῷ μὲν ἐκδικήσης τὴν ἀσέλγειαν καὶ ὕβριν, ἐπὶ τῶν ἄλλων δὲ κωλύσης. μείζονος δὲ τιμωρίας ἄξιον τὸ ἔργον γέγονε καὶ διὰ τὸν ποιήσαντα. Μιθριδάτης γὰρ, ὃν ἐχθρὸς ὦν, ἀλλὰ ξένος ἐμὸς καὶ φίλος, ἐπίβηλος ἐμοὶ, καὶ ὃν εἰς ἄλλο τι τῶν κτημάτων, ἀλλὰ ἰοεῖς τὸ τιμιώτερον ἐμοὶ σώματός τε καὶ ψυχῆς, τὴν γυναῖκα, ὃν ἐχεῖν, εἰ καὶ τις ἄλλος ἐπλημμέλησεν εἰς ἡμᾶς, αὐτὸν βοηθεῖν, εἰ καὶ δὲ ἐμὲ τὸν φίλον, ἀλλὰ διὰ σὲ τὸν βασιλέα. σὺ γὰρ ἐνεχειρίσας αὐτῷ τὴν μεγίστην ἀρχήν, ἥς ἀνάξιος φανείς, κατήσχυες, μᾶλλον δὲ προέδωκε, τὸν πισεύσαντα τὴν ἀρχήν. τὰς μὲν οὖν δεήσεις τὰς Μιθριδάτη, καὶ τὴν δύναμιν, καὶ τὴν παρασκευὴν, ὅση χρῆται πρὸς τὸν ἀγῶνα, ὅτι ὃν ἐξ ἴσθ' καθεστήκαμεν, οὐδὲ αὐτὸς ἀγνοῶ. Θάρρῳ δὲ, βασιλεῦ, τῇ σῇ δικαιοσύνῃ, καὶ τοῖς γάμοις, καὶ τοῖς νόμοις, οὓς ὁμοίως ἐν πᾶσι τηρεῖς. εἰ γὰρ μέλλεις αὐτὸν ἀφίεναι, πολὺ βέλτιον ἢν μὴδὲ καλέσαι. τότε μὲν 20 γὰρ ἐφοβῶντο πάντες, ὥς κολασθησομένης τῆς ἀσελγείας, ἰὰν

vulnus illud antiquum, puta cupidinem, multo violentiore plaga tum contundebarur.

6. Verum Dionysius occupat loqui: Gratiam de honore habeo tibi, rex, quo et me affecisti, et castimoniam, et omnium coniugia. Priusquam enim hominem a duce insidiis appetitum non insuper habuisti, sed acciuiisti, ut pro me quidem meaque in causa poenam sumeres de petulantia et insultandi lascivia, pro aliis autem in futurum contumeliam areceres. Maiorem vero sibi poenam depostulat hoc facinus ob auctorem. Mithridates enim, non hostis ille meus, sed hospes, sed amicus, mihi insidiatur, non ob aliud quid opum mearum, sed ob id, quod anima mihi et corpore carius, ob uxorem; quem oportebat etiam, si quis alius in nos peccasset, vindicasse, idque, si non meant in gratiam, sane tui causa, rex. Tu enim illi maximum commendasti imperium, quo indignus deprehensus modo, foedavit, imo prodidit eum, qui concredidit. Flagitationes equidem Mithridatis et potentiam et apparatus, quibus utitur ad praesens discrimen, neque ipse ego ignoro, neque quod in his aequales non sumus. Sed confido tamen tua iustitia, rex, et sanctitate matrimonii, et legibus, quas pariter omnibus custodis. Nam si velis ipsum dimittere, satius fuerat non euocasse. Nuper timebant omnes, quandoquidem puniendam expectabant lasciviam, modo

1. τραῦμα.

6. ἐπ' ἐμῷ Abresch. Dil. Th. p. 638. monet positum pro ἐν ἐμοί, in mea persona.

13. εἰ καὶ μὴ δὲ ἐμῷ.

19. ἀπασι, ut et forte Cyprius vocavit.

εἰς κρείσιν εἰσέλθῃ· καταφρονήσει δὲ λοιπὸν, εἰάν κρείθεις παρὰ σοὶ μὴ κολασθῇ. ὁ δὲ ἐμὸς λόγος σαφὴς ἐστὶ καὶ σύντομος. ἀνὴρ εἰμι Καλλιρρόης ταύτης. ἤδη δὲ ἐξ αὐτῆς καὶ πατὴρ, γῆμας, οὐ παρεθίον, ἀλλὰ ἀνδρὸς προτέρη γενομένην, Χαιρέα τοῦ νομα, πάλαι τεθνεῶτος, οὗ καὶ τάφος ἐστὶ παρ' ἡμῖν. Μιθριδάτης οὖν ἐν Μιλήτῳ γενόμενος, καὶ θεασάμενός μὲ τὴν γυναῖκα διὰ τὸ τῆς ξενίας δίκαιον, τὰ μετὰ ταῦτα ἔκ ἐπραξεν οὔτε ὡς φίλος, οὔτε ὡς ἀνὴρ σώφρων καὶ κόσμιος, ὁποίης σὺ βάλει εἶναι τοὺς τὰς σὰς πόλεις ἐγκεχειρισμένους· ἀλλ' ἀσελγὴς ᾧφθη καὶ τυραννικός. ἐπιστάμενος δὲ τὴν σωφροσύνην καὶ φιλανδρίαν τῆς γυναικὸς, λόγοις μὲν, ἢ χρήμασι, πείσαι αὐτὴν ἀδύνατον ἔδοξεν, τέχνην δὲ ἐξεύρεν ἐπιβλήης, ὡς ᾤετο, πιθανωτάτην. τὸν γὰρ πρότερον αὐτῆς ἀνδρα, Χαιρέαν, ὑπεκρίνατο ζῆν, καὶ πλάσας ἐπιστολὰς ἐπὶ τῷ ὀνόματι τῷ ἐκείνου πρὸς Καλλιρρόην ἐπεμψε διὰ δούλων. ἡ δὲ σὴ τύχη, βασιλεῦ, ἄξιον ὄντα κατέστησε, καὶ πρόνοια τῶν ἄλλων θεῶν φανερὰς ἐποίησε τὰς ἐπιστολάς. τοὺς γὰρ δούλους μετὰ τῶν ἐπιστολῶν ἐπεμψε πρὸς ἐμὲ Βίας, ὁ στρατηγὸς Περσινέων· ἐγὼ δὲ φωρὰσας ἐμήνυσσα τῷ σατραπῇ Λυδίας καὶ Ἰωνίας, Φαρνάκῃ, ἐκείνος δὲ σοί. τὸ μὲν διήγημα εἴρηκα τῷ πρᾶγματος, περὶ οὗ δικάζεις· αἱ δὲ ἀποδείξεις ἄφυστοι. δεῖ γὰρ δυοῖν θάτερον, ἢ Χαιρέαν ζῆν, ἢ Μιθριδάτην ἠλέγχθαι μοιχόν. καὶ γὰρ ἔδὲ τῆτο δύναται λέγειν, ὅτι τεθνηκέναι Χαι-

ille coram iudice comparuerit. Quando vero iudicatus a te non etiam puniatur, tum conremni eris de reliquo. Causa et oratio mea brevis est et perspicua. Callirhoës maritus ego sum, et iam ex illa pater; quam duxi, non virginem, sed antea nuptam cuidam Chaereae, dudum fatia functo, cuius et monumentum est apud nos. Mithridates ergo, postquam Mileti vidit pro hospitii iure meam uxorem, non iuste, quae post, egit, neque ut amicus, neque ut vir temperans et honestus; quales tu desideras eos, quorum in manus vrbes tuas tradis; sed petulans deprehensus est, et tyrannum agitans. Nam quum foeminae castimoniam et in virum amorem nosset, eamque verbis, aut opibus, expugnare posse diffideret, artes inuenit veterator, ut putabat, pulcherrimas. Finxit, priorem maritum, Chaeream, viuere, literasque supposuit eius nomine, suosque per seruos misit ad Callirhoën. Tua vero Fortuna, rex, sic meritum adiuvit, deorumque prouidentia derexit epistolas. Bias enim, praetor Prienenſium, seruos cum literis ad me misit. Flagrans igitur ego delictum deprehendens, ad Pharnacem, Ioniae Lydiaeque praefectum, detuli, ille porro ad te. Rationem totius rei, de qua iudex sedes, exposui, et inuictae sunt meae demonstrationes. Vnum enim de duobus oportet: aut Chaeream viuere, aut Mithridaten argui corruptelae. Nam dicere nequit, Chaereae morrem ignorasse. Ipſo enim

1. Forte leg. καταφρονήσει. B.

15. ἡ δὲ σὴ τύχη.

15. Ἀν ἐξίης ταῦτα κατέστησε? B.

16. ἐκτελλάρ.

ῥέαν ἡγνόει. τῆτε γὰρ ἐν Μιλήτῳ παρόντος, ἰχώσαμεν ἐκείνου τὸν τάφον, καὶ συνεπένθησεν ἡμῖν. ἀλλ' ὅταν μοιχεύσῃ θελή Μιθριδάτης, ἀνίστησι τοὺς νεκρούς. παύομαι τὴν ἐπιστολὴν ἀναγνούς, ἢν οὗτος διὰ τῶν ιδίων δόλων ἐπεμψεν εἰς Μίλητον ἐκ Καρίας. λέγε λαβών· Χαιρέας ζῶ. τῆτο ἀποδειξάσθω Μιθριδάτης, καὶ ἀφείσθω. λόγισαί δὲ, βασιλεῦ, πῶς ἀναίσχυντός ἐστι μοιχός, ὅπῃ καὶ νεκρῶ καταψεύδεται. Ταῦτα εἰπὼν ὁ Διονύσιος παρῴξυνε τοὺς ἀκρόντας, καὶ εὐθύς εἶχε τὴν ψῆφον. θυμωθεὶς δὲ ὁ βασιλεὺς εἰς Μιθριδάτην πικρὸν καὶ σκυθρωπὸν ἀπέβλεψε.

10

ζ. Μηδὲν οὖν καταπλαγείς ἐκείνος· Δόμαί σου, Φοῖ, βασιλεῦ, δίκαιος γὰρ εἰ καὶ φιλάνθρωπος, μὴ καταγνῶς με, πρὶν ἀκώσης τῶν λόγων ἑκατέρωθεν, μηδὲ ἄνθρωπος Ἕλλην, πανέργως συνθεῖς κατ' ἐμῶ ψευδεῖς διαβολας, πιθανώτερος γίνηται παρὰ σοὶ τῆς ἀληθείας. συνήμι δὲ, ὅτι βαρεῖ με πρὸς ὑποψίαν τὸ κάλλος τῆς γυναικός. οὐδενὶ γὰρ ἄπιστον φαίνεται, θελήσῃ τινα Καλλιφρόνῃ διαφθεῖραι. ἐγὼ δὲ καὶ τὸν ἄλλον βίον ἔζησα σωφρόνως, καὶ πρῶτην ταύτην ἐσχῆκα διαβολήν. εἰ δέ γε καὶ ἀκόλατος καὶ ἀσελγὴς ἐτύγχανον, ἰποίησεν ἂν βελτίονα μὲν τὸ παρὰ σὺ τοσαύτας πόλεις πεπιστυῆσθαι. τίς οὕτως 20 ἔστιν αἰσώτος, ἵνα ἔληται τὰ τηλικαῦτα ἀγαθὰ μιᾶς ἡδονῆς ἕνεκεν ἀπολέσαι, καὶ ταύτης αἰσχυρᾶς; εἰ δὲ ἄρα τι καὶ συνήδειν ἑμαυ-

Mileti praesente, congestimus homini tumulum, et exsequias ipse quoque prosecutus est. Sed quando nuptes tentat Mithridates, mortuos suscitavit. Desino, postquam literas, quas ille servuorum ope Milerum e Caria misit, recitauero. Tene, scriba, et recita: Chaereas vivo. Hoc commonstret, et absolutus esto. Simul cogita, rex, quam impudenter ille sit mendax; quandoquidem de mortuis quoque falsa comminiscitur. His verbis stimulabat audientes Dionysius, et omnium statim serebat suffragia. Rex autem plenus ira Mithridatem acetbo et minace vultu respiciebat.

7. Ille vero nihil conterritus: Rogo te, rex, ait, iustus enim et humanus es, ne me, inaudita altera parte, condemnes, neque Graeculus vafre confutis, sed iniuriis in me sycophantiis apud te persuadere valentior sit, quam veritas. Intelligo, pulchritudinem foeminae suspicione me grauari. Absurdum namque nemini videtur, corrumpere quem voluisse Callithroën. Ego vero et reliquam vitam caste atque temperanter exegi, et primam hanc tui calumniam. Etiam, si perditus et lascivus ex indoie mea forem, sane me ad meliorem frugem redegissent tot vrbes, quarum tu mihi curam iniunxisti. Quis est tam deniciens, ut malit propter vnam voluptatem, eamque turpem, tanta bona perdere? et, si tandem nequitiae mihi forem conscius,

2. συνεπένθησεν. Forte alterum est Graeco-Barbarum.

15. συνήμι.

20. με.

22. Non legi *παλῆσεν*, pro *ἀπολέσει*. Ne cui fraudem faciat mea versio. Id in aliis teneri velim.

τῷ πονηρὸν, ἰδυνάμην καὶ παραγράψασθαι τὴν δίκην. Διονύσιος γὰρ οὐχ ὑπὲρ γυναικὸς ἐγκαλεῖ, κατὰ νόμους αὐτῷ γαμηθεΐσης, ἀλλὰ πωλεμένην ἠγόρασιν αὐτήν. ὁ δὲ τῆς μοιχείας νόμος οὐκ ἔστιν ἐπὶ δούλων. ἀναγνώτω σοι πρῶτον τὸ γραμματίον τῆς ἀπελευθερώσεως, εἴτα τότε γάμον εἰπάτω γυναικὰ τολμᾶς ὀνομάζειν, ἣν ἀπιδότο σοι ταλάντη Θήρων ὁ ληστής, κακείνος ἀρπάσας ἐκ τάφου; ἀλλὰ, Φησὶν, ἐλευθέραν οὖσαν ἐπριάμην. ἔκῃν ἀνδραποδιστῆς εἰ σὺ, καὶ ἐκ ἀνδρῶν; πλὴν ὡς ἀνδρὶ νῦν ἀπολογησόμαι. γάμον νόμιζε τὴν πρᾶσιν, καὶ προῖκα 10 τὴν τιμὴν. Μιλησία σήμερον ἢ Συρράκκυσία δοξάτω. μάθε, δέσποτα, ὅτι οὔτε Διονύσιον ὡς ἄνδρα, οὔτε ὡς κύριον, ἠδίκηκα. πρῶτον γὰρ οὐ γινομένην, ἀλλ' ὡς μέλλουσαν, μοιχείαν ἐγκαλεῖ, καὶ, πρᾶξιν οὐκ ἔχων εἰπεῖν, ἀναγινώσκει γραμματία κενά. τὰς δὲ τιμωρίας οἱ νόμοι τῶν ἔργων λαμβάνουσι. προφέρεις ἐπιστολήν. ἰδυνάμην εἰπεῖν· οὐ γέγραφα. χεῖρα ἐμὴν οὐκ ἔχεις. Καλλιρρόην Χαιρέας ζητεῖ. κρινάτω ταύτην μοιχείας ἐκείνου. ναί, Φησὶν· ἀλλὰ Χαιρέας μὲν τίθεικε, σὺ δὲ ὀνόματι τῆ νεκρῆ τὴν γυναῖκά μου διέφθειρας. προκαλῆ με, Διονύσιε, πρόκλησιν οὐδαμῶς συμφέρουσαν. μαρτύρομαι· φίλος εἰμί σοι καὶ ξένος. 20 ἀπέστηθι τῆς κατηγορίας. συμφέρεи σοι. βασιλείως δεηθῇτι παραπέμψαι τὴν δίκην. παλινωδῖαν εἰπέ· Μιθριδάτης οὐδὲν ἀδικεῖ· μάτην ἐμειψάμην αὐτόν. ἂν δὲ ἐπιμείνης, μετανοήσεις. κατὰ σαυτῇ τὴν ψῆφον εἴσεις· προλέγω σοι, Καλλιρρόην ἀπο-

possem exceptione declinare iudicium. Nam Dionysius causam non agit uxoris, legitime sibi desponsatae, sed venditam emit illam. Atqui leges corrupti coniugii non tangunt seruas. Recitet ille tibi prius tabulas manumissionis, et tum demum coniugium appellet. Tunc uxorem audes dicere, quam Thero pirata talento tibi vendidit, sepulcro egestam? Atqui liberam emi, ait: itane plagiarius es potius quam maritus? Attamen me nunc quasi apud maritum culpa eximam. Puta, redemptionem nuptias esse, puta, pretium esse dotem. Milesia nunc videatur, quae Syracusana est. Me Dionysio neque marito, neque hero, fecisse contumeliam, scias velim, domine. Primum enim corruptionis criminatur me non iam perfectae, sed tentatae, et cum non habeat ostendere facta, recitat vanas et nil probantes literas. Atqui leges facta puniunt. Epistolam producis? Possem dicere: Non scripsi. Manum meam non habes. Callirrhoen quaeris Chacreas. Illum corruptionis postula. Nae, ait, tu Chacreae nomine meam corrumpis. Prouocas me, Dionysie, ad rem tibi nullo modo proficuum. Obtestor te ipsum. Amicus et hospes tuus sum. Desiste ab accusatione. Roga regem, vt dimittat et abrupat litem. Recanta opprobria. Dic: Mithridates est innocens. Frustra culpauit. Quod si vero persistas, poenitebit. Ipse calculum contra te feres. Praedico tibi, Callirrhoen perdes. Non me rex moechum,

λέσεις. οὐκ ἐμὲ βασιλεὺς, ἀλλὰ σὲ, μοιχὸν εὐρήσει. Ταῦτα εἰπὼν ἐσίγησεν. Ἄπαντες δὲ εἰς Διόνυσιον ἀπέβλεψαν θέλοντες μαθεῖν, αἰρέσεως αὐτῷ προτεθείσης, πότερον ἀφίσταται τῆς κατηγορίας, ἢ βεβαίως ἐμμένει. τὸ γὰρ αἰνιττόμενον ὑπὸ Μιθριδάτη τί ποτε ἦν, αὐτοὶ μὲν οὐ συνίσταν, Διόνυσιον δὲ ὑπελάμβανον εἰδέναι, καὶ κείνος δὲ ἠγνόει, μηδ' ἐποτ' ἂν ἐλπίσας, ὅτι Χαιρέας ζῇ. ἔλεγεν οὖν· Εἰπὲ, Φησὶν, ὃ, τι ποτὲ καὶ θέλεις· οὐδὲ γὰρ ἐξαπατήσεις με σοφίσμασι καὶ ἀξιοπίστοις ἀπειλαῖς, εἰδ' εὐρεθήσεται ποτε Διόνυσιος συκοφαντῶν. Ἐνθεν ἔλων ὁ Μιθριδάτης Φωνὴν ἐπῆρε, καὶ ὥσπερ ἐπὶ θειασμόν· Θεοὶ, Φησὶ, 10 βασιλεῖσι, ἐπηρεάτιό τε καὶ ὑποχθόνιοι, βοηθήσατε ἀνδρὶ ἀγαθῷ, πολλάκις ὑμῖν εὐχαμένῳ δικαίως, καὶ θύσαντι μεγαλοπρεπῶς. ἀπόδοτέ μοι τὴν ἀμοιβὴν τῆς εὐσεβείας συκοφαντημένῳ. χεῖρατέ μοι, κἄν εἰς τὴν δίκην, Χαιρέαν. Φάνθη, δαῖμον ἀγαθὸν. καλεῖ σε ἡ σὴ Καλλιρρόη. μεταξὺ δὲ ἀμφοτέρων, ἐμὲ τε καὶ Διονυσίᾳς τᾶς, εἶπον βασιλεῖ, τίς ἐστὶν ἐξ ἡμῶν μοιχός.

η. "Ετι δὲ λέγοντος· οὕτω γὰρ ἦν διαταταγμένοι· προῆλθε Χαιρέας αὐτός. ἰδῶσα δὲ ἡ Καλλιρρόη ἀνέκραγεν· Χαιρέα, ζῆς; καὶ ὤρμησεν αὐτῷ προσδραμεῖν. κατέσχε δὲ Διόνυσιος, καὶ μέ- 20 σος γενόμενος οὐκ εἶασεν ἀλλήλοις περιπλακῆναι. τίς ἂν φράσῃ κατ' ἀξίαν ἐκείνο τὸ σχῆμα τῷ δικαστηρίῳ; ποῖος ποιητῆς ἐπὶ σκηπῆς παραδόξον μῦθον οὕτως εἰσήγαγεν; εἰδοξας ἂν ἐν θεάτρῳ

sed te, inueniet. His dictis desit. Omnes respicere Dionysium, scite cupidī, proposita optione, accusationem abiiceretne, an vinceret constans. Ipse enim nesciebat quidem id, quod obscuris verbis Mithridates adumbrauerat, Dionysium vero putabant intelligere. At ille aequē ignorabat, ut qui nunquam credidisset, Chaeream vivere. Dic, quidquid velis, ait. Neque enim versutis, neque minis probabilibus, impones mihi. Nunquam sycophanta deprehenderetur Dionysius. Mithridates inde occlus altius extollit vocem, et quasi sacris operaturus et numine plenus: Dii regales, ait, superi et inferi pariter, succurrite viro bono, qui saepius vobis vota puris manibus et sacra splendidissima fecit. Reddite mihi sycophantis lacessito meae pietatis hospitium. Commodate mihi, vel in hanc modo litem, Chaeream. Apparete, optimi manes. Etiam Callirrhoe vos vocat. Stans nunc in medio amborum, meique et Dionysii, moechus quis nostrum sit, regi indicato.

8. Loquebatur adhuc, quum Chaereas ipse prodit: Sic enim conditum antea fuerat. Ad cuius conspectum Callirrhoe exclamat: Chaerea, vivis? ruitque ad ipsum accurrere. Sed obstitit medius inter illos intercedens et amplexus impedit Dionysius. Quis illam digne tribunalis faciem eloquatur? quis unquam poetarum tam miram et insolitam fabulam produxit in scenam? Credidisses, ibi theatrum videte, mille contractis agitata affectu-

παρεῖναι μυρίων παλῶν πλήρει. πάντα ἦν ὁμῶς· δάκρυα, χαρὰ, θάμβος, ἔλκος, ἀπιστία, εὐχαί. Χαιρέαν ἱμακαρίζον, Μιθριδάτῃ συνέχαιρον, συνελυποῦντο Διονυσίῳ, περὶ Καλλιρρόης ἠπόρων. μάλιστα γὰρ ἦν ἐκείνη τεθορυβημένη, καὶ ἀναυδος εἰσήκει, μόνον ἀναπνεπταμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς εἰς Χαιρέαν ἀποβλέπυσσα. ἰδόκει δ' ἂν μοι καὶ βασιλεὺς τότε θέλειν Χαιρέας εἶναι. συνήθης μὲν οὖν καὶ πρόχειρος πᾶσι τοῖς ἀντρασαῖς πόλεμος. ἐκείνοις δὲ καὶ μᾶλλον ἀλλήλους ἐξῆχε φιλονεικίαν τὸ ἄθλον βλεπόμενον· ὥστε, εἰ μὴ διὰ τὴν αἰδῶ τὴν πρὸς βασιλῆα, καὶ χεῖρας 10 ἀλλήλοις προσέβαλλον. προῆλθε δὲ μέχρι ῥημάτων. Χαιρέας μὲν ἔλεγε· Πεῶτός εἰμι ἀνὴρ. Διονύσιος δέ· Ἐγὼ βεβαιότερος. μὴ γὰρ ἀφῆκά μιν τὴν γυναῖκα, ἀλλ' ἰθαψας αὐτήν. Δείξον γάμιν διάλυσιν. Τὸν τάφον ὄρεας. Μοὶ πατὴρ ἐξέδωκεν. Ἐμοὶ δὲ ἑαυτήν. Ἀνάξιος εἰ τῆς Ερμοκράτης θυγατρὸς. Σὺ μᾶλλον ὁ παρὰ Μιθριδάτῃ δεδμένος. Ἀπαιτῶ Καλλιρρόην. Ἐγὼ δὲ κατέχω. Σὺ τὴν ἀλλοτρίαν κρατεῖς. Σὺ τὴν σὴν ἀπέκτενας. Μοιχὴ· Φονεῦ. Ταῦτα πρὸς ἀλλήλους μαχόμενοι. οἱ δ' ἄλλοι πάντες ἤκον οὐκ ἀηδῶς. Καλλιρρόη μὲν εἰσήκει κάτω βλέπυσσα, καὶ κλαίυσσα, Χαιρέαν φιλῶσα, Διονύσιον αἰδῶμένη. βασιλεὺς 20 δὲ, μετασπασάμενος ἅπαντας, ἱβλεύετο μετὰ τῶν φίλων, οὐκέτι περὶ Μιθριδάτῃ· λαμπρῶς γὰρ ἀπειλογήσατο· ἀλλὰ εἰ χεῖ

bus. Erat ibi promiscue omnes animorum motus spectare. Ibi lacrymae, ibi gaudium, stupor, commiseratio, dissidentia, vota. Chaeream beatum praedicabant. Gratulabantur Mithridati. Condolebant Dionysio. De Callirhoe haerebant, quid dicerent, aut facerent. Illa enim ante alios exsternata obmutuerat. Tantum totam oculorum aciem auide in Chaerea defigebat. Crediderim ego quidem, vel regem tunc optasse Chaeream esse. Omnibus quidem rivalibus promptum est et consuetum digladiari. Nostris autem magis accendebat intestinam contentionem praesens et coram positum certaminis praemium. Sane, si regis obfuisse reuerentia, manus quoque conferuissent. Sic autem ultra verba non processit iurgium. Ego sum prior maritus. Sed ego constantior. Meam enim non abiici, sed tu sepeliuisti. Diuortium commonstra. Viden sepulcrum. Mihi pater collocavit. At illa se mihi. Indignus es Hermocratis filia. Tu magis, catenatum Mithridatis mancipium. Repeto Callirhoeën. At ego teneo. Alienam tenes. Tu vero tuam occidisti. Moeche. Homicida. Haec illi inuicem iactare conuicia. Callirhoe interim fixis humi stat oculis, funditque lacrymas, amans Chaeream, verecundans Dionysium. Rex autem, omnibus foras submotis, cum amicis deliberat, non de Mithridate porro: ille causam suam

8. ἀλλήλοις, aut εἰς ἀλλήλους.

1b. Forte εἰς ἀλλήλους ἐσῆχε. B.

1b. ἐξῆχε. Conf. p. 127. 8.

13. Lego: δείξον γάμιν διάλυσιν. Td.

τάφον ὄρεα. Ἐμοὶ πατὴρ ἐξέδωκεν. Ἐμοὶ δὲ αὐτὴ ἑαυτήν. Ὅρεας tamen si quis retinendum iudicet, cum eo pugnare nolim. Abresch. Dil. Th. p. 315.

διαδικασίαν προθεῖναι περὶ τῆς γυναικός. καὶ τοῖς μὲν ἐδόκει, μὴ βασιλικὴν εἶναι τὴν κρίσιν· τῆς μὲν γὰρ Μιθριδάτη κατηγορίας εἰκότως ἤκασας· σατραπὴς γὰρ ἦν· τῆς δὲ ιδιώτας πάντας εἶναι. Οἱ δὲ πλείονες τάναντία συνεβόλευον· καὶ διὰ τὸν πατέρα τῆς γυναικός, οὐκ ἄχρηστον γενόμενον τῇ βασιλείᾳ οἰκίᾳ· καὶ ὅτι οὐκ ἐξῴθεν ἐκάλει τὴν κρίσιν ἐπ' αὐτὸν, ἀλλὰ σχεδὸν μέρος οὖσαν, ἧς ἠδίκαζεν ἥδη. τὴν γὰρ ἀληθείᾱ τὴν αἰτίαν οὐκ ἠθελον ὁμολογεῖν, ὅτι τὸ τῆς Καλλιρρόης κάλλος δυσάποσπαστον τοῖς ὀφθαλμοῖς. πάλιν οὖν προσκαλεσάμενος οὖς μετεσήσατο· Μιθριδάτην μὲν, εἶπεν, ἀφίημι, καὶ ἀπίτω, δῶρα τῆς ὑπεράλας παρ' ἐμὲ λαβὼν, ἐπὶ τὴν σατραπείαν τὴν ἰδίαν· Χαιρέας δὲ καὶ Διογύσιος λεγέτωσαν ἐκάτερος, ἅπερ ἔχει δίκαια περὶ τῆς γυναικός. προνοῖσθαι γάρ με δεῖ τῆς θυγατρὸς Ἑρμοκράτους, τῇ καταπολεμήσαντος Ἀθηναίως, τοὺς ἐμοὶ τε καὶ Πέρσαις ἐχθίστης. Ῥηθείσης δὲ τῆς ἀποφάσεως, Μιθριδάτης μὲν προσεκύνησεν, ἀπορία δὲ τοὺς ἄλλους κατέλαβεν. ἰδὼν δὲ ὁ βασιλεὺς ἀμυχνοῦντας αὐτούς· Οὐκ ἐπιέγω, φησὶν, ὑμᾶς, ἀλλὰ συγχωρῶ παρασκευασαμένους ὑμᾶς ἐπὶ τὴν δίκην ἤκειν. δίδωμι δὲ πέντε ἡμερῶν διάστημα. ἐν δὲ τῷ μεταξὺ Καλλιρρόης ἐπιμελήσεται Στάτιρα, ἡ ἐμὴ γυνή. ἢ γὰρ ἐστὶ δίκαιον μέλλωσαν αὐτὴν κρίνεσθαι περὶ ἀνδρὸς, μετὰ ἀνδρὸς ἤκειν ἐπὶ τὴν κρίσιν. Ἐξήσαν οὖν τῇ δικαστηρίᾳ οἱ μὲν ἄλλοι πάντες σκυθρωποὶ, μόνος δὲ Μιθριδάτης γεγηθώς. λαβὼν δὲ τὰ δῶρα, καὶ τὴν νύκτα

splendide perorauerat. Sed num oporteat definitentem sententiam ferre de muliere, cuius sit? Erant, qui ad regem spectare id negarent. Audiuiti Mithridatis causam, idque merito. Erat enim satrapa. Sed hi omnes privati sunt homines. Plurimi contrarium consuadebant, cum ob patrem foeminae, Hermocratem, qui non inutilis regiae domui quondam fuerat; tum quod rex non alienam ad se traheret causam, sed eius, quam modo expediverat, continentem quasi partem. Nolebant nempe veram causam fateri, quod nimirum aegre a forma Callirrhoës contemplanda diuellerantur. Tum reuocari, qui paullo ante fuerant remoti; et rex: Mithridatem equidem absoluo, ait, et cras onustus muneribus meis in praefecturam suam abeat. Chaereas vero et Dionysius, quibus sibi quisque titulis mulierem vindicent, eloquuntur. Curam enim habere me decet filiae Hermocratis illius, qui Athenienses bello fregit, hostes mihi Persisque infestos et exosos. Pronunciata sententia, Mithridates regem adorat. Caeteros inopes consilii, stupentesque et aestuantes quum videt rex: Non vrgueo, ait, sed permitto vobis accenditis et paratis ad dicendam causam huc redire. Hanc in rem do quinque dies. Interim Callirrhoës curam habebit vxor mea, Statira. Nam iniquum foret, illam, cuius maritus controuersus est, cum alterutro marito in iudicium comparere. Sic reliqui omnes tristi austeroque vultu de tribunali discedebant; solus Mithridates gaudebat; qui, donis acceptis, eaque adhuc

κατ'αμείνας, ἰωθην εἰς Καρίαν ὤρησι, λαμπρότερος, ἢ πρόσθεν.

Θ. Τὴν δὲ Καλλιρρόην εὐνῆχοι παραλαβόντες ἤγαγον πρὸς τὴν βασιλίδαν, μηδὲν αὐτῇ προσιπόντες. ὅταν γὰρ πύμψῃ βασιλεὺς, ἢ ἀπαγγέλλεται. θρασυμένη δὲ αἰφνίδιον ἡ Στάτειρα τῆς κλίνης ἀνέθορε, δόξασα Ἀφροδίτην ἐφεισάναί· καὶ γὰρ ἐξαιρέτως ἐτίμα τὴν Θεόν. ἡ δὲ προσεκύνησεν. Ὁ δὲ εὐνῆχος, νοήσας τὴν ἐκπληξιν αὐτῆς· Καλλιρρόην, Φησὶν, αὕτη ἐστίν. πέπομφε δὲ αὐτὴν βασιλεὺς, ἵνα παρὰ σοὶ φυλάττηται μέχρι τῆς
 10 δίκης. Ἀσμένη τοῦτο ἤκουσεν ἡ Στάτειρα, καὶ πᾶσαν ἀφῆσα γυναικεὶαν φιλονεικίαν, εὐνοῦσα τῇ Καλλιρρόῃ διὰ τὴν τιμὴν ἐγένετο. ἠγάλλετο γὰρ τῇ παρακαταθήκῃ. λαβομένη δὲ τῆς χειρὸς αὐτῆς· Θάρρει, Φησὶν, ὦ γυναῖκα, καὶ παῦσαι δακρύονσα. Χρηστός ἐστι βασιλεὺς. ἔξεις ἄνδρα, ὃν θέλεις. ἐντιμότερον μετὰ τὴν κρίσιν γαμηθήσῃ. βιάδιζε δὲ, καὶ ἀναπαύσῃ. κέκμηκας γὰρ, ὡς ὀρῶ, καὶ ἐτι τὴν ψυχὴν ἔχεις τεταραγμένην. Ἡδέως ἡ Καλλιρρόη τῷτο ἤκουσεν. ἐπεθύμει γὰρ ἡμερίας. ὡς οὖν κατεκλίθη, καὶ εἶασεν αὐτὴν ἡσυχάζειν, ἀψαμένη τῶν ὀφθαλμῶν·
 20 Ἐἶδετε, Φησὶ, Χαίρειαν ὑμῖς ἀληθῶς; ἐκείνος ἦν Χαίρειας ὁ ἰμός; ἢ καὶ τῷτο πεπλάνημα; τάχα γὰρ Μιθριδάτης διὰ τὴν δίκην εἰδῶλον ἐπεμψε. λέγῃσι γὰρ, ἐν Πέρσαις εἶναι μάγους. ἀλλὰ καὶ ἐλάλησε, καὶ πάντα εἶπεν, ὡς εἰδώς. πῶς οὖν ὑπέμεινέ μοι

noſte Babylone exacta, poſtero mane Cariam repetebat, ſplendidior, quam nuper.

9. Callirrhoën autem eunuchi, a rege traditam ſibi, ad reginam deducebāt, non aucte monitam. Rex enim praenuntiare, ſi mirrat, non ſolet. Ad ſubitum conſpectum leſto Statira ſubſiluit, Venerem apparere putans, quam deam cultu peculiari proſequabatur. Callirrhoë vero reginam adorat. Eunuchus errorem et conſternationem intelligens: Hanc, ait, rex tibi mit-
 tit, ut apud te uſque ad iudicii diem cuſtodiat. Libenter id audiebat Statira, omniſque abiecta muliebri contentione, ob acceptam illum a rege honorem fiebat beneuolentior. Illo namque depoſito vehementer ſibi placebat plaudebatque; manuque eius prehenſa: Conſide, ait, o mea, et ſiſte lacrymas. Rex bonus eſt et benignus. Habebis maritum, quem cupis. Maiore cum gloria poſt iudicium nubes. Nunc autem i, requieſce. Deſatigata namque es, ut video, mentemque nondum habes tranquillam. Non inuitae id accidebat Callirrhoae, ut quieris percupidae. Poſtquam itaque toro repoſita et permiſſa tranquillitati arque ſolitudini fuit: Vere, ait, tangens oculos, vere vidiffis Chaeream? eratne meus ille Chaereas? an et in hoc illuſa fui? Mithridares enim forte ſpectrum, ad faciendam ſibi ſauora-
 biliorem cauſam, immiſit. Magos enim in Perſis aiunt eſſe, Attamen et locus eſt, et ſic omnia, ut conſcius ſibi. Qui ergo ſuſtinuit me non am-

μη περιπλακῆναι; μηδὲ καταΦιλήσαντες ἀλλήλους διελεύθηνεν. Ταῦτα διαλογιζομένης, ἡκέστο ποδῶν ψόφος, καὶ κραυγαὶ γυναικῶν. πᾶσαι γὰρ συνέτρεχον πρὸς τὴν βασιλίδαν, νομίζουσαι πολλὴν ἐξουσίαν ἔχειν Καλλιρρόην ἰδεῖν. ἡ δὲ Στατίρεα εἶπεν· Ἀφῶμεν αὐτήν. διαίκεται γὰρ πονήρως· ἔχομεν δὲ ἡμέρας καὶ βλέπειν, καὶ ἀκῆειν, καὶ λαλεῖν. Λυπῆμεναι δὲ ἀπήεσαν, καὶ τῆς ὑπεραιίας ἔωθεν ἀΦικνῶνται. καὶ τῆτο πάσαις ταῖς ἡμέραις ἐπράττετο μετὰ σπαθῆς, ὥστε πολυανθρωποτέραν γενέσθαι τὴν βασιλείως οἰκίαν. ἀλλὰ καὶ ὁ βασιλεὺς πρὸς τὰς γυναῖκας εἰσῆσι συνεχέεσθον, ὡς δῆθεν πρὸς Στατίρεαν. ἐπέμπτο δὲ Καλλιρρόῃ 10 δῶρα πολυτελῆ, καὶ παρ' οὐδενὸς ἐλάμβανε, Φυλάττεισα τὸ σχῆμα γυναικὸς αὐτυχέσης, μελανίμων, ἀκόσμητος, καθημένη. ταῦτα καὶ λαμπροτέραν αὐτὴν ἀπεδείκνυε. πυθομένης δὲ τῆ βασιλέως, ὁπότερον ἄνδρα βύλοιτο μᾶλλον, οὐδὲν ἀπεκρίνατο, ἀλλὰ μόνον ἔκλαυσε. Καλλιρρόῃ μὲν ἐν τῷτοκ ἦν. Διούσιος δὲ ἐπειρᾶτο μὲν φέρειν τὰ συμβαίνοντα γυναικῶς, διὰ τε φύσεως εὐτάθειαν, καὶ διὰ παιδείας ἐπιμέλειαν. τὸ δὲ παράδοξον τῆς συμφορᾶς καὶ τὸν ἀνδρεῖον ἐκστῆναι δυνατώτατον ὑπῆρχεν. ἐξέκαστο γὰρ σφοδροτέρως, ἢ ἐν Μιλήτῳ. ἀρχόμενος γὰρ τῆς ἐπιθυμίας, μόνον τῆ κάλλος ἐραστῆς ἦν· τότε δὲ πολλὰ προσεξήπτε 20

plecti? ne osculo quidem inuicem impertito discessimus. Interes, dum illa haec apud se volutat, audiri pedum strepitus, et mulierum clangor. Omnes nimirum ad reginam concurrebant, arbitratæ, multam illic contemplandæ Callirrhoës sibi libertatem fore. Statira vero: Sinamus eam, ait. Male habet. In solidos dies licet nobis eam videre, audire, alloqui. Tum tristes illae abeunt. Sed postero statim mane aderant, ita singulis diebus continuantes, ut multo, quam ante, celebrius esset palatium. Ipse quoque rex frequentius inuisebat ad mulieres, officium scilicet Statiræ exhibens. Missa quoque Callirrhoæ splendida munera, quae tamen omnium illa constanter recusabat, habitum seruans miserae, pullata, sine ornatu desidens. Quod luculentius eius formam ostendebat. Roganti aliquando regi, quem maritum praeferret, nihil respondet, tantum plorans. In his Callirrhoë. Dionysius autem ferre quidem generoso spiritu casum et indolis propria quadam constantia, et honesti studio nitebatur. Sed erat tanta, tam insolens, tam insperata afflictio, ut neminem non posset facili negotio, quamuis fortem virum, de statu deicere. Sane acrius, quam Mileti, exardebat. Nam initio cupiditatis, amator formae solius erat. Tum vero multa amoris ignem

5. Pro δὲ scribendum εἰ, id est quatuor.

19. Pro γὰρ forte ἢν.

ib. Abreſch. Dil. Th. p. 391. obser-

vat, non insolens esse, plures parentheſes se excipere, neque adeo in h. l. aliquid mutari vult.

τὸν ἔρωτα· συνήθεια, καὶ τέκνων εὐεργεσία, καὶ ἀχαριστία, καὶ ζηλοτυπία, καὶ μάλιστα τὸ ἀπροσδόκητον.

1. Ἐξαίφνης οὖν ἀνέβόα πολλάκις· Ποῖος οὗτος ἐπ' ἐμῷ Πρωτεσίλειως ἀνέβιω; τίνα τῶν ὑποχθονίων θεῶν ἡσέβησα, ἵνα εὖρω μοι νεκρὸν ἀντραστὴν, οὗ τάφον ἔχω; δίσποινα Ἀφροδίτη, σύ με ἐνῆδρευσας, ἥν ἐν τοῖς ἐμοῖς ἰδρυδομ . . . ἢ θύω πολλάκις. τί γὰρ ἔδειξάς μοι Καλλιρρόην, ἥν φυλάττειν οὐκ ἔμελλες; τί δὲ πατέρα ἐποίεις τὸν οὐδὲ ἀνδρα ὄντα; Μεταξὺ δὲ περιπτυσσάμενος τὸν υἱὸν ἔλεγε κλάων· Τέκνον ἄθλιον, πρότερον πομὲν εὐτυχῶς δοκῶν μοι γεγονέναι, νῦν δὲ ἀκαιῶς. ἔχω γάρ σε μητρὸς κληρονομίαν, καὶ ἔρωτος ἀτυχῆς ὑπόμνημα. παιδίον μὲν εἶ, πλὴν ἔ παντελῶς ἀναίσθητον, ὡς ὁ πατήρ σε δυστυχεῖ. κακὴν ἀποδημίαν ἤλθομεν. οὐκ ἔδει Μίλητον καταλιπεῖν. Βαβυλῶν ἡμᾶς ἀπολώλεκε. τὴν μὲν πρώτην δίκην νενίκημα· Μηδριδάτης μὲν κατηγόρει. περὶ δὲ τῆς δευτέρας μᾶλλον φοβῶμαι. οὐδὲ γὰρ μείζων ὁ κίνδυνος. δύσελπιν δέ με τῆς πεποιήκε δίκης τὸ προοίμιον. ἄκριτος ἀφῆρημα γυναικὸς, καὶ περὶ τῆς ἐμῆς ἀγωνίζομαι πρὸς ἕτερον. καὶ, τὸ τῷ τῷ χαλεπώτερον, οὐκ οἶδα, Καλλιρρόη τίνα θέλει. σὺ δὲ, τέκνον, ὡς παρὰ μητρὸς, δύνασαι βομαθεῖν. καὶ νῦν ἀπελθε, καὶ ἰκέτευσον ὑπὲρ τῆ πατρὸς.

auxerant, consuetudo, affectio in liberos benefica, timor, ne forte ingrata foret, ne forte alium praeferret, aemulatio. Quae omnia nec opina rei novitate intendebantur.

10. Proinde ille saepius exclamabat subito: Qualis hic meis diebus reuxit Protefilaus. Quem inferorum deorum offendi, ut mortuum inuenirem mihi rivalem, cuius ego sepulcrum habeo. Insidiata es mihi, domina Venus, quam in agris ipse meis dedicaui, quam hostiis saepissime veneror. Quid attinebat, Callirrhoën monstrasse, quam servare non sedebat? quid patrem facere, qui neque maritus est? Simul amplexatus puerum haec cum lacrymis effundit: Miselle infans, qui videbaris olim omine fausto editus, nunc parum opportune videris. Habeo namque te matris hereditatem, et inauspicari amoris monumentum. Infans es; quidni? sed omni tamen sensu non cares eorum, quae patrem tuum aduersa premunt. Mala aue iter ingressi sumus. Non oportuerat Milerum reliquisse. Perdidit nos Babylon. Priore caussa cecidi. Mithridates me arguebat. De altera magis timeo. Neque enim maius periculum prior habebam, et male sperare iubet iudicii prooemium. Vxor indemnato aufertur; et de mea cum alio decertans periclitator, et, quod illo peius, quem Callirrhoë cupiat, nescio. Tu fili, ut a matre, discere id potes. I nunc et supplica pro patre, plora, sige oscu-

1. εὐχετηρία. nisi quis malit εὐχαρη-
τία. Hoc fit ab εὐχαρίε, εἶδος, et notat
Suauitatem morum, gratiam, comita-
tem. sed εὐχαρητία, quod a verbo χη-
ρίζομαι, notat gratitudinem.

5. ἢ.

6. ἰδρυομένην.

1b. Suppleo ἰδρυομένην δέμοις. B.

15. κατηγόρει.

16. Apertum, scribi debere πεποιήκε
της δίκης — B.

1b. μέτων.

κλαῦσον, καταΦίλησον, εἰπέ· Μήτηρ, ὁ πατήρ μὲν Φιλῆί σε.
 οἰκιστὴς δὲ μηδέν. Τί λέγεις, παιδαγωγέ; οὐδείς ἡμᾶς ἐὰ
 τοῖς βασιλείοις εἰσελθεῖν; ὦ τυραννίδος δεινῆς. ἀποκλείουσιν
 υἱόν, πρὸς μητέρα πατρός ἤκοντα πρεσβευτήν. Διονύσιος μὲν
 οὐκ ἀπέχθην, ἄχρι τῆς κρίσεως, μάχην βραβεύων ἔρωτος καὶ
 λογισμῶ. Χαιρέαν δὲ πένθος κατεῖχεν ἀπαρηγόρητον. πρεσ-
 τοισάμενος οὐκ νοσεῖν, ἐκέλευσε Πολυχάρμῳ παραπέμψαι Μι-
 τριδάτην, ὡς εὐεργέτην ἀμφοῖν. μόνος δὲ γενόμενος ἤψε βρόχον,
 αἱ μέλλων ἐπ' αὐτὸν ἀναβαίνειν· Εὐτυχέστερον μὲν, εἶπεν, ἂν
 ἔπαινον, εἰ ἐπὶ τὸν τρυφὸν ἀνέβαινον, ὃν ἔπηξέ μοι κατηγορία 10
 εὐδὴς ἐν Καρίᾳ δεδεμένῳ. τότε μὲν γὰρ ἀπὸ πηλαττόμην ζωῆς
 κατακείμενος ὑπὸ Καλλιρρόης Φιλῆσθαι· νῦν δὲ ἀπολώλεκα οὐ
 ἴσον τὸ ζῆν, ἀλλὰ καὶ τῇ θανάτῳ παραμυθίαν. Καλλιρρόη
 ν ἰδῶσα οὐ προσῆλθεν, οὐ κατεΦίλησεν. ἐμῷ παρεστῶτος,
 λον ἤδ' ἔιτο. μηδὲν δυσωπεῖσθω. Φθάσω τὴν κρίσιν. οὐ
 ῖμένῳ τέλος ἄδοξον. οἶδα, ὅτι μικρὸς ἀνταγωνιστὴς εἰμι Διону-
 , ξένος ἀνδρωποῦ, καὶ πένης, καὶ ἀλλότριος ἤδη. σὺ μὲν
 υχοῖς, ὦ γυναῖ· γυναῖκα γὰρ σε καλῶ, καὶ ἔτερον Φιλῆς.
 ἰ δὲ ἀπέρχομαι, καὶ οὐκ ἐνοχλῶ τοῖς σοῖς γάμοις. πλῆτει,
 τρύφα, καὶ τῆς Ἰωνίας ἀπόλαυε πολυτελείας. ἔχει, ὃν θέ- 20

ic: Mater mea, pater meus te amat. At caue conuicii et exprobratio-
 uidquam. Quid ais, paedagoge? nemone nos in regiam admiserit? o
 n tyrannidem! excludunt filium, qui ad matrem tendit patris inter-
 us. Durabat in his Dionysius vsque ad iudicii diem, iudex in certa-
 moris et rationis sedens, palmam potiori assignaturus. Chaeream
 bsidebat luctus insolabilis. Fisto itaque morbo, Polycharmum iubet
 i Mitridati comitem ire, communi nempe patrono, sibi que iam
 sus in vacuo, restim religat, in quem iamiam atrepens: Felicius equi-
 it, tuum fuisse mortuus, quum in crucem ibam, quam in Caria vin-
 ti iniqua pangebat accusatio. Tunc enim vita excessissem, opinione
 me Callirrhoeis delusus. Nunc autem perdidici non vitam modo, sed
 is consolationem. Callirrhoe me visum non adiit, non osculata est.
 ante, alium est reuerita. Nulla in postetum retineatur verecundia.
 iam iudicium. Non expectabo finem inglorium. Noui me paruum
 em Dionysii aduersarium, peregrinum hominem et pauperem, et
 iam. Tibi quidem bene sit, vxor mea: vxorem enim voco, licet
 res. Ego vero discedam nuptias tuas non interpellaturus. Opibus
 iuxuriare, fruite deliciis, et splendore Ioniae. Tene, quem cupis.

p. sed conf. p. 16. 22.

εὐεργέτην.

Conf. p. 122. 2.

ἡσυχον.

ei leg. ὅτ' (ὅτι.) Alias au-

stor sibi contradixit. Conf. p. 68.

lin. 14. 15. 16. 17.

14. μὲ.

16. περιμανῶ.

λεις. ἀλλὰ νῦν ἀληθῶς ἀποθανόντος Χαιρέα, αἰτῶμαί σε, Καλλιρρόη, χάριν τελευταίαν. ὅταν ἀποθάνω, πρόσσελθέ με τῷ νεκρῷ, καί, εἰ μὲν δύνασαι, κλαῦσον. τῆτο γὰρ ἐμοὶ καὶ ἀθανασίας γενήσεται μῦζον. εἰπὲ δὲ προσκύψασα τῇ γῇ, καὶ ἀνῆλθε καὶ βρέφος ὄρεῷ. Οἶχη, Χαιρέα, νῦν ἀληθῶς. νῦν ἀπέθανες. ἐγὼ γὰρ ἔμελλον ἐπὶ βασιλείᾳς αἰεῖσθαι σε. ἀκύνσομαί σε, γυνή. τάχα καὶ πισεύσω. ἰνδοζότερόν με ποιήσεις τοῖς κάτω δαίμοσιν.

Εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθοντ' εἰν αἶδαι,

10

Αὐτὰρ ἐγὼ κακῆϊθε Φίλης μεμνησομαί σε.

Ταῦτα ὀδυρόμενος κατεφίλει τὸν βρόχον. Σύ μοι, λέγων, παραμυθία καὶ συνήγορος· διὰ σὲ νικῶ. σύ με Καλλιρρόης μάλλον ἔσεξας. Ἀναβαίνοντος αὐτῆς, καὶ τῷ αὐχένι περιάπτοντος, ἐπέστη Πολύχαρμος ὁ Φίλος, καὶ ὡς μεμνηνότες κατεῖχε, λοιπόν μῆκενι παρηγορεῖν δυνάμενος. ἤδη δὲ καὶ ἡ προθεσμία τῆς δίκης καθειρήκει.

Vnam te, Callirrhoë, gratiam rogo Chaereas vere iam moribundus ultimam: ut decessero, accede cadaveri, et, si quidem potes, plora; hoc immortalitate maius mihi fiet. Saltem dic proclinis ad columellam, etiam si maritus tuus videat, etiam si infans: Nunc tandem vere, Chaerea, excessisti, nunc mortuus es. Ego verò te apud regem iudicem clectura maritum eram. Audiam tuam vocem, vxor, forte et credam. Apud inferos deos gloriam tu mihi et auctoritatem conciliabis.

Et licet extinctos obliuiscantur in Orco,

Hic quoque ego carae fuero memor usque maritæ.

Hæc lamentatus osculabatur restim. Tu mihi consolatio, tu mihi patronus. Tua ope vinco. Tu me magis, quam Callirrhoë, amasti. Iam arreptentem, iam illigantem nodo ceruices, Polycharmus opprimit, et continet, ut infanum, demulcere et consiliis regere porro impar. Iam dicta quoque iudicio dies instabat.

1. ἀλλὰ νῦν κ. τ. λ. pro: ἀλλὰ νῦν, Καλλιρρόη, αἰτῶμαί σε χάριν τελευταίαν [ἐμὴ] Χαιρέα ἀληθῶς ἀποθανόντος, i. e. vere cum mortuus fuero, nec scil., ut prius, pro mortuo habitus. Subiicit ἵτασιν καὶ ἀνῆλθε καὶ βρέφος (ita cum Reisk,

scribam pro καὶ) βρέφος ὄρεῷ. Emendat Cl. Dorv. ὄρεῶν. adscripto tantum iota legam ὄρεῷ. Abreisch. Dil. Th. p. 159.

4. καὶ ἀνῆλθε, καὶ βρέφος ὄρεῷ.

5. Malim ὄρεῶν. B.

ΧΑΡΙΤΩΝΟΣ
ΑΦΡΟΔΙΣΙΕΩΣ

ΤΩΝ ΠΕΡΙ

ΧΑΙΡΕΑΝ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΡΡΟΗΝ

ΕΡΩΤΙΚΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ

ΛΟΓΟΣ 5.

CHARITONIS

APHRODISIENSIS

AMATORIA RV M NARRATION VM

DE

CHAEREA ET CALLIRRHOE

LIBER SEXTVS.

Ἐπεὶ δὲ ἔμελλε βασιλεὺς τῇ ὑπερκία δικάζειν, πότερον
Χαιρέα γυναῖκα Καλλιρρόην εἶναι δεῖ, ἢ Διονυσίαν, μετεω-
ς ἦν πᾶσα Βαβυλῶν καὶ ἐν οἰκίαις τε παρ' ἀλλήλους, καὶ ἐν τοῖς
ἡγοῦσι οἱ ἀπαντῶντες ἔλεγον· Ἀὔριον τῆς Καλλιρρόης οἱ γάμοι.
εὐτυχέστερος ἄρα; Διέσχιτο δὲ ἡ πόλις, καὶ οἱ μὲν Χαιρέα
εὐδοκῶντες ἔλεγον· Πρῶτος ἦν ἀνὴρ, παρθένον ἔγχευεν, ἐξῶσαν
π. πατὴρ ἐξέδωκεν αὐτῇ. πατὴρ ἐθαψεν. τοὺς γάμους
ἀπέλειπεν, οὐκ ἀπέλειψεν. Διονύσιος δὲ οὐκ ἔπρεσεν, οὐκ
εν. ληστὰς ἐπώλησαν. οὐκ ἐξὸν δὲ τὴν ἐλευθέρην ἀγοράσαι.
ἐ Διονυσίῳ σπεύδοντες ἀντέλεγον· Πάλιν ἐξηγάγε πειρατ. 10
εν μέλλουσιν φονεύσθαι. τάλαντον ἔδωκεν ὑπὲρ τῆς σωτη-
αὐτῆς. πρῶτον ἐσωσεν, εἴτα ἔγχευεν. Χαιρέας δὲ γήμας

lie ergo, quam sententia regis aut Chaercae addicenda esset vxor Cal-
lirhoe, aut Dionysio, tota Babylon incerta spe pendebat, domique
inter se, atque foris obuii per vias dicebant: Cras Callirrhoea erunt
1: quis tandem fortunatior amborum? Scissa vero erat vrbs. Chae-
rioni priorem fuisse maritum dicebant. Virginem duxit, amantem
Pater illi collocauit. Patria illum feneliit. Non deleuit nuptias,
ertus fuit. Dionysius non emit. Non duxit vxorem Latrones
unt. Arqui non licet ingenuam emere. Contra qui cum Dionysio
2: Piratis eam eripuit, gladio subtraciam cervicibus tantum non in-
1. Talentum dedit pro eius salute. Seruauit primum, dein toro

ἔπρεσεν leg. ἡγήσαν.
1σαν.

10. πειρατῶν παρὰ μηδὲν μέλλ.

ἀπέκτεινε. μνημονεύειν ὀφείλει Καλλιρρόη τῷ γάμῳ. γνωστὸν δὲ Διονυσίῳ πρόσθεν εἰς τὸ νικᾶν, ὅτι καὶ τέκνον ἔχουσι κοινόν. Ταῦτα μὲν οὖν οἱ ἄνδρες. αἱ δὲ γυναῖκες οὐκ ἐρητόρευον μόνον, ἀλλὰ καὶ συνεβόλευον, ὡς παρέση· Καλλιρρόη, μὴ παρῆς τὸν παρθένιον. ἔλθ' τὸν πρῶτον φιλήσαντα, τὸν πολίτην, ἵνα καὶ τὸν πατέρα ἴδῃς. εἰ δὲ μὴ, ζήσεις ἐπὶ ξένης, ὡς Φυγᾶς. Αἱ δὲ ἔτρεμα· Τὸν εὐεργέτην ἔλθ', τὸν σώσαντα, μὴ τὸν ἀποκτείναντα. τί δέ; ἂν πάλιν ὀργισθῇ Χαίρειας· πάλιν τάφος. μὴ προδῶς τὸν υἱόν. τμήσον τὸν πατέρα τῷ τέκνῳ. Τοιαῦτα δια-
 10 λαλόντων ἦν ἀκούειν, ὥς εἶπεν ἄν τις, ὅλην Βαβυλῶνα εἶναι δικασήριον. νῦν ἐκείνη τελευταία πρὸ τῆς δίκης ἐφεισθήκει. κατέκειτο δὲ οἱ βασιλεῖς οὐχ ὁμοίως λαμβάνοντες λογισμούς, ἀλλὰ ἡ μὲν βασιλὶς ᾗχετο, ἡμῖσαν γενέσθαι τάχιον, ἵνα ἀπόθῃται τὴν παρακαταθήκην, ὡς Φορτίον. ἐβάρει γὰρ αὐτὴν τὸ κάλλος τῆς γυναικὸς ἀντισυγκρινόμενον ἐγγύς. ὑπώπτευσεν δὲ καὶ βασιλέως τὰς πυκνὰς εἰσόδους καὶ τὰς ἀκαίρους Φιλοφροσύνας. πρότερον μὲν γὰρ σπανίως εἰς τὴν γυναικωνίτιν εἰσῆι. ἀφ' οὗ δὲ Καλλιρρόην εἶχεν ἔνδον, συνεχῶς ἐφοίτα. παρεφύλαττε δὲ αὐτὸν καὶ ἐν ταῖς ὁμιλίαις ἡσυχῇ Καλλιρρόην ὑποβλέποντα, καὶ τοὺς ὀφθαλ-

recepit. At Chaereas ductam occidit. Nuptiarum meminerit Callirrhoe, par est. Adest etiam Dionysio vnum, cuius notum, certamque victoriam spondens argumentum: communem habent infantem. Sic inter se viri. Mulieres autem non rancum fanltis adhortationibus animum firmabant, sed et consilia dabant, ut praesenti, Callirrhoe. Ne tu virgineum spernas, dicebant hae: primus amator, isque civis, tibi potior esto. Sic enim patrem reuises. Sin minus, peregre viues, ut proscripta. Illae vero: Praefer sospitatorem tuum, percussorem minime. Quid si iterum Chaereas excaudescat! tum iterum tumulus. Ne prodas filium. Honora patrem infantis. Sic illae inter se strepere. Dixerit quis, cunctam Babylonem forum et curiam esse. Nox vltima, decretoriae diei proxima, superuenit, qua decumbabant reges, non iisdem occupati cogitationibus. Nam regina quidem ocyus optabat illucescere, ut deposito illo, ceu onere, se leuaret. Forma nimirum mulieris grauebat suae ex vicino facile comparanda. Praeterea regis quoque frequentes accessus et intempestiua officia suspecta habebat. Antea namque raro compatuerat in gynaeconitide; sed ex quo Callirrhoen intus habuerat, creberrime. Obseruauerat quoque eadem, regem in colloquiis familiaribus saepe clandestinis et furtiuis oculorum vibraminibus Callirrhoen stringere; et oculos furari quidem adspectum, sua sponte tamen et

2. προσῆναι hic est adiungere, fauere, sed locus ipse corruptus. Sensui consulit inserta vocula ὅτι ante πρόσθεν, nec enim dubium, quin faustura sit Callirrhoe Dionysio, quia etc. Posset quoque legi: Οὐκ ἄγνωστον δὲ Διον. πρόσθεν, vel προσέσθαι εἰς τὸ νικᾶν, [nempe τῷ

το] ἔτι etc. Abtesch. Dil. Th. p. 586.

3. ταῦτα.

ib. ἐπηγόρευον. Rarum verbum hoc sensu. Postea p. 140. 11. et 141. 7. ἐπιτελεύσθαι dicit.

15. ἀντισυγκρινόμενον.

μοὺς κλέπτοντας μὲν τὴν θῆαν, αὐτομάτως δὲ ἐκτὶ Φεργυίης. Στατίραια μὲν οὖν ἡδεῖαν ἡμέραν ἐξεδέχετο, βασιλεὺς δὲ οὐχ ὁμοίαν, ἀλλ' ἡγρύπνει δι' ὅλης νυκτός,

"Ἄλλοι' ἐπὶ πλευρᾷς κατακείμενος, ἄλλοτε δὲ περὴς, ἰννοῦμαις καθ' αὐτὸν, καὶ λέγων· Πάρεσιν ἢ κρίσις. ὁ γὰρ προπετής ἐγὼ σύντομον ἔδωκα προθεσμίαν. τί οὖν μέλλομεν πράττειν ἔωθεν; ἅπεισι Καλλιρρόῃ λοιπὸν εἰς Μίλητον, ἢ εἰς Συρράκηνσας. ἰφθαλμοὶ δυσυχεῖς. μίαν ἄραν ἔχετε λοιπὸν ἀπολαῦσαι τῇ καλλίστῃ θεάματος. εἴτα γενήσεται δῶλος ἐμὸς εὐτυχίστερος ἐμῷ. σκέψαι, τί σοι πρακτέον ἐστίν, ὦ ψυχὴ. κατὰ 10 σαυτὴν γενῷ. ἐπιβῆλον οὐκ ἔχεις ἄλλον. ἔρωτος ἐπιβηλὸς ἐστὶν αὐτὸς ὁ ἔρως. πρῶτον οὖν ἀπόκριναι σεαυτῷ· τίς εἶ; Καλλιρρόης ἐρασῆς, ἢ δικασῆς; μὴ ἐξαπάτα σεαυτὸν. ἀγνοεῖς μὲν, ἀλλὰ ἐρεῖς. ἰλεγχθήσῃ δὲ μᾶλλον, ὅταν αὐτὴν μὴ βιάσῃς. τί οὖν σεαυτὸν θέλεις λυπεῖν; "Ἡλῖος, προπάτωρ σός, ἐξεῖλέ σοι τῷτο τὸ ζῶον, κάλλιστον, ὧν αὐτὸς ἐφορεῖ. σὺ δὲ ἀπελαύνεις τὸ δῶρον τῷ θεῷ. πάντῃ γὰρ ἐμοὶ μέλει Χαιρέη καὶ Διονυσίῃ, δῆλόν ἐμῶν αἰδόξων, ἵνα βραβεύω τοὺς ἐκείνων γάμους, καὶ ὁ μέγας βασιλεὺς ἔργον διαπραττώματι προμνηστρίας γραιίδος. ἀλλὰ ἐφθνη ἀναδέξασθαι τὴν κρίσιν, καὶ πάντες τῷτο ἴσασιν. μάλιστα δὲ 20 Στατίραιαν αἰδῶμαι. μήτε οὖν δημοσίευσεν τὸν ἔρωτα, μήτε τὴν

hero quoque suo non sentiente illuc delabi. Gratum ergo sibi diem Statira praestolabatur. Rex non item sibi. Insomnis enim ille noctem

Nunc pronus recubans, nunc in latus, egerat omnem, stimulatus cogitationibus, seque perpetim ipse admonens: Adest peremptorius dies. Praeceptum enim ego terminum dedi tam breuem. Quid cras mane faciemus! iam Callirhoe aut Miletum disceder, aut Syracusas. Vnam adhuc superstitem habebis particulam temporis, ad fruitionem pulcherrimi spectaculi; post quam seruus meus erit me felicior. Vide, quid agendum tibi sit, mi anime! ipse tibi praesens et paratus esto. Alium non habes insidiatorem. Amoris insidiator ipse amor est. Primo loco responde mihi, quis es? Callirhoe's amator, an iudex? ne te ipse decipias. Amas, etiam si nescis. Magis adhuc conuinceris, quando foeminam non coegeris. Quid igitur ipse te torquebis? Sol, auctor tui generis, hoc eximium tibi destinavit et selegit animal, omnium, quae adspicit, pulcherrimum. Tu vero dei munus reiicis. Curae nempe cordique tibi sunt Chaerens, et Dionysius, vilia ista mea mancipia, ut de nuptiis disceprantes ego dirimam, et praemium potiori assignem. Ille ego magnus rex officium senae vetulae faciam! atqui recepi iam in me causae cognitionem, idque omnes sciunt. Quod vero maximum est, Statiram verecundor. Ne tu itaque aut divulgare auctorem,

4. Del. δι.

14. ἰλεγχθήσῃ, aut ἰλεγχθήσῃ. V. quod propius ad litteram, loci sentus abigit.

16. ἀποδελαινέ. Nam ἀπολαύει

δίκην ἀπάρετις. ἀρκεῖ σοι Καλλιρρόην καὶ βλέπειν· ὑπέρθε τὴν κρίσιν. τῷτο δὲ ἔξεςι καὶ ιδιώτῃ δικασῇ.

β. Ἡμέρας οὖν Φανείσης, οἱ μὲν ὑπηρεταὶ τὸ βασιλικὸν ἡτοίμαζον δικαστήριον. τὸ δὲ πλῆθος συνέτρεχεν ἐπὶ τὰ βασιλεια, καὶ ἐδόνετο πᾶσα Βαβυλών. ὥσπερ δὲ ἐν Ὀλυμπίοις τοὺς ἀθλητάς ἐδοι θεάσασθαι παραγνομένους ἐπὶ τὸ γάδιον μετὰ παραπομπῆς, ὅτω δὲ καὶ κείνης. τὸ μὲν δοκιμώτατον Περσῶν πλῆθος παρέπεμπε Διονύσιον, ὁ δὲ δῆμος Χαιρέαν. συνευχά δὲ καὶ ἐπιβοήσεις μυριά τῶν σπευδόντων ἑκατέροις, ἐπευφημούντων·

10 Σὺ κρείττων· Σὺ νικᾷς. Ἦν δὲ τὸ ἀθλον οὐ κ' ἵνως, οὐ μῆλα, οὐ πίτυς, ἀλλὰ κάλλος τὸ πρῶτον, ὑπὲρ οὗ δικαίως ἂν ἤρισαν καὶ θεοί. βασιλεὺς δὲ καλίσας τὸν εὐνῆχον Ἀρταξάτην, ὅς ἦν αὐτῷ μέγιστος· Ὁναρ μοί, φησὶν, ἐπιστὰν βασιλιοὶ θεοὶ θυσίαν ἀπαιτῶσι, καὶ δεῖ με πρῶτον ἐκτελέσαι τὰ τῆς εὐσεβείας. παρ' ἀγγεῖλον οὖν τριάκοντα ἡμερῶν ἱερομηνίαν ἐορτάζειν πᾶσαν τὴν Ἀσίαν, ἀφαιμένην δικῶν τε καὶ πραγμάτων. Ὁ δὲ εὐνῆχος τὸ προσταχθὴν ἀπήγγειλε. πάντα δὲ εὐθύς μετὰ θυόντων ἐστ' φανωμένων. αὐλὸς ἤχει, καὶ σύριγξ ἐκελάδει, καὶ ἄδοντας ἤκούετο μέλος. ἐθυμιάτο πρόθυρα, καὶ πᾶς σιωπὸς συμπό-

20 σιον ἦν.

Κνίσση δ' οὐρανὸν ἦκεν ἐλισσομένη περὶ καπνῶν.
 βασιλεὺς δὲ μεγαλοπρεπεῖς θυσίας παρέστησε τοῖς βωμοῖς. τότε πρῶτον καὶ Ἔρωτι ἔθυσσε, καὶ πολλὰ παρεκάλεσεν Ἀφροδίτην,

aut finem impone liti. Vel adspectus tibi Callirrhoe's sufficit. Vtcrius protrahe sententiam pronunciare. Id vero vel plebeio iudici licet.

2. Ut illuxit, parere ministri regii curiam. Concurrens ad palatium omnis turba. Tota Babylon emoueri, utque in Olympicis ludis athletas cum stipatu ad stadium accedentes videre est, sic et hos. Nam Dionysium honestissimus Persarum quisque comirabatur: populus autem Chaeream. Innumera vota et faustae acclamationes alterutri parti studentium applaudebant: Tu potior. Tu vincis. Praemium vero non erat oleaster, non pomum, non pinus, sed forna prima, ob quam vel dii merito litigauerint. At rex, eunucho Artaxate, quem maximi prae omnibus faciebat, vocato: Per somnum, ait, apparuerunt mihi subito dii regales victimam a me reposcentes. Oportet nos prius pierati in deos satisfacere. Significa itaque triginta dierum festiua per omnem Asiam sacra, omniumque et litium et negotiorum iustitium. Eunuchus mandata significat. Statim omnia plena sacrificantium in coronis; sonare tibia, fistula tinnire, audiri vocale carmen, tura in atris fumare, angiportus omnis esse conuiuium.

Densum inter sumum superas it nidor in auras;
 Rex regias ad aram statuere victimas; er tum primum Cupidini inter alios facere, inultumque rogare Venerem, vellet apud filium gnauam sibi operam

ἵνα αὐτῷ βοηθῇ πρὸς τὸν υἱόν. πάντων δὲ ἐν θυμῷ δάκρυα ὄντων, μόνοι τρεῖς ἔλυπνυντο, Καλλιρρόη, Διονύσιος, καὶ περὶ τῶν Χαίρειας. Καλλιρρόη δὲ οὐκ ἠδύνατο λυπεῖσθαι φανερώς ἐν τοῖς βασιλείοις, ἀλλ' ἡσυχῇ καὶ λανθάνουσα ὑπέστειν, καὶ τῇ ἐορτῇ κατηρᾶτο. Διονύσιος δὲ ἑαυτῷ, ὅτι Μίλητον κατέλειπε· Φέρε, Φησὶν, ὦ τλήμων, τὴν ἐκύσιον συμφορὰν. ἑαυτῷ γὰρ αἰτίας τῶν. ἐξῆν σοι Καλλιρρόην ἔχειν, καὶ Χαίρειαν ζῶντος. σὺ ἤς ἐν Μιλήτῳ κύριος, καὶ οὐδὲ ἡ ἐπιστολὴ Καλλιρρόῃ τότε, σὲ μὴ θέλοντος, ἐδόθη. τίς ἂν εἶδε; τίς ἂν προσῆλθε; Φέρον δὲ σεαυτὸν εἰς μέσους ἑρρίψας τῆς πολέμιας. καὶ εἶθε σεαυτὸν μόνον. τὰ νῦν δὲ καὶ τὸ τῆς ψυχῆς σὲ τιμωτέρον κτῆμα. διὰ τὸτο πανταχόθεν σοι πόλιμος κενήνεται. τί δοκεῖς, ἀνότης; Χαίρειαν ἀντιδικὸν ἔχεις. κατεσκευάσας σεαυτῷ δισπότην ἀντεραστῆν. νῦν βασιλεὺς καὶ οὐκ εἰρηστάς βλέπει, καὶ ἀπαιτῶσιν αὐτὸν θυσίας, οἷς καθημέραν θύει. ὦ τῆς ἀναισχυντίας. παρίλκει τις τὴν κρείττην, ἔνδον ἔχων ἀλλοτρίαν γυναῖκα; καὶ ὁ τοιῶτος εἶναι λέγει δικαστής. Τοιαῦτα μὲν ᾠδύρετο Διονύσιος. Χαίρειας δὲ οὐχ ἥπτετο τροφῆς. οὐδὲ ὅλως ἤθελε ζῆν. Πολυχάρμης δὲ τῷ Φίλῳ κωλύσας αὐτὸν ἀποκαρτερεῖν· Σὺ μοι πάντων, εἶπε, πολυμώτατος ὑπάρχεις Φίλε στήματι. βασανιζόμενον γὰρ με κατέχεις, καὶ ἡδῶς κολαζόμενον ὀρεῖς. εἰ δὲ Φίλος ἦς, οὐκ ἂν ἐφθόνηις μοι τῆς ἐλευθερίας ὑπὸ δαίμονος κακῆ τυραννημένῃ. πόσας μὲν καιροὺς εὐτυχίας ἀπολώλεκας; μακάριος ἦν, εἰ ἐν Συρράκῃσαις

praestare. Omnes esse in voluptatibus, soli tres lugere, Callirrhoë, Dionysius, et maxime Chaereas. Callirrhoë quidem prae se ferre dolorem non poterat in aula, sed clausi taciteque congemiscebar, festumque diris exsecratur omnibus; se autem Dionysium, eo quod Miletum reliquisset. Parienter, aiebat, ferto malum, quod tu tibi sponte accessuisti. Etiam viuo Chaerea, licebat Callirrhoën tenere. Mileti sane dominus eras, neque, te nolente, literae pervenissent ad Callirrhoën. Quis vidisset? quis accessisset? Ipse tu dedita opera in medios hostes te coniecisti, et vinam te solum. Nunc autem et quod anima tua tibi carius possides. Ob illud vndeunque tibi nunc bellum coit. Quid ais, stulte? Chaeream habes aduersarium. Dominum quoque rivalem fecisti. Nunc rex et insomnia videt, et quibus quotidie facit, illi nunc ab eo victimas deposcunt. O impudentiani! alienam quis vxorem apud se tenens iudicium protrahit, et talis se iudicem iactat! Haec lamentari Dionysius. Chaereas autem et nutrimento abstinebat, et omni modo negabat vivere. Et prohibenti mortem incendia persequi Polycharmo: Tu mihi, vir, amici specie omnium es hostis maximus. Nam detines me inter tormenta, et cum voluptate vides affligi. At si amicus fores, libertatem non inuideres mihi sub maligno nescio cuius dei tyrannide tam indigne exercito. Quot mihi beatitudinis occasiones perdidisti? beatus ego,

Θαπτομένη Καλλιρρόη συντάφην· ἀλλὰ καὶ τότε σύ με βυλό-
μενον ἀποθανεῖν ἐκώλυσας, καὶ ἀφείλας καλῆς συνοδείας. τάχα
γὰρ οὐκ ἂν ἐξῆλθε τῇ τάφῳ καταλιπῆσα τὸν νεκρόν. εἰ δ' οὖν
ἐκείην ταύτην μετὰ ταῦτα κερδήσας, τὴν πρᾶσιν, τὸ λησῆριον,
τὰ δεισμά, τὸν τῷ γυναιῖ χαλεπώτερον βασιλέα. ὦ θανάτε
καλῷ, μεθ' ὃν ἤκυσσα τὸν δεύτερον Καλλιρρόης γάμον. οἷον πά-
λιν καιρὸν ἀπώλεσάς με τῆς ἀποκατερέσσεως, τὸν μετὰ τὴν
δίκην. ἰδὼν Καλλιρρόην ἔπεροσῆλθον, οὐ κατεφίλησα. ὦ καινῷ
καὶ ἀπίστῳ πράγματι. κρύνεται Χαιρέας, εἰ Καλλιρρόης ἀνὴρ
10 ἔστιν. ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἐποίαν δῆποτε κρῖσιν ὁ βῆσκανος δαίμων
ἐπιτρέπει τελεσθῆναι. καὶ ὅναρ καὶ ὕπαρ οἱ θεοὶ με μισῶσι.
Ταῦτα λέγων ὤρμησεν ἐπὶ ξίφος. κατεσχε δὲ τὴν χεῖρα Πολύ-
χαρμος, καὶ μονονηχὶ δῆσας παρεφύλαττεν αὐτόν.

γ. Βασιλεὺς δὲ, καλέσας τὸν εὐνῆχον, ὅς ἦν αὐτῷ πιστότα-
τος ἀπάντων, τὸ μὲν πρῶτον ἠδεῖτο κακέινον. ἰδὼν δὲ αὐτόν
Ἀρταξάτης ἐρυθρήματος μετὸν καὶ βυλόμενον εἰπεῖν· Τί κρύ-
πτεις, ἔφη, δέσποτα, δῶλον σὸν, εὐνῆν σοι καὶ σιωπᾶν δυνά-

fi sepultus Syraculis sepultae accubuisse Callirrhoe: verum et tum quoque
me inhibuisti mori cupientem, et pulchro viae ad inferos comitatu priuasti.
Forte enim exire sepulcro illa et deferere defunctum noluisse. Etiam, si
reliquisset illa, cubarem sane nunc, compendifactus secutus illis, venditione,
Iatronum agmine, compediobus, et, qui cruce acerbior est, regē. Pulchra
mors, post auditas Callirrhōes nuptias. Iam post litem, quam rursus mihi
mortis occasionem corrupisti! Vidi Callirrhōen, et non adii, non oscula-
tus fui. Rem nouam, rem incredibilem! ambitur, iudicatur, Chaereas
Callirrhōes maritus sit, necne. At illam quoque cognitionem, qualemcum-
que etiam, finiri non finit inuida fors. Die noctuque iuxta deos iratus
habeo. Iam ruebat his dictis in inferum. Sed prehensam dextram vi Poly-
charmus continuit, et dehius seruauit illum tantum non in vinculis.

3. Rex interim accessit fidelissimum suum eunuchum i sed et hunc vere-
cundatur primo. Videns itaque Artaxates pudore plenum et cunctantem
proloqui: Quid celas, ait, here, tuum secretum, qui et bene tibi vult, et

1. Forte μοι. Conf. lin. 7. vbi bene
habet με.

3. Abresch. Dil. Th. p. 237. f. no-
tauit ad h. l. haec: „Quid si legamus
εἰ δ' ἂν [scilicet ἐξῆλθε τῇ τάφῳ κατα-
λιπῆσα δὲ τὸν νεκρόν] ἐκείνην τάντουθεν,
vel τὰ ἐνταῦθεν, κερδήσας, τὸν πρ. vt τὰ
μετὰ ταῦτα ex interpretamento eius,
quod restitui, ortum sit. Sic τὰ ἐνταῦ-
θεν et τὰ ἐνταῦθεν scire. Quod addit
τὸν πρᾶσιν, τὸ δεισμητήριον κερδήσας,
spectat, opinor, Callirrhōen, non
Chaeream. Caeterum sic κερδαίνειν ὡδὲ-

νας ματαίως etc. iterum Char. l. 2. p.
36. „

4. ἐκείνην.

ib. τανῦν (vel τόνον) τὰ μετὰ ταῦτα.

ib. κερδήσας, quod retinent Reik.

et Dorv. non aptum est verbis τὰ τῷ
γυναιῖ χαλεπώτερον βασιλέα. Sensus est:
si ibi iacerem, ea, quae mihi postea con-
sigerunt, effugissim; quid vero repo-
nendum esset, non reperi. B.

6. Lego μεθ' ὃν ἡκυσσ' ἂν. B.

13. δῆσας.

μενον; τί τηλικῶτον συμβέβηκε δεινόν; ὡς ἀγωνιῶ, μή τινα ἐπι .
 λεὺς καὶ μεγίστην, ἀλλ' ἔχ' ὑπ' ἀνθρώπων, ἀλλ' ὑπὸ
 θεῶ. τίς γάρ ἐστιν Ἐρως, πρότερον ἤκρον τε καὶ
 ποιήμασιν, ὅτι κρατεῖ πάντων τῶν θεῶν, καὶ αὐτὴ τῇ Διός· ἠπί-
 σταν δὲ ὁμῶς, ὅτι δύνатаί τις ἢ γενέσθαι δυνατώ-
 τερος. ἀλλὰ πάρεστιν ὁ θεός. ἐνδεδήμηκεν εἰς τὴν ἐμὴν ψυχὴν
 πολὺς καὶ σφοδρὸς· ὃν μὲν ὁμολογεῖν, ἀληθῶς δὲ
 εἰάλωκα. Ταῦτα ἅμα λέγων ἐνεπλήσθη δακρύων, ὥς τε μηκέτι
 δύνασθαι ναί τοις λόγοις. ἀποσιωπήσαντος δὲ, εὐ-
 θυς Ἀρταξάτης ἠπίεστο, πόθεν ἐτρώθη· οὐδὲ γὰρ προ 10
 σ' ἦν, ἀλλὰ ἤσθάνετο μὲν τυφομένῃ τῇ πυρὸς ἐτι γὰρ μὴν
 οὐδὲ . . . ἀμφίβολον ἦν, οὐδὲ ἄδηλον, ὅτι, Καλλιρρόης παρεῖσης,
 οὐκ ἂν ἄλλῃ τινὸς ἐρασθῇ. Προσεκοιῶτο ὁμῶς ἀγνοεῖν, καὶ·
 Ποῖον, ἔφη, κάλλος δύναται τῆς σῆς . . . δέσποτα, ψυχῆς, ὃ
 τὰ καλὰ πάντα δαλύει; χρυσὸς, ἄργυρος, ἐσθῆς, ἵπποι, πόλεις,
 ἔθνη, καλαὶ μὲν γυναῖκες, ἀλλὰ καὶ Στάτειρα καλλίστη
 τῶν ὑπὸ τὸν ἥλιον, ἧς ἀπολαύεις μόνος. ἐξουσία δὲ ἔρωτα κατα-
 λύει· πλὴν εἰ μή τις ἐξ οὐρανῷ καταβέβηκε τῶν ἀνωθεν, ἢ ἐκ
 θαλάττης ἀναβέβηκεν ἄλλη θεῖς. πιεσὺν γὰρ, ὅτι καὶ θεοὶ

commissa fideliter retinere nouit? quod tibi grande malum accidit? adeo
 veteris insidias tibi structas. Insidias, ait rex, easque maximas, sed non ab
 homine, sed a deo. Quid Cupido sit, prius equidem noueram ex utriusque
 orationis scriptoribus, illum in omnes deos imperium exercere, etiam in
 ipsum Iouem. Quod tamen aliquis me potior esse possit, diffidebam. Ve-
 rum praesto adest deus: diuertit in animam meam multus et vehemens.
 Graue quidem fateri; si tamen dicendum, quod res est, captus sum. Dum
 loquitur, adeo lacrymis obundatur, ut finem imponere sermoni nequiret.
 Statim ut ille ad silentium redactus, intelligebat eunuehus, unde vulneratus
 esset. Nam si tunc non erant lacrymae, sed sentiebat quidem adhuc flam-
 mantes ignes. Quidni sentiret? quum neque dubium esset, neque obscu-
 rum, Callirrhoe praesente fieri non posse, ut alterius in amorem rex inci-
 deret. Fingebar tamen ignorare, et: Quaeenam forma, ait, here, tuum
 mancipare posset animum, cui pulchra omnia seruiunt? aurum, argentum,
 vestes, equi, vrbes, gentes, multraeque pulchrae mulieres, sed omnium sub
 sole pulcherrima, Statira, qua frueris solus. Quam concupiscere si re non
 admodum sentis, id sane mirum non est. Facultas eupidinem rollit; nisi
 forte superiorum e coelo quaedam descendit, aut altera ponto Thetis emer-

1. ἐπιβυλῶν. dein plura desunt, quam
 spatium in MS. relictum indicare
 vult.

3. λόγοις.

5. τις ἐμὴ γενέσθαι.

6. Προ πάρεστιν Abresch. Dil. Th. p.

325. legi iubet περίεστιν, superior est.

7. καὶ σφοδρὸς. δεινὸν μὲν ὅμ.

8. μὴ δυνασθαι τέλος ἐπιτίθειται.

10. Hic locus valde falebrosus est.
 Expressi in versione, quasi sic exstaret:
 ἢ γὰρ παράποις τις ἦν, ἀλλ' ἤσθάνετο
 μὲν τυφομένη πυρὸς ἐτι γὰρ τί μὴν; ἢ
 γὰρ ἀμφίβολον ἦν, ἢ δ' ἄδηλον etc.

14. κρατεῖν suppl.

15. πολλοὶ suppl.

17. τῶν ἀνωθεν non habendum pro
 glosseniate. Abresch. Dil. Th. p. 325.

τῆς σῆς ἐρῶσι συνήσεις. Ἀπεκρίνατο βασιλεὺς· Τῆτο ἴσως ἀληθὺς εἰσιν, ὃ λέγεις, ὅτι θεῶν τις ἐστὶν ἥδε ἡ γυνή· οὐδὲ γὰρ ἀνθρώπινον τὸ κάλλος· πλὴν οὐχ ὁμολογῇ. προσποιεῖται δὲ Ἑλληνὶς εἶναι Συρρέκυσσία. καὶ τῆτο δὲ τῆς ἀπάτης ἐστὶ σημεῖον. ἐλεγχθῆναι γὰρ οὐ βάλεται πόλιν εἰπούσα οὐ μίαν τῶν ὑφ' ἡμᾶς, ἀλλ' ὑπὲρ τὸν ἰοῖον καὶ τὴν πολλὴν θάλασσαν τὸν περὶ αὐτῆς μῦθον ἐκπέμπει. προφάσει δὲ δίκης ἦλθεν ἐπ' ἐμὲ, καὶ ὅλον τὸ δῶμα τοῦτο ἐκείνῃ κατεσκέυασε. θαυμάζω δὲ σε, πῶς Στάτειραν λεγεῖν καλλίστην ἀπασῶν, Καλλιρρόην Βλε-
 10 πων. σκεπτέον οὖν, πῶς ἂν ἀπαλλαγεῖν τῆς αἰτίας. ζῆτει πανταχόθεν, εἴ τι ἄρα δυνατόν ἐστιν εὐρεῖν, Φάρμακον. Εὐρηται, Φησί, Φάρμακον, βασιλεῦ; καὶ παρ' Ἑλλησι καὶ βαρβάροις τοῦτο, ὅπερ ζῆτεῖς. Φάρμακον γὰρ ἕτερον Ἐρωτος οὐδὲν ἐστὶ, πλὴν αὐτός ὁ ἐρώμενος. τοῦτο δὲ ἄρα καὶ τὸ ἀδόκimon λόγιον ἦν· Ὅτι ὁ τρώσας αὐτὸς ἰάσεται. Κατηδέσθη βασιλεὺς τὸν λόγον, καὶ· Μη σύ γε, ἔφη, τοιοῦτο μὲν εἶπης, ἵνα γυναῖκα ἀλλοτριάν διαφθείρῃ. μέμνημα νόμων, οὓς αὐτὸς ἐθήκα, δικαιοσύνης, ἣν ἐν ἅπασιν ἀσκή, μηδεμίαν μὲ καταγνῶς ἀκρασίαν. οὐχ οὕτως ἐαλώκαμεν. Δείσας Ἀρταξάτης, ὡς εἰπὼν
 20 τι προσετίς, μετιβαλε τὸν λόγον εἰς ἔπαινον. Σεμνῶς, ἔφη, διανοή, βασιλεῦ. μὴ τὴν ὁμοίαν τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις θίρα-

fir. Credo enim, et deos tuam appetere consuetudinem. Hoc forte verum dicis, ait rex, foeminam hanc esse deam aliquam; non enim in ea humana pulchritudo. Negat tamen, seque fingit esse Graecam Syracusis. Et hoc est fraudis indicium statim. Falsi nempe cauere argui, urbem nostram quandam imperii non citans; sed fabulam suam ultra Ionium pelagus et valti maris spatia reinitit. Venit ad me iudicii specie. At totum actum illa sola compuluit. Miror autem, qui Statiram dicere omnium pulcherrimam sustineas, quum Callirrhoen coram vides. Videndum, quomodo liberet hac aegritudine. Quare vndeunque, si potest inueniri, auxilium. Auxilium, quod quaeris, inueniri potest, here, aequè apud Graecos, atque apud Barbaros. Aliud amoris auxilium non est, quam ipsum, quod amas, corpus. Hoc sine dubio decantatum illud oraculum; Eundem sanatum, qui vulnerat. Vercundia regem impet hic sermo; et: Tune mihi, ait, tale quidquam suadere ausis, vt alienam vxorem corrumpam. Legum, quas ipse tulit, memini, memini iustitiae, quam in omnibus rebus exerceo, nullius mihi conficius intemperantiae. Non adeo capti et victi tenemur. Pavidus Artaxates, ac si quid incogitantius dixisset, mutat in laudes sermonem. Grauius dignaeque tua persona sentis, domine. Ne tu Cupidini medicinam adhibeas,

5. ἡ μίαν positum pro ἡδεμίαν, quod aliis ex locis illustrauit Abresch. Dil.

Th. p. 231.

6. ἰαίνων.

9. ταμῆε suppl.

11. εἴρηκας.

13. ταύτῃ.

14. Recte Cocchius.

17. μέμνημα.

πίαν τῷ Ἐρωτι προσαγάγης, ἀλλὰ τὴν κρείττονα καὶ βασιλικήν, ἀνταγωνιζόμενος ἑαυτῷ. δύνασαι γὰρ, ὦ δίσποτα, σὺ μόνος κρατεῖν καὶ θεῷ. ἄπαγε δὲ τὴν σεαυτῷ ψυχὴν εἰς πάσας ἡδονάς. μάλιστα δὲ κυνηγεσίῳις ἐξαιρέτως χαίρεις. οἶδα γάρ σε δι' ἡδονῆς διημερεύοντα ἄβρωτον, ἄποτον. ἐν θήρῃ δὲ ἐνδιατρίβειν, ἢ τοῖς βασιλείοις, καὶ ἰγγύς εἶναι τῇ πυρὸς.

δ. Ταῦτα ἤρεις, καὶ θήρα κατηγγέλλετο μεγαλοπεπής. ἐξήλαυνον ἱππεῖς κεκοσμημένοι, καὶ Περσῶν οἱ ἀριστοὶ καὶ τῆς ἄλλης στρατείας τὸ ἐπίλεκτον. πάντων δὲ ὄντων ἀξιοθιᾶτων, διαπεπείσματος ἦν αὐτοῖς ὁ βασιλεὺς. καθῆτο γὰρ ἱππῶ Νι- 19 σαίῳ καλλίσῳ καὶ μεγάλῳ, χρύσειον ἔχοντι χαλινόν, χρύσεια δὲ Φάλαρα καὶ προμετωπίδια καὶ προσκενίδια. πορφύραν δὲ ἠμψιετο Τυρίαν, τὸ δὲ ὕφασμα Βαβυλωνίων, καὶ τιάραν ὑακινθινοβαφῇ. χρύσειον δὲ ἀκινάκην ὑπέζωσμένος δύο ἄκοντας ἐκράτει. καὶ Φαρέτρα καὶ τόξον αὐτῷ παρετήρητο, Σηρῶν ἔργον πολυτελέσαστον. καθῆτο δὲ σοβαρὸς. ἔστι γὰρ ἴδιον ἔρωτος φιλόκοσμον. ἤθελε δὲ μέσος ἀπὸ Καλλιρρόης ὀραθῆναι. καὶ διὰ τῆς πόλεως ἀπάσης ἐξίῳν περιέβλεπεν, εἶπε κακίην θεῖαται τὴν πεμπήν. ταχέως δὲ ἐνεπλήσθη τὰ ὄρη βοώντων, θιόντων, κυνῶν ὑλασσόντων, ἱππῶν χρεμετιζόντων, θηρῶν ἐλαυνομένων. 20

quam alii homines, sed meliorem et regiam, ipse te ei aduersarium opponens. Potes namque tu solus vel hunc deum vincere. Animum remitte in omnes voluptates. Maxime autem et eximie gaudes venatione. Memini, te prae studio et delectatione solidos dies sine cibo, sine potu, transigere in venatione. Venationi autem inhaerere praestat, quam regiae, et prope ignem esse.

4. Consilium placuit. Indicta venatio magnifica. Exire super equis equites ornati, et nobilissimi Persarum, et reliqui exercitus pars lectissima; omnes adspectu digni, sed eminebat rex, confidens equo Nisaeo maximo pariter et pulcherrimo, aureo fraeno, aureis phaleris, frontalibus itidein et pectoralibus superbo, purpura indutus Tyria, Babylonici operis, et tiara coloris hyacinrhini. Latius succingebat aureus acinaces; manus tenebat duo spicula; appendebat pharetra cum arcu, Sericum opus pretiosissimum; sedebatque ferociens nonnihil. Et id amoris proprium, cultu corporis placere sibi. Etiam volebat a Callirrhoe medius in stipantium turba conspici, et per totam urbem, dum exit, respicit, an et illa conductum videret. Montes ex templo pleni clamantium, canum latratu, hinnitu equorum, feris agitatis.

4. Abresch. Dil. Thuc. p. 253. suppicatur, scriptum fuisse μάλιστα δὲ κυνηγεσίῳις, οὗς ἐξαιρέτως χαίρεις. et in proxime sequentibus aliquid excidisse putat, unde scribit: οἶδα γὰρ σε δι' ἡδονῆς διημερεύοντα ἄβρωτον, ἄποτον, ἐν θήρῃ. ἐνθα δὲ ἐνδιατρίβειν etc.

5. ἄποτον ἐν θήρῃ. θήρῃ δ' ἐνδιατρίβειν ἔμελλον, ἢ β.

10. Vel ἐν αὐτοῖς, vel αὐτὸς ἐ βασιλεύς, legendum. B.

17. Forte τὸ ante φίλον. dcess.

ἡ σπῆδὴ καὶ ὁ θόρυβος ἐκείνος αὐτῶν ἐξέστησεν αὐν καὶ τὸν ἔρωτα.
 τέρψις γὰρ ἦν μετ' ἀγωνίας, καὶ χαρὰ μετὰ φόβῳ, καὶ κίνδυνος
 ἡδύς. ἀλλὰ βασιλεὺς οὔτε ἵππον ἐβλεπε, τοσούτων ἱππέων αὐ-
 τῷ παραθιόντων, οὔτε θηρίον, τοσούτων διωκομένων, οὔτε κυνὸς
 ἤκηκε, τοσούτων ὑλακτῆντων, οὔτε ἀνθρώπων, πάντων βοῶντων.
 ἐβλεπε δὲ Καλλιρρόην μόνην, τὴν μὴ παρῆσαν, καὶ ἤκυσεν ἐκείνης,
 τῆς μὴ λαλῆσης. συνεξῆλθε γὰρ ἐπὶ τὴν θήραν ὁ Ἔρως αὐτῷ,
 καὶ, ἅτε δὲ Φιλόνηκος θεὸς, ἀντιταττόμενον ἰδὼν καὶ βεβηλευ-
 μένον, ὡς ᾤετο, καλῶς, εἰς τὸναντίον τὴν τέχνην περιέτριψεν
 αὐτῷ, καὶ δι' αὐτῆς τῆς θεραπείας ἐξέκαυσε τὴν ψυχὴν, ἐνδον
 παρὰν καὶ λέγων· Οἷον ἦν ἐνθάδε Καλλιρρόην ἰδεῖν, κνήμεας ἀνε-
 ζωσμένην, καὶ βραχίονας γεγυμνωμένην, πρόσωπον ἐρυθήματος,
 εἴθεος ἀσάθμητον πλήρεις. ἀληθῶς

Οἷη δ' Ἀρτεμις εἴσι κατ' οὔρεος ἰοχάερα,
 Ἡ κατὰ Τηϋγστον περιμήκετον, ἢ Ἐρύμανθον,
 Τερεπομένη κάπροισι καὶ ὠκείῃς ἐλάφοισι.

Ταῦτα ἀναζωγραφῶν καὶ ἀναπλάττων ἐξεκαίτο σφόδρα.

Ταῦτα λέγοντος Ἀρταξάτης ὑπολαβὼν· Ἐπιλέλησας, Φησὶ,
 δέσποτα, τῶν γεγονότων. Καλλιρρόη γὰρ ἄνδρα ἔκ ἔχει, μῖναι
 δὲ ἡ κρείτισ, τίμῃ ὀφείλει γαμηθῆναι. μέμνησο οὖν, ὅτι χήρας

Talis tumultus et studium alii cuius vel amorem excussisset: erat enim de-
 lectatio cum sollicitudine, gaudium cum timore, et periculum iucundum.
 Rex autem neque videbat equum, tot equitibus praetercurrentibus; neque
 feram, tot exagitatis; neque canem audiebat, tot latrantibus; neque homi-
 nem, tot vociferantibus. Solam videbat absentem, et audiebat non lo-
 quentem Callirrhoën: Amor enim cum ipso venatum exierat; et, ut deus
 rixosus, quum videret aduersarium gradu ad proeliandum composito, cui-
 que pulchre omnia scilicet consulta forent et destinata, inuvertebat huius
 artcs, et abutens ipsa medicina, in praecordiisque residens, animam magis
 accendebat, haec infusurrans: Quam pulchrum fuerat et hic Callirrhoën
 videre ad tibias vsque succinctam, nudatam brachiis, vultum rubore plenum,
 pectus anhelantis instabile.

Haud secus ac nemorum quae perlustrare recessus,
 Scandere quae montes amat, et tractare sagittas,
 Cynthia, quum saeuos Erymantho Taygetoue
 Vrguet ouans apros, ceruisque timentibus instat.

Talem sibi mente depingens atque effingens vehementer incalescebat.

Ad haec Artaxates suscipiens sermonem: Rerum gestarum oblitus es, do-
 mine, ait. Callirrhoë maritum non habet. Haeret adhuc cognitio, cui

1. πάντων.

4. θηρίον.

8. δλ.

12. Post ἐρυθήματος excidit πλήρεις,
 vel πλῆον.

15. Τηϋγστον. Hom. Odys. 2. 102.

ἐρεῖς. ὡς μήτε τοὺς νόμους αἰδῆ· κῆνται γὰρ ἐπὶ τοῖς γάμοις·
μήτε μοιχεύειν· δεῖ γὰρ πρῶτον εἶναι ἄνδρα τὸν ἀδικεῖμενον, εἴτα
τὸν ἀδικῶντα μοιχόν. Ἦρξεν ὁ λόγος τῷ βασιλεῖ· πρὸς ἡδονὴν
γὰρ ἦν. καὶ προσλαβόμενος ὑπὸ χεῖρα τὸν εὐνῆχον κατεφίλησε,
καὶ· Δικαίως ἄρα σε ἐγὼ, ἔφη, πάντων προτιμῶ. σὺ γὰρ
εὐνῆστος, καὶ φύλαξ ἀγαθὸς ἐμοί. ἅπιθι δέ, καὶ Καλλιρρόην
ἄγε, ὡς δέ σοι προσάσσω, μὴ ἀκουσαν, μήτε φανερώς. Θελῶ
γὰρ σε καὶ πῆσαι καὶ λαθεῖν. Εὐθύς οὖν ἀνακλητικὸν αὐτῷ
βασιλεῖ εὐχαίρων ὡς τὸ Καλλιρρόης θῆγμα θηράσας. καὶ Ἀρ-
ταξάτης δὲ ἔχαιρε νομίζων πρὸς ὑπηρεσίαν τη . . . βρα- 10
βυσεν δὲ λοιπὸν ἄρμα βασιλικόν, χάριν εἰδότεν ἀμφοτέρων
αὐτῷ, Καλλιρρόης δὲ μᾶλλον γὰρ τὴν πρᾶξιν ῥάδιαν,
ὡς εὐνούχος, ὡς δοῦλος, ὡς βάρβαρος . ἔκ ἡδὲ φρόνημα
Ἑλληνικὸν εὐγενὲς καὶ . σλ . . α τὸ Καλλιρρόης τῆς σώφρονος
καὶ φιλάνδρου.

ε. Καίρῳ οὖν ἐπιτηρήσας ἦκε πρὸς αὐτήν, καὶ μόνος λαβό-
μενος· Μεγάλων, εἶπεν, ἀγαθῶν, ὦ γύναι, Θεσαυρόν σοι κεκόμι-
κα. καὶ σὺ δὲ μνημόνευε τῆς εὐεργεσίας. εὐχάριστον γὰρ εἶναι
σε πιστεύω. Πρὸς τὴν ἀρχὴν τῆς λόγου Καλλιρρόη περιχαρὲς ἐγέ-
νετο. Φύσει γὰρ ἄνθρωπος, ὃ βλέπεται, τῆτο καὶ οἶται. τάχ' 20

cedere debeat. Itaque viduam te amare memineris; adeoque neque leges
reuerere. Scriptae sunt illae de coniugiis: neque adulterium time; oportet
enim prius adesse maritum, cui fiat iniuria, tum moechus demum poterit
esse iniurius. Sermo regi placebat, velificans eius cupiditati, brachioque
per collum implicito attractum osculabatur eunuchum: Iure te meritoque
tuo, ait, omnibus praefero. Tu namque mei studiosissimus; tu meus opti-
mus custos. I, adduc Callirrhoen, verum, ut tibi iniungo, non inuitam,
neque palam. Volo enim te et persuadere et fallere. Receptui extemplo
tum canere rex, et abire laetus, ut qui pulchram praedam Callirrhoen cepis-
set. Artaxates non minus laetari, putans nempe, splendidum adire mini-
sterium, et habenis rerum aulicarum potiturum, dum sibi praemia praestiti
officii ambo essent contributuri. Id maxime de Callirrhoë sibi promittebat.
Facile nimirum opinabatur negotium, ut eunuchus, ut servus, ut barbarus,
ignarus liberalium Graecorum spirituum, et maxime Callirrhoës pudicae
illius et virum anantis.

γ. Igitur opportuno servato tempore, solam seductam inuadit; et: The-
saurum offero tibi, foemina, bonorum ingentium, ait. Tu vero mihi be-
neficium velim sis memor. Sed credo, te ingrati non esse. Gaudio pertena-
tatur ad hoc sermonis initium Callirrhoë. Quod enim homo vult, id sem-

8. λαθεῖν.

ib. Verti, quasi esset ἀνακλητικὸν ὄρεα
δ βασιλεὺς ἀπ' αὐτῆς χαίρων. Melius certe
quid et propius ad litteram nunc non
inuenio. Totus locus misere mancus
et corruptus est.

10. Vtuncque sensum dedi, ipsa

verba scriptoris nequeo dare. Verti,
quasi esset λαμπρὴν ἰέναι.

12. ἦτορ.

14. μάλιστα.

16. Abresch. Dil. Th. p. 644. emen-
dat: καὶ μόνος λαβόμενος, vel καὶ μόνος
μόνης λαβ.

οὐκ ἰδοῦσθαι ἀποδίδοσθαι Χαιρέα, καὶ ἰσπευδεῖς τὸ τοῦ ἀκούσας, καὶ τῶν εὐαγγελίων ἀμείψασθαι τὸν εὐνῆχον ὑπισχυμένην. πάλιν δὲ ἐκείνος ἀναλαβὼν ἀπὸ προοιμίων ἤρξατο· Σὺ, γυνή, κάλλος μὲν θεῖον εὐτύχησας, μέγα δὲ τι ἀπ' αὐτῆς καὶ σεμνὸν οὐκ ἐκαρπώσω. τὸ διὰ γῆς πάσης ἐνδοξὸν καὶ περιβόητον ὄνομα μέχρι σήμερον οὐχ εὖρεν οὐκ ἄνδρα κατ' ἀξίαν, οὐτ' ἐρασὴν, ἀλλ' ἐνέπρεσεν εἰς δύο, νησιώτην πένητα, καὶ ἕτερον δῦλον βασιλέως. τί σοι γέγονεν ἐκ τούτων μέγα καὶ λαμπρόν; ποίαν χώραν ἔχεις εὐφορον; ποῖον κόσμον πολυτελῆ; τίνων πόλεων ἄρχεις; πόσοι το δούλοί σε προσκυνοῦσι; γυναῖκες Βαβυλωνίαι θεραπανίδας ἔχουσι πλησιωτέρας σε. πλὴν ἐκ ἡμελήθης εἰς πάντα, ἀλλὰ κήδονταί σε θεοί. διὰ τοῦτό σε ἐνθάδε ἤγαγον, πρόφασιν εὐρόντες τὴν δίκην, ἵνα σε ὁ μέγας βασιλεὺς θεάσῃται. καὶ τοῦτο πρῶτον εὐαγγέλιον ἔχεις· ἡδέως σε εἶδε. καὶ γὰρ αὐτὸν ἀναμνησάμενος, καὶ ἐπαιῶν σε παρ' ἐκείνου. Τοῦτο γὰρ προσέειπεν. εἰς γὰρ πᾶς δούλος, ὅταν διαλέγηται τινι περὶ τῆς δεσπότης, καὶ ἑαυτὸν συνίσταν, ἴδιον ἐκ τῆς ὁμιλίας μνῶμενος κέρδος. Καλλιρρόη δὲ εὐθύς τὴν καρδίαν ἐπλήγη, ὥσπερ ὑπὸ ξίφους, τῷ λόγῳ. προσεποιεῖτο δὲ μὴ συνίναν, καί· Θεοί, φησὶν, ἴλω βασιλεῖ το διαμείνοιν, σοὶ δὲ ἐκείνος, ὅτι ἐλεῖτε γυναῖκα δυστυχῆ. δέομαι, θάττον ἀπαλλαξάτω με τῆς φροντίδος, ἀπαρτίσας τὴν κρίσιν,

per etiam exspectat. Sic et illa putabat Chaereae sine dubio restitui. Id audire gestiebat, boni nuntii praemium eunucho promittens. Ille vero, resumpto sermone, per tortuosas iterum ambages suspendere: Divinam tu quidem a faultrice natura formam nata es, foemina; nec tamen quidquam magnificum, vel honorificum, per eam lucrata es. Nomen illud, ubique terrarum illustre et celebratum, ad hunc usque diem neque virum, neque amatorem, dignum inuenit, sed incidit in duos, vnum macrum insulanium, alterum regis seruum. Quid tibi magnum ab his, aut splendidum, accessit? quas inde terras habes fertiles? quem inde mundum pretiosum? quot urbium es potens? quot adorant te mancipia? Babyloniae matronae habent ancillas te ditiores. Verum neglecta plane non es; cura cui tangit deos. Huc te propterea duxerunt, adiumento litigii praetextu, ut magnus rex te videret. Et hoc primum habes, quod tibi nuncio gaudium: cum voluptate te vidit. Et ego quoque te saepius apud illum commemoro et collaudo. Hoc addebat praeter rei veritatem. Seruus enim non est, ubi colloquatur de hero suo cum aliquo, quin eadem opera se commendare curet, suum ipso ex sermone lucrum venans. Callirrhoë tamen, licet cor ab istis verbis haberet transfixum, non intelligere fingebar; et: Dii, ait, propitii potto regi sint in perpetuum! isque tibi, quod infelicem foeminam miseremini. Rogo tantum, curis me quancocyus exsoluat redintegrata cognitione; ut

4. ἰπ' αὐτῆς.

ib. ἐκαρπύω bene habet.

10. ἔχεις et ἡμελήθης.

ἵνα μηκέτι ἐνοχλῶ μηδὲ τῇ βασιλίδι. Δόξας δὲ ὁ εὐνούχος, ὅτι
 ἀσαφῶς εἶρηκεν, ὃ ἤθελε, καὶ οὐ νητόηκεν ἡ γυνὴ, φανερώτερον
 ἤρξατο λέγειν. Αὐτὸ τοῦτο εὐτύχηκας, ἔτι οὐκ ἐτι δούλους καὶ
 πεινητας ἔχεις ἐρασάς, ἀλλὰ τὸν μέγαν βασιλεῖα, τὸν δυνάμετον
 σοι Μίλητον αὐτὴν καὶ ὅλην Ἰωνίαν, καὶ Σικελίαν, καὶ ἄλλα ἔθνη
 μείζονα χαρίσασθαι. Θύε δὲ τοῖς θεοῖς, καὶ μακάριζε σεαυ-
 τὴν, καὶ νύττε, ὅπως ἀρέσῃς μᾶλλον αὐτῷ, καί, ὅταν πλετῆς,
 ἐμοῦ μνημόνευε. Καλλιρρῆ μὲν τὸ μὲν πρῶτον ὤρμησεν, εἰ δυνα-
 τὸν, καὶ τοὺς ἐφ'θαλμούς ἐξορύξαι τῷ διαφθειρόντος αὐτήν. οἷα
 δὲ γυνὴ πεπαιδευμένη καὶ φρενέης, ταχέως λογισαμένη καὶ τὸν 10
 τόπον, καὶ τίς ἐστὶν αὐτὴ, καὶ τίς ὁ λέγων, τὴν ὀργὴν μετέβαλε,
 καὶ κατεφρονεύσατο λοιπὸν τῷ βαρβάρῳ. Μὴ γάρ οὕτω, φησὶ,
 μαπομένη, ἵνα ἐμαυτὴν ἀξίαν εἶναι πεισθῶ τῷ μεγάλῃ βασιλεῖας.
 εἰμὶ δὲ θεραπανίσιν ὁμοία Περσίδων γυναικῶν. μὴ σὺ, δέομαί
 σε, μνημονεύης ἐτι περὶ ἐμοῦ πρὸς τὸν δισπότην. καὶ γὰρ, ἂν
 ἐν τῷ παραινέματι μὴδὲν ὀργισθῇ, μετὰ ταῦτά σοι χαλεπανεῖ,
 λογισάμενος, ὅτι τὸν γῆς ἀπάσης κύριον ὑπερβήσας Διουσίῃς δῆλη.
 Θαυμάζω δὲ, πῶς συνετώτατος ὑπάρχων, ἀγνοεῖς τὴν βασιλείας
 Φιλαίθρυπιαν, ἔτι οὐκ ἐρᾷ δυσυχοῦς γυναῖκας, ἀλλὰ ἐλεεῖ.
 παυσάμεθα τοίνυν λαλοῦντες, μὴ καὶ τῇ βασιλίδι τις ἡμᾶς δια- 20

ne porro cuiquam, praecipue reginae, molesta sim. Vifus sibi parum clare
 sensus animi sui exposuisse, foeminamque non percipisse, sic perspicue ma-
 gis occipit eunuchus loqui: Id ipsum tibi, foemina, fortunae beneficio
 contigit, quod non pauperes, non leuios habes porro amatores, sed ipsum
 magnum regem, qui tibi possit et Miletum, et omnem Ioniam, Siciliamque
 insimul et alias maiores dare nationes. Sacra redde diis, ipsaque te beatam
 praedica et insliga ad magis regi magisque placendum. Diues autem facta;
 rogo, ut et mei rationem habes. Callirhoe primo quidem vel oculos, si
 pote, corruptori eruisset; verumtamen ut rerum quam animumque regere
 sciens foemina, ut secum reputauerat, quo loco esset, et quis esset ipsa, et
 quis dicens, iam extemplo in barbari irrisionem demutat: Adeo non insa-
 niam, ait, ut magno me rege dignam arbitrer, quae Persidem ancillis nihil
 praesto. Non tu, quaeso rogoque, amplius apud herum mei memoriam in-
 iicias. Nam, licet in praesentia tibi non succenseat, in posterum tamen
 sane defaueit in te, quando apud se perpenderit, quod tu rotius terrarum
 orbis dominum Dionysii seruae subieceris. Etiam miror, qui sapientissimus
 tu mortalium regis humanitatem ignores. Non amar infelicem foeminam,
 sed miseratur. Abrumpamus itaque colloquiū, ne nos apud reginam quis

7. Abresch. Dil. Th. p. 449. νύττε
 explicat προθυμῇ, huncque verbi νύ-
 ττεν vsum illustrat. Cum seqq. καὶ ὅταν
 πλετῆς etc. confert Gen. 40, 14, add.
 Luc. 23, 42.
 10. αὐτῷ.

11. αὐτῇ.
 16. χαλεπανεῖ, vt recte prius scripsit
 Cocchius.

17. Natura rei, quantum equidem
 intelligo, postulat: ὅτι τῷ γῆς ἀ. κύριῳ
 ἐπὶ ἐβήσας Δ. δῆλην. B.

βαλεῖ. Καὶ ἡ μὲν ἀπέδραμεν. ἔτη δὲ ὁ εὐνοῦχος ἀχανής. οἷα γὰρ ἐν μεγάλῃ τυραννίδι τεθραμμένος, οὐδὲν ἀδύνατον ὑπελάμβανεν, οὐ βασιλεῖ μόνον, ἀλλὰ οὐδ' ἑαυτῷ.

5. Καταλειφθεῖς οὖν, καὶ μηδὲ ἀποκρίστως καταξιώθεις, ἀπηλλάττετο μυρίων παθῶν μεσός. ὀργιζόμενος μὲν Καλλιρρόῃ, λυπούμενος δὲ ἐφ' ἑαυτῷ, φοβούμενος δὲ βασιλεία. τάχα γὰρ οὐδὲ πισεύσειν αὐτὸν, ὅτι αὐτυχῶς μὲν, ἀλλὰ διελέχθη. δόξει δὲ καταπροδιδόναί τὴν ὑπηρεσίαν χαριζόμενος τῇ βασιλίδι. ἐδεδοίκει δὲ, μὴ καὶ πρὸς ἐκείνην Καλλιρρόῃ κατείπῃ τοὺς λόγους.
- 10 Στάτειραν δὲ βαρυθυμοῦσαν μέγα τι βυλεύσειν αὐτῷ κακόν, ὡς οὐχ ὑπηρετοῦντι μόνον, ἀλλὰ καὶ κατασκευάζοντι τὸν ἔρωτα. καὶ ὁ μὲν εὐνοῦχος ἐσκέπτετο, πῶς ἂν ἀσφαλῶς ἀπαγγεῖλῃ βασιλεῖ περὶ τῶν γεγενομένων. Καλλιρρόῃ δὲ καθ' ἑαυτὴν γενομένη ταῦτα φησὶν· Ἐγὼ προεμαντευόμην. ἔχω σε μάρτυρ, Εὐφράτα, προσέπον, ὅτι οὐκέτι σε διαβήσομαι. ἔρρωσο, πάτερ, καὶ σὺ, μήτερ, καὶ Συρρακοῦσαι πατερίς. οὐκέτι γὰρ ὑμᾶς ὄψομαι. νῦν ὡς ἀληθῶς Καλλιρρόῃ τέθνηκεν. ἐκ τῆ τάφῃ μὲν ἐξήλθον, οὐκ ἐξάξει δὲ με ἐντεῦθεν λοιπὸν οὐδὲ Θήρων ὁ ληστής. ὦ κάλλος ἐπιβλόν, σὺ μοι πάντων κακῶν αἴτιον. διὰ σε ἀνῆρείθην, διὰ
- 20 σε ἐπράθην, διὰ σε ἐγῆμα μετὰ Χαιρείαν, διὰ σε εἰς Βαβυλῶνα ἤχθην, διὰ σε παρέστην δικαστήριον. πόσοις με παρέδωκας;

calumnietur. Ausugitque his disculis, et stantem relinquit mutum et excoedem. Educatus enim ille in magna tyrannide nihil opinabatur esse, quod rex, quin quod ipse, nequiret conficere.

6. Desertus igitur et ne responso quidem dignus habitus, multorum plenus affectuum abibat, iratus partim Callirrhoeae, partim sua quoque causa tristis. Etiam regem verebatur. Forsan enim illum nolle credere, quod hac de re, quamvis citra successum, egerit. Sine omni dubio potius illum sibi persuasurum, ab eunucho gratificaturo reginae ministerium proditum fuisse. Timebat tandem, ne sermones suos apud Statiram Callirrhoeae referret, eaque graui percira iracundia magnum ipsi eunucho malum machinaretur, ut qui non in amore minister modo, sed etiam instigator esset regi. Dispicit iraque secum, qui tandem tuto de rebus gestis ad herum renunciet. Callirrhoe autem apud se sola: Id ego praefagebam, ait, tuam fidem, Ephrates. Praedixi, me non rursus te fore transituram. Vale, pater, et tu mater, et Syracusae patria, valete. Vos non reuisam. Nunc reuera Callirrhoe tandem obiit. E sepulcro quidem euasi, sed hinc me non extrahet vnquam ne Thero quidem latro. O insidiosa pulchritudo! tu mihi malorum omnium causa. Propter te occisa fui, propter te vendita, propter te alteri iuncta, propter te Babylonem abrepta, propter te coram tribunali steti. Quot me genitibus rerum commisisti; latronibus, mati, scituiti,

7. Aut post καλὰ δεστ ὅμως, aut post διελέχθη δεστ γι, vel γῆν.

15. ἔρρωσο.

ληταῖς, θαλάττῃ, τάφῳ, δαλείᾳ, κρίσει. πάντων δέ μοι βαρύ-
 τατος ὁ ἔρως ὁ βασιλέως. καὶ οὕτω λέγω τὴν τῷ βασιλέως ὀρ-
 γήν. φοβρωτέραν ἡγάμα τὴν τῆς βασιλίδος ζηλοτυπίαν, ἣν
 οὐκ ἦνιγκε Χαιρέας, ἀνὴρ Ἑλλήν. τί ποιήσει γυνὴ καὶ δέσποινα
 βάρβαρος; ἄγε δὲ, Καλλιρρόη, βάλυσά τι γενναῖον, Ἑρμοκρά-
 τος ἄξιον. ἀπόσφαζον σεαυτὴν, ἀλλὰ μήπω. μέχρι γὰρ νῦν
 ὁμιλία πρώτη, καὶ παρ' εὐνῆχον. ἂν δὲ βιαίότερον ἂν τι γένη-
 ται, τότε εἰς σοι καιρὸς ἐπιθεῖξαι Χαιρέα παρόντι τὴν πίσιν. Ὁ
 δὲ εὐνῆχος, ἐλθὼν πρὸς τὸν βασιλέα, τὴν μὲν ἀλήθειαν ἀπέκρυ-
 πτε τῶν γεγονότων, ἀσχολίαν δὲ ἐσκήπτετο καὶ τήρησιν ἀκριβῆ 10
 τῆς βασιλίδος, ὥς τε μὴδὲ δύνασθαι τῇ Καλλιρρόῃ προσελθεῖν.
 Σὺ δὲ ἐκέλευσάς μοι, δέσποτα, προνοεῖσθαι τῷ λαθεῖν. ὀρθῶς
 δὲ προσέταξας. ἀνέληφας γὰρ τὸ σεμνότετον πρόσωπον τῷ
 δικαστῇ, καὶ θέλεις παρὰ Πέρσαις εὐδοκιμεῖν. διὰ τοῦτό σε
 πάντες ὑμνῶσιν. Ἕλληνες δὲ εἰσι μικραῖτιοι καὶ λάλοι. περι-
 βόητον αὐτῷ ποιήσασσι τὴν πράξιν. Καλλιρρόη μὲν ὑπ' ἀλαζο-
 νείας, ὅτι αὐτῆς βασιλεὺς ἔρε'. Διονύσιος δὲ καὶ Χαιρέας ὑπὸ
 ζηλοτυπίας. οὐκ ἔστι δὲ ἄξιον οὐδὲ τὴν βασιλίδά λυπῆσαι, ἣν
 εὐμορφότεραν ἐποίησεν ἡ δίκη. Δόξης . . . παρέμισγε τὴν
 παλινωδίαν, εἴ πως ἀποσφρέψαι δύναίτο τὸν βασιλέα τῷ ἔρωτος, 20
 καὶ αὐτὸν ἐλαφρῶναί τῆς διακονίας δυσχεροῦς.

iudicio, et omnium grauissimo, amoris regis. De cuius ira nihil adhuc dum
 commemorabo. Saeuiorem reginae reputo et extimesco aemulationem:
 quam non tulit Chaereas, vir, Graecus. Quid iam faciet mulier, et hera
 barbara! Agendum, Callirrhoë, destina nobile facinus, Hermocrate dignum.
 Confode te. Sed nondum. Colloquium nunc modo fuit, et id eunuchū
 ministerio. Si quid autem fiat violentius, erit tibi tunc tempus, praesenti
 Chaereae tuam in ipsum fidem ostendendi. Interim eunuchus apud regem
 gestorum occultare veritatem et causari occupationes, actesque reginae
 excubias, quae minus tutum iter et patens ad Callirrhoën darent. Tu vero
 mihi, rex, curam latendi iniunxeras. Idque recte et sapienter. Induisti
 nempe venerabilem personam iudicis, et placere Persarum opinioni laboras,
 eoque te nomine celebrant omnes. At Graeci minuta quaevis incusant et
 garrunt. Illi, si quid tentares, differrent statim; Callirrhoë quidem vani-
 tate, quod a rege fuisset amata; Dionysius autem et Chaereas aemulatione.
 Neque etiam par est, reginam macerare, quam iudicium pulchriorem fecit.
 Sic opinioni sollicitudinis in herum admiscebat retrastationem, si forte
 regem posset ab amore auertere, seque difficili ministerio exonerare.

5. ἄγε δὲ.

16. αὐτοῖ.

ib. Malim αὐτίκα, statim. B.

19. Forte ἡ Τύχη. B.

19. δέξ. dein suppl. τεργῆς, vel σε-
 φίας, vel προνοίας, vel φρονήσεως, vel
 similis genitiuus, quem quis velit.

21. ἐλαφρῶναί.

ζ. Παραυτίκα μὲν οὖν ἔπεισε, πάλιν δὲ νυκτὸς γενομένης ἀνεκάστο, καὶ ὁ ἔρως αὐτὸν ἀνεμνησκέτο· Οἷως μὲν ὀφθαλμοὺς ἔχει Καλλιρρόη; πῶς δὲ καλὸν τὸ πρόσωπον; τὰς τρίχας ἐκπνέει, τὸ βάδισμα, τὴν φωνήν. οἷα μὲν εἰσῆλθεν εἰς τὸ δικαστήριον; οἷα δὲ ἔσῃ; πῶς ἐλάλησε; πῶς ἐσέγησε; πῶς ἤδετο; πῶς ἐκλαυσε; Διαγρυπνήσας δὲ τὸ πλεῖστον μέρος, καὶ τοσῶτον καταδραθὼν, ὅσον ἐν τοῖς ὕπνοις Καλλιρρόην ἰδεῖν, ἔωθεν καλίσσας τὸν εὐνούχον· "Απιθι, Φησὶ, καὶ παραφύλαττε δι' ὅλης τῆς ἡμέρας. πάντως γὰρ καιρὸν εὐρήσεις, καὶ βραχύτατον, ὁμιλίας λανθανήσης. 10 εἰ γὰρ ἤθελον φανερώς καὶ βία περιγενέσθαι τῆς ἐπιθυμίας, εἶχον δορυφόρους. Προσκυνήσας ὁ εὐνούχος ὑπέσχετο. οὐδεὶς γὰρ ἔξεστιν ἀντειπεῖν, βασιλέως κελεύοντος. εἰδὼς δὲ, ὅτι Καλλιρρόη καιρὸν ἢ δώσει, διακρέσσεται δὲ τὴν ὁμιλίαν, ἐπιτηδὲς συνῶσα τῇ βασιλίδι. τὴν δὲ θεραπεύσασα θύλων ἔτρεψε τὴν αἰτίαν οὐκ εἰς τὴν φυλαττομένην, ἀλλ' εἰς τὴν φυλάττησαν. Καὶ σοι δοκῇ, Φησὶν, ὦ δέσποτα, μετὰπεμψαί Στάτειραν, ὡς ἰδιολογίτασθαι 15 τι βεβλόμενος πρὸς αὐτήν. ἐμοὶ γὰρ ἡ ἐκείνης ἀπουσία Καλλιρρόης ἐξουσίαν δώσει. Ποίησον οὕτως, εἶπε βασιλεὺς. Ἐλθὼν δὲ Ἀρταξάτης, καὶ προσκυνήσας τὴν βασιλίδαν· Καλεῖ σέ, Φησὶν, 20 ὦ δέσποινα, ὁ ἀνὴρ. Ἀκούσασα ἡ Στάτειρα προσεκύνησε, καὶ μετὰ σπυδῆς ἀπήει πρὸς αὐτόν. ὁ δὲ εὐνούχος ἰδὼν τὴν Καλλιρρόην μόνην ἀπολειψαμένην, ἐμβαλὼν τὴν δεξιάν, ὡς δὴ τις φιλέλλην καὶ φιλάνθρωπος, ἀπήγαγε τῷ πλήθει τῶν θεραπευνέ-

7. *Perfuasit fane tum quidem: sed superueniente nocte, rex iterum exardebat a Cupidine monitus: Quales habet oculos Callirrhoe! quam pulchrum os! Laudabat comam, incessum, vocem. Ut intravit curiam, ut adstitit, ut locuta fuit, ut tacuit, ut gauisa fuit, ut plorauit! Sic insomnis tota fere nocte, et tantillum modo sopitus, ut videret in somnio Callirrhoen, mane vocat expectatus eunuchum, et: Abi, ait, totoque die diligenter observa. Nam sine dubio tempus inuenies vel brevissimum clandestini colloqui. Quod si enim palam trui vellem cupitis et vi, praesto fane sunt satellites. Eunuchus adorato regi pollicetur. Nemini nempe licet, iubenti regi contradicere. Quum vero Callirrhoen sciret ansam non daturam, sed perpetuo ad reginae latus opera data adhaerendo aditum omnem fore elusuram, huic ut occurreret malo, causam vertit, non in custoditam, sed in custodem. Si tibi videtur, ait, here, arcesse Statiram, ut qui velis cum illa secreto agere. Copiam Callirrhoes mihi dabit eius absentia. Ita fac, ait rex. Aggressus igitur adorant reginam Artaxates: Vir te vocat, ait, o hera. Surrexit adorans Statira et abiit. Eunuchus ut solam relictam vidit Callirrhoen, arripiens eius dexteram, ut Graecorum auans et humanus vir, ab ancillarum turba seduxit. Illa, quamvis iam sciret negotium,*

4. Recte legi *εἷα*, nec mutandum in *οἷα* quod est Neutrum, obseruat Abt. Dil. Th. p. 427.

δων. ἡ δὲ ἠπίετο μὲν, καὶ εὐθύς ἄχρ᾽ αὖτε ἦν καὶ ἄφρωνος,
 ἠκολύθει δὲ ὁμῶς. ἐπεὶ δὲ κατέβησαν μόνοι, λέγει πρὸς αὐτήν·
 Ἐώρακας τὴν βασιλῖδα, πῶς ἀκούσασα τὸ βασιλέως ὄνομα
 προσεκύνησε, καὶ τρέχουσα ἄπεισι. σὺ δὲ, ἡ δέλη, τὴν εὐτυ-
 χίαν οὐ φέρεις, οὐδὲ ἀγαπᾷς, ὅτι σὲ παρακαλεῖ κελεύσαι δυνά-
 μενος. ἀλλ' ἐγὼ, τιμῶ γὰρ σε, πρὸς ἐκείνον οὐ κατ . . . σα
 τὴν μανίαν τὴν σὴν, τὸναντίον δὲ, ὑπισχόμεν ὑπέρ σε. πάρεισιν
 οὖν σοι δύο ὁδοί. ὅποτέραν βούλει τρεπιοῦμαι; μνησὼν δὲ ἀμ-
 φοτέρων· πεισθεῖσα μὲν βασιλεῖ δῶρα λήψῃ τὰ κάλλιστα, καὶ
 ἄνδρα, ὃν θέλεις. ἢ δὴτ' οὐ γὰρ σε αὐτὸς μέλλει γαμεῖν, ἀλλὰ 10
 πρὸς καιρὸν αὐτῷ χάριν δώσει. εἰ δὲ μὴ πεισθῇς, ἄκουε, ἃ
 πάσχουσιν οἱ βασιλέως ἐχθροί. μόνοις γὰρ τούτοις οὐδὲ ἀποθα-
 νεῖν θέλουσιν ἐξεῖσι. Κατεγέλασε Καλλιρρόη τῆς ἀπειλῆς, καὶ
 ἔφη· Οὐ νῦν πρῶτον πείσομαι τι δεινόν. Ἐμπειρὸς εἰμι τῇ δυσυ-
 χεῖν. τί με δύναται βασιλεὺς, ὃν πέπονθα, διαθῆναι χαλεπώ-
 τερον; ζῶσα κατεχάσθην. παντὸς δεισματοῦ τῆς τάφου ἐστὶ γενώ-
 τερος. λησῶν χερσὶ παρεδόθην. ἄρτι τὸ μέγιστον τῶν κακῶν
 πάσχω· παρόντα Χαιρέαν οὐ βλέπω. Τοῦτο τὸ ῥῆμα προσέθα-
 κεν αὐτήν. ὁ γὰρ εὐνούχος, δεινὸς ὢν τὴν φύσιν, ἐνόησεν, ὅτι
 ἔρα. Ὡ, φησὶ, πασῶν ἀνοητοτάτη γυναικῶν, τῇ βασιλέω, τὸν 20
 Μιθριδάτην δούλον προτιμᾷς; Ἐγανάκτησε Καλλιρρόη, Χαιρέα
 λοιδορηθέντος, καὶ· Εὐφήμεσον, εἶπεν, ἄνθρωπε. Χαιρέας εὐ-

pallida et voce destituta, tamen sequi. Ut in vacuo erant constituti, his
 illam verbis inuadit: Reginam, ait, vidisti, quomodo, regis audire nomine,
 adoravit et e vestigio abiecit. Tu vero ferua tuam felicitatem ferre nolis,
 neque contenta es magnique facis, quod te inuitet et horretur, qui iubere
 possit. Verum ego, te enim in honore habeo, apud heum insaniam tuam
 non accusavi, quin e contrario aliquid de te pollicitus sum. En duas tibi
 vias! utram sequi vis? utramque monstrabo. Obsecuta regis voluntati
 dona feres pulcherrima, et virum, quem cupis. Neque enim iste iane te
 vult vxorem ducere; sed ad tempus illi modo gratificaberis. Sin renuas,
 audi, quae regis hostes patiuntur. Illis solis desiderata mors negatur. Irudet
 minas Callirrhoe: Non nunc primum, ait, malum aliquod patiar. Peita
 iam sum calamitatum. Qui me poterit rex grauius, quam tui, mulcare?
 Viua defossa fui. Atqui tumulus quouis carcere angustior est. Inter manus
 Iatronum fui. Iam modo patior maximum malorum: Chaeream praesentem
 non video. Huc verbum eam prodebat. Eunuchus iam illam amare sensit,
 subtilis et acer ingenio: O tu, ait, omnium mulierum stolidissima, regi
 praefers Michridatis feruum. Ringi Callirrhoe ad Chaereae opprobrium.
 Bona verba, mi homo. Chaereas ingenuus est, primus ciuitatis, quam non

5. ὅτι σε.

6. κατέβησα, αὐτὴ κατέβηκα.

20. ἀνοητοτάτη.

γενής ἐστὶ, πόλειως πρῶτος, ἣν οὐκ ἐνίκησαν οὐδὲ Ἀθηναῖοι, οἱ ἐν
 Μαραθῶνι καὶ Σαλαμῖνι νικήσαντες τὸν μέγαν σα βασιλεῖα.
 Ταῦτα ἅμα λέγῃσα θακρύνων πηγὰς ἀφῆκεν. ὁ δὲ εὐνῆχος
 ἐπιθετο μᾶλλον, καὶ· Σεαυτῇ, Φησὶ, τῆς βραδύτητος αἰτία
 γίνῃ. πῶς οὖν εὐμενῇ τὸν δικαστὴν ἔξεις; ἢ σχεῖν κάλλιον, ἵνα
 καὶ τὸν ἄνδρα κομίσῃ. τάχα μὲν οὐδὲ Χαιρέας γνοίῃ τὸ πρα-
 χθῆν· ἀλλὰ καὶ γινούς οὐ ζηλοτυπήσει τὸν κρείττονα. δόξει δὲ
 σε τιμιωτέραν, ὥς ἀρέσασαν βασιλεῖ. Τῷτο δὲ προσέθηκεν,
 οὐχὶ δι' ἐκείνην, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς οὕτω φρονῶν. καταπεπλήγασι
 10 γὰρ πάντες οἱ βάρβαροι, καὶ θεὸν φανερὸν νομίζουσι τὸν βασιλεῖα.
 Καλλιρρόῃ δὲ καὶ αὐτῇ τῷ Διὸς οὐκ ἂν ἡσπάσατο γάμος, οὐδὲ
 ἀθανασίαν προτίμησιν ἂν ἡμέρας μιᾶς τῆς μετὰ Χαιρέας. μηδὲν
 οὖν ἀνύσαι δυνάμενος ὁ εὐνῆχος· Δίδωμί σοι, Φησὶν, ὦ γύναι,
 σκέψεως καιρόν. σκέπτει δὲ μὴ περὶ σεαυτῆς μόνης, ἀλλὰ καὶ
 Χαιρέας κινδυνεύοντος ἀπολίσθαι τὸν οἰκτίστον μόρον. οὐ γὰρ ἀνέ-
 ξεται βασιλεὺς ἐν ἔρωτι παρευδοκιμώμενος. Κακῆϊτος μὲν ἀπηλ-
 λάγη, τὸ δὲ τελευταῖον τῆς ὁμιλίας ἤψατο Καλλιρρόης.
 η. Πᾶσαν δὲ σκέψιν καὶ πᾶσαν ἐρωτικὴν ὁμιλίαν ταχέως
 μετέβαλεν ἡ τύχη, καινότερων εὐρεῖσα πραγμάτων ὑπόθεσιν.
 20 βασιλεῖ γὰρ ἦκον ἀπαγγέλλοντες, Αἴγυπτον ἀφιστᾶναι μετὰ

vicerunt neque ipsi Athenienses, qui magnum tuum regem Marathone et
 ad Salaminem caeciderunt. Haec dicens lacrymarum fontem effundit. Con-
 tra acrius virget eunuchus, et: Ipsa tibi causa tarditatis es: ait. Qui enim
 benevolum habebis iudicem tu, cui pulchrius erat, benevolum habere, quo
 et maritum recuperates? forte neque Chaereas sciat astra; et, si sciat, non
 aduersabitur aemulus potiori. Quin et honestiorem te habebit, ut quae
 regi placueris. Id addebat non istius causa, sed quod ipse sic sentiebat.
 Cum stupore admirantur nempe omnes barbari, deumque praesentem repu-
 tant regem. Callirhoe vero ne Iouis quidem nuptias acceptasset, neque
 praetulisset immortalitatem vnius diei cum Chaereae consuetudini. Videns
 itaque, nihil apud mulierem proficere: Deliberationis do tibi tempus, ait.
 Simul tamen teneas velim, non soli tibi, sed et Chaerae, prospiciendum
 esse. Qui sane, ut excruciatius modis miserrimis intereat, in periculo est.
 Rex enim non parietur in amore sibi alium praeferrī. Sic abit, ultima col-
 loqui verba aculeum in Callirhoe's pectore relinquens.

g. Sed omnem subito deliberationem et negotiationem amatoriam
 abruptit Fortuna et alio conuerit, inuento nouarum rerum et occupationum
 argumento. Nuncii namque regi veniebant, Aegyptum multo atque terri-

5. 8.

ib. Scribe *ἢ profecto*, nisi quaedam
 exciderunt. B. — Formula εὐμενῇ τὸν
 δικαστὴν ἔχειν eodem modo legitur ap.
 Phil. iud. in Lib. Quod Deus Immur.
 extr. Abreſch. Dil. Th. p. 164. Idem

p. 169. pro ἢ σχεῖν κάλλιον legit vel
 ἀσχημονεῖν κάλλιον, vel ἀσχετάειν ἢ κά-
 λιον, vel πάσχειν ἢ κάλλιον, aut si quod
 similem in sententiam aptius verbum in-
 veniatur.

μεγάλης παρασκευῆς. τὸν μὲν γὰρ σατράπην τὸν βασιλικὸν τοὺς Αἰγυπτίους ἀνηρηκέναι, χειροτονηκέναι δὲ βασιλέα τῶν ἐπιχωρίων. ἐκείνον δὲ ἐκ Μέρμφεως ὀρεμώμενον διαβεβηκέναι μὲν Πηλῶσιον, ἥδη δὲ Συρίαν καὶ Φοινίκην κατατρέχειν, ὡς μηκέτε τὰς πόλεις ἀντέχουν, ὥσπερ χειμάρρην τινός, ἢ πυρός, αἰφνίδιον ἐκπύρρυντος αὐταῖς. Πρὸς δὲ τὴν Φήμην ἐταράχθη μὲν ὁ βασιλεὺς. κατεπλάγησαν δὲ Πέρσαι. κατήφεια δὲ πᾶσαν ἔσχε Βαβυλῶνα. τότε καὶ ὄναρ βασιλέως λογοποιοὶ καὶ μάντιες ἔφασκον τὰ μέλλοντα προειρηκέναι. Θυσίας γὰρ ἀπαιτῶντας τοὺς θεοὺς κίνδυνον μὲν, ἀλλὰ καὶ νίκην, προσημαίνουσιν. πάντα μὲν ἰοτὰ ἐιώθота συνέβαινε, καὶ, ὅσα εἰκὸς ἐν ἀπροσδοκῆτῳ πολέμῳ, καὶ ἐλέγετο καὶ ἐγίνετο. κίνησις γὰρ μεγάλη Ἀσίαν κατέλαβε, συγκαλῆσας οὖν ὁ βασιλεὺς Περσῶν τοὺς ὁμοτίμους, καὶ ὅσοι παρῆσαν ἡγεμόνες τῶν ἐθνῶν, μεθ' ὧν ἐιώθει τὰ μεγάλα χρηματίζουσιν, ἐβλαύετο περὶ τῶν καθεστηκότων, καὶ ἄλλος ἄλλο τε παρῆναι. πᾶσι δὲ ἤρесе το σπεύδειν, καὶ μηδεμίαν ἡμέραν, εἰ δυνατόν, ἀναβάλλεσθαι, δυοῖν ἕνεκεν· ἵνα καὶ τοὺς πολεμίους ἐπίσχωσι τῆς πρὸς τὸ πλεῖον αὐξήσεως, καὶ τοὺς φίλους εὐθυμοτέρως ποιήσωσι, δείξαντες αὐτοῖς ἐγγύθειν τὴν βοήθειαν. βραδυνόντων δὲ, εἰς τὴν ἀντίον πάντα χωρήσιν. τοὺς μὲν γὰρ πολέμοις καταφρονήσιν, ὡς δεδωῶτων, τοὺς δὲ οἰκείους ἐνδῶσιν, ὡς ἀμελεσμένων. εὐτύχημα δὲ μέγιστον βασιλεῖ γεγονέναι τὸ μήτε ἐν Βάκτροις, μήτε ἐν Ἐκβατάνοις, ἀλλὰ ἐν Βαβυλῶνι κατελιπ-

bili cum apparatu defecisse; illos enim occidisse constitutum a rege satrapam, et de indigenis quendam regem suum elegisse; illum dudum persuasisse Pelusium, et iam caede ac rapinis per omnem volitare Syriam et Phoenicem. Durare contra non amplius posse vrbes, ut hyberni torrentis violentia, vel ignis impetu, in se irruente. Hanc ad famam turbari rem, percelli Persiae, tota Babylon deicere vultus, et atro dubis penderet metu. Tum famigeratores et haruspices etiam regis somnia praedixisse futuros euentus volebant. Nam postulatis visibilibus deos portendisse quidem periculum imminens, sed et eodem victoriam quoque. Omnia solita fieri tum dicique et agi, quae par est in bello subitaneo, « Asia tota mire conquassari. Rex igitur principes Persarum conuocauit, et quidquid aderat tum in curia nationibus praefectorum, quibuscum solebat de magnis rebus agere. Deliberabatur de praesentibus. Alius alia suadet. Id unum placet omnibus, festinare, neque vacium, si pote, protrahere diem, duplici fine: ut et inimicarum virium inhiberent incrementa, et, ostensis e propinquo suppetiis, amicos facerent alacriores. In contrarium, si tardent Persae, omnia cessura. Hinc enim hostem quasi meticulosos contemturum; illinc amicos, tanquam sui ratio non habeatur, remissuros. Accidisse vero regi nunc opportunissimum, quod non Bactris, neque Ecbatanis, sed Babylone, sit occupatus hoc quacumque,

3. Excidit Ἰνα. B.

17. κατὰλλεθῆναι

β3. κατελιπεθῆναι

φθαί, πλησίον τῆς Συρίας. ἐκβάς γὰρ τὸν Εὐφράτην εὐθὺς ἐν χερσὶν ἔξει τοὺς ἰφιστῶτας. Ἔδοξεν οὖν τὴν μὲν ἤδη περὶ αὐτῆ δύναμιν ἐξάγειν. ἐκπέμψαι δὲ πανταχόσε καλεῖν οὐκ αὖτις τὴν στρατίαν ἐπὶ ποταμὸν Εὐφράτην ἀθροίζεσθαι. ῥάστη δὲ ἐστὶ Πέρσαις ἡ παρασκευὴ τῆς δυνάμεως. συντέτακται γὰρ ἀπὸ Κύρου, τῷ πρώτῳ Περσῶν βασιλεύσαντος, ποῖα μὲν τῶν . . ἰθ . . νῶν εἰς πόλεμον ἰκτεῖναι, καὶ πόσους τὸν ἀριθμὸν δεῖ παρέχειν· ποῖα δὲ πῆλιν στρατίαν καὶ πόσῃν· τίνας δὲ τοξότας, καὶ πόσα ἐκάστους ἄρματα ψιλά τε καὶ δρεπανηφόρα, καὶ ἐλέφαντας ὅπόθεν καὶ 10 πόσους, καὶ χεῖματα παρ' ὧν τινῶν ποῖα καὶ πόσα. τοσῶν δὲ παρασκευάσονται χρόνῳ πάντα ὑπὸ πάντων, ὅσῳ καὶ εἰς αὐτῆς παρσκευάσει.

Θ. Τῇ δὲ πέμπτῃ τῶν ἡμερῶν μετὰ τὴν ἀγγελίαν ἐξῆλθε τῆς Βαβυλῶνος ὁ βασιλεὺς, κοινῇ παραγγέλματι πάντων αὐτῷ συνακολουθόντων, ὅσοι τὴν στρατεύσιμον εἶχον ἡλικίαν. ἐν δὲ τότοις ἐξῆλθε καὶ Διονύσιος. Ἴων γὰρ ἦν, καὶ οὐδενὶ τῶν ὑπηκόων μένειν ἐξῆν. κοσμησάμενος ὁπλοῖς καλλίστοις, καὶ ποιήσας εἶφος οὐκ εὐκαταφρόνητον ἐκ τῶν μετ' αὐτῷ, ἐν τοῖς πρώτοις καὶ φανερωτάτοις κατέταξεν ἑαυτὸν, καὶ δῆλος ἦν πρᾶξαι τι 20 γινναῖον. οἷα δὲ καὶ φύσει φιλότιμος ἀνὴρ, καὶ οὐ πάρεργον

prope Syriam. Rebelles enim mox inter manus habiturum, Euphrate traiecit. Visum itaque copias, quae iam ad manum erant, educere; et ad reliquum exercitum quaquaerius emittere, qui apud Euphratem coire iubeant. Facillimum autem Persis est cogere copias. Iam a Cyro, primo eorum rege, constitutio est promulgata, quae nationes equitatum debeant et quom numerofum bello suppeditare; quae peditatum et quantum; quae iugittarios et quos; quique currus, nudos iuxta et calcatos: unde elephantem et quos numero, et opes a quibus quales et quantas. Eodem in spatio temporis omnia ab universis illis comparantur, in quanto unus aliquis sibi comparare possit.

9. Quinto iam die post allatum nuncium Babylone discessit rex, omnibus in universum sequi iussis et sequentibus, qui annos militares habebant. Inter eos Dionysius etiam exibat. Erat enim Ἴων; et nemini subditorum, aut clientum, fas erat resistere. Indutus ille pulcherrimis armis, et coacto de suo comitatu agmine non contemnendo, primus inter et illustrissimos se collocabat, et nobile quid meditari satis prodebat, utpote vir et ex indole sua ambitiosus, et bellicam virtutem nulli rei postponens, sed iuter pul-

2. Lege ἰφιστῶτας. B.

ib. αὐτὸν.

3. στρατίαν. Non muto καλεῖν οὐκ αὖτις. Ne quis ex versione putet.

5. συντέτακται. Cöcchiüs male mutat ποῖα.

6. Nil deest.

ib. Forte τῶν παντοίων ἰθύνων. B.

8. ἑκάστω.

11. παρασκευάζεσθαι.

τὴν ἀρετὴν τιθέμενος, ἀλλὰ τῶν καλλίστων ἀξίων. τότε δὲ καὶ ἐλπίδος εἶχε τι κῆφης, ὅτι χεῖσιμος ὦν ἐν τῷ πολέμῳ Φανῇ, λήψεται παρὰ τῆ βασιλείας, καὶ δόξα κρείσσειας, ἄθλον τῆς ἀριστείας, τὴν γυναῖκα. Καλλιρρόην δὲ ἡ μὲν βασιλὶς οὐκ ἤθελεν ἐπάγεισθαι. διὰ τοῦτο οὐδὲ ἐμνημόνευσεν αὐτῆς πρὸς βασιλέα, οὐδὲ ἐπύθετο, τί κελύσει γενέσθαι περὶ τῆς ξείνης. ἀλλὰ καὶ Ἀρταξάτης κατεσιώπησεν· ὥς δῆτα μὴ θαρρῶν, ἐν κινδύνῳ τῆ δεισπότη καθεστηκότος, παιδιᾶς ἐρωτικῆς μνημονεύειν. τὸ δὲ ἀληθές, ἄσμενος ἀπηλλαγμένος καθάπερ ἀγρίῳ θηρίῳ. ἐδόκει δὲ μοι καὶ χάριν ἔχειν τῷ πολέμῳ διακόψαντι τὴν βασιλείας ἐπὶ 10 θυμίαν ὑπὸ ἀργίας τρεφομένην. οὐ μὲν Καλλιρρόης ἐπελέλητο βασιλεὺς, ἀλλὰ ἐν ἐκείνῳ τῷ ἀδιηγῆτῳ ταράχῳ μνήμη τις αὐτὸν εἰσηλθεῖ τῆ κάλλους. ἠδεῖτο δὲ εἰπεῖν τὸ περὶ αὐτῆς, μὴ δόξη παιδαριώδης εἶναι παντάπασιν, ἐν πολέμῳ τηλικύτῃ γυναῖκος εὐμόρφῃ μνημονεύων. βιαζομένης δὲ τῆς ὀρμῆς, πρὸς μὲν Στάτιραν αὐτὴν οὐδὲν εἶπεν, ἀλλ' οὐδὲ πρὸς τὸν εὐνύχον, ἐπειδὴ αὐτῷ συνήδει τὸν ἔρωτα. ἐπενόησε δὲ τι τοιοῦτο. ἔθος ἐστὶν αὐτῷ τε βασιλεῖ καὶ Περσῶν τοῖς ἀρίστοις, ὅταν εἰς πόλεμον ἐξέλθωσιν, ἐπάγεισθαι καὶ γυναῖκας, καὶ τέκνα, καὶ χρυσὸν, καὶ ἀργυρον, καὶ ἐσθῆτα, καὶ εὐνύχας, καὶ παλλακίδας, καὶ κύνας, 20 καὶ τραπέζας, καὶ πλῆτον πολυτελῆ, καὶ τρυφὴν. τὸν οὖν ἐπὶ τῶν διακόπων καλέσας ὁ βασιλεὺς, πολλὰ πρῶτον εἰπὼν, καὶ

cherrima animi decora habens. Spem quoque leuem quandam fouebat, fore, vt, in bello visus non inutilis, etiam sine cognitione praemium virtutis vxorem a rege ferret. Callirrhoën vero regina quidem secum trahere volebat; quapropter neque mentionem eius faciebat apud regem, neque, quid de peregrina fieri vellet, interrogabat. Artaxates etiam reticebat, vt non audens scilicet herum in discrimine versantem ludicri amatorii commonefacere, sed vera suberat causa, quod gauderet in sinu, se ceu a fera quadam bestia liberatum esse; quin et, vt mihi videtur, bello norat gratiam, sic cupidinem regis ab inertia natum altumque dirimenti. Non aequè rex Callirrhoës obliuisceretur, sed in ineffabili quoque isto tumultu, formae subibat eum aliqua memoria. Verebatur tamen, quae de ipsa fieri volebat, edicere, ne ipso tanto bello mulierem formosam commemorans, plane puerilis videretur. Verum cogente amoris vehementia, clam Statira et eunucho amoris conscio, tale quid excogitat. Persarum et ipsi regi et principibus est in more positum, vt secum, quando in bellum mouent, et vxores trahant, et liberos, et aurum, et argentum, et vestes, et eunuchos, et concubinas, et mensas, et suppellectilem omnem pretiosam et instrumenta luxus omnia. Horum qui curam habebat ministrum aduocat rex, et post multos

2. Eodem modo Thucyd. 2, 52. ελπίδες τι εἶχον κῆφης, obseruante Abr. 2. εἶν, vel εἰ, deest post εἶνι.

τὰ ἄλλα διατάξας, ὡς ἕκαστον ἴδῃ γενέσθαι, τελευταίας ἐμνημόνευσε Καλλιρρόης, ἀξιοπύστω τῷ προσώπῳ, ὡς οὐδὲν αὐτῷ μέλον. Κακῆϊνο, Φησὶ, τὸ γύναιον τὸ ξένον, περὶ οὗ τὴν κρίσιν ἀνεδεξάμην, σὺν ταῖς ἄλλαις γυναῖξιν ἀκολυθείτω. Καὶ Καλλιρρόη μὲν οὕτως ἐξῆλθε Βαβυλῶνος, οὐκ ἀπῶς. ἤλπιζε γάρ καὶ Χαιρέαν ἐξελεύσεσθαι. πολλὰ μὲν ἦν Φέρειν καὶ πόλεμον ἄδηλα, καὶ μεταβολὰς τοῖς δυστυχῶσι βελτίονας· τάχα δὲ καὶ τὴν δίκην ἔξειν τέλος ἐκεῖ, τάχα εἰρήνης γενομένης.

Sermones et mandata, quid fieri de unoquoque vellet, ultimo tandem Callirrhoen quoque memorat loco, et composito ita vultu, unde credat nemo, hanc regi villo modo curae esse: et haec quoque, ait, peregrina muliercula, cuius causae cognitionem in me suscepi, cum reliquis tui sexus sequatur. Ita exiit Callirrhoë neque nolens Babylone. Sperabat enim, Chacream idem facturum. Ferre quoque bellum incerta multa, et infelicibus proficuas vicissitudines. Forte etiam cognitionem suae causae, pace quantocyus redita, finitum iri.

7. ἐν τάχα.

ΧΑΡΙΤΩΝΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΕΩΣ

ΤΩΝ ΠΕΡΙ

ΧΑΙΡΕΑΝ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΡΡΟΗΝ ΕΡΩΤΙΚΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ ΛΟΓΟΣ Ζ΄

CHARITONIS APHRODISIENSIS AMATORIARVM NARRATIONVM DE CHAEREA ET CALLIRRHÖE LIBER SEPTIMVS.

α. Πάντων δὲ ἐξιόντων μετὰ βασιλέως ἐπὶ τὸν πόλεμον τὸν πρὸς τοὺς Αἰγυπτίους, Χαιρέα παρήγγειλεν οὐδεὶς. βασιλέως γὰρ δῆλος οὐκ ἦν, ἀλλὰ τότε μόνος ἐν Βαβυλῶνι ἐλεύθερος. ἔχαιρε δὲ, ἐλπίζων, ὅτι Καλλιρρόη μένοι. τῆς οὖν ὑπεραίας ἦλθεν ἐπὶ τὰ βασίλεια, ζητῶν τὴν γυναῖκα. κεκλεισμένα δὲ ἰδὼν καὶ πολλοὺς ἐπὶ θύραις τοὺς φυλάσσοντας, περιήει τὴν πόλιν ὅλην ἐξερευνῶμενος. καὶ συνεχῶς, καθάπερ ἱμμανὴς, Πολυχάρμῳ τῷ φίλῳ πυνθανόμενος· Καλλιρρόη δὲ πῦ; τί γέγονεν; οὐ δῆπερ γὰρ καὶ αὐτὴ στρατεύεται. μὴ εὐρὼν δὲ Καλλιρρόην εἰζήτει Διονύσιον, τὸν ἀντραστὴν, καὶ ἦκεν ἐπὶ τὴν οἰκίαν τὴν ἐκείνην. 10 προῆλθεν οὖν τις, ὥσπερ ἄκαιρος, καὶ εἶπεν, ἄπερ ἦν δεδιδαγμένος. Θέλων γὰρ ὁ Διονύσιος ἀπελπίσαι Χαιρέαν τὸν Καλλιρρόης

α. Chaerean autem nemo euocauerat, quum reliqui omnes regem aduersus Aegyptios profectum secuti essent. Regis enim subditus non erat, sed tum solus tota Babylone homo liber, et gaudebat, Callirrhoën ibi permanfuram sperans. Altero itaque die ad aulam, requirens uxorem, accedit; qua clausa confecta, multisque ad fores custodibus, urbem totam circuit periscutans, et amicum Polycharmum perpetuo, tanquam furibundus, compellat: At Callirrhoë ubi est? quid euasit? non enim illa quoque, puto, militat. Quum non inueniret Callirrhoën, quaerit riualem Dionysium, eiusque adit ad diuerforium. Prodit aliquis, quasi in aliis occupatus, et, ut fuerat antea doctus, respondet. Dionysius nempe Chaereae praescin-

11. Pro ἄκαιρος Abresch. Dil. Th. p. 539 scribi iubet ἀκέραιος, quod idem, ac ἀφελὲς, ἄκακος.

11. In ἄκαιρος laetetur officium scrui-
Dedi in versione μάγειρος.

γάμον, καὶ μηκέτι μένειν τὴν δίκην, ἵπενόησέ τι στρατήγημα τοιοῦτον. ἐξίων ἐπὶ τὴν μάχην κατέλειπε τὸν ἀπαγγελλόντα πρὸς Χαιρέαν· ὅτι βασιλεὺς ὁ Περσῶν, χρεῖαν ἔχων συμμάχων, πέπομφε Διονύσιον ἀθροῖσαι στρατιὰν ἐπὶ τὸν Αἰγύπτιον, καὶ, ἵνα πισῶς αὐτῷ καὶ προθύμως ἐξυπηρετῇται, Καλλιρρόην ἀπέδωκε. Ταῦτα ἀκῶσας Χαιρέας ἐπίστευσεν εὐθύς. εὐεξαπάτητον γὰρ ἀνθρώπος δυσυχνῶν. καταρρήξάμενος οὖν τὴν ἰσθῆτα, καὶ σπαράξας τὰς τρίχας, τὸ στρηνὸν ἅμα παίων ἔλεγεν· Ἄπιστε Βαβυλῶν, κακὴ ξενόδοχε, ἐπ' ἐμὲ δὲ καὶ ἐρήμη! ὦ καλῇ δικαστῆ.

- 10 προαγῶγος γεγενῆσιν ἀλλοτερίας γυναικός. ἐν πολέμῳ γάμοι. καὶ ἐγὼ μὲν ἐμελέτων τὴν δίκην, καὶ πάντῃ ἐπεπίσμην δίκαια εἶναι. ἐρήμην δὲ κατεκρίθην, καὶ Διονύσιος νενίκηκε σιγῶν. ἀλλ' οὐδὲν ὄφελος αὐτῷ τῆς νίκης. οὐ γὰρ ζήσεται Καλλιρρόη παρόντος διαζευχθεῖσα Χαιρέα. καὶ τὸ πρῶτον ἐξηπάτησεν αὐτὴν τῷ δοκεῖν ἐμὲ τεθνηκέα. τί οὖν ἐγὼ βραδύνω, καὶ οὐκ ἀποσφάζω περὶ τῶν βασιλείων ἑμαυτοῦ, προχέας τὸ αἷμα ταῖς θυραῖς τῇ δικαστῇ; γινώσκωσαν Πέρσαι καὶ Μῆδοι. πῶς βασιλεὺς ἐδίκασεν ἐνταῦθα. Πολύχαρμος δὲ ἰδὼν ἀπαρηγόρητον αὐτῷ τὴν συμφορὰν, καὶ ἀδύνατον σωθῆναι Χαιρέαν· Πάλα μιν, ἔφη, παρ-
20 μωθέμην σε, φίλτατε, καὶ πολλάκις ἀποθανεῖν ἐκάλυσα. οὐν δέ μοι δοκεῖς καλῶς βεβηλευσθαι. καὶ τοσῶτον ἀποδέω τῇ σε κωλύειν, ὥστε καὶ αὐτὸς ἤδη συναποθανεῖν ἔτοιμος. σκεψώμεθα

dere penitus vxoris recuperandae omnem spem, et abire hominem ante cognitionem cupiens, tales excogitarat dolos. In bellum iturus reliquerat, qui Chaereae diceret haec: Persarum rex, indigus belli sociorum, misit Dionysium ad copias contra Aegyptium conscribendas; cui, ut fidele praestaret et alacere domino ministerium, Callirrhoën reddidit. Statim hñdem auditis adhibet Chaereas. Est enim facillimum homini misero imponere. Vestesque sibi lacerans et scindens comas pectusque plangens: Infida Babylon, air, hospita pessima, mihi quoque deserta. O pulchrum iudicem. Lepo alienae vxoris euasit. In bello nuptiae. Ego meam caussam meditabar, et firmiter persuasum habebam, iusta et aequa me luculenter dicturum. Nunc absens ego condemnatus sum, et tacitus delectoque vadimonio vicit Dionysius. At victoria non fructur. Callirrhoë vitam non tolerabit, a praesente et superstitae Chaereae diuisa. Olim illam decepti modo, quod crederet me mortuum. Quid igitur cesso, et non potius me iugulo coram regia, meumque sanguinem ante iudicis fores effundo? Persae cum Medis agnoscant, quam inique rex iudicauerit. Polycharmus autem quum videt, hominem a tristi consilio arceri et feruari nulla ratione, nulla oratione, posse: Olim quidem te, air, amicissime, blandis verbis leniebam, et saepe prohibui mori. Nunc autem pulchrum mihi cepisse consilium videris, et tanto absum, ut intercedam, ut iam paratus sim potius tibi commori. Mortis modo genus

5. ἐξυπηρετῇται.

9. ἐπ' ἐμὲ Abresch. Dil. Th. p. 638.

accipit pro quoad me, aduersus me.

11. ἐμελέτων.

δὲ θανάτῳ τρέπον, ὅς τις ἂν γένοιτο βελτίων. ὃν γὰρ σὺ διανοῇ, φέροι μὲν τινα φθόνον βασιλεῖ, καὶ πρὸς τὸ μέλλον αἰσχύνῃ, ἢ μεγάλην δὲ ἐκδικίαν ὧν πεπόνθαμεν. δοκεῖ δέ μοι τὸν ἄπαξ ὤρισμένον θάνατον ὑφ' ἡμῶν εἰς ἄμυναν καταχρησασθαι τῇ τυραννίᾳ. καλὸν γὰρ, λυπήσαντας αὐτὸν ἔργῳ ποιῆσαι μετανοεῖν. ἐνδοξὸν καὶ τοῖς ὕστερον γενομένοις διήγημα καταλείποντες, ὅτι δύο Ἕλληνες καταδικηθέντες ἀντελύπησαν τὸν μεγάλαν βασιλέα, καὶ ἀπέθανον, ὡς ἄνδρες. Πῶς οὖν, εἶπεν ὁ Χαιρέας, ἡμεῖς οἱ μόνοι καὶ πένητες καὶ ξένοι τὸν κύριον τηλικύτων καὶ τοσούτων ἐθνῶν, καὶ δυνάμιν ἔχοντα, ἣν ἐωράκαμεν, λυπῆσαι δυνάμεθα; τῇ μὲν γὰρ σώματος αὐτῷ Φυλάκα καὶ προφυλάκα. καὶ ἀποκτείνωμεν δέ τινα τῶν ἐκείνῳ, καὶ ἐμπρήσωμέν τι τῶν ἐκείνου κτημάτων, οὐκ αἰσθήσεται τῆς βλάβης. Ὁρῶν δ' αὖν, εἶφη Πολύχαρμος, ταῦτα ἔλεγες, εἰ μὴ πόλεμος ἦν. νῦν δὲ ἀκούομεν, Αἴγυπτον μὲν ἀφιστᾶναι, Φοινίκην δὲ ἐαλωκέναι, Συρίαν δὲ κατατρέχουσιν. βασιλεῖ δὲ ὁ πόλεμος ἀπαντήσῃ καὶ πρὸ τῆς διαβῆναι τὸν Εὐφράτην. οὐκ ἴσμεν οὖν οἱ δύο μόνοι. τοσάυτας δὲ ἔχομεν συμμάχους, ὅσους ὁ Αἰγύπτιος ἄγει, τοσαῦτα ὅπλα, τοσαῦτα χρήματα, τοσαύτας τριήρεις. χρησώμεθα ἄλλοτρίᾳ δυνάμει πρὸς τὴν ὑπὲρ ἑαυτῶν ἄμυναν. Οὐπω πᾶν εἴρητο ἔπος, καὶ Χαιρέας ἀνεβόησε· Σπεύδωμεν, ἀπίωμεν, δίκας ἐν τῷ πολέμῳ λήψομαι παρὰ τῇ δίκᾳ.

quod sit optimum, dispiciamus. Nsm quam tu meditaris mortem, illa regi quidem facit invidiam et in posterum turpitudinem. Verum nos ita parum fuerimus vlti, quae passi sumus. Suaderem semel decretam nobis mortem in tyranni vindictam impendere. Pulchrum nempe, si multis grauibusque claudibus hominem probe multatum ad poenitentiam ipso facto tedegerimus. Decantandam quoque sic postetis historiam relinquemus: Duo Graeci a magno rege iniquum passi iudicium, postquam huic multa vicissim damna intulissent, ut viri fortes occubuerunt. Qui ergo nos soli, Chaereas ait, nos pauperes, nos extortes, tot tantarumque gentium dominum, copiisque praeditum et viribus, quantas vidimus, vexare poterimus? cui corpus quidem tot stipatores, tot excubitores protegunt. Si quem vero tandem eius comitum occidamus, aut aedium aliquam incendamus, damnum non sentiet. Recta diceris, ait Polycharmus, nisi bellum esset. Nunc autem audimus, Aegyptum defectisse, teneri Phoenicem, incurtari Syriam. Etiam ante traiectionem Euphratis regi bellum occurret. Nos ergo duo soli non sumus, sed quot Aegyptius ducit, tot commilitones habemus, tot tela, tanta opum praesidia, tot triremes. Utamur alienis copiis in nostram vltionem. Non dum omnem absoluerat sermonem Polycharmus, quum clara voce Chaereas: Abeamus, ait, propetemus. In bello ius a iudice meo sumam.

4. ὤρισμένον.

6. καταλείποντας redit ad καταχρησασθαι.

β. Ταχέως τοίνυν ὁρμήσαντες ἐδίωκον βασιλέα, προσποιώ-
 μενοι ἐθέλειν ἐκείνῳ συστρατεύεσθαι. διὰ γὰρ ταύτης τῆς προ-
 φάσεως ἤλπιζον ἀδελῶς διαβήσεσθαι τὸν Εὐφράτην. κατέλα-
 βον δὲ τὴν στρατιάν ἐπὶ τῷ ποταμῷ, καὶ προσμίζαντες τοῖς ὀρεν-
 θοφύλαξιν ἠκολούθησαν. ἐπεὶ δὲ ἦκον εἰς Συρίαν, ἠτομόλησαν
 πρὸς τὸν Αἰγύπτιον. λαβόντες δὲ αὐτοὺς οἱ φύλακες ἐξήταζον,
 τίνας εἶεν. σχῆμα γὰρ πρεσβευτῶν οὐκ ἔχοντες ὑπαπειύοντο
 κατάσκοποι μάλλον. ἔνθα καὶ παρεκινδύνευσαν, εἰ μὴ εἰς γέ-
 τις Ἑλλήν, ἐκεῖ κατὰ τύχην εὐρεθείς, συνῆκε τῆς Φωνῆς. ἤξιον
 το δὲ ἄγασθαι πρὸς τὸν βασιλέα, ὥς μέγα ὄφελος αὐτῷ κομίζον-
 τας. ἐπεὶ δὲ ἤχθησαν, Χαφίας εἶπεν· Ἡμεῖς Ἑλλήνες ἐσμέν
 Συρακῆσιοι, τῶν εὐπατριδῶν. οὗτος μὲν οὖν εἰς Βαβυλῶνα,
 φίλος ἐμὸς ὢν, ἦλθε δι' ἐμέ, ἐγὼ δὲ διὰ γυναῖκα, τὴν Ἑρμο-
 κράτης θυγατέρα, εἴ τινα Ἑρμοκράτην ἀκούεις στρατηγόν, Ἀθη-
 ναίως καταναυμαχῆσαντα. Ἐπένευσεν ὁ Αἰγύπτιος. οὐδὲν γὰρ
 ἔθνος ἄπυστον ἦν τῆς Ἀθηναίων δυστυχίας, ἣν ἐδυσύχλησαν ἐν τῷ
 πολέμῳ τῷ Σικελικῷ. Τετυράννηκε δὲ ἡμῶν Ἀρταξέρξης· καὶ
 πάντα διηγῆσαντο· φέροντες ἔν ἑαυτοὺς δίδομέν σοι φίλος πι-
 σούς, δύο τὰ προτρεπτικώτατα εἰς ἀνδρείαν ἔχοντες, θανάτῳ
 20 καὶ ἀμύνης ἔρωτα. ἤδη γὰρ ἐτεθνήκειν, ὅσον ἐπὶ ταῖς σύμφο-
 ραῖς, λοιπὸν δὲ ζῶ εἰς μόνον τὸ λυπῆσαι τὸν ἐχθρόν.

Μὴ μὲν ἀσπῆδαί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην,

Ἀλλὰ μέγα ρέξας τι καὶ ἐσσομένοισι πυθίσθαι.

2. Seseantur itaque regem impetu rapido, fingentes in aciem sequi.
 Sperabant enim, hac caussa tuto posse Euphraten transire. Deprehendunt
 exercitum apud fluuium, et sequuntur, auium custodibus immixti. Sed in
 Syrian delati transgrediunt ad Aegyptium. Apprehensos excubiae rogant,
 quinam sint? Legatorum enim speciem quum non facerent, speculatorum
 magis de se suspicionem iniiciebant. Et incurrisent procul dubio in peri-
 culum, nisi Graecus aliquis ibi tum forte praefens inuentus eorum sermo-
 nem intellexisset. Adduci tum ad regem perunt, ut magnum ipsi compen-
 dium asferrentes. Ut adducti: Nos Graeci sumus, ait Chaereas, iique
 patricii Syracusani. Hic meus amicus meam in gratiam Babylonem adiit,
 ego vero in gratiam vxoris, filiae Hermocratis, si quem nosti Hermocratem
 praetorem, qui nauali proelio Athenienses debellauit. Affirmat Aegyptius.
 Nulla enim natio de calamitate non inaudiuerat, quae Athenienses afflixerat
 in bello Siculo. Verum tyrannus in nos fauuit Artaxerxes. Omniaque
 dcinceps enarrabant. Vltro itaque nos damus tibi fideles amicos, habentes
 duo maxima fortitudinis incitamenta, mortis et vindictae cupidinem. Nam
 quaneum quidem ad miseras meas, iam dudum obierim, viuoque tantum,
 ut hostem meum affligam.

Sed neque nomen iners, neque vile iacebo; sed, aetas
 Vltima quae celebret, moriens monumenta relinquam.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Αἰγύπτιος ἤσθη, καὶ τὴν δεξιὰν ἐμβαλὼν·
 Εἰς καιρὸν ἤκει, φησὶν, ὦ νεανία, σεαυτῷ τε καί μοι. Παραυ-
 τίκα μὲν οὖν αὐτοῖς ἐκέλευσεν ὄπλα δοθῆναι καὶ σκηνήν. μετ'
 οὐ πολὺ δὲ καὶ ὁμοτράπεζον ἐποίησατο Χαιρέαν, εἴτα καὶ σύμ-
 βηλον. ἐπεδείκνυτο γὰρ Φρόνησίν τε καὶ θάρσος, μετὰ τῷτο δὲ
 καὶ πίσιν, οἷα δὲ καὶ φύσεως ἀγαθῆς, καὶ παιδείας οὐκ ἀπρο-
 νόητος. ἐπήγειρε δὲ μᾶλλον αὐτὸν καὶ διαπρεπέστερον ἐποίησεν
 ἢ πρὸς βασιλέα Φιλονεικία, καὶ τὸ δεῖξαι θέλειν, ὅτι οὐκ ἦν
 εὐκαταφρόνητος, ἀλλ' ἀξίος τιμῆς. εὐθύς οὖν ἐπεδείξατο μέγα.
 τῷ μὲν Αἰγυπτίῳ τὰ μὲν ἄλλα προκεχωρήκει ράδιως, καὶ κύριος ἰο-
 ἐργόνοι της Κοίλης Συρίας ἐξ ἐπιδρομῆς. ὑποχείριος δὲ ἦν αὐτῷ
 καὶ Φοινίκη, πλὴν Τύρου. Τύριοι δὲ φύσει γένος ἐστὶ μαχημώτα-
 τον, καὶ κλῆος ἐπ' ἀνδρείᾳ θέλγουσι κεκτῆσθαι, μὴ δόξωσι κατα-
 σχύνειν τὸν Ἡρακλέα, φανερώτατον θεὸν παρ' αὐτοῖς, καὶ ὃ
 μόνω σχεδὸν ἀνατεθείκασιν τὴν πόλιν. θαρρῶσι δὲ καὶ ὀχυρότητι
 τῆς οἰκήσεως. ἡ μὲν γὰρ πόλις ἐν θαλάσῃ κατώκειται. λεπτή
 δὲ εἰσόδος, αὐτὴν συνάπτουσα τῇ γῇ, κωλύει τὸ μὴ νῆσον εἶναι.
 ἔοικε δὲ νηὶ κατωρημισμένη, καὶ ἐπὶ γῆς τεθεικυία τὴν ἐπίβασθαι.
 πανταχόθεν οὖν αὐτοῖς τὸν πόλεμον ἀποκλείουσι ράδιον. τὴν μὲν
 περὶ τὴν στρατιὰν ἐκ τῆς θαλάττης, ἀρκύσης αὐτῇ πύλης μίαν· 20

Gauisus his Aegyptius, protensa dextra: Tempore venis, ait, et tibi, iuue-
 nis, et mihi; iubetque armis instrui et tentorio. Non multo quoque post
 conuiuiam adhibuit, tandem et consiliarium. Prudentiam nempe et auda-
 ciam prae se ferebat; praetereaue fidem, ut et bonam nactus indolem, et
 cultura ingenii non destitutus. Maxime suscitabat eum et eminentiorem
 faciebat aduersus regem contentio, et cupido ostentandi se talem, qui insu-
 per haberi, aut irritari temere, non debeat, sed qui honorem mereatur. Ec-
 statim edebat magnum facinus. Aegypto nimirum caetera facile processe-
 rant. Iam tenebat ex incursione totam Syriam; iam Phoenice potiebatur,
 praeter Tyrum. Tyrii natura sunt strenui, et gloriam laborant acquirere,
 ne indigni videantur Hercule, illustrissimo apud eos deo, et cui soli fere
 sacram fecerunt urbem suam. Etiam loci sui munitissimi praesidio confide-
 bant. Urbs enim in mari condita; quam tenuis aliqua continenti nectic-
 taenia, veratque insulam esse; atque naui similis videtur, quae appulsa
 proiecit nauticum in terram pontem. Illis itaque facile, arcere bellum,
 vndeunque tandem veniat. Peditatum excludunt sufficiente vnica pro-
 pter mare porta; triremium vero incursum moenibus; urbe nimirum robu-

6. Verba παιδείας ἢ ἀκροῦσθαι (de
 disciplinae non experte, aut impro-
 vido) tuetur Abresch. Dil. Thuc. p.
 372.

12. Pro ἐπὶ requirit Grammatica
 eis). Non illud tamen plane damno.

19. Pro τὴν πόλιν Abresch. Dil.
 Th. p. 190. legi posse μοι τὴν πό-
 λιν.

20. Pro θαλάττης leg. γῆς, ut in
 versione dedi.

τὸν δὲ ἐπίπλυν τῶν τριηρῶν τείχεσιν ὀχυρῶς ὠκοδομημένης τῆς πόλεως καὶ λιμέσι κλειομένης, ὥσπερ οἰκίας.

γ. Πάντων οὖν τῶν περίξ ἱαλωκότων, μόνοι Τύριοι τῶν Αἰγυπτίων κατεφρόνουν, τὴν εὐνοίαν καὶ πίσιν τῷ Πέρσῃ φυλάττοντες. ἐπὶ τῷ δυσχεραίνων ὁ Αἰγύπτιος, συνήγαγε βελήν, τότε πρῶτον Χαιρέαν παρεκάλεσεν εἰς τὸ συμβῆλιν, καὶ ἔλεξε ὡδε· Ἄνδρες σύμμαχοι, δόλως γὰρ ἂν ἂν εἶποιμι τοὺς φίλους, ὁρᾶτε τὴν ἀπορίαν, ὅτι, ὥσπερ ναῦς ἐπὶ πολὺ εὐπλόησασα, ἐναντίῳ ἀνέμῳ λαμβανόμεθα, καὶ Τύρος ἡ παγχάλεπος κατέχει
 10 σπευδοντας ἡμᾶς. ἐπείγεται δὲ καὶ ὁ βασιλεὺς, ὡς πυθανομεθα. τί οὖν χρὴ πράττειν; οὔτε γὰρ ἔλθιν Τύρον ἐνέειν, ὅτε ὑπερβῇ. καθάπερ δὲ τεῖχος, ἐν μέσῳ κειμένη τὴν Ἀσίαν ἡμῖν πᾶσαν ἀποκλείει. δοκεῖ δέ μοι τὴν ταχίστην ἐντεῦθεν ἀπίενα, πρηνὴ τὴν Περσῶν δύναμιν τοῖς Τυρίοις προσγενέσθαι. κίνδυνος δὲ καταλειφθεῖσιν ἡμῖν ἐν τῇ πολεμίᾳ. τὸ δὲ Πηλᾶσιον ὀχυρὸν, ἔνθα οὔτε Τυρίης, οὔτε Μήδης, οὔτε πάντας ἀνθρώπους ἐπιόντας
 20 δεδοίκαμεν. ψάμμος τε γὰρ ἀδιόδευτος, καὶ εἴσοδος ὀλίγη, καὶ θάλασσα ἡμετέρα, καὶ Νεῖλος Αἰγυπτίους φιλῶν. Ταῦτα εἰπόντος, λίαν εὐλαβῶς σιωπὴ πάντων ἐγένετο, καὶ κατῆφθα. μόνης δὲ Χαιρέας ἐτόλμησεν εἰπεῖν· ὦ βασιλεῦ, σὺ γὰρ ἀληθῶς βασιλεὺς, οὐχ ὁ Πέρσης, ὁ κάκιος ἀνθρώπων· λελύπηκός με σκεπτόμενος περὶ φυγῆς ἐν ἐπινικίῳ. νικῶμεν γὰρ, ἂν

flissimis munimentis quam plurimis exaedificata, et portubus clausa, domus initar.

3. Hinc Tyrii, quod modo dixi, caeteris circa omnibus potiores iam Aegyptios soli contemnebant. Quod aegre ferens Aegyptius consilium cogit, primaque vice Chaeream quoque illic adsciscit. Ibi: Commilitones, ait, neque enim seruos dixero: videte, vbi sumus angustiarum. Ut aduerso vento navis post secundum diu cursum, sic nos deprehensi attinemur. Tyrus illa obstinata et contumax nos moratur festinantes. Vrguet etiam rex, ut audimus. Quid igitur oportet facere? nam Tyrum neque capere datum nobis est, neque, omissa ea, ultra tendere: nam ut murus in medio interpositus omni nos Asia excludit. Mihi videtur hinc quantocyus recedendum, antequam Perseae copiae cum Tyriis coniungantur; adeoque nos in hostili solo deprehensi periclitemur. Pelulium vero probe munitum est, vbi neque Tyrios, neque Medos, neque omnes omnino homines, timemus. Desertum arenosum hosti officit, et aditus exilis; et mare quoque nostrum, et amicus Aegyptiis Nilus. His dictis, omnes cauti timidique conticescere vultuque prodere tristitiam. Solus Chaereas dicere ausus: O rex, ait; vere enim tu rex es, non ille Persarum, mortalium nequissimus. Affligis me, quando in medio triumpho fugam circumspicis. Vincemus sane, diis propitiis, et non

Θεοὶ θέλωσι, καὶ οὐ μόνον Τύρον ἔχομεν, ἀλλὰ καὶ Βαβυλῶνα. πολλά δὲ ἐν πολέμῳ καὶ τὰ ἑμποδία γίνονται, πρὸς ἃ δεῖ μὴ παντάπασιν ἀποκνεῖν, ἀλλ' ἐγχειρεῖν προβαλλομένους αἰὲν τὴν ἀγαθὴν ἐλπίδα. τῆτους δὲ ἐγὼ σοὶ τοὺς Τυρίους, τοὺς νῦν καταγαλῶντας, γυμνοὺς ἐν πέδας παραστήσω. εἰ δὲ ἀπιστῆς, ἐμὲ προθυσάμενος ἀπέχευ. ζῶν γὰρ οὐ κοινωνήσω Φυγῆς. ἂν δὲ καὶ πάντως θέλῃς, ὀλίγους ἱμοὶ κατάλιπε τοὺς ἐκσχίσας μενῶντας.

Νυνὶ δ' ἐγὼ Πολύχαρμος τε μαχησόμεθα . . .

. σὺν γὰρ Θεῷ εἰλήλασμεν.

Ἰδίσθησαν πάντες μὴ συγκαταθέσθαι τῇ Χαιρέῳ γνώμῃ. βα- 10
σιλεὺς δὲ, θαυμάσας αὐτῷ τὸ φρόνημα, συνεχώρησεν ὅποσον βέλεται τῆς στρατιᾶς ἐπίλεκτον λαβεῖν. ὁ δὲ οὐκ εὐθύς εἴλετο, ἀλλὰ καταμίξας ἑαυτὸν εἰς τὸ στρατόπεδον, καὶ Πολύχαρμον κελύσας τὸ αὐτὸ, στρατιὰν ἡρῶνα, εἴ τινες εἶεν Ἕλληνες ἐν τῷ στρατοπέδῳ. πλείονες μὲν οὖν εὐρέθησαν οἱ μισθοφορῶντες. ἐξελέξατο δὲ Λακεδαιμονίους, καὶ Κορινθίους, καὶ τοὺς Πελοποννησίους. εὗρε δὲ καὶ ὡς εἴκοσι Σικελιώτας. ποιήσας ἔν τριακοσίους τὸν ἀριθμὸν, ἔλεξεν ὧδε· Ἄνδρες Ἕλληνες, ἱμοὶ τῷ βασιλείῳ ἐξυσίαν παρασχόντος ἐπιλέξασθαι τῆς στρατιᾶς ἀρίστους, εἰλόμην ὑμᾶς. καὶ γὰρ αὐτὸς Ἕλλην εἰμὶ, Συρακούσιος, γένος Δωριεὺς. 20
θεὶ δὲ ὑμᾶς μὴ μόνον εὐγενεῖα, τῶν ἄλλων, ἀλλὰ καὶ ἀρετῇ, διαφέρειν. μηδεὶς οὖν καταπλαγῇ τὴν πρᾶξιν, ἐφ' ἣν ὑμᾶς παρακαλῶ. καὶ γὰρ δύνατὴν εὐρήσομεν, καὶ ραδίαν, δόξῃ μᾶλλον,

Tyrum modo, sed etiam Babylonem, habebimus. Multa vero in bello occurrunt obstacula, ad quae non confestim oportet animum despondere, sed operi admoovere manum, semper munitos bona spe. Hos autem ego tibi Tyrios, qui nunc irrident, nudos iustam in compedibus. Si diffidis, macta me prius; tum abi. Vivus enim fugae non particeps fiam. Aut si certum est abire tibi, saltem paucos relinque mihi sua sponte manfuros. Ego et Polycharmus aueum strenue pugnare. Venimus enim cum deo. Tum omnes consilio Chaereae non accedere vereturati. Rex etiam admiratus hominis spiritus, quantum vellet copiarum telestarum concessit. Ille autem non temere assumpsit, sed castrorum adiit vias et tabernacula, cum Polycharmo idem facere iussu, et singulos manipulos explorabat, si qui essent in castris Graeci. Complures inuenti mercenarii, quorum Spartanos tantum et Corinthios et Peloponnesios seligebat. Etiam viginti ferme Siculos inveniebat. Confectum sic agmen trecentum hominum his alloquitur verbis: Viri Graeci, quum rex facultatem mihi dederit de suis copiis optimos seligendi, selegi vos. Namque et ego Graecus sum, patria Syracusanus quippe, et gente Dorienlis. Oportet autem vos, non generis tantum nobilitate, sed et virtute, caeteris barbaris praestare. Itaque vestrum nemo molimina, ad quae vos euoco, extimetcat. Inueniemus illa neque supra vires humanae, neque omnino difficilia. Difficilia sane magis opinione, quasi expre-

ἡ πείρα, δύσκολον. Ἕλληνες ἐν Θερμοπύλαις τοσῶτοι Σέρξην ὑπέστησαν. Τύριοι δὲ ἕκ εἰςὶ πεντακόσιαι μυριάδες, ἀλλὰ ὀλίγοι, καὶ καταφρονήσει μετ' ἀλαζονίας, ἢ φρονήματι μετ' εὐβουλίας χρώμενοι. γνῶτωσαν οὖν, πόσον Ἕλληνες Φοινίκων διαφείκων. ἐγὼ δὲ οὐκ ἐπιθυμῶ στρατηγίας, ἀλλ' ἔτοιμος ἀκολουθεῖν, ὅστις ἂν ἡμῶν ἀρχεῖν θέλῃ. πειθόμενον γὰρ εὐρήσει, ἐπεὶ καὶ δόξης, οὐκ ἐμῆς, ἀλλὰ κοινῆς, ὀρέγομαι. Πάντες ἐπιβέβησαν· Σὺ στρατῆγαι βυλομένων. Ἐφη· Στρατηγικὴν τὴν ἀρχὴν μοι ὑμῖς δίδωκατε. διὰ τῆτο πειράσομαι πάντα πράττειν, ὥστε
 10 ὑμᾶς μὴ μετανοεῖν τὴν πρὸς ἐμὲ εὐνοίαν τε καὶ πίσιν ἡρημέναις, ἀλλ' ἐν τε τῷ παρόντι σὺν θεοῖς εἰδοχοὶ καὶ περιβλεπτοὶ γενήσεσθε, καὶ πλησιώτατοι τῶν συμμάχων, εἰς τε τὸ μέλλον ὄνομα καταλείψετε τῆς ἀρετῆς ἀθάνατον, καὶ πάντες ὑμνήσασιν, ὡς τοὺς μετὰ Μιθριδάτῃ τριακοσίαις, ἢ τοὺς μετὰ Λεωνίδῃ, οὕτως καὶ τοὺς μετὰ Χαιρέῃ ἀνευφημήσασιν. Ἐτι λέγοντος, πάντες ἀνέκραγον· Ἡγῶ. καὶ πάντες ὤψησαν ἐπὶ τὰ ὄπλα.

δ. Κοσμήσας δὲ αὐτοὺς ὁ Χαιρέας ταῖς καλλίσταις πανοπλίαις, ἤγαγεν ἐπὶ τὴν βασιλείως σκηνήν. ἰδὼν δὲ ὁ Αἰγύπτιος ἐθαύμασε, καὶ ἄλλας ὅρῃν ὑπελάμβανεν, οὐ τοὺς συνήθεις.

rientia. Tot ad Thermopylas Graeci Xerxen sustinuerunt. Atqui Tyrii non aequae sunt quingentae myriades. Pauci sunt, et vanitate pleni hostem despiciunt, non animis excellis, non prudentibus consiliis vrantur. Cognoscant igitur, quantum Graeci Phoenicibus antecellant. Non ego tamen ductum ambio, paratus sequi, quisquis vestrum praecire velit, ille me dicto obediens deprehendet. Nam non meam, sed communem gloriam desidero. Imo tu volentes duc; acclamabant omnes. Hic Chaereas: Dedistis itaque mihi supremum imperium militare. At ego propterea sic annitit omnia facere, ut vos non poeniteat benevolam mentem et fiduciam in me concepisse, sed ut tam in praesentia, bonis cum diis, admirabiles omnibus gloriaeque et opibus onusti prae reliquis commilitonibus fiat, quam in futurum virtutis relinquatis immortale nomen, et omnium ore, quemadmodum illa cum Miltiade maius, vel trecenti cum Leonida concelebrantur, sic trecenti cum Chaerea in perpetuum decantentur. Adhuc discentes educere iubeant omnes, et omnes ad arma ruebant.

4. Chaereas autem illos plena pulcherrimae armaturae instructos exultantes ad praetorium adducit. Rex vero obstupescere ad aspectum, alioque putabat, non consuetos, videre, magnaeque spe munerum erigebat. Cui

8. σὺ στρατῆγαι. In βυλομένων subintelligo εὐ στρατηγείῃ, forte alius ἐκκαλεσθῆν. In Ἐφη nihil mali, quamvis forte Cocchium offenderit ravior verbi positura in principio periodi.

13. καταλείψετε.

14. Πανταύτῃν ἑστῶσιν καὶ κοίτην.

nem simul habemus. Tollendum τὴν μετὰ Μιθριδάτῃ ἡ.

14. Pro Μιθριδάτῃ lego Μιλτιάδῃ, et τριακοσίαις puto glossema esse olim adscriptum ad τὴν μετὰ Λεωνίδῃ. B. Inter πάντας et ὑμνήσασιν Abr. Dil. Th. p. 265. inspicatur excidisse ὑμᾶς, et pro ὡς τὴν μετὰ κοίτῃν ὡς τε τῇ.

ἐπηγγέλατο δὲ αὐτοῖς μεγάλας δωρεάς. Ταῦτα μὲν, ἔφη Χαιρέας, πισύομεν. σὺ δὲ ἔχει τὴν ἄλλην στρατιὰν ἐν τοῖς ὅπλοις, καὶ μὴ πρότερον ἐπέλθῃς τῇ Τύρῳ, πρὶν κρατήσωμεν αὐτῆς, καὶ ἀναβαίντες ἐπὶ τὰ τεῖχη καλῶμεν ὑμᾶς. Οὕτως, ἔφη, ποιήσῃσαν οἱ θεοί. Συνεσπείραμένος οὖν ὁ Χαιρέας ἐκείνης ἤγαγεν ἐπὶ τὴν Τύρον, ὥς πολὺ ἐλάττονας δόξαι, ὡς καὶ ἀληθῶς.

Ἀσπὶς αἶ' ἀσπίδ' ἔριδε, κόρυς κόρυιν, ἀνέρα δ' ἀνῆρ.
καὶ τὸ μὲν πρῶτον οὐδὲ καθεωρῶντο ὑπὸ τῶν πολέμιων. ὡς δ' ἐγγὺς ἦσαν βλέποντες αὐτὰς ἀπὸ τῶν τευχῶν ἐσημαῖνον τοῖς ἑνδόν, ὅτι μᾶλλον πολέμιός εἶναι προσδοκῶντες. τίς γὰρ ἂν καὶ 10 προσεδόκησε, τοσούτους ὄντας ἐπὶ τὴν δυνατωτάτην πόλιν παραγύνομαι, πρὸς ἣν οὐδέποτε ἐθάρρησεν εἰσεῖν οὐδὲ πᾶσα ἡ τῶν Αἰγυπτίων δύναμις; ἐπεὶ δὲ τοῖς τεύχεσιν ἐπλησίαζον, ἐκυνθάνοντο, τίνες εἶναι, καὶ τί βύλονται. Χαιρέας δὲ ἀπεκρίνατο· Ἡμεῖς Ἕλληες μισθοφόροι παρὰ τῇ Αἰγυπτίων τὸν μισθὸν οὐκ ἀπολαμβάνοντες, ἀλλὰ καὶ ἐπιβυλευθέντες ἀπολίσσασθαι, πάρεσμεν πρὸς ὑμᾶς, μεθ' ὑμῶν ἀμύνεσθαι θέλοντες τὸν κοινὸν ἐχθρόν. Ἐμήνυσέ τις ταῦτα τοῖς ἑνδόν, καὶ ἀνοίξας τὰς πύλας προῆλθεν ὁ στρατηγὸς μετ' ὀλίγων. τοῦτον πρῶτον Χαιρέας ἀποκτείνας, 20 ὥρμησεν ἐπὶ τοὺς ἄλλους.

Τύπτε δ' ἐπιστροφάδην. τῶν δὲ ζόνος ὤρευν' αἰκίης.
ἄλλος δὲ ἄλλον ἐφόνευεν, ὥσπερ λέοντες εἰς ἀγέλην βοῶν ἐμπεσόντες ἀφύλακτον. οἰμωγὴ δὲ καὶ θρήνος κατεῖχε τὴν πόλιν

Chaereas: Hoc quidem persuasissimum habemus, ait: tu vero caeteras in armis habeto copias, neque prius accedito Tyrum, quam nos, vrbe capta, de moenibus vos aduocemus. Sic, ait rex, dii velint et iubeant. Chaereas itaque conglobatum agmen aduersus Tyrum ducit, vt multo pauciores viderentur. Et quam verissime

Parmam parma, virum vir, cristam crista premebat.

Sane primum ab hostibus ne conspiciebantur quidem. Propius factos ve vident tandem, de muris excubiae significant vrbis, nihilo magis tamen hostes esse arbitratae. Quis enim vnquam expectarit, tantillam manum tentare potentissimam vrbem, quam inuadere ne tota quidem Aegyptus ausa fuerat. Rogantur, vt aberant a muris proxime, quinam essent, et quid sibi vellent? Nos Graeci sumus, respondet Chaereas, mercenarii, quibus non modo stipendia negauit Aegyptius, sed et exitium molitus est. Adsumus igitur communem hostem vobiscum vlturi. Intus haec renunciata; reueratae fores; prodit cum paucis Tyrius praetor. Quem primum obtruncat Chaereas, tum caeteros adortus

Caedibus hinc illinc maectat lugubre gementes.

Et alii alios trucidant, vt leones in incultodirum vaccarum gregem illapsi. Tota vrbs lamentationibus et funestis clangoribus occupati, paucis tempore

ἅπασαν, ὀλίγων μὲν τὸ γινόμενον ὀρώντων, πάντων δὲ θορυβ-
 μένων. καὶ ὄχλος ἄτακτος ἐξεχέιτο διὰ τῆς πύλης, βυλόμενος
 θεάσασθαι τὸ συμβεβηκός. τῆτο μάλιστα τοὺς Τυρίας ἀπώλε-
 σεν. οἱ μὲν ἔνδοθεν ἐξελεῖν ἐβιάζοντο, οἱ δὲ ἔξω, παιόμενοι
 καὶ κεντῶμενοι ξίφεσι καὶ λόγχαις, εἰσω πάλιν ἔφυγον. ἀπαν-
 τῶντες δὲ ἀλλήλοις ἐν στενοχωρίᾳ πολλὴν ἐξήσϊαν παρείχοντο τοῖς
 Φονεῦσιν. οὐκὲν οὐδὲ τὰς πύλας δυνατὸν ἦν κλείσαι, σπασσεν-
 μένων ἐν αὐταῖς τῶν νεκρῶν. ἐν δὲ τῷ ἀδιηγῆτῳ τῆτῳ ταράχῃ
 μόνος ἐσωφρόνησε Χαιρέας, βιασάμενος γὰρ ἀπαντῶντας, καὶ
 10 εἰσω τῶν πυλῶν γενόμενος, ἀνιπῆδῃσεν ἐπὶ τὰ τεῖχη, δέκατος
 αὐτός, καὶ ἄνωθεν ἐσήμαινε καλῶν τοὺς Αἰγυπτίους. οἱ δὲ λόγῳ
 θᾶττον παρῆσαν, καὶ Τύρος ἐαλώκει. Τύρῃ δὲ ἀλύσης, οἱ μὲν
 ἄλλοι πάντες ἐώρταζον, μόνος δὲ Χαιρέας οὔτε ἔθυσεν, οὔτε
 ἐτεφανώσατο. Τί γάρ μοι ὄφελος ἐπινικίων, ἂν σὺ, Καλλιρρόη,
 μὴ βλέπῃς; οὐκέτι τεφανώσομαι μετ' ἐκείνην τὴν γαμήλιον νύκτα.
 εἴτε γὰρ τέθνηκας, αἰσιβῶ. εἴτε καὶ ζῆς, πῶς ἐορτάζειν δύνα-
 μαί δίχασθαι, κατακειμένης ἂν ἐν τοιούτοις; Βασιλεὺς δὲ Περσῶν,
 διαβάς τὸν Εὐφράτην, ἔσπευδεν ὡς τάχιστα τοῖς πολεμίοις συμ-
 μίξαι. πυθόμενος γὰρ, Τύρον ἐαλωκέναι, περὶ Σίδανος ἐφοβήτο,
 20 καὶ τῆς ὅλης Συρίας, ὀρῶν τὸν πολέμιον ἀντίπαλον ἦδη. διὰ
 τῆτο ἔδοξεν αὐτῷ μηκέτι μετὰ πάσης τῆς στραπειᾶς ὁδεύειν,
 ἀλλὰ εὐζωνότερον, ἵνα μηδὲν ἐμπόδιον ἦ τῷ τάχει. παραλαβὼν

causam videncibus, omnibus autem cumulantibus; effundique per portas
 incondita turba, vivendi studio. Id quod maxime perdidit Tyrum. Nam
 ex vrbe confluentes foras omni vi nitebantur: contra qui foris, concisi
 gladii, hastisque confossi, recipere se in urbem non minore molimine labo-
 rabant. Sic arietantes vtrique multam sui copiam dabant percussoribus;
 imo portas quoque claudere nequibant, cadaueribus illic in cumulum agge-
 stis. Has inter ineffabiles turbas solus non turbatus, neque deiectus ratione,
 Chaereas, dissipatis occurrentibus quibusque, intra portas percurrat, et
 conscendit moenia cum decimo, indeque dato signo, ut ex editiore loco,
 advocat Aegyptios, qui dicto citius aderant. Sic capta Tyrus. Capta vero
 Tyro, caeteri quidem omnes festum agere diem. Solus Chaereas neque sacra
 facere, neque coronam sumere. Quotsum enim insignia mihi triumphalia?
 nisi tu videas, Callirhoë. Non amplius post illam nuptialem noctem coro-
 nam capiti inducam. Nam siue mortua es, laetarer impius; siue adhuc
 vivis, qui possum sine te conuiuari, quae forsan in tantis et talibus es
 malis? Interim Persarum rex, traiecto Euphrate, quantocyus cum hoste
 manus conferere festinabat. Accepito namque nuncio captae Tyri, Sidoni
 metuebat, totique Syriae, videns, hostem viribus iam paribus in pugnam
 progressurum. Quapropter ire, non cum impedimentis, sed expeditior,
 statuit, ne quid obstarat properanti. Adsumta igitur exercitus lectissima

6. ἀλλήλοις, ut sine dubio Cocchijs quoque voluit.

δὲ τῆς στρατίας τὸ καθαρώτατον, τὴν ἄχρητον ἡλικίαν αὐτῇ κατέλυπε μετὰ τῆς βασιλίδος, καὶ τὰ χεῖματα, καὶ τὰς ἐσθῆτας, καὶ τὸν πλῆτον τὸν βασιλικόν. ἐπεὶ δὲ πάντα θορύβῳ καὶ ταραχῇ ἐπέπλησο, καὶ μέχρις Εὐφράτης τὰς πόλεις κατειληφει ὁ πόλεμος, ἔδοξεν ἀσφαλέςτερον εἶναι, τοὺς καταλειπομένους εἰς Ἀραδὸν ἀποθίσθαι.

ε. Νῆσος δὲ ἐστὶν αὕτη ἀπέχουσα τῆς ἡπείρου σαδείας τριάκοντα, παλαιὸν ἰσρὸν ἔχουσα τῆς Ἀφροδίτης. ὥσπερ οὖν ἐν οἰκίᾳ, μετὰ πάσης ἀδείας καὶ γυναῖκες ἐταῦθα διῆγον. Θεασαμένη δὲ Καλλιρρόη τὴν Ἀφροδίτην, σᾶσα καταντικρυ, τὸ μὲν πρῶτον 10 ἐσκώπα, καὶ ἐκλαiven, ὀνειδίζουσα τῇ θεῷ τὰ δάκρυα. μόλις δὲ ὑπεφθέγγατο. Ἰδοὺ καὶ Ἀραδός, μικρὰ νῆσος ἀντὶ τῆς μεγάλης Σικελίας, καὶ οὐδεὶς ἐνταῦθα ἐμός. ἀρκεῖ, δέσποινα. μέχρι πῶς με πολεμεῖς; εἰ καὶ ὅλως σοι προσέκρουσα, τιτιμώρησά με. εἰ καὶ νυμφοκτόν ἔδοξε μοι τὸ δυστυχὲς κάλλος, ὄλεθρον μοι γέγονεν αἴτιον, ὃ μόνον ἐλπίζεμα ταῖς συμφοραῖς. ἤδη καὶ πολέμου πεπειράμαί. πρὸς τὴν σύγκρισιν τῶν παρόντων ἦν μοι καὶ Βαβυλῶν Φιλάνθρωπος. ἐγγὺς ἐκεῖ Χαιρέας ἦν. νυν δὲ πάντως 20 τέθηκεν. ἐμὲ γὰρ ἐξεληθήσης, οὐκ ἂν ἐζησεν. ἀλλ' οὐκ ἔχω, παρὰ τίνος πύθωμαι, τί γέγρονε. πάντες ἀλλότριοι, πάντες 20 βάρβαροι, φθονῶντες, μισῶντες, τῶν δὲ μισάντων χείρονες οἱ Φιλῶντες. σύ μοι, δέσποινα, δήλωσον, εἰ Χαιρέας ζῇ. Ταῦτα

parte caeteram inhabilem aetatem ibi loci cum regina relinquebat, nec non et opes, et vestes, et cultum omnem regium. Quia vero tumultu et confusione compleretur omnia bellum, et vrbes ad Euphraten usque corripuerat, tutius fuit visum, relictos in Arado deponere.

5. Insula haec est triginta stadiis a continente remota, vbi vetustum Veneris templum, quo mulieres, velut domi, libertae tutaeque versabantur. Venerem conspicata Callirrhoe, stans ex aduerto, primum quidem silebat, et plorabat, in opprobrium deae lachrymas obiectans. Tandem tamen haec edit submissa voce: En etiam Aradus, parva insula, pro magna Sicilia. Et nemo ibi meus. Iam sufficit, domina. Quousque me tandem oppugnasti etiam, si te grauissime offendissem, poenarum tamen a me satis exegisti. Etiam si infelix mea forma inuidiam metito mouisse visa fuit, exitii causa mihi euasit. Etiam bellum experta nunc sum, quod meis calamitatibus solum decrat. Babylon, si cum praesentibus componatur, etiam humana fuit erga me. Ibi propinquus erat Chaereas. Nunc autem sine dubio mortuus est. Nam post egressum Babylone meum, vitam ulterius, vt videtur, non tolerauit. Sed a quo discam, quid ille euaserit, non habeo. Omnes alieni, omnes barbari, inuidi, ocores, et qui amant, oloribus peiores. Tu mihi, domina, num Chaereas viuat, indica. Abeuntem inter haec opprimit

1. Malim τὴν ἄχρητον εἰ ἡλικίαν, B.
17. ἦν μοι.

20. παρὰ τίνος. Phrasin notat Scholiae Sophoclis. Sed nescio, vbi.

λέγυσσα ἔτι ἀπῆει. ἐπισᾶσα δὲ Ῥοδογύνη, Ζωπύρην μὲν θυγά-
τηρ, γυνὴ δὲ Μεγαβύζου, καὶ πατὴρ καὶ ἀνδρὸς Περσῶν ἀρίστων.
αὕτη δὲ ἦν τῇ Καλλιρρόῃ ἀπαντήσασα πρῶτη Περσίδων, ὅτε εἰς
Βαβυλῶνα εἰσῆει. Ὁ δὲ Αἰγύπτιος, ἐπειδὴ περ ἤκασε βασιλεία
πλησίον ὄντα, καὶ παρεσκευασμένον κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασ-
σαν, καλέσας Χαιρέαν, εἶπε· Τὰ μὲν πρῶτά σε τῶν κατορθω-
μάτων ἀμείψασθαι καιρὸν οὐκ ἔσχον· σύ γάρ μοι Τύρον ἔδωκας.
περὶ δὲ τῶν ἐξῆς παρακαλῶ, μὴ ἀπολέσωμεν ἔτοιμα ἀγαθὰ, ὥν
κοινωνόν σε ποιήσομαι. ἔμοι μὲν γὰρ ἀρκεῖ Αἰγυπτος, σοὶ δὲ
10 γονήσεται κτῆμα Συρία. Φέξ' οὖν σκεψόμεθα, τί ποιητέον. ἐν
ἀμφοτέροις γὰρ τοῖς τοιχοῖς ὁ πόλεμος ἀκμάζει. σοὶ δὲ ἐπι-
τρέπω τὴν αἴρεσιν· εἴτε τῆς περὶ τῆς θάλας στρατηγεῖν, εἴτε τῆς
ναυτικῆς δυνάμεως. οἶμαι δὲ οἰκιοτέρον σοι εἶναι τὴν θάλασ-
σαν. ὑμεῖς γὰρ οἱ Συρράκυσιοι καὶ Ἀθηναῖες κατεναυμαχήσα-
τε. σήμερον δὲ ἀγὼν ἐστὶ σοι πρὸς Πέρσας, τοὺς ὑπὸ Ἀθηναίων
νενικημένους. ἔχεις τρηγῆρας Αἰγυπτίας, μείζονας καὶ πλείονας
τῶν Σικελικῶν. μίμησαι τὸν κηδεσπὴν Ἑρμοκράτην ἐν τῇ θαλάσ-
σῃ. Χαιρέας δὲ ἀπικρένατο· Πᾶς ἔμοι κίνδυνος ἡδύς. ὑπὲρ
σὺ δὲ ἀναδέξομαι τὸν πόλεμον καὶ πρὸς τὸν ἐχθιστόν μοι βασιλεία.
20 δὲ δέ μοι μετὰ τῶν τρηγῶν καὶ τοὺς τριακοσίους τοὺς ἑμούς.
Ἔχει, φησὶ, καὶ τέρας καὶ ἄλλας, ὅσας ἂν θέλῃς. Καὶ εὐθὺς
ἔργον ἐγένετο ὁ λόγος. κατήπειγε γὰρ ἡ χρεῖα. καὶ ὁ μὲν Αἰ-

Rhodogune, Zopyri filia, Megabyzi vxor, optimorum inter Persas et patris
et mariti; illa ipsa, quae Babylonem intranti Callirrhoae Perfidum prima
obuiam iuerat. Aegyptius autem ut audiuerat, regem prope abesse, terraque
marique paratum, vocato Chaereae sic ait: Priora quidem egregiae tuae
virtutis facinora decoris honorare praemiis nondum vacauit. Tyrum nempe
tu mihi dedisti. Quod vero futura spectat, ne parata et patientia bona
quorum te participem faciam, amittamus. Mihi nimirum Aegyptus sufficit,
tibi vero Syria cedit in ditionem. Age itaque videamus, quid factu opus.
Nam bellum in utroque elemento feruet. Tibi autem optionem permittro,
siue terrestribus, siue maritimis, praesse copiis velis. Puto tamen, mare tibi
conuenientius, et familiare magis esse. Vos enim Syracusani pugna nauali
debellastis Atheniensibus quoque. Hodie vero tibi res est cum Persis, quos
Atheniensis vicerunt. Habes triremes Aegyptias maiores et plures, quam
Siculae sunt. Imitare socerum Hermocratem in mari. Cui Chaereas:
Omne me periculum iuuat: pro te vero etiam bellum contra exosissimum
mihi regem suscipiam. Modo da mihi cum nauibus meis quoque trecentos.
Et hos, ait Aegyptius, et quotquot velis alios habeto. Dictumque
statim res secuta est. Negotium enim urgebat: adeoque cum terrestri

γύπτως ἔχων τὴν πεζὴν στρατιὰν ἀπηντᾶτο τοῖς πολεμίοις, ὁ δὲ
 Χαίρειας ναύαρχος ἀπέδειχθη. τῆτο πρότερον ἀθυμοτερες ἐποίη-
 σε τῆς πεζῆς, ὅτι μετ' αὐτῶν οὐκ ἐστρατεύσατο Χαίρειας. καὶ
 γὰρ ἐφίλυν αὐτὸν ἤδη, καὶ ἀγαθὰς εἶχον ἐλπίδας, ἐκείνη στρατη-
 γῆτος. ἔδοξεν οὖν ὥσπερ ὀφθαλμός ἐξηρησθαι μεγάλην σῶμα-
 τος. τὸ δὲ ναυτικὸν ἐπῆρθη ταῖς ἐλπίσι, καὶ φρονήματος ἐνε-
 πλῆσθησαν, ὅτι τὸν ἀνδρείοτατον καὶ κάλλιστον εἶχον ἡγούμενον.
 ὀλίγον δὲ ἐπένθη, ἢ ἔδεν, ἀλλὰ ὤρμητο, καὶ τριήραρχοι, καὶ
 κυβερνήται, καὶ ναῦται, καὶ στρατιῶται, πάντες ὁμοίως, τίς προ-
 θυμίαν ἐπιδείξεται Χαίρειας πρῶτος. τῆς δὲ αὐτῆς ἡμέρας καὶ 10
 κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν ἡ μάχη συνήφθη. χρόνον μὲν
 οὖν πολλὴν πολὺν ἀντέσχευ ἡ πεζὴ στρατιὰ τῶν Αἰγυπτίων Μήδους
 τε καὶ Πέρσας, εἰτα πλήθει βιασθέντες ἐνέδωκαν. καὶ βασι-
 λεὺς δὲ ἔφιππος διώκων. σπῆδὴ δὲ ἦν τῇ Αἰγυπτίᾳ καταφυγεῖν
 εἰς Πηλῶσιον, τῇ δὲ Πέρσῃ θάττον καταλαβεῖν. τάχα δ' αὖ
 καὶ διέφυγεν, εἰ μὴ Διονύσιος ἔργον θαυμασὸν ἐπέδειξάτο. καὶ
 ἐν τῇ συμβολῇ ἡγωνίσατο λαμπρῶς, αἰὶ μαχόμενος πλησίον
 βασιλέως, ἵνα αὐτὸν βλέπῃ, καὶ πρῶτος ἐτρεψάτο τοὺς καθ'
 αὐτόν. τότε δὲ τῆς φυγῆς μακρᾶς οὔσης καὶ συνεχοῦς ἡμέραις
 τε καὶ νυξίν, ὄρῳ ἐπὶ τήτοις λυγόμενον βασιλέα· Μὴ λυγῶ, 20
 φησὶν, ὦ δέσποτα. κωλύσω γὰρ ἐγὼ τὸν Αἰγύπτιον διαφυγεῖν,

manu Aegyptius obuiam ibat hostibus: ac Chaereas nauarchus declarabatur.
 Id ipsum omnium primum terrestres copias petulit nonnihil, et languidas
 fecit, quod Chaeream, amores suos, non haberent commilitonem, quo
 constituto duce bene sperabant. Oculus ita quasi videbatur excussus magno
 corpori. Nauales contra spe crescebant et spiritibus inflatae, quod fortissi-
 mo uterentur et pulcherrimo duce. Et paulum modo secessum dolebant,
 vel potius nihil, imo ruebant et trierarchi et gubernatores et nautae et
 milites pariter omnes, quis Chaereae primus ardorem audendi et obsequii
 alacritatem suam commonstraret. Vno illo tum et eodem die terra marique
 pugnatum est. Illic diu quidem sustinebat Aegyptiorum peditatus Medos
 pariter ac Persas. Verum multitudine tandem cesserunt obruti. Illos vero
 rex Persarum cum equitatu suo persequitur. Contentio ibi utrimque erat,
 Aegyptio quidem in Pelusium se recipere, Persae vero occupare et interci-
 pere fugientem. Ille forsitan euasisset quoque, nisi Dionysius, qui in toto
 reliquo conflictu splendide proximeque semper a rege, ut conspiceretur,
 pugnaverat, et primus sibi obiectos in fugam coniecerat, nisi, inquam, ille
 virtutis egregium specimen tunc exhibuisset. Nam fuga quum diuturnior
 esset, dieque et noctu continens, regi, quem propterea videbat afflictum,
 sic ait: Ne doleas, here. Nam Aegyptius ne effugiat, si equitatum mihi

1. ἀπέντα. Inauditum medium hu-

ius verbi.

12. πολλὴν delendum.

14. διώκων non fati placet, ut ut sciam,
 posse ἢ subintelligi.

ἄν μοι δῶς ἱππεῖς ἐπιλέκτας. ἐπήνεσε βασιλεὺς καὶ δίδωσι.
ὁ δὲ πεντακισχιλίας λαβὼν συνῆψε θυμους δύο ἡμέρας μῆα, καί,
νυκτὸς ἐπιπιδὼν τοῖς Αἰγυπτίοις ἀπροσδόκητος, πολλοὺς μὲν
ἐξώγησε, πλείονας δὲ ἀπέκτεινε. ὁ δὲ Αἰγύπτιος ζῶν κατα-
λειβνόμενος ἀπέσφαξεν ἑαυτὸν, καὶ Διονύσιος τὴν κεφαλὴν
ἐκίμισε πρὸς Βασιλεα. Θεασάμενος δὲ ἐκείνος· Ἀναγράφω σε,
εἶπεν, εὐεργέτην εἰς τὸν οἶκον τὸν ἑμὸν, καὶ ἤδη σοι δίδωμι δῶρον
τὸ ἥδιον, οὐ μάλιστα πάντων αὐτὸς ἐπιθυμεῖς, Καλλιρρόην γυ-
ναῖκα. κίχρικε τὴν δίκην ὁ πόλεμος. ἔχεις τὸ κάλλιστον ἄθλον
10 τῆς ἀριστείας. Διονύσιος δὲ προσεκύνησε, καὶ ἰσόθεον ἔδοξεν ἑαυ-
τὸν, πεπεισμένος, ὅτι Βεβαίως ἤδη Καλλιρρόης ἀνὴρ ἐστὶ.

5. Καὶ ἐν μὲν τῇ γῇ ταῦτα ἐπράσσετο. ἐν δὲ τῇ θαλάσσῃ
Χαιρέας ἐνίκησεν, ὥς τε μὴδὲ ἀντίπαλον αὐτῷ γενέσθαι τὸ πολέ-
μιον ναυτικόν. ὅτε γάρ τας ἐμβολας ἑδεξαντο τῶν Αἰγυπτίων
τριηρῶν, οὔτε ὅλως ἀντίπρωροι κατέστησαν, ἀλλὰ αἱ μὲν εὐθὺς
ἀνιεράπησαν, αἱ δὲ καὶ πρὸς τὴν γῆν ἐξετεχθείσας ἐξώγησεν
αὐτάνδρους. ἐνεπλήσθη δὲ ἡ θάλασσα ναυαγίων Μηδικῶν.
ἀλλ' ὅτε βασιλεὺς ἐγίνωσκε τὴν ἦταν ἐν τῇ θαλάσσῃ τῶν ἰδίων,
οὔτε Χαιρέας τὴν ἐν τῇ γῇ τῶν Αἰγυπτίων. ἐνόμιζε δὲ ἐκάτερος
20 κατεῖν ἐν ἀμφοτέροις. ἐκείνης οὖν τῆς ἡμέρας, ἥς ἐναυμάχησε,
καταπλεύσας εἰς Ἀραδὸν ὁ Χαιρέας, τὴν μὲν νῆσον ἐκέλευσε
περιπλέοντας ἐν κύκλῳ παραφυλάττειν, ὡς αὐτὰς ἀποδώσοντας
λόγον τῷ δεσπότη. κἀκεῖνοι τοὺς μὲν εὐνοῦχας, καὶ θεραπαπῆ-

selectum dederis, efficiam. Laudat rex et dat quinque millia, quibuscum
ille bidui iter vno die confecit, noctuque irruit, et improvus, in Aegyptios,
multisque vivis captis eos, sed pluribus caesis, profligavit. Caput Aegyptii,
qui vivus deprehensus ipse manus intulerat sibi, Dionysius ad Persam per-
tulit. Quod ille confisarius, Dionysio ait: Ego te benefactorem meae do-
mus in annales regios referri iubebo, donumque tibi iam exhibeo, quod
omnium maxime cupis, Callirrhoën uxorem. Bellum diremit litem. Habes
pulcherrimum virtutis praemium. Dionysius adorat regem, seque iam dis
parem reputat, certa perussione, fore, ut securus porro et confians Callir-
rhoës maritus existat.

6. Haec in continenti gesta. Mari vero Chaereas tam praeclare vicerat,
ut hostium navales copiae ne prodire quidem ad contentionem aequales
potuerint. Nam neque impetus Aegyptiarum triremium excipiebant aut
sustinebant, neque omnino consistebant aduersae proris; sed partim ex in-
vasione prima in fugam conuertebantur, partim illisae quoque in terram
cum ipsis hominibus hostium arbitrio redebant. Scatebat autem mare Me-
dici naufragii documentis. Verum neque rex suum per mare cladem,
neque Chaereas Aegyptiorum per terram nouerat, sed vtroque domina-
nterque reputabar. Eodem adhuc, quo pugnatum, die Chaereas classe pro-
vectus, Aradum vndique naubus cingere, et obleruare suos iubet, ut hero-
racionem rerum omnium reddituros. Eunuchos igitur, ancillas et vilia cae-

δας, καὶ πάντα τὰ εὐνότερα σώματα συνήθροισαν εἰς τὴν ἀγορὰν. αὕτη γὰρ εὐρυχωρίαν εἶχε. τοσῆτο δὲ ἦν τὸ πλῆθος, ὥστε οὐ μόνον ἐν ταῖς τροαῖς, ἀλλὰ καὶ ὑπαίθριοι ὀϊονκτέρευσαν. τοὺς δὲ ἀξιώματός τι μετέχοντας εἰς οἴκημα τῆς ἀγορᾶς εἰσῆγον, ἐν ᾧ συνήθως οἱ Ἄρχοντες ἐχευμάτιζον. αἱ δὲ γυναῖκες χαμαὶ ἐκαθεζόντο περὶ τὴν βασιλίδαν, καὶ οὔτε πῦρ ἀνῆψαν, οὔτε τροφῆς ἐγεύσαντο. πεπεισμένοι γὰρ ἦσαν ἐαλωμένοι μὲν βασιλείᾳ καὶ ἀπολωμένοι τὰ Περσῶν πράγματα, τὸν δὲ Αἰγύπτιον παταχῆ νικᾶν. ἡ νύξ ἐκείνη καὶ πόσις καὶ χαλεπώτατη κατεσχεν Ἀραδόν. Αἰγύπτιοι γὰρ ἔχακον ἀπῆλλαγμένοι πόλεμον καὶ δουλείας Περσικῆς. οἱ δὲ ἐαλωότες Περσῶν δεσμά καὶ μάστιγας καὶ ὕβρεις καὶ σφαγὰς προσεδόκων, τὸ Φιλανθρωπότερον δὲ, δουλείαν, ἥ δὲ Στάτειρα, ἐνθίστα τὴν κεφαλὴν εἰς τὰ γόνατα Καλλιρρόης, ἔκλαιεν. ἐκείνη γάρ, ὡς αὖ Ἕλληνις, καὶ πεπαιδευμένη, καὶ οὐκ ἀμελέτητος κακῶν, παρεμυθεῖτο μάλιστα τὴν βασιλίδαν, συνέβη δὲ τι τοιοῦτον. Αἰγύπτιος στρατιώτης, ὁ πεπιστευμένος φυλάττειν τοὺς ἐν τῷ οἴκῳ, γνοὺς, ἐνδόν εἶναι τὴν βασιλίδαν, κατὰ τὴν ἐμφυτον θρησκείαν τῶν βαρβάρων πρὸς τὸ ὄνομα τὸ βασιλικόν, ἰγγύς μὲν αὐτῇ προσελθεῖν οὐκ ἐτόλμυσε, εἰς δὲ παρὰ τῇ θύρᾳ κεκλισμένη· Θάρρει, δεσποινα, εἶπε. 20

tera corpora in forum sat spatiosum, eaque tanta copia compellebant, ut non sub porticibus modo, sed et sub dio, pernoctandum illis esset. Digniores autem in domum cogeant in foro exstructam, qua ad res gerendas convenire solebant Archontes. Ibi mulieres humi circa reginam sedebant, neque foco accenso, neque cibo gustato, ut quae certe crederent, regem captum, Persarumque res funditus eversas esse, et Aegyptium ubique victorem agere. Aradum illa nox et suavisissima et grauisissima eadem obruit. Nam Aegyptii quidem de bello confectio et excussa servitute Persica laetabantur: captivi vero Persae compedes et flagra et contumelias et caedes opperiebantur, aut, si benigne secum ageretur, servitutem. Statera, deiecto intra genua Callirrhoës capite, plorabat. Haec enim maxime reginam consolabatur, ut Graeca, et sapientiae praeceptis instructa, neque hospes in calamitatum palaestra. Accidit ergo tale quid. Aegyptius miles, cui custodia deductorum in istam domum fuerat mandata, gnarus, reginam intrus esse, pro barbaris infusa regii nominis veneratione, propius illi non audebat accedere, sed stans ad clausas fores: Confide, ait, domina. Nauarchus nunc quidem

1. Abresch. Dil. Thuc. p. 671. obferuat, militi creditam captiuorum custodiam hic narrari, non autem eum pulcherrimam mulierum Chaereae adducere iustum, et tamen eum p. 166. ita loqui, ceu, hoc vt faceret, ei fuisse mandatū; adducere autem eam iustum fuisse ex iis, quae ib. et p.

169. leguntur, patet. Sic nec de mulieribus in naues traductis quidquam praecedat, et p. 168. et 173. tamen iis impositae fuisse dicuntur. In his non est lacuna, sed solent Historici de re quadam vt cognita loqui, quamuis nihil antea de ea uouerint. V. Abr. l. l.

νῦν μὲν γὰρ οὐκ οἶδεν ὁ ναύαρχος, ὅτι καὶ σὺ μετὰ τῶν αἰχμα-
 λῶτων ἐνταῦθα κατεκλείσθης, μαθὼν δὲ προνοήσεται σε Φιλα-
 θρώπως. οὐ μόνον γὰρ ἀνδρεῖος, ἀλλὰ καὶ γυναῖκα ποιησεται.
 Φύσει γάρ ἐσι Φιλόγύναιοις. Ταῦτα ἀκῆσασα ἡ Καλλιρρόη μέγα
 ἀνεγκύκλυσε, καὶ τὰς τρήχας ἐσπάραττε λέγῃσα· Νῦν ἀληθῶς
 αἰχμαλώτός εἰμι. Φόνευσόν με μᾶλλον, ἢ ταῦτα ἐπαγγέλλοις.
 γάμον οὐχ ὑπομένω. Θάνατον εὐχομαι. κεντεῖταισαν. ἢ καίτω-
 σαν, ἐντεῦθεν οὐκ ἀναστήσομαι. τάφος ἐμὲς ἐσι οὗτος ὁ τόπος.
 εἰ δὲ, ὡς λέγεις, Φιλάνθρωπός ἐστιν ὁ στρατηγός, ταύτην μὲν δότω
 10 τῇ χάριν· ἐνταῦθα μὲν ἀποκτεινάτω. Δεήσεις αὐτῇ πάλιν
 ἐκείνος προσέφερειν. ἡ δ' οὐκ ἀνίστατο, ἀλλὰ συγκαλυμμένη
 πεισῆσα ἐπὶ τῆς γῆς ἔκειτο. σκέψις πρᾶκετο τῷ Αἰγυπτίῳ, τί
 καὶ πράξει. βίαν μὲν γὰρ οὐκ ἐτόλμα προσφέρειν, πείσαι δὲ
 πάλιν οὐκ ἐδύνατο. διόπρις ὑποστρεψας προσῆλθε τῷ Χαιρέα
 σκυθρωπός. ὁ δὲ ἰδὼν· Τί το ἄλλο, Φησὶν, ἦν. κλείπησι τὰ
 ἑμὰ κάλλισα τῶν λαφύρων, ἀλλ' οὐ χαίροντες αὐτὸ πράξουσιν.
 Ὡς οὖν εἶπεν ὁ Αἰγύπιος· Οὐδεμία γίγνεται κάκη, δέσποτα.
 τὴν γὰρ γυναῖκα, ἣν εὗρον ἐν πλαταίαις τεταγμένην, οὐ βούλε-
 20 ται ἐλθεῖν, ἀλλ' ἔρριπται χαμαὶ, ξίφος αἰτῆσα, καὶ ἀποθανεῖν
 βεβλομένη. Γελάσας ὁ Χαιρέας εἶπεν· Ὡς πάντων ἀνθρώπων
 ἀφύεσθε, οὐκ οἶδας, πῶς μεθοδεύεται γυνή, παρακλήσις,
 ἐπαίνοις, ἐπαγγελίαις, μάλιστα δὲ, ἂν ἐρεῖσθαι δοκῇ. συ δὲ

ignoras, te cum captivis hic inclusam, quando vero didicerit, humanus et
 benignus habebit tui curam. Non ille solummodo fortis est bellator, sed
 et mulierum amator ex indole sua, te faciet uxorem. Ad haec cum ingenu
 ciulatu comas euellens sibi Callirrhoë: Nunc demum, ait, vere captiva sum.
 Occide me potius, quam ut talia nuncies. Nuptias non perferam. Opro
 mortem. Confodiant, aut comburant, ut libet, hinc ego non surgam. Hic
 locus mihi tumulus erit. Si, ut ais, humanus est imperator, hanc faciat
 quaeſo gratiam: occidat me hic loci. Miles admouebat alteras preces:
 illa vero non surgebat, sed obuoluta sternitur humi procumbens. Iam deli-
 berandum erat miliri, quid ageret. Nam afferre vim non audebat, neque
 tamen poterat foeminam pellicere. Redit igitur tristis ad Chaeream. Hic
 vero illi: En rursus aliud, ait. Manubiarum mearum pulcherrimas furan-
 tur. Atqui non impune fecerint. Miles contra: Nulla subest nequitia,
 domine. Mulier nempe, quam in plareis sedentem inueni, mecum ad re
 negat ire, sed humi prostrata gladium poscit, et mortem sectatur. Ridens
 ad haec Chaereas: Rustice, si quis unquam fuit mortalium, ait, ignoras, qui
 mulier tractetur; blandis consolationibus, encomiis, promissis, maxime

7. κεντεῖταισαν.

9. ἢν pro μὲν.

10. με.

11. συγκαλυμμένη.

17. κάκη. substantivum.

18. Saltem deberet πλεονεξίας. Sed
 non intelligo. Etiam in tota hac
 storia de milite hiulca multa sunt.

βίαν ἴσως προσῆγες καὶ ὕβριν. οὐκ, ἔφη, δέσποτα. πάντα δὲ ταῦτα, ὅσα λόγεις, πεποίηκα ἐν διπλῶ μᾶλλον. καὶ γὰρ σε κατεψευσάμην, ὅτι ἔξεις αὐτὴν γυναῖκα. ἡ δὲ πρὸς τῆτο μάλιστα ἠγανάκτησεν. ὁ δὲ Χαιρέας· Ἐπαφροδίτος ἄρα, φησὶν, εἰμὶ, καὶ ἐράσμιος, εἰ, καὶ πρὶν ἰδεῖν, ἀπιστεύω με, καὶ ἐμίσησεν. ἔοικε δὲ φρόνημα εἶναι τῆς γυναικὸς οὐκ ἀγεννές. μηδεὶς αὐτῇ προσφιεῖτω βίαν, ἀλλὰ ἱάτῃ διάγειν, ὡς προήρηται. πρέπει γὰρ μοι σωφροσύνην τιμᾶν. καὶ αὐτὴ γὰρ ἴσως ἀνδρα πενθεῖ.

opinione amoris sui. Tu vero forte vim attulisti, aut petulantiam. Non, here, dicebat, sed omnia, quae dicis, duplo feci potius. Nam de te quoque confinxi mendacium, quod uxorem illam ducere velles. Ad quod illa praecipue indignata est. Venerat ergo, Chaereas ait, sum et amabilis, quando etiam ante conspectum auersata me fuit. Sed videtur in muliere non degeneris animi celsitudo esse. Nemo vim inferat illi, sed sinice, ut velit, agere. Decet enim me temperantiam colere. Forte etiam illa virum luget.

1. ἢ ante ἔφη non mutandum in ἔκ. p. 36. lin. 10. Ed. Vulcan. τολμητῆς
Sic Dio Chrysostom. p. 337. 1. ἢ ἔ- μὲν ἢ εἰ ἐς θαῖνα τῷ κατὰ ἰδέειν. Videt
πεκτενῶν αὐτὴν. Sic Agathias lib. 1. Vannus Critica p. 393. 394.

ΧΑΡΙΤΩΝΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΕΩΣ

ΤΩΝ ΠΕΡΙ

ΧΑΙΡΕΑΝ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΡΡΟΗΝ

ΕΡΩΤΙΚΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ

ΛΟΓΟΣ η.

C H A R I T O N I S

A P H R O D I S I E N S I S

A M A T O R I A R V M N A R R A T I O N V M

D E

C H A E R E A E T C A L L I R R H O E

L I B E R O C T A V V S.

α. Ὡς οὖν Χαιρέας, ὑποπτεύσας, Καλλιρρόην Διονυσίῳ παρα-
δεδόσθαι, θελὼν ἀμύνασθαι βασιλέα, πρὸς τον Αἴ-
γύπτιον ἀπέστη, καὶ ναύαρχος ἀποδειχθεὶς ἐκράτησε τῆς θα-
λάσσης, νικήσας δὲ κατέσχευεν Ἀραδὸν, ἐνθα βασιλεὺς καὶ τὴν
γυναῖκα τὴν ἑαυτῇ καὶ πᾶσαν τὴν θεραπείαν ἀπέθετο, καὶ Καλ-
λirrρὸν, ἐν τῷ πρόσθεν λόγῳ δεδηλώται. Ἐμελλε δὲ ἔργον ἡ
τύχη πράττειν, οὐ μόνον παραδόξον, ἀλλὰ καὶ σκυθρωπον, ἵνα
ἔχων Καλλιρρόην Χαιρέας ἀγνοήσῃ, καὶ τὰς ἀλλοτρίας γυναῖκας
ἀναλαβὼν ταῖς τρηρεσιν ἀπάγῃ, μόνην δὲ τὴν ἰδίαν ἐκεί καταλί-
10 πῃ, οὐχ ὡς Ἀριάδην καθεύδουσαν, οὐδὲ Διονύσῳ νυμφίῳ, λά-
φυρον δὲ τοῖς ἑαυτῇ πολεμίοις. ἀλλὰ ἔδοξε τὸ δεινὸν Ἀφροδίτῃ.
ἦδη γὰρ αὐτὴ διηλλάττετο, πρότερον ὀργισθεῖσα χαλεπῶς διὰ

1. Quomodo itaque Chaereas, suspicatus, Callirrhoën esse Dionysio tradi-
tam, vitionis cupidine defecerit ad Aegyptium, et nauarchus confi-
tutus maris imperium fuerit nactus, et Aradum victor occupauerit, ubi rex
et uxorem suam et omne ministerium, et ipsam quoque Callirrhoën depo-
suerat, in prioribus est expositum. Iam fortuna non mirum modo quid et
præter opinionem, sed et lugubre, parabat, ut scilicet, habens Callirrhoën,
ignoraret habere Chaereas, receptasque suis triremibus alienas uxores ab-
duceret, solam suam ibi relinqueret, non ut Ariadnen dormientem, neque
sponto Baccho, sed spoliū suis inimicis. Verum manifestavit Venus rem
indignissimam, quae nunc tandem Chaereae reconciliari coeperat, ipsi prius
ob intempestiuam aemulationem infesta; ut ingrato nempe, et in manus

10 Διονύσω. conf. p. 45: 24.

11. ἔδοξε. paullo infra est ἐφάνισεν

τὴν κλήθειαν.

12. αὐτῇ.

τὴν ἄκαιρον ζηλοτυπίαν, ὅτι δῶρον παρ' αὐτῆς λαβὼν τὸ κάλλισον, οἷον οὐδὲ Ἀλέξανδρος ὁ Πάρις, ὕβρισεν εἰς τὴν χάριν. ἐπεί δὲ καλῶς ἀπελογίσαστο τῷ Ἐρωτὶ Χαιρέας, ἀπὸ δύσεως εἰς ἀνατολὰς διὰ μυρίων παθῶν πλανηθεὶς, ἠλέησεν αὐτὸν Ἀφροδίτη, καὶ, ὅπερ ἐξ ἀρχῆς δύο τῶν καλλίστων ἤρμοσε ζεύγος, γυμνάσασα διὰ γῆς καὶ θαλάσσης, πάλιν ἠθέλησεν ἀποδῆναι. νομίζω δὲ, καὶ τὸ τελευταῖον τῆτο σύγγραμμα τοῖς ἀναγινώσκουσιν ἡδίστον γενήσεσθαι. καθάριστον γάρ ἐστι τῶν ἐν τοῖς πρώτοις σκυθρωπῶν. οὐκέτι ληστεία, καὶ δαλεια, καὶ δίκη, καὶ μάχη, καὶ ἀποκαρτέρησις, καὶ πόλεμος, καὶ ἄλωςις, ἀλλ' ἔρωτες δέ-10 καιοι ἐν τῇτῳ, νόμιμοι γάμοι, πῶς οὖν ἡ θεὸς ἐφώτισε τὴν ἀλήθειαν, καὶ τοὺς ἀγνοομένους ἔδειξεν ἀλλήλους, λέξω. Ἐσπέρα μὲν ἦν, ἐτι δὲ πολλὰ τῶν αἰχμαλώτων καταλέλειπτο. κειμηλικὸς οὖν ὁ Χαιρέας αἰτίσεται, ἵνα διατάξηται τὰ πρὸς τὸν πλῆν. παρῇντι δὲ αὐτῷ τὴν ἀγορὰν ὁ Αἰγύπτιος ἔλιξεν. Ἐνταῦθα ἐστὶν ἡ γυνή, ᾧ δεσποτα, ἢ μὴ βελομένη προσελθεῖν, ἀλλὰ ἀποκατερῆσα. τάχα δὲ σὺ πείσεις αὐτὴν ἀναστῆναι. τί γάρ σε δεῖ καταλείπειν τὸ κάλλισον τῶν λαφύρων; συνεπιλάβετο καὶ Πολύχαρμος τῇ λόγῳ, βελομένης ἐμβαλεῖν αὐτὸν, ὅπως δύναίτο, εἰς ἔρωτα καινόν, καὶ Καλλιρρόης παραμύθιον. Εἰσελθόμεν, 20

iniurio, quod ab eius manibus acceperat pulcherrimum, et quale ne Alexander ille quidem, cognomine Paris, tulerat. Quum vero Chaereas pulchre Cupidini, subductis exacte rationibus, satisfecisset, ab occidente in orientem per innumeros casus et errores actus, miserata eum Venus, pulcherrimum duorum par, quod ipsa dudum copulauerat, postquam terra bene exercuerat et inani, tandem sibi reddere volebat. Ego vero puto, librum hunc ultimum lectoribus fore iucundissimum. Est enim tristium, quae in praecedentibus, quasi expiatio. Non amplius latrocinium, non servitus, non coram iudice lis, non rixa, non in morrem obduratio, non bellum, non captivitas; sed sancti amores legitimaeque nuptiae in hoc inveniuntur. Veritatem igitur antea tectam et obscuram ut collustraverit dea, sibi quo monstraverit ignotos invicem, ego dicam. Erat vespера, multumque rerum captivarum nondum triremibus impositum. Defarigatus itaque Chaereas ad ea, quae classis abitum spectabant, disponenda surgit. Transeuntem autem forum Aegyptius: Hic, ait, here, mulier est, quae certa mortis destinatione venire in naudem volebat. Forte tamen illi tu persuaseris, ut surgat. Quare enim pulcherrimum inter spolia relinques. Operam quoque suam his verbis commodabar Polycharmus, amoris nouo, si pote, illum implicare, et amicae Callirrhoeis solatium exhibere volens. Introeamus, ait, Chaerea.

ζ. Turbant nonnihil structuram interiecta verba δύο τῶν καλλίστων, quare separari a caeteris cogitatione debent. B.

16. κτοκατερῆσα Abresch. Dil. Th. p. 192. monet esse, in animo habentis κτοκατερῆσιν.

19. εἴπης.

ἔφη, Χαιρέα· Ὑπερβὰς οὖν τὸν οὐδὸν, καὶ θρασυάμενος ἐρρίμ-
 μένην καὶ κεκαλυμμένην, εὐθύς ἐκ τῆς ἀναπνοῆς καὶ τῆ σχήμα-
 τος ἐταράχθη τὴν ψυχὴν, καὶ μετέωρος ἐγένετο. πάντως δ' αὖ
 καὶ ἐγνώρισεν, εἰ μὴ σφόδρα πέπειστο, Καλλιρρόην ἀπειληφέναι
 Διονύσιον. ἥρμα δὲ προσελθὼν· Θάρρει, Φησὶν, ὦ γυναῖ, ἥτις
 αὖ ἦς. οὐ γάρ σε βιασόμεθα. ἔξεις δὲ ἄνδρα, ὃν θέλεις.
 Ἔτι λέγοντος, ἡ Καλλιρρόη, γνωρίσασα τὴν φωνὴν, ἀπεκαλύ-
 ψατο, καὶ ἀμφοτέρω συνεβόησαν· Χαιρέα· Καλλιρρόη. Περι-
 χυθέντες δὲ ἀλλήλοις, λειποψυχήσαντες ἔπισσον. ἄφρωνος δὲ
 10 καὶ Πολύχαρμος τὸ πρῶτον εἰσῆκει πρὸς τὸ παραδόξον. χρόνῳ
 δὲ προϊόντος· Ἀνάστητε, εἶπεν, ἀπειλήφατε ἀλλήλους. πεπλη-
 ρώκασιν οἱ θεοὶ τὰς ἀμφοτέρων εὐχάς. μέμνησθε δὲ, ὅτι οὐκ ἐν
 πατρίδι ἐσθ', ἀλλ' ἐν πολεμίᾳ γῇ, καὶ δεῖ ταῦτα πρότερον οἰκο-
 δομήσαι καλῶς, ἵνα μηδεὶς ἐτι ὑμᾶς διαχωρῇσιν. Τοιαῦτα ἐμ-
 βοῶντος, ὥσπερ τινὲς ἐν φρεσὶ βαθεῖ βεβαπτισμένοι μόλις ἄνω-
 θεν φωνὴν ἀκούσαντες, βραδέως ἀνήγγκαν. εἴτα ἰδόντες ἀλλή-
 λους καὶ καταφιλήσαντες, πάλιν παρείθησαν, καὶ δευτέρον, καὶ
 τρίτον τῷτο ἐπραξάν, μίαν φωνὴν ἀφίεντες· Ἐχῶ σε, εἰ ἀληθῶς
 εἰ Καλλιρρόη· εἰ ἀληθῶς εἰ Χαιρέας. Φήμη δὲ διέτρεχεν, ὅτι ὁ
 20 ναύαρχος εὗρε τὴν γυναῖκα. οὐ στρατιώτης ἐμμένει ἐν σκηνῇ, οὐ
 ναύτης ἐν τριήρει, οὐ θυρωρὸς ἐν οἰκίᾳ. πανταχόθεν συνέτρεχον

Superato limine ut prostratam vidit noster et opertam, statim ex respiratione et habitu mouebatur et pendebat animo: agnouisset sane confestim Callirrhoen, nisi certae fuisset persuasionis, Dionysium eam tulisse. Leni igitur suspirioque pede aggressus: Confide, ait, quaecumque tandem sis, mulier. Non enim tibi vim inferemus. Habebis virum, quem cupis. Adhuc loquebatur, quum, agnita familiari sibi voce, Callirrhoë se retexit: et utrinque conclamant: Chaereas! Callirrhoë! et deficientes in mutuis amplexibus humi procumbunt. Polycharmus quoque primum inexpectata rei mirabilis nouitate, obmutuerat. Interiecto aliquo tempore: Surgite, ait. Vosmet inuicem recuperastis. Adimplerunt amborum vota dii. Mementote, vos non in patria, sed in hostili solo esse, et oportere haec prius bene firmiterque strui et componi, ne quis postro separare vos queat. Haec illo qua vi poterat inclamante, quasi qui profundo meris puteo vocem ex alto allabentem audiunt, vix et tarde se recolligunt, tumque rursus post mutuos intritus et oscula deficient, iterumque et tertia quoque vice continuant, vnam hanc edentes vocem: Teneo te, es vere, es Callirrhoë? Es vere, es Chaereas? Fama statim dimanauit, nauarchum recuperasse suam uxorem. Tum non miles in tentorio manere, non in tiremi nauta, non domi sanctor:

4. Secutus sum Cocchium.

7. ἀπεκαλύψατο.

11. ἀνάστητε.

13. Veteor, ut nunquam euadere possim.

hanc habeat vim, quam ei tribuit Dorv., in tali contextu. Praefero igitur οἰκονομήσει. B.

15. Describendum τὴν ἄνωθεν. B.

λαλῶντες· Ὡ γυναικὸς μακαρίας, εἰληθε τὸν εὐμορφότατον ἄνδρα. Καλλιρρόης δὲ Φανείσης, οὐδεὶς ἔτι Χαιρέαν ἐπῆνεσιν, ἀλλ' εἰς ἐκείνην πάντες ἀφώρων, ὡς μόνην οὔσαν. ἐβάδιζε δὲ σοβαρὰ, Χαιρεὶ καὶ Πολυχάρμῳ μέσον αὐτὴν δορυφορῶντων. Ἄνθη καὶ σεφάνης ἐβαλλον αὐτοῖς, καὶ οἶνος καὶ μύρα πρὸ τῶν ποδῶν ἔχειτο, καὶ πολέμῃ καὶ εἰρήνῃς ἦν ὁμῶς τὰ ἥδιστα, ἐπινίκια καὶ γάμοι. Χαιρέας δὲ εἰδίσο μὲν ἐν τριήρει καθεύδειν, καὶ νυκτὸς καὶ μεθ' ἡμέραν πολλὰ πράττων. τότε δὲ Πολυχάρμῳ πάντα ἐπιτρεψας, αὐτὸς, οὐδὲ νύκτα περιμεύας, εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον βασιλικόν. καθ' ἑκάστην γὰρ πόλιν οἶκος ἐξαίρετος ἰο ἀποδίδειται τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ. κλίνη μὲν ἔκειτο χρυσήλατος, στρωμνὴ δὲ Τυρία πορφύρεα, ὑφασμα Βαβυλωνίων. τίς ἂν φράσῃ τὴν νύκτα ἐκείνην, πόσων διηγημάτων μετῇ, πόσων δὲ δακρύων ὁμῶς καὶ φιλημάτων; πρώτη μὲν ἤρξατο Καλλιρρόη διηγέισθαι, πῶς ἀνέζητην ἐν τῷ τάφῳ, πῶς ὑπὸ Θήρωνος ἐξήχθη, πῶς ἐπλευσε, πῶς ἐπράθη. μέχρι τῶν Χαιρέας ἀκῶν ἔκλαεν. ἐπεὶ δὲ ἦκεν εἰς Μίλητον τῷ λόγῳ, Καλλιρρόη μὲν ἐσιώπησεν αἰδμήνῃ, Χαιρέας δὲ τῆς ἐμφύτης ζηλοτυπίας ἀνεμνήσθη. παρηγόρησε δὲ αὐτὸν τὸ περὶ τῆ τέκνης διήγημα. πρῶτον δὲ πάντα ἀλῆσαι· Λέγει μοι, Φησὶ, πῶς εἰς Ἄραδον ἦλθες, καὶ πῶς Διονύσιον καταλέλοιπας, καὶ τί σοι πέπρακται πρὸς βασιλῆα. Ἡ δ' εὐθύς ἀπώμυντο, μὴ ἰωρακέναι Διονύσιον μετὰ τὴν δίκην, βασιλεία δὲ ἐρᾶν μὲν αὐτῆς, μὴ κεκοινωνηκέναι δὲ αὐτῷ, μηδὲ μέχρι Φιλῆ-

unde cunque confluere strepentes: O bearam mulierem: recepit formosissimum virum. Verum ipsa conspecta Callirrhoë, nemo Chaeream laudabat amplius, sed in eam deñixis omnes oculis, quasi sola adestet, respiciebant. Sublimis vero vultu inter Chaeream et Polycharmum stipantes gradiebarur media. Flores et corollae sparsae euntibus, vinumque et vnguenta ante pedes effusa; bellique et pacis simul aderant suavissima, ouationes nempe de hostibus deuictis et nuptiarum concelebratio. Consueuerat alias in triremi dormire Chaereas, et noctu dieque se multis occupare negotiis. Tunc autem Polycharmo permettebat omnia, et ne quidem expectata nocte, thalamum regium intrat. Regi nempe peculiaris in vnaquaque vrbe domus est assignata. In ea lectus ex auro, stragula Tyriae purpureae, Babylonici operis. Quis illam noctem enuntiet, quot plena fuerit confabulationum, quot lacrymarum simul et suauiorum. Callirrhoë nempe narrare occipiebat prima, quomodo reuixerit in sepulcro, quomodo fuerit a Therone extracta, quomodo nauigauerit, quomodo vaenierit. Chaereas plorabat haestenus audiens. Ut autem illa sermone Miletum deuenerat, pudenter tacebat, et Chaereas infra sua aemulatione stimulatus est, attamen narratione de filio leniebat, et antequam audiisset omnia: Dic mihi, ait, quomodo venisti Aradam, et vbi reliquisti Dionysium, et quid cum rege tibi accidit. Aseuerabat illa statim iureiurando, se post indicium non vidisse Dionysium. A rege quidem amari, verum cum illo ne oscula quidem communicasse. Iniquus igit-

ματος. "Αδίκος οὖν, ἔφη Χαιρέας, ἐγὼ καὶ ὄξυς εἰς ὀργήν, τη-
 λικαῦτα δεῖνα διατεθεικώς βασιλεία μηδὲν ἀδικῶντά σε. σὴ
 γὰρ ἀπαλλαγείς εἰς ἀνάγκην κατέστην αὐτομολίας. ἄλλ' οὐ
 κατήσχυνά σε. πεπλήρωκα γῆν καὶ θάλασσαν τροπαίων.
 Καὶ πάντα ἀκριβῶς διηγῆτατο, ἐναβρυνόμενος τοῖς κατορθώ-
 μασιν. ἐπεὶ δὲ ἄλις μὲν δακρύων καὶ διηγημάτων, περιπλακέν-
 τες ἀλλήλους

Ἀσπασίως λέκτερ παλαιῷ θεσμὸν ἔκοντο.

β. Ἐτι δὲ νυκτὸς κατέπλευσέ τις Αἰγύπτιος, οὐ τῶν ἀΦα-
 10 τῶν. ἐκβὰς δὲ τῇ κέλῃτος μετὰ σπυδῆς ἐπυνθάνετο, πῶ Χαι-
 ρέας ἐστίν. ἀχθείς οὖν πρὸς Πολύχαρμον, ἐτέρῳ μὲν οὐδενὶ ἔφη
 τὸ ἀπόρρητον δύνασθαι εἰπεῖν, ἐπείγειν δὲ τὴν χρεῖαν, ὑπὲρ ἧς
 ἀφίεται, καὶ ἐπὶ πολὺ μὲν ἀνεβίβλετο Πολύχαρμος τὴν πρὸς
 Χαιρέαν εἰσοδόν, ἐνοχλεῖν ἀκαίρως οὐ θέλων. ἐπεὶ δὲ ὁ ἀνδρῶ-
 20 πος κατήπειγε, παρανοίξας τῇ θαλάμῃ τὴν θύραν, ἐμήυσεν
 τὴν σπυδὴν. ὥς καὶ στρατηγὸς ἀγαθὸς Χαιρέας· Κάλει, φησί.
 πόλεμος γὰρ ἀναβολὴν οὐ περιμένει. Εἰσαχθὴς δὲ ὁ Αἰγύπτιος,
 ἔτι τῇ σκότῃς ὄντος, τῇ κλίνῃ παραστὰς· Ἰσθι, φησὶν, ὅτι βασι-
 λεὺς ὁ Περσῶν ἀνῆρξε τὸν Αἰγύπτιον, καὶ στρατιὰν τὴν μὲν εἰς
 30 Αἴγυπτον πέπομφε κατασησομένην τὰ ἐκτὶ, τὴν δὲ λοιπὴν ἄγχι
 πᾶσαν ἐνθάδε, καὶ ὅσον οὐπὼ παρῆτα. πεπεισμένος γάρ

eur ego sum, ait Chaereas, et praeceps irarum, qui tam graviter afflixerim
 regem in te nunquam iniurium. Abstractus enim a te ad transiugii necessi-
 tatem fui redactus; attamen te non dehoneftaui. Impleui terram et mare
 tropaeis. Simul exacte narrabat omnia placens sibi gloriansque suis egregie
 factis. Ut lacrymarum et fabularum cepit satietas,

Antiqui cupide renouarunt foedera lecti.

2. Adhuc nox erat, quum Aegyptius quidam non ignobilis appellit
 cumi celoce, et egressus diligenter arque trepide, vbinam Chaereas esset, in-
 terrogat. Adductus ad Polycharmum, negabat significare posse, nisi Chae-
 reae, rem non temere vulgandam. Necessitatem inrerim vrguere, cuius
 causa aduenerit. Diu quidem cum cessabat Polycharmus ad Chaeream in-
 troire, vt qui praeter tempus interpellare noller. Importunius autem quum
 instaret aliter, paulum adaperta ianua Polycharmus aliquem de re magna et
 vrguente cum ipso agere velle indicat. Vocare Chaereas iuber, bonus im-
 perator. Bellum namque moram non pari. Introductus adhuc obscura
 nocte Aegyptius, adstans lecto: Sciro, ait, quod rex Persarum sustulerit
 Aegyptium, et parrem exercitus in Aegyptum milerit, vt res ibi ordiner:
 partem vero ducat huc reliquam, adfuturus tantum non e vestigio. Nam

1. τηλικαῦτα, vt sine dubio quoque
 voluit Cocchiuss.

3. ἀντομαλίας. Conf. p. 137. 9.

5. κατορθώμασιν. sic et p. 174. 14.

2. λέντροιο.

Ἄραδον ἱαλωκέναι, λυπεῖται μὲν καὶ περὶ τῆς πλῆθς παντός, ὃν ἐνθάδε καταλέλοιπεν. ἀγωνὰ δὲ μαλιστα περὶ τῆς Στατίρας τῆς γυναικός. Ταῦτα ἀκέσας Χαιρέας ἀνέθορε. Καλλιρρόη δὲ αὐτῇ λαβομένη· Πῦ σπεύδεις; εἶπε, πρὶν βυλεύσασθαι περὶ τῶν ἐφεισηκότων. ἂν γὰρ τῆτο δημοσιεύσῃς, μέγαν πόλεμον κινήσεις σεαυτῷ, πάντων ἐπισαμμένων, ἥδη σὺ καταφρονούντων. πάλιν δὲ ἐν χερσὶ γινόμενοι πεισόμεθα τῶν πρώτων βαρύτερα. Ταχέως ἐπίσθῃ τῇ συμβολῇ, καὶ τῇ θαλάμῃ προῆλθε μετὰ τέχνης. κρατῶν γὰρ τῆς χειρὸς τὸν Αἰγύπτιον, συγκαλίσας τὸ πλῆθος· Νικῶμεν, ἄνδρες, εἶπε, καὶ τὴν περὶ τὴν στρατιάν τῇ βα-
 10 σιλίῳ. οὗτος γὰρ ὁ ἀνὴρ τὰ εὐαγγέλια ἡμῖν φέρει, καὶ γεάματα παρὰ τῇ Αἰγυπτίῃ. διὸ δὲ τὴν ταχίστην ἡμᾶς πλεῖν, ἐνθα ἐκείνος ἐκέλευσε, συσκευασάμενοι οὖν πάντες ἐμβαίνετε. Ταῦτα εἰπόντος, ὁ σαλπικτὴς τὸ ἀνακλητικὸν εἰς τὰς τριήρεις ἐσήμεινε. λάφυρα δὲ καὶ αἰχμαλώτους τῆς προτεραίας ἦσαν ἐντιθείμενοι, καὶ οὐδὲν ἐν τῇ νήσῳ καταλείπτο, πλὴν εἰ μὴ τι βαρὺ καὶ ἄχρηστον. ἔπειτα ἔλυσεν τὰ ἀπόγαια, καὶ ἀγκύρας ἀνῆρξεν, καὶ βοῆς καὶ ταραχῆς ὁ λιμὴν πεπλήρωτο, καὶ ἄλλος ἄλλο τι ἐπρα-
 τει. παριὼν Χαιρέας δὲ εἰς τὰς τριήρεις σύνθημα λεληθὸς τοῖς

Aradi cognita occupatione, dolet quidem ob caeteras ibi depositas suas opes, maxime tamen aelluat et timet de vxore sua Statira. Subiit ad haec Chae-
 reas Quem retinens Callirrhoe: Quo properas, ait, antequam de praesenti-
 bus deliberaueris? id enim si publicaueris, ipse tibi magnum concitaueris
 bellum, omnibus, ubi intellexerint, te contemturis. Denuo redacti in ca-
 ptiuitatem multo, quam ante, grauiora patiemur. Obtemperat sine mora
 consilio Chaercoas, et cum altutia prodit e conclau. Manu namque tenens
 Aegyptium conuocatae turbae; Vincimus, ait, o mei, regis quoque terre-
 stres copias. Vir enim, quem videtis, bonum nobis affert nuncium, et
 Aegyptii litetas. Oporret autem quantocytus eo nauigare, quo ille iussit.
 Omnes igitur vasa colligite et incendite. Quibus dictis, tubicen in trire-
 mes receptui cecinit, in quas iam praecedente die spolia cum captiuis com-
 portauerant, nihilo in insula relicto, nisi quod ponderosum nimis et inutile
 foret. Tum solui funes, tum teulli ancorae, tum clamore portus et
 tumultu reboare, cum aliis aliud agere. Chaereas autem progressus ad tri-

4. πῦ σπεύδεις; εἶπε, πρὶν βυλεύσα-
 σθαι περὶ τῶν ἐφεισηκότων· ἂν γὰρ τῆτο
 δημοσιεύσῃς, μέγαν πόλεμον κινήσεις
 σεαυτῷ· πάντων ἐπισαμμένων, ἥδη σὺ κα-
 ταφρονούντων. Ita locus est distinguen-
 dus, prout recte interpres Reiffius,
 vertens omnibus, ubi intellexerint, te
 contemturis; tantum praetermissum
 nollem, ἥδη, i. e. παρ, confessim, ἀπὸ

τῇ νῦν, σὺ καταφρονούντων, quod futu-
 rum est secundum, non praelens. Sic
 p. 175. 13. καὶ πλεῖν ἥδη θελόντων. Abr.
 Dil. Th. p. 368.

7. Post ἐν χερσὶ videtur περιμένω
 abesse.

9. κρατῶν.

19: Exhibui in versione, quasi ἂν
 post παριὼν legeretur.

τρηγάρχαις δίδωκεν ἐπὶ Κύπρῳ κρατεῖν, ὥς ὄητα ἀναγκαῖον, εἰτι ἀφύλακτον οὖσαν, αὐτὴν προκαταλαβεῖν. πνεύματι δὲ Φορῶ χρησάμενοι τῆς ὑπεραίρας κατήχθησαν εἰς Πάφον, ἐνθα ἐστὶν ἱερὸν Ἀφροδίτης. ἐπεὶ δὲ ὤρμίσαντο, Χαιρέας, πρὶν ἐκβῆναί τινα τῶν τρηγῶν, πρῶτως ἐξέπεμψε τοὺς κήρυκας, εἰρήνην καὶ σπονδὰς τοῖς ἐπιχωρίοις καταγγεῖλαι. δεξαμένων δὲ αὐτῶν, ἐξεβίβαστο τὴν δύναμιν ἅπασαν εἰς γῆν, καὶ ἀναθήμασι τὴν Ἀφροδίτην ἐτίμησε. πολλῶν δὲ ἱερῶν συναχθέντων, εἰσίασε τὴν στρατίαν. σκεπτομένη δὲ αὐτῇ περὶ τῶν ἐξῆς, ἀπήγγειλαν οἱ ἱερεῖς, οἱ 10 αὐτοὶ δὲ εἰσι καὶ μάντιες· Ὅτι καλὰ γέγονε τὰ ἱερῆα. Τότε οὖν θαρρήσας ἐκάλεσε τοὺς τρηγάρχας, καὶ τοὺς Ἕλληνας τοὺς τριακοσίους, καὶ ὅσας τῶν Αἰγυπτίων εὐνοὺς ἑώρα πρὸς αὐτὸν, καὶ ἔλθῃεν ὧδε· Ἄνδρες συστρατιῶται, καὶ φίλοι, κοινανοὶ μεγάλων κατορθωμάτων. ἔμοι καὶ εἰρήνη καλλίστη, καὶ πόλεμος ἀσφαλέςατος, μεθ' ὑμῶν. πείρα γὰρ μεμαθήκαμεν, ὅτι ὁμο- νοῦντες ἐκρατήσαμεν τῆς θαλάσσης. καιρὸς δὲ ὁζὺς ἐφῆσθαι ἡμῖν εἰς τὸ βυλεύσασθαι περὶ τῆ μέλλοντος ἀσφαλῶς. ἔτε γὰρ, ὅτι ὁ μὲν Αἰγύπτιος ἀνήρηται μαχόμενος, κρατεῖ δὲ βασιλεὺς ἀπάσης τῆς γῆς. ἡμεῖς δὲ ἀπειλήμεθα ἐν μέσοις τοῖς πολε- 20 μίοις. εἴτε οὖν συμβυλεύει τις ἡμῖν ἀπίναί πρὸς τὸν βασιλέα, καὶ εἰς τὰς ἐκείνῃ χεῖρας φέροντας αὐτοὺς ἐμβαλεῖν. Ἀνεβόησαν

remes mandatum clam dabat versus Cyprum viam tenere, quasi necesse esset adhuc incustoditam insulam occupare. Secundo vñ vento Paphum altero die veniunt, vbi templum Veneris erat. Vt appulerant, mittit Chaereas, antequam exiscenderent, praecones, pacem et foedus indigenis annunciatum. Quae cum acceperissent isti, totum exercitum in terram exponit, eumque, post ornatam donariis a se Venerem, coactis multis victimis splendide excepit. Secum autem deinceps agenda volutanti sacerdotes iidemque vates litare hostias nunciant. Qua ille relatione erectus triremium praefectis, suisque trecentis Graecis, et quotquot Aegyptiorum norat sibi benevolos, ad se conuocatis haec ait: Viri omnium bonos, et participes magnarum rerum, sed bene et cum gloria gestarum. Ego vobiscum agere et pacem decore, et bellum tuto profecto possum. Experimento namque didicimus, per concordiam mari nos fuisse superiores. Iam vero subito nos de futura securitate deliberandi tempus inuauit. Nam scire vos velim, Aegyptium in pugna cecidisse, et Persarum regem rota continente dominari, adeoque in mediis hostibus nos esse deprehenso. Ergo siue quis abire suadet ad regem, et sponte dare nos in eius manum. Cuncti statim sublato clamore facienda

1. In ἐπὶ Κύπρῳ κρατεῖν Abresch. Dil. Th. p. 393. monet aut e verbo πλεῖν p. 173. 12. repetendum τῇ πλῇ, aut κρατεῖν πικτικandum in καταλίσγειν. sed p. 502.

post Κύπρῳ colon ponit, vt tessera fuerit ἐπὶ Κύπρῳ, et κρατεῖν accipit pro τῇ κρατεῖν αὐτῆς. 19. ἀπολαλήμεθα.

εὐθύς, ὡς πάντα μᾶλλον, ἢ τῷτο, ποιητέον. Πῶς τοίνυν ἄπιμεν; πάντα γάρ ἐσιν ἡμῖν πολέμια, καὶ οὐκέτι οὐδὲ τῇ θαλάττῃ προσήκει πισεύειν, τῆς γῆς κρατημένης ὑπὸ τῶν πολεμίων. οὐ δὴ πῃ δὲ ἀναπτήναι δυνάμεθα. Σικπῆς ἐπὶ τῷτοις γενομένης, Λακεδαιμόνιος ἀνὴρ, Βερασιδᾶ συγγενῆς, κατὰ μεγάλην ἀνάγκην τῆς Σπάρτης ἐκπέσων, πρῶτος ἐτόλμησεν εἰπῶν· Τί δὲ ζητῶμεν, πῶς φύγωμεν βασιλεία; ἔχομεν γὰρ θάλασσαν καὶ τριήρεις. ἀμφοτέρω δὲ ἡμᾶς εἰς Σικελίαν ἄγει, καὶ Συρράκχσας, ὅπῃ ἢ μόνον Περσας ἢ ἂν δῶσάμιν, ἀλλ' οὐδὲ Ἀθηναίους. Ἐπήνεσαν πάντες τὸν λόγον. μόνος Χαιρέας προσεποιεῖτο μὴ συγκατατί- 10
θεσθαι, τὸ μῆκος τῷ πλῶ προφασίζόμενος, τὸ δὲ ἀληθὲς ἀπο-
πειρώμενος, εἰ βεβαίως αὐτοῖς δοκῇ. σφόδρα δὲ ἐγκαιμένων,
καὶ πλεῖν ἤδη θελόντων· Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν, ἄνδρες Ἕλληνες, βε-
λεύσθε καλῶς, καὶ χάριν ὑμῖν ἔχω τῆς εὐνοίας τε καὶ πίστεως.
οὐκ εἰσὼ δὲ ὑμᾶς μετανοῆσαι, θεῶν ὑμᾶς προσλαμβανομένων.
τούς δὲ Αἰγυπτίους, πολλοὶ γὰρ εἰσιν, οὓς ἢ προσῆκεν ἄκοντας
βιάζεσθαι. καὶ γὰρ γυναῖκας καὶ τέκνα ἔχουσιν οἱ πλείους, ὧν
ἢ ἂν ἡδέως ἀποσπασθεῖεν. κατασπαρέντας οὖν εἰς τὸ πλῆθος
διαπυθάνεσθαι ἐκάστη σπεύσατε, ἵνα μόνον τοὺς ἐκόντας παρα-
λάβωμεν. Ταῦτα μὲν, ὡς ἐκέλευσεν, ἐγένετο. 20

γ. Καλλιρρόῃ δὲ, λαβομένη Χαιρέα τῆς δεξιᾶς, μόνον αὐ-
τὸν ἀπαγαγῶσα· Τί, ἔφη, βεβέλευσαι, Χαιρέα; καὶ Στατίει-

potius omnia, quam hoc, affirmabant. Quo euademus igitur, quibus omnia sunt inimica? Subuolare in coelum sane non possumus. Facto ad haec silentio, Lacedaemonius aliquis, Brasidae propinquus, temporum acerbitate patria exsul, primus loqui sic ausus est: Quid vero quaerimus, ait, ubi regem effugiamus! inare sane et triremes habemus. Vtrique nos in Siciliam et Syracusas ducunt, ubi non Persas modo non timemus, sed ne quidem Athenienses. Laudabant omnes consilium. Chaereas non assentientem singebat, nauigationis longinquitatem cauissus; sed eo ipso volebat tantum pertentare mentes, num serio sic decernerent. Quum autem instarent vehementer, et iam flagirarent abitum: Vos quidem, ait, viri Graeci, pulchre statuitis, et gratiam vobis habeo beneuolentiae atque fidei, diique si vos in suam curam tutelamque recipiant, poenitere non sinam. Aegyptios autem, multi enim sunt, inuitos cogere non decet. Habent plurimi vxores et liberos, a quibus libenter non abstrahantur. In vulgus itaque dimissos ire iubeatis, qui singulos perrogent; ut solos voluntarios adiscamus. Ut iusserat, ita factum.

3. Callirrhoe vero dextra prehensum seducit Chaeream, et: Quid statuisti, Chaerea, inquit. Etiam Statiram Syracusas duces, et pulchram

ραν ἄγεις εἰς Συρράκκας; καὶ Ῥοδογύνῃν τὴν καλὴν; Ἡερθερία-
 σεν ὁ Χαιρέας, καὶ· Οὐκ ἑμαυτῷ, Φησὶν, ἔνεκα ἄγω ταύτας,
 ἀλλὰ σοι Θεραπαιίδας. Ἀνέκραγεν ἡ Καλλιρρόη· Μὴ ποιήσῃαν
 οἱ θεοὶ τοσαύτην ἰμοὶ γενέσθαι μανίαν, ὥς τὴν τῆς Ἀσίας βα-
 σιλίδα δῦλῃν ἔχειν, ἄλλως τε καὶ ξένῃν γεγεννημένην. εἰ δέ μοι
 θίλεις χαρίζεσθαι, βασιλεῖ πέμψον αὐτήν. καὶ γὰρ αὕτη με
 διεφύλαξεν ὡς ἀδελφῇ γυναῖκα παραλαβῶσα. Οὐδὲν ἐστίν,
 ἔφη Χαιρέας, ὃ, σὺ θειλῆσης, οὐκ ἂν ἐγὼ ποιήσαιμι. σὺ γὰρ
 κυρία Στατίεας, καὶ πάντων τῶν λαφύρων, καὶ πρὸ πάντων τῆς
 10 ἰμῆς ψυχῆς. Ἦσθη Καλλιρρόη, καὶ κατεφίλησεν αὐτόν. εὐθύς
 δὲ ἐκέλευσε τοῖς ὑπηρεταῖς ἄγειν αὐτὴν πρὸς Στατίεαν. ἐτύγ-
 χανε δὲ ἐκείνῃ μετὰ τῶν ἐνδοξοτάτων Περσίδων ἐν κοίλῃ νηὶ, ὅλως
 οὐδὲν ἐπισαμμένη τῶν γεγεννημένων; οὐδ' ὅτι Καλλιρρόη Χαιρέαν
 ἀπέιληφε. πολλὴ γὰρ ἦν παραφυλακὴ, καὶ οὐδὲν ἐξῆν προσ-
 ελθεῖν, οὐκ ἰδεῖν, οὐ μηνύσαι τι τῶν πραττομένων. ὥς δὲ ἦκεν
 ἐπὶ τὴν ναῦν, τῷ τριηράρχῃ δορυφορῶντος αὐτήν, κατὰ πλῆξιν
 εὐθύς ἦν πάντων καὶ ταραχὴ διαθεόντων. εἰτά τις ἡσυχὴ πρὸς
 ἄλλον ἐλάλησεν· Ἡ τῷ ναυάρχῃ γυνὴ παραγίνεται. Μέγα
 δὲ καὶ βύθιον ἀνετίναξεν ἡ Στατίεα, καὶ κλάσσα εἶπεν· Εἰς
 20 ταύτην με τὴν ἡμέραν, ὦ Τύχη, τιτήρηκας, ἵνα ἡ βασιλὶς ἴδῃ
 κυρίαν. πάρεστι γὰρ ἴσως ἰδεῖν, οἷαν παρείληφε δῦλῃν. Ἦγχιερ
 θεῖνον ἐπὶ τύτοις, καὶ τότε ἔμαθε, τίς αἰχμαλωσία σωματῶν
 εὐγενῶν. ἀλλὰ ταχῆαν ἐποίησεν ὁ θεὸς τὴν μεταβολήν. Καλ-
 λιρρόη γὰρ εἰσδραμῶσα περιπλάκη τῇ Στατίεᾳ· Χαῖρε, Φησὶν,
 ὦ βασίλεια. βασιλὶς γὰρ εἶ, καὶ αἰεὶ διαμένεις. οὐκ εἰς πολε-

Rhodogunen? Non mea caussa, sed tibi servas illas abducam, ait rubore suffusus Chaereas. Exclamat Callirrhoe: Dii ne tecerint, ut reginam Asiae mihi servam habere insanium, eamque hospitii tege mihi sacratam. Illam, si gratificari mihi cupis, remitte regi, quae me, ut fratris uxorem nacta, sic custodiuit. Nihil est, quod volenti tibi non fecerim, ait Chaereas. Tu Statirae domina, tu manubiarum, tu prae omnibus animae quoque meae. Gausa Callirrhoe, virumque deoscutata, statim a ministris ad Statiram duci vult, quae cum nobilissimis Persidum in caua naue residebat, ignara rerum omnium, etiam quod Callirrhoe Chaeream recuperasset, ut quas adire, aut videre, aut gestorum facere certiores, nemini per acres custodias liceret. Ut venit ad nauem, trierarcho praeeunte, statim consternatio erat et tumultus omnium discursitantium. Inter caetera quis submissa voce alteri uxorem nauarchi venire nuntiabat: quo percepto Statira ex imo pectore grauiter suspirauit, et: In hanc me diem, Fortuna, seruasti, ait plorans, ut dominam regina videam. Foras adest, ut, qualem acceperit ancillam, cernat. Post quae suscitauit planctum, et qualis ingenuorum corporum sit captiuitas, tum condidit. Sed breui deus mutauit rerum faciem. Callirrhoe namque ingressa nauem accurrit, et circumuoluta Statirae: Regina, salue, ait. Regina enim es, et semper manes. Non in hostium, sed in amicissimae

μῶν χεῖρας ἐμπέπτωκας, ἀλλὰ τῆς σοι Φιλτάτης, ἣν εὐεργέτη-
 κας. Χαιρέας, ὁ ἐμὸς, ἐστὶ ναύαρχος. ναύαρχον δὲ Αἰγυπτίων
 ἐποίησιν αὐτὸν ὀργὴ πρὸς βασιλεία, διὰ τὸ βραδείως ἀπολαμβά-
 νειν ἐμέ. πέπαυται δὲ καὶ διήλλακται, καὶ οὐκέτι ὑμῖν ἐστὶ πο-
 λέμιος. ἀνίστασο δὲ, Φιλτάτη, καὶ ἄπιθι χαίρεσσα. ἀπόλαβε
 καὶ σὺ τὸν ἄνδρα τὸν σεαυτῆς. ζῇ γὰρ βασιλεὺς, καὶ κείνῳ σε
 Χαιρέας πέμπει. ἀνίστασο καὶ σὺ, Ῥοδोगύνῃ, πρώτη μοι Φίλῃ
 Περσίδων, καὶ βάδιζε πρὸς τὸν ἄνδρα τὸν σεαυτῆς, καὶ ὅσας ἢ
 βασιλῆς ἂν ἄλλας θέλῃ, καὶ μέμνησθαι Καλλιρρόης. Ἐξεπλάγῃ
 Στάτιρα τέτων ἀκήσασα τῶν λόγων, καὶ οὔτε πιστεύειν εἶχε, 10
 οὔτε ἀπιστεῖν. τὸ δὲ ἦθος Καλλιρρόης τοῦτον ἦν, ὥς μὴ δοκεῖν
 εἰρωνεύεσθαι ἐν μεγάλας συμφοραῖς. ὁ δὲ καιρὸς ἐκέλευε τα-
 χέως πάντα πράττειν. ἦν οὖν τις ἐν Αἰγυπτίῳ Δημήτριος, Φι-
 λόσοφος, βασιλεῖ γνώριμος, ἡλικία προήκων, παιδεία καὶ ἀρετῇ
 τῶν ἄλλων Αἰγυπτίων διαφέρων. τῶτον καλέσας Χαιρέας εἶπεν·
 Ἐγὼ ἐβηλόμην μετ' ἑμαυτῇ σε ἄγειν, ἀλλὰ μεγάλης πράξεως
 ὑπρέτειν σε ποιῆμαι. τὴν γὰρ βασιλῖδα τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ
 πέμπω διὰ σε. τῷτο δὲ καὶ σε ποιήσει τιμιώτερον ἐκείνῳ, καὶ
 τοὺς ἄλλους διαλλάξει. ταῦτα εἰπὼν στρατηγὸν ἀπέδειξε Δη-
 μήτριον τῶν ὀπίσω κομζομένων τριηρῶν. πάντες γὰρ ἠθέλον 20
 ἀκολουθεῖν Χαιρέα, καὶ προετίμων αὐτὸν πατριῶν καὶ τέκνων.
 ὁ δὲ μόνος εἴκοσι τριήρεις ἐπελέξατο, τὰς ἀρίστας καὶ μεγίστας,

tuamque benevolentiam expertae, manus incidisti. Chaereas meus est nau-
 archus, quo in gradu constituit illum ira, ideo, quod tarde me reciperet,
 adversus regem concepta. Sed ira resedit nunc, et ipse reconciliatus, et
 vobis non amplius hostis est. Itaque surge, amicissima, et hilaris abi. Recu-
 pera tu quoque Rhodogune, prima mihi Persidum amica, et abi ad mari-
 tum tuum, et quotquot alias regina velit, et memores estote Callirrhōes.
 Extra se rapitur ad hos sermones Statira, neque credere habens, neque
 diffidere. Is tamen erat Callirrhōes animi character, ut in magnis euentibus
 caullari non videretur. Tempus quoque praefens cito peragi volebat
 omnia. Erat tum intet Aegyptios aliquis Demetrius Philosophus, regi
 familiaris, aetate prouectus, et doctrinarum atque virtutis studio caeteris
 Aegyptiis antecellens. Hunc vocat Chaereas, et: Ego te quidem mecum
 sumere volebam, ait; nunc autem te magni negotii faciam administrum.
 Reginam per te magno regi mittam. Hoc et illi te faciet cariorem, et reli-
 quos in gratiam reducet. His dictis praetorem triremium, quae patriam
 repetebant, eum designat. Nam voluerant quidem omnes Chaeream sequi,
 quem praeferebant vel patriae quisque suae, vel libetis. At ille tamen spias

4. Forte δὲ.

20. κομζομένων. Hoc et voluit Coc-
 cilius.ib. Πάντες γὰρ. γὰρ Abresch. Dil.
 Thuc. p. 242. monet accipi debere
 πτο μὴ γὰρ, vel μὴ ὡς, non pro ἡ.

ὥς ἂν ὑπὲρ τὸν Ἰόνιον μέλλων περαιῶσθαι, καὶ ταύταις ἐνέβιβα-
 σεν Ἑλληνας μὲν ἅπαντας, ὅσοι παρεῖσαν, Αἰγυπτίῳ δὲ καὶ
 Φοινίκῳ ὅσους ἔμαθεν εὐζώνους. πολλοὶ καὶ Κύπριοι ἐθελονταὶ
 ἐνέβησαν. τοὺς δὲ ἄλλους πάντας ἐπεμψέν οἰκαδε, διανείμας
 αὐτοῖς μέρη τῶν λαφύρων, ἵνα χαίροντες ἐπανίσωσι πρὸς τοὺς
 ἑαυτῶν, ἐντιμότεροι γετόμενοι. καὶ οὐδεὶς ἤτύχησεν οὐδενός,
 αἰτήσας παρὰ Χαιρέα. Καλλιρρόη δὲ προσήνεγκε τὸν κόσμον
 ἅπαντα τὸν βασιλικὸν Στατήρα. ἡ δὲ οὐκ ἐβλήθη λαβεῖν,
 ἀλλά· Τέτω, Φησὶ, κοσμῆ. πρέπει γὰρ τοιῷτῳ σώματι κόσμος
 10 βασιλικός. δεῖ γὰρ ἔχειν σε, ἵνα καὶ μητρὶ χαρίσῃ, καὶ πατερίοις
 ἀναθήματα θεοῖς. ἐγὼ δὲ πλείω τῶν καταλείοιπα ἐν Βαβυ-
 λῶνι. Θεοὶ δὲ σοι παρέχουσιν εὐπλοῖαν, καὶ σωτηρίαν, καὶ μη-
 δέποτε διαζευχθῆναι Χαιρέα. πάντα πεποίηκας εἰς ἐμὲ δικαίως.
 χρεστὸν ἦθος ἐπέδειξω καὶ τῷ κάλλει ἄξιον. καλὴν μοι βασι-
 λεὺς ἔδωκε παραθήκην.

δ. Τίς ἂν Φεάσοι τὴν ἡμέραν ἐκείνην, πόσας ἔσχε πράξεις,
 πῶς ἄλλοι διάφοροι. εὐχομένων, συστασσομένων, χαιρόντων,
 λυπουμένων, ἀλλήλοις ἐντολὰς διδόντων, τοῖς οἴκοι γραφόντων.
 ἔγραφε δὲ Χαιρέας ἐπιστολὴν πρὸς βασιλέα τοιαύτην· Σὺ μὲν
 20 ἐμελλες τὴν δίκην κρίνειν, ἐγὼ δὲ ἤδη νενίκηκα παρὰ τῷ δίκαιο-
 τάτῳ δικασῇ. πόλεμος γὰρ ἄριστος κριτὴς τῷ κρείττονός τε καὶ
 χείρονος. οὗτός μοι Καλλιρρόην ἀπέδωκεν, οὐ μόνον τὴν γυναῖκα

viginti triremes optimas sibi deligit maximasque, ut cui pelagus Ionium foret traicendum. Illis imponit Graecos omnes, quotquot inter copias aderant, et Aegyptiorum atque Phoenicum quos cognouerat strenuos et robustos. Multi quoque Cyprii sua sponte inscendebant. Caeteros omnes domum remittit, spoliis quemque particula diuitum, ut laeti reuenterentur ad suos praemiis et honore aucti. Nemo sane peritis a Chaerea excidebat. Callirrhoë quoque mundum omnem regium reginae conferebat, re-nucenti tamen, et: Hoc tu te orna, dicenti; tale corpus regis mundus decet. Habere quonque debes, unde mariti gratificeris, et patriis donaria diis. Ego plura his Babylone reliqui. Dii tibi secundum cursum saluum-que dant, et nunquam a Chaerea separari. Aequa mecum et iusta fecisti omnia. Indolem animi bonam formaque dignam tua demonstrasti. Pulchrum mihi depositum rex dedit.

4. Quis illam diem dixerit, quot habuerit actiones, quam sibi diuerfas; vouentium, valedicentium, laetantium, tristium, mandata mutua dantium, literas item ad in patria relictos exarantium! Chaereas inter caeteros hanc ad regem dedit: Tu meditaberis litem disceptare. Ego vero iam vici sub iustissimo iudice. Bellum est optimus iudex melioris et deterioris iuris. Illud mihi non meam tantum uxorem, Callirrhoën, sed et tuam, dedic-

4. ἀπέπεμψεν.

9. τέτω bonum est.

17. πῶς ἀλλήλοις διαφόρους.

ib. Lego πῶς ἀλλήλων διαφόρους. B.

22. Καλλιρρόην post ἐμὴν translocan-
 dum.

ib. Καλλιρρόην glossema. B.

τὴν ἐμὴν, ἀλλὰ καὶ τὴν σὴν. οὐκ ἐμιμησάμην δὲ σὺ τὴν βα-
 δύτητα, ἀλλὰ ταχέως σοι μηδὲ ἀπαιτῶντι Στάτειραν ἀποδίδωμι,
 καθαρὰν, καὶ ἐν αἰχμαλωσίᾳ μέinasαν βασιλίδαν. ἴσθι δὲ, οὐκ
 ἐμὲ σοι τὸ δῶρον, ἀλλὰ Καλλιρρόην, ἀποστέλλειν. ἀνταπαιτῶ-
 μεν δὲ σε χάριν, Αἰγυπτίοις διαλλαγήναι. πρέπει γὰρ βασιλεῖ,
 μάλις πάντων ἀλεξικακεῖν. ἔξεις δὲ φρατιώτας ἀγαθοὺς
 Φιλῶντάς σε. τῷ γὰρ ἐμοὶ συνακολουθεῖν, ὡς φίλοι, παρὰ σοὶ
 μᾶλλον εἴλοντο μένειν. Ταῦτα μὲν ἔγραψε Χαιρέας. ἑδόξε δὲ
 καὶ Καλλιρρόῃ δίκαιον εἶναι καὶ εὐχάριστον, Διονυσίῳ γράψαι.
 τῷτο μόνον ἐποίησε δίχα Χαιρέαν. εἰδυῖα γὰρ αὐτῇ τὴν ἐμφυτον ἰο-
 ζηλοτυπίαν, ἐσπῶδαζε λαθεῖν. λαβῶσα δὲ γραμματίδιον
 ἐχάραξεν οὕτως· Καλλιρρόῃ Διονυσίῳ εὐεργέτη χαίρειν. σὺ γὰρ
 εἰ, ὁ καὶ ληστίας καὶ δαλείας με ἀπαλλάξας. δέομά σε μηδὲν
 ὀργισθῆς. εἰμὶ γὰρ τῇ ψυχῇ μετὰ σὺ διὰ τὸν κοινὸν υἱόν, ὃν
 παρακατατίθην σοι ἐκτρέφειν τε καὶ παιδεύειν ἀξίως ἡμῶν. μὴ
 λάβῃ δὲ πῆραν μητρυαῖα. ἔχεις οὐ μόνον υἱόν, ἀλλὰ καὶ θυγα-
 τέρα. ἀρκεῖ σοι δύο τέκνα, ὃν γάμον ζεύξον, ὅταν ἀνὴρ γενη-
 ται, καὶ πέμψον αὐτὸν εἰς Συράκουςας, ἵνα καὶ τὸν πάππον
 θεάσῃται. ἀσπάζομαί σε, Πλάγγων. ταῦτά σοι γέγραφα
 τῇ ἐμῇ χειρὶ. ἔρρωσο, ἀγαθὲ Διονύσιε, καὶ Καλλιρρόῃς μνημό- 20
 νους τῆς σῆς. Σφραγίσασα δὲ τὴν ἐπιστολὴν, ἀπέκρυψεν ἐν τοῖς
 κόλποις, καὶ ὅτε ἑδεῖ λοιπὸν ἀνάγεσθαι, καὶ ταῖς τριμέρεσι πάν-

Tarditatem vero tuam imitatus non sum, sed cito Statiram, etiam non
 repolcenti, puram et vel in captivitate reginam reddo. Scito tamen, non
 me tibi, sed Callirrhoen, donum mittere, pro quo redhostimentum id roga-
 mus, ut cum Aegyptiis in gratiam redeas. Regem nempe, si quem alium,
 arcere mala decet. Habebis milites tui amantes. Nam apud te manere,
 quam ut amici me comitari, maluerunt. Haec quidem Chaereas scripsit.
 Sed Callirrhoë quoque censuit, Dionysio gratiarum actionem perscribere.
 Hoc unicum clam Chaerea fecit, ut quem in irae gnara aemulationis, latere
 studebat; et sic exarat: Callirrhoë Dionysio patrono salutem. Tu enim es,
 qui et latrocinio et scruituti me eripuiti. Ne quæso irascaris. Nam ani-
 mo sum tecum propter communem filium, quem fidei tuae alendum docen-
 dumque condigne nobis committo. Ne experientiam subeat novætae
 velim. Habes non modo filium, sed et filiam. Sufficiunt tibi duo liberi.
 Illum, ut vir euaferis, uxori iunge, et mitte Syracusas, ut auum quoque
 videat. Saluto te, Plangon. Haec mea manu scripsi. Vale, bone Diony-
 siæ, et tuae Callirrhoës memento. Epistolam obliqnatam signu recondit, et

9. εὐχαρίστησιν, aut εὐχαριστίαν.

12. σὺ γὰρ εἰ, subintell. εὐεργέτης
 ἡμῶς ex praecedent. Sed si quis con-
 ferat p. 184. 11. fere suspicatur σὺ γὰρ
 εὐεργέτης ἡμῶς εἶναι. Verum illud rectius

certe est elegantius, et licuit certe
 auctori in fictione sibi indulgere.

14. Recte Cocceius εἶπαι.

17. γάμῳ.

τας ἰμβαίνειν, αὐτῇ χεῖρα δῶσα τῇ Στατίρᾳ εἰς τὸ πλοῖον εἰσάγαγε. κατεσκευάκει δὲ Δημήτριος ἐν τῇ νηὶ σκηνὴν βασιλικήν, πορφυρεῖα καὶ χρυσοῦφῃ βαβυλώνια περιθεῖς. πάνυ δὲ κολακευτικῶς κατακλίνασα αὐτὴν Καλλιρρόη· Ἐρῶσό μοι, Φησὶν, ἡ Στατίρα, καὶ μέμνησό με, καὶ γράφε μοι πολλάκις εἰς Συράκους. ῥάδια γὰρ πάντα βασιλεῖ. καὶ γὰρ σοι χάριν εἰσομαι παρὰ τοῖς γονεῦσί με καὶ τοῖς θεοῖς τοῖς Ἑλληνικοῖς. συνίστημί σοι τὸ τέκνον με, ὃ καὶ σὺ ἡδέως εἶδες. νόμιζε ἐκεῖνο παραθήκην ἔχειν αὐτῆς ἐμῆ. Ταῦτα λεγούσης, δακρύων ἐνεπλήθησθαι, καὶ γόον ἤγειρε ταῖς γυναῖξιν. ἔξῃσα δὲ τῆς νεῆς ἡ Καλλιρρόη, ἥρεμα προσκύψασα τῇ Στατίρᾳ, καὶ ἐρυθρῶσα, τὴν ἐπιστολὴν ἐπιδώσει, καὶ· Ταύτην, εἶπε, δὸς Διονυσίῳ τῷ δυσυχῇ, ὃν παρατίθημι σοί τε καὶ βασιλεῖ. παρεγορήσατε αὐτόν. φοβῆμαί, μὴ ἐμὲ χωρισθεῖς ἑαυτὸν ἀνέλῃ. Ἔτι δὲ ἂν ἐλάλῃαι γυναῖκες, καὶ ἔκλαον, καὶ ἀλλήλας κατεφίλῃαι, εἰ μὴ παρήγγειλαν οἱ κυβερνήται τὴν ἀναγωγὴν. μέλλουσα δὲ ἰμβαίνειν εἰς τὴν τριῆρη ἡ Καλλιρρόη τὴν Ἀφροδίτῃν προσεκύνησε. Χάρις σοι, Φησὶν, ὦ δέσποινα, τῶν παρόντων. ἤδη μοι διαλλάττη. δὸς δέ μοι καὶ Συρακῶσας ἰδεῖν. καλὴ μὲν ἐν μέσῳ θάλασσα, καὶ

20 ἰκδέχεται μὲν φοβερά πελάγη, πλὴν ὃ φοβῆμαί, σὺ μοι συμ-

quum oporteret tandem abire, et omnes in triremes inscendere, Statiram, ipsa manu prehensam, in navim introducit, in qua Demetrius tentorium regium purpurei velis et auro textis Babylonici circumdatum praeparaverat. In illa ut Callirhoë reginam tenerrimis cum blanditiis lecto reposuerat: Vale, ait, o Statira, meique memento; et Syracusas scribe saepius. Omnia enim regi facilia. Ego tibi apud parentes quoque meos gratiam nouero, et apud Graecos deos. Commendo tibi filium meum, quem et tu libenter videbas. Illum habere meis apud te manibus depositum reputato. Haec dicens Callirhoë lacrymis obundatur, et eiulatum apud mulieres excitat, et iam egrediens e navis, versus Statiram leviter sese inclinans et erubescens, epistolam tradit. Hanc, ait, exhibe infelici Dionysio, quem tuae pariter et regis fidei committo. Consolamini ipsum. Vereor, ne sese de vita, seipsum a me, tollat. Fortan adhuc loquerentur mulierculae, et plorarent, et parirentur inuicem oscula, nisi gubernatores exitum e portu imperassent. Iam inscensura Venerem adorat Callirhoë: Gratia tibi sit, domina, de praesentibus, ait. Iam mihi reconciliata es. Da quoque hunc Syracusas videre. Intercedit quidem vastum mare, et aequora tremenda

3. χρυσοῦφῃ.

ib. Apprime ad κολακευτικῶς facit Theophr. Cb. 2. ἐρωτῆσαι, μὴ εἶναι, καὶ εἰ ἐπιβαλεῖσθαι βύβληται καὶ ἐπὶ περιτυλλῇ αὐτόν.

4. ὡς Στατίρα.

9. Non legi λίγισα, ne cui versio

imponat.

14. ἂν ἐλάλῃαι.

19. καλὴ hic pro insigni et magno accipiendum docet Abresch. Dil. Th. p. 316.

ib. πολλὰ. Conf. p. 102. 13.

20. με φοβερά.

πλεύσης. Ἄλλ' οὐδὲ τῶν Αἰγυπτίων οὐδείς ἐνέβη ταῖς Δημητρίᾳ ναυσὶν, εἰ μὴ πρότερον συνστάξατο Χαιρέα, καὶ κεφαλὴν καὶ χεῖρας αὐτῇ κατεφίλησε. τοσοῦτον ἥμερον πᾶσιν ἀνέθηκε. καὶ πρῶτον ἐκείνον εἶασεν ἀναχθῆναι τὸν σόλον, ὥς ἀκύνεσθαι μέχρι πόρρω τῆς θαλάσσης ἐπαίνους μεμιγμένους εὐχαῖς. καὶ οὗτοι μὲν ἔπλεον.

ε. Βασιλεὺς δὲ ὁ μέγας, κρατήσας τῶν πολεμίων, εἰς Αἴγυπτον μὲν ἐξέπεμπε τὸν κατασησόμενον τὰ ἐν αὐτῇ βεβαίως, αὐτὸς δ' ἔσπευδεν εἰς Ἀραδὸν πρὸς τὴν γυναῖκα. ὄντι δὲ αὐτῷ περὶ Χίον καὶ Τύρον, καὶ θύοντι τῷ Ἡρακλεῖ τὰ ἐπιπνίκια, προσ- 10 ἦλθέ τις ἀγγέλλων. Ὅτι Ἀραδὸς ἐκπεπόρθηται, καὶ ἐς κενή. πάντα δὲ τὰ ἐν αὐτῇ φέρουσιν αἱ ναῦς τῶν Αἰγυπτίων. Μέγα δὲ πένθος κατήγγειλε βασιλεῖ, ὥς ἀπολωλυίας τῆς βασιλείδος. ἐπένθαν δὲ Περσῶν οἱ ἐντιμότατοι, Στατίρας προφάσει,

σφῶν δὲ αὐτῶν κήδε' ἕκαστος,

ὁ μὲν γυναῖκα, ὁ δὲ ἀδελφὴν, ὁ δὲ θυγατέρα. πάντες δέ τινα, ἕκαστος οἰκτεῖον. ἐκπεπλευκότεων δὲ τῶν πολεμίων, ἄγνωστον ἦν, διὰ ποίας θαλάσσης. τῇ δευτέρᾳ δὲ τῶν ἡμερῶν ὠφθησαν αἱ Αἰγυπτίων ναῦς προσπλέεσαι. καὶ τὸ μὲν ἀληθὲς ἄδηλον ἦν. ἰθαύμαζον δὲ ὀρῶντες, καὶ ἔτι μᾶλλον ἐπέτεινον αὐτῶν τὴν ἀπο- 20

manent atque exicipiunt. Non timeo tamen, te mihi socia navigationis. Aegyptiorum nemo naues ingrediebatur Demetrii prius, quam hic Chaereae valedixisset, caput manusque deosculatus. Tantum sui desiderium noster omnibus indiderat. Hanc ergo primam fuit Chaereas in fluctus referri classem, inter laudes votis mixtas, longo per mare tractu exaudiendas. Et hi quidem nauigabant.

5. Rex aurem, victis hostibus, in Aegyptum miserat, qui statum illius regionis ordinaret. Ipse vero Aradum properabat ad uxorem. Sed versanti circa Chium et Tyrum, et Herculi ob victoriam obrentam sacrificanti, advenit nuncius, Aradum hostili manu devastatam et euacuaram esse, omniaque naues Aegyptiorum asportare. Nuncius ille tristissimus aduenit regi, ut perdita regina; tristissimus et reliquis Persarum proceribus, qui Stratram specie lugebant, suos reuera quisque necessarios, hic uxorem, ille sororem, alter filiam, omnes omnino affinem. Post egressum vero inimicarum navium ignorabatur, per quodnam illae mare iter haberent. Altero die autem conspectae quidem naues Aegyptiorum accedentes, sed quarum obscura erat destinatio. Videntes admirabantur, sed magis intendebat incertitudinem

3. ἐνέβηκε, et εἶσεν.

10. Χίον nihili est aut est horribilis error loci. Sane non tam imperitum Geographiae Nostrium fuisse putem, ut Chium Tyro vicinam statuat, quamvis illud lib. 4. de Priene non adeo

significam de scientia eius geographica opinionem mihi fecerit. Ego fuga vacui dedi aliquid, nisi verum, saltem tolerabile. Libanum Chio sub-
stitui. Det, qui scit, melius.

ρίαν σημείον ἀρθρὸν ἀπὸ τῆς νεῆς τῆς Δημητρίᾳ βασιλικὸν, ὅπερ εἰώθειν αἶρεσθαι μόνος πλέοντος βασιλέως. τῷτο δὲ ταραχὴν ἐποίησεν, ὡς πολεμίων ὄντων. εὐθύς θεόντες ἐμήνουν Ἀρταξερξῇ. Τάχα δὲ τις εὐρεθήσεται βασιλεὺς Αἰγυπτίων. Ὁ δὲ ἀνέθορεν ἐκ τῆ θρόνου, καὶ ἔσπευδεν ἐπὶ τὴν θάλασσαν, καὶ σύνθημα πολεμικὸν ἐδίδου. τριῆρεις μὲν γὰρ οὐκ ἦσαν αὐτῷ. πᾶν δὲ τὸ πλῆθος ἔστησεν ἐπὶ τῇ λιμένος παρεσκευασμένον εἰς μάχην. ἥδη δὲ τις καὶ τόξον ἐνέτεινε, καὶ λόγχην ἐμελλεν ἀφίειναι, εἰ μὴ συνῆκε Δημήτριος, καὶ τῷτο ἐμήνυσεν τῇ βασιλίδι. ἡ δὲ Στάτειρα
 10 προελθῶσα τῆς σκηνῆς ἐδειξεν ἑαυτήν. εὐθύς οὖν τὰ ὅπλα ῥίπτοντες προσεκύνησαν. ὁ δὲ βασιλεὺς οὐ κατέσχεν, ἀλλὰ, πρὶν καλῶς τὴν ναῦν καταχθῆναι, πρῶτος εἰσεπῆδσεν εἰς αὐτήν. περικυθίς δὲ τῇ γυναικί, ἐκ τῆς χαρᾶς δάκρυα ἀφῆκε, καὶ εἶπε· Τίς ἄρα μοι θεῶν ἀποδέδωκε, γυνὴ Φιλτάτη. ἀμφοτέρω γὰρ ἄπιστα, καὶ ἀπολέσθαι βασιλίδα, καὶ ἀπολομένην εὐρεθῆναι. πῶς δὲ σε, εἰς γῆν καταλιπὼν, ἐκ θαλάσσης ἀπολαμβάνω; Στάτειρα δὲ ἀπεκρίνατο· Δῶρον ἔχεις με παρὰ Καλλιρρόης. Ἀκῶσας δὲ τὸ ὄνομα βασιλεὺς, ὡς ἐπὶ τραύματι παλαιῷ πληγὴν ἔλαβε καινήν. βλέψας δὲ εἰς Ἀρταξάτην τὸν
 20 εὐνούχον· Ἄγε με, Φησί, πρὸς Καλλιρρόην, ἵνα αὐτῇ χάριν γνῶ. Εἶπεν ἡ Στάτειρα· Μαθήσῃ πάντα παρ' ἐμοῦ. Ἄμα δὲ προήσαν ἐκ τῆ λιμένος εἰς τὰ βασίλεια. τότε δὲ πάντας ἀπαλλαγῆναι κελεύσασα, καὶ μόνον τὸν εὐνούχον παρῆναι, διηγείτο τὰ

vexillum regium e nave Demetrii sublatum, quod tantum solet, quando rex navigat, exrolli. Id faciebat perturbationem, tanquam hostes adessent. Accurrunt statim et nunciant Artaxerxi. Forsan, aiunt, inuenietur aliquis rex Aegyptiorum. Ille subito desilire de folio, ad litus festinare, confectui dare signum. Triremes enim non quidem ipsi ad manus: sed ordinavit copias in portu ad proelium accinctas. Iam quis arcum rendere, iam librare hastam, nisi rem Demetrius intellexisset, et significasset reginae. Statera sic progressa de tentorio se monstrat. Quam, proiectis actutum armis, adorant. Etiam rex non continebat se, quin primus insiliret in nauim, etiam nondum exacte appulsam, et circumfusus vxori lacrymas mitteret. Quis te mihi tandem deorum reddidit, amicissima vxor? ait. Vtrumque enim fidem superat, et amissam fuisse reginam, et, quae amissa erat, rursus inuentam. Et quomodo te in terra relictam e mari recuperō? Donum me habes a Callirhoē, responderet Statera. Id auditum nomen recenti vulnere super antiquum illud regem seriebat, vt diceret conuersis ad Artaxaten eunuchum oculis: Duc me ad Callirhoēn, vt ipsi grarias agam. Cui vero Statera: Dilces a me omnia, respondet. Et simul e portu progrediuntur in palatium. Ibi regina, vt omnes abesse, praeter eunuchum, iusserat, quae in Arado,

2. μόνον.

14. Post ἄρα δεκτ. et.

ib. Post ἀποδέδωκε pronomen poni malim. B.

ἐν Ἀράῳ, τὰ ἐν Κύπρῳ, καὶ τελευταίαν ἔδωκε τὴν ἐπιστολὴν τὴν Χαιρέην. βασιλεὺς δὲ ἀναγνώσκων μυρίων παθῶν ἐπληρῆτο. καὶ γὰρ ὠργίζετο διὰ τὴν ἄλωσιν τῶν φιλάτων, καὶ μετενόει διὰ τὸ παρασχεῖν αὐτομολίας ἀνάγκην. καὶ χάριν δὲ αὐτῷ πάλιν ἠπίετο, ὅτι Καλλιρρόην μηκέτι δύναίτο θεάσασθαι. μάλιστα δὲ πάντων φθόνος ἤπτετο αὐτῷ, καὶ ἔλεγε· Μακάριος Χαιρέας, εὐτυχέστερος ἐμοῦ. Ἐπεὶ δὲ ἄλλος ἦν τῶν διηγημάτων, Στατίειρα εἶπε· Παραμύθησαι, βασιλεῦ, Διονύσιον. τοῦτο γὰρ σὲ παρακαλεῖ Καλλιρρή. Ἐπιστραφεῖς οὖν ὁ Ἀρταξέρξης πρὸς τὸν εὐνοῦχον· Ἐλθέτω, Φησὶ, Διονύσιος. Καὶ ἦλθε ταχέως,¹⁰ μετῴχως ταῖς ἐλπίσι. τῶν γὰρ περὶ Χαιρέαν ἠπίετο οὐδὲν, μετὰ δὲ τῶν ἄλλων γυναικῶν ἰδοὺ Καλλιρρόην παρεῖναι, καὶ βασιλέα καλεῖν αὐτὸν, ἵνα ἀποδῷ τὴν γυναῖκα, γέρας τῆς ἀρετῆς. ἐπεὶ δὲ εἰσῆλθε, διηγήσατο αὐτῷ βασιλεὺς πάντα τὰ γεγενημένα. ἐν ἐκείνῳ δὲ τῷ καιρῷ φρονήσιν Διονύσιος ἐπεδείξατο καὶ παιδείαν ἐξαίρετον. ὥσπερ τις, κεραυνοῦ πεσόντος πρὸ τῶν ποδῶν αὐτῷ, μὴ ταραχθεῖν, κἀκκῖνος, ἀκῆσας λόγων σκηπτῷ βαρυτέρων, ὅτι Χαιρέας Καλλιρρόην εἰς Συρρακούσας ἀπάγει, ἕμως εὐσταθῆς ἔμεινε, καὶ ἔκ ἐδοξεν ἀσφαλὲς αὐτῷ τὸ λυπεῖσθαι, σωθείσης τῆς βασιλίδος. Ὁ δὲ Ἀρταξέρξης· Εἰ²⁹ μὲν ἰδυνάμην, ἔφη, Καλλιρρόην ἂν ἀπέδωκα, Διονύσιε. πᾶσαν γὰρ εὐνοίαν εἰς ἐμὲ καὶ πίσιν ἐπεδείξω. τὰς δὲ ὄντος ἀμνηστῶν,

quae in Cypro acciderant, exponit, tandemque tradit epistolam Chaereae regi. A cuius ille lectiōne innumeris affectibus fuit agitatus. Irascebatur ob captos amicissimos. Detumescebat ideo, quod ipse necessitatem impulsisset transfugii. Rursus gratiam Chaereae nouerat, ob quem adspicere amplius Callirrhoēn nequiret. Inuidia maximo tangebatur illum. Beatus Chaereas, aiebat, me felicior. Ut satis fabularum fuit, Statira consolandum esse regi Dionysium monebat. Id enim Callirrhoēn ab ipso postulare. Tum conuersus ad eunuchum Artaxerxes: Ut veniat Dionysius, ait. Et continuo venit spe sublimis. Nam rex Chaereae ignorantissimus, putabat, Callirrhoēn adesse cum aliis mulieribus, seque a rege arcessi, ut praemium virtutis uxorem reciperet. Rex autem ingressu totam rem exposuit. Ibi prudentiam et sapientiam suam singularem protus monstrabat Dionysius. Quemadmodum procidente quis ante suos pedes fulmine non percellatur; sic et ille, verbis fulmine grauioribus auditis: Chaereas Callirrhoēn Syracusas abducit, tamen constans permansit, et tutum sibi moerorem, seruata regina, non esse reputauit. Redderem tibi libenter Callirrhoēn, Dionysie, sic ait rex, modo possem. Omnem enim beneuolentiam erga me fidemque tuam ostendisti. Sed quomodo fieri hoc nulla ratione possit, praescio

16. ὥσπερ τις. Hic deesse videtur v. c. γυναῖκος, ἀνδρῆος etc. B. adiectiuum, quod intrepidum denotet, 21. ἀπέδωκα.

δίδωμί σοι πάσης Ἰωνίας ἄρχην, καὶ πρῶτος εὐεργέτης εἰς οἶκον βασιλέως ἀναγραφῇ. Προσεκύνησεν ὁ Διονύσιος, καὶ χάριν ὁμολογήσας ἔχειν, ἔσπευδεν ἀπαλλαγῆναι καὶ δακρύων ἐξῆσθαι ἔχειν. ἰζιόντι δὲ αὐτῷ Στάτιρα τὴν ἐπιστολὴν ἡσυχῇ δίδωσιν. ὑποσφύσας δὲ καὶ κατακλίσας ἑαυτὸν, γνωρίσας τὰ Καλλιρρόης γράμματα, πρῶτον τὴν ἐπιστολὴν κατεφίλησεν, εἴτα ἀνοίξας τῷ εἴδει προσετίθει, ὥς ἐκείνην παροῦσαν, καὶ ἐπὶ πολὺν χρόνον κατεῖχεν, ἀναγινώσκων μὴ δυνάμενος διὰ τὰ δάκρυα. ἀποκλαύσας δὲ, μόλις ἀναγινώσκων ἤρξατο, καὶ πρῶτόν γε Καλλιρ-
 10 ροῆς τοῦνομα κατεφίλησεν. ἐπὶ δὲ ἦλθεν εἰς τό· Διονυσίῳ εὐεργέτῃ· Οἶμοι, Φησὶν, οὐκέτ' Ἀνδρεί. σὺ γὰρ εὐεργέτης ἐμός. τί γὰρ ἄξιον ἐποίησά σοι. Ἦσθη δὲ τῆς ἐπιστολῆς τῇ ἀπολογίᾳ, καὶ πολλάκις ἀνεγίνωσκε τὰ αὐτά. ὑπεδήλη γὰρ, ὥς ἄκυστα αὐτὸν καταλίποι, οὕτω κοῦφόν ἐστιν ὁ ἔρως, καὶ ἀναπείθει ῥαδίως ἀντεῖναι. Θεασάμενος δὲ τὸ παιδίον, καὶ πῆλας ταῖς χερσίν· Ἀπελεύσῃ ποτέ μοι καὶ σὺ, τέκνον, πρὸς τὴν μητέρα· καὶ γὰρ αὕτη τοῦτο κεκέλευεν. ἐγὼ δὲ ἔρημος βιώσομαι, πάντων αἴτιος ἑμαυτῷ γενόμενος. ἀπώλεσέ με καινὴ ζηλοτυπία καὶ Βαβυλῶν. Ταῦτα εἰπὼν συνσκευάζετο τὴν ταχίστην καταβαί-
 20 νειν εἰς Ἰωνίαν, μέγα νομίζων παραμύθιον, πολλὴν ὁδὸν, καὶ πόλεων ἡγεμονίαν, καὶ τὰς ἐν Μιλήτῳ Καλλιρρόης οἰκήσεις.

5. Τὰ μὲν οὖν περὶ τὴν Ἀσίαν ἐν τέτοις ἦν. ὁ δὲ Χαίρεας

te toti Ioniae, primusque benefactor domus regiae scriberis. Adorabat Dionysius, et gratiam professus habere, properabat abire et lacrymandi libertatem nancisci. Sed exeunti Statira tacite porrigit epistolam. Ut rediit domum, et seclusus agnouit manum Callirhoe's, primum osculatur epistolam, dein apertam apponit pectori, diuque ibi retinet, ut illam ipsam praesentem. Sed legere non valebat ob lacrymas. Quibus tandem aliquando siccat, exorsus lectionem osculatur principio Callirhoe's nomen. Ut deinde venit ad verba: Dionysio patrono et benefactori: Hei mihi, non amplius marito. Tu enim patronus et benefactor meus. Quid enim dignum hoc nomine feci tibi? De epistola maxime placebat excusatio, et eadem saepe verba relegere. Significabant nempe quodammodo, illam inuitam discississe. Tam levis res amor est, et cito persuadet amantibus tedamari. Contemplatus quoque filium manibus sublatum vestitabat. Tu mihi quoque, fili, ait, aliquando ad matrem abibis. Sic enim illa iussit, ego vero viam solitarius, omnium istorum ipse mihi causa factus. Vana me aemulatio et Babylon pessumdederunt. Post quae quantocyus parabat in Ioniam descendere, magnum reputans solamen, multiplex iter, et urbium imperium, et Callirhoe's Mileti olim habitationes.

6. Haec in Asia gerebantur. Interim Chaereas nauigationem feliciter

ἤνυσσε τὸν πλὴν εἰς Σικελίαν εὐτυχῶς. εἰσῆκει γὰρ αἱ κατὰ
 πρύμναν, καὶ ναῦς ἔχων μεγάλας ἐπελαγίζετο, περιδείῳς ἔχων,
 μὴ πάλιν αὐτὸν σκληρῇ δαίμονος προσβολῇ καταλάβῃ. ἐπὶ δὲ
 ἐφάνησαν Συρρακῆσαι, τοῖς τριηράρχαις ἐκέλευσε κοσμήσαι τὰς
 τριῆρεις, καὶ ἅμα συντεταγμέναις πλεῖν. καὶ γὰρ ἦν γαλήνη.
 ὡς δὲ εἶδον αὐτοὺς οἱ ἐκ τῆς πόλεως, εἰπέ τις· Πόθεν τριῆρεις
 προσπλέουσιν; μὴ τι Ἀττικά; Φέρε οὖν μηνύσωμεν Ἑρμοκράτει.
 Καὶ ταχέως ἐμήνυσεν· Στρατηγέ, βλαύς, τί ποιήσεις. τοὺς λιμέ-
 νας ἀποκλείσωμεν, ἢ ἐπαναχθῶμεν; ἢ γὰρ ἴσμεν, εἰ μείζων
 ἔσται ὁλος, πρόδρομοι δὲ εἰσιν αἱ βλεπόμεναι. Καταδραμών 10
 οὖν ὁ Ἑρμοκράτης ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἐπὶ τὴν θάλασσαν, κοπήρης
 ἐξέπεμπε πλοῖον ἀπαντᾶν αὐτοῖς. ὁ δὲ ἀποσαλὺς ἐπυνθάνετο,
 πλησίον ἰλθὼν, τίνες εἴσαν. Χαιρέας δὲ ἐκέλευσεν ἀποκρίνα-
 σθαί τινα τῶν Αἰγυπτίων· Ἡμεῖς ἐξ Αἰγύπτου πλέομεν ἔμποροι,
 φορτία φέροντες, ἃ Συρρακυσίαις εὐφρανεῖ. Μὴ ἀθρόοι τοίνυν
 εἰσπλείτε, Φησὶν, ἕως ἂν γνῶμεν, εἰ ἀληθεύετε. Φορτίδας γὰρ
 οὐ βλέπω ναῦς, ἀλλὰ μακράς, καὶ ὡς ἐκ πολέμου τριῆρεις. ὥς
 αἱ μὲν πλείους ἐξω τῇ λιμένος μετέωροι μεινάτωσαν, μία δὲ κατα-
 πλυσάτω. Ποιήσομεν οὕτως. Εἰσέπλευσεν οὖν τριῆρης ἡ Χαίρεια
 πρώτη. εἶχε δὲ ἐπάνω σκηνὴν συγκεκαλυμμένην Βαβυλωνίως 20
 περιπετάσασθαι. ἐπὶ δὲ καθωρμίσθη, πᾶς ὁ λιμὴν ἀνθρώπων
 ἐνεπλήσθη. Φύσει μὲν γὰρ ὄχλος ἐπὶ περιστροφῇ τι χεῖμα, τότε
 δὲ καὶ πλείονας εἶχον αἰτίας τῆς συνδρομῆς. βλέποντες δὲ εἰς

conficiebat in Siciliam. Stans enim semper in puppi, cum magnis navibus
 sese alio credebar, multo tamen cum timore, ne in se duri cuiusdam dei
 impetus ingrueret. Syracusis autem conspectis, ut ornent triremes iubeo
 praefectos, et agminatim nauigetur. Erat nempe tranquillitas. Urbani ut
 vident eas, dicebat aliquis: Vnde triremes adueniunt? suntne Atticae?
 aedum indicemus Hermocrati. Et mox significat. Delibera, praetor, quid
 ages. Porrufne claudamus, an occurramus in altum? Nescimus enim, an
 maior classis sequatur, et praeviae hae modo sint visae. Propere decurrit
 Hermocrates ad mare de foro, et actuariam naum mittit iis obuiam. Mis-
 sus, ut prope venit: Quinam forent, interrogat. Respondet Aegyptiorum
 vnus, Chaerae iussu: Nos ex Aegypto nauigamus mercatores, cum merci-
 bus, quae laetitiam Syracusanis afferent. Ergo ne confertim, ille ait, in-
 tro nauigate. Naues enim video, non onerarias, sed longas, et quasi belli-
 cas triremes. Adeoque caererae omnes extra portum procul in salo manen-
 to, vna vero intro nauiget. Sic faciemus. Intrat itaque prima Chaerae
 triemis, super constraro rentotium velis Babyloniciis circumamictum gerens.
 Quae ut appulit, torus portus hominibus impletus est. Nam, per se plebs
 est res valde curiosa, rerumque nouarum sedula; tunc autem plures habet

τὴν σκηνὴν, ἐνδὸν ἐνόμιζον οὐκ ἀνθρώπων, ἀλλὰ Φόρτον εἶναι πολυτελῆ. καὶ ἄλλος ἄλλο τι ἱμαντεύετο, πάντα δὲ μᾶλλον, ἢ τὸ ἀληθὲς εἰκάζον. καὶ γὰρ ἦν ἄπιστον, ὡς ἀληθῶς ἦδη πεπισμένων αὐτῶν, ὅτι Χαιρέας τέθνηκε, ζῶντα δόξα καταπλεῖν, καὶ μετὰ τοσαύτης πολυτελείας. οἱ τε τῷ Χαιρέῳ γονεῖς οὐδὲ προσέσαν ἐκ τῆς οἰκίας. Ἑρμοκράτης δὲ ἐπολιτεύετο μὲν, ἀλλὰ πενθῶν, καὶ τότε εἰσῆκει μὲν, λανθάνων δέ. πάντων δὲ ἀπορούντων, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκεῖ τετακότων, αἰφνίδιον εἰλκύσθη τὰ παραπετάσματα. καὶ ᾤφθη Καλλιρρόη μὲν ἐπὶ χρυσοηλάτῃ κλίνῃ ἀνακειμένη, Τυρίαν ἀμπεχομένη πορφύρεαν, Χαιρέας δὲ αὐτῇ περικαθήμενος, σχῆμα ἔχων στρατηγῶ. οὔτε βροντὴ ποτε οὕτως ἐξέπληξε τὰς ἀκοάς, οὔτε ἀσραπὴ τὰς ὄψεις τῶν ἰδόντων, οὔτε θησαυρὸν εὐρών τις χρυσὸν τοσούτον ἐξεβόησεν, ὡς τότε τὸ πλῆθος, ἀπροσδοκῆτως ἰδὼν θέαμα λόγῳ κρείττον. Ἑρμοκράτης δὲ ἀνέπηδῃσεν ἐπὶ τὴν σκηνὴν, καὶ περιπτυσσάμενος τὴν θυγατέρα, εἶπε· Ζῆς, τέκνον, ἢ καὶ τοῦτο πεπλάνημα. Ζῶ, πάτερ, νῦν ἀληθῶς, ὅτι σε τεθέαμαι. Δάκρυα πᾶσιν ἐχέιτο μετὰ χαρᾶς. μετὰξὺ δὲ Πολύχαρμος ἔτι καταπλεῖ ταῖς ἄλλαις τριήρεσιν. ἄλλος γὰρ ἦν πεπιστευμένος τὸν ἄλλον εὖλον 20 ἀπὸ Κύπρου, διὰ τὸ μηκέτι Χαιρέαν ἄλλω τινὶ σχολάζειν δύνασθαι, πλὴν Καλλιρρόῃ μόνῃ. ταχέως δὲ ὁ λιμὴν ἐπληρῆτο, καὶ ἦν ἐκεῖτο τὸ σχῆμα τὸ μετὰ τὴν ναυμαχίαν τὴν Ἀττικὴν. καὶ

bant concursus rationes. Ad tentorii adspectum, merces intus esse pretiosas, coniciebatur, aliusque aliud quid augurabatur, sed omnes alia omnia potius, quam verum. Absconum enim erat, putare illos, qui certo credebant obuisse Chaerean, eundem viuum cum nauibus tantaque magnificentia in patriam redire. Chaereae parentes ne domo quidem prodierant. Hermocrates aderat quidem, ut magistratus et rector rerum gerendarum, sed in iustu; adstabat quidem, sed latens. Omnes autem quum dubii oculis eodem defixis haerent, conspecti sunt, subito leuatis velis, tam Callirhoë super aureo toro reposita, et Tyriam purpuram induta; quam Chaereas ipsi assidens habitu imperatorio. Neque tonitru sic aures vnquam perculit, neque fulgur oculos videntium, neque inuento quis auri accruo tam exclamauit, ut tum plebs, viso spectaculo, quod omnem sermonem superat. Hermocrates autem exiit in tentorium, et amplexus filiam: Viuis, ait, o mea? an etiam hoc illudor? Viuo, pater, nunc reuera, quandoquidem te video. Lacrymae cum gaudio fluebant omnibus. Interim succedebat Polycharmus cum triremibus iuxta nauigans, cui classem omnem a Cypro Chaereas, proniū Callirhoae vacare valens, commendauerat. Breui replebatur portus, eratque eadem species, ac post naualem cum Atheniensibus pugnam. Nam

11. περικαθήμενος.

17. νῦν ἀληθῶς.

18. ἐπικαταπλεῖ.

19. αὐτὸς γὰρ, vel ὅπως γὰρ.

αὐται γὰρ αἱ τριήρεις ἐκ πολέμου κατέπλεον ἐστρωμέναι, χρη-
 σάμεναι Συρρακυσίῳ στρατηγῷ. συνεμύχθησαν δὲ αἱ Φωναὶ τῶν
 ἀπὸ τῆς θαλάσσης τοὺς ἀπὸ γῆς ἀσπαζομένων, καὶ πάλιν ἐκεί-
 νων τοὺς ἐκ θαλάσσης. εὐφημίας τε καὶ ἔπαινοι καὶ συνευχαί
 πυκναὶ παρ' ἀμφοτέρων πρὸς ἀλλήλους. ἦκε δὲ καὶ ὁ Χαιρέας
 πᾶτῆρ, λιποψυχῶν ἐκ τῆς παραδόξου χαρᾶς. ἐπεκλύοντο δὲ
 ἀλλήλοισι συνίφθοι καὶ συγγυμνασαί, Χαιρέαν ἀσπᾶσασθαι
 θέλοντες, Καλλιρρόην δὲ αἱ γυναῖκες. ἔδοξε δὲ ἔτι καὶ αὐταῖς
 Καλλιρρόην γεγονέναι, ὥστε ἀληθῶς εἶπες ἂν, αὐτὴν ὁρᾶν τὴν
 Ἀφροδίτην ἀναδυομένην ἐκ τῆς θαλάσσης. προσελθὼν δὲ Χαι-
 10 ρέας Ἑρμοκράτει καὶ τῷ πατρί. Παραλάβετε, ἔφη, τὸν πλῆτον
 τῷ μεγάλῃ βασιλείῳ. Καὶ εὐθὺς ἐκέλευσεν ἐκκομίζεσθαι ἀρ-
 γύριον καὶ χρυσὸν ἀναρίθμητον. εἶτα ἐλέφαντα, καὶ ἥλεκτρον,
 καὶ ἰσθῆτα, καὶ πᾶσαν ὕλης τέχνης τε πολυτέλειαν ἐπέδειξε
 Συρρακυσίοις, καὶ κλίνην, καὶ τράπεζαν τῷ μεγάλῃ βασιλείῳ.
 ὥστε ἐνεπλήσθη πᾶσα ἡ πόλις, ὅχως ὡς πρότερον, ἐκ τῶν πολέμων
 τῷ Σικελικῷ, πεινίας Ἀττικῆς, ἀλλὰ, τὸ καινότερον ἐν εἰρήνῃ,
 λαφύρων Μηδικῶν.

ζ. Ἀθρόον δὲ τὸ πλῆθος ἀνεβόησεν. Ἀξιοῦμεν εἰς τὴν ἐκ-
 κλησίαν. ἐπιθύμην γὰρ αὐτοὺς καὶ ἰδεῖν καὶ ἀκῶσαι. λόγος δὲ 2α

hae triremes quoque coronatae sub duce Syracusano ex bello redibant. Mixtae voces e mari salutantium eos, qui in terra erant, et horum vicissim salutantium eos, qui e mari adueniebant. Densa bona verba, et praeconia, et communia vota ab utrisque. Veniebat etiam Chaereae pater, ob insperatum gaudium animo delinquens. Iuvenes, qui cum Chaerea adoleuerant, et gymnasia frequentauerant, eum salutare cupidi sese quasi obruentes adfluebant. Similiter cum mulieribus erga Callirrhoën comparatum erat. Haec etiam pulchrior illis videbatur euasisse, ut vere diceret videre Venerem e solo emergentem. Inuadit Chaereas Hermocratem et patrem, et: Accipite, ait, magni regis opes. Aurique statim et argenti tantam iussit effecti copiam, ut enumerari non posset; porro ebur, et electrum, et vestes, et omnem materiae artisque magnificentiam ostendit Syracusanis, et lectum mensamque magni regis. Adeoque plena fiebat vrbis tota, non, ut ante ex bello, paupertate Attica, sed, quod inauditum et mirabilissimum sit, in pace manubiis Medicis.

7. Turba vero vna omnis conferrim voce clamabat: Habeamus concionem. Cupiebant nempe et videre et audire. Plenum dicto citius theatrum

1. πειλύνε.

3. Forte potest ἀπὸ γῆς se tuēri. malim tamen ἀπὸ γῆς.

ib. Abresch. Dil. Th. p. 616. cum Reisk. legit τὴν ἐκ γῆς, sed rectum putat τὴν ἐκ θαλάσσης.

6. ἐπεκλύοντο. conf. p. 188. 14.

8. ἔτι καλλίων.

16. ὅχως.

19. ἄξιον.

ib. Possit etiam scribi Ἀπώμεν. B.

Θάττον ἐπληρώθη τὸ θέατρον ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν. εἰσελ-
 θόντος δὲ μόνῃ Χαιρέῃ, πᾶσαι καὶ πάντες ἐπιβόησαν· Καλλιρρόην
 παρακάλεῖ. Ἑρμοκράτης δὲ καὶ τῷτο ἐδημαγώγησεν, εἰσάγων
 καὶ τὴν θυγατέρα. πρῶτον οὖν ὁ δῆμος, εἰς τὸν οὐρανὸν ἀπο-
 βλέψας, εὐφῆμει τοὺς θεοὺς, καὶ χάριν ἡπίσατο μᾶλλον ὑπὲρ
 τῆς ἡμέρας ταύτης, ἢ τῆς τῶν ἐπνικίων. εἶτα ποτὲ μὲν ἐσχίζον-
 το, καὶ οἱ μὲν ἄνδρες ἐπῆνυν Χαιρέαν, αἱ δὲ γυναῖκες Καλλιρρόην,
 ὅτε δ' αὖ πάλιν ἀμφοτέρως κοινῇ. καὶ τοῦτο ἐκείνοις ἥδιον ἦν.
 Καλλιρρόην μὲν οὖν, ὡς ἂν ἐκ πλῆ καὶ ἀγωνίας, εὐθέως ἀσπα-
 10 σάμενεν τὴν πατρίδα ἀπήγαγον ἐκ τῆς θεάτρῃ. Χαιρέαν δὲ κατ-
 εἶχε τὸ πλῆθος, ἀκοῦσαι βυλόμενον πάντα τὰ τῆς ἀποδημίας
 διηγήματα. καὶ κείνος ἀπὸ τῶν τελευταίων ἤρξατο, λυπεῖν οὐ
 θέλων ἐν τοῖς πρώτοις καὶ σκυθρωποῖς τὸν λαόν. ὁ δὲ δῆμος
 ἐνεκελεύετο· Ἐρωτώμενος ἀνῶθεν ἄρξαι, πάντα ἡμῖν λέγε. μη-
 δὲν παραλίπῃς. Ὡς οὖν Χαιρέας, ὡς ἂν ἐπὶ πολλοῖς τῶν οὐ
 κατὰ γνώμην συμβάντων αἰδούμενος. Ἐρμοκράτης δὲ ἐφῆ·
 Μηδὲν αἰδέσθῃς, ὦ τέκνον, καὶ λέγῃς τι λυπηρότερον, ἢ μικρότερον,
 ἡμῖν. τὸ γὰρ τέλος, λαμπρὸν γινόμενον, ἐπισκοπεῖ τοῖς προτέ-
 20 ροις ἅπασι. τὸ δὲ μὴ ῥῆθῃν ὑπόνοιαν ἔχει χαλεπωτέραν ἐξ αὐ-
 τῆς τῆς σιωπῆς. πατρίδι λέγεις καὶ γονεῦσιν, ὧν ἰσόρροπος ἡ
 πρὸς ἀμφοτέρως ὑμᾶς φιλοσογία. τὰ μὲν οὖν πρῶτα τῶν διη-
 γημάτων ἤδη καὶ ὁ δῆμος ἐπίσταται· καὶ γὰρ τὸν γάμον ὑμῶν

virisque et mulieribus, omnesque illi et illae, quum solus intrasset Chae-
 reas, etiam ut Callirrhoë arcesceretur, magna voce hortabantur. Hermocra-
 tes sane, pro popularitate sua, etiam in hoc palpatum est vulgo, quod filiam
 in theatrum induceret. Tum primum quidem populus, oculis in coelum
 fixis, praedicabat deus, gratiamque norat magis huius, quam triumphalis
 diei. Dein nunc scindebantur, ut viri Chaeream laudarent, foeminae Cal-
 lirrhoën, nunc rursus utrosque simul celebrarent. Idque ambobus erat
 gratius. Callirrhoën quidem, ut e navigatione miraeque variorum affectuum
 vicissitudine delassatam, statim, postquam patriam salutauerat, domum dedu-
 cunt. Chaeream vero detinebat concio, totam itineris et absentiae ratio-
 nem scire cupida. Incipiebat igitur ille a postremis, nolens populum reci-
 tatione priorum casuum, sed tristium, affligere. Populus autem instabat:
 Rogatus a principio ordire. Dic nobis omnia. Praetermitte nihil. Chae-
 reas pudore mulorum, quae praeter voluntatem ipsi euenerant, cessare.
 Sed Hermocrates: Pudore hic opus non est, fili, etiamsi dicas aliquid tri-
 stis, aut humilioris. Finis enim splendidus factus ista priora omnia obum-
 brat. Etiam quod indictum ex ipso silentio suspicionem habet grauiorem.
 Patriae dicis et parentibus, quorum aequalis in ambo vos est animi propen-
 sio. Primos quidem euentus iam nouit populus. Nuptias enim ipse vestras

6. Aut hic ὅτε leg. aut l. 8. πόντε.

8. εἶον ἦν. Καλλιρρόην.

17. μικρότερον.

αὐτὸς ἐξευξε. τὴν τῶν ἀντιμνηστευομένων ἐπιβλήν εἰς ψευδῆ
 ζηλοτυπίαν, ἀκαίρως ἐπληξας τὴν γυναῖκα, πάντες ἔγνωσαν,
 καὶ ὅτι δόξασα τιθάναι πολυτελῶς ἐκδεύθη. σὺ δὲ, εἰς φόνον
 δίκην ὑπαχθεὶς, σεαυτοῦ κατεψήφισω, συναποθανεῖν θέλων τῇ
 γυναικί. ἀλλ' ὁ δῆμός σε ἀπέλυσεν, ἀκούσιον ἐπιγνοὺς τὸ συμβ-
 βάν. τὰ δὲ τῶν ἐφεξῆς ἡμῖν ἀπάγγελον, ὅτε Θέρων ὁ τυμ-
 βεύχος, νυκτὸς τὸν τάφον διασκάψας, Καλλιρρόην, ζῶσαν
 εὗρων, μετὰ τῶν ἐνταφίων ἐνέθηκε τῷ πειρατικῷ κέλῃτι, καὶ εἰς
 Ἰωνίαν ἐπώλησε. σὺ δὲ, κατὰ τὴν ζήτησιν τῆς γυναικὸς ἐξελ-
 θὼν, αὐτὴν μὲν οὐχ εὗρες, ἐν δὲ τῇ θαλάσῃ τῷ πειρατικῷ ἰο-
 πλοῖω περιπεσὼν, τοὺς μὲν ἄλλους λησὰς τιθνεύτας κατέλαβες
 ὑπὸ δόψης, Θέρωνα δὲ μόνον ἐτι ζῶντα εἰσήγαγες εἰς τὴν ἐκκλη-
 σίαν. κακῆϊνος μὲν βασανισθεὶς ἀνισκολοπίσθη. τριῆρη δὲ
 ἐξέπειμψεν ἡ πόλις καὶ πρεσβευτὴν ὑπὲρ Καλλιρρόης. ἐκύσιος
 δὲ συνεξέπλευσέ σοι Πολύχαρμος ὁ φίλος, ταῦτα ἴσμεν· σὺ δὲ
 ἡμῖν διήγησαι τὰ μετὰ τὸν ἐκπλὺν συνενεχθέντα τὸν σὸν ἐντεῦθεν.
 Ὁ δὲ Χαίρεας ἐνθεν ἰλὼν διηγείτο· Πλεύσαντες τὸν Ἰώνιον ἀσφα-
 λῶς, εἰς χωρίον κατήχθημεν ἀνδρὸς Μιλησίᾳ, Διονυσίᾳ τοῦνομα,
 πλῆτῳ καὶ γένει καὶ δόξῃ πάντων Ἰόνων ὑπερέχοντος. οὗτος δὲ,
 ὁ παρὰ Θέρωνος Καλλιρρόην ταλάντῳ πριάμενος. μὴ φοβηθῆτι. 20
 οὐκ ἐδύλευσιν. εὐθύς γὰρ τὴν ἀργυρωνήτην αὐτῇ δέσποιναν

iunxit. Riualium in procando tuorum insidias, per quas iniecta tibi aemu-
 latione vana intempestive uxorem feriisti, omnes novimus, et quod illa
 mortua habita splendide fuerit sepulta, tuque auctor caedis dictus te ipse
 condemnaueris, cupidus vxori commori, populus autem te absoluerit, facto
 ignito inuoluntario. Etiam quae deinceps consecuta, noluis annuciata:
 ut Thero sacrilegus, effracto noctu monumento, Callirrhoen inuentam viuam
 cum mundo et gaza sepulchrali piratico celoci imposuerit, et in Ioniam
 vendiderit, tu vero egressus ad requirendam uxorem, ipsam quidem non
 inueneris, sed incidens in mari in piraticum nauigium caeteros latrones siti
 extinctos deprehenditis praeter Theronem. Quem viuum introduxisti in
 concionem, vbi tortus ille tandem palo suffixus est. Vrbs deinde triremem
 emisit et legationem pro Callirrhoë, et sponte tibi praeficit comitatum Poly-
 lycharmus enauiganti: haec omnia novimus. Tu vero narra nobis, quae
 post tuam hinc enauigationem acciderunt. Narrabat inde orsus Chaereas
 sic: Traiecto feliciter Ionio, appulimus in agros viri Milesii, Dionysii nomi-
 ne, opibus, et genere, et gloria omnibus Ionibus antecellentis. Hic erat
 ille, qui talento Callirrhoen a Thero redemerat. Ne timeatis, illa, non
 seruiit. Nam statim venaliciam suam fecit heram, eamque amator noluit

1. Puto legendum τὴν τε τῶν ἐντ.
 — καὶ ὡς ἀκαίρως (vel καιρῶς) ἔ. — B.
 2. Post ζηλοτυπίαν excidit ἔ.

9. Ἰωνίαν.

14. πρεσβευτὴν.

21. ἀργυρωνήτην, αὐτὴν ἀργυρώμενην.

ἀπέδειξεν, καὶ ἐρῶν αὐτῆς βιάσασθαι οὐκ ἐτόλμησε τὴν εὐγενῆ. πέμψαι δὲ πάλιν εἰς Συρράκκας οὐχ ὑπέμεινεν, ἥς ἦρα. ἐπεὶ δὲ ᾤσθετο Καλλιρρόη κύβαν ἑαυτὴν ἐξ ἑμῶ, σῶσαι τὸν πολίτην ὑμῖν θέλῃσα, ἀνάγκην ἔσχε Διονυσίῳ γαμηθῆναι, σοφίζομένη τῷ τέκνῳ τὴν γονὴν, ἵνα ἐκ Διονυσίου δόξῃ γεγεννηκεία, καὶ τραφῇ τὸ παιδίον ἐπαξίως. τρέφεται γὰρ ὑμῖν, ἄνδρες Συρράκκαιοι, πολίτης ἐν Μιλήτῳ; πλῆσιον ὑπ' ἀνδρὸς ἐνδόξου. καὶ γὰρ ἐκεῖναι τὸ γένος ἐνδόξον Ἑλληνικόν. μὴ φθορήσωμεν αὐτῷ μεγάλης κληρονομίας. ταῦτα μὲν οὖν ἔμαθον ἔργα.

- 10 η. Τότε δὲ καταχθεις ἐν τῷ χωρίῳ, μόνην εἰκόνα θεασάμενος ἐν ἱερῷ, ἐγὼ μὲν εἶχον ἀγαθὰς ἐλπίδας. νύκτωρ δὲ Φρύγες λησάι, καταδραμόντες ἐπὶ θάλασσαν, ἐνέπρησαν μὲν τὴν τριῆρη, τοὺς δὲ πλείους κατέσφαξαν, ἐμὲ δὲ καὶ Πολύχαρμον θήσαντες, ἐπώλησαν εἰς Καρίαν. Θρήνον ἐξέερρῃξεν ἐπὶ τῷ τοῖς τὸ πλῆθος. εἶπε δὲ Χαιρέας· Ἐπιτρέψατε ἑμοὶ τὰ ἐξῆς σιωπᾶν. σκυθρωπότερα γὰρ ἐστὶ τῶν πρώτων. Ὁ δὲ δῆμος ἐξεβόησε· Λέγε πάντα. Καὶ ὃς ἔλεγεν· Ὁ πριάμενος ἡμᾶς, δοῦλος Μιθριδάτῃ, στρατηγοῦ Καρίας, ἐκέλευσε σκάπτειν ὄντας πεπιδμημένους. ἐπεὶ δὲ τὸν δεσμοφύλακα τῶν δεσμοτῶν ἀπέκτεινάν τινες, ἀνασauerωθῆναι πάντας ἡμᾶς Μιθριδάτης ἐκέλευσε. 20 καὶ γὰρ μὲν ἀπηγόμην. μέλλων δὲ βασανίζεσθαι Πολύχαρμος εἶπε μὲν τοῦτομα, καὶ Μιθριδάτης ἐγνώρισε. Διονυσίῳ γὰρ ξένος

quidem vi cogere, rursus tamen amatam remittere in Siciliam a se non impetrauit. Quum vero sentiret Callirrhoe se de me gravidam, cupiens servare vobis ciuem, necesse habuit Dionysio nubere, falsam astute confingens pueri generationem, ut ipsa videretur ex Dionysio concepisse, et infans condigne educaretur. Cuius enim vobis, viri Syracusani, Miletii diues, altus a viro illustri, crescit. Nam ei quoque genus illustre Graecum. Ne magnam illi haereditatem inuideamus. Haec ego postea didici facta.

8. Sed ut eo regrediar, appulsus in agro istoc, Callirrhoe's imagine tantum in templo quodam conspecta, habebam bonam spem, verum latrones noctu deuolantes ad mare triremem incenderunt, occiderunt plurimos, et me cum Polychanno vinctum in Cariam vendiderunt. Erupit ad haec in lamentationes corona. Tum Chaereas: Permittite mihi, ait, tacere, quae deinceps acciderunt. Sunt enim his primis multo tristiora. Sed populus magno clamore poscebat omnia. Sic ergo noster continuat: Qui nos emerat seruus Mithridatis, Cariae praefecti, iussit catenatos terram fodere. Quia vero custodem carceris de nexis quidam occiderant, iussit Mithridates omnes nos in crucem agi. Iam ducebar, iam in subeundo eram supplicio, quum Polycharmus meum nomen extulit, quod agnouit Mithridates. Nam ho-

7. πλῆσιον.

20. εἶπε μὲν τοῦτομα. At Polycharmus non Chaereae, sed Callirrhoe's, nomen pronuntiauerat. Vid. p. 66. B. Sed

alia quoque in hac narratione a superioribus discrepant. B.

ιδ. ἀπὲρ μὲν.

γενόμενος ἐν Μιλήτῳ, Χαίρειν θάπτομένην παρῇν. πυθομένη γὰρ Καλλιρρόην τὰ περὶ τὴν τριῆρη καὶ τοὺς λησᾶς, καὶ μὲ δέξασα τιθᾶναι, τάφον ἔχωσέ μοι πολυτελῆ. ταχέως ἂν ὁ Μιθριδάτης ἐκέλευσε καθαίρειθῆναί με τῷ σαυροῦ, σχεδὸν ἤδη πέρας ἔχοντα, καὶ ἔσχεν ἐν τοῖς Φιλτάτοις. ἀποδοῦναι δέ μοι Καλλιρρόην ἔσπευδε, καὶ ἐποίησέ με γράψαι πρὸς αὐτήν. ἀμελεία δὲ τῷ διακονομένῳ, τὴν ἐπιστολὴν ἔλαβεν αὐτὴν Διονύσιος. ἐμὲ δὲ ζῆν οὐκ ἐπίστευεν, ἐπίστευσε δὲ Μιθριδάτην ἐπιβλεῦειν αὐτοῦ τῇ γυναικί. καὶ εὐθύς, αὐτῷ μορχίαν ἐγκαλῶν, ἐπέστελλε βασιλεῖ. βασιλεὺς δὲ ἀνδρόεξατο τὴν δίκην, καὶ πάντας ἐκάλεσε πρὸς αὐ- 10 τόν. οὕτως ἀνέβημεν εἰς Βαβυλῶνα. καὶ Καλλιρρόην μὲν Διονύσιος ἄγων, περιβλεπτον ἐποίησε κατὰ τὴν Ἑστίαν ὅλην θαυμάζομένην. ἐμὲ δὲ Μιθριδάτης ἐπηγάγετο. γενόμενοι δὲ ἐκεῖ μεγάλην ἐπὶ βασιλείῳ δίκην εἵκομεν. Μιθριδάτην μὲν οὖν εὐθύς ἀπέλυσεν, ἐμοὶ δὲ καὶ Διονυσίῳ διαδικασίαν περὶ τῆς γυναικὸς ἐπήγγειλε, Καλλιρρόην παραθέμενος ἐν τῷ μεταξὺ Στατείῳ τῇ βασιλίδι. ποσάκις, ἄνδρες Συρρακῆσιοι, δοκεῖτε, θάνατον ἐβ- λευσάμην, ἀπερριγμένος τῆς γυναικὸς, εἰ μὴ με Πολύχαρμος ἔσωσεν, ὁ μόνος ἐν πᾶσι φίλος πιστός. καὶ γὰρ βασιλεὺς ἡμελῆ- 20 και τῆς δίκης, ἔρωτι Καλλιρρόης φλεγόμενος. ἀλλ' οὔτε ἐπισθεν, οὐδὲ ὕβρισεν. εὐκαίρως δὲ Αἴγυπτος ἀποσᾶσα βαρὺν ἐκίνησε πόλεμον, ἐμοὶ δὲ μεγάλων ἀγαθῶν αἴτιον. Καλλιρρόην μὲν γὰρ

spes Dionysii factus Mileti interfuerat meo funeri. Edosta nempe de triremi et latronibus, et arbitrata me obisse, Callirrhoe rumulum ibi mihi splendidum egressit. Mithridates itaque celeriter tolli de cruce me iubet, tantum non in extremo vitae confinio haerentem, habuitque postmodum in amicit- fimis; et studiosus Callirrhoën mihi reddere permouit, ut ad eam scriberem. Sed incuria epistolam deferentis accepit eam Dionysius. Isque me vivere non credidit, sed contra credidit, uxori suae Mithridaten insidiari, eumque statim literis apud regem insinulauit adulterii. Rex omnes ad se, suscepta cognitione, exciuit. Sic adicendimus Babylonem. Dionysius quidem Cal- lirrhoën, secum ducens, tota Asia celebrari et decantari ob formam fecit. Me vero Mithridates secum trahebat. Ibi ut fuimus, magnam sub rege iudice causam diximus. Mithridatem quidem rex statim abtoluebat: inter me vero et Dionysium promisit se cogniturum de uxoris possessione. Callir- rhoën interim apud Statiram reginam deponit. Quoties putatis, viti Syra- cusan, me morrem mihi parauisse, ab uxore seiugem, nisi me Polycharmus, solus inter omnes fidus amicus, seruasset. Nam et rex negligebat diiudica- tionem, amore Callirrhoës accensus; verum neque permouit, neque conta- minauit. Interim opportune deficiens Aegyptus graue bellum mouit; cui tamen magna bona debeo. Callirrhoën enim regina secum duxit. Ego vero

14. Pro ἂν quod Cocchiuss ex con- dum ex margine δ βασιλεὺς. Non id- iectura sua in textum recepit, lega- tellexit comprehendendam scripturam.

ἡ βασιλις ἐπήγετο. ψευδῇ δὲ ἀκούσας ἀγγελίαν ἐγὼ, φῆσαν-
 τός τινος, ὅτι Διουσίῳ παρεδόθη, θέλων ἀμύνασθαι βασιλεία,
 πρὸς τὸν Αἰγύπτιον αὐτομολήσας, ἔργα μεγάλα διαπραξάμενη.
 καὶ γὰρ Τύρον, δυσάλωτον οὔσαν, ἐχειρωσάμενη αὐτός, καὶ
 ναύαρχος ἀποδείχθεις κατεναυμάχησα τὸν μέγαν βασιλεία, καὶ
 Ἀράδῃ κύριος ἐγενόμην, ἐνθα καὶ τὴν βασιλίδά, καὶ τὸν πλῆτον,
 ὃν ἐωρέκατε, βασιλεὺς ἀπέθιτο. ἐδυνάμην οὖν καὶ τὸν Αἰγύ-
 πτιον ἀποδείξαι πάσης τῆς Ἀσίας δεσπότην, εἰ μὴ χωρὶς ἐμῶ
 μαχόμενος ἀνῆρέθῃ. τὸ δὲ λοιπὸν Φίλον ὑμῖν ἐποίησα τὸν μέγαν
 10 βασιλεία, τὴν γυναῖκα δωρησάμενος αὐτῷ, καὶ Περσῶν τοῖς ἐντι-
 μοτάτοις μητέρας τε καὶ ἀδελφάς καὶ γυναῖκας καὶ θυγατέρας
 πέμψας. αὐτὸς δὲ Ἕλληνας τοὺς ἀρίστους, Αἰγυπτίων τε τοὺς
 θείοντας, ἤγαγον ἐνθάδε. ἐλεύσεται καὶ ἄλλος σόλος ἐξ Ἰω-
 νίας ὑμέτερος. ἄξει δὲ αὐτὸν ὁ Ἑρμοκράτης ἔκγονος. Εὐχαὶ
 παρὰ πάντων ἐπὶ τούτοις ἐπηκολούθησαν. καταπαύσας δὲ τὴν
 βοὴν Χαιρέας εἶπεν· Ἐγὼ καὶ Καλλιρρόη χάριν ἔχομεν ἐφ' ὑμῶν
 Πολυχάρμῳ τῷ Φίλῳ. καὶ γὰρ εὖνοιαν ἐπεδείξατο καὶ πίστιν
 ἀληθευτάτην πρὸς ἡμᾶς. καὶ ὑμῖν δοκῇ, δῶμεν αὐτῷ γυναῖκα
 τὴν ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν. προῖκα δὲ ἔξει μέρος τῶν λαφύρων.
 20 Ἐπευφώμησεν ὁ δῆμος· Ἀγαθῷ ἀνδρὶ, Πολυχάρμῳ, Φίλῳ
 πιστῷ, ὁ δῆμός σοι χάριν ἐπίσται. τὴν πατρίδα εὐηγέτηκας,
 ἄξιός Ἑρμοκράτης καὶ Χαιρέας. Μετὰ ταῦτα πάλιν Χαιρέας
 εἶπε· Καὶ τοὺςδε τοὺς τριακοσίους, Ἕλληνας ἄνδρας, στρατὸν
 ἐμὸν ἀνδρεῖον, δέομαι ὑμῶν, πολίτας ποιήσατε. Πάλιν ὁ δῆμος

falsa cuiusdam relatione deceptus, Dionysio traditam eam perhibentis, vicisci regem cupidus transfugi ad Aegyptium. Vbi magnas res gessi, et Tyrum, urbem expugnari difficilem, ipse cepi, et constitutus nauarchus mari magnum regem deuici, et Arado potitus fui, vbi reginam cum opibus, quas vidistis, rex deposuerat. Potuissem sic Aegyptium facere totius Asiae dominum, nisi pugnans ille seorsim a me cecidisset. Ego tum vobis beneuolum porto feci regem, redonata vxore, et remissis Persarum nobilissimo cuique suis aut matribus, aut fororibus, aut vxoribus, aut filiabus. Graecorum autem optimos et Aegyptiorum voluntarios huc adduxi. Veniet et alia vestra classis ex Ionia, quam ducet Hermocratis nepos. Sequebantur haec verba vniuersorum vota, cum ingenti clamore. Quem vt sedauerat Chaereas: Ego, ait, et Callirrhoe coram vobis gratiam habemus amico Polycharmo. Nam beneuolentiam et fidem sincerissimam erga nos ostendit, et, si vobis videtur, in matrimonium demus ipsi meam sororem, dotemque habeat partem manubiarum. Acclamauit bona verba: Populus bono viro Polycharmo, amico fido, gratiam tibi nouit. Patriam beneficiis demeruisse, dignus Hermocrate et Chaerea. Post haec Chaereas: Hos trecentos, ait, fortem meum exercitum, rogo vos, ciues facite. Iterum annuit cum cla-

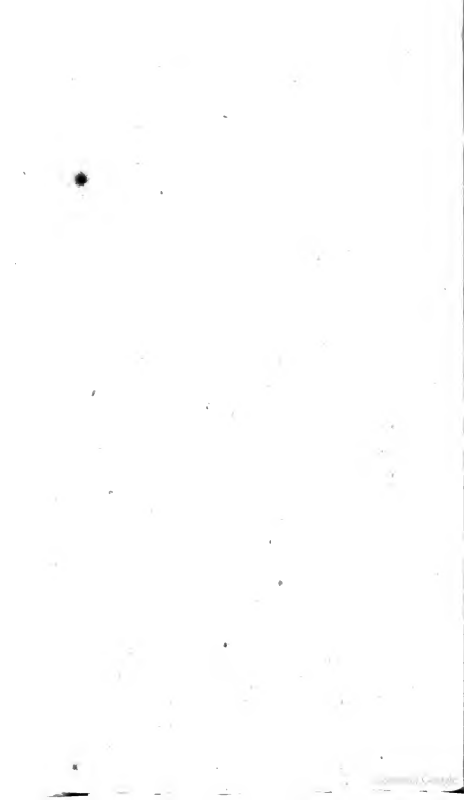
ἐπαβόησεν· Ἀξιοί μεθ' ἡμῶν πολιτεύεσθαι. χειροτονεῖσθω ταῦτα. Ψήφισμα ἐγράφη, καὶ εὐθὺς ἐκείνοι καθίσαντες, μέρος ἦσαν τῆς ἐκκλησίας. Καὶ Χαιρέας δὲ ἐδωρῆσατο τάλαντον ἐκάστῳ. τοῖς δὲ Αἰγυπτίοις ἀπέειπε χώραν Ἐρμοκράτης, ὥστε ἔχειν αὐτοὺς γινεσθαι. ἕως δὲ ἦν τὸ πλῆθος ἐν τῷ θεάτρῳ, Καλλιρρόη, πρὶν εἰς τὴν οἰκίαν εἰσελθεῖν, εἰς τὸ τῆς Ἀφροδίτης ἱερὸν ἀφικέται· λαβομένη δὲ αὐτῆς τῶν ποδῶν, καὶ ἐπιθεῖσα τὸ πρόσωπον, καὶ λύσασα τὰς κόμας, καταφιλοῦσα· Χάρις σοί, φησὶν, Ἀφροδίτη. πάλιν γάρ μοι Χαιρέαν ἐν Συρρακούσαις ἐδειξας, ὅπῃ καὶ παρθένος εἶδον αὐτὸν, σὴ θελούσης. οὐ μὲν φομάί σοι, δέσπονα, ἰοπερὶ ὧν πίπτονθα. ταῦτα εἰμαρτό μοι. δέομαί σε, μηκέτι με Χαιρὲν διαζεύξης, ἀλλὰ καὶ βίον μακάριον, καὶ θάνατον κοινὸν κατάνυσσον ἡμῖν. Τοσάδε περὶ Καλλιρρόης συνέγραψα.

Χαρίτωνος Ἀφροδισιεύς τῶν περὶ Χαιρέαν καὶ Καλλιρρόην

Ἡ λόγων τέλος.

more populus: Digni sunt, qui eadem nobiscum ciuitate vrantur. Itur in suffragia. Scriptum decretum. Et ex continenti trecenti illi confidentes pars erant concionis, a Chaerea talento quisque donatus. Aegyptiis vero Chaereas agrum dabat colendum. Interini, dum in theatro est multitudo, Callirrhoe, priusquam domum intraret, in templum Veneris contenderat; eiusque pedes amplexa, et innixa vultu, comisque solutis, osculata: Venus, ait, tibi graria. Rursus enim Chaeream mihi Syracusis ostendisti, vbi etiam virgo illum tua voluntate videbam. Non incuso te, domina, propter ea, quae passa fui. Erant illa mihi destinata. Potro ne me diuellas a Chaerea, precor, vitamque nobis felicem, et mortem annue communem. Tantum de Callirrhoe conscripsi.

Charitonis Aphrodisiensis librorum octo de Chaerea et Callirrhoe finis.

IACOBI PHILIPPI D'ORVILLE
ANIMADVERSIONES
IN
CHARITONEM APHRODISIENSEM.

LIBRI PRIMI CAPVT PRIMVM.

P. I. V. I. **X**αρίτων] Apud Graecos nomen vſitatiffimum. Notiffimus *Chariton Agragantinus*, amicus ille *Menalippi*, de quo apud *Athenaeum* L. 13. C. 8. p. 602.

Θεός ἀγαθῆς ἡμετέρας φιλότατος
Εὐδαίμων Χαρίτων καὶ Μενάλιππος ἴδν.

Inter Romanos haud minus frequens cognomen fuit *Charito*. Tb. *Reineſius* in *Eponymologico* circiter triginta recenſet: quibus totidem ex iſdem ſontibus et aliunde facile adiici poſſent. Vnicum in lucem protraham ex *Antiquo Lapide* apud me:

D. M.
A. SEPTICIVS. HERMOGENES
HOSTILIAE. SECVNDAE. LO
CVM. TERRAE. INTRANTIBVS
PARTE. LAEVA. L. P. III. L. P. VII
DONAVIT. CVL ITVM. AMBITVM
DEDIT. TVNC. HOSTILIA
SECVNDA. HOSTILIAE. CHA
RITENI. FILIAE. SVAE. FECIT
ET. SIBI. ET. HOSTILIO. CHARI
TONI. ET. LIBERTIS. SVIS. POST. EOR

Apud neminem vero veterum Noſtri *Charitonis* mentio exſtat, licet alii ſcriptis quidem clari memorentur *Charitones*. Cl. *Galeno* T. II. p. 451. περὶ Ἀντιόχων, tangitur *Chariton* quidam, cui cognomen fuit ὀχλαγωγός. Bern. vero *Montefalconius* in *Bibliotheca MSSorum* T. II. p. 735. teſtatur, in *Parifienſi Bibliotheca* inueniri *Charitonis Medici* commentationem de *Trachifcis* et aliis, cuius iam meminit *Conr. Geſnerus*. Idem certe cum eo, quo vſus eſt Cl. *Salmaſius* in multis *Plinianorum Exercitationum* locis, et *Du Cangius* in *Lexico Graecitatis mediae*. Inter *Eccleſiaſticos* etiam huius nominis occurrunt *Scriptores*. Sed nullus inter hos eſt, ad quem vlla probabilitate hoc opus referri queat.

P. I. V. I. Ἀφροδιτεύς] *Aphrodisiades* vrbes plurimae a *Steph. Byzant.* et aliis commemorantur. Inter ipſas vero celebritate praeminet *Aphrodisias* in confiniis *Lydiae* et *Cariae*, et huius aliquando regionis metropolis habita: antea Μεγάλη πόλις, Νύνη et Ασάγων πόλις dicta.

Non pauci numi *Aphrodisiados* exhibentur a *Nic. Fr. Haimo* in *Theſ. Britanni*. T. II. p. 93. quos merito ad vnam eandemque urbem ex typorum ſimilitudine reſert. Verum non definit, ad quam *Aphrodisiadum* ſpectaſſe cenſuerit.

Ioann. Valens plurima numiſmata recenſet ſub Imperatoribus percuſſa ab *Aphrodiſienſibus*, p. 194. *Gracc. Imperator*, quos reſert ad *Cariae* urbem. Et merito. Licet autem numi ab *Haimo* exhibitī ante *Caesarum* tempora ſignati ſint, tamen et hos ad *Caricum* oppidum retulerim. In vtriſque obſtinet orthographia Ἀφροδιεῖς. In vno quoque exhibetur fluuius Κόραμος, quem probabili coniectura Cl. P. *Wſſelingius* putat eundem cum *Cariae* fluuio *Orſino*, in vicinia *Maeandri*, a *Plinio* H. N. L. 5. C. 39. commemorato. vid. Virum doctiſſ. ad *Antonini Itiner*. p. 333.

Imperatorii autem numi ſine vllō dubio ad hanc *Cariae* urbem referendi: cum *Aphrodiſienſes* hi iam ab *I. Caesaris*, *M. Antonii* et *Auguſti* temporibus, horum et P. R. gratia floruerint, libertatemque ſeruauerint. Vnde *Plinio* *Aphrodiſienſes liberi* dicuntur. Quens fauorem in moneta teſtati fuerunt vſque ad *Valentinianum Seniore*, in cuius honorem numiſma ab *Aphrodiſienſibus* percuſſum habet *I. Valens* p. 176.

Et insigne huius rei testimonium exhibet *Aphrodisiense* illud monumentum ab *Edmundo Chishullo* publicatum in *Antiquis Asiaticis* p. 150. ex quo loco civitatis huius fata magnam partem cognoscere licet. In aliis etiam lapidibus *Aphrodisiados* mentio fit: quos omnes quoque non dubitarim *Caricas* vrbi contribuere: vt in *Cl. L. Ant. Muratorii Thes.* p. 1027. 2. ΑΡΙΣΤΕΑΣ ΚΑΙ ΠΑΠΙΑΣ ΑΦΡΟΔΕΙΣΙΕΤΕΣ. et 1027. 1. corruptissime in *Grutero* 870. 1.

ΘΚ
ΕΤΔΑΜΟΣ
ΚΑΣΤΟΡΟΣ
ΑΦΡΟΔΕΙΣΙΕΤΕΣ.

Nec dubium, quin ad hanc spectet Inscriptio ab eodem p. 153. corrupte et mutilate ex *Donii Cl.* 4. 13. repetita: licet in ea non *ἀφροδισιάς*, sed *ἀφροδισιός*, extitisse videatur. Quod eodem redit.

ΦΛ. ΖΗΝΩΝ. ΑΡΧΙΕΡΕΤΕΣ
ΚΑΙ. ΔΙΑΣΗΜΟΣ. ΑΦΡΟΔΙΣΙΕΤΕΣ
ΕΠΟΙΕΙ

vbi is fuisse *equus diadema* indicatur: non aliquid munus praeter *ἡγεμενώνην* gessisse, vt putat *Cl. V.* qui meliora edoceri potuisset a *Tb. Reinesio Cl.* 6. 28. et *H. Valesio* ad *Eusebii Eccl. Histor.* L. 9. 9. et *Ammian. Marcell.* 21. 16. vide Inscriptiōnem exhibitam ab *Cyriaco Anconitano*, p. 10. ab *Apiano* p. 499. a *Grutero* 464. 7. in *Monumentis Kempianis* p. 44. et denique bis repetitam a *Muratorio* p. 560. 1. et 567. 1. ita in alio monumento *κύριος ἡγεμενώνης, ἡγεμενός ἄριστος, πόλις ἐπὶ ἡγεμίας*, aliquanto minus digno titulo, celebratur in *Sponii Misc. Erud. Antiq.* p. 142. et aliis locis, vbi melius versu et explicatum inueneris, quam ap. *Muras.* 550. 1.

Denique ap. eundem *Muras.* occurrit p. 1026. 5. *Ἀσιάν Ἀφροδισιάς. Asiatica Aphrodisias.* Vbi Viro erudiro videtur rangi *Aphrodisias* in *Cilicia*. Et sane *Asiae* est haec regio. Sed ipse malim intelligere *Caricas* ciuitatem, et accipere *Ἀσιάν* ex *minore Asia*, ex oppositione *Europaeae* siue *Thracicae Aphrodisiados*. *Eunapius* p. 133. *Ὅσα τε ἐπὶ Ἀσίαν, διὰ τῆς καλλιμένης τῆς Ἀελας, ἐπὶ Κασταν καὶ Λυλαῶν τεινόμενα.* Quas duas vrbes imprudenter confudit *Fr. Orlandus*, in *Orbe Sacr. et Prof.* T. 1. p. 143.

Celebritas igitur huius *Aphrodisiados*, praecae caeteris cognominibus, ipsi praetogatiuum aliquam conciliat in vindicando, ceu ciue, hoc *Charitone*.

Sed et vero similis id fit, quandoquidem constat, hanc *Caricam* vrbe egregie literarum omne genus studiis floruisse. Plurimi namque *Aphrodisienses* scriptis noti commemorantur: inter quos sine controuersia *Caricas* haec vrbs plerosque sibi adseruerit. Ex. gr. *Suidas* recensitus *Ἀπολλωνίου Ἀφροδισιάδος, Ἀρχιερέως καὶ ἱστορικοῦ. γέγραφε Καρική. περὶ Τράλλων. περὶ Ὀρεσίου καὶ τῶν τελευτῶν αὐτοῦ.* Cur enim *Caricem* non adseueremus fuisse, qui de *Caricis*, patriae suae, rebus scripserit: qui de *Trallibus*, contermina vrbe, memoriae prodiderit: qui sit *Archierus*, quemadmodum ille *Plinius Zeno, Aphrodisiensis*, et vero similiter *Sacerdotium Veneris* hoc gesserit, in vrbe *Veneris* cultu famosa, quae inde et *Veneris ciuitas* *Corn. Tacito* dicitur *L. 3. Annal.* 61. et *Ἀφροδισιός πόλις* apud alios et *Suidam* in *Ἀσκληπιόδοτος*. Nam illa vrbs se *Veneris* sanctitate templi non minus iactabat, quam *Ephefus* sua se *Diana*, vel *Eryx* sua se *Veneri* efferebat, vt ipsi *Aphrodisienses* in monumento *Chisbulliano* gloriantur. Vnde haec *ἡγεμενώνην* vero similiter fuerit *Veneris*. Nam mares sacerdotes habuisse constat. vid. *Murator.* 157. 4. et iterum 160. 5. Vt adeo *Zenonem* et *Apollonium* hoc apice insignes fuisse ambos sit probabile.

Alexander autem ille *Aphrodisiensis* patriam hanc celebratissimam reddidit plurimis, ex parte etiamnum exstantibus, libris. Nec multum ambigendum de *Adrasto Aphrodisiensi, medico*, vel de *Xenocrate Aphrodisiensi*, nec de *Eusebio, Rhetore Aphrodisiensi*. De quibus praeclarum *I. Alb. Fabricii* opus de *Scriptoribus Graecis* consuli potest.

Denique et inde suspicari fas est, potissime in censum venire hanc *Aphro-*

Asiadem, quod auctor partem dramatis huius collocarit *Mileti* et *Prianae*, non ita remotis *Asiadiade* ciuitatibus. Quamuis hoc argumentum, si caeteris segregetur, per se parum, vel nihil, proficere esse valitum.

Quod vero *Cares* despectiores, nihil *Nostrium* deprefferit. *Herodotus Halicarnassus* oriundus et tot alia ingenia: item *Artemisa*, et eius in marium *Mausolum* magnifica pietas, satis a contemptu vindicant hanc regionem. Vnde merito *Manilius* L. 4. 466.

Arcas et antiquus, celebrataque Caria fama.

Carem igitur ex *Aphrodisiade* oriundum credamus *Charisonem*, dum certiora edoceamur.

More autem maximorum historicorum, *Herodoti*, *Thucydidis*, et aliorum, in ipsa operis fronte suum et patriae nomen conspici voluit. De quo instituto in huius commentationis calce quaedam dicenda erunt. Interea consuli possunt *St. Berglerus* in *Actis Lips.* Anni 1716. p. 301. et *D. Heinsius* ad *Theocriti Idyll. primum*. [sic decem *Codd.* meliores exhibent.]

Θύραξ δὲ ὃς ἂν Αἰτίας καὶ Θύραξ δὲ ὃς ἂν Θύραξ.

Nomen autem patris omisit, siue exemplo eorundem historicorum: quippe *Herodotus* nusquam meminit: *Thucydides* non nisi obiter libro *Historiae* quarto: siue quod claritatem inde reportare vllam nequiret.

P. 1. V. 1. Ἀθηναγόρου ῥήτορος ἀπογραφῆς] *Athenagoras* plurimi ab eloquentia celebrantur. Verum nec ille disertissimus pro *Christianis* legatus *Athenagoras* in censum venire potest: nec alii, qui intra seculum quartum floruerunt. Nam auctor noster vix ante initia seculi quinti scripserit, vti ex variis argumentis, hic illic emerfuris, patet.

At in *Antologiae Libro* 2. C. 46. Ep. 8. p. 170. occurrit *Athenagoras*, et quidem *Rhetor*: perstrictus ab *Ammiano* [non *Abbianno* fide *Cod. Palatini*] vt in arte sua parum commendabilis. Nouimus autem, hunc *Ammianum* circa finem quarti seculi aetate egisse. *Epigramma* tale est:

Ἀρκάδιον πῖλον κατ' ὀνύχων Ἀρκάδι δῶρον

Ἐμῶν ῥήτωρ θῆκεν Ἀθηναγόρας.

Et μὲν καὶ ῥήτωρ κατ' ὀνύχων, οἴσμεν Ἐμῶν.

Et δ' ὅπως, ἔμελλεν, θῆκεν Ἀθηναγόρας.

Quod sic vertit *Hugo Grotius*:

Arcadi Mercurio petasum dedit Arcada munus,

Vouit vt in somnis rhetor Athenagoras.

Si sic; in somnis Rhetor, mittamus ad nemem.

Sin aliter, satis est, Vouit Athenagoras.

Nempe *Athenagoras* hic somno monitus, ex visu, ex iussu, ex imperio, ἢ ὀνύχων, κατὰ ὀνύχων, ἢ ὀνύχων, *Mercurio*, eloquentiae deo, consecratur pileum; *Mercurii* solitum capitis tegumentum. Titulus fuerit: Ὁνύχων τῷ Ἐμῶν ἀρκάδιον Ἀθηναγόρας ὁ ῥήτωρ ἢ ὀνύχων. Scilicet rhetores et sophistae, vanissimum genus, adparitiones tales solebant fingere, et eorum occasione declamare in laudem dei huius, vel illius, et hoc vel illud dedicare, non sine sui iactatione. *Aristidis* non vna huius generis extat oratio. *Ammianus* ideo hoc epigrammate in hunc *Athenagoram* lusit. Poterit igitur huius *Athenagoras Rhetoris* fuisse *Amanuensis* noster *Chariso*. Certe aetates hoc non plane prohiberent. Obiecerit tamen aliquis, non vero simile esse, vt *Chariso* cognosci voluerit ab patronatu, vt ita dicam, tam mali et ignobilis declamatoris. At suffecerit ponere, hanc *Ammiani* censuram ex odio natam, et proinde iniquam esse. Quin satis clarum fuisse *Rhetorem* hunc *Athenagoram*, patet ex dedicatione pilei, quam post successum in eloquentia et ex arte partam gloriam fecisse probabile sit: vti mortales demum se bene gesta vota diis soluere consueverunt.

P. 1. V. 1. ῥωτογραφῆς] *Glossae*: ὀνύχων, *Amanuenses*. Rhetores et Oratores habebant suos *Amanuenses*. Sic *Romae* orationum erant *exceptores*. Quos hoc nomine complecti licet. Vide *Asconium Pedianum* ad initium *Milonianae*. *Firminus Maternus* L. 3, 6, 7. scribat, vel *exceptores*. L. 3, 12.

17. scribae regis, aut senatus, aut exceptores principum. L. 4, 7, 13. personarum caussarum exceptores. Eunap. p. 138. ἀξιῶ δαδῆναι μοι τὴς ταχέως γράφειν τας. εἰ καὶ ἡμέραν μὴ τὴν τῆς Θέμιδος γλῶσσαν ἀποσημαίνονται. Et eodem fuisse, satis colligitur eo, quod, quos Iustinus Martyr in *Paraen.* C. 37. p. 34. ὑπογραφαῖς Sibyllae Cumanae vocat: qui carmina a Sibylla effusa excipiebant, eodem Hesychius Milesius de *Erud. claris viris*, in Σιβυλλα. Ταχυγραφεῖς perhibeat. Suidas: ὑπογραφαῖς. εἰ λεγόμενοι Ῥωμαῖσι Νοτάριοι.

Sed ὑπογραφαῖς omnes a manu, ab epistolis, bibliothecis, a studiis dici possunt. Qualis ille Tiro Cicroni fuit. Plerumque seruilis, aut libertinae conditionis homines. Sed et ingenui et clari inter hos apud gentes extoratas. Sic Nicolaus ille Damascenus, at quantus vir, Constantino Porphyrogenetae *Them.* 1. 3. p. 20. adpellatur ὑπογραφεὺς ἡρώδῃ τῷ βασιλεῖ. Quem scimus orationes scripsisse et habuisse et legationes obiisse pro isto Iudaeorum rege. Quemadmodum quaestores et alii pro Imperatoribus orationes scribebant et saepe habere consueverant. In *Atheniensis foro ὑπογραφαῖς* iam olim notos ostendit *Aristophanis* versus in *Eq.* 1853. Ὅπως γένουμαι σοὶ Φανὲς ὑπογραφεὺς δικῶν. Sed qui plane alius generis. Nec quidquam huc facit ὑπογραφεὺς *Du Cange* animaduersus in *Lexico Med. Gr.* T. 2. p. 1644.

Chariton igitur *Aphrodisiensis*, *Rhetori Athenagorae* a manu, et adeo a cultu eloquentiae non plane alienus, huius facultatis specimen edere voluisse possit videri, in *Amatoriis* hisce de *Chaerea* et *Callirrhoi Narrationibus*.

Verum enim vero disferi nolim, me aliquando plane alia de toto hoc, quod de se facit Noster, indicio statuisse. Credere vix enim poteram, *Charitonem* in opera limine auctoritatem aliquam voluisse vindicare a titulo *Amanuens* *Rhetoris*, munere certe ipsius aetate vilissimo. Nam quo loco notarii et scribae Romae fuerint, in vulgus notum. Nempe publici scrui erant et vocabantur. *Athenis ὑπογραφαῖς, ἀντιγραφαῖς*, quin ipsi τῆς βουλῆς et τῷ δήμῳ γραμματεῖς, saepe seruilis vel libertinae sortis, vel saltem non ἀνδρῶς ἀξιοῦσι. Vnde et illi ἀνδρείοι, nempe εἰσέται. Qua de re consulatur *Andr. Bofius* ad *Corn. Nepotis Eumen.* C. 8. *Cl. P. Wesselingius* ad *Peirai* L. L. A. p. 348. Qua igitur dignitate praeditus potuit fuisse *rhetoris servus* a manu?

Scriptores ultra nomen, patrem, gentem, patriam de sese quid in operum ingressu prodant, id ad laudem, vel saltem auctoritatem, facere adsolet. Ita adiciunt titulum ἱερῆς. Ῥήτορες. Φιλοσόφου. Μαθηματικῶν. Ἀρχιτέκτονος. Σχολαστικῶν, et quae huius generis plura. Quid igitur! inspicarer, et hunc titulum plane aliud significare, et caeteras appellaciones, Χαρίτων, Ἀφροδισιῶν, Ἀθηναίων, Ῥήτωρ, esse consētas, et ad argumentum et scriptionis genus accommodatas. Exempla huius rei non desunt.

Chariton in toto suo opere ita vsatur, vt fide historica omnia narrare velit videri. Inde nihil comminiscitur, quod non quotidie fieri solet. Nullas narrationes mirabiles magis, quam credibiles, interit: multum diuersus eo in genere ab *Eustathio*, *Achille Tasio*, et ipso *Heliodoro*, qui saepe incredibilia suis fabulis intrexerunt.

Inde argumentum et personas quoque ex vera historia repetiuit: quin et in temporum seriem non peccauit. *Hermocrates* et *Artaxerxes* eadem aetate vixerunt. *Hermocrates* re vera *Syracusis* praetutum gessit, et victoriat de *Atheniensium* classe praecipuus exstitit auctor. *Hermocrati* fuit filia. *Artaxerxi* fuit vxor *Statira*: quamvis duos cognomines regea confuderit. Quando res *Perficis* attingit, apta personis indit nomina, *Rhodogunnas*, *Zopyri*, *Mitridatis*. In *Graecis* idem obseruat. Ex historia repetiuit convenientes personas, nomina ipsis functionibus et officiis et vitae instituto accommodata imponens. Exemplis constiterit, elegantem valde fuisse circa compellationes nostrum *Charitonem*.

Libro quarto inducit *Strategum Prienae*, et vocat *Bianta*. At quis ignorat, e *Sapientibus* septem vnum *Biantem Priensem*? Libro primo inducit hominem, quem indole dicit esse proditorem, et vocat *Menonem*. At cui in *Graeca* historia paullum veritati *Menon* iste *Thessalus* ignotus, perdidissimus

proditor? Quale quoque nomen *Archipirasae* magis congruum, quam *Θήρος*? Piraris enim qui *ἑνευδάτορος*? Etiam *Ithero* latro inclytus fuit. In i primaria persona, *Calliriboen* dico, si simile quid eum non spectasse *ἑσας*, falleris. Nam illud nomen huic tribuit, quia plurimae formosarum virginum hoc nomine fuerunt praeditae, et sonus ipse vocis non erat ingratus. Ipse *Charito* hoc in persona *Dionysii* testatur Libro secundo: *ἡρως διανεσμένη καὶ τὸ ὄνομα Καλλιέρβη*. Quod et caereri fere fabularum *Romanensium* architectae adiectarunt. Vtrum casu quoque, an potius dedita opera, secundae et tertiae personae nomen eiusdem originis adsignatum statuemus? ut hic *Χαίρων* ἀπὸ τῷ *χαίρειν*, ille *Πολύχαμος* ἀπὸ τῆς πολλῆς *χαρᾶς* dictus sit. Voluit enim hos, tot casuum in erroribus participes, eodem animorum habitu sociatos ostendere. Vide quae de hoc genere notantur alias: praecipue ad L. 1. C. 7, 10. 16. Obiter *Polycharmus* pro *Polycarmus* sescibendum puto in *Marialis* L. 3. Ep. 37. alius memoratur *Athenaeo* L. 15. 6. 675. qui scripsit περὶ Ἀφροδίτης.

Quo haec spectent, quaeras! ab hoc instituto non recessisse crediderim in hisce ad se spectantibus nomenclaturis. Vti igitur *Chaeræae* et *Polycharmos* a gaudio et laetitia nomen fecit, sic appellari ipse voluit ἀπὸ τῶν *Χαίρων*; a *Gratiis*; quae et ipsae quasi *χαίρουσι* sint dictae. Et vnde nomen scriptori fabulae, quae meras gratias, voluptates, venustates spirare debet, accommodatus contigerit, quam a deabus, quae omnibus rebus gratiam et nitorem conciliare consueverint? certe iam *Conr. Gesnero* in *Bibliotheca*, tam amatoriae fabulae aptum fuit visum nomen *Chariton*, ut non auctorem, sed heros ipsum dramatis *Charisonem* dictum crediderit. Scribit enim: *Charitonis historia amorica Graece exstas Romae in Vaticana; Si inscriptio non est falsa, et non potius de Charitone narratio ficta est*. Sic *Charitæ Tlepolemi* sponsa apud *Apuleium*. Deinde vnde amatoriarum narrationum auctor originem decentius traxerit, quam ab vrbe *Aphrodisiade*, *Aphroditæ*, *Veneris* vrbe: in qua quotidie *Veneri* et *Cupidini* sua orgia celebrabantur? quae sacra nec sine *Gratiis* facta videntur. Nam ut de *Veneris* aede constat ex superius iam disputatis: sic de sacello *Gratiarum* in hac *Cariae* vrbe suspicionem praebet *Numus* a *Valente* p. 77. laudatus, in honorem *Crispinae Augustae* percussus, et typum habens, quo tres *Gratiae* nudeae sistuntur, cum epigraphe Ἀφροδισιεύς. Auctor igitur fabulae amatoriae decentissime vocatus fuerit *Χαίρων* Ἀφροδισιεύς.

Quod autem se *Athenagoræ* ὑπαγεύεσθαι fuisse testatur, eodem spectat, et id facit, ut historiae, quam veram esse credi vult, maiorem fidem conciliet. Hic enim *Athenagoras* non est aliquis de plebe *Rhetor*, sed est ille *Syracusanus* Ἀθηναγόρας: ille *Syracusanae* plebis πρῶτος et patronus: ille *Hermocratis* aduersarius et aemulus in republica. De quo sic memoriae prodie *Thucydides* L. 6. C. 35. ὁλίγον δ' ἦν τὸ πινυέν Ἐρμοκράτης καὶ φοβούμενον τὸ μέλλον. παρελθὼν δὲ αὐτοῖς Ἀθηναγόρας, ὅς ἑμιν τε πρῶτος ἦν καὶ ἐν τῷ πινυέντι πιπνύματος τοῖς πολλοῖς, ἔλαυε τοιαῦτα. Pauci fidem habebant *Hermocrati*, et furiuntim timebant. In medium autem ipsis prodiit *Athenagoras*, qui plebis tum princeps et patronus erat, et in praesenti eloquentia populari apud vulgus in primis pollebas. Nimirum sic fidem meruerit, dum casum narrat, qui suo tempore acciderit: quem omnes *Syracusis* degentes norint, cuius ipse quasi αὐτόπτης esse potuerit. Nec mireris, hunc *Athenagoram* a Nostro vocari ἑτήρα, qui *Thucydidi* πρῶτος τῷ δήμῳ audiatur, *Patronus plebis*. Nam munus hoc vtrumque *Athenis* et alias erat coniunctum. *Pericles*, *Demosthenes* fuerunt ἑτήρες, Ἀθηναγοῖ, πρῶτοι τῷ δήμῳ. *Xen.* de *Glaucōne* L. 3. *Mem.* p. 773. A. ὅς ἐπαίχεται Ἀθηναγοῖν, ἐπιθυμῶν προτατοῦν τῆς πόλεως. Quam *Glaucō* oratoris uiripare munus et patronus esse ciuitatis euperet. *Vlp.* ad *Demosth.* de *Cor.* p. 485. D. Προσηκῆσθαι Ἀθηναγοῖς. *Demosth.* ibidem p. 488. E. συμβῦλον καὶ ἑτήρα. *Schol. Aristoph. Equit.* 1125. πρῶτον (τὸν πρῶτον τῷ δήμῳ. τῷ δὲ Ἀθηναγοῖν.) inde Ἀθηναῖος vocatur ἑτήρας καὶ Ἀθηναγοῖς *Suidae*. Non mirum igitur, si accommodatiore ad tua tempora vocabulo *Athenagoram* adpellarit *Rhetorem*. Licet forsitan *Libanii*, *Eunapii*,

Rhetores, magnifici satis viri, ut qui pro suis et aliorum patriis tot legationes gererent: licet, quia, horum dignitas satis fuerit ampla, ut inde aliqua portio ad ὑπογραφεὺς descendere potuisset, praestat tamen, ut huius *Athenagorae*, qui vivebat tempore *Hermocratis*, se iactet ὑπογραφεύς, a manu fuisse.

Accipiamus autem vocem ὑπογραφεύς, quo sensu videtur circa feriora tempora coepisse usurpari, et quo *Damasceus* ille *Nicolaus* dictus fuit ab *Constantino Herodis* ὑπογραφεύς, quem nemo, qui *Iosephum* inspexerit, ambiguit, illustri in loco apud hunc *Iudaeorum* regem fuisse.

Nec omnino obstitit, ὑπογραφεύς, γραμματεὺς, scribas, notarios, *Romae*, *Athenis*, immo forte *Syraculis*, in numerum relatos setuorum publicorum, ὑπηρέτων, δούλων, δημοσίων οἰκετῶν.

Nam licet *Demostheni* in *Leptinea* p. 565. C. *Dionysius* maior per contemtum vocetur γραμματεὺς, ὑπηρέτης in nostram causam suffecerit opponere *Vipiani Scholion*, quo dicit: εἰρηται δὲ ὑπὸ τινῶν, ὡς οἱ παρὰ τοῖς Συρακούσιοις γραμματεὺς εἰσὶν τε εἰς καὶ ὑπὸ δόξαι, καὶ οὐχ οἱ παρὰ Ἀθηναίους. Diffusum est a quibusdam, quod apud *Syracusanos* scribae, grammateis, venerabiles et illustres fuerint, at non apud *Athenienses*. Dico sufficere, grammateis et scribas *Syraculis* honorabiliores fuisse habitos, ex testimonio et opinione quorundam; licet re vera non honoratos valde fuisse etiam *Syraculis* merito statuat *Cl. Interpres Diadori* L. 13, 96. Quid quod non modo *Syraculis* a quibusdam honorato loco fuisse scribae perhibeantur: sed *Corn. ipse Nepos* in *Emene* C. 1. apertis verbis sine exceptione, quae tamen circa *Athenienses* prudentius adiecta fuisset, testetur, in omnibus civitatibus Graecis scribas esse spectabili gradu. En verba: Itaque cum habuit ad manum scribae loco: quod multo apud Graecos honorificentius, quam apud Romanos. Nam apud nos, reuera sicut sunt, mercenarii scribae existimantur. At apud illos contrario nemo ad id officium admittitur, nisi bono loco, et fide, et industria cognita, quod necesse est omnium consiliorum cum esse participem.

Non igitur puduerit *Charitonem* officii, quo *Eumenes* apud *Philippum*, *Nicolaus* apud *Herodem* functi fuisse traduntur.

Haec omnia simul si consideres, aliqua forte in mea hatiolatione hac probabilitas inesse visa fuerit. Sin minus: non plane a fabulosis *Charitonis* narrationibus abhorrens πάρεργον haec mea opinio habeatur, donec certiora de auctore hoc, quod equidem velim, testimonia emerferint et documenta.

De aetate *Charitonis*, stylo, secta, et quae huius notae plura, in praefatione sufficienter disputata fuerunt.

P. 1. V. 2. πάρος ἔρωτιν διηγέσθαι,] διηγέσθαι est historicorum. Inde *Hesychius*: διήγημα, ἱστορία. *Thucyd.* L. 6. 54. τὸ γὰρ Ἀριστομένους καὶ Ἀρμόδου πόλεμον δι' ἔρωτιν συντυχίαν ἐπεχειρήσα. ἢ ἐν ἐπὶ πλέον διηγέσθαι. Ita *Luciano*, *Quomod. Hist. Scr.* §. 30. p. 41. τῶν παραχθέντων διηγήσεις. Vult enim vera narrare videri *Charito*. Praeter *Plutarchi* ἔρωτιν διηγέσθαι *Conon* quidem suas quoque fabulas vocat διηγήσεις: si *Photius* *Cod.* 186. p. 424. sincerum titulum servauit: sed verae historiae fidem ipsis tribui et hic auctor voluit, et vera multa sane admiscetur.

Ammonius et *Thomas Magister* volunt inter διήγημα et διηγήσεις illud esse discrimen, quod inter ποίημα et ποιήσεις. Et hac ratione *Conon* διηγέσθαι, at *Chariton* διήγησιν opus suum nominare debuissent. Sed his legibus non pareretur circa has voces et alias similes.

P. 1. V. 2. ἐν Σοφίστικῇ] *Vid.* L. 7. 15. 215. 22.

P. 1. V. 2. γινώσκων] et hoc historicum. Itaque non dicit ὁμιλίαν, τεθρολλημένον. Sic *Thucyd.* enarrat πόλεμον τὸν ἐξ ἐπὶλογισμάτων τῶν προγεγενημένων. Ita *Photius* de *Acchilode* opponit τὰ ψευδῆ τοῖς γεγενημένοις. Ita pater historiae, *Herodotus*, Historiam scripsit, ὡς μήτε τὰ γεγενημένα ἐξ ἀποδείξεων τῶν χρόνων ἐξήγηται γίνεσθαι, μήτε ἔργα μεγάλα τε καὶ θαυμαστά, τὰ μὲν Ἑλλήσιν, τὰ δὲ βαρβάρους ἀποδείχοντα, ἀκαλῶ γίνεσθαι: τὰ τε ἅλλα καὶ δι' ἣν αἰτίαν ἐπαλέμην ἑλληνισαί. Quem in locum *St. Berglerus* crisin, ut mihi videtur, infeliciorem exercuit, pro γινώσκων substituit λογίζεσθαι: quam legas in *Actis*

Lipfienfibus Anni 1716. p. 380. Vt alia eius taceam argumenta, leui opera fane refellenda, vt quum contendat, fic bis idem turpiter dixiffe Herodotum: quafi *ἔργα μεγάλα* et *θαυμάτα* nihil diftarent a τοῖς ἀπλῶς γινόμενοις: et idein efferet μὴ ἐξίτηλα τῷ χρόνῳ γίνεσθαι et ἀπλῶς γίνεσθαι. Aduocat opinio- nis praecipuum fulcrum, Dionyfii Halicarnaffenfis locum ex Epift. ad Cn. Pompeium, Tom. 2. p. 206. vbi fic legitur: Ἐκείνος [Ἡρόδοτος] μὲν γὰρ κοινὸν Ἑλληνικῶν τε καὶ βαρβάρων πράξεων ἱστορίαν ἐξενήνοχεν, ὡς μῆτε τὰ γινόμενα ἐξ ἀνθρώπων ἐξίτηλα γίνονται, μῆτε τὰ ἔργα, καὶ ἅπερ αὐτὸς εἶρηκε. Prima fane fpecie hic locus adducendus videretur, vt τὸ γινόμενα confirmaretur, fi efferet lectio varians τὰ λεγόμενα. At quid! fumat Vir doctiffimus, quod ante probafle debuiffet, *Correflorem aliquem hunc locum deprauatum in memoria habuiffe*. Si efferat deprauiatus locus Dionyfii, et male exhibet γινόμενα pro λεγόμενα, efferat etiam Herodotea lectio corrupta. At hoc demonftrare qui poterit Berglerus! „Ex his, inquit, pofteris adparet, λεγόμενα legiffe: clare enim diftinguit inter τὰ ἔργα καὶ ἅπερ αὐτὸς εἶρηκεν. Et fi γινόμενα legitur, non efferat, quo referatur καὶ ἅπερ αὐτὸς εἶρηκε. „ Sed inuenti amore abreptus vir eruditiffimus, non vidit, illud Dionyfii, καὶ ἅπερ αὐτὸς εἶρηκε, refpicere tertiam periodi Herodoteae partem: τὰ τε ἄλλα καὶ δι' ἣν αὐτὴν πολέμωσαν Ἕλληες. Non concipere poffum, qui Berglerus fuum τὰ λεγόμενα et ἅπερ αὐτὸς εἶρηκε eadem efferat duxcrit, et fe refpicere. Nam τὰ λεγόμενα funt dicta ab hominibus, ab aliis: at ἅπερ αὐτὸς εἶρηκε, quae ipfe Herodotus dixit. Quomodo igitur fe haec inuicem tangant et eadem fint?

Imo belli cauffae, vitia, modi, fortunae ludus et principum et populorum inimicitiae funt, quae ipfe Herodotus efferat. Haec non erant adeo τὰ γινόμενα et τὰ ἔργα: fed erant τῶν γινόμενων et τῶν ἔργων ἀντικα, cauffae: quae pofteris prodere et explicare Historici efferat munus praecipuum: quum τὰ γινόμενα et τὰ ἔργα recensere nude Chronographi et annalium aridorum fcriptoris fint partes. Hinc Tacitus 1. Hiftor. 4. Vt non modo cafus euentusque rerum, qui plerumque fortuiti funt, fed ratio etiam cauffaeque nofcantur.

Et fcire vellem, qua arte Berglerus amouiffet Luciani auctoritatem, qui libro Quomodo Hift. Scrib. §. 54. hunc locum Herodoti fic laudat: Ἡρόδοτος μὲν, ὡς καὶ τὰ γινόμενα ἐξίτηλα τῷ χρόνῳ γίνονται, μεγάλα καὶ θαυμάτα ὄντα, καὶ ταῦτα, νίκας Ἑλληνικὰς διδόντα καὶ ἤττας βαρβαρικὰς. Vbi aperte γινόμενα legiffe eum conflat: qui (an et Lucianus corruptum locum in memoria habuit) retulerit μεγάλα et θαυμάτα ad eam vocem: et ne cogitare quidem potuit de altera lectione λεγόμενα.

Quod fi conrendat, tranfufuiffe Lucianum vocabulum ἔργα, quia ταυτέλεγον, nihil dixerit: nam Lucianus non ad verbum Herodotum exfcribit, fed eius fentum exhibet: ἔργα funt ἔργα πολεμικά, πόλεμοι. Quae ἔργα ille exprefsic ἰσοδυνάμοις vocibus νίκαις καὶ ἤτταις. Hunc nodum foluiffe oportebat Berglerum, quem non ignorare poterat. Nam Samofatenfis locum I. Gronovius attulerat. Praeterea, fi Herodotus voluiffet λεγόμενα ἐξ ἀνθρώπων, potius dixiffet τὰ λεγόμενα ἐν ἀνθρώποις. Nam τὰ λεγόμενα ὑπ' ἀνθρώπων referre, potius fuiffet Plurarchi, qui ἀποφθίγματα illuftrium virorum fcripfit.

Quod autem Berglerus dicit, τὰ λεγόμενα conmemoraffe, ne fibi imputaretur, fi falla narraffet: egregium fane historicum nobis ante oculos ponit: qui polliceatur, nobis traditurum non vera: non haufta ex fidis monumentis: non accepta ab hominibus fide dignis: ἀντόπταις: vel quae ipfe per fe cognouit: fed τὰ λεγόμενα: vulgi fabulas: famae ludibria: incerta. Nam ita τὰ λεγόμενα τοῖς ἔργοις oppofita notant falfa, mendacia, inania, vt λόγος et ἔργον. Locutio γινόμενα ἐξ ἀνθρώπων, efferat ex iis, quae pro loco varium habent fentum. Alioqui verba haec facile commiferi fateor. ap. Strabon. 7. 504. et 506. Plat. Tim. 61. C.

P. 1. V. 3. [Ἑρμοκράτης] Hermonis filius, praetor Syracufis fuit cum quindecimo primum. Thucyd. 6, 72. fed mox bello cum Athenienfibus ingruente, cum folis duobus aliis praetorem declararunt Syracufani. Thucyd. 6, 73. hunc magistratum faepius, etiam poft reiectos a Sicilia Athenienfes,

gessit. Sed deinde exilio multatus cum redisset, popularitas ipsum tueri nequit, et in foro a contraria factione trucidatus petiit. *Diodor. L. 13, 75.* Insigne testimonium ap. *Xenoph. 1. H. H. 441.*

P. 1. V. 3. Οὗτος δ' ἡγεσίας Ἀθηναίος] Merito victoria illa insignis de *Atheniensium* classe et exercitu reportata soli *Hermocrati* attribuitur, cuius opera et consilio in primis totum bellum istud administratum et profigarum fuit. Sed cum mox L. 1, 11, 15. 2. et aliis locis dicat de ipso ὁ ταύτης τῇ θαλάσῃ τριακοσίας ναῦς Ἀθηναίων καταναυμάχῃσας, a veritate paullum deflectit auctor. Nam cum *Atheniensium* nauales copiae caprae et deletae, vel fugatae fuerunt, non *Hermocrates*, sed clastiaris praefuerunt *Sicanus* et *Agatharchus*. *Thucyd. 7, 70.* Quin isto tempore multum aberat, ut, quae vellet, posset in re militari, qui priuato consilio, non auctoritate, rem gesserit, quatenus vitia putabat R. P. futura; ut patet ex *Thucydide L. 7, 73. Plutarch. Nicias, p. 241. 245.* Color autem, quo quis aliquid fecisse perhibetur, quod quis iusserit, non est huius loci, nec eo effugio opus. Nam licet fabulae huius auctor veritatem historicam adficeret, suo iure euentus quosdam immutarit, et accommodarit hypothese suae, feceritque ad dignitatem Callirhoeae, primariae dramatis personae, ut pater *Hermocrates* non tantum esset πρωτεύων τῶν πολεμίων, ut *Diodorus* eum vocat: vel auctor feliciter gesti contra *Athenienses* belli praecipuus: sed ut esset etiam is solus et vnus, qui insignem istum naualem triumphum reportasset. Huic enim scriptorum generi, si modo non nimis aperte in historiam peccent, quando tale argumentum tractare elegerint, licentia minores casus et euentus reformandi concedenda est: quam tamen negare, licet poetis, *Lucanis* et *Siliis*, et si qui historicam veritatem in epicam fabulam fingere temerario et inconsulto ausu conati fuerint.

P. 1. V. 4. Εἷς θυγάτηρ Καλλιχέων] Reuera filiam habuit *Hermocrates*: quam *Dionysius* maior, *Siciliae* tyrannus, duxit, ut tam pollentis viri adfinitate se succingeret ad R. P. inuadendam. Insigni autem errore *Hub. Goltzius* et alii huic *Dionysio* dederunt patrem *Hermocratem* et auum *Hermocnem*, cum hic modo profocer, ille socer fuerit: in eam hallucinationem deducti, quia reuera *Dionysio* pater fuit et ipse *Hermocrates*, sed non *Hermocnem* filius: verum hominis vltimae sortis, et qui patrem ciere nequiret; quippe cum *Dionysii* ille ipse verus pater fuerit ἐναλλάξ, *Asinorum* agitator: proinde et aius similibus sordibus inquinatus merito statuatur. Quem errorum notaturum Viri eruditissimi *I. Perizonius* ad *Adeliani V. H. 12, 46.* et *P. Wesseling.* ad *Diodori L. 13, 96.* vid. *Demosth. Leptin. p. 565. C. Vipian.* Haec autem filia *Hermocratis*, eademque vxor *Dionysii*, in equitum trucidata tumultu miseram virae finem fecit.

Mirum autem, neminem nobilissimae huius foeminae nomen tradidisse, cum *Diodorus L. 14, 44.* duas vxores, quas, mortua hac *Hermocratis* filia, duxerat *Dionysius* eodem tempore, commemorarit.

An *Charito* nomen verum filiae *Hermocratis* prodiderit, in incerto.

P. 1. V. 4. Θυγατὸν τι χρεῖμα παρ' αὐτῷ] Adponam modo geminum locum, ut adiuuem. Vnum *Heliodori L. 3, p. 374. Edit. Commelin.* uti legitur in *Codice Taurinensi*: καὶ γὰρ αὐτῷ τὸ χρεῖμα τῷ νεανί τῆς αὐλῆς βασιλέως καὶ τραπέζης ἐτάβειν. Vulgo βασιλείας. *Leclero Cod.* non deterior. Sed male εὖ tantum pro αὐτῷ τὸ adparet. Alterum *Eunapii p. 152.* Θυγάτρια δὲ αὐτοῖς θυγάτηρ τοσούτων παραλάττοντα κατὰ τὴν ἡλικίαν χρεῖνον, ὥστε ἐς τὸ κτεῖν καὶ γίνεσθαι καταναυλοκτετῆ [sic recte *H. Iunius*, confirmante libro *Barberiniano*] περιλάττοντα δὲ εἰς ὕψος, ἐν ᾧ πάγκαλόν τι χρεῖμα καὶ μακάριον παῖδιον, καὶ τὴν τὴν πατέρα φοχρὴν ὅψ' ἰδοῦς ἀπαρσελάντα, ἐν ὀλίγαις ἡμέραις ἀμφοὶ τὴν πατέρα ἀπέλασαν. Adeo nihil hic intellectum fuit, ut *Proaeresio* *Filium* quoque fuisse natum adfirment, qui certe numquam existit. Tu sic interprete: *Filias* vero ipsis natae fuerunt tantum aetate distantes, quantum tempus requiritur inter conceptionem et puerperium [id fere decem vel vudecim mensium], progressae vero ad illam aetatem, in qua infantes formosissimi et beatissimi esse solent, et cum patris animam prae voluptate exultare facerent, intra paucos

ambae dies patrem et matrem morte defluerunt. Interstitium inter conceptionem et partum animaduertunt *Plutarch. Rom. 51. et Sext. Emp. Adv. Astrol. 346, 55.*

P. 2. V. 1. Ἀγάλμα τῆς ἑλκς Σικελίας] *decus, ornamentum, gaudium, voluptas.* *Euripid. Helena V. 207.* de Castore et Polluce διδυμογενὲς ἀγάλμα πατρὶδος. Abunde de hac vocis vetustiore notione egerunt V. V. C. C. *Io, Alberti ad Hesych.* et L. C. *Valken. ad Ammon. 3. C. 2.* Pro ξόανῳ, recentiore notione, tamen iam adhibuit *Theocritus in Mortuo Adonide:*

Τὸν ἄνδρα τὸν καλὸν σου
Οὐκ ἤθελον πατάξαι,
Ἄλλ', ὡς ἄγαλμ', ἰδεῖν.

Sic haec distinguenda credo, et intelligenda, quasi *Aper* dicat, se sine adfectu primum vidisse *Adonin*, vt pulchram statuam. *Apul. de Psyche L. 4. Metam. 85, 27.* mirantur quidem diuinam speciem, sed vt simulacrum fabre politum mirantur omnes. *Tacit. Dial. de Oras. C. 10. transit et contentus est: vt si picturam aliquam, vel statuam, vidisset.* At mox exarserit fera. Et ideo subiungitur:

Καὶ μὴ φέρων τὸ καῦμα,
Γομῶν, τὸν αἶχτι, μὲν
Ἐμπαύθυον Φιλῶνα.

Vt *Apul. L. 5, 103, 19.* de *Lucerna: Lucerna illa . . . siue quod tale corpus contingere et quasi basiare et ipsa gestiebat.* Videatur *Achilles Tattius L. 5, p. 303.* ὅτε ἂν ἰδὼν αὐτὴν, εἶποι ἀγάλμα. et *Heliad. 2. p. 123.* κατέπερ ἐκτίττον [vertitur quasi ἐκτίττον] ἀγάλμα πῶσαν ὅψιν καὶ διάνοιαν ἐφ' ἑαυτὴν ἐκτρέφει.

P. 2. V. 1. Καλλιρρόην] Inter alias *Plutarchi Ἑρωτικῆς Διηγήσεως* est vna, in qua *Callirrhoë* primam personam agit. Exstat *Tom. 2. p. 774.* et sic incipit: Φῶκος Βοιωτίας μὲν ἦν τῷ γένει, ἦν γὰρ ἐκ Κλισίωντος, πατὴρ δὲ Καλλιρρόης, κάλλι τε καὶ εὐφροσύνη διαφερούσης. Ταύτην ἠμνησεῖτο νανίην τριάνοντα εὐδοκίμωτατοι ἐν Βοιωτίᾳ. Vt hinc suae heroidi nomen indiderit, fieri potest. *Callirrhoë, Oceanii filia, Hesiodo* celebratur in *Theog. 288.* qui versus ab *Iunina* abest, sed a *Codd.* agnoscitur. Plurimi fontes hoc nomine. *Fluuius Callirrhoë ap. Val. Flacc. L. 5, 77.* recte in *Callichorus* emendatum. De *Callirrhoë* L. 2, 5, 30. 1.

P. 2. V. 2. Νηεῖδος] fere *Νηεῖς*. vide 2, 4, 28. 5. sic Ἑρεχθιδῶν. ap. *Plutarch. Romulo p. 83.* vbi *Cod.* tamen Ἑρεχθιδῶν.

P. 2. V. 3. Τῶν ὄρεων] Licet in genere intelligere *nymphas agrestes: dryades: hamadryades: napeas*, non tantum *oreades*. Omnes formosae. *Oreades Val. Flacc. L. 7, 390.* vocantur montana numina, vt reor:

Et iam iam magico per opaca silentia Colchis
Coeperas ire sono, montanaque condere vultus
Numina, cumque suis auerti collibus amnes.

Ouid. 4. Epist. 170. Sic faueant Satyri, montanaque numina Panes. *Faster. 2, 307.* Vidit, et incaluit, montanaque numina, dixit. Vulgo monstrata. τὰ ἀμνες cum collibus adiuvet *Virgilius* cauens L. 2. *Aen. 305.*

— et rapidus montano flumine torrens.

P. 2. V. 3. Ἀφροδίτης παρθένῳ] *Theocr. Idyll. 12, 4.* ὅσσην παρθένῳ προφάσει τρυγῶντι γυναικί. *Aristaen. 2. Ep. 7.* καλὰ γὰρ ἦν καὶ παρθένος. *Auſtius Hymni in Venerem v. 81.*

Στῆ δ' αὐτῇ προφάσει Διδο θυγάτηρ Ἀφροδίτης,
Παρθένῳ ἑδμήτῳ μεγαλὸς καὶ εἶδος ἑσπέρη.

Veneris tamen παρθένῳ titulum non obuium habui apud *Graecos.* Ἀφροδίτης ὠμότης meminit *Pausan. L. 2. C. 30. 1.* sed *I. Firmicus de Error. Prof. Relig. p. 12.* *Veneris Virginis, si tamen Veneri placuit aliquando Virginitas.* et *Apuleius L. 10, 233. 26.* ait: super has introcessis alia, visendo decore et praepollens gratia coloris ambrosiei, designans *Venerem: qualis fuit Venus, cum suis virgo.* Idem L. 4. p. 83. 20. dicit: sed terras *Venerem* aliam virginalem flore praeditam pullulasse. Quem locum si inspicias, dixeris, *Charitonem*

fuisse aemulatum *Apuleium*, vel utrosque ex vno fonte, *Lucio illo Patrensi*, sua hausisse. *Cod. meus illud et in primo Madaurenfi loco inserit.*

P. 2. V. 4. Μνηστῆρας] *Apographum fideliter hic Codicis siglum expresserat μνηστῆρ*?. vid. B. *Montefalconii Palaeogr.* p. 346. Omnes scire *Romanensium* fabularum confarcinatores hunc locum tractarunt, atque profecerunt ex *Herodoto*, qui veram historiam de *Agaristae* procis venustissime depinxit. L. 6. C. 126. Confer et *Plutarchi Amatorias Narrationes* et *Apuleium* locis laudatis, quem vltimum huc aduocauit *Ant. Maria Saluinus*, elegantiarum *Latinarum* et *Graecarum* in *Italis olim promicondus*.

P. 2. V. 6. Ἐξ Ἑλλάδας καὶ Ἠπείρου] Apud *Herodotum* L. 1. *Itali* et *Epirotae* primi inrer *Agaristae* procos. Nam *Epiros* hic *regionem*, non vero *continentem*, notat. Alioqui nihil verarer, vt locutione tralatitia auctor potuisset scribere ex *Italia et continente: vt Athenis et Graecia; vt Macedonia et Europa*.

P. 2. V. 6. Ἠπείρου ἢ ἐν Ἠπείρῳ] Supplendum reor: Ἠπείρῳ καὶ τῶν πολλῶν ἐν Ἠπείρῳ γήσων. Inrellige *Corcyram*, *Cephaleniam* et alias. Ἐν hic notat, vt saepe, *viciniam*. Vt ap. *Xen. K. A.* 253. C. *Μυρτιάδης ἐν Θαλάττῃ*. *Herodot.* 8, 5. κατέμειναν ἐν τῇ Εὐβοίῃ αἱ νῆες. 5. 115. Ἰωνες ἐν Κύπρῳ ναυμαχῆσαντες. vbi *J. Gronov.* vide *Thucyd.* 7, 1. τὰς ναῦς ἀνελκύσαν ἐν Ἰμίορ. *Strabo* 3. 246. ἐν τῇ Ἰβήρῃ. *I. Perizonius ad Aelian.* 2. 25.

P. 2. V. 7. δὲ ἔρως κράτος εἰς συλλέξας . . .] Sensum verborum fuisse arbitror, qui in his *Hesiodori* L. 4. 164. ἀγνοοῦσιν αὐτὸς καὶ βραβεύοντες ἔρως, καὶ δὲ ἀδελφῶν δύο τύτων καὶ μόνων, ὅς δὲ ζεύξεσθαι, μέγιστον ἀγωνίων τὸν ἴσον ἀποφῆναι φιλονεικῆσαντες. Vel qui in *Diodori* verbis L. 20. 457. τῆς τύχης ὥσπερ ἐπίτης ἐπιδεικνύμενης τὴν ἰσὺν δύναμιν. Explens igitur tali fere modo: δὲ δὲ ἔρως κράτος διόν, πάντα συλλέξας, ἀπέρχων, vel ἐπιδείκνυται. Si εἰς reuera in aurographo [nam fuligo primam hanc paginam misere obfuscauit,] de voce βασιλίας posset cogitari. βασιλῆς enim regum liberi. Sed sensus non ita plenus erit. Nisi velis *Cbaritonem* ideo modo potentiores hos procos in vnum coactos dicere, vt *Amor*, qui nec genus, nec diuitias, curat, inuitis omnibus, *Chacream*, idiotam, victorem constituens, vires suas ita illustriori modo ostendet.

P. 2. V. 8. Χαίρεας] *Thucyd.* 8, 74. memorat *Χαίρεαν τὸν Ἀρχιτράτην Ἀθηναίων*. Apud *Romanos* cognomen fuit. *Famosus Cassius Chacreas*, qui *Caio* insidias fluxit. In *Romana comoedia* et passim.

P. 2. V. 8. Χαίρεας γὰρ τις ἦν, μισθόκιον εὐμορφον, πάντων ὑπερέχον, εἰν Ἀχιλλεύς παρ' Ὀμήρῳ κάλλιστος λέγεται, ἢ Ἀλκιβιάδης] Ita haec confidentius scribo.

P. 2. V. 8. Εὐμορφον] Vocabulum hoc iciune in *Lexicis* comparet: cum eo *Herodotus*, *Plato* et quis non in omnibus gradibus vtatur. *Xen. Ephes.* L. 1. C. 5. in loco vexato obiter e codice sic scribendum scias: τί δὲ τοῖς σοῖς ἐφθαλμοῖς, Ἀβροκόμῃ, εὐμορφος Ἀλβία; ἀλλ' ἐὰν θέλῃς, εὐχὴ σοί. διδόχῳ ταῦτα οὐκ ἂν ἔρως ποτὶ μου κρατήσαι.

P. 2. V. 9. Παρ' Ὀμήρῳ] Sic *Ant. Mar. Saluinus* vel *Ant. Cocchius* praeiuit. Noster nomine tenus nullum praeter *Homerum* poetam laudat, nec integros versus alius profert. L. 5, 5, 87. 23. ὁ θαῖος ποιητής. L. 2. 3. 26. 22. Ὀμήρῳ διδάσκοντος. De pulchritudine *Achillis*, si tanti, consule *Schol. Homeri Iliad.* A. 131. *Platon. Symp.* 180. A.

P. 2. V. 9. Ἀλκιβιάδης] Parer et filius hac laude celebrantur. *Xen.* 1. *Memor.* 715. B. *Max. Tyr.* 13, 7. *Aristaen.* 1, 11. et qui non? Nisi sequentis vocis in initio defectus totam sibi vindicaret lacunam, adicerem lubens δ *Κλεῖν*, ad periodi explementum.

P. 2. V. 10. . . . κνύουσι] Si a proditis elementis non recedendum, legi debet ἐπιδεικνύουσι. Alioqui posset, λέγει, ἐμολογῇ, κηνημονύουσι ὡνύουσι.

P. 2. V. 10. Πατὴρ Ἀρίστους] Suppleri potest: εἶναι vel φῦναι ἐπιδεικνύουσι, vel etiam infinitiuos omittere licet. Sic *Strabo* 7. p. 503. τῶν βασιλευσάντων γένος ἐστὶν. *Pindar. Olymp.* 2, 40. ἐν ἀνδρῶ [εἶναι] εὐχόμεν. Sic φῦναι τινος ἐστ

ἐκ τῆος. Plat. 6. de L. L. 772. ἀγαθῶν πατέρων φόντι. Eurip. Phoen. v. 9. τὰς Λαβδακὸν φόντι λέγουσι. Sophocl. Antig. v. 878. Οἶον ἐγὼ ποῦ ἂ ταλαίφρων ἔφην. Vid. Vann. Criticam C. 7. p. 139. et 164.

P. 2. V. 10. Ἀρίτωνος] Nomen obuium Latinis ARISTO. CL. Murator. in Thesouro 911. 3.

NICE. LIVIE. L

ORNATR

ARISTO. LIVIAE. L

APHAREVS. IVLIAE

AVG. L. OPSON

DAT

LIVIAE. HILARAE

ex Cl. Gorii Tom. II. Inscr. Etrusc. 445. Muratorius autem notat: *huius iuuenis* [obsonatoris] *exemplum lapides nondum dederant*. At si inspexisset Tom. I. eiusdem elegantissimi operis p. 233. comperisset, dudum Reinesium, Fabretum et Sponium hunc ipsum lapidem dedisse, et proinde ante seculum hoc munus ex lapidibus iam notum fuisse. Imo idem Sponius Miscell. Erud. Antiq. p. 214. etiam alio in lapide hunc titulum exhibuerat, sed quem nobis ceu nouum apponit Murat. ex schedis istis Ptolomeis p. 916. cum et protulisset Reinesius Cl. 9, 42. ubi more suo docte agit de hoc officio.

Hic autem vsus licentia Chariton: nam Chaereas fuit filius non Aristonis, sed Arcestrati ap. Thucydiden, vt vidimus, et tamen Ariston etiam tralat. ex historia belli Atheniensis. Nam hic Ἀρίτων ἀρετες κυβερνήτης τῶν μετὰ Συρακυσίων dicitur Thucydidi L. 7. C. 59. et quae vera fuisse vidimus de politica discordia inter Hermocratem et Athenagoram, transposuit in Aristonem.

P. 2. V. 11. τὰ πρῶτα φερόμεν] Vlpian. ad Demosth. περὶ παρατρ. 339. c. dicit ἀποφέρεισθαι τὰ πρῶτα. Nostri locutio passim obuia et illustrata. Illam offenderit rarius.

P. 2. V. 11. ἐν αὐτοῖς πολιτικῶς φθόνος . . . ἐν πᾶσιν ἢ ἀλλήλοις. ἀπο . . . ἐπὶ τὸ ἔργον.] Ad sensum ita posses reintegrare: πάλας δὲ ἐπέσταν αὐτοῖς, vel ἐγένετο ἐν αὐτοῖς, πολιτικῶς φθόνος, ὥστε ἐν πᾶσιν ἀλλήλοις ἐπαντιῶσθαι. Thucyd. I. 127. ἄγων τὴν πολιτείαν ἠπαντιῶτο πάντα Λακεδαιμονίους. Posses etiam alia: ὥστε ἐν πᾶσιν ἀλλήλοις εἶναι διαφόνους. Ita loquuntur optimi auctores, qui saepe memorant urbium rectores διαφόνους τὰ πολιτικά.

P. 2. V. 11. . . . ἐπὶ τὸ ἔργον] Suppleuerim φιλόκαυός ἐπὶ τὸ ἔργον. Non sicut ἐπὶ φιλόκαυός ἐπὶ τὸ ἔργον L. 4, 7, 76. 15. et L. 4, 5, 70. 3. ἢ φιλόκαυος τύχη. Auctor hic, vt plerique, suis gaudet formulis. Si quis alia decem epitheta comminisci velit, certiores de vero supplemento non erimus. Xenoph. Eph. I. p. 2. ait: φιλόκαυος γὰρ ὁ θεός [ἔργον] καὶ ὑπερυφάνης καταστάτης, vt recte Cl. Hemsterhusius, licet codex non adstipulari videatur. Cui mox tamen adfensurum emendanti ἐξήτει pro ἐξήτει.

P. 2. V. 13. Ἐξήτειν δὲ τοῖνδ' εἰ κα καὶ πᾶσα καὶ οὐς ἀπὸ εἰς τὸν νεῖον. τὰ προήγαγεν. κλειύσαντος προσκυνῆσαι χαιρέας. γυμνάσιον.] Haec misere adeo sunt corrupta, vt spes reintegrandi merito omnis abiiciatur: cetera quod ad ipsa verba. Sensum forte in plerisque, si non ipsissimum auctoris, saltem verosimilem, exhibere licuerit. Periculum igitur faciemus, an scriptoris sententiam adsequi potuerimus: singulorum supplementorum rationem reddiduri:

Ἐξήτειν οὖν τοῖνδ' εἰ καὶ χαιρέας. Ἐορτὴ τῆς Ἀφροδίτης ἦντο, καὶ πᾶσα ἡ νεολαία ἐπιχώριος ἀπὸ εἰς τὸν νεῖον. τελεσθεῖσιν δὲ τῆς πομπῆς, προήγαγε Καλλιρέον, τὸ πλῆθος κλειύσαντος προσκυνῆσαι ὡς περ θεῶν. Χαιρέας δὲ λυκὸν τὸ γυμνάσιον ἐβάδιζεν ἐνθάδε, τίλβον ὡς περ ἀγῆς. ἔπινδον γὰρ αὐτὸ τὸ τῆος ἐκ τῆς παλαιτρῆας, αἱ καρεῖαι δὲ ὡς περ ἀγῆρας, ἢ χρυσός. Ἐκ τύχης ὁ Χαιρέας καὶ Καλλιρέον ἐν τῷ νεῖον συνήκισαν ἀλλήλοις, τὸ δὲ πολυσεβόμενον τῆος τὴν σύνδοκον. Τῆς θεᾶς δὲ μηχανοδείσεις ἰσχυρᾶν ἐκτίθεισαν ἀλλήλοις ἔλκος νεῖδον. Χαιρέας εἰνάδε μετὰ τῷ τραυμάτιος ἀπὸ τῆς, τὴν ἔτταν περιτέλλων δι' ἀνδρίαν, καὶ κατακτείνει μὲν αἰδύματος ὄψλος ἢ. Ἡ δὲ παρθέτος τῆς Ἀφροδίτης τοῖς ποσὶ προσέκειτο καὶ καταφιλοῦσα. Τί με, εἶπε, καλὸν αὐτῇ τοῖνδ' εἰς τὸν νεῖον εἶναι ἰδοῦμαι; Speculabatur igitur talem occasionem. Festus dies Veneris agebatur, et vniuersa iuuentus Syracu-

sana abibat ad templum eius. Pompa vero completa, processit Callirrhōi, plebe [obuius] iubente illam adorare ceu deam. Chaereas vero, relicto gymnasio, huc tendebat, splendens, ut astrum. Nisescibat enim eius pectus ex palaestra et gonac, ceu argentum, aut aurum. Forte fortuna Chaereas et Callirrhōi sibi obuii fiunt, Cupidine hunc congressum moliente. Veneri vero machinante amatorum inuicem sibi penitus dant vulnus. Chaereas domum ita saucius abibat, cladem celans prae animi magnitudine et succumbendi pudorem prae se ferens. Virgo vero Veneris aduoluit se pedibus, et osculata: Cur mihi, ait, tam pulchrum virum in tua aede ostendisti? iam lingulorum rationem reddemus breuiter.

In Veneris festo Amantium primi congressus, vel in Dianae, vel Apollinis, vel alius numinis sollemnioris panegyri accidisse fere finguntur. Sic iam apud Theocrit. 2. Idyll. v. 67. occasione pompae in Dianae nemus ductae Simaetha Delphidos amore irretitur. Sic ap. Musaeum v. 42.

Δὲ γὰρ Κυρρῶν πανδήμιος ἡλθον ἑορτή.

ap. Xen. Ephes. L. 1. p. 2. ἤγγο δὲ τῆς Ἀρτέμιδος ἐπιχάρως ἑορτή. ap. Heliodorum L. 4. 164. in Apollinis festo die Delphis Theagenes et Chariclea mutuuum concipiunt amorem. vid. P. D. Huetium de Orig. Fabularum Romanensium, p. 57. Verum ipse Chariton, quod maioris ponderis, alius locis reuera hoc accidisse in Veneris festo disertis verbis adfirmat. vt L. 3, 6, 53. 8. vbi Chaereas dicit: Σὺ μοι, δέσποινα, πρῶτην Καλλίρρῳ ἐδείξας ἐν τῇ εἰς ἑορτῇ. Tu mihi, domina, primum Callirrhoen ostendisti in tuo die festo. Hoc si verum, necessario in principio narrationis tempus et occasio haec commemoranda fuerunt: nec potuit hoc fieri, nisi hoc in loco. Verba quoque non multum diuersa esse potuerunt.

ἰζήται] Sic Ephesius Xenophon p. 2. ἰζήται δὲ [δ' ἔρως] τέχνην κατὰ τὴν μυσικήν. . . . ἤγγο δὲ . . . ἑορτῇ. Sic ἀπὸ τότε ἰζήται οὐκ αἰετῶν, ἵνα in Matth. Euang. 26, 16.

καὶ ἡ νεολαία] Vox haec et iuuenes et puellas complectitur. Apta autem de iuuentute Syracusana. Doriensium urbium pubes ita praecipue audiebat, quamuis de alia quauis iuuentute apud auctores vsurpetur. Agemus pluribus ad 1, 1, 2. 20. nunc modo locum Herodiani adpono L. 3, 4, 2. καὶ γὰρ τι πλῆθος καὶ σκεδὸν ἡ νεολαία τῶν Ἀντιοχείων.

Ἐπιχάρως] Forte ob Tyrannorum pueros et alios hospites, qui confluxerant ob Callirrhoen et panegyrim, nimis artum epitheton credideris. Repone igitur πανδήμιος, vt Musaeo ἑορτῇ dicitur πανδήμιος. Verum solae puellae videntur hanc pompam constituisse, et iuuenes modo, vt idem canit, adfuerunt. ἀγριζόμενοι δὲ κάλλει παρθενικῶν.

P. 2. V. 15. νῦν] Syracusis reuera fuit templum Veneris cognomine καλλικόν, cuius originem lepida narratione prodit Arhenaeus L. 12. p. 554. Τολιβεσίσης δὲ τῆς πομπῆς] Hoc ita concipiendum. Puellarum turba longo ordine templum adibat. Haec processio, pompa dicta, simul ad templum ventum fuerat, soluebarur: et pars rem diuinam faciebat: pars donaria lustrabat: pars amoris pabulum, vt hic, quacrebatur inueniebatque. Ne frustra finxisse videar, canit Xenophon Ephesius L. 1. p. 4. vbi, postquam descripserat processionem, quam sobrius Charito, siue malis, sterilior, omisit, tandem Amantes conducit in templo, his verbis: Ὡς οὖν ἐπαύσατο ἡ πομπὴ, ἡλθον δὲ εἰς τὸ ἱερὸν θύσαντες, ἅπαν τὸ πλῆθος, καὶ ὁ τῆς πομπῆς κόσμος ἐβόηον ἥσαν δὲ ἐς ταῦτ' ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἰσθμοὶ καὶ παρθέναι. ἐνταῦθα δὲσαν ἐκλήλυσαν. . . . καὶ τότε μὲν θύσαντες ἐκπαύσαντο. Vt igitur pompa perfecta fuit, et sacrificatum, vniuersa multitudo templum ingressa fuit, et processionis ordo dissolutus fuit: et in eundem locum venerant viri et mulieres, iuuenes et virgines. Hic tum sese inuicem viderunt. . . . et tum quidem, vt diuina facta, discesserunt. Ita Heliod. 3, 130. ἐπὶ δὲ ἡ πομπὴ καὶ ὁ σύμμιος ἐναγισμὸς ἐπαύσατο.

Πραεγγαγε] Processit, Praecessit. Prima ingressa fuit, vt filia Praetoris Hermocratis. Achill. Tat. 6. 395. Στρατηγὴ θυγάτηρ αἰὲν Βυζαντίου, πρῶτη τῶν Τυρίων γυνή.

τῷ πλῦθι κλειύσαντος προσκυνῆσαι ὥσπερ θεῶν] Xen. Eph. p. 3. in re simili: πολλὰκις αὐτὴν ἐπὶ τῷ τεμένει ἰδόντας Ἐπίσχοι προσκυνήσαν ὡς Ἄρτεμιν . . τῶν μὲν τὴν θεῶν εἶναι λεγόντων, τῶν δὲ ἄλλων τινὰ (sic cod.) ὑπὸ τῆς θεᾶς (forte) παραπαισθημένην. προσκύνοντο δὲ πάντες καὶ προσκύνει. et p. 1. προσεῖχον δὲ ὡς θεῶ τῷ μαιρακίῳ, καὶ εἰδὼν ἦδη τοῦδε, οἱ καὶ προσκυνήσαν ἰδόντες καὶ προσκύνοντες: Et ipse noster mox p. 3. 20. πολλοὶ δὲ παρόντων καὶ προσκυνήσαν. Vide et III. 2. 44. 13. II. 3. 26. 14. V. 9. 93. 18. Cogitaram sane, an sup-
plendum τῷ ζακέρῳ, τῷ προφίλῳ, vel ἰσθῆος κλειύσαντος προσκυνήσαι τὴν θεῶν. Sed minus placebat, quia mallem foeminam sacerdotem operatam fuisse Veneri; quamvis et mares sacerdotes quibusdam Veneris templis praefuisse satis constat.

P. 2. V. 13. Λιπὸν] Hoc satis tuto credo suppletum. Videtur igitur Chaereas et caeteri iuvenes modo videndarum virginum gratia adfuisse: non pompam vna constituisse. Vnde et nulla mentio hic facta potentium illo-
rum procorum. Locum autem Theocriti ex Idyllio secundo v. 82. ante oculos habuisse Charitonem fiet vero simile, si conferas:

Ἦδη δ' εὖσα μέσῳ κατ' ἡμαξιδν, ἧ τὰ Λύκωνος,

Εἶδον Δέλφιν ὁμῶς τε καὶ Εὐδάμικτον ἰόντας.

Τοῖς δ' ἦν ξανθόνερα μὲν ἐλχρύσοιο γυναιῶς.

Στήθεα δὲ τριβόντα πολὺ πλέον, ἢ τὸ Σιλόνα,

Ὡς ἄπο γυμνασίου καλὸν πόνον ἄρτι λιπόντων.

vides ibi ἀπολαύοντα τὸν γυμνασίον πόνον, vides τριβόντα, ὥσπερ Σιλόνα: ὥσπερ ἄγῃρα. vides ξανθὸν ὥσπερ ἐλχρύσον, ὥσπερ χρυσὸν, ἢ ἄργυρον. Mox ἐκ τῆς παλαιῆς Syracusanus vates ibidem v. 57.

Μαννομένῳ ἱέλον, λιπαρὰς ἔκτισθε παλαίτρας.

καὶ παρὲν, ὥσπερ ἄργυρος, ἢ χρυσός] Commode ἐκινῶν, vel ἤσαν, intelligas. Quod si sparium permisisset, ἔλαμπον inferuisssem.

Ἐκ τύχης δὲ ὁ X. κ. κ.] Potes ὁ νεανίσκος καὶ ἡ παρθένος, vel οἱ νῆοι, vt ap. Heliodor. 3. 142. ὁμοῦς τε γὰρ ἀλλήλων εἴρων οἱ νῆοι καὶ ἥρων. Sed vbi quatuor vlrimae voculae ex Commelinianis tribus et Cod. Taur. restituae. Locum elegans, in quo sequitur Heliodorus, vt saepe, Platonis dogma περὶ τοῦ καλοῦ, subiungens ὥσπερ τῆς ψυχῆς ἐντείνεως ἐκ πρώτης τὸ ὅμοιον ἐκγνήσεως, καὶ πρὸς τὸ καταξίαν εὐκρίνον προσδραμίσας. Sic Taurini leguntur et haec.

ἐν τῷ τεμένει] Posses et παρὰ τῷ βωμῷ. In templo obuios sibi factos et vna aliquantum moratos fuisse, colligo, quia sequitur: domum quidem abiisse Chaeream: Callirrhoen autem ad statuam Veneris verba fecisse, quod profecto in aede factum. Nec quidquam difficultatis hic foret: nisi duo loca obstarent, quorum e primo conseceris, Callirrhoen incidisse in Chae-
ream et eum vidisse, antequam ingrederetur templum. Ex secundo loco tollegeris, Chaeream conspectum demum fuisse a Callirrhoë, iam redeunte ex templo. Primi loci verba sic iacent L. 4. 4. 71. 10. ἐγὼ Χαίρεας εἰμι, ὁ πὸς ἐκείνου, ὃν εἶδες παρθένος εἰς Ἀφροδίτην βαδίζουσα. Ego sum ille tuus Chae-
reas, quem videbas gradients ad Venerem, fuisse Veneris templum. Quam qui-
dem difficultatem sic solueris, si dicas, auctorem scribere dedita opera εἰς Ἀφροδίτην, ad, versus Venerem, non εἰς Ἀφροδίτης: non ad templum Veneris. Et verum fuerit, conspectum fuisse Chaeream in templo ab Callirrhoë ad Veneris aram et statuam accessura. Altera difficultas eodem libro reperitur Cap. 5. p. 87. 8. νυκτὸς δὲ ἐπαυθῆντος ὅναρ ἔβλεπεν αὐτὴν ἐν Συρακυσταῖς παρθέ-
νῳ εἰς τὸ τῆς Ἀφροδίτης τεμένος εἰσιῶσαν, κρηαῖθιν ἐκτανῦσαν δρῶσαν Χαίρεαν, καὶ τὴν τῶν γάμων ἡμέραν. Nocte veniente in somno vidit se Syracensis virginem in Veneris aedem intrantem, et inde regressam videre Chaeream et nuptiarum diem. Verum hoc omnino se aliter habuisse, totus locus, quem tractamus, etiam sine nostris supplementis, ostendit. Quare illud δρῶσαν non ita arcte copulandum cum τῷ ἐκτανῦσαν, sed referendum ad moram, quam egit in templo inter ingressum et egressum, et δρῶσαν interpretandum εἰσπαυσαν. Denique somni apparitiones a veritate aliquantum recessisse puterint.

P. 2. V. 19. τῆδος τὴν σύνοδον] Aptius nihil excogitare potui.

P. 2. V. 20. τῆς θεᾶς μηχανήσεως] Vel τῆς Ἀφροδίτης. Quod μὲν videas

tur ob stare huic supplemento, scias, illud pro μὴ vitio procul dubio describentis irrephisse, vt L. 1. C. 6. 9. 13. vitiose legitur ἡμαχυνῆτο. Et aliis locis ματῆρ. Ex Latina consuetudine.

P. 2. V. 21. ἴλαος νειόθεν] Posses τραῦμα. Sed id sequitur. Posses πάθος. Sed praetulerim ἴλαος, si νειόθεν placet. Lucian. de Morte Peregr. T. 3. 330. καὶ δῖλος ἦν νειόθεν αὐτὸ δρῶν. Sed non satisfacit, quia νειόθεν potius penitus ex corde: quam penitus in corde; vt ap. Aristæen. 2. 5. ex nostra emendatione καὶ δεινῶς ἐκπηδῶν καὶ φθίγγεσθαι μοι δοκεῖ νειόθεν. Vbi tamen nunc fere malim δοκεῖ, εἶναι, εἶναι, missum hoc faciamus. Nemo nescit, quam saepe illud εἶναι adhibeatur, quoties finem superioris argumentationis facimus, eam vel obnitenti permittentes, et vel saltem ad aliud transgredientes.

In Charitone nihil, quod satisfaciat, iam subit: nisi forte liberiore coniectura placuit reponere ob syllabam νει, ἀλλήλους πάθος, φιλονεικῦντες περὶ τῆς νήσε.

P. 2. V. 22. τὴν ἥτταν περιέλλων δι' ἀνδρίαν] Scopo sequentium nihil aptius inveni. Posses et τὴν ἐπιθυμίαν κολλάζον δι' ἀνδρίαν. Ita L. 4. 2, 65. 13. νεανίας ἀνδρὶνὸς τὴν φῦσιν. Sic principio etiam Habrocomas Amori non cedens describitur ab Xenophonte. Putaram, in syllaba ἰαν latere κείριαν. τὴν καρδίαν βαβλημένος κείριαν.

Καὶ καταπτεῖν μὲν αἰδόμενος δῖλος ἄν] Nempe viri non possunt tam bene amoris adfectum celare, vt non quodammodo ignis illius scintilla emicet. Ita mox de Callirhoë: αἰδουμένη κατάφωρος γινέσθαι. Aelian. V. H. 12, 1. locutione vitur simili: ἐκ παντὸς αἰδουμένη τρεῖς δῖλοι ἄν.

Illud καταπτεῖν etiam iuuat. Nam non potest hoc verbum idem significare, quod προσπτεῖν τοῖς περὶ. Quamuis πτεῖν ita in Marthaei Evang. 2, 11. occurrat: καὶ πτεόντες προσκύνουσιν. quod Heliød. 10. p. 474. προσπτεόντες τὸς θεοῦ προσκύνουσιν.

Sed καταπτεῖν hic refertur ad illam pugnam et luctam, quam contra amorem Callirhoë pugnavit, et in qua succubuit. Nisi velis καταπτεῖν ita intelligere, vt paene in via coniderit: quod solet ex adfectuum vehementia vsu venire. L. 4, 1, 64. 11. Μεθριότης ἡχανὲς κατέπτεν ad adfectum Callirhoë. L. 2, 3, 26. 16. καταπίπτοντα [Callirhoë visa] αὐτὸν ἡδὴ λειπῶς ὑπέλαβι. L. 8, 1, 128. 1. περιχυθῆναι ἀλλήλοις, λειποφύχσαντες ἔπεισαν . . . πάλιν περιέθισαν. Sed tum pro δῖλος ἄν substituendum ἡκατέρω, et succumbere insignans non cedebat. Quin hoc reiectitium haud videtur.

P. 3. V. 2. Τί μοι, εἶπεν, καλὸν ἄνδρα τοῖονδε κατὰ τὴν νεότησιν εἰδείξας] Ita L. 5, 10, 95. 7. τί γὰρ εἰδείξας μοι Καλλιρρόην. Ne τὸ τοῖονδε offendant, sic Aristæen. 1. 24. καὶ τίς ἀναφρέδιτον, βδελυρὸν, ἀνομιον τοῖονδε ποιεῖ. Qua voce tamen cum omnibus Graecina carer, ad Sambucianam scilicet exacta: quae illam particulam teste exhibet. Et sic in eadem epistola τοῖον non omnino damnum videtur.

P. 3. V. 3. Ἡνῆτο δὲ ἡ περὶ τὸν τοῖονδε τῆς διαβολῆς τῆς αὐτῆς αἰδουμένη κατάφωρος γινέσθαι] Cruciabatur vero virgo pudens mentem suam manifestam fecisse. Nempe caedebat Callirhoë Veneri amorem suum esse fallam. ἐρωτικὸν γὰρ διηγήσεσθαι πάθος τὸ γυναικίον φύλον αἰσχύνηται, vt ait Theophylactus Simocatta Ep. 15. et sic opponeretur mox Χαίρεας ἀπετόλμηνεν εἰπεῖν. Pro ἡνῆτο forte quis malit λειώπα. Mox pagina tertia inducitur κλαίονσα καὶ εὐπάσα. Aelianus V. H. 12. 58. dixit in hanc sententiam: ἐκ δὲ τούτων πολλοὶς ἐγένετο κατάφωρος μὴ ἡργῶς ἰδὼν τὴν ἀνδρῶπον.

P. 3. V. 5. Χαίρεας δὲ εὐφρόην ἦν τῇ τραύματος αὐτὸν φθίνοντος] Vel Χαίρεας δὲ θρασύτερος ἦν. Verbi φθίνειν vim transitiuam notes.

P. 3. V. 6. Γονεῖς] Artice magis γονεας. Vid. I. G. Graeuum ad Luciani Solloc. T. 3. p. 576. qui merito apud Demosthenem γονεας admittere tergiueratur.

P. 3. V. 7. δ πατήρ, καὶ ἔφη, εἶχε] Sic supple, vel καὶ εἶπεν.

P. 3. V. 9. Θυγάτηρ . . .] τὴν ἀγαπῶν, vel τὴν μόνην. Xen. K. Π. 4. 113. Θυγάτηρ παρὲντος ἀγαπῶν. Lysias Orat. 32. p. 506. λαβεῖν τὴν ἑαυτοῦ θυγάτηρα, ἥτις ἦν αὐτῷ μόνη.

P. 3. V. 9. Μνηστῆρσι δυνατωτέροις μνητεύεται] Vel κρείσσουσι ἡκούςει, vel διδοῖται ἔξει.

P. 3. V. 10. Μὴ φανερῶς χλευαζόμεθα] Vel ὀβριζόμεθα, vel καταγέλαστοι γινώμεθα, vel γέλωτος καὶ χλευῆς γινώμεθα, vel γέλωτα ὀφλωμεν, vel decem aliis modis.

P. 3. V. 10. Παρηγοεῖτο] In apographo vitiose παρηγοεῖτο. Sed, vt edidi, Codex ipse. Quoties in hoc primo Codex differt ab editione, sedulo monebimus: nam primi libri collationem nacti sumus. Leuia haec per me mutaram: credo sine noxa. Quis enim talia Auctoris tribuat, paullo versatior in membranarum lectione: vbi tales hallucinationes passim animaduertuntur; ex. gr. in Nemesio de Nat. Hom. C. 1. p. 1. Cod. meus habet κατασκευάσθαι pro κατεσκευάσθαι, et p. 9. et in Editio et in Cod. παρασκευάσει, et p. 33. Edit. κατεσκευάσθαι, Cod. κατασκευάσθαι pro vero κατεσκευάσθαι, p. 10. Cod. κατάληξι pro κατέληξι. Et passim haec librariorum negligentia ne quidem animaduersione digna foret, nisi aliquando ansa emendationis hinc praeberi posset. Sic Apogr. rursus contra codicis fidem modo habebat πειράσασθαι pro πειράσασθαι, vt ap. Aeneam Ep. 25. p. 429. ὑποδέχασθαι contra legitur pro ὑποδέχασθαι.

P. 3. V. 11. ὥς τε καὶ ἐπὶ τὰς συνήδους αὐτὸν παρτάσκει διατρίβας] Sic splendens et corrigendum, licet et L. 1, 7, 11. 16. συνήδους pro συνήδου διατρίβας recurat. Quam locutionem recte August. Bryannus restituit Plutarcho in Flaminio p. 428. T. 2. vid. Aelian. V. H. 3. 14. Pro παρτάσκει potes et καττάσκει. Vid. Demosth. περὶ παρατρ. p. 298. F. Lucan in Aet. 1. 3. Xenophon autem Ephesius, describens parem Habrocomae istum animi, ait: ὡς δὲ ἡμέρα ἐγένετο, καὶ ἐπὶ τὰς συνήδους γυμνάσματα. Simul cum die illucescente adiuit solita exercitia. Quanto verius Noster perditae amantis habitum depinxit, qui publicos solitosque coetus omnes fugere consueuerit. Quemadmodum Horatius talem sinit 1. Od. 18.:

Lydia, dic, per omnes

Te Deos oro, Sybarim cur properes amando

Perdere? cur apricum

Oderit campum, patiens pulueris atque solis?

Vbi cod. vetustissimus meus habet *O deos.*

P. 3. V. 12. Καὶ ὥσπερ ἐρημνυῖται ἢ ἢ πάλαιστα] Vel ἐρημνυῖται ἢ. Heracl. Epist. 7. 336. ἐρημνυῖται πόλιν πεποιήκατε διὰ κακίας. Recte *Gymnasio palaestra* iungitur.

P. 3. V. 13. ἐφίλει γὰρ αὐτὸν ἢ νεολαία] Potes et νεότης. Supra monuimus, vocem *Neolaia* in Doricis ciuitatibus praecipue obtinuisse. Ita Lucianus περὶ Ἰουμν. T. 2. 912. 920. vbi de Atheniensibus loquitur, vocabulo νεότης de Lacedaemoniis νεολαία vititur; ita in Phalar. pr. T. 2. p. 190. de Agragantinis, Dorica Colonia, νεολαία. Ita de Spartanis Theocr. 18. 24.:

Τετράκις ἐξήκοοντα κόρη, Ἰήλους νεολαία.

At tamen non id perpetuum. Vid. Alciph. Ep. 1. 6. Heliod. 8. 412. Hesyech. Νεολαία, νέων ἄθροισμα, ἢ νεότης, ἢ νέος λαός. Vt recte Guiet. et Phauorinus.

P. 3. V. 15. Διὰ πάθος] Aequè bene, ac διὰ πάθος. Quamuis saepe sollia citatur. Vid. M. Solanus ad Plutarch. Eumen. p. 349. sed recte defendit Clar. Ieremias Marklandus ad Lysiae Orat. 25. p. 592. et Max. Tyr. 36. 6. p. 714. Vid. et Mitcellan. nostra T. 3. p. 99. plerumque tamen sic potius causam, quam instrumentum, notat, vt ap. Xen. 2. Memor. 751. D. διὰ γὰρ τὴν ἀρετὴν αἰρώμεται μὲν αὐτοὺς πάντας τὰ μέτρια κακῶσθαι, ἢ διὰ πλεῖστον πάντων κυριεύειν. πάθος de vehemens amore apud Nostrom et alios milles. Vid. tamen I. Dauidium ad Max. Tyr. 39. 3. vbi πάθος recte τῷ πάθος praefert.

P. 3. V. 15. Ψυχῆς ἀφῶς] Quia amor in generosos et nobiles animos frequentissime cadit: vnde fere barbaris hunc habitum negat Max. Tyr. Diss. 26. a. διότι μοι δοκεῖ ὕδρ ἐν τοῖς βαρβάρους πάντι ἐπιχυρίσας τὰ τῷ ἔρωτος. Et Noster L. 7. C. ult. p. 125. militem in amore hospitem compellat ἢ πάντων ἀνδρῶν ἀφῶσται. Plut. Symp. p. 218. A. νέος ψυχῆ καὶ μὴ ἀφῶς.

P. 3. V. 16. Ἐνέτη νόμιμος ἐκκλησία] Sic per se patet redintegrandum. νόμιμος est ἱνομος. συνήθης ἐκκλησία, ex opposizione τῆς συγκλήτης, quae subiro cogebatur. Qualem habemus L. 3. 4. 48. 22. et 8. 7. 140. 22. Aesch. περὶ παρατρ. 256. B. ἐκκλησίας συγκλήτης πλείους ἡναγκάζεσθαι ἐκκλησιάζειν, ἢ τὰς τεταγμένας ἐκ τῶν ἱερῶν. Vlpian. ad Demosth. παρατρ. 312. A. vocat νόμιμος καὶ συνήθης, quae ceteris mensis vel πρυτανείας diebus fiebant. Ita ἱνομος ἐκκλησία fere ap. Lucam in Act. 19. 39. quae non a populo tumultuante, sed a magistratu, legitimo concio, legitimus senatus.

P. 3. V. 16. Συγκαθίσθεις] Συγκαθίστομαι protulit praestantissimus Daniel Scottus in supplementis Stephaniani Lexici ex Iosepho et Platone. συγκαθίσθω, vel συγκαθίστομαι, quod etiam sine auctoritate circumfertur, habes ap. Xen. V. H. H. 558. E. nam est ambigua lectio. Participium autem nostrum, quod rursus occurrit L. 3. 2. 4. 2. 3. 3. 48. Xenoph. Eph. 5. 80. Artemid. 2. 20. ἐπισκαθίσθεις, et ap. Apollod. 2. 8. 1. Th. Mägister 97. refert inrer βάρβαρος, Phrynichus inter ἱσχυρά. Sed consulantur I. sensus Lectio. Lucian. p. 11. I. G. Graec. ad Lucian. Soloec. 3. 582. P. Wessel. ad Diod. 3. C. 16. p. 185. Ap. Strabonem vero 16. 1094. A. recte reponitur καθίσθεις pro καθίσθεις.

P. 3. V. 17. τὸ πρῶτον καὶ μόνον] Ita recte suppleueris. Demosth. περὶ εὐεργ. p. 60. C. πρῶτος καὶ μόνος παρὰ τῶν.

P. 3. V. 17. Καλὸς Ἑρμοκράτης] Fere solum hoc vocabulum explet vim τῇ καλῇ κῆραθός. Plato Theact. 185. B. καλὸς γὰρ εἰ, ὃ θεαίτητι, καὶ οὐχ ὡς ἔλεγε Θεόδωρος, αἰσχροῦ. ὃ γὰρ καλῶς λέγων, καλὸς κῆραθός. Idem in Phaedro p. 278. E. Ἰσοκράτην τὸν καλόν. Aelian. Hist. Anim. 13. 7. παρὰ τῷ καλῷ Ὁμήρῳ. Vid. Lucian. in Timone p. 114. de Merced. Cond. 659. 680. et saepe.

P. 3. V. 18. ἡ πόλις μνηστεύεται] Hoc recte. Vrbs conciliat nuptias Chae-reae: ceu pater adolescentis nuptias a patre virginis perit. Vid. Salmast. de Modo Vfur. p. 71a. et ad L. 8. 7. 141. 6.

P. 3. V. 19. τὴν γάμους σήμερον ἀλλήλων ἀξίως τις ἀνὴρ μνηστεύει τὴν] Locus corruptus, quem sic restituerim: μνηστεύεται τὴν γάμους σήμερον ἀλλήλων ἀξίως τις ἀνὴρ ἐρμηνεύσει τὴν ἐκκλησίαν ἐκείνην. Vlcera nata ex omissione repetendae vocis et mala vocabulorum separarione. Hinc periit ἀξίως: hinc τις ἀνὴρ μνηστεύει fecerunt pro τις ἀνὴρ ἐρμηνεύσει. Non nego, τὴν ἀνὴρ pro τὴς dici posse: sed sic nuspian loquitur noster. Deinde ἀνὴρ necessario requiritur. Semper in simili causa noster et alii hanc particulam adhibent: vt saltem rum legendum foret: τις ἀνὴρ μνηστεύει. Deinde hac in re μνηστεύει non sufficit. Nam μνηστεύει non notat describere rem, quatenus explicari potest: sed modo indicare, patefacere. Quamvis μνηστεύει de historico dicatur ap. Lucianum T. 3. p. 51. et est sane historicus index veritatis. At ἐρμηνεύει et ἐρμηνεύει de historicis, qui rem plene enarrant. Noster ipse L. 3. 1. 41. 13. ἀκριβῶς ἐρμηνεύει. ἐρμηνεύει est διαγρησασθαι. Lucian. Quom. Hist. Scrib. de historicis p. 8. et passim. Hesych. ἐρμηνεύοντες, φερόμενοι. Qua voce alias saepe noster in simili re utitur. Iam illud ἀξίως necessario adest in priori periodo, γάμους ἀλλήλων ἀξίως. Nec magis carere potest ἀξίως sequens sententia. Sic alii: sic noster semper loquitur. En aliquor auctoritates: quae simul τὸ ἀν., τὸ ἀξίως et τὸ ἐρμηνεύει vindicaturae videntur. L. 1. 6. 9. 23. Τίς ἀνὴρ οὐκ ἀπαγγέλλει δύναται κατ' ἀξίαν τὴν ἐκκομίδην. L. 4. 1. 64. 19. πῶς ἀνὴρ τὴν διαγρησασθαι κατ' ἀξίαν τὰ τελευταῖα. L. 8. 8. 91. 23. πῶς ἀνὴρ φράσει κατ' ἀξίαν ἐκείνη τὸ εὐχῆμα τὸ δικαστήριον. L. 8. 4. 134. 4. τίς ἀνὴρ φράσει τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὅσας ἔσθας πρέβει. Vbi illud ἀξίως merito quidem locum non inuenit. Ioseph. de B. I. L. V. 9. 349. οὐ γὰρ ἐρμηνεύει δύναμιν τὰς παρεχόμενας ἀξίως.

Nemo autem in Criticis tantillum versatus hanc geminationem vocis ἀξίως non legitimam habuerit medicinam, cum tot loca deficiant ex simili vocabulorum eorundem concursu: tot alia iam ope huius remedii sint ad sanitatem reuocata. Insignis hinc omisio apud Xenoph. Ephes. L. 1. p. 10. pro sagacitate solita iam a Celeb. Tib. Heinsius animaduertit. Editum est δὲ

εμφάνους πλέκοντες· οἱ δὲ ἄνδρ' φέροντες. ταῦτα ἐν τῇ ἐτέρῃ Ἄρῃ ἢ οὐκ ἀπλυσμένους κ. τ. λ. Vides hic manifesta omissionis indicia: ταῦτα ἐν τῇ ἐτέρῃ enim desiderat aliud membrum. Ex codice iam supplementum accipe:· οἱ δὲ εὐφάνους πλέκοντες, οἱ δὲ ἄνδρ' φέροντες. ταῦτα ἐν τῇ ἐτέρῃ μέρει τῆς σκηνῆς. ἐν δὲ τῇ ἐτέρῃ Ἄρῃ ἢ οὐκ ἀπλυσμένους, ἀλλ' ὡς πρὸς ἐρωμένην τὴν Ἀφροδίτην κακοσμημένους. Alia ratione perceptio cognatae vocis omissionem reperit in Epigrammate Anthologiae ineditae:

Ἄδελφον.

Τὸν καλὸν οὐχ ἔρω Διονύσιον. ἄρ' ἂν ἀναρθεῖς,

Ζαῦ πάτερ δεύτερος εὐνοχόει.

Λετὲ, τὸν χερσίντα ποτὶ πτερὰ πυκνὰ τινάξας,

Πῶς ἔφαρες; μὴ πνυκνίσματ' οὐρεῖν ἔχει.

Supple εὐνοχόος, nisi si aliorum cogitata praetuleris, Ἰδαῖος, vel ἀμβροσίος. Apud *Artem.* L. 2. C. 54. p. 145. οἱ δὲ τις νοσῶν ἢ ἀλγῶν τι δόξει τετάναι, ἀπονοσέῃ καὶ ἄνοσος. καὶ οἱ ἀποθανόντες γάρ. Interpres: nam et mortui neque dolent, neque aegrotant addit, optime. Tamen in contextu deest ἄνοσος καὶ ἄνοσοι. Graeca lingua hanc ellipsin fert. In *Manilio* L. 1. 331. locum corruptissimum sic legerim. Rationes nunc non addam. Vide ἑρπετολογία *Ophiuchi*.

*Serpentem Graeci Ophiuchos nomine dictus
Dividis. Atque ingens ingenti corpore corpus
Explicat, et nodos sinuataque terga per orbis
Respicit. Ille tamen, molli ceruice reflexus,
Effugit elusis per laxa volumina palmis.*

Sic magnum magno, μέγας μεγαλειῶς, καλὴ καλῶς, κακὴ κακῶς. In *Ciceronis Verrin. secunda* C. 52. legitur: Itaque sit, omnibus recusantibus et implorantibus. Dies is erat. Alii habent plorantibus. Sed vulgaram agnoscit *Codex Amplissimus Viri Baltas. Huidecoperi. Nannius* vidit, aliquid deesse: et interponit: et deos hominesque implorantibus. Idem effeceris, si legas: et implorantibus deos. Dies is erat. In *I. Capitolini Opil. Macrino* C. 3. suspicor suppleendum: Vbi ad principes venturos ventum est. Nam de iis consulebatur: non adeo de praesenti imperatore. Plura notata in *Latinis* videas apud doctiss. *Ioan. Walkerum* ad *Ciceron.* de N. D. L. 3. C. 34. vid. 8, 9, 36. 13.

P. 3. V. 19. ἄξιοι ἀλλήλων γάμοι, non impares nuptiae. Quales describuntur ab *Ariflaeneto* L. 1. Ep. 10. Κοδίστην Ἀκοντίη συνάπτων, ὃ μολυβδὸν ἐν συναντιμύσειας ἔκρινεν, ἀλλ' ἑκάτερωθεν δὲ γάμος χρυσῶς ἔτσι.

P. 3. V. 20. παραγωγὴς] τῆς ἐκκλησίας. Vox nusquam hoc significatu obuia, quantum scio. Sed notare credo praeconeem, seruum publicum, accensum, apparitorem, officialem, ὑπηρέτην, δημόσιον, δορυφόρον, qui in concionibus, in ecclesiis, dicasteriis, cum primarios viros, tum spectatores minoris dignitatis vnumquemque in suum locum deducebant. Vt enim populus in ecclesiam παρίεναι, sic et παρέγχεσθαι dicebatur. Noster L. 5, 4. 15. 11. παρέχοντα δὲ [εἰς τὸ δικαστήριον] οἱ καθιζόμενοι μετὰ εὐχῆς καὶ δέμης. Amor hic deducebat, cogebat omnes in Ecclesiam hanc: atque vnicuique suam sedem designabat. *Hortatorque Cupido* ita dicitur *Val. Flacco* 8. 232. De magistratu concionem cogente nolim accipi. Illi erant προτάταις. Vide *Virgiam.* ad *Demosth.* κατὰ Τιμόκρ. 776. E. et illi συνήγεν, non παρήγεν.

P. 3. V. 21. φιλόπατρις] Obseruatunculam de praesentia, apud *Atticos* τῆς φιλόπατρις prae τῇ φιλόπολις satis refutatam dedit *Cl. Car. And. Dukerius*, Vir probitate non minus, quam doctrina et annis, inter seculi huius eruditos conspicuus, ad *Thucyd.* 5. 92. vid. *Xen. Ages.* 668, *A. Lycurg.* in *Leocr.* §. 11. φιλόπολις arctius patet, quam φιλόπατρις. πατρίς, patria tota, tota Hellas. πόλις modo plura oppida, vicus, δῆμος complectitur, vnam rempublicam constituentia. *Isocrat.* *Paneg.* 57. A. ἴδιμ μὲν ἄσκη, τὰς ἐκαστῶν πόλεις ἡγούμενοι. κοινὴν δὲ πατρίδα, τὴν Ἑλλάδα νομίζοντες εἶποι. Sed promiscuus vsus.

P. 3. V. 23. Ἡ βουλὴ καὶ οἱ ἔχοντες] *Thucyd.* 5. 47. ἔχοντες omnes, qui ἐν τέλει, magistratu aliquo, etiam militari imperio. *Markl.* ad *Lys.* p. 282.

pro iudiciis saepe 1, 5, 8, 19, 1, 10, 14, 6, 3, 2, 48, 23. et 50, 60. Videtur colorem duxisse ex *Heliodori* L. 7. p. 322.

P. 4. V. 2. *Νυμφαγωγῶσαι*] At sponsa domi latebat. Nec tamen opus *νυμφαγωγῶσαι*. Nam quae facere conamur, meditamur, incipimus, volumus, iam facere dicimus. De quo genere multi multa. Noster 4, 6, 74, 10. *διαφθεῖναι αὐτὰ τὴν γυναικα, cenatur corrumpere, Herodot.* 9, 108. *πολλοὶ ἰδίῳ, dare volebat. Insin.* 35. 1. a quo restituebatur, qui volebat restituere, vid. I. Taylor. ad *Lyfiae Orat.* 7. p. 146. I. Markland, 9, 554. P. Wesseling. ad *Diod.* 13, 544. Participia passim eundem usum habent. Venus apud *Lucian.* *Dial. Deor.* 20. p. 266. sic vocat *νυμφαγωγὸν*, quae deductura erat *Helenam* ad *Alexandrum*, et de se *Clytaemnestra* ap. *Eurip. Iphig.* in *Aulid.* 610. Vt nostro 2, 11, 38, 20. alioqui proprie de viro dicitur *νυμφαγωγός*.

P. 4. V. 4. *Ἐρράκωτο τὰ πρόθυρα οἴκου καὶ μύρσις*] L. 1, 3, 5, 7. L. 3, 2, 44, 25. L. 6, 2, 100. 2. *Ἰσομῶτο πρόθυρον* 8, 1, 128, 17.

P. 4. V. 4. *ἠδὲν . . . τῆς τῶν ἱπποκλῆς*] Cum *Cl. Cocceio* rescribere ἠδὲν. Quam autem hilarem victoriae huius diem, in quem et incidebat *Heracles* sacrum, egerint *Syracusani*, videre est apud *Thucyd.* 7, 73.

P. 4. V. 8. *διαπύσσας*] Nescio, an apud *γυναικας* *Atticos* occurrat. *διαπύσσας* verbale tamen ap. *Xen. de Venat.* 994. B. *Lucian. Max. Tyrinus* et plerique recentiores vsi. *Heliodoro* reddendum L. 8, 405. ex *Cod. Taur.* *διαπύσσαντες* pro *διαπύσαντες*. Sed video, *Bourdeltianam* sic exhibere, quin et iam *Heruagrianam*. *Aristaen.* 1, 9. *ἀπὸ τῆς τῶν χεῖρας καὶ διανήσει πεπρωμένης λαβόμενος τῆς δεξιᾶς*. Vt recte *Sambuciana*. vide *Cl. T. Hemsterb.* ad *Lucian.* 22. *Dial. Mort.* T. 1. p. 423.

P. 4. V. 10. *τῆς δ' αὐτῆς*] *Homer. Iliad.* φ. 114. vbi τῆ δ'.

P. 4. V. 12. *ἐξέπινυσι*] Sic *Cod.* vitiose *Apographum* *ἐπινυσι*. Talia ludibria scribarum in posterum non notabo. Inuenies in *Cl. Interpretis* notulis. Ap. *Heliod.* 8, 390. ex *Cod. Taur.* reponere *ἐντεπινυσι* pro *ἐμπινυσι*. Tralaritium, intelligi *πνεῦμα* in *ἐπινύειν*. *Eurip. Helena* 141. *βίον* suppleuit, et sic *L. Bosius*. Sed aliter ellipsis magis naturae consentiens.

P. 4. V. 14. *Οὐ δὲ γυνεὶς τὸν νυμφῶν εὐαγγέλιον περὶ τὴν παρθένον*] Sponsus hic deducitur sponsae domum: sic retum euentu iubente. Alioquin sponsus in suam, vel in patris sui, domum deducit sponsam. *Eurip. Herc. Fur.* 12.

ἦν' εἰς ἑμὲς [Amphitryonis]

δοῦμος δ' κλεινὸς Ἡρακλῆς υἱὸν [Megaram] ἔγχετο.

Vide *Iphig.* in *Aul.* 533. quin et L. 4, 5, 87. discimus, *Callirrhoën* a parentibus suis in domum sponsi deductam, *προκαταμένον αὐτὴν ὑπὸ πατρὸς καὶ μητρός* εἰς οἶκον τῷ νυμφῶ. Sed nihil haec tibi pugnant. Nam sponsus modo nunc a parentibus deducitur ad sponsam, ut illam mox domum suam, vel domum parentum suorum, deducat. Et mox de sollempni sponsae deductione domum sponsi agitur his verbis: *ἐκεῖ δὲ προκαθεῖν εἰς τὸ δαμῖσιον*, et L. 1. C. 3, 5, 21. domi sponsi *Callirrhoën* agentem offendetis. Sed et sponsus cum paranymphe, vel nymphago, atcessitum ibat sponsam, et sic domum suam deducebat. Tota autem haec periodus non multum abijt a loco *Matthaei* in *Euang.* C. 25, 10. *ἦσαν δ' νυμφῶες, καὶ οἱ ἄνθρωποι εἰσῆλθον μετ' αὐτῶν εἰς τὴν θάλαμιν, καὶ ἐκλείσθη ἡ θύρα*.

P. 4. V. 17. *τὸν ἐρώμενον*] Frustra *ἐρώμενον* in ota apographi. Verti *amantem*. Quia *amans* *Latinis* non strictim actiue semper accipitur. Vnde et *amantissimus* ita in inscriptionibus pro *carissimus* accipiunt quidam. Deinde ut comino de *ἐραστός*, *ὁ ἐρῶν*, et *ὁ ἐρώμενος* distinguuntur, quemadmodum ap. *Lucian.* *Dial. Mor.* 1. p. 238. *ἔρωτας, ὁ θαλάττεια, οὐκ ἐραστὴν, ἀλλ' ἐρώμενον, ἔχειν τὸν Πολύζημον*, sic *Latinis* *amatus*, vel *amicus*, minus eleganter diceretur *ὁ ἐρώμενος*. Ap. *Achillem Tatium* L. 4, 377. *ἐρώμενος* vertitur *amator*. Quod non reprehenderim. Nec cum *I. Gronouio* taxarim *I. Benedictum*, qui in *Luciani Asino* p. 581. *ἐρώμενον amatorum* quoque veterat: cum voce *amatus* alio loco vsus esset. Cerre *H. Valesius* ad *Diodori* *Excerpta* p. 531. T. 2. Ed. vlt. *ἐρώμενον* tam de *Amatore*, quam de *Anafio*, dicit

constare ait vel ex Suida. At si quidem ad haec Suidae verba respexerit vir eruditissimus: 'Ἐρῶν γεννητὴρ, ἐφεύμενος, ἐπιθυμῶν. Ἐφεύμενος, ὁ ἐπιθυμώμενος: res contra se habuerit. Ap. Heliodor. 1, 19. legitur de nouerca: λαμπρῶς ἐρωμένην ὑποφαίνουσα. Vbi sane *amatricem, amicam, amantem* notat. Sed Cod. Taur. legit λαμπρῶς ἐρωμένην [nempe Theagenem] ὑποφαίνουσα. Et fane λαμπρῶς et ὑποφαίνουσα magis concinunt. Per me tamen, qui velit, reponat *amato iuueni*, vel *cupido*, voce Apuleiana. Qui et *mutuus cupitor* 7, 140. 15. Mirifica in hac voce hallucinatio in Heliodori L. 7, 407. vbi habetur ἰδὼ δὲ ἂν ταῦτα οὐδὲ ἐρωμένην ἰδὼτα. Ego (has epistolas) *neque postulanti dederim.* Si ἐρωμένη habcretur, vix probarim. Tu lege ex Taur. et Vat. *ἐρῶμένην, valenti, sanae.* Decumbebat Arsace. Quam vocem et redona Democrito apud Stobaeum Ecl. Physicis L. 2. p. 205. ὁ μὲν αὖθιμος [sic optime Cl. Valkenarius] εἰς ἔργα ἐπιφερόμενος δίκαια καὶ νόμιμα, καὶ ὅπως καὶ ὅσας χρεῖαι τε καὶ ἑξέσται καὶ ἀκρότης εἶσι: vulgo *ἐξέσται* et *ἀνακρότης*. Forte πανακρότης non alienum fuerit.

P. 4. V. 17. Ὀσπερὰ λύχνος φῶς ἥδη σβεννύμενον, ἐπιχυθέντος ἰαλίου, πάλιν ἀνέλαμπε] Ouid. 1. ex Ponto Eleg. 5. v. 3.

Cuius ab alloquiis anima haec moribunda reuixit:

Vt vigil infusa Pallade flamma solet.

Max. Tyr. 28, 4. p. 337. νόμος καλῶζων τὴν μέθην ἐπήγειρεν αὐτῶν τὰς ἀρετὰς τῇ εὐνοχίᾳ, καθάπαρ ἱλαίον πῦρ, ἐπιχθὲν τῇ ψυχῇ συμμετρως, μὴ τελείως σβεννύς αὐτῆς τὸ φιλότιμον. Plutarch. Demetrio T. 5. p. 55. οὐ γὰρ κατασβέννυσθαι δοκῶντος ἀνέλαμπεν αὐτῆς ἡ ἀρετή. Cod. vitiose λύχνος.

P. 4. V. 18. Καὶ μείζων ἐγένετο καὶ κρείττων] Frustra μείζων et κρείττων coniicitur. Respicitur ipsa Callirrhoe, non τὸ φῶς. Multus in hac locutione poster: 1, 6, 9. 24. κατέκριντο μείζων καὶ κρείττων. 2, 1, 22. 9. μείζονα καὶ κρείττονα γυγνηκίην. 3, 8, 56. 10. καὶ κρείττων ἐγένετο καὶ μείζων. Xen. K. Π. 4, 102. B. καὶ γὰρ μείζους φαίνεσθαι καὶ καλλίους, καὶ γοργότεροι, ἢ πρόσθεν, ἰδαίν. Coluthus de Raptu Helenae v. 79. dixit:

Πᾶσα δὲ λαϊτέρην καὶ κρείττονα δίξοτο μερῶν.

Ex veteti formula locutionem trahens, *λαίον καὶ ἄμεινον*. Xen. 6. K. A. 376.

D. 7. H. H. 683. D. περὶ πόρων 932. A.

P. 4. V. 19. Εἰς τὸ δημόσιον] Vt ad sponsi domum deduceretur solemnī pompa.

P. 5. V. 1. Ἀρτέμιδος ἐν ἱερῇ κρηναίᾳ ἐκτάσσης] Videtur respicere Dianae adparitionem Aetaeoni factam, et simul comparationem Homericam et Virgilianam Dianae cum Nausicaa et Didone.

Vox *ἐκτάσσης* saepe de diuina adparitione. Vide L. 5, 9, 93. 18. proprietatemque animaduertit Vlpianus ad Demosth. de Corona p. 482. C. ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐπὶ ταῦτα ἐπέστη. ὥσπερ τινὲς δαίμονες λέγουσι ἐπιστάσαι, τῆς αὐτῇ κηδεμονίας παρεῖναι.

Τρυφεῖ . . . ἐν Πηλῇ] Nempe eximium dii cecinertunt Hymenaeum in his nuptiis in Peleo monte celebratis. Xen. de Venat. 973. D. θυνὲς τὸν γάμον παρὰ Χείρωνι ὄρωσιν. Apollod. 3, 12, 5. γαμεῖ δὲ ἐν Πηλῇ. κἀκεῖ θεοὶ τὸν γάμον καθύμνησαν. Statius 2. Achill. 431.

Dum Pelea dulce maritat

Pelion, et nostris iam tunc promitteris armis.

Vid. If. Vossius ad Catulli Epithalamiorum praecellentissimum p. 237.

τὴν Ἐρην] Eris et eius pomum, res notissima. Artemid. 1, 75. p. 61. ἰνὸν νῦν, pomum hoc non γλυκὺ, sed δξυ, fuisse. τὰ δὲ ἐξέει μῆλα, τάς τις καὶ φιλονοετίας σημαίνει. εἰσι γὰρ Ἐριδος. Eo enim respicere puto doctissimum, licet in nugaci argumento, scriptorem.

LIBRI PRIMI CAPVT SECVNDVM.

P. 5. V. 9. [Ἐτρατολόγου φθόνος] Ceu Inuidia dux esset. Noster iterum 1, 7, 10. 23. 1, 12, 17. 1. Alio sensu ap. Hesych. τρατολογήσαντι τρατεύσαντι, qui forte respexerit Paulli Ep. 2. ad Timoth. 2, 4. In Lexiciis auctoritas voci fere deest: non tamen bonis scriptoribus infrequenti.

φθόνος] Capite praecedenti vocatur δαίμων βάσκανος. Ita in eleganti epigrammari, quod Cl. Muratorius publicauit p. 1693. φθονερὴ μοῖρα ἐτ βάσκανος δαίμων ponuntur ἐν παραλλήλῃ.

Πρωθήβην ἔτι κῆρον, ἔτι χναόοντος ἰάλμ

Δευόμενον, φθονερὴ μοῖρα καθείλε βίην,

Πολλὰ σοφῆς χειρὸς ἔργα ληλοπότα. Βάσκανη Δαίμων,

Οἷος οὐχ ὁρίως λαπίδας ἐξέταμας.

Vti recte emendauit Cl. Io. Casp. Hagenbuchius p. 37. in Diatriba de Marioribus Muratorianis, de iisque optime meritis, Nollem tamen et ibi τὰ δευόμενον verbum adspersum. Nam licet spargere Latinis de aridis etiam dicatur: et sic tempora canis spargi passim legatur: δύνω eam vim non habet, et δύνεσθαι κέμαις non magis dici potest, quam tempora bumeflari canis. Tamen multis hanc notionem et constructionem cum genitio conatus fuit adstruere idem Hagenbuchius in Epistolis Epigraphicis p. 83. et 129. tu verte: Adhuc lanuginosis pilis carentem, destitutum, Vti illud ipsum δευόμενος centies et in epigrammate Anthol. L. 2. C. 10, 8, p. 138. significat,

Καὶ βαμὸν δούλων μήποτε δευόμενον.

Idem hic dicitur, quod Theophylactus Ep. 69. μίτω τοῖς ἰάλοις κατασκευάσας τὸ πρόσωπον. Erat adhuc ἄχνης, vt Mercurius vocatur in Anthologiae L. 6, 2. p. 412.

Τίς τῶν ἄχνην Ἑρμῇ σε παρ' ὀπλήγγυσειν ἔδμεν;

Et in Anthologia inedita:

Κρηναγόρου,

Ἡοὶ ἐπ' εὐκταίῃ τὰδε ῥίζομεν ἱερὰ τελείῃ

Ζηνί, καὶ αἰδίων μελιχμ' Ἀρτέμιδι.

Τοῖσι γὰρ οὐδὲς ἔμαιμος, ἔτ' ἄχνοος, εὐξέτο θήσει

Τὸ πρῶτον γενῶν ἡθίοισιν ἔαρ.

Δαίμονες, ἀλλὰ ἐχχοῖσθε, καὶ αὐτίκα τῶνδ' ἀπ' ἰάλω

Εὐκλείδην πολὺς ἄχνης ἄγοιτε τριχός.

Idem fere, qui dicitur ἀρτιγενεῖαν et ἀρτιγένειος in Anthol. inedita,

Ἀρτιγενεῖαν δ' ἀλλὰ καὶ τριχὸς ἐρατὴς

Παιδὲς ἐρᾷ Λάδων. σύντομος ἡ Νέμεσις.

Sed forte obstiterit praestantissimis viris, ne verterent nostra ex sententia, quia πρωθήβην adhuc *capere barba* crediderint non recte dici: imo εἰκοσὴ παῖδα, *viginti annorum puerum*. Vt in hoc epigrammate inox vocatur hic ipse Aquilinus. Sed circa vigesimum annum barbam enasci ponebant. Nemesius de N. Hom. C. 34. p. 253. εἶον περὶ τῷ πολιοῦσθαι ἐξακοντήτην [sic cod.] ἢ γενεῖαν τὸν εἰκοσὴν. Puer itaque pro lubitu viginti circiter annorum potest dici *barba* adhuc *capere*: vel *primam barbam emittere*, vel *lanugine genas vestiri et spargi*. Sic libenter legerim in Epigrammate apud Muratorium p. 1086. 2.

Ἀρτιγενεῖαν οὐδ' εἰκοσι τέμ' ἐκαστῶν

Ἐκτελέσας, γοεῶς οὐκ ἔσρα τὸ φῶς.

In glossis legimus ἀρτιγένειος, *lanuginosus*. Imo ἀρτιγένειος.

P. 5. V. 11. Τίς τῷ Ῥηγίων τυράννῳ] Rurtius similia vero sequitur. Nam Rhegium sub regibus siue tyrannis fuit. Anaxillas nomen frequens in illis. Pausan. 9, 23. Diodorus Anaxillae filios tempore Hieronis Syracusis sistit L. 11. C. 66. quorum vnus Cleophon vel Cleophon.

P. 5. V. 13. παρενδοκίμησεν δ' μηδὲν πονήσας] In eandem sententiam epigramma nondum publicatum: cuius versio tamen in Guioniorum Fratrum opusculis p. 100. exhibetur. En Graecum fontem:

P I A N O T.

Ἀγρεύσας τὸν νεβρὸν ἀπώλεσα, καὶ μὲν ἀνατλάς
Μυρία, καὶ τήσας δίκτυα καὶ τάλιας,
Σὺν κενναῖς χεῖρσιν ἀπέρχομαι, οἱ δ' ἄμογητ'
Τὰ μὲν φέρουσιν Ἐρως, οἷς σὺ μέντοι βαρὺς.

De voce περιουκμήσει St. Bergler. ad Alciph. L. 1. Ep. 39. p. 189.

P. 5. V. 14. [Ἐτάθην] Hefych. ἐτάθην, διέτριβεν, in aliqua re occupari diu et cum taedio, vel cum desiderio, vel cum magna contentione. Pind. Pyth. 11, 81. ξυναίει δ' ἄμφ' ἡρεταῖς τέταται. Fere hic, quod παρατίνασθαι, quod ἐκτρέφεισθαι, καταπαύεισθαι, explicant veteres magistri ad Aristophanis Nub. 212. Xenoph. 2. Mem. 784. C. ὡς παρατάθην μακρὸν ὅδον πορεύει. Casaub. ad Athenaeum L. 4. 14. p. 285.

P. 5. V. 15. Αὐλαῖς θύραις προσαγγενῶντες] Communis amantium quetela et fors, qui, ut Horatii verbis utar:

Ad non amicos seu sibi postes, et seu

Limina dura, quibus lumbos et infrangunt latus,
excubare consueverunt. Ad αὐλαῖς θύραις commercium amantibus fiebat. Theocr. Παῖδικα:

Τόκκα δ' οὐδὲ καλεῖντος ἐν' αὐλαῖς θύραις

Προσμέλαιμι καὶ παυσάμενος χαλαρῶ πέθω.

Anthologia in inedita hoc exstat epigramma Leonidae, male quidam Leonis. εἰς Μηλῶ καὶ Σατύρην αὐλητρίδας, quae saepe comissantibus aderant.

Μηλῶ καὶ Σατύρην τανυήλικας, Ἀργυρινίδην

Παῖδας, καὶ Μουσῶν εὐκολοὶ ἑργατίδας.

Μηλῶ μὲν Μούσαις [ἀνέθικα] Πιμπλησίαι τοὺς ταχυχιλίας

Αὐλοὺς, καὶ ταύτην πύξινον αὐλοδοκίην.

Ἡ φίλωος Σατύρην δὲ τὸν ἴσπερον οἰνοποτότην

Σύγκαιμον, κηρὴ τενεαμένη, δάνακα,

Ἡδὺν εὐρετῆρα· σὺν ᾗ παντόρφιος ἦν

Νύκασεν, αὐλαῖς ὑπερτέσσα θύραις.

τανυήλικας in Palatino Codice, sed turbatum. A manu prima videtur τανυήλικας. Guicetus defendit simili vocabulo: καὶ γὰρ που λαγόνισσι ἐντὶς τανυήλικος ἦδη. At ibi longe sincerius quoque membrana eadem παναήλικος. Contrarium ὤριον ἄνθος, quare et hic πανν non spreuerim. Noster Atticorum consuetudinem sequitur, quibus ἡ αὐλαῖς et αἱ αὐλαὶ placent: licet in Theophr. Charact. 18. Θύρα αὐλαῖς, ut Dorici et alii. Saepe αὐλαῖς θύρα occurrit. Sed dubito de γνησιότητι huius scripturae: cum centum in vocabulis librariorum vel seculi incordiae ista modum debeat. Ap. Diod. 19, 323. sic variatur, ap. Herodian. 7, 5, 7. ubi vir doctus correxerat. In Luciani Dialogo Meretr. 15, 323. Veneta Edit. 1550. probam scripturam agnoscit: licet in Dial. 12. cum vulgatis faciat. Adeo pertinaciter fauent Codices huic scripturae, ut etiam apud Poetas, ubi prosodia eam respuit, intrudatur, quemadmodum ap. Theocrit. Idyll. 15, 43. τὴν αὐλαῖν ἡποκλάξας quidam exhibent. In Lyfiae fragmentis legitur αὐλα p. 63. sed incertum hoc. Saltem αὐλαῖς semper vsurpatur ipsi. Videantur praestantissimi viti, I. Taylorus p. 2 et 196. Ier. Marklandus ad Max. Tyr. 36, 2. H. Valesius ad Harpocrationem in voce.

P. 5. V. 15. Καλαχέοντες τίτθας καὶ θεραπαισίδας, καὶ δῶρα πέμποντες τρεφοῖς] Subiungi τρεφοῖς τίτθας recte docebit Antimonius p. 135. 138. coniungit et Lucianus Dial. Marin. 9, 312. T. 1. τρεφοῖς γὰρ αὐτοῦ καὶ τίτθας ἡ ἱγύμ.

P. 5. V. 18. Πόρνος καὶ πένης] In conuiciantis ore non debet offensionem esse hoc vocabulum: quod vnicum est in toto Charitone a modestia recedens. Nec abstinent tamen ab hoc scommate Xenoph. Memor. 1, 731. D. σοφιστὴς ὥσπερ πόρνος ἡποκαλεῖται. Demosth. κατὰ Ἀνδρότ. 710. B. de Androtione: ὁ πόρνος ὅστις. Indecentius Habrocomas de se ipso apud Xen. Eph. L. 2, 22. καὶ τις ἱμοὶ βλος περιλείπειται πόρνη μὲν ἀπὸ ἀνδρὸς γενομένη. ἡποκαλεῖντὴν δὲ Ἀντίας τῆς ἡμέρας, sic Cod. Qui autem Aristae. 1. Ep. 14. pro πόρνος reponi volebant πόρνας, in Xenophonte πένην locum fecerint. Thomam Mag. in χαμαίτην ex Edit. Vasconiana emendans.

P. 5. V. 18. *πίστες*] Coniunctum acerbum. *Horatius* enim iam L. 3. *Odav.* 24. ex mente vulgi vocavit *magnū opprobrium pauperum*. Vid. *Fabrum* ad *Aelian.* V. H. 13. C. 39.

P. 5. V. 18. Καὶ μηδὲνδ κρείττων βασιλέων ἡγωνισμένον αὐτὸς] Non *μηδὲνδ κρείττων* potest accipi pro nullo *nostrum melior*: quia ne quidem priuatus hic *Chaeceas* cum potentibus tyrannis comparandus. Illum tamen sensum darent haec verba coniuncta. *Demosth.* 2. *Olynth.* 23. Εὐδένον βασιλεῖς. *Περὶ συντάξ.* 136. C. οὐδὲν αὐτῶν κρείττων, et tum *βασιλέων ἡγωνισμένων* absolutus foret genitiuus.

Verum *malim* ordinare *κρείττων βασιλέων ἡγωνισμένων*, *potentior, potior, superior regibus*, id est *ἀνδρεος ὡν μηδὲνδ τιμώματος*. Notio haec saepissime voci οὐδὲν, μηδὲν, et εὐδένε inest. Ita οὐδένας ἰόντες ap. *Herod.* 9, 57. οὐδὲν ὡν ap. *Plat. de R.* P. 8. p. 562. D. *Thenet.* 175. E. *Lucian.* de *Merc. Cond.* 1, 671. et saepe apud *Comicos*; quin *Euripides* in *Ione* v. 594.

Μηδὲν καὶ οὐδὲν ἐνθάδ' ὡν κελεύσομαι.

Vtrumque coniunxit, non quasi differant οὐδὲν et μηδὲν, sed quia, vt plurimi, hic οὐδὲν, ille μηδὲν, vocaturi sint.

Vt igitur communi locutione *Charito* potuisset scribere: *πίστες καὶ μηδὲν*. Sed nihil vetat, quo minus genitiuus vsus sit. Aequè bene *nibili esse*, ac *nihil esse*, dixeris, aliquantum tamen diuerso sensu. Nec *μηδὲνδ κρείττων* unquam aequipolleet τῷ *μηδὲνδ ἄξις*. Quod et ipsum potuisset scribere: *πίστες καὶ μηδὲνδ ἄξις*. Consultatur *Cl. Ier. Markl.* ad *Lyfiam* 10, 181. *Demosth.* de *Libert.* *Rhod.* p. 147. B.

P. 5. V. 19. αὐτὸς ἀκόντιον τὸν τέφανον ἤρατο] Probabilis coniectura *Cl. I. I. Reiskii* ἀκοντί: quod optime opponitur τοῖς ἡγωνισμένοις. *Noster* L. 4, 69. 23. αὐτὸς ἀκοντί τὸ ἄλφον καλλιγρόν ἀπελείπει. In his vocabulis non ratio turbatur: ap. *Demosth.* de *Corona* 507. A. προῖτο ἀκοντί. At in *Editis*, quibusdam et *Codd.* ἀκοντί et ἀκοντή [quod immerito *Clementis Alexandrini* contextum obtinet p. 566.] *Vlpiān.* ibi: ἀγῶνος ἢ βλας χωρὶς. Ap. *Aristaen.* 1, 15. legitur: εἴπα τις ἐπάλθην μὲν ἰδῶν, εἰ καὶ δύσμαχον, προ-ὕβαλλετο τὴν ἐπὶ πᾶσιν εὐτολμία, κατεθύνην τὸ δόρυ. "Ερωτος δὲ φανέντος, γέγονε ῥίψας ἐνθὺς, ἢ πῶς θρασυῖ, καὶ τὴν δεξιὰν ἀκοντί προσανατείνας, ὠμολόγει τὴν ἤτταν. Vbi *Auratus* ἀκοντί emendar, merito non probante *Mercero*, qui vero similis reponit ἀκοντή. Quod aequè dicitur de eo, qui sine pugna et labore vincitur et cedit, ac de eo, qui sic vincit. Vt vel ostendit *I. I. Oratoris Attici*. Vir doctus quidam tentabat τὴν δεξιὰν ἀκοντήν προσανατείνας. Quam emendationem fere probarim: et sane praepositio πρὸς vim suam exferere debet. Sufficeret enim τὴν δεξιὰν ἀνατείνας: vt intelligamus, *pugnatorem proieciisse clypeum, et vna hastam, dextra comprehensam, erexisse in altum: non amplius direxisse in hostem*. Pugnaturus ἀπειλῶν, κατεθύνην τὸ δόρυ, intendit, dirigit. Desuevit pugnare ἀνατείναι, sursum eleuat et erigit hastam. Milites enim dum progrediuntur, hastam in dextro humero gerunt, mox, vt impetum facere sint parati, deponunt humero et directam ad feriendum protendunt. *Xenoph.* K. A. 6, 386. F. τοὺς πελτατὰς ἐκπέμψαναι πεισθέντας, ἐπαρῆντο ἐπὶ τοῖς πολεμίοις, παρεγγύλατο δὲ τὰ δόρυτα ἐπὶ τὸν δεξιὸν ὄμων ἔχον, ἕως σημάειν τῇ σάλπινγι. ἔπειτα δὲ εἰς προβολὴν καθέντας ἔπεισας βάδιν . . . καὶ ἅμα τὰ δόρυτα καθέσαν. *Demistère hastam in pugnam, in impetum faciendum.* κατεθύνην *Aristaeneto*. Contra cessaturi ab impetu, ἀνατείνουσι, subtrahunt, erigunt. Armatura militis est clypeus et hasta. *Aelian.* V. H. 8, 16. τὴν ἐκπέδαν καὶ τὸ δόρυ περὶθήμενος, ἔλθιν, ὅτι ἐξώπλισται. *Cibion Ep.* 3, 25. ἀγῶ μὲν ἐκπέδαν καὶ λόγχην ἀρπάσας. Qui igitur ponit clypeum et hastam sutrigit, a pugna desistit, et se victum fatetur, δόρυ et ἀκόντιον saepe promiscuè dicuntur. *Hesych.* Ἀκόντιον, δοράτιον, μικρὸ λόγχη. Δόρυ, ὄπλον. Λόγχη, ἀκόντιον. Πάλτῃ, ἀκόντια, λόγχη. Πάλτων, ἀκόντιον. Qui vitiose tentatur locus. Licet alioqui δόρυ et ἀκόντιον differant se vera. Vid. *Xen. de R.* E. 945. D. sed in loco hoc *Aristaeneti* nihil vetat, quo minus τὸ δόρυ κατεθύνην et τὸ ἀκόντιον ἀνατείναν contraria significant. Sic *Castori*, qui δούρυσσος *Theocr.* *Idyll.* 22, 136. tamen a *Lucian.* *Dial. Deor.* 26, 282. ἀκόντιον tribuitur.

Quare in *Aristaeneto* vel ἀριστενῆ, vel ἀριστη, reposuerim. Quod et in nostro placet: licet et ἀριστη possit coniici ob praecedentia μὲν ὑπὲρ γάμος πονήσας. *Lucian. de Gymn. T. 2. p. 889.* οὐ γὰρ ἀριστη προσμένοντο ἀν' ἡ δόξα. Sed proximum ἀγωνισαμένων fauet τῷ ἀριστη.

P. 6. V. 1. Τὸν γάμον θάνατον τῷ νομῶν ποιήσωμεν] De duplici per adpositionem accusatio V. D. in *Miscellaneis T. 6. p. 340:* consulatur. Hac loquendi forma non semel noster delectatus est. vid. 4, 4, 69. 23. Ad sensum *Eurip. Med. 349.* Πικροὺς δ' ἰγὺ σφιν καὶ λυγροὺς θῆσω γάμους. *Heliodor. 7, 371.* ἰγὺ, ἴψα, πικροτάτους θῆσω σύμπαντας. Vbi *Cod. Taur.* frustra ἅπαντας. Quod reponas ap. *Manethon. L. 3. 10.*

Ἡ καὶ ἀδελφεοὺς προτέρους διόλευσεν ἅπαντας.

Vulgo διώλυσεν πάντας. Omnes e fonte *Homereo* luas areas irrigarunt. Similis locutio ap. *Artemid. 2. C. 54. p. 145.* si per libenarios licuisset: vbi enim nunc legitur, sine sensu: Ἀλκίταϊς δὲ ἱερώνικας θάνατον ποιεῖ, scripserat Auctor: Ἀλκίτηας δὲ ἱερώνικας θάνατος ποιεῖ. Loquitur de eo *Artemidorus*, qui in somnio mori sibi visus fuerat, de eoque praedicat, quod mors, in somniis visa, *fragilem* reddit *bieronicam*, τέλειαι γὰρ αἱ ἀποθανόντες, ὥς καὶ αἱ νικήσαντες.

P. 6. V. 3. Τύραννος] *Agragantini* tyranni nimis noti. Sed hic potius filium tyranni intelligas. Nam ut reges, regum filii, [*Pindar. 4. Pyth. 19. P. Burmann. ad Val. Flacc. 1, 174.*] sic tyranni, tyrannorum filii. Apud *Herodotum L. 3, 52.* Periander ad filium: ὅς ἐὼν ἑμὸς τε παῖς καὶ Κορίνθι τῆς εὐδαίμονος τύραννος. Qui his tyranni, aliis reges. Videatur modo *Aelianus Var. Hist. 8, 9.*

P. 6. V. 4. Κυλῶν τὴν ἐπιβουλὴν] Sic *Cod.* Sine causa *Apogr. sch. Ap. Alciph. L. 2, 1, 102.* εἰς τὴν ἑρσικειαν. Sic *Cod. meus.* Vulgo deest articulus. *Bergl. σοῦ, vel σὴν, hoc malim.*

P. 6. V. 4. Ἐπιβουλὴν] At quod suafurus est *Agragantinus*, re vera sunt insidiae. Illi alii contra aperta vi uti volebant. Inde dicit, *apertam vim, ἢ καὶ τῷ φανερῷ μάχῃ*, esse extra ipsorum vires. Proinde corrigendum, *κυλῶν τὴν ἐπιβουλὴν, impeditio consilium hoc, molimen hoc, propositum hoc eius occidendi aperta vi.* Suidas: ἐπιβολή, ἔννοια, ἐπιχειρήσις. Haec vocabula passim perperam exarata inveniuntur. In primis ἐπιβολή iniuria solet iici. *Diodor. 1, 3, 3, 70. 1, 4.* vbi consulatur doctiss. *P. Wesseling.* a quo, inuitus tamen, ciscelsierim paene *L. 13, 27. et 92.* vbi ἐπιβουλὴ praefertur. *ἐπιβολὴ pro ἐπιβουλῇ*, ap. *Heliod. 5, 247.* sic etiam *Taur.* e mente *Comnelini* in *Themistoclis Ep. 13, 38.* pro ἐπιβουλῇ. *L. Hoffstadius* reponit ἐπιβόλως. *Marin. vita Procli σύμβολος* τῷ τῷ σαφέστερος. *Plautus Pseud. 1, 1, 55.* in *Philone Iud. T. 2, 580.* recte βολὴς pro βολῇ refutatum; ap. *Nemesium* de *N. H. C. 1. p. 34.* *Cod. meus* male ἐπιβουλάς. Apud *Artemid. 3, 67.* legendum: ἀρολόγιον, πρέβεις καὶ ἡμέρας καὶ νύκτας καὶ ἐπιβολὰς χρειαῖν σημαίνει, *aggressiones, molitiones*, male ἐπιβουλάς. Apud *Isocrat. Paneg. 76. E.* libens repoierim διὲ δὲ ταύτας ἐπιβολὰς [vulgo ἐπιβουλὰς] ἐκποδὼν ποιησάμενος ἐκείνοις τοῖς ἔργοις ἐπιχειρεῖν. In *Aelian. V. H. 11, 4.* ἐπιβουλὴ praeflirerit. Alia notione ἐπιβολὴ [ζήμια] reposuit pro ἐπιβουλῇ apud *Lyliam* in *Andoc. p. 114.* egregius *I. Taylor.* Ea instabilitas in aliis vocibus cognatis. Sic in *Aristaeneto 1, 28.* dudum eruditiss. *Fr. Lud. Abreschius* δυσέμβολος pro δυσέμβυλος correxit ex *Hesychio* in *Miscell. nostris Vol. 5, 3. p. 99.*

P. 6. V. 4. ἀσφαλέστερ τῷ λογισμῷ] *Plutarch. Cat. 242.* χρηταί λογισμοῖς ἀσφαλίστην. *Demosth. de Cor. 522. A.* ὅσον ἢ ἀνθρωπίνῳ λογισμῷ δυνατόν.

Interpres τῷ accepit pro τῷ, aliquo. Saepē ita peccatur. Ap. *Max. Tyr. 28, 3.* ἢ διὰ ἄλλω τῷ νομῶν. Male τῷ; mox ibi bene tamen, οὐκ ἄλλω τῷ. *Plato Symp. 211. B.* vid. *Cl. Hemsterhusium* ad *Lucian. T. 2. p. 179.* *Munckerum* ad *Antonin. Liber. C. 21.* apud *Lyliam p. 379.* τοῦτοι γὰρ ἑκατὸν τῷ πλείω παρέχον, ὡς ἴδια μὲν τὴν ψαῖδομαι, δημοσίᾳ δὲ λειτουργεῖν ἤδομαι. Vulgo τῶν, quod vel delectandum, vel in τῶν ἑμῶν mutandum pronuntiarent. Apud *Aelian. V. H. 8, 1.* τῶν φίλων ἀνακοινῶται ὑπὲρ τῶν. Vbi recte *Perizonius* et *Faber* τῶν respuunt. Apud *Xen. de Re Eq. 440. C.* legitur τὰ δ' αὖ ἔμπροσθεν μακρῇ τῷ ἀργαλί προίοντα δαδάσκον ὑφ' ἡγεῖσθαι τὸν ἵππον, διὰ τὰς αὖ ψήσεις.

Ille articulus quidem non vitiosus, nec τῷ placet. Forte tamen reponendum μακρὴν ὑπεργαγῆν, eadem notione; utroque vocabulo Xenophon utitur; praecipue cum ea lectio compareat in Editione Basileensi.

P. 6. V. 6. Κρείττων δὲ ἢ μετὰ τέχνης· καὶ γὰρ τυραννίδας πανουργία μᾶλλον ἢ βίῃ κτύμεθα] Contra de Romanis Aelian. V. H. 12, 35. δι' ἀρετῆς γὰρ ἴσασιν Ῥωμαῖοι ἀγαθοὶ εἶναι, οὐ μὴ διὰ τέχνης καὶ πανουργίας καὶ ἐπιβουλῆς καταγινώσασθαι τὸς ἑχθρούς.

P. 6. V. 9. Ἐφοπλιῶν] Eleganter dictum. Maximus Tyr. 4, 3. ἐφοπλίζου ἀδικίαν δικαιοσύνη: Achilles Tattius similia L. 6. p. 401. sed longe φορτικώτερα.

P. 6. V. 10. Μέγα τὸ κακὸν ἀναπράξειται] Magnam malum [nobis illatum], παραπαιτίνιονται υἱσφίετται, quasi; debuit expofcet. Herodot. 7, 169. συνεκρήξατο θάνατον, mortem υἱσφίετται. 7, 58. ἀναπράξει χεῖματα ap. Thucyd. 7, 107. συναπράξει μισθὸν ap. Xenoph. K. A. 420. A.

Si sensus hic non foret, satius legeretur μέγα τὸ κακὸν ἀναπράξειται. μέγα τὸ κακὸν ἐστὶ saepe occurrit: et saepe corruptum est. Aristoph. Vespr. 168.

Ἀνδρῶτες ὅτος μέγα τὸ δρασσεῖται κακόν.

Vti recte hunc versiculum emendat literatissi. Rich. Dawesius in Miscellaneis suis p. 263.

Apollon. Rhod. L. 3, 890. [vide et L. 2, 246.]

ἢ φίλοι, ἢ μέγα δὴ τι παρήλτεν.

Et sic reponendum ap. Hesiod. in Scuto v. 86.

ἢ τι μέγ' ἀθανάτους μάκαρας, τοὶ Ὀλύμπου ἔχουσιν

ἦλτεν.

Vulgo μετ' ἀθανάτους. vid. Gilb. Gaulmin. ad Theod. Prodrum p. 509. Celeberr. Tib. Hemsterhusius ad Lucian. Peregr. 1. p. 39. ubi μέγα pro μέγα iure reponit, agitur de formula μέγα τί. Apud Demosth. περὶ παρατρ. 297. C. in quibusdam legitur εἶναι μὲν τοὶ καὶ ἄλλο δικημένοι αὐτῷ, in aliis καὶ δικημένοι τὸ αὐτῷ. Veram lectionem reputo εἶναι μὲν τοὶ καὶ ἄλλο τι δικημένοι αὐτῷ. Illud τι non raro exfulat. Tribus locis repono apud Heliodorum ex optimo Codice Taurinensi. Non vacat inspicere, an et ex aliis. L. 2. p. 115. μέγα γὰρ τὸ εἰς λήθην. 2, 119. καὶ ἄλλως καὶ παυδίον αὐτόθιν μέγα τι καὶ θεῶν τῶν ὀψιταλμῶν ἐξέλαμψεν. L. 8, 412. ὅτως ἄρα ἡδὺ τὴ καὶ τὸ ἀπόλλυσθαι, ὅταν συμβαίῃ τοῖς ἐχθροῖς ἐκπάλυσθαι. Quod praetulerim edito tibi.

Nec inlibenter cum L. Kustero intulerim Aristophanis versui Thesmophoriz. §87.

Ἦκα φράσων τὸτ' ἀγγελῶν θ' ὕμν, ἴνα

σκοπήτε, καὶ τηρήτε, μή τι προσπέσῃ

Ἦμιν ἀφράκτοις πρᾶγμα δεῖν καὶ μέγα.

Nam et sch. agnoscit ἀφράκτοις δὲ μὴ πάθῃτε ὑπερφύετε τι καὶ φεβερεθὲν κακόν. Julian. Caesarib. p. 332. A. δύνασθαι τὸ μέγα. Alia huc spectantia recurrent L. 7, 2, 116. 20. In Aristoph. vulgo: καὶ μή.

P. 6. V. 12. Γυναικίσις ἐντραφίς] Eurip. Phoen. 371.

Γυνάσι θ', οἷον ἐντραφίην, Δίρκης θ' ὕμν.

Max. Tyr. 18, 9. τοῖς αὐτοῖς παλαιάμασιν ἐντραφίμενος. Plato Timaeo 19. D. αἷς αὖ ἐντραφῆ. Paullus 1. ad Timoth. 4, 6. ἐντραφίμενος τοῖς λόγοις τῆς πίστεως. Aristoph. Ran. 741. dixit τραφέντας ἐν παλαιαῖς. A prima iuventute, imo pueritia, infueuisse alicui rei notat.

Ἀμαρτημάτων] Adulteria, furta, peccata, delicta in re Venerca de utroque sexu. Plut. in Galba p. 378. Tom. 5. videantur Interpp. ad Ioann. Evang. 8, 11.

P. 6. V. 15. ῥῆον] Callirhoë pro foeminarum pudore rarius utebatur publica.

P. 6. V. 17. Ἐπινοίας] Noster 1, 11, 15. 7. ποικίλαις ἐπινοίαις πειρώμενος ἀπαθῆν. Sch. Sophocl. Antig. v. 394. ἐπίνοια, ἢ ἐπινοῖα γνώμη. Hesychius: μηχανή, τέχνη, ἐπίνοια, βυλεύματα. Ἐπιτήδευμα, ἀπίνωια, ἔργον, ποίημα. Polyb. 1, 58. πάσαις πολιορκητικαῖς ἐπινοίαις καὶ βίαις χρῆσάμενοι.

LIBRI PRIMI CAPVT TERTIVM.

P. 6. V. 18. Ἐσπέρα μὲν ἦν ἥκε δὲ ἀγγέλλαν τις, ἔτι] In apogr. dubium erat, utrum ἥλας et ἀγγέλλαν. Sed editum, adstipulante Codice, praestat. Demosth. de Coron. 501. E. plane modo eodem: Ἐσπέρα μὲν γὰρ ἦν. ἥκε δ' ἀγγέλλαν τις, ὡς. Et ibi Codd. quidam ἀγγέλλαν. Nec mirum, cum et ἀγγελοὶ contra in membranis quibusdam scribantur saepe ἀγγελλοί, ut ἄλλογος.

Licet autem ἥκε et ἥλας sine discrimine hic adhiberi possint, tamen ἥκειν vñtatius. Alioquin sane nihil differunt ἥκειν et ἔρχεσθαι. Vid. Aristoph. Ran. 1194. Helych. ἥκει, ἔρχεται, ἢ ἥλας. Quod propria glossa est τῆς ἥκε. ἥκει, ἥλας. Dicimus, ἥκει vel ἥκεν ἀγγελος vel ἀγγέλλαν esse vñtatius. Id, quamvis in re leui et obseruantibus obuia, exemplis firmare aliquot taedio non erit. Xen. H. H. 2, 454. E. ἥκεν ἀγγελος. Cui adde Demosth. l. l. superius. Aelian. 3, 3. ἥκε τις ἀγγελος. 13, 2. ἥκεν ἀγγελία. At Thucyd. 1, 61. ἥλας ἀγγελία. Tamen recte ἥκε praelatum ap. Herodot. 9, 15. Strabo 9, 649. A. Plut. Cat. 277. Nicia 231. Lucian. Dial. Deor. 10, 229. Dial. Mar. 5, 301. non tamen ἥκειν pro ἥλας contra fidem codicum intrusim, ut factum apud Aristaeonem Ep. 1, 12. in ἐκαστον pro ἐκαστῶν.

Ex allatis exemplis autem patet etiam, vanum esse Thomam Magistrum, dum contendat, ἥκεν κοινότερον, ἢ ἡν ἄττικότερον. Nam prius ex ipsis Demosthene et Xenophonte et aliis vidimus. Non veto capio, quae subtilissime de voce ἥκε disputat Rich. Dawesius in Miscellan. p. 351. nam inter ἥκεν et ἥκεν nullum aliud discrimen, quam inter πράττω et ἔπραττον. Sed ipsa actionis huius natura talis est, ut praefens pro praeterito commodè adhiberi possit. Sic et praefens in hisce pro futuro: quia actio praefens venio vim retinet respectu praeteriti, et vim propagat versus futurum. Nec opus, ut statuamus, εἶμι, ἔπειμι, εἴσεμι, ἄπειμι esse apud Atticos reuera futura, ut Dawesius p. 79. contendit, nihil moratus formam. Quod tantundem ac si dixerim, ὁδὶ esse te vera praefens, licet formam praeteriti habeat. An igitur et ἔρχομαι est verum futurum, quia saepissime pro ἐλεύσομαι occurrit? Nec verum est, haec numquam usurpari apud Atticos, nisi de futuro. Quod rarius ita adhibeantur, faciunt verba, πορεύομαι, βαδίζω, et alia huic significationi magis dedicata. Sed hac de re non agimus nunc.

P. 6. V. 19. πικρὸν ἀπὸ κλίμακος] Vt Elpenor ap. Homerum Odyss. K. 557.

Ἀφορρὸν κατέβαινον, ἰὼν ἐς κλίμακα μακρὴν.

Ἀλλὰ καταντικρὺ τήγος πέσον.

Ne putemus infra dignitatein δηγήσεως hunc casum.

P. 6. V. 19. Ἐς ἀγρῶ] Vbi fere senes tranquillam agebant senectutem rus colendo, ut Laertes ap. Hometum Odyss. η. 210.

Ἐν δὲ γυνὴ Σικελὴ γρη῏ς πέλεν ἢ ῥα γέροντα

Ἐνδοκίως κομίσκεν, ἐπ' ἀγροῦ, νοσφί πόλμος.

Aelian. Var. Hist. 7, 5. inde apud Aristaeon. 1. Ep. 10. Acontium elegantiores iuvenes caullantur, quia ἐπὶ πάσῃ προφάσει εἰς ἀγρὸν ἰποῖτα. διόπερ οἱ κομώτεροι τῶν ἡλικιωτῶν Λαέρτην αὐτὸν ἐκινώμαζον. Hinc et argumentum fuit Aeneas Epistolae secundae p. 422. Mox supplē ὅτι, vel διότι.

P. 6. V. 21. Ἐμellen ἀπελεύσασθαι] μέλλον cum praesenti, futuro et aoristis construi, et aoristos pro futuris passim occurrere et frustra saepe sollicitari, olim et nuperius Eruditi adfatim docuerunt. Videantur Aem. Por-tus ad Xen. de Ven. 971. E. I. Hoeltzlin. ad Apollon. Rhod. 4, 94. Bergl. ad Alciph. 1, 21. Hemsterh. in Miscellan. T. 4. p. 236. L. Bosius ad Th. Mag. Abresch. in iisdem Misc. T. 11, 3, 2. Wessel. ad Diod. 15, 8. et 12. et alii. Quare nihil attinet noua exempla magno apud meliores numero obuia constipare, et operam porro perdere in locis vindicandis, cum quibus iam pervideat, nisi auctoritate optimorum et plurimorum codicum, in his nihil quidquam esse molendum.

P. 7. V. 1. Οὐ γὰρ οἶον τε ἦν ἐξάγειν ἥδη τὴν κόρην] Verecundia nouae nuptiae hoc non permittebat. Heliod. 6, 293. προέπειπε δὲ καὶ ἡ Νικασία, πολλὰ τὴν πατέρα ἐπιτρέψαι καδικατεύσασα [Cod. καδικατεύσασα vitiosis], τῆς νεμφικῆς αἰδοῦς ὑπὸ φίλτρον τῇ περὶ τὴν Χαρίκλειαν ἐκκηθεῖσα.

ἦσαν καὶ κατέλιπον] An ἐκόμισαν. Quod ortum ducat ex κωμῳ ἦσαν, vel ἤνεγκαν, vel ἀφῆκαν, vel fere cum V. E. ἴσαν, vel, nisi abiret longius, ἀνέπαισαν. Faueret Aelian. V. H. 2, 41. Τὸν ἐκ τῆς δάφνης τέφραν ἐνταῦθα ἀφῆκαν καὶ ἀπέλιπον. Vbi varia lectio ἀφῆκαν. ἴσαν proximum foret, sed in Charitone nolim hoc tentare.

P. 7. V. 4. Οἶνα πηλὸν ἐποίησαν] Plene ἐξ οἶνου. Vt in Ioann. Euang. 9, 6. ἐποίησε πηλὸν ἐκ τῷ πτόματός. Plut. de Ira Cohib. 463. A. δὲ τῶν μὲν ἀσώτων ταῖς εἰδικαῖς πρесиόντας, αὐλητρίδος ἀκρόμεν ἐωδιῆς, καὶ πηλὸν ὅτις εἶπιν οἶνον, καὶ σπαράγματα τέφρων. Forte ὡς τις ἐποίησεν. Quam lasciuia verabant proverbiali locutione Μὰ θεῖν τὸν Οἶνα Πηλὸν ποιεῖν pro οἶνον ποιεῖν πηλόν· vti quidem ex Eustathio interpretatur I. Casaubonus ad Athenaeum 9, 2. Tertullian. Apolog. C. 35. ciuitatem tabernae habitu abolere, vino lutum cogere. Vbi Doctiss. H. Cannegierus in Dissert. post Aulianum p. 310. putat legendum coquere. Sed lutum videtur cogi, quando puluis arida et arena sicca admixtione aquae lutum, coenum fit. Plat. Theaet. 191. B. γὰρ ὕψι φερεῖται πηλός. Herodot. 4, 28. ὕδωρ γυγίας, πηλὸν οὐ ποιεῖται. Afranius Incendio ap. Nonium in derrepente p. 518. dixit, facere lutum. Sed I. Lipsius L. 5. Epist. Quaesit. 25. lucrum recte reposuit, credo. Eodem locutio in Epigr. Anth. 2, 57, 3. 172. quod laudat commodum S. Hauercampus ad Tertullianum.

Μὰ κόρα, μὰ τέφρας ἐλάτεις χάριτι λθίναισι,

Μηδὲ τὸ πῦρ φλέγῃς, ἐς μὲν ἢ δαπάνη.

* Ζῶντι μὲν, εἰ τι εὖχος, μετὰ δὲ, τέφραν δὲ μεθύσκου,

Πηλὸν ποιήσεις, κοῦχ δ' ὅπως πίεται.

Sic legendum fide Cod. Palatini et lapidis etiamnum exstantis in Villa Pataphilia, [licet aliter legatur vulgo, et etiam a Salmasso in Plinianis p. 858. laudetur] vt discimus ex Cl. Muratorii Thesouro p. 1321. quod et adiunctum habet duo alia epigrammata, quorum primum hic adponere nihil vetat, quo modo ante aliquot annos correximus.

Μὴ μὲν παρὲλθῃς τάπηταίμ', ὀδοιπέρα.

Ἄλλὰ τὰς εἰς ἄκας, καὶ μεθ' ὧν ἄπει.

Οὐκ ἔσ' ἐν Ἄδῃ πλοῖον, οὐ πορθητὴς Χάρων,

Οὐκ Ἀλκιὸς κλειδύχος, οὐχὲ κέρβερος [κύων] *

Ἱμεῖς δὲ πάντες οἱ κάτω τεθνηκότες

Ὅσα τέφρα τε γιγόνεσθαι, ἄλλο δ' οὐδ' ἔν.

Εἴηκα, δι' ὅρθης ὑπαγε, ὦ ὀδοιπέρε,

Μὴ καὶ τεθνηκὸς γ' ἀδελφός σε φανῶ.

Conferat Lector, quae eruditissimus Ioan. Henr. Leichbius conatus fuit in Misse, Lipsiens. T. 1. p. 484. et postea in Curis Secundis p. 43. cuius consensum in quibusdam deprehendes. vide L. 8, 1, 128. 16.

P. 7. V. 4. Δάδας ἱέρβην ἡμικαύτους] Post comum finitum. Ouidius 1. Met. 492. et 4. Fast. 167. Semustamque faciem vigilata nocte viator Penet, δάς ἡμικαύτος est δαλς, sisio, torris. Eleganter Melagro in Anthologia amice, iam minus placens, vocatur δαλς, torris, non δαίς, fax. Sicuti Horat. 1, 13. anus dicitur dilapsa in cinerem fax. Nec obstant, quae notantur ad Luciani T. 1, 100. quin δαίς et δαλς sibi recte opponantur. En vt exhibetur in Palatino et omnibus meis Apographis:

Οὐκ ἔτι μοι Θέρων γράφεται κηλς, οὐδὲ πυραυγῆς

Πρὶν ποτε, νῦν δ' ἥδη δαλς, Ἀπελλόδετος.

Στέργω θῆλον ἔρωτα, δαυτρογῶλον δὲ πῖσμα

Λαταύριον μελέτω ποιμῆσιν αἰγοβάταις.

Quae autem grauis menda oppresserit versum secundum, vt quibusdam placuit, non perspicio. Notes velim, vt Apollodorus, iam δαλς, sisio, opponatur eidem olim πυραυγῇ, faci flammati. Scribitur et ἡμικαύτος Dion. Cass. p. 441. D. Suidas; vt πολύκλωνες et πολύκλωντες. Plat. Phaedr. 264. D.

* ex glossa Martimarii, vel inco-
gitantia versifica-
toris.

δεικνυτός et ἐπικνυτός, ἄκλιντος et ἀκλιντος. Videatur cultissimi ingenii vir *Matthias Rongerus ad Musaeum* v. 236. et 331.

P. 7. V. 5. δ. παριών. τδ. εἴκει] Videtur aliquid plus deesse, quam εἰρήκει, vel ἐφαιέκει. *Plato Symp.* 172. A. an lateat αὐτόθι?

P. 7. V. 6. Κενὴ τινι πολυπραγμοσύνης πάθει] *Vitio gentis humanae.* Ait *Petron.* C. 111. infra vide 1, 12, 17. 10.

P. 7. V. 7. εἶπον ἰσχυρότος] *Harprocratation:* ῥαίσις, ἐντὶ τῷ εἶπῳ ἔχειν ἐκ τῆς νόσου. Vbi videatur *H. Valesius*, εἶπῳ, siue εἶπον ἔχειν, vel εἶποι, minus esse, quam ὑγιαίνειν, animaduertens: qui eadem ad *Philostorgii Histor. Eccles.* 7, 7. ut intelligamus, *Chaerean* non plenam patris sanitatem prae desiderio reuiscendae coniugis expectasse, sed in urbem reuertisse, simul meliuscule haberet. εἶπον siue εἶπῳ παθίμ. *Artemid.* 5, 71. p. 275. In *Max. Tyr.* 13, 1. 139. legitur τῷ σώματος παφύκτος νοσεῖν καὶ ὑγιαίνειν εἶπον. Quae merito non satisfaciunt. Mallein καὶ εἶπον εἶπον, vel εἶπον. ὑγιαίνειν ibi ex glossa in codicibus. Ex quo fonte et ὑγιαίνει fluxerit. Καὶ εἶπῳ simplicissimum foret. vid. *Cl. Salmas.* ad *Achill. Tat.* p. 627.

P. 7. V. 8. εἶπα . . .] εἰπάμεσι. Mox *Codex* μετέβαλεν.

P. 7. V. 12. πυνθανόμενος δὲ τί σὺ . . . ἦν] Supple τὸ συνέβη, ἄφρων, vel ἄκνυτος vel ἐνὶδὸς ἦν. 6, 7. 108. 25. ἐνὶδὸς ἀχρὸς τε ἦν καὶ ἄφρων.

P. 7. V. 14. ἐπινούει] Non male interpret *epinoudes*. Sic *H. Stephan.* in *Plut. Romulo* p. 44. et mox αἰτίαν certo reponi debet.

P. 7. V. 15. ὑφαίσις τοῖς ὀφθαλμοῖς] Ex moerore, ira, furora. *Virg.* 4. *Aen.* 643. Sanguineam obvoluens aciem maculisque trementes Interfusa genas *Dido.* *Anthol.* 4, 9, 13. 318. Ἦς ἴτι καὶ οὗτος ὑφαίσις ἐπεσπάττει ζώνων πῦρ, de *Medea.* *Sch. Aristoph.* *Vesp.* 729. ἐπὶ τῷ, τὸν μακρὸν νῦν εἶρκεν. ἡγεμονίῃ γὰρ αἰεὶ καὶ ὑφαίσις τῶν τοιούτων οἱ ὀφθαλμοί. *Philo Ind. Leg.* ad *Caium* p. 1019. E. [T. 2. p. 573.] προσερχομένη τις ὑφαίσις τι καὶ ταραχῶδες ὑποβλεπόμενος. *Lucian.* de *Paras.* 2, 864. διὸν βλεπόν, ὑποὶν ἡμῖς, μέγα καὶ ὑφαίσις. *Achill. Tat.* 4, 239. ὑφαίσις βλεπόμενα. L. 1, 15. τὸ πρόσωπον ἀγέλα. ὀφθαλμὸν ἐν αἵματι. *Artem.* 2, 36. p. 127. ἥλιος ἀμαυρὸς, ἢ ὑφαίσις, ἢ μορμυρωτός. vid. *Suidam* in *μορμυρωτός*. *Plato Phaedro* p. 253. E. *I. Firmicus* 4, 12, 4. Quia igitur oculus, et in primis sanguinolentus, tot animi affectuum index et speculum est, et non minus mens per oculum, quam per linguam, cognoscitur, Aegyptii, respectu habito ad λόγον ἰδιόδατον non minus, quam ad λόγον προφορῶν, quando sermonem, τὸ λέγειν, volebant hieroglyphice pingere, non tantum linguam, sed et oculum, eumque sanguine suffusum, sculpsere. Ita capiendus *Horapollon* L. 1, 28. τὸ λέγειν δὲ γράφοντες, γλῶσσαν ζωγραφῶσι, καὶ ὑφαίσις ὀφθαλμόν. Et huc tendunt doctissimorum fere virosum, *Mezerii* et *Hoefschelii*, interpretationes.

P. 7. V. 16. Καὶ παχεῖ τῷ φθίγματι κατὰ . . . κλάω] Sic in codice exaratum videtur: in apographo erat πάχυν τῷ φθί. Vnde mihi et interpreti exsculptum fuerat πάθει τῷ χθίς κατεχόμενος. Quod in versione obtinet. Vt nunc video, minus prudenter: quia χθίς locum non habet in Chaerea, qui, hoc ipso mane reuersus, iram ad conspectas lasciuiae reliquias conceperat. Lubenter igitur cedo αὐτοψία accuratissimi Antonii Cocchii, et sequor nunc editam lectionem. παχὺ φθίγμα non male tribuitur irato: quum prae motu animi lingua praepediatur articulatum effere sonum, sed pingue quid proferat. Ita Barbari παχυτομούτης *Straboni* L. 14, 977. C. quibus et παχυτομία tribuitur. Audeo tamen, quia intricatior lectio, suspicari παχεῖ τῷ φθίγματι. Quod certe aliquantum aptius iratis. *Lucian.* *Fugit.* T. 3. p. 380. ἐργίλον, ἄμνησον, τραχύφωνον, λαλῶνον. Quamuis *Strabo* l. 1. τραχυτομῆς et παχυτομῆς de Barbaris. Sed τραχύς saepe de sermone pleno minis. *Theocr.* *Idyll.* 22, 74. τραχὺ δὲ φωνὴ ἠπειλάει, ita τραχὺ βεῖν in *Epigrammate Anthol.* L. 7. Ep. 108. quod non grauior adponere totum ex fide *Cod.* et coniectura emendatum.

τί ξένον, εἰ βροτολογὸς ἔρως τὰ πυρίπνοα τόξα

βάλλει, καὶ λιμυροῖς ὄμμασι πικρὰ γιγλῇ;

οὐ μάτηρ τίττει μὲν Ἀρχή, γαμήτις δὲ τέτυκται

Ἀφαιίου, κοινὰ καὶ πυρὶ καὶ ξίφεσιν;
 Μαρτὺς δ' οὐ μάτηρ ἀνέμην μάτιξιν θάλασσα
 Τραχὺ βοῆ, γενέτας οὔτε τίς, ὅτε τίς;
 Τούτικεν Ἀφαιίου μὲν ἔχει φλόγα, κύμασι δ' ὄργαν
 Στέρξεν ἴσον, Ἄρεως δ' αἰματόφουρα βίλη.

P. 7. V. 16. Τὴν μοῦ δουχίαν] Codicis margo adrasa incertiore vltimam vocem reddit. Nam et τούτην posses.

P. 8. V. 2. Τὰ δὲ τὰ πρόθυρα] Vitiosa scriptura. Scribe τὰδε τὰ πρόθυρα, coniunctim. Quod traditur de geminato articulo, non dixerim, quale sit. Quis sciat δ δὲ δ ἀνδρεπος pro δ δὲ ἀνδρεπος. Rectum fuerit, et aliud quid significarit, ὅδε δ ἀνήρ, vt ἡδε ἡ γυνή, τόδε τὸ πλῆθος. Scio, I. Gronouium in Herodoto p. 765. publicasse et vindicasse ex auctoritate codicis, sane fallere non insolitum, τέγε τοπάλειον. Origo harum leuicularum mendarum typi saepissime, qui facile τὴν δὲ τὴν τέχνην dant pro τῆδε τὴν τέχνην. Τὸ δὲ τὸ τέθος pro τόδε τὸ τέθος. Ille prior scribendi modus mendosus. At geminatio Articuli in locutionibus, δ βασιλεὺς δ Ῥωμαίων, δ δῆμος δ Ἀθηναίων nihil huc facit, et centum millies occurrit. Viri Graece docti longissime ab sunt, vt talia docuerint ad Luciani Dial. Mar. Deor. 3. p. 296.

P. 8. V. 2. Συνῆδη τοῖς κύμοις] Callirrhoe acerbè satis suspicione compensat et amolitur Chaeraeae suspensionem. Max. Tyr. 24. ὡς δὲ ἰσχυρόναι τὸ μακράκιον [δ Ἀχταίων] καὶ ὑπερφάναι τῷ ὕβρι τοῦ ἱερτοῦ, ἐκύμασεν εἰς Ἀχταίωνος δ ἱερτής.

Δακρύων ἡφῆμα πηγὰς] 2, 3, 26. 18. dixit πηγὴν. Passim Poëtae. Aeschylus pro magniloquentia in Prom. v. 401.

παρεῖαν

νοτίαις ἔτεγγα παγαῖς.

Vbi Hebraisum putat doctissimus Stanley: quasi arida adeo fuerint Graecorum ingenia, vt abundantiam lacrymarum cum alio quouis vbere liquore sine magistris Hebraeis comparare nequissent. Passim Poëtis πηγὴ καὶ sunt lacrymae. Eurip. Alceste. 1067. ἐκ δ' ὀμμάτων Πηγὴ κατεξέφυγεν. Hercul. Fur. 1354. οὐτ' ἀπ' ὀμμάτων ἔταξα πηγὰς. An et Aeschines περὶ παρατρ. 249. C. πηγὰς λόγων ἡφθόνους ex Hebraeo fonte hausit? Crediderim, ex Arabica τερματολογία potius Theophylactum Ep. 54. repetiisse τοῦ σοι τῶν δακρύων τὰ ξυῖθρα, ἢ τοῖς ἡμετέροις ποσὶν ἐπεκύμαιναι. Sane ποταμῶδες δάκρυον Eunapii talibus defendi posset, si abusus abusus vindicare posset. Videatur non spernendus horum iudex Tib. Hemsterhusius ad Lucian. Timon. p. 105. T. 1.

P. 8. V. 5. Εὐκαλοὶ δὲ τοῖς ἱρώσιν αἱ διπλλαγή] Menander ap. Stobaeum C. 61. p. 388. in Andria:

Ὅργῃ φιλόκτων ὄληγον λεχέει χερσὶν.

In hanc sententiam plura ad Aeliani Var. Hist. 2, 20. congesta.

P. 8. V. 7. τὴν μετανοίαν ἡσπάζετο] Consentia erat eius poenitentia, gratiam et acceptam habebat. ἡσπάζεσθαι dicimur id, quo delectamur, quod sequimur. Ita πᾶσαν τὴν φιλοσοφίαν ἡσπάζετο Plutarch. in Lucullo p. 196. vbi Londin. et Paris. Editt. male ἡσπάζετο. vid. Lucian. Abdicat. T. 2. p. 175. τὴν φύσιν ἡσπάζεσθαι.

P. 8. V. 9. Αὐτοῦς] In Apographo semper fere αὐτοῦς. Mutavi tamen plerumque ex vfu. Quod fere poenitet; cum, si vnum tenorem sequi voluiffem, hic illic adspirare debuiffem praecedentes literas T. K. quod tamen non admisi: nisi vbi sic inueni. Ex. gr. ἀπ' αὐτοῦ, α ἴσ. Vbi tum secundum Grammaticos canonas ἀπ' αὐτοῦ. Reliqui igitur hoc, et κατ' αὐτοῦ et similia. Semel hoc monuisse suffecerit. vid. H. Vales. ad Ammian. Marc. 6, 12, 115. Nescio, quid sit, quod ad Lysiam p. 456. scribitur αὐτὸς ἔχοιτε, νοῖμετ.

P. 8. V. 11. Διαπειττωκίης τῆς τέχνης] Aeschin. περὶ παρατρ. 252. A. τὸ εὐκοφάντημα διέπειπεν αὐτῷ. Polyb. 5. 26. p. 521. διαπειττωκίης δ' αὐτῷ τῆς ἐπιβολῆς. Diod. 17. 7. dixit ἀποπεισὶν τῆς ἐπιβολῆς. vid. et Cl. Wessel. ad Diod. 1. 50. Aristlaenetos 2, 9. καὶ ἀνακρίτων ἐστὶν μοι τῶτο, ἢ τῆς σῆς διαπειττωκίης φίλως. Sed ibi scribe διαπειττωκίης ex viri docti sententia, et praeterea ἀνακρίτων, docente I. Dauisio ad Max. Tyr. 3. p. 101.

ἤπειτο λοιπὸν] Mendose Apogr., non codex, ἤπει το λοιπὸν. Posses et ἤπειτο τὸ λοιπὸν. Simile vitium obsidet Aristlaen. 1, 16. ἵνα μὴ ταῖς ἀληθέσιν αὐτῆς ἀμυρῶσαιτο κάλλος, ita Sambucus, alii ἀμυρῶσαιτο κάλλος. Viderunt alii, κάλλος sibi suum articulum debere adsciscere: vnde Auratus legit ἀμυρῶσαιτο τὸ κάλλος. Vir Doctus ἀμυρῶσθαι τὸ κάλλος. Ad sensum et Graecismum bene. Nescio tamen, an vera lectio iam emerferit. ἵνα et ἵνα μὴ cum indicatio, et quidem eius aoristo, compositum iuuenitur, quod si hic admittamus, Sambuciana lectio paene erit proba. ἵνα μὴ ταῖς ἀληθέσιν αὐτῆς ἡμυρῶσαιτο τὸ κάλλος, vel ἀμυρῶσαιτο, nempe puella. Apud Manethonem 3, 172. articulus adhaesit principio vocis: legendum enim:

Καὶ δ' ἐλόχοις ἤμωσαν ἀνικελίαις τέκνα πολλῶν
Ἠδὴ θρεψαμένας, ἃ τέργυν' αὐταὶ ἀνύκην.

Vulgo:

τέκν' ἅπ' ἄλλων

Ἠδὴ θρεψαμένας ἀτέρυνσ' et ad haec etiam versio concinnata est.

P. 8. V. 12. τὶ τοῖσιν] An dixit ἀπεισθῆναι τι, an potius κατὰ intelligit. Hoc malim. ἀπεισθῆναι κατασκευῆς commoda locutio.

τωμάλος] Plane similis locus de parasito ap. Alciphr. 3, 44. τί γὰρ καὶ τωμάλον ἔχει; τί δὲ ὀμιλητικὸν καὶ ἡδὴ φέρει; ἀλλ' ὅπως εὐμανετήριος ὀμμῶν ἐκείνου εἶδον αἱ χάριτες.

P. 8. V. 14. Ἵποκριτὴν ἔρωτος] Mihi non probaretur, qui requireret ἔρωτος. Quamuis haec vocabula saepe sibi possessionem dubiam faciunt. Vid. 5, 1, 79. 1. Quis apud Achillem Tetium L. 8, 527. ἔρωτος δὲ με λησίστῃ ὑποκριτὴν ποιοῖναι, refinxerit λησῆς? Sic bonus Lucius apud Apuleium L. 7. Met. 133. accusatur, quasi falsis amantibus ancillae Milonis animam irreperens, ianuae clausura sedulo explorauerat.

P. 8. V. 14. τὴν ἄβραν προσπίπτων φιλεῖν ἵποισι] Hic κολληθεῖν significat προσπίπτειν. Fere in catulis quod καίνειν. Aristoph. Eccl. 690.

Αἱ δὲ γυναῖκες κατὰ τῆς διόδου

Προσπίπτουσαι τοῖς ἅπ' ἀπὸ δέλφου.

Xen. K. Π. 1, 14. A. τὸ σκυλακώδες, τὸ πᾶσι προσπίπτειν. Hesych. προσπίπτω λιπαρῷ, ἱκετεύω, quae notiones eodem redeunt. Videtur tamen Lexicographus a gestu precantium et se pedibus aduoluentium locutionem deducere: nec male. Alioqui et violentiae est, ut ap. Lucian. Dial. Mort. 19, 410. τί ἄγχις, ὦ Πρωτεύϊας, τὴν Ἑλένην προσπείων.

ἵποισι] Illud quomodo hic se tueatur, nescio. An ille parasitus faciebat, id est, coquebat, ancillam amare se? mallem legeretur προσποιεῖντο. πρὸς exciderit ob praecedens in προσπίπτων, fingebat. Ne quis putet, sufficere προσποιεῖν, genius linguae vetat. Vid. Vann. Crit. p. 240. Ap. Xen. Eph. 1. p. 8. προσποιεῖν, ὡς εἰς τὸ δεινόν. Vbi merito doctissimus Hensterhufius significationem fingendi amolitur, in Miscell. Vol. 3. p. 411. et προσποιεῖντο cum ipso praefendum videtur. Nisi aliud quid lateat. Nam diligentia Cocchii lineola subduxit vocem, προσπειθεῖν non male conueniret.

Quod ad nostrum locum attinet, ἵποισι steterit, si προσπίπτοντα legas, et referas ad Agragantium hanc periodum. ὁ Ἀγραγαντίνος ἵποισι τὸν παρῶσαν προσπίπτοντα φιλεῖν τὴν ἄβραν.

P. 8. V. 14. Ἄβραν] Viris eruditis, qui huic vocī adspirationem in Miscellaneis T. 3. p. 403. vindicant, auctoritatem nouam suppeditat hic titulus:

D M
POMPEIAE
PHILVMENE
HABROCOMAS
VXORI
SANCTISSIMAE
ET DVLCISSIMAE.

Quem Ant. Fr. Gorius, Antiquariorum eruditiorum, quibus Italia floret, perquam meritissimus, edidit in praefatione Tom. 3. p. 42. Inscriptionum Etruscarum, quem amicitiae nostrae sacrum esse voluit.

Apud Heliodorum L. 8, 389. αὔρα recte quidem in ἄβρα mutatum: sed versio retinet: *aurae ministranti*. An vero ap. Plutarch. in Cicerone p. 470. item mutatio sit instituenda, ut videtur Solano, dubito: φήσαντος ἀνέλευθον Πομπηίας ζῆτεῖν Αὔραν τῖνομα. Nam Plutarchus non dicit τὴν ἄβραν, sed αὔραν τῖνομα, *Auram*. Et nihil vetat, Ancillae fuisse nomen *Aura*. Est enim cognomen foemininum. Ap. Fabretum Cl. 1, 42. p. 11. *Abucciae Aurae*. Apud I. Vignolium Inscrip. Select. p. 267. *Iuliae Aurae*. Repetiit Murat. 1006, 7. *Mariae Aurae* ap. eundem Vignolium p. 287. sed quam emendatorem legas Tom. 3. Inscrip. Etruscar. p. 53. in cuius operis primo tomo quoque exstat p. 253. nec non ap. Murator. 1745, 10.

Notum, quam saepe in hac scriptura turberetur. Καλαβρία iam recte in Καλαυρία apud Plutarch. in Demosth. p. 436. restitutum. Sed difficilium idem auctor corruptus in Timoleonte p. 139. Timoleon dicitur τραπεῦσιν εἰς Καλαυρίαν. Interpres dedit *Calabriam*. Solanus reprehendit, quia non excessit Sicilia Timoleon. At docere debuisset vna, fuisse aliquam Καλαυρίαν in Sicilia. Veraque scriptura est falsa. Legendum εἰς Καυλαρίαν. De qua Stephanus. Haec vrbs in mediterraneis versus meridiem, vbi flumen hodie dictum *Murallo*, vel *Amurello*, vel *Amurellus*, vel *Amurelius*, influens in hodie dictum flumen *Salso*, antiquum *Himeram* meridionalem.

Hic situs optime convenit iis, quae narrantur a Plutarcho. Et quo minus dubites, probabilissimum est, fluvium, quem transiit Hicetas, dum Timoleon erat ad Cauloniam, esse illum ipsum Δαμυρίαν Plutarcho memoratum, quem hodieque dici docuimus, *Amurelum*, *Amurellum*, *Murallo*. ΔΑΜΥΡΙΑΝ et ΑΜΤΡΕΙΑΝ quid differunt, in nomine praesertim proprio! Sed haec alius loci. Similiter Καλαύροφ et καλάβροφ utrumque legitur; sed merito Cl. Hemsterhusius ad Lucian. 1, 257. antiquiorem orthographiam priorem censuit. Vid. G. Gaulmin. ad Prodr. p. 477. Etiam in Apollonii Rhodii L. 4, 974. scias antiquissimum codicem Florentinum habere Καλαύροφιν.

Apud Strabonem legimus L. 7, 449. B. Ἔλη γὰρ βόρηται, vbi Casaub. notat, Ptolemaeo dici τὴν ἔλην Γαβρίταν. Non dubito, quin vitiose vel β, vel υ, apud Strabonem ex duplici orthographia irrepsit. Λάβρα τεινωπὸς pro λῶρα in Lexico Coisliniano p. 437. In Etym. M. pro Λαβρόσσουτος recte Sylburg. λαυρόσσουτος. Sed eam vocem Cod. meus accuratissime scriptus non agnoscit: nec prima editio.

P. 8. V. 16. ἔκκετο] Non dignum erat servari, licet sic codex. Quis non vider, ἔπειθε, vel ἔπεισε, legendum esse? 1, 6, 9. 22. ἔπεισαν οὗτος ὁ λόγος.

P. 8. V. 16. ἔκκαλετο] Non sine dolo et insidiis induxit. Xen. K. A. 2, 281. Ε. καὶ οὐ μὴν ἡμᾶς ὑπάγειται μέναι, διὰ τὸ διασπείρειν αὐτῶν τὸ τρατεύμα. Consulatur Cl. Hemsterhusius ad Aristoph. Plut. p. 59.

P. 8. V. 17. καὶ τε λέγειν] τῷ τε λέγειν Interpres. Posses etiam τοτὶ λέγαν. Theophr. Char. 9. ἀναίξεσθαι κριθᾶς, τοτὶ δὲ ἄχρον.

P. 8. V. 17. ἀπάγχεσθαι] Remedium et minae solitae infelicitum amantium. Theocr. 3. Idyll. 9. ἀπάγχεσθαι με ποικεῖς. Similia ap. Apuleium 9. Met. 189, 5.

P. 8. V. 18. γυνὴ εὐάλωτος] 7, 6, 125. 12.

P. 9. V. 2. Πικρετὴν ἔτερον] δευτερευουσῆν, siue potius τριταρευουσῆν. Nam Agragantinus erat quasi ποιητὴς τῆς ὅλης τραγῳδίας, ut talem vocat Lucian. Tyrannic. T. 2. p. 156. Πάλλιν σκηρὴ, δρᾶμα, τραγῳδία, κωμῳδία, παρεγ-

κύκλημα, ἡπεισόδισον, ἀνταγωνισμὸν τῷ δράματι; *Mimus, persona, fabula, aulicum, sfragium*, de rebus per machinationes, dolum, simulationem euentibus occurrunt.

P. 9. V. 2. Ἐὐχρεῖν] Sic Cod. apographi scriptorem primo deceperat scriptura siglae, quae facile pro α vel εν accipitur. Vid. ad L. 3, 2, 42. 19. Ap. Xen. Memor. 5, 839. E. contra εὐχαριστότερον pro ἀχαριστότερον in ora Leunclauianae Editionis. Ap. Xen. Ephel. 5, 75. editur: οὐδὲ ὑποβάλλειν ἔργοις εὐτόνοις καὶ σκληροῖς. Et recte. Tamen Cod. habet ἀτένοις. Ap. Artemid. L. 2, 42. p. 132. ἄδελος pro εὐδελος. Recte tamen vertitur. And. Schottus in Theophyl. Epist. 69. τῆς εὐπρεπείας pro ἀπρεπείας recte reponere videtur. In eadem Epistola, ut hoc obiter notem, pro ἀνολας ab eodem editur νεανίας. Ex versione collegeris, voluisse ἀνίας, doloris. Ap. Heliod. 10, 478. ὅρα . . . μὴ οὐκ εὐπρεπὲς γ'. Cod. Taur. et Vat. ἀπρεπές. Mutarunt, qui hic cogitarunt μὴ οὐκ nihil ultra τὸ simplex μὴ valere. Dubites aliquando, quid eligendum. Vt ap. Plutarch. Alex. 78. οὐδὲν ἦτο τοῖς θαρρῦσιν ἀνάλκων, οὐδὲ ὄχνηδον εἶναι τοῖς εὐτόλμοις. Vbi in duobus codicibus legitur ἀτόλμοις. Prius hoc sensum habet, sed bis idem dixerit. ἀτόλμοις exemplum Oxyartae firmat τῷ δειλοτάτῳ. Sed apud Maneth. 3, 39. sine hacitatione lege:

Δόνων δ' ἀκτεάνους, ἐλὼς δὲ τέκνοισιν ἐτόχθην.

Nam modo ex opposito Ζεὺς ὤρην ἐρέπων τεύχεα ἀφνειός. Vix possum probare Cl. I. Taylori sententiam in his verbis Lycurgi κατὰ Λευκρ. p. 195. εὐτυχίαν in ἀτυχίαν mutantis. ὥσπερ γὰρ ἐκθρόπῃ ζῶντι μὲν ἐλατὲς ἐκ τοῦ κακῶς πράξαι μεταπεσεῖν, τελευτήσκει καὶ συνωσιεῖσθαι, πάντα δὲ ὧν αὐτὸς εὐδαιμονήσειεν, ὧν καὶ περὶ τὰς πόλεις συμβαίνει, πέρας ἔχειν τὴν εὐτυχίαν, ὅταν ἀνάγκη γένωνται. Vt cum homine mortuo omnis eius εὐδαιμονία perit: sic cum urbe euerisa omnis eius εὐτυχία finem habet. Hic videtur sensus.

P. 9. V. 5. περὶ τὰς παλαίτερας ἐλόντι] Herophilus ap. Erotianum in Ἀλυσμὸς ponit τὸ Ἀλύνει συνώνημον τῇ πλανᾷσθαι. Quod refutat Lexicographus. Sed sane *vagari* apte redditur, quia *vagi* etiam saepe non sine moerore et curis. Heliod. 2, 116. Ἀλύνοντί μοι κατὰ τὴν πόλιν καὶ διατιθεμένη σχολήν. Aelian. 9. V. H. 25. ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἀποσχολάζοντας ἐλύνει dicit. Multi multa.

P. 9. V. 7. εὐ εὐδὲν ἀμυντοῦ νομίζω] Eurip. Herc. Fur. 1401.:

Παῖδων τετραθεῖς, παῖδ' ὅπως ἔχω ε' ἑμὸν.

P. 9. V. 8. Καὶ γὰρ εἰ κοινὸν ἀγαθὸν πάσης Σικελίας εὐτυχῶν] Parodia expressit illud Menandri in incertis in I. Clerici Edit. p. 220. ap. Stobaeum 39. p. 241.

Vbi mallem: Κοινὸν ἀγαθὸν ἐστὶ ταῦτο, χρηστὸς εὐτυχῶν.

Vt p. 18. Κοινὸν ἀγαθὸν τοῦτ' ἐστὶ, χρηστὸς εὐτυχῶν.

Εὐδαιμονίας τοῦτ' ἐστίν, ὡς νῦν ἔχων.

Tiberius de Nerone et Druso ap. Tacit. 4. Ann. 8. *ita nati effis, ut bona malaque vestra ad rempublicam pertineant*. Xenoph. Hieron. 913. D. de bono principe: θεῶνται τ' αὐτὸν ὡς οἰκεῖον ἑκάστος ἀγαθόν. K. A. 299. C. Idem K. Π. 5, 128. C. ὃ μέγα ἀγαθὸν εὐ τοῖς φίλοις, κοινὸν ἂν εἴη τὸ ἀγαθόν. Quem locum non inobseruatum praetermisit Cl. Interpres ad Lucian. Dial. Deor. 7. p. 220. qui in Scythia p. 871. ἐν τῷτο ἡμῖν δημόσιον ἀγαθὸν ἐστὶ καὶ μέγα ἔφελος ἀπασιν, ἀνὴρ ὅτος. Artem. 1, 17. 20. contra: ἀλλὰ καὶ βλάβην τινὰ κοινὸν νομίζομεν.

εὐτυχῶν autem pro εἰ εὐτοχίης. Vt ap. Max. Tyr. 20, 3. p. 235. ὁ φίλος ζῶντων, εὐτυχίαν προσλαμβάνει. Quo de genere indistincte notauit Cl. I. Taylorus in Indice Lyliaco, in *Participium*. εὐ εὐτοχῶντος, πᾶσα ἡ Σικελία εὐτοχεῖ. Sophocl. Antig. 711. elegantissime arctiori sensu:

Ἐμοὶ δὲ, εὐ πράσσοντες εὐτυχῶς, πάτερ,

οὐκ εἶναι ὕδεν κτήμα τιμιώτερον.

Τί γὰρ πατὴρς θάλλοντες, εὐκλείας τέκνους

Ἀγαλμα μαίζον, ἢ τί πρὸς παῖδων πατρί;

Vbi Th. Iohnsoni emendatione εὐκλείη et explicatione πρὸς, id est πρὸς τῇ, facile caruerimus. Videatur Schol.

P. 9. V. 11. Ἀνεκνύσας] Max. Tyr. 7, 3. συγκνησέν δ' ὁ θεὸς τοῖς λογισμοῖς ἔργα, καὶ ἐπαύσατο, τὸν μὲν ἀσπερὰ πτέρματι τὴν κῆφον καὶ μεταρσίον, ἐπαύσαν τε καὶ ἀνεκνύει τὴν ψυχὴν. Proprie Aristoph. Auib. 1759. ὄρεξεν, ἡ μάκισσα, σὴν χεῖρα, καὶ πτερὰ ἡμῶν λαβύσαι, συγκνέυσσον. Λέγων δὲ κυφίῳ ὁ ἔργον. Xen. H. H. L. 5, 557. Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Φοῖβός τις ἀνεκνύεισθαι. Demosth. περὶ συντάξ. 125. Ἀ. dixit μεταρσίνας καὶ φυσήσας.

P. 9. V. 12. Διομένει] Tales genitui obuii. vid. 1, 14, 20. 14.

P. 9. V. 15. Ἐμβάλλων αὐτοῦ τὴν δεξιὰν] Imo αὐτῷ. 1, 13, 18. 26. δεξιὰς ἀλλήλοισι ἐμβάλλοντες ἀπηλλάγησαν. passim. Aristoph. Vesp. 551. προσίοντι Ἐμβάλλει μοι τὴν χεῖρ' ἀπ' αὐτοῦ. Sch. ἤρμα ἐπάπτεισθαι τῆς χειρὸς ἐν τῇ ἐπαύσει. Quare non probanda est lectio Cod. Taurinensis in Heliiodori L. 6, 294. ἐπαύσειν τὸ τε ἀλλήλους . . καὶ τὰς δεξιὰς ἐπιβάλλον. Hoc enim violentiae est. Aristoph. Lysist. 441. εἰ ταῦτα μόνον τὴν χεῖρ' ἐπιβάλλει. Recte autem Chzrito hunc gestum adulatori subdolo dat. Max. Tyr. 20, 1. καὶ ὁ μὲν σισυρρὸν ὀρέγων δεξιὰν παρακαλεῖται τὴν ἄνδρα ἵπτασθαι αὐτῷ, ἐπαύων καὶ κυλινδάνων, καὶ ἀντιβαλὼν, καὶ δέομενος. vbi nullus dubito, quin tuto reponi possit κυλινδάνων. Hicet haecret H. Srephanus. Nam κυλινδάνω quid potest hic notare, si iam a κυλινδῶ posse produci statuas. At κυλινδῶ aptissimum. Vid. Hesych. Phaoninus Κόδων pro κόδων habet.

P. 9. V. 16. Χαρίαν ἡρμαίων] Tranquillum locum. Certe quieta fere loca et solitaria. Sed hoc ἡρμαίος. Xenoph. Ephes. alicubi εἰκημα ἡρμαίων dicit. Plat. Theagene 123. Α. βούλει οὖν δεῦρε εἰς τὴν τοῦ Διὸς Ἐλευθερίαν τοῦτον, ἐκ τῶν ποδῶν, ἀποχωρήσωμεν. vid. 3, 10, 60. 7.

P. 9. V. 16. Συγκαγὰν τὰς ἐφρῶς] Trifles, tetrici, severi, curis pleni, irati, συνάγναι. Noster 2, 10, 37. 5. 4, 2, 66. 17. Ἀνάγναι, ἀναπύσαι, superbi, et irati quoque. Videantur V. V. C. C. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. 756. et Dan. W. Trillerus Obseru. p. 202. et I. Pricacus ad Apul. Met. p. 525. Ammian. 20, 1. superciliosa erigentem, ut conuina.

P. 9. V. 18. Μηνύων] Interpres μηνύω legit.

P. 10. V. 1. Μισοπόνους φέσει] Suidas in Σαλοῦτιος φιλοσοφός. φέσει μισοπόνους ἦν. Hecatae titulus datur:

Διόμηνι Περσέϊ, πολυμύρῳ, μισοπονέϊ.

Qualem decebat esse deam, quae secundum Heliodum in Theog. v. 433.

Ἐν τῇ δίκῃ βασιλεύει παρ' αἰθέρασι καθίζει.

Legitur ap. L. Begerum in Spicilegio Antiq. p. 90. ex quo transtulit Muratori p. 1979, 2. M. Gudius autem corruptissime dedit p. 55, 10.

P. 10. V. 2. Ἐτοίμος] Noster, uti alii optimi scriptores, fere verbum substantium omittit in hac voce. 2, 7, 33. 10. 3, 2, 42. 21. 7, 1, 114. 21. 8, 3, 118. 24. Plat. de R. P. 6, 479. D. vbi ἔσμεν. Idem Phaedro p. 252. C. In Petri Epist. 1, 3, 15. ἔτοιμοι δὲ εἰ, an ἔτε intelligendum? Porphy. de Abst. 4, 403. vbi εἰσὶ. Nam in prima persona frequentissime. Nolle igitur cum M. Solano in Plutarch. Alex. 79. εἰ μὲν εἰς κρείττων, ἔτοιμος; ἢ ποιεῖν, inferre εἰς post ἔτοιμος. Poetae quoque: Soph. Oed. Tyr. 91.

Εἰ τῶνδε χρεῖς πλεμιαζόντων κλέιν,

ἔτοιμος εἶπεν, εἴτε καὶ τεῖχον ἔσσι.

Eurip. Med. 612. Rhel. 956. Elect. 796. Plura collegit Abteschii diligentia in Miscell. 10. p. 349.

P. 10. V. 4. Ὡς φέτο] Iliad. Σ. 23. iterum 5, 2, 81.

P. 10. V. 7. Ἐπὶ πολὺ] Scribitur etiam ἐπιπολύ. Ita ἐπαυτοφάρμα, καὶ θάλασσαν, καταξίν, et contra, aequae bene. Quod autem vetustiores membranae faucent separationi vocabulorum, non plane negarim. Quamuis, quoniam antiquissimi vna serie voces conglutinabant, non nisi sensim ab hoc more recessisse possint videri. Quin et adducere liceat exempla in contrarium. Vna defungar auctoritate Codicis vetustissimi Euclidis, qui scriptus post natum Christum annis 889. in quo non tantum talia, quae vulgo bisiani exarata inueniuntur, sed omnes praepositiones suis calibus adhaerent.

neglecto accentu in praepositione, cum tamen alioqui suis sedibus eadem manu accentus vbique conspiciantur. διατην, αποτου, ειςην, προσάλληλα, ιπειρ, προσημῶς, ελσούκλον, υποδύο. Et sic in articulis τονπλειτον, ταρηθησόμενα. Et ne quis de Codicis momento dubiter, quae in calce, eadem, qua rotus codex, manu, exceptis aliquot philuris in principio olim deperditis, scripta sunt, accipe:

ἐγρέθη χειρὶ στεφάνου κληρικοῦ μ' σπ.Τεμβριου
 $\Delta -$
 1 N 2 ἔτει κ' γ' τ' T C, Z : -

Quae significant:

*Scriptus est manu Stephani Clerici mense Septembri
 Indictione septima anno mundi 6397.*

Anno igitur vno maturius scriptus hic liber, quam omnium fuit antiquissimus, quos vidit B. Montefalconius, ex iis, qui *diserte mundi annum* praeferebant, ut restatur candidissimus ille, olim plurimum de nobis, de literis aurem immensum meritis, Senex, in Palaeographiae L. 1. C. 6. p. 42. vbi recenset Codicem Colbertinum, Vitas Sanctorum complexum et in calce habentem ἐν σαββάτῳ μηνὶ Ἀπριλίου ἡνδικτιωνος ε'. ἔτους τ' T ἢ H. *Sabbato Mense Aprili Indictione 8. anno 6398. qui est Christi 890.*

Sed quod non minus singulare in nostro libro, quodque nec ab illo obferuarum in alio monumento memini, nec ipse obuium habui, id est, quod possessoris nomen et pretium libri eadem manu, qua liber, distincte proscripum sit.

ἐκτησάμην ἀρεθῶς πατρὶς τὴν παροῦσαν

ἔβλουν $\begin{matrix} \circ & \circ \\ N & N \end{matrix}$ $\begin{matrix} = \\ \Delta \end{matrix}$
 $\begin{matrix} \circ \\ \circ \end{matrix}$

*Comparavi Aretbas Patrensis praesentem
 Hunc librum numis quatuor.*

Quis hic Aretbas, nescio: nisi forte sit Aretas, qui Caesareae in Cappadocia Archiepiscopus fuit, antea presbyter, quique obiit anno Christi 911. [Fabricius Bibl. Gr. T. 7. p. 791.]

Patras in Thessalia Lucius celebres satis reddidit. Quantum vero valeant quatuor numi, nunc non dehoierim. Sed sciat lector, siue casu, siue dedita opera, literam ante Δ disparuisse. Vnde forte ΙΔ, quatuordecim, vel ΚΔ, viginti quatuor, suspicer fuisse.

Sed en et alteram libri dotem, epigramma, et quidem singularis structurae, in maximum Geometrarum illum ipsum Euclidem:

+ Εὐκλείδης νόον ὁδὸν ἀειζῶνις γραμμαῖσι
 Πάντα τε ἀτρεκέως ἐξερέειναι βροτοῖς.
 + Οκπόσα μέγατο τηλαδέωσα φύσις. συμβάλειν
 Ἐχέμασιν, ἢ δ' ὄγκοις, θειμέλιόν γε τόδε
 Πάσης μὲν τεκτονάμενος σοφίης. κόσμῳ δὲ
 Παντὶ εἰς πρόλιπὸν σύμβολον ἐμμάχης : -

Scriptus est in membrana, forma quadrata, continet paginas 888. Huius igitur auctoritate et aliorum permotus, non proscripserim plane vocabulorum et praepositionum coalitionem.

P. 10. V. 7. μήτε τόμα, μήτε τοὺς ἐφθαλμοὺς ἐκῶραι] Una voce defunctus est. Proprie dicimur διῆραι τόμα. Demosth. περὶ παρατρ. p. 310. E.

P. 10. V. 8. φωνὴν οὐχ ὁμοίαν μὲν, ὁλίγην δὲ συνελέξατο] In apographo δμείαν. Sed editum procul dubio in codice. ἀνομοίον bis habetur in scripto Nescio C. 2. p. 49. alioqui non abiret οἰκίαν φωνήν. Ita Aristæn. 2, 10. καὶ τῆς οἰκίας μορφῆς οὐκ ἐξίσταται. In Nossidos epigrammate, quod integrum adpono, quia Cl. I. Christian. Wolfius in Poëtris et I. Ientius in suis ἀντι-
 δότοις p. 35a. leuiter corruptum edidit:

Ἐλθεῖσσι ποτὶ γὰρ ἰδοῖμεθα τὰς Ἀφροδίτας
τὸ βρέτας, ὃ χρυσῷ διαδαλῶν τελείβει.
Εἴς τὸ μιν Πολυκέρχου ἀπαυρομένα μάλα πολλὰν
Κτῆσιν ἅπ' οἰκείου σώματος ἀγλαΐας.

ὅμοια et οἰκεία confusa videbis ap. Iamblichum de Vita Pythag. C. 30. p. 143. ap. Artemid. 3, 67. p. 192. οἰκείος et ὀθνεῖος misceri videntur. ὥσπερ ἂν εἰς οἰκείαν καταπτεύνται καὶ ἁλλοτρίαν χώραν. Mihi ὀθνεῖαν et ἁλλοτρίαν melius iungi videntur. Sed non pertraherem.

P. 10. V. 10. ἡμῶν] Amanter Callirrhoën huius infortunii participem facit.

P. 10. V. 10. δ μὲν δὲ δαΐζου] Vel ὅμως δὲ δαΐζου, vel ὅμως δεῖ δαΐζειν. L. 5, 8, 92. δαΐζον γάμου δάλαυσιν. Posses δαΐζειν in infini. accipere pro imperatiuo. Sed hic vix arriserit. Vid. tamen Cl. Hemsterhus. ad Lucian. Dial. Deor. 20. p. 260. Ap. Xen. Oecon. p. 826. E. cum Stephano malim πάντως δ' ἔφη, Κριτόβουλε . . ἀπαληθυσαι, quam ἀπαληθύσασθαι. Nec in verbo simplici hoc de voce media cogitandum. In re simili Lysias ὑπάρ' ἔρατ. p. 13. ἔξω δέ σε ἐπ' αὐτοφώρῃ ταῦτά μοι ἐκιδείξαι.

P. 10. V. 11. Καλλιρρόη; φίλομαι] Longus 2, 66. καὶ ἴταρον προκέρχῃ Δάφνιδος, ἅν' ἐκείνης αὐτὸν ἡκετενεῖν. Xen. Eph. L. 5, 76. Ἀφροκόμης μὲν εἰ καὶ (sic Cod.) τὰς ἑρκους παραβίβηκε, μὴδὲν εἰ θεοὶ τιμωρήσαντο τούτον.

P. 10. V. 12. Ὡς εἰς ἄγρην] Quoties hac μάγχα adulter captus! Συνέθeto ταῦτα] 1, 13, 18. 26. συνέθeto ταῦτα. Iterum 2, 10, 38. 4. Ap. Xen. Eph. 1, 20. item συντίθεται pro συντίθενται perspicacitas Cl. Hemsterhusii detexit vel sine Codice, et hic interpretes.

Πέμψας . . φησὶ] Mittente ap. Latinos simpliciter pro legatum, punitum, epistolam mittere offendit I. F. Gronov. ad Liuii L. 8, 22. Sic apud Graecos. Mathaeus in Euang. 11, 3. πέμψας εἶπεν αὐτῷ. Vid. ibi G. Raphelium. Quamvis ibi e vicino μαθητὰς facile intellexeris.

P. 10. V. 17. ἐπὶ τὴν κατασκοπὴν] Monendum, in Apographo contra fidem codicis fuisse κατασκοπὴν. Aliud igitur sequi interpretes nequibat. Aesch. de Falsa Leg. 250. ἀφροκνεῖσθαι ἐπὶ κατασκοπῇ.

P. 10. V. 17. ἀνέβαλον εἰς τὸν τινικῶν] Aesch. de Falsa Leg. 276. A. ἐμ-βάλλουσιν εἰς τὴν ἄγορην.

P. 10. V. 18. ὑποκρινόμενος μὲν τὸ λαθρκίως ἔργους ἐπιχειρεῖν προσιροβόμενος] Aliquis forte offensus duobus participiis maluisset προελθεῖν. Sed scimus, quam late pateat participiorum vius apud Graecos. εἰδέναι, αἰσθάνεσθαι, γινώσκειν, συνειδέναι, συνίναμι, participio gaudent; a quorum natura non adeo abhorreant ὑποκρινέσθαι et προσποιεῖσθαι. Deinde aliquem male habeat ultimum participium, quod non sit casu quarto positum, υποκρινόμενος προσκρινόμενος τὸ ἐπιχειρεῖν. Sed tum malleim τὸν προσκρινόμενον ἐπιχειρεῖν. Quia autem praecedat nominariuus, non credo, pugnare genio L. Gr. vt sequatur hic nominatiuus: imo passim talia occurrere, siue infinitiuis nude ponatur, siue antecedit articulus in accusatiuo, vel alio casu. Apud Lucian. bis accusat. 2, 795. μεμνημένω μόνω τῷ δεσπότης εἶναι τετημημένος. Quem locum cum pluribus aliis I. Iensis laudat in hunc finem in Lect. Lucian. C. 7. p. 77. Graeci tenacissimi sunt nominatiui, si praecedat, vel intelligatur, iste casus, vti viri eruditi multis docuere. Ex. gr. Demosth. περὶ Κάλλιππον p. 1099. P. ὃν ἐγὼ ἤθελον τότε ταύτην, ὥς εἰς ἐμὴν πίστιν, δύναιτο ἢ μὴ ἐγὼ τῷ πατρὶος ἀκούειν. Quis hic non ἐμὰ exspectasset? Saepe nominatiuis his controuersia mouetur. Sic ante infinitiuis pro imperatiuis, saepissime nominatiuus male habuit grammaticos. Ita ap. Heliod. 3, 160. μόνον εὐθύμως εἶναι: quod reduxit liene Commelinus. Accedit Taurinensis liber. Ap. Nemesium de N. H. 2, 93. vt hic: ἔχουσα διὰ τὸ θεόπνευτος εἶναι. At contra primam editionem Plantinianam, nam caeteras mea non capit Bibliotheca, et codices probabiliter, certe inuito meo, editor Anglus mutat in θεόπνευστον, inscite.

Quin nominatiuus aliquando videtur adesse, licet non praecedat, vel commode intelligatur aliunde, idem casus. Ex. gr. ap. Lucian. Phalar. Alt. p. 203. πάντων ἂν εἰς εὐτ' ἀτεκνύταται . . μεθὲν κομίσασθαι τῆς νύμφης, τὸ

κακίσθαι μὴδ τῷ ἀκατιζέσθαι ἄξιον. Vbi τὸ κακίσθαι ἄξιον non video posse referri ad aliquem nominatiuum. Sed videtur tamen esse hic ellipsis. τὸ κακίσθαι, μὴδ τῷ ἀκατιζέσθαι ἄξιον ἐφάμεν, vel ἐγὼ, vel εἰ. Nec vindicarem tamen vitiosam Cod. Florentini scripturam in Herodoti L. 2. C. 1. πρὶν μὲν ἢ Ψαμμίτιχος εφών βασιλεύσει. Vbi commentum de opratio nescio an cui probauit reuerendus P. Horreus in Miscellan. suis C. 21. Longe enim ἀγλαφρότητι Herodotea abesse videtur. Forte talia in Diodoris, vel Polybii, ferri possent, quibus placuit διδοῖν πκτήρ δόξαν et διδοῖν τὰ μεράκιον ποιῆσαι. Vid. Doctiss. Wessel. ad Diodor. 1, 53. Noster, ut diximus, nominatiuum in talibus seruat. Vt rursus 6, 3, 102. 11. προσποιεῖται δὲ Ἑλληνὶς εἶναι Συρῆανυσά. L. 6, 2, 101. 21. Καὶ ὁ τοῦτος εἶναι λέγει δικαίως. Vti Diodor. 1, 67. ἔφη λυπεῖν τὸν Σεδὺ ἐν τῇ χώρᾳ μέναν.

Alio in casu similis sententia ap. Xenoph. K. A. 349. ἔμεναν ἐν λασίῳ χειρὶ καὶ προσποιεῖτο τὴν πολέμους πειρᾶσθαι λανθάνειν. An hic, ex. gr. non scribi potuisset καὶ προσποιεῖτο τὸ τὴν πολέμους λανθάνειν πειρούμενος. προσποιεῖσθαι et ὑποκρίνεσθαι ὡς ἐρῶντα, ὡς ἐδίδοντα, vel προσποιούμενος ὡς ποιῶντα, exemplis recte dici constat: sed non plauis idem.

P. 10. V. 19. Λαθραῖος ἔργους] Adulteri in primis latere student. Max. Tyr. 12, 5, p. 69. τὸν δὲ μοιχεύοντα ὡς λησόμενον. Vid. I. Pricaeum ad Apul. 2, 414. 9, 523.

P. 11. V. 1. Κόμην γὰρ εἶχε λιπαρὴν] In L. 1, 1, 2. 5. pro αἱ παριῶν, ὡς ἄργυρος, ἢ χρυσός, posses etiam κόμην.

P. 11. V. 2. ὀφθαλμοὺς ὑπογεγραμμένους] Molliores viri oculis et genis, instar mulierum, ornatum a fuce quaerebant. Vid. Lucian. de Merced. Cond. p. 692. Artemidorus 4. C. 43. ὁ Πάφιος ναυτικός ἔδοξε καταχρίεσθαι τὸ πρῶτον, ὥσπερ αἱ γυναῖκες, μοιχεύειν ἑάλω, καὶ ἡχημόνησι. De ὀφθαλμοῖς ὑπογεγραμμένοις facile dissertatio nascatur. Vnum locum hunc Heliodori L. 10, 570. expendere libet. De Pardalo Camelo ibi legitur ὀφθαλμοὺς ὑπογεγραμμένους βλοσυρῶς σοφῶσα. Oculis tanquam cerussa illitis, vertitur. At crediderim, Cunn. Gesnerum Hist. Anim. T. 1. p. 143. longe rectius reddere: *Pictis oculis*. Nempe Persae palpebras inferiores ὑπογράφειν et ὑποχρῆναι, vt oculi pulchriores et maiores adparerent, solebant. Tale quid natura ipsa in hoc animali circa oculos machinata fuerat; vnde eius oculi splendebant et radiabant. Oppian. 2. Cyneg. 479.

Ἀγλὴν παμφανόσσαν ἀπαεράπτειν ὀμωπύ.

Hinc Artemid. 2, 12. 98. de pardali prodens: καὶ ἄλλον φόβον οὐ τυχόντα σημαίνει, addit καὶ περὶ ὄμματα κινδυνον, non, vt doctissimus Rigaltius, propter *maculas*, sed quod videbatur habere ὀφθαλμοὺς ὑποκεχρισμένους et ὑπογεγραμμένους. Iam lippientes, et aliter oculis laborantes, χροῖονται.

Sed quoniam in Artemidoro fumus et de pardali agimus, de vtroque porro mereri conemur. L. 4, 38. 233. legitur: τὰ μιμητικά δὲ γόντας καὶ πανόργους, ὡς πίθηκος, καὶ κόσσυφος καὶ κίσσα. τὰ δὲ ποικίλα καὶ κατὰστα, οὐχ ἁπλῶς τὸ νόημα. πολλὰς δὲ καὶ ἐπετεγμένους. At quaero, cum *imitatoriorum animalium* exempla adponat, vt aute et post in aliis, cur *variorum* et *maculatosum* nullum inemorauerit. Puto excidisse ὡς πέρδαλις, ἢ τίγρις. Mox pagina sequenti memoratur ipsi πέρδαλις . . . σημαίνει ποικίλον διὰ τὸ χροῖμα.

Caeterum si quis tamen de ὑπογραφῇ oculorum plures consulere velit, agmen stiterit scriptorum, qui de hac re egerunt, Cl. D. W. Trillerus in Observation. Criticis L. 4. C. 15. quibus copiis supplendis superfedeo.

P. 11. V. 3. Δακτύλους βαθεῖς ὑπέτιλβον] Plures gestabant. Aclian. 3. H. V. 19. καὶ δακτύλους δὲ πολλοὺς φορῶν ἐκαλλύντο ἐπὶ τιμῇ.

P. 11. V. 3. Βαθεῖς] Bene saturi coloris, qui e longinquo lucebant; in quibus ψῆφοι τεύχεμαί, ἱερῶν ἐπιτολῆς, vt Lucian. Dial. Meretr. 9, 302. Et qualis illa Amethythus Aethiopica ap. Heliod. 5, 230. ἀμειβόμεν δὲ Αἰθιοπίδος, ἀκραφῶνδης μὲν καὶ ἐκ βάθους ἀερνῆ τις ἄρα πυρσύνεται. Ita vestī puniceae, sanguine praeterea conspergae, βαθυτέρην εἶψιν tribuit Aclian. V. H. 6, 6. Vid. Salmaf. in Plinianis p. 141. et 244. Hinc βαθύνης, color obscurior, apud medii aevi scriptores. vid. Du Cangium.

Est haec vox ex iis, quae riualem saepe patiuntur. Vt in hac ipsa το βαρεῖς δακτύλοι celebratissimi. Lucian. in Gallo Tom. 2. p. 720. ἔχων δακτυλὸς βαρεῖς ὅσον ἐκαίδεκα ἔχμαίνους τῶν δακτύλων. Quo loco videtur Berglerus ad Alciph. 3, 10. Artemid. 2, 5, 86. vbi etiam βάρος de annulis adhibetur, et τοῖς δασυφόροις opponuntur οἱ κενοὶ Ζεῖον ἔχοντες. Qui diuinum quidquam in se habent. Imo qui sulphur intus habent, cui tenuis lamina aurea, vel argentea, superinducta, et qui ideo μείζονα τὸν ὄγκον τῷ βάρει ἔχουσι. Rigaltius cum interprete facit. Pallium βαρεῖς et βαρεῖς ὕπνος contuunduntur, et sunt loca, vbi eodem redit. Sed grauis et profundus somnus tamen differunt. Vid. Solan. ad Plutarchi Othonem p. 415. interpretes ad Actiōnes Apostolorum 10, 9. vbi iis accesserim, qui βαρεῖς praeferunt. Sic βαρεῖς πλῆτος et βαρεῖς πλῆτος et hinc composita Criticorum otia fallunt, in Sophocl. Aiacē 130.

*Η χειρὶ βριθεῖς, ἡ μακρῷ πλοῦτι βάρει.

Vbi Stephanus βάρει ex Stobaco laudat. Cui concinunt duo codices mei. Vid. Theod. Sellium in Miscell. Vol. 2, 249. et Abreckhium ad Aesciyl. Pers. 1046 p. 242. Raphelium ad Pauli Ep. ad Rom. 11, 33. Ap. Plutarch. Alcx. 66. βάρει πλῆτι vindicare adiunctus ὄγκος φρενίματος, et βάρει ἀρετῆς in Phocione p. 178. quod tamen βάρει Platonī Theæt. 188. E.

P. 11. V. 5. τὰ εὐθὺς σημεῖον] Aristæen. 2, 4. χθὺς ἐν τῷ τενακῷ τὸ σύνθετος ὑπερῖπτον τῷ Δαρῶδι. Tibull. 1, 2, 32.

Nec labor hic laedit: referet modo Delia poster,

Et vocet ad digitū me taciturna sonum.

Vbi I. Broukhusius. I. Pricæus ad Apul. 8. Miles. p. 425. illo loco vnius est.

P. 11. V. 6. παρανοήσα] 8, 2, 129. 15. obseruauit compositum Bergl. ad Alciph. 3, 30. ὑπνοῦν. Aristæen. 1, 16. Aristoph. Schol. Plut. 1098. ex emendatione Cl. interpretis.

P. 11. V. 7. ἐκ' αὐτοφώρου τῶν μοιχῶν ἀνακρίσαν] Id Syracusis, vt Athenis Romaeque, licuisse, colligere licet ex Xenoph. Hier. 908. H. τὸς μοιχοὺς νομίζει πολλὰ τῶν πόλεων γήπερα ἀποκτείνειν. Vid. I. Taylor Læctio. Lyliacis C. 11.

ἐκ' αὐτοφώρου] ἐν ἔργῳ. In ipsa turpitudine. L. 23. et 24. ff. ad L. Iul. de adult. Cl. Triller. ad Aelian. H. A. 11, 15.

P. 11. V. 8. ὁ δὲ ἐλθὼν] Sic in Codice videtur esse. Cl. Cocchius coniecit ἀχθῶς. Sed lectio prodita satis placet. In Apogr. aliquid erat, vnde ὁ δὲ ἔτερος conieceram.

P. 11. V. 9. ἑταῖρος] Non modo *subsistendi*, sed et *occultandi se*, notionem habet. Thom. Mag. ὑφίσταμαι ἀντὶ τῷ κρυφίως ἵσταμαι. Lucian. Philopseud. T. 3. p. 62. ἐν σκοτεινῷ ὑποτάς. Herodot. 5, 92. 7. p. 322. ὁ δὲ ὑποτάς τὸς δασυφόρους, *occultatis satellitibus*. Plut. Public. 217. ὁφθῆναι φεβηθεῖς, ὑπὲρ λαρίαν καίμηνον πρὸ αὐτοῦ ποιησάμενος. Vbi ὑπεξέτη frustra. Fere vt Gyges fuit collocatus a Candaula ap. Herod. 1, 10. ὁπισθεν τῆς ἀνογομένης θύρης τιθεῖς, ὑπεκλῶς ἐχώρειν ἔξω δὲ γύγης. vid. 3, 5, 52. 18.

P. 11. V. 9. Ἐλθῶντο] Thom. Mag. in κἀθῆσο: κάλλιον καθῆτο, ἢ ἐκἀθῆτο. ἐκἀθῆσο Lucian. Tim. 107. et alias.

P. 11. V. 10. ὅσα] Sine dubio ποθῶσα scribendum ex Cl. Cocchii sententia.

P. 11. V. 10. μηδὲ λόχον ἄψακα διὰ τὴν λύπην] Certo ἐν πένθει [funebri] λόχους ἀπτεῖν οὐ θέμε, vt Glossæ in περιεργῶν. Tacit. 4. Ann. 8. vix diem adspici a plerisque lugentium. 7, 5, 124. 6. sic in moerore.

P. 11. V. 11. ψόφῳ] Saluinus aduocat illud Tibulli 1, 7, 68. 1

Haec foribusque manes nectū me adfusa, proculque
Cognoscit strepitus, me veniente, pedum.

P. 11. V. 12. ἀνακρίων] L. 8, 1, 127. 22.

P. 11. V. 12. φωνὴν οὐκ ἴσα] L. 5, 5, 88. 3.

P. 11. V. 13. Εὐτόχως ἀνακρίεις] ἀνέγειναι recte. εὐτόχως φέρεται Lucian. Nigr. p. 77. T. 1.

P. 11. V. 17. Ἀφροδῆ] L. 2, 5, 30. 26. 1, 8, 12. 3.

P. 11. V. 17. Νεκρᾶς εἰκόνα παρέχουσα] 3, 9, 59. 10. ἔκειτο καὶ σχῆμα καὶ χρώμα νεκροῦ ποιήσας.

LIBRI PRIMI CAPVT QVINTVM.

P. 11. V. 20. (Θαλάττης] Sic hic, Aliis locis Θάλασσα. Atticos nec omnes, nec semper, in his T T adfectasse docebit Cl. Hemsterhuis ad Lucian. lud. Vocal. 1. p. 91.

P. 12. V. 1. Καὶ τὸ πρῶτον ἴσμε πόλεως ἀλώσει] Thucyd. 7, 75. p. 496. οὐδὲν γὰρ ἄλλο, ἢ πόλις ἐκτεπολιορκημένην ἰσκήσαν ὑποφωγύσῃ, καὶ ταύτῃ οὐ σμικρῇ. Max. Tyr. 1. §. 3. p. 9. καὶ ἐξέπιπτεν εἰς γῆν πόλιος ναυάγια. Vbi verti debet, non urbis totius, sed alicuius. Tacit. 1. Ann. 41. velut in urbe visla facies, gemitusque et planctus. 13. Ann. 23. in modum captivitatis poae agebatur. Vbi nihil mutem: sed in sensum laudatarum sententiarum interpreter. Non longe abit, quod Apulei. Met. 10, 213. tristemet interitum illiifamilias, veneno petemet, vocet domus expugnationem. Propert. 4, 8, 56. Fulminat ex oculis, et quantum foemina saeuit.

Spectaculum capta non minus urbe fuit.

Quid. 1. Trist. 3, 26.

Si licet exemplis in paruo grandibus uti,

Haec facies Troiae, cum caperetur, erat.

Qui Saluino notatus est locus.

P. 12. V. 2. τῷ θυμῷ ζῶειν] Plato in Tim. p. 70. B. ἵνα ὅτε ζῶσις τὸ τῷ θυμοῦ γίνος. Ibi non probo Stephanum reponentem μένος. Praecedit eadem locutio τῶν πνευματῶν γίνος. Soph. Oed. Col. 447. δηνικά' ἔξει θυμός. Epigr. publicatum a Kustero ad Suidam in δυσμύσητος:

Θυμὸν ἐπὶ Τροίῃ πόσον ἔζεσας.

Maneth. 6, 59.

Τῆμος ἐν τῶνοισι χολῶ ζῶουσα μέλινα.

Aristoph. Thesmophor. 475. οὐδ' ἐπιζῶν τὴν χολήν.

Gregotio Nazianzeno haec vox restituenda in Muratorii Anecdotis p. 88.

Γρηγόριον βοδῶσα. τὸ δ' ἔζειν αἶμα τεκνύσας

Ἀμφοτέρους ἐπὶ καιρί. μέλιστα δὲ θρέμματι θηλῆς.

Vbi cum Cl. V. in Cod. reperisset ἔξειν, reposuit ἔρρειν, non memor, quam saepe π et ζ confundantur. Anthol. 3, 5, 53. 205.

Τύψα' μέλαν δὲ οἱ αἶμα ταλαυρίνα διὰ χρωτὸς

Ζῆσε', ἐπὶ δ' ἀργαλλῶν βῆλον ἔδουσι φόνυ.

Vbi Cod. ξεσε'. Non aliter atque ap. Herodot. 7, 13. p. 387. ἡ νεότης ἐπέξεσε pro ἐπέζεισε. Nec facile admiserim ibi Gronouii ἐπεξέζεισε. In Epigr. Anthol. 11, 1, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100, 101, 102, 103, 104, 105, 106, 107, 108, 109, 110, 111, 112, 113, 114, 115, 116, 117, 118, 119, 120, 121, 122, 123, 124, 125, 126, 127, 128, 129, 130, 131, 132, 133, 134, 135, 136, 137, 138, 139, 140, 141, 142, 143, 144, 145, 146, 147, 148, 149, 150, 151, 152, 153, 154, 155, 156, 157, 158, 159, 160, 161, 162, 163, 164, 165, 166, 167, 168, 169, 170, 171, 172, 173, 174, 175, 176, 177, 178, 179, 180, 181, 182, 183, 184, 185, 186, 187, 188, 189, 190, 191, 192, 193, 194, 195, 196, 197, 198, 199, 200, 201, 202, 203, 204, 205, 206, 207, 208, 209, 210, 211, 212, 213, 214, 215, 216, 217, 218, 219, 220, 221, 222, 223, 224, 225, 226, 227, 228, 229, 230, 231, 232, 233, 234, 235, 236, 237, 238, 239, 240, 241, 242, 243, 244, 245, 246, 247, 248, 249, 250, 251, 252, 253, 254, 255, 256, 257, 258, 259, 260, 261, 262, 263, 264, 265, 266, 267, 268, 269, 270, 271, 272, 273, 274, 275, 276, 277, 278, 279, 280, 281, 282, 283, 284, 285, 286, 287, 288, 289, 290, 291, 292, 293, 294, 295, 296, 297, 298, 299, 300, 301, 302, 303, 304, 305, 306, 307, 308, 309, 310, 311, 312, 313, 314, 315, 316, 317, 318, 319, 320, 321, 322, 323, 324, 325, 326, 327, 328, 329, 330, 331, 332, 333, 334, 335, 336, 337, 338, 339, 340, 341, 342, 343, 344, 345, 346, 347, 348, 349, 350, 351, 352, 353, 354, 355, 356, 357, 358, 359, 360, 361, 362, 363, 364, 365, 366, 367, 368, 369, 370, 371, 372, 373, 374, 375, 376, 377, 378, 379, 380, 381, 382, 383, 384, 385, 386, 387, 388, 389, 390, 391, 392, 393, 394, 395, 396, 397, 398, 399, 400, 401, 402, 403, 404, 405, 406, 407, 408, 409, 410, 411, 412, 413, 414, 415, 416, 417, 418, 419, 420, 421, 422, 423, 424, 425, 426, 427, 428, 429, 430, 431, 432, 433, 434, 435, 436, 437, 438, 439, 440, 441, 442, 443, 444, 445, 446, 447, 448, 449, 450, 451, 452, 453, 454, 455, 456, 457, 458, 459, 460, 461, 462, 463, 464, 465, 466, 467, 468, 469, 470, 471, 472, 473, 474, 475, 476, 477, 478, 479, 480, 481, 482, 483, 484, 485, 486, 487, 488, 489, 490, 491, 492, 493, 494, 495, 496, 497, 498, 499, 500, 501, 502, 503, 504, 505, 506, 507, 508, 509, 510, 511, 512, 513, 514, 515, 516, 517, 518, 519, 520, 521, 522, 523, 524, 525, 526, 527, 528, 529, 530, 531, 532, 533, 534, 535, 536, 537, 538, 539, 540, 541, 542, 543, 544, 545, 546, 547, 548, 549, 550, 551, 552, 553, 554, 555, 556, 557, 558, 559, 560, 561, 562, 563, 564, 565, 566, 567, 568, 569, 570, 571, 572, 573, 574, 575, 576, 577, 578, 579, 580, 581, 582, 583, 584, 585, 586, 587, 588, 589, 590, 591, 592, 593, 594, 595, 596, 597, 598, 599, 600, 601, 602, 603, 604, 605, 606, 607, 608, 609, 610, 611, 612, 613, 614, 615, 616, 617, 618, 619, 620, 621, 622, 623, 624, 625, 626, 627, 628, 629, 630, 631, 632, 633, 634, 635, 636, 637, 638, 639, 640, 641, 642, 643, 644, 645, 646, 647, 648, 649, 650, 651, 652, 653, 654, 655, 656, 657, 658, 659, 660, 661, 662, 663, 664, 665, 666, 667, 668, 669, 670, 671, 672, 673, 674, 675, 676, 677, 678, 679, 680, 681, 682, 683, 684, 685, 686, 687, 688, 689, 690, 691, 692, 693, 694, 695, 696, 697, 698, 699, 700, 701, 702, 703, 704, 705, 706, 707, 708, 709, 710, 711, 712, 713, 714, 715, 716, 717, 718, 719, 720, 721, 722, 723, 724, 725, 726, 727, 728, 729, 730, 731, 732, 733, 734, 735, 736, 737, 738, 739, 740, 741, 742, 743, 744, 745, 746, 747, 748, 749, 750, 751, 752, 753, 754, 755, 756, 757, 758, 759, 760, 761, 762, 763, 764, 765, 766, 767, 768, 769, 770, 771, 772, 773, 774, 775, 776, 777, 778, 779, 780, 781, 782, 783, 784, 785, 786, 787, 788, 789, 790, 791, 792, 793, 794, 795, 796, 797, 798, 799, 800, 801, 802, 803, 804, 805, 806, 807, 808, 809, 810, 811, 812, 813, 814, 815, 816, 817, 818, 819, 820, 821, 822, 823, 824, 825, 826, 827, 828, 829, 830, 831, 832, 833, 834, 835, 836, 837, 838, 839, 840, 841, 842, 843, 844, 845, 846, 847, 848, 849, 850, 851, 852, 853, 854, 855, 856, 857, 858, 859, 860, 861, 862, 863, 864, 865, 866, 867, 868, 869, 870, 871, 872, 873, 874, 875, 876, 877, 878, 879, 880, 881, 882, 883, 884, 885, 886, 887, 888, 889, 890, 891, 892, 893, 894, 895, 896, 897, 898, 899, 900, 901, 902, 903, 904, 905, 906, 907, 908, 909, 910, 911, 912, 913, 914, 915, 916, 917, 918, 919, 920, 921, 922, 923, 924, 925, 926, 927, 928, 929, 930, 931, 932, 933, 934, 935, 936, 937, 938, 939, 940, 941, 942, 943, 944, 945, 946, 947, 948, 949, 950, 951, 952, 953, 954, 955, 956, 957, 958, 959, 960, 961, 962, 963, 964, 965, 966, 967, 968, 969, 970, 971, 972, 973, 974, 975, 976, 977, 978, 979, 980, 981, 982, 983, 984, 985, 986, 987, 988, 989, 990, 991, 992, 993, 994, 995, 996, 997, 998, 999, 1000.

Εὐμενὸς Κλαύδημος ἔτι βραχὺς, ἀλλὰ χορεύει

Σὺν πασιδὲν βαιῇ μικρὸς ἔτ' ἐν θιάσῳ.

Ἡνὶδὲ καὶ τικτοῖο δορὴν ἐζώσατο νεβροῦ,

Καὶ σείει ξανθῆς κισσὸν ὑπὲρ καφαλῆς.

Ἦνα σὺ μιν καθμεῖε τίθει μέγαν, ὥς ἂν δ' ὀδύης

Ὁ βραχὺς, ἥβητας αὐτὸς ἄγοι θιάσῳ.

Cod. habet γ. 5. ὥς ἂν ὀδύης. Mihi Bacchus videtur rite *Cadmeus*, id est, *Thebanus*, rex dici. Si θιάσῳς ἥβητας non feras, refinge ἥβησας. Ap. Lylian 12, 227. H. Steph. ἐξητοῦντο pro ἐζητοῦντο coniecit. Digna contextu haec ante non nullas receptas emendatio. Ita ap. Heliod. his L. 8, 373. ἐξήτει μὲν καὶ τὰς φίλας, et p. 378. ἐξήτει τὴν νέαν ξένον. Priori loco iam ita Commelinus: sed eius correctio ipsa viciata. Secundo loco sic Tautinensis. Vid. Cl. Wessel. ad Diodor. in Append. ad Libr. 4. p. 321. Bryan. ad Plutarchi Demosth. p. 430. Contra ἐξήτει bene in Xen. Eph. p. 2. restitutum, et in Demosth. in Neaer. 869. B. Putaram aliquando, an non hacratione succurrendum Hefychii loco in praefatione foret, et legendum μήτε τὰς ἐξητασμένους τῶν λέγειν pro ἐζητημένων; praecipue cum ζητεῖν et ἐξητάζειν saepe tur-

bent. Vid. Graev. ad Lucian. Soloec. 3. p. 560. Weffel. ad Diodor. 3. p. 187. Sic ap. Demosth. πρὸς Εὐβουλ. 890. A. malim ex Cod. ἐξήττησα, quam ἐξήττησα.

Nisi forte ap. Hefych. τὰς ἐξήττημένας τῶν λήξεων interpreteris *exquisitiora vocabula*; ut ap. Xen. de Venat. 998. A. de Sophistis: οὗτοι τὰ ῥήματα αὐτοῖς ἐξήττηται. vid. 7. 1. 114. 15.

P. 12. V. 3. Ἐβασάνει τις θαραπαιίδας] Ob quaevis alia peccata et crimina, priuatim a dominis olim: sed in adulterii et incesti suspicione in dominos etiam publice seruitia torquebantur. Lyf. Apol. p. 10. τὴν θαραπαιίδαν βασάνει, πάντα πύου. Tacit. 14. Ann. 60. in simili caussa: *Atiae ob id de ancillis quaestiones*. H. Vales. ad Ammian. Marcell. 28. 2. 402. L. 27. ff. ad L. lul. de Adult.

P. 12. V. 4. Κχομήνυν] Vid. interpretes ad Iuen. 14. 22.

*Tum felix, aliquis quoties, tortore vocato,
Vritur ardenti propter duo lintea ferro.*

Iste ordo verborum in Cod. Amstelaedamensi. vid. L. 3. 4. 49. 15.

P. 12. V. 7. Ἐπολις] Recte interpres cecinit. Vt poeta finxit. Notio quoties obseruata! monuete nuper ad Lyfian V. V. C. C. Markland. et Tylor.

P. 12. V. 8. Οἱ ἄρχοντες] Iam forte electi iudices. Achill. Tat. 8. 521. τῷ δ' ὑπερὰ τὸν Σωθῆνιν ἦγον ἐπὶ τὴν ἀρχοντας, εἰ ταύτην ἔχοντες τὴν πλῆν. Ibi Salmaf. πλῆν ἔχειν πούται locutionem putat. πλῆς est officium, munus, cura, partes. De iudicibus Mantho L. 2. 264. vti legendum:

Πλῆν τ' ἁμρὶ δίκαιοι θημιστοπόλων ὑπ' ἀνάκτων
Ἰσχυσιν, κείνας ἐφετέρῳ νόμῳ ἰδόντες.

Saepe alias. vid. L. 4. 48. L. 5. 258. Artemid. 2. 31. 119. 2. 52. δῶλος ἐν πλῆνι, qui oeconomus, vel dioecetes. vid. L. 1. 1. 3. 3.

Ἐκλήρου δικατήριον] Achill. Tat. 7. 425. Locutionem egregie illustrauit vindicauitque Cl. Marklandus ad Lyfiam p. 438.

P. 12. V. 11. Ἐδημοκόπου] Explicat vberissime vocem *Pbrynichus* (quem laudat Sch. Arist. Pace v. 414.) in *Sophistico Apparatu* p. 468. *Bibl. Coisliniana*: Πολιτοκοπὴν καινότερον [καινότερον] τῇ δημοκοπῇ. καὶ εἰσι ταῦτ' ἐν σημαίνον, κόπτειν δὲ νῦν ἐστὶ τὸ λατρεῖς ἐγχειρῆσαι καὶ πείθειν παρὰ γνῶμην. καὶ πειλοκόπος καὶ δημοκόπος. Πλάτων [Comicus] δὲ ἐν Πεισάνδρῳ τὸ πολιτοκοπῇ ἀντὶ τοῦ λοιδορεῖν καὶ καμώειν εἶπεν. Hefych. πρῆγορεύων, πρῆγορευτής, ἡ δημοκόπος. Hinc δημοκοπικός, Plat. Phaedr. 248. E. vid. Th. Garaker. ad M. Anroninum 1. 16. p. 34. et Philon. Iudaeum T. 2. p. 520. διονύσιοι, δημοκοποι. Vbi prius vocabulorum temere a nupero editore follicitatur. Eiusdem formae Θεατροκοπῇ, quod ap. Tatianum aduersus Graecos C. 32. Vnde Θεατροκοπῇ ap. Artemid. 2. 75. p. 161. Vocabula ipsi Danieli Scotto inobseruata.

P. 12. V. 12. Ἀπαρὸς καὶ σοβαρὸς] Vtrumque in malam partem, vltimum plerumque. Heliod. 7. 370. Ὁ γεννάδας ἦτος καὶ λαμπρὸς αὐτῆς θερμῆνος καὶ μονὸς ὀφθαλμὸς. Sic etiam recte Cod. Taur. 7. 361. ὁ σοβαρὸς ἡμῶν ἀρτίως λέγων καὶ ὑπερήφανος, ὁ τὸν αὐχλὺν ἄκαμπτος. Male Cod. ἀκαμπτόν. 10. 517. ὑπέρποτον τε καὶ σοβαρὸν περισκοπῇ. Vbi mox Cod. τοῖς ἀγκῶνιν omittit.

P. 12. V. 14. Μηδὲ πούποτε κραχθῇ] Codex videtur habuisse μὴ δὲ πάποτε. Et ita saepe. Exaggeratione hic vitur noster. Nam quoties viri, innocentissimi etiam, dedignati fuerunt falsas accusationes tyrannorum, vel ciuium iniquorum, diluere, et mortem oppetere maluerunt, vindictae diuinæ sceleratos permittentes! Si non Socrates, verum exemplum, sufficiat, vide ficta duo ap. Achillem Tatiū 2. 137. 7. 429.

P. 12. V. 15. ῥάτος] Clepsydram sic describit Apul. 3. Miles. 44. *Basculo* [sic Cod. pro *Vasculo*] quodam in vicem così graciliter fistulato et per hoc guttatim defluis infusa aqua, populum sic adorat. Qui locus nescio quomodo ab hoc nostro non plane alienus videtur.

P. 12. V. 17. καταδικάζουσιν ψῆφον] Vulgatus ἡ ἀκαμῆσα, vel καθαρῆσα.

P. 12. V. 18. Δικαίων] Eadem fere enumerat defensionis argumenta L. 8. 7. 141. 18.

P. 12. V. 18. Ζηλοτυκίαν] Quae ita inter δίκαια, quoniam plures hoc stimulo agitati contra carissimarum vitam deliquerunt, quasi iniuiti.

P. 12. V. 19. Δημοσίᾳ με καταλεύσατε] Hoc supplicium populus ipse fumere solebat: vnde δημολευτός ap. Lycophr. Alex. 331. vbi Sophocl. Antig. 35. laudat I. Meursius. Quare non opus habebat R. Dawesius id nos multis docere in Observe. p. 315. qui praeterea θάνατον bis in Sophocleo versu scribit negligentius pro φόνον. Lycophronis loco utitur Cl. interpres ad Diod. 13. p. 612.

P. 12. V. 20. Ἀπειράνωση τὸν δῆμον] Callirrhoë erat ἀγαλμα, τέφανος πάσης Σικελίας, et in primis Syracusarum. Saepae egrégiae personae corona patriae dicuntur. Lycurg. in Leocr. §. 12. ὅτε οὐκ ἀσχυροδαίην εἰπὼν τέφανον τῆς πατρίδος εἶναι τὰς ἐκείνων ψυχὰς. Eustath. de Ism. et Ism. 5, 154. ἵν' ὃ τῆτο γυναιξὶ κόσμος, παρθένους ταῖχες, καὶ τέφανος Αὐλικαίμυδος. Plura constipare nihil attinet. Chaereas igitur, de medio sublata Callirrhoë, coronam hanc populi disceperat: detraxerat populo. Elegantissima est locutio ἀπειράνωση τὸν δῆμον. Respicitur ad morem, quo in comitiis publicis ob merita vnus populus alterum coronabat, et ita omnem felicitatem et potentiam, gloriaeque incrementum augurabatur. Ita Byzantini et Perinthii populum Atheniensem coronarunt; ap. Demosth. de Coron. 487. E. τεφανύμενον τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων ὑπὸ τῷ δάμῳ τῶν Βυζαντινῶν καὶ Περνηθίων. Ita populi populis, reges regibus, ambo populo Romano coronas mittebant. Et ipsae inde vrbes coronatae non modo turritis coronis, sed aliis etiam coronis in numis et monumentis conspiciuntur. Inde victoriam adepti urbem, publica aedificia, deos coronabant. Etiam vrbes coronari dicebantur, quando ipsorum ciues in publicis ludis coronam accipiebant: qui et coronas acquisitas patriae mittebant, vel parentibus, vnde patriae et priuae athletarum domus coronari dicebantur. Xen. de Ven. 969. A. tamen de patriae bieroniciarum id vix agnoscit: Καὶ μὲν τί γε ἐν πολλῷ μικρὸν πολλῷ ἰσοξότερον, ἢ πυγμῇ, μετίζαι μὲν γάρ τι καὶ ἡ πόλις ταύτης τῆς δόξης. ὡς δὲ τὰ πολλὰ ἐπὶ τῷ τῷ πολλοῦ νίκῃ καὶ εὐδαιμονίᾳ οἱ θεοὶ τῆς πόλεως τεφανύσει. Inde recte veteres critici et viri docti τεφανῶν interpretati sunt τιμῇ, κοσμήν. Quamuis in lapidibus τιμῇ et τεφανῶν duas res diuerfas notent. Sic capiendus Eurip. Troad. 1030.

Στεφανύμενον Ἑλλάδ' ἀξίως τήνδε κτανών.

Metaphoram ab agonibus desumptam confirmat Max. Tyr. 5, 9. p. 49. vbi nostra voce utitur: Τογαροῦν τεφανῶ τὴς ἀνδρας καὶ ἀνακηρύττει νικηφόρους τῆς ἀρετῆς· ὅαν δὲ ἀφίλως αὐτῶν τὴν πόρε τὰ κατὰ ἀγωνίαν, ἀποτεφανοῖς τὴς ἀνδρας καὶ ἀποκηρύττει. Philostratus Epist. 55. μὴ τεραχθῆα γίνε, μηδὲ φοβερῆ, μηδὲ ἀποτεφανῶν τὸ κέλλος. Eustath. de Ismene et Ismenia 10, 393. ἀποτεφανῶν ὀρπονὶ τῷ κατατεφανῶν.

Diximus, victores in ludis Graecis patriae et ad parentes cotonas mittere: qui ita et ipsi coronam adepti perhibebantur. Exemplum habes in Epigrammate ab Cl. Wesselingio productum ad Diodorum 15, 14. et passim. Anthol. 4, 2, 5. 296.

Μοῦνος δ' Ἑλλάνων τόδ' ἔχει γέρας. ἱπτάυλοι δὲ

Θῆβαι, καὶ γέντιος ἱερίαιδ' Ἑρμοκράτης.

Et ap. Pausaniam L. 6. Eliacorum C. 13.

Ἀκυδρόμας Ἀλκός Ἰσθμὶ ἀπαξ, δύο δ' ἐνθάδε νίκαις

Φειδίᾳ παιδὶν ἐτεφάνωσε δόμους.

Hic Lycus, Phidolae filius, dicitur patris Phidolae domum coronasse ter victor, semel in Istmo, bis Olympiae, siue Elide, inter pueros, vel victoribus puerorum.

Verum insigni errore interpretes illud παιδῶν retulerunt ad vocem Φειδίᾳ, quasi Lycus, filius Phidolae, diceretur coronasse domum filiorum Phidolae. Quod paret quam absurdum sit. Non intellexerunt νικῶν vel γεφανῶν παιδῶν, pro inter pueros vincere. Quod aliquando effectus νικῶν ἐν παισὶ, ἐν ἀγῶνι, ἐν χορῷ παιδῶν, vel νικῶν παιδας ἐν χορῷ, vel νικῶν ἀγῶνα παιδῶν. Ita apud I. Sponium Miscell. Erud. Antiq. p. 363. Ἀνδρῶν παγκράτιον, ἀγωνίων παγκράτιον. Itinerario T. 3. p. 109. Ἱπποδωμνίς παιδῶν ἐνίκαι. p. 110. Πανδισίς ἀνδρῶν ἐνίκαι. 114. Ἀλγής ἀνδρῶν ἐνίκαι. Saepissime et in marmoribus et apud Auctores efficitur.

tur ἀνδράσι, παῖσι, Saepe ἄνδρας vulgari forma occurrit; vt apud Antipatrum in Anthol. 1, 1. p. 2.

οὐδ' Ὀλύμπιος

Ζεὺς ἀνθρώπος εἶδεν, ἄνδρας ἦνίκα

Περγαῖον νίκη Νικαφῶν Ὀλυμπία.

Theocr. Epigr. 12. dicit ἐν παῖσι, νικαν ἄνδρῶν.

Μέτριοις ἦν ἐν παῖσι χορῶ δ' ἐκτίσαντο νίκαν

Ἄνδρῶν, καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ προσήκον δρῶν.

Lyfias dicit p. 374. Ἀνδράσι χορηγῶν. Ita vero recte istum Theocriti locum Editiones Romana Zach. Calliergi 1516. Venet. 1539. et 1563. Bened. Iuntae 1540. Francofurtensis 1558. nec aliter legerunt Andr. Diuus et Ant. Mar. Saluinus. Vulgo πᾶσι.

Sed reuerſi iterum ad Pausaniae Epigramma operae forte pretium. Non miror, Cl. Muratorium quoque in eodem luto haerere, qui p. 626. hoc epigramma exhibet, vt nobis gustum praeberet talium, quasi ipsi scriptores et tota Anthologia talibus serculis famem nostram explere nequirent; sed, quod vix credendum, ipsum Pausaniam hac constructione illufum, credidisse, sermonem in isto epigrammate fieri de *Phidolae liberis*. Εὐχέτο δὲ καὶ Λύκου τῷ Φειδῶλα τοῖς παισὶν ἐπὶ κέλῃσι νίκῃ. Quod vertitur: *Contigit et Lyco, Phidolae filio, et eius filiis de veredis victoria*. At ubi habetur illud et? Imo τοῖς παῖσι accipe, vt explicuimus. παῖσι, ἐν παῖδων ἁγῶνι, ἐν τοῖς παισὶν ipse Pausanias 5, 8., et ipse auctor hic quidem non peccauit. Sed mox dicens ὅτι νίκῃ τῶν Φειδῶλα παῖδων, agnoscit *victoriam puerorum Phidolae*. Nisi haec ex eodem lacu sordes traxisse videamur. Legendum autumo ὅτι νίκῃ Λύκου τῷ Φειδῶλα παῖδων. Alioquin ipsi Pausaniae tenebrae offusae fuerunt in causâ, vt Eleorum rabulis et huic epigrammati parum conuenire dixerit. Atqui in eo nusquam mentio *victoriae puerorum, vel filiorum*. Lycus solus certauit. Solus victor coronauit patris sui domum. Quin pone, vt reddendum sit *coronauit domum filiorum Phidolae*. An igitur in rabulis Olympionicarum illi filii etiam in album victorum relati fuerunt? Quid si, vt in aliis, haberetur *coronauit domum Phidolae et Corinthum patriam*? An et *Corinthus* numerum Olympionicarum augebit? Profecto non. Possit tamen mirum videri, pueros certasse equo. Difficultas haec non magis nostram expositionem premet, quam alteram. Notandum tamen, Eleos primos fuisse, qui puerorum certamina instituerint. vid. Paul. 5. Eliae. 8, 394. Porro in vno codicum Pausaniae, qui nobilissimi Marthiae Röneri bibliothecam ornans, legitur ἱερθῆμα πύξ. Quod locum non habuerit. Nam ἱερθῆμα κέλῃσι ἐξουρόμας Lycus certauit et vicit.

P. 12. V. 20. φιλάνθρωπόν εἶναι, ἂν παραδῶτῃ με δημῶν] Carnifex faciente vulgo humanior, vt multis exemplis constat. Heliod. 1. p. 26. οἱ μὲν λῃθεῖς βαλεῖν, οἱ δὲ τῷ δημῶν παραδίδοναι καὶ ὠδεῖσθαι εἰς τὸ βάρβαρον ἰδοκίμαζον. Vbi Cod. Taur. λῃθεῖς, non probandum. Vid. Diodor. 13, 87. Idem Cod. δημοσίῃ. Quod quodammodo ferri potest. Nam siue δημόσιος, siue δήμιος, semper δῦλος intelligitur. Ap. Achillem Tat. p. 682. δημοσίος pro δήμιος Alexandrinae dialecto adscribendum autumans Salmasius. Sed ibi quidem δημοσίως facile tulerim, quia inter δημοσίως etiam δημῶν κατ' ἐξοχὴν suus locus. Nam δημοσίως sunt τοῖς τοῖς, δορυφόροι, ὑπέρτατοι, et ipse γραμματεῖς, quia et supplicio subiiciendis praecibat. Artemid. 2, 31. νοσῶντι δὲ καὶ αὐτῇ ἢ ἀρχῇ θάνατον προσμαίνει διὰ τὸ προάγειν τὸν γραμματέα.

P. 12. V. 21. εἰ καὶ Ξεραπαινίδα Ἐρμοκράτους ἀπέκτεινα] Chaereas erat mitissimus. 1, 14, 21. 7. Χαίρεας, ὃ μὴδὲ δῦλον μὴδέποτε πηλῆξας. Non talis Dionysius, Persicae barbariei proximior, L. 2, 3, 26. 19. πηλῆξας τὸν διοικητήν. Quid, 1. Amor. 7, 29. ita ratiocinatur:

Et, si pulsassem minima de plebe Quiritem,

Plesterer, in dominam ius mihi maius erit?

Quid lieuerit in seruos apud Romanos, nimis notum. Arhenis hic summa moderatio obtinebat. Quid Syracusis obtinuerit, nunc quidem non definierim. Nec in singulis Charito Syracusana inlittuta expresserit. Saepe ad

Attici, saepius ad Romani fori usum respexit. De Atheniensibus Xenoph. in Eorum Reipublicae descriptione p. 693. Α. τῶν δούλων δὲ καὶ τῶν μετοίκων καλίστη ἐστὶν Ἀθήνησιν ἀκολασία, καὶ οὐτε πατάζει ἐξέτιν αὐτόν, ὥτε ὑπακτῆσται σοὶ ὁ δούλος. Procrates inde exprobrat Lacedaemoniis Panarhen. p. 271. Β. ἔχει τοὺς ἑφόρους ἀκρίτως ἀποκτείναν τοσούτους, ὅσους ἀν βουλήθῃσιν, ἃ τοῖς Ἕλλησι τοῖς ἄλλοις [Syraculanus, Corinthiorum colonos, quid ni his aduemeremus?] οὐδὲ τοὺς πανηρωτάτους τῶν οὐκ ἐστὶν οὐδὲν ἐστὶ μακρονοῖν. Demosth. in Mid. p. 610. ὥτε πρὶν εἰς δούλον ὑβρίζη τις, ὁμοίως ἔδωκεν ὑπὲρ τήτης γραφῆς. Lycurg. in Leocr. 16. Οὐδὲ τὸν μὲν οὐκ ἐστὶν ἀποκτείναντα ἀργυρίῳ ἐζημίουν, τὸν δὲ ἐλευθέρου εἰργαστῶν νόμον. ἀλλ' ὁμοίως ἐπὶ πᾶσι καὶ τοῖς ἐλαχίστοις παρανομήμασι θάνατον ὤρισαν οἷσιν τὴν ζημίαν.

P. 12. V. 22. Ζητήσατε τέκνον ποδάσις ἀπόρρητον] Explicat poenas *sacrilegorum et parricidarum*. Quorum tamen supplicia non plane erant ἀπόρρητα, si quidem ἀπόρρητα, ἀλεκτος, ἀφρατος, ἰνδίκτος, non nominatus. Ut ap. Achillem Tat. 2, 87. ἢν χρόνος ὅτε τῆς πορφύρας ὁ κόκκος ἐκδερῶκος ἀπόρρητος ἦν. Tamen parricidii poena apud Persas et Solonis temporibus apud Athenienses reuera erat ἀλεκτος, ἰνδίκτα, non nominata, ἀφρατος. Vide mox notata. Sed crebriore usu et vi vocis potius non dicenda, celanda, nefanda, non tenere nominanda [vetita, interdicta,] inde magna, horribilia, οὐδ' ὀνοματά. Et sic crimina ἀπόρρητα et poenae ἀπόρρητοι. Inter quae *sacrilegia et parricidia, et proditiones*. Plat. 11. de L. L. 932. C. ἀπόρρητον μὴδὲν ποινόμενοι, ὅσον δυνατὸς ἄνθρωπος πάσχειν. L. 9, 854. D. Πολύτης δὲ ἂν τις ποτὲ τί τοιοῦτον ἄρην ἀναφανῇ, περὶ θεῶν, ἢ περὶ πόλεως, ἡδικοῦς τῶν μεγάλων τιμῶν καὶ ἀπορρήτων ἀδικιών. ἀπορρήτη κόλασις igitur erit magna, terribilis, exquisita poena; quales erant statutae in parricidas, sacrilegos, proditores. Sed vox Ζητήσατε innuit ignotum et inusitatum quid. Hae poenae vero iam erant legibus definitae, nec proinde ἀπόρρητοι. Verti nouum. Nam et nouus pro magnus, terribilis, vt noua monstruosa. Interpres dederat ἰνδίκτον. Sed quamvis adquefiscam in lectione, non diffitebor, aliquando me fuisse suspicatum, an non ἐπὶ ἀπόρρητον legendum foret. Helych. ἐπὶ φόρον, ἀλεχρὲν. Vide, quae ibi Cl. I. Albeiti, inscriptor Lexicographi huius, pro sua solita industria notauit. Heliodor. 5, 221. ἀλεχρὲς βαρβάρους ἐκκείσθαι πρὸς ἔβρον ἐπὶ ἀπόρρητον καὶ δυσάνουν. Origen. contra Celsum L. 3, 141. et 142. τὰ ἐπὶ ἀπορρήτῳ Pollux 5. §. 159.

Ap. Heliod. 1, 56. legitur ἀφρατὸν τι καὶ ἀπόρρητον ἐπὶ μὴν τὴν ὀφθαλμοῦς σίλας ἔμπερον. Cod. Taur. ita. Sed praetulerim editum ἀφρατὸν. Sunt enim synonyma ἀφρατος et ἀπόρρητος ap. Helych.

P. 12. V. 23. Πατροκτόνων] De parricidis et poenis eorum volumen scripseris, nec quid indictum tamen attuleris. Athenis Solonem, quod supra innui, poenam in parricidas statuisset negat Cicero pro Roscio Amerino C. 25. et 26, quia eius aetate crimen inauditum. De Persis Herodot. 1, 137. ἀποκτείνου οὐδένα καὶ λέγουσι τὸν ἰμῶντι πατέρα, ἢ δὲ μητέρα. Quo respicit Eurip. Iphig. in Tauris 1173.

Ἰφίγ. Μητέρα κατεργάσαντο κοινῶν ξίφει.

Θουκ. Ἀπὸλλων, οὐδ' ἐν βαρβάρους τὸ δ' ἔταλ τῆς ἄν.

Vid. Plat. de L. L. 9, 869. C. 873. B.

P. 12. V. 23. Μὴ μίανητι τὴν γῆν] Non modo sceleratorum, sed quorumvis etiam cadaueribus quaedam terrae inquinari et profanari credebantur. Insigne exemplum in purificata Delo. De qua re Thucyd. 1, 126. 6, 1. μὴ μίανης Maximus Tyr. 25, 5. Lucian. Phal. pr. 199. Vid. Phrynich. p. 10. qui eam formam antiquis adscribit. Sed passim ita; vt ἰσμήματα et ἰσμήματα.

P. 12. V. 23. Μὴ θάψατε] Hoc respicit ad poenam sacrilegorum, quos in Attica sepeliri netas erat. Vid. Petit. ad L. L. A. A. p. 672. L. 6. ff. ad L. Iuliam Pecul. sed quid plura addam. Vide nuper congesta ad Diodor. 16. p. 100. et 109. Sed idem et vetitum apud Athenienses in parricidis et proditoribus. Vid. Lycurgum in Leocr. §. 20. et 30. Porro θάψατε legendum. Nam licet futurum saepe imperatiui vice fungatur, hic, credo, parum placuerit. Ap. Sophocl. Antig. 84. ambiguum:

Ἄλλ' οὖν προμηνύσεις γὰρ τῆτο μηδὲν
 Τεύχερον, κρυφῇ δὲ κεύθε εὐνὴν αὐτῆς ἑγώ.

Quod Sch. Triclin. agnoscit. Codex tamen Vatican. cum Edit. Iuntin. et aliis προμηνύσεις. Quod sane vñtatissimum. Item optatiuum; vt ap. Maneth. 6, 1.

Ἐλθέ μοι, ὡς πρότερον λεγόντις ἤρωςας ἀοιδῶν,
 Μῦσα φίλη, καὶ Φοῖβε, καὶ Ἑρμῇ χρυσοπέδιλε,
 Καὶ νῦν ἱμερόεν τέκνωρ θείητ' ἐπὶ μολεπῇ.

Vbi imprudenter quasi a θεῶς, diuinus redditur. Et sic noster saepe 3, 1, 41. 13. μηδὲν ἀφάλης, μηδὲν πρόσθε. 3, 9, 59. 5. Lucian. Phal. pr. p. 201.

P. 13. V. 1. Καταποντώσατε] Hac forma vtuntur Herodot. 3, 30. Porphy. de Abstin. r. p. 179. Vid. ad Diodor. 14. p. 727. καταποντοῦν εἰς ποταμὸν ap. Anton. Liberal. 13. E contrario Plutarch. de Nobilit. p. 218. §. 11. καταποντίζουσιν εἰς τὴν θάλατταν. Nempe modo notat βοθρίῳ. Vid. I. Voss. ad Catull. p. 212. Supra dixit, se non sepeliendum esse, ne terram polluat. At nec in mare abiiciendum erat: nam et illud pollui credebatur parricidiali cadauere: vnde culleo infuebatur, vt Cicero vult l. l. ne pollueretur mare, quo caetera, quae violata, expiari putantur. Bergl. ad Alciph. 1, 8. de piscatore: Χείρας ἢ θάλατταν ἐκ παιδὸς εἰς δαῦρο καθαρὸς ἀδικημάτων ἐφύλαξε. Vid. I. Vossius ad illud Catulli p. 312.

Suscipis, o Gelli, quantum non ultima Tethys,
 Non genitor Nympharum abluit Oceanus.

Quod traduxisse viderur Catullus ex Pythiae oraculo:

Ἄγχιος ἐς θάμανος καθαρῶ, ξένε, δαίμονος ἔρχου,
 Ψυχὴν νυμφαίου νάματος ἀψάματος.
 Ὡς ἐγαθῶς κεύθε βασιλῆα λιβάς, ἀνδρα δὲ φαῦλον
 Οὐδ' αὖν ὅπως νύψῃ νάματος Ὀκτανόος.

Nam Catulli aetate facile prius reor hoc epigramma.

P. 13. V. 2. Λύγοντος] Sermo Chaeræae non abfimilis illi Oedipi [tyranni] apud Sophoclem v. 1415.

Ὅμως τάχιστα πρὸς θεῶν ἔξω μὲ πῦ
 Καλύψαν', ἢ φονεύσαν', ἢ θάλάσσειον
 Βρεῖψαν', ἔνθα μήποτ' εἰσέψασθ' ἴτι.

P. 13. V. 3. Συνηγόρησι Χαιρέαν] Χαιρέα scripsisse credo auctorem, et istud librario, vel legenti, deberi. Est eiusdem naturae vitium cum isto ἀμβάλλειν αὐτῇ χεῖρα pro αὐτῇ p. 6. Casuum siglae passim corruptae.

P. 13. V. 4. Ἀκούσων] L. 5. C. ad L. Corn. de sicariis. Casui fortuito adscribitur. Eum, qui adfenerat, homicidium se non voluntate, sed casu fortuito fecisse, cum calcis ictu mortis occasio praebita videntur, . . . omni metu et suspitione volumus liberari. Tacit. Annal. 16, 6. post finem ludicri Poppaea mortem obiit, fortuita mariti iracundia, a quo grauida ictu calcis afflicta est; vt hic Callirrhoë.

P. 13. V. 8. Μὴ παραδῶμεν χρόνῳ τὴν νεκρὴν] Alio sensu Polyb. 1, 48. p. 70. ait: Τῷ χρόνῳ παρέδωκαν τὴν πρᾶξιν. Nam ibi a tempore auxilium expectatur. Hic omnis mora noceret. Hic de χρόνῳ πανδαμάτορι, πάντα ἀφενίζοντι, illic de χρόνῳ πολλὰ καταρδούντι.

P. 13. V. 9. Μὴδ' ἀμορφοῦ τῇ παρολκῇ ποιήσωμεν τὸ εἶμα. Θάψωμεν Καλλιρρῶν ἴτι καλὴν] Totius tabulae oeconomia non modo postulabat, vt Callirrhoae pro mortua habitae corpus sepeliretur, haud pro more cremaretur: sed praeterea, vt illa sepultura et in conditorium delatio intra quam breuissimum fieret tempus, προῖσαι omiffa. Cum enim corporis in vestibulo expositio aliquando in aliquot dies protraheretur, Callirrhoë ita in toro domi posita sensim se recolligens reuixisset, adeoque incisa fuisset omnis subsequendum casuum series. Charito aurem, vti vidimus, veritatem in historicis adfectari, sic euentuum probabiles causas in medium adferre satagit. Iam acceleratae sepulturae causas cum posset varias fingere, ex. gr. quod acerbum [iuuenile] funus oculis quam citissime subtrahi deberet, ob quam causam scilicet immanis iste Nero Britannici necem et rogam eadem nocte con-

iungit ap. Tacit. 13. Ann. 17. Noster maluit repetere festinatarum exsequiarum rationem a veteri popularique superstitione, qua optabant inregis membris et corpore quam minime per morbos et moram deformato tabidove mori et sepeliri.

Inde compolitio artuum, qui morborum tormentis luxati, et praecipue si cuius corpus laceratum, vel mutilatum aliqua parte fuisset, ea membra non solum studiose colligebantur, sed et qua fieri poterat, loco suo rursus aptabantur. Inde Panthea illa Abradatae amputata in proelio dextram brachio accommodavit, ὡς οἶόν τ' ἦν προσήμοσι, vt dicit Xenoph. K. A. 7. 185. A. Inde Thefeus de Hippolyto apud Senecam in cognomine Tragoedia v. 1261.

*Durate trepidae lugubri officio manus,
Fletusque longos sistite, vuentes genae,
Dum membra gnato genitor annumerat sua,
Corpusque fingit.*

Apul. Met. 7. 15. Et cadaver quidem disiectis partibus tandem totum reperit, aegreque concinnatum, ibidem terrae dedere. Vbi Pricaeus. Sic apud Achillem Tatium L. 1. p. 47. pater Chariclis, qui ὅλος τραῦμα ἦν, lamentatur: οἷος ἂν' ἐμοῦ προσελθόν, οἷος ἱππὶνέχῃ μοι, τέκνον; ὡς πονηρῶν ἱππασμάτων οὐδὲ κοινῶ μοι θανάτῳ τέθνηκας, οὐδὲ εὐσχήμων φάινῃ νεκρὸς, et quae sequuntur sane cultissima.

Non aliunde Asinus de Lucio, cui culter rustici eunuchismum minitabatur apud Apul. 3. Miles. 49. duplicatur mihi moestitia, quod integro saltem mihi mori non licuerit. ἐλακλῆρος ἔτι καὶ ἡμέτερος νεκρὸς τεθνήσκομαι, ait de eadem re Lucian. in Asino p. 603. Ex hoc voto locus Horati intelligendus L. 3. Odar. 27. 52. vbi Europa:

*Antequam tristis macies decentes
Occupet malas, teneraeque succus
Defluat praedae, speciosa quaevo
Pascere tigris.*

Quid hoc aliud dicat, quam εὐχόμεν ἔτι καλὸν τεθνήσκειν, et εὐσχήμων εἶναι νεκρὸν, οὐκ ἄμορφος γενέσθαι παρὸν καὶ χρεῖον. Torrentius ibi votum autumat ex puellari cura ortum, vt integra forma ferreat. Sed vorum hoc puellis vidimus non esse peculiare. Sanadon, qui nuper Horatium temerario ausu Absyrti instar concidit truncavitque, et triuiali commentario obruit, explicat: *Europe se regarde comme une villine en etat d'etre conduite au sacrifice*. Profecto si Europe nata esset inter populos, qui, Mela L. 3. Geogr. 7. 40. teste, proximos, parentesque, priusquam annis et aegritudine in maciem ierant, veluti bustias caedebant: caesorumque visceribus epulari fas et maxime pium est, ad tale votum nimia sane officiositate delabi potuisset. Nunc id absurdum. Quin potius et ipsam Mortem et Inferos sic placare putauerint, qui τὰ καλὰ τῶν σωμάτων καὶ νέα εἰσιεσθαι νομίζουσιν, ἀπειρὴ ἀκραιφνὲς αὐτοῖς τὸ αἷμα, vt illa Empusa apud Philostratum Vita Apoll. L. 4. C. 25. Sed potuerunt esse multiplices et longe probabiliore huius voti rationes: quas omitto, ne prolixior iusto fiam. Haec etiam plusquam sufficientia, vt ἐννοίας et verborum Charitonis fons et caussa adpareant.

P. 13. V. 10. Ἀπολύσαν ψῆφον] τὴν εἰσώσαν. ἀπολύειν hac notione Ἰδιωτικὸν dicit Pollux L. 9. §. 9. Vide praeter doctissimos Lexicographi commentatores Ier. Markl. ad Lysian 20. p. 364. et eiusdem Areopag. 140. Phrynichus Comicus Μύσας:

Ἰδὲ, δέχῃ τὴν ψῆφον, ὁ καθίσκος δὲ σε.
Ὁ μὲν ἀπολύων ὅτος, ὁ δ' ἀπολλὺς ὅδι.

Apud Harpocrationem in καθίσκος. Xenoph. K. A. 6, 389. ἀπολύειν et καταλύειν opponit. Aristoph. Vesp. 981. 987.

Τηνδὲ λαβὼν τὴν ψῆφον ἐπὶ τὸν ὕπερον
Μύσας παρῴξον, ἀπολύσον, ὦ πάτερ.

Lycurgo in Leocr. §. 39. est synonymon τῷ ἀποψηφίζεσθαι. Locutionis indolem cognosces ex Herodoti L. 2, 174. ἀπέλυσαν μὴ φῶρα εἶναι, et L. 4, 68. κατίδησαν φῶρα εἶναι.

P. 13. V. 11. 'Ανίσταται] Ita expressimus ex Apographo: sed index habet ἴσταται. Scripsisset ἀντικατέρας, ἴδεντο. Vt ap. Lucian, Prom. T. 1. p. 188.

LIBRI PRIMI CAPVT SEXTVM.

P. 13. V. 12. Οὐκ ἀπέλυν ἑαυτὸν] Apul. 8. Met. 162. *inedia statuit sua sententia damnatum spiritum elidere*. Vide Pricaeum ibi producentem Inscriptionis auctoritatem, sed quam I. Gruterus merito spiritui ad censuit. Verum saepius viro huic doctissimo accidit, ut fucum in monumentis talibus sibi fieri passus fuerit.

P. 13. V. 13. ἐμυχανῶτο] In apogr. ἐμαχανῶτο. Vid. L. 1, 1, 2. 7. Sic alias occurrit μάτηρ, 3, 1, 41. 19. 3, 5, 51. 26. πασιθάσαντες 3, 3, 47. 9. δόξε pro δέξε. 4, 1, 64. 4. quae ego attribuo incogitantiae describenris et Latinae pronuntiationis assuetudini. Heliod. 7, 327. in Cod. Vat. μάτηρ. Sed quod nihili, et plane alius generis, quam quod δαμάτης etiam Attici dicant. Vid. Bergl. ad Alciph. 2, 2. p. 218. Apud Tragicos, etiam extra choros, μάτηρ occurrit. Aesch. Sept. C. Th. 538. Eurip. Phoen. 21. 219. 389. ubi variatur. Suppl. 35. quo de genere I. Barnelius ad eius Tragicum Andr. 270. Hippol. 109. 1325. 1399. 1410. Helenam 538. nec sic ramen hic talia admitrenda. Ἑλλανόδικος etiam apud Atricos. In Anronino Liberali variarum dialectorum vestigia aliquot, quia consuit sua ex pannis diuersorum auctorum, quorum formam linguae retinuit, ut recte animaduerrunt eius interpretes ad Caput 32. Vid. Lucian. *Quomodo Histor. Scr. T. 2. p. 25. §. 16.* et ad L. 1, 12, 18. 2.

P. 13. V. 14. Ἀδύνατον ἑαυτῷ] Sic 7, 1, 114. 17. Πολύχαρμος δὲ ἰδὼν ἀπαρηγόρητον αὐτῷ τὴν συμφορὰν, καὶ ἀδύνατον σωθῆναι Χαίρειαν. Vbi illud αὐτῷ pro ἑαυτῷ (Polycharmo) positum esse ostendit in altero membro τὸ Χαίρειαν. σωτηρία, *salus*, tam quae adfertur alii, ut hic, quam *salus*, quam aliquis consequitur ipse. Illa salus erat ἀδύνατος Polycharmo: non poterat conferri ab ipso et impertiri Chaeraeae. Pleraque substantiua habent hunc usum.

P. 13. V. 15. Ἀλλοτριῆς χερσὶ] Nam a propinquis, patre, matre, vxore, marito pietatis officia abesse nequibant. Soph. Anrig. 912. Eurip. Suppl. 764. Xenoph. Eph. 2, 25. τοσούτον ἐν δειήσομαι, θάψον αὐτὸς καὶ φίλησον πισυῶσαι. Vid. Albinouani Elegiam ad Liuiam v. 140. et passim. Inde Dion Cass. L. 58, 621. in Tiberio reprehendit, quod Liuiam matrem ἔτε νεύσαν ἐπισκέψατο, ἢ ἀποθανῶσαν αὐτὸς προέβητο.

P. 13. V. 18. Ἐνέβαλε φιλοτιμίαν καὶ φροντίδα] L. 4, 1, 63. 4. φροντίδος ἐμπειρίας, ἐλάφυσεν ἢ λύπη.

P. 13. V. 20. Ἐσθῆτα περιειμένῃ] Strabo 15. p. 1066. A. Τίτρεας περιειμένοι πλωτάς. Plur. Arat. 328. τεφάνης περιειμένος. Artemid. 3, 14. θεῶ σκυῶν ἔχειν καὶ περιεισθῆναι. 4, 38. Χαλκῇ ἱμάτια περιεισθῆναι. 4, 44. Lucian. *Piscat. 1, 602. Quom. H. Scr. 2, 31. Lucas in Act. 28, 20. Polemo in Epigr. Anth. 2, 47, 41. 180.*

Πῦν, λέγει τὸ γλόμμα, καὶ ἴσθις, καὶ περιεισο

Ἀνδία, τοῦτο γινώμαθ' ἔχοντες.

Quia tamen praecedat κατέμειτο, aliquantum offendit statim repetitum περιειμένη. Nullus ramen mutarim in περιειμένη. Et multo minus in illo Theocriti versu 14. Idyll. 23.

φεύγει δ' ἀπο χερσὶ

Ἰθρην τῆς ἐργῆς περιειμένος.

Legitur in Maneth. 5, 23.

Οἱα κόχλος χερσὶ περιειμένος ἴσθ', δ δὲ χερσὶ

Κοσμηῖται κοχλάδεσσιν ἄλδε περιπορφερόντος.

Qui locus capiendus de *auro et purpura*. κοσμησεις ἀλάνθῃ φάσμα κόχλων. Anthol. L. 7, 37. p. 455. ἀλπέφουρες passim. Karus masculini generis vtus in ἄλδε, *mare*, non deterruit G. Arnaldum ap. Apollon. L. 4. Arg. 933. δελφῖ

ως ὑπὲρ ἄλλος εὐδαίμωντος, reponere, cum optime delphines ipsi εὐδαίμοντες dicuntur. vid. Apoll. 2, 937. 1, 124.

P. 13. V. 20. Νυμφικὴν ἐσθῆτα] Mortuos ornatu aliquando magnifico indutos, et sic conditoriis illatos fuisse, res nota. Quo cultu ne destituerentur, certam quidem mortem prospicientes, pretiosissimis sumtis vestibus, factum expectabant. Videantur, quae notata sunt viris doctis ad Aelian. V. H. 1, 16. 3, 24. et ad Florent. 4, 11, 11.

Hinc Andromeda, belluae exposita, quam Manilius et Apuleius eleganter viuui *funus* adpellant, νυμφικῆς erat ἐσθλομένη, restante Achille Tat. 3, 171. siue quia Phineo erat delphinata, siue ceu victima et ἀνάθεμα publicum ita ornatu fuerit. Sic de Alcyoneo ap. Anton. Liberal. fab. 8. qui monstrosae ferae erat tradendus, dicitur: καὶ οἱ μὲν ἱερεῖς τὸν Ἀλκυονίδα τέψαντες, ἀπήγαγον εἰς τὸ τῆς Σωβάριδος σπήλαιον. Vbi Beikelius quaedam. Sic apud Apuleium 4, 86. Pŷchen fero illi marito, Cupidini, exponere iubentur parentes his verbis:

Montis in excelsi scopulo defisse puellam,

Ornatam mundo funerei thalami.

Andromeda vero stola nuptiali induta ex utraque causa esse potuit: quia erar, vt dixi, destinata Phineo, et quia erat victima expiatoria pro populo. Vtramque certe rationem non alienam dixeris a Manilii verbis L. 5, 545. ex emendatione R. Bentleii:

Hic Hymenaeus erat, solataque publica damna

Prinatis lacrymis, ornatur victima poenae,

Induiturque sinus non haec in vota paratos.

Et tertiam rationem adlicere licet, quam supra terigi, certae morti destinatos, vel se deuouentes, pretiosissimis solere indui vestimentis, qualia certe erant ἐσθῆτες νυμφικαί.

Decoratur autem Callirhoë non tantum pretiosa, sed νυμφικῇ ἐσθῆτι: vt quae esset *noua nupta*. Hac enim notione accipienda hic vox ea. Qua significatione e Latinis non abstinuit Ovidius Epist. 1. Heroid. 27.

Grata ferunt Nymphae pro saluis dona maritis.

Vbi consulatur P. Butmannus Patruus. Nisi velis sponsae cultu nouam nupram aliquamdiu viam fuisse.

Ἀριάδην καθεύδουσαν] L. 8, 1, 126. 10. Οὐχ ὥς Ἀριάδην καθεύδουσαν. Vt Venus Anadyomene, sic Ariadne dormiens statuariis et pictoribus saepe artis ostendendae materiam praebuit, qui illustrium poetarum loca in auxilium phantasiae aduocabant. Saepè raliū tabularum et anaglypticorum operum mentio occurrit. Anthol. 4, 9. 18. et 19. p. 319.

Οὐ βροτὸς δ' γλύπτας, οἶαν δὲ σε Πάγχος ἱερὰς

Εἶδεν, ὑπὲρ πέτρης ἔξισσ' κεκλιμένην.

Εἰς τὸ αὐτό

Ξεῖνοι, λήϊδας μὴ ψάβετε τὰς Ἀριάδνας,

Μὴ καὶ ἀναθρόσκῃ Θησεία διζομένη.

Talem picturam stylo imitatus fuit Philostratus in Iconibus L. 1, 15. talis meminit Longus Pastoralium L. 4. p. 105. εἶχε δὲ καὶ ἔνδεον δ' νεὺς Διονυσιακῆς γραφῆς, Σεμέλην τίετησαν Ἀριάδην καθεύδουσαν. Non mirum igitur a populo, talium contemplatione tabularum saepe delectato, Callirhoen recens mortuam et adhuc pulchram fuisse adsimulatam Ariadnae, cum dormiens et mortuus vix externa saepe specie quidquam dissent: vt Achilles Tat. 1. p. 47. δ νεκρὸς τηρεῖ τὸ εἶδωλον καὶ παρεχορεῖ τὸν ἀνήμενον, καθεύδοντα μὴ μένος.

P. 13. V. 22. Οἱ Συρακουσίαν ἱππεῖς . . . μετὰ τύτους δπλῆται] Equites et grauis armaturae milites saepe coniunguntur et libi opponuntur. In funeris pompa ap. Platon. 11. de L. L. 947. C. ita etiam equites et pedites praecedunt: πρῶτους δὲ προΐεναι τῆς ἡδέης, τὴν πολυμυκὴν εὐαὴν ἐνδευνότας ἐκείτους, εὐν τοῖς ἱπποῖσι μὲν ἱππέας, εὐν δὲ ἑπλοῖς δπλῆτας.

In plerisque ciuitatibus Graeciae, si non in omnibus, equestris militia erat honoratior. Non tamen constituebant ordinem, qualis equestris ordo

Romae; nec, ut equites, politicis rebus admoti erant. Strabo tamen L. 10, 738. A. in Cretensium et Lacedaemoniorum πολιτεία τὴν τῶν γερόντων ἀρχὴν καὶ τὴν τῶν ἱππέων ἀρχὴν agnoscit. Sed in aliis ciuitatibus, hinc non deductis, tale quid obtinuisse ignoro.

Illustris Scipio Maffei in Inscriptione Gelensi, cum prius edidisset: ἰδοὺ τῶν ἄλλων, καὶ τῶν ταῖς ἱαίαις, et vertisset: *visum est senatui, sicuti et turmis*, videtur cogitasse de *equitibus*. ἱαίαι, *equestres copiae*. Sed in duobus secuti: eiusdem marmoris editionibus, hac versione repudiata, reddidit: *visum est senatui, sicuti et plebi*. At dupliciter hic labitur vir doctissimus, qui ἱαίαι putat posse reddi *plebi*: et qui ἄλλαι interpretatus sit *senatum*. Nusquam enim vox ἱαίαι id significat, et multo minus ἄλλαι *senatus*; quae nihil aliud notat in Dorienfibus ciuitatibus, quam quod apud alias, ὁ δῆμος, ἡ ἐκκλησία, *comitia populi*. Significatio a multis illustrata. Et ex hac voce iam dudum I. B. Carausius in *Hist. Sicula* p. 55. collegit, Gelae *Popularem Statum* obtinuisse.

Antiquarius tamen ille praecellentissimus plurima culpa parte vacat: cum error non ipsi, sed hallucinationi legenris, et cum ipso marmor hoc communicantis, sit tribuenda. Legitur enim Alicatae ΤΑΙ ΑΛΙΑΙ ΚΑΘ Α ΚΑΙ ΤΑΙ ΒΟΤΑΙ, *populo, plebi (ecclesiae) sicuti et senatui*. Vt apud Gualterium in Inscriptione Agragantina N. 400 p. 62. ἰδοὺ τῶν ἄλλων καὶ τῶν συγκλητῶν. Quae ap. Gruterum p. 401. In Inscriptione Coreyrenti ap. Montefalconium in Diario p. 413. 417. eodem modo βυλῶν καὶ ἄλλων ὑπερθεσίων. p. 415. ἐμβαλῶν ἢ ἄλλων. Quam illustris Purpuratus Quirinus, in Corcyra sua amoenissima, reposuit accuratissime: Muratorius vero dein p. 632. spurcissime repetiuit. Ita in τῶν ἄλλων ap. Demosthenem in Decreto Byzanti-
 norum olim emendarat nostras Vandalus in Dissert. 543. quod illi ereptum non oportebat. Vox ἄλλαι ap. Hesychium corrupta latet sub litera Α. Cum enim ille Lexicographus alicubi inuenisset, ut accidit alias, scriptum ΑΛΙΑΝ pro ΑΛΙΑΙ [ΑΛΙΑΝ vitramque interpretationem admitte] corruptionis admonuit scribens ΑΛΙΑΝ, ΑΛΙΑΝ, ἐκκλησίαν Δωριεῖς, ΑΛΙΑΝ, κτῆσιν Δωριεῖς, ἀπὸ τῆς λέξεως, nunc legitur ΑΛΙΑΝ ἐκκλησίαν, κτῆσιν Δωριεῖς ΑΛΙΑΝ ἀπὸ τῆς λέξεως.

P. 14. V. 1. Αὐτοῖς ἵπποις] Plato l. l. disertè addit ἱππίας εὖν τοῖς ἵπποις. κεκοσμημένοι autem velim intelligas tam de *equis*, quam *equitibus*.

P. 14. V. 2. Σημεῖα] Vt imagines Romae et tropaea in exsequiis praeferebantur. Nescio vero, utrum mori Graecanico respondeat, ut in foeminae funere tropaea praeferrantur. Imagines quidem foeminis illustribus Romae praelatas constat.

P. 14. V. 3. Ἐρμουχάται δορυφοροῦντες] Notum, qui dicti proprie principum δορυφόροι. Sed hic intelligendi vel in primis cognati, amici honoratiores et deuotissimi. L. 5, 4, 85. 1. δορυφορούμενος ὑπὸ φίλων καὶ συγγενῶν. 8, 1, 128. Χαίρου καὶ πολυχάρων μὲν αὐτὴν δορυφορούμενων. Achill. Tat. 8, 529. καὶ γὰρ ἐμὲ σφόδρα ἱεράπεινε, καὶ ἰκέλει πατέρα, καὶ κατὰ ἀγορὰν ἰδορυφόρου. Cum datiuo et cum accusatiuo, propria et minus propria notione: sed hic casus longe vitior. Vid. Herodot. 3, 108. Xen. Hieron. 909. A. Demosth. in Aristocr. 745. B. C. Henulterh. ad Lucian. 6. Mort. Dial. 351. vbi merito nostrum verbum praefertur: licet δωροφορεῖν et Plato habeat in Phaedro p. 266. C.

P. 14. V. 3. Ἐφείργο] L. 3, 5, 51. 2. ἐσχάτη γῆρα καὶ ὅσα φεβήματα φορέειν κομίζεσθαι Achill. Tat. 1, 47. ἐπιμύμενος τοῖς οὐκείαις ap. Lucian. Nigrino p. 76.

P. 14. V. 4. Κυρίαν] δέσποιναν. Honoris titulus, quem viri vxoribus impertiebant a quarto decimo aetatis anno, ut Epistetus in Enchir. C. 37. ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν κυρίαν καλῶνται. Quamuis et maritus κύριος. Sch. Aristoph. Eq. 965. Peculiaris igitur reuerentia, si iurus ita a focero adpelleretur.

Ἐπὶ τούτοις αἱ γυναῖκες] Videntur haec etiam ante torum funebrem processisse. Athenis ex praecepto Solonis mulieres sequebantur. Adeatur Cl. Taylorus in Lect. Lyfiacis C. 1. p. 677. certe et Plato de L. L. 11, 947. C. foeminas sequi iubet: καὶ κόρη ἐκμύνης ἐξέπιδειν, ὅσην τ' αὖ γυναῖκας. Dion

Cassius in funere Augusti L. 56, §98. A. fere similem seriem adfuisse scribit: παρὲν δὲ καὶ συνεξίφισεν αὐτὸν ἡ γερουσία καὶ ἡ ἰππὰς, αἱ τε γυναῖκες αὐτῶν καὶ τὰ δορυφορικόν. Mirum, diarium matrum non fieri mentionem nominatim.

P. 14. V. 6. φερνὰς] Male aliter typi dedere. Saluin. in ora alleuerat *Letificare*. Credo, id voluisse adnotare ad τὸ φερόμενος; quasi Ariston in *letifica*, in φερσίῃ, delatus fuisset.

P. 14. V. 7. Ἐσθίειν κάλλος καὶ κόσμος] Per κόσμον intelligo *gemmas, monilia*. κάλλος refecto ad *colorem*, ad *ranni pretium*, quod *purpurarum, sericarum* et *Babyloniae vestes*.

P. 14. V. 8. συγγενῶν δωρεὰ] Notissimus mos pretiosissima in rogam conferendi et vna concremandi. v. Casaubonus et alii ad Suet. Caesarem C. 84. Habemus autem hic aliquot nominatiuos, quos inter vnus pronitur accusatiuus: συνέπιπτε πολλά. Iam hi nominatiui praeterea ne verbum quidem adiunctum habent. Sed post ἐφίροντο in his debet verbum artum intelligi, vt in ἐπὶ ταῖς αἰ γυναῖκας ἦσαν. In reliquis illud ipsum ἐφίροντο, vel ἐπικολούθει, potest intelligi. Saep̄ tales ellipses. Nec quidquam hic duri. Magis ἀνακόλουθος constructio apud Longum Pastor. 2. p. 32. κύριος, πάντα ἔχων ἦρος, εἶδός, κρίνας, καὶ ὑάκινθος καὶ ἀμφοτέρω ἴα' θέρους, μήκωνες καὶ ἀχράδης καὶ μῆλα πάντα. οὐδ' ἀμπέλαι, καὶ συκαί, καὶ εἰοίη καὶ μέγιστα χλωρά. Nemp̄ ἔνισσι, Vcl φύονται ἐν ἐκείνῃ.

P. 14. V. 9. Δ' ἐπικολούθει] Illud Δ' ablega. Codex enim non habet.

P. 14. V. 10. Συγκαταφάσκει τῇ γυναικὶ] Eadem voce in re simili vtitur Lucian. de Luctu T. 2. p. 928. et in Nigrino T. 1, 72. οἱ μὲν ἐσθῆτας ἑαυτοῖς κειμένους συγκαταφάσκουσι. Hi quidem vestes una secum iubentes comburi, in eodem scilicet rogo.

At diximus superius, cardinem totius fabulae in eo verti, quod auctor sumserit arbitrium ponendi, Callirrhoae corpus non fuisse creinatum, sed integrum conditum, vt ita piratarum raptui locus fieret. Videtur igitur hic sui oblitus Charito συγκαταφάσκει pro συγκαταθάψῃ imprudenter adhibuisse. Nam quid aliud significant haec, quam quae Eutip. Rheo v. 959. dicit:

Καὶ οὐδ' ἔτοιμος τῆδε καὶ τιῦξαι τάφον,

Καὶ συμπερῶσαι μυρίων πέπλων χλιδήν.

Verum hic nodus ita solui debet, vt partes quidem rerum pretiosarum, et quae proprie non ad ornatum ipsius defunctae pertinerent, intelligantur esse creinatae in honorem mortuae: cactera autem esse condita cum corpore in hypogaeo, vel adpenfa. Vid. Lindenbr. ad Ammian. 16, 8, 96.

Et moris hoc fuisse apud Graecos et Romanos, constat. Quare sic fingendi Romanensium libellorum architectis potestas non neganda est: praecipue cum omnium horum scriptorum aetatibus combustio corporum pene exolevisset, et sepultura integrorum cadauerum iam tum, tam inter gentes, quam inter Christianos et Iudaeos, obtinuisset. Adponam Xenophontis locum Ephesi ex L. 3, 48. Ἐκείμαι δὲ αὐτὴν πολλὴν ἐσθῆτα ἑνδύων, πολλὴν δὲ περιθάλει χρεσὺν, καὶ οὐκ ἔτι φέρωιν τὴν θάνα, ἡμέρας γενομένης ἐνθήμερος καλῶν τὴν Ἀνδρίαν, ἣ δὲ ἔκειτο ἐκνισθητήσα, ἦγεν εἰς πλεσίον τῆς πόλεως τάφος. κἀνταῦθα κατέθιτο ἐν τινὶ οἰκίῳ, πολλὰ μὲν ἐπισφάξας λερεῖα, πολλὰν δὲ ἐσθῆτα καὶ κόσμον ἄλλον ἐπικούσας. καταλειφθεῖσα δὲ ἐν τῇ τάφῳ ἡ Ἀνδρία ἐκπύθη γενομένη κ. τ. λ. Vbi prudenter Ephesius ἐπικούσας, non συγκαταθάσας. Eruditissimus autem Abreschius ad hunc locum in Miscell. Obsl. 11, 3, 20. adposuit adfert loca ex Herodoto L. 5. C. 92. §. 7. et Iamblichō ap. Photium p. 240. quibus haec consuetudo confirmari valde videtur; scilicet vt res pretiosae cremarentur, licet corpora ipsa non cremata essent, vel dudum essent cremata. Ad honorandum enim defunctum et placandos eius manes haec concrematio spectabat. Vnde etiam fiebat aliquando, vbi dudum ipsum corpus crematum erat. Sic Tacitus L. 3. Ann. 2. nariat, in coloniis et municipiis, quacunque cineres transueherentur Germanici, in Oriente defuncti et cremati, ibi vestem, odores aliaque funerum sollemnia fuisse concremata. Vnde et vestium et pretiosarum ietum per ignem abolitio in sacrificiis aliis locum habebat. Inde

Croesus Delphis lectos aureos et argenteos, phialas aureas et amictus purpureos et tunicas, ingenti pyra exstructa, cremavit. teste Herodoto L. 1, 50.

Hermocratis autem tempore, plus quam quatuor ante N. C. seculis, Syracusis obtinuisse tantum corporum cremationem, verosimile est: et non dubito, quin verum sit Luciani in *de Lustu* p. 932. effatum: *ὁ μὲν Ἕλληνας ἔκτανε*, de istis temporibus. Posset obmonere Thucydidis L. 6, 71. et 72. vbi gravissimus auctor, postquam de Atheniensibus in proelio caedis dixisset, eos *ἐν ποταμῷ* fuisse positos, addit: *Συρακούσιοι δὲ τὰς ἐστέρας αὐτῶν νεκρὸς θάψαντες*, quasi ita *κτείνω* de Atheniensibus, *θάπτω* de Syracusanis, studio adhibuisset. Quin vero similem talem sepeliendi ritum facerent ingentes Cryptae, quae sub tota Achradina, praecipua Syracusarum parte, discutruunt longe lateque, et aliis vicinis locis, in quibus loculamenta, vnius corporis capacia, in viuo saxo incisa hodieque cum magna admiratione conspiciuntur: quorum pleraque in plano solo iuxta sese excisa: alia duo, vel tria, imo quatuor, vnum alteri superimposita videntur: omnia, vt innui, in viuo saxo. Verum mihi probabilius sit, antiquis temporibus has cryptas non fuisse factas, nisi vt inde extraherentur saxa in aedificationem domorum et moenium, qualem caeterae lapideinae originem habuere. Sed posterioribus temporibus has speluncas fuisse conuersas in sepulchrorum commoditatem et vsum, postquam integra cadauera sepeliri coeperunt. Quamvis nihil vetet, quo minus haec arcae lapideae, licet in viuo saxo excavaatae soloque haerentes, seruierint recipiendis cadaueribus crematis. Vide dicenda ad L. 1, 6, 10. 10. et 10. 12. malim tamen posterioris aevi esse.

Proinde quoque statuerim, quotiescunque apud Graecos in vetustioribus libris occurrat vox *θάπτω*, et huc spectantia vocabula, ista ita esse accipienda, vt praecessisse combustio intelligatur, et de cineribus et ossibus, non de integris corporibus, interpretanda. Casus quosdam peculiare, vt in principalibus viris et regibus, excipias. Quod eo minore difficultate fieri potest, quia haec vocabula de omni ritu, quo circa funera curanda vti sint, vsurpari consuet, et diserte corpora sepeliri, *θάπτεισθαι* dicantur, in quibus sola crematio locum habuerat, necdum secuta humatio fuerat, vel in hypogaeum, vel alium locum, condendis reliquiis destinatum, delatio. Videantur G. Cupeus in Observ. L. 1. C. 7. Tiber. Hemsterhusius in Miscell. nostris Vol. 5, 21. P. Wesselingius ad Diodor. 3, 323. De posteriorum temporum ritu possunt consuli docti interpretes ad Petronii Satyricum C. 110. Loquimur enim de vtu circa Hermocratis seculum. Scias interrim, in Gregorii Nazianzeni Epigrammate 176. in *Cl. Muratorii Anecdosis*, constanter in Codice Palatino seruari lectionem *θάψατε*, qui praeterea pro *πολυχρύσειον* habet *πολυχρύσειον*. Vtrumque recte. Sed non piget epigramma adscribere:

*Ἀσσομυκί, ἢ γὰρ θάψω, ποταμῷ δέμας, ἢ κύνεσσιν
ῥίψατε, ἢ περὶ θάψατε παντοδαγὰ.
Ἀλίου, ἢ παλάμῃσι πολυχρύσειον δάσθαι.
Δείδια, τόδε τάφον τοῖα παθεῖν δέβων.*

Apud Pausaniam 5, 20. legitur [a Muratorio p. 119. vitiose et sine fructu repetitur.]:

*Καὶ γὰρ ἰσὺν κτείνω εἰμ', ὡς ἔνεα, λείψανον οἶκον
Ἐπύλλῳ, ἐν Οἰνομάου πρὶν ποτ' εἰσάσθαι δέμας.
Νῦν δὲ παρὰ Κρονίδην κείμεν τάδ' ἔχουσιν τὰ δέμας
Τίμιος, ὃς ὅλον δέξατο φλόξ με πυρρὰ.*

[vterque Cod.
Nob. Roeverii
potē εἶσα, frusta.]

Vbi *δέξατο* non immerito displicuit Fr. Sylburgio, ideoque coniciendi *δάσθαι*. Quod firmat ex loco Phrynichi Tragicus *ἐν δράματι Πλευρώνι*, apud Paulan. 10, 30.

Ἰππεία δὲ νῦν φλόξ καταδίσσεται.

Cui addi potest eiusdem Tragicus locus ex eadem Tragoedia ap. Tzetzen ad Lycophr. 433. sed vbi *Πλευρώνικη*, non *Πλευρών* fabula vocatur:

Ἰππεία μάργους φλόξ ἰθαίνοντο γνάθους.

Quae verba *δαίνουσα* et *καταδίσσασθαι* non parum adiuuant illud apud Gregorium *δάψα*, aequae tributum igni. vid. Hesych.

In Epigrammate apud Pausaniam descripti Στυλς πρὸ Στυλός. Quis enim dixit ἡ στυλός? Fefellit δ, ἡ τίμιος. Sed εὐσεβὴς et ἔχουσα debuisset admonere.

P. 14. V. 11. Ἐφερον δὲ τὴν κλίνην εἰ ἱζηβοί] Totum, in quo efferebantur. L. 4, 1, 62. 21. Plato de L. L. 12, 947. ἔωθεν δ' εἰς τὴν θύκην φέρειν αὐτὴν μὲν τὴν κλίνην ἐκαστὸν τῶν ἑκὼν τῶν ἐν τοῖς γυμνασίοις. Vbi θύκη proba est lectio. Θύκη est *fornix, conclauis cameratum*, in quo [diuerfus ab exsequiali] *lapideus torus, κλίνη, siue πύλος, arca lapidea*, in qua reliquiae reponebantur. Quae Philosophus l. I. optime describit: θύκην δὲ ὑπὸ γῆ αὐτοῖς εἰργασμένην εἶναι, ἀψίδα προμήκην, λίθων προτήκων καὶ ἀγέρων εἰς δύναμιν, ἔχουσαν κλίνας παρ' ἀλλήλας λιθίνας κεκλιμένας. Quae κλίνας constituebant πύλον. Plurima doctè et vere magnus Salmasius in Plinianis p. 848. Animaduertis, Platonem nullam facere καύσεις, ὑψιόνis, mentionem; et quum iubeat ἀψίδα προμήκην, *camaram longiorem, quam latiore, fieri*, posse suspicionem nasci, eum loqui de corpore itius μακρότερον γυγνόντος Pontificis integro inter κλίνας illas παρακλίνας κεκλιμένας ponendo; quin Platonem forte in Pontificis corpore praecipuum hoc voluisse obseruatum, vt non cremaretur. Et sicuti Romae aliquae familiae sepultura integri corporis vsae fuerunt, sic Athenis id non plane insolitum fuisse contendere quiuieris. Atqui nec de *Curando*, nec de *Vnguendo*, facit mentionem funere: quae tamen certo sicbant: et quidem in primis circa tam sanctum, phaleris enim ad populum semper et vbique opus fuit, Pontificis cadaucr. Praeterca si corpus integrum erat sepeliendum, quid opus, Philosophum monere, vt sacerent camaram oblongam: cum certe in rotunda capsula nisi complicatum corpus condi nequiret: nec in erecta turricula sepeliri in Graecia moris esset. Quare locum Platonis intelligendum credo de reliquiis, ossibus et cineribus, sed quae forte solebant condi in arca lapidea oblonga, vt aliquam speciem haberent remaneutis totius corporis. Quod si Plato re vera intellexerit de integri corporis humatione, plane eam descripsit talem, qualem esse in vsu coepisse constat, vt res Christiana radices agere occoeperit. vid. dicta p. 24.

Τὰ πλῆθος] Separat a τῷ δήμῳ, cuius modo meminit. πλῆθος, ἄχλος, *faex populi, capite censi*, et ne ipsi quidem, *aduenae, subreptitii, non ciues*, qui nullum suffragii ius habebant, nisi in tumultibus Gracchianis et similibus.

Tamen πλῆθος aliquando idem cum δήμῳ, et sic Ammonio δῆμος, πλῆθος τῆς πόλεως. Vbi opponitur τῷ δήμῳ, λίπος. Aliquando magistratibus et optimatibus opponitur.

P. 14. V. 13. Πανσίον τῆς θαλάσσης] Hic propter oeconomiam totius operis ita fit. Alioquin Syracusis in parte vrbis Neapoli, quae remotior a mari, quamuis tamen ad magnum portum non nihil forte pertinebat, frequentia sepulcrorum erat; vt patet ex Archimedis sepulcro a Cicerone L. 5. Tuscul. 23. celebrato, *ad portas Achradinas*. Sic enim legendum l. Davisus rectè censet cum codice Fuluiano; nempe quibus ex Achradina in Neapolim transibatur. In Neapoli autem fuisse sepulcra, ideo est vtro simile, quia, cum sueuerint veteres extra urbem sepelire, primo in hac parte suburbanī agri sepeliuerunt: mox, vrbis opulentia pomeriorum propagationem suadente, tamen ob religionem sepulcra intra moenia remanserunt.

Potuerunt tamen et sepulcra fuisse aliis in locis non procul a mari; vt in omni Syracusarum agro versus Septentrionem. Sed non versamur in historico. L. 4, 1, 63, 10. dicit: καὶ περὶ τῆς πόλεως [Mileti] ὑψηλὸν καὶ ἀριθμόν κατασκευασμένον τάφον.

Ὡς καὶ τηλεφώνος ἐκ ποντήφιν ἀνδράσιν εἶναι.

Tali loco situs fuit in insula Capreis tumulus Masgabae, vnius e dilectis Augusti, cuius meminit Suetonius in Augusto Cap. 98. et quem spectans e triclinio Imperator pronuntiavit versus:

Κτίστος δὲ τύμβον εἰσορῶ πυρρὸν ἔμμενον.

Ὅρῳ φάσσι Μεσγάβαν τιμώμενον.

Nam Augustus e continenti Surrentini agri spectauit hunc tumulum, tam facile conspectui non parentem, nisi in litore locatus esset. Vbi certe lectio-nem Scholiastae luuenalis, *Vicinam Capreas insulam*, non improbarim.

Sexcentis autem testimoniis constat, sibi suisque viuentes sepulcra facere solitos fuisse. In *Excerptis de Theodorico* post Ammianum editis p. 514. se autem viuo fecit sibi monumentum ex lapide quadrato: ad stylum Inscriptio- num. Adponam modo duo Epigrammata, quia gratiam nouitatis habent, saltem alterum:

Αὐτῷ καὶ τῆκεσσι γυναικὶ τε τύμβον ἵδοιμεν
Ἀνδροτίων, ὅπως οὐδ' ἐνός εἰμι τάφος.
Οὕτω καὶ μέλαινα πολὺν χρόνον, εἰ δ' ἄρα καὶ δεῖ,
Διξαίμην ἐν ἡμοὶ τὸς προτέρους προτέρους.

Vbi malim οὕτω δ' οὐδ' ἐνός.

Παύλῳ Σιλεντιάρῳ.

Εἰς τάφον Ἀττικῷ τινὲς ζῶντος ἑαυτῷ κατασκευάσαντος.
Ἀττικὸς εἰς ξυγὴν με παναγρεὺς ἐπέδωκε μοίρης
Θυμῷ θαρσαλίῳ ζῶν ἐλάχων τάφον.
Παίζων ἐξ ἀρετῆς θανάτῳ φέρον, ἅλλ' ἐπὶ θηρόν
Ἥλιος σοφίης μινέτω ἡλίῳ.

Iensus in istis suis pro Anecdotis p. 335. *primum versum grani laborare vitio adseuerat, forte et ultimum.* At in utroque fallitur. Ultimus, vt ipse edidit, non forte, sed certo, grauissime laborat. Barbarum μένεται pro μινέτω. At primus sanus est. Male ipsum, credo, habuit illa μοῖρα παναγρεὺς. At cui porus fuerit Ποσειδῶν Ἀγρεὺς, piscator Neptunus, c. Luciani *Reuivisc.* p. 615. et Bacchus Ἀγρεὺς ap. Eurip. in *Bacchis* v. 1139. Ἀριστῆος Ἀγρεὺς, *Ariflaeus venator*, ap. Pindar. *Pyth.* 9, 115. Μαῖρα παναγρεὺς, *Parca omnes recti suo capiens*, non potest obscura esse, vel displicere; praecipue si ei obuersetur δ' ἁθύνος Διένυξας cognomine Ζαγρεὺς, qui idem cum *Plutone* habetur. Vid. Interp. in hac voce ap. Helychium. *Pluto defunctorum animas venatur et captat*, recte Henr. Stephanus. Eiusdem originis haec vox atque, ἔπαγρος. Helychio ἔπαγρον, ἀγρευτικὸν, ἀγρεῖον, ἐν τῷ ἀγρεῖον ἐντυχῆ, sic recte emendauit Cl. Reiskius, vt patet ex Phauorino, qui habet ἐντυχῆ. Apud eundem Lexicographum ἔπαγρος, ἐντυχῆς περὶ τὰς ἀγρας. Ἐπαγρος, ἔπαγρος. In Anth. 6, 3, 16. 415. δι' ἐνἀγροιο λίνοιο. Hinc et ipsum nostrum vocabulum, sed alia forma, πάναγρος. Helych. πάναγρον, πανάγρον, ἐν οἷς (λίνοιο) τὰ λεπτὰ καὶ ἀδρὰ θηρεύονται. Retia, in quibus pisces minuti et magni capiuntur. Πανάγρον, τὰ πάντα θηρεύοντες. Quid si opus foret, posset legi πανάγρον λεπτὰ μοίρης, vel παναγρεῖος. Sed nulla necessitas cogit, cum μοῖρα παναγρεὺς non aliter dicta sit, atque Ἐρινύος λωβητῆρας apud Soph. Antig. 1087. cui Schol. comparat τὰ σωτῆρ ψυχῆ. Nonn. Dionys. 37, 551.

ὁρῶνθαις δ' ἐλάχων πάλιν σημάντορι φωνῇ.

Sed passim talia a viris eruditis notata.

Elegantissime igitur Mors omnes venari, pueros, viros, senes, dicitur, ceu λίνον πάναγρον τὰ λεπτὰ καὶ τὰ ἀδρὰ. V. D. quidam autem non leuiter errat, quando putat, Herodem Atticum intelligi. Profecto Ἥλιος σοφίης bene conueniret in Herodem. Sed Paulli Silentiarii aetas, qui sub Iustiniano floruit, quomodo conueniet Attici aetati, qui sub Antoninis claruit? Vnde bene epigraphe Ἀττικῷ τινος, ignoti alicuius, non istius famosi Rhetoris.

Vertit hoc epigramma et sanum putauit Erudit. Leichius in praefatione ad Sepulcralia Epigrammata p. 13. En eius versionem, vt constet, quam intellexerit:

Atticus, in communem expectationem facti omnia rapientis,
Animo strenuo viuis me sepulcrum sortitus fuit,
Ridens ob virtutem mortis terrorem: sed diu
Sapientiam eius dies dici memorabit.

Egrege. ἀρχαῖον, fudit, et ἀρχαῖον, fortior, confudit; et ita hominem viuum sepulcro includit, qui modo viuus sibi sepulcrum procurauerat. μένεται sanum putauit et deduxit a μινέτω, memoro: cum a μένεται μινέτω, memento, et sententia sit: in longum tempus sapientiae sol [Atticus] maneat solus, id est, a sole adspiciatur et viuat.

LIBRI PRIMI CAPVT SEPTIMVM.

P. 14. V. 18. [Θήρων] Operae pretium est, vt conseras locum Xenophon-
tis Ephesii ex L. 3. p. 48. vbi plane eadem est fictio:
omnes fere pares casus et euentus: vt vix fieri possit, quin vnus ex altero,
vel ambo ex eodem profecerint.

Pro more autem Charito huic archipiratae conueniens imposuit nomen
Θήρων a θηρότητι, a morum feritate. Quin et latro Thero Apuleio memora-
tur L. 7, 136. Etiam Agrigentinorum Tyrannus Theron forte ob oculos
versatus.

Apuleius inter alios in nominibus, plane vt noster, elegans est. Quod
bene hic illic animaduerrit I. Pricaeus. L. 2, 24. p. 77. 531. Fotis a fouendo.
Vt ap. Iuuen. 5, 141. Migale a coitione, μίγει; vbi Cod. Amstelaed. Micalē.
2, 29. p. 92. Cerdo, a lucro, a κέρδει, negotiatori nomen apre affictum. Sic
L. 1. p. 22. negotiator magnarius dicitur Lycus, quia minores ceu lupus
deuorat. L. 4, 68. p. 192. Lamachus ab instituto virae adaptatum. Helich.
λάμαχος, ἀμαχος, ἀκχαγώντος. 4, 199. Alcimius. Ita Thrasyleon. p. 202. De-
mochares, qui voluptates publicas instruit. L. 9, 177. Coquus Hephaestion, a
Vulcano ignis promō. Apollonius medicus, a praefide medicinae deo. Sic L. 10,
216. p. 605. In seruis id obseruatum. Hinc Παρμένων, Πυδός, Δεόμων. Inde
apud eundem Apuleium L. 8. p. 158. legendum puro: Sed Thrasyllus prae-
ceptor alioquin, et de ipso nomine temerarius. Nempe a θρασυς θράουλος.
Vbi illa et de ipso nomine fere desunt. In meo Codice autem de ic ipso
nomine. Pluicula haec exempla acculimus ex vno auctore, ne inanis forte
quibusdam videretur plane suspicio, quam proposuimus de nominibus,
Chariton Aphrodisiensis, et reliquis.

P. 14. V. 18. Ἐξ ἀδικίας] Alciphro 3, 70. de latronibus: ἀρπαγῆς . . .
ἀκοινώνησα. Ἰνδὴν δὲ βλος μοι ἀργός ἐξ ἀδικίας περιζέται. Ita Democrates in Sen-
tentis p. 629. (60.) Στράβο 6, 479. B. Θαλάττης ἀπτόμενοι ἀρπαγῆων οὐκ ἀπέ-
χονται, οὐδὲ τῶν τοιούτων ἀδικῶν. Saepe ἐξ ἀδικίαι et ἐκ τῆ ἀδικίαι. Demosth. περὶ
Εὐρύκλ. 887. E. Xen. K. p. 241. C. I. K. A. 268. A. ita in opposita formula,
ἐκ δικαίαι et ἐκ τῆ δικαίαι. Plat. de L. L. 743. A. Xen. Oecon. p. 837. Sed abun-
de Cl. Hemsterh. egit de his ad Aristoph. Plut. 755. διὰ τῆ δικαίαι περιζέσθαι
dicit Xen. 8. K. p. 204. E. ἐξ ἀδικίαι χρηματίζεσθαι. Vid. ad L. 5, 10, 95. 6.
Κέρδεια, ἀ μὴ θέρμει, vocatur in Epigrammate Anthologiae Ineditae, sed quod
placuit prodere eruditissimo Leichio in Sepulchralibus Carminibus p. 26. Illud
est Hegesippi, de quo, licet Meleager in Corona testetur, vehementem et furo-
re percitum esse poetam, μανία βότρυν, Leichius pronunciat, eius carmen exile
et languidum esse. Verum nemo dubitat, eum, qui de aliquo scriptore sit iu-
dicaturus, quin prius bene intelligere illius scripta necesse habeat. En Lei-
chii editionem et versionem:

Εἰς ναυγῶν, ἐν οἷ ἀλυσὶς ἔταψαν.

Ἐξ ἁλὸς ἡμίβρωτον ἀνηύχοντο σαγηνεῖς

Ἄνδρα, πολέκλαυτον ναυτιλίας ἐκύβαλεν.

Κέρδεια δ' οὐκ ἰδὼσαν, ἀ μὴ θέρμει, ἀλλὰ ἐν αὐτοῖς

ἵχθυσιν, τῇ δ' ὀλίγῃ θῆκαν ὑπὸ ψαμάδῃ.

Ἡ χθύν, τὸν ναυγῶν ἵχτις ὄλεν· ἀντὶ δὲ λολμῆς

Σαρκός, τοδὲ σαρκὴν γαστριμύχνης ἐκίχαις.

In Naufragum, quem piscatores sepeliverunt.

E mari semianimum piscatores traxerunt

Virum, funestum naufragii cieltamentum.

Non lucra nefaria venati, sed vna cum

Piscibus: inque exigua posuerunt arena.

O terra, naufragum totum habes: pro peste autem

Carnis, eos, qui nutriti carne sunt, contines.

Fateor, sic versum et sic lectum carmen non modo esse exile et languidum,
sed satum et omni acumine destitutum. At sane Poeta nec ita sensit, nec
ira scripsit. Leichius ἡμίβρωτος deduxit a βρωτός, homo, et sibi est visus opti-

me reddere ἡμίθερος, semianimis. At ἡμίθερος omnibus Graece callentibus est *Semieſur*, a βιβρώσκων, comedere. Iam in hoc vocabulo totum acumen epigrammatis verti, Lector mox percipiet. λοιμὸς σαρκὸς vertitur *pestis carnis*. Sed λοιμὸς noui, *pestis*. λοιμὸς quoque noui, *lues*. Sed λοιμὸς omnino non noui. Nouam vocabuli formam notare ſaltem debuiffet vir Eruditus. Ar eſt vocabulum nihili. Quod tamen hic peccatur, non adeo Viro erudito, quam futilibus, quibus utitur, chartis, tribuendum. — Eū vt proſectum ab auctore fuit hoc carmen, et quale harum competentibus rerum arbitris pulchrum et rotundum adparebit, ſcio. Nam poëtices, metri et omnis grammaticae ignaros quis curet? Sed non opus tamen eſt, vt totum adponam: modo emendes v. 4. τῷδ', *hic, hoc in loco*. In verſu quinto autem lege ἀντὶ δὲ λοῦπῳ, *pro reliqua carne*. Et potius accipe verſionem:

*E mari ſemieſum ſuſtulerunt verriculo piſcatores
Hominem, valde ſtebilia naufragiorum eiectamenta.
Lucra non ſeclabantur, quae non fas ſeſſari, ſed cum ipſis
Piſcibus hoc in loco ſub exigua poſuerunt arena.
O terra, naufragum babes totum, pro reliqua autem
Carne, babes piſces, qui eam carnem comederunt.*

Quod ſit ἡμίθερος ſcubatum, diſcas ex Anthol. L. 1. C. 2. §. 2. p. 3.

ὅς ἂν ὀδῖταις

Εἷν νεοκομῖσις ἡμιδαὶς σκυβαλόν.

Arroſum fruſtum, quod caſibus proiicitur. Ita naufragus erat eiectamentum maris, ſemicomeſum a piſcibus. Et ex Anthl. L. 3. C. 22, 24. p. 248.

Τίθης λοιπὸν ἴτι σκυβαλόν.

In Anthol. ined. Ἐρρίσθω ξηροῖς φόμενον σκυβάλοις. Illa autem *lucra illicita ſunt piſces, paſſi naufragorum corporibus*, quales *expetebantur* olim, teſte Plinio L. 12. H. N. 1. Sed illi piſcatores non, ait, piſcandi animo et impij lucri cauſa rere iecerunt, ſed vt naufragum extractum terrae mandarent. *Integrum terra habet corpus, licet ſemieſum: quia reliquae et deficientes carnes ſunt in piſcibus, et ipſi piſces cum corpore ſepulti ſunt.* Hoc eſt θῆκαν σὺν αὐτοῖς ἰχθύσιν ὑπὸ φαρμάκῳ. Qui autem intellexerit Leichius ἰχθὺς ὅλον, pater, cum doceat, quali reſpiceretur eo dicto, *quod non crematum eſſet corpus, quia ſancta naufragorum neſas erat cremare.* Quam ſane doctriſinam eſſe imaginariam, ſatis oſtendit Pompeii funus crematum in litore Aegyptio; quamque Coſtri pietatem fuſiſſime Lucanus L. 8, 719. celebrat; ne alia exempla congeram. Vides, lector, vt non illotis manibus haec ſacra ſint tangenda, niſi ea proſanari velis. Exemplum aliud adponam. Idem Leichius in eadem praefatione diuertitur ad Epigrammata ab Ienſio inconfulto conſilio edita. P. 312. Ienſius hoc Epigramma dedit:

Ταῦτα φρικαλέον νέπος ἐκβαλόντι δοῦρην

Πενκίτης ἱππῷ κέρτερος ἡντίασει.

L. Πενκίτης.

Ienſ. *quid iſtud δοῦρην!* Leichius *σοβρῆν Πενκίτης ἱππῷ*. At ego rogo, quid *σοβρῆν*? quis vnquam dixit *σοβρῆς*. An, vt *τερηχὸς* et *τερηχὸς* dicitur, ita *σοβρῆς* et *σοβαρῆς*. Nesciri non oportebat, *σοβαρῆς* ſecundam corripere. Non opus autem, vt doceam, quid *δοῦρην*. Holſtenius docebit ad Stephanum, quid ſit *νέπος δοῦρην*. Nempe *δούρην* eſt *vrbs Paconiae*. Reliqua tangere nolebam. Verum in gratiam lectoris et reliquos adpono verſus, quia corruptum quid et apud Holſtenium:

Ἄλλ' ὃ μὲν ὠρμήθη, πρίν ᾗτι, τῷδ' ἀπαλοῖ

Παιονίᾳ λόγχην ἦτι διὰ κροτάφῳ.

Συλῆς κεφαλῆς δὲ διπλὴν κίρας, αὐτὸν ἰκύνῃ

Ζωροποτῶν ἰχθῶν κέρπον ἔχει θανάτῳ.

Vt ferra incitatus fuit, prius ᾗτι. An cogitandum de περὶ? Alia quaedam ad illuſtrationem ſpectantia praetermitto.

Leichius deinde rursus vertere aggreditur epigramma, quod exſtat ap. Ienſium p. 318. ſed ambo Muſas non amicas habere merentur, qui non conſuluerint eundem Holſtenium in ἰχθῆς. Quod ſi feciſſet Leichius, ſaltem ſibi

cauere potuisset ab enormi errore, quo vltimum versum pronuntiet *Hendecasyllabum*. Sane habet vndecim syllabas. At vndecim syllabae formito positae non faciunt versum Hendecasyllabum. Vocabula ὄσσον ἀπ' deerant: quibus adiectis, Pentameter reliquis limilibus conspicitur:

Παύοιμι τυγχεύ [ὄσσον ἀπ'] Ἀΐδιον.

Rursus acumen ostendere conatur Leichius ad Epigr. 90. Iensianum. In versu quinto reponere modo κρᾶδης μέγα δαίγμα pro σήματι τῷ δι. Ad hoc autem epigramma plura notari possent.

Mox verionem Epigrammatis 18. praebet et lacunam supplet [caetera enim non rango] in ἀνικα θεῶν Οἰσθα . . . τελεθεις, viciosissime legens: δαίδν πρὸς θάνατον τελεθεις, quod non capio. Sed potuisset verum supplementum discere ex L. Kullero ad Suidam voce Ἄρης, nempe δαίδν Οἰσθα φυγάν. Suidas autem septem locis hoc epigramma laudat. Nec integrum tamen plane editum. Ignouerim sane facile, editum aliquo in angulo epigramma latere eum, qui obiter haec traçter; vt in hoc accidit: sed in singulis falli eum, qui adflectet partem literaturae ad se nihil spectantem, quia viribus suis et facultatibus grauior sit, nescio, an adeo veniam mereatur. Vt lapidem hunc porro voluam, Erudiet hi rursus ambo ignorarunt, Epigramma 139. exstare ap. Plutarch. in *de Exilio* p. 599. ap. Salmasium in *Plinianis* p. 580. et parim p. 37. et denique ap. Holsten. ad *Stephan.* in *Δασύλιον*. Non itaque iniuria sacra haec tam illotis manibus ab his traçtata esse doluerim. Fateor tamen, haec iocum et ludum esse, si compares cum iis, quae nescio quis in Miscellaneis Lipsiensibus Vol. 4. p. 1. ad Iensiana illa Epigrammata conscribillaui, nec sine fastu. Quibus nihil par aut secundum in his literis vnquam obuium habuisse fateor.

P. 14. V. 19. Πάσκν τὴν θάλασσαν] Vindicant hanc locutionem Cl. I. Markland. ad *Lysian* p. 112. Noster iterum vititur 1, 12, 16. 24. Demosth. Phil. 1, 52. B. Lucian. *Prom.* T. 1. p. 197.

P. 14. V. 19. Ἐφομοῦντας] Siciliae litora valde piraticae obnoxia et accommodata. Herodot. 6, 17. Cicer. *Verr. quartae* C. 52. vid. ad L. 3, 7, 54. 21. de voce ὑφομοῦν.

P. 14. V. 20. ὄνομα πορθμίον πειρατήριον συγκροτῶν] ὄνομα, praetextus, falsa species. Nomen etiam Latinis. Virgil. 4. Aen. 172.

Coniugium vocat: hoc praetextis nomine culpam.

Ouid. 5. Heroid. 131.

Vim licet adpelles, et culpam nomine veles.

Aristoph. Plut. 159.

Ὀνόματι περιπέττει τὴν μοχθηρίαν.

Noster 5, 7, 90. 26. Σὺ δὲ ὀνόματι τῷ νεκρῷ τὴν γυναῖκά μιν διέφθεις. Herodot. 7, 138. Ἡ δὲ τρατηλασίη ἢ βασιλεὺς ὄνομα μὲν εἶχε, ὡς ἐπ' Ἀθηνας ἐλάοντι, καθ-
λετο δὲ ἐς πᾶσιν τὴν Ἑλλάδα. *Lysias* p. 364. τῷ μὲν ὀνόματι, ὑμῶν, τῷ δ' ἔργῳ, εἴσιν αὐτοῖς. Demosth. πρὸς Βωιωτῶν ὑπὲρ Πρωκίδος p. 1008. A. ὀνόματι ἐδελφός, τῷ δ' ἔργῳ.

Valde autem dubito, an recte dicatur συγκροτῶν πειρατήριον, ὄνομα πορθμίον. Nam licet κατὰ possit intelligi, vt saepe et apud Manethonem 1, 117.

Ἀνέρα γεννήσει μόνον ὄνομα, πάντα δὲ θῆλυ. L. ὁῦλον.

Πάντα γυναῖκες ἔχοντι καὶ αἵσχητα καὶ φιλόνητα.

Merito interpres fuscipator videtur ὀνόματι. Illud τι ab sequenti π in πορθμίον, vt crebro accidit, absorptum fuit.

P. 14. V. 20. Πορθμίον] Πορθμίον apud Lucianum ter quater pro *Nauis* scribitur; vt in *Catastro* T. 1, 640. de *Luffu* T. 2, 926. Dial. Mort. 22. tamen in Codd. πορθμίον, et sane πορθμίον et πορθμίον nihil nisi scriptura differunt. Originem eandem habent, πορθμίον. Quamuis πορθμίον apud Lucianum non minus, quam apud alios, centies pro *navi vestigia*, vel *traiectoria*. Hesychius: πορθμίον, σκαφίδιον διαπερὺν μωθῶ. Plutarchus Alex. 84. πορθμίον καὶ σχεδία πηξάμενος. Et sic noster 2, 3, 26. 3, 3, 2, 43. 26. At πορθμίον recte quoque pro *Nauis* adhibueris. Sicut enim Herodot. 7, 35.

ἑλκῶδας et πορθύμια, ita apud Callimachum in Fragm. Benteleiano 110. p. 361. Πορθύμιον pro paulo occurrit. Vsum obtinuisse, ut hoc significato potius simplex vocalis ῥῶτα adhiberetur, in tanta codicum circa diphthongum incertitudine, non adfirmarim. Forte quis suspicetur, num scribendum πορθύμιον, ut διδασκαλίον et διδασκάλιον differunt, hoc mercedem, illud locum doctriinae, notans ap. Pollucem L. 6, 186. Sed nouae quid in talibus non placet. In nostro loco πορθύμιον non notat *naulum*, sed *nauigium traiefflorium* porius; verum qua notione H. Stephanus Tom. 3. Lexici p. 187. mauult scribi πόρθυμιον, deriuans a πορθύμης, ut πάριον, a πάρος, pro quo iam πορεύς ap. Diodor. 20. C. 42. in MSS. licet πόρια. Et Michaël Apollolius in Srephani senrenria videtur fuisse, quando exhibet πόρθυμιον, genus barcae ad traiciendum flumen, idem πορθύμιον, *naulum*. Quin rursus siltens πορθύμιον,

nauicula ad traiciendum, correxuit sua manu πόρθυμιον, ut mutaretur in πόρθυμιον. Agnoscit in plurali πορθύμια, genus *nauiculae*, et haec non reiicienda. At cum ponat πορθύμια, *traiefflio*, merito rescriberetur πορθύμια, ut simili in causa Srephanus iussit. Dixi, πορθύμιον hic notare *nauim velloriam*. Mallet tamen paullo diuerso significato accipi pro loco, vbi *traiefflio agitur*: vbi *naues et nauae ad traiciendum morari solent*, pro λεγατήριον πορθύμια, πορθύμιον, *officina portitorum*. Et sic tale λεγατήριον recte opponeretur πειρατήρις pro quo Heliod. 5, 242. dicit λεγατήριον πειρατικόν, *collegium piratarum*. Apul. 7. Met. 135. Belgice een *Veer*. tum rescribendum foret πορθύμιον, ut χαλκίον. At et hic variatur, ὀπτάμιον et ὀπτανίον. Vid. R. Bentelei. ad Philem. Παρισίσια p. 115. παντοπωλίον, quod παντοπωλίον ap. Platon. de R. P. 8, 557. D. Sic ἀργύρεα et ἀργυρεῖα offendas, ap. Xen. Memor. 2, 748. B. E. φορεῖον et φορεῖον pro *Leffica* Glossae agnoscunt. Prius ap. Plutarch. Arato p. 328. Νευρομαντίον et νευρομάντιον. Cod. in Diodor. 4, 22. γεαφίδιον, *domus scribae*, ut Apostolius, et passim. Sed priore notione et γεαφίδιον laudatur: κηρύκειον, κηρύκειον, κυκλώπειον, κυκλώπειον, κατώπειον, κανώπειον. Quorum prius huc magis spectat, de caeteris Bentelei. ad Horat. Epod. 9, 16. agit. Sic προώπειον et προνώπειον frequentius. Vid. Sch. Eur. Alcest. 183. προεταῖον et προάτιον, quod ap. Eurip. Alcest. 835. sed quod ad formam diminutiu accedit, ut αἰκίον. In qua voce non raro turbatur, praecipue in locutione εἰς τὰ οἰκία ἐπαναλθεῖν, *domum redire*; pro quo εἰς τὰ οἰκία habes ap. Lucian. Asin. 2, 588. sed quam locutionem damnat Berkelius ad Anton. Liberal. Fab. 5, p. 26. 233. At pro in *patriam* redire vix aulium damnare. Vid. Aelian. Var. H. 3, 17. p. 233. saepe Zosimus, ut L. 1. C. 24. 33. 39. intellexeris χωρεῖα, κτήματα. Manetho videtur 4, 157. dixisse οἰκία δώματα. Ἑρμῆς δ' οἰκία τυχῶν κατὰ δώμαθ' ἑαυτοῦ.

Sed ibi legitur:

Ἑρμῆς δ' εἰς οἰκία τυχῶν κατὰ δώμαθ' ἑαυτοῦ.

Quod L. 4, 139. dicit [vti legendum et L. 1, 290. vbi οἰκίαις.]

Ἑρμῆς δ' οἰκίαις ἐπὶ τὴν κατὰ κύκλα φασαδῆν.

Nisi hic forte εἰς οἰκία interpretatus fueris οἰκίαις, ut apud eundem L. 6, 50. εἰς ὄξια κεκληγυῖναι, id est ὄξιας, et apud Lucianum Dial. Mort. 28. p. 439. εἰς τὸ βαρβαρικὸν pro βαρβαρικῶς. Sed prius malim. Nec deteret pleonasmus οἰκία δώματα ἑαυτοῦ. Nam siue οἰκίαις, siue ἐν οἰκίαις, siue εἰς οἰκία adiungas, erit eadem abundantia.

Huius variationis causa modo diuersa deriuatio, saepius librariorum inconstancia, vel etiam ipsius orthographiae cum seculo labentis corruptio. Certe apud Artemidorum L. 4, 61. p. 237. florente Graecia, scriptum fuerit τὰ Εὐρεπίδεια λαμβεῖα, vbi nunc τὰ Εὐρεπίδεια λάμβια, et τοῦτο τὸ λαμβεῖον, vbi nunc τὸ τοῦτο τὸ λάμβιον. Etymon vero diuersitatem peperit, quae animaduertitur in vocabulis Ὀλύμπιον, Ὀλυμπεῖον, Ἰολυπεῖον, Ἰολυπεῖον, Ποσειδώνιον, Ποσειδωνεῖον. De qua voce agit Eustath. ad Homerum Il. B. 506. p. 270. 19. Odyss. 2, 276. p. 1562. 55. R. ad Dionysium Periegeten v. 804.

In vocibus Σίγειον et Σίγιον, Ρεῖτειον et Ρεῖγιον orthographiae diuersitas obrinet non solum apud poetas, sed et apud Prosaicos, si libris vetustis est

fides. Nam non tantum apud Senecam Tragicum in Troadibus v. 932. legendum, secundum posteriorem formam:

Altum vadefor Sigion spectans finis.

Sed etiam ap. Diodor. 4, 286. in Cod. 13, 571. *Σίγιον* in contextu, 13, 575. in duobus Codd. exstat. Nec modo apud Lucanum L. 9, 963. legitur:

Rhoetion et multum debentes vadibus umbras.

Sed et apud Thucydiden bis legitur L. 4, 52. 8, 1. et ap. Diodor. L. 17. p. 165. Et in Lucano sic agnoscit antiquus codex, quondam Abbatis St. Galli, nunc liberalitate viri eximii Io. Georg. Altmanni meus. Ad quem locum plura notavit Celeb. Franciscus Oudendorpius, amicorum literatorum vetustissimus, candidissimus. Non moueor verum, quod *Ῥοῖταιον* a *Ῥοῖταια*, filia Proteos, et *Σίγιον* a *Σιγία*, nescio qua nymphea dictum contendat, cum illud fluctibus oppositum *ἀπὸ τῆς ῥοιζαίν*, hoc a fluctibus tutius *ἀπὸ τῆς σιγῆς* dicatur. Et si *Ῥοῖταιον* Troianum, *Ῥοῖταιον* Creticum promontorium sapientius audiat, id non Etymologiae, sed vsui et dialectis, tribuendum.

Ex his autem per saturam congestis, et facile in infinitum augendis, patet, quid de diuersis scribendi modis per *ῶτα*, vel diphthongum *Ei*, circa familia statucendum sit. Puto autem, hic *πορθῆναι* librario debere pro *πορθῆναι*.

P. 14. V. 20. *συγκροτήσας*] Ita supplere malim. Saluinus *συγκροτῶν*, in Cod. videbatur esse *συγκροτῶν*. Achill. Tat. 5, 279. *συντίθῃσιν ἐπιβυλὴν λητῶν δημοτικῶν συγκροτήσας*. Theophyl. Simocatta Ep. 11. et 17. *δικατήριον συγκροτήσας* et sic *τραυμάτας*, *ἑλκῆτας*, *πληρώματα*, *σῶλον*, *γυμνάσιον*, *γάμων*, *πόλεμον*. Heliod. 7, 327. *ὁ γὰρ τοι πόλεμος πρὸ τῶν τυχῶν τήμερον, ὅλγην [Ταυρ. ὅλγην] μὲν συγκροτῆσις, ἡθροῦν δὲ καταταλῆς*. Vbi vltimum hoc membrum vertentes fugit. In quibus locutionibus compositum obtinet, quamuis Sch. Aristoph. ad Plut. 173. dicit *ἐκροτῆσιν πόλεμον*. Casaub. quoque ad Athenaeum L. 4, 28. p. 328. agnoscit *συμπόσιον ἐκροτῆσιν*. Sed doctiss. Heinsius ad Aristophanem *συγκροτῶν* modo agnoscit. Posset tamen accedere Theodori Prodromi sane sufficiens auctoritas ad vindicandam scholiastae locutionem, qui p. 201. scripsit: *Στήναι κραταίως καὶ κροτῆσαι τὴν μάχην*, et Gaulminus ita ad p. 202. p. 509. reponit:

Ὁ φουσὸς γὰρ καὶ παλαιότερος λόγος

κροτῆν παραινῆν τὴν μάχην ταῖς ἐλπίσιν.

Vbi *κρατῆν*, et alias sane haec vocabula commixta. Ita apud Heliod. 1, 45. pro *ἐκκροτῆσιν* male Cod. Vat. *ἐκκροτῆσιν*.

Schol. Theocr. 15, 52. *ἐξ ἐπτάς ἐκκροταμένους ἄνδρες*. Dicit, esse deductam metaphoram *ἀπὸ τῶν ἐκκινηθέντων χαλκῶν, ὡς ἀπὸ ἀντὶ τοῦ*. Metalla autem sic fortiora et duriora sunt. Vnde apud Lucian. de *Gymnas.* p. 911. *ἐννεγκὼς καὶ συγκροτῆμενος εἶναι μάλλον, ἢ θρόνισσας καὶ διαρῆναι*. Quod improvide sollicitatur. Soph. Antig. 435.

Ἐκ τ' ἐκκροτῆται χαλκῶς ἄρδην πρέχου

Χοῖται τριπύδοισι τὸν νέκυν τέφει.

Illud accipio minime *ἐκκροτῆται χαλκῶς, laudati vel celebris fabri*; scilicet qui crebrum *κρότον, plausum*, meruit: sed *ἐκκροτῆται πρέχου, bene conflatu vasis*. Vt ap. Eurip. Elect. 819.

Ὁ δ' ἐκκροτῆτον Δωρὶδ' ἀρπάσας χερσὶν.

Vbi bene redditur *latus: Ille verum cum resonantem Doricum cultrum corripisset manibus*, at melius tamen *bene conflatum, inuolutum malleo*. Quamvis reuera metalla sic curata magis fiant tinnula. Hinc Lucian. de *Merced.* *Cond.* 1, 694. *μαλίστ' ἄνθρωποι οὐκ ἀπιδέονται, ἀλλὰ πάντων τοῦτο καὶ συγκροτῆμενος*. Apud Strabonem L. 15, 1044. D. traditur de Indis: *ἐπιτολὰς δὲ γράφειν ἐν ἐνδόξοις λίαν ἐκκροτῆμεναι*. Vbi vertunt: *in sindonibus epistolas scribere perelegantes*, immo in sindonibus valde *spissatis, densatis, coactis, πεπιλωμέναις*. Hoc enim opus, si in lintheis scribere velimus. Ita accipe Plutarch. Nicias p. 245. *ἀσπίδα χερσὶ καὶ πορφύρας εὐ πᾶσι πρὸς ἄλληλα μαμυγμέναι δι' ὧς ἐκκροτῆμεναι*.

P. 14. V. 21. *ἐποφθαλμῶς τῷ χερσὶ*] In Lexicis *ἐποφθαλμίζω* ignotum. Sed *ἐποφθαλμῶν τοῖς χερσίν*, *ἐποφθαλμῶν*, *ἐποφθαλμιάζω* occurrunt. Pollux

2. §. 62. ἐποφθαλμιῶν, ὁ φθονῶν, ἐποφθαλμιῶν, τὸ ἐπιθυμεῖν τινος, καὶ ἐποφθαλμιῶσθαι, τὸ ἐπιθυμεῖσθαι. Ὑπερίδης. Codex meus pro ultimis καὶ ἐποφθαλμιῶσθαι Ὑπερίδης. Sane ἐποφθαλμιῶν ad formam τῷ ἐπιχειρεῖν magis placet, quam ἐποφθαλμιῶσθαι ad formam τῷ ἐπιχειρίζειν, et praestaret legere ἐποφθαλμιῶσθαι. Sic alias et ap. Lucian. Dial. Meretr. 13, 318. καταφέβρισας pro καταφέβρισας, et ἐπιχειρεῖν et ἐπιχειρίζειν sibi cedunt male.

P. 15. V. 1. Μαχόμενος τῇ θαλάσῃ] Aelian. Ep. 18. ἀνέμοις μάχεται διαφέροις. Theophyl. Epist. 27. ἥτε δὲ πλωτῆρες οἷοί τε εἰσὶ πνεύμασιν ἅμα καὶ περὶ τοῖς ἀντιμάχουσιν. Alciph. 1, 11. ἀνέμοις καὶ κύμασιν ἀντιμάχουσιν. Secundus Philos. p. 94. (939.) Ναυτὴς χειμῶνος ἀνταγωνιτῆς, διαπέντιος μονομάχος. Anthol. 3, 22, 40. p. 257.

Εἴη μοι γαίης ὀλέγος βλος· ἐν δὲ θαλάσῃ Sic duo Codd.

Ἄλλοισιν μελέτω κέρδος ἀλλομάχου.

L. 3, 22, 46. p. 252. ἀνέμοις ἀντικορυσεσόμενος. Ita duo Codd.

P. 15. V. 2. Τὺς ζῶντας ἀποκτείνων] At nemo occidit mortuos, nisi quo sensu dicit Sophocl. Antig. v. 1042.

μηδ' ὀλωλότα

Κέντε. τίς ἀλλή τὸν θανόντ' ἐκίτανεν.

Et Philoſteta v. 960. [vid. et v. 1032.]

Κοῦν οἷδ' ἐπαίρων νεκρὸν, ἢ καπνῷ σκιδν,

Εἰδωλον ἄλλως.

At hic respicitur ad sequentia, παρὰ μᾶς νεκρὰς πλωτῆσας.

P. 15. V. 2. Λήμματα] λῆμμα de quavis acquisitione, iusta iniustaque, honesta et vili. Ita λῆμμα et ἀνάλωμα, reditus et impensae, opponuntur Platoni 11. de L. L. 920. C. et Lyliae p. 513. Sch. Demolith. ad περὶ τῶν ἐν Χερσόν. 79. A. cum λῆμα interpretatur κέρδος, errat; id enim λῆμα: et cum agnoscit λῆμμα modo philosophicum. Sed passim hae voces permiscuntur, ut patebit, si conferas, quae contrulerunt viri praestantes post I. G. Graevium ad Lucian. Soloec. T. 3. p. 563. Wesselingius ad Diod. 2, 58. Valkenarius ad Ammon. Animadv. 2, 15. Apud Platon. 10. de L. L. B. ψυχῇ ἀδίκον λῆμμα κεκτημέναι non sollicitarim. In Heliodori locis a Graevio laudatis Codd. Taurin. et Vat. errant. L. 10, 493. etiam. At ἀνδρείῃ τῷ λήμματι, addito articulo, exhibent; vt p. 511. vbi ambo recte tamen ἔκ τε θείῃ. Priori vero loco Taut. addit καὶ τῆς γνώμης. Apud Maneth. 4, 470.

Πουλοπλανεῖς ἐνέχουσιν Ἀρήϊα λήμματα ἔχοντας.

Vbi nostro sensu, commoda, iusta vertitur. Recte, si veta haec lectio. At eiusdem libri v. 512. legitur:

Ἀνδρες, ἀρετοπονεῖς, ἐλευθέρᾳ λήματ' ἔχοντες.

Ibi vertitur: animi, et recte. At priori loco Ἀρήϊα λήματα erant restituenda, et Martii animi agnoscendi. Sed scimus, et in hac voce apud Herodotum et alias Virum praestantissimum et longe doctissimum nimia religione in codicum lectiones obsessum saepe cum ipsis errasse. Quod vinam institutum tamen hodie non pauci sequerentur potius, quam vt sanissima quaevis, sed parum intellecta saepe, quia non diligenter satis expensa, sollicitarent et conuellerent, suisque, absurdis saepe et stibliginosis, commentis locum cedere, in ipso quoque contextu, cogerent.

P. 15. V. 3. Ἀνερέϊφθω κύβος] ἐρέϊφθω simpliciter in Anthol. L. 7, 94. p. 468. et alias. Abundant hanc paroemiam explicatam dedere D. Erasmus in Adag. p. 230. I. Casaub. ad Suet. Caes. 32. quae tamen perperam accepta est in Menandri Arrhephoris v. 11.

Διδογμένον δὲ πρᾶγμ', ἀνερέϊφθω κύβος.

Vbi redditur iaciatur alea, immo iacta sit alea; vt recte apud Athenaeum verum. De praeterito enim et διδογμένον dicitur. Paulo aliter ἀναρέϊφται et ἀναρέϊφται κύβον dicuntur, qui omnia praesenti periculo exponunt. Vid. I. Iensius ad Lucian. T. 1, 786. Zosimus 1, 5. ἔλαθον αὐτὰς κύβον ἀναρέϊφσαντες ἐπὶ ταῖς πάντων ἀνδρώπων ἐλπίσιν. Anth. L. 7, 92. p. 468.

Οἷδ', ὅτι πρὶς κρημὸν τέμνω πόρον, οἷδ', ὅτι ῥίπτω

Πάντα κύβον κεφαλῆς αἰὲν ὑπερθεῖν ἡμῶς.

Quod taro, at efficaci, verbo dixit Diodor. 16. C. 78. ἐναποκυβέειν ταῖς τῆν μεσοφθέρων ψυχαῖς. Alia forma prouerbum occurrit in Meleagri Epigrammate, quod sic exhibet Cod. Var.:

Βαβλήσῃ κύβος, ἄπτε, κορυύσσομαι. ἥνιδε τολμᾶν,
Οἰνοβρέες; τί ν' ἔχῃς φροντίδα; καμιάσομαι.
Καμιάσομαι. ποῖ, θυμὲ, τρίπῃ; τί δ', ἔρωτι λογισμός;
Ἄπτε τάχως, σπουδῇ πρέσθε λόγων μελέτη.
Ἐρρίψω σοφίας ὁ πολὺς πόνος. ἐν μένον οἶδα
Τῷ δ', ὅτι καὶ Ζητὸς λήμα καθεύδειν ἔρωτος.

Meleaget partim famulum alloquitur, partim cum animo suo sermocinatur dubitabundus, utrum comissaturus sit, necne. Pauca loca declarabo v. 1. τολμᾶς cum Gueto lego. v. 4. τάχως pro ταχύως. vid. L. 3. Anth. 12, 34, 230. σπουδῇ interpretor κατὰ σπουδὴν, et hic plene distinguo. Tum lego: πρέσθε τε λόγων μελέτη Ἐρρίψω σοφίας πολὺς πόνος, una cum eloquentiae studio abiectus sit philosophiae multiplex labor. In Leonardi Philarae Codice scriptum erat: σπουδῇ πρέσθε λόγων μελέτη. Nullo commodo sensu, si πρέσθε τι accepit a προίημι, abilisce. Scribendum foret saltem πρέσθε τε λόγων μελέτη. Sed Igni-zein non facile admiserim. Nostra sectio faciliior, mutationemque inducit vnicam τῆς θ in T. Plurcula alia notanda et consideranda forent, ut cum v. 6. legatur φθόνος, sed breuitatis causa omitto. Adponam potius duo alia epigrammata, quae praecedens hoc illustrabunt.

Ἄδηλον.

* Ἀκρῆτον μανὴν ἔπιον, μεθύων μέγα * μύθοις * Τὸ, μεγάλυθος.

* Οὐκισμαι πολλῶν, εἰς ὅδον, ἀφροσύνας.

Καμιάσομαι. τί δέ μοι βροντεύων μέλει, ἢ τί κεραυνῶν;

* Ἦν βάλλῃ τὸν ἔρωτ' ὅπλον ἄτρωτον ἔχων;

Ἄδηλον.

Καμιάσομαι. μεθύω γὰρ ὅπως μέγα, παῖ. λάβε τῆτον

Τὸν τέφανον, τὸν ἡμοῖς δάκρυσι λυμένον.

Μακρὴν δ' οὐχὶ μάτην ὁδὸν ἵζομαι; ἔτι δ' ἀκρῆ,

καὶ σκότεις ἀλλὰ μέγας φανὸς ἡμοῖς θιμῶν.

Sic in Palatino Codice hi versus ordinantur; in aliis libris mirifice rutbantur. Cl. I. Christian. Walfus hinc post Sapphus Carmina p. 253. edidit, ceu epigramma, secundum et tertium distichon. Alia progymnasma, omisso ultimo distichon, ex primo, secundo et tertio constituunt vnum epigramma. Alia ex primo, quarto, secundo et tertio ordinant vnum epigramma. Credo, Romae haecenus recte legi, nisi quod vnum epigramma, et hoc quatuor distichis constans, male in duo separatim retrasticha, quis non iniuria suspicari posset. Quod autem Amorem vocet clypeum inuulnerabilem, non abit ab ἀνολῇ Ouidii in Epist. Leandri v. 90.

Frigora ne possim gelidi sentire profundi,

Qui calet in cupido pectore, praestat Amor.

Et in eam sententiam plura L. 1. Amor. Eleg. 6. Prop. L. 3. El. 14. In v. 4. βάλλῃ est pro βάλλομαι per apostrophem. Vide proximam notam.

P. 15. V. 4. Σκέψαι, . . ὅν οἶδα] Requireretur oīdas, nisi saepissime a persona ad personam auctores praestantissimi saltum facere consueuissent. Noster ipse L. 1, 12, 16. 25. οὐκ οἶδας, ἔτι τὴν θάλασσαν καὶ ἄλλοι πλῆνεις πειραταὶ, ἔγω δὲ καὶ τὴς ἡμετέρας φροντίδας. Xen. Erhes. 4, 60. εἴποτε λαθεῖν ἡδύναται Ἀβροκόμης μόνῃ γυνὴ μύσῃ, καὶ ἀποθανεῖν δεῖν, καὶ ἂν πέποιθα χεῖρ παθεῖν. Vbi πέπονθαι requireretur. Paullo ante ibi Cod. νεκρικός. Quod paene vidit Eruditiss. Abreschius. Rursus L. 4, 57. εἰ μὲν τι Ἀβροκόμης ἀδικεῖ, καὶ ἀπολείπει αἰκτῶς. Quod sollicitatum nollem. Sappocl. Philocl. 275.

* Ὅλοιο μήπω, πρὶν μάθοιμ', εἰ καὶ πάλιν

Γνώμην μεταίστεις. εἰ δὲ μὴ, θάνοις κακῶς.

Vbi μάθοις responderet τῷ ὅλοιο. Ap. Clem. Alex. Strom. 5. p. 711. τάδε συνέγραψε Ζωροάστρης . . . ἐν πᾶσι γινόμενος ἰδὼν. Hecataeus ap. Demetr. de Elocut. §. 12. Ἐκαταῖος Μιλήσιος ὡς μνηστέον, τὰ δὲ γεράφω. Vid. Natb. Forsterum ad Platonis Dial. p. 328. iure Stephano tali personae mutatione offenso se op-

ponentem. Nemp̄e quando cum animo loquimur, modo in secunda, quin et tertia persona loquimur, interpolito saepe nostro nomine proprio; vt ap. Tacitum L. 14. *Annal.* 59. *Quin* Nero [sunt ipsius verba] *nuptias maturare parat.*

P. 15. V. 5. Ζηροφάνης δ' ὁ Θέριος] Apte inter *Siculos* collocat hominem *Tburium* ex *Magna Graecia.*

P. 15° V. 6. Μένων . . προδότης] Iam antea *Animaduersionum* init. monuimus, non fortuito hoc nomen proditori inditum, sed respici *Menonem Thessalum*, qui exercitum et collegas duces, cum *Cyro* minore in *Asiam* profectos, perfidissime prodidit, eoque nomine pessime apud Graecos scriptores audit omnes, si eximas *Platonem*, qui huius hominis nomine dialogum insigniuit, at ideo non obscure a *Xenophonte*, meritoque, taxatus. Proditore eniū tetrius animal tellus haud alit. Nec ciuium haec pectus diuinam euasit vindictam. Vid. *Diad.* 14, 257. *Athen.* L. 15, 506. B. in primisque *Xenoph.* K. A. 225. A. et 292. B. Merito autem talem improbat: *proditores enim antiquos timemus*, vt ait *Ammian. Marcell.* 7, 212.

P. 15. V. 6. Μεσσηνίος] Intelligendum de *Messina* ad fratrem *Siculum*. *Μεσσηνίος, Μεσσηνίος.* Ap. *Thucyd.* 6, 48. in *Codd. Μεσσηνίος.* L. 6, 74. *Μεσσην.* Vid. *Ios. Waffrum*, et *Steph. Byzantinum*. Nec obtemperare necesse est *M. Solano* ad *Plutarchi Caton.* p. 271. semper duplici Σ scribendum cententi; quamuis ista scriptura magis recepta. Vid. *I. Casaub.* ad *Polybium* T. 3. p. 120. *Pe'oponneci* vrbs *Μεσσην* audit *Isocr. Paneg.* 53. B. Quae tamen etiam *Messana* *Manilio* L. 3, 13. *Μέσσεος* e dialecto *Dorica* vsurpatur *Poëtis*, quando desiderat versus. Vnde in ambabus vrbibus ea scriptura obtinet. Nimis passim in his religiosa editio *Manethonis*. Cur enim L. 1, 256. non scriptum *Ἀρεος ἡδὲ Κρόνου μέσση*, vel *Ἀρεος ἡδὲ Κρόνου μέση*. Vid. quoque 2, 18. certe alias non refugit *μέσσεος*; vt in corrupto versu 94. L. 2.

Χειμαῖον δὲ τροπῆς κύκλον τοῦ Αἰγιοκρήτος

Σεικτεν * ἔκπερ μέσσηο διαπεριένειν ἐπὶ γυῖα * forte εἰκτεν

Ἀμφότερ' ἴδρωχόν καὶ Κήτιος εὐκαλοῖο Οὐρήν. pro εἰκτεν.

Vbi legendum videtur *Σεικτεν* ὑπὲρ *μέσσηο*, nemp̄e τοῦ αἰγιοκρήτος. *Σεικτεν* κύκλον, *considerandus est circulus.*

P. 15. V. 8. ὡς περ ἀγγελοποιήσαν] *Eustath.* de *Ism.* et *Ism.* 11. p. 435. ὡς χρυσὸν ἐν πυρὶ, τὴν ἱερμὸν ἐν πυρὶ καὶ τόξοις ἀγγελοποιήσαντες. Quod vocabulum fugit *Scortum*. *Max. Tyr.* 2, 2. *Lucian.* *Hermotimo.* T. 1, 810. Eleganter *Eurip.* *Med.* 515.

Ὡ Ζεῦ, τί δὴ χρυσὸν μέν, ὡς κίβδηλος ἔ,

Τεκμήρι' ἀνδραποισιν ὥπασας σαφῆ,

Ἀνδρῶν δ', ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν δαιδέναι,

Οὐδέ τις χαρακτηρὲς ἐμπέφυκε σέμνῳ.

Lucian. *Quom. Hist. Ser.* T. 2. p. 14. dicit *ἀγγελοποιήτικῶς ἐξετάζειν*, et *ἀποδοκιμάζειν* mox huius artis proprium vocabulum.

P. 15. V. 9. Εἰς τὸν λιμένε] Intelligit τὸν μέγαν. Vt L. 3, 5, 51. 18. L. 8, 6, 138. 25. *λιμένας* *Syracusanos* memorat.

P. 15. V. 11. τρατηγῶ] Modo dixit *τρατολογῆσθαι*.

P. 15. V. 14. Οὐ γάρ ἐστιν ἰνὸς τὸ κέρδος] Priuatam enim sortem superant tantae opes.

Συνέκων] *Codex* sic plenius et melius legit: *συνέκων οὐθὺς, ὅτι λητέων ἢ τυμβωρυχέων, ἢ ἱεροσυλίαν καταγγέλλαι.* Modo corrige δὲ *ἱερμὸν*.

P. 15. V. 19. Παῦσα τὴς παπισμένης ἡδὴ] Graece non bene dicitur *παῦσαθεν* τῆς, sed *παύσειν*. Reuera *παῦσα* pro *παύσει*, *quiesce, cessa*, occurrit. Ita ap. *Heliod.* 1, 27. in *Cod. Taur.* *παῦσα* pro *παύσει*. Sed non contra. Quare hic excidit *παύσει*, vel *δατέωμαι*, vel simile verbum. In *Herodoto* L. 4. C. 124. ex vnico quidem *Cod.* editum *πανταμένω τῷ δρόμῳ*. Sed recte C. 126. *πανσάμενος* τῷ δρόμῳ, id est, *ἐκ τοῦ δρόμου*. Nihil huc facit *ἐπαύσετο* ibi aduocatum. *πανσάμενος* te vera aliquando non is tantum, qui *sua sponte cessat*, verum et is, qui *ab causa externa inductus, coactus cessat*, vt speciem parientis adsumat: sed verbi natura non ideo mutatur; ex. gr. apud *Manethonem* L. 6. v. 718.

ἑλευθερίας τότε θνητοῖς

Παυσάνειοι δάμλιον ὑπὸ ζυγὸν ἄφρον ἄγονται.

Sed et ibi medium, nec recte scriptoris ἑλευθερίας παυσανένης. Hallucinatus in hoc vocis vsu I. Barnesius in Euripidis Iphig. in Aul. 1436.

Παύσει μὲ, μὴ κάμει. τάδε δ' ἔμοι πιῖθ.

Potius me compescas: nec languefacias.

Immo: *cessa, desine, me nec emollias*. Male habuit virum eruditum, obuia licet, in voce μὴ transpositio, etiam apud prosaicos. Xen. 3. Memor. 779. A. καὶ μὴ ἂ εἶδε δεῖξάντων. Vbi merito, synchysin agnoscens, ordinem mutare cauit doctissimus Io. Aug. Ernestus p. 137. suae editionis. Cl. Markland. ad Lysiae Orat. 7. 142. et 12. 209. similia animaduertit. Eaue ratione alius eiusdem Oratoris locus p. 358. satis se tuitus fuerit. Recte vero, quia contra omnes libros, similis synchysis e Luciano sublata Tom. 2. p. 203.

P. 15. V. 21. "Εὐθεν ἑλῶν] Iterum L. V. 7. 91. 13. 8. 8. 142. 3. Quando, superuacuis et notis et iam commemoratis omisiss, vel ex occasione subnata rem ipsam incipimus narrare. Heliod. 5. 235. καὶ ὡς περὶ κεφαλαιώμενος. . . . τὰ δὲ ἐπὶ ἀδιήγητα καὶ ἐχόμενα τῶν εἰρημένων εὐθεν ἑλῶν. Homericæ locutio. Odyss. Θ. 500.

"Εὐθεν ἑλῶν, ὡς οἱ μὲν εὐσεβέμενοι ἐπὶ νηθῶν

Βάντες ἀπὸ πλείων.

Vid. Eustath. p. 1608. intelligitur λόγον, ῥῆσιν, ῥήτρων. Nescio, an non ap. Lucian. Afino p. 573. locutio hæc restituenda: καὶ γὰρ εὐθὺς εὐθεν ἀρξάμενος. Nam ἑλῶν ibi inter Variantes subnotatur.

P. 16. V. 3. ὅποι ποῖ ἂν] Et in Cod. ita. Interpres ὅποι περ' ἂν. Lucian. 1, 619. ὅποι περ' ἂν ἀπὸ λθῶμεν. Passim. Posses etiam ὅποι περ' ἂν. Quod Chrysostomus restituit Cl. Wesselingius ad Diod. 13. C. 97. p. 621.

P. 16. V. 3. διαπωλῆσαι] iam auctorem sortiatur Charitonem vocabulum hoc. Non vacat præpositio. Ita in διατίθεσθαι, διαπικράσασθαι, διακινδυνεύειν. vid. 1, 10. 15. 1.

P. 16. V. 6. Ολοδομὴν ὄργανον] Scelus hominis scilicet reueretur nominere μοχλίων, quod τοιχωρύχων ἐπὶ σιδήριον, teste Polluce L. 7. § 125. Ita modo dixit ἀνοῖξαι τὸν τάφον, non διορύσσειν, vel διασκάπτειν, vel ἀναρῆξαι, vt C. 9, 12. 22. vbi et μοχλοὶ memorantur.

LIBRI PRIMI CAPVT OCTAVVM.

P. 16. V. 8. Τὰ δὲ περὶ Καλλιγρόν] Duplex Graecismus. Nam τὰ τῆς Καλλιγρόνης sunt *Callirrhoë*. Nec τὰ περὶ Καλλιγρόν quidquam aliud notant, quam *Callirrhoë*. Sic L. 2, 7. 32. 25. τὰ περὶ τὴν κτῆσιν, ἢ κτῆσις, τὰ περὶ τὸν Φωκῶν, Φωκῆς, τὸ τῆς μίμψους, ἢ μίμψις. Aliud foret τὰ περὶ τῆς Καλλιγρόνης, vt L. 2, 1. 22. 4. τὰ περὶ τῆς νεωνήτι, quæ ad nuptem spectans. Menander ap. Stobacum Ecl. Phys. p. 16. Τὸ τῆς τύχης τοι μεταβολῆς, ἄλλος ἔχει. Ex Citharista. Clericus inter *Incerta* locat p. 200. Videatur doctiss. I. Markland. ad Lyfian 12. p. 563. vbi in Luciani Tyrannicida p. 150. emendat speciose οὐ γὰρ ἐβρίλετο τῷ πεπραγμένῳ ἥσσαν γίνεσθαι τὸ τῆς αἰτίας. Vulgo ἀδείας, si quidem ἥσσαν, et non ἴσσαν, legit. Nam si ἴσσαν retinuerit, contraria menti auctoris enascetur sententia. Certe τὸ πεπραγμένον, *factum ab ipso aliquo*, siue ὁ πεπραγμένος, *qui fecit per se*, et ἡ αἰτία, *causæ*, vel ὁ αἴτιος, *auctor*, vt *alius faciat*, recte opponuntur in tota hac re. Quæ vero nouæ significationes vocis ἀδείας ab interpretibus hic adfinguntur, non placent. Cl. tamen Gesneri forte memoriae obuerfatus fuit peculiaris huius vocabuli vsus ap. Max. Tyr. qui ἀδείας pro ἀνευδείας vitur. Vid. I. Dauid. 5. 1. Forsitan tamen ἀδείας, *impunitatis*, retinere liceat, si pro ἴσσαν, vel ἥσσαν, legeretur μίζων. οὐ γὰρ ἐβρίλετο τῷ πεπραγμένῳ μίζων γίνεσθαι τὸ τῆς ἀδείας, scilicet τῷ παρασχηκός τὴν ἀφορμὴν. De quo modo verba tacta. Non enim voluit impunitatem eius, qui suasis, maiorem esse impunitatem eius, qui ipse fecit, id est non voluit caedem magis impune ab aliquo suaderi, quam perpetrari. ἀδείας τῷ παρασχηκός μίζων τῷ παρασχός brevis

locutio, pro *μειζων της αδιας τῷ πεπραχότος*. Confer Vorstium ad Iustin. 2, 15. *Atbeniensium virtus caeteris praelata*. *ἄδια* vix a librariis pro *αἰτία* substituitur. Et nostra medicina certe cadit in adfectum membrum. Fruatur quisque suo iudicio.

P. 16. V. 8. *δεύτερον ἄλλην*] Sophocl. Antig. 1304.

Κακὸν τὸδ' ἄλλο δεύτερον βλέπω.

Obuia magis *δεύτερον αὐτῷ, δεύτερον αὐτῷ.*

P. 16. V. 9. *Παλλογενεσίαν*] Longus Pastor. 3. p. 70. καὶ τῷ ἦρος ὄραν *ἐνέμενον, ἐκ θανάτου παλλογενεσίαν*. Sic enim ibi legendum. Vulgo *τῆς ἐλπίδος*. Est *ἔαρος, χειμῶνος, θέρους ὄρα* obuium.

P. 16. V. 9. *Καὶ τινος αἰθέσεως ταῖς ἀπολεσθεύσεσιν ἀναπνοαῖς ἐκ τῆς ἐκείτης ἐγγενομένης*] Interpres: *et accedente superstitionibus animabus per inedia[m] aliquo sensu*. Legit igitur *αἰσθήσεως*. Quod hic de Callirrhoē scribere voluit Nolter, Homerus II. 10, 475. de Andromache animi deliquium passa sic canit:

Ἥριπε δ' ἔξοπισα, ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάμυσσε,

ἥ δ' ἐπὶ οὖν ἀμυντο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἐγέρεθ.

Xen. Eph. 3, 49. simpliciter in simili re dicit: *Ἀνδία ταυτῆς γενομένη*. Noster accuratius et Medicorum more describere voluisse videtur Callirrhoē, oppressum calcis sub diaphragma ictu spiritum recolligentem, et respirationis denuo compotem factam. Sed Medicos rogatos velim, an ex inedia sentius ita percussae personae, et deliquium passae, ingenerari soleant. Videmus potius, vini robustioris, vel similis liquoris, ope, qua animales spiritus excitantur et augentur, ex lethargo homines reuocari. Credo, auctorem voluisse dicere, per inedia[m] et euacuationem viscera laxiora fuisse reddita, et oppressum ictu diaphragma se coepisse attollere. Quare *κινήσεως* hic placeret, nisi hoc nimium foret; cum mox demum de *κινήσει* mentionem faciat auctor. Quod si nec dum *κινήσεως*, multo minus *αἰσθήσεως*; quia *κινήσεως* sine *αἰσθήσει* potest, *αἰσθήσεως* sine *κινήσει* esse nequit. Et adeo autumo, *αἰσθήσεως* bene se habere. Intellego autem per *αἶσσαν*, appetitum, *αἰσθῆσιν*, attractionem, basium. Pulmones et in iis aer ictu circa diaphragma erant oppressi. Euacuato inedia ventriculo, viscera relaxata aerem compressum emisierant, et, quia hae partes non plane mortuae, post emissionem et euacuationem dilatatae desiderauerunt repletionem. *Ἀναπνοή, respiratio, externi aeris per os introductio et emissio*. Vid. Th. Gatakerum ad Antonini L. 3. p. 81. Itaque subiungit *μόγις καὶ κατ' ὀλίγον ἀπέπνευσε, difficulter et sensim respiravit*. Atqui difficultas in eo, utrum *αἰσθήσεως* id significare possit. Certe *αἰσθήσεως* αἶτον, διπλῶν, ὕπνον dicitur. Cur non et *ἀερα* dicantur *αἰσθῆσθαι* pulmones? Hesychio *αἰσθήσεως* redditur *βύλησις*. Quae quamuis sit propria animi, non absurde adeo et animas, τῇ ψυχῇ, tribueretur. *Elementis, μαῖρι, sphaerae* adscribitur *κινήσις* non simplex, non bruta, sed *παρακινετική, spontaneus et voluntarius motus*. Vid. Casaub. ad Strabon. 1. p. 92. Vix tamen haec suffecerint ad vocem *αἰσθήσεως* hac notione hic vindicandam. Aegre tamen in re parum perspecta ad emendationem accesserim. Posses forte suspicari *ἀνέσεως, relaxationis, remissionis*. Per inedia[m] liberiores commeatus aëri facti. Opponuntur *ἄνισσις* et *ἐποχὴ τῶν ἀναπνοῶν*. P. 8. dixit *ἐπίσχε* τὴν ἀναπνοήν. *Ἄνισσις* et *ἐπίσχεσις* de organis contrariae. Posset et *ἄρσις*.

P. 16. V. 10. *μόγις καὶ κατ' ὀλίγον*] L. 3, 9, 59, 12.

P. 16. V. 11. *ἵππετα καὶν ἤρξατο κατὰ μέλη τὰ σῶμα*] Post receptam respirationem coepit corpus moueri per singula membra. Vides, si *αἰσθήσειν* tribueris statim in principio *παλλογενεσίαν*, te aliquid fuisse positurum, quod consequi demum motum corporis solet. In deliquium passis prius motus corporis percipiuntur, quam ad se solet animus redire, et sentiendi facultatem recuperare.

De mortuo excitato per Magam Erichthun Lucan. 6, 753.

*Proximus adstrictus caluit cruor, atraque fons
Vulnera, et in venas extremaque membra cucurrit.
Percussae gelido trepidans sub pectore fibræ:
Et noua desuetis subrepens vita medullis*

*Miscetur morti, tunc omnis palpitans artus:
Tenduntur nervi: nec se tellure cadaver
Paullatim per membra leuat; terraque repulsum est,
Erectumque simul.*

Vbi velim vitam subrepentem compares αἰσθεῖται τῶν ἀναπνεύων. Tum palpitantem artum, τῇ κινήσει τὸ σώματος κατὰ μέλη. Tum demum nervos intendi animaduertas, vnde sensus. Et sic procedit Noster, subiungitque ideo tandem διανοίγῃσα δὲ τῆς ὀφθαλμοῦς αἰσθησὶν ἰλαμβανὶν ὑγειομένης ἐξ ὕπνου, reclusis oculis sensum acceperit, qualem habet e somno expurgiscens. Hic demum sentit, nec tamen perfecte. Lucani vltima verba sic exhibere scias *Codicem olimi St. Gallensem*, alii *semel*. *Heliad.* 6, 301. ἐξήγειρε το [τὸν νεκρὸν] καὶ ἄθροον ἐτάναε τῇ μαγγανείᾳ κατηνέγκασε. Vbi *Vat. P. X.* ἐρῶν et *Commelinus* probat. Sed ἄθροον est *simul et semel*; vt ἄθροον κατήγετο ap. *Theocr. Idyll.* 13, 50. *Taurinensis* liber hic deficit.

P. 16. V. 11. διανοίγῃσα] Sine auctoritate relatum in *Lexica*, licet ap. *Lucian. Contempl. T.* 1, 517. vid. L. 1, 14. Διάνοιξις ap. *Scottum*. Sic habitum etiam ἰκανόλυον. Inde apud *Maneth.* 1, 317. [4, 480.]

Καὶ θυετῶν διὸς ἰκανοκτορας ὀνειδίων.

Vbi male ἰκανόκτορας. vid. *Cassaub.* ad *Diogen. Laert.* 6, 86. vbi *Ctates* θυετοκτορας. T et OI confusa. Vt L. 5, 249. Ἐν τῷτοις τυχῶν πρίσθους καὶ λοίγιος Ἄρης. λόγιος Ἄρης pro λοίγιος. Cui λόγιος, obscurus, notum! *Λογίος* occurrit. At cui *θετολογία* Ἄρης incognitus! et ipsum λοίγιος Ἄρης, L. 5, 100. qui et ὁλωπτατος et φόνιος *Manethoni*. Ille πρίσθους, *senex*, in *poëta* est *Saturnus*, qui L. 6, 136. πολλὸς Κρόνος. Ita δ̄ πινυτὸς est *Mercurius* L. 4, 302. qui L. 6, 480. σοφὸς Ἑρμῆς. *Mercurii sapientissimum fidus, Firmicus* 1, 1. Sic apud eundem 2, 31. [vid. L. 6, 720.]

Δοιοὶ μὲν προῖοπτοι ἰδ' ὀφθαλμοῖσιν ὀρητοί.

Edictum δυοί, ἡδ' et δεστέ, cum Ionice mox recte sequatur ὀρητοί. Ita apud eundem passim rescribendum πρῆξις, vt L. 2, 173. *J. Gronovius* videtur ibi legisse προῖοπτοι, quia praecessit ἀπροῖοπτος, vox poëtis frequens et *Hesychio* notata. In *Q. Calabr.* 7, 73. recte pro ἀπροῖοπτα *Rhodomani* sic correxit. Sed προῖοπτος potest esse compositum ex πρὸ et διὰ. πρὸ hic *penitus, porro*, notat. *Verticulus* ille praecedens est:

Ἀτεμφῆς, ὄσσοισιν δρῶμενος, ἀπροῖοπτος.

Rigidus, oculis conspicuus, tamen inadspexibilis.

At haec pugnant. Sane *axis* conspici nequit. Explica igitur δρῶμενος, εἴ τις θέλοι δρῶν. Vt ap. *Max. Tyr.* 5, 4. Νίκλας, σαθῆς ἐκ Σικελίας, id est, εἰς ἡμῶν.

Contra OI pro T apud eundem *Manethonem* miras turbas dedit. Libro 2, 67.

Οἱ τῖνοι ἀπροῖοπτοι φαίνονταί πορὶ ποσὶ.

Lora adparent [adparent] summos circa pedes.

At quis nouit τῖνοι, *lora*, et quis astronomicus in hac poli parte *lora* commemoratuit. σύνδεσμαι in *astrologicis* huc nihil, nihil quoque *linum piscium*, διαμῶς. Verre et lege: Oὐ τῶ νῦ, qui ἄνθρωπος lucens ad summos pedes οἱ τῶ νῦ, οἱ δὲ νῦ poëtis non inusurpatum. *Nicand. Ther.* 322. Certe τῖνοι nihili vox.

P. 16. V. 12. Ἐγειρομένης ἐξ ὕπνου] *Ouid. Ep.* 10. *Heroid.* 9, de *Ariadnez* *Incertum vigilans, a somno languida, mouē*

Tibea pressuras semisupina manus.

P. 16. V. 15. Πάντα δὲ ἦν ἔρημα καὶ σκότος] L. 4, 6. καὶ σκότος ἐν ἔρημῳ. Forte aliquis hic malit: πάντα δὲ ἦν ἔρημα καὶ σκότος, non ego.

P. 16. V. 15. Παιδα] Vt Latini *puella*, de *maritata, vidua, puerpera*; hic per commiserationem.

P. 16. V. 16. Στεφάνων καὶ ταινῶν] Circa omnes mortuos in προῖοπτοι haec locum habebant. *Aristoph. Eccl.* 1022.

Ἐποτόρισαι νῦν πρῶτα τῆς ὀργάνῃ,
Καὶ κλήματ' ὑπὸν ἐνγυλίσασα τέτταρα,
Καὶ ταινίσαι, καὶ παρέδω τὸς ληκῶνας.

Vbi Scholiast. *τεφάνωσαι, ὡς οἱ νεκροί. Στέφανοι et ταινίαι* sacre iunguntur. *Chion Epist. 17. ἀναθεῖν κοτίνην καὶ ταινίαις ἵθι εἰς τυτὶ μνημα.* *I. Firmicus 3, 1. 1. dicit coropagum infusulae. Plutarch. Philopocet. 399. αὐτὴν τὴν ὕδραν ὑπὸ πλήθους ταινιῶν τε καὶ τεφάνων μάλιν θραμμένην.* Assatum horum ornamentorum in conditorio Callirrhoeae adfuisse consequens est.

P. 16. V. 17. *ψόφον ἵποιοι χρεῦσθ καὶ ἀργύρου*] Asyndeton forte aliquem offenderit. Frustra; tentabat mouendo, quid esset circa corpus suum, Callirrhoe.

P. 16. V. 18. *Πολλὰ δὲ ἦν ἀρωμάτων εὐνὴ*] Diodor. L. 18. C. 25. p. 278. de Alexandri corpore sine vitione condito: *κατσκευάσθη χρεῦσθ σφυρηλατοὺς ἀρωμάτων, καὶ τῆς κατὰ μέσους ἐκλήρωσεν ἀρωμάτων, τῶν ἅμα δυναμένων τὴν εὐνὴν καὶ τὴν διαμονὴν παρέχουσιν.* Intellige autem aromata Callirrhoeae corpori subiecta et adposita, non qualia illa: *μήγικα σμύρνης καὶ ἀλόης, ὥσπερ λίπρας ἱκανῶς*, sed qualibus aromatibus Strabo L. 15, 1650. B. narrat milites Alexandri in Gedrosia viros fuisse pro *δρόφοις* et *τρωμάσι*, pro *testis* et *stratis testis*. Ita Athenienses in *προθέσει* viros fuisse origano modo laudatus docet Comici locus. Struus autem haec aromatum eleganter vocatur *εὐνή*; primo quia tori funebres et sepulcra dicuntur *εὐνάι*. Eurip. Suppl. 766.

Κάτρωσθ γ' εὐνὰς καὶ κάλυψθ σαρμάτα.

Sophocl. Elect. 438.

— *Εὐνὰ μὴ ποτ' εἰς εὐνὴν πατρός*

Τέτων πρόσσεισι μνηδὲν, ἀλλ' ὅταν ἴδωρ,

Κειμήλι' αὐτῇ ταῦτα σαρμάσθω κάτω.

Schol. ibi τάφον interpretatur. Huc referri possunt *εὐνὰ* Typhoëos et Enceladi. Deinde *berbusti tori, prata*, eleganter *εὐνάι*. Philostr. de Vita Apoll. 3, 27. *ἡ γῆ δὲ ὑπὸ τῶν πόας μαλακωτέρας, ἡ εἰς εὐνὰς.* Lucian. Ver. Hist. 1, 98. *εὐνὴν ἀπὸ φύλλον ποιήμευα.* Ita in floribus, praecipue *rosis*, cubabant. Philostr. Ep. 28. *καὶ σὺ δέσμευ οὐ τεφανώσθαι μένουσι, ἀλλὰ καὶ κοιμηθῆναι ἐπὶ ῥόδων.* Horat. I. Od. 5.

Quis multa gracilis te puer in rosa,

Perfusus liquidis vnguet odoribus,

Grato, Pyrrha, sub auro.

εὐνὴ autem ipse torus, *τρωμὴ*, *δόμνα*, *χλαίνα*, non *κλίνη*. Licet Hesych. *Εὐνὴ τρωμὴ, κλίνη.* Sed accuratius definit Ammonius in *λέχος*. Πολλὰ *εὐνὰ*, *πολλὰς ἀνομάτων στράτις ἀστα, spissa*. Nulla causa loci suscestandi.

P. 16. V. 18. *Λακτισματός*] Licet Lexica non habeant vocem, per se probissima foret. Sed et industria Scotti optimorum auctoritates stitit. Ap. Manethon. 1, 307. occurrit vocabulum *λάξινμα*, quod ad etymon probum a *λαξίνω*, sed quae notio nullum ibi locum habuerit. Lege *λαξινύματα* ex L. 4, 479. et praeterea *Ἄρειος* repone utroque loco pro *Ἀρειος*: non solent enim ita contractiones adhibere Manetho.

P. 17. V. 2. *Ζεῦσα . . καὶ βοηδεῖτε*] Interpres *Ζεῦσα κατῳρυγμένη*, ex sequentibus, vel *Ζεῦσά εἰμι*. Forte *σώζετε καὶ βοηδεῖτε*, vel potius *Ζεῦ. σέσωσται καὶ βοηδεῖτε*. Vt L. 4, 5. *Καλλιερῶν Χαιρέας. Ζεῦ.* Est formula *βοηδεῖτε*. Anthol. Inedita:

Ἐνδρωποι, βοηδεῖτε τὸν ἐκ πελάγους ἐπὶ γαῖαν*

Ἄρτι γε πρωτόπλουον ἵχθους ἐκιδόμενον

Ἐλκει τῷ δ' βίσιος ἕρας. φλόγα δ' οἷα προφαίνων

Παιδὸς ἀπαράπτει κάλλος ἑραστῶν ἰδίων.

Βαῖνοι δ' ἵχθους ἐπ' ἵχθους, ἐν ἁερὶ δ' ἡδὺ τυπαδὶν

Εἶδος ἀφαρπαζῶν χρίλασιν ἡδυφύλων.

Ἄρα γε τὴν πικρὰν προφυγὰν ἅλα πηλὸ τι κίνη;

Πικρῆτερον χρεῖσθ κύμα περὶ Κύπριδος.

Tertium distichum est *δυσνήκτον*, adeoque a quibusdam, ut aliunde traditum, profcriptum est. ciedo iniuria. Omnia apographa habent *τύπασον*. Attripui ex vno *τυπαδὶν*. ἡδὺ φίλων libri traduces. Sed Cod. Palat. ut edidi. *Guicetus ἡδυφύλων*. Forte alius veritatem viderit. Cl. Alberti priora edidit in Hesychio voce *βοηδεῖν*.

P. 17. V. 3. Οὐδὲν ἐγένετο πλέον] Locutio obuia. Οὐδὲν γάρ μοι πλέον ἢν Plat. Conuiu. 217. Ap. Heliod. 5, 227. προσετίθει δὲ μηδὲν αὐτοῖς εἶναι πλέον. Iste ordo in Cod. Taur. ex quo paullo ibidem antea lege τὴν ἐμοὶ πάντων ἥϊστον θάλασσαν, vulgo ἡμῶν.

P. 17. V. 4. Ἀπῆλπισε τὴν σωτηρίαν] Male σωτηρίαν in Apogr. Locutio apud alios, et Zosim. 2, 1.

P. 17. V. 4. Ἔτι] In posterum, deinde. Soph. Trach. 261.

ἔνν παῖσι καὶ γυναῖκι δουλεύειν ἔτι.

Schol. πλεονάζει ἔτι. Non puro. aliquando, posthac.

P. 17. V. 4. Ἐνθίσας τοῖς γόνασι τὴν κεφαλὴν ἐθρήνη] Paulo alirer L. 7, 6. ἢ Στάτιρα ἐνθίσας τὴν κεφαλὴν εἰς τὰ γόνατα Καλλιέροος, Ἰκλαίς, Habitus lugentium et desperantium. Aristaen. 2, 5. τότε μὲν οὖν εἰς τὰ γόνατα ἢ κεφαλὴν βεβήκει. Apollonius Rhod. 3, 707.

Νισθίει δ' ἀμφοτέρωσιν περιέσχετο γόνατα χερσὶ.

Ἐν δὲ κἀκὴ κόλοις περικύββαλον, ἔνθ' ἔλασινδν

Ἄμφω ἐπ' ἀλλήλους θέσας γόνυ.

Saluinus adpoiuerat Theocriti versum 2. Idyllii 18.

Ψυχροῖς ἐν γούνασσι κἀκὴ μένωντι βαλοῖσθαι.

Sic Ouid. 3. Fall. 755.

Definit in lacrimas, intentaque fila remittit,

In gremio vultum deposuitque suum.

Apul. 3. Mer. 43. Complicitis denique pedibus ac palmulis in (incet Cod.) alternas digitorum vicissitudines super genua connexis, sic grabatum cossim (cessim Cod.) insidens, vbertim flebam: vbi Pricaeus. Idem L. 4. Met. 80. Quid ni? quae inter genua sua deposito capite sine modo flebat.

P. 17. V. 5. ζῶσα κατέρυγμα, μηδὲν ἀδικῶσα] Charito respexerit poenam Vestalium apud Romanos. Aliae etiam gentes hoc supplicio vsae. Sic Persae loco poenae, vel ad deum, qui sub terra esse dicitur, placandum, viros, foeminas, pueros, puellas, viuos defodiebant. Herodot. 7, 114. Cresiae Excerpta C. 54.

P. 17. V. 6. Θάνατον μακρὸν] Nam subitam et celerem mortem Iulius Caesar apud Suet. C. 87. exorat. Horat. Serm. 1, 7.

— Quid enim! concurritur a horae

Momento, aut cita mors venit, aut victoria laeta.

Noster 3, 3, 26. 23. μακρὸν αὐτοῖς καὶ τὸ καύγιον. Lucian. in Asino 2, 594. Θάνατον δὲ αὐτῇ τὸν ἀχρεϊότατον καὶ μακρότατον ἐξέρωμεν. Vnde Ammian. L. 17. C. 13. p. 140. νεκροconstantiae signum memoriat de Sarmatis: nemo exoravis celerem mortem. Hacc noto, ne pruriant forte manus quaedam, et μακρὸν reponant.

P. 17. V. 6. ἀποθνήσκω θάνατον] Achill. Tat. 5, 293. 7, 447. et alii.

P. 17. V. 6. Ἐργαίνουσάν με πινύσει] Videretur dicere debuisse ζῶσαν. At aegrum quoque deperitum lugebant. Ovid. 3. T. 3, 40.

Nec mea consueto languescent corpora lecto,

Depositum nec me qui sicut, vllus erit.

Videantur Marchio Maffei ad Marmor Parifinum, et Auctor Monumentorum singularium ad eundem lapidem C. 1. §. 9.

P. 17. V. 7. Τίνα τις ἀγγαλὸν πέψαι:] Id est: qui potuero, sepulcro conclusa, vllum nuntium mittere de meo extremo pericula admoniturum parentes. Non inuiscratum, ut quis de se in tercia loquatur persona. Vide notata ad 1, 7. Si tamen respiciamus credas ad morem mittendi libamina et inuiscendi sepulcra, per me licet. vid. L. 3, 3.

P. 17. V. 8. Ὅτι με ἔσπυνας ἐβαλεῖν τῆς οἰκίας] Ita Cod. et viderat Reiskius. Veitur vocabulo iniurioso ἐβάλλειν pro ἐφέρειν. Artemid. 4, 84. p. 249. ἔδοξε τιθῆναι καὶ ἐφέρεσθαι. συναντήσαντα αὐτῇ τινι ἀλείπτῃ, χαλεπαίνειν πρὸς τὰς ἐφέροντας, ὅτι ταχέως καὶ κενεσπάδως αὐτὸν ἐφέροιεν· δύνασθαι γὰρ αὐτὸν ἀναβιβῆναι. Herodot. 2, 89. de spectabilioribus et pulchris Aegyptiorum foeminis: Τὰς δὲ γυναῖκας τῶν ἐπιφανέων ἀνδρῶν, ἰπείαν τελευτήσωσι, οὐ παραντίκα διδῶσι ταριχέου, οὐδὲ ὅσῃ ἂν ἡσὶ εὐεῖδεις κάρτα καὶ λόγῳ πλεον-

νος γυναικες. ἀλλ' ἐπειὶν τριταῖα, ἢ τεταρταῖα, γίνονται, ἔτι παραδίδοσι τοῖσι ταριχύνει.

Erat autem id amoris non vulgatis indicium, vel diu servate, vel domi etiam sepelire mortuos. Xenoph. Eph. 5, 65. Καὶ τὴν οὖν ἐνταῦθα ἢ πρὸ πολλοῦ Θελήσῃ, καὶ σῶμα ἢ τέτακται, ἀλλὰ ἔχω γὰρ μετὰ ἑμυτῶ, καὶ ἀεὶ φίλῃ καὶ σὺναιμι. Vid. ad hunc locum notata in Miscellaneis Vol. 12. p. 498. Lucian. de Lusu 2, 932. Diod. 1, 91. Haec erat ταρὴ Λιγυστῆς. Etiam Aethiopes τὴς νεκροῦς οἴκῳ κατέχουσι περιχίαντες ὕαλον, teste Strabone, L. 17. p. 1178. A. Quin etiam antiquiores Graeci domi sepeliebant. Plato in Minos p. 315. C. Οἱ δὲ αὖ ἱσχυὼν πρότεροι αὐτῶ καὶ ἔτακτον ἐν τῇ οἰκίᾳ τὴς ἀποθνήσκουσας. Hinc intelligendum vetus epigramma, quod dudum publicatum in Descriptione Aediorum Barbecinarum ex ipso marmore, Muratorius tamen ex neglecto quibus futilibus schedis reposuit p. 1376, 2. nec contentus eo non sine aliis vitiis repetiuit p. 2075, 1.

Ἠλικῆς, μορφῆς, φρεσὶ, μέσῃς, σωφροσύνῃ τε
 Ἐν πάσιν πρέσβια κατὰ χθόνα φῶς λίπας ἤνῃς
 Κῆρ' ἔφυγες ποδίσοντα, καὶ οὐκ ἐσάθρησας ἰσῆα.
 Τοῦτ' ἄρ' ἐγὼ τόδε σῶμα φίλοις ταρμύσιν ἔτευξα,
 Ὅζον σε καὶ νέκυν ἔσαν ἡμοῖς μελάρροισιν ἑσθόν.
 Οὐνομά μοι γλυκὺ, Μίσση, ἡμενήσῃ παράκοιτι.

Perscripsi autem, non ut vel in Descript. Aed. Barb. vel ap. Murator. exstat, sed quemadmodum legi et intelligi credebam oportere. v. 2. κατὰφρονι, at Murat. primo loco ἀκατάφρων. Hoc et illud, qui potest, intelligat. Quod reposui aptum. v. 4. maioris momenti mutationem institui; legitur enim ubique φίλοις ταρμύσιν pro ταρμύσιν, quod quidem satis lepide Dom. Bricherius Columbus vertit:

Fors ego dilectis tumulum fabricatus amicis.

Quasi τάρμοι φίλοι, stabiles amici, celebrarentur. Aliis versus in amicis Stadiis. Credo, ipsos intellexisse Stadia, in quibus decurritur. Sed prius discant, φίλος hic et centies non amicus, sed meus, tuus, suus, significare apud poetas; deinde me vicissim doceant, Stadia talia fuisse adiecta aedibus priuaris, et qui cadaver, ut mox sequitur, in talibus stadiis sepultum, possit tamen in aedibus ipsis esse et conspici.

Quare credo, leui literarum duarum mutatione recte repositum ταρμύσιν, possibus; et loca busto recipiendo apta esse ταρμύς, non dubitaueris, si inspicias Hom. Il. Z. 19. et sic hanc foeminam domui a marito setuatam sepul-tamque constabit.

P. 17. V. 10. Κἄκεῖνη] Video, in Latinis hanc periodum in sequens caput a me fuisse collocatam. Parum refert. Accidit simile quid in Artemidori L. 4. C. 65 et 66.

LIBRI PRIMI CAPVT NONVM.

P. 17. V. 12. Μεσονύκτιον] Phrynichi. pronuntiat: ποιητικόν, ἢ πολιτικόν. Vid. ibi Hoefsch. Plutarch. Caes. 146. Diod. 20, 48. idem etiam de Μεσονύκτιος Thomas. Anacreon Od. 3.

Μεσονυκτίος ποτ' ὤραις
 Στρέφεται ὅτ' Ἄρκτος ἤδη
 Κατὰ χεῖρ' αὖ τὴν Βούτην.

Vbi Barnef. dicit, τρεφόμεν ἄρκτος in Cod. Vaticano sine Palatino esse. Sed fallitur partim; nam ἄρκτος legitur. Si quid mutandum, ἄρκτω praestaret. Sed praefens ob sequens κίεται praetulerim.

P. 17. V. 12. Ἀδωρηγῇ] D. Scottus plures auctoritates attulit. Videatur doctiss. I. Alberti ad Hesychium in Ἀδωρηγῇ. Cui omnino adsentior ἀδωρηγῇ, ἀπρόσκοποι, legenti cum Stephano; licet vocem ἀπρόσκοπος probam esse ostendit et Manetho 2, 444.

Αὐτοὺς δ' ἀπρόσκοπος καὶ δαιμαλὺς περὶ πρῆξιν
 Ἐνσέναις τε τίθηται.

Epigramma, vnde clariss. Alberti vocabulum protulit ἀδύπητος, [insoni passus Ammiano] integrum exhibuit Dan. Heinsius inter *Poëmata versa e Graecis* p. 477. Edit. quartae, vbi bonae quaedam lectiones. v. 7. tamen sine causa posuit μελάθρη pro θυρεθρη, v. 9. male ἐπίσμεσι pro ἐπίσμησι, v. 23. male τήσμεσι pro σχήσμεσι. Addo v. 2. male λεισαμένην pro λεισαμένη, v. 3. legit οὐκ δὲ πυρρὰ, una, quod ne Graecum quidem; οἷη enim πρᾶ, sola. Cuietius cogitavit de voce κύρρος, vt v. 19. κύρρωμα: sed parum elegans foret, tum quia praecedat ἰκαλῆς, tum quia vestis nihil cum turri habet commune. In Cod. πυρρ. L. οἷα δὲ πῆρα, velut pera, saccus puellam contegebat ampla vestis stragula, vt ne musca eam tangere posset:

Οὐκ δὲ πῆρα

ἔσκεπε τὴν κορβὴν ἀπλοῖς ἐκταδίη.

P. 17. V. 13. Ταῖς κύπαις ἀπτόμενος τῆς θαλάσσης] Saepe pro *in mari versari, mare colere*, ἀπτεσθαι τῆς θαλάττης. Cuius locutionis hic pulchre habemus supplementum. Polyb. 1, 24. Ὑμνοῖσι γὰρ ἅμα τῆς θαλάττης ἤσαντο. Strabo 6, 479. θαλάττης ἀπτόμενοι.

P. 17. V. 14. Ἐμβαλῶν] Hic ponitur pro ἔμβαλιν εἰς τὴν γῆν ἐκ ναδς, cum saepius occurrat: ἔμβαλιν εἰς τὴν ναῦν ἐκ τῆς γῆς. Alioqui ἐκβαλῶν et ἔμβαλιν facile se loco trudent. vid. Doctiss. Weiskel. ad Diod. 13. p. 553. et 603.

P. 17. V. 14. τὴν ὑπηρεσίαν] Ap. Thucyd. 6, 4, 104. 25. 6, 106. 24. [vid. Cl. Duker.] et alias ὑπηρεσία, licet L. 7, 40. παρεξηρεσίας, et εἰρεσία obtineat tum apud Poëtas, tum apud Prosaicos; quare ἡρεσία recte per Cl. Editorem amotum a Diodoro L. 11, 18. 418. tamen neutram scripturam omnino damnarim, quia ἡρεσία tam per H, quam per EI, produci potest.

Ista permutatio *HTA* et *EI* non minus frequens, quam illa *I* et *EI*, qua de egimus paullo ante. Tribus locis desungar. Ap. Herodot. L. 5, 83. in vltima editione legitur: Ἄργος δὲ ἀνδρῶν ἔχρησθη ἵπτοι. At optime Iungermann Edit. ἐχρησθή, in qua mox quoque bene ἐπήβησαν pro ἐπύβησαν. Hoc pronuntiationis ambiguum vel fefellit Scholiasten Luciani, vel ipse auctor est corruptus, in *Piscat*. T. 1. p. 618. Σὺ δὲ, Πόσειδον, ἐπιτέλει τὴν ἄγαν. At Sch. hic subiicit: προσεπαυτίον τὸ πάρεχσι: legit igitur (πάρεχσι) ἐπιτελεῖ τὴν ἄγαν. Ap. Maneth. 5, 78.

Πᾶς ἄνθρωπος πύλαται πανήμερος, ἢ πανήρως.

Vbi bene *Suprascrip.* πανήμερος, haëtenus. [vid. 5, 108.] Sed vt legi pediae satisfiat, rescribere praeterea debemus πανήμερος, vt πανταγής, 4, 122. Praecedentes ibi versus corrupti, sic legendi:

Οὗτος γὰρ κακὸς ἔστιν, ὅταν ἐπίμεντρος ἔδιδων,

Ὅσ' ἀνέχων λούσει καταλαμπομένην Ἀφροδίτην.

Nunc legitur ὅσων ἔχων, sed Ἄρης ὅσων ἀνέχει, dum Ἀφροδίτη καταλάμπεται. Oppositio haec correctionem facere probabilem videtur. Vitium, de quo loquor, obsedit et Manethonis L. 2. v. 28. vbi, vt brevis sim, lege:

Κύκλοι δ' αὖ πολλοὶ καὶ ἀπειροὶ οὐρανὸν εἶσω

διανύοντες, εὐς αὐτὸς καὶ σφαίρης Στροφάλγγι

τεύχει.

Editur σφαίρεϊ στροφάλγγι. Cogita vero, Manethonem Ionice loqui, vnde σφαίρης pro σφαίρας supra monuimus; inde saepius, saltem rectius, etiam Ἑρμείης, quam Ἑρμίας. Sic Τίτην. Idem mox dicit v. 63.

Τάπτε αὐτὸς ἀπειρὸς αἰὼν ἀγνέϊ

* Οὐρανὸς ἐν στροφάλγγι περὶ χθόνα διὰν εἰλίσσων.

Nam ἀγνέϊ est *ιωνικώτερον*, quam ἀγνέει.

P. 17. V. 15. . . . τῆτον] De lacuna hac Cl. Cocchius: *Lacuna haec videtur esse ab ipso scriptore, cum nulla prodatur deletarum literarum indicia; forte legendum τὸν τρέπον τῆτον.* Vel potius τῆτον τὸν τρέπον, quoniam nulla auctoritate lacuna in apographo relicta erat, ideoque supplementum et praemitti et sequi vocem τῆτον potest.

P. 17. V. 15. Τίτσαρες] In Codice sic quoque videtur fuisse pro τίτσαρης.

P. 17. V. 15. κατασποήν] Ad L. 1, 4, 7. 16. hic locus facit.

P. 17. V. 16. συνθήματα μηνύειν] Hefych. σύνθημα, σημείον, συνθήκη. Idem σύνθημα, σημείον. Vltatissimum prius. σύνθημα δίδοναι Iulian. Misopog. 361. et 362.

P. 18. V. 1. Πέμπτος] L. 2, 3. πλείεσται Χαιρέας πέμπτος αὐτός. 2, 2, 7, 4. ἀντιπύδισεν ἐπὶ τὰ τεύχη δέκατος αὐτός. Haec locutio saepius illustrata, tamen non raro fefellit. Lucian. Ver. Hist. §. 15. p. 82. T. 2. Τρίτος αὐτός, cum tertio collega vertitur, at ipse cum duobus collegis reddendum erat. Recte ap. Theocr. Idyll. 2, 119. Schol. explicat:

ἢ τρίτος, ἢ τέταρτος ἰδὼν φίλος αὐτίκα νυκτός.

Cum duobus aut tribus amicis comitatus de nocte.

Apud Thucyd. 1, 61. Καλλίαν τὸν Καλλιᾶδου, πέμπτον αὐτῶν τετραγών. Vbi optimo iure Celeb. C. A. Dukeris αὐτὸν reponendum censet. vid. Thucyd. 1, 46. 2, 13. I. Wasseum. Xenoph. H. H. 2, p. 450. Α. μετὰ ταῦτα ἔρδην πρεσβυτέρας δέκατος αὐτός, cum X aliis iunio, cum IX aliis. Ita ap. Lylian p. 376. τῆς μετὰ Θρασυλλαν δέκα. Demosth. de Corona p. 490. A. Erudit. Nath. Forster in Platonic Indice voce πέμπτος frustra huc aduocauit Lucanalis ex Satyr. 1. v. 64. locutionem Sexta ceruice feratur. Toro caelo differt. Alia quoque formula, quando σύν additur; vt ap. Xenoph. H. H. 2, 470. Ε. δεμυθίς ὡς σύν ἐβδόμηκοντα. In quo modo nominatus in numero concluditur, modo extra numerum accedit. Ap. Platon. 3. de L. L. 695. C. οὐδ' Ἀρεῖς καὶ τῶν ἑπτὰ. Confulantur I. Fr. Gronouius ad Scriptor. Eccl. C. 3. et in Mantissa Pec. Vet. p. 420. Interpr. Diodor. 19, 16.

P. 18. V. 2. Ἐκκαίδεκα] Ita scribi iubet Th. Mag. non ἐξκαίδεκα. Schol. Aristoph. Plur. 195. ap. nostrum L. 4, 2. ἐξκαίδεκα. Ap. Lucian. Prometh. p. 203. vocibus diuisis ἐξ καὶ δέκα. In Codd. Diodori variatur, vt saepe.

P. 18. V. 3. τὰς κώπας ἐπιτερωμένους] In remigationem paratos remos, ab utroque nauiculae latere in modum alarum protensas et surculos. Polyb. 1, 46. ἐπιτερωμένοι περὶ ἡμολογῶν. Μοχ. πτερώσας τὴν ναῦν. Eulath. de lsm. et lsm. 2, 277. ἐπὶ δ' ἀποβῶσι τὰς γῆς, ὅλα συναγαγόντες τὰ πείσματα κώπαις πτεροῦσι τὴν ναῦν, ὅσας αἱ τριηρεῖς αὐχοῦσι πυκνάς. Μοχ. περὶ δὲ τρίτην φυλακὴν τῆς νυκτός ἀνατάτεις τῶν ὕπνων, κώπαις πάλιν πτεροῦσι τὴν ναῦν, καὶ τὸ λιμένος ἐξάγναι. P. 290. καὶ πάλιν ἡ τριηρὴς τοῖς συνήθεισι κατεπιτερωτο πτεροῖς. Achill. Tat. 8, 523. ἐπὶ δὲ ἀρπάσαντες μὲ, ὡς εἶδες, ἐνέδηκαν τῇ σκάφει, καὶ πτερώσαντες αὐτὸ τὰς κώπαις ἔβρουγον. Eurip. Iphig. in Taur. 1346.

Κένταυρ' δρώμεν Ἑλλάδος νεὸς σκάφος

Ταρσὴ κατήρει πύλον ἐπιτερωμένον.

De mutua tralatione alarum et remorum, item velorum, copiosissime egit Arnold. Drakenborchius, vir seculorum memoria dignissimus, nostro nimis matura morte nuper ereptus, ad Silium Italicum L. 12, 98. et Th. Stanleius ad Aeschyl. Agamemn. v. 52.

Paullo alia metaphora extremitates remorum vocantur ταρσοὶ et πτερά. Vid. Suidam in voce, cui eadem habet Lexicon in Bibl. Coisliniana p. 485. J. Hudson. ad Thucyd. 7. C. 40. quaedam norauit. Ap. Herodot. 3, 1. perspicue pro parte remi, quae mari immergitur, ponitur; licet saepe alioqui pro totis remis et omni remigio accipiat: vti apud Plutarch. Nicia p. 240. ἐπλήρωσαν ἑκάτδν καὶ δέκα τριηρεῖς αἱ γὰρ ἄλλαι ταρσῶν ἰνδοῖς ἦσαν. Ita ταρσοὶ τοῖχος τῶν κωπῶν, οὐδὲ, series remorum. Cum vero πτερὸν ad remum et ad velum transferatur, aliquando sibi non cauerunt eruditi in his metaphoris discernendis; ex. gr. Barnef. in Eurip. Helena v. 146.

Ὅπρ νεὸς τεύλαιμ' ἂν οὐρεῖον πτερόν.

de remo male interpretatur, vt ostendit additum epitheton οὐρεῖος, licet eiusdem dramatis v. 673. dicat πετομένας κώπας. Eleganter in Epigrammate ap. Muratorum 809. ordo remorum in triremi, vel hexeri, vocantur ἐξήρετμοι πτέρυγες; sed quae vox misere corrupta, et proinde nec intellecta, ibi cubat: ὁξήρετμος enim pro ἐξήρετμος πτέρυξν ibi legitur. Ita δολιχέρετμος, εὐσεφέρετμος. En totum epigramma, vt legi debet:

Ἦμην τοῦ ἀρχῆς Ποντικῶν ναῶν ἔγω,
 Ἐξ ἡρώτων πτέρυξιν ἐξηγαλμένος,
 Ἀντ' ἑρπύων Κρισηΐδος, εὐκλεὲς ἀνὴρ.
 Ῥάβιννα δ' ἦν μοι πατὴρ, ἀρχαία πόλις.
 Ἐγὼ γὰρ, τίς ἤμην, καὶ τίνας γένους κυρῶ.
 Λοιπὸν φυλάσσω, μή τίς ἐνδύσῃς τάφῳ,
 Δίκην δ' ὀφείλῃς παρὰ νόμῳ τυμβιμύχῳ,
 Φίσηται τε δάσῃς * Β καὶ τῇ πόλει * Α.

Ita verte:

*Eram classis praefectus Ponticarum navium,
 Sex remorum alis exornatus,
 In exercitu Crispinus, celebris vir.
 Rauenna vero mihi erat patria, antiqua vrbs.
 Nefli, quis eram, et quo de genere exislo.
 Cacterum caue, ne aliquem inferas huic sepulcro,
 Et poenam subeas iniussi violatoris bustorum,
 Et fisco solvas denarios M M, et vrbi denarios M.*

Ποντικὸς interpretatur non fui *marinus* ex oppositione *fluuiatilis* navium, vti in *Danubio*, *Rbeno*, quia constat, in Ponto classem ordinario fuisse constitutam. Secundus versus ita corrupte legitur totus:

ΘΕ ΗΡΗΤΟΙΣ ΠΤΕΡΤΕ ΙΝ ΗΓΑΙΜΕΝΟΣ.

Primo reposui *ἐξ ἡρώτων*, quod explicui; nec offendant secunda syllaba correpta. Sic passim. Inde ferè in *Antholog.* L. 6, 3, 1. p. 412. reuaxerim:

Τρηχύν τε τριόδοντα, Ποσειδάωνον ἔγχασι,
 Καὶ τὴς ἐξ ἀκίστων διχθαδίου ἑρτιμῶς.

Ceu ab huius profodiae ignaris ibi substituta foret vulgata lectio *ἑρτας*, et *remiges* dedicare ita iam perhibeatur piscator, non *remos*. Sed retinet constantia lectionis, scholiastae auctoritas, et quod non ineleganter *remi* dicantur *remiges*; nec metus sit, ne viui videntesque remiges templi parietibus adfigi intelligantur. Pro vltimis reposui *πτέρυξιν ἐξηγαλμένος*. Desiderabatur sic syllaba. Poruit facile ex ob praecedens ξι, delituisse. Locutio proba. *Homer. Odys.* ξ. 273.

Νηυσὶν ἀγαλλόμενοι πολλὴν περὶ ὡς θάλασσαν.

Iliad. B. 462. de quibus ἀγαλλόμενοι πτερόγισσι. *Lucian. de Merced. Cond.* p. 711.

Quia tamen auctoritas compositi *ἐξαγάλλεσθαι* deest, tentaram quoque:

Ἐξ ἡρώτων πτέρυξιν ἦν ἡγαλμένος.

Vt illud ἦν [mutato H in I, vt saepe] delituerit in vltima vocis *πτέρυξιν*. Mallem praeterea, vt *ipse naues* respicerentur:

Ἐξ ἡρώτων πτέρυξιν ἐξηγαλμένων.

Ἐπερωμένος τῇ ποδωκίᾳ repono apud *Heliod.* L. 8, 414. ex *Codd. Taur.* Vatic. et duobus aliis, vbi nunc existat: *ἐπερρωμένος τῇ ποδωκίᾳ συνειδότες*.

P. 18. V. 4. Τοὺς ἀπὸ γῆς ἀρπάσαντες;] ei ἀπὸ γῆς opponuntur τοῖς μένουσιν ἐν τῇ κέλῃτι, τοῖς ἀπὸ θαλάσσης. *Noster* L. 8, 6. αἱ φωναὶ τῶν ἀπὸ τῆς θαλάσσης τῶς ἀπὸ γῆς ἀπαρχωμένων, iidem, qui ἐν γῇ, vel ἐκ γῆς. Namque ita ap. *Thucyd.* 6, 32. ὁ ἄλλος ὁμιλος δ' ἐκ γῆς opponitur τῷ ναυτικῷ ὁμίλῳ. Sed ἀπὸ hic vltimissimum. *Herodot.* 8, 94. ei ἀπὸ κέλῃτος, qui ἐν τῇ καὶ συμμυγῇ. *Lucian. Dial. Mort.* 10, 375. ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ὁ κραυγὴ τις ἀκούεται, ὡς περ τιῶν ἀπὸ γῆς βοῶντων: vbi coniunge τιῶν ἀπὸ γῆς. *Diodor.* 13, 16. τῆς κραυγῆς τῶν ναυμαχούντων καὶ τῶν ἀπὸ γῆς συμφιλοτιμούντων. Ita vox ἀπόγειος notat eum, qui in *continenti* est, in *terra*; ex oppositione πλόντος κατὰ τὴν κλυδωνοῦ, ap. *Lucian. Lexiph.* T. 2. p. 338. Hinc in glossis ἀπόγειος, *terrestris*, ἀπόγειος ἀνεμος, *ventus terrestris*; longe melius, quam qui interpretati sunt: a *terra remotus*. Locutio non semper vitis doctis patuit. Vnde hic *Saluinus* tentabat: τὴν ἀπὸ γῆς ἀρπάσαντες, id est τὴν ὁδὸν, *viam a terra rapientes: celeriter ingredientes*. Atqui, vt nihil vetat, quo minus et ὁδὸν ἀρπάξαι dicamus, vt *rapere viam*, locutione egregie adstrueta a N. Heinio ad *Ouid.* 19.

Epist. 74. sic nihil tale opus habemus Ἀρκάζειν τὸς ἀπὸ γῆς est optima locutio, in terra versantes celeriter rasi imponere et periculo eripere, ταχέως ἀναλαβεῖν. Ita Plutarchus de Alexandro p. 85. ἀρπασθεὶς, celeriter hostibus ereptus. Lucas in Actis 23, 10. ἐκίλευσε τὸ τραύμα καταβὰν ἀρκάσει αὐτὸν ἐκ μέσων αὐτῶν. Sic fere Ioanni. in Euang. 6, 15. ἀρκάζειν αὐτὸν, ἵνα ποιήσωσιν αὐτὸν βασιλέα. Et pro celeriter arripere passim. Demosth. Olynth. 3, 37. F. τὰ ἔπλα ἀρκάζειν ἐπὶ Κορινθίους. Aelian. V. H. 2, 44. τὰ δὲ ὅπλα ἀρκάσας ἔθηκε, ὃ ποδῶν ἔχει. ἐπὶ τοῖς παλαιῖς ἄτταιν. Lucian. de Sacrif. 1, 528. Ver. Hist. 2. p. 140 τὰ ἔπλα ἱκατος καὶ εἰ τι ἄλλο οἷός τε ἦν ἀρπασάμενοι. Itaque apud Lucian. Catastro p. 641. Codicum plurium lectionem praerulerim: Μηδάρως, ἀλλὰ προσελθόντες, ἀναλάβωμεν αὐτὸν καὶ σθ. ὃ ἔργῳ, συναρπάσων, cutha gloia συναρπάσων nunc obtinet. Apud eundem Lucianum de Gymnasi. 910. legitur: εἰ δέοι φίλον τραθέντα ῥάδιος ἀρπάσων ὑπεξεντρεῖν, ἢ καὶ πολέμιον συναρπάσωντα ἦκειν μετῴρων κομίζοντα. In priori isto membro respicitur casus saepe obuius in ciue seruato: at secundus casus obscurior. Quomodo nimirum quis dicatur συναρπάσας ἦκειν μετῴρων πολέμιον κομίζον: quod ἦκει, in quocumque locum venis, ad quem? Forte legendum εἰκειν, recedere, post arreptum et abreptum hostem, eum in amica castra inuitum deferre. Quale factum celebrat Plutarch. in Canullo p. 289. καὶ ὑπάγων αὐτὸν [τὸν πολέμιον], ὡς πορρωτέρω τῶν πυλῶν ἐγαγόνεισαν, αἶρε τι μετῴρων εὐρώτερος ὢν . . . καὶ χειρσάμενος καὶ κρατήσας, παρέθηκε τοῖς τρατηγοῖς.

P. 18. V. 6. Πληγὴ ἰγύνετο, vel potius ex superiori προσενήχθη.

P. 18. V. 7. Θανασιμὸς] Iterum vititur L. 1, 14. Heliod. 10, 506. τὴ δὲ περιεσφύτος Αἰθιοπικοῦ τρατῦ θανασιμῷ τε ἄμκ καὶ σβασιμῷ. Ita Cod. Taur. vitiose Commel. περιτῶς, contra reliquas editiones. Haec forma aliquando Grammaticis displicuit. λαιδορισμὸς improbatur Thomae Magistro. Sed vid. Küster ad Aristoph. Ran. 770. vbi tamen Kergler. ad Alciph. 1, 22. p. 88. merito mauult λαιδορισμὸς, qui et adprobat πατισμὸς ex Aeschyli Agamemnon. 770. quem verum dudum Canterus, Stanleyus, Abreschius recte legerunt. σιλασιμὸς nostrae formae ex σιλάζων, vel σιλάω, ap. Maneth. 4, 35.

Ζεὺς δ' ἐπὶ γυναιμένισιν ὅταν κυδύσκοπον ᾖην

Εἰσιλευσθ' φαίδοντι πυρὸς θερμοῖο σιλασιμῷ.

Vbi recte Gronov. φαίδοντι simpliciter splendido accipit. Et eodem Libro v. 201.

Ζῆμα δ' ὅταν φαίδοντα βάλη λαμπραγγέτις ἄκτις.

et v. 415.

Ἄκτις ἐν φαίδωνι βάλη λαμπραγγέτις κόσμῳ.

Quamuis ex eodem libro quis suspicari possit legendum φαίνοντι: v. enim 171. legimus, [nisi potius ibi φαίδοντι malis]:

ἠνίκα καὶ Ζεὺς

Εἰς ἄκτινα βάλη Ἄριος φαίνοντι σιλασιμῷ.

σιλῶν ex Nicandri Theriacis v. 46. asseritur. Σιλασιμὸς et σιλάσιμα ap. Maneth. 4, 189 non animaduersa.

P. 18. V. 8. Πέθειν δ' ὀφθός;] Quasi dubitabunda secum inquit et sciscitatur. Alioqui posses credere, membrum hoc pendere a φέρος, ἡπισία, πέθειν δ' ὀφθός [εἶν]. Principio autem hic ὀφθός vetium remotior, et proinde obscurior, ποδῶν δύκω erat similis.

P. 18. V. 8. Ἄρα τῆς δαίμων κατὰ νόμον κοινὸν τῶν ὑποδυσχεύοντων ἐπ' ἡμᾶς παραγίνεταί] Alio sensu L. 2, 4. πρὶν ἐφοσιώσασθαι τὸς τῆς ἑσθλῆς δαίμονας. Ibi enim manes ipsius defuncti. Sed opinio obtinebat, vnicuique suum esse daemone, vitae necisque socium et adteclam. Apulei. de Deo Socratis p. 690. vbi et post mortem hominem in eius custodia esse et potestate adfirmat. Alii conrendunt, morituros a genio relinqui; vt ap. Ammian. L. 21, 14. de Constantio: Putabatur genius quidam scelus saluus adposuit eum reliquisse, modo citius digressurum. Vbi vide Historicum personam Metaphysici gnauiter ferentem. Locus Menandri ab ipso laudatus inrer Incerta v. 557. Luciano Necrom. T. 1. p. 472. celebrantur αἱ συνῆσαι καὶ μηδέποτε ἀφιστάμεναι τῶν συμμάτων συνή.

P. 18. V. 10. Ἀλλὰ φωνὴ καλούντων με τῶν ὑποχθονίων πρὸς ἐαυτὴς] *Hellod. 2, 70. Ἐκ μυχῶν* [Cod. *μυχῶ*] τῇ σκληραῖ φωνῇ τις ἤχος ἐξηκούετο, ἐιδά-
γενες, καλῶσης. ὁ δὲ οὐδὲν ταραχθεὶς, ὑπέκχευε τὰ, καὶ ἤεν, φιλατῇ ψυχῇ, ἔλα-
γαν. οὐδὲλος εἰ περὶ γὰρ ἐστὶ φερομένη. *Virgil. 4. Aen. 460.*

Hinc exaudiri voces et verba vocantis

Visa viri.

Ouid. 7. Heroid. 100.

Hinc ego me sensu noto quater ore citari.

Ipsæ sono tenui dixit: Elissa, veni.

P. 18. V. 10. τῶν ὑποχθονίων] Explicuimus, quasi intelligerentur *um-
brae, manes defunctorum* At duobus locis, quibus vitur voce *ὑποχθονίων*,
adduntur 9sol. L. 3, 7, 91. 15. et 9, 95. 4. vbi igitur *Plato, Proserpina* et
reliqui intelliguntur Inferi, et re vera *manes* saepius *καταχθονίους* δαίμονες
perhibentur, qui *Manethoni* δαίμονες βροτοὶ dicuntur L. 6, 569.

Οἱ μὲν γὰρ τ' ἐλοοὶ κῆρας καὶ δειματ' ἄγνουν,

Εἰδῶλον τι βροτοῖς ἰδῶλμπα δαίμοσιν ἴσα,

Καὶ ζαθέαις ὁμφαῖσι κλιζομένης ἀνέφηναν,

Quamvis *καταχθονίους* et de *Plutone* et aliis. At *ὑποχθονίους* de *umbris* iam non
succurrit. Sed *umbrae* et *manes* apud inferos. Quare nihil verat, quo
minus hos et illos intelligamus, qui L. 5, 10. auctori vocantur οἱ κάτω
δαίμονες.

P. 18. V. 11. *Τυμβυρόχους*] Etiam *Xenoph. Ephesius* in *Fabulae* sce-
nam *sepulcrorum violatores* induxit; et quarto saeculo haec impietas in primis
grassata fuerisque legibus coërcita fuit. Inspiciantur modo *Gregorii Na-
zianzeni* Epigrammata.

P. 18. V. 11. τῦτα] εἰς τὴν τυμβυρόχους, vel πάσχων τυμβυρόχους.

P. 18. V. 12. Πάθος ἄχρητος νεκρῶ] Haec periodus per se stat, nec re-
ferenda ad superiorem sententiam.

P. 18. V. 13. Κατὰ μικρὸν] *Paullatim, eva* ἀθρόως. *Demosth. Παρατρ.*
328. C. *καταμικρὸν ὑπορέειν* ἀθρόως τῇ πόλει γίνεται βλάβη. Dicitur et *κατὰ
μικρά*. Vid. *Perizon. ad Aelian. V. H. 2, 22*, licet *Nostri* forma frequentior.
Plato Phaedro 263. A. *κατὰ μικρὸν*. *Xen. de R. P. Athen. 700. B. 4. Memor.*
361. C. *Aeschin. Παρατρ. 251. C. Κατὰ βραχὺ* proprie de *tempore*. *Thucyd.*
L. 4, 96. 111. et 7, 79. *vt κατὰ μικρὸν de rerum portionibus*. Sic *Plato 8. de
R. P. 553. C. κατὰ μικρὸν φιλοσοφῶν*. *Demetrio Phalereo* 223. utrumque con-
iungere placuit: *κατὰ μικρὸν καὶ κατὰ βραχὺ προΐων*. Licet adeo obuia haec
formula, tamen non raro interpretes sefellit. Sic ap. *Demosth. 2. Olynth.*
24. C. vbi *paullulum* pro *paullatim*. Ap. *Maneth. 4, 501.*

Νευροῖσιν, ποδαγροῖς, ἀχθόμενας ἀνδρας αὐτῇ

ἔσσεισθαι, κατὰ μικρὰ νεκρέμενα δάκτυλ' ἔχοντας.

Vbi *ferme emortuos digitos*, imo *senfim*. *Podagricis paullatim* emoriuntur
digiti, in calcis speciem corrupti et dilabentes.

Rescripsi autem αὐτῇ ibi pro αὐτῇ, quod non credo iustae formae; nisi
in *imperfecto*. Grauius autem circa hanc vocem peccatur in eiusdem L.
5, 322.

Ἀρρήτοις ἔργεσι μαίνεται, ἥτις ἔργα

ἔκ τομάτων ἀσχερῶς διαβαλλομένη κακοφύμας.

Vbi illud ἥτις *audist* vertitur. At αὐτῷ numquam audio, sed *clamo*, *noceat*.
Vid. *Helych. αὐτῇ, ἰβόα*. Deinde αὐτῇν semper medium *proclit*. Quare
legendum ἥτις, *sicis*, videatur. Sed sic corruptus manet locus, nec plane
medicina dignus. Certius restitutione vocis ἥτις iuueris eius libri 5. v. 246.
[vbi αὐτῇ]:

Σκοπίας, Αἰγόνερας, καὶ Καρπίας, ἥτις ἰχθῦς, vel ἥτ' ἄρ' ἰχθῦς,

ἔκ φιλῶν πολλῶν συγκείμεναι εἶσι τὸ σῶμα.

P. 18. V. 16. Δαίμων φυλάττει τὰ ἔνδον] Ad daemonum curam specta-
bant, quae in sepulcris, vel viis, diuitiae conditae, vel casu amissae. *Plato*
11. de L. L. 914. B. Ἄν τις τῶν αὐτῇ τι καταλίπῃ περὶ ἐκῶν, ἢ ἄκων, ὁ προσηγ-
γῶν ἐκτὸς κτεῖσθαι, νομίζων φυλάττειν ἐνδὸν δαίμονα τὰ τοιαῦτα, ὑπὸ τῷ νομῇ

τῷ θεῷ καθιερωμένα. Hinc genii, sub figura draconum, crediti thesauris custodiendis incubare. Festus: *Dracones dicti à τῷ δράκωνι . . . quia ex causâ incubantes eos thesauris custodiendae causâ sinxerunt veteres*. Artemid. 2, 13. p. 101. δράκοντες σημαίνουσι πλοῦτον καὶ χρημάτων διὰ τὸ ἐπὶ θησαυροῦς ἰδρύνεσθαι. In sepulchris, vel in mortuorum honorem, vel celandi causâ, thesauri conditos fuisse innumeris constat testimoniiis. Hinc fabulae verosimilitudinem duxit Phaedrus L. 1, 27, 3.

Humana effodiens ossa, thesaurum canis

Inuenit; et violaras quia manes deos,

Iniecit illi diuitiarum cupiditas.

Spectris insideri sepulchra communis quoque opinio; unde miles iste, apud Petronium C. 111. intrans in conditorium, ubi Ephesina matrona maritum iugebat, visa pulcherrima muliere, primo, quasi quodam monstro inferisque imaginibus turbatus, subleuit.

P. 18. V. 18. Νεκρότερον τῆς τεθνήσκουσας] Nam prae timore dicimus *emori*, νεκροί. Apul. 2. Met. 37, 26. de dormiente: *nec Deus quidem Delpbicus facile discerneret, duobus nobis iacentibus, quis esset magis mortuus*. Amnian. Marcell. 1, 6, 45. *terrore instantis necis praesepultus*.

P. 18. V. 20. Λαμπάντος τῷ αἰθέρι] Omnia aëra, quia *ex aere, ferro, alio metallo*, dicuntur λαμπρά. Apoll. Rh. 3, 1355. [3, 1228].

Διέρχεται τ' ἀμφοτέρους, κορυβίσσας τε λαμπομένησιν.

Sic Cod. Florent. vulgo λαμπομένησιν, sed in primis *enfes*, quando *stridit* sunt.

P. 19. V. 1. Πρὸς τὴν γωνίαν ἐξέτεινεν αὐτὴν] Corpus, quantum potuit, in aduersum sepulchri angulum extendit. προτείνειν αὐτὴν dicitur, qui accedit προσκύβας, ap. Plat. 4. de R. P. 449. B. Mox incipit Codex.

P. 19. V. 5. Σύννε] Soph. Antig. 284.

Ἄναξ, ἐμεῖ τοι μὴ καὶ θελάτων

Τούτων τὸν, ἢ ξύννοια βεβαύει, πάλη.

Hesych. Σύννε, κατήφης ξύννοια, λύπη, ξύννοια: qui mentem intendit, quod deliberantes et saepe in aduersis consilienti.

P. 19. V. 6. Ἐμπόδιον] Sane sicce hanc vocem substantiue sumtam instruxit H. Stephanus: quum ubique obuia hoc sit habitu. Lucian. de Non Temp. Cred. 3, 141. coniungit τὴν κάλυμπα καὶ ἐμπόδιον. Demosth. in Aristocr. 749. B. Reuera natura sua esto adiectiuum, at quoduis substantiuorum, non solum κάλυμπα, reticetor.

P. 19. V. 7. Διὰ τὸ κέρδος] Xenoph. Eph. 3, 49. in eadem re: μέγα δὲ καὶ τὸ κέρδος ἡγόμενοι, ἀνίσταν τε αὐτὴν καὶ ἀγειν ἐβόλυστο. Quem omnino locum conferas.

P. 19. V. 8. αὐτῇ] Aequè bene, atque αὐτῇ.

P. 19. V. 11. Τὸν συνεργόν] Modo vocauit ἑταῖρον, mox συνεργάτην. In bonam et malam partem. Sch. Thucyd. 8, 92. συνεργός redditur. Grammaticorum distinctio inrer σύνεργος et συνεργός nondum mihi se probauit. Ap. Sch. ad Luciani Timonem 146. σύνεργος occurrit.

P. 19. V. 14. μηκέτι μηδὲ τῆς νεκρᾶς αὐτῆς τηρούσης] Nedum τῶς δαίμονος.

LIBRI PRIMI CAPVT DECIMUM.

P. 19. V. 13. Βουλὴν προσέθηκε] Legendum προσέθηκε, vel προσέθηκε. Noster 4, 4. προσέθηκε τῆς γνώμης. 3, 8. Olim in Vlpiano ad Demosth. παρὰ. 309. legebatur προσήκα τῆς λόγος pro προσήκα. Sophoc. Antig. 166.

Ὅτι σύγκλητον, τῇδε γιγνύσταν

Προὔτετο Μεσσην

Καὶ τοῦ κρητύματι πέμψας.

Ap. Plutarch. Alex. p. 64. cum Solano videtur legendum προέβαλε λόγον, vulgo προσέβαλε. Corruptio haec obuia. vid. 1, 14. Ap. Aeschin. de

Fals. Leg. 255. B. *λέγων προτείνωμι, coriam dicendi facere, bis, semel corrupte.* Xenoph. 4. Memor. 792. B. *τῆς πόλεως λόγον περὶ τῆς προτείνουσης.* Est ecclesiasticum siue comitiale verbum. vid. Scholia ad Demosth. 1. Phil. 47. A.

P. 19. V. 20. *τὸ παρὰ τῆς τύχης*] Obuia forma. Ap. Lucian. Hermotimo 1, 752. *τὸ ἀπὸ τύχης*, vt p. 744. *τὸ ἀπ' ἐκείνου.*

P. 20. V. 1. *Κατὰ συνήθειαν ἀλιευτικὴν*] Quia sub litora piscari solent, vel ex litore funes alligare. Sed saepe specie piscatorum latuere piratae: *ἀγλαῖς ἀλιεῖς* memorat Achilles Tat. 2, 103.

P. 20. V. 3. *Ὁρῶμεν μαρτυρεῖν*] *ἐξορκίσαι* cum infinitiui praesenti habes ap. Diod. 3. C. 70. p. 240.

P. 20. V. 6. *Πρὸς ἀνδρῶν οὐκ αἰσῶ καὶ πρὸς θεῶν οὐκ*] Ita Latinis *iur* et *fas* distinguuntur.

Plato in Euthyphr. p. 12. E. *τὸ ὅσιον* dicit esse *μέρος τῷ δικαίῳ*. Tamen τὸ *δικαίον* ad *homines*, τὸ *θεῖον* ad *Deos, religiones*, refertur peculiari et communissimo vtu. Ita ipse Philosophus mox subdit: *τὰ εὐσεβὴ καὶ τὰ ὅσια*. Nec id tamen perpetuum adeo, vt non etiam *ὅσιος* ad *homines* et *humana* referatur. Ita Max. Tyr. 14, 1. de Socrate: *εὐσεβεῖ εἰς τὸ θεῖον, δέμν τὰ ἀνθρώπινα*.

Praeterea *ὅσιος* opponitur saepe τῷ *ιερέι*, vt docuit multis H. Stephanus in Graeciratis I helauro suo inaeftimabili, et cum *ιερεῖς, religiosa, ὅσια, profana, communia, publici usus*. Id Leunclavius non percepit ad Xenoph. de *Reditib.* 930. C. quando *ιερέων ἢ δέμων* mutatum ibat in *ἢ δημοσίων*. Nec hic cauit Cl.

Editor Lylliae Orat. 30. p. 483. quando *δὲ καὶ τῶν δέμων καὶ τῶν ιερῶν* emendandum censuit in *τῶν δημοσίων*, in Aeschine quoque idem reuans: vbi post *ιερεῖς* et *κίρυκα* et *πείραεις*, personas *ιερέας*, subiunguntur τὰ *ὅσια*, id est reuera τὰ *δημόσια*, τὰ *κοινὰ, publici et profani usus*. Max. Tyr. 22, 1.

μετασχόν ιερῶν καὶ δέμων καὶ νόμων. Sic capiendus Plutarchus Theop p. 23. ad Lyliam laudatus: *Εὐκατερίδας μὴ γινώσκων τὰ θεῖα, καὶ παρέχων ἀρχοντας ἀποδοῦς, καὶ νόμων διδασκάλους εἶναι, καὶ δέμων καὶ ιερῶν ἐξηγητὰς*: vbi interpret quoque errauit, omittens τὸ *καὶ*. Dextre hanc vocabuli notionem aditruxit Cl. Valkenarius ad Ammon. Animaduers. 3, 6. p. 184.

P. 20. V. 8. *Νῦν ἡμᾶς καλεῖσιν φιλοσοφεῖν*] Apul. 10. Met. 236, 10. *sed ne quis indignationis meae reprehendas impetum, secum sic reputans: Ecce nunc patiemur philosophantem nobis asinum!* Achill. Tat. 6, 407. *φιλοσοφῶν ἢ σὸ πικρὸν ἔστιν*: οὐδεὶς ἐν αὐτοῖς εἶχεν ἐφ' ἑαυτῷ;

Ἄρα] Lege *ἄρα* cum apographo.

P. 20. V. 11. *Ἀδικήσει τὰ μέγιστα*] Nempe indicatura est, nos piraticam exercere. Ita intellige Apul. 3. Met. 62, 29. *exitum inter latrones offenderem, vel artis magicae suspitione, vel indicii futuri criminatione.*

P. 20. V. 12. *Ἄν ἀποδῶμεν αὐτὴν τοῖς προσήκουσι*] Significatio τῷ ἀποδοῦναι vulgarissima etiam obtinet ap. Manethon. L. 2, 155.

Πολλάκι δ' ἄλλοτεριον τέκνων πατέρας καλεῖσθαι

Διόνειον, ἢ ἐκθεμένους παῖδας σφετέρους ἀπιδόναι.

Vbi male legitur *σφετέρους*: sed versus paene iidem recurrunt v. 164. at magis corrupti:

Πολλάκι δ' ἄλλοτεριον παῖδων πατέρας καλεῖσθαι

Διόνειον, ἢ ἐκθεμένους ἢ καὶ σφετέρους ἀπιδόναι.

Quos credo instar praecedentium versiculorum legendos esse. Sunt in Manethone etiam foedius habita loca.

P. 20. V. 13. *Ἵποπτεῖσθαι*] Vel *ὑποπτεῖσθαι*, vel *ὑπεπτεῖσθαι*, vel *ὑποπτεῖσθαι*, legendum.

P. 20. V. 14. *Χαρίενται τὴν τιμωρίαν*] Ita Paullus Ep. II. ad Corinth. 13. *τὴν ἐδικίαν χάρισασθαι*.

P. 20. V. 16. *Τυμωρέχους ἄγοντας κατ' αὐτῶν τὸ φοβεῖν*] Interpret dederat: *Qui contra se sarcinam hanc in conspectum suum, quasi illius et provocaturi, aduehant.* Sed haec non in Graecis. κατ' αὐτῶν vel referendum ad *ἄρχοντας* et *δῆμον*, vt feci, vel referendum ad *τυμωρέχους*, et vertendum: *qui sarcinam hanc contra se aduehant.* Si Chariton scripseret, vt mox, κατ' αὐτῶν, hic vnicus foret sensus. Nunc ex abusu pronomini haecitatur: τὸ

φορτίον an mutandum esset in τὸ φέρειν, ipsam rem *furtivam*, dubitari posset. Suidae φωρεῖα est ἄρτεα.

P. 20. V. 18. Τημὴν εὐρήσει] Locutionem illustravit Cl. Salmasius ad Vopisci D. Aurelium T. 2. C. 45. p. 546. τὸ εὐρὲν pro τὸ εὐρεῖν τιμῆμα apud Xen. 2. Memor. 748. D. accipiunt quidam; sed quod ipse explicatio- nis huius pater, Franc. Portus, *durius* esse merito falsus fuit. Vid. similia ap. Apulei. 7. Met. 138. Pricaeus p. 358. consulendus.

P. 21. V. 2. 'Οτι δὴλυν ἔρμεν] Si εἶτα, vel ἔτα, scriptum inuenissem, non mutassem. Sed et ὅτι non sollicitandum videtur.

P. 21. V. 5. 'Επιψήφισα] Ab Attica loquendi norma recedit, secundum quam dicendum fuerat ἐπιψήφισατο. Vid. Doctiss. V. V. T. Hemsterh. ad Lucian. Tim. p. 157. et I. Aug. Ernestum ad Xenoph. 4. Memor. p. 182.

P. 21. V. 7. Πωλημένη . . . πρᾶξις] iam venditur . . . iam vendita. Huius loci interpretes elto Artemidorus L. 4. Oneirocr. 16. τὸ δὲ πεπραξῆαι τὴ πωλεῖσθαι ταύτη διαφέρει, τὸ μὴ τελείως τι γενέσθαι, καὶ τὸ τελείως γενέσθαι, καὶ τὸ μὴ πεπραξῆαι πάντα καὶ πάντως ἀποβαίνει, τὸ δὲ πωλεῖσθαι εἶναι ὅτε καὶ οὐκ ἀποβαίνει· ἐνδέχεται τὸν ἐπιπωλῆμενον μὴ πρᾶξῆναι. Vbi illud ἐπι libenter in ἔτι mutarim: *Euenit, ut, qui adhuc venditur, non venditus sit.*

P. 21. V. 9. Πρὸς ἡμέραν] Prope diem, sub diluculum. Schol. Theocr. Idyll. 5, 126. in πρὸς ἑθρον docet praepositionem adhiberi propter temporis motum, διὰ τὴν τὴ χρόνῳ κίνησιν. Noster L. 4, 2. alio sensu πρὸς ἡμέραν adhibet: id est *singulis diebus*. Et ita Schol. Bucolici, ad v. 113. eiusdem Idyllii, τὰ ποιήσασα explicat, κατὰ τὰ πρὸς ἑσπέραν, ἣ καὶ κατὰ πᾶσαν ἑσπέραν.

LIBRI PRIMI CAPVT VNDECIMVM.

P. 21. V. 10. '[I ναὺς ἐφέρετο λαμπρῆς] Id est ἀνέμῳ λαμπρῷ. Polyb. L. 1.

C. 44. λαβὼν δὲ ἕριον καὶ λαμπρὸν ἀνεμῶν. 1. 60. φορὴν ἀνέμων καταρρίποντα καὶ λαμπρὸν. Plut. Sertor. p. 311. ζεφύρῳ λαμπρῷ τὴ πηλῶντος ἀνταμένῳ. Vbi plura ex auctore suo exempla Mos. Solanus sistit, vt deterreat; emendaturientes λάβρῳ. Apud Max. igitur Tyrium seruauerit: *Diff.* 32, 8. τὴ ποταμῷ εἰσβαίνοντος καὶ ἀνταμένῳ λαμπρῷ καὶ συνεχεῖ τὴ κύματι. Vbi Cl. Markland. λάβρῳ iulpicatur; vt κύματι λάβρῳ ap. Apoll. Rh. 2, 596. recte in Cod. Florcut. nec obloquor praestantissimo Critico. Nam nec me retinet creber vltus τὴ λαμπρῆς de vento et navigatione. Licet enim hanc vocem sua sede non mouendam censeam, vbicunque de forti, sed ferente vento et secundo sermo sit; tamen vbi de tempestate et turbido mari agatur, vocabulum λάβρος accommodatius habeo. Quare et in adductis Plutarchi et Maximi locis lubenter cesserim Codicibus hoc vocabulum exhibentibus. Sch. Iliad. O. 645. λάβρον κύμα, ἀγρόν, συνεχεῖς, πολλὸ, et II. Φ. 271. λάβρος ποταμὸς, de hoc ipso Maximi fluuio Scamandro. Hae autem voces saepissime dubiam lectionem faciunt. Ap. Heliod. 5, 233. τοῦ πότου δὲ λαμπρῆς ἦν βράζοντος, iam egregie seruente comotatione. At malim sequi scripturam Cod. Palatini: λάβρως ἦν βρῶζοντος. Cui adstilpatur in vltima voce Vatic. Cod. exhibens βρῶζοντος. Facit huc *Timothei fragmentum ex Cyclope* apud Eustath. in Odyss. 1, 346. p. 1631. 62. 'Εν μὲν δῖπας κίσσινον μελαίνης ταγόνος ἡμβρόντης ἀφ' ἧς βρῶζον, εἰσσι δ' ὕδατος μέτ' ἔχειν.

P. 21. V. 11. 'Εβιάζοντο πρὸς κύμα καὶ πνεῦμα] Diodor. Sicul. 14, 68. p. 696. πρὸς τὰ κύματα βιαζόμενοι. L. 20. C. 74. eodem sensu simpliciter βιαζόμενοι. Thucyd. 7, 79. 'Εβιάζοντο πρὸς τὸν λόφον ἰθαλτεῖν. L. 7, 69. βυλάμενοι βιάσασθαι εἰς τὸ ἔξω. Schol. μετὰ βίας ἐξελθεῖν. Theocr. Idyll. 22, 8.

Ναὺν δ' αἱ δύνοντα καὶ οὐρανὸν ἐξανίστα

Ἄτρα βιαζόμενοι, χαλεποῖς ἐνέκυρσαν ἡταις.

Dionys. Perieg. 512.

Οἷον δ' ἐν ἀνεφέλοισι δὲ ἥρος αἶετα ἀτρα,

Ἐγρὰ νέφει κραιπνοῖο βυλαμένη βορέαο.

Vbi Cod. Vatic. βιαζόμενοι, sed alterum rectius. Apoll. Rhod. 1, 1299.

Λαῖμα βρασμένοι ἀνέμου τ' ἄλληκτον ἰών.

Sch. ἀπὶ τῷ μαχρῶμένῳ τῷ κατεπείγοντι ἀνέμῳ καὶ βρασμένοι.

P. 21. V. 11. Τῷ μὴ προκίεσθαι τινὰ πλοῦν] C. Plinius Secundus Paneg.

35. *Delutorum classis permissa omnibus ventis, coactaque, vela tempestatibus pandere iratosque stultus sequi, quoscunque in scopulos detulissent.* Piratarum melior hic conditio, licet omnibus ventis vela panderent.

P. 21. V. 12. Καὶ κατὰ πρῶμην εἰσέκει] Thucyd. 2, 97. ἦν αὖτε κατὰ πρῶμην ἰσῆται τὸ πνεῦμα καὶ τρεγγύλη. Atillaen. 1, 7. τοιγαροῦν αὐταξοῦς ἤρεμα καὶ ἀταράχῃ ἔσθ' κυβερνῆμεναι, καθάπερ νῆες ταχυναντήσασαι κατὰ πρῶμην ἰταμένῃ τῷ πνεύματι. Talis ventus secundus Nonno Dionys. 28, 252. adpel-latur πρῶμναιος:

Πρῶμναιος εὐδίας ἦλθεν, ὅτε πρῶμναιος ἀήτης.

Vbi Lubini balbuties reddit: *Prægnans ventus.* Sophocli Philoetæe v. 640. *aduersus ventus* proinde dicitur ὁ ἐκ πρῶρας.

Οὐκοῦν ἐπειδὴν πνεῦμα τοῦ πρῶρας ἀγῆ,

Τότε τελευτᾷ νῦν γὰρ ἀντιστατοῖ.

Vbi profecto reddunt secundus, immo et commentatores exponunt. At nesciuerunt, quid ἀγῆ significet. Bene Schol. ἐπὶ τῷ παύσθαι ὁ ἀνέμος ἐναντιό-μενος. Namque ab ἀγνυθῆαι, frangi, deducitur: *aduersus ventus fuerit fractus.* Vid. Hesych. in voce ἀγῆ. Hinc et ista nullius momenti Lectio Varia ἀγῆ, ster. Autor Epigrammatis, nuperius post Wellerum, Sponium, Fleedwoodum, Chishulium, longe accuratissime editi ab elegantissimo I. Taylora in Commentario ad L. *Decemviralem de Inope Debitorum in partes secundo*, p. 5. *præfutionis*:

Οὐρίον ἐκ πρῶμνης τις δὴ γηγῆρα καλεῖται

Ζῆνα, κατὰ πρότονον ἴσον ἐκπετάσκει.

L. 8, 6. eadem locutio: sed forte alio sensu.

P. 21. V. 13. εἰσέκει] καθεστηκός et λαῖον πνεῦμα Aristophani nominatur in *Ranis* v. 1034.

P. 21. V. 14. ἐπνοσίαις] 1, 2, 4. 26.

P. 21. V. 16. Πιστεύει] Cod. πιστεύσειν, quod nescio an sit præfeten-dum. Certe apographum secuti fuimus, hic non spernendum.

P. 21. V. 17. Μὴ φέρει τὴν θάλασσαν] Id est, κλυτῆν. vid. L. 1, 14, 19. 11.

P. 21. V. 18. Τριακοσίαις] Rotundo vititur numero. vid. I. Perizonium ad Aelian. V. H. L. 5, 10.

P. 22. V. 1. τὴν εὐγενῆ] Vide similem querelam ap. Apuleium L. 4. Met. 86. 10.

P. 22. V. 1. Ἀγοράσει] Th. Magister: ἀνέσονται κάλλιον, ἢ ἀγοράσω. Eru-ditiss. Th. Hutchinson ad Xenoph. K. A. p. 53. putat Grammaticum ideo improbare, quia ἀγοράζειν apud Atticos significat ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν. Puta-rem, modo respici futurum in his verbis: et in aliis sæpe improbat quæ-dam tempora. Ita ἀξιομαι κάλλιον, ἢ ἄξω. Sed ἀγοράζειν hac notione videtur inter εὐτελεῖ, δημοτικὰ et πτωχικὰ ἰσπνῆσαι ὀνόματα etiam Lucian. in *Quom. Hist. Scr.* p. 30. οἱ στρατιῶται ἀγοράζον τὰ ἐγχερόντα: vbi tamen Græuius τὰ ἐγχερόντα damnari modo censet, et merito; nam ἀγοράσαι cui bono scriptori non frequentatum?

P. 22. V. 2. Δεσπότης Ἀθηναίων] Scripserim potius Ἀθηναῖος.

P. 22. V. 2. μοὶ πλείονον καὶ σθαι νεκρὰν] Hic accusatiuus sæpe obtiner, licet adlit alius calus ante vel post verbum. Asseruerunt in Latinis P. Bur-mannus, optimus Veterum Scriptorum vindex, ad Phædrum 3, 7, 14. in Græcis I. Iensius ad Luciani Piscat. T. 1. p. 583. Plutarch. Agide p. 299. συνέβαινεν τοῖς πλείστοις, ὥσπερ ἐπὶ δεσπότην ἀγομένους ἐκδραμεῖν δεδιδῆναι καὶ τρέμειν τὸν Λυκούργον. Vbi frustra Bryanus ἀγομένους emendandum arbitrat. Ag-gendi iterum de hac re occasio præbebitur L. 7, 6, 123. 24.

P. 22. V. 3. Ἐκκεῖσθαι] L. 6, 2, 101. 3. vbi similia occurrunt.

P. 22. V. 5. Οἱ δὲ ἀπὸ τῆς νῆος μικρὰς καὶ πολλὰς παρέπλεον] Nescio, qui describenti in mentem venire potuerit, ut nobis hic daret πολλὰς, cum

aperte et optime codex habeat ὅλως, Omnino. Pauvas insulas plane praetervehebant et inuisitatas relinquebant.

P. 22. V. 7. [τὸ πῦρ χηλὴν] *Molem, Pilas*. Vox non ita ignobilis, ut apud Xenoph. 7. A. K. 395. A. etiam in nuperrima Anglicana Editione *Cbelen* vetiti debuerit. Satis enim declaravit H. Casaub. ad *Strabonis* L. 3. 230., ne commentatores Thucydidis et Diodori, aliosque excitem. Dion Cassius 19. p. 845. A. de *Byzantii portibus*: Οἱ τε λιμένες ἑνὸς τεύχους ἀμφοτέροισι κλειτοῖ ἀλύσειν ἦσαν καὶ αἱ χηλαὶ αὐτῶν πύργους ἐφ' ἑκάτερα πολλὰ προέχοντας ἔφερον, ubi *promontoria* vetitur. Sed melius ap. Zonaram L. 13. p. 6. *Brachia*. Mich. Apostolius: χηλὰ, *promontorium, eminentia, ceruix, ungula*. Vnde *hi aggeres* et *χηλαὶ* vocantur, quia *χέονται* e continenti, cœu *ungulae* ex animalium artibus, praecipue *brachia* siue *forcepes* ex cancris. Tales *aggeres, moles* quodam curuamine productae in mari, siue naturae siue artis opera, in plerisque portibus inaris mediterranei videntur, quemadmodum Messanae, ut fabulantur ob immensitatem Orionis opus, Liburni, Genuae.

P. 22. V. 9. φαίδρυνεσθαι] Hesiod. Ἔργων v. 753.

Μηδὲ γυναικῶν λυτῶν χρεὼς φαίδρυνεσθαι.

Mosch. 2, 31.

Ἡ ὅτε φαίδρυνοντο χρεὼς προχοῶν Ἀναΐων.

In Epigrammate edito a L. Holstenio ad Stephanum in Ἐρμύων:

Οἷσι [λυτῶν] γὰρ ὕδρ' ἐπὶ πύργῳ ἀπ' ἀφαιδρύναντο,
Λυτῶν καὶ χηλῶν ἴσσειται ἀμφοτέρων.

Quibus enim neque vicini signatores se lauabant,

Balnea etiam ambarum continentium [*Asiae et Europae*] erunt.

Sed quae nescio quis in *Miscell. Lipsiensibus* Vol. 4. p. 127. vertit: *Quibus enim ne circumiectae quidem silvae bilares se praebuerunt, Hisce lauacra erunt utriusque continentis*. Condonemus illam notionem *bilares se praebere* τῷ ἀποφαίδρυνεσθαι adhibitam. Sed mirabebis, vnde *δεντόμοι silvae* audiant; cum apud ipsum Homerum legamus *Iliad.* A. 86.

Ἥμος δὲ δεντόμος μὲν ἀπὸ ἀπλῆσαστο δόρον.

et Sch. explicet *ὀλοτόμος, fulotomus, mercenarius, qui in silvis ligna excidit et fecat*. Longa est iniuria, longae ambages. Nimirum *nomen δεντόμος* [sunt ipsius verba] *propter longam syllabam δενός in versu nostro vix locum inuenit*.

At *δενός* omnibus brevis est, qui non ἀπὸ δενός γὰρ ἀπὸ πέτρης. Sic in Nicandri versiculo ex *Georgicis* ap. Athenaeum L. 2. C. 19. p. 60.

Ῥοῖς τε πρίν τε δενός τ' ὥπο πημάτων κίτται.

Sane ex Hesiodo, *Oper. et dieb.* 436. producent *Prosodiae*.

Δενός ἔλμα, πρίν γούνη, βός δ' ἐναιτήρη.

Sed hic versus vix sanus videtur, quamvis et sic in codicibus duobus meis, vel aliter dimetiendus. Nam male prima in *πρίν* cortipitur, ut ex Nicanro patet, et *πρίνης* ap. ipsum Hesiodum v. 428. Aristophanem aliosque. In *ἔλμα* autem secunda producit alia etiam ipsi Hesiodo.

Quin et ap. Q. Calabrum L. 13. 56. legitur:

Δεντόμος, οἱ δ' ἄρα πάντες ἐρπόμενοι περὶ θυμῷ.

Sed id per συνάρτησιν προ δεντόμος, cum Homerus et alii per apocopen vocem composuerint. Inde haec quantitatis varietas. Sed producta syllaba haec bis ter inueniatur: bis centies correpta occurrit.

Sed vnde tamen *δεντόμοι silvae*? pergit: *Et si maxime syllolen hic valere evellamus, dubitandum tamen superest, δεντόμοι legere malis, an δέντομοι*. Posterior ego malim, ut intelligantur *quercus in partes sectae, quibus bossiae et picula quaevis concremantur*. Verum ubi *δεντόμοι* vocabulum hac notione legatur, forte ignoraverit hic commentator solus. Mox tamen aliquid reconditus promit: *Fortasse satius fueris τετόμοι reponere, ut discissa ligna felicia intelligantur, quorum usus fuit in sacris. vid. Macrobi. Saturn. 3. C. 20.* Sed nihil quoque de his *τετόμοις* ex Macrobio vel alio discere potui, nec tu noris, Lector. Vides tamen, vnde haec *silvae*, siue *quercus in partes sectae, siue felicia ligna sint*, enatae fuerint. Verum ad L. 4. 7. occasio erit

alia quaedam excutiendi eorum, si non tæduerit, quæ in hoc epigrammate, *Opæ diuina et artis criticæ subsidio fretus, debitæ integritati restituit*, ut præfatur in limine incomparabilis huius diatribæ.

P. 22. V. 10. Ἀναπαύσασθαι κατὰ μικρὸν] Versum *etiamſi paululum modo*. Sed κατὰ μικρὸν recte hic *paullatini*, ut supra, nec opus reſingere κῆν, vel κη.

P. 22. V. 11. Ὅποι χρεὶ τὸν τόλον δρῆσαι] Dictum, ut *δρῆσαι τὴν ναῦν*. L. 2, 1. *Lucian. Ver. filij. 2, 109* et passim. Ipta locutio ap. *Arrian. de Exp. Alex. 2, p. 109. ὡς μὴ ἐξ τῶν λιμένων τινὰ ἐγκαθορμίζουσι τῶν πολεμίων τὸν τόλον*; idem ac si in ætino dixisset: *ὡς μὴ οἱ πολλοὶ ἐγκαθορμίζουσι τὸν τόλον*. Ita *προορμίσαι τὸ ναυτικόν*, ap. *Plut. Pompeio p. 507. vbi non opus προορμίσαι*; quod verbum recte Cl. I. Taylorus restituit Lyſiae p. 241. *προορμίσαντες δύο πλοῖα Μουνυχιάσει*, vbi vulgari vitio *προορμήσαντες*. Eurip. *Iphig. in Taur. 18. ἀφορμίσαι ναῦν χροῖος*. Anton. Liber. 37. *ἀπὸν ναῦς καθορμίζουσι Ἑλληνικῇ*. Ita malim: vulgo *καθορμίσουσι*. Στόλος autem hic, ut alias, *de una naue*. *Heliod. 5, p. 251. πειρατικὸς ὁ στόλος*.

Verum si ita interpretemur, ὅποι pro ὅπου positum fuerit; quo de vsu mox dicemus.

Hanc difficultatem effugerimus, si legamus *δρῆσαι*, non ab *δρῆν*, ut L. 1, 13. τὸ πλοῖον δρῆν: nam tum eadem remaneret difficultas in voce ὅποι: sed ab *δρῆν*. Hæc vocabula aurem idemdem turbanur: *ἐξωρμίσαν pro ἐξωρμίσαν* in Cod. Reg. *Dionis in Bibl. Coislin. p. 431. Ap. Heliod. 9, 429. in Cod. προορμίσαντες pro προορμίσαντες*: ut ap. *Demosth. in Aristocr. p. 752. B. male Εἰς Πιερῶν δρῆσαντων pro δρῆσαντων*.

Quando autem sic verbas, pollis accipere: ὅποι δὲ ἡμᾶς *δρῆσαι τὸν τόλον*, quo conueniat, ut nos *cursum, nauigationem, dirigamus*. Ita *ἐξωρμῆν ναῦν, et statione educere*, ap. *Thucyd. 8, 18. et δρῆν τὴν στρατείαν*, ap. *Xenoph. K. π. 8, 233. A.*

Vel potius: ὅποι χρεὶ τὸν τόλον *δρῆσαι*, quo conueniat, ut *nauigatio nostra, vel expeditio, vel nauis, contentiat*. *δρῆν* et *δρῆσθαι* sic frequentissimum. *Strabo 2, 158. A. δρῆσαι πρὸς τὸν αὐτὸν περίπλυν. 2, 158. A. Ita ἐξωρμῆσαι. Xenoph. K. A. 3, 294. E. μέλλουσα δρῆν τὴν αὐτὴν ἰδόν. Itē nostra hæc formula videtur Herodot. V. 34. οἱ γὰρ ὡν Νάξιοι ὑδὲν πάντως προσέδκοντο ἐπὶ σφῆς τὸν τόλον δρῆσθαι*.

Verum enim vero ὅποι *δρῆσαι* recte se habet. Sic *Eurip. Troad. 1155. ὡς . . . οἰκαδ' ὁρμίσαι πλάτην*: vbi cum Suida et Hesychio πλάτην accipe πλοῖον. *Demosth. κατὰ Φιλ. A. 53. A. ποῖ προορμίσματα*: quod idem, ac si scripsisset ὅποι τὸν τόλον *προορμίσουσι*. ὅπου et ὅποι hic recte se habere potest: sed minus bene diceretur. ὅποι ἢ ναὺς *δρῆν*, vel *δρῆσθαι* ἐπὶ, uti ap. *Eurip. Iphig. in Taur. 1327. non quadraret οἱ*.

ἢ ναὺς Ὅρεται κρῶσις ἢν δρῆσθαι.

Temerarium autem mihi videtur, vltimū particularem harum, ὅποι, ὅπου, ποῖ, ποῦ, οἱ, ἢ ex arbitrio vbique coarctare, cum nobis non plane pateat, quid vltus, quid licentia sibi in his permiserint. Modeste Hier. *Commelinus ad Heliod. 6, 276. vbi ὅποι [vulgo ὅπου] Taur. Pal. Vat. Xyl. habent, ait: mirum, quam in his inconſtantes MSS. libri. Vid. et Cl. Valkenar. ad Ammon. p. 113. et 121. Ap. Soph. Oed. Col. 23.*

Ἐχεις διδάξαι δὲ μ' ὅποι καθέσται.

Vbi tamen Cod. Vat. ὅπου. *Philoff. 496.*

— — — — — ὅποι

Ἦντα μέλλω τὸς ξυνόντας ἀλγυνῶν.

Eurip. Iphig. in Taur. 113. ὅποι κενόν, in quo loco vacuitas. 118.

Ὅποι χροῖος κρῶσαντε λήσσαν δῆμας.

Contra ap. *Lucian. in Asino 81. δάκτυλοι ἤχοντο, οὐκ οἷδ' ὅπου. 611. ὅπου ἀπέγει. Noster 3, 3, 48. 2. πῶ πλεῖτε. Ad quem locum. 2, 4, 28. 20. ὅπου ἀπέγει. Ita Latini vbi pro quo. Vid. I. Pricacum ad Appul. 9, 205, 570. *Aristoph. Ranis 190. ποῦ εἴχουσι δεκτικῇ. Kuster. MS. Vatic. V. rectius ποῖ, quo cursum dirigis*. Per me licet, quia ex Cod. sed non obsecutus fuerim ita *Richardo Dawesio* soloeccismos metuenti ad *Aristophanis Aves*, quia v. 9. legitur:*

'Αλλ' οὐδ' αὖ ποτ' γῆς ἔσμεν οἷδ' ἴγωγ' ἔτι.

Vbi vult omnino ποτ' γῆς. et v. 45.

ὅπου καθύπευθε διαγενοίμεθ' ἄν.

Vbi nunc, vt credo, recte ὅποι. vid. ad L. 3, 8.

P. 22. V. 14. Πλεῖστος γὰρ πλεῖστων] Cod. recte δὲ, vt viderat Reiskius. Demoflb. περὶ συμμαχ. 136. E. 'Εν Ἀθήναις χρήματα ἔνστιν, ἔλγην δὲ πρὸς ἀπάσας ἀλλας εἰπεῖν πόλεις.

P. 22. V. 15. 'Εν Ἀθήναις τὰς πόλεις ἐστὶν ἰδεῖν] Alciph. 2, 3. p. 234. "Ὅλην ἐν Ἀθήναις τὴν Ἑλλάδα, ὅλην τὴν Ἰωνίαν, τὰς Κυκλάδας πάσας. Vbi ap. Bergl. plura videantur. Laudatum epigramma ex Antbol. 3, 25, 32. p. 273. Cod. quoque Θεκυλίδει τῷ Ἰσοκρίῳ adscribit, legitque:

Πατέρης δ' Ἑλλάδος Ἑλλὰς, Ἀθήνας, πλεῖστα δὲ Μύσας

Τέρψας, ἐκ πολλῶν καὶ τὸν ἱκανὸν ἔχει.

Vulgo μύσας, quod non rececerim tamen. Lucian. Scythia T. 1. p. 865. 'in vno Solone τὴν πόλιν Ἀθηναίων, μᾶλλον δὲ τὴν Ἑλλάδα ὅλην καὶ τὰ Ἑλλήνων καλῶς inesse dicit.

P. 22. V. 16. Ἡ περιεργία] Haec Charitonis de Atheniensibus elogis non multum honestiora noto D. Paulli de ipsis testimonio in Actis C. 17, 21. vid. 4, 5, 72. 10.

P. 22. V. 17. Μόνοι γὰρ ὑμεῖς] Primae voculae sunt ambae increpantis. Ap. Lucam in Euang. 24, 18. Σὺ μόνος παρεκίς ἐν Ἱερουσαλὴμ, καὶ οὐκ ἔγνως;

P. 22. V. 18. Φιλέδικος] Vid. Thucyd. 1, 17. et ibi Scholiastes, Cl. Hemiterh. ad Aristoph. Plut. 171. Vesp. 649. Xenoph. de R. P. Athen. p. 699. 4. Videtur autem iniquior in Atheniensibus Charito: magis tamen ex argumenti necessitate, quia loquuntur hic Syracusani Atheniensibus infestiores, quam forsan ex animi sententia.

P. 22. V. 18. 'Εν τῷ λιμένι μυρίαι συνοφάνται] Res verissima et decantatissima. Mox male iterum Apogr. κακούθας.

P. 23. V. 2. Ἀρχόντες] Iudices. vid. Platon. 7. de L. L. 767. A. nostrum 3, 4, 49. 16. 1, 5, 8. 19. 4, 14, 70. 14.

P. 23. V. 3. Ἰμῶν] Cod. et Apogr. recte ἡμῶν.

P. 23. V. 4. Βασιλεὺς] Isthis temporibus vnus fere nobilis βασιλεὺς βασιλεῖον. Igitur βασιλεὺς fere Περσικός.

P. 23. V. 4. 'Εκ τῆς μεγάλης Ἀσίας ἔκωνθεν] Ex oppositione τῆς Ἀσίας τῆς κάτω, τῆς δυτικῆς. Compellatio Asiae Magnae circa seculum quintum coepta quodammodo ostendit auctoris aetatem. Quamuis illud ἔκωνθεν regularis potius ad ἐπερφέων. Quae enim ex eleuatis partibus fluunt, abundanter defluunt; et sic ista compellatio μεγάλη Ἀσία non opponeretur τῇ μικρῇ dictae, sed quia regiones Asiae Orientalis re vera sunt magnae et immensae: et diuitiae inde omne genus deuehebantur. ἐπερφέω dici, quae magna copia et quasi fronte proueniunt, tralatitium.

P. 23. V. 6. Τινὰς αὐτόθεν γνωρίμους] Quosdam ex ipsa Ionia. Theoct. Idyll. 25, 171.

Οὐκ οἶδ' ἑταίρους, ἢ Ἀργεὺς ἐξ ἰσοῖο

αὐτόθεν, ἢ Τίρουθ' ἀνέμῳ πόλιν, ἢ Μυκήναν.

Apul. 7. Mct. 138. in re simili: Nam et ipse quosdam lenones pridem cognitos habeo.

P. 23. V. 7. Ὀκλύδων] Quae nempe in Atticam frumentum aduehebant: sed obiter portionem aliquam vendere non detestabant. Erant ἑλάδες partim εἰσπαγγοί. Vid. Thucyd. 6, 30. illae autem erant in ancotis ad istam Χελὴν, Athenas petiturae.

P. 23. V. 7. Ἐπιστιγμέν] Ab ἐπιστιγίζω. Repone ap. Hermian in Irrigatione Gentil. C. 18. sine dubitatione ἐπιστιγόμενος pro ἐπιστιγισμένος.

P. 23. V. 8. Εὐδὲ Μιλήτου] Cl. Valken. ad Ammon. 2, 11. 90. hoc de vocis vsu plene.

P. 23. V. 8. Τριταῖον] Commodum temporis spatium, quo Athenis Milietum naui, vento vīa secundo, perueniat. Thucyd. 3, 121. Gerastio, Euboeae

portu ἐν δακάδῃ soluens, πλὴν χρησάμενος, τριταῖος ἐκ τῶν Ἀθηναίων εἰς Μιτυλήνην, Lesbii urbem, peruehitur. Apud *Lycurg.* §. 17. in *Leocr.* quatuor diebus Athenis Rhodum adpellitur. Credo, Noltrum in his verisatum fuisse regionibus; et si quid minus geographicum occurrat, id tuto esse attribuendum librariorum imperitiae, vti L. 8, 5.

P. 23. V. 9. ἐνδοῦκοντα τὰς ἡμέρας] Nostro mote computandi horae spatium.

P. 23. V. 9. εὐφροσύνη] Polyb. 2, 57. p. 77. Πολυσημάτιον, κλίμενον μὲν, εὐφροσύνη δὲ ἔχον καὶ προβαλλὰς περιελείψας ἐκ τῆς γῆς εὐφροσύνη: vbi in versione indicium vocabuli εὐφροσύνης nullum. Quod incommodum inest versionibus, quae a verbis recedunt liberius. εὐφροσύνη enim quae non arte, sed natura, φύσει, facta in commoditatem.

P. 23. V. 10. Κῶπας ἐκφέρειν] *Eximere et solvere e scalmis*, de aqua tollere et ad latera navis reponere. ἀναφέρειν dicuntur κῶπας, ad κλίσιμα, quando nauigaturi sunt. *Longus* 3, 87.

P. 23. V. 12. Φιλοκέρειας] Vid. 4, 5.

LIBRI PRIMI CAPVT DVODECIMVM.

P. 23. V. 14. Ἐξ ἄν] Centies de quibusuis magnis urbibus, vt *Syracusi*, *Roma*. *Lucian. de Merc. Cond.* 1. §. 24. p. 630. Καὶ ἐν τοσούτῳ πλῆθει ἡτικῶν μόνος ξενίζων τῷ τριβῶνι, καὶ πονήσας τὴν ῥωμαίων φωνὴν βαρβαρίζων. Sic enim duo fere non contemnendi codices. Nec offendere non potest vulgata lectio πλῆθει ῥωμαίων, mox sequente ῥωμαίων, quod et ipsum sapit Glossam.

P. 23. V. 15. ἐβύλατο] Hoc longe efficacius et aptius hic, quam ἐβύλατο.

P. 23. V. 16. Περιβόητον] Vt *famosus*, plerumque in malam partem. Ita περιβόησις, *diffamations*, ap. *Artemid.* 2. C. 42. p. 134. sed eodem capite male περιβόησις. Vocabulo περιβόησις caret *Scotti Lexicon*. Mediae notio- nis ap. *Menandrum* in *Plocio* v. 3. cui fragmento restituendo vix credo *Veteres Gellii Editiones* multum collaturas. Interim primos malim ver- sus legi:

Ἐπ' ἀμφοτέρω τῶν ἢ ἡλικίᾳ κατὰ
Μέλλει καθυπόθεσιν κατεργασαί μετὰ
καὶ περιβόητον ἔργον.

Vid. *Vann. Criticam* p. 232. Vox περιβόησις apud *Diodorum* et eius aetatis scriptores passim in laude, sed vid. *Animadu. in Ammon.* L. 1. C. 15.

P. 23. V. 16. διὰ χειρὸς ἑσπινδε τὴν πρᾶσιν] *Pecunia parata*, nullo *contra-actu emtionis venditionisque intercedente*. Ita νόμοις διὰ χειρὸς χρημάτων ἰδίᾳ, quibus νόμοι ex testamento, per scripturam, nihil adquirere licebat. Vid. *Aristoph. Sch. Aulibus* v. 1655. ideo statim; nos dicimus *vis de bande*.

Alioqui διὰ χειρὸς diuersam et multiplicem habet significationem, vt διὰ χειρὸς ἔχειν χάριτι. Vid. *Bergl. ad Alciph.* 1, 2. p. 6. *Interpr. ad Lucian. Nigr.* T. 1. p. 40. *Sophocl. Ant.* 1270. *Aristoph. Vesp.* 595. *Lucian. de Merc. Cond.* 1, 710. Ita apud *Aeschyl. Sept. Contra Theb.* 519. et 439. διὰ χειρὸν. Quamuis διὰ χειρὸν ap. *Sophocl. Antig.* 928. significet *χειρὶ, vi, manu, violenter*. Rur- sus alia significatio διὰ χειρὸς ἔχειν πόλιν, in potestate. *Plutarch. Demetr.* p. 11. τὰς ἡμέρας. *id. Numa* p. 138. *I. Pollux* L. 2, 153. et 4, 28. sed alienio- ra haec.

P. 23. V. 17. ἀνυπόθετον] Vid. L. 3, 3, 46. 15.

P. 23. V. 20. οὐ φέρειν ὑπόθεσιν τὴν παροχὴν] Sane alterutrum suffeci- set verbum. Non abit *Demostheneum*: παθεῖν ἐπὶ τὴν ὑπομείναντας, in *secun- da Philipp.* p. 65. C.

P. 24. V. 1. καθυπόθετον μὲν οὐκ ἴδμεν] Pone Comma ante primam vo- cem, et intellige quasi *κατανοητικῶς dictum*: ne quid mutandum censeas.

P. 24. V. 4. Ὅπως] Per interrogationem lege, et mox in *φοβῶμαι* nota personae mutationem, de qua egimus G. 7, 10. 23.

P. 24. V. 6. οὐδέπω] Non habet hic locum, licet Codex sic videatur exhibere. Apographum οὐδέπω, quod vix probandum credo; οὐδέπω malim, vt 7, 1. οὐδέπω γὰρ καὶ αὐτὰ τραπέζουσι. Demosth. de Coron. 477. B. Adu. Boeot. 1004. 8. Canterus in *Synagm.* p. 33. in Aristide reponit οὐδέπω pro οὐδέπω, vel οὐδέπω: nescio, an bene. Sane οὐδέπω separatim interiectis-que vocabulis ap. Demosthen. de Coron. 475. et alias; sed aliud hoc, licet Cod. etiam in superiore Demosthenis loco οὐδέπω sistant. οὐδέπω aliud ap. Plat. Sympos. 211. A. οὐδέπω nescio an quid significet praeter *non* duntaxat, licet ap. Lucian. Philop. T. 3, 585. aliter vertatur. οὐδέ τι πω ap. Poëtam Iliad. B. 352. οὐδαμῶς. Schol. vt ap. Hesych. οὐδέποτε, οὐδαμῶς, sed et ibi et aliis in locis malim *non* duntaxat verti.

P. 24. V. 11. Κεκλιμένος Θύρας] κλίνειν τὴν Θύραν, *claudere*. Vid. doctiss. J. Alberti ad Hesych. in ἀνακλινάς et ἀνακλίνω. παρακλίνειν τὴν πόλιν, *aliquantulum aperire*, ap. Herodot. 3, 156. Sch. Aristoph. Pace 981. Aliud est illud Sophocleum in *Oed. Tyr.* 1285.

— — — — ἐκ δὲ πινυμένων,

Ἐκλινε κοίλῃ κλειόμεν, κλείπτει τέρψ.

Hesych. κεκλιμένοι, περιεκκλισμένοι, περιεχόμενοι. Videtur Glossa spectans ad Iliad. O. 740. κεκλιμένοι, παρακκλιμένοι τῇ θαλάσῃ. Vid. Iliad. X, 3. sed tamen illud κεκλιμένοι, licet exponatur περιεκκλισμένοι, nihil commune habet cum nostro κεκλιμένος Θύρας. Sequens apud eundem κεκλιμένοι, προσανακλίνοντες, eodem spectat, ne ad κλινέσθαι, *claudi*, quis referat, quia ἐπικλινέσθαι et fores dicuntur. κλίνειν enim saepe pro κλίνειν scribitur; vt ap. Manethon. 6, 62.

Καὶ κέντρον Τετῆνος ἀποκλεινός τελευθόντος.

Pro ἀποκλεινός, ubi vitiose praeterea κέντροιο Τετῆνος est. Vtrum autem ἀπὸ τῷ κλίνειν, ἀπὸ τῷ κλίνειν, nuncupentur Θύραι κλεισίδες, vel κλεισιδάδες, alii inquirent; quamvis mihi prima deriuatio et orthographia probaretur. Ita enim ap. Herodot. L. 9, 9. ap. Philon. Iud. T. 1, 520. de Congr. Quæst. Erud. Gr. αὐλοιοι πρόκεινται κλεισίδων, et de L. L. special. T. 2, p. 327. Edit. Turneb. p. 550. Ita ap. Polluc. L. 4, §. 125. etiam in Codice meo: licet cum vulgatis L. 9, §. 50. κλεισίδες, vt et Hesychius, habeat; quamvis Cl. interpres cum aliis ad Max. Tyr. 36, §. 2. in alia ire videatur. Quo in loco κλεισίδας non sollicitarim. Mich. Apostolius κλεισίδας, *tentorium, regia domus*; ipse caueat de hac notione. Non in his solum hae voces sibi inimicae, sed et in nonnullis temporibus controuersae creberrime. Ap. Heliod. 2, 115. Καὶ κατ' ἡνύκτα συγκατεκλινέτη τῷ γήματι, in Cod. Taur. συγκατεκλεισέτη. Quod defendi posset ex Theocriti Idyll. 18, 5.

Ἀνίκη Τυνόδαρος κατεκλίσσεται τὴν ἑκαππατὴν

Μνηστήρας ἑλάνην δ' αἰωτέρας Ἀτρεΐδος υἱός.

Et Idyll. 15, 77.

— Ἰνδοὶ πᾶσαι, δ' τὰν ναυὶν οἶπ' ἀποκλίσσας.

in quorum primo loco Cod. non vnus κατεκλινάτο, multi κατεκλίσσας; vitiose et ex glossa: et in Heliodoro seruanda vulgaris lectio. Aeschin. παρακρ. 267. Α. παρακατεκλίνωιν γυναικὰ τοῖς. Eurip. Alceste. 1090.

Οὐκ ἔστιν, ἥτις τῷδε συγκατεκλινέται.

Et huc referri potest Herodoti L. 6, 129. κατὰκλινει τὴν γάμιν. Contrariae fauet scripturae Theodorus Prodromus L. 3, p. 105.

Ὁ τῆς Ῥοδάνθης καὶ Διοκλῆος γάμος,

Ἐλίσεν, εἰς Ἀβυδὸν ἑλκισέτη μέσην,

Θεῶν προνοίᾳ τῶν ἐκεί κελαισιμένων.

P. 24. V. 12. ἐπιχειρῶν] Erat somnium prohibitorium. Attenuat. 2, 8. τὸ δὲ μὴ δύνασθαι ποιεῖν, τὰς ἐξόδους τῆς οἰκίας . . . μὴ εὐρίσκωιν, ἐμπόδια τοῖς πρᾶττιν τι βυλομένοις. Achill. Tat. 5, 21. Ἐγὼ δὲ τὴν μὲν ἀναβολὴν ἤχθόμενος . . . ὡς δὲ πλῆθειν ὀγνόμενος προσευξάμενος, ἰδόντων ὅρῃν κλεισθῆναι τὰς Θύρας . . . καταλέγω δὲ τὸ τοῦ Λαυρέτη τὸ εὐόκητον, καὶ εὐκτεῖ ἐπιχειρῶν βιάζεσθαι. Sic Prohibitoria signa erant. Anian. 23, 279.

P. 24. V. 12. Οἷα δὲ ἡλγῆν ἐπ' ἵππος ἑργατηρίῳ καθῆτο] Se contulit ad ali-

quam officinam, ut confabulando curas falleret. Moris licet notissimi aliquot exempla sistere libet. *Artemid.* 2, 64. Ποτὶ οὖν ἐν δυσθυμίᾳ ἢ καὶ φροσίνῃ . . . καὶ εἰσελθὼν ἐν ἐργατηρίῳ τινί. *Ista ergateria explebant vicem nostrorum Thermaeolarum. Plutarch.* Nicias 221. ὅτε καὶ νέους ἐν παλαιτέραις, καὶ γέροντας ἐν ἐργατηρίοις καὶ ἡμικύκλοις συγκαθίζομένους ὑπογράφειν τὸ σχῆμα τῆς Σικελίας. *Lyllias* p. 413. ἕκαστος γὰρ ὑμῶν εἴδεται προσφοιτᾶν, ὁ μὲν πρὸς μυροπώλιον, ὁ δὲ πρὸς κυρεῖον, ὁ δὲ πρὸς σκυτοτομῆον, ὁ δὲ ὅπῃ ἂν τόχῃ. καὶ πλείοι μὲν ὡς ἰγγυτάτῃ τῆς ἀγορῆς κατασκευασμένους, ἐλάττωσι δὲ ὡς ἡ πλείον ἀπέχοντας αὐτῆς. Vbi credo omnino nihil mutandum. Nulli ad omnino remotos ibant. *Aspnenacus* 13, 581. D. ἐν σκυτοτομίᾳ τινὶ μετὰ τινῶν καθήμενος. *Xenoph.* *Memor.* 4, 791. E. Εὐθύδημον καθίζοντα εἰς ἡμισπειρίον τι τῶν ἐγγυδῶς τῆς ἀγορῆς *Theophr.* *Char.* 8. ταῖς γὰρ ἡ τοῦ, ποῖν δὲ ἐργατηρίῳ, ποῖν δὲ μίρῃ τῆς ἀγορῆς ἢ δημορείοις. Vide magnum interpretem ad eiusdem *Charact.* 15. *I. Perizon.* ad *Aelian.* V. H. 3, 7. *Mos.* *Solanum* ad *Luciani.* *Quom.* *Hist. Scr.* T. 2. p. 32, Apogr. male ταρχώδη.

P. 24. V. 15. ἡλικίᾳ καθιτῶς] Media aetate inter iuventutem et senectutem. *Ammon.* in *Γέρων*, vocat ἀνδρα μέσον. *Erasmus Philo* eundem definit *τριαντητάτην*, quem subsequitur *προβιβηκώς*, vel *προσῆλκυός*. Vid. doctiss. *Viros I. Markland.* ad *Lysiae Orat.* 23. p. 412. et *P. Wesseling.* ad *Diodor.* 19, 341.

Herodot. 7. C. 205. ἐπιλεξάμενος ἄνδρας τε τὰς κατετιτῆτας καὶ τοῖσι ἐτόγγχανεν παῖδας ἵόντες. *Cebes* p. 37. *Edit.* *Gronov.* celebrat γυναῖκα καθιτηκυῖαν τὸ πρόσωπον, μέση καὶ καριμένη ἥδη τῇ ἡλικίᾳ. *Plato* 7. de L. L. 801. D. ἡλικία ἐτηκυῖα καὶ ἴμφορος. In his omnibus *flans aetas* ea dicitur, quae neque crevit, neque decrevit, media; licet re vera talis aetas non detur, quia nihil suo statu manet, sed vel augetur, vel imminuitur. Sed, ut *sulstitium perfectum* in natura non datur, tamen dies aliquot sol stare videtur, prae non perceptibili dierum incremento, vel decremento, sic *aetas flans* illa dicitur, quae non prodit vilius momenti augmenta vel imminutiones facultatum animi corporisque. Ita τὸ πρόσωπον καθιτηκυῖα. *Καριμένη* autem ἡλικία in *Cebetis* loco, aetas ea est, quam talem futuram considerare possumus, qualem cognitam habemus, tam quod ad animi facultates, quam quod ad vires corporis; certam bene interpretati sunt, quantum permittit *Lingua Latina*.

P. 24. V. 15. Μελανεμοῦν] Huius verbi aliquot exempla protulit *D. Scottus*, Iureconsultus Φιλαλληνάτας.

P. 24. V. 16. περιεργον] 1, 3, 5. 9. 8, 6, 139. 11. *Achill.* *Tat.* 7, 415.

P. 24. V. 18. ξένος εἶναι μοι δοκῶς] Est illud *Luciae* in *Euang.* 24, 18. εὐδὸς μόνος παροικῶς ἐν Ἱερουσαλὴμ. *Hesych.* ξένος, παροικῆναι. *Apul.* 2, 35. *satis peregrinus es, medioque ignoras Thessaliae te consistere;* ut recte *I. Priscaeus*: vulgo meritoque, quod tamen et *Cod. meus* agnoscit.

P. 24. V. 19. πλῆτῃ καὶ γένει καὶ παιδείᾳ τῶν ἄλλων ἱόντων ὑπερέχοντα] *L.* 1, 7, 142. 4. καὶ πλῆτῃ καὶ γένει καὶ δόξῃ πάντων ἱόντων ὑπερέχοντος. *Achill.* *Tat.* 5, 387. γένει πρῶτος πάντων τῶν ἱόντων, πλῆτος μείζων τῷ γένει, ὑπὲρ τὸν ἐλῦτον ἢ χρηστότης. *Demosthen.* *παρὰ* 340. 11. καὶ πλῆτῃ καὶ γένει καὶ δόξῃ πρῶτος. *Diodor.* L. 13. C. 37. dixit de Alcibiade: ἦν γὰρ καὶ λόγῳ δυνατάτατος, καὶ τέλει πολλὴ πρῶτος τῶν πολιτῶν, ἐν δ' εὐγενείᾳ καὶ πλῆτῃ πρῶτος Ἀθηναίων. Vbi non male forte illud ἐν δὲ per se accipias, idemque significare arputes, quod ἐν δὲ, πρὸς δὲ: et ἐν δὲ non ita infrequens profa vorsaue ocuratione visis. *Herodot.* 2, 79. Ἐν δὲ δὴ καὶ τὴν Ἀίαν ἐκὼθεν ἔλαβον τὸνομα. *Hesiod.* *ἔργους* 280.

Ὅς δὲ καὶ μαρτυρεῖσιν ἑκὼν ἐπὶ τοῖον ἰμώσας

Ψεύδεται, ἐν δὲ δίκην βλάβας, ἡκέτον ἡδῶδη.

Vbi frustra *Guicetus* ἡδῶ, certe et contra duos meos libros. Vid. *Hesiodi fragmenta* v. 11. *Sophocl.* *Trach.* 210.

Ἀνολόλυξον δόμοις

Ἐφατίοις ἡλαλαγαῖς

Ὅ μελλένυμφος, ἐν δὲ

Κενὸς ἡρεῖων ἴτω πλαγγῶ.

Nicander Alex. 428.

Ἐν δὲ τῇ νύκτι, ῥάφανόν δ' ἄλις, ἐν δὲ τῇ λεπτῇ

Ἀμμύγῃ προσημύων γαυυλλίδας.

Et sic legendum ap. Oppian. 4. Halieut. 495. ex Cod. vetusto:

— καὶ ἄλλοι πάντ' ἀφύσσει

Ἐν δ' ἀκάτους ἔπλησαν: vulgo ἡδ'.

Anthol. 3, 10, 5. 224.

Ἡῶν δ' ὀλολυγμὸν ἀνέκραγον, ἐν δ' ὕμνους

Στραθίς γαστρὸν φέγγμα μετρηόσατο.

Vbi scriba Cod. Palat. Criticorum hodiernorum ad exemplum plurimorum id non intelligens, dedit suum phantasma ἐκ δ' ὕμνους.

P. 24. V. 21. γυνή] ἡ γυνή recte Cod.

P. 24. V. 22. φιλογύναιος] *Thes. Mag.* φιλογύνος Ἀττικοί, ἢ φιλογύναιος: *Moeris Atticista* eadem. Ex ipsorum placitis Noster loquitur L. 2, 1, 21. 8. Alia forma Aristae. 1, 12. φιλογύναιος ἑρμηνεύει. Alciphr. 1, 34, 142. Μισογύναιος: in Helychio legitur: Μισογύνος, μισογύναιος.

P. 25. V. 1. Τίνα χώραν ἔχεις] *Μυρμ.* Ita locus ap. Latinos. Vid. *J. Casaub. ad Suet. Aug.* 54. *Polyb.* 1, 43. μεγίστας χώρας ἔχειν ἐν τοῖς μισοφύροις. *Max. Tyr.* 11. §. 3. p. 11. αἰτεῖν χώραν ἐπάλτῃ. Ap. *Heliod.* 8. p. 377. legitur: Πάντως δὲ παράδοξον, ἢ αὐτὸς ἰσθὶ δίσμος ἀχθῆναι προτεταγμένος, τῆς δεξιᾶς ἀφαιρεσόμενος: vbi vertitur officio tuo privandus; legerunt igitur χώρας. Alio longe aliud hic dicitur. Nempe vertendum: *pellis, cuius tibi detrabetur, vivus excoctaberis.* Notae crudelitatis inter Persas supplicium. Quo de satis *Barn. Brissonus de R. P.* 1. §. 133. et 2. §. 217. *Cresias* p. 636. 642. 58. Edit. *Gron. Diod.* 15, 10. cum nota Cl. *Wesselingii.* *Ammian. Marcell.* 23, 6, 290. *G. Cuperus* ad *Laëtant. de Mortib. Persecut.* C. 5. p. 138.

Praeterea ex Cod. Taur. in *Heliodoro* lege ἀφαιρεσόμενος, quemadmodum I. *Gronovius* optime restituit ex Cod. *Mediceo* in *Herodoti* L. 5, 35. ἀφαιρεσόμενος pro ἀφαιρέσεται. Plura huius farinae sistentur vitia ad L. 6, 8, 111. 14. In *Heliod.* L. 7. p. 334. etiam controuersia mouetur voci χώρα. Vbi enim nunc editur: ἐν πατρὶς ὡὶν χώρα γεγονώς: nihilo deterius in Cod. Taur. exstat ἐν μοίρῃ. *Dionys. Halicarn.* 9. *Ant.* C. 39. p. 571. ἐν ἀνδραπόδων μοίρῃ τὸν ἐλευθέρου καὶ πολέτην ἴδαντο. *Theocr. Idyll.* 14, 3.

Δύτανοι Μεγχεῖς, ἀτιμωτάτῃ ἐν μοίρῃ.

P. 25. V. 2. Διοικητὴς οἰμὴ τῶν ὄλων] L. 4, 5, 71. 19. ὃν καὶ διοικητὴν εἶχειν ἐν *Κυρίῃ* τῆς ὄλης οἰκίας. *Herodoto* L. 1, 108. *Harpagus* celebratur *Astygis* πάντων ἐπιτροπὸς τῶν οἰκῶν. De *Habrocoma* vero ap. *Xenoph.* *Ephes.* 2, 32. ex persona *Absyrti*: ἀλλὰ νῦν μὲν ἐκ ἐλευθέρου ἀντὶ δόλου ποιῶμεν· δίδωμι δὲ σοὶ τῆς οἰκίας ἀρχὴν τῆς ἡμέρας καὶ γυναῖκα ἀξίωμα τῶν πολιτῶν τοὺς θυγατέρας: cui tribuitur mox ἐπιμέλεια τῶν Ἀψύρτην χειμάτων. *Achilli Tatio* 5, 319. 321. *Οἰκονόμος* vocatur οἰκίτης, et ei διοικήσεις tribuitur. Vid. *Lucae Euang.* C. 16. *Apul.* 8, 168. *seruus, cui censum familiae tutelam dominus permiserat.*

Quae ex infinitis sisto, ut pateat, voces διοικητὴς, ἐπιτροπὸς, ἐπιμελητὴς, οἰκονόμος, in familiis priuatis confundi saepe, et omnes hos esse seruilis conditionis homines. Quod de *Dispensatoribus*, οἰκονόμοις, recte adseuerauit *Raphaël Fabrettus* ad *Inscript.* Cl. 4. p. 294.

Quam cius sententiam conuellere conatur non vno loco Cl. *Muratorius* in *Thesauto* suo, haud firmis semper exemplorum testimoniis. Quamuis, quia etiam libertinae conditionis homines hanc curam, et post manumissionem, continuauerint aliquando, nihil vetare videatur.

Certe multi διοικηταὶ talis conditionis fuerunt. Sic ἐπιτροπὸς *Καίσαρος*, qui διοικητὴς *Καίσαρος* *Straboni* L. 17. p. 1197. C. audiunt, partim fuerunt libertini, partim equites Romani. Quem locum animaluerit H. *Valesius* in *Emendationibus*, L. 2. C. 20. quas praeter alia egregia eruditionis monumenta debet literatus orbis Cl. *Petro Murmanno* Iuniori, qui *Valesianis* ibi plurima optima frugis subnexuit. Quaedam de διοικηταῖς habet Cl. *Tib. Hemsterhusius* ad *Aristophanis Plutum* v. 908. vbi distinguit merito inter διοικητὴν et ἐπιμελητὴν, quando propriis est vocabulis locus. Ita διοικητὴς

et οικονόμος etiam inter priuatos differunt. Latius patet ampliorique prior ista administratione procuratio. Ita διοικητής Λευκάς dicitur καλεῖσθαι οικονόμῳ Φωκῇ ap. Nostrum L. 2, 1.

Verum liber de his conscribendus esset, si quis singulas has personas in singulis officiis distinguere vellet et enarrare. Quaedam dicenda erunt L. 2, 1, 23, 23.

P. 25. V. 3. Τέτρω δὲ αὐτῷ καὶ τὴν θυγατέρα] Viri puellis praepositi, loco paedagogorum, passim occurrunt. Eurip. Electra 489. Senex:

Ποῦ, ποῦ νεῖνός ποτ' ἐμὴ, δασποινά τέ,

Ἀγχιμμένος παῖς, ἢ ποτ' ἐξέθρεψ' ἐγώ;

Non raro in Inscriptionibus talium exstat memoria. Ap. Gruterum p. 653. 2.

PVDENS. M. LEPIDI. L. GRAMMATICVS
procurator. eram. lepidiae. mores. quae. regerebam
dum. vixi. manifest. caesaris. illa. nurus
atque. philologus. discipulus

In Columbario Liuiano ap. Fr. Bianchinium, quem frequenter et lubenter olim Romae coluimus, p. 65. et doctiss. Ant. Fr. Gorium, p. 99. (vbi plura huc facientia)

HYMNVS A . .
PAEDAGOGVS AN . . .
IULIAE GERMANICI
FILIAE

Cl. vero Muratorius, ex eodem Blanchinio repetens, ita mutilam et interpolatam edidit:

hymnus
paedagogus
iuliae germanici
filiae ann

Nec dubitauit subnotare: *Nihil fortasse in Elogio isto desideratur, nisi quod annis Hymnus vixerit.* Immo procul dubio desideratur alterum integrum Elogium alius Liberti Libertaeque, ut in quamplurimis hoc genus titulis. Nulla quoque auctoritate vides literas in primi et secundi versus calce omis-
sas, et maiore temeritate vltimo versui literas *ann* adiectas, et tales passim grassationes in toto immenso isto corpore animaduertere licet; quin in singulis tales suspicitare cogaris, nisi falli velis. Atque utinam saepe non omnis occasio certiora et sinceriora indagandi praecisa foret. Nam qua via hoc faciemus in monumentis, quae primus et solus vir πολυγραφώτατος edidit! in quorum his, maiorem adcuracionem fidemque fuisse adhibitam profecto temere poneremus. Addo hunc titulum fuisse postea editum splendidissime ab artificiosissimo Gezzio, atque ibi haberi tantum:

HYMN
PAEDAG
IULIAE GER
FIL

nempe intra triennium, quo hac editiones distant, lapis hic noua damna sentire potuit.

P. 25. V. 3. Μητρός ἄλλας] Saep̄ de mortuis. Ex vulgi opinione. 2, 4, 28. 7. 3, 49. 9. et ita Callirrhoe huius libri C. 9, 12. 24. se ἄλλαν, quasi nihil a mortua distantem, vocauit. Sed mortem, saltem sapienti, iniferam esse negabant multi philosophorum.

P. 25. V. 4. πρὸ ὥρας ὀρφανῶν] Illud πρὸ ὥρας ad filiam, non ad matrem, referas: quamuis ille vitus τῷ ἄλλος alteram interpretationem non repudiaret; et πρὸ ὥρας proprie de iis, qui in iuuentute moriuntur. Ammon. p. 120. πρὸ μολαῶς . . . ὁ βιασὶς ἀποθανόν, πρὸ ὥρας, ὁ ἐν νεότητι. Ap. Saidam: πρὸ ὥρας, πρὸ τῆς ὥρας. Hesych. πρὸ ὥρας, πρὸ νεότητος. Ita accipe apud Nostrum. Ap. Vipsianum ad Demosth. περὶ παρατρ. 319. E. πρὸ ὥρας exponitur: ὁ πρὸς ἀμαρτίαν τελευτῶν. Legendum πρὸ: nescio, an W. illius vitium sustulerit

Theod. Prod. 6, 237. coniungit ἄσρος et πρὸ τῆς εἰσαγεμένης. μῆτερ πρόωρος in Epigrammate *Crinagorae* L. 3. Anthol. 12, 51. 233. quod adpronam emendatus:

Ἐμὲν δὲ τὴν Εὐάνδρου ἱερόσμον, ἀλὲν ἄθρημα
Οἰκογενὲς, κέρην αἰμόλον ἐναῖτιν,
Ἡρπασας, ὃ ἄλυσ' Ἰδὺν, τί πρόωρον ἐξέτισε
Μοῖραν τῷ πάντως εἰς ποτ' ἰσομένην.

Tertio versu ex Cod. Palatino ἄσρος reposui pro ἄλυσος. ἄλυσος, vt περὶ λυσος. Sed non in quarto ex eodem ἐναῖτιν pro ἐναῖτον, licet aliquis posset suspicari ab αἰνός, *υπὸς, solus, μένος*. Crinagorae κατὰ γλῶσσαν [Ἰώνων] potuisse placere ἐναῖτιν κέρην, *unius anni puellam*. Vid. *Hesych.* in εἰνίζειν, μονάζειν, κατὰ γλῶσσαν, et *Criticam Vannium* C. 7. p. 137. nec prohiberet, quod epigramma Capiti de γυναίξιν inferitur: nam in Codice antiquo minime hoc loco positum; et ita ad βερέην posset spectare. Omnia iste Monachus conturbavit. Sed αἰμόλον vehementer obstat.

P. 25. V. 4. Θήρων; τίς καλῇ; Λεωνῆς. εὐκλέως, φησὶν, ὃ Λεωνῆ] Illud Θήρων a scriba additum videtur, ad distinguendas loquentium vices. Sed quod auctores alii, nec Charito, solent facere in similibus dialogis. Vel forte excidit aliquid: τίς καλῇ; [sint Leonae verba] Θήρων. [respondet Thero.] Τίς καλῇ, [καὶ σβί] sint verba Theronis] Λεωνῆς. [respondet Leonas.] vt deinde Thero, sermonem refumens, subiungat: εὐκλέως Λεωνῆ, et inuicem scilicet ambo fuerint nomen.

P. 25. V. 4. Λεωνῆς] Nomen hoc aliis etiam non infrequens. Leonas meminit τῷ Σόφῳ *Artemid.* 4, 84. quem non omisit diligentia *I. Alb. Fabricii* ad *Marinum de Vita Procli* C. 8. p. 16. vbi memoratur Λεωνῆς σοφιστὴς Ἰσαυρὸς τὸ γένος. Quibus addatur Leonas, Quaestor Sacri Palatii, ad quem exstat *Epistola Libanii* 1229. ad quam confutatur amicissimus olim nobis *I. Christophorus Wolfius*, cui literae omne genus plurimum debent. Vid. etiam *H. Valesius* ad L. 20. *Ammian.* C. 9. p. 196. Videtur nomen contractum instar vocabulorum Θυμαῖς, Λυαῖς, pro Λεωνῆας, vel Λεόντιος. Nisi scurrile nomen putemus, huic seruo διακνητῇ inditum, vti in sequentibus occurrit εἰκονέμος nomine Φυαῖς. Observavit dudum *H. Valesius* ad laudati Historici L. 19. C. 12. p. 178. *huiusmodi scurrilia cognomenta* [addamus servilia nomina] *fere per se effertur, vt Pittacas, Mattiocoapas, Chytras, Phacas, Saccas, Trachelas, Phagas.* Inde posterioribus temporibus hae terminationes frequentatissimae, vt *Suidas, Malalas.* Vid. magni *R. Bentlei* Epistolam ad I. Millium, vbi etiam Leonas aliquot recensitos inuenturus es p. 83. Si autem etiam huic homini non sine consilio hoc nomen inditum velimus ex more Charitonis, dictus sic hic dioecetes Leonas esto, quia inter caeteros εἰκνέας Λέων ὡς ἄγρια εἶδεν: et sic Iesus Sirachides C. 4, 30. de duro domino: Μὴ ἴσθι ὡς Λέων ἐν τῷ οἴκῳ σου, καὶ φαντασιοκεπῶν ἐν τοῖς οἰκταῖς σου. Profecto hoc nomen Persus aduertit, qui Leoneum nomine e classariis ideo occiderunt, vt narrat Herod. 7, 180. quia τῇ δὲ σφαγιασθέντι τὴν τῶν ἑν Λέων τάχα δ' ἂν τι καὶ τὸ ἐνόματος ἐπαύροτο.

P. 25. V. 5. Συνέβαλον] Recte; nihil opus συνέβαλες.

P. 25. V. 6. Συβαρίτις] Rursus aptum locum, deliciis et diuitiis affluentem, eligit, vnde hanc Ἀββαῖον potentis foeminae excitaret. Sed sibi in temporibus non cauit: nam iam aliquot annis ante haec Hermocratis tempora Sybaris non tantum ab opulentiae fastigio deciderat, sed iam penitus deleta fuerat. At quis talia in fabularum hoc genus scriptoribus reprehendat!

P. 25. V. 7. διὰ ζηλευτικὴν ἐπώλησεν] Vid. Xenoph. Ephes. 2. p. 34. vbi superiore pagina Eruditi expurent, quid significet Codicis lectio: παρῶν, ἔφη, δυτοχεράτη γυναῖκιν ἐγὼ τὴν ζήλην περιέδομαι, δι' ἣν τὰ μὲν [sic Cod.] πρῶτα ἐν Φοινίκῃ ἐφ' ἑλθὼν ἐρωμένη. Nam pro τὴν δειλὴν ibi legitur τὴν ζήλην: sed ζήλη est nihili vox. Ἀπ' δυτοχεράτη . . . τὴν ζήλην, περιέδομαι. Ap. Maneth. 5, 67. lege ζήλην, δυτοχημῆν. Forte typis modo tribuendum.

P. 25. V. 8. Σοι οὖν] Tota periodus sic legatur: Σοι ὅν γενέσθαι τὸ κέρδος, εἴτε σεαυτῇ θέλεις τροφὴν κατασχέειν τῷ παιδίῳ· πεπαίδευται γὰρ ἰκανῶς· εἴτε καὶ [hoc addit Cod.] ἄξιον ὑπολαμβάνοις χαρίσασθαι τῷ δεσπότῃ.

Libet male habitum de τροφῇ locum Manethonis iuare; in L. 4, 371. legitur de Martis stella:

πρὸς ἱκνέσθαι ἢ ἀτιθῆναι
Θηλυτόκων βρεφῶν τε καὶ ἀρρεγόων βίον ἔλαει.

Οὐ μὲν ἐς θάνατόν γε πορεύεται ἱκνέσθαι ἦδε.

Ἀρρενέμναις δὲ γυναιξὶ, τροφῇς ὑποβάλλει· ὀφθαλμοῖς.

Vbi hae foeminae ἀρρενέμναι accipiuntur, quasi ἀρρενέμναι scriptum esset: *negantibus*. Immo τροφῇ hae per adpositionem vocantur γυναικες ἀρρενέμναι, nempe μισθὸν, μισθαρνύσαι, quae mercede aliarum liberos educant: cum matres nutrire vel nolint, vel nequeant.

Inde et illud ἀτιθῆναι rursus male intellectum *immissis* redditur, quasi a τῷ θεῷ, *mansuetus*; cum a τῷ θηῶν, *nutrire*, descendat, et ἀτιθῆναι dicantur hic pueri, quos ipsa mater non laetatur. Mox fere idem dicit:

Ζήσεται ἁλλοτρίων γονέων, οὐχ ὡς περ ἱβλαπεν.

Χρηματὶ καὶ τροφῇ καὶ παιδοστροφῇ ἐθνεύειν.

Vbi nihili vocabulum *χρηματὶ* obtinet; nisi *χρηματὶ* a *χρῆμα* dicantur, ut *τροφῇ* a *τρέμα*: non puto. Pro versione autem: *Idque ex amore per pecunias orso ac adoptionibus extraneorum: reponere Oribis et pietate et nutritione extraneorum. παιδοστροφὴ* est *παιδεία*, *παιδοτροφία*, non *eleptio* *παιδων*.

P. 25. V. 8. Εἴτε θέλεις . . . εἴτε ὑπολαμβάνοις.] Non quidem admodum peccaris, si rescribas θέλεις: sed non opus. Noster L. 5, 7. πότερον ἀφίσταται, ἢ ἐμμένει. Plaro Phaedro p. 275. C. γέμει . . . ἀγνοῖ. Vid. ibi Steph. Xen. H. H. 3, 506. D. Λογιζόμενος, ὡς Λύσανδρος τετελευτηκὸς εἶναι, καὶ τὸ μετ' αὐτῷ ἐράττωμα ἡττημένων ἀποκαχυρόκοι, καὶ Κορίνθιοι μὲν παντάπασιν οὐκ ἠκολούθουν αὐτοῖς, εἰ δὲ παρόντες ἢ προθύμως τραπέουσι. Apud Sponium in Miscell. Erud. Ant. p. 343. 'In' οὖν καὶ εἰς τὸν λοιπὸν χρόνον ἀπαράβαλτον αὐτὸν παρεσκήατο, καὶ ἡ σύνοδος φαίνεται φρονιτίσσειν δικαιοκλήτων ἀνδρῶν εἰς αὐτὴν αὐτοκλή: uti ibi legendum. Ita nihil opus mutari ap. Lucian. Tom. 2. p. 568. et 917. Theognis v. 925.

Εἰ μὲν γὰρ πλουτεῖς, πολλοὶ φίλοι· εἰ δὲ πένηται.

Παῦροι· οὐκ εἶδ' ὅμως αὐτὸς ἐνὶ ἀγαθῷ.

Videatur G. I. Vossii Aristarchus L. 7. C. 68. Et saepe aliqua ratio fuit auctoribus modos variandi, sed quae potius sentitur, quam verbis explicatur.

P. 25. V. 9. Παιδοστροφῇ ἰκανῶς] Seruos et ancillas non modo artibus ingenuis tinctos, sed penitus imbuiros, saepe sibi curasse priscos Graecos et Romanos, affatim exemplorum probant.

P. 25. V. 10. Εἴτε καὶ ἄξιον ὑπολαμβάνοις χαρίσασθαι τῷ δεσπότῃ] *Sine etiam influm, dignum putes gratificari vero.* Malim εἴτε καὶ ἔξω ὑπολαμβάνοις . . . *Sine etiam dignam censeas, quae gratificetur vero.* Et τὸ χαρίσασθαι cum sensu acceperim, quo fogmina vito dicitur gratificati. v. Demosth. Sch. περὶ τῶν ἐν Χερῶν. p. 180. A. nec hoc consilium alienum a persona piratae. Vid. L. 2, 1. et frequentia huc ducunt. Nam dicit, magis e re alumnae, filiae Dionysii, esse, ut pater habeat ancillam in istos vsus, quam si nouercam ducat Veneris causa.

Si tamen τὸ χαρίσασθαι referas ad Leonam, et dono offerre vertendum censeas, idem tamen sensus enascetur. 1, 12, 18, 3.

P. 25. V. 10. Λυσιστελὶ δὲ σοὶ μᾶλλον ἐγγυμένον ἔχειν αὐτὸν, ἢ καὶ τῇ τροφῇ σου μετρίαν ἀπαγάγεται.] Ita I. Capitolinus de M. Antonino C. 29. *Sed ille concubinam sibi adsciuisset procuratoris uxoris filiam, ne tot liberis superduces nouercam.* Videatur ibi I. Casaubonus, vbi et de voce in hac re propria ἐπάγειν tractatur. αὐτὸν, id est, τὸν δεσπότην.

Et res vltatissima, ut patris concubina simul ab educatione liberorum foret matre orbatotum. Menander in Pseudhercule ap. Suidam in Ἀρεα:

Μήτηρ τῆς αὐτῆς καὶ ἀδελφαὶν δύοιν
 Ταύταις, τρέφει δὲ παλλακὴ τις τῷ πατρὶ
 Αὐτὰς, ἄβρα τῆς μητρὸς αὐτῶν γενομένη.

Dicit autem *λυσιτελεῖ σοι, tibi proficuum erit.* Fidelis enim altor vtilitatem alumnae a suo commodo non segregatam habet.

Vicitur autem hic et alias ἡ ἀργυρώνητος. L. 8, 7, 6. ἡ ἀργυρωνήτη. Illud probum magis. En autem versionem interpreteris huius loci, si forte magis alicui attulerit: *Sive illa censet vero gratificari: se vero illam habere pretio redemptam magis, quam verum, expedit, ne forte alumnae tuae nonerant superinducas.*

P. 25. V. 13. Θεός σε κατέπεψε] *De coelo misit. Arsemid.* t. 7. p. 14. ἀλλὰ θείοπιατα, ὥς ἦδη καὶ ἐν τῇ *εὐνηδαίῳ* τὰ ἀπεροδύκτα καλῶσι. Quem locum cum aliis I. Pricaeus communē contulit ad *Apul.* L. 9, t. 78. p. 482. *Ammian. Marcell.* 22, 3. 229. *effundebatur aetas omnis et sexus, tanquam demissum aliquem visura de coelo.* *Lucian.* 3. *Dial. Meretr.* T. 3. p. 285. εἰ μὴ τῶτον ἡμῖν ἡ Ἀφροδίτη ἱππεύει.

P. 25. V. 13. ἢ γὰρ ἀνιρεπέλων, ὕπαρ μοι δαιμόνιος] Vid. ad L. 2, 1. 23. 1.

P. 25. V. 14. Καὶ φίλος ἦδη γένει καὶ ξείνῳ] *Summae benevolentiae. Virgilius* 2. *Aen.* 148.

*Quisquis es, amissos hinc iam obliuiscere Graios,
 Noster eris.*

Vtrum vero ξείνος studio scripserit auctor, necne, ambigo; certe *εὐξείνος* in vulgari vsu. *Ap. Max. Tyr.* 20, 2. habes *ἄξείνος*. At *differt.* 32, 1. *ἄξείνος. Aristoph. Aulib.* 409. sine necessitate:

Ζεῦ, σοφὴς ἂν Ἕλλάδος.

ξείνοι, εἰ ἀπὸ ξένης φιλίᾳ, *Glossae Bibl. Coislinianae* p. 474. At *Hesych.* in eadem voce ξένου. *Ap.* Tragicos laepe ξείνος occurrit, etiam non cogente metro, quos tamen scimus extra choros rarius ad Dialectos delabi. *Sophocl. Oed. Col.* 31. ὦ ξείνε. 50. 583. Vbi tamen *Cod. Vat. ξένον*. An credemus, Leonam, Milesiū, Ionice loqui, quemadmodum apud *Aelianum Var. Hist.* 1, 2 t. ὦ ξείνε *Θηβαίς* dicit; Tithraustes, censente Tanaquillo Fabro? Aliquando dialecti peregrinae quaedam sparsa inveniuntur apud ipsos Atticos. ἤα pro ὦ habes *ap. Platon. Theaet.* 80. *C. Isaei* pro εἰ *ap. Max. Tyr.* 38, t. Xenophonti non raro κείνος pro ξείνος dicitur. *ἀλλὰ* ipis Platoni, Thucydidi, Isocrati, *Lucian.* 2, 925. non infrequens.

LIBRI PRIMI CAPVT DECIMVM TERTIVM.

P. 25. V. 18. [εἰς ὑπόδοχὴν τῷ Περσῶν βασιλεῖς] L. 8, 1, 128. 21. Καθ' ἑκάστην γὰρ πόλιν οἶκος ἐξαιρετός ἐπιδείκνται τῇ μεγάλῃ βασιλεῖ. Quae palatia simul Satrapis inseruiebant. Talia Pharnabazis βασιλεῖα *Xenophonti* memorata L. 4. H. H. 509. Absente nimirum ipso Persarum rege. *Heliod.* 7, 308. Καὶ ἐπὶ τὰ βασιλεία πάντες ἄρμεσαν, ταῦτα ἐχόντων εἰς οἶκον τῶν εὐτραπέων βασιλέως μὴ παρόντος. In ipsa Babylone autem singuli Satrapae habebant suos ταβμάς. L. 5, 2, 80. 13. Μειδιάτης ἐκείνην μὲν τὴν ἡμέραν ἡσύχασε παρ' ἑαυτῇ. πάντες γὰρ σατράπαι ταβμοὺς ἔχουσιν ἀποδεικνύμενοι.

P. 25. V. 19. ἐκείνου περιμένειν αὐτὸν περὶ τὴν Θερραλίαν τῷ δεσπότη *πρῶτον*] *Interpres dederat: Leonas primum exspectare se et spectare ad veri ministerium iubet.* Inde recessimus, ut vides. Cogitaueramus deinde, vtrum iungenda essent: *πρῶτος περὶ τὴν Θερραλίαν τῷ δεσπότη, primus a cura domini, vel an excidisset: περὶ τὴν Θερραλίαν γενόμενον.* Vid. 1, 14, 20. 4. scilicet illud αὐτὸν pro αὐτὸν acceptum. Nunc malim vertere: *Leonas vero iussit Thebona exspectare et morari circa, inter seruitia domini primum; deinde ipsum.* . . . ἡ Θερραλία, famulitium, ministri, serui, obuia norione. *Herodot.* 5, 21. Καὶ οὗτοι μὲν τῶν τῷ μέγῳ διαβόησαν, καὶ αὐτοὶ καὶ ἡ Θερραλίη αὐτῶν, et L. 7, 83. *πρῶτον* et *ἑσπέρα* sunt relata.

P. 26. V. 1. 'Ελευθερίαν εἰκασιν]. Dicitur δ, ἡ ελευθέριος, sed ελευθερος, ελευτέρα. Quare visitatus hic haberemus ελευθέραν, vel ελευθέριον. Quod praefendum ob differentiam, quam inter haec vocabula esse monstravit Interpr. doctissimus ad *Aristoph. Plut.* 190. verum, ne quid mutemus, similis flexio, licet rarius, in aliis vocabulis; in hoc ipso prohibent duo loca Diodori in *Excerptis* p. 571. 22. et in MS. 531. 29. ubi ελευθερία φυλακή. vid. ad eius L. 4. 46.

Saepe alia vocabula, quae plerumque vna terminatione utrumque complectuntur genus, variata inveniuntur. Ita vidimus inodo *ἀργυρομήνη*. Sic *δρασμία* ap. Anacr. Oda 9. non tantum, sed in Heliod. L. 7, 326. *δρασμίων* ἀμύλων agnoscit Cod. Taurin. et L. 7, 349. ὡς *δρασμία*, καὶ εὐόμιλος, in Taur. et Vat. Palat. Xyl. Codd.

P. 26. V. 3. 'Ἦπτετο τροφῆς] Rustici enim pudoris est, vel fastidium indicat, si quis adpositis cibis non lubenter fruarur. Heliod. 7, 345. Οἱ δὲ, ἅμα μὲν τῆς Κυβέλης προσηκούσης, ἅμα δὲ προσέρχοντες μὴ δοκεῖν ἐνυβρίζειν τὴν διέξωσιν, ἀπαγοῦντο πρὸς βραχὺ τῶν προκαίμων. Illud ἀπτεσθαι ne compares cum Heliodori ἀπογοῦσθαι: nam comedere ad satietatem notat, non attingere, delibare. Theod. Prodr. 7, 353. καὶ πάντες ἀν' ἡπτοῦ τῶν προκαίμων. Et ita in multis locutionibus ἀπτεσθαι leuiter attingendi respuit significationem.

P. 26. V. 4. 'Επιφρονηεῖτο] In eo ἀπλότης ἐνδείξαι, quod ipse magistri in conuiuium partes fulcipiat, quae potius essent Leonae.

P. 26. V. 5. Κοινωνίας πίτει] Interpres quid dederit, vides. Verterim: magis vero fiducia benignitatis. Virtus ea κοινωνία, quam possidet κοινὸς καὶ φιλόφρωντος καὶ τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν ap. Demosth. de Cor. p. 517. B. Illa κοινωνία in Sacris Literis celebratur. Liberalitas proprio magis sensu et strictiori. Epist. ad Hebraeos 13, 16. εὐποία et κοινωνία iunguntur; vti Artemid. 2, 14. p. 103. κοινωνία καὶ εὐνοία. Ea virtus etiam in amico excipiendo ad mensam se exterere solet, quando non maligne genio eius indulgemus. An maus familiaritatis fiducia! vt ap. Achill. Tat. 1, 35. τὸ σύνθημα τῆς κοινωνίας. Ita ap. Apul. 8. Met. 154. coena poculoque communi carior cariorque factus.

P. 26. V. 5. Τὰ μὲν . . . τὸ δὲ πλέον] Partim quidem . . . magis vero. Thucyd. 8, 48. Τὰ μὲν καὶ Ἀλκιβιάδου προσπίμπαντες λόγους . . . τὸ δὲ πλέον καὶ οὐδ' ἐφ' ὧν αὐτῶν. Diuerfa aliquantum haec formula ab illa communi: τὸ μὲν, τὸ δὲ, vel τὰ μὲν, τὰ δὲ. Nam pro ultimo membro succedit τὸ δὲ πλέον. Apud Heliod. 1, 37. τὸ μὲν ἐκείνη πρόφασιν· μνήμην δὲ τῶν ἰδίων ἕκτος ἐδάκρυον. Ita Cod. Taur. sed Vat. cum aliis: τὰ μὲν ἐκείνη πρόφασιν, μνήμην δὲ ἰδίων ἕκτος. Vulgo μνήμη. Saepe in similibus vacillant Libri Veteres; vbi illud τὸ μὲν ἐκείνη. Iungendum censeo: κατὰ τὸ ἐκείνη μέρος, πρόφασιν. τὸ πλέον passim pro maxime, in primis. Simpliciter πλέον Euripid. Suppl. 157. dixit:

Θη. οὐκ ἦλθες, ὡς ἔοικεν, εὐνοίᾳ θεῶν.

Αδ. τί δέ; πλέον ἦλθον Ἀμφιάρεω πρὸς βίαν.

Vid. Lucian. T. 3. p. 288. 78.

P. 26. V. 6. 'Ομιλίας . . . ἐγίνετο πολλή] Elegans Graecismus, quemque multi illustrant. Herod. 1, 214. ἡ πολλὰ τῆς τραγικῆς. Thucyd. 7, 3. ἡ πλείστη τῆς τραγικῆς. 6, 105. ἡ πολλὰ τῆς γῆς. Strabo 4. p. 273. ἡ πολλὰ τῆς εὐδαίμονος. Sic et in genere potiori. Thucyd. 1, 78. ὁ παράλογος τῷ πολέμῳ. Consulatur ibi viri doctissimi I. Wasseus et C. And. Dukerus. L. Kuster. ad Aristoph. Plut. 694. Herodot. 1. 24. dicit τὸν πολλὸν τῷ χρόνῳ ad hanc formam. At Graece peritos rogatos velim, an hunc Graecae linguae idiotismum obseruare possint, si scriptum inueniant εἰσρκά εἰ πολλὰ τῷ χρόνῳ. Credo, omnem proprietatem et naturam huius locutionis perire per genitivum. Nam [διὰ] πολλὰ τῷ χρόνῳ sunt genitui ab communi praepositione uesti. Richardus tamen Dawkins in Obserr. p. 203. in Aristoph. Pluto v. 98. vbi nunc legitur, nemine vitium suspicante:

Πολλοῦ γὰρ αὐτὸς οὐχ εἰσρκά χρόνῳ,

reponere iubet:

Πολλὰ γὰρ αὐτὸς οὐχ ἰώμεν τῷ χρόνῳ.

Vel etiam magis temerarie :

Πολλὰ γὰρ αὐτὸς οὐκ ὅπωπα τῷ χρόνῳ.

Vel, quod impensissime probat :

Πολλὰ γὰρ αὐτὸς οὐκ ὅπωπα ἐγὼ χρόνῳ.

Socum in cuthurnum murans. Et in prioribus ut agnoscamus istum Graecismum, persuadere conatur. Cuiusramen bono hoc fiat, rogas! Ut canonis a se ficto accommodet Aristophanicam versificationem, in qua negat produci inter alia breuem syllabam anre duplicem χρ.

Cui legi cum hic versus et triginta fere alii, ipso calculum ineunre, obstant : obstabunt forse totidem ab ipso non animaduerti, in hos ramen Critici cultri exercendi veniam sibi vindicat, licet nullo alio laborent morbo, nisi hoc imaginario. Sane si liceat nouam Prosoediam [sic quidam scribere adfescant], Etymologiam atque Syntaxin comminisci, in quouis auctore duo mille loca ad hos canonas refingere, quod in Aristophano promittit, facilitas, sed perniciosissima, fuerit operae.

Porro animaduertas, hic dici πολλὰ ἑμιλλας, cum alioqui fere ἢ πολλὰ τῆς ἑμιλλας ad formam vulgarem dicendum foret. Id an recte dicatur, dubito. Quate et Saluinus ἑμιλλα cniendauit, non inconsiderate, cum Tib. Hemsterhusio, qui, si quis, in numerato habet Graecas elegantias : *nondum aperiunt satis sit, an vulgata lectio Zosimi* L. 1. C. 6. Τιβέριος . . . εἰς ἐσχάτην ἀμότητος ἐκτραπείς, *aduersus Stephanum defendi possit scribentem : ἐσχάτου ἀμότητος, ἢ ἐσχάτην ἀμότητα.* Videatur vir doctissimus ad Luciani Timon. p. 117. Sane parum adeo mihi probatur ἑμιλλας . . . πολλὰ, ut illud μεταξὺ ἑμιλλας iungendum censeam, et post vocem πολλὰ aliquid excidisse mihi persuadeam, μνήμη, vel simile vocabulum.

P. 26. V. 10. Περιτῆμεν τὴν πόλιν] Vertendum erat : *visauimus, cauimus urbem. περιτῆσαι, περιτῆναι*, idem quod φυλάττειν. Videatur I. Casaub. ad Arhenaecum L. 15. §. p. 955. Aliquot loca suggeret I. G. Graeuus ad Luciani Soloecist. T. 3. p. 566. §. Paullus Ep. 2. ad Timoth. 2, 16. vbi *Vulgata*, rectius, quam Th. Beza, *deuita*. Quem locum tangit ibi Graeuus et ante ipsum Th. Gatakerus ad Antonin. L. 3, 4. 92. Socrates Hist. Eccl. 4, 137. atque ibi Valefius. Porphy. de Abst. 4, 367. *ἔπος οὐκ μὴ λάθουεν τοσούτη περιπεσίοντος, ἅπαν αὐτῶν περιτῆτο τὸ γένος, visauit, cauens*; male ibi *abdicans*. Hesych. *περιτῆσαι . . . περιτῆναι*. At vulgatae locutiones : *περιτῆσαι τὸν τόπον* ἐκ πόλιν, et *περιτῆσαι πόλιν τραπεζῶντι*, ap. Xen. K. Π. 3, 62. D. 7, 183. E. huc non faciant. Interpres dedecet : *circa urbem supini spe sublitimus*.

P. 26. V. 11. ἀπὸ ὀγδοήκοντα ταδίων τὸ πλοῖον ἔμελλε] *ἀπὸ spatium loci, vel temporis*, saepe exprimit, sicuri etiam ἐξ adhibetur : τὸ πλοῖον πόρρω τῆς πόλεως ἔμελλε ἐξ ὀγδοήκοντα ταδίων, vel ἐν ὀγδοήκοντα ταδίαις. Hoc modo acciperim hoc in loco. Ap. Maneth. 6, 326. haec praepositio vulgariori multum sensu non intellecta :

Εἰ δὲ θέλοις διακῆσαι, ἀπὸ πατέρων μὴ ἐπόεσσιν.

Μητρὴς δ' ἀπὸ γαστρὸς ὅσοι γεγάσιν ἑμαιμοί.

Ὅς μὴ γὰρ φαίνει πατέρας γόνου, ἢ δ' ἄρα μητέρας.

Vbi ἀπὸ πατέρων, *sine patribus*; immo *a latere paterno, a patre*, ut mox a matris utero.

P. 26. V. 12. Ἐν τοῖς ἡμέτεροις] Edidimus ita, licet codex ὑμετέρους. Interpretes recte personas diuisit : ἑφραζε, nempe Θέρων, φησὶ, nempe Λεωνῆς. Verba καὶ τῶτο . . . ἐπὶ Διονύσιον, sunt tribuenda Theroni.

Quod aurem ἡμέτεροις pro ὑμετέρους substituerimus, nemo aegre feret, qui cogit, nullius haec vocabula confundi, et ex sensu talia constituenda, cum inconstantiae codicum cunsidere nequeamus. Male Cod. ὑμετέρας.

P. 26. V. 15. ἑπαυλίας] *Villa rustica*. Vid. Hesych. in hac voce et in ταθμός. Tb. Gatakerus ad Anton. L. 1, 16. p. 40. Ap. Lucian. *Asina* p. 584. ita verterim. Ibi vid. Scöf. Apoll. Rhod. 1, 800.

Δήμῳ ἀπορρέμενοι λαοὶ πέρθειον ἑπαυλίας.

Sch. Ἐπαύλεις, τὰς ἐπαύλεις, τὰς μάνδρας, ἡ καταχρηστικῶς τὰς οἰκίας τῶν Θερμῶν ἀπὸ τῶν ἐλ Αἰνίων. Recta est ultima expolitio. Athenaeus L. 5, 14, 215. Α. πολλὰς δὲ καὶ συμφορὰς κατὰ τὴν δ' Ὀρόβιος εἰς ἐπαύλεις, συγκρατῆσαι αὐταῖς οἰκίας. At in Cod. Florentino Apollonii legitur ἐπαύλους; et ita legisse videtur etiam Schol. nam cur alioqui repeteretur vox ἐπαύλεις, τὰς ἐπαύλεις, nisi quia fuit ἐπαύλεις τὰς ἐπαύλεις, τὰς μάνδρας. et eodem libro v. 1226. ἡ καὶ ἐπαύλεις. Schol. ἐπαύλεις, τὰ σπῆλαια NTN. Quasi diceret: antea explicuimus ἐπαύλεις. Hefysb. Ἐπαυλοὶ . . . διατριβὰς. Et sane Thracum οἰκία fuerint Ἐπαυλοί, plerarumque gentium domus antea fuerunt. Helioid. Theogon. 129.

Γέλαιον δ' ἤρεα μακρὰ θεῶν, χαρίεντας ἐπαύλεις

Νυμφῶν, αἱ ναῖσιν ἂν ἤρεα βησέντα.

Vbi licenter admodum *Quietus Hefysbium* laudat. Verum enim vero ἐπαύλεις praetulerit. Codex iste porro turbat, exhibens vitiose πῶρθεσαν ἐπαύλεις: vt ex male repetito EN ista syllaba prima in ἐπαύλεις periisse videatur.

P. 26. V. 16. Εὐκαλοτέρην πρᾶσιν] De rebus aequae ac personis. 1, 3, 5. 24. διαλλαγή. 2, 8, 35. 12. ἐκτρεψας.

P. 26. V. 18. Ἀξω] Tb. Magister in ἀγνούσῃ . . . ἄξιον κἀλλιον ἢ ἄξω. Frustra. Vid. Xen. K. A. 7, 413. D.

P. 26. V. 22. Παρέπλευσε] Αἴτιον. in πλεῖν exponit τὸ τέρον τινὰ διὰ πολλοὺν διερχόμεναι, praeteruebere, legere. 3, 3, 48. 7. sed nihil vetat, quompius Traicere hic vertamus, vt L. 2, 1. παρέπλευσεν ἐπὶ τὴν ἑκτὴν.

P. 27. V. 2. Ἐπέτη] L. 1, 1, 3. 20.

P. 27. V. 3. Τὴν πρᾶσιν] Non dubito, quin alicui πρᾶσιν attulerit.

P. 27. V. 4. Θούγατες] Vicem reddit, mox eum vocans Πάτερ.

P. 27. V. 6. Τὸ μύγιτον] Vid. L. 6, 1, 98. 2.

P. 27. V. 7. Ἀπολυφῆται ὡς ἐκ θαλάμῃ τῷ τάφῳ] Recipiet ex sepulcro seu ex thalamo. Ita distingue. Omisio autem haec praepositionis et transpositio vocabulorum perquam familiaris Charitoni. Debuisset enim scribere: ἐκ τῷ τάφῳ, ὡς ἐκ θαλάμῃ. L. 3, 2, 43. 2. καθάπερ ἐκ τρικυμίας τῷ πάθῳ, pro ἐκ τῷ πάθῳ, καθάπερ ἐκ τρικυμίας. 6, 5, 105. 22. ἐπὶ λόγῳ ὥστερ ὑπὸ ξίφει τῷ λόγῳ. Non abit illud Platonis in Timaeo p. 91. C. Καρτὸν δρέψαντες ὡς εἰς ἄρῃαν τὴν μήτραν. Demophilus in Similitud. p. 614. (18.) τὸν παλαιονόμον ὥστερ ὑπὸ περὶ τῆς οὐσίας. 7, 360. ὁ Θεογόνος ἐβέβλητο μὲν ὡς ἀπὸ τρώσεως τῶν λόγων. 9, 429. καὶ εἰ Αἰθίοπες πλησιάζαντες ὥστερ ἀπ' ἐκκλησίας τῶν πορθεμένων ἔλεγον. 9, 429. ὥστερ ἐκ λόχῳ τῷ ἐλθόντος ἰδεομένης ποιεῖσθαι. Vbi paulo ante Cod. Γαυρ. bene διὸς pro ἰδός. 9, 452. ὥστερ ἀπὸ σκοπῇ τῷ πύργῳ. 455. ὥστερ ἀπ' ἐλθόντος τῷ ἀρματο.

P. 27. V. 9. Μῆχει Λυκίας] Et hunc locum apte fingit. Lycia mercaturis celebrata. Myris Lyciae Paullus inuenit nauim Alexandrinam in Italiam nauigantem, vt Lucas narrat in Afforum C. 27, 5.

P. 27. V. 13. Τυροῦμεν] Religioni ita pro πληρῶμεν reponere nulli fuit. Contra ap. Herodianum L. 2, 6. 3. lege συμφορὰν κοινὴν ἐθνήων, repudiato ἑτήρων.

P. 27. V. 14. Πρὸς ταύτην ἐγέλασεν Καλλιγέρῳ] κατὰ ταύτην γελᾶν alii λέγουσι γελᾶν dicunt, πρὸς ταύτην γελᾶν, propter aliquem ridere, quia ridiculus.

Risus hic autem tristi tribuitur, sed etiam simul indignanti. Nam λύπη ἰσάμ non excludit. Nonnus Dionys. 1, 325.

Ζηλομανὴς γελῶντι χόλῳ ξυνώσαστο φωνήν.

Vid. Pricaeum ad Arui. Apolog. p. 12. et Miles. 6. p. 307. Quod autem litera N ante consonantem verbo adhaesit, tralatitium in Codd. vid. Cl. I. I. Breitinger. ad Gen. 1, 5. St. Bergler. ad Alciph. 3, 58. Criticam Vannum p. 70.

P. 27. V. 14. Καίτοι σφόδρα λυπημένη, πανταχῶς αὐτὸν ἀνόντον ὑπελάμβανεν] Haec stribliginosa; aliquid forte deest. Interpres de suo adiicit: qui talia persuadere vellet ei. Forte rescribendum: ἐγέλασεν . . . ὅτι πανταχῶς αὐτὸν ἀνόντον ὑπελάμβανεν. Scriba nescius ἔ et ἡ ἀνόντος, pronomen mutavit.

P. 27. V. 19. Ἀποδοῖεν δὲ, ἴφην, πᾶσιν ὅμιν οἱ θεοὶ τὰς ἑξίας κμισθὰς] Eurip. Helen. 158.

— — — θεοὶ δὲ σοὶ
Ἐσθλῶν κμισθὰς ἀντιδωρεσάμετο.

Ris ter autem per omnia quaedam dicta praeparat lectorem ad euentura. Sic hic re vera omnes piratae dignas sceleribus poenas subierunt. L. 3, 2, 43. 14. Dionvsius in principio amoris iam ominatur, se de matrimonio Callirrhoeae causam dicturum esse coram rege Persarum: τὴν δίκην τάχα ἐρεῖς ἐπὶ τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ. Quod accidit. 7, 6, 124. 21. Miles ad ignotam Callirrhoeen de Chaetea dicit, quod αὐτὴν καὶ γυναῖκα ποιήσεται. 8, 1, 127. 25. Chacreas: Ἐξίς δὲ ἄνδρα ὃν θέλει. Quod et ominata fuerat Starira. L. 5, 9, 93. 25. Antigone apud Sophoclem in cognominis fabulae v. 93.

Εἰ ταῦτα λίξις, ἐχθρὰν μὲν ἐξ ἡμῶν,
Ἐχθρὴ δὲ τῷ θανάτῳ προσκίσεις δίον.

Vbi Schol. Καλῶς δὲ τὸ κλέγ, ἵνα τὴν μετὰ θάνατόν αὐτῆ προσγεγενημένην τιμὰν αἰνέξῃται. Turnus ap. Virgilium L. 12. Aen. 50.

Et nos tela, pater, ferrumque baud debile dextra
Spargimus, et nostro sequitur de vulnere sanguis.

Istic Seruius: nostro, quod nos inferimus: et dubie est locutus. Nempe quis potest intelligi non modo vulnus, quod facier Turnus, sed vulnus, quo Aeneas Turnum occider. Potuisset forte addere, omen quoque in voce spargere inesse. Achilles Tatius L. 6, 387. a nostro non abit: τοιαῦτά σοι, ἴφην Λυκίῃ, γίνονται εὐτυχήματα, οἷά μοι κομίζων πάροι. ὁ δὲ Εὐσεβίου τὴν εὐνοίαν οὐ συνείς, ἀλλὰ νομίζων αὐτὴν τῷ ὄντι λόγειν. At pessima Soltheni euenerunt.

P. 27. V. 21. Δακτυλίδιον μικρὸν] Notissimum, adiectiuum diminutiuo magis minuens accedere. Xen. Agel. p. 13. Edit. Hurchinf. παιδάριον μικρὸν. Aristoph. Vespis 799. etiam aduerbio diminutionem intendit: δακτυλίδιον μικρὸν πάντο: et Xenoph. K. A. p. 605. Edit. Angl. μάλα μικρὸν γήδιον. Cui minuti pisciculi apud Terentium et Suetonium incogniti?

Ὁ εἶχον καὶ νεκρὴ] Nam rinuli et reliquis ornatus morituris detrahebantur. Vide quos laudauī 1, 8, 12. 8. vnde dicit καὶ νεκρὰ, licet mortua. Propert. L. 4, 7, 9. vr ostenderet, plane viuētis specie sibi adparuisse Cynthiam, modo humatam, ideo dicit:

Et solitum digito beryllon adederat ignis.

At Harduinus ad Plinii H. N. 33. C. 1. §. 6. hinc satis facete concludit, annulos mortuis fuisse redditos. An igitur crematis etiam oculi et capilli redderantur? nam praecedat:

Eisdem habuit secum, quibus est elata, capillos;

Eisdem oculis: lateri vestis adusta fuit.

Sed talia accidunt, quando non ex auctoribus ipsis, sed ex indigestis compilarorum horreis, thecae instruuntur et exornantur. Quamuis gemmas et pretiosissima quaeuis fuisse saepe concremata ostendimus supra L. 1, 6, 10. 8. et Passeratius ad locum Propertii ex Statii Thebaid. 6, 202: docuit, vbi consularur Barthius. Sed haec extra ordinem nihil faciunt contra morem detrahendi annulos morientibus.

P. 28. V. 1. ἄγε μὲ] Ita Cod. et viderat Cl. Reiskius.

LIBRI PRIMI CAPVT DECIMVM QVARTVM.

P. 28. V. 4. Ἐτρατήγησα] ἡμικλησάμε. L. 2, 8. τὰ μὲν πρῶτά σοι ἡτρατήγησαι. Schol. Iliad. φ. 23. ἡμικλην γὰρ καὶ τρατήγην ἐφαλουσάμενος. τρατήγημα, sic crebro.

P. 28. V. 5. Ἀποκαλύψας τὴν Καλλιρόην καὶ λύσας αὐτῆς τὴν κόμην] Vt ita omnis pulchritudinis amplitudo explicaretur. Colutibus de Raptu Helenae v. 80. de Venere Paradis iudicium subitura:

Πᾶσα δὲ λωπύρην καὶ κμαίνονα δίξεται μερμήν.
Ἐὐφρὶς μὲν δολομένης ἀνακτόζουσα καλότητης

Καὶ περὶ τὴν θύοντα διατήσασα κομῶν.

Χρυσὴ μὲν πελεκύς, χρυσὴ δ' ἐτίψατο χαίτην.

Vbi Charitonis hunc locum politae eruditionis iuuenis I. D. a Ienner, me suggerente, adponere dignatus fuit. Lucian. Herodot. 1, 835. Ἐρως ἀπέγει τῆς κεφαλῆς τὴν καλύπτραν, καὶ δείκνυσιν τῷ ἡμφίῳ τὴν Ῥοδάνην. Contra Helena, ad Graecorum exercitum, post excisum Ilium, rediens prae pudore ap. Quintum Calabrum L. 14, 45.

Καὶ εἰ καλυφασμένη κεφαλὴν ὑπένερθε καλύπτρῃ,

Ἔσπετο υἱοσποιοῦ κατ' ἔχονον ἀνδρὸς ἰοῖο,

Αἰδοῖ πορφύρουσα παρήιον.

Vbi L. Rhodomannus vertit *superne, ἐφόπερθε*, censens, non recte dici καλύφασθαι κεφαλὴν καλύπτρῃ ὑπένερθε: et sane de pileo id absurdum foret; vnde recte Heliod. in ἔργοις v. 545.

κεφαλῇφι δ' ὑπέρθε

Πῖλον ἔχον ἀσκητὴν, ἢ αὐτὰ μὴ καταδύειν.

Sed an non calyptra etiam vltra ceruices et mentum pendere potuerit, inquirant alii. Mirum, Rhodomannum id in versione mutasse, nec tamen in notulis admonuisse. Sic certe furi occasionem praecidisset.

P. 28. V. 8. Οἱ μὲν] Non insolens, οἱ δὲ poni singulariter: quando significantur τινές. Sic Noster οἱ μὲν. L. 4, 1. Οὐδεὶς μὲν οὖν εὐδὲ τῶν ἄλλων τὴν μαρμαρυγὴν ὑπήνεγκε τῷ κάλλει, ἀλλ' οἱ μὲν ἀπετράφησαν. Egerunt multi de hoc vlu. I. Casaub. ad Strabon. 2, 167. A. Natb. Forster. Indice Platonico, in *Ellipsis*, ad Xenoph. K. A. p. 84. Edit. Hutchinsf.

P. 28. V. 9. Ἀφροδίτῃν ἐπιφανίσθαι] Vulgarissima superstitio. Saepius eius noster meminuit. L. 2, 2, 25. 3. ἐπιφανὴς δὲ ἔστιν ἀθάνατος ἡ θεὸς. L. 3, 2, 44. 18. L. 3, 6, 53. 13. ἐπιφανὴς γὰρ ἔστι, καὶ δείκνυσιν αὐτὴν ἀπαργῆς. 5, 9, 93. 18. Herodot. 3, 27. Ἄττις ἐπιφανὴς γινόμενος. Aristoph. Vesp. 732. τίς τῶν θεῶν παρὼν ἐμφανής. Achilles Tat. 8, 531. τῶν θεῶν ἐπιφανείας illustrarunt multi. Vid. H. Valesius ad Euf. Histor. Eccl. 2, 6. et quos Cl. Wesselingius conduxit ad Diodori L. 1, 35.

P. 28. V. 11. γένει περὶ τὴν ὑπόδοχον] L. 2, 4, 27. ἐγένετο περὶ τὴν ὑπόδοχον τῷ δεσπότῃ. Polyb. 5, 24. αὐτὸς ἐγένετο περὶ πλῶν. Plato Phaedro 261. D. γινόμενος περὶ σπουδαία. Diodor. 14, 26. 17, 1114. vbi H. Stephanus et P. Wesselingius videantur; vbi pro περὶ male παρὰ, vel ἐπὶ. γινέσθαι πρὸς τοῖς πράγματι saepe eodem sensu ap. Demosth. de Corona p. 503. A. Nostram locutionem non bene percepram apud Lucianum: *Quom. Hist. Scr.* p. 30. reor: ὡς δὲ λαμβάνει περὶ αὐτὴς ἐγγύοντο. Vulgo αὐτῆς, et vertitur: iam *loqi ad illos aderant*. In quo hic τὸ εὐτελὲς contineatur, interpretes non indicant. Puto, in verbis non esse, sed in re ipsa; iam *loqi se curabant*, vile est in Historia.

P. 28. V. 15. ἡσυχάνειν] Non valde peccassem, si ἡσυχάζειν reposuisssem. ἡσυχάνειν mihi se non potest probare, licet λισχάζω et λισχάνω occurrant. Vid. *Etyim. M.* in Ἐλισχῆλος p. 374. 52. et Ἡσαυο. Lexicon in λισχῆ. Cl. Valkenar. obseruauit ἀντισελχάνειν ex Stobaeo Tit. 77. p. 458. 3. Vid. eius *Animadu.* ad Ammon. 3, 13. 213. Ap. Hesych. λισχηνῆ, θυμῶν, μυδιλογῆ: videtur in λισχηνέει mutandum. Ita ὀνομάζω, et ὀνομαίνω, poeticon et Doricon, quo *Timaeus de Mundo* saepe vsus est.

P. 28. V. 18. Καταγραφάς] Instrumenta emtionis et venditionis, quibus patere necesse erat, seuera esse seruani, emtam in vrbe Sybari, non fugitiuam, non raptam, non liberam. L. 2, 1, 23. 13. δεῖ δὲ ἐνταῦθα γινέσθαι νομίμως τὴν καταγραφὴν . . . Ἀδελφός . . . διοικήσει τὰς καταγραφάς . . . ἀνδραποδιστὴς γὰρ καὶ ἄλλοτερος εὖ πέπρακε δόλην. L. 2, 4, 28. 9. τάχα καὶ ἄλλοτερος οὐκ ἔχεις γὰρ αὐτῆς ὑδὲ τὴν καταγραφὴν. *Glossae:* καταγράφει, mancipat, perscribit: καταγραφά, mancipatio. Serui et ancillae mancipabantur. Videatur erudita *Diatriba de rebus Mancipi* p. 27. et 117. conscripta a nobilissimo Gerardo Meermannno, a cuius eruditione et ingenio patria et literae sibi plurimum promittunt. *Glossae Verb. iur.* καταγράφειν, τὸ διακλινεῖν ἐκ τῆς δικῆς. Sed ista huc nihil faciunt.

P. 29. V. 1. Πολλὴς γὰρ ἐν τῇ πόλει γυνέσθαι τὰς ἰθιλοντας ἀνέσθαι] ἔστο, ἦγειτο, ἐκινέει, ἐκινέζον, ὑπελάμβανε, πιθάνον, εὐκός ἐστιν, et similia intelliguntur in talibus infinitivis, quibus non raro Noster vititur. L. 2, 3, 26 7. πειθοῦντί τε γὰρ μὴ πρότερον πομπήν. 30 7, 55. 16. μὴ γὰρ ἀπολείψαι αὐτὴν διανοῦσαι, οὐκ ὄντος ἐστὶ Χαιρέτω. 4, 4, 69. 26. μὴ γὰρ ἂν μὴδὲ Καλλιέξον ἐμμενεῖν ἰδῆσαι αὐτόν. 4, 6, 74. 24. ἔρχην γὰρ ἔχειν τὸν Μιθριδάτην καταφρονήσεως. Lucian. Gymn. T. 2, 901. τὴς γὰρ τοιούτης σφίσι τε αὐτοῖς καλῶς χεῖσθαι ἐν εἰρήνῃ συμπολιτευμένους. Et 3, 405. ἔπειν γὰρ γιγνέσθαι τῶν τὸν νόμον. Ad Diodorum L. 12. C. 95. p. 546. consulatur doctissimus interpres.

P. 29. V. 2. Τάλαντον ἀργυρίου] Charitonis tempore talentis non amplius numetabatur; sed more seculi Hermocratis loquitur. Talentum autem serui, vel ancillae, pretium mediocre. Aeschin. παρὰ. 260. A. *Talentum argenti*, quod Demosthenes secum tulerat ad Alentes redimendos, dicit maligne vix esse λότρον ἐνδὲ ἀνδρός, οὐ λίαν εὐπέρου. Sed contrarium patet ex Demosth. παρὰ. 299. F. Apud Thucyd. 8, 83. Ἀθηναίων δμῶρες ἕνα κατὰ τάλαντον. Ibi ciues Attici obsoles dantur singuli in singula talenta, quae debebantur. Sed viliores longe captivi promiscui L. 8, 28. ταχὺ δαρεῖσθαι κατ' ἕκαστον. Imo ap. Herodot. 6, 79. δύο μυαί. Sed ordinarius pretium serui mediocris fere colligitur fuisse intra talentum. Pro serui et ancillae praestantia, ut in caeteris rebus, pretium intendebatur. Vnde ancilla ap. Homerum II. φ. 715. venditur duobus fere talentis, sed quae

Πολλὰ δ' ἐπὶ κατὰ ἔργα· τίαν δὲ ἰ τεσσαράβοιον.

Nam bos valebat aliquid ultra dimidium talenti. vid. II. φ. 752. Quia Euryclea, ancilla, sed quae loco vxoris a Laerte honorabatur, ultra decem talenta, εικοσάβοιους aestimata. Hercules Omphalae venditus fuit tribus talentis, ut Pherecydes testatur ap. Schol. Iliad. φ. 23. Sed Lycaon, Priami filius, centum bubus redemptus fuit II. φ. 79. Verum haec a vulgari pretio abeunt, et sunt redemptiones, non pretia, partim. Certe hoc ipso capite p. 21. 6. τάλαντον vocat μεγάλην τιμήν; quamvis Dionysius L. 2, 4, 28. 21. talentum ceu patuum pretium tam formosae puellae cum despectu memoret. Apud Theodorum Prodromum p. 254. Rhodante, pulchritudinis exemplum, ἀποδίδοται εἰς μὴν χρυσίου τριακᾶς, id est dimidio talento aureo, et ideo, cum aureum talentum decies vel duodecies superet argenteum, quiutroque pretio eius, quo hic venditur Callirhoë. Iste Theodorus non crepat nisi aurea talenta. Sic paullo ante : χρυσὸν τάλαντον οὐ μικροῦ πεπραγότες. Et Gilb. Gaulminus videtur frustra ἀλαζονείαν Theodori exulare p. 522. Plato ap. Diog. Laërtium L. 3. §. 20. ipse redimitur viginti vel triginta minis argenti. Quid ni formosa puella pretio decuplo vincat barbatum Philosophum, et ad quidem in libris ἐρωτικῶν συγγραφέας! Sed Democritus Diagonam, δύο ὄντα, ἀνίστατο μυρίων δραχμῶν, apud Hesych. *Illustrium Diagona*. Noster autem pro sua modestia argenti talento aestimat heroida suae epopoeiae.

Saepe autem solent scriptores voci τάλαντον adiacere ἀργυρίου; ut ap. Aeschin. Socrat. Dial. 2. p. 30. Demosth. 3. Olynth. 35. E. in Lepsin. 546. C. in Aristocr. 757. E. Aelianus V. H. 1, 22. Τάλαντον ἐπισήμην ἀργυρίου. Aeschin. παρὰ. 270. C. τάλαντα νομισματός. Theophr. Char. 21. ἀποδοῖς μὴν ἀργυρίου. Theocr. Idyll. 15, 36.

Πλὴν ἀργυρίου καθάρῳ μὴν, ἢ δύο,

Quae ibi scholiastae et meliorum codd. lectio. Lucian. Dial. Meretr. 14, 320. δραχμῶν ἀργυρίων.

Scio, haec variorum populorum et temporum esse exempla: sed lucem sibi inuicem aliquam conciliant.

P. 29. V. 3. Προκομισίας] Xenoph. Ephef. L. 3, 45. 23. ex Codice: προκομισίας εἰσοσι μνάς ἀργυρίου περιδέρειά τε αὐτῆς. Et sic acriter emendat Tib. Hemsterhusius in Miscellan. Nostris L. 5. T. 3. p. 58. vbi aliquoties Longum et alios eadem corruptela liberat; ap. quem L. 3, 77. προπικμεν reponendum ex Codd. duobus, uti monet ad ipsum Rapb. Colymbanus p. 91. Adeatur C. A. Dukerus ad L. 7. Thucydidis C. 3. Ap. Porphy. de Abst. Anim.

3. 304. *πρόθεσιν παρασκευὴν lege, propositum, praeparationem*; nunc *πρόθεσιν, appositionem*. Apud *Lucian.* T. 2. *Asino* p. 580. ἐκ κερῶν πηξίδα ἀνακρίπτει καὶ προσφέρει μίαν: vti tuto credo reponi posse; vti T. 2. *libdicato* p. 181. e contrario *προσδεχόμενος*, licet ex coniectura. Quod genus aliquot recepras deteriore iure lectiones in contextum duorum posteriorum tomorum Samofatenfis quis merito adfirmarit. Apud *Nemesium de N. H.* C. 34. p. 253. male in Cod. *προκρίσθαι* pro *προσκρισθαι*. Ap. *Polyb.* 9, 788. recte Cod. meus *ὁνίδης καὶ προσφραῖς*. Nam licet saepius *πρὸς* pro *πρὸ* perperam irrepserit, tamen peccata oppulsa non infrequentia. Ap. *Xenoph.* K. II. 6, 159. A. (436. Ed. Hutch.) *προΐστασθαι* ἀκασίμενος τῶν λόγων. At ibi Cod. Bodlei. et Editiones quaedam, quod malim, *προεΐστασθαι*: et recte redditur *adstare*. Apud *Artemidorum* L. 1. C. 17. p. 20. *προσπικνωμένοι* αὐτῷ τὸ δαιμόνιον καὶ ἄλλα τινὰ κακὰ. *πρὸς* τὸ μὴ ἀπολυθῆναι: vulgo *προσπικνωμένοι*, licet recte vertatur. Ap. *Demosth.* in *Leptinen* p. 546. A. recte *προσκατασκευάσας* in *Wolfiana*.

Nec mirum, has praepositiones confundi, cum iisdem literis, et diuerso modo tantum positis, scribantur a librariis veteribus in compofitis. Sic

προβάλλειν est *προσβάλλειν*, nam *πρ* est *πρὸς*. Verum altera solito more exaratur *προβάλλειν*, *πρό*. Vti obseruauit *B. Montefale. Palaogr.* p. 343. In *Xenophonte* τὸ *προεΐστασθαι* confirmarit *Platonis* locus in *Lyfide* p. 207. B. vbi habes καὶ ὕτω *προεΐσας* ἡρώτη. Sed vbi paullo ante de eadem persona et actione *πρόσθε* ἢ καὶ ὕτω *κατόψισθαι* τὸν Ἀβελ, *πρόσθε* videtur reponendum. In *Demosth.* in *Aristog.* Pr. 840. E. *κνίτας* τῶν κρινόμενων *προσέτηκας*: vbi *καρτέως* in ora *Edit. Benenati*, sed alterum significantius. Haeret *Casaub.* ad *Strabon.* L. 15, 1050. A. vtrum praeferat *προβάλλειν* ἢ *πρόβω*, an *προσβάλλειν*. Certe vbi casus accusatiuus accedit, vti in *Philoftrato Imag. Comi.* p. 750. ἢ ἢ *προσβάλλει* ἐπὶ κρόταλα, recte *προσβάλλειν*: et in *προβάλλειν* μύθου necessario ὁσμὴν intelligas, et ruin, sed minus eleganti locutione, datiuus personae subiungi posset.

P. 29. V. 3. *Ἀκισάμενος*] *Mof. Solanus* ad *Lucian. de Merc. Cond.* T. 1. p. 669. de iis usurpari dicit, qui cum indignatione ea renuere videntur, quas cupiant maxime. Sed nimium hoc; cum simulatione et quadam dedignatione fuffecerit. *Scholias.* exponens *προσποιησάμενος*, *ὑπεκρυψάμενος*, non explicat omnem verbi vim, meliora *St. Bergler.* ad *Alciph.* 1, 37. p. 165. ad quem locum non inutilia *G. Arnald.* notauit in *Miscell.* Vol. 5. p. 57. *Philippides* ap. *Athenaeum* L. 9, 8, 384.

— — τὰ μὲν οὖν γύναια τ' ἄλλ' ἡκίλειτο.

ἢ δ' ἀνδροφόνος γνάμναι γελῶσα.

Vbi *Casaubonus* secundum verum emendat: ἢ δ' ἀνδροφόνος αὐτῇ γνάμναι γελῶσα: quasi penultima in *γελῶσα* posset corrip. Potius reponendum ἢ δ' ἀνδροφόνος γνάμναι γελῶσα σφραῖς, vel *γελῶσα* ἢ *ἡδύς*. *Aelian. Epist.* 9. ἀκρίβειν et *θρόπτεν* iungit, pro ἀκρίβεισθαι et *θρόπτεσθαι*. Haeseris, vtrum ap. *Heliod.* L. 6. p. 277. *μηδὲ τι μοι καὶ* (omittit Cod. καὶ) *πρόσκρισμα* ἑρῶτικόν ἢ *βραδύτης* ἐνέγκη. *δινὴ* δὲ *ἡκίλει* καὶ *ὑπεκρυψάμενος* αὐτίκα, *ὑγκλημάτα* τὰ καὶ *ἀκισμοὺς* ἀναπλάσκει κατ' ἡμῶν. Dico, dubitaueris, vtrum lectionem receptam serues, an ex *Tauvin.* malueris *ἀκισμῶς*? Certe *ἀκισμοί* nunquam significarint *insimulationes*. Quare lectio, quam *Codex* praefert, non reicienda. Amicae in amatorem *ἀκισμῶς* non male adscribitur. Nisi *ἀκισμοί* *fastidiosae recusationes* verti possent; vti *Philemon* apud *Athenaeum* 13, 3, 569. F. οὐδὲ εἰς Ἀκισμῶς, ὡδὲ *ἀλρος*. *Theod. Prodr.* in *Amatanto* p. 438. dicit *ἀκισμῶν* καὶ ἀκισμῶν τὸ φέλημα: et sic ἀναπλάσκει aptius.

P. 29. V. 4. *Κατέχοντας ἐπὶ δίδυμον*] Abiit in idiomata: *ten eeten bouden*. Vid. *Animaduersa* L. 1, 1, 3. 4. ad vocem *νυμφαγωγῆσαι*.

P. 29. V. 4. *Ὅψα τῆς ἡμέρας*] *Plutarch. Alex.* 22. ὅψα τῆς ἡμέρας ὕστερ. Ita ὅψα τῷ *καὶ* *Synefius Dione* 37. D. Elegans est *Cl. Valkenarii* emendatio ad *Ammon.* 1, 20. in *Alciph.* *Epist.* 1, 21. *εἰταῖται* μὲν τῆς ἡμέρας ἀπαξ, καὶ τῶν ὅψα τῆς ἡμέρας, ἡλίμ λοιπὸν ἀμφὶ ὅσον ἔχοντες. *Codex* meus nihil mutat; et in

alia temporis nota apud eundem L. 3, 72, 450. mire variat: καὶ ἡπιάλη συνή-
θεις, εἰς τὴν ἰω ἀπείψεν. Exhibet enim εἰς τὴν τρίτην. Sed quae locutio mihi
videretur e glossa nata, non editae lectionis, sed sono vicinae, et forte verae,
εἰς ἴην: huius Glossa est εἰς τρίτην. vide L. 2, 3, 26. 2.

P. 29. V. 5. Ἀφ' ἐσπέρας] De vespere, statim cum vespere. Homer. Iliad.
Θ. 52.

Οἱ δ' ἄρα δειπνον ἴλοντο . . . ἀπὸ δ' αὐτῇ ἀπλίζοντο.

P. 29. V. 6. Συμβολοῦμεν] τὸ συμβόλαιον κατατίσμεν. Verti *contractum*
perficiemus. Sed iam malim simpliciter vertere: *conueniemus, coibimus*, quia
L. 2, 1, 23. 5. scribit: ἐν ἑργῷ συμβαλόντες ἀλλήλους ἔργῳ μὲν τὴν προῖαν κατα-
τίσμεν. Vbi haec duo distinguit: et tertium quoque quid memorat τὸ γυνέ-
σθαι τὴν καταγραφὴν νομίμως: quod intellexeram. Sed συμβάλλειν tam late non
patet. συμβαλεῖν nostro sensu ap. Hesych. et Theod. Prod. 9, 401.

P. 29. V. 6. Ἐπὶ ταῖς ἀπυλλόγησιν] Ea conditione, sic, vel debinc.

P. 29. V. 9. Μὴν δὲ Καλλιερῆν γενομένην, ἥδε . . . ἀνωδύρατο]. Similis
pleonasmus ap. Crisp. Sallust. Catil. 37. Urbana plebes, ea vero praeceps ierat
multis de causis. Ita saepe ὅτος. vid. ad Lucian. Dialog. 3. Mar. Iteor. T. 1.
p. 297. et Gostl. Corio ad Sallust. et Drakemb. ad Iulii L. 25, 27. conuocatos.

P. 29. V. 11. Ἐρημότερος μᾶλλον] Auger μᾶλλον, licet alioqui saepe
abundet cum comparatiuo. Aristoph. Eccles. 1123. Themistius 12, 177. A.

P. 29. V. 12. Μῆτηρ γὰρ ἐκεῖ προσήλθε καὶ πατὴρ] Transpone vocabula
Πατὴρ et μήτηρ ad fidem Codicis. Aporographum Florent. has turbas dedit.

P. 29. V. 13. Ἐπισπείρας δακρύων] Vt πίνων ὕδατος. Accusatiuus ap.
Theocr. 23, 37. Ἐπισπείρας δὲ τὸ δάκρυ. Vbi Cod. male ἐπισπείρας. Ap. Plut.
Alcibiad. 44. legimus: πολλὰ δὲ καὶ δάκρυον τῷ χαίροντι τῆς πόλεως ἀνεκέρτατο.
Vbi Bryasius subtilius illud in δακρύων mutandum censet, vti sic respondet
participium participio. At non ita scrupulosi auctores. Lucian. Ep. Saturn.
T. 3, 412. πλέον. τῷ εὐφραίνοντος ἐστίναι τὸ ἀνιερὸν: non τὸ ἀνιερὸν: et puto, tum
τὸ δακρύον τῷ χαίροντι orponendum fuisse.

P. 29. V. 13. Ἠισθόμεν ἂν καὶ ταῖνδεσιν] L. 3, 8, 57, 12. 5, 10, 96. 16.

P. 29. V. 14. Γινώσκεις, Τόχην] Ipsa nosti, contradicere nequis. Theocr.
Idyll. 29, 4.

Οὐχ ὅλας φιλεῖν μ' ἐθέλωσ' ἀπὸ καρδίας. Γινώσκω.

Plato Theaeteto 144. C. Γινώσκω. Ita voce Scire vtimur, quando aliquid, vel
aliquem, ad testimonium citamus, vel quando confitemur vltro. Statius L.
V. Thebaidos 456. Scit cura Deum.

Vti vnus e codicibus meis agnoscit, et I. F. Gronovius emendat ad Papinii
L. 2. Theb. 108. P. Burgannus ad Gratii Cyneget. 202. scit fama. Quare
nihil mutes. In aporographo male οὐκ ἐπληρώθη, vnde feceramus εὐκρί-
τη ἐπληρώθη. Sed in Cod. simpliciter οὐκ ἐπληρώθη. Animaduertimus alias
saepe abire in τι. Si quis vim non perceperit τῆς γινώσκεις, facile eo dela-
batur, vt emendandum censet: Διόσκεις, Τόχην βιάσθαι, διὰ γῆς καὶ θαλάσσης
τῶν ἐμῶν κακῶν οὐ πληρωθεῖσα, id est ἀναγκάζομαι φεύγειν γῆν πρὸ γῆς, siue γῆν
πρὸ γῆς ἐλαύνομαι. Quam formulam nuperus Aeschyli notator ad Prome-
theum v. 683. ausus fuit in barbaram locutionem contorquere γῆν ποτὶ γῆν
ἐλαύνομαι: licet Lucianus Alexandrino T. 2, 252. dicat: ἴδω γῆν πρὸ γῆς ἐλα-
ύνομαι, ὡς ἀεσθῆ: et V. V. Doctissimi ad ipsum Tragicum illustrarint.

P. 29. V. 17. Πάξας] Ad L. 1, 5, 9. 5.

P. 29. V. 19. ἐπέσθας] Habet fere vim, quam adscribit voci addere
Seruius ad Virg. Aen. 6, 6.

— Nec Teucris addita Iuno

Vsqumq; aberit.

exponitur: inimica.

P. 29. V. 21. μεγάλην τιμὴν] L. 2, 14, 20. 15.

P. 29. V. 21. ἐν ἐρημίᾳ] L. 2, 1, 24. 1.

P. 30. V. 2. εὐγυνή δοξῆ] Ne ab aliquo in libertatem adferetetur. vid.
Tit. ff. de liberali causa. Lucian. Vit. Auct. 1, 547. Πωλεῖς τὸν ἐλαύζοντα, εἴτα
αὐτὸν δέξαι, μὴ σοὶ ἐκδότης ἀνδραποδισμένου, ἢ καὶ προκαλέσεται εἰς ἐξ ἄρχειν πάρος.

Quae omnia non patebant Callirrhoeae, in deserto, non in foro, venditae, ubi mancipia venum sub praeconis voce dabantur. vid. *Propert.* L. 4. El. 5. 52. atque ibi I. Scaligeri noras.

P. 30. V. 2. ὥς σκεῦος] Vt res vilis et sensu orba. Serui pro-nullis, pro mortuis habebantur.

P. 30. V. 6. πᾶσι] Non satis bene capio vel sensum, vel venerem, huius dicti; an *vehementiam amoris* notat hic, vt alias?

P. 30. V. 7. τὰς κενὴ] In quo nullum corpus. Intelligit, quod sibi ac suis pater Hetmocrates compatauerat mausoleum, vnde edueta et abrepta fuerat. τὰς κενὴ hic multum differt a κενότατον. Sic ap. *Herodot.* 9. 84. χάμπα κενὰ et τὰς πληρεῖς opponuntur. Ita enim credo Th. Galeum optime emendare. Nam vulgo κοινὰ. κενὰ Ionice κινὰ. Reuera ap. *Vipianum* ad *Demosth.* de Corona 508. B. occurrunt κοινεῖα, sed haec diuersa. Vt edidi, codex videtur habuisse; sed in apographo erat ἀτάκην κενή: vnde incidit suspicio, an scripserit Charito ἀτάκην τὰς, quod quam eleganter in nostro argumento dici possit, quivis videt. Locutionem a poeta aliquo mutuatus fuerit. Flosculorum talium abunde obuium.

P. 30. V. 7. παρεκάλει] *Aristoph.* *Thest.* 896.

τί δὲ σὺ θάξεις τάσδε τυμβύρας ἔγρας φάρι καλυπτέ.

Vbi vitiatō metro in omnibus editionibus, quantum scio, legitur θάσεις. At in Euripide aliisque tragicis taxandis totus est hic Comicus. Potuit sum-
fisse ex Sophocli. *Oed. Colon.* v. 2.

τίνας ποῦ ἔδρας τάσδε μοι θάξεται

ἱετῆροισι κλάδοισιν ἐξοτιμέναι.

Nam in Euripidis Helena obuium non habui. Potes etiam reponere: τί δὲ
σὺ θάσεις.

LIBRI SECVNDI CAPVT PRIMVM.

P. 31. V. 1. **Φ**^{ουκλ}] Vide, quae dicta fuerunt ad L. 1, 12. de propriis ita terminatis nominibus. An eiusdem originis, ac **Φουκλ**? Nomen frequens medio aevo. Sed iam *Phocas*, *Augusti libertus*, apud *Murat.* 992, 2.

DIS MANIB
ARTEMIAE
CAESARIS
AMOMIANO
PEC. AVG. LIB
PHOCAS. F. SVO
PIENTISSIMO

qui titulus procul dubio non vno loco male habitus: malim certe ARTEMIAE; obuium cognomen *Artemas*, *Artema*. *Artemias* tamen legeris ap. *Fabretum* p. 297. 259. sed item corrupte. Mutatorius in *Indice* etiam dat: *Artemias Amomianus Caesaris*; illud *Aug. lib.* suo loco motum. Ita conceperim torum:

dis manibus
artemae
antoniano
phocas. aug. lib
f. suo. pientissimo. fecit

Hic *Artemas* fuit *Caesaris* libertus, vel seruus, et dicitur *Antonianus*, a priori domino *Antonio*. vid. *Celeb. Ant. Fr. Gorium ad Columbarium Liuium* 86. p. 137. *Amomianus* si velis seruare propius, fuerit *Ammonii* seruus *Ammonianus*; quin et *Amoenianus* ap. *Gruterum* p. 21, 2.

Porro *Cl. Ant. Cocchi* testatur, libri huius et reliquorum scripturam esse viuidiorem, ideoque in hisce minus aberratum fuisse in describendo. Tamen mox siue antiqui, siue recentioris, scribe hallucinatio animaduertitur in κεκρίμενοι, pro κεκοιμημένοι. Immo et statim in apographo erat αναγγελισαδων pro αναγγελισαδων.

P. 31. V. 6. Ποθήσῃς αὐτὸν τῆς πατρίδος] L. 2, 3. καὶ ποθεῖ τὰ ἐκείνῃ τὸν σὺν ἐπιδικίαν. *Demosth. περὶ συντάξεως* p. 124. C. πολλὰ τῶν πραγμάτων ποθεῖ τὴν ὑμετέραν πατρίδα. *Horat.* 4. Od. 5.

Sic desideris illa fidelibus
Quaeris patria Caesarem.

P. 31. V. 10. Εἶδον αὐτὸν ἡγαγῶς] Videre in somniis uxorem praemortuam, infelix. *Artemid.* L. 2. C. 62. ἐγὼ δὲ ἐνόησα τιὰ τὴν αὐτῇ γυναῖκα προτελευτήσαν θάλασσαν ἐν ὕπνῳ, κ. τ. λ. . . συνέβη τῆς παλαιᾶς νοσήσαι. Igitur neglexerit artis canones, quod non decebat, quia, vanillima licet, frequentabatur et cognoscebatur vulgo. Sed vide L. 5, 5. quaedam huc facientia.

P. 31. V. 13. Νυμφαγωγὸν] Hic de ipso sponso, qui et nymphagagus; alioquin diuersissimi. vid. *Theod. Prodrom. Amaranto* p. 451. vid. 1, 1, 3. 4.

P. 32. V. 1. Εὐτυχὲς εἶ] Apogr. male εὐτυχές: est enim vulgatissimum proprium nomen, *Εὐτυχος*. Vid. *Lucam in Actis* C. 20, 9. et *Artemid.* 3, 38. passim in monumentis lapidariis. In Epigrammate, quod *Cl. Muratorius* p. 650. e schedis *Ligorii* et aliis schedis vitiosis publicauit, postquam dudum *I. Gruterus* p. 323. et postea *Fleddwoodus* p. 131. male *Εὐτυχὲς* ceu nomen proprium obtiner. Adscribemus, vti, partim ex sententia maximorum viro-
runi, *Salmasii* et *Grotii*, legi debet:

Κήρυξ καὶ τῶπος εἰμὶ βροτῶ πάρος ἀρχαχέριον

vulgo Εὐτυχὲς Εὐτυχου, αἰάζων κῆρα μινυθάδων.

vulgo: ὅς ἐστιν ἀνθρώπος ψυχὴν πείσας ἐπὶ εὐμαίῳ ἰαθεῖν, vulgo πείσας
 sic lego ἰαλίμματος, τῆς αὐτῆς μέλλουσας οὐκ ἀνέπεισας μέσσειν. Grot. ἀν' ἱππεύου
 vel μέλλειν.

Ex Grotii Versione:

*Eutychis hic ego sum tumulus praecoque choragi:
 Non levis est de te, Parca, querela mihi:
 Auctor namque animae cum sis, in corpus ut intres,
 Crudelis, cur non auctor es, ut maneat.*

Eutyches retinuit Vir doctus, et alias id probum. Vide *Gruter.* 576. 8. et *Eutyches* vulgaris, et hic necessarium. *Martial.* 6, 68. Ἀρχιχορος ἐστὶ χοροστάτης, ὁ προηγούμενος τῷ χορῷ καὶ τῆς ᾠδῆς. Is potuit esse diuersus a *Choragi*, qui sumtus faciebat ludorum; quamvis antiquitus haec fuerit notio vocis *χορηγός*. vide *Cassaub.* ad *Athen.* 14, 8.

P. 32. V. 1. Καὶ ὅπου καὶ ὅπου] Recte interpres: *somnians et vigil.* *Polysb.* 5, 5. 806. οὐ μόνον κατὰ τὸν ὕπνον, ἔτι δὲ μάλλον ὅπου καὶ μὲθ' ἡρέων. vid. L. 1, 13, 18. 1. et 3, 1, 41. 8. 6, 2, 101. 4. Hic praenititur ὅπου ob *somnium* modo narratum, alias ὅπου. Et *videris*, et *et reuera*, οὐ πῶς μακάριος, aue modo ἐννεπολὺν et ἐννεπτῶν, ut philosophi, vel amantes. vid. *Luciani Hermot.* 1, 814. *Plato Phaedro* p. 277. D. ἀγνοεῖν ὅπου το καὶ ὅπου: est *plane ignoret*, omni modo, omni tempore. vid. *Cl. Valkenar.* ad *Ammon.* 3, 15.

P. 32. V. 5. Κάγω συντάξιμενος ἀπῆλθεν εἰς ἀγρόν] Interpres: *conditio ego die et tempore*, nempe *venditionis peragendae*. Sane *Glossae*: συντάσσει, *condicit*: συντάττομαι μετὰ παραγγελάς, *condico*. *Xenoph.* 6. K. Π. A. p. 197. 6 δὲ Κυρατάδης συντάσσει αὐτοῖς εἰς τὴν ὑπερβαλὺν παρτίσθαι ἐπὶ τὸ τρέτιον. Sed ibi non modo *Cod. Etonensis*, sed etiam *Regius*, συντίθεται habet, quod non ausus fuero ut *Glossa* proscribere. Συντάξαι est *constituere*, etiam ap. *Nostrum* 3, 6, 53. 25. et συντάσσειν, *iubere*; de qua notione *I. G. Graevius* ad laudandum *Luciani* locum. Plane aliud hic significat *συντάξιμενος*, nempe *simpliciter valedicentes, vale dicto*.

Ita saepe loquuntur huius aetatis scriptores. *Himerii* p. 55. occurrit *μολὴν συντακτικῇ*. *Ducangius* in *Glossario* multa exempla dabit, et hanc nostram locutionem animaduertens iam *Hesychio* innotuisse, qui συντάσσειν reddidit *κεκώσασθαι*. Videatur quoque *H. Valesius* ad *Eusebii Vit. Const.* 1, 18. et in primis L. 3, 20. Apud auctorem *Soloecciae*, T. 3, 566. ira capiendum hoc vocabulum: Ἀγνοεῖς δὲ τινα, συντάξατό μοι, καὶ ἄλχου, ἔφη, Κενοφῶν συνοτάξατο. Vbi redditur: *conuinxit, inuinxit mihi*; immo: *Valedixit mihi*.

Pro eo non semel ἀποτάσσειν in *N. P. Marci Euangel.* 6, 46. *Lucae* 9, 61. sed quod *Phrynicus* πάνν ἱερῶν, et nuperus eius notator vrbatissimus *rusticus* prouocauit. Vid. ibi *Hoesbellum*. In *Coisliniana Bibl.* p. 476. et 505. χαλεπὸν φέρσαντες, ἀποτάξιμενοι, καταγίνεσθαι.

Ne dubitemus, ita in hoc loco hoc vocabulum esse accipiendum, euicerint duo loca *Nostri Auctoris*. L. 8, 4, 134. 5. εὐχομένους, συντασσόμενους. Vbi recte interpres: *valedicentium*: et 8, 4, 135. 22.

P. 32. V. 6. Συμβαλόντας] L. 1, 14, 20, 19.

P. 32. V. 6. Ἐργὸν τὴν πρῶτην ἀπηρτίχμεν ἡμῶς τε γὰρ ἐκείνη τάλαντος δίδωκε. διὰ δὲ ἐνταῦθα γενέσθαι νομίμεν τὴν καταγραφὴν] Immo non solum modo pretium, sed etiam merx tradita fuerat, ut merito emtio et venditio *perfectae*, ἀπηρτίσθαι, possint videri.

Tamen solebat *Scriptura* accedere per *Tabellionem*. *Iustinianus* in *Institutionibus* L. 3. T. 24. In iis autem, quae *scriptura* conscribuntur, non aliter *perfectam* esse *venditionem* et *emtionem* constituitur, nisi et *instrumenta* (καταγραφαί) *emtionis* fuerint *conscrip- ta*, vel manu propria *contrabentium*, vel ab alio quidem *scripta*, a *contrabentibus* autem *subscripta*; et si per *tabellionem* sunt, nisi et *completiones* acceperint et fuerint *partibus absoluta*. Ut pateat, *Nostrium* in lute non hospitem fuisse, et ideo inde etiam *probabilitatem* euentuum petiisse, ista hic locum habere volui. *Aeneas Epist.* 3. p. 423. ἔδοξε, καὶ περὶ τῆς αὐτῆς γραμμάτων γήρυται, ἥδη δὲ καὶ τὸ χρεῖν φέρεται ὁ Κορίνθιος ἔτοιμος ἢ καταβῆναι τὴν τῷ χρεῖν τιμῇ.

Iuridicum vocabulum ἀπαρτίζω, vt L. 6, 1, 99. 12. τὴν δίκην ἀπαρτίζειν. *Glossae*: ἀπαρτίζειν, peragit, transfigit; forte: transfigit. Transfigit, ἀπαρτίζειν, διακρίνεται. At rectius mox legitur: Transfigere, διακρίνεται, vid. διακρίνεται et διακρίνεται. Διακρίνεται et transfigere non pugnant; at ἀπαρτίζειν et transfigere non concinent.

P. 32. V. 7. Ἐγὼ τι γὰρ] καὶ γὰρ ἐγὼ, ne quis de ἔγωγο cogitet.

P. 32. V. 10. βασιλικὸς] βασιλέων ἀντάξιος. Ponebant veteres Philosophi, regibus et principibus aliquam virtutum vim ultra priuatum hominem a diis inditam inesse. Experimenta seculorum placium in ambiguo reliquerunt.

P. 32. V. 11. Κολῆν τῆς θεοκρατίας] Non dubito, quin aliquis περιεργος illud τῆς hic delendum sit arbitraturus. At in talibus et aliis vel leuissimis multa nobis minus perspecta.

P. 32. V. 12. Ἀδύνατον καλὸν εἶναι σῶμα μὴ πεφυκὸς ἐλευθερίῳ] L. 1, 141. 21. 8. Μὴ τις ἰδὼν εὐγενὴ δόξῃ. *Achill. Tat.* 5, 319. κίεργον γὰρ εὖ καὶ ἐν κακοῖσιν ἢ μορῇ τὴν εὐγένειαν. vid. *Theod. Prodr.* 3, 126. et 128.

P. 32. V. 13. Θεῶν παῖδες εἰσιν οἱ καλοὶ] Vt omne praecellent diuinitatis: sic forma et pulchritudo inter praecipuas diuinitatis notas habitae fuerunt.

Quod autem omnes vocentur Θεῶν παῖδες, *Aristaen.* 1, 18. restringit ad solos λευκοὺς, candidos: Μάλακ' δὲ ἀνδρῶν ἐνομήσεις, λευκοὺς δὲ Θεῶν παῖδας προσείρηκας: in eo imitatus *Platonem* L. V. de R. P. p. 474. D. qui saepissime commemorat Θεῶν παῖδας. Passim alii et *Dio Chrysost.* 21, 273. 29, 297. C. Et heroes intelligit *Plato*, et, vt ex L. 9. de LL. 853. C. patet, et praeceps legislatores: οἱ αὐτοὶ τ' ἐκ Θεῶν ἦσαν, puta Minoas et alios, et ex *Plin. Clem.* 356. Ἦρωα τὸν Κλαομίνην καὶ Θεῶν παῖδα προσκροθύνοντες. *Max. Tyr.* 17, 5. Ὅτι θεοὶ εἰς, πάντων βασιλεῖς, καὶ θεοὶ πολλοὶ, θεῶν παῖδας συνάχοντες θεῶν. *Plin. Paneg. C.* 82. Video enim, iam antiquitus maritos deorum, ac deorum liberos, nec dignitate nuptiarum magis, quam his artibus, inclaruisse.

P. 32. V. 15. Τοῖς ἀγροικοῖς] Forie hic malint ταῖς ἀγροικοῖς: vti mox 2, 24. 8. αἱ ἀγροικοὶ γυναῖκες. *Alciph.* 3, 18. γεναὶ ἀγροικοί. *Plato Phaedro* 229. D. ἀγροικοὺς σοφίᾳ. Atqui οἱ ἀγροικοὶ non minus foeminas includunt, quam οἱ καλὸι modo τὰς καλὰς: vti apud *Aristaen.* 1, 10. μάλα δὲ τὰς ἡμετέρας τῶν ὀρέων μικρότερον τιμωρεῖσθαι. vid. *I. Aug. Enneuston* ad *Xen.* 2. *Memor.* p. 92. in duali et plurali passim. vid. *Schol. Sophoc.* *Oedip.* Col. 1747. *J. Barnef.* ad *Eurip.* *Alcefi.* 385.

Verum *Rich. Dawesius* in *Obseru.* p. 317. edicit: vbiunque de foemina reperitur masculini generis adiectiuum, ibi etiam pluralcm numerum adhiberi. Sane loca, quae *Barnefius* hic illic adducit in contrarium, vacillant. De participiis singularibus vera videtur *Dawesii* sententia. Quod tamen apud *Aristoph.* *Ecclef.* 512. vbi chorus mulierum loquitur, συμμῖξας pro συμμῖξας reponat, an necessarium sit, dubito, quanquam ita ad ipsum hunc Comici locum dudum iam rescribere iusserat *Tanag. Faber*. Nam de choro foeminarum adhiberi masculinum participium, patet ex duobus *Euripidis* locis, *Barnefio* laudatis, vno ex *Androm.* v. 420 vbi chorus dicit foeminarum: Πάστις' ἀνέσας: verum vbi facili manu ἀνέσας rescribatur, si opus foret. Altero ex *Hippolyto* v. 1105. 1107 vbi κενύων et λίσσων non mutari possunt, vel ob auctoritatem *Iecholiastae*, qui, vt hoc incommodum euitet, poëtam interpoluisse adseuerat suam personam. Quod non placet, potius, quoniam poëtae choros, licet multitudine constantes, loquentes et compellatos inducunt sub vna persona, vt testatur *Schol. Pind. Olymp.* 14, 28. et patet ex plurimis *Tragicorum* locis: vid. *Aeschyl.* *Agam.* 1414. foemininum chorum, vt plurius mulieribus constantem, etiam masculine compellatum rite esse autumari, ceu plures foeminae sine vitio masculinae compellari possunt. Gaudeat chorus iure vocabulorum collectiuorum.

Occurrunt apud alios scriptores participia masculina singulatia de foeminis: sed, quantum noui, perperam. Vt apud *Aristaen.* mulier ait 2, 5. Ταῖς ἡμαῖς γὰρ θεοκρατίαν οὐ μάλα παρρησίαν: sed vbi *Douza* et *Tiara*, vt credo, malunt παρρησίαν, alii παρρησίαν. Ita recte in *Diodori* L. 4, 51. V. V. D. D.

ἀφελῶντα mutarunt in ἀφελῶσαν. Quin et plurale participium tale non vbi-
que ferunt; et ap. *Thucyd.* L. 5, 79. in Cl. Dukerī sententiam ὄντων damna-
tis pro οὐσῶν lubens ierim. Verum contra apud *Diodor.* L. 18, 50. 70.
Συνεκκολληθεὶ δὲ πλῆθος παρθένων καὶ γυναικῶν, παιᾶνας ἰδόντων . . καὶ . . καθ-
υμνούντων. Nam, illo πλῆθος ἰδόντων per se stante, definitur per voces in-
teriectas παρθένων καὶ γυναικῶν, qui tuerint ei ἰδόντες. Religioni meae sit venia.
vid. L. 3, 10, 61. 2. 6, 7, 109. 16. 8, 1, 128. 16.

P. 32. 16. Ἀδρεῖτος] Notum in fabulis et historiis nomen. Fuit quidam
Adrastus Aphrodisiensis, *Peripateticus*. Tabellioni, servilis conditionis
homini, non inconueniens nomenclatura Ἀδρεῖτος, non fugitiuus, vel ἀπρα-
κτος, lentus, vid. *Hesych.* in voce. et mox 2, 2, 24. 10.

P. 32. V. 17. Ἐχμῆριν ἀπιτύματος] Longus 2, 65. ἤδετο δ' Ἀδάφνης ἀπι-
τύματος.

P. 32. V. 20. Τραπεζίης] *Trapezitarum* mensas. Ad has respicit *Manetho*
L. 3, 192. ἐνταναοίσι τραπέζιαις, non ad conuiuiales, et loco intricatissimo
L. 6, 361.:

Οὓς δὲ καὶ ἄλλοις κτεάνων ἰθύντορας ἔρεαν
καὶ δ' ἄρα κ' ἦν τροπικοῖς μὲν, εἰς πάτερς διέποντας.
Χρηματὶ δὲ ξυνὸν πλῆτον τερεοῖσιν ἵποντες
ἔζομένους, εἴ τι τ' αὖν ἀμείβεσθαι ἀργύρου αἶγλη.
Alios etiam alienarum opum dispensatores fecerunt;
Quin etiam si in Tropiciis, suam patriam administrantes.
Pecuniis autem communes diuitias spissis sequentes.
Sedentes, ubi semper mutatur argenti fulgor.

Primo obserua, διέπον contra omnem vsum componi cum genitiuo, et ἵπαι
cum accusatiuo, deinde ἵποντες in nominatiuo exhiberi, cum vel cum τῷ διέ-
ποντας, vel cum τῷ ἐζομένους, casu deberet congruere; cum χρηματὶ τερεοῖσιν
barbare coniungi: quod si iam emendes χρημασιν quae χρηματὰ τερεῖα sint,
cupio edoceri, et quale vocabulum ξυνόν. Tandem absurdum et δυσνόητον
totius sententiae potuisse admitti, mirare. Tu emenda:

Οὓς δὲ καὶ ἄλλοις κτεάνων ἰθύντορας ἔρεαν.
καὶ δ' ἄρα κ' ἦν τροπικοῖς μὲν, εἰς πάτερς διέποντας
Χρηματὶ ἰδὲ ξυνὸν πλῆτον. Στερεοῖσι δ' ἵποντες
ἔζομένους, εἴ τι τ' αὖν ἀμείβεσθαι ἀργύρου αἶγλη.

Alios vero etiam a ienarum opum directiores facere solent.
Quin etiam, si sint in Tropiciis quidem signis, faciunt administrantes
Patriae opes et communem gazam, in Solidis vero signis versantes
Faciunt sedentes viros, ubi semper permutatur argentum.

Fraudi suit mala literarum distinctio et inconsiderantia, quae sicut ζῶα τερεῖα:
quae hic et ζῶα τροπικὰ memorantur, effectusque docetur *Mercurii* et *Lunae*,
quando sunt vel in Tropiciis, vel in Solidis signis. Notum, signa Zodiaci di-
stingui in ἀστερικὰ et θηλυκὰ, χειρῶν et ὄντων, κάδοντες, ἔνυγχα, πάτερχα,
καρπόμενα, ὀλιγοῦχα, ἀνθρωποειδῆ, διμόρφωτα, δίαιμα, et οὐ δίαιμα, et in
plura genera. Sic quaedam dicta τερεῖα, solida; ita enim vocanda, praeceunre
Firmico L. 3, 5. qui χειρῶν, terrena, et τερεῖα, solida, distinguit, licet ca
I. A. Fabricius ad *Sexti. Empiricum* p. 338. perperam fixa male dici, quam
solida. *Philosophus* docet p. 340. quae sint τερεῖα, nempe *Taurus*, *Scorpius*,
Leo et *Aquarius*. *Scaliger* quoque ad L. 2. *Manilii* 186. p. 115. et p. 159.
praeiuit *Fabricio* in errore, quo τερεῖα fixa dicenda putant, et opposita cre-
dunt τροπικῶν, ideo, quia haec τερεοῦνται, vertuntur, mouentur; illa autem,
quia τερεοῦνται, figuntur, fixa sunt. At sic ostendit signa posse dici τερεῖα
oppositione τῶν τροπικῶν; quod secus se habet. Meliorem rationem adpel-
lationis dat ibidem p. 339. *Sextus*: Τροπικὰ μὲν, ἐν οἷς γενόμενος ὁ ἥλιος μετα-
λάσσει καὶ ποιεῖ τὴν περιέχοντος τροπικῆς, vocantur, in quibus sol mutat cursum, et
aëris facit mutationes. Sed haec habeant se quocumque modo; iam vides,
non τερεῖα χρηματὰ, spissas pecunias, sed solida signa, intellexisse poetam, et
eorum locum perspicuitate summa persulsum. En *Firmici* locum ex L. 6, 3:
11. h. ec confirmantem: utrum signum solidum sit, an duplex, an tropicum

Vt autem ἐν γραμματικῇ, sic ἐν τερμοῖς: nempe, ζωῖς, εἰδώλῳ, elliptice.¹ L. 6, 419. ἐν χειραίστοι. 6, 415. ἐν τετραπόδεσσιν. Ab *Herbaestione Thebano* eadem ἄγνα aliquando χειραῖτα et τερεῖα et τεριώδη perhibentur. vide p. 6. et 13. 15. 9. Quod autem ἰκοντες mutarim in ἰκόντες, legitima mutatio. Quamuis, an re vera et in *Codice* nescio, saltem in editione *Manethonis* passim ἴκων et ἴκωνι, quin ἰκῶνι, confundantur, quae tamen longissime distant sensu apud *Astrologos*. vide modo L. 6, 115. vbi male ἴκωνι, sequatur, quasi ab ἴκων, cum sit ab ἰκῶνι. 185. male ἰκῶν, pro ἰκῶνι. 372. et 367. idem vitium. 410, recte ἰκῶν, sed incedat, quasi ἰκῶν, redde adfit, praesens sit, sit in: quin 6, 155. ἰκῶνι, sequantur, immo obeant, sint circa. Sed longum foret singula in his peccata perscrutari. Quod hic vero *trapezitis* dicantur administrare *raetiae opes et communem gazam*, dilucidius docet aliis locis, vt L. 4, 580.

Ἀνὴρας ἔσσονται βαθυχεῖρας, ἐν τε τραπέζῃς

Πιστοφρονες πέλας ταμεύτορες, ἐν τε τειχεσσι

Καὶ χρεῖαις ζήσονται βίον πολὺν δαβονομήντες.

Quaestores Athenis aliquando in primum lucrum publicas pecunias mutuas dederant *Trapezitis*, mox forum verentibus [*ἐνταρτέσιν τῆς τραπέζης*]; quare quaestores, ne populo damnum pateret, incenderunt τὸν ὑπερδόμον τῆς ἀγορᾶς: vt narrat *Vlpius*, ad *Demosth.* in *Timocr.* 794. B. Ἐζόμενος vero vocat, vt *Ioann.* in *Euseb.* 2, 14. τὸς κερατιτὰς καθήμενος. Ipse L. 3, 100. — Τὸς δ' αὐτὰς τραπέζης ἀργυρομαχοῖς εἴσι, et L. 2, 256. Καὶ διφρὺν ἰζόμενος, ἴδιον ἔργον ἰδὼν ἀποβῆ. De mutatione τῷ ζῶντι in ζῶντι verba non faciam; mox idem vitium tolle, nec cum doctissimo *Gronovio* dele δ' post εἰδῶλῳ, at ante ἴτε. Sed ad alia.

P. 32. V. 22. *Κωπήρεις*] *Remiges*, si sequeremur *Jf. Vossium*, in *Alciph.* L. 1. Ep. 2. *κωπήρεις* ῥοδῶν ita accipientem. Sed accesserim *Berglerum*, *κωπήρεις* ἀμύβη προferentii; et sic *Cod.* noster, *κωπήρεις* tamen male: vt passim πλοῖον, σκάφος *κωπήρεις* occurrit. *Thucyd.* 4, 118. *Eurip. Helen.* 1397. et etiam hic *κωπήρεις* restituendum. Noster 8, 6, 13. 9. 2. Modo in *Αρογρ.* ἔξινταζε.

P. 33. V. 4. Ἀπολλύεσθαι ἐν τάλαντον] Cut mutaretur in εἶσι?

Diocerae et *Oeconomī* pecunias dominicales tractabant: vti etiam publici pecunias publicas, et collegiorum. Inde ap. *Cruter.* 125. iunguntur: *Χαλκολόγοι, φροντιστῆς, διακονταί, δαδανισμένοι.* Libro *Tobiae* C. 1, 20. ita διακοντῆς et ἐκλογῆς coniunguntur. vid. *H. Valesii* *Emendationes*, et ad eas *Celeb.* P. *Burmansium* *Juniorum* L. 2. C. 22, 1. *Pricacum* ad *Arul.* L. 2, 48. 118. vid. L. 1, 12, 17. 17.

P. 33. V. 5. Συμβαῖον] An τὸ συμβαῖον . . . τῆς praetuleris?

P. 33. V. 5. Εἶσι δ] Ante adspiraram literam N *ἐφακνυτὶν* negligi posse videtur. Ap. *Hesiod.* 2, 114. εἶσι δ, quamuis *Taur.* adiicit solitum fulcrum. 8, 342. Ἰλγυ δ. 9, 440. ἐπιχωρήσων. αἱ. *Aebih. Tat.* 6, 389. φιλοῦσι δ. Noster 8, 6, p. 124. 26. ἔσι ἄτος, et vero simile saepius existisse huius rei vestigia, sed abolita esse a librariis. *Alciph.* 1, 38, 171. εἶον ἔβλεπε, δαμ. Sic *Cod.* vid. *Vannum Criticam* p. 393. Leuissima sunt, sed faciunt ad linguam nitorem; cur, ex. gr. in nupera etiam editione *Isocr.* in *Paneg.* p. 125. [*Wolf.* 53. A.] legitur ἐπὶ τοῖς παισὶ ἰκῶνι, et notula subiicitur: „τοῖς ἰκῶνι, ap. *Ald.* et in *Cod. Coll. N.* „ Quin ita habet et princeps *Edlt. Mediolanensis*, scilicet illud *παισὶ* a glossa; cur ap. *Lycurgum* in *Leocr.* p. 9. etiam in *Stephaniana*: ἀμαλόντας ἀλυσθῆ, cum tamen *Vitebergensis* habeat recte adiectum N.

P. 33. V. 7. Ἀπεδόδακον] Quia nesciebat, ἴκων ἦν, dicendum fuisset ἀπέφουγον, si credere vis *Ammonio* in *ἀποδόδακον*.

P. 33. V. 8. Ἀνδραποδιστῆς] Recte animaduertit *Cl. Marklandus* ad *Elysias Oras*, 11, 551. non solum ἀνδραποδιστὴν dici, qui liberum hominem in servitutem abducit, verum etiam, qui alienum servum servumque rapit et vendit, vid. *Vales.* ad *Harporacras*. in Ἀνδραποδιστῆς.

P. 33. V. 8. Ἀλλοτρίαν] *Agathias* in *Antbol.* L. 2. C. 56, 15. p. 171,

ἡμετέραν θανάσιμα φύγει ποτὶ τὸν δὲ τις εὐρὺν

Ἀλλοτρίαν τ' εἶναι λέγειν ὑπιστάμενος.

Callirrhoe poterat esse fugitiva et suscepta et occultata; quod si sciens talem emeret, vel plagii, vel furti, tenebatur. L. 4. ff. ad L. Fab. de plag. L. 6. C. de furs. si inscius, actionem habebat in venditorem, sed qui hic ignobilis et aufugerat; inde supra ἀπολάλεκά σε τάλαντον. Mox *Apogr. Ζητήσι*, vel simile quid.

P. 33. V. 13. εὐτυχῶς περιγματοῖς γεγεννημένος] Certe εὐτυχὴς ἡμεῖς saepius dicitur, quam εὐτυχῶσα. Sed istud habes ap. *Diod. 20, 71.* hoc ap. *Alciph. Ep. 3, 46.* ita καὶ εὐτυχῶσα ap. *Lucian. Tyrann. T. 2, 157.* in *Bruti Epist. 3, 117.* λυσιτελὴς ἔνεκα. At *Cod. meus* λυσιτελοῦντος. Et illud γεγεννημένος abundat. At saepe talia participia similia a nostro auctore aliena non duco, quem offenderet, si scriptum foret: ὅτι οὐκ εὐτυχῶσα ἢ περιγματοῖς αὐτῷ ἐγένετο: passum ἔσται ὅπως. *Demosth. in Theocrin. p. 801. 13. Achill. Tat. 5, 299.*

P. 33. V. 13. Ἐπειτέραι κερὶν] Idem quod Ζητεῖν κερὶν, L. 1, 1. ἰζέτες τοιοῦτα τινὰ κερὶν: vbi ἐπειτέραι non minus foret efficax.

P. 33. V. 14. Λοπὲν] *Iam, debinc*, ne Attico more iungas τῷ ἑκτίῳ.

LIBRI SECUNDI CAPVT SECVNDVM.

P. 33. V. 16. Αἱ ἄγροικαι] *Lucian. 20. Dial. Deor. 264.* Notae de huius vocis accentu grammaticorum lites.

P. 33. V. 17. Πλαγγὼν] Apud *Demosthen. πρὸς Βωτιτὸν περὶ ὀνόμ. p. 1002. D.* habes Πλαγγὼν, Πλαγγῶνος, et *Anaxilan ap. Athenaeum L. 13, 1. 558. B.* cum ap. Nostrum semper exaretur Πλάγγων, Πλάγγωνος.

Πλαγγὼν est puppa infantium ex *cera. Etymol. Magn. πλαγγὼν οὐκ ἐκ τῷ πλάσσει· ἐγένετο γὰρ ἢν πλάδων, οἷς πλάσσει ἐπάδων* [vid. *Schol. Theocr. 2, 110.*] ἀλλὰ παρὰ τὸ πλάζω, πλαγγὼν, καὶ πλεονασμῷ τῷ γ' πλαγγὼν· τῷτο γὰρ εἰς πλάδων γίνεται καὶ εἰς ἀπάτην τῶν κορυφῶν. Vbi non inuitus accefferim *Sylburgio* emendanti κορυφῶν, ruellatum; licet *Codex* meus contra stet. In Articulo sequenti V. D. emendat quoque πλαγγῶν. Sed tota illa periodus videtur a manu recentiore; nam a membrana nostra exsulat. Vocem plurimis illustravit *Ez. Spanhem. ad Callim. in Cer. v. 92.* vbi *Schol. κήριος Νύμφη. Casaub. ad Athen. 9, 18.* et *Cl. Trillero in Obseru. p. 385.* laudati videantur. Puppa apud Romanos quoque foemininum nomen esse, nisi aliunde constaret, frustra adstrueres ex *Muratorii* titulo 2, 1239. et repetito 14, 1273. si conferas *Gruterum* 728, 8. et 828. et 896, 7. vbi aliter plane exstat.

Alciphroni L. 3. Ep. 22. est πλαγγὼν caniculae nomen; concinna igitur Rusticae huius nomenclatura. Legitur hoc nomen apud eundem in *Epist. Ined., ἡνίκα δ' ἀναῖσα καταρχήσατο, καὶ τὴν δεφὸν ἐκκίνησεν ἢ Πλαγγὼν, ὁλίγην δὲ Πῶν ἰδέσθαι* ἀπὸ τῆς πέτρης ἐπὶ τὴν πυγὴν αὐτῆς ἐξέλλασθαι. In antepenultima ibi voce *Codex* minus verax, quam *Apographum*; in eo enim litera Pythagorica restituta est. Occurrit quoque in *Asclepiadae, vel Pepsidippi, epigrammate, vbi* est meretricis nomen, quod, quia ineditum et non intellectum, adronam:

Πορφύρεον μάστιγα καὶ ἡνία στυλοῦντα

Πλαγγὼν εὐπίπων ὤκειν ἐπὶ προδύρην.

Νικήσασα κέλῃτι Φιλαπίδα τὴν πολύχαρμον.

Ἐσπερίων πάλων ἄρετι φρουρομένην.

Κόπει φίλῃ, εὐ δὲ τῷδε πορὺς νικητὴς νίκη.

Δέξαν, ἀειμνήσεν τὴνδ' ἐκδύσῃ χάριν.

Cod. Pal. a prima manu πλαγγὼν, in *Antigraphis* quibusdam Πλαγγὼν, nec non in epigraphis εἰς Πλαγγὼν ἑταίρειαν.

Ex quarto versus *Guictus* colligit, fuisse hanc *Plangonem Siculam*, quia mentio sit πάλων ἑσπερίων. Scilicet *Occiduae equae*, quia *Sicilia* in Occidente respectu *Graeciae*. At magis tum *Hispania*, vel *Italia*, foret, quibus *Hesperiae* cognomen proprium magis. Deinde emendat *Ἀντιφρουρομένην, quod Plangonis equae binuierint contra equas Philaenidis.* Cuius fuerit nescio *Plango*, nec nunc inquiri: sed scio, *Guictum* a sensu *Epigrammatis* plane aberrasse. Primum ab ista correctione cum debuerat deterere aperta imitatio versicul;

Callimachiani in Dianam v. 2. τῶν ἵππων ἄρτι φρουρασμένον. Longe aliud significant haec verba in hoc epigrammate. *Plango* hic dicitur *flagellum et habenas dedicasse Veneri*, *solitario equo postquam vicisset Pbilaenida bellicosam*. Ne credas, has duas meretrices alio in circo decucurrisse, quam Veneri sacro; et κλέος intelligatur huic curriculo adfectus equus. Mox probabilem rem reddemus; iam, quid illi *Equi Hesperii, sine Occidui*, notent, dicam. Nempe significant tempus aetatis, quo decertauit in Cupidinis stadio *Plangon*, iam erat prouectior aetate, *paene vetula*; et ἑσπερίος hanc notionem habet non semel. In *Epigrammate inedito*:

Ὅσομαι ἐσπερίην σε, τί δ' ἑσπερός ἐστι γυναικῶν;

Ἰθὺς ἀμετρήτην πληθύνονον ἑντίδι.

Quod si tamen non ad aetatis vespertinam, sed ad serum diem, refectri malis, quo haec certamina plerumque celebrari solent, non multum pugnabo.

Iam ne credas temere in his allegoricum sensum me esse secutum, perpende et hoc epigramma eiusdem *Asclepiadae*:

Λυσίδειχ' σοι, Κύπρι, τὸν ἱππαῖθρα μύπη

Χρύσειον, εὐκνήμη εὐντρον Ἰθὺς ποδός.

Ὡς πολὺ ὕπτιος ἵππον ἐγύμνασεν, εὐδὲ ποτ' αὐτῆς

Μυρὸς ἐφρονίσθη καὶ ψα τινασσομένης.

Ἦν γὰρ κύννητος, τελεοδρόμος, ὕπνευ ὅπλον

Σοὶ κατὰ μισσοπόλης χρύσειον ἐνέμενεν.

Suides primum distichon habet in μύπη, quod *Kusterum* latuit. Plura in his explicanda et forte emendanda forent.

P. 33. V. 18. Οἰκονόμος] *Hic Villicus*, vid. *Glossas Priscas* laudatas ad *Apulei. Met.* L. 8. p. 451. *ὡς οἰκονόμος ap. Maneth.* L. 4, 610. *Firmic.* L. 5, 11, 6. *villarum moderator*, 3. 11. 3. *actor villarum*, *Murator*, p. 89, 3. sed haec potius in *δοικονόμῳ* quadrant.

P. 33. V. 18. Ζῶον] L. 6, 1. Ἥλιος ἐξῆλθ' σοι τὸ τοῦ ζῶου [καλλὴν] κάλιστον, ὡς αὐτὸς ἱερὸν. Passim in laudem homo perhibetur βέλτιστον, ἡμερώτατον, εὐχαρίστατον, εὐδιότατον ζῶον. Quin ipse Deus Epicureis modo *ἐνθρονωμένοις*, modo *ἀφθαρτον καὶ μακρότερον ζῶον* perhibetur, et *Manethoni* 4, 341. hinc *ζωονότῃ μακρότερον*. Sed tamen etiam vituperantis est. *Plato* 11, de L. L. 936. C. *ὅπως ἡ χυρὰ τοιούτῃ ζῶν [τὴ πτωχῇ] καθαρά γίνεται τελεράταν*.

P. 33. V. 18. Ἀπρακτος] Ἀργόν. Opponitur δραστήριος, *Thucyd.* 4, 81. *Brasidas* dicitur *ἀνδρὸς δραστήριος εἰς τὰ πάντα*. Contra *Polybio* 4, 1. Ἐπηρεατος ἀπρακτος ὡς τῆ φύσει. *Plut. de Arato* p. 315. Ἐκδήλος ἀνδρὸς φιλόσοφος καὶ πρακτικός. Apud *Achill. Tat.* 2, 103. πρακτικῶς verititur, quatenus dicimus, aliquem *peritum alicuius rei esse, praxim habere*, immo *consilio manique promptus*. πρακτικῶς aliquando et alio sensu non huius loci pro *pollente, valente*, *impetrante*, ponitur ap. *Polyb.* 1, 80. *Xenophontem* et alios. *Hesych.* ἄπρατος, ἀπρακτος. Apud *Sophoclem Antig.* 1047. etiam in *Vatic. Cod.* ἀπρακτος pro ἀπρατος obtinet, ἀπρακτος idem Ionice. *Maneth.* 4, 517. *Νωχελίος τι πέλει, καὶ ἀπρακτος, καὶ ἀτολμοι*. 3, 378. *Θυλότατοι πράσιον, βιότῃ δ' ἐν πάμπαν ἀπρακτοι ἀπρακτος* praeferret, *qui effici nequit*; ut ap. *Alciphron.* Ep. 1, 2. *ὥς ἀπρακτα καὶ ἀνένετα διανοηθέντες*. Ita *Cod. vulgo* ἀνένετα et μαχόμενοι.

P. 33. V. 19. Τοῦ ἐαυτοῦ] Pro *εαυτοῦ*. Hunc vsum pronomini multi tetigerunt. Et optimus quiuis, saltem hodie in MSS, etiam libris, sic abusus fuit his vocabulis: ex. gr. *Xen.* 1. *Memor.* 796. D. *ὡδὲ γὰρ τὴν ἐαυτοῦ σύγαν ψυχὴν ἔδεξ.* *Plat.* Ἐρμίας p. 136. D. Plura *Nath. Forster*, in *Ind. Platonico*, Ap. *Heliod.* 1, 49. τὸ μὲν γὰρ ἀδελφὸν ἐαυτοῦ καταπλάττειν. Ita *Taurin.* vulgo *εαυτοῦ*. 2, 79, cum *Vat.* contra: καὶ γέγονας ἡμῖν αὐτάγγελος τῶν *εαυτοῦ* συμφορῶν, ubi vulgo *ἐαυτοῦ*: et pro *ἐαυτοῦ* L. 10, 514. quae cum ita se habeant, nihil murare, consultius. *Bryannus* proinde frustra *Plutarch.* in *Aporrbegm.* p. 347. sollicitat, vid. ipsum ad *Vit. Flam.* p. 422. *A. Iunius* ita in *Euap.* 117. frustra *ἐαυτοῦ*.

P. 33. V. 19. Καλῶς] *iure, merito*, ut saepe in locutione καλῶς πείθω. Quae trita locutio, et nihil praeter *iure, merito*, notat. Ita et εὖ πείθω, vid.

Plat. de R. P. V. 474. B. Heliod. 6, 279. 282. 7, 363. saepe non intellecta, ut in Epistola 10. Aeneae p. 424. τῶν ἰθὺς εἶναι καὶ πρῶτος, καλῶς γι ποιῶν, bene merendo. Immo: bonum etiam primus esse vis, et merito. Heliod. 6, 279. καλῶς κατὰ τὸτε ποιῶσα. Lucian. de Dipsad. 3, 297. Epist. Satyrn. 409. 411. Plato Lyfide 204. alio sensu.

P. 34. V. 1. Ἄσιν] *Clemons Alex. Paedog. 3, 2. λούειν τὸ σῶμα διὰ τὴν ἄσιν, τὴν αὐτὰ ἐπιφωρομένην: vbi ἄσιν alii. Ibidem paullo post pro ἀπεκλύειν malim ἀπεκλύειν. Verumque ἄσις et ἄση dicitur, et explicatur maris, fluviorum sitius et jorder, vid. Hesych. Schol. Nicandri Ther. 174.*

Patio in *Apogr.* videtur esse γῆν ἄσιν, et saepe haec corruptela obtinet; contra L. 5, 1, 79. 17. pro ἰδῶς τὴν reposuimus γῆν. Apud *Achill. Tat. 51, 97. Salmaf.* γῆν ἰδῶκιν pro τὴν restituit; et ita legendum non duhiro ap. *Herodot. 1, 30. φιλοσοφῶν γῆν πολλὰν θεωρῶς εἶναι ἐπεκλύδας: in primis postquam, teste Berglero, auctoritas Regii Cod. huc accedit. Ita γῆν πολλὰν βεβαιῶν, ap. Max. Tyr. 13, 7. nam licet obuia locutio sit ἡ πολλὰ [γῆ], tamen in *Herodoti* loco plena locutio praeferenda, credo, videbitur. Ap. *Plat. Phaedro* p. 257. legendum videtur ἰνία χυλῆδας ἰνῆν περὶ γῆν κυλινδρῶν αὐτῶν [τὴν ψυχὴν] καὶ ὑπὸ γῆς ἄσιν παρῖξαι, vbi τὴν x. licet interpretes γῆν legisse videantur. Ap. *Artemidor. 3, 26. ex omissione particulae et alias peccatum: Παλλάς δὲ καὶ ὁ πατριῶς καὶ ἡ μητρῴα. Ξεντείας καὶ ἀποδημίας γίνονται σύμβολα: ἰσκαίει γὰρ πατὴρ τε καὶ μήτηρ τῇ οἰκίᾳ πατριῶς δὲ καὶ μητρῴᾳ τῇ ξένῃ, τῇ omissioni, et male vertitur domui et externitati, pro patriae et peregrinae terrae. Straboni L. 8, 515. A. γῆν MSS. vindicant.**

P. 34. V. 2. Εἰσελθῶσαι] Forte quis malit εἰσελθῶσαι, ipsam *Callirrhoē* non ancillae εἰσελθῶσαι. Ingressam vero vixerunt et deterferunt diligenter, et magis exutam stupuerunt, quemadmodum ipsius indutae vultum admiratae, diuinum vultum videre putauerant. Sententia debebat decurrere: Ingressae ancillae vero vixerunt et deterferunt diligenter, et magis exutam stupuerunt, quam quando, eius adhuc vestitae vultum admirantes, diuinum vultum vidisse putauerunt. Ut pro ὅτε reponendum videatur ἢ ὅταν, vel ὅτε. Nempe respicit narrata L. 1. C. 14. cum *Callirrhoē* primum in villae conclauī adparuit, quando pueri ei ἔδον ἐπιτάσσει: αἰφύδην κατεπλήγγον, οἱ μὲν δοκῶντες θεῶν [θεῶν πρόσωπον] ἰσρακύναι. Omnes domestici, illa subito adparente, obstupuerunt: quidam etiam deam [diuinum vultum] vidisse repudiantes. Facilius comparatio inter pulchritudinem vestitae et nudae est illa *Ariflaeteti* L. 1, 1. ἰδεδυμένη μὲν εὐπροσωποτάτη ἔστιν, ἰδυσα δὲ ὅλη πρόσωπον φαίνεται. Illud ἔστιν interpositi, quia *Sambuciana* ibi habet δὲ, quod hic incongruum. Credo, parum esse ex sigla non intellecta ζ quae ἔστιν. notat. *Alciphr. Ep. ined. 141c. . . ἰδεδυμένη γὰρ, εὐπροσωποτάτη ἔστιν, ἰδυσα δὲ ὅλη πρόσωπον φαίνεται: οὔτε κατάξηρος, οὔτε κατάσπαρκος, ἀλλ' οἷας λεγομένη ἡμεῖς τὰς λευχὰς ἐγχύμας. Vides gemella. Statius L. 6. Thebaid. 570.*

*Effulsere artus, membrorumque omnis aperta est
Laetitia, insignesque humeri, nec pectora nudis
Deteriora genis, latuitque in corpore vultus.*

Ad quem locum *C. Barthius* recte aduocauit *Ariflaetetum*; vbi duo Codd. mei, et *Taurinensis* a me commissus, quibus et aliena collatio accedit, insignes humeri sine copula, bene: Vnus meus in pectore, pro in corpore, male, exhibent.

P. 34. V. 5. Ὁ χροὺς γὰρ λευκὸς ἔτιλψεν εὐθὺς, μαρμαρυγὴ τινὶ ὅμοιον ἐπαλάμπων] *Cutis enim candida nituit statim, splendoris radiantis instar relucens. Posses suspicari μαρμαρυγὴν τι ὅμοιον, aliquid lucida radio simile repercutiens; et sine ὅμοιον substantiuum aliquod requirit. Interpres pro εὐθὺς legit ἔξουδος μαρμαρυγὴ τινὶ ὅμοιον. Probabilitatem posset conciliare non ita magna mutatio τῷ εὐθὺς. in ἔξουδος, quia etiam vis τῷ εὐθὺς non ita hic se omnibus in oculos ingerit.*

Vcrum obstat, quod hic sermo fiat de cute corporis, non de cute faciei. In Corpore candor, at in facie laudatur mixtura candoris et ruboris suis locis.

Quasi ex formula passim poëtae et alii scriptores. *Aristaen.* 1, 1. λευκὴ καὶ ἐπιρὺθοι παρειαί. 2, 21. αὐτόσκαλον ἔριδος ἐπιτρέχει ταῖς παρειαῖς. *Long.* 1, 19. ὃ δὲ εἰκασε μήλα τὸ πρόσωπον αὐτῆς, ὅτι λευκὸν καὶ ἐνερευθίε. *Lucian.* *Dial. Mort.* 1. p. 331. ἐρύθημα ἐπὶ τῷ προσώπῳ. 10, 365. τὸ ἐπὶ τῶν παρειῶν τὸ ἐρύθημα. Sic *Anacreon* C. 28, 23. narium amicae laetitia, genas rosae similes iubet fieri:

Γεῶρα εἶνα καὶ παρειαί
ῥόδα τῷ γάλακτι μιξας.

Vt natus referat lac inter rosas genarum. Pictor enim stupidus non adeo, ut nasum rubrum in amica sua desiderare Teium putet vatem. *Theod. Prodr.* 4, 173. de Baccho:

Καὶ τὴν πρόσωπὸν τῷ θεῷ μαθεῖν θέλει,
Ὅποιός ἐπέτατο ἂν τῷ λυδοῦνι:
Μαῖς ἦν νεφερός, ἐγυῖος τὴν ἰδέαν,
Ἐριδος ἐνθάδ' ἐκ μέσων σιαγόνων.

^ vulgo ἐπέτατο.

Iam ubi de totius corporis membris agitur, *candida, eburnea, nivea brachia, pectora, terga, femina, pedes*, a formarum arbitris celebrantur. Possem *rosceam* cetivcem, *ἐρυθράκτυλον ἢ, ἐρυθρόχρον*, obmouere, sed vix puto huc quidquam factura.

Forte scrupulosior quis contendat, λευκότητα in carne ad vitium vergere: nisi subrubeat a sanguine, et suco plena sit. At λευκὸς passim candidus, non tantum albus.

Deinde cur illi *Rubori* modo adscriberetur μαρμαρυγῇ, cum sane candorā propria magis μαρμαρυγῇ! si vtrique colori adscriberetur μαρμαρυγῇ, procederet *Agathias* de corpore toto L. 2. *Anth.* 57, 29. 177.

Ἢ δὲ καλὴ ποτὶ ληθὲν ὑπερέκπτυσσεν ῥοδάνθη.

Μαρμαρυγῇ κάλλος νῆμα κατηγγλάισεν.

L. 7. *Anth.* 50. p. 458.

Μάρμαρα σὺς χροῖς ἀπολείπεται.

Noster 4, 1, 64. 7. Οὐδέ τις μὲν οὐδὲ τῶν ἄλλων τὴν μαρμαρυγὴν ἤνευκε ταῦ κάλλος, ἀλλ' εἰ μὲν ἐπετρέφουσιν, ὥς ἐκτίνος ἡλιακῆς ἐμπεισέως. 5, 3, 83. 20. ἔξελαιψι δὲ τὸ τῆς καλλιτέλειος προσώπου, καὶ μαρμαρυγῇ κατέσχε τὰς ἀπάντην ὄψεις. Vbi toti faciei tribuitur, ut ap. *Musaeum* 56.

Μαρμαρυγὴν χαρίεντος ἀπατρέπτυσσεν προσώπου.

Ἄκρα δὲ χιονίων φονίσσετο κύκλα παρειῶν.

Alciph. 3, 68. ἢς [παρῶν] αἱ παρειῶν μαρμαρίζουσι: vbi, credo, frustra Berglerus offenditur.

In his omnibus μαρμαρυγὴν ruborē peculiariter non tributam vides: sed toti εὐχροίᾳ corporis.

Dure quoque *candor* diceretur ἀπολάμπειν, *e se vibrare, emittere, prolicere, ruborem*, et durius ruborem μαρμαρυγῇ similem. Vbi igitur ipsius candoris μαρμαρυγῇ extincta delitesceret, cui tamen non minus proprie μαρμαρυγῇ adscriberetur! Seruetur igitur edira lectio; illud εὐθὺς explicetur: *statim atque vestes deposueras, et balneatione aliquantum usa fueras: nedom ut bene lauta et deterfa fuerat.* Sic ap. *Acbill.* *Tat.* 2, 97. εὐθὺς fere: ἐκεῖ καὶ ποταμὸς ἱβηριδῆς, εἰ μὲν ἴδως αὐτόν, εὐθὺς εὐδὲν ἄλλω κρείττονι ἐστὶ ποταμῷ. ἦν δὲ . . . Ipse noster L. 2, 8, 35. 3. εὐθὺς μὲν οὐν ἐβόησεν, ἰσὺς praesenti, statim, et passim. ἀπολάμπειν ὁμοίως [nam ὁμοίως sic accipere potes] μαρμαρυγῇ τῇ recte dicitur. Si tamen vix τῷ ἀπολάμπειν casum adiungere, ita accipere potes ὁμοίως: vel lege: τὸ ὁμοίως, ex hoc recte, ut ἀπολάμπειν. *Callistrat.* in *Imagin.* 3. p. 894. πλίκαιμοι νιστήσιον ὑπολάμποντες ἀνδρες . . . ἰδόντι μὲν γὰρ εἰρυειὲς ἀπέτυλλον, εἰ ἄκρων βοτρυχῶν αἰρόμενον. Vbi ne miretis, capillos ruborem *eivbrure*; nam loquitur de *statua aerea.* *Orpheus* *Arg.* 225. barbae iuuenili nondum εἰρυειὲς inesse dicit:

Καλὸς ἔτασι· πλὴν δ' οὐκ ἔπερ δροσερὴν γενέσθω
Ἀργεῖνῆς ἐρύθνην παρηίδος ἄβρεξ ἴσλος.

Ita *barba aurea.* *Ouid.* 12. *Met.* 395. quamvis de *Centauro*:
Barba erat incipiens: barbæ color aureus.

Aëtopharbus hinc. Sentim barba sit profundioris coloris. Locus ille Orphei aliter et certe corrupte vulgo legitur.

P. 34. V. 6. Τρυφερά δὲ εὐρεῖ ὥς δεδομέναι, μὴ καὶ ἡ τῶν δακτύλων ἐπαφὴ μέγα τραῦμα ποιήσῃ] A nimio abstinere nequeunt huius ætatis auctores. Quamvis etiam antiquius hoc vitium, et Noster fere sit satis continens. Nonne suffecisset τραῦμα sine adiecto augmento? quin non facius adhibuisset vocabulum *λασίονου* quidem carnis, sed non *vulnus*, significans? Sed mitamus hæc. Videmus saltem *carnem mollem*, et *digitis cedentem*, in laude.

Quis non contenti sic tenerarum puellarum membra emolliuisse, ipsa etiam ossa instar ceræ, casei, lactis, aquæ, se flectentia laudent. *Antipater* in *Anthol.* 1, 26, 1. 39.

Ἰδαίους φορέουσα βραχίονας ἢ μόνη δούν

Οὐ λάζει· ἢ γὰρ ὅλη τὸν ταλάροισι γάλα.

Aristæen. 1, 1. ὅτι μόντοι εὐμάρτα καὶ τρυφερά τῆς λαίδος τὰ μέλη, ὥς ὕγρο· φως αὐτῆς λυγισσάθαι τὰ ἐπὶ τῇ περιτομῇ δοναῖν. τογαροῦν ταῦτα μικροῦ γὰρ ὁμοίως δι' ἀπλοῦτητα συναπομαλῆττεται τῇ σαρκὶ καὶ ταῖς ἰεραικαῖς ἀγκύλαις ὑπείκει. *Achilles Tat.* 2, 149. eo nomine taxat foeminas: καὶ μαλθάσσει τὰς ἐν Ἀφροδίτῃ περιπλοκὰς ὕγρότητι σαρκὲν, καὶ οὐκ ἀντιτυκεῖ προσέλληλα τὰ εὐμάρτα. *Apul.* 10 *Met.* 226. tam lucida, tamque tenera et lasse et melle confecta membra duris ungulis amplecti. vid. *Pricacus* p. 161. et 627. et 646. *Madauren* loco apte usus est *Alex. Cunningham* in *Animadu.* in *Bentleii Horatium* C. 14. p. 253. contententis, *cerea brachia* non recte dici pro *mollibus*, vel *flexilibus*.

In isto autem *Aristæneti* loco dubitant interpretes, quid sit τὸ περιτομῶμενον, quo ossa ipsa instar aquæ flecti et duci possunt. Intelligo omne id, quo ossa, ceu materies typo, circumdantur, *carnes, veste, amplexibus*. Brachia non videntur regi et firmari ossibus: ita tota brachia flecti possunt. Cum amator complectitur membra, non nisi carnes; non ossa sentit. Vestis ita stringit omnes artus, ut non solum singuli exprimantur, ceu typo quævis materia, sed ipsa ossa cedere videantur fasciis: nec exsistent, vel adpareant. Quod accidebat Germanis, qui veste ita stricte utebantur, ut singulos artus exprimeret. Apud *Tacit.* de *Morib. Germ.* C. 17. in quibus certo scapularum et coxarum ossa non latebant. Contra *Clementi Alexand.* *Pæd.* 2, 10. p. 234. vestis tenuis dicitur corpori προστυοῦσθαι et προσεπαπλάττεσθαι. Hic membra et ipsa ossa accipiuntur *formati*, typum omnium rerum et corporum, quibus circumdantur et stringuntur.

P. 34. V. 8. Διαλάλῃ] *Suidas* in *διαθήρησι*. *Alciphr.* 1, 8. τὰ πολλὰ ταῖς αἰσῶσι διαλαλήσας: ut probabili coniectura *Berglerus*. vid. *Miscell.* 1, 229. *Colutbus* 398.

Ἦε ἡ μὲν πολὺδακρυς ἐς ἡέρα φωνήσασα.

Vid. ibi *Eruditiss. I. D. a Lennep*.

P. 34. V. 9. Ταύτης θρακαπὸς ἔδοξε] L. 2, 3, 27. 14. καθάπερ ὅπερ τοῦ κάλαμος διακοίνῃ καχυροστονημένη. vid. 2, 1, 23. 12.

In genere qui longe alicui cedebant in aliqua re, serui potiorum, vel ne quidem digni dicebantur, qui seruirent tali. Huc refer illud in *Euang. Matthæi* C. 3, 2. οὐ οὐκ εἰμὶ ἱκανὸς τὰ ὑποδήματα βατάσαι. Vide ibi *H. Gronzium* et aliis parallelis locis.

P. 34. V. 10. Καὶ τὰ μέλλοντος οὐκ ἠμάντετος ἦν] Nempe *Callirrhœo*. 6, 6, 107. 3. ὅγῳ πρεσβυτέρω. 2, 5, 30. 8. μαντιοῖμαι, ἔτι καὶ ἐγγυῆς. *Heliod.* 9, 419. ἐμνήσθης ὑπὸ τῷ μαντιοῦ τῆς ψυχῆς γενέμενος. *Plato Phædro* 242. C. dicit enim: ὥς δὲ τι, ὃ δῶταί γε μαντικόν γέ τι καὶ ἡ ψυχὴ. *Philo Iudæus* de *Iosepho* C. 67. 20. T. 2. τῆς ψυχῆς μαντιομένης τὴν ἡβέλτην. Apud *Max. Tyr.* 11, 6. habes nostram vocem, sed diuerso sensu: τοῦτον ἡ Τύχη . . . ἀνέκουσεν καὶ ἠμάντετος. *Vatibus* non *auscultans*.

P. 34. V. 11. Ἐπεὶ δ' ἰδέοντο, καὶ τὴν κόμην συνειδέμενοι (καὶ) καθαρὰς αὐτῇ προσέγγυμαι ἐσθῆτας] Illud καὶ excidisse reor, ob sequentis syllabæ κα ἅμισην ionum, quod læpissime accidit. Illud ἰδέοντο explica locutione *Aristænetæ* L. 1, 7. ὥς δὲ ἱκανὸς εἶχε τὴν θαλαττίαν λυγρὰν, θεκτὴν ἰτα πορ

semel occurrit respectu eorum, qui ad libitum, ad facietatem quid faciunt. Ita ap. *Theocr.* Idyll. 14, 20.

Ἄμμις μὲν φανέντας ἐπίνους, ὡς ἰδὲδοκτο.
Lucian. Cronosol. T. 3, 400. ἔτ' ἂν αὐτοῖς δοκῇ; de conuiuantibus.

Cl. *Reiskius* coniecerat *ἐπὶ δὲ λέλυντο*, non absurde. *Aristoph. Pace* 868.

Ἦ παῖς λέλυνται καὶ τὰ τῆς πυγῆς καλὰ.

ΔΕΔΟΚΤΟ et ΔΕΛΟΤΤΟ habent literas facile commissibiles. Sed tamen procliuior error, ut Δ abeat in Λ, quam ut contra accidat. Nam in accurate etiam scriptis codicibus inferior τῆς Δ linea potest aetate exteri, et ita ansam describenti praebere ponendi ΔΕΔΟΚΤΟ pro ΔΕΛΟΤΤΟ. Ita facilius Α abie in Λ, quam contra. Emendandis enim foret reponere Α pro Δ et Δ pro Λ. At extritum codicem si quis ductibus tenuis sequatur, necessario saepe Α pro Α et Λ pro Δ positurus est, ut Ο pro Θ. vid. notata ad L. 1, 6, 10. 1. p. 71. *Animaduersionum*. Porro in Apographo δὲ ἰδὲδοκτο, quod mallem expressum.

P. 34. V. 11. Τὴν κόμην συνεδίσμην] Ceu dominam comferunt. Fotte tamen non multum ornauerunt, contentae siccatum modo capillum collegisse, et incomtam Lacacnae more comam religasse nudo: nam incomta, quin inpeza coma etiam in foeminis in laude. Vnde in *Anibol.* 7, 50. p. 458.

Μάγμαρα εἴς χρυσοῦς καταλείπεται, οὐδὲ κομίζει

Χρυσὸς ἀπικτύτου εἰς τριχὸς ἀγλαίη.

Vbi frustra Cod. Pal. *ἐνπύκτου* pro varia lectione habet. Receptam firmat *Suidas* in hac voce. Supra L. 1, 14, 19. 25. *Theronem* vidimus *λέσαντα* τὴν κόμην *Callitroae*, ut venustior adpareret.

P. 34. V. 12. Καθάρως προσήγγικαν ἰσθῆτας] *Lucian. de Merc. Cond.* 1. p. 670. Σὺ δ' ἰσθῆτα καθάρην προχειρισάμενος, καὶ ἐφαπτόν ὡς κοσμίωτατα εχρηματίζεις, λυσάμενος ἡμεις. *Theodor. Prod.* L. 8, 369.

Κἄν τῷ χιτῶνος τῆς κόρης δαδερμύτης.

Ὅν ἐνδύει δάδακεν εὐθὺς ἢ Στάλη.

Λευκὴν, καθάρην, καὶ ῥοδάνθης ἄξιον.

- Vbi *δαδερμύτης* ex *Gaulmini* coniectura pro *δαδερμύτης*, ut vicinius, quam *δαδερμύτης*, ex eiusdem suspitione malim. Ita ap. *Polybium* L. 10, 31. p. 845. *προσδαδερμύνην* in Cod. meo pro *προσδαδερμύνην*, et saepissime Γ vel reuera a librariis omisum, vel a legentibus non animaduersum, dum aliis cum literis compendiose coaluerit. Apud *Manethonem* L. 6, 523. hinc emenda:

Ἐκ περιστοῦ ἐλέφαντος, ἢ ἐκ Λύγδοιο φαεινῆς.

dum discas, qui lapis, quae gemma, vel metallum, sit *Λύδης φαεινῆς*, *Lydus splendens*: nam nisi dudum notissimum fuerit *Lygdium*, siue *Parium marmor*, Cl. *Blasius Caryophilus de Marmoribus* p. 12. et alii cognitissimum reddent. Eadem corruptela etiam Codices Latinos obsedit saepe. Certe ap. *Martialis* *lib.* 6. Ep. 42. prima Editio exhibet:

Et credas, vacuam nitere Lydon.

Licet ibi Codices mei duo habeant *Ligdon*.

Eiusdem literae omisso corruptisse alium *Manethonis* locum videtur. Vbi enim nunc legitur, L. 4, 275.

Κεῖν δ' ἰσχυρόντος ἐκ' ὠδίνου βροταίας

ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν τεύχει ποικιλιώτερας ἀνδρας.

Quod sic redditur:

Et orietis animaduertentis in puerperis humanis,

Fortium operum facit laborem ludentes homines.

At quae sunt ista *ισχυρῶν ἰσχυρῶν*, ab hisce ludendo perpetrata? Describuntur:

Turbae captatores, industrie et graze insanos in theatris, vestigia

Acce sistentes, in pegmatum operibus petauristarios.

His adduntur mox, *mimi, fannae artifices*, quorum *vita ludificationis artem ex ressit*. Nihil hic video, quod adeo magnas requirat vires et robur. Legendum arbitror; *Ἀλεχρουγῶν ἰσχυρῶν*. Quis nescit, pantomimos, scenicos, fanniones turpes et infames habitos. Nec offendaris, quia *Ἀλεχρουγῶν ἰσχυρῶν*

iunguntur. Omnes scriptores talia ceu elegantias captant. vid. *Vann. Criticam* C. 7, 172. sed et ipse Manetho his delectatur. L. 4, 338. τάλαντες ὑψά-
 θεις. L. V. 21. φλογερὰ φλόγες.

Quod autem ἰσῶτα mutatum in ΑΙ, nec id peccat in sanam Crisim; praecipue apud Manethonem. Sic loco difficili hac mutatione succurreris L. V. 7. ubi legitur:

Ἦν δ' ἄρα νύκτα μέλαιναν ὑπ' ἡράνιον χορὸν ἄτρων
 Μυροῖσι μίτοιςι λάλον τὸ μάθημα καθύρου.

Quod secundum interpretationem sonat:

*Sed certe nossem nigram sub coelo fidereo astrorum
 Infinitis filis loquentem hanc doctrinam adinueni.*

Sed illa infinita fila quomodo faciant ad Astrologiam, quam, lucentibus per obscuram noctem stellis, se didicisse perhibet, non capio; deinde qua ratione secunda syllaba in μυροῖς, quae ipsi decies et aliis semper est brevis, producat, item nescio. Tu totum locum lege:

Ἄν δ' ἄρα νύκτα μέλαιναν ὑπ' οὐράνιον χορὸν ἄτρων
 Μυροῖσι μίτοιςι λάλον τὸ μάθημα καθύρου.
*Per nossem cuius obscuram sub coelesti stellarum choro
 Fatalibus filis loquentem hanc scientiam inueni.*

Fatalia fila nentes Parcas, unde Astrologia pendet, quis ignorat? L. 1, 7. canit:

Μοῖρῶν ἀρρήκτοιςι μίτοιςι θεομοῖσι τ' ἀνάγκῃς,
 Νύκτας αὐπτος εὖν καὶ ἐν ἡμασι πολλὰ μογήσας.

Libro eodem 201.

Εὐθύ τε μοιρῶν εἰλίσσεται ἡμῶν μίτοιςι
 Κλῶμασιν ἀρρήκτοιςι εὐδαίμοιςι τ' ἀτράκτοιςι.

Locum hunc libri quinti et primi conseras cum Lucretiano L. 1, 140.

*Sed tua me virtus tamen et sperata voluptas
 Suavis amicitiae queniens perferre laborem
 Suadet, et inducit nosces vigilare serenas.*

Posses etiam μοιρῶσι. 4. 49. Syllabae mediae saepe omittuntur, ut alias dicitur.

In libro quarto Manethonis forte adhuc haeseris, qui nescias, quomodo λαρόντος significet animaduertentis. Aries animaduertens in puerperiis humanis enim tibi non tam notus fuit, quam

Auratis aperis vetnum qui cornibus annum.

Quem et hic offendes, simul scripseris:

Κεῖν τ' ἐλαρόντος. *Arietis verni.*

In eodem Manethone L. 4, 235. habes ΑΙ pro ΕΙ.

Καὶ καταναϊδισῆρας ἐν ἡλλοτρίῃσι βλάβῃσι.
Et inueterandos in alienis damnis.

Quod animi vitium non capio; tu tepone καταναϊδισῆρας, qui alios damnis affectos incessant, insultant probris. ἀναϊδισῆς notum vocabulum, vti καταναϊδίζω. Ab ἀνωδῆς nihil tale inuenieris. His metito mox subiungit:

Ψέκτας, ἀνδρῶν διαβλήτορας.

L. 3, 206. literae I pro EI et T pro Γ monstrum peperere:

Εὐν' ἂν δ' Ἐρμῆς μὲν ἐπιτητιδῶσιν ἐλθεῖν.

Vbi Gronovius edidit ἐπιτητ' ἐς δῶσιν, tu porro legas ἐπιτηγ' eis δ. e. Verum videtur id vidisse vir doctissimus, qui reddidit: *urgueat*. L. 5, 79. habes vitium idem in eadem voce, sed facilius sanatu: ὅτι οἱ παλινορεαὶ ἐπιχθῆς, id est ἐπιχθῆς.

P. 34. V. 13. Χιτῶνα θυλακὸν] Χιτῶν, virorum et foeminarum. Honestiores superinduebant ἱμάτιον, vestem aliam, viliores tunica contenti erant, quae et ipsa pro loco ornatio.

P. 34. V. 15. ἡρίτησαν] Lauabant ante prandium. vid. locum *Luciani* ad 2, 2, 24. 23. laudatum et passim.

P. 34. V. 17. εὐξαι περὶ παντὶς] ὑπὲρ παντο dicitur. vide paene sequentem notam.

P. 34. V. 17. Ἐπιφανὲς] L. 1, 14, 20. 2.

P. 35. V. a. Ἐπίκοος] Ap. Gruterum 10. 40. legis:

ΘΕΑ ΕΠΙΚΟΩ

ARTEMIDAI.

ΑΤΑΙΔΑΙ. ΕΛΤΕΙΡΗ

ΑΤΡ. ΕΛΠΙΝΕΙΚΗ

Boissard.

ΑΤΑΗ

restituendum conicio:

ΘΕΑΙ ΕΠΗΚΟΩΙ

ARTEMIDAI

ΑΤΣΙΔΑΙ. ΕΛΤΕΙΡΗ

ΑΤΡ. ΕΛΠΙΝΕΙΚΗ

Diana Ἀνὲς a soluendo partu, et partus doloribus. Bacchus Ἀδωνίς alia de causa celebratur Orphico Hymnis p. 146. Nam frustra cogitauerimus de Diana, quae in oppido Aulide Iphigeniam, cerua supposita, liberauit.

Σωτήρις Diana in Numis aliisque monumentis audit, εὐχκοός vocatur in lapide apud Donium Cl. 1, 37. sed quem in hac voce emendatius prodidit Cl. Muratorius 35, 3.

ἡρχοίκα, Ζαυλῶ

καὶ ἡέσσα ἀναζώσα

ἀρτέμιδι εὐακούῃ

εὐξαμένη ὑπὲρ

ἑαυτῶν εὐχάν.

vel ἑαυτῶν.

Non contendo, veritatem ipsam me daturum, a vero forte tamen non plane aberrarim, vertens:

Arconice, Zaulo et Aëssa venientes Artemidi facile exaudienti quae vouerant super salute sua votum. Editur aut' αὐταῖς. Forte duae vel tres puerperae simul vouerunt, vel votum soluerunt. Videantur, quae diximus in simili causa in Miscellaneorum Nouorum nostrorum Vol. 11. T. 3. p. 157. Dualis autem pro plurali non plane extra vsum.

Θεσσαμένη] Recte interpres Θεσσαμένη. Occurrit quidem Θεσσαμένη in passivo, sed huc non facit. Θεω certe non obuium habui, nisi apud Manethonem 6, 334.

Ταῦτα δὲ θεζομένη καὶ ὅταν μεσάτω κατὰ κέντρον

Ζήνα θεῖσ', ἣ ὑπάρχει ἐπαντέλλοντες δρόμῳ.

Quod redditur: Iouem videant, aut post exorientes cernantur. At corrige primum Ζήνᾳ τ' ἑσ' ab ἰάω, et tum verbe: Iouemque sinunt in medio centro, vel a tergo orientes vident. θεζομένη passim actiue significat, ut hic. Si hoc non placet, scribe Ζηνὶ θ' ὑπάρχει ἣ, Iouem in medio centro sequantur, vel a tergo orientes cernantur. Alioqui Θ non semel pro Τ ibi scriptum. Vt L. 2, 259. ῥαθῆρας pro ῥατῆρας. L. 6, 437. σκαλὼν θ' ἄγλων, τ' vulgo.

P. 35. V. 8. Πολλὰ μεμψασθαι] Ammian. Marcell. 26, 9. p. 365. ait: Cum fortuna exprobatulat lussuosa et graui.

P. 35. V. 10. Τῶν ποδῶν] L. 8, 8, 144. 18. Λαβομένης δὲ αὐτῆς τῶν ποδῶν, καὶ ἐπιθίστα τὸ πρόσκειον. Heliod. 7, 324. ἔπειτα μὲν ἑαυτὴν ἐπὶ πρόσκειον, τοῖς δὲ ἔχουσιν πρόσφες τῷ ἐγγάλματι. Eustath. de Ism. et Ism. 8, 294. καὶ γὰρ τὸς πόδας περιχρῶντες τῷ θεῷ, καὶ ὅλως πλύνον τοὺς ἰσχυροὺς, et passim.

P. 35. V. 11. Ζεύγοι] L. 8, 1, 127. 7.

P. 35. V. 12. Καὶ ταις ἡμέραις εἰ ἐκοσμήμην] Vel quia formosi in Veneris tutela et ei decori et gloriae sunt; vel dicit, se semper plurimo cultu Veneris nomen prosecutos esse. Solebant precantes saepe sua in deos merita ipsis tantum non exprobrare. vide L. 5, 8, 91. 16.

P. 35. V. 14. Ἀνένυσεν] Vel simpliciter negauit, vel nutu: nam credebat vulgus, statuas annuere et affici. Ouid. 20. Heroid. Ep. 20.

Adfuit, et praesens, ut erant, sua verba notauit.

Et visa est nota dicta probasse coma.

Vid. L. 2, 5, 30. 14.

Cur autem ἀνανεύειν significet abnuere, negare: ἐκπαύειν, annuere, concessum dare, eleganter explicat Artemidor. L. 5, 71. 72. p. 265. Καὶ ὁ θεὸς οἷον μὴ

οὐδὲν ἐπιδέοντα δὲ τὴν κεφαλὴν . . . εἰς γῆν γὰρ ἔβλεπε, καὶ οὐκ ἔκλυε. Ὁ Θεός.
 Ἡ Θεία (Ἀφροδίτη) ἀνέειπε . . . τὸ ἑλκυστικὸν σχῆμα τῇ περὶ εἰς οὐρανὸν βλα-
 πύσει.

P. 35. V. 15. Ἐπολιτίετο] L. 1, 1, 2. 6.

P. 35. V. 18. Εὐμορφότερα αὐτῆς βλαπτομένης] Non puto, hic locum ha-
 bere locutionem, licet elegantem, εὐμορφότερα αὐτῆς. Fateor tamen, mihi
 dictiōnem βλέπειν εὐμορφότεραν non videri summae elegantiae.

Εὐμορφος Ἀμμοπίῳ est proprie εὐκρόσωπος: cum εὐείδης ad totum corpus
 referatur. Videtur nostrati vulgo vocabulum *purf* ab hac significatione
 vocis Μορφῇ conñitum. Verum εὐμορφος et alia a Μορφῇ composita latius
 patent. Apud Manethon. 4, 554.

Φάσμασι δαίμονιοις συναντήσασιν ἐκείνοι

Ψυχῇ θερμόμενοι νεκροειρήν νεκρομορφα.

Ἐν τε καταγυλλασίαι θεῶν μηνίσμασι τ' αἰεὶ.

Vbi νεκροειρήν νεκρομορφα non sunt *umbris videndae inferorum formae*, sed
moribundam faciem habentes formae morticinae. Mox dubito, an non melius
 legeretur μηνίσμασι, vel μηνίμασι. Verum paullo ante locus difficilior, quem
 vna opeta cum vicinis leuiter illustrare libet. Legitur v. 540.

Ἦτοι λυσσάλη μανίη δαδαισμεμένου αἰεὶ,

Μαρφαντὸν νοσοῦμεν, καὶ θανάτοις πάρεδρον.

Πᾶσα βροτῶν ψυχὴ γὰρ, ἐπὶν τὰ γε κοινὰ βλοῖα

Μὴ φρενὴ κατὰ θυμὸν, ἐκασθῇ τε παλαίη

Δυσκρασίη, προέσθνηκε, καὶ ἦν φῶς ὁμιλίας λούσθ.

Vbi sane, quid sit μαρφαντὸς, et vnde deducatur, nescio; redditur *corruptus*.
 An a μάρπτω deduxit interpres? Vtrum compositum sit, nec ne, etiam dubitari
 potest. Venit tum ab ἄγισθαι, vel ἄγνοθαι. Subierat, vtrum quid commu-
 ne haberet cum μάργος, νοσέθμος et μαινόμενος et μαργίτης pari passu ambu-
 lant. An μαιμάκην legendum, quod ἐθυσισμένη καὶ ταρκατὸς et μαινόμενος.
 vid. *Hesych.* An μορφαζῶ, μορφαξω, μορφατὸς? Sed peritiores viderint.

Vltima huius loci Manethonei male verba: *mortua est etiam, priusquam
 lucem oculis videris; immo praemortua est, quatuor lucem oculis videat, ante
 mortem mortua est, licet viuat: viuens mortua est: quod dicit Paullus 1. ad
 Timoth. 5, 6. Ἡ δὲ ἐπαταλῶσα, ζῶσα τέθνηκε*. Interpretatione Manethonem
 in proximis etiam iuuabo versibus. V. 548. legitur:

Καὶ κραδίη ὁβελήπτα καὶ ἀκρατόντι λογισμῷ.

Et corde infatuata et instabili ratione.

Videtur illud ἀκρατόντι ita vertenti ab ἀκρατῆς deductum fuisse; sed nusquam
 tale adiectiuum hinc deductum inueneris. Venit ab ἀκρατον, *perum*; quod
 cum semper producat secundam, per synizesin versus succurri debet. Vti
 τυρόντα pro τυροῦντα, φοινισόντα pro φοινικῦντα, ἀκρατόντα pro ἀκρατοῦντα.
 λογισμὸς autem ἀκρατόντι, *temulentis*, facile intelligitur, fere qui v. 562. dici-
 tur ἀνομὸς τε φρεσὶν πλῆθοντι λογισμῷ. Modo δυσκρασίαν humanae naturae tri-
 butam vidimus, et 5, 59. εὐκρασίη. L. 2, 400. σύγκρασις.

Cum autem statuam, ἀκρατον nusquam media syllaba corripi, obicere pos-
 ses κεκραμένος, vnde hoc vocabulum et talia, et quod correptum inuenitur
 ap. *Orpheum* Suffito Iunonis p. 114.

Κοινωνεὶς γὰρ ἅπασιν κεκραμένη περὶ σιωπῆς.

Verum versus est corruptissimus, nec solum in voce περὶ, pro quo περὶ eru-
 ditissimus Lennepius ad *Colutum* p. 130. restituendum putauit. Antiquae
 Editiones exhibent:

Κοινωνεὶς γὰρ ἅπασιν κεκραμένη περὶ σιωπῆς.

In Editione *Eschenbachii* substitutum ἅπασιν, quasi vulnus metri sic sanaretur,
 dum grauissimum caesurae et metro infigatur plaga. Si reposueris H pro Π,
 auctoris manum habebis et sanum versum:

Κοινωνεὶς γὰρ ἅπασιν κεκραμένη ἥδρι σιωπῆς.

Et accentus in prima τῆς περὶ syllaba positus vestigia vetae lectionis mani-
 festa seruauit. Nemo vero mirabitur, Iunonem adminiculo *αἰτῆς* omnibus
 permixtam rebus perhiberi.

P. 35. V. 20. [Προσέσχευε λόγον] Alia ratione, quam προσιδέναι λόγον, dicitur. vid. L. 1, 12, 13. 25.

P. 36. V. 4. Περισπόμενος] L. 3, 7. περίσπασα τὸ πένθος ἑλπίς. Glossae: περισπασθεῖς, ἀσχοληθεῖς: de occupationibus seriis, et laboriosis: sed etiam de auocamentis et delectamentis. vid. Tb. Gatakerus ad Anton. L. 3. §. 10. P. Wesselingius ad Diod. 12, 38. p. 503. 18, 54. p. 298. διασπασθαι πένος τι non multum abit, ut patet ex Luciani Dial. Deor. 24. p. 275.

P. 36. V. 7. εἰς ἣν ἡμέραν] Aperte haec corrupta. Forte scripserit εἰς ἔτην καὶ νύκτα: ut processione coniecerit in tricesimum vel vltimum mensis diem, quo cum νυμφία in agris esset, vel εἰς ἔτην, ut ἡμέρα Glossa sit: quamvis forte Charitonii placuerit ἡμέραν supplere, licet Ἀττικιστικῶς omitteretur. Aristoph. Acharn. 171. παρῶναι εἰς ἔτην. Schol. εἰς τρίτην, ut Hesych. Νῆς, τὸ ἔτος, ἔπειτα ἔτη εἰς τρίτην, et in καὶ τῆς εἰς ἔτος, καὶ τῆς εἰς τρίτην. Consultatur Celeb. I. Alberti. Saltem triduo in adparatum tam operosum fucit opus. Possis alia fingere: εἰς τὴν ἐνέτην ἡμέραν, vel εἰς Ἡν ἡμέραν, id est εἰς ὀγδόην ἡμέραν. Interpres coniecit εἰς ἔτην ἡμέραν. L. 4, 1, 63. 23. προήγγατο ἡμέρα ἔτη. Non displicet.

P. 36. V. 9. φίλοι παρεκαλοῦντο συνοδεῖν] Horat. 1. Epist. 7, 75.

Mare cliens et iam certus comitum: iubetur

Rura suburbana indistis comes ire Latinis.

P. 36. V. 10. Ἀπελευθερών] Qui, secundo loco licet amici haberentur, saepe potentissimi, in familiis, in aulis. vid. L. 5, 4, 25. 7. vbi ἐλευθεροῖς, qui his locis nihil distant, licet merito et recte horum discrimen obseruari doctus Ammonii interpres L. 1. Animadu. C. 7. Maneth. 4, 600.

Ἐξ ἀπελευθερίως βασιλικῶς ἡμῶν δούλοι.

E manumissione regia semi serui:

Male liberta. Aulici enim, licet etiam ingenui, merito serui vulgo audiunt.

P. 36. V. 13. Προθύνητε τὴν γὰρ μὴ τρέψετε κομῆν] De talibus infinitiuis actum L. 1, 14, 20. 15.

Ἰσχυὴ ἐπὶ βῆ] Vltimatus est ἴππῳ ἐπιβῆναι, ut L. 5, 1, 80. 11. τῆς πορθύμους. Sed ita et Achilles Tatius 7, 441. ἐπιβὰς ἴππῳ, qui mox ἐπιβῆναι ἴππον. Ita, licet ἴπ' ἴππῳ sit vltimatus, non damnarim ap. Aelianum V. H. L. 1, 30. ἀπὸ ἴππῳ ἐπὶ τὸν ὄντα. Lucian. Asin. T. 2, 599. ἐπ' ἀμολ (ὄν) καλῶ ζῶν.

P. 36. V. 15. Πάμπτος δὲ] L. 1, 9, 12. 18.

P. 36. V. 18. αὐτὴν προσκυνῶσαι] Alias iungit cum datiuo. Sic variat in μέμφεσθαι τινὰ et τινὶ scribens. vid. Miscellanea Nostra Vol. 10, 1, 211.

P. 36. V. 18. Ἐγῶσα] Hunc statum, qui precantium est frequens, ei dat, ut decentior Dionysio obuia fiat: nec τῷ προσκυνῶσαι pugnat; notat enim saepe simpliciter Venerari, Deum adire.

P. 36. V. 20. Ψόφου δὲ ποδῶν] Si incertum, vnde audiebat sonum, quomodo tum ἀπετράφη πρὸς αὐτὸν magis, quam in aliam partem? Legendum videtur ποδῶν. 5, 9, 94. 8. ἡκούετο ποδῶν ψόφος. Thucyd. 3, 22. ψόφος ἐκ τῶ προσκυνῶσαι αὐτῶν. Eustath. de Ism. et Ism. 4, 105. ψόφος γὰρ ὡς ἐκ ποδῶν ἡμῶς συνετράφη. vid. L. 1, 9, 12. 13.

P. 36. V. 22. ἰσ' ἀγαθῶ] Auspicato; obuia formula. vid. Lucian. T. 1, 791. vnde boni ominis causa formata fuerunt cognomina ἐπ' ἀγαθῶς et ἐπ' ἀγαθῶν, et foemininum ἐπαγαθῶ. Apud Fabret. Cl. 4, 51. p. 254. MAGNIA. EPAGATHO. DVLCIS. ANIMA. HAVE. BENE. VALEAS etc. Ap. Cl. Gorium in Columbario 111. p. 149. AGATHO. RHOSICE. TERTI. L. vbi etiam foemininum videtur. Apud Murator. 1339. 9. ἐπαγαθῶ εὐμβίας, quem titulum rectissime restituit Cl. Hagenbuchius ad Marmora Graeca p. 39. Ap. eundem Muratorium p. 1726. 7. occurrit ἐπαγαθῶ. Quam inscriptionem item optime Vir ille eruditus tractauit. Nos ad eam pauca animaduersioni sumus L. 5, 3, 82. 26.

P. 37. V. 1. Ἰππίαρα] Proprie casuros ἐπαλαμβόμενον Plutarch. Ariam

287. ἀδυνάτως δ' ἔχοντα . . . ὑπολαβόντες ὕγον. *Plat. Symp.* 212. D. μαθόντα ὑπολαβαίν. *Herodot.* 2, 25. *Lucian. Dial. Mar.* 3, 309.

P. 37. V. 4. ὅψθ' μεταμνησάνουσα τὴν ἑλευθερίαν] *L.* 4, 2. *Aeschyl. Agamemn.* 717.

P. 37. V. 5. πλῆξας τὸν Λεωνῆν] *i*, 5, 9. 5. 1, 14, 21. 2. Patet et hinc, Leonam, vult τῶν ὅλων διοικητὴν, servum fuisse. 2, 6, 31. 25. Erant autem quotidiana dominorum in servos iniuria alapae et aliae verberationes. Nec abstinerunt principes viri; unde apud *Phaedrum* *L.* 2, 5, 25, ipse *Tiberius* ad *Attientem* :

Multo maioris alapae tecum veneunt.

Nec erat, ut hinc, cum actione indigna tanto principe, argumentum inter plura alia, non tam pleraque stringentia, quam blandientia, duceretur ad *Phaedri* fabulas ultimae interpolationis insimulandas.

P. 37. V. 6. Τοῖς θεοῖς] Saepè animaduerum a viris Eruditis, nomen *dii*, *θεοί*, adhiberi, licet de vnius numine sermo fiat; quamvis etiam de hominibus ita loquamur, si vnum hominem spreueris, quatenus sit homo, in humanitatem, in homines deliqueris; et nimium stricte dixisset ὡς ἀνθρώπων διαλέγῃ τῷ θεῷ. Potes periodum per interrogationem accipere.

P. 37. V. 9. Καὶ γὰρ εἰ θεοί] *Odys.* P. 485. Quaedam mutat, et versum medium omittit: sed quo et priore vitur *Max. Tyr.* 14, 8. Ita *Manesbo* *L.* 5, 15. ex *Iliad.* Z. 147. 148. 149. deinde v. 488. et 489. vna serie suo insuit poemati. Unde pater, quantum tribuendum sit istis apud veteres testimoniis ex aliquo auctore petitis; praecipue ubi agitur de γνησιότητι alicuius loci ex omittis conuellenda. Caeterum saepe suspicabantur Deorum praesentiam, ἐπιφάνειαν et ἐπιδημίαν. *Theodor. Prodr.* 1, 9.

ὥτως ἔρεται τὴν θίαν ἢ παρθένος,
ὡς καὶ τὸν ἀγρευόμενον ἀρετὴν Γαμβρόαν,
θεὸν ὑποπτεύσαντα τὴν ἀγρευμένην,
Δισμῶν ἀπάντων ἐκλιπεῖν ἑλευθερίαν,
Τρέσαντα πάντως εὐὰ ἀνεύλογον φόβον,
Μὴ πονεῖν θεὰ τις συνδιδῷ τῶν ἐν Ῥόδῳ,
Ἵπποκριτεῖσα τὴν βροτησίαν πλάσειν.

P. 37. V. 11. Τὸ γὰρ λοιπὸν παῦσαι μὴ καταγεῖν] Ne multis ratiociniis tempus perdam: simile quid in contextu fuisse reor: τὸ γὰρ λοιπὸν παῦσαι βλαφημίας, καὶ χρεῖας θεοπροποκτερόντων λόγων; ἢ σε τῆς χρεῖας ἐμβαλεῖ. ἢ δὲ Καλλιμάχῳ ἔφη· Παῦσαι μὴ καταγεῖν. Vocabulum παῦσαι repetitum fraudi fuit, et omissionem peperit, ut centies.

Si ἀποσιώπησιν statuas, cuius exempla frequentia; vid. *Lucian.* 6. *Dial. Deor.* 217. *Hermot.* 837: nec sic sententia fuerit plena. Ut vero *Callirrhoeae* tribuas παῦσαι μὴ, durum, nisi accedat ἔφη, εἶπε, quamvis talia omitti docuerit *P. Burmannus ad Sueton. Aug.* C. 42. p. 314.

P. 37. V. 11. Καὶ θεὸν εἰς νομίζων τὴν οὐδὲ ἀνθρώπων εὐτυχίᾳ] Dii enim summa fruuntur beatitudine et felicitate, et ista ratione homines; si non dii, diis similes esse praedicantur. Contraria fere sententia apud *Evangelistam Ioannem* C. 10, 33. Ὅτι εὖ ἀνθρώπος ἢ, ποιῆς σιαντὸν θεῖον.

P. 37. V. 13. Μουσικὴν γὰρ ἐφθίγγατο] *Max. Tyr.* 20, 1. ἢ ἔρετῃ φθιγγομένη μουσικῇ. Ut sermo deorum erat plane diuersus ab humano sermone, ac ipsa deorum vox et loquela diuinum quid sonabat.

P. 37. V. 13. Ὡς περὶ κλέρας τὸν ἦχον] *Achilles Tatius* 2, 97. τὸ εἶμα [τῷ ὕδατος] ὡς κλέρα καλαί. *Euripid. Cycl.* 442.

Λέγ', ὡς Ἀσιάδος οὐκ ἂν ἦδων ψόφον
Κλέρας κλύομεν, ἢ Κόκλωπ' ὀκλήτοτα.

P. 37. V. 18. Προσκοινοῦντο τὴν Ἀφροδίτην προσκυνοῦν] *Musaeus* v. 53.

Ὅδ' ὅσον ἀθανάτων ἁγίμην σπεύδουσι θεῶν,

Ὅσων ἁγιομένων διὰ κάλλια παρθενικῶν.

P. 38. V. 1. Προκοπήσης τῆς ἡρας] *Mox* 2, 4, 27. 24. προκόπτει τὰ τῆς νικτὸς. Noster iterum ἢ οὐκ προκόψει. 4, 3. 68. προκοπήσης τῆς εὐνυχίας. *Zosim.* 1, 71. Πόλεμος προκόπτειν. Addantur haec exempla prolatis a *φιλαλ.*

ἀνατάτω *Ioanne Alberti in Observationibus Philologicis ad D. Pauli Epist. a Rom. 13, 12.*

Ἐσώτων ἀπὸ καὶ κεκλημένοι] Putatam, ἢ κεκυκλημένοι. *Xen. K. A. 6, 378. C. περικεκυκλημένοι ἦσαν, cinxerant. Theodor. Prodr. 1, 9. Κύκλῳθεν ὑμνήσαν καὶ περιτάδην. Sed vnice veta est lectio κεκλημένων, quod etiam interpretes secutus: modo ἑσῶσα ἤχοντο, sed etiam κεκλημένοι ἤχοντο. Anthol. 2, 57. 32. P. 178.*

Ἡμεῖς δ' ἰσθίμεν κεκλημένοι ἄλμυρὰ πάντα.

Vti habet Palatin. pro vulgato κεκλημένοι. Vttaque lectio seruari potest, *discumbentes, vel vocati*, quod ad sensum, sed metrum receptam vindicat. Recte profecto Codex istud epigramma Palladae adscribit; est enim inepto eius ingenio dignissimum. De hac variatione vid. Cl. *Hemsterb. ad Aristoph. Plut. 373. Lucian. Conn. 3, 423. παρεκάλοντο et παρεκύνοντο miscentur. Vnam mixturam H et I literaturo addam. In glossis habemus φοιβίτης, *bariolus*, sed legendum φοιβήτης, vt ἡβήτης, quod accentu variato habet *Manetb. 1, 237. Δρῶσιν φοιβήτης, ἢ μόνιως. Ap. eundem habes L. 4, 550. φοιβήτοις μύθοισιν ἀποφθιγνύμενα κρυπτά: et φοιβήτης legitimum vocabulum. φοιβήτης est ap. Orpheum de Lapid. v. 45. p. 214. quod sistit D. Scottus: qui tamen Manethoneam penum non adit, nouis vocabulis instructissimam.**

P. 38. V. 4. Ὅτι φέσει γίνονται βασιλεῖς, ὥσπερ ἐν τῷ σμήνει τῶν μελισσῶν] Paene ad verbum *Xenophonti K. Π. 5, 118. B. debet: βασιλεῖς μὲν γὰρ ἡμεῖς γε δοκῶσι εὐ φέσει πεφύκεται, ὡδὲν ἦντον, ἢ δ' ἐν τῷ σμήνει φυόμενος τῶν μελισσῶν ἡγεμὼν. Plato 7. de R. P. 520. ἡμᾶς ὥσπερ ἐν σμήνεσιν ἡγεμόνας τε καὶ βασιλεῖας ἐγενήσαμεν.*

Phrynichus Arabicus in Bibl. Coisliniana p. 466. ἰσμε μελισσῶν καὶ σμήνος μελισσῶν, ἁμῶν δόκιμα. Nempe Grammaticis ambo vocabula ἀρροισμα, στήμα μελισσῶν. Puto tamen, σμήνος prima notione potius esse alueare, vas, κυγεῖον μελισσῶν.

P. 38. V. 5. ὡπὸ τῷ κάλλει ἑσποῖν] Vid. L. 2, 2, 24. 21.

LIBRI SECVNDI CAPVT QVARTVM.

P. 38. V. 9. Ἐξ αἰρέσεως] *Sua sponte, dedita opera, vt Diod. Sicul. L. 15, 6. Λακεδαιμόνιοι πολέμοι ταῖς αἰρέσεσιν ὄντες. προαίρεσις, βίον προαίρεσις. Plenius dicitur Alciphon. 1, 38. Actionem hanc animi describit Plato 10. de R. P. 618. E. Demosth. 2. Phil. 66. A. βιασθεῖς ἄκων ὀpponitur facienti quid ex προαίρεσις.*

P. 38. V. 11. Παρ' ὅλην τὴν ἐσπέραν] Vsum hunc praepositionis animad-
vertit *Thom. Magister.*

P. 38. V. 13. Μοῖραν] Mos vulgatissimus honorandi absentes. vid. *Xen. Ages. 665. E. Heliod. 7, 348. Longus 4, 127. Pricneus ad Apul. 2. p. 116. 7. 361. et passim.*

P. 38. V. 14. Παρὰ τῷ Κυρίῳ, ἀλλ' ὅτι παρὰ Διονυσίῳ] Nam *Callirhoe* πρὸς ὄνομα τῷ Κυρίῳ πηγὴν ἑφῆκε διακρύβων superiori capite: et Dionysius C. 1. huius libri ἀπῆλθεν κοίτην τὴν Σιγαπανίδος. Non abit illud Byblidis apud *Quidam 9. Met. 465.*

— — — iam nomina sanguinis odit:

Byblida iam mauult, quam se vocet ille sororem.

Qui locus non effugit Interpretem ad *Apul. L. 10, 586.*

P. 38. V. 15. Τὸν πότον προέγαγε] Amantes φίλων. *Alciphron 1. Ep. 35. causam aperit: Καίτοιγε ἡμεῖς, τὸν ἀκρατον ἐσεσθαι μοι κατηγορημα, ὃν παρ' Εὐφρονίου τείνῃ ἐστίην πολὺν τινα ἐναφροσύμην, ὥς δὲ τὰς παρὰ τὴν νόμῳ φρεν-
τίδας διωσόμενοι. τότε δὲ ἅρα ἐκινῶντος ἔσχε. . . Cui non nota illa *Nasonis:**

Saepe quidem vino volui comescere curas.

Sed vinum in venis ignis in igne fuit.

P. 38. V. 15. ἐπὶ πλείστον] L. 2, 5, 29. 25. ἐπὶ τῷ πλείστον. In priori χρέ-
ων, in altero μέρος χρέων, intelligas licet.

P. 38. V. 17. Ἀναλῦσαι] τὸ συμπίσειον. Sic λύειν, διαλύειν, καταλύειν. 4, 3, 69. 16. 4, 5, 73. 10. *Heliod.* 7, 368. *Eustath.* de *Ism.* et *Ism.* 9, 325. καταλύειν τὸ συμπίσειον. 4, 101. ἐλύειν τὸ συμπίσειον. Ita λύσαις διατρέων. *Heliod.* 3, 130. ἐμὲς ἀνέλας καὶ λύσαις τὸ διατρέων: sic certe *Taur.* et *Vatican.* vulgo καλέσαις. Verum enim vero, an ἀναλύειν συμπίσειον recte dicatur, vehementer dubito: quare malim ἀναλῦσαις interpretari: *discedens*. Plena locutio, ἀναλύειν τὸς ἵππους, iterum solvere equos a praesepi, ut reuertatur, unde *veneramus*: vel, quod eodem redit, τὰ ἀπόγεια, προμνήσια: ut optime explicat *I. Perizonius ad Aelian.* V. H. 4, 23. ὥσπερ οὖν ἐν συμπίσειον ἐνέλυσαν, et quos conduxit industria *I. Chrifst. Wolffii* ad *Epist. ad Philipp.* 1, 3.

P. 38. V. 17. ἑπὶν ἐλάμβανον] Ne prurientes manus in ὕπνον λαβεῖν mucent, vetat *Theophr.* *Char.* 25.

P. 38. V. 18. Ὅλος δὲ ἦν] L. 4, 2, 66. 13.

P. 38. V. 19. Πᾶς ἐτεράφην] Superiore capite: πρὸς αὐτὸν ἐπιτεράφην.

P. 38. V. 20. Ἐξέλας δὲ αὐτὸν τὰ δάκρυα] L. 6, 7, 108. 8. πῶς ἐκλαυσθ. *Onidius* L. 1. *Art.* 532.

Clamabat flebatque simul: sed utrumque decebat.

Nec facta est lacrymis turpior illa iuis.

Non ineleganter lacrymae aliquem incendere dicuntur. In talibus praecipue neoterici sibi placent. 6, 7, 108. 8.

P. 38. V. 21. Τὸτ' οὖν ἰδεῖν] Scribendum: Τὸτ' ἦν ἰδεῖν. Quemadmodum 2, 3, 27. 12. *Thucyd.* 7, 71. ἦν τε ἐν τῇ αὐτῇ πάντα ἐμὲ ἀκούσαι. *Lycurg.* in *Leocr.* §. 11. p. 182. ἰδῶν δ' ἦν. *Polyb.* 1. 84. τότε γὰρ ἦν συνιδεῖν: uti ille saepe loquitur; languidius scripseris τότε οὖν ἦν ἰδεῖν.

P. 39. V. 1. βακτιζόμενος] Hanc vocem Metaphorice frequentius longe adhibent scriptores paullo recentiores: quam veteres illi, qui potius ἐπικλύζεσθαι, βυθίζεσθαι, mergi. Vid. Nostrum 3, 2, 43. 1. *Achill. Tat.* 1, 13. 3, 179. 6, 403. 7, 413. *Eustath.* 8, 290. *Heliod.* 2, 68. 3, 198. 4, 205. ἡμεῖς δὲ μὴ συμβακτιζόμεθα τῷ τῆς πάθου: ubi *Cod. Taurinensis* male negantem particulam omittit. vid. *Doctiss. Wesselingius* ad *Diodor.* 1, 71. *Bergl.* ad *Alciph.* 1, 13. in Apographo vitiose ἐπιθυμία.

P. 39. V. 2. Ἀντίχρουν] Ἀντίχρουν. Frequentius sane huius aetatis scriptores actuum pro medio adhibent: quam contra, ut hic.

P. 39. V. 2. Ἀνικνυτὸν ἐν κόματος] Et hac voce translata nihil magis obuium. 3, 2, 43. 3. ἀνικνυτὸν ἐβιάζετο καθάπερ ἐν τρικνύμας τῷ πάθου. *G. Budaeus* in *Comment. L. Gr.* p. 71. larga manu exempla adpotuit. vid. etiam *P. Wessl.* ad *Diod.* 13, 612. *Plato* 7. de *R. P.* 535. B. ἐξαναστασθαι dicit. Eleganter *Sophocl.* *Oed. Tyr.* 23.

Πόλις γὰρ, ὥσπερ κ' αὐτὸς ἐσορᾷ, ἄγαν

ἦδ' ἐπαύει, κἀνακρυφίσαι κἀρα

Βούλῃ ἔτ' οὐχ οἶά το φοινὴ σάλου.

Et in aliis compositis huius verbi pulebrae tralationes, saepe non perceptae; ex. gr. apud *Demoftben.* *Phil.* 1, 50. E. de copiis exteris et conductitiis dicitur: τὰ ξενικὰ παρακόψαντα ἐπὶ τὸν τῆς πόλεως πόλεμον, πρὸς Ἀργύραζον οἰχόμενοι. Copiae conductitiae leuiter modo attingentes gerentesque bellum *Atheniensium*, abeunt ad *Artabazum*. Morem ibi respicit orator meretricium, quae θρῦπτονται, et de fenestra modo praetereuntes amantes adspicere dignantur, non ad eos descendunt, vel ipsos admittunt. *Aristoph.* *Eccles.* 202. *Thefm.* 804. illi milites adspiciunt, prospiciunt, obiter modo bellum: non serio gerunt. Quae *Vincens. Lucchesinius* vertit p. 31. Quin istae peregrinorum copiae obliquis oculis bellum a republica susceptum prospicientes. Quis haec intelligat? Satiushic et saepissime alias longe ipso peritiorem Graecitatis virum *Hieron. Wolsium* non deseruisset. Sic in hac eadem oratione p. 52. D. τρυφεραῖς ἀντιδόσεσι ποιόμεθα, ille p. 35. vertit: Gubernatoribus Stipendia assignamus. An intellexerit vocem ἀντιδόσεσι, in medio relinquo. Certe *Wolsius* intellexit, qui recte opum permutationes interpretatur. Ita *Olynth.* 1, 4. ἀγοραὶ vertuntur vestigalia, pro foris, ubi commercatus uenit. *Aristoph.* *Acbern.* 625.

P. 39. V. 5. Παιδαρίη πράγματα πάσχω] Id est, ποιῶν. *Aristoph. Nub.* 814.

⁷ ὁ δαίμονις, τί χρῆμα πάσχω. ὡ πάτερ.

Quid facis! ita malim verti, et saepe docuere Viri Eruditi.

P. 39. V. 6. ἄφοσιώσασθαι τὴν τῆς ἁθλίας δαίμονας] Vid. *Herodian. L. 4, 14.* ab *H. Stephano* laudatum, et *Cl. Alberti* ad *Helvibium. Aelian. H. V. 12, 64.* τῆς αἰς παρὸν δέας. Altera notio, *leuiter defungi*, obuia saepe, et apud *Heliod. L. 10, 495.* loco male distincto: συγγνώμην δῶναι καὶ ἄφοσιώσασθαι τὸ παρὸν πρὸς τὸν νόμον τῇ φύσει, πλεον καὶ τοῖς ἐκ ταύτης πάσχει προσθήμενος. Quasi recte dici possit: ἄφοσιώσασθαι τινι πρὸς τινα, *alicui satisfacere contra aliquem.* Quod si vel diceretur, *tenui contrarium foret*; at ἄφοσιώσασθαι contrahitur cum accusatiuo, ut ap. *Herodot. 4, 151. 203.* vel cum praepositione πρὸς, vti ap. *Salust. de Diis et Mundo C. 18.* πρὸς τὴν ἀεθλίαν τῆς ἡμετέρας ἄφοσιούμενοι φύσεως, vel περὶ τινος, ut ap. *Plat. 6. de L. L. 752. D.* Distingue vero, ut credo voluisse *Commelinum*: ἄφοσιώσασθαι πρὸς τὸν νόμον, τῇ φύσει πλεον καὶ τοῖς . . . προσθήμενος. *Cod. Taur.* πρὸς τῶν νόμων, nullo sensu, vel constructione. *Codex Vat.* non male modo οὐδὲ δαλάρη, οὐδὲ εἰς ἱερίαν τρέπομαι, vulgo τρέφομαι, quod tamen sine potioribus *Codd.* non mutariim.

P. 39. V. 6. τὴν τῆς ἁθλίας δαίμονας, et de *Mort. Peregr. T. 3, 357. Inscriptio* ap. *Grut. 1015. 6.*

Θεοῖς

δαίμοσι

κατοροῖς

βλαττον

Grut. βλαπτον.

Corac. βλατει.

hoc corruptum.

καὶ οὐκ οὐκ

Idem, qui passim καταχθόνιοι Θεοί. *Vid. 5, 7, 91. 17.*

P. 39. V. 7. Τύττω] *Supple* ἔνικα, χάριν. Plene *L. 3, 3.* τῷ γαγονέτος χάριν. *Plutarch. Alex. 29.* τύττω γι χάριν. Sed ut hic, apud *Platon. Apol. Socrat. 23. A.* φαίνεται τύττω λέγειν, quod non videtur sollicitandum.

P. 39. V. 7. Μελαερίων γάμους θύσας] Id foret pessimi ominis respectu nuptiarum, et impium erga manes deos. γάμους θύσας quis non illustravit.

P. 39. V. 7. Δύλως γάμους] Poëticum; ita δὲλα λέκτρα dixit *Eurip. Ione* v. 819.

P. 39. V. 8. ἀλλαστρέας] *Intellige* vel δούλης, vel γυναικός, ut *L. 5, 8, 92. 13.* et passim. Prius malim.

P. 39. V. 9. ἐπιλουίκει βυλευμένῳ] Genitiuus absolutus. 2, 7, 33. 8. Παρθένος ἄντισπιν οὐκ ἤδυνῆθῃ. *Lucas in Affis 22, 17.* ἔγενετο, προσευχομένη με ἐν τῷ ἱερῷ, γινέσθαι με ἐν ἐκτάσει. *Lucian. Fugit. 3, 372.* καὶ ἐπιτιμῶντων ὑποπτήσεσι. Constructiones hae saepe superuacuae criseos aniam dedere. *vid. 3, 2, 44, 25.*

P. 39. V. 10. ἐπυφόμενι ψυχῇ] *επυφόμενι* Lexica laudant ex *Eurip. Troad. 348. Philostrati Heroic. 14. p. 740.* sed cum accusatiuo obuium non habui. Longe vilitatissimum *επυφόμενι*, *επυφόμενος* passim. *Herodot. 8, 6. Sophocli Antig. 137.* Capaneus *επυφόμενος*, et alias. Verum utrum vox *επυφόμενος* sit bonae notae, multos mecum dubitaturus credo, quae tamen ceu talis legitur ap. *Maneth. 4, 188.* et redditur *ignifer*:

Ἦνικα δ' ἂν Κρονικῇ σέλας ἀτέρος αἰθέρος αἴγλην

Πυρφόρεας ἀκτίες καταντίπερ αἰγλοβολήσῃ.

Sane suspicari potius libet scriptum fuisse *περφόρεας*, si Saturno recte tribuuntur nigricantes radii. Porro scripsi ἀκτίες pro ἀκτίνοσι: nam ἀκτίν semper produciuntur in obliquis. *vid. Schol. Triclin. ad Sophocl. Antig. 100.* ne loquar de prima syllaba. Reuera *L. 4, 230.* legitur:

Ἄρης δ' Ἐρμίσαν διπλαμπάδα ἀκτίνι βάλλων.

Sed ille versus corruptus; forte recte reposueris:

Ἄρης δ' Ἐρμίσαν διπλαμπάδα ἀκτίνι βάλλων.

Mars vero face sua astrum Mercurii feriens.

Vid. L. 4, 356. διπλαμπάδα una voce, ut nunc editur, non admittit Linguæ

Graeca; διαλλακτικά posses. In versu autem 188. illud *καταντίπερ* etiam vitiosum. Si non aliter corruptum, scribendum saltem *καταντίπερ*, vt posuerit *καταντίπερ* pro *καταντίπερας*. An *Hesychii* Ἀντίπερ huc faciat, non dixerim.

Porro pro *πυρφορίας* posses etiam *πυρφορίας*, vt Mars dicitur etiam *πυρσοτόκος* L. 4, 462. sed vbi male redditur *in puerperis fulgens*; immo *igniparens*, *ignem pariens*; stella enim Martis Astrologis *πυρός* audit. Inde *Μανιεβονί* αἰθελός, *πυρμαρμαρος*, *πυριλμπής*, pro quo semel scribitur; Ἄρας *πυριλμπής* ἄτης. Quod licet sit vocabulum vltarum, tamen in *Μανιεβονί* hic mihi suspectum. vide L. 4, 94. 122. 172. 212. Habes L. 6. *Anthol.* 3, 8. 414.

Καὶ λίθου ἀντιτύπῳ κρούσµατι πυρσοτόκον.

Ita exhibet Palatina membraniana.

P. 39. V. 11. Ἐν ἔρωτι φιλοσοφῶσαν] *Cum ratione insanire* de Amantibus dixit Terentius.

P. 39. V. 17. Ἀπόλλωνας, ὦ Λιωνῶ] Formulam debet *Xenophonti* K, Π, 1, 10. B. ὦ Σάκκα, ἀπόλλωνας] *ἐκβαλῶ σε τῆς τιμῆς*. Mox male typi dederunt ἄλλον pro ἄλλου.

P. 39. V. 18. πῦρ ἐκόμεσας εἰς τὴν οἶκον, μᾶλλον δὲ εἰς τὴν ἡμῶν ψυχὴν] *Quid*, 16. *Epist. Par.* 45.

Arsuram Paridis vates canis Ilion igni.

Pelloris, ut nunc est, fax fuit illa mei.

Videatur ad L. 6, 3.

P. 39. V. 20. ἔμπορον πτηνὴν] *Quem non potes assequi, vel inuenire.* *Plato Euthyphr.* p. 4. A. πετιμένον τοῦ δίκου. *Xenoph.* 4. K. Π. 101. *ἱππία* et *πτηνὴν* ἀνθρακον componit. *Eurip. Iphig. in Taur.* 842.

Δίδουκα δ', ἐκ χειρὶν μὲ μὴ πρὸς αἰθέρα
Ἀμπαύμενος φύγῃ.

Hercule Furante 627.

— — — — — μέθεσθ' ἡμῶν πίπλων.

Οὐ γὰρ πτερωτὲς ἠδὲ φευξίῃ φίλως.

Theocr. παιδικαίς:

— — — — — νεότατα δ' ἔχειν πλινάγρετον

Οὐκ ἔτι πτερυγας γὰρ ἐπιμεδίας φορεῖ,

Κῆμμες βραδύτεροι τὰ ποτῆμενα συλλαβεῖν.

P. 40. V. 1. Ὅσα] L. 1, 11, 15. 22.

P. 40. V. 2. Κάλλος] *Id est*, γυνικὴ καλὴν.

P. 40. V. 3. θαίμων δὲ τις ἐξηπάτησεν] *Innumera sunt loca, vbi pronomina est, ut, ἐκείνους reticentur; quare non necessarium δὲ in est murare.*

P. 40. V. 3. Ἐπίτησεν] τὸν νοῦν. L. 3, 2, 43. 3. καὶ τότε οὖν ἐπίτησε τὰς τοῖς τοῖς λογισμοῖς. *Strabo* 4, 287. D. εὔροι ἂν τις ἐπίτησας. Abunde illustrant Viri doctissimi, *Tib. Hemsterbussus ad Luciani Nigrin.* 1. p. 56. *P. Wesselingius ad Diodor.* 20, 457. Apud *Polybium* saepe redditur *immorari*; et sane quibus animam intendimus, is *immoratur*; verum notio τὰ *immorari* aliquando parum apta; ex. gr. L. 1, 65. Ἐπὶ τούτων τὸν πόλεμον ἐπισήσας ἄξιον, *narrationi huius belli immorari*, paene contrarium τὸ ἐπὶ καφαλαῖς καὶ διὰ βραχείων αὐτοῦ κοίσεσθαι τὴν ἐξήγησιν, immo *considerare*.

P. 40. V. 6. Τὸτο ἐκίνο] *Obuia et elegans formula. Hoc ipsum, αὐτὸ τὸτο. Plato Hippia Mai.* 296. D. Ἄλλ' ἄρα τὴν ἢ ἐκίνο, ὦ ἱππία, ὃ ἱβύλετο τὸ κακὸν, ὃ μὲ ἀπολώλεκεν. *Aristoph.* *Ran.* 321. *Acharn.* 41. 820. *Eurip. Helen.* 628. *Heliod.* 5, 257. *Lucian. Herodot.* 1, 838. Teigit *Cl. Hemsterbussus* ad eiusdem *Nigrinum* 1. p. 47.

P. 40. V. 6. Νηριδῶν] *Haec est Atticae et Ionicae dialecti scriptura. Νηριδῆς ap. Nostrium* 1, 1. 1. et alius obtinet, vt aliquando *Lucian. Achill. Tat.* sed in scriptoribus, qui vna dialecto vsi sunt, vna modo Orthographia obtinere debere videtur. vid. *Cl. Commentator ad Lucian.* T. 1, 321. *Attici poetæ*, tam *Tragici*, quam *Comici*, Νηριδῆς scribunt, siue per *Synizesin*, siue per contractionem, siue per apocopen, vt placet *H. Stephano de Dial.* p. 18. *Art.* 34. vide ad *Aristoph. Plut.* p. 414. nuperrimum interpretem, et *Vannium*

Criticam 376. Sic γανῆδες, παρῆδες, χερῆδες, θηρῆδες, siue Iota subscriptabatur, siue ad latus ponatur, siue omittatur; et olim quidem secunda et tertia rationes solae obtinebant.

Libet adponere Epigramma Φιλοδήμου, ubi Νηρηίδων, ut saepe, pro Νηρείδων, nisi Iota ad latus positum, quasi subscriptum consideres, vel συνίζην admittas; nam longas vocales et diphthongos corrumpere non tam prompto licuerit:

Ἵνοις, ἢ Μελικέρτα, σὺ τε γλαυκῆς μέδουσα
Λευκοθέη, πόντῳ δαίμων ἀλεξικακῆ.
Νηρηίδων τε χοροὶ, καὶ κύματα, καὶ σὺ Πίσσιδου,
καὶ Θρηξί, ἀνέμων περὶνύτα, Ζέφυρε,
Ἰλαοὶ με φοροῖτε διὰ πλατὺ κύμα φερόντα,
Ζῶον ἐπὶ γλαυκῶν ῥόνα Παιδαίως.

In Epigrammate *Antbol.* 4, 16. 2. p. 347. cuius meminit *Stephan. l. l.* hinc scriptum:

Νύμφαι νηρίδες, νηρίδες, ἀδρυάδες . .

Nimirum, pro νηρίδες, νηρίδες, quod viriose utrumque pro Νηρείδες, Δρυάδες, ut viderunt alii: *Cod. Palat.* νηρείς ἀδρυάδες. Sic in nostro Epigrammate idem Codex habet ῥόνα pro ῥίθνα, vel ῥόνα, et in multis talibus ἴθνα modo ceu subscriptum considerandum est; ut ap. *Maneth.* 1, 13.

Ῥυθμοῖς ἡρμῶϊς καὶ ἰξαμέτροις ἰπίσσου.

Vt ap. *Homer.* Ἥρην Λαομέδοντι. *Ilud.* H. 453. Passim ap. *Manethonem* Ζωίδιον. At ubi in syllabica mensura opus est, ceu Ζωίδιον considerandum. Si iam scribas ἡρμῶϊς, per me licet, sed modo ne crepes correptam longam vocalem. Variatur in ea editione, quod non damno: cum sit ad fidem Codicis typis descripta; sed in aliis libris vnus videtur seruandus tenor.

P. 40. V. 6. Ἐκ θαλάσσης ἀνελήλυθε] Praecedit μία Νυμφών, ἢ Νηρηίδων. Illud ἐκ θαλάσσης tamen modo ad Nereidas spectat; ut L. 3, 2, 44. 17. Νηρηίδες ἐκ θαλάσσης. In Νυμφών intellige ἀναβέβηκιν ἐξ ὀρέων, vel ποταμῶν: licet re vera aliqui Nymphae etiam Nereides. Leionidas in Epigrammate *Antbol.* 3, 22, 37. 250. iura distinguit Nymphas et Nereidas:

Ναιηγίδες γλαυκοῖς φερόν Τρίτωνος ἀπειλὰς
Ἄντιος Φιδίτην ἢ φύγεν αἰνόλυκον.
Πηγεῖοι παρὰ χεῦμα γὰρ ὤλετο. Φεῖ τέλατι, ὅτι
Νηρηίδων Νύμφας ἴσχεις ἀπιτοτέρως.

Cod. Pal. male νύμφας ἴσχαν.

P. 40. V. 7. καταλαμβάνουσιν δαίμονας καὶ οὐ τινες εἰμαρμένους] Nam fato dii subeant. *Philemon, Incertis fragm.* 284.

Μηδέποτε μέμφω πᾶν Τύχην, εἰδὼς, ὅτι
Καὶρὸν πονηρῶ καὶ τῷ θεῷ δουτυχεῖ.

Vbi consulatur *I. Clericus*.

P. 40. V. 8. ἐνδύκην ὁμιλίας μετ' ἀνδρώπων] Sponte, ut Catullus ait:

Præfentes namque ante domos innifere castas
Meroum, et sese mortali ostendere coetu
Coelicolas, nondum spreta pietate, solebant.

Respicit autem Apollinem, qui Admeti pavit greges; quod etiam aliis accidit Diis.

P. 40. V. 9. Συγγραφεὺς] Procul dubio Pherecydes talia non nulla, non minus, quam metrici mythographi, prodiderit memoriae.

P. 40. V. 10. Ἀποσεμνύνει] μεγαλύνει *Hesychio*, optimis auctoribus frequentens. *Plato Theaet.* 168. D. *Max. Tyr.* 10, 5. et 29, 1. *Iamblich. de Myst. Scit.* 1. C. 21. p. 38. τὰ μὲν ὡς θεῖα ἀποσεμνύνει. *Aeneas Ep.* 9. *Aelian.* V. H. 14, 34.

P. 40. V. 10. καὶ . . ὁμιλίας] Nempe ἔνθα, χάριν. vid. modo dicta hoc capite v. 8. Additur καὶ, quia iam ἀπασμένον τῷ κάλλει Callirrhoen in praecedentibus.

P. 40. V. 11. ἢ κατὰ ἀνδρῶπων] L. 3, 2, 45. 26. Locutio tritissima; adhuc reddenda tamen Historicorum parenti L. 8, 38. θεὸς γὰρ ὁπλίτας μέζωνας, ἢ

κατὰ ἄνθρωπον φύσιν ἔχοντας. Vulgo ἢ κατὰ ἀνθρώπων φύσιν ἔχοντας. *Diodor.* 16, 11. μεζόνως, ἢ κατ' ἄνθρωπον. *Isoperb. Antig.* 1, 19. 1. εἰμυότερον, ἢ κατ' ἄνθρωπον φύσιν ἐχούσας. vid. *Bergler.* ad *Alciph.* 1, 17.

P. 40. V. 13. Ἀποτυγχάνεις] L. 3, 1, 40. 1. et 12. ἀποτυγχάνων τῷ Καλλιγέρῃ; ἔρωτος. Eo sensu simpliciter occurrit. 1, 2, 3. 24. τῷ γάμῳ. 2, 5, 31. 12. τῆς ἐπιθυμίας.

P. 40. V. 14. Ἐν ἐξουσίᾳ] L. 3, 2, 42. 25. ταμεύεσθαι ἐξουσίαν ἐπιθυμίας. 6, 3, 102. 6. ἐξουσία δὲ ἔρωτα καταλύει. 3, 1, 41. 10. παύσῃ μάτην σεαυτὸν οὐδ' ἄρῃ, καὶ τοῖς ἰδίοις γυμνασίοις ἀπαιτῶν.

P. 40. V. 18. Ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης] L. 2, 5, 29. 22. 8, 8, 144. 5.

LIBRI SECVNDI CAPVT QVINTVM.

P. 41. V. 1. [Ἦσαν] In apographo vitiose ἡμῖν: sed quis talia monstra sinat! Sic supra inonere neglexi, μίαν νομφῶν haberi.

P. 41. V. 1. Οὐκ ἡμεῖς σχηματίζεις ἐαυτὸν, ἀλλὰ κερμήσας] *Lucian.* de *Merc. Cond.* T. 1, 670. σεαυτὸν ὡς κοσμηώτατα σχηματίζεις.

P. 41. V. 2. Ἠέμευ] *Leuiter*, vt decebat μελανιομενῶντα. An potius ita id fecit, vt nemo sentiret eo occupatum?

P. 41. V. 2. ὡς ἂν ἐρωμένη μέλλων ἡμεῖν] *Noster* L. 6, 4, 103. ἔτι γὰρ ἔρωσι φιλόκορμον. vid. *Quid.* 2. *Met.* 730.

P. 41. V. 8. Οὐ γὰρ ἀτυχήσεις ἐδὲ μίᾳ δικαίᾳ βοήθειᾳ] Non defuturos arbitror, qui malint δικαίᾳ, vel δικαίῃ: sed puto, admissa leui ἐνγυχέσει, vulgarem stare posse.

P. 41. V. 10. Μηδὲν ὑπεκρύβης τῶν ἀληθῶν] *Ap. Xenoph.* 1. K. A. 268. C. merito quoque locum suum tuetur hoc verbum contra ἀποκρύπτειν, quod in *Etonenſi* et oris *Sterbani* et *Leupclauji* adparet; verum *Regius* huic fauet. In *Apographo*, vt centies peccatur, μὴ δέ.

P. 41. V. 10. Τὸντο αὐτὸν ἐπικαλεῖσθαι μᾶλλον τὴν εἰς σὲ φιλανθρωπίαν] Vt brevis sim, malim: τὸντο αὐτὸ ἐπικαλεῖσθαι μᾶλλον τ. ε. σ. φ. *Aeschin.* de *Falsa Leg.* 396. A. τὴν ὀργὴν ἐπικαλεῖσθαι. *Diad.* 20, 64. εὐνοίᾳ τινος.

Νοῦι, multa verba duos adificere accusatiuos; sed id non huius loci: ἐπικαλεῖσθαι praeterea diuersum quid significat, ἐπικαλεῖσθαι, vel ἐπικαλεῖν, τὴν φιλανθρωπίαν τινὲς εἰς τινά, implorare, inuocare alicuius humanitatem erga aliquem notaret. An fuit ἐπικαλεῖσθαι.

P. 41. V. 11. Ἀκούσας μὲν οὖν ἐβόδιζεν ἡ Καλλιγέρῃ, θάρσυν δὲ ὅμως] Quo referas *Ihud* ἔρωτος? cui opponitur? Quare amplector eruditissimi *Reiskii* emendationem, ἀκούσα, *inuia* quidem, *confusa* tamen. Ita ap. *Aelian.* V. H. L. 2, 1. p. 721. ἡ δὲ ἀκούσας καὶ ποτικυμένη . . . ἰβίδεσθαι. *Leopardus* dudum, postea alii: ἀκούσα reponi possit. *Ap. Demosthen.* περὶ παρατρ. 317. B. item habes ἀκούσας pro ἀκούσας.

P. 41. V. 12. Ἐν ἱερῷ] *Xenoph.* *Agésil.* 667. A. Ἀγγελίας εἰς οὐκίαν μὲν οὐδεμίαν ἰδίαν ἐν ἀποδημίᾳ κατήγετο, καὶ δὲ ἢ ἐν ἱερῷ, ἔνθα δὲ ἄδύνατον τὰ τοιαῦτα (τὰ ἀφροδίσια) πράττειν. Ideo *Herodot.* 7, 23. ὅς [Ἀρταύκης] καὶ εἰς τῷ Πρωτεσίλῳ τὸ ἱερὸν ἀγνισμένος γυναικίᾳς ἀθέματα ἔδωκεν. Immo L. 9, 115. ἐν τῷ ἱερῷ ἀδύτη γυνικίᾳ ἡμίσγετο.

P. 41. V. 15. Τὰ ἡμᾶ] τὰ ἡμῶν eodem sensu ap. *Sophocl.* *Trach.* 1084. Reuera potest explicari per ἡμῶν, tamen hic et alias notat non solum personam, sed eius facultates, virtutes, vitia, casus.

P. 41. V. 16. Διονυσίος εἰμι] Omnino necessaria, et proinde non reprehensibilis, apud nescientes et ignaros sui etiam cum aliqua iactantia commendario. vide quae diximus in *Miscell.* Vol. 1. T. 1. p. 19.

P. 41. V. 16. Μιχαῖλιν πρῶτος] Vt ille Δ. ΚΑΙΚΙΑΙΟΣ. ΚΤΡ. ΠΡΟΤΑΗΝΩ ἸΠΠΕΤΕ ΡΩΜΑΙΩΝ ΠΡΩΤΟΣ ΜΕΛΙΤΑΙΩΝ, ap. *Gruterum* p. 378.

P. 42. V. 2. Εἶπον . . . καὶ πρῶτόν γε τὸνομα τὸ σὸν] *Musaeus* 185.

Εἶπε δὲ, μὴ κρύψης, τὸν ὄντομα, καὶ σὺ πάτερ.

Οὐ γὰρ ἔμην σὺ μέμνη· ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν Ἡρώ.

P. 42. V. 3. Καλλιῆρόν] *Cl. Cocchi*us animaduertit, vocem hanc semper scribi neglecto spiritu, tam leni, quam aspero, ad literas PP. sed id forte non peculiare huic voci, et nihil ad rem. Varie exaratur; ap. *Thucyd.* 2, 15. Καλλιῆς. *Euseb. Hist. Eccl.* 1, 8. *Schol. Luciani* T. 1, 173. Aliae orthographiae: Καλλιῆς, Καλλιῆρόν, Καλλιῆρόν. vid. *Fragm. Hesiodi* v. 13. *Bergler. ad Alciph.* 1, 2. 51. sed quae scripturae minus probandae videntur. Καλλιῆρόν, ut Καλλιῆρος, Χαμῆῆρος: poetae literam p abiciunt, vbi opus. Ita *Ocyroë*; quamuis *Cbr. Waffius* in *Senatio* p. 24. inter alia multa absurda, quae in isto libro occurrunt, alioqui laboriose scripto, contendat: *geminum p cum adspiratione non semper valere ad breuem, quae praecesserat, producendam*, adductis his ipsis exemplis ex *Ouidio*. Sed bene, quod nec *Heinsius*, nec *Burmanni*, huic magistro auscultauerint. Sed tamen non minus contra prima prosodiae elementa, saltem Graecae, peccant, qui contendunt, ante ET et ΣΠ vocalem breuem non produci, corruptis vel triuialium poetarum locis inducti; ut patientius feram *Rich. Dawesius* in *Miscell.* p. 4. hanc doctri- nam de vi productrice in ET et ΣΠ, etiam apud Larinos castiores poetas, Britannis paedagogis ambitiosa oratione inculcantem. Nostrates enim paedotribae vix hoc ignorent, toties moniti a viris rei metricae peritis. Licet huius perquam rata exempla licentiae inueniantur, tamen tam certa pro- stant, ut temerarii hominis sit apud *Virgilium* L. 11, 309. vbi nunc:

Ponite: spes sibi quisque: sed haec quam angusta, videtis:

forte reponendum cenlere:

Ponite: quisque sibi spes: sed quam angusta, videtis.

In his nulla fere Codicibus fides; vbi opus Καλλιῆροος, exhibent Καλλιῆροος, et contra, ut in hoc epigrammate Cod. Palatinus ipse peccat:

Νόμῳ Νηιάδες, Καλλιῆρον αἱ τόδ' ἔστιν

Χαίτε κατ' οὐρεῖν πρῶτος ἀπειρίστον.

Τῆμιν πῦτα περὶν Δαμόστρατος, Ἀντίλα νίδε

ἔσχεμα καὶ δοῦν' ἔνδ' ἀπὸν λάρνακα.

Recte sic scribendum hoc vocabulum vidit *I. Ienſius* p. 351. caetera exhibens, ut merito pro anecdotis etiamnum prodantur. ἔνδ' poeta dixit, ut *δοῦν'* et similia. Perhibetur vero *Damostratus* ipse Epigrammatis scriptor; nescio, quam bene. Quaedam de nomine Καλλιῆρον diximus L. 1, 1, 1. 4.

Fuit tempore Constantini mectrix famosissima huius nominis Constanti- nopolis, in cuius effigiem Agathias cudit epigramma non inelegans; inueni- ris L. 4. Anthol. C. 5, 4. p. 300.

P. 42. V. 3. Ἦρσσι Διονυσίου καὶ τὸ ὄνομα] Est enim sonora vox et boni ominis, quia vocem καλῆς in se habet, et praeterca rem iucundam, καλῶς γίνεσθαι πηγῶν, exprimit. *Plat. Theag.* 122. D. Εἰπὲ δὲ μοι, τί καλὸν ὄνομα τῇ νεκλεῖ. Θεαγένης ὄνομα τῆται. καλὸν γὰρ τῷ πλεί τὸ ὄνομα ἔστι καὶ ἱεροκρετέ. *Aelian. Epist.* 7. Ἰμὲ ἀρεσκὺς διὰ τὸ ὄνομα, Ὅτις. De ominosis nominibus antea aliquid notatum, 1, 12, 17. 18. Apud *Herodotum* L. 9, 9. Ἠγῆστερατος, hospitis nomen, in auspiciis accipitur. Ap. *Eurip.* in *Rheso* 158. Hec̃tor in- sidias successuras augurat, quia struŃturus illas vocabatur ἄδελος:

Ἐπώνυμος μὲν κέρτα καὶ φιλόπολις Ἀδελος.

In memotiam reuocor Epigrammatis, in quo nescio quis memoratur, cui καλὸν ὄνομα. Videamus, utrum id diuinare possimus. Olim fuit in lucem protractum a *Georgio Gualtero*, in *Inscriptionibus Siculis* Edit. Panhormira- nae p. 27. at Editionis Melfaensis p. 6. ibique paullo accuratius. *Cl. Mu- ratorius* p. 748. 4. et *Erud. Leichius* tentauit in *Miscellaneis Lips.* T. 1. p. 300. et iterum proposuit in *Curis secundis* p. 51. quos confertas.

Proponam, quemadinodum conceperam, antequam isti libelli in meas peruenerant manus. Nec id tamen quidquam ad rem. Ante vero animad- uertam, Gualterum felicissime, ut reor, occasionem et argumentum Epigram- matis detexisse in *Pausanias* L. 5. C. 25. vbi narrat, triginta pueros cum tibi- cine et chori magistro Rbegium, ad festum diem ibi celebrandum, fuisse missos trans fretum a *Messanensibus*, sed omnes periisse in tempestate; *Messanenses* vero statuum ex aere suam singulis posuisse una cum chori magistro et tibicine;

Inscriptionem indicare Olympiae dedicatas a Messaniis; Statuas datas esse κάλλωνος opus; Hippiam autem postea Elegiacis titulis eas exορνάσσε. En epigramma, vti emendandum et supplendum censeo:

Σούζυγος ἦν μία πᾶσι πατρὶς, καὶ μοῖρα δὲ πάντας
 Ἕλυσεν ἡΐδους, ἃ παροδείτα, μία.
 Πάντας τ' αὐτὸς ἔχει πόντος, καὶ εἰκόνας αὐτῶς
 Τεύξε, λυγροῖς πορθμῷ ὀλλυμένων βελίοις,
 Οὐ τὸ καλὸν κοσμεῖ περικλίσμαρον οὐνομα τύμβως.
 Οὐ γλυκὺς ἐστ' ἡμῖν κἄν ζῆμναιοσιν ἔρως.
 Κοινήν ἦτα erat una omnibus patria, fatum verò omnes
 Perdidit adolescentulos, ο viator, unum.
 Omnes idem habet mare, et imagines idem
 Fecit lugubribus freti perditorum fluctibus,
 Cuius pulchrum ornat tumbras circumiacens nomen,
 Cuius dulcis est nobis quamvis mortuis nomen.

Nempe κάλλωνος nomen erat pro more insculptum acri: ΚΑΛΛΩΝ ἘΠΟΙΕΙ: ut in illo:

Πραξαγόρας τάδε δῶκε θεοῖς ἀνθήκε Λυκαίῳ.
 Τὶς ἐποίησεν δ' ἔργον Ἀναξαγόρας.

Saepe autem periphrasti nomen proprium exprimunt, praecipue vbi metro refractarium aliquod occurrit. Ap. Gruter. 25, 1. quia Ἀπολλόδωρος in ver- sum non intrabat:

Μῆσας πόλος τελατῆν τῷτεν συνθήματα βωμῶν,
 Δῶρον Ἀπόλλωνος θεῖον ἔχον ἐπίκλην.

Mirum forte acciderit, quomodo, cum Olympiae sint dedicatae hae statuae, epigramma hoc inuentum fuerit Messanae ad Fretum Siculum. Probabile videtur, Messanenenses non neglexisse exemplar harum inscriptionum in sua ciuitate illustri loco collocare.

P. 42. V. 8. Προήχθη κλαίειν] Diod. 15, 57. Τῆς διὰ τὴν ἐπιστάσιον μνήμης προαγμένης εἰς δάκρυα. Idem L. 2, 16. Σμύρναμις προήχθη πρὸς τὸν Ἰνδὸν ἐξενεγκεῖν πόλεμον: vbi male Clavomoni, προσήχθη. Ita ap. Anton. Liber. 34. male ἐπαι δὲ τὸ πάθος αὐτὴν προήγειν: immo προήγειν: vti apud Lucian. Tyrann. 2, 143. καὶ πρὸς γὰρ τὴν ἀρχὴν τῶν ἀδικημάτων ὑπὸ τῷ πατρὶς ἄκων προήχθη ἐλθόντο: vulgo προσήχθη. Xen. 1, Memor. 714. E. vid. Demosth. de pace 61. D. 62. E. de in Cherson. 84. E. de Coron. 517. C. in Lept. 546. D. Σκοπίται δὲ, πρὸς ἑσθῆς κακίας ὑπερβολὴν ὡμὰς δὲ νόμος προήγειν. Aeschin. παραπρ. 226. C. Ita ἐξάγειν et ἐξάγεισθαι. vid. 5, 8, 192. 6. sic ἐκφέρειν et ἐκφέρεισθαι. Xen. K. Π. 1, 34. Plutarch. Alex. 45. Diod. 17. C. 70. p. 215. συνεκφέρουσι τοῖς θυμοῖς. L. 5, 8, 92. 6.

P. 42. V. 9. Τὴν Ἀφροδίτην αὐτὴν ἐκθεσποτέρην γυνονόμει] Saepe statuis diuinis sensum tribuunt. vid. 2, 2, 25. 15. Ἰδοocr. Idyll. 23, 6.

Ἰσατ' ἀπὸ κρητῶος Ἔρως, ὕδατων ἑρπύρεσιν.
 Ἄλιστα τῷγαλμα, κακὸν δ' ἔκτισται ἱφαβόν.

Euphr. Anacrot. 245.

Ὅρως ἀγαλμα θείδος εἰς σ' ἀποβλήπον.

Euphr. in Maxima p. 85. Ἦτε τὸ μὲν πρῶτον ἡμιδίῳ τὸ ἄγαλμα, εἴτα καὶ γέλως ἦν τὸ φαινόμενον: vti recte emendat Cl. Gesnerus ad Luciani Lexicō. T. 2, 335.

P. 42. V. 13. Ἐτι γάρ τις καὶ τρόπῳ συγγένειαι] Aristoph. Thesm. 581.

Φίλοι γυναικῆς, συγγενεῖς τῷμὲν τρόπῳ.

Sed ibi verba quidem, non res eadem. Propius accedit locus Tyrii Maximi 32, 3. ἀλλὰ τὴν γνώμην τῇ γνώμῃ προσάγω, καὶ τὴν συγγένειαν ἔρῳ. Et Euclides, siue Hypsicler, Praef. L. 14. Elements, εὐταθὰς τῇ πατρὶ ἡμῶν διὰ τὴν ἀπὸ τῷ μαθήματα συγγένειαν.

Auctor Dial. de Corr. Elog. 25. Esse quandam iudicii ac voluntatis similitudinem et cognationem, C. Plinius Sec. Paneg. C. 7. nulla adoptati cum eo, qui adoptabat, cognatio, nisi quod uterque optimus erat, dignisque alter eligi, alter eligere.

P. 42. V. 15. Οὐδὲν γὰρ εὐνοῖδα ἡμυντῇ φαῦλον] Arogr. vitiole φίλον.

Demosth. παραπρ. 326. C. vbi *Vlpiran*, τὸ κακὸν καὶ εὐτελέε. Posses etiam *φλαῦρον*. *Demosth. in Midiam* 622. D. 636. A. Ad priorem locum vid. *Cl. Taylor.* p. 292. §. 20.

P. 42. V. 21. Λαμπερὸν δῆγγημα] L. 8, 7, 147. 11.

P. 43. V. 7. Πόλειος φιλονεικίᾳ] L. 4, 4, 70. 11. de Mileto. Vitio obvio mox μεταλήφας in *Aprographo*.

P. 43. V. 9. Σῶμα] Ne Pollucis L. 3. C. 5, 3. §. 178. crisin vereatus Charito, veratins nude pro *mancipio* ponere, cauerunt Viri docti ad istum *Lexicographum*, et *Th. Gataker.* ad *Antonin.* L. 1. §. 16. p. 39.

P. 43. V. 10. Οὐδὲν ἀπολύσεις] *Redemptionis* pretium largum dabit. vid. *J. Priscaum* ad *Apul.* 4. *Metam.* p. 217.

P. 43. V. 11. τὸν Ἀλκίον] Decantatissimam! *Corcyraeorum* regis huius hospitalitatem in *Vlixem*, nuper in suis huius *Insulae Primordiis* C. 10. illustravit *Ang. Mar. Quirinus*, purpuratorum principum doctissimus.

P. 43. V. 13. Αἰχμάλωτον ἔρφαν] Ad affectus mouendos his vocibus nimium significantibus vitur, nam neque αἰχμάλωτος nec ἔρφαν, proprie erat. Ὀρφανὸς tamen late patet; non modo liberi parentibus, et parentes liberis ἔρφανοι dicuntur: sed omnes desolati et priuati amicis; consanguineis: rebus caris. Ita ἔρφανίζειν: vt in hoc *Theocriti* Epigrammate, quod in gratiam huius poetæ studiosorum hic emendatius adponam:

Λῆς ποτὶ τῶν νεμῶν διδόμεαι αὐλοῖσιν αἰέτω

Ἄδ' τί μοι; κῆρ' ἂν πακτὶδ' ἐκέρμενος

Ταῦτ' ἐμοὶ τι κέρκειν' ὃ δὲ θανάτος ἄμμιγα θελξέει

Δάφνης καρδότην πνεύματι μελπομένης.

Ἐγγὺς δὲ πάντες λασιόχρονος ἔντρον ἐπιστεῖ

Πᾶνα τὸν αἰγιόβατον ἔρφανεσμεν ὕμνῳ.

Mutationum reddendis superfedeo rationibus.

LIBRI SECVNDI CAPVT SEXTVM.

P. 44. V. 2. Ἐξ Ἀφροδίτης δῶρον] L. 8, 1, 127. 4.

P. 44. V. 3. Ἀνιπλάττων] L. 4, 2, 66. 12. Καλλιρρόην ἀναπλάττων ἰαντὴ ποικίλτην. 6, 4, 104. 10. ταῦτα ἀναζωγραφῶν καὶ ἀναπλάττων ἐξικαίετο σφόδρα. *Aristaen.* 2, 11. τὴν εἰκόνα ταύτης ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἀναπλάττων. Plura in *Miscell.* Vol. 10, 204. *Cl. Abreschius* dedit ad *Xenoph.* *Ephef.* p. 7. 1. Proprie *Plat.* de L. L. 5, 746. A. πλάττειν καθάπερ κηρὶ τινα πόλιν.

P. 44. V. 3. Μενέλαον] L. 5, 2, 82. 2. Μενέλαος vitur; nempe hic forte locum *Artici* alicuius scriptoris habuit pro oculis. vid. 1, 6, 9. 18.

P. 44. V. 4. Τῆς Λακεδαιμονίας γυναῖκος] Ita *Helena* absolute vocatur *Lacaena* *Horat.* L. 2. *Odor.* 11, 23.

Incomitam, Lacaenae

Mere, comam relizata nodo.

si fides scholiastae.

P. 44. V. 5. Πάρεσι δὲ αὐτῷ καὶ ὁ τῶν λόγων ποιῶ] *Alciphron.* 1, 38. ἐν ἄλλοις, καὶ δοκίμ., τοῖς χρίσιν αὐτῆς ἐκάθισεν ὁ ποιῶ: vbi eleganter *Berglerus* commentatur. Videtur autem *Charito* cum iis facere, qui *Helena* *Νηπειδὴς* interpretari fuerunt *suauitatem et leporem in narrando*. Nam eo respiciens *Callirhoe*n non modo forma adaequat *Helena*, verum etiam ceu parem flexanima eloquentia ipsi comparat. vide *Petri la Seine Nepenthes Homeri* p. 216. *Maneth.* 3, 348. dicit:

Ὅλβον μὲν πρῶτα δόσαν, μετῴνισα δὲ μέθων

Ποῖν καὶ φίλῳ ἀγαθὴν τιμὴν τ' ἐν δῆμοις.

Vbi mox scribe:

Τόχνησιν μοιπαεῖ τ' ἀγαλλομένης καὶ κοῦρῃ.

Vbi nunc corrupte μοιπαεῖ τ' ἀγαλλομένης. Leuia talia multa, sed vitiosa, apud hunc poetam: quae si imam paginam occupassent, etiam chartae iactura facta fuisset; ex. gr. L. 1, 24.

Ἑρμῆας δ' ἢν τίτοις ἱερέεσσιν ἀντήσσει.

Vbi rescribe τοῖσιν, vel Ἑρμῆς δ' ἢν τίτοις, vel τίτοις. 2, 235. — Τοῖς δ' αὖ γεράσσει ἱεροῖσιν: vulgo γεράσσει. 2, 428. legitur:

Ἦτοι γὰρ δούλῳ, ἢ πενυχραῖς καὶ ἀνάνυσιν.

Reponas velim:

Ἦτοι γὰρ δούλῳ πενυχραῖς, ἢ καὶ ἀνάνυσιν.

Ἦ καὶ πρεσβυτέρῳ συνέζευξεν μάλ' αἷτως.

Ἦ ἵτι καὶ πενυχραῖσιν ἰσχυρομένῳς τογέσσιν.

Vt hic δούλῳ abiit in δούλῳς ὅ, sic L. 3, 386. φαίεσσι abiit in φάος ὅ:

Ἦμος δ' Ἑρμῆας Ζηνὸς φαίεσσι ἰσομοῖρον

Ὀρμήσῃ, τῆμος μὲν δ' οὐόμενος μάλα Ζηνητῶν.

L. 3, 41. Ἐν τροπικαῖς δ' εἰσὶν τελεῖν καὶ πάμπαν ἀτέκνους

Κηδετῶν βιότῳ.

Ita emendo pro τροπικαῖς δ' et pro κηδετῶν. [κηδετῶν βιότῳ sunt liberi, quā γηροκόμοι et γηροτρόφοι parentum. Dixit ἀτεκνός κηδετῶν, pro ἀεφπνός τέκνων κηδομένων, vel ατεκνός τέκνων κηδομένων. Musonius ap. Stobaeum 73. p. 450. περίπειν γονεῖς κηδεμονικῶς. Sic ἄπαις παίδων aliis et ipsi dicitur L. 3, 149. Nihil obstat, quominus diceret ἄπαις ἀρρένων, ἄπαις θηλειῶν: sic hic ἀτεκνός κηδετῶν. L. 4, 574. πάτερς κηδετόρες ipsi celebrantur. L. 3, 258. Ἦ ὑπὸ λυγέσσειν, ἢ ἐν χάριτι δορίληπτοι. Vulgo λυγέσει.

L. 4, 481. Στίλβων ἡμῶν αὐτοῖς ἢ καὶ διάμετρος ἀραθῇ.

Vulgo αὐτοῖς καὶ. Sic L. 6, 701. Ἀτὰρ σὺν Παφῇ ἢ καὶ διάμετρος ἀραθῇ: vbi ἢ dehit; et L. 6, 175. Ἦν δ' Ἀρχὴς ὑπόγειος ὅ, ἢ δοτικῇ ἐν κέντρῳ, vbi ὅ exfulat. Illud in αὐτοῖς est idem fere vitium cum illo δούλῳς et δούλῳς ὅ: nam αὐτοῖς pro αὐτοῖς ἢ. Posses quidem αὐτοῖσιν, sed caesurae ratio sic habebitur nulla; quod vel ab ipso Manethone alienum: quamvis negligentior vulgo habeatur. Verum persuasissimum habeo, pleraque librariis et interpolatoribus esse attribuenda. L. 5, 63.

Σὺν τ' ἄτροις πᾶσιν πλὴν ἡλίῳ κακοεργός.

Vulgo ἄτροις ἄπαις. Sed de hoc mendarum genere plus quam satis.

P. 44. V. 6. βεβιωτῇ μοι] Inapte apographum βεβιωτῇ: quod ne Graecum quidem; posses etiam βεβιωτῇ, decretum est. Sed recte interpretans hanc lectionem securus est; hae voces non semel sibi obfliterunt. Ap. Herodot. 2, 177. βιωτῇ pro βεβιωτῇ. Apud Aelian. 3. H. V. 15. διαβεβιωτῇ item male adhuc in contextu restat pro διαβεβιωτῇ. Quamvis βεβιωτῇ non plane ausim damnare, quod ad Grammaticam; sic in Glossis habes πεπεταύριται, cernuit; quod nescio cur Cl. Salmastius in Plinian. mutat in Cernui πεταυριταί. At βεβιωτῇ obuium et ap. Demosth. in Mid. 627. D. et passim. Vox βεβιωτῇ restituenda Manethoni L. 4, 514.

Εὐσχημοὶ γενεὴν τ', ἀγαθοὶ φέσιν, ἀξιόμορφον

δοξοφόρον, πάτερς κηδετόρες, ἡδὲ βέβιωτῇ.

Vbi nunc legitur βίαιοι. Sic modo v. 497.

Εὐμόρφος τε τίθησι καὶ εὐτυχίας, καὶ ἰσόλβους

Ἐν τ' ἀρχαῖς πάλι τῇ πάτερς τὰ βέβια φρονύττας.

Vti optima ratione edidit I. Gronovius. βίαιοι recte locum suum habent L. 2, 469. et 85.

Τὴν δὲ, δράτας, μεγαλόφρονος, ἡδὲ βίαιοις

Πταλόντας τόλμῃ, καὶ σφαλλομένους ἐπὶ δόξῃ.

Apud eundem Manethonem vitiosa illa mixtura τῶν ἰώτα et Α I saepius turbavit, vt L. 5, 8. vbi pro μοῖραισι reposuimus μοιραίοις. Eandem medicinam applicauit Gronovius v. 598. L. 4. συναῖς δὲ Κρονεὺς Ἀρχὴς τε σὺν αὐτῷ, γερωνεὺς συναῖς: sed ex stylo Manethonis potius corrige συναῖς. vid. L. 6, 640. Ita passim πάλι et ἴν: et apud Astrologos συναῖς et συνάνης differunt.

P. 44. V. 6. Ἀπαλλάττεται τῷ ζῆν] L. 5, 10, 96. 2. ἀπαλλატτόμην ζωῇ. Plac. 6. de R. P. 496. D. τὴν ἀπαλλάττον τῷ βίῳ ἀπαλλάττεται. Passim. Porro de loquendi modo, quo hic ἀπαλλάττεται proprie et metaphorice simul sumitur, vide ad L. 4, 3, 68. 17.

P. 44. V. 8. Μὴ σὺ γι] Vel supple μὴ σὺ γι ἀπαλλαγῆς, vel μὴ repetitum refer ad καταδράση. Prius malim. vid. 2, 7, 33. 19.

P. 44. V. 8. Μὴ καταδράση σεαυτῷ] Locus corruptus. Eruditiss. Reiskius optime coniecit Μὴ κακὰ δράσης σεαυτὸν, quod ad Linguae genium. Καταδράση namque non significat facies vel interfices, sed decurres; vt διαδράση τὸν κίνδυνον ap. *Heliad.* 10, 480. et ap. *Herodot.* 3, 135. διαδράσεται: Etiam mutatio probabilis: κατὰ et κακὰ passim turbant; vti ap. *Artemid.* 2, 34. p. 122. ἢ γὰρ τυχόντες ἐγαθῶν, ἢ κακὰ φυγόντες ἀνδραποὶ θεοῖς θύουσιν: sic enim merito legit Rigaltius. Etiam posses dativum retinere; licet enim Attici ποιεῖν, ἐργάζεσθαι, δεῖν cum accusatio, etiam gemitio, construant, non tamen tuto neques, vñquam dativum adhiberi; certe in nostro hic casus facile tolerari potest. *Heliad.* 2, 68. δέδωκε, μὴ τι κακὸν ἑαυτῷ ἐργάσεται: vbi tamen Cod. *Taur.* ἑαυτὸν. Verum certiora subministrabit Cl. J. Marklandus ad *Lyfiae Orat.* 13. p. 248. vbi habetur περὶ ξυλῶν ἐγαθὸν τι τῇ πόλει. Sed vt verum fatear: differre credo περὶ ξυλῶν ἐγαθὸν et περὶ ξυλῶν ἐγαθὸν τῇ πόλει: hoc significat urbi aliquod bonum conciliare, comparare; illud urbem aliquo bono afficere. *Rich. Dawesius* in *Observ. Miscell.* 343. *Eurip.* locum in *Herc. Fur.* 206. optime emendavit, vbi δρᾶσαι cum dativo occurrebat. Item alterum locum in *Eurip. Med.* 92. p. 264. et tertium denique locum huic constructioni faventem ex *Homero Od.* ξ. 289. facessere iussit p. 185. — Ὅς δὲ πολλὰ καὶ ἀνδράποισιν ἐύργει: rescribens ἀνδράπους ἐαύργει, siue fuo more ἐαύωργει, quod etiam *Sterphano* et *Basilienfi* editori placuisse docet *Harnesius*. Verum, vti innui, in nostro haec constructio non improbanda. Quam facile potuit scribere καταχρήση σεαυτῷ, *Herodotum* auctorem habens: vel διαχρήση, alios bonos scriptores secutus; potuisset etiam διαδράση, vel καταεργάση: vt ipse loquitur *L.* 3, 7, 55. 19. δεινὸν τι ἑαυτῷ ἐργάζεται: et sic *Herodot.* 1, 24. Καταχρήση νοῦν displicet: ἢ et a saepe in ipso hoc apographo permixta; vt ἐγορήσαι pro ἐγορήσαι, p. 15. χρῆσθαι χρᾶσθαι, χρῆται χρᾶται passim incerta scriptura vagantur; et δρατήρια pro χρετήρια suspicatur interpsisse apud *Sophoclem* doctiss. *Valkenarius* ad *Ammion.* 3, 19. p. 236.

Verum enim vero in priorem emendationem iam priorem plane impunit locus D. *Lucae* in *Actis* C. 16, 28. Ὁ δὲ δεσμοφύλαξ ἑμῶν ἑαυτὸν ἀνείρεϊν. ἐφώνησε δὲ φωνῇ μεγάλῃ ὁ Παῦλος, λέγων· Μηδὲν πρᾶξτε σεαυτοῖς κακόν. Scribenti hic locus ante oculos versatus fuisse posset videri.

P. 44. V. 9. Κύριος γὰρ εἰμι καὶ ἐξουσίαν ἔχεις αὐτῆς] Quid! an Charitonem adeo iuris Graeci Romanique ignarum credemus, vt, quum dispensatorem hunc induxerit serum Dionysii [vid. 1, 12, 17. 2, 3, 26. 19.], iam ipsum faciat κύριον servae dominica pecunia emtae. *L.* 2, 1, 23. 23. ἀπολώλικά σιν, δισποτα, τάλατον. Melius profecto suae conditionis conscius erat ille pastor Lamon apud *Longum* *L.* 3, 98. qui ait: Δῆλος δὲ ὦν, ἡδυνός εἰμι τῶν ἐμῶν [ne filiae quidem] κύριος. Aususne fuerit hic dioecetes tam impudenter coram domino se iactare herum servae, et domino ita demum eius copiam concedere? Non sit vero simile. Si vero contendas, serum potuisse habere alium serum in peculio: nihil causam hoc iuvenit; namque δ δῆλος aequo in domini potestate. Nec obstat, quod sequatur: ταλάντω αὐτὴν ἐπριάμην: nam pinguius loquendo, emerat eam Leonas: at cui? nonne domino? *L.* 1, 12, 17. 23. Thero reuera quidem Leonae optionem proponit, vtrum sibi velit κατασχεῖν, vel χάρισσθαι domino. Atqui si sibi iam emisset, non minus emta, quum ipse, in domini ἐξουσίᾳ fuisset. Scripsisse igitur arbitror *Charitonem*: Κύριος γὰρ εἰμι, καὶ ἐξουσίαν αὐτῆς ἔχεις. Nimirum haec describenti Monacho oberrarunt verba Decalogi: Ἐγὼ εἰμι κύριος, ὁ θεός σιν. Pari modo apud *Numesium* de N. H. C. 4. p. 120. cum scribere deberet: οὐ κατὰ ἐμεῖσαν συντηριμῶν, dedit: οὐ κατὰ εἴρεκα ἐμεῖσα, locutione publica κατὰ εἴρεκα ipsius menti obuerfante. Ita in *Theophrasti Charact.* 6. Monachus scripsit μονατήρια pro ἐργατήρια: ita vocabula αἰρετικοὶ, ἄγιος, pro aliis saepe itreperunt; eademque tatione εἴρεσις Homericis aliis obtruserunt poëtis. *Adrianas*, *Francinas*, *Ioannas* suas amicas pro veteribus heroinis in

poëtarum libris substituere *δωτομανοῦντες* Monachi. Videatur *P. Burmannus ad Ouidii Artcm* L. 3, 35.

P. 44. V. 9. *Καὶ ἐξουσίαν ἔχεις αὐτῆς*] Certe serui seruaeque erant ἐν ἐξουσίᾳ dominorum. Dominis vero etiam vis erat sere impunita: cum et vita ipsa seruorum olim in manu ipsorum. Sed quomodo haec in humanitatem peccans potestas fuerit coercita a Romanis Imperatoribus, patet ex L. 1. *Instit.* T. 8. §. 2. et L. 2. ff. *de his, qui sui vel alieni iuris*. Ita apud Athenienses domini cogebantur alii vendere seruos, praesentis impatientes dominationis; quod vocabant *πρᾶσιν αἰτεῖσθαι*. vid. *Sam. Petisum ad LL. Atticas* L. 2. T. 6, 258. Hic sumus in Asia.

P. 44. V. 10. *Ἐπεράμην*] Nempe dispensatores, actores, *ἐπίτροποι*, διοικηταί, non ipsi domini, pecuniam tractabant et erogabant; ut fuit dictum L. 2, 1, 23, 23.

P. 44. V. 12. *Τῆς πολλῆς Σικελίας*] *Thucyd.* 7, 13. iam hoc titulo insigniuit: *Πολλὴ δ' ἡ Σικελία*. Ita *Max. Tyr.* 17, 6. *Σικελία πολλή*: ita *Noster* 3, 6, 53. 7. *πολλὴ γὰρ ἡ Ἀσία*. *Strabo* 2, 193. *πολλή ἐστι ἡ Καρχηδονία*. *Acbill. Tat.* 4, 247. *Νεῖλος δ' πολλός*. Abit aliquantum locutio 5, 1, 79. 8. *ἡ πολλὴ τῆς Ἰταλίας*, vel *πολλὴ τῆς Ἰταλίας*. De quibus nuper *Cl. P. Wesfeling.* ad *Diodor.* 11, 42, 506. et in *Excerpt. de Virt.* T. 2, 561.

P. 44. V. 12. *Ἐνικηχαράγμενον μεγάλως*] *Scriptum cum magnifico Elogio in libro Regio* [qui forte τῶν διαφθερῶν βασιλικῶν portio, memoratarum a *Diodoro Siculo* L. 2. C. 32. p. 146.] in quo Euergetae et benefactores regni et regis Perfarum consignabantur.

Ad hunc morem non semel respicit. L. 7, 5, 123. 11. *Ἀναγράφει σε εὐεργέτην εἰς τὸν οἶκον τὸν ἑμὸν*. 8, 5, 137. 26. *Πρῶτος εὐεργέτης εἰς οἶκον βασιλέως ἀναγραφῆσθαι*. *Esliberat Libro* C. 6. v. 1. *Herod.* 8, 85. *Thucyd.* 1, 129. *Diod.* 15, 12. et quos cum aliis congescit *Desid. Heraldus* L. 1. *Animadu.* C. 9.

Perfice *Orosangae*, voce composita, ut mihi videtur, more Linguae Persicae; frustraque credo *Isidr.* *Relandum* in vno vocabulo, *mutum* denotante, originem quaesiuille.

Ita viri principes, immo reges, Reipublicae Atheniensis siue εὐεργέτας τῷ δήμῳ γραφῆναι, seu eximium decus, adiectauerunt. *Xen. de Redit.* 923. *Lysias* 20. p. 365. *Suidas* in Στήλῃ. Antiqua monumenta adhaerent exemplis. vid. *Gisb. Cuperum ad Marm. Antiq.* post *Homeri Apoteosis* p. 284.

Vocem vero *ἐγχαράσσειν* nolim referri ad tempora, quibus *sculpebant* modo, nondum *scribebant*; hic enim *ἐγχαράσσειν* notat. *χαράσσειν* proprie de numis, sigillis, lapidibus vsurpari perseverauit. Inde *χάραγμα*, *numus*, *pecunia*; quod notauit *Cl. Salmasius ad Histor. Aug.* T. 2, 337. 518. et *Du Cangeius in Glossario*. At antiquiorem auctoritatem vocis in hac significatione *χάραγμα* praebet *Antipater* in *Libro 6. Anthol.* 161. p. 480.

Ἦν μὲν γὰρ τὸ χάραγμα φέρης φίλος, ὥτε θυμωρὸς

Ἐν ποσὶν, ὅτε κύων ἐν προθύροις δίδεται.

Inde *Manetho* L. 6, 388.

Ἐν χρυσοῖς χρυσὸν τε καὶ ἄργυρον ἀγγλάντῃ

Τήκοντας ῥέζει, καὶ ἀμοιβάζοι χάρακτας.

Vbi numos fusos, at deinde signatos, animaduertas.

Scripturam autem *ΕΝΕΓΧΑΡΑΓΜΕΝΟΝ* seruauit, siue Codicis, siue modo apographi; obuia illa in Codicibus frequentissime, nec non in lapidibus et numis. vid. *Falconerius ad Athleticas Inscript.* p. 67. *Spanhemius* T. 1. de *Praef.* Num. p. 119. Non puto tamen, scripturam per Γ debere indoctis librariis, sed iis, qui magis sono, quam etymo, obtemperabant. *I. G. Gracuius* etiam G pro N poni apud Latinos ante G, C, vel N, animaduertit ad *Suetonii Vitell.* C. 6. p. 193. Apud Arabas simile quid vsu venit; quoties enim Ω NT scribatur ante 9 KA et Σ KE, accipit sonum τῆς γν feteo. Videatur *Tb. Erpenii Grammatica Arabica* p. 14. [p. 10.]

P. 44. V. 13. κατ' ὅτος διερεῖν] *Herodot.* 7, 106. τῷ μόνῳ πῆρξεν ὁδὸν πῖμπασα ἐνὰ πᾶν ἴτος. *Brissónius de R. P. L.* 1. §. 135. et aliis locis abunde egit de Regum Persarum *μεγαλειότης*.

P. 44. V. 16. Ἦν οὐκ ἂν ὕβρισε Θήραν ὁ λυγρὸς] *Acchilles Tatius* 6, 407. «τόλμας καὶ γέλωτος. Παρθένης τοσαύτοις συνυκταρεύσασα πειραταῖς. εὐνῆχοι σοι γεγόναντι οἱ λυγροί; φιλοσόφων ἦν τὸ πειρατῆριον. οὐδαὶς ἐν αὐταῖς εἶχεν ὀφθαλμοῖς. Vbi nescio cur intelligamus deesse σχολῶ φιλοσόφων, cum *Erud. I. B. Carponio* ad *Acchillem Tatium* p. 161.

P. 44. V. 18. Θερσίδη] Nempe δ' Ἔρως. *Amor* millies pro *Amante*. Repone δ' ἔρως, et nihil obstitit; sed sententia erit minus eleganter prolata. Ita *Tibullus* dicit L. 1, 4, 40.

— — *Obsequio plurima vincit Amor.*

P. 45. V. 1. Προϊώνμῃ μέχρι τρυφῆς] L. 1, 11, 16. 13. πάντα παρέχον εἰς τρυφήν.

P. 45. V. 3. Καὶ εἶον ἐπίστασι, δαγῶν] *Magnum animi sibi optimorum institutorum conscii argumentum. Non talis in simili causa iste ap. Acchillem L. 6, 377.* Ὅπως εἴπης τὰ εἰκῶτα περὶ ἡμῶν. ἐπίστασι in *Apographo*.

P. 45. V. 3. βλέπει] L. 2, 4, 27. 22. Porro ὅρα apud veteres visitatus, quam βλέπει. vid. *Cl. V. V. Elfnerum et Rabbelium* ad *Paulli Ep. ad Coloss.* 4, 17.

P. 45. V. 4. φύσει ἑντελής] *Strabo* L. 17, 1151. B. Ἰουδαϊκὴ ἑντελής. *Idem* 461. A. ἀπλυταται καὶ ἥμισυ κακὴν τετραχίς. *Herodianus* L. 5, 7, 7. γυνὴ καὶ ἄλλως ἑντελής. In his follertiam cum aliqua malitia mixtam agnosci-mus. Verum etiam in non malam partem. *Plato* 7. de R. P. 537. A. Ὃς ἂν ἑντελήςτατος καὶ φαίνεται, strenuior, promptior, alacrior, follertior. vid. *Glossas Graeco-Latinas. Porphy.* de *Abst. Anim.* 3, 224. λογικὴ ἑντελής, *rationis discursus*, vertitur; immo *rationalis*, ut ita dicam, *follertia*, siue, ut eadem *Glossae*, *experientia*, *exercitatio*, *usus rationis. Hesych.* ἑντελήςτατος, γοργότατος: nempe quatenus γοργός, *strenuus*, *navus*, notat. *Glossae*: γοργός, *strenue*.

Qua autem ἑντελής et ἑντελήςτατος significant *Peritus*, *expertus*, *peritia*, fere respondent τοῖς τέρβων et ἑντελής. *Plat.* 6. de L. L. 796. B. ἐπὶ ἑντελής γὰρ οὐδαμῶς γέγονα τῇ τοιαύτῃ τέχνῃ. *Luciano de Merc. Cond.* 662. hinc iunguntur ἑντελής τοὺς καὶ τέρβωντας: vbi ἄτεχοι in *Cod. Vat.* quia in *Codd.* procul dubio aliis fuit ἑντελής: pro ἑντελής: quod ultimum vnicuique probum. vid. *Hesych.* et ibi doctum interpretem, et in τέρβων, [τέρβωνος] ἔμπειρος.

P. 45. V. 4. Ἀφανής] In occulto agens, non prae se ferens, ἢ ἀφανής: μοχ ὅτι μὴν κικέλευται θεαρεῖσθαι αὐτὸν, οὐκ ἐμύνει. Alio sensu *Demosth.* ἔρωτ. λόγῳ 251. E. φύσει ἀφανὴ καὶ ταπεινὸν opponit περιβλέπων.

P. 45. V. 5. λαβῶσα πρὸς τὸ πρῶγμα τὴν διάνοιαν, εἴχετο πρὸς τὸτο] L. 2, 9, 35. 13. et 25. 6, 2, 98. 11. ἐλάμβανε λογισμὸς: quomodo etiam loquitur *Demosth.* κατὰ Ἀριστοκρ. 750. C. L. 3, 9, 59. 9. φαντασίαν. L. 3, 10, 60. 7. ἀπογίνωσκιν. L. 4, 7, 76. 17. μνήμη ἐλάμβανεν αὐτόν. *Demosth.* περὶ συμμορ. 138. C. παρένοισαν. 1. *Philipp.* 120. B. ἔνοισαν. Sed in his non plane agnosco pos- stram locutionem; quare inducor fere, ut credam, legendum esse: βαλῶσα πρὸς τὸ πρῶγμα τὴν διάνοιαν. Ita *Sophocl. Trach.* 855. τάδε μὲν οὐτὶ προέβαλε. *Schol.* αἰετὸν, nempe τῇ διανοίᾳ. προσβάλλειν τι τῇ διανοίᾳ, siue προσβάλλειν τὴν διάνοιαν πρὸς τι, eodem redit. Ita τὴν ἐμβάλλουσιν φρασεὶ *Iliad.* A. 297. *Schol.* ἐνδίδουσι: ut *Theocr. Idyll.* 27, 14. ἐγκαταδίδουσι, animum adplicare alicui rei, adlicere. βαλεῖν et λαβεῖν quoties non mutantur! ex. gr. apud *Apollon.* *Rhod.* 3, 1062. εἴγα ποδῶν πάρος ὄσσε βαλῶσα. *Cod. Laurentianus* male λαβῶσα. Ita alio paullo sensu *Manetho* non senel ὄμμα βάλε, 1, 287. 4, 122.

P. 45. V. 5. Εἴχετο πρὸς τὸτο] Saepius constituitur-cum genitiuo: εἴχε-σθαι ἔργῳ τινός. vid. *Herodot.* 8, 10. 9, 101. *Pindar. Pyth.* 4, 414. Θαῖ πένοντες εἴχετ' ἔργῳ: sed saepe praepositiones in his adhibentur. Expressit senten- tiam *Xenoph.* H. H. 4, 540. A. οὐδὲ γὰρ ἐκράτην αὐτῷ αἰ τῷ σώματι ἰδονῶν, ἀλλ' αἰ πρὸς ᾧ ἦν ἔργῳ, τὸτο ἐκραττε. Modo ἐμύνους mutavi in ἐμύνους N. Quia tamen peridius satis absoluta, forte ferri posse quis contenderit.

LIBRI SECVNDI CAPVT SEPTIMVM.

P. 45. V. 10. [Προφάσεις μὲν ἄλλοτε ἄλλας] L. 3, 3, 45. 7. *Heliod.* 7, 350. ἐπαγγέλλαν ἄλλοτε ἄλλας προφάσεις ἐπερνήϊστο. Quem Iocum cum aliis huc facientibus laudauit ad *Apul. Met.* 10, 593. 1. *Pricaeus.* Varie effertur: προφάσει, πρόφασιν, ἐπὶ προφάσει. *Soph. Trach.* 675. Et sic malim apud *Aristaen.* 1, 18. ἐπὶ πάσῃ προφάσει, vbi ἐπὶ προφάσεως mauult *Mercurius.* *Max. Tyr.* 32. §. 9. ἐπὶ προφάσει ἡρώϊκῃ. ὑπὸ φιλοσόφῃ [Ὁμήρῳ] δεικνύμενος πολιτείας τρόπος, δι' οἰκονομίας ἡρώϊκῃς: vbi πρόφασιν ἡρώϊκῃ est *species externa, praetextus translationis heroicarum actionum et euentuum*, cum simularet poemata heroicum scribere; sed re vera erat philosophica institutio, δι' οἰκονομίας ἡρώϊκῃς. Si legas ἐπὶ προφάσει ἡρώϊκῃ, plane sententiae Maximi, vt mihi videtur, contrariatus fueris. Dicit, Homerum sub specie Epici poemata philosophiam tractasse et leges tulisse: non vt *Minos* in Creta: vel *Plato* Athenis, edicendo et fingendo leges: sed proponendo laudabiles heroum actiones. *Paull.* 1. ad *Thessal.* 2, 5. ἐν προφάσει πλεονεξίας, id est προφάσει πλεονεκτικῇ, praetextibus auaritis, agendo ex auaritia dissimulata, προφάσει de simulatione dicitur; in loco apostoli dissimulatur auaritia. in loco Maximi simulatur heroica actio; cum reuera esset ethica doctrina et institutio.

P. 45. V. 13. Δουλαγωγίῃσιν] Proprie *Diodorus* 17, 70. αἰχμαλωσίαν δουλαγωγίην. *Paull.* 1. ad *Corinth.* 9, 27. τὸ εἶμα. *Theophylactus Simocatta* Ep. 4. Ψυχὰς κόρην δουλαγωγείσθαι dicit. At Nostri sensu per tmesin elegantet adhibetur in Epigrammate inedito, quod Ἀρτέμωνα a quibusdam adscribitur:

Λητοῖδῃ, εὐδὲν ἔσχις ἀλλότρυτος αὐχὴν ἄλγυν,
Κούρῃ Διὸς μεγάλῃ, θέσφατα πᾶσι λήγων.
Κεκροίαν δ' Ἐχέδημος, ὃ δεύτερος Ἀτρεΐδῃ Φαίβοι,
ὧς καλὸν ἀφροσύνης ἄνθος ἔλαμψεν ἔρως.
Ἦ δ' ἀνὰ κῆμ' ἀρξάμενα καὶ ἐν χροῖ πατέρις Ἀθήνῃ
Νῦν κάλλει δούλην ἔλλαδ' ὑπηγάγετο.

Vitiose Cod. ὑπαγάγετο. Ἀθήνη etiam alias in numero singulari; vt ἡ Συρακίῃς: vt ap. *Nonnum Dionys.* 41, 224.

Δόχμον ἔμμα τίτανεν ἐς εὐρύθυον Ἀθήνην.

Δούλος, δουλείαν, de amatoribus obuium. *Plato Symp.* 183. A. *Achill. Tat.* 8, 527. *Berglerus* ad *Alcibi.* 1, 13. Sic *Θεράπων*. *Aristaen.* 2, 2. ἰερωτὶς Θεράπων, qui antea *Θελοδουλος*. Quemadmodum in Epigrammate *Stratonis*:

Ὡς ἀγαθὴ θεὸς ἔστι, δι' ἣν ὑπὸ κόλπῳ, Ἀλεξί,

Πτόμεν, ὑπερόπουν ἀζόμενοι Νέμεσιν.

Ἦν εὐ μετερχομένην οὐκ ἔβλεπες, ἀλλ' ἐνόμιζες

Ἐξεν τὸ φθονερὸν κάλλος ἀνιχνύον.

Νῦν δὲ τὸ μὲν διαλῶν, ἐλήλυθε δ' ἡ τριχάλεπτος

δαίμων, καὶ θέρπεις νῦν σε παρερχόμεθα.

Hesych. Θέρπεις, δολιχῆρες. Porro *Nemesis* hic vocatur ὑπερόπους; ad formam τῶν ταχέως, ἀκόπως, vnde mox μετερχομένην indicat; lenro gradu enim *Vindicta* incedit. Vt fatear tamen, in Cod. Vaticano est ὑπερόπουν, quod non aequae placet. ὑπερόπουν dicetur forsā, quem poenitet, sed non aequae bene, qui poenitere faciat. Sic ὑπερόπτης. Dubitavi ideo minus, quia in aliis est ὑπερόπουν, quod sane nimis φορτικῶς interpretari cogeremur: qui sequens a tergo aliquem spiritum quasi tangit et afflat. Sed δαίμων τριχάλεπτος vel quae, vel quomodo, dicitur? Intelligas vel *Nemesis*, vel *Fortunam*, vel diuersum confuderit numen. Τριχάλεπτος autem, vt ἡμιλεπτος, a λεπῇ, λεπίζω τὰς τρίχας, vt ita fortuna calua dicatur: verum vis verbi λεπῇ permittere hoc non videtur. ὀλέπειν, quod a λεπῇ videtur ortum, tamen inter caetera λεπίζω, sed et τίλλω ap. *Hesychium*: τριχάλεπτος tum probum. Namque A et O in hac compositione adhibentur, sed non in omnibus. At eundem sensum habueris separando vocabula ἡ τρίχα λεπτός. Quamuis autem λεπτόθριξ proprie dicatur, qui tenues habeat capillos, non ita durum pro τριχολιπὴς diceretur; sed tum scriptum fuisset (pro)uis λεπτή. Verum vel dies, vel alius,

meliora praeferit. Porro ex *Eustathio de Ism. et Ism.* potes obscurare vocem συνιδεαυγγγῆ. L. 2, 54. et 4, 134.

P. 46. V. 2. Κτῆσιν] L. 3, 2, 14. 18. ἐκ τῶν διανοσιῶν κτημάτων. Sic *Demosth.* παρὰ 315. D. κτήματα καὶ γεωργίαι. Dubito, an non vox κτήματα hac notione sit restituenda *Aeschylus Eumen.* 760.

— — Καὶ τις Ἑλλήνων ἐρεῖ,
Ἀργεῖος ἀνὴρ αὐθις ἐν τε κτήμασιν
Οἰκεῖ πατρίοις.

Nunc legitur κτήματα. Certe ap. *Demosth. Olynth.* 1, 2. E. habes κτῆσις κτημάτων in Codice, vbi tamen melius nunc κτημάτων, παρὰ 307. D. κτηματα praetulerim: vbi Codd. κτήματα.

P. 46. V. 3. Τὸ δὲ τῆς μέμφους ἢ περατίειν προῆλθεν, ἀλλὰ μέχρι ἡμεῶν] Id est: οὐκ ἔπαῃεν, οὐκ ἐξέβαλε τῆς κτῆσεως. 5, 8, 92, 7. ὥστε, εἰ μὴ διὰ τὴν αἰδῶ τὴν πρὸς βασιλῆα, καὶ χεῖρας ἀλλήλοισι προσβάλλειν. προῆλθε δὲ μέχρι ἡμεῶν: vbi vide. *Tacit.* 1. H. 18. non ultra verba et voces errasse. *Petron.* 11. Nec se solum intra verba continuit, sed lorum de pera soluit, et me coepit non perfunditiorie verberare. Post προῆλθε distingue hic commatice Vitiōse Apogr. περατίειν. ἀλλὰ hic pro ἀλλὰ μόνον, vel ἀλλ' ἢ. Bene animadvertit *H. Commelinus* ad *Heliad.* L. 3, 149. in καθεωρακῶτα ἀλλ' ἢ τὸ ἀνοήμαλον δεesse vel οὐ, vel οὐδὲν, εὐ καθεωρακῶτα, vel καθεωρακῶτα οὐδέν. Sed priori casu ἀλλ' ἢ, secundo casu ἀλλ' [ἄλλο] ἢ, concipicndum, licet passim sine discrimine habeantur. ap. *Lucian. Pbal. Altero* T. 2. p. 362. Οὐδὲν γὰρ ἀλλ' ἢ λεροναία τὸ πρῶγμά ἐστι. *Coniun.* T. 3, 443. et passim alias. Plane ab his diuerſum ἀλλ' ἢ vel ἀλλ' ἢ, atqui; ap. *Heliodor.* 3, 152. ἀλλ' ἢ καὶ αὐτὸς οἴοικα, et *Lucian. Tyrann.* T. 2, 157. ἀπείθανεν ἂν, ἀλλ' ἢ ὡς τύραννος μόνον. Verum nauseam legentium caueamus.

P. 46. V. 7. φέσει βαρύνθους, ὥσπερ καὶ φιλόθετος] *Achill. Tat.* 6, 389. τὸ γὰρ περιττὸν εἰς φιλανθρωπίαν, ἵσον ἔχει τὸν θυμὸν εἰς τιμωρίαν.

P. 46. V. 8. Οὐδέεις ἀν εὔσαιτο ὑμᾶς, ἢ μόνῃ εὐ] εὐ male pro εὐ Apograph. *Herodot.* 8, 65. καὶ εἰ αὐτὸ ἐγὼ δύνησμαι εὔσαισθαι, ἢτ' ἄλλος ἀνδραγαθὸς ὀδός.

P. 46. V. 10. Λιπαρούσης ἀνταπειν] *Vid.* L. 3, 2, 44. 25.

P. 46. V. 11. Πρενεχυρισμένη] Apogr. inemendate πρενεχυρισμένη. Poteris etiam προγεχυρισμένη, vel πρηνεχυρισμένη, pigmore accepto obligatus. Beneficia accepta nos obligant ad vicem reddendas; qui praestat beneficium, ανεχυριάζει, qui beneficia accipit, ανεχυριάζεται. Simili metaphora *Lysias* 8. p. 158. παρακαταθήκην ἔχων ὑμῶν παρ' ἐκείνῳ λόγῳ πενηρούς περὶ ἀλλήλων: vbi pro ὑποθήκῃ, vt alias. *Amman. Marcell.* 29, 2. p. 431. praerignetratus colloquii. *Arul. Met.* 11, 253. Spe futuri beneficii praesentibus pignetrata. Scias, neque hoc compositum, neque sequens συνκατεῖται, in Graecae Linguae Thesauris adhuc comparuisse.

P. 46. V. 14. Ἐτελέμῃ] L. 1, 4, 7. 3.

P. 46. V. 17. Ἐξέμμενος] *Hesych.* ἐξέμμετο, ἔμετε. L. 7. Cap. vlt. 125. 9. plenius dicit ἐξέμμετος χαμῶ, et sane plerumque ἐπὶ κλίμας, ἐπὶ τιβάδην adiicitur, vel simile quid, vt patet ex notatis *Cl. Hemsterhusio* ad *Luciani Dial. Mort.* 18. p. 407. Nolite iam absolute vsus L. 1, 4, 8. 9.

P. 46. V. 17. Ἐτατίκει] L. 4, 2, 65. 19. Τηκόμενος ὑπὸ τῷ Καλλιζέῳ ἔρωτος, et nihil frequentius, de animo et corpore amantium. *Aristaen.* 1, 13, παρανόμῃ τήκεται πάθῃ. *Maneth.* 5, 143.

Εἰ δὲ γυναικὲς ἔρ. πολύκοινον ἔτιτευεν ἑταίρην,
Μουσεῖδον, σεβερὴν, πολλοὺς τήκουσαν ἑταράς.

Vti cum Gronouio malim, quam contortum ἑταταῖς. Metaphoram a cera esse ductam, inpropatulo. *Aristarchus* rationem redditurus, cur amatorii adfectus [πάθος] essent cestro coriaceo inserti, id factum docet, ὅτι ἄχρι τοῦ ἑρματιεῖς διονεύεται τὰ ἑρωτικὰ πάθος, τήκοντα τοὺς ἑρῶντας καὶ ἀποξέοντα διὰ τῆς τύφους τὰ μέλη. Subtiliter mehercule. Haec legas inter alia Grammaticalia publicata a *Cl. Valkenari* ad calcem *Ammonii* p. 245.

In Anthologiae nondum publicata parte legitur:

"Αἰρεῖ μοι διὰ πάντας, ἔλεον κατέτηκ' Ἀεῖβαζος,
Τὴν Κνίδον ἢ πτέρα θρυπτομένα φέρεται.
Ματέρεις αἱ Περσῶν καλὰ μὲν καλὰ τέκνα τέκεσθαι,
Ἀλλ' Ἀεῖβαζος ἡμοὶ κάλλιον, ἢ τὸ καλόν.

Adponam versionem I. Clerici, an forte hinc lux aliqua oriretur:

Vide me per omnia, totam absorbe, Aribaze,
Cnidum: lapis comminutus (vento) rapitur.
O matres Persarum, pulchros quidem, pulchros liberos paritis.
Sed Aribazus mihi est ipsa pulchritudine pulchrior.

At διὰ πάντας non per omnia: sed semper, per omne tempus, significat; nec
Ἀρεῖν τινι, sed τινα, dicitur. Non placent praeterea in duobus distichis iun-
ctis duae apostrophae; nihili est, nec ad rem, vento fertur lapis. Liberiore
coniectura sensum aliquem efficere conabor:

"Αἰρεῖ μοι διὰ πάντα ὅταν κατέτηκ' Ἀεῖβαζος

Τὴν Κνίδον ἢ πτέρα θρυπτομένα φέρεται.

^ vel cum Guieto
potius ἄρεται.

Circumspice mihi per omnes urbis partes: totam liquefecit Aribazus

Cnidum: lapis enollitus caesit.

Hesych. θρύψαι, καλᾶσαι. Male in aliis θρυπτομένη. Τέκεσθαι et φέρεσθαι, vel
ἄρεσθαι, sibi respondent, et de vi Amoris dicuntur: qui iam non animalia,
sed ipsos lapides, adscit. Ita passim saxa et arboribus adfectus et sensus ad-
scribuntur, lapides flent, ingemiscunt; quidni amor cedant, cum Propert.
L. 1, 9, 31. canat: Blanditiis fulces et possint cedere quercus. Cnidus Persis
saepae cum reliqua Caria paruit. Aribazus nomen Persicum; vnde hic matres
Persicae invocantur: quamvis haec satis abrupte cohaereant, et aequae duo
epigrammata effecerint, atque vnum, ut nunc.

P. 46. V. 19. Ἀχλὺς] L. 3, 1, 41, 2. 3, 9, 59, 18.

P. 46. V. 20. ἀνεγκών] Obuius huius verbi usus. Demostb. ἐπὶ Μεναν.
158. E. Plut. Artox. 287. Libanius Ep. 89. Conatus est restituere Achilli Tatios
3, 175. Cl. Salmassius: verum mihi videtur metaphorae proprietatem obscuri-
us indicasse, dum explicat ἀναπαύσασθαι, sustentare ceu senem, et proinde
recreare. Immo ἀναφέρειν ἑαυτὸν vel τινὰ dicitur, ut ἀνακίσταται, translata
locutione a lapsis in hoc, a merfis in isto verbo.

P. 46. V. 21. Ἐρύθημα] Hic rubor prae pudore, alias ex fatigatione.
L. 6, 4, 104. 4. alias naturalis rubor in facie, de quo L. 2, 2, 24. 18. plerum-
que, et qui intelligendus ap. Lucian. Dial. Mori. 1. p. 333. Ἐρύθημα τῷ τῷ
προσώπῳ; ubi satis inconsiderate I. Bourdelotius de rubore e fuce commenta-
tur. vid. Lucian. Tom. 1, 365.

P. 46. V. 21. Μόλις δὲ ὁμοῦ ἐφθύγεα] Sic 2, 5, 29, 22.

P. 47. V. 1. Μη, μη ὀργίζου] Obuia huius voculae iterationi. Aristoph. in
Equit. v. 19. ter repetit. Ita Sophocl. Oed. Col. 207. Μη, μη, μη μ' ἔντρον, τίς
γ' αἰεὶ. Ex omissione repetendae vocis prosaicae saepe decessit elegantia,
poetis saepe metrica illata fuerunt vulnera, ex. gr. ap. Aristoph. Thesmoph.
775. hunc versum semipede carentem, in omnibus, quas vidi, editionibus
legimus:

Οὐ φαίνεται ἤτοι. φέρε τίς οὖν ἄγγελον

Πέμψαιμ' ἐπ' αὐτόν.

Per te iam repofueris τίς οὖν τίς ἄγγελον: mox totus pes intercidit ex
hoc vitio:

Πόθεν οὖν γίνονται ἂν μοι πλάται; πόθεν; adde aliud πόθεν;

L. Kusterus iam recte in Lyssistrata 551. reposuit:

"Αὐτὸς αὐτὸς ὅρῳ προσίοντα παραπληγγμένον.

In Nubibus v. 1290. meus codex semel πλεον male omittit: πλεον πλεον
τάργυρον αὐτὸ γίνεταί, pro quo saepe πλεον καὶ πλεον: ut ap. Polyb. 1, 40 58.
πλεον καὶ πλεον: et sincera est illa lectio ap. Xenoph. K. Π. 7, 193. C. πλεον
καὶ πλεον.

Raro in contrarium peccatur: peccatur tamen. Sic in Aristoph. Thesm.
1125. occurrat semipede potrectior versus ex repetitione vitiosa:

Φέρε δαῦρο, δαῦρό μοι τὴν χεῖρ' ἵν' ἄψωμαι κόρης.

Vbi semel dele δαῦρο.

Ap. *Plutarch. Romulo* 64. ἰβρών ὕμω, ὕμω, vti recte reposuit ex Cod. *Brianus*. vid. eundem *Solone* 206. *Pericle* 348. et sic in *Lucae Evangelio* 8, 24. Codd. quidam male deficiunt semel in ἰκίστατα, ἰκίστατα, ἀπολλόμεθα. In *Larniis* idem fit obuium. vid. *I. Broukh.* ad Prop. 2, 2, 37. *Ann. Drakenborchius ad Liniu* L. 2, 40, 417.

Aliquando, hac elegantia non animaduersa, dedita opera Critici praestantes tentarunt, quod librarii casu fecerunt. Ap. *Diod.* L. 14. C. 66. p. 694. in concitata illa *Theodori Syracusani* oratione legimus: πρὸς γὰρ τοῖς ἄλλοις ἀτυχήμασι Νάξου καὶ Κατάνη ἐκκρόκευτο, πόλεις συμμαχίδας, ἐπικαίρας πόλεις ἀρδὴν ἐνέρηκε. Hic vel scribas καὶ ἐπικαίρας, vel deleas alterutrum πόλεις, vehementiae sermonis iniiceris traenum. Simile id illi *Demosthenes de Corona* p. 497. B. Πόλιον εἰς τὴν Ἀττικὴν ἄγεις, Λιερύνην, πόλεμον Ἀμφικτυονικόν: et de iis, qui in *Cherrhon*. p. 84. C. ὅτις ἐνι κνερῶς, καὶ χερσιμός γε πολίτης ὁ τοιούτος ἐστίν. Vbi si semel omittas ἐστίν, freris periodum.

Apud *Lyfiam* Orat. 28. p. 456. legitur ἐν δὲ τῇ τῶς χρόνῃ καὶ τῶν οἴκων τῶν ἡμετέρων μεγάλων ὄντων, καὶ τῶν δημοσίων προσόδων μεγάλων οὐδὲν. θανάτῃ ἐκολάζετο. Si cui haec in Aereopago forent pronuntianda, sentiret, quae vis inesset repetitioni participiorum ὄντων et οὐδὲν, his locis collocatorum. In *Orat.* eiusdem *Rhetoris* 30. p. 473. Τότε δὲ περὶ τῶν ἡμῶν, τότε ἐξῆλπιτεύον ὑμᾶς: vbi remoueri semel vocem τότε nolim: praecipue cum passim τότε δὲ τότε occurrat; vt ap. *Lucian.* 1, 537. Τότε δὲ τότε ὅψι πολλὰ τὰ σεμνά. 1, 606. Τότε δὲ τότε πολλὸς μὲν ὁ ἰδὲς: vbi Cod. unus mutilus in hac voce. vid. T. 2, 63. *Demosth. de Cor.* 480. *Philipp.* 1, 48. E. quin forte in *Lyfia* non male legeretur: Τότε δὲ περὶ τῶν ἡμῶν, τότε ἂ. π. ὅ. Ap. *Max. Tyr.* 24, 5. καὶ θεοὶ πίνοντας καὶ γελῶντας θεοὶ ἀδρετον γέλωτα: elegantia et vis in repetito vocabulo θεοί: vti mihi videtur etiam *Dissert.* 3, 10. Ἄλλ' ἐπὶ τῆς ἡγεμόνας ἐρχομαι, ἐπὶ Ἀθηναίους ἐρχομαι, καὶ τὰ Λακεδαιμονίων ἐξιστάω. Nihil vitii in iterato ἐρχομαι refidet.

Verum hoc genus obseruariuncularum in infinitum augeri possit. Meleagri adiciam epigramma, longe suauissimum et rotundum, vbi iterationis ἐνέργεια in oculos incurrit:

Ψυχὴ δασείακρυς, τί σοι τὸ πεπαιθὲν ἔρωτος
Τραῦμα διὰ σπλάγχχνων αὐτὸς ἀναφλέγεται;
Μὴ μὴ πρὸς σε διδῶς, μὴ πρὸς Διὸς, ὦ φίλ' ἄβυλε,
Κινήσεις τέτρεπ πῦρ ὑπολαμπόμενον.
Λύτিকা γὰρ, λήθαργος κακῶν, πάλιν εἴ σε φυγῶσαν
Λήψεται ἔρωτος, εὐρὴν δραπετὶν αἰκίσεται.

Alii πεπαιθὲν, at quanto praestantior Palatina lectio! πεπαισμός de morbis et humoribus et vlceribus corporum, quae ad sanitatem redeunt. *Schol.* ad *Sophocli. Trach.* 741. ἐργὴ πίπτειρα explicatur πεπαισμένη καὶ πρᾶξι καὶ συγγνωτή. *Schol.* *Iliad.* 4, 513. πίπτει, πρᾶξι. Omnia manuscripta φιλάβυλε. Verum separavi φίλε ἄβυλε: ita compellat ψυχὴν, respiciens τὸ σημαίνον. se, *Meleagrum*. Sic *Nosler* 6, 1. 99. 4. ὦ ψυχὴ . . . μὴ ἐκπᾶτα σεαντίν. Pro πάλη alii male πάλη, pro εἴ σε alii ης, immo Cod. *Vat.* εἰς σε, qualia scriptiois sphaalmata ouia. Vno tali liceat obiter *Maneth.* 4, 252. liberare:

Ἐχθοφόρους, ὕδρας τε, καὶ ἀρτεφρέας τε κλιβάνων
Ἀμφοδιῶν, οἰκτεροῦς τ' ἡμέρας σπακτῆρας ἔσσεσθαι.

Nunc legitur ἀμφοδιῶν σπακτῆρας. Rescripti praeterea Ἐχθοφόρους pro Ἐχθοφόρους ex L. 4, 443. [et 6, 384.]

Ἐργοπόνους παλάμῃσι καὶ ἀδρετάτους * καὶ ἐρίους * vulgo ἐκδρετάτους.

Ἀχθοφόρους, καμάτων τε πόνης εἰς τέρεψιν ἀγοντας.

P. 47. V. 5. Ἐρώσας] *Recepta* scriptura est ἐρέσας. *Herodot.* 3, 132. et centies; talia vix leuari vel obseruari digna. Sic ἔρανον, ἱεμμένον habuimus: nec enim puro, hinc argumentum ducturum *Rich. Dawesius*, quasi in his vestigia adparerent sanioris orthographiae, quae obtinuit, antequam *porreptu* ista, ἐρέσις, ἐρέσαν, ἐρέσαν, obtinerent, quorum vera potestas erat

σφραγισθῇ, σφραγῶεν, σφραγίσαν, vt orbi literato persuadere conatur p. 159. *Observationum* suarum. Liceat nobis in antiquo haerere luto, et ter mille fere annorum errorem impune errare: dum nouiria haec sapientia saltem aliquot seculorum adquisuerit auctoritatem, et Lingua Graeca παλιγγενεσίαν nacta fuerit, parilibus Aesculapiis obstetricantibus. Ap. *Heliod.* 10, 481. in hoc genere emenda ἰσχυρίζετο, ex cod. *Taur.* In *Dione Nicaco* ex Cod. Regio hoc nostrum ἰσχυρίζετο in *Bibl. Coisliniana* p. 434. et ap. *Lucian.* 2, 602. item ἰσχυρίζετο: vbi paullo ante in ἡν ἰσχυρίζετο non intelligitur ἰσχυρίζετο, qui loquitur, sed verus διακόντης τῷ χερσὶν, qui propter filiae in sinum propensionem de bestiae fato inquisiturus erat. Num memorabo, mox χερσὶν et σφραγισθῇ in apographo haberi?

P. 47. V. 9. Αὐτῇ In apogr. γόνασι. αὐτὴ γὰρ. Prius seruare poruisset.

P. 47. V. 14. Προσπύμενος αὐτὴν ἐφίλησε] Similia apud alios legas amantium circa osculum strategemata; vnde forte profecit. *Heliod.* 7, 365. Ἔτοι καὶ παρ' ἐμοῦ πρὸς σὲ, φησὶν [sic Cod.] ὁ Θεαγένης, καὶ ἅμα προσέειπε ὡς τὰς χεῖρας φιλήσαν. ὃ δὲ προσκύβασα καὶ τὸ τόμα ἂντι τῶν χειρῶν προβαλὺσα ἐφίλησα καὶ ἐξῆλθεν Θεαγένης φιληθείς, οὐ μὴν αὐτὸς γε φιλήσας. *Aristaen.* 1, 9. Thersander apud *Achillem Tatium* 6, 399. non tam vrbaue osculum rapit. προσάγεισθαι in hac re proprium. *Xen. K. Π.* 8, 224. Α. Χρυσάντην προσαγγεγμένον ἐφίλησε. 7, 193. C. προσέειπεν ὁ Κύρος τὴν χεῖρα προσέγγετο αὐτός. Id in casu paulum diuerso; sed, vt hic, ap. *Theophr. Char.* 5. τὰ παιδία προσαγγεγμένους φιλήσει: quae ibi sincera lectio et sententia. De rustico ap. *Lucian. Dial. Deor.* 5, 215. ἰσπασσάμενος φιλήσει.

P. 47. V. 13. ὡς δὲ δὴν ἀπαχθῆναι τὴν χεῖρα δύναι] Nempe Dionysius Callirhoën cadentem, et, vt se sustineret, arripientem Dionysii manum, retrahens manum, quasi illam osculandam praebere nolens, simul propius cōiegit ad se accedere, et sic osculatus est. Videri voluit Dionysius, quasi putaret, Callirhoën in cadendo accedere ad manum, vt gratias ageret manum domini osculando; moris enim erat, vt digniores manuum modo vilioribus osculandam portigerent. *Hom. II. Π.* 478.

Χερσὶν Ἀχιλλεύς λάβε γύναια καὶ κύσε χεῖρας.

Xenoph. K. Π. 7, 192. D. Κύρις κατεφίλον καὶ χεῖρας καὶ πόδας. *Iustin.* 12, 15. L. 8, 4, 135. 22.

LIBRI SECVNDI CAPVT OCTAVVM.

P. 47. V. 16. Τὸ φίλημα, καθάπερ ἰδς, εἰς τὰ σπλάγχχνα κατελύετο] *Lexicon Coislinianum* p. 600. ἰδς, τὸ φέρμακον καὶ τὸ βέλος. Verique autem rei, iaculo vel sagittae et veneno comparatur vis amoris, et ea omnia, quae amore excitant, vt adpectus, tactus, osculum; vt apud *Moschum Amoris fugitini* v. 27.

φύγει παρὸν τὸ φίλημα, τὰ χεῖλα φέρμακον ἔντι.

Vbi frustra aliquot Codices φερμακόντα: alterum enim longe significantius. Frequentius etiam telo adsimularur amor, et ipse Cupido ideo sagittis armatur. *Aristaen.* 2, 21. ἐγὼ δὲ μέχρι παντός τὸ χερσὶν τῶν ἐμῶν ὑποχέσασμαι βέλος. σὺ οὖν αὐτὸ μὴ πειρᾷ τῆς ἐμῆς ἀφελθεῖν καρδίας. *Plato Symp.* 219. C. ὥσπερ βέλει τετρεῖσθαι. *Horat.* 1. *Odar.* 27, 12.

dicat Opuntiae

Frater McGillae, quò beatus

Vulnere, qua percat sagitta.

Silius Italic. 11, 425. occulta mentem vitante sagitta; qui simul iaculo et veneno comparat L. 7, 453.

Si mea tela dedi blando medicata veneno.

Et nullus finis exemplorum: vnde nescias, vtrum sagittam, an venenum, intellexerit Charito; magisque haeseris, quia καταλύεσθαι, intrare, descendere, infinuari in viscera, aequè dicantur sagittae, atque virus et veneni vis letalis. Ita *Plutarch. Artox.* 287. ὅσων ἐνδύνη δύο δακτύλους τὸ ἀνέντιον. *Theocr. Idyll.* 25, 237.

Ἄλλ' οὐδ' ὡς ὅπῃ βύρσαν ἴδω πολυάδυνος λόγ.

Paulus Silentiarius Anthol. 1, 27. p. 36.

Οἷτος ἐλκεδάσσαν ἔχει φόνον, ὃν τις διτῷ

Ἄλκον ἔλκ φλογέει, * δόξαται ἐντὸς ὅλας.

* *Palat. Cod. φλογεῖ.*

Anacreonod. 15. *Quin Heliod.* 7, 390. veneni ineitatam penetrabilitatem ait τοξίσματος παντὸς ἀξύτερον. Ita Latini: *Onid.* 3. *Met.* 68.

Et toto iaculum descendit in ilia ferro.

Lucan. 9, 741.

Ecce subit virus tacitum, carpitque medullas

Ignis edax, calidaque incendit viscera tæbe.

Attamen quia ἴος, iaculum, telum, magis sit Ionicae dialecti et poetici vsus, malim verti venenatum. vid. *Xenoph. Sympes.* 384. E. et L. 1. *Memorabil.* 724.

C. *Heliodorus* tamen L. 1. p. 28. si *Taurinensi* libro credamus, adhibuit: Ἡ δίκη τοῖς ὅτως ἀξίσιμος ὅξιν ἐπιβάλλει τὸν λόγ. At longe praestat vulgata τὸν ὁξθαλμὸν; vtique rei aequae convenit ὁξότης, iaculo et oculo: at *Iustisiae oculum* elegantius et vsitatus tribueris. *Theodor. Prodr.* L. 4. p. 153.

Τὸ τῆς δίκης γὰρ ἔμμα τῆς πανοπτείας

Ἀγρυπνὸν ἔστιν, οὐδὲ μικρὰ καμμένη

Καὶ τοῖς ἀδικήσασιν ἄγχιον βλέπει.

Ammian. Marcell. 29, 1, 435. inconniens *Iustisiae* oculus, arbiter et vindex perpetuus rerum, vigilavit attente: et L. 28, 6, 421. *Apul. Met.* 2, 35. 3, 47. 6, 109. et quis non?

P. 47. V. 17. Ὅτι δὲξῶν ἔτι, ὅτι ἀκύνει] Vid. L. 6, 4, 103. 22.

P. 47. V. 18. ἐκπιπολορημένος] *Expugnatus*. *Sueton. Vespas.* 22. *Expugnatus a quadam, quasi amore sui deperires*. vid. *Calaub.* ad eiusdem *Caesarem* C. 1. p. 8. vbi hoc ipsum ex *Chionis Epistola ad Matridem* 10, 29. et ex 4, 26. καταπυπολορημένος adducit. Mox e contrario ἀέττης.

P. 47. V. 19. Δὲ δάειον]. Alioquin ἀπαράττητον ἔχει πρὸς γυναῖκας ἴγυγα χρυσὸς καὶ λίθος, *Heliod.* 4, 193. vulgo γυναῖκα: sed sic *Taurini* et in *Vaticano* et *Xylandro*.

P. 47. V. 22. Τριτάμβαν τὴν] Rursus abundat N. ne credamus tamen, id potius auctoribus, quam librariis, deberi: qui hanc minutam accuratorem susque deque habuisse videntur. Ab iis certe profectum, quoties in poetis simile quid offendamus; offendimus autem centies literam hanc adiectam cum metri damno, et contra.

P. 48. V. 1. Ἐρεπήγεται] An non deficit εὔ, καλῶς? vid. 1, 14, 19. 24. Mox male εἰσέωσι in *Apogr.* vid. L. 6, 8, 111. 9. Mox ita κατατραπήγεται.

P. 48. V. 3. Ἄν τις γυνὴ γυναῖκος περιγένη] Ita malim, quam πῶς: vide, an aliqua ratione, *Sophocl. Trach.* 592.

Ῥίστερις δ' ἰάν τις τῆς ὑπερβαλόμενης.

Saepe autem formula hae vtuntur. *Eurip. Hel.* 335.

Γυναῖκα γὰρ δὴ συμπενεῖν γυναῖκι χρῆ.

v. 836.

Σὺν ἔργον, ὡς γυναῖκα πρέσφορον γυνή.

In *fragm. Alorae* v. 2.

Γυνὴ γυναῖκα σύμμαχος πέφυκε πῶς.

Aristoph. Thestoph. 546.

Γυνὴ γυναῖκος ὅσα μὴ κακῶς λέγειν.

Achill. Tat. 5, 319.

Γυνὴ γυναῖκος ἐλέησον.

Quae singula et lexis concordiam et consensum in vitae institutis notant; inde proverbiū Γυνὴ γυναῖκος ἔπος οὐδὲν διαφέρει: et simul astutiam muliebrem designant. Non abit illud *Philippi Macedonis* dictum ap. *Demosth.* παραπρ. 144. Ἄν Ἀθηναῖον τινὰς εὖρε τὰς Ἀθηναῖκας ἐξαπατήσοντας: quod est ἀλωπεκίζειν πρὸς ἑτέραν ἀλωπεκα.

P. 48. V. 6. Πᾶσαν πύραν καὶ τέχνην προσέφερον] Quasi ἐκπιπολορησμένη: αἰτμονεγε μηχανὰς νηοῖ, προσάγειν μηχανὰς τῇ πόλει: ὡς πύρεν χερσὶν, πόλεως.

Thucyd. 1, 61. τέχνης autem sit mentio, ob vafricium foemineam et attes huius sexus. vid. *Pricaeum* ad *Apul. Miles.* 9. p. 54.

P. 48. V. 8. κατεργατηγύδη] Vid. supra v. 1.

P. 48. V. 9. φιλόνηκος] L. 6, 4, 103. 6.

P. 48. V. 10. παράδοξον, μάλλον δ' ἄπιτον] *Gisb. Cuperus* L. 1. *Obs.* C. 4. non paucis differentiam inter παράδοξον, id, quod contra, supra opinionem sit, et ἄπιτον, id, quod contra fidem accidit, ostendere fatetur; quamvis passim hae notiones utriusque vocabulo indiscretim tribuantur.

P. 48. V. 11. Κατάρθου] L. 1, 1, 2. 1. χαίρει τοῖς παραδόξοις κατάρθουσι.

P. 48. V. 11. τὴν τρόπον] Hic nihil deficit; omnia haec ἀσυνδέτως brevitatibus gratia narrantur.

P. 48. V. 13. σύνδοιαν τῷ γάμῳ] Ita συνελθεῖν *Matthaei* C. 1. v. 18. Latini haec locutio familiaris. δρῶν, ἀπόλαυσις, ἐκίθυμα, συνήθεια, vocabula apta et decora.

P. 48. V. 15. ἀργά] Ea ratione, qua etiam ἄροτος, ἀνήροτος, ἄσπορος, ἄφορος, ita et γῆ ἀργά et συνήθεια ἀργά dicuntur.

P. 48. V. 17. τῶν ὑστερον] Recte *Reiskius* τὴν ὑστερον. οἱ ὑστερον sunt posterius quod ex codice reponas in *Nemesio de N. H. C.* 2. p. 89. pro τῶν ὑστερον. Saepiuscule in his turbatur: Ap. *Max. Tyr.* 10, 3, 105. malim: οἱ δ' εἰσιν οὐδὲν ἀλλοιότεροι τῶν πρότερον οἱ ἴπαιτα. vulgo πρότερον: Ap. *Sophocl. Oed. Colom.* 59. *Cod. Vat.* cui adlilipularur *Scholiasles*, exhibet ei δὲ πλεῖστον γύμνῃ: vulgo πλεῖστοι. Ap. *Hesiod.* 1, 4. tamen ex *Taurinenſi* non reſincherim τῶν πρότερον ἀπορώτερον; praestaret recepta lectio πρότερον.

P. 48. V. 17. Ἐγκύμῳ] ἔγκυος: sic ἀγκύμων, ἐκύμων et πρωτοκύμων apud *Achillem Tatium* 1, 37. sed ubi magnus *Salmastius* aliquid humani passus fuit, deriuans istud a κύμα, ut ita idem noter, quod πρωτόπλοος. Quam hallucinationem iam animaduertit *Aeg. Menagius* ad *Diogenem Laërt.* in Platone L. 3. §. 31. p. 150. Epigramma, quod erroris aniam praeſbuit, siue sit *Asclepiadae*, siue, ut *Diogeni* L. 3. §. 31. et *Athenaeo* L. 13. p. 232. placet, *Platonis*, sic ex mea sententia legendum:

Ἀρχιάνασσαν ἔχῃ τὴν ἐκ Κολοφώνος ὀταίαν,

Ἄς καὶ ἐπὶ ἐντὶθῶν ἴδετο δρῶντος Ἑρως.

Ὡ δεινὸν νεότητος, ἀπαντάσαντες ἐκείνης

Πρωτοκύμῳ δὲ ὅσας ἤκατε πυρκαϊάς.

Alii πρωτοκόρυ, alii πρωτοβόλυ; sed *Archianassa* *Virgo*, vel primum *Veneris pelagus ingressa*, dicitur πρωτόπλοος, uti contraria meraphora apud *Aristoph.* *Equit.* 1299. *triremes in mare primum deductae* vocantur παρθέναι, at naues iam fatiscentes γράϊαι. Hoc primum: deinde in vulgatis Editionibus *Anthologiae* L. 3, 12, 43.

Ἦν νῆον ἡβήσασαν ἀποδρῶντες ἱεραταί.

Pro quo *Cod. Vatic.* ut notauit *Salmastius*, re vera habet:

Ἄς νῆον ἡβας ἄνδρος ἀποδρῶντες ἱεραταί.

Sed nostram lectionem agnoscunt *Athenaeus* et *Diogenes*. Palatina lectio iam olim interpolatricem sensit manum. Quin tamen eadem manus, qua tota membrana conscripta est, editam a nobis conseruauit in superiore ora; praefert quoque ad Epigrammata *Henr. Stephanus* et in *Recessione vocum Herodoteorum* p. 723. Editionis *Gronouianae*. Porro in eo errant, quod coniungunt νεότητος . . . δεινῆς, cum sit ὡ δεινὸν νεότητος. O infelicitis iuuentutis viri, qui obuii facti fuisset ei, primum *Veneris pelagus nauiganti*. Obserua autem, ἀπαντῶν construi, quemadmodum ἐντὶθῶν apud *Homerum*. Vltima autem respiciunt proverbialem locutionem διὰ πυρὸς εἰσεῖν. vid. *Chion. Ep.* 17, 35. Plures diuersitates essent excutiendae, et inductae quoque vindicandae, verum apriori loco ista referuabimus.

P. 48. V. 18. Προκόπτον ἡ γαστήρ] L. 2, 3, 27. 10.

P. 48. V. 18. Ἐν τῷ λυτῷ] Non ut opus intelligas lauacti vsum istum primum *Cap. Sec.* memoratum; solebant enim quotidie balneo vri, minimum lauiores.

P. 48. V. 19. Παῖραν ἔχων τῶν γυναικῶν] Aliud L. 4, 4, 71. 13. ἀνδρῶν γυναικὶς πείραν λαβεῖν. Sed vicium est istud Aristateni L. 2, 7. Γυνὴ δὲ, οἶάπερ ἔγωγε, τῶν Ἀφροδισίων ἱκανῶν ἔχουσα πείραν, ὁμοίως ἑαυτὴν καὶ τὸν ποθόντα λίαν εὐφραίνει. Latiore sensu hic τὰ γυναικῆ sumuntur, quam plerumque apud Medicos. Non male hinc colligas, peperisse iam Plangorem. vid. 3, 10, 38. 18. vbi Phocas commemorat τὸ γένος ἑαυτῷ.

P. 48. V. 20. Εὐθὺς] ἐν τῷ τότε, in praesentia, in continenti, nunc, tum, ἢ ἀρχῇ. Scholiast. Aristoph. Nubibus 1043.

P. 48. V. 21. Παρακαθίζου] Τῶν. Magister: τὸ δὲ καθίζω, ἢ μόνον ἀντὶ τῷ ἑτέρῳ ποιῶ καθίζω, ἀλλὰ καὶ ἑαυτόν. Apud Achillem Tatium L. 1, 2. procul dubio legendum: καθίζας αὐτόν . . . καὶ παρακαθίσταμαι: quamvis alioqui occurrit L. 6, 390. et alias forte, παρακαθίστασε.

P. 49. V. 1. Ὀδυσσεύς] Hoc verbum Cod. Palat. reponit in Heliodori L. 6, 282. vbi tamen rectius legitur: μέλλων τι ἤδη καὶ φθγγεῖσθαι, ἔλκε τε αἰφνιδίον, καὶ ἀφρόν συντῆ δάκρυον θερμὸν περὶ χυθὺν [Taur. habet περὶ χυθὺν] ἐπιτόμῳ τὴν γλῶτταν. Taur. aurem ad sensum aliquanro melius ἔλκε. Verum vitiose tamen; non ceperunt librarii vocabulum λύζειν: quamvis λογμὸς, ἐλολυμὸς Hecybio; sed id non huius loci. Rursus non cepit scriba Taurinen- sis L. 7, 349. Πυγμαὶ τοῖνυν εἶχε τὴν γραῦν, καὶ εἰον ἔλκε τὴν καρδίαν. Repo- suit enim ἔλαζε, vocem hic nihili, quamvis Hecychio memoreretur λάζειν, ἔλυβερίζειν. Vertitur pinguetate dolore cordis, quasi legeretur εἰον ἐλύττω, vel εἰον τι ἐλύξε: verum eleganter ἡ καρδία dicitur λύζειν, aeque ac lingua; cur enim cor non diceretur singultire, quod βαῖν, ὑλακτεῖν, φθγγεῖσθαι, ἀντι- φθγγεῖσθαι dicitur vid. Vannium Criticam C. 12. p. 615.

P. 49. V. 4. Ἀλίου, περὶ τῷ γεννηθῆναι γέγονας ἐν τῷ φ, καὶ χερσὶ ἀρτῶν παρὰ δόξης] L. 2, 9, 36. 3. Sic malim distingui. Vt edidimus apographum ex- hiber. Interpres coniunxit: Ἀλίου περὶ τῷ γεννηθῆναι. γ. δ. τ. κ. χ. λ. π. quod non improbum omnino. In ἄλίου respicitur τὸ κατὰ γαστρεὶς τέκνον, ut solet. Antbol. 7, 169. p. 481.

Ἦν ἐν γαστρὶ λάβει, λάβει * καὶ τέκε * μὴ θορυβηθῆς. * Palat. τίκε. Εὐρήσει, πέθειν ἔτ', ἔλκεν ἐς ἡλικίαν.

P. 49. V. 7. Παιρᾶσθαι θανάτου] Haec dicens, fortius τὴν γαστρίαν τέκτειν voluit, ut partus laderetur et elideretur. παρᾶσθαι hoc sensu H. Stephanus animaduertit, et dubitabunde explicat. Interpres recte experiri, notionis mediae verbo: vti posiri. adipisci etiam reddi potest, quia non minus haec bonae malaeque significationis apud Latinos inveniuntur.

LIBRI SECUNDI CAPVT NONVM.

P. 49. V. 11. Ἡ Πλάγγων ὅτι καιρὸς ἐπιτήδειος πέφικεν . . . φιλοσοφία]

In versione paulum abii ab interpretis verbis, qui sic dederat: „Plango quidem . . . ut quae ventris illam conditionem habere sibi patrocinantem. Inuentum est persuadendi pignus; vincet matris in foetum affectus coniugis castimoniam. Sic illa.„ Verum illud ἔχουσα, si contextum consideres, durius referretur ad nominatiuum ἢ μὲν Πλάγγων ἐλάμβανε λογισμὸν: nam requireretur πέφικεν . . . ἔχουσα. Plangonis ratiocinium incipit a voce [ὅτι] καιρὸς vsque ad φιλοσοφία. illud ὅτι non pertinet ad orationem, sed praepositur pro more. vid. L. 7, 1, 115. 1. sed locus vel sic est stribligi- nosior: quod vitium tolles, si rescribas εὐρημα pro εὐρημα. Καιρὸς ἐπιτήδειος πέφικεν εἰς τὸ κατεργάσθαι τὸν ἔρωτα τῷ δεσπότη. Συνήγορον ἔχουσα τὸ κατὰ γαστρεὶς, εὐρημα παιδὸς ἐνέχουσα. νικήσει σωφροσύνη γυναικὸς μητρεὶς φιλοσοφία. Tempus idoneum adparuit dominum faciendi compotem amoris. Habens patrocini- um grauidi uteri, inueni certum per suasionis pignus: vincet coniugalem casti- moniam materna pietas. Ita sententia decurrit, ut debet: et compositio grammaticalis facilis et elegans.

Fefellit, quod εὐρημα passue acceptum fuit. Verum passim hoc tempus et alia actiue notant. Chion Epist. ad Matriidem 3. p. 25. μηδὲν ἄλλε εὐρημαίνοι. Diophylus ap. Aelianum. in εὐρεῖν.

Δῶρον δ' ἔμμενον παρὰ θεῶν εὐρημένον.

Vt credo bene Scaligerum et Vulcanium correxisse. *Herodot.* 9, 18. εὐροντο παρὰ Πανυσίων. vide *Gulielm. Budacum in Comm. Ling. Gr.* p. 301. et *St. Berglerum ad Alciph.* 1, 8. *Demosth.* in *Leptin.* 543. E. vbi *Vlpiam. εὐρεσθαι γὰρ ἐστὶ τὰ λαβεῖν ἐνθ' ὧν τις ἴδωκε.* *Pindar. Nem.* 7, 24.

Εἰ Μνημοσύνας ἔκατι λιπαράμυκος

Εὐρητά τις ἀποικα μόχθων

Κλυταῖς ἐπέων ἀοιδαῖς.

Sic εὐρεσθῆναι passim. *Lysias* p. 371. ἄξιμην εὐρεσθῆναι χάριν, vbi idem quod εὐρεσθῆναι. vid. *Thom. Mag.*

P. 49. V. 13. Παιδὲς ἐνέχυρον] Non plane abit illud: τὰ ἐξέπιτον ὡς εὐμβλον ἦεν ἐχθρῶν. L. 2, 6, 32. 79. *Aristophanes* autem in *Pluto* v. 451. cauet, ne violati Acticiis defecerat Charito a *Tb. Magistro*, qui ἐνέχυρα Ἀττικῆς ἐνέχυρον Ἑλλήνας vlturpare adfirmat.

P. 49. V. 14. φιλοτοργία] L. 2, 10, 38. 1. τὰ μὲν γὰρ ἔχει πῖτον γυναικὶς τὰ δὲ μητρὶς φιλοτοργίαν.

P. 49. V. 15. Συνατίζαι] *Mente confingebat*: illud *mente* a me additum; nunc verti malim: *Componēbat, concinnabat, instruebat negotium.*

P. 49. V. 17. Ἐχγονον] *Nepotem*; rursus 2, 11, 32. 10. passim ita. vid. *Eurip. Electr.* 673. *Plato* quidem, quantum memini, ἔχγονος semper pro filio, vel prole, respectu ipsius generantis per se, non per secundum. Male igitur puto L. 6. de R. P. 507. A. Τόκον τε καὶ ἔχγονον reddi foetus, vel nepotem. τόκος et ἔχγονος ibi synonyma, foetus et proles; si haberetur τόκος ἢ ἔχγονος, reddi sic posset. Qui plura de hac voce et illa, cum qua centies miscetur [*Demosth.* πατρ. 301. B.], ἔγγονος, velit, adear doctissimum commentatorem *Hesychii*, et nos in *Dissert. de Infer. Deliacis* Vol. 7. *Miscell.* p. 53. Latus iunitur in Epigrammate, quod *Cl. Muratorius* p. 1469. maluit e corruptissimis schedis foedarissimum, tum Graece, tum Latine, repetere, quam e *Fabretti* eximio opere, in quo id satis emendatum et bene verum editum p. 288. quia tamen pauca emaculanda restant, hic adponere non grauabor:

Δοῖας Ἰκπομέδοντας ὁμὰ· χυτὸν ἄδ' ἀκαλύπτει

Παῖδά τε καὶ γενίταν, ἄμφω ἀποφθιμένους.

Παῖδα μὲν ἐς λατὴν ἰσιόντων χεῖρα τεθνήτα,

Δεξιὰ δ' ἀντιτάφῃ γηραδὸς Ἰκπομέδαν.

Ἀμφοτέρους δ' ἐπὶ τῆς χυτὸν κόνον Ἰκποδάμεια

Μάτηρ Ποιμῆλιν ἐγγόνω ἀμφοτέρων.

Ὅς ἐφίσι τῷδε τάφῳ ἐνίστατο, τείχιος δ' ἦδ' ἄν,

Πάπτη καὶ Θείῳ λοιδορῶντας χάρεας.

V. quarto ap. *Fabretti.* δ' ἐνδετάφῃ: sed ἀντιτάφῃ, e regione sepelito, hic probum. γηραδὸς pro γηραδὸς *Dorice* et *Aeolice*, vt Ἀλκιμῶν pro Ἀλκιμῶν. v. quinto χυτὸν κόνον intelliges ex *Odyss.* κ. 258. De ἐνίστατο vid. *Schol. Soph. Trach.* 460. πρὶν ἡμᾶς καὶ νύσασθαι λόγους. ἀνταπιδεσθαι proprie de instauratis sepulcris; vnde κανίσματα ap. *Maneth.* 4, 191. σοφίστρα τέχνης κανίσματα ἔχοντας *Νεμεσίδης*: nam vix aulim νύσασθαι τέφον explicare ponunt sepulcrum facere et sub ascia dedicare. v. septimo τείχιον ἦδ' ἄν, est sepire sepulcrum, circumdare muro, maceria, massa, alioque munimento. vid. *Rapb. Fabretti* L. 2. p. 98. et passim sepulcrorum titulos. Αἰδὸς *Hesychio* est τύμβος, τάφος. Tractauit hoc epigramma quoque *Leichius* in *Miscellaneous Lipsien-sibus* T. 1. p. 488. et in *Curis secundis* p. 45.

Παῶν ἀεββαῖν] Mirifica corruptio ex facillima dictione ἀεββαῖν, et qua ipse auctor L. 4, 3, 69. 7. 7, 2, 81. 12. vtitur. Siglum fueris in causā, quo terminatio superlatiui fuit notata. Cogitavi aliquando, an in hoc παῶν ἀεββαῖν lateret παλαμναῖα. βῆλαι τενοκτονήσαι, παλαμναῖα, καὶ. *Heliod.* 10, 525. ὡ παλαμναῖς καὶ ἀλτῆραι, et alias. *Hesychius* optime et adpolite explicat φονεὶς, δ' αὐτοχειρεῖα τινὰ ἀνελών, δ' ἐνιχόμενος μάσματι οἰκίῳ. *Sophocl. Trach.* 1224. φονεὶς γενέσθαι καὶ παλαμναῖον πατέρος: an hic possemus sic παῖδων vel παῖδος παλαμναῖα. *Ap. Eustath.* de *Ism.* et *Ism.* 4, 138. et 5, 150. halic παλαμναῖα

παρεσ. H. Stephanus ex Synesio observat superlativum ἡρῆς παλαμναιοτάτας. Quam locutionem non feliciter Brianus inferre conatur Plutarcho in Crasso p. 270. pro ἡρῆς ἀποθέτης καὶ παλαιὸς reponens παλαμναίος; nam si inspicias contextum, παλαιὸς probaveris. Alio sensu δαίμονες παλαμναῖοι apud Timaeum de Mundo p. 105. A. simpliciter Xenophonti K. Π. 8, 236. E. dicuntur παλαμναῖοι. Vocabulum satis tritum: sed non eiusdem originis, ut volunt, ἀπάλαμνος: pro quo non nisi apud Theodorum Prodromum L. 5, 213. ubivium habui ἀπαλαμνός.

P. 50. V. 5. Σκυθίδος] Colchis Scythiae adscribitur; hinc iunguntur uterque populus Aescylo Prometh. Vincto 415.

Κολχίδας τε γὰρ Ἴννοις

Παρθένου, μάχας ἄγροισι,

καὶ Σκυθῆς ὁμιλοῦ.

et Val. Flacco L. 2, 596. Phasis Scythicus amnis; et ideo L. 5, 343. merito probata lectio:

His turbata [Medea] minis fluviis ripamque petebat

Phasidis, aequali Scythidum comitante caeterua.

P. 50. V. 6. Ἀγρωτῆρα] Non displicebit locum Theophylacti ex Epist. 30. cum hoc conferte; patebit namque, hunc ex illo, vel ambos ex tertio, profecisse: Ἀντισσφόρητα τὰ κυφορούμενα ἀποσπῆς. ὃ παμμελές, καὶ τὰς ἀμφελάσεις, ἣ τὸς τοκετὲς, αἰετωτῆρας πεποιήσας, θρηνητῆροις φερμένοις τὰ ζωογονούμενα ἐν τῇ εἰ γαστρὶ περιπύχουσα, καὶ τῆς φονικῆς Μηδείας κτηνετῆρους ἀπεργάζῃ τὸς φόνους. παιδοκτόνον διελθὼν ἐδίδασκειν ἀγνώμων ἐμύζοντος, τὴν αἰνέτην [lege τὴν αἰνέτην, vel τὴν ἀναίτιον] καὶ τῶν ἀγώνων τὴν ἐμμάχον. σὺ δὲ διὰ τὴν κάλλος εὐπρέπειαν μωρίας συμφορὰς ἀπεργάζῃ, περιβίον.

P. 50. V. 8. Τῷ περιβόητῳ γάμῳ] Epitheton περιβόητος ex persona Charitonis, quam ex persona Callirrhoeae, hic convenienentius; cur non εὐκταυότατον, πολυνέκτον, γλυκυτότατον, θυμηδετάτον.

P. 50. V. 8. Ὁμοῖος τῷ πατρὶ] Nempe amant in liberis parentes imaginem suam. Apul. 10. Met. 211. Illius enim recognoscens imaginem in tua facie, merito te diligo. vid. Priscianus p. 590. et Lucian. Tyrann. T. 2, 154.

P. 50. V. 12. Τὸν Ζῆδον] Apollod. 3, 5, 5. Iouis ex Antiope filii, quorum hic citharoeda, ille pastor fuit: quo virae genere etiam Cyrus, Astyagis nepos, adolescentiam exhibuit. Vitia in apographo notare superfederam paene, πατρῶν modo, mox ζητήσας.

P. 50. V. 12. Πλάσῃ μοι] Respexit ad Telemachum, qui nauigavit et peregrinatus fuit, ut patrem inquireret, et matrem de mariti satis faceret certiozem.

P. 50. V. 15. Βοηθῶν] E servitute liberatuta classis.

P. 50. V. 18. Πάντα αὐτῷ ὅμοια] Ex Iliad. ψ. 66. pro more vero quaedam immutat et metrum turbat.

In τῷ εἶματι ἔστο in apographo deest vltima vox; quae tamen paene necessaria et apud Homerum exstat: vbi

— — Καὶ τοῖα περι χροῖ εἶματα ἔστο.

Στῇ δ' ἄρ' ὕπῃ κεφαλῆς καὶ μὲν πρὸς μῦθον ἔειπεν.

quate reponere non dubitavi; excidit ob vicinum ἔως, uti saepe eadem vocabula negliguntur: vnde non tantum vocabuli defectus, verum corarum oritur periodorum saepe absentia. Iam L. 1, 1, 2. 25. exempla dedimus; in Xenoph. K. A. V. 367. C. semel πρῶτον omisum in Regio et Estenensi; et in Maximo Tyrio 3. semel excidit κάλλος; in Aristoph. Plut. 769. ἔγωγ semel excidit in Cod. meo: ap. Longum legitur L. 2, 35. καὶ χαῖρε μόνος ἡδραῖον ἐν γῆρῃ τῦτο τὸ παιδίον. . . . vbi cum aperte deficiat aliquod verbum, nisi Columbanus ex Cod. repouisset θεασάμενος τῦτο, cogitasset reponendum παιδίον ἰδόν. Leunclavius ad Xenoph. K. Π. 1, 2. E. de hoc genere egit. vid. L. 6, 4, 104. 11.

P. 50. V. 20. Ἐγὼ] Ut vidimus in Homero adiunctum ἐγ δ', ita hic ἔγως. Saepe tale quid adicitur, quando colloquentes inducuntur. L. 3, 1, 41. 10. περιτῖσκα δὲ ἡ Πάλαγγων. L. 3, 9, 36. 13. καὶ τις εἶπεν ἔγως. Ita de adpa-

rentibus in somno. *Herodot.* 7. C. 12. 'Εδόκει δ' ἄρ' ἔτις ἄνδρα εἰ ληϊτάνητι εἰπεῖν:
et C. 7. "Ονειρον ὑπερὰν δὲ τῷ Ἀρταβάνῃ εἶπε. *Orpheus Argon.* 538.

Τῷ δὲ βασιτῇ κηρύσσοντι θεὸν μεγάλους Ἀθῆναι.
 Ἄλχι περὶ τὰ μέγα, παντοκράτωρ εἶματ' ἔφαινε.

Vbi alii παρ' ἀνθρώπου, alii παρ'ἐνθρώπου. Quod repositi, praefendum viderur. Sic v. 122. παντομοίως. Sic παρῑσχετον pro παντοσχετον in Codice *Apollonii Argon.* 4. 308. scribitur. Sic ap. *Maneth.* L. 1. 87. forte reponendum:

⁴ Η παρέρχουσι τύψεις πανήμερι δαυάζονται.

Vulgo *παρήμενοι*. *παρήμετος* aequè probum, atque *παρήμετος*. vid. *Sophocl. Trach.* v. 673. ramen non valde id vrferim, quia *παρήμετος* etiam adfuitatem denotat. *Firmicus* L. 3, 7. §. 10. *aquofis femper acribus implicati*. 3, 3. et 2, 5. §. 9.

P. 50. V. 21. 'Ασίδος] Cl. Luciani interpres ad *Prometheum* T. 1. p. 29. observat, in prosa hoc vocabulum frequentius adhiberi recentioribus, quam antiquis. Apud *Apollon. Rhod.* 4. 1355.

¹Εἰς ἀλλοῦς ἡπαρόνδε πελάγους ἀνθίστην ἴππος.

Frustra codex Laurentianus iuxta.

P. 30. V. 22. Παιδίον θηζύον ἐν γαστρῇ] *Terent. Andr.* 1, 3. *quidquid peperisset, decreuerunt tollere.* ἀναρπάζειν Graecis ita vsurpari peruulgatum. vid. Cl. I. Elfsneri *Schediasma Criticum* C. 12. p. 116. Paulo diuerso sensu vsus *Maneth.* 6, 54. vbi non e terra ἀναρπάζειν pater, sed qui expositum infantem tollit et nutrit, dicitur:

¹ Ἀλλὰ, ὅς μιν ἀνελιθ', ἰδὼν ποιήσατο πάντες.

⁹Ἡ ἰσότης ὁμοῦν, τὰς αὐτῶν τῆτων ἄνδρ).

*Ὁς θάνατος μεγάλους ἰσχυροὺς καὶ ἰσχυροὺς ἔτις.

Ita vltima legenda puro: vulgo pro ἴτιος, γυναικοῖς τέκονσι: quod ex *Glossa* natum, et constructionem in participio sine necessitate suspendit. Sic libro 6, 145. Κ' ἴσα παλαιμνήτησιν διὰ τίνος ἀλόχευσιν. ὁ Θέμανος idem, qui δ ποιησάμενος, opponitur τῷ φέσει κατὰ: et sic locus *Heliod. 7, 339*. ἡ credamus *Taurinensi* Codici exhibenti: Τὸν μὲν φέσει γεννήσαντα οὐ ἴγνικα, τὸν δὲ Θέμανον Χαρκίαν, οἶμοι, προδίδωκα: quam merito germanam lectionem arbitratur Commelinus, auctoritate *Codd. P. et X.* adde etiam *Vaticanum*. Strabliginosum interpretamentum nunc obtinet. Gronovius *ἀνάλωτο* vertit *colligere*, ex *Firmico 7, 1*. muratus locutionem; sic *colligere gladium lapsum* dicimus.

LIBRI- SECVNDI CAPVT DECIMVM.

P. 51. V. 6. **Η** τὸν μὲν ἀπὸντα περιστάσεων ὑπελαβάναις] In Apographo ^q, quod et minus placet. ^η, ^θ, ^ι, ^κ miscentur et sine discrimine fere scribuntur in plurimis libris antiquis; ex. gr. apud *Polyb.* 9, 35. p. 798. ^α Codex meus pro ^θ. Ap. *Maneth.* 3, 74. [vid. 4, 449.] pro ^η lege:

Ἄφνευς βίωται καὶ ἡγακλίας ἢ ἐνὶ πάτρει.

Hic $\frac{1}{2}$, quatenus, placeret: si pro quoniam etiam conueniens; $\frac{1}{4}$ et si centies diuersam faciunt lectionem.

P. 51. V. 7. περισπύσαν] Qui περισπύσται ὑπὸ τῶς. Bergler. ad *Alcibr.* 1, 29. Nostrium vocabulum passim obuium. Respicit forte ad praeceptum Menelai, Helenae datum, ap. *Eurip.* in *Helena* v. 1304.

Σὸν ἔργον, ὦ νεῖνι, τὸν παρόντα μὲν
 Στάργειν πόσιν' ἔχῃ τόνδε μὲν' ὄντ' ἔχῃ.

Sic distingui forte posset; vulgo πόνον χρῆ, τὸν θῆ.

P. 51. V. 9. Κρυφεραν] Habet D. Scottus ex Alexandrino Clemente.
Modo vitiose in apogr. μεταίνε.

P. 51. V. 15. Ἐξέρπαι] Apud Herodot. 3, 133. Erat etiam alia terminatio Ἐξερπύ, sed Gronoviana Ἐνδερπεί suffulgit. Alio igitur exemplo opus

10

est huic vocabulo, si ciuitatem Graeciae recepturum sit. Alio sensu ἀγορεύειν illustrat Cl. *Salmas.* ad *Achill. Tat.* p. 600.

P. 51. V. 16. τὰς ἀφ' οὗς συναγωγῶσα] 1, 4, 6. 23.

P. 51. V. 16. Τρίψαα τὰς χεῖρας] Est *gestus irati, cogitabundi, ad angustias redacti*. *Aristaen.* 2, 5. ὃ τῆς ἀπορίας, δι' ἣν περιπατῶ τρίψαα τὰς χεῖρας. *Petron.* C. 17. *manibus inter se usque ad articulorum strepitum contritis*; vbi videatur P. *Burmannus*. *Heliod.* 7, 370. τῶ χεῖρε διατρίψας: quem locum laudat I. *Priscaus* ad *Apuleii Met.* 9, 205. confundens duas actiones, *digitos sine manus contere et manus complodere*. *Aeschin.* Παραμρ. 402. E. τρίψας τὴν καὶ πολλὰν dicit de ἀπορῶντι.

P. 51. V. 17. τὰ μεγάλα τῶν πραγμάτων μεγάλας ἐπινοίας κατορθῶται] Non obscure expressit *Heliodorum* L. 9, 460. τὰ μεγάλα τῶν πραγμάτων μεγάλων δι' αὐτὴν κατασκευῶν. In sequentibus apographum haec παραρρήματα praefert: εὐθὺ, παντάπασιν, ἢ pro τίς, τεκτονιστῶν.

P. 52. V. 2. Ἐλτῶς] Manus describentis λ ita efformauit demittendo, ut χ non difficulter euaserit, et ita ἔλχτωσιν videatur haberi. Sed hoc vnice verum. L. 5, 7. 90. 9. τίς ὅτως εἶνι ἀνοήτος, ἵνα ἔλχτωσιν. Apud *Max. Tyr.* 24, 8. τὰ μὲν ἔπος ἔχουμιν, τὰ δὲ ὅπως φερόμενιν: vbi virorum summorum non approbandam teor emendationem, reponentium ἔλχουμιν, quia saltem ἐλῶμεθα dicendum foret, nisi θα in τα delitescere velimus. Apud *Aristaen.* 1, 13. καὶ ὅπερ ἀλλῶς ἐν τέχνῃς οὐχ εἶλεν [*Sambuciana* οὐκ εἶλεν: forte εἶχε fuit], ἐν τέχνῃς μᾶλλον εἶχε λαβάν. In *Aristaeneto* εἶλα potest seruari: quia simpliciter quasi manu capere notat; quamuis nouerim, qui εἶχε praeferat: in *Maximo*, dubito, an simplex notio τῷ capere sufficiat.

P. 52. V. 5. Ἐπαρμησίον] Nempe βεῖφος, τέκνον: in *Apogr.* vitiose ἀπορμησίον: ne credas tamen, ex vocabulis esse, quae per O et A componantur; quo de genere satis noua docemur ad *Luciani* T. 3. p. 18. et 19.

P. 52. V. 7. Κατερωνύσατο αὐτὴν] L. 6, 5, 106. 9. κατερωνύσατο τῷ βαρβάρῳ: et sic credo rectius. vid. *Lucian.* de *Domo* T. 3. p. 192. qui item genitiuo personae consociat. καταρῳνύσασθαι τινα pro τινὸς dixit *Demosth.* in *Timocr.* p. 783. E. vid. L. 1, 5, 9. 10.

P. 52. V. 10. Ἀπόκοψόν ἐν τὰ ὑπερμήματα] Mihi asperius ipse aliquis dici videtur ἀποκόπτειν ἐλαῖδα.

P. 52. V. 11. Συνέρωσαι] Verbi medii vis optimè obseruata est; obtinet etiam in passiuū perfectō ἡρωσμαι, eumque vsum recte expressit, qui vertit *Chionis Epistolam* 10. ad *Matridem*: ἡρωσται τὰς παῖδας τοῖς χαριτάτοις, probatissimis filias elocauit; vbi tamen lege ἡρωσμαι, elocauisti; nam continuatur adhuc profopopoeia *Chionis* ad *Platonem*.

P. 52. V. 12. Παρανύσης] Hoc praetuli, quia Cl. etiam *Reiskio* placuerat; alioqui παρανύσης non malum: et in apographo quod legitur, παραπύσης, vel παραπύσης, cui lectioni fauet?

P. 52. V. 12. οὐδὲν ὑπόπτεω . . . μίσραξ ἐγὼνός] L. 1, 2, 4. 21.

P. 52. V. 14. Ὅση μᾶλλον, τοσούτη μᾶλλον] Non minus elegans et frequens in his plena oratio, quam elliptica. *Demosth.* *Olynth.* 2, 21. E. *Polyb.* 1, 48. p. 70. *Lucian.* *Gallo* 2, 730.

P. 52. V. 15. Καίθην εἰς σκῆψιν] Cum tempus tamquam ad integram consultationem petiisset, ut *Tacitus* 4. *Ann.* 40.

P. 52. V. 16. Αἰρεσις] Apographum αἰρεσις: sed vix monere operae est. *Sicewticia* et similia. Tamen εὐρεσις et εἰρησις, εὐρεμα et εἰρημα et εὐρεσιλογία et εὐρεσιλογία. De quibus *Th. Magister*, *Salmasius* ad *Achill.* 653. *Wesseling.* ad *Diodor.* 1, 45. Sic ἀπαύρεσις et ἀπαύρεσις, quod *Herodoti* 7, 158. In *Ansthol.* L. 6, 3. 1. p. 412. legimus:

καὶ τῶν νηκτεῖων ἐν' ἰχθύεσι τεχνισθέντα

Κύρτον, ἀλλὰ πλάγκτων εὐρεμα δικτοβόλων.

Vbi Codex Mediceus ἀρρέμα, quasi ἄρμενα, id est ὄργανα, voluisset; quod nescio an omnino sit spernendum.

P. 52. V. 19. πῖνις γυναικός] Vide L. 2, 9, 35. 16.

LIBRI SECVNDI CAPVT VNDECIMVM.

P. 53. V. 6. Τῷτο] Ad sequentia hoc pronomen saepe refertur; quod non obseruatum in optimis auctoribus turbarum saepe dedit ansam.

P. 53. V. 9. μετὰ τῆς μητρὸς ἐξέβηται] Si mater vna cum infante in abortu periret.

P. 53. V. 10. Τὸν μὲν Σικελίας] Hermocratem, et πατέρα auum hunc et patrem Dionysium accipe. Chaereas enim non is, qui πρῶτος Σικελίας audiat.

P. 53. V. 12. Ὅμοιον τῷ πατρί] L. 2, 9, 36. 2. In castis matrimoniis ita obtinete credebatur; causam nobis Theocritus Idyll. 17, 44. aperit:

Ἀτόργῳ δὲ γυναικὸς ἐπ' ἡλλοτρίῳ νόος αἰεὶ.

Ῥηΐδιοι δὲ γοναί, τίνα δ' οὐκοῦτ' ἰοκῶτα πατρί.

Ῥηΐδιοι optimi ibi Codices; quas γονὰς Ῥηΐδης nescio qua auctoritate ad Herodi' Έργα v. 182. explicatas videre est facilem cogniti sobolem; immo respicit, quod Catullus ait, fecundum semen adulterio.

P. 53. V. 14. Ἐναντίαν μοι φέρεις ψῆφον] Maculose Apographum ἔναντίαν. Non abundat: nam τινὰ φέρειν ψῆφον foret suffragium alicui dare, suffragari. Diodor. Excerpt. de Virt. et vit. p. 577.

P. 53. V. 16. Πυθώμεθα εὖ καὶ τῷ πατρὶ] Plena et obuia locutio πυθώμεθα καὶ παρὰ τῷ πατρὶ εὖ: hic εὖ α εὖς.

P. 54. V. 3. Συνεχομένη] Virimque pressa. D. Paullus 1 Epist. ad Philipp. 23. Τί αἰρήσεσθαι, ἢ γυναιζέσθαι: συνεχομαι γὰρ ἐκ τῶν δύο. Demosth. παρατρ. 320. D. κακοῖς καὶ πλεῖστοις συνεχομένη. L. 3, 3, 45. 11. dicit ὑπὸ δεινῆς ἀπορίας κατεχέσθαι.

P. 54. V. 9. Πρετέρῃ εὖ] Vltcrius, quam tu. Ita Demosth. de Corou. 502. C. ἐξετάζειν πόρρωθεν. vid. Hesych. et Schol. Odyss. 1, 64.

P. 54. V. 12. ἦ] si in apographo, et modo negligenter γενήγνετο.

P. 54. V. 13. Ἀντιπικνεον] Quod in apographo ἂν τὶ πικνεον est, hoc iunctum edere non dubitauimus, licet nec verbi auctoritas succurrat alia. Innumera loca praua separatione, vel coniunctione, etiam nunc corrupta in auctoribus existant. Non absimilis error, vt credo, obsidet Palladae epigramma in Antbol. L. 1, 82.

Φῆμ δ' ἀντιπαθῆς ἀναφαίνεται εὐθὺς ἀλεθῆς.

Πολλάκι καὶ φῆμιν ἰφθάνει ἢ ταχύτης.

Reposuerim φῆμ δ'. ἂν τι πάθῃς; si quid aduersum accidas. Sententia illi Terentianae respondet in Andria 5, 6, 4.

— Mere hominum euenit, vt, quod sim nactus mali,

Prius rescisceres tu, quam ego illud, quod tibi euenit boni.

In memoriam reuocatur locus Xenophontis Hierone p. 914. B. vbi vocem ἀντιπάσχειν reponendam censeo: πῶς γὰρ ἂν τις ποτὲ ἐξαρκέσει τύρανός, ἢ χρέματα ἐκτίνων, ὅσους ἀφίλειτο, ἢ δισμὸς ἀντιπαράσχοι, ὅσους δὲ ἰδίαμυσεν, ἢ ὅσους κατέκτανε, πῶς ἂν ἱκανὸς ψυχὰς ἀντιπαράσχοιτο ἀποθανυμένων; vbi primo loco pro ἀντιπαράσχοι credo legendum ἀντιπάσχοι, vel ἀντιπάθοι. Eo sensu vocem adhibet ipse Xenoph. L. 2. K. A. 287. A. et certe mediocriter pecunioso non difficile foret aliquot millia vinculorum restituere. Vltima vero male redduntur: qui tot animas occisas iis restituit, quot sustulit; immo: qui tot animas suas proprias morituras exhibeat, quot animabus alios priuarit. Locutio vulgatissima est πολλὰν θανάτων, οὐχ ἰνδὲ ἀξίος, ἐτίμην θανάτων ἀξίος. Demosthen. παρατρ. 396. B. 313. C. in Midiam p. 606. E.

Verum aliquot exempla vocabulorum sisteremus, quae male disparata, vel iuncta sunt. Ap. Heliod. 2, 98 legitur: εὐκ ὄνιδος, ἐταιδῆ: vbi et Taurin. et Vatic. sane haec mirifice separant in οἰκον, ἢ δ' ὅς, quasi formula illa Platonica ibi obtineret ἢ δ' ὅς. Receptam lectionem veram habeo.

Sed in hoc genere nescio an vllus scriptor plurimis locis adhuc corruptus sit, quam Manesio: quamuis enim vir Graece peritissimus atque longe veratissimus in Codicibus legendis, Iac. Gronouius, hunc poetam primum orbi

literato impetiiit, haud mirum tamen, plurima non recte esse percepta, cum et materies sit difficilior: verum in primis continuata vocabulorum series et characterum minutorum obscuritas difficillimam faciat lectionem et intricatam vocum explicationem. Et quam sit saepe arduum, quorundam manu exaratorum librorum scripturam extricare, ubi in primis ducem aliquem, siue editum librum, siue aliud exemplar MS., consulere non liceat, minime ignorant, qui in hoc stadio decurrerunt; nec vitio proinde versuti sunt, si quid humani quis hic sit passus.

Quare uti apud me, sic apud omnes rerum aequos arbitros, Viri praeclari hac in parte eruditionis famam nihil damni facere iustissimum est. Nec dubito fore, quantumvis plurimos naeuos vel ipse, vel alij exemerimus, quin, si integrior et lectu facilior codex huius auctoris contingeret, segetem, non spicilegium, emendationum relictum esse adpareret. Huius voti nos aliquando compotes fore spes nonnulla adfulget: quoniam Constantinopoli alterum Manethonis codicem superesse non dubia fama accepimus. Leue est, quod primum occurrit L. 1, 52.

— ὅς καὶ πολλὰ παθὼν αἰδὸς δὲ κάτειν.

Rescribe: αἰδόςδε.

Vix maiotis momenti v. 84.

ῥέζει κημερὺς ἢδ' ἀργαλῆς ὑδραγωγός.

Editur ἢ δ', et vertitur aut pro et. L. 1. v. 126. corruptio maioris momenti:

Εὐνύχης τέλεις ἢδ' ἄρρενας, ἢτο γυναῖκας,

Ἀχνας, αἰνότερ' ὄντας ἀποιήτης φιλοτήτος.

Illud αἰνότερ' ὄντας misere vertitur; tu lege αἰνότεροντας, *tetros senes, deformes senes*. *Ammian. Marcell. 31, 11. p. 473. de Hunnis: senescunt imberbes absque vlla venustate, spadonibus similes.*

Et saepe turpissimos esse Eunuchos, in primis senes, constat. Amat autem hanc compositionem *Manetho*: 1, 145. αἰνότεροισι. 1, 213. αἰνομένω. Aliis αἰνότεραντος, αἰνόμενος. Practerea Ἀχνας mutandum in ἄχνης: neque enim talis darur flexio.

L. 1. v. 170. αὐτὸς δ' ἐν πολλοῖσιν ἐγύμνασιν ἡμασιν αἰεί.

Nimis aui et πολλὰ ἡματα consentiunt, lege πολλοῖσιν ἐγύμνασιν πῆμασιν αἰεί. Mala separatio malam progeniuit lectionem; sed difficilior sequentis tertio loco versus restitutio. Nam intermediorum emendationem facile investigaeris:

Θλίψουσιν οὐλομένους καὶ ἀργαλῆας πονήσαν,

Κινδύνους, βλαβερούς, δαυέσμενα, ἠδολήσαν.

Ἄς τε γονῇ δ', ἐγύναιον ἄτεκνόν τ' ἐν νεότητι

Πολλῶν καὶ θανάτῳ τυχερῇ θνήσκουσιν σιδήρῳ. *

Ζεὺς δ' ἐσιδὼν τύτων ἐσθλὸν ἰδοῖκε τέλος.

* forte σιδήρῳ.

Redditur: *Quae vero produxeris, antequam nubant, aut pariant. At haec toto coelo aberrare consenties, simul e literis male separatis vocem stiterim convenientem. Illud enim ignorabile ατεγενῆς retingens totum versum lege et verte, ne litera quidem mutata:*

Ἀτεγον, ἢδ' ἐγύναιον, ἄτεκνόν τ' ἐν νεότητι.

Domos, et uxores, et liberis carentem.

Ita *Plato Phaedro* 240. A. ἄγαμον, ἄπαιδα et ἄκοιον coniungit; accusatiuus ille irem ex difficultate scripturae natus: lege vel ἄτεγοι, ἐγύναιοι, ἄτεκνοι, vel etiam in singulari nominatiuo; sed istud malim. Porro βλαβερούς α βλάβος, *damnum, non damnosus.*

L. 1. v. 176. Ἄρσα δ' ἦν κατέχῃ, δαυδὲν θεδν, αἰδέριος ἀλψ,

Πολλὸν αἰτίος ἐστὶν ἐν ἀνθρώποισιν ἀνιδν,

Λύπας καὶ θορύβους, ἐγκλήματα, ἢ εἰνός αἰνδν,

Ἢ πάθος ἡλμυσιον, ὅην πάτην προελπόντας.

Vltima vertuntur: *aut casum explicanti, patriam suam relinquentes. ἀπλώ, at Ionice ἡπλώω: vt ἀποδανός est ἡποδανός. Non puto; sed esto, quid significat, casum explicanti. Tu lege:*

Ἢ πάθος, ἢ πλώσιον ὅην πάτην προελπόντας.

In πᾶσις et praecedentibus vocabulis intelligitur vox ἰδμεν, ἴτευξ: vt antea monui ad L. 2. C. 1. p. 154. Caetera iam facile verteris: *vel pauiserant, patria sua relicta.* vid. Grononium ad L. 1, 176. vbi Λιβυδὲς εἰνος, λύπας, θέρους, ἐγκλήματα, ξενισμὸν, vel ξενισμὸν, in peregrinas terras deducit; quod respicit ἡ πᾶσις. Non dubitabis, scio; vbi miror, V. D. non meminisse, *mentionem ventis usquam in his rebus interuenire*, cum Firmicus saepius meminerit, vt L. 2. C. 14. L. 3. C. 4. §. 5. et egerit de eo *Salmasius de Ann. Climat.* p. 420. 423. Obiter bene merebor de voce ἀπλώ, hinc eiecta. Apud Longum legimus L. 1. p. 14. *τύς τ' ἀμφοτέρους πόδας ἐκπλώσθαι ταῖς χερσὶ, anteriores sup̄ pedes armantur manus.* Scilicet *Mollius* comiecit ἐκπλώσθαι, inscite; ἐφάπλωμα ab ἐκπλώσθαι, *integumentum: lupini pedes integebant manus hominis.*

L. 1. V. 274. Αἰνὸς τ' ἀνθρώπων: vulgo αἰνὸς ἀνθρώπων.

L. 1. V. 306. Μήνης δ' ἀμφικέρως σκολιδὲς δρόμος: lege ἀμφικέρως: vt L. 4, 274. Ἀμφικέρως ταύροιο. Sed hoc vitium librarii.

L. 1. V. 356. Λύπας γὰρ, ταναχῆς τε, βλάβας τ' ἄξει μερόπτεσι: vulgo βλάβας ἔξει.

L. 2. V. 207. Ἐξομένους θυσίῶν, μακάρων ἅπο θίσσασα θνητοῖς φαίνοντες: vulgo ἅποθίσσασα.

L. 2. V. 238. Εὐόλβων, ἐν ἑσὶ τ ἐν πόλυσσιν ἄρτους: mala separatione et leui vocalium mixtura laborat versus. Lege:

Εὐόλβων, ἑσέσων ἐν πτελίσσειν ἄρτους.

Nunc redditur in *tribus suis*, quasi praepolitio recte geminaretur; cuius rei exempla non tamen desse scio.

L. 2. V. 250. Ἐν τ' ἔργων περὶ μὲν ὑπάρσχον, ἐν δ' ἐτάρσιν

Κακωμένον, μέγα δ' αὖτε νόμ φρονέοντα.

Vix admonitione dignum, αὐτὸ scribendum [vid. L. 3, 99.]; sed obiter animaduertam, illud κακωμένον hic verti *adpellatum*, at L. 3, 1, 319. *celebratum*; utroque loco prae. Est participium Homericum κακωμένος, [sic debet scribi] quod recte *Hesychio* significat καλῶν. Schol. *Iliad.* Θ. 346. ἐγκαλῶμενοι. *Monstrum* v. 261. ἵνα δικὰς πόλιν iam domuit doctissimus *Hemsterhuis* ad *Luciani* T. 1, 25. reponens δικασπολίης.

L. 2. V. 326. Οὐς δὲ καὶ ἀνθοβάφης ἄλλων ἅπε θήκατο κόχλιν.

Vulgo ὅς δὲ et ἀποθήκατο ἄλλοι κόχλοι, *ρυτρυαί.* videantur dicta L. 1. *batum* *Animaduersionum* vt ἀνθοβάφης, ita *περφοροβάφης* in *Glossis.* L. 3, 88. sic vitur θήκατο: sed res ipsa loquitur.

L. 2. V. 351. Scriptum erat *ἦν των ἑτέρους τούχῃ λαοῖσιν ἀγνῆς.* *Gronovius* hinc edidit ἦν των, sed recte correxit ἡ των, sed versum tamen non perpurpauit. Praecedit:

*Ἡ μεγάλην βασιλῆας, ἡ ἴσος ποικιλοῦσι.

Subiungit, vt legendum, ἡ των ἑτέρους, *aut regum amicos et sedales: nunc aut illorum alios vertitur; respiciuntur, quales Alexandri amici.* Idem vitium tolle ex L. 2, 151.

— Καὶ βασιλεῦσιν, ἰδ' αὖτ' ἐτάρσιν ἀνάκτων

*Ἐς φίλιν ζεύγυναι.

Vt recte legitur L. 2, 223.

Αὐτὸς δ' αὖτ' ἐτάρς, ἡ καὶ συνδόνες βασιλῆων,

Θητῆς λαοῖσι καὶ ἐν πόλυσσιν ἀγνῆς.

Vulgo ὅλλουσι. Cl. *Hemsterh.* l. 1. ἄλλουσι. δῆμος ἐτ πόλιν noster *mox coniu-*git v. 233. et 3, 66. possis etiam *δείκνυσι.* vid. 3, 413.

Rursus corrupta eadem vox L. 2, 188.

Οὐτε φίλων σφετέρων, οὐδ' αὖ πατρὶν ἀλέγοντας.

*Ἡ γὰρ δὲ κενὸν ἐτάρων γάμον αἰσχύνουσι,

*Ἡ καὶ μητρυῖσιν ἑαῖς, ἡ παλλακίδεσσιν.

Res est perspicua; et tamen legitur *ἐτάρων.*

L. 2. V. 402. et sequentes sic forte scribendi:

*Ὅσα δ' αὖ ἡλὼν δρῶσιν παρόντες, αἰέτω.

Πάντες μὲν χαίρουσιν ὅτ' ἀνταλέγειν ἔντες,

Vbi cum metri damno ἢ δ'. In hoc genere malo quoque L. 1, 84. pro ἢ δ' reponi ἢδ'. At reponere idē L. 2, 178. et 434.

Ἀνέρας ἀφρονὲς μάλ', idē δμῶσσαν ἀνάσσειν.

At L. 3. v. 385. ἢδ' αὖ conuertere in ἢδ' αὖ, haec contra. L. 5, 325. ἢ in ἢ.

L. 3. V. 154. Recte hoc genus mendam sustulit *Clar. Wesselingius* ad *Diodor.* 5, 77. p. 393. ἐγάρπασαν ἀθέμιτος legens.

L. 3. V. 172. Ἦδη θρονημέναις, ἃ τέργυσ' αὐτοὶ ἐνέγκη.

Memini iam alias in ordinem redegisse, ad *Charitonis* nempe L. 1. C. 4.

L. 3. V. 185. Τῆμος γὰρ σέμεναι τ' ἄλοχοι τίςδ' ἐμοκοίτας.

Vulgo αἰμ' ἀποίτας, forte malueris ἐμοκοίτας.

L. 3. V. 223. Ἦν δὲ πρὸς περάτης Τιτῆν, δύνη δὲ Σελήνη.

Ἦδ' μὲν ὅψι μέσσην τέμνει πόλον.

Vbi *Gronovius* nescio quid comminiscitur, quod in codice, vt fere, iunctim ὅψι μέσσην exaratum inueniatur. ἀνέκειναι ἐκ περάτης et τέμνειν μέσσην πόλον ὅψι proponitur; vt L. 2, 43. τὴν δὲ μέσσην τέμνει. Vertitur *Περάτης* hic ex *terminis*, L. 6, 519. ex *ulteriore*. Cui ignotus *ὁρίζων*, περάτης γαίης. finitor?

L. 3. V. 233. Ὅσα δ' ἔμοι λίξωσι θεοὶ, τὰδ' ἔγ' ὠσέξω λίξω.

Vulgo ἐπιλέξωσι et τὰδε: illud ἐπιλέξωσι et in iunctum et in metrum peccat. Dicit, quod *Aratus* v. 17.

ἔμοργε μὲν ἑτέρως εἰπεῖν

Εἰ θέμις, εὐχόμενον τεκμίσσας πᾶσαν ἀοιδήν.

L. 3. V. 236. Δωρεῖται φίλῃν βασιλῆιον ἡέγ' ἀναξιν

Εἰκελῶν ἀνδρῶν.

Nunc sine sensu ἢ ἔγαν αὖθις Εἰκελῶν τ', in Cod. αὖθις. Tu confer L. 2, 350.

ἢ μεγάλῃς βασιλῆας. ἢ ἴσως κοινανεύει.

et 2, 151. Καὶ βασιλεύειν, id' αὖθ' ἐτάροις ἐν ἀνάκτιν.

et 2, 245. ἢ μεγάλων ἀνδρῶν, οἷσιν κρατὸς ἴσεν ἀναξιν.

Enallage φίλῃ βασιλῆας ἢ ἀνδρῶν pro φίλῃ βασιλῆων ἢ ἀνδρῶν obuia.

L. 4. V. 3. Μοιρῶν τε κλέυθ' ἀβρογῆσια, καὶ πλᾶνα φέγγη,

Ἀπλανέων τ' αὐγὰς πυρλαμπέας ἐξονόμενα.

Vbi contra genium linguae *πλανοφέγγη* legitur; saltem *πλανοφέγγη*, sed tum adiectiuum foret *πλανοφέγγη*. Ita L. 4, 491. ἀβροσκόπα φέγγη, et L. 1, 360. ex *Gronovii* certa emendatione:

Εἴρηται δρόμος ἡράμιος ἀπλανῶν τε πλάνων τε.

Sic *Moscho Amore Fugit*. πλᾶνα δῶρα, et *Idyll.* 5. πλάνος ἄγρη, diuerso sensu. Rescripsi autem *ἐξονόμενα* pro *ἐξονόμενας*: quod viciosum, et si significaret *persecutus*, saltem *ἐξονόμενας* scribendum foret; verum si ita scribas, verbum primae personae orationi defuerit: neminem autem offenderit augmenti absentia.

L. 4. V. 108. Rarius separatione mala, quam coniunctione, peccatum. Priori modo aberratum tamen in hoc versu:

Ῥομβηδὸν περὶ κόσμον ἅμα τροχῇ πιφόρηται.

Namque legendum ἁματροχῇ. vide *Kusterum* ad *Suidam* in ἁματροχῇ et *Hesychium* in *b. v.* *Gronovius* male reddidit: cum cursu, immo in orbita, limite, ἢ ἁμαξοτροχῇ. Rursus ita peccatum L. 6, 687. vbi codex rectissime:

Φαίνων καὶ Πυρρῆς ἀρφοῖν καυπικετρεῖσιν.

Sed vbi *Gronovius* edidit contra codicem καυπικετρεῖς εἶπεν. Quid *Astrologi* intellexerint per καυπικετρεῖν, docet magnus *Salmasius* de *Annis Climactericis* p. 413. Noster 6, 605. καυπικετρεος εἶν, superiorem effici vocat *Iul. Maternus* 6, 31.

L. 4. V. 167. Sane nescio, quid permouerit editorem scribere:

Ἀκτινοβολίας ἐρίων τ' αἰθῶπα κλέυθ' ἀ

Δωδευατημορίων τ' ἀτροκυκλώσσαν ἰνσπεῖν

Ζηδιακῇ.

Primo, quod Codex habet αἰθῶπα, aeque bonum: immo hic praestantius, quam αἰθῶπα: sic passim αἰθροβολαῖν, sic αἰθροβάτης, αἰθροδόητος, ita ἀτρεπνός, ἀπολιμπνός.

Verum magis miror contra metrum editum istud ἀτροκυκλώσσαν pro ἀτρεπνός.

et κυκλόεσαν *involutam* verti. κυκλόεις nonne *rotundus* et forma coelestibus corporibus apta? Ionice autem Ζωδιακῇ pro Ζωδιακὸς κύκλος hic videtur adhiberi *Manethoni*; potest reticeri ὁδός.

L. 4. V. 195. Rursus ipsa profodia scribendum monstrabat:

Ἐν ὁρίεις καὶ κέντρον ἐπὶν ἴσχωσι Σελήνην.

Non vero *ἐκκλίσεως*.

L. 4. V. 230. Iam monuimus, διαλαμπάδα pro διὰ λαμπάδα Graecitatem non admittere. Etiam v. 252. vitium iam amouimus simile in ἀμάρες σκαπτήρας.

L. 4. V. 255. Pro πρὸς δὲ τι scribe πρὸς δ' ἴτι, et ita centies peccatum.

L. 4. V. 397. Ipse iam Gromonius veram lectionem indicauit, ἐν ὕδασι νύκτορας.

L. 4. V. 455. διδυμάτοκα φύσεται ἀνδρῶν. Ita mox emendandum monstrabimus pro διδυμα τοκατὰ φύσεται ἀνδρῶν. vid. L. 3. C. 3. in fine.

L. 4. V. 474. Καδύνων, scribitur quasi καὶ ὀδύνων, contra legem pediam, pro κινδύνων. vid. L. 4, 611.

L. 4. V. 480. Dubitanter scribo:

Ἦν δ' ἐπὶ δυομήνῃ κατὰ γῆς ἂν τέρμονος αἰθέρης

Στίλβων ἄμφ' αὐτοῖς, ἢ καὶ διάμετρος δεῦρ' ὧ

Ζωιδίῃ κόσμῳ, κακὸς λήϊσθας ἀνδρας.

Haesitare me dico, vitrum ita recte scripserim pro ἐκιδυνομένη. At quidquid sit, vix hoc significat κατὰ δύσειν: num referendum ad Ἄρει? vel potius ad Ζωιδίῃ; ita tamen δύνοντι et δύναντι L. 6, 355. et 380. pro κατὰ δύσειν. At non dubitavi reponere αὐτοῖς ἢ καὶ pro αὐτοῖσι καὶ. Saepissime alterutrius vocabuli omissione erratum; vt L. 6, 701.

Ἄσθρ' ὅν Παφίῃ ἢ καὶ διάμετρος δεῦρ' ὧ.

Vbi ἢ deficit. L. 6, 451. legendum:

Δέρεται, ἢ καὶ αὐτοὶ ἐν πταρόντι πέλυνται.

Denique v. 482. coniunxi Ζωιδίῃ κόσμῳ: male ad sequentia κόσμῳ erat adplicatum. κόσμος, hic *mundus, coelum*.

L. 5. V. 56. Ὀψιμος, εἰ ἄμφω δι' ἔριν δ' ἐπὶ κέντρον ἴσχωσιν.

Legendum, vt etiam ex sequentibus adparet:

Ὀψιμος. εἰ δ' ἄμφω δῆρ' ἔν γ' ἐπὶ κέντρον ἴσχωσιν,

Ἐὺ δ' ἀκαταστασίῃ καὶ πῶμ' ἐπὶ πύματι δεινῇ.

Ἦν τείχῃσι δ' ὁμῶς σύνδοι, ἢ εἰς ἓνα χῆρον

Εὐκρῆσις χαίρουσι καὶ οὐκέτι δῆρ' ἴσχωσι.

Vocem Εὐκρῆσις, bona moderatio redditam, intelliges ex dictis p. 170. *harum Animaduersionum*; et sic non semel *Firmicus* de planetis.

L. 5. V. 71. Ἐς πορίην δηλοῖ καὶ ἐξέτιχεν τινα πίτιν.

Legendum εὐπορίην. Sic ἔτι pro εὔτε aliquoties occurrit. L. 1, 122.

ἔτοι δ' εὐποροὶ εἰσιν, ἐν εὐπορίῃ οὐ πένονται.

Vox πίτις hic *administrationem* notat, vt apud *Herodiam*. 5, 7. 14. τὰς μεγίστας πίτιν ἐνεχέουσι. videantur *Animaduersiones* p. 58.

L. 5. V. 169. Ἦν δ' ἐπάνω φορέοιτο μετ' ἡλίου σελήνη.

Vulgo incondite:

Ἦν δὲ ἐπαναφέρηται μετ' ἡλίου σελήνη,

Ἦν ἴσχον καμπτῆρα διασχόμενον φιλονείκως.

Qui versus redditur: *Aurigam transuentem flexus artificiose*. At φιλονείκως non est φιλονείκως. Tu verte *contentiose, studiose*. Deinde καμπτῆρ est *meta*, vbi reuera *iclamptus, flehebatur*, vnde dictus Graece καμπτῆρ, *meta feruidis uitanda rotis*; vt *Theocr. Idyll. 24, 118*.

— — — καὶ περὶ νύσσαν

Ἀσφαλὶς κάμπτοντα τροχῶ ἐύεργγα φυλάξει.

L. 5. V. 173. Ἦδὲ σελήνην ὡς . . . κατέβη. L. ἦν δὲ. Superiori loco quidem minori molimine reposuissim:

Ἦν δ' ἐπάνω φέρεται μετὰ ἡλίου σελήνη.

Sed nusquam *Manetho*, quod memini, ἦν coniungit, nisi cum optatiuo, vel subiunctiuo. Quid sit *Astronomis ἐπαναφορὰ*, non ignotum. Pro eo ἀναφερέε,

ἰπκνυφεῖς, ἀνυφόρεια et ἀνυφορεῖσθαι occupant, et καπνυφεῖς. L. 3, 411. vid. *Salm. de App. Clim.* p. 407.

L. 5. V. 187. Lege ὑπὸ γαμψήλῃσιν ἐδῆσιν.

L. 5. V. 199. Τῷ μὲν ἔδωκε βρόχον, τῷ δ' αὖ βυθὸν, ἢ δὲ μέλαθρα,
Πολλάκι δὲ πτώσει, ἢ χάματι προσκυλίσασα
Κλυηθὲν ἐρέηξας βίη συνθλάμενον ὄτα.

Vt haec intelligas, duo loca de infortuniis his agentia adscribam. L. 3. V. 263.

Ἡ ὅτ' ἐν ἡτταίροις αἴψῃ κρημνοῖσιν ἔλοντο,
Ἡ βρόχον αἰπὺν ἀνῆψαν, ἢ ἐν πτώσει θανάμωιο,
ὣς πάλιν θλαφθέντες αἵτως θυμὸν ὄλεσαν.

Rurfus L. 4. V. 618.

— — — ὁ γεγῶς καὶ πτώσεως οἶκον
Ταρβείτω, καὶ σφάλματ' ἀφ' ὑψηλοῦ μέλαθρον.

Sic igitur accipe μέλαθρα, nempe ὑψηλά. Mox scripsi δὲ pro δ' ἡ, quod locum non habet; nam ἐρέηξαι pro ἐπέηξαι posui, quia praepositio vix ullam vim exferit, et probatur ita sit profodia: rerineas tamen editum, si malis, ὄτα. Firmicus L. 3. C. 6. loco octavo. *Faciunt aliena verba proferre, et alienos humeros graui fractura debilitant.* Ita legerim, melius vulgato, *iaitura*, nisi posuerit pro *casu*.

L. 5. V. 221. Μοῖρην νευροτόμῃ ἀσφριγμένην ἀκρυσίδην.

Fatum nervos praecissi constrictum in monte ferro.

Intellige hoc, si potes. Loquitur de cruci adfixo homine. Sic legenda conicio:

Μοῖρην νευροτόμῃ ἀσφριγμένην ἀρεθρα σιδήρην.
Sortem nervos incidente constricti membra ferro.

σιδήρην νευροτόμῃν interpretor ἡλως, *clauos*, quibus cruciariorum manus et pedes traiciebantur et palo adfigebantur. Ita de iis loquitur L. 4, 199.

Οἱ βασανηθῶν

Στρεβλὰ κολασόμενοι σκολοπηίδα μοῖραν δρωῖν,
Πικροτάτοις κέντροισι προσαρτηθέντες ἐν ἡλως.
Οἰωνῶν κατάδειπνα, κυνῶν δ' ἐλκύσματα δαινά.

et L. 1, 149. loco corruptissimo, forte alias traclando:

Οὔτε τὰδ' ἀνδροφόνους περὶ δόρσων ἡλοπαγῇ χελε.

ἀκρὶ mutavi in ἀρεθρα: pores et in ἀκρα murare, haec voces saepe commisceri creduntur. Verum valde suspicor, ἀκρα sensu ab ἀρεθρα in nonnullis non multum differre, quae de re agemus L. 3, 8, 56. 13.

Vox autem μοῖρην per adpositionem adiectam puto τῇ βορῇ, quod praecedit; et aliquid iuvat supra occurrens σκολοπηίδας μοῖρα pro morte crucis.

L. 5. V. 232. Κεντρωθὲς δὲ Ἄρης ἥνικος φαίνεται σὺν Ἑρμῇ

Ἡελίῳ, οἷον καθορώμενος, ἐχθρὸς ἐπ' ἐχθρῷ.

Ὁφθαλμὸν βλέπτει, καὶ ἥνικος φωσφόρον ἀρεθρῷ.

Εἰ δ' ἄμφω κατίδουτ', ἀλαδὸν καὶ πῆρην ἴθηνεν.

Sic verito: emendationum mox rationem dabo:

In centro constitutus Mars si forte adpareat cum Mercurio,

Solis in domo despiciens, vel despectus, inimicus supra inimicum,

Oculum laedit, etiam si forte adspexerit Luciferum.

Quod si ambos (Mercurium et Luciferum) despexerit, (oculum) sine visu et coecum reddere solet.

ἐχθρὸς ἐπ' ἐχθρῷ, per adpositionem dictum, et ad formam eius, quod L. 5, 57. dicitur: πῆμ' ἐπὶ πῆματι δεινῷ.

Pro καὶ ἥνικος editum καὶ τ' ἐν φωσφόρον, quod nihili. Gronovius iam vitiosus ἔθρει reposuerat pro αἴθρει. Mars autem dicitur despiciere Phosphorum sine Venerem; vti Phosphorus et Iupiter dicuntur καθορᾶν Lunam. L. 6, 24.

Μῆτε σεληνάην μὴτ' ἢν ἄρην καθορώμεντων

Φωσφόρον, ἢ Ζηνός.

et L. 4, 207. — — ὅταν Κυλλήνιος ἀτρε

Φωσφόρον κτήνησαι βάλῃ Κυβερηίδος αἰγλης.

Videatur quoque L. 4, 55. et *Firmicus Astron.* L. 2. C. 2. ubi docet, *φωσφόρον* ab Aegyptiis dici, quae Romanis *Venus*. Explicatius vero *Achilles Tatius* in *Isagoge* §. 17. p. 136. Pro καθίδοι ταχίαν [sic in Codice] rescripti κατίδοιτ' ἀλαδν: nam ἰδέσθαι etiam apud *Herodotum* non semel actiue sumitur. ταχίαν vel ἀχίαν, hic nihili voces, et *Gronovii* ταχίαν nihil ad rem; ex ἀχίαν facile ἀλαδν nascitur; Α et Χ iam commutatas vidimus. Quin apta sit vox, nemo dubitet. πῆρον *Hesych.* interpretatur τὸν παντάπασι μὴ ὀρώντα. Mitot, *mutuum* reddi, cum iam L. 4, 155. occurrit:

Πῆρσιν τούτοισιν ἐν ἐφθαλμοῖσι τίνην

ἔσσεσθαι κηνοῖσι καὶ ἀμβλυόσασιν ἀνέχλην.

Ita πηροῦν ἐφθαλμῶς *Herbaeflion Tbehanus* in *Apotheftm.* p. 13. *Hesychius* praeterea monet, πῆρος προπεριστρωμένως scribi, quando τοφλός significat; cui obtemperamus. πεπηρωμένῃ pro πεπληρωμένῃ rectius *Euphrytio* de *Abst.* *Anim.* 3, 300. Καὶ μὴ μόνῃ ἐν τοσαύτῃ συζυγίᾳ ἀταλῇ τήνδε λείπεσθαι καὶ πεπηρωμένῃ.

L. 5. V. 330. etiam mala separatione laborat; lege, ut brevis sim:

Καὶ κλίνας δίμας τεῖρα λοχὲς ἔτ' ἐπὶ κλίνῃ.

Et inclinans corpus infocunda puerpera est in lecto.

Editur τεῖρ' ἀλοχός, quod nihil habet commendabile prae nostra lectione. L. 2, 181. et 6, 285.

Στείρας ἡδ' ἀτίκτοις συνάπταιν δυσκλαῖ λίκτηρ.

Στείρας γὰρ ἀτόκος τῆμος ὕψικαντο γυναικας.

λοχὲς, puerpera, in Glossis. videatur *Cl. Salmasius* in *Exercit. Plinianis* p. 304. tamen L. 3, 278. περιεβύτρεας, τεῖρας τ' ἀλόχης: verum non ideo sequitur, hic sic scriptum fuisse.

L. 6. V. 3. τίκμας θείη τ' ἐπὶ μολεῖ, *fr. m. diuino in carmine.*

Antea monuimus, mutandum esse in θείητ', *finem imponite carmini*; verum cum oblii fuimus, v. 7. mox male legi κατενύσαςτ' pro κατανύσαςτ'. Accidit bis ter praeterea, ut partes orationis male confusae fuerint, ex. gr. L. 2, 340.

Οἷσι τ' ἐπιθύνας, ἔργοις πάντ' ἐκτελέσει.

Vbi ἐπιθύνας vertitur *resse*, quali adverbium esset, cum scribendum sit ἐπιθύναςτ', id est ἐπιθύνας, intendunt, incumbunt; ut eadem sit sententia in v. 174. huius-libri:

Οἷσι τ' ἐφορήσασιν, καὶ τίκμας ἐπάγντας.

Ita rursus erratur L. 1, 341.

Δύλως ποιήσει, ἢ καὶ γούδων τερέσει.

Servos faciet, vel etiam latentium iacturam.

Quasi τερέσει, non τέρεσι, ποιήσει, non ποίσεις, diceretur; cum sit subiunctivus cum Ionica paragona, Manethoni familiarissima, τερέσει, et qua sanandus est v. 158. L. 3.

Εἰ δ' Ἐρμῆς δύνῃσι Κρόνῳ βεβῆστος ἰφ' ὤρε.

Quin L. 6, 314. item substantivum in verbum est transtundendum:

Ὅσσοι ἂφ' ἁρονόμῃ ζῆφ' τετάρτῃ καθρεβήται.

Ἦν μενεαίνοντι πόσοι βεβῆσιν ὑπερθεῖν.

Ἀτέρει, ἢ σφετέρως ἐπιμαρτυρίῳ βολέσιν.

Vbi nunc editur ἐπιμαρτυροῖ ἦσι: certe illud ultimum nauci est, et saltem ἦσι requireretur; secundo aurem versu vitiose erat βεβῆσαι; quomodo etiam restituendus v. 301. eiusdem libri, vel saltem βεβῆσαι. Vox tamen ἐπιμαρτυροῖ proha et *Manethoni* usurpata, si per scribas licuisset, L. 6, 51. nam ἐπιμαρτυροῖ ὤρε sensu cassa est locutio. vid. 6, 236.

Non abiit vitium in v. 651.

Εἰ δ' ἄρα δὴ μόνῃ δεκατέτῃς ἡτέρας ἄμφω.

At si lunam decima parte spectarint stellae ambae.

At tu lege δεκατέσῳ, ut L. 6, 219. et 2 *Salmasio* de *annis Climast.* p. 413. discis, si nescias, quid sit δεκατέσῳ.

L. 6. V. 11. Recte iam *Gronov.* ἀμφὶ γάμων τ' ἀρκτῶν.

L. 6. V. 50. Μητίρος ἀρχιποδοῖν ἐς ὄξεια κεκληγυῖας.

Matre obfetricem in acutum clamante.

Secundum hanc interpretationem etiam est commentatio. Primo loco animaduertas, *ἐξ ὧν in acutum verti, saltem in acuta. ἐξ ὧν est ὁξὺς, acute: sic ἐξ οὐκίας, οὐκίως, L. 4, 157. quamvis iste locus forte corruptus. ἐξ πάμπαν, πάντως, 6, 271. sic apud Lucian. Dial. Mort. 27. ἐξ τὸ βαρβαρικὸν, barbarice. Sed hoc leue prae illo portento ἀγγυποδοῖν, obfetricis. Immo ἀγγυποδοῖν, ante pedes. Cui ignotum ποδοῖν pro ποδῶν? et verte:*

Statim infantes sub primis partus doloribus solent perire

Anse pedes [coram, prope] matris acute vociferantis.

Firmicus L. 3, 3. 1. Faciet cum summo clamore edi partum.

L. 6. V. 342. Φαίμων ἀγονομῶν Ἐρμὴ δόνοντος ἔναντα,

Καὶ μήνης μέγα τοῖς φαεινίσσης κατὰ κέντρα.

Ibi nobis propinatum fuit *μεσάτω*, quali *μήνη μέστος* per Artificium diceretur. At κατὰ μέγα κέντρα τοῖς, id est *ἐκείνῳ, φαίνοντος. Hefych. τοῖς, τέτυ, ἢ αὐτῷ. Sic L. 6, 617. Gronovius testatur, in Codice esse:*

Ὅποτε δύνανται μήνης εὖν τοῖς κατιόντες.

Sed, quod cum recte sit, mutavit in αὐτοῖς. *Hefych. τοῖς, τέτοις: noster saepe et millies alias.*

μέσων et μέστων κέντρων in his libris frequentatissimum. L. 6, 126. 276. 286. 373. 410. 456. 526. 528.

L. 6. V. 362. Εἰδύλοξ δ' ἐν ὕγροισι Κρόνον καὶ Φοῖβιον Ἄρην

ἔνθεν ἐξαύοντας ὀδόν.

Quamvis *ἔννογος* probum sit vocabulum, tamen melius dici videretur *ὀδόν* *ἐνύον* ἐν εἰδύλοις; quamvis alterum non improbandum. L. 5, 149. *ἐφ' ὕγροισι. L. 6. 422. Ζωὸς δ' ἐν παρύγροισι. 6, 474. Ζηνὸς δ' ἐν καθύγρῳ: et si accentus in Codice adfuit, ille monstravit, ἐν ὕγροισι legendum; ἔννογος, non ἐνύογος.*

L. 6. V. 333. Loquitur de Marte et Saturno, in casu stellis nocentibus:

Δὲ βαδὼν μάχθουσιν ὅτ' ἡλαυνοῖς μογρόντας

Τεύχους, ἀχθοφέρων ζῶων βίον τελευτόντας.

Sane illae stellae maleficam exuerint naturam, si modo paruum tempus his miseriis adfecerint. Tu lege *ἀπαιδὼν*: vti L. 3, 143. quoque restituiamus: et si paruum tempus ita miseri futuri sint, quomodo vitam in his miseriis *τελευτόντες* dicuntur?

L. 6. V. 741. Tandem turpem hoc genus maculam eluit doctus Diodori commentator L. 5. C. 73. ἔφην πολύλλως pro ἔφην ἐπολύλλως reducens.

Verum desiturus oculum coniicio in versus paullo antecedentes 731, 733.

Αὐτὰρ ἐνὶ μάλα μὲν πυκναῖς πρᾶξις δαδάμη

Γαστέρος ἐκτροφέωσι μογρότοιοι εἰλίσθουσι.

Quae ad superiora referuntur, et ita vertuntur:

(Verum ego admodum crebris meditationibus didici)

Vt proferunt difficilis partus puerperia.

At versu 331. finitur tractatio de *seruis*; adiecturus vero, quomodo ex Astrologia quis posset scire aliquid de parrubus, et forte peculiariis, utrum masculum, an foemineum foetum mulier gereret, dicit, se illa non traditurum in suis libris, licet hoc sciat in sapiente mente sua; nam *πυκνὸς* hoc significat: rationem vero silentii dicit esse, ne reges offendant. Scilicet iam tum Mathematicis multae de multis inquisitiones et praedictiones interdictae fuerint, et de cautione circa hanc rem operae pretium est consulere *Caput ultimum L. 2. I. Firmici Materni*; vbi simul merito indignaturus es adulatorias huius nuguendi blasphemias erga imperatores Romanos. Sed ad Manerthonianas corruptiones reuertamur.

Vides iam per te, si versu 731. non respiciat ad superiora [et id sensit editor, eum vncis includens], in versu 733. inesse nullum sensum; nec subiunctum ad aliquid posse referri. Tu coniunge vertus et lege:

Γαίης ἐν προφίῳ α̃.

Centies apud poëtas, immo etiam prosaicos, praepositiones postponuntur casibus suis. Quamuis ἐκπροφίῳ seruari possit: α̃ excidit, vide ad L. 1, 4, 6. 3. p. 43. *Animaduersionum*. Deinde cui ignotae μοῖοι αἰλῳι, siue αἰλῳι, puerperium adiutantes Dianae, siue Ilithyiae, quae hic pro ipsis puerperis ponuntur, vel, si malis, pro partuum doloribus. Ἀρτέμιδος αἰλῳι, nomine plurium celebrantur. Ἀρτέμιδος πρῶτης illustrari in *Miscell. Observ.* Vol. 11. p. 153. et de Artemide Μοῖοι in *Critica Vanno C. 6. Sect. 5. p. 200. egi. vid. Theocr. 27, 28. Nonnum Dionys. 36. 59.*

Haec speciminis loco sufficiunto eorum, quae hoc solo remedio in *Manethone* sanari possint; superfuerint alia et non leuiora, partim a me obseruata, et forte in his *Animaduersionibus* adponenda. Alia alii inuenturi sunt, et ipse dies alias detegat hoc et aliud genus corruptelas. Recte enim *Manilius*:

Omnia conando docilis sollertia vicis.

Et, vt arbitror adhuc, ante eum *Manetho*:

Πάντ' ἐπὶ γὰρ γαίης μέρων ἐκείνη ματεύει.

P. 56. V. 7. Ἀναλήψας] ἀναλαμβάνειν, vti ἀναφέρειν [ἐαυτὸν], facillime de iis, qui vires, animum, spiritum recipiunt, de conalescentibus. *Demosthen. de Coron.* 500. C. Chion *Epist. ad Metrid.* 13, 30. ἐκκληΐειν. *Strabo* 8, 539. B. *Artemid.* 1, 66. 55. at ἀναλαβὼν, non ἀναλήψας, dicimus; quare lege ἀνανήψας; a recolligentibus se ex metu, ira, amore transferunt. *Acbill. Tat.* 1, 47. νήψας ἐκ τοῦ καυῆ. 8, 416. *Theodor. Prod.* 3, 142. Μόγις δ' ἀνανήψασα τῆς κακῆς μεθῆς. Plura ad L. 5, 1, 78. 4.

Sane Λ et Ν facillime confunduntur a blacis et a negligentibus librariis. In ipsa hac voce exemplum praebet *D. Pauli Epist.* 2. ad *Timotheum* C. 2. v. 26. Μήποτε δὴ αὐτοῖς ὁ Θεὸς μετανοίαν εἰς ἐπιγνώσιν ἀληθείας, καὶ ἀνανήψωσιν, [*Cod. Clarom. ἀνανήψωσιν*] ἐκ τῆς τοῦ διαβόλου παγίδος ἐξαγερμένοι ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸ πλεῖν θάλαμα. Sic cum *H. Stephano* hunc locum distinxerim; nam ἐκ παγίδος ζωγρεῖσθαι legitima locutio et metaphora; ἀνανήψω ἐκ παγίδος, nisi quatenus quem *confermatum*, non *captum*, singas, non aequè bene dici videtur. *Lucian. de Saltat.* 2, 315. ἀνανήψαντα μετανοῆσαι adhibet. Idem error *Hefych.* in ἐκκαλύζων, ἐκκαλύττων. In *Manetbone*, illo omnium corruptelatum nidulo, L. 6, 198.

Ζευχθέντες κελύειν ἄψιν πάλιν αὐτοὶ ἴνωθεν.

Redditur *vituperarunt*; cur, vide apud *Interpretem*. At tu lege ἱλιφθεν, et id pro ἱλιφθεν, siue ἱλιφθέσαν, *reliſti ſant*, vt L. 6, 603. ἱπτοῖσιν, eadem sententia v. 190. Illud ipsum ἱλιφθεν ap. *Apollon. Rhod.* 1, 1325. ἀποπαραχθέντες ἱλιφθεν; vbi tamen *Laurentianus* scriptura receptiora ἱλιφθεν. L. 3. *Apoſeleſm.* v. 239. legitur:

— — — — αὐτὸς δ' ἄρα φῆμιν ἐρίην
ἰσχυρτάς τεύχει. κοσμεῖ δ' ὑπ' ἀπείρου πλῆθος,
καὶ θάλαμοις, λήοις, βαθυκλήροισι τ' ἐρούραις,
Ληλαῖς, παντελαῖς τ' ἀγέλαις, ὁμοσίν τ' ἀναγέθμοις.
Δόκω καὶ ἡνελίω κτίσειν νηῶν πολυφόρων.

φῆμιν ἐρίην confirmant v. 370. L. 2. et 183. L. 3. *Laudaueris Gronomium*, quod veram reduxerit scripturam in his: sed cur *Ionicae, Alexandrinae*, vel *Aegyptiacae* dialecti specie ἡνελίων retentum, pro ἐκκαλύων? Mox ὑπ' ἀπείρου πλῆθος verius potuisset dialecto *Manetboneae* attribui, quod toties praepositionem ὑπὸ componat cum dativo pro genitivo, quamvis apud alios exempla non desint. Sic *Maximus* περὶ Ἀπαρχῶν 318. φάλαβ κτήμα ὑπ' αἵματι πεπλησθῆσαν: vulgo *πεπλησθῆσαν*. Mox λήοις, siue λήοις, agris, *segetibus, praediis*. *Hefych.* λήων, εἰσπορεύον χωρίον. Cogitabam, quid igitur βαθυκλήροισι εἴρηται et λήοις differrent, et reponendum censebam νηοῖς, *novaliibus*. vid. *Aratum* v. 742. quibus opponerentur εἴρηται; sed displicuit: offendeant tamen illi θάλαμοι cum hac agresti opulenta coniuncti. An legendum:

καὶ θαλαροῖς λήοις βαθυκλήροισι τ' ἐρούραις.

Hefych. θαλαροί, ἐκκαλύοντες. *Maximus* 375. ἐν θαλαροῖς πετῆλοις: an fuit *χθαρμαλοῖς*, non proprii sensu *thalamos* accipiendos saltem, sed pro *matrimoniiis*. Mox λήας signanter accipe *aliunde aballos greges*: quod in Aegypto non infrequens: qui ἐγέλαις opponantur. Tandem non video, cur νῆες πολυφόροι abeat in πολυφόρους. πολυφόρος non facile in mentem scitibus veniat. Deinde Νῆες πολυφόροι rectissime dicantur νῆες εἰσπαγωγαί. *Arato* v. 111. describuntur: καὶ βίον ἔκω νῆες ἀπὸπαραδεν ἡγίνεσκον.

Frequenter quoque Λ et Ν commiscuntur in *Q. Calabro*. Sic L. 4, 272. recte Ληιάδας pro Νηιάδας. 487. Ἰνυσαν pro Ἰλυσαν. vide *Hymnum Homeritum Baccantum* v. 11. et L. 5, 251. ἀμφὶ πάνοισιν pro ἀμφιπόλοισιν: non tamen L. 10, 418. ἀμβάδεσι, mutari in νηάδεσι. Locum perscribam:

Οἳ ἐν ἐυλόχοισι περιτρέζονται κρύταλλος
Αἰνυτάτων ὀρίων, ἥτ' ἄγχεα πολλὰ πάλιν
Χευκμένη ζεφύροιο καταγίγινιν, ἀμφὶ δὲ μακρῇ
Ἀκρεῖς ὕδαλῃσι κατεβύμενοι ἀμβάδεσι
Σεβοῖδ', ἃ δὲ νῆκριν, ἀπειρεσίη περ ἰδῶα,
Πίστακα; ἰσχυμῆσι κενερόν περιτῆκεται ὕδαρ.

Ibi tentatur νηάδεσι: sed *glacies* non soluitur in *nives*, sed in *humorem*,

aquam, multo minus in *nives vitreas*; nam pro ὄρημασι commendatur quodque ὄρημασι, vel ὄρημασι: quod epitheton niui solutae non aptum est, quae potius *lutosa*; et hinc praecedit παλόναι; et L. 12, 401. habetur νεφεύ πεπαλαγμένον ὄρημα. vide Tryphiod. 187. *glacies igitur soluta et a montibus deuoluta tandem in conuallibus colligitur, et plane liquefit in fluentum*. Porro Rhodomannus ait περιτρίφεται nihil commodi ad sententiam bonam habere, et emendat περιτρίφεται, quasi corona cingit; cum Scaligero reponendum autem περιτρίφεται, et ita loquitur de glacie Homerus Odys. τ. 477.

— αὐτὰρ ὑπὲρθε χυλὸν γέναι ἥτοι πάχνη

Ψυχρὰ καὶ σπυρίσαι περιτρίφεται κρύταλλος.

Vt ibi *glacies circum scuta*, sic hic *circum arbores, conerefcit*. Idem verbum de *lacte concolato Iliad. E. 902.* vbi contra Scholiaffen et Herodianum editur περιτρίφεται. Alium locum, non melius tractatum, in *Q. Calabro* tangere libet, L. 13, 42. de *Vlyxe*, equum Troianum iamiam egrelliuro:

— Αὐτὸς δ' ἄρα χερσὶ θορσίν

Ἰππῷ δουρατῆο μάλ' ἐπὶμαρξ ἔνθα καὶ ἔνθα

Πλευρὰ διεκώλιν ἐμμελὴ ὑπ' Ἐκείνῳ.

Βαδὺν δ' ἐξενίδουσ' ἰδὼν ὕπερ.

Vlyxes tetinens nimis festinantes heroas, postquam ministerio *Epei* latera equi aperuerat, de ventre machinae se leuans per fores reclusas aliquantum prospicit, ut discat, an Troiani in vicinia vigilent. *Vlyxi* et *Epeo* adscribit *Calaber*, id quod *Lycophro* v. 343. et *Io. Tzetzes* Chil. p. 118. *Antenori*, at *Virgilius* *Sinoni*: *Pinea furtim laxat claustra Sinou*. Illas fores, claustra, *Lycophroni* γὰρδὲ θυγὰ, et ibi *Is. Tzetzae* θύρα τῆς γὰρδὲ, reptaesentauit Pictor in Tabulis *Virgiliano Codici Vaticano* adiectus, et simul *Graecos* heroas funium ope, non *scalarum*, vt *Calaber*, descendentes. Procul dubio hae aperturae ita artificiose ab *Epeo* factae, et pice aliaque materia ita oblitae fuerint, vt suspensionem Troianis vllam mouere nequierint: licet *Tryphiodor.* huius cautela non meminerit, qui tamen v. 196. θόρυβον ἵππων clausam narrat a *Πολυκαρῷ Vlyxe*, et v. 90. κλιδῶν vocat. Iam actio prospicientis *Vlyxis* de foribus huius describitur a *Quinto* sic: *Βαδὺν δ' ἐξενίδουσιν ἰδὼν ὕπερ*, emendante *Rhodomanno*; vt sit ὑπερῶν, suspiciens; sed despiciens requireretur. Nuperus notator ἰδὼν ὑπερῶν, ex alto speciens. At hoc nec *Graecitas* permittit, nec sensum iuuat; quare idem coniicit ἰδὼν ὕπερ: id est, ὑπὲρ τῶ ἰδὼν, vt *specularetur*: sed et hoc rancidum plane et tautologum, quia sequitur ἐμπερὶ δὲ πάντῃ Τρῶας πεπταίνουσιν, ἐγγυροῦσ' εἰς ἰδοῖτο, *circumquaque Troas* iustabat, an vigilantes forte aliquem videret. Legendum τῶς minima mutatione:

Βαδὺν δ' ἐξενίδουσ' ἰδὼν ὕπερ.

Paulum caput exseruit supra limina forum et aperturarum equi duratei. Quibus portis, vt ita dicam, in vtroque latere iam patentibus, quin recte attribuantur ὀδοί, limina, vix est, vt quis neget. Inspice laudatam modo picturam, quam artifex mutuatus procul dubio fuit vel ab antiquiore artifice, vel ab poetica aliqua descriptione: et probabilitatem maiorem inde suspicioni nostrae accedere deprehendes. ὀδοί saepe plurium numero de vnīs foribus dicuntur. *Dio Chrysost.* *Rhod.* p. 313. *R. Theocr.* 23, 50. quamvis ἔνθα καὶ ἔνθα hanc difficultatem tollat. Innumera loca in *Smyrnaeo poeta* male vexata sunt. Sed hoc *Augeae* stabulum potto hic mouere, non est opportunum. De permutatis A et N iterum agendum L. 3, 4, 134. 15.

P. 56. V. 11. Σκαυτὸν ὀδυνῶν] *Aristoph.* *Ecclef.* 923.

P. 56. V. 11. τοῖς ἰδίοις] In *Apographo τοῖσι ἰδίοις*: saltem τοῖσιν: sed vnde tam subito *Chariton* et semel in *Ioniam* delatus! Sic tamen *Plato* saepissime. *Theag.* 131. A. 6. de L. L. 755. D. 758. B. 782. C. 7, 789. A. 790. C. 795. A. 802. D. *Phaedro* 276. B. 278. B. quae pluscula loca sisto, vt mecum mireris, *H. Stephanum* L. 1. de L. L. 625. C. suspectum habere ἐν οἷσιν et ἀρομοῖσιν. *Ap. Achill. Tat.* 5, 319. *Lucian.* 1, 1. p. 466. τῶτοισι: quod etiam *ap. Heliod.* 7. 356. Et ex antiqua *Artica* lingua in καὶ ἄρασιν λαπτο. Occurrunt aliquando etiam alia λατῆμα *Ionicae dialecti*; sic ἀντιστάχματα

ap. Xenoph. K. A. 4, 340. B. [342.] in Codice Etonens. vid. Lucian. L. 1. *Verae Hist.* p. 80. At bene νῦνος e Diodoro L. 12, 518. reiectum; quod et alias perperam irreplit. vide L. 1, 12, 18. 2. Mox *apographum* exhibet: ἀπὸ . . . τὴν διαπ. προσθεῖς, ἐτήρημαι, ἀπολαῖ κατὴν, δουλικῶ, γαμικτὴν, γένος, ματῆρ, et similes sordes.

P. 56. V. 17. Μόνην οὐκ ἀπολώλκα τὴν εὐγένειαν] Tacit. 2. *Annal.* 38. *Siluit Hortalus, pauore, an auisae nobilitatis etiam inter angustias fortunae retinens.*

P. 57. V. 1. Γαμτὴν κατὰ νόμος] Lucian. *Dial. Meretr.* 7, 296. vide Casaub. ad *Athenaeum* 13, 1. Opponitur παλλακῇ. 2, 11, 39. 3. *Manetbon* 4, 434.

Λήφοντα δὲ λήχη δίχα γράμματος οὐχ νόμοισιν,
Ἐκ μεταρσόνης δὲ συναντήσαντες δμαίνουσιν.

Firmicus dicit L. 7, 17. *sine tabulis matrimonialibus coibunt.*

In *Aegypto* poëta μεταρσόνῃ vertitur *coniuentia*, quia, credo, in *Glossis*: *μεταρσόνος, coniuentia, inconsiderantia*: *Suetonius* de *Claudio* C. 39. *obliuionem et inconsiderantiam*: vel, ut *Graece* dicam, *μεταρσάν* et *ἀβελήσαν*: et opponit *providentiae*. Sic idem C. 4. *Qui vellem diligentius et minus μεταρσως delingeret sibi aliquem*. Eadem *Glossae*: *coniuentia* Ἀφρικωσιν [hoc delendum; nam est idem cum] ἀφροίσαις, *levis tractatio negotiorum*. Additur αὐτὰ τὰ *μεταρσώσαν*: sic *Claudio* *μωρε* et *μεταρσά* L. I. tribuitur; ibidem *Cl. Ernesti* censet in verbis, *nam si est ἄρτιος*, [et] ut ita dicam, *δλόκληρος*, ultimam vocem e *glossa* esse. Quod non puto. *Themistius* 13, 165. B. κάλλος ἄρτιν καὶ δλόκληρον. 166. D. δλόκληρα καὶ ἄρτιμαλῇ γενήματα. *Aristid.* T. 1, 62. ἐνταλῆς καὶ δλόκληρος. *Lucian.* 2, 603. δλόκληρος καὶ ἀκέραιος: vnde *Iustinus* Ed. locutionem ἀκέραιότητα pro *κερίότητα* ibi iuuare queas.

P. 57. V. 5. Κατασχύνει] Excidit θέλεις, vel simile quid. Lege *κατασχύνει*.

P. 57. V. 9. Ζεῦ καὶ Ἥλιε] L. 5, 7, 91. 14.

P. 57. V. 11. Πλαγγώνων] Sic *Πολυδούκων*, Ἐρμίδιον, Κυκλώπειον, Κυβέλειον α *Κυβέλην*, *Γναθωπάρειον*, ut *Ἀνδρωπάρειον*. *Χρυσέριον* ap. *Lucian.* *Dial. Meretr.* p. 281. quod in *Inscriptionibus*, parum analogice, *Chrysarion Chrysarionis*. vide *Vignolii Select.* *Inscript.* p. 284. *Schol.* ad *Luciani Cataplum* p. 633. Sic in *adpellatiuis*, ut *πατέρειον*, *μητέρειον* habes ap. *Heliod.* L. 7, 327. in *Taurin.* et 7, 328. *μαιμίδιον*. Apud *Aristoph.* *Equit.* 723.

Ἐξελθε δὲτ', ὦ δημίδιον φίλτατον.

At versus syllaba deficit: *δημακίδιον* posses ex eadem fabula v. 820. sed *dactylus* peccaret. Quare malim legi:

Ἐξελθε δὲτ', ὦ δημίδιον φιλάτιον.

Sic *Acharn.* 474.

Ἐρεπίδιον, γλυκὺτατον ὦ φιλάτιον.

In cuius fabulae v. 623. quarta sede quoque *dactylum* tolles legendo:

Ἐγὼ δὲ κηρύττω τὸ πλοσυρνησίοις.

* vulgo καί.

In eadem comoedia 777. legitur:

Ἐγὼ γὰρ φωνῇ δὴ τὸ ταχέως χοιρίδιον.

Legitimum *diminutivum*; verum versus turpiter peccat sede quinta pro *spondeo*, vel *iambo*, habens *Antibacchium* ως χοίρι. Si reponas *χοιρίον*, metrum in tuto erit. In *Aristoph.* *Lysistrata* v. 905. legimus:

Φιλῆς; τί εἶν οὐ κατεκλίνης ὦ Μυρρίδιον;

Hic rursus quinta sede *Antibacchium* habemus, ὦ μωρε. Deinde a *Μυρρίδιον* deducitur *Μυρρίνιδιον* v. 872. tu reponere *μωρίδιον*; alludens ad amicae nomen *Μυρρίνην* eam vocat *μωρον*, *ingenuitatem* suam; ὑποκοριστικῶς *μωρίδιον*. Sic apud *Bionem Idyll.* 1, 78.

— — — — τὸ εἶν μωρον ἄλλ' Ἄδωνις.

μωρίδιον est *diminutivum* a *μωρον*, licet *Iungermannus* ad *Pollucem* 10, 118. *μωρίδιον* pro *μωρον* sine imminutione significationis accipiat.

LIBRI TERTII CAPVT SECVNDVM.

P. 57. V. 13. [Υπερῶα] Viliiores in editioribus domorum partibus degabant. vid. 2, 11, 38. 5.

P. 57. V. 15. Καθεσθῆς εὐταθῆς] *Achill. Tat.* 6, 399. Καὶ μικρῇ μὲν προσπεσὼν περιχώρη τῇ κόρῃ. καρτερήσας γυνὴ καὶ παρκαθίσας διελέγετο. εὐταθῆς de *Callirrhoe* vius L. 1, 2, 4. 21.

P. 57. V. 17. ἀποθανεῖν] ἀποκατερεῖν. 3, 1, 40. 2.

P. 57. V. 19. Παίδων δὲ ἀρότων] *Nonnus* tam in *Dionysiacis*, quam in *periphrasi Euangelica*, saepissime hac tralatione vtitur, vti notum; saepe obisconitissime. P. *Cunaeus* p. 200. *Dissertationis* eum non immerito taxarunt et *Dan. Heinsius* p. 132. quod hanc locutionem ad mysteria adplicuerit *Cbristiana*. In *Lexiphan* T. 2. p. 344. operum *Lucianorum* istae locutiones γυνὴ ἄβαστος et ἀνιέρωτος improbantur; tamen decenter et variis modis passim haec tralatio adhibetur. vid. *Soph. Antig.* 575. *Oed. Tyr.* 1280. 1497. 1509. *Max. Tyr.* 26, 9. τρέψων ἐπὶ γαστρὶαν τῆς ἑφθαλμῆς. vid. *Pricaeus* ad *Arul. Miles.* 9, 493. et quos laudavi in *Critica Vanno* p. 209.

Εὐάρετος pro εὐάρετος libenter reposuerim in Epigrammate *Antbol.* L. 6, 7, 2. p. 418. quod variis locis praeterea emendatum accipe:

Χαλκὸν ἀροτρητὴν, κλασιβῶλῃα, νιστομεῖα,

Καὶ τὴν ταυροδέτιν βύρσαν ὑπαυχενήν.

Καὶ βύπληκτρον ἀκαιαν, ἐχτελῆγεται δὲ γόμφον

Διοῖ Καλλιμένης ἔκδοτο γαιοπόνος,

Τμήζας εὐαρότην ῥάχιν ὀργάδος. εἰ δ' ἐπινοήσει

Τὸν τάχυν ἀμῆσαι, καὶ δρεπάνην κοίμει.

v. 1. ἀροτρητῆς occurrit etiam L. 1. 5. 56, 1, 74. v. 2. sic *Cod.* vulgo ταυροδέτην. Mox vulgo ὑπαυχενήν; membranæ lectio forte verior. v. 5. vulgo εὐαρότην. Sed hoc plane probare nequeo; ab ἀροτρεον compositum huc nihil facit. v. 6. denique contra metrum vulgo τὸν τάχυν κοίμει. Nostri lectio sese probat ipsa, et confirmatur alio epigrammate incognito:

Ἀδελον, εἰ δὲ * Νικάρχη * a manu recentiore.

Λιγιάτῃ τόδε Πανὶ καὶ εὐκάρτῃ Διονύσῃ,

Καὶ Διοῖ χροσὶν ξυνὸν * ἔθηκε γέρας.

* *Cod.* ἔθηκε.

Αἰτίομαι δ' αὐτὸς καλὰ πῶσα καὶ καλὸν οἶνον,

Καὶ καλὸν ἐμῆσαι καρπὸν ἀπ' ἀπαχύν.

Tria haec coniunxit quoque auctor *Hymni* in Apollinem v. 529. vt bene *Barnefius*:

Οὔτε τευγύφορος, ὅτε γ' ἐπῆρετος, ὅτ' εὐλαίμων.

Ridiculus error obsedit omnes editiones et codices, quos consului in *Antbol.* L. 1, 67. 6. 91.

Καὶ γλυκὺ νῆμα θάλασσα βροτοῖς ἀροτήσιμον ἔχει.

Vna editio modo ἀροτσίμων. Legendum ἀρνήσιμον, *hausibilis*, vt ita dicam, *potabilis*, quia *dulcis*, non *arabilis*.

P. 57. V. 20. Εἰ γὰρ μὴ ἦρων] Intellige, quasi diceret: tales nuptias etiam ambire deberem, bonoris causa: si vel non tam perditie amarem.

P. 58. V. 3. [ἔχων] Ἀνακόλουθα, fateor, prostant multa; verum hic invitissime admisierim: legendum ἔχοντα. Sed quia hoc ambiguum, modo gerone τὸ γινώσκον . . . ἔχον, minori quoque id mutatione.

P. 58. V. 4. Περσεφλὴν αὐτῇ] *Dionysii* grauitas et *Callirrhoe* castimonia omne ambiguum locutionis longissime amouit. Ingenue *Antisibenes* apud *Xenophontem* in *Conuiuiο* p. 886. C. ἦν δὲ ποτὶ καὶ ἀφροδισιάμῃ τὸ σῶμά μου δεκτῇ, ὅτε μοι τὸ παρὸν ἔκει, ὅτε αἷς ἀν' προσέλω υπερασπάζοντάί με, διὰ τὸ μὴδενα ἄλλον αὐταῖς ἐθέλειν προσέειναι.

P. 58. V. 10. Κακοχθίτερον εἰς ἐμὲ τι συμβυλεύσαι] Accipitur in malam partem. Pro ἐμβυλεύειν *Lexicographi* primarii ex *Lyfiae Orat.* κατὰ Πλουτάρχου p. 320. laudant. Vt ibi *Cl. Taylorus* edidit post *Sterphanum* ἐμβουλεύοντων τῇ πληθῇ, et testatur; in *Aldina* p. 142. esse συμβυλεύοντων; in *Coisliniana* Codice βυλεύοντων. Potes hic interpretari: vna consilium inire; et trale-

rit aliquid de notione συμβόλιον, quod apud medii aevi scriptores in malam partem de *conspiratione ad aliquem opprimendum* obtinet, vti animaduertit industria Ducangii.

P. 58. V. 11. Εὐκαταφρόνητον] Solito errore, Apographum saltem, ἀκαταφρόνητον: de quo actum L. 1, 4, 6. 11. vid. *Miscellan.* 9, 110. In *Palaeographia* p. 343. vbi de hoc errore late agit Bern. Montefalconius, tangit hunc *Herodoti* locum ex L. 4, 191. καὶ οἱ κυνεῖσθαι, καὶ οἱ ἐν τοῖσι τῷδε τοῖς ὀφθαλμοῖς ἔχοντες [ὡς δὲ λέγεται γὰρ ὑπὸ Λιβύῳ] καὶ ἄγριοι ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἄγριοι, καὶ ἄλλα πλεῖσι πολλὰ θηρία ἀκατάφροτα, et aliae copia multae ferarum non ementitae. Ita Gronouiana editio; doctissimus Gallus reponit ἀκατάφροτα, *intraflabiles*.

Ar eruditissimus Batauius insurgit, et negat, Graece dici ἀκατάφροτος. Si vero Graecitate excludendae omnes voces, quas admittit liquidissima analogia, verum auctoritate adhuc carentes, exsulandum forte huic vocabulo: saltem, donec felicius astrum ei fulserit. At vti φαντός, ἄφαντος, ita κατάφροτος; et ἀκατάφροτος dici possunt; et natura non differunt ἀκατάφροτος; et ἀκατάφροτος. Verum nec huius, nec illius sententia se mihi probat, quamuis ambos hos literarios heros maximi faciam, hunc olim magistrum, illum amicum, dum supererant, fortitus.

Scire velim, vtrum hoc loco Herodotum tam auilis credulitatis fuisse existimaturi simus, vt monstra haec reuera existisse sibi persuaferit. Contrarium pater, quia in hac ipsa periodo satis indicat, se his fabulis parum credulum se praebere, interponens: ὡς δὲ λέγεται γὰρ ὑπὸ Λιβύῳ. Iam si legas ἀκατάφροτα, huic dubitationi locum non reliqueris: nam si sint re vera tales ferae, quare adiciat: ὡς δὲ λέγεται γὰρ ὑπὸ Λιβύῳ? Absurdum etiam in ipsa re aliquid est; cum enim haec monstra re vera sint κατάφροτα, ex nemine potuit discere, esse ἀκατάφροτα. Quid igitur? reponendum credo εὐκατάφροτα, de quibus facile quis multa mentiatur, fabuletur; propter locorum longinquitatem et inaccessibilitatem; vti re vera sit de his humani generis fictis dehonefamentis. Strabo L. 1. p. 103. B. κατάφροτα τῶν τόπων κατὰ τὰ μυθώδη; et quod magis emendationi probabilitatem conciliare videtur, Libro eodem p. 47. A. ait: ὅτι δίκαιόν ἐστιν ὑπὲρ λόγον καὶ περὶ τῶν [Erato-sthenis] καὶ διότι φησὶ τὰ πάροις [Homerum] τερατολογεῖσθαι μᾶλλον διὰ τὸ εὐκατάφροτον: Homerum miracula multa de locis longinquis narrasse, quia facile quis, nec metuens, ne mendacii conuincatur, talia multa fingat. Si hoc non placet, saltem ἀκατάφροτα praetulerim: nam hoc fide corundem Afro-rum addidisse posset. Vitia, vti patet, hoc genus frequentissima. Apud Nicandri Schol. Alex. v. 312. διὰ καὶ ἄφρονος εἶπε. Τινὲς ἀποκατεροῦντες, πίνουσιν αὐτὸ καὶ τελευτῶσιν: immo εὐφρόνης: quod Schol. Pindari Pyth. 10, 61. explicat συντῶε. Apud Manethonem 4, 178. legitur:

Ἀεὶφάνης τοῦχαι μὲν, ἀλεπτήρας τε κρατίτεως.

Παιδοτρίβας δεικνύσι, διδασκαλίᾳ τε παρίδου.

Praecedunt ibi *Aistetae* et *athlopalaestae*, qui consequuntur mille coronas; iis hic opponuntur *alipstae*, *paedotribae*, et *didaskaloi*: quos quidem coronis non honoratos, ar egregios tamen nasci, sub his signis docet. Dubitavi ramen, vtrum ἀεὶφάνης non esset mutandum in εὐεφάνης: namque constar, *Alipstas* stauis aliisque honoribus affectos; quod idem de παιδοτρίβας et διδασκαλός dici posset, quia honores sine coronis vix tribuebantur. Sed tamen, quia hoc rarius accidit: et coronae in gymnasiis tributae longe intra coronas publicis ludis adquisitionis gloria deprimebantur, suo iure Manetho respectu coronarum segregat pugiles, pancratistas, hieronicas, periodonicas, ab *Alipstis*, *Gymnasiarchis*, et cacteris hoc genus. Ἀλεπταί, *Vulsores primarios*, honoratos inuenies in iis Inscriptionibus, quas congesit *Antonius van Dale*, in *Dissertationibus* de *Gymnasiarchis*, quibus excutiendis et augendis iam superfedeo.

P. 58. V. 13. Ἀψάμενος αὐτῷ τῷ Διδε] Plus firmitatis suo iuri iurando adquirere cupit, ipsum Iouem in coelo rangens, dum iurat: non modo eius simulacrum in templo aliquo; quibus ceremoniis alioqui vti in sanctissimis

iuribus iurandis consueverant. *Iustin.* 24, 2. *Ptolemaeus fumens in manibus altariibus, contingens ipsa simulacra et pulvinaria deorum, adiurat; vbi Berneggerus plura: et passim.*

P. 58. V. 14. Ὀμοσον θάλασσαν] Vide *Euripidis Medeam* v. 734. . . . 755. *Xenoph. Ephes.* 1, 15. ὡς ὁμῶς τε τὴν πάτριον ἡμῶν θάλασσαν, τὴν μεγάλην Ἀγ-
την, καὶ ταύτην, ἣν διανοόμεν, θάλατταν, καὶ τὸν ἐκ' Ἀλλήλων ἡμᾶς καλῶς ἐκμνησκύ-
θαι. Haec loca videntur imitationis indicia prae se ferre.

P. 58. V. 16. Καὶ ταχὺς ἔγινετο μὴν ὅν ἰσχυρὸν πάθος] Haec non solli-
citanda; quis non per se intelligat, ἥρως ταῦτα referri ad iusiurandum,
et illud fuisse perpetratum, postquam formula placuerat. Ταχὺς, vt saepe,
v. 96c.

P. 58. V. 18. ταμιεύεσθαι ἐξουσίαν] Recondere, reservare in futurum, ce-
lere. *Philo Iudaeus de Iosepho* T. 2, 41. ἐν ἰσχυροῖς μῖσος ταμιεύειν. *Aristaen.* 1,
10. κλαίει γὰρ αἰδούμενος τὴν ἡμέραν, τὸ δάκρυον ἐταμιεύετο ταῖς νύξιν. ἑκτακίς:
vbi neglectum N *Κραλυντῶν* ob finitam periodum. *I. Casaubonus* ad *Suetonii*
Caes. C. 32. agit de hoc vsu vocis.

P. 58. V. 20. Ἐβαπτίζετο ἐν ἀκούπτῳ] Ex hoc loco firmamentum acce-
dat receptae lectioni apud *Lucian.* T. 1, 157. ὡς αὖτε καὶ τῶν ἐπὶ μαφάλῃ βαπτί-
ζοντα, ὡς μὴδ' ἀκούψαι δυναθείη. Male hic in *apographo* διακόπτειν. Eadem
varietas in *Athenaei* L. 9. C. 11. et *Strabonis* L. 1, 81. B. vbi haeseris, vtrum
admittas διακόψαντα, an διακόψαντα. Εἴτα θανυμάζειν, εἰ τὸν Εὐφράτην καὶ τὸν
Τίγριν διακόψαντα τὸν Κόδριν εἰς τὸν Χώσπιν ἐβαλεῖν. Verum cum magno in-
terprete διακόψαντα praetulero, quia, si verbum κόπτειν voluisset adhibere,
visus videtur potius composito ὑποκόψαντα, se inclinando transire; nam
διακόπτειν est exsevere. Ita delphines διακόπτειν ex maris fluctibus caput in
aërem: aliquis capite ex fenestra dicitur. vid. 2, 4, 28. 4.

Τρικυμίας] Passim ποταῖς et prosaici hac voce delectantur; suauiter *Plato*
L. 5. de L. L. 472. A. δύο κύματα ἐμφυγόντι τὸ μέγιστον καὶ χαλεπώτατον τῆς
τρικυμίας ἐπύχης. *Lucian.* in *de Merced.* Cond. T. 2. p. 653. maiorem fluctum
nouit: τὴς ἐν εὐλαίς χαμῶνας, καὶ τὰς τρικυμίας καὶ, καὶ Δία, πεντακυμίας τε καὶ
δεκακυμίας. Quae duo vltima non videntur vulgari vsu recepta, sed comica
licentia dicta, vt *Aristoph.* *Equit.* 1153. δεκαπάλαι et alia pro τριπάλαι dixit:
quod et ipsum in seria oratione damnatur in *Lexiphane* T. 2, 320. Elegans
τρικυμίας descriptio ap. *Aeschyl.* *Sept. C. Theb.* 764.

P. 58. V. 21. Καθάπερ ἐκ τῆς τρικυμίας, τὸ πάθος] L. 1, 13, 19. 8.

P. 58. V. 21. ἐπίτῃσι] 2, 4, 28. 22.

P. 59. V. 1. ἐν ἑρημῇ μέλλω γαμεῖν] *Apul.* 6. *Metam.* 115. *Impares enim*
nuptiae, et praeterea in villa sine testibus, ex patre non consentiente factae,
legitimae non possunt videri. Quem locum contra emendarurientem impube-
res pro impares egregie tuetur *Herm. Noordkerkius*, probrare, prudentia et
eruditione iuris consultorum nemini secundus, in *Observationum Decadis*
C. 7. p. 147.

P. 59. V. 2. ἐστῆσαν γάμος] Vt *Θύειν* 4, 3. 69. 9.

P. 59. V. 4. Πάτων γὰρ τῶν πραγμάτων ἐξέτατος ἐστιν ἡ φύμη] Superlati-
vus masculinae terminationis cum substantiuo foeminino non insolens. Ita
in *Sambuciana Aristaei* *ἑκδοσει*, Ep. 1, 1. αἱ κόραι μελάντατοι. *Thucyd.* 3,
101. δουρεπώτατος ἡ Λακεδ. *Hesiod. Theog.* 408. Ἀπὸ βρανύτατον. Quae
posteriora loca adponit *G. Budaeus* in *Comment.* p. 1068. cui tamen in vlti-
mo loco adfenderim intelligenti τίνων. Plurima exempla dabit *F. L. Abre-*
seebii diligentia ad *Aeschylum* p. 295. Nec in eo haerendum: sed ambigo, an
recte dictum sit ἡ φύμη ἐξτάτη τῶν πραγμάτων, et non praeflaret ἡ φύμη ἐξέ-
τατον [πρῶγμα] τῶν πραγμάτων. Sic *Max. Tyr.* 31, 7. ὅτι καὶ ὁ ἄριστος ἢ καλὸς
μόνος, ἀλλὰ καὶ ἥδιον τῶν ἑαυμάτων, non vero ἥδιος. Sic *Plinius* H. N. L. 9.
C. 7. p. 501. *velocissimum animalium* *Delfinius*, non *velocissimus*. Et hanc ob
causam *R. Bentleius* in *fragmento Menandri Incerto* v. 514. iubebat legi
νόσον χαλεπώτατη φθόνος, non χαλεπώτατος: non quod vir vndequeque do-
ctissimus necesse haberet ab *Ioanne Clerico* in *praef.* p. 46. in *Phalaris* *vii*
Cantabrigiensis Calumnias, edoceri, masculine delinens adiectiuum adiungi ab

Atticis et aliis substantiuo sequioris sexus, et id duobus exemplis ex Budaeo petitis: sed quod linguae usus aliter postularret; et sic fere credo hic a scriba fuisse ertatum, et ἐξῆτανον reponendum. Videtur autem deberi hoc Charitonis effatum *Virgilio* 4. *Aeneid.* 174.

Fama, malum quo non aliud velocius ullum.

Noster rursus *hoc libro, capite sequente* p. 45. 12. Ἀγγελος δὲ φήμιν ταχέϊα λμίνου, et *Capite quarto* p. 48. 12. προπεδημῆσεν δὲ ἡ φήμη, φύσει μὲν ὡς ταχέϊα, τότε δὲ μᾶλλον ἐπεύσασα μινύσσει.

Δι' ἡέρος] Quis nescit, *Famam alatam* a poetis fingi? Immo *Ammianus Martell.* 18, 6. p. 153. scribit: *Credimus, neque enim dubium est, per aërios stramites Famam praepetem volitare.* Atque eadem habet fere *L.* 15, 5. p. 65. Scilicet non poeticum et per προσωποποιίαν solum numen credebant, sed verum. Quare etiam Athenienses τῇ φήμιν δημοσίᾳ ἰδύον ὡς θεῶν, teste *Aeschine* περὶ παρακρησθ. 418. B. sane totus huius periodi color est poeticus et ipsa verba metrum agnoscunt, excepto in fine tertiū versiculi:

Δι' ἡέρος

Ἀπείσιν ἡκαλύτως ἴχνησ' τῆς ὁδῆς.

Ἴδῃ τρέχει φέρουσα τὸ καινὸν εἰς Σικελίαν.

P. 59. V. 12. [Ἰσοδοχὺς εἰμι λυτῷ] *L.* 1. ff. de receptat. *Pessimum genus est receptatorum, sine quibus latere nemo diu potest. Et praecipitur, ut perinde puniantur, atque latrones.*

P. 59. V. 13. Τάχα ἱεῖς δίκην ἐπὶ τῷ μεγάλῳ βασιλείῳ] Alterum specimen vaticinationis, qua lectorum animos in sequentia praeparat, ne videatur novas fisiones quasi e machina aduocandi necessitatem habere: sed ut euenrus sua sponte alter alterum producere et parere videantur. Illi subirci casus, quibus Romanensium scriptores lectorem ceu fulmine quodam percussunt, habent plerumque plus admirationis, quam probabilitatis, aut persuasionis. παράδοξα vbiq; qui festinant, fidem anitunt; quae si narranti desit, satius ipsi foret obticere.

P. 59. V. 15. Ἐκδομένην ἑαυτὴν] De parentibus passim: *Ἐκδομένη* et *διδόνη* ἑαυτοῦ τὴν θυγατέρα. At etiam ipsae foeminae se *Ἐκδομένη* dicuntur. *Herodot.* 1, 93. *Ἐκδοῦσαι αἱ Λυδίαι παιδεύουσι αὐτὰς ἑαυτάς.* *Lucian.* *Dear. Iud.* 1, 264. de *Helena*: παρασχῶσα ἑαυτὴν ἑκδοτον, ἵψατι καὶ εὐνοικήσει. Noster 5, 8, 92. 11. Μοὶ πατὴρ ἐξίδωκεν, ἐμὶ δὲ ἑαυτήν. *Quidius Epist. Heroid.* 20, 157.

Haec mihi se pepigit: pater hanc tibi, primus ab illa.

Sed propior certe, quam pater, ipsa sibi est.

P. 59. V. 17. Προθεσμία] luridica significatione noster vititur *L.* 5, 10, 96. 25. ἥδη δὲ καὶ ἡ προθεσμία τῆς δίκης καθεστῆκε. 3, 4, 84. 25. ἰδούκει ἡ προθεσμία μακρὰ [τῶν τριάκοντα ἡμερῶν]. Ἰππὶ δὲ ἦκεν ἡ κυρία. 6, 1, 98. 23. ἰδούκα ἐλόντομον προθεσμίαν. Proprie προθεσμία vocatur dies, de quo convenit inter actorem et reum, vadimonii obeundi; deinde spatium intermedium inter diem, quo constituitur, et inter diem, in quem constituitur. προθεσμία etiam vocatur illud tempus, intra quod crimina quaedam puniebant: quo elapso, accusare, vel poenam irrogare, non licebat. Ea notione bis vititur *Lyfias* p. 140. et 264. altera illa notio passim. vid. tamen *Plat.* 12. de *L.* *L.* 954. *Artemid.* 1, 6. 13. *Lucian.* *Ver. Hist.* 1. §. 36. p. 100. *Ἰνταύσης τῆς προθεσμίας.* In *Abdic.* 2, 168. et quae *Cl. Wesseling.* ad *Diodor. Ecl.* 36. p. 580. Hic autem significat dilationem, procrastinationem, moram, prolongationem, ut ita dicam. vid. *Cl. Salmas.* de *Modo Vfur.* p. 572. *Erotianus* in praefatione *Lexici* dicit προθεσμίαν πληρωσέαι: vbi significare videtur, propositum, quod distulimus, ad effectum perducere; paullo post ibi lege δι' ἰνδὲς πολυτίμη βιβλίον: sic enim *Codex* meus habet pro vulgato πολυτίμη. Apud *Manilium* 1, 244. operum vadimonia referre est coeere ad opera obeunda. vide *Scaligerum*.

P. 60. V. 3. Ἰπὶ ὀχμήτορος] Mira incogitantia scriba dederat ὀνόματορος.

P. 60. V. 6. Τῷ λιμένος τῷ Δουίμου λεγόμενῳ] Plures portus habebat *Miletus*; vnde *L.* 2, 1, 22. 17. ἅπαντας λιμένας. et 4, 1, 63. 4. Καλοὶ δὲ *Μιλησίαν* λιμένας: et *Strabo* *L.* 14. p. 944. docet quatuor portus habuisse; quorum vnus erat ἰκαλὲς πόλις, classium erat *capax*. An hic idem cum hoc portu Δουίμῳ?

Procul dubio princeps ciuitatis Dionysius domum habuerit in spectatissima urbis parre: et si in ora porrus alicuius, procul dubio ad crepidinein maximi et capacissimi portus. Et fauet vox ipsa; nam potest sic dici, quali maxime probatus; vel etiam Ionice a δέχεσθαι, qua ratione ξενοδόκος et alia dicuntur, *capacissimus*. Memoratur etiam Mileti portus Apollini sacer, et ab eo dictus forte *Didymaeus*. Miletensium remplum Apollinis Didymaei celebre. vid. *Sueton. Calig. 21. Tacit. Annal. 3, 63. 4, 55. Apul. Met. 4, 86. Ab Apollonida vocatur Phoebeus, in Anibol. L. 3, 22, 43. 251.*

Ἦν ἄρα Μιλήτη Φοιβήιον ὄρμον ἰκνῶσε,
 Λέξατο Διογένης πένθιμον ἄγγελον,
 Πᾶς ἐστὶ οἱ ναυηγὸς ὑπὸ χροῦ καὶ ζήτην Ἄνδρῃ
 Δίφιλος, Ἀργαῖν κῆμα πῶν καλῶν.

καλῶν vulgo, sed id dialectus et *Cod.* desiderat, et non debebat mutari in *Melagri* epigrammate inedito, vbi occurrit κάλλινος pro κάλλος. Iam an idem sit *com* Δούμης, non parer: quamvis probabile sit. Erat praeterea Mileti e regione insula Lade, in duas insulas dispersita, in qua statio nauium, cuius meminit inter alios *Thucyd. 8, 17. 24.* qui etiam *C. 26.* meminit Ἐλέν insulae; dicit: ἐς Ἐλέον τὴν πρὸς Μιλήτην ὕψον. An pars *Ladae*? Verum satius, non sit ita, et potius ex νηίοις, quorum meminit *Strabo L. 14, 942. C.* Περὶ τὰς Τραγαίας νησία ὑβόρμης ἔχοντα λεγαίς: ad quae respicere videtur *nostr. L. 3, 7, 54. 23.* ὅτι τριήρης πολέμια λαζάνει, τάχα μὲν ἐπὶ κατασκοπὴν, τάχα δὲ καὶ διὰ λεγέσθαι ὑβόρμης: et litoralis ora circa Milerum nauibus apras praebear stationes. *L. 1, 11, 16.* Τριτῶν δὲ κατήχθησαν εἰς ὄρμον, ἀπὸ τῶν πόλεως τῶν ἐνδοκόντων, οὐκ ἐνέκατον εἰς ὑπόδεχον. An et hic ὄρμος vnus ex quatuor *Straboni* memoratis? certe, cum vix horae spatio ab vrbe afuerit, cur non inter Miletenses portus fuerit nominatus? Circa hunc portum fingitur villa *Dionysii* in *L. 1, 13, 18. 18.*

P. 60. V. 7. τὴν ἐπιμέλειαν διεκρίσει] διεκρίσειν et διεκρίσεσθαι pro περὶ εἶναι et περὶ εἶναι, de rebus, vt ita dicam, non corporalibus, vt πρόνοιαν, ἐπιμέλειαν, puto, priscis purioris Atticisimī Auctoris rarius vsurpari, apud alios passim; vbi simul signa et symbola tradebantur, alia res.

P. 60. V. 8. Τῷ Ἀφροδίτῃ ἐπὶ ὕψον] Cum accusatio construxit *Aristaen. 2, 2.* videantur *Miscellanea Vol. 10. p. 211.*

P. 60. V. 9. Πάντας ἀβαλῦσα] An locutio ei adhaeret ex *Euangelio Matthaei C. 21, 12.* καὶ εἰσάγων δ' Ἰησοῦς εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ θεοῦ, καὶ ἐξέβαλε πάντας τοὺς πωλοῦντας.

Saepe solitudinem desiderabant precantes et secedebant. vid. *Odysf. M. 333.* *Nostr. L. 3, 8, 56. 23.* Διονύσιος μὲν οὖν πάντων μὲν κινεῖν τὴν πόλιν, καλλιέρῳ δὲ μόνῃ ἐθέλει πρὸς τὴν Ἀφροδίτην λαλῆσαι. vide ad istum locum.

P. 60. V. 10. μέμνημαι] Male apogr. μέμφομαι.

P. 60. V. 12. Σὺ ὄμοσα καὶ τὸν σὸν υἱὸν] Ὑπὶ neglexerunt articulum τὸν. Deinde pro corrupto ὁμοσα rescribendum ὁμοσα, vel potius, quia res in praesenti geritur, ὁμοσμι. *Thesocr. Idyll. 30, 12.*

Ὁμοσμί σοι, Κυθήρη,
 Αὐτὴν σὺ καὶ τὸν ἄνδρα,
 Καὶ ταῦτά μιν τὰ δειρμά,
 Καὶ τὰςδε τοὺς κυναγῶς.

P. 60. V. 18. Θεάματι κατεσχέθησαν] In ora Apographi δειματι, interpres θαύματι: seruo θαύματι. Si prius voluisset, δέει, si secundum, probabiliter θαυμασθῆναι adhibuisset.

P. 60. V. 21. Ἐσθλαμμεν] Vt in festo die et sacrificaturi. vid. *Xen. K. A. 4. p. 289. Ed. Hutchinsf.* vbi nullum dubium, quin, vt sacra facturus, sit coronatus Chersifophus. Sequitur enim: καὶ οἱ μάλιστα ἐσθλαμμεντο εἰς τὸν ποταμόν: et praecessit de Chersifopho: σπονδὰς ποιεῖν. vid. *Plutarch. Dione p. 135.*

P. 61. V. 1. Ἐδυν ἕκαστος πρὸς τῆς ἰδίας εἰσίας] Vnaquaeque domus aram, saltem focum, rei diuinæ faciendae causa, habebat. *Plat. de R. P. 328.*

Κίθαρος τεθυκώς ἰτόγγηνεν ἐν τῇ αὐλῇ. Videntur sic facta sacrificia vocari ἰθίω θυσίῳ eidem *Platon* L. 5. de R. P. 419. B. *Xenoph.* de Socrate L. 1. *Memor.* 708. θύων τε γὰρ φανερὸς ἦν, πολλάκις μὲν εἰκοι, πολλάκις δὲ ἐπὶ τῶν τῆς πόλεως κοινῶν βωμῶν. *Diodor.* 16, 2. πῦσα εἰκία θυσίων καὶ χαρᾶς ἔργον, τῶν ἰδιωτῶν ἐπὶ ταῖς ἰθίαις ἐτίμας θυμίνωνται. *Aristoph.* *Pace* 941. ὁ γὰρ βωμὸς θύρειται γὰρ δὴ: id est πρὸ οἰκίας, πρὸ θύρας; ἐν τῇ αὐλῇ. Sic interpretor etiam eiusdem fabulae v. 1023.

Σὺ δὲ θύρειται καὶ τοῖνον

Σχίζας διερὶ τῶν ταχέως

τά, τε πρόσφορ' ἄπαντ' ἐπὶ τύταις.

Hoc vocabant κνιστῶν ἑγνίως, videantur L. *Kustler* ad *Aristoph.* *Equit.* 137. et I. *Taylor* ad *Demosthen.* *Midianam* p. 277.

Ita Antisthenes in nuptiis filiae per vicos Agrigentinis singulis aras et epulas iussit. *Diodor.* 13, 609. Habebant aras portatiles, quae per vias disponebantur, vti per has principes viri transirent. vid. *Plutarch.* *Dem.* 186. et quae I. *Casaubonus* notavit ad *Sueton.* *Calig.* 13. *Ner.* 25. *Tacit. Hist.* 2, 70.

P. 61. V. 1. λεγομένη] Vox parum ornata a Lexicographis, optimis tamen vsurpata. *Noster* 3, 3, 45. 19. 6, 8, 110. 17.

P. 61. V. 3. Νυμφῆς] L. 2, 4, 28. 24.

P. 61. V. 4. Οὐκ ἐκ Διονυσίου κτημάτων] L. 2, 2, 25. 3.

P. 61. V. 6. Τῆς Ὁμονομίας ἱερῶν] Non memorarum inuenio *Concordiae templum* Syraculis inter rot aedes, quae in amplissima hac ciuitate vel reuera existerunt, vel res patriae in maius extollendi studio temere confinxerunt *Bonannus* et *Mirabella*. *Pausaniae* L. 5. C. 14. Olympiae celebratur βωμὸς Ὁμονομίας. Romae *Concordiae templum* decantatissimum. Aptē satis sanum *Concordiae* deputauit *Charito* nuptiali foederi consummando. *Theod. Prodr. Amarantho* 453. Ὁ νυμφίος καὶ ὁ νυμφαγωγὸς καὶ ἡ νύμφη ὡς τὸ ἱεῖον ἐπὶ μύρον.

P. 61. V. 8. Παραλαμβάνειν] Tradentibus parentibus.

P. 61. V. 8. Ἐκασμῆσθαι] εἶσαι, vel ἐκίλευσαι ἑαυτὴν κοσμεῖσθαι.

P. 61. V. 9. Καὶ πατρίδα καὶ γένος τὸ κάλλος ἐνόμισεν] Id est, ἐπὶ τούτοις μόνον, οὐκ ἐπὶ τῷ κάλλει, μέγα ἐφρόνησε, φρόνημα εἶχε.

P. 61. V. 10. Μιλησίαν τολῆν] In Apographi ora notatur, scriptum videri in Codice *Μιλησίαν*: quod nihili videtur. Nota lana *Milesia* et ex ea vestitus. κρέων *Μιλησίῳ Polluci* L. 9. §. 176. memoratur. vid. *Comment.* ad *Virgili* 3. *Georg.* 306. 4, 334. erat vestis αλευργίς, purpurea. Στολὴ *Μιλησίη* ipsi *Dionysio* tribuitur L. 5, 4, 85. 14. et *Milesi* ciues principes quidni propriis patriae decoramentis fulgerent?

P. 61. V. 11. Ἀπέβλεψεν εἰς τὸ πλῆθος] In re dissimili *Tacitus* L. 3. *Ann.* 1. Postquam [*Agrippina*] duobus cum liberis, feralem urnam tenens, egressa nauis, defixit oculus: idem omnium gemitus; vbi bene M. A. *Muretus* interpretatur defixit omnium oculos in se.

P. 61. V. 12. Γαμί] *Thomas Magister* et vsus iuberent γαμήτων.

P. 61. V. 12. Πορφύρεας] Et vestis et tapes coloris purpurei; priore sensu *Xen.* 8. K. Π. 213. D. *Pollux* 7, 55. *Noster* posteriore et *Aristoph.* *Ran.* 541. Στεῖματα *Μιλήσια*. *Demostheni* παραπ. 329. C. φοινίσεας ὑπὸ τῶν ταῖς περιεβύταις ἐν τῷ ἱάτρῳ. Alioqui sane et proprias vestes sternebant, vt notum ex *Matthaei Evangelio* 21, 8. ad quem locum H. *Grosius* notauit *Aeschyli* locum ex *Agamemn.* 918. vbi plura *Th. Stanleins*. I. *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. 9, 3. *Heracles* *Cumaecus* ap. *Athenacum* 12, 2. p. 414. B. φιλονεικίας Σαρδιανὰς perpetuo regibus Persarum domo prodeuntibus substratas dicit, quas aliis calcare vetitum; de his *Scaliger* ad *Festum* in *Tapete*. Cn. *Matio* dicuntur *tonfiles*.

P. 61. V. 12. ῥόδα καὶ ἰά] Saepissime Rosae et Violae iunguntur; vt L. 3, 8, 56. 20. εἰ μὴν ῥόδας, εἰ δὲ ἰαί. *Demosth.* κατ' *Ἀνδρ.* 709. E. et Κατὰ *Τιμαρ.* 800. C. τεφάνος ὡς περ ῥόδων καὶ ἰανθῶντας. *Nicend. Ther.* 900. Καὶ ῥόδων καὶ ἰανθῶν: puto, quia non modo odores, verum etiam colores, suauissime

temperabantur. Apud *Fabrett. C. 4. p. 284.* hoc habes epigramma [accuratam lapidis descriptionem negligimus]:

Hic iacet Optatus pietatis nobilis infans.

Cui precor ut cineres sint ia sintque rosae.

Mirum, huic non pessimo *ἐπιγραμματικῶν* vocem Græcam placuisse, cum facile Latinum eiusdem scire hic potestatis vocabulum versum inuaret; nam cur non scripsit: *lilia sintque rosae*; ii enim flores non minus frequenter consociantur. *Ausonius Idyll. 7. 5.*

Puniceas confunde rosas et lilia misce.

Martianus Capella L. 7.

Vi clam rosæta paruae

Liliæque det papillae.

Et L. 9. *Rosis iugabo lilia*: et passim. Quamvis enim saepe a Græcis non abstineant scriptores Latini, ut pluiculis ostendit *Eruditiss. J. H. Witboui* in *Encaeniorum præfatione*; tamen ex mera libidine vix hoc fecerint: saltem in poematis. Si *Fabrettus ἀντίπτε* editor esset, manus continerem: sed ex schedis modo prodidit, alias quoque corruptis. Puto, re vera fuisse sculptum:

Cui, precor, ut cineres lilia sintque rosae.

Offendit scilicet tynchysis; præcipue cum apud *Gudium 231.* plane legatur; abundante semel *sint, sint lilia sintque rosae.* Cl. autem *Muratorius*, quasi nusquam proditum, edidit p. 195. omisis sex versibus, quorum duos laudavi, et caetera corrupit, et ex nihili lectione *VII. L.* quod pro *J. L.* irrepsit, nos docet, *Septimum* esse prænomen: quod sane dudum docuerat *Fabrettus* Cl. 1. p. 24. legit enim *Muratorius*: *Septimi libertus*: cum sit *Caiae libertus*. *Gudius* autem [quem qui iure neglexerit plane *Mutinenis* Inscriptionum editor nescio; habet enim multa bona] utroque melius habet in fine prosae FRATER. *Fabrett.* enim PATER. *Muras.* FRATRI edidit; porro ibi obseruat *V. D.* *Habes etiam Hermetem patrem libertum, eius vero filium libertinum ingenuum, iam in tribum Palatinam cooptatum.* Mihi peregrinum sonat *libertinus ingenuus*. Atqui *Ingenuum esse, qui statim, ut natus est, liber est*: siue ex duobus ingenuis matrimonio: siue ex duobus libertis, siue ex altero *libertino, siue altero ingenuo, editus est*: non ignorauit Cl. *Vir.* Reuertamur paullo ad distichon laudatum, ut intelligamus istud votum:

Cui precor ut cineres lilia sintque rosae.

Non significant haec simpliciter, quod saepe ominabantur, ut crescerent in tumulo potius flores, quam cardus et caprifici. Sed optat, ut *cineres suauem odorem spargant: bene oleant*: cum contrarium obtinere soleat. Id tradiderunt multi de reliquiis *Sanctorum*, quos vocant. Atque ut acciderit, non negarim: sed sanctirarem hinc colligi posse, nimia est credulitatis, quum id ex causis physicis accidere potuerit. Vnde et alieni ab hac superstitione, Christianis certe indigna, saepe iam talia obscurauerunt, et ideo vouerunt prisci homines: quemadmodum in Epigrammate, cuius duo priora disticha iam proposuimus in *Animaduersionibus* L. 1. C. 2.

Ἀλλὰ εὖ γὰρ πάλαι ἠγάθη κῆψ τ' Ἀκυλίσμῳ,

Καὶ δὲ περὶ πλευρὰς ἄνθια λαρὰ φύοις,

Ὅσσα κατ' Ἀραβίης τε φέρεις, ὅσα τ' ἐπὶ κατ' Ἰνδοῦς,

ὅτε ἂν ἂν εὐδμου χροτὸς ἰδῶα δρῶσας

Ἀγγέλλῃ, τὸν παῖδα θεοῖς φίλον Ἰνδοῖ καὶ σθμῳ,

Δοῖσθαι καὶ θυτὸν ἄξιον, ὡχλὶ γόων.

Vti rectissime contituit Cl. *Hagenbuchius*. Mallet tamen v. 42. καὶ τῇ; et miror, non notatum, λαρὰ male reddi *candidus*, cum *suavis odoris* significet, et ista notio huc vnice faciat. vide *Moschum Idyll. 2. 92* Nonnum *Dionys. 25. 292.*

Porro in Apographo, nescio, an ex imitatione Codicis, *ἰα* sic scribitur: et vtrum mendi indicium: an librarius *ἰα* accepit pro *ἑδμῳ*. Sic e contrario apud *Hesiodum* 10. p. 497. cum librarius scribere deberet *πρωτοτόκῳ*, pro voce *πρώτος* scripsit literam numeralem, et dedit *ἀτόκῳ*.

P. 61. V. 13. Μύρον ἔρραινον] *Anthol. inedita*:

Καί σ' ἐπὶ πῦρ ἔτρεσε· μύροις δ' ἔρραινε λιπόντων.

Δάκε δὲ διψήσῃ δάκρυα θερμὰ πικρῶν.

Et ita L. 1, 3, 5, 7. μύροις ἔρραινον τὰ πρόθυμα. *Apud. 11, 244. Illae etiam, quae caeteris unguentis et geniali balsamo guttatim excusso conspergebant plateas; et omnes quidem μύρον hac sola forma norunt. In Epigrammate tamen, docente Cl. Muratorio p. 1041. inter alia noua, edocemur etiam μύριον dici, et primam produci, quam adhuc corripuerant: licet nonnulli male μύρον scribant. Adponam, ut aliquot inconditis interpretationibus liberem:*

Μυρί' ἀποφθιμένω τάφῳ περὶ τῷδε χυθεῖσα

Παιδὸς Ἀλεξάνδρου μύρατο Καλλιόπα.

Ἐκθύμορον καὶ ἀττικὸν ἐπὶ θάτῳ τῷδ' ἐπὶ γαίῃ, * ἐπιθίτο.

Ἐπὶ καὶ εἰκοσέτῳ πνεῦμα λιπὸντα βίῃ.

Ἰσὼρα παιδείας, τόξῳ κλυτῶν, ἢ πόκα λυγρῆς

Ἀνδροφόνους ἁλίσαις κτείνειν ἐπὶ Στροφάσειν.

Ἄλλ' ἰδοὺ νῦν, παροδῖτα, τὸν ἐκ χθονὸς Ἀλκινόοιο

Χαίρ' εἰπὼν, ἀγαθὸν παῖδ' ἀγαθὸν Σατύρου.

Vnguenta perempti sepulcrum circa hoc fundens.

At quis non nouit Homericum ὅς μυρί' Ἀχαιοὺς ἄλγ' ἰθύνειν, et μυρία pro μυρίως poni? *Anthol. p. 248. Ἐκλαυσεν μήτηρ μυρία Λυειδίκη. p. 270. Ἐκλαυσαν ξανθὰ μυρία Βιτονίδας. Mox „χυθεῖσα pro χέυσα, quo Homerus saepe usus est, positum docemur; quasi non recte diceretur περιχυθεῖσα τάφῳ, vel χυθεῖσα περὶ τάφῳ, sepulcro adfusa, adiacens. Rursus „εἰπὼν habet vim verbi Homerici ἔνυκε, At potius monuisset, εἰπὼν hic habere duplicem accusatiuum, εἰπὼν χαίρει τὸν παῖδα: quamuis quis talia ad Inscriptiones moneat! quibus tractandis periti, non rudes homines, se accingere deberent. τὸν ἐκ χθονὸς Ἀλκινόοιο, ab nunc ex terra Alcinoi, cuius δ ἐκ X. A. significet Coryraeum: natum in Alcinoi regno. Deinde relinquitur lectori, an hic Alexander sit filius Satyri, quem suo iure poeta etiam vocauit filium Calliopae. At ego audacter decerno, hunc Alexandrum non alium patrem habuisse praeter Saryrum, nec aliam matrem praeter Calliopen, et Satyrum et Calliopen in matrimonio procreasse Alexandrum. Musarum nomina et aliarum dearum passim foeminis data inueniuntur. Nolim cogitari, quasi Alexandram filium Musae Calliopae vocarit, quia fuit Ἰσὼρα παιδείας: excludit secundum distichon hanc ἔννοian, vbi μήτηρ τίθειν ἐπὶ γαίῃ, quod Musae tribui nequit. Quid dicam, τόξῳ τοῦ verbum? Ne quis autem offendatur τῷ μυρία μύρατο, inspiciat Epigrammata, quod I. H. Leichbio inter alia Sepulcralia p. 26. edere et sic vertere placuit; vbi bis repetitur μύρεσθαι, animaduertente viro erudito:*

Ἀλκυονίδην, Ληναιῆς, μέλεις τάχα, κωφὰ δὲ μήτηρ

Μύρετ' ὑπὲρ κρυεῖν μυρομένη δὲ τάφῳ.

Celeriter versaris inter halcyonas, o Lenae, sed muta mater

Luget, ob frigidum sepulcrum maxime lugens.

Velim scire, quid intelligere debeamus per τὸ celeriter versari naufragum inter Alcyonas. Ego verterem: *Forfitan, o Lenae, curae cordique es Alcyonin.* Si autem rogarit quis, qua ratione Lenaeus Halcyonin curae fuerit, respondebo, qua alii naufragi apud poetas aliis marinis auibus esse leguntur; vt in *Anthol. L. 3, 22, 61. 255.*

Χῶ μὲν πικρὸν καὶ ἔνθα ἢ ἰχθυόβοροις λαρίδεσσιν

Ταθρήνητ' ἄπνυς εὐρεῖ ἐν ἀγριαῇ.

Et Epigr. 66.

Διίλαιον. κήνῳ μὲν ἀλκυόνοισι λαρίδεσσιν

Κέκλυμαι, τύμβῳ δ' οὐχ ὑπο Τιμόλυτος.

Namque haec aues peculiariter in aquis mortuos fientes inducuntur, vt apud Moschum *Idyll. 3, 40.*

Ἀλκυόνος δ' ἢ τόσσον ἐκ' ἄλγισιν ἰσχυρὰ κήνῳ.

Vt duo Codices pro ἰσχυρὰ exhibent, et vel sine simili ope coniecit doctissimus Valckenarius, vbi hoc ei idyllium recensere placuit post *Vrsinianam collationem Vergilii cum Graecis.*

Verum Leichio forte renebras obsuderit vox μέλις, curae es; quam varioris formae prosteretur, ut nesciat, an alibi facile sit obuia. Tamen legitur apud Homerum *Odyss.* 1. v. 20. et aliquot aliis locis, et forte sexcenties apud alios. *Agathias Anth.* 6, 9, 1. 425. οὐ γὰρ Πιερίδαι τόσον μέλι, ὅσον Ἐρωτι: quem verulum laudat *Schol. Theocr.* 3, 52. et rationem constructionis explicat. *Dionys. Perieg.* 1044.

Νηπίαχοι τοῖσι καὶ ἰπποσύνησι μέλλονται.

Ex quibus patet, μέλι per omnes personas flecti. At non solum curae sum, sed curae habeo significat, curam ago. Exemplis superfedeo. vid. *Hesych.* μέλι, ἐν ἱπποσύνησι. *Eustath.* ad *Odyss.* p. 1408. 22. sed non omnia observare et in repertoria condere datur. Pergit κωφὰ δὲ μήτηρ μύρεται, muta mater. At μύρεσθαι, queri, et mutum esse contraria; praeterea non κωφὰ, sed κωφὴ, dicendum. At tu accipe, ut millies, κωφὰ pro κωφῆς, et interpretare: Surde, id est, ita, ut a nullo exaudiat: quae notio passiva tam voci Latinae, quam Graecae, comperit. vid. *Brouckhus.* ad *Prop.* 1, 7, 17. et 4, 5, 56. Multa invenias apud *Cl. Valckenarium* de voce κωφῆς ad *Ammonium* 12, 14. Igitur dicit: quid iuvat, quod curae sis Halcyonibus: quae te forte lugent, et, quantum licet, solantur: cum interca frusta, in cassum, sine effectu, surdis auribus, de amisso filio queratur. Nam non est, ut mater in funere filii tacita lugear: quin si hoc prae vulneris magnitudine principio faciat, tandem se dolor inveniet et in lamenta prorumpet. Tandem elegantiam τῷ ΔΖ in fine versus non percipio; forte nec ego absque Codice meliore cogitasset de reponendo ΣΕ.

Sed quia in *Antibologia* fumus, pergamus de vicinis mereri floribus. *Leichius* in notis ingenue faretur, vocem Ἀλκυὼν in *Antbol.* L. 6, 6, 14. p. 424. occurrere sensu obscuro, et quem nulla divinatione adsequi possit:

Κερύδα τὴν ὄρερινῃ χελιδόνων ἄμα φωνῇ
Μελπομένην, ἰσὺν Παλλάδος Ἀλκυόνα.

Antequam ad motam perveniamus difficultatem, in primo versu morabimur; quem vellem rei metricae peritior mihi ad canonas exigeret, doceretque, qua ratione ὄρερινῃ primam corripiat: deinde qua ratione vox χελιδόνων etiam partes suas impleat; sane in prima vocis syllaba haesisse quosdam editores, et metro consuliisse, linguae securos, et scripisse ὄρερινῃ video. At tu lege:

Κερύδα τὴν ὄρερινῃ χελιδόνων ἄμα φωνῇ.

Aratus v. 948. ἡ τρέξει ὄρερινὸν ἱερμαίη ἐλολυγών: sic hic pluralis ὄρερινῆ. Nisi Codex χελιδόνων exhiberet, aliunde adfererem: nunc brevitati consulo.

Simplex autem est metaphora vocis *Halcyon* in re textoria; quia *pellens*, siue *radius*, in agitando sonum edit, et cum quasi querulum, ille *radius* vocatur *Halcyon*, canora et querula avis marina: allusione facta ad Ἰσθὲ Παλλάδος, ad *malos textorios*, siue *Palladis*: qui ita dicti a similitudine *malorum nauticorum* siue *Neptuni*. Pergamus: in hac nota V. E. laudat ex *Antbol.*:

Ἀγγεῖον κατὰ πόντον ἄμ' ἄλκυοι φορεῖται.

Vbi metti providus dedisset ἄλκυοισι. Tandem in fine notae, ne omnia tangamus, ex *Sensianis* pro *Anecdotis* 97. laudatur, ut ostendat, eiusdem originis vocabula coniungi:

Οἷνες ἡλίοιο παρέργατα σῆμα Κίμωνος,
ἴτε τὸν ἱππαιὺ καὶ αἰδα παρερχόμενοι.

Vbi primum emendo Ἀλίοιο, ab ἡλίοις, ἡλίοις, *Elis*, vtrbs. vid. *Steph. Byzant.* deinde nullam consonantiam video inter *παρέργατα* et *παρερχόμενοι*. Summa hic elegantia in sensu: At in *μύρεσθαι* *μυρομένη* certo viriilitas. Desinere cupientem retinet alterum exemplum a Viro erudito allatum:

Ἄστυ ἐν ζωῶις βιβωαίμενον ἱεροφάντα
Κρύπτει, ἀμπετήρη σάματι κρυπτόμενον.

Quod sane in speciem malae repetitionis caderet, si Codex ita haberet.

Sed, ipso fatente *Leichbio*, *Salmafus* *ὑποτόμων* orac alleuerat, et recte; nam ita Codex: hoc lcuē, sed vtnam nos docuisset, vbi inueniretur *λεροφὰς*, vt *ἀλφας*: nam aliunde accusatiuum *λεροφάντα* deducere nequeo. *λεροφάντα* exhibenti codici adquiescemus, dum istius *λεροφὰς* auctoritas sistatur.

P. 61. V. 13. *Ἐξάντων βαδίζουσας*] Aliquot exempla abolui huius genitui in Charitone occurrunt. L. 2, 7, 33. 7. 6, 7, 108. 14. 1, 13, 18. 26. *Ἀμφότερες ἡ νύξ ἰδοὺς μακρὰ, τῷ μὲν σπειύοντος, τῷ δὲ, pro τῷ μὲν σπειύοντι.* Sic *Plato Pbaedro* p. 254. D. *συνεχρήσει, δομέναν*: vbi alii mallent *δομένους*. Haesit aqua *H. Stephano* in eiusdem *Symposio* p. 195. B., adeo, vt nullus sensus ex eo posse elici ipsi videtur. *Ὁ [τῷ γῆρας] δὲ πέφυκε ἔρως μιστῖν, καὶ ὃ ὄντος πολλῷ πλησιάζει.* At sensus apertus: οὐδ' ὄντος πολλῷ τῷ γῆρας ὃ ἔρως πλησιάζει pro οὐδ' ὄντι τῷ γῆρας πολλῷ ὃ ἔρως πλησιάζει. Sententiae Platonicae concinit dictum *Longi* L. 2. 35. *Καὶ χαίρει μῖνος ἀνδρώπων ἐν γῆρας θρασυμένος τῷτο τῷ παιδίον, [τὸν ἔρωτα]. Demosth. de Corona* 495. E. *Οὐκοῦν ὅτι τῷτο μέλλοντος λέγειν ἀπέλασεν αὐτὸν ἡ βουλὴ.* Vbi *Vlrianius* notat, vitam quihusdam hanc syntaxin ἐπικινδύνον καὶ σολοικοφανῆ: nam volebant τῷτον μέλλοντα . . αὐτὸν. Agnouit formam hanc in *Herodoto* I. *Gronovius* L. 8, 69. p. 480. Apud *Lyfian* p. 490. legitur *κατέθηκε δὲ τι ἔδος δίκαιον πᾶσιν ἀνδράποσι, τῶν αὐτῶν ἀδικημάτων μάλιστα ἐγγίξεσθαι, τοῖς μάλιστα θυναμένοις μὴ ἀδικεῖν*: vbi ὄντων *Cl. Marklandus* intelligi et absolute dictum vult; verum credo, hic nec formam, qua de aginus, habere locum, et ex vfu frequentissimam reticere *ἔνακα, χῆρον, ὑπὲρ, διὰ*: et modo video, *H. Stephanum* sic cepisse locum in hac voce. Ap. *Lucian.* 1. p. 193. habes *ἔνακα τινος ἐγγίξεσθαι*: sed dubia est lectio. Porro in loco *Lyfiae* dubitavi aliquando, vtrum ἡ γὰρ διὰ δυστυχίαν, ἀλλὰ δι' ἐπιβουλὴν, ἐποίησαν αὐτὸ, sincera essent, et non δι' ἐπιβουλὴν aptum foret. Interpretis ex industria hinc non alienum. De quotidiana harum vocum mutatione L. 1. C. 2, 4, 14. actum est.

P. 61. V. 14. *Μάχρη κεράμων*] *Plinius Paneg.* 22. *Videres referta tella ac laborantia, ac ne eum quidem vacantem locum, qui non nisi suspensum et instabile vestigium caperet: oppletas undique vias, angustumque transitum reliquum tibi.* Quem locum *I. Fricaci* diligentia non praetermisit ad *Apul.* L. 3. *Metam.* 44. vnde *Plinii* suspensum vestigium optime interpretari possis. vid. nostrum L. 8, 1, 128. 12.

P. 61. V. 16. *Ὁ δαίμων βῆσκαος*] L. 1, 1, 3. 23. *Kuffer. Aristoph. Plut.* v. 6.

LIBRI TERTII CAPVT TERTIVM.

P. 62. V. 1. *Ἦσαν ἐπὶ τάφον*] In *Apographi* ora. *Corr. τόπον.* Nescio, an ita Codex habeat: an sit coniectura, qua repetitioni vocis *τάφος* mederi voluerit quis. *Τόπος* et ipse sepulcrum significat. vid. *Commentatores ad Apostolorum Actiones* C. 1. v. 25. In memoriam incidit peruxata *Glossa Suidae* et *Phavorini*, vbi illustri *Synkersbonkio* volebat *τόπος* hac notatione accipi: *Κνωτάφια, τινὰ ἦσαν ἐλισσόμενα, ὡς τύπος νεκροῦ, μὴ ἔχοντα νεκροῦ.* Quantum ad *cenotaphia* iuridice *Glossa* spectet, penes alios arbitrium esto: mihi placet *Cl. Ioannis Alberti* sententia, hoc interpretamentum referendum esse censentis ad *Regum* L. 1. C. 19. v. 13. et 16. Viderint tamen eruditi, an lux aliqua accedere his possit ex *Herodoti* L. 2. C. 86. vbi agit de Aegyptiorum corpora curandi inodo, vbique commemorantur *παραδείγματα νεκρῶν ἔξωκα* et *τύποι ἔξωκα* ἀνθρώποισιδεῖς. Verum, cuius causa hunc locum tetigi, mihi nullo fuit satisfactum inodo, circa vocem *ἐλισσόμενα*, quod quidem nunquam in *πλεσσόμενα* mutari concesserim; nimis haec vocabula distant. *ἐλίσσιν* notat *involuere, circumuoluere*. Ita *Herodiano* 2, 1, 2. memorantur *Idomitiani* interfectores *ἐλίσσαντες* *τρημῶν τινι εὐτελεῖ τὸ σμάτιον*. Quia hoc vocabulo vtitur *Herodotus* I. l. de Aegyptiis cadaueribus: *Λούσαντες τὸν νεκρὸν, καταλίσσανσι πᾶν αὐτὸ τὸ σῆμα εὐνόεος βυσσίνης τελαμῶσι κατατιττημένοις.* Quae an non aliquantulum τὰ *ἐλίσσόμενα* in dubia possessione confirmare possint, ambigo.

P. 62. V. 1. Στεφάνους καὶ χοὰς διαφέρειν] Mos notissimus. L. 3, 1. 79. 23. Τίς ἐπενέγκη σοι χοὰς, δαίμων ἄγαθός. Xen. Eph. 3, 79. non aliter loquitur. Eurip. Orest. 96. et 1321. coronas et inferias iungit:

Ἦ παρθέν', ἥκεις τὸν Κλυταίμνητρας τάφος
Στέψασα καὶ σπείσασα νεότεροις χοάς.

Haec autem non solum recens mortuis, vel in annuis parentalibus, contingebant, sed durabat in secula honus, praecipue si defuncto opinio diuinitatis aliqua obuenerat; inde circa sepulchra tandem aedes exstructae. In Toxaris Scythae sepulchro Athenis, qui heroicis nactus fuerat honores, cippum, licet iacentem, fertis ornatum narrat Lucianus in *Scythia* T. 1. p. 359. 861.

P. 62. V. 4. Ἰατρὸν] Sic ἰατροί, ἡκισθῶν non raro adhibentur. Soph. Trach. 1226.

Ὁδὸν δ' ἄρ' ἔγωγ', ἀλλ' ὅν ἔχω Παιώνον

Καὶ μῦθον ἰατρὸν τῶν ἐμῶν κακῶν.

P. 62. V. 4. Παράγοντες δὲ εἴτε τῶς αἰσῶς κεννημένους] D. Lucas Euang. 24, 2. (Ἐλθόντες) δὲ εἴτε τῶν αἰσῶν ἀποκεκυλισμένων ἀπὸ τοῦ μνησίου.

P. 62. V. 5. Καὶ φανερὰν τὴν εἴσοδον] Interpres: *patulum introitum*. At reuera negligentius clausuram piratae sepulchrum; sed factum foramen non *apertum* reliquerant; et motos modo fuisse lapides perceperunt; adeoque non dubitauerunt, quin aliquis ingressus fuisset in monumentum. Veritate: et manifeste aliquem intrasse. φανερὰ εἴσοδος pro *καθαρὰ, patens, aperta*, nescio, an dicatur.

P. 62. V. 6. Ἀγγεῶς δὲ φήμη] L. 3, 2, 43. 6.

P. 62. V. 8. Ἐνδον παρελθεῖν] Sophocl. Trach. 917.

Ἐπεὶ παρελθεῖς δωμάτων εἰσω μόνῃ.

Vim vocis non semel illustrare eruditi et multa exempla prostant. Non tamen hoc perpetuum, ut *εἰσελθεῖν, προσελθεῖν, παρελθεῖν* etiam suum locum obtinere nequeant. Ap. Pindarum Pyth. 3, 4. legitur ἐς καθὺν προσοιχόμενοι; ubi solita confidentia Dawesius in *Miscell.* p. 41. *προσοιχόμενοι* legendum contendit. Verum si *προσελθεῖν* eis probum sit, de *προσοιχέσθαι* item non dubitandum est. At hoc probatissimum. Vide quae longe prudentius de his verbis scripsit Cl. Hemsterhusius ad Luciani *Prometh.* 1. p. 43. ubi habes *προσελθεῖν* eis τὸν δῆμον. *προσελθεῖν* eis τὴν ἐκκλησίαν habes ap. Schol. Pindari Nem. 7. v. ultimo: sed huius auctoritas forte nulla; at apud me maior, tot aliis auctoritatibus suffulta, quam inquieta prurigo cuiusvis Critici. Ira *προσελθεῖν* ap. Xen. Eph. 3, 54. Eadem ratio est in *παράγειν, προσάγειν, εἰσάγειν*, de quibus forte quaedam L. 5, 14. 85. 10. de *παρελθεῖν* videatur modestus Criticus Ioann. Dawesius ad Maxim. Tyr. 21, 3. quod si Richard. Dawesius eo munere fungi voluisset, non debuisset adduxisse ex millibus tria loca ex Aristophane, ubi *παρελθεῖν* ira occurrit, sed ei monstrandum fuisset, *παροίχεσθαι* nunquam significare *ingredi, prodire*, et non *perire, praeterire, evanescere*; quo sensu bis apud ipsum Pindarum Nem. 6, 50. *προσοιχόμενον ἄνδρα λοιδόει, defunctorum virorum poëtae*. Schol. τῶν τεθνηκότων: et Isthmion. 8, 24. *δαίμων παρελθόμενος*. Schol. τῶν φθασάντων κακῶν, *praeteritorum malorum*; nec iuuenit Hesych. *παρῃχόμενος, παρελθόμενος*: nam *παρελθεῖν* quomodo monstraret ibi non *praeterire*, sed *prodire*, notare? Glossae: *παρῃχόμενος, praeteritum*. Vrinam hoc sapuisset saltem ex *Lexicis et Indicibus*, quae *oracula fere sola in Graecis consuluisse doctissimum Rich. Bentleium*, tam ridicule, quam indigne, proscribere non erubuit Rich. hic Dawesius in *Miscell.* p. 107.

P. 62. V. 11. Τότε εὖν ἤξιπαι χαρὰς αὐτὸς] Nempe ἴδον παρελθεῖν. Ellipsis obuia, qua substantivum, adverbium, verbum et vicino repetendum, omitatur; non modo in prioribus, verum in sequentibus aliquando, tale supplementum quaerendum, hic facillime ex praecedentibus, *παρελθεῖν*. Apud Demosthen. in *Timocr.* p. 784. B. εἰ γὰρ δημοτικὸν τοῦ ὑπέστησε τὸ πρῶτον εἶναι τὸ νόμος, τίς τότε προσεξέταλτο; ubi prior periodus tota in posteriore membro supplenda et accommodanda. In *Leptin.* 556. C. cum praecessisset κακῶς ἡκείνῃ, in sequentibus simplex ἡκείνῃ; sed pro κακῶς ἡκείνῃ. Idem περὶ Συμμαχικῶν 134. C. εἰ μὲν εὖν ἴταρος ἢ τις τρόπος δυνάμει, ἢ τὸς

βαρβάρους οὐκ ἔν τε ἦν ἐμμελίζειν, ἴτερος δέ τις, ἢ τὴς Ἑλληνας: vbi in vltima parte tria vel quatuor vocabula omittuntur. *Idem* περὶ τῆς τῶν Ῥοδίων ἰλίου. 143. F. ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἄποτι ἡγησάμην χαλεκὸν διδάξαι τὰ βέλτερά ὑμᾶς· οἷς γὰρ εἰπεῖν ἄπλω, ἄπαντες ἡγνικότες ἐπάρχειν μοι δοκεῖτε, ἀλλὰ τὸ πρῶτον πείσαστε ταῦτα [ἡγησάμην χαλεκὸν]. *Idem* τὰς Μεγαλοπ. 158. A. καὶ συμπράττωμεν αὐτοῖς, καὶ τὴς ἄλλης [συμπράττωμεν] ἀξιώμεν: plane vt hoc in loco. *Aristoph. Eccl.* 778. Etiam in prioribus ex posterioribus, vt dixi, vocabulum retrahendum. *Ap. Lucian. in Abdicas.* T. 2, 178. 'Εὐν νοσῆς αὐτὸς, ἐγὼ δὲ ἐμμελῶ· ἔν τῶν κατ' οἶκον ἐμμελίζειν, ἐγὼ δὲ ἀλγυρῶ· ἔν τὰ κατ' ἀγρὸν ἐπισκεπτεῖν προτάτης, ἐγὼ δὲ οἰκῶ: vbi glossator vel commentator ἐμμελίζειν intersit μελέως, quasi non sufficeret vnum vocabulum προτάτης. Tenere tamen, vt saepe alias, hoc in contextum est receptum. vide de voce ἀγρῶν quae dicuntur ad L. 8, 7, 140. 22. Mirum, nisi quis olim coniciat τὸν οὐν εἰσῆλθε Χαίρεας αὐτὸς, et bellis rationibus hanc certissimam emendationem confirmet, et procliuatatem erroris literarum μεταθεσι adstruat. Tamen hoc vocabulum serio restituendum credo *Luciano* in *Soloss.* T. 3, 557. 'Αλλὰ μὲν μεθῆκα εἰν λαγὼ ταχέως, ἄρα παρῆξεν; ἀλλὰ καὶ οὐν ἔστιν ἰδίῳ τὸν λαγῶ. Verum dimissi currete leporem celeriter. Nunquid praeteristi? sed nunc etiam videre licet leporem. Immo lege ταχέως, ἄρα παρῆξεν; an praeteriit lepus? Editor παρῆξεν pro παρῆξεν in contextum intulit. Saltem versionem conformare debuisset. *Herodot.* 4, 134. Λαγὼς ἐς τὸ μέσον διῆξεν. Sic lege apud *Strabon.* 17, 1166. A. Καθαλούμενος δὲ εἰς τὴν λίμνην, διῆξεν εἰς τὸ πέραν. Apud *Xenoph.* K. Π. 4, 277. *Edit. Hutch.* habes θηρίον παραδίον. Non mirum autem, deriuata ab ἰδίῳ et ab ἡμῶς confundi: cum plerique Codices careant ἰδίῳ subscripto vel laterali quo solo in temporibus quibusdam distingui queant. Vidcantur exempla ap. doctiss. *Hemsterhusium* ad *Aristoph.* *Plus.* 732.

P. 62. V. 14. Τὰ ἐντάφια εἰσὺληται] Contra apud *D. Lucam Euang.* 24. 12. παρακύβας βλέπει τὰ ἔθνη καίμενα μένα: et *Iohannem Euang.* 20, 6. 7. Pretium feres operae, si haec loca conferas cum Charitoea narratione: probabile enim fier, credo, Nostri non fuisse hospitem in Apostolicis scriptis.

P. 62. V. 17. Ἀντρεπῆς μὲ] Mox id Iouis in Semele, Bacchi in Ariadne exemplo probaturus est. Poetarum libri pleni.

P. 62. V. 18. ἐκνήνοχε] Opinio obtinebat, formosiores in primis ab inferis aliisque diis rapi, a Plurone, Proserpina, Nymphis, Aurora, praecipue si subita morte, vel in iuuentute et pueritia, essent rapi. Certe hac persuasione se et alios consulabantur, quoribus quis in venando, narando perierat; in primis si corpus non inueniretur, fluctibus abreptum, vel a feris laceratum et comestum. Apud Homerum iam plurima exempla. In *Odys.* O. 250. legimus:

'Αλλ' ἦτοι Κλυτὸν χρυσόθρονος ἤρασαν Ἠῶς,
Κάλλιος εἴνεκα οἶο, ἵν' ἀδανάτοισι μεταίη.

Apud *Reinefium* Cl. 17, 147.

Νύμφῃ Κηρναίῃ με συνέρτασεν ἐν βίῳ τοῖο,
Καὶ τάχα περ τιμῆς εἴνεκα τοῦτ' ἔπαθον,
Νηπίη, ὅτε θυοῖν ἐπείην τέλει ἑκνύσσα.

Φιλησὶν τὴν κλῆσιν, Ἀδσονὶς γένος.

Vbi doctissimus Antiquarius egregie salutar, quando legendum censet:

Φίλῃ τὴν κλῆσιν. Ἀδσονὶς τε γένος.

putans, requiri pentameterum; sed versum auctor adhibuit Iambum ob conuincat syllabas vocis φιλησὶν. Quod non proletarios poetas fastidisse saepe ostendit *Hesphaeslion* in *Enchiridii* p. 9. *I. Buberius*, Gallice eruditae nuper praecipuum decus, et nobis non paucorum annorum amicitia carissimus, ad *Alamora Britannia* p. 167. videatur quoque *Vannus Critica* p. 196.

Nec magis fortunatus circa hanc Inscriptionis partem alter Antiquarius, non parui merito nominis, *Raph. Fabrettus* p. 192. corrippe namque non modo edidit αὐτοῖς δὲ γένος, verum p. 638. hinc extudit familiae nomen *Philefia*; quia ipsi videatur Romana puella, licet Graeco adpelletur nomine. At ἡ Graecum nomen, quomodo simul familiae nomen? non enim familiaris.

nomina sunt Graeca, vel Graeca dici possunt, si vel descendant ab ultima origine Graeca; ut *Isalia*, si fabulis credimus, ab *Iulo*. Φιλῆσιη fuit nomen puellae bimulae purum putum Graecum; multi Φιλῆσιοι, multae Φιλῆσιοι inter Graecos inveniuntur. Xenophontis vxor fuit dicta Φιλῆσιη: nihil hic, quod ad familias Romanas facit.

Recte vero *Guil. Fleetwoodus* in sylloga sua p. 236. suspicatur, hanc puellam in fonte submersam; in eo tamen me adficientem non habens, quod τμής εἶναι interpretetur, poenae loco: immo honoris, muneris loco; ut *Hylas* a Nymphis raptus. Consulatur *Cl. Salmasius* ad *Inscriptiones Herodis* p. 96. Nam non mortuos ita raptos, sed ad Deos abiisse et ἀποθνήσκειν passus, credobant. Hinc *Anthol.* 3, 26, 3. p. 283.

Ἀσπιδὼν τὸν Κρητᾶ, τὸν αἰπόλον, ἤρπασε Νύμφη

Ἐξ ὄρεος· καὶ γοῶν ἱερὸς Ἀσπιδίως.

Οὐκ εὖ Δικταίῃσιν ὑπὸ δρυὲσιν εὖν ἔτι Δάφνι,

Παιμένας, Ἀσπιδὼν δ' αἰὲν ἐκείμην.

Apud *Gruterum* p. 717. ex *Mazochio* 148.

fundi huius dominus infans hic iacet similis deo
hunc ab ante oculis parentis rapuerunt nymphae
in gurgite monumenta quos filius patri facere
debuerat ipse fecit,

Vnde apud *Gruterum* indicia deficientium duorum versuum nata sint, nescio; apud *Mazochium* certe nulla: nam quod commate, non puncto, finitur titulus, vel neutrum melius adforet, in integerrimis idem vsu venisse apud *Mazochium* obseruare poteris; quid quod tam puoeta, quam commata, apud illum nullius auctoritatis. Forte deest tantum vox *Filio*. At quod maioris momenti, titulum hunc spurium credo: non quod ad argumentum, sed quod ad linguam: omnino enim habet speciem epigrammatis versi e Graeco. Quam facile se in Graeca transfundi patitur:

Τὸ δ' ἀγροῦ κτήτωρ ἔτι νήπιος ἐνθάδε κείται

Ἰσθίου, πατὴρ δ' ἔξ ὅσων ἠρπάξαντο

Νύμφης εἰς δῖον, τῶμβον δ' ἐν ἐχρὺν πατρὶ παῖδα

Τεῦξεν, ἔτευξε τέκνη αὐτὸς ἡπομνητά.

Apud *Murasorium* p. 1514. 3.

Ass, puto, non rapuit te mors, sed filia magni

Cara Iouis, Strygio nupta puella Ioui,

Haec rapuit παῖκος, ut cum tu adoleueris, annos,

Inter delicias te beas illa suas.

Sunt hi quatuor versus ex viginti octo; quos qui condidit, Clarissimo Editori censetur prodere, sibi non aduersas fuisse *Musas*. At, sine haesitatione, hoc carmen esse antiquum negare ausim. Immo non taciturnum recens, forte seculi decimi quinti, verum in multis plane barbarum, et affectatione et aliis vitiis oppletum, a quibus boni poetae sibi ceu a peste et incorrupti gustus, ut ita dicam, veneno cauere debent. Non hic locus singula excutendi: et arbitris harum rerum legitimis, paucis admodum, securus caussam permitto. Adiungam alterum Graecum ex eodem *Thesauro* p. 1502. 2. quale per hos quatuor anois in schedis apud me iacuit:

Οὐχ οἷως ἠρπάξας ὑπὸ χθόνα, καίρας Παντεῦ,

Πεπαισθὲν νύμφην πᾶσιν ἀγαλλομένην.

Οἷα γὰρ ἀρχόμενον εἶδον εὐπνοεῖν εἰπὸς ἄρῃ

Ἐξέτεμες εἶξας, πρὶν χρόνον ἐκτελίσθαι.

Ἀλλ' αὖ, Ἀλεξάνδρα κῆν φίλατο, μηκέτ' ὄδυρμας

Ἰμειρῇ κῆρ ἀνένδετα μυσόμενοι.

Εἶχεν γὰρ, χάριν εἶχεν ἐπ' ἡχρεοῖσι προσάποιε

Αἰθέρος, ὥτε μένειν ἀθανάτοισι δέμοις.

Τοῖς πάρος οὖν μύθοις πιστεύσας· παῖδα γὰρ Ἰσθίῳ

ἠρπάξαν τετραπλή Κρηνίδες, ἡ Θάνατος.

Τεῦξεν Τυγίῃ τῇ ἰδίᾳ θρεπτῇ φιλάτῃ μνημὸς χάριν.

Pauca attingam paucis. v. 1. Pluto, rex inferorum, satis inepte vocabatur ὑποκρίνων, et deficiebat χθόνα. Sic p. 1645. 6.

At facinus Pluto rapuit me ad infera templa.

Ita ap. Orpheum de Lapidibus p. 188. 38. χθόνα deest:

Βῆσεν ἐπὶ τραφερὴν χθόνα ὑκυμάντοισι πόδας.

v. 2. Νύμφην accipe pro puella; nam ita iuniores foeminae vocantur. vid. *Iliad.* Γ, 130. antea iam significationem tetigimus p. 69. *Animadversionum.*

V. 4. ἐστῆς in lapide, vt mox Ειμερῆ; vulgata orthographia scripsi.

V. 5. ἄγε et ἐπὶνδεται non debet offendere. vid. *Odys.* φ. 111. et ita Latini.

Verro vero haec: *Sed age, licet Alexandra amata fuerit, ne amplius lamenta desiderabili puellae libate querentes.*

φιλατο, vox Homérica, *Iliad.* κ. 280. τ. 304. de eaque variis locis agit *Eustathius* et *Etym. Magn.* Nec obstat in aocisto notio passiva. Sic *aislato* *Iliad.* θ, 199. ἐντερέσασθαι ap. *Theognidem* v. 78. ita *aislato* in illo *Antbol.* p. 503.

ἡμετέρας βυλαῖς Σπάρτη μὲν ἡσέλατο δόξαν.

Apud *Xenoph.* 3. H. H. 489. E. ἐξηγγέλατο videtur passivè accipiendum. Con-
sulanrur *Miscellanea nostra* Vol. 10. p. 216. et 11, 3, 34.

V. 7. ὑχέοισι, vt ὑκνομας, ὑγύνισος. Sic libenter apud *Heliodorum* L. 8. p. 111. legerim:

ἵχνος ἀνερῶντος ὑτάχνης παρὰ Νέλου.

Vbi nunc Incondite praepositione reperita ἀπ' ὑτάχνης Π. N. an placet cum *Commellino* παρενελεῖν vna voce, vt dicatur παρὰντατος χώρη.

V. 8. Αἰθήρας paene retuleram ad δόμοις; an malis referre ad χάριν: εἶχο χάριν αἰθέρος, habebat coelestem gratiam, vt par foret ipsam habitare in aeternis domibus. Elige.

V. 10. τετραπλή Κρηνίδες: etsi vocem τετραπλή praestare nolim, apta tamen, donec melius quid inveniatur. Ad vocem Κρηνίδες, satis prope accedentem ad corruptam scripturam, vindicandam *Moschus Idyll.* 3, 28. fecerit: Κρηνίδες αἰδύραυτο. Habuimus in alio epigrammate Νύμφης κρηναίη. Si quis Νηίδες, vel Νηάδες, malit, per me licet. vid. *Iliad.* 2. 22. Quin Τηθύνη et caetera recte se habeant, non ambigo. Postea prodierunt *Miscellanea Lipsiensia*, in quorum tomo primo p. 489. hoc carmen tractatur, et rursus recensetur in *Ciris Secundis* p. 45. ex quibus libenter didici, Cl. *Wesselingium* v. 10. coniecisse:

ἠρπασαν ὡς πρηνὴν νηαίδες ἢ θανάτος.

et versu primo ipsum nostrum χθόνα reposuisse. Ad superstitionem hanc credulitatem refer apud *Reinesium* Cl. 17. 172. SOL ME RAPUIT. credo, hunc hominem solis radio percussum periisse: simulque respici potuit ad opinionem, qua Apollo et Diana perhibebantur iuvenes in primis tapere. vid. *Hom.* *Iliad.* φ. 484. Ω. 605. 758. *Odys.* Λ. 171. 300. Ο. 419. Nec male cum his comparabitur formula Christiana de Infante ACCERSITVS AB ANGELIS apud *Fabretum* 8. 86. quem vide quoque de voce *rapuit* p. 188. Verum sic dissecrario exiret.

P. 62. V. 18. Μὴ θάλασσαν] Namque, vt ait L. 6, 8. Καλλιζέουσι καὶ αὐτῷ τῇ Διδεὶ οὐκ ἂν ὑπάναστο γάμος, ἢ ἐθανάσιαν προετίμησεν ἂν ἡμέτερος μῆς τῆς μετὰ Χαίρεν. Et sane Chaereas vicissim cum *Propertio* dixerit:

Riualem possum non ego ferre Iouem.

Fateor, me μὲν αὐτῷ reposuisse pro μετ' αὐτῷ,

P. 62. V. 19. Βιαζομένην ὑπὸ κρείττονος μοίρας] Ab *Fato* fortiore, vt *maiores*. Interpres dederat a *potiore sorte*: nostra versio etiamnum loco aptior videtur; passim μοῖρα κρηναίη, κρατερὰ; vt apud *I. Sponium Miscell. Erud. Ans.* p. 376. 134.

Κλειοφόρῃ τριετῇ, ἐν ἡσέλατο μοῖρα κρηναίη.

Vti ibi legendum quidem: at marmor tamen habet κρατὶς *. Vnde patet, lapidarios scribas non minus, quam calamaris scribas, voces poëricas et e dialecto petitas in vulgares, contemto metro, saepe mutare; videatur T. 1. p. 421. *Inscript.* *Etrusca:* ut a Goro nostro proditarum.

P. 62. V. 20. ἴκω μὴ νύκτωρ] Quid si scauisset! an pugilem aliquem sibi

adiunxisset, qui in gratiam Chaereae, ut Hercules in gratiam Admeti, cum Plutone depugnaret, et se Chaereae, ut Alcestin Admeto Hercules, restitueret. Vin suspicionem meam proferam! Scripserit forte: διὰ τὴν [illud, ut anrea monui, ad sequentia referendum] διὰ τὸ καὶ αἰφνιδίως ἀπέθανεν, ἵνα μὴ νοσήσῃ. Ideo etiam subito mortua fuerit, ne aegrotaret, et morbo minus pulchra praeda Platonī, vel alii Deo, fieret. Quae hanc sententiam illustrare et confirmare possent, copiose fuerunt disputata ad L. 1. C. 5, 9. 14. et 15.

P. 62. V. 20. Θεσίως Ἀριάδην ἐφίλειτο Διώνυσος] At plerumque a Theseo destitutae miserum fuisse traditur Bacchus. Cum Nostro facit *Diodorus Siculus* L. 4. C. 61. καὶ ἐν δὲ χρόνῳ μυθολογῶσι Διώνυσον ἐπιφανέντα, καὶ διὰ τὸ κάλλος τῆς Ἀριάδης, ἐφελόμενον τῷ Θεσίῳ τὴν παρθένον, ἔχειν αὐτὴν ὡς γυναῖκα γαμήτην, ἐγκαταμένῃ διαφερόντως. Eo facientia offendas etiam L. 5. C. 51. eiusdem Historici. *Catullus* ambiguum reliquit: nam licet a Theseo desertam inducat, tamen Bacchum non casu in amorem incidisse *Ariadnes* dicit, sed eam *quaesivisse*. v. 251. *Epithalamii* enim canit:

At pater ex alia florens volitabat Iacchus,

Te quaerens, Ariadna, tuoque incensus amore.

In qua lectione tria me offendunt: nam haec ab *I. Vossio*: sane ex codicibus: sed altera item ex libris manuscriptis. Vulgo: *At parte ex alia*; primo vellem firmarent locutionem *ex alia*, pro *ex alia parte*, deinde quod hic habeamus sic: *pater florens Iacchus*, quo illud *pater*? Scio, Bacchum dici *patrem* in mysticis et alias; sed *florens Iacchus* hic suffecerit. Denique dictio *At parte ex alia* elegans et vitata, cur abiecta sit? Apud *Virgil.* 10. *Aen.* 362. *At parte ex alia, qua saxa rotantia late*; qui saepe *parte alia, alia de parte.* *Statius* 4. *Thebaid.* 345.

At parte ex alia Cadmi Mauortia proles.

Ovid. 3. *Amor.* 10, 28. *Hinc pudor, ex alia parte trabebat amor.* Et *Manilius* L. 1, 319.

At parte ex alia claro volat orbe corona.

Sane mei Codices utramque lectionem agnoscunt; et has voces misceri, utrasque siglis exprimi solitas, quid mirum! Quam parum distent haec siglae, *Io. Lud. Waltheri Lexicon diplomaticum* monstraverit. Sequitur mox apud *Catullum*:

Pars obscura cauis celebrabant orgia cistis.

Ad hunc versum *I. Broukhusius*, in *Anecdosis* apud me suis notulis „*Celebrabant* praeter mentem poetae ponitur, legendum *celabant*“, adiicit tamen: *cogitandum*. Quod dum facio, eo magis, quia eadem coniectura nuper patronum non e multis nata fuerit, plane a viri elegantissimi sententia secedendum arbitror. Sollemne fuisse in Bacchicis mysticis, ut ista profanorum oculis subtraherentur, quis neget! At non minus constat, mystis et initiatis ista patuisse, tacta, tractata et celebrata fuisse, in sollemnibus festis et *orgia trietericis*, quotiescunque secretum nacti *orgiasitae ἀβανχεύοντων* profanationem non rimebant. Iam hic in solitaria insula quos vererentur profanorum oculos? a quorum curiositate celarent? immo e contrario:

Orgia quae frustra cupiunt audire profani.

Nunc obscura cauis celebrabant orgia cistis.

Quid! an clausae fuerint mysteriorum cistae, dum hic omnia facere narratur, quae vnumquam a Bacchantibus perpetrari possint! quibuscum conseratur plane enthusiastica ode *Horatii* in L. 2, 19. Ille *Pentheus* in Tragoedia *Euripidea* *Bacchis* procul ideo Bacchantes spectare cupiebat, non ut videret orgia celantes: sed potius ut cognosceret mysteria, et inspiceret orgia celebrantia et in atis exposita mysteria. Inde haec *Bacchae* ap. *Theocr.* *Idyll.* 26.

Ἰνὰ κ' αὐτοῖσιν καὶ μαλοπάρῃσι Ἄγαθα

ἱερὰ δὲ κίτας πεποιημένα χερεῖν ἱλοῖσθαι.

Εὐφώμως κατέδιντο ποδερύπτῳ διὰ βωμῶν.

Hic vides *ἱερὰ*, siue ὄργια, siue μυστήρια, cistis exenta, contacta et omnibus initiatis exposita. Praemitte *Theocriteis* versibus *Euripideis*, 1030. et sequentes:

Κάθηρ', (Bacchae) ἔχουσι χιῶρας ἐν τερπνοῖς πόνοις.
 Αἱ μὲν γὰρ αὐτῶν θύρσων ἐλλειπόμενα
 Κισσῶ περιέτλην αἰθῆς ἐξάντεσθον.
 Αἱ δ' ἐλλειπόμενα ποικίλ' ὡς πῦλοι ζυγὰ,
 Βακχεῖον ἀνέκαλζον ἑλλήλαις μέλος.

Eadem scena: eadem personae. Quod si quis in *Catullo* neget sacrificiis locum fuisse: esto: occasio item celandorum mysteriorum nulla fuerit, ubi nulli profani.

At si vericulum secundum *Orgia quae frustra considerasset Broukhufius*, credo, ipsum in contraria iturum fuisse; nam in isto versu mentio fit de celandis, occultant'is orgiis: cui ex oppositione praemisus versus pars obscura; quo Bacchantes et epoprae inducuntur ὀργιάζοντες, ὄργια τελοῦντες, mysteia, orgia celebrantes. Tandem te fac spectare actiones horum harumque Bacchantium; si celant orgia, brevis et vniiformis occupatio: si celebrant, quam variae actiones menti tuae obuerfari possint, ipse percipis. Vnde sequitur, celebrationem huic loco, ubi omnia in motu sunt, quam celationem orgiorum aptiorem existere; quando in sacris pompis orgia et mysteria per ora populi ferebantur, eant cistis diligenter celata. Ita *Seneca* Hec. fur. 594.

Non Cadmeis orgia ferre
 Tecum solitae condita cistis.

Sed in templis, ubi soli epoprae et initiati, non celabantur semper: item non in montibus solitariis, quando bacchabantur sacri chori; qui hic casus obinet: omnes enim, qui quaeue hic memorantur, Liberi comites a factorum communione immerito excluderentur.

Accedat huc constantia Codicum, qui servant celebrabant, quorum ipse minimum viginti consului: et facilitas, qua aliqui celebrabant potuisset abire in celabant, non tam procliuiter contra: nam in celebrabant compendiosa scriptura, non in celabant, locum habere solet, et ideo saepe inueneris celare irreplisse pro celebrare. vid. *Ouid.* 5. *Trist.* 6, 37. Ita celare non rato pro celerare. vid. *A. Drakenborg.* ad *Silium Ital.* 17, 91. ex eadem ratione.

P. 62. V. 21. Καὶ Σεμέλην δὲ Ζεὺς] Mirum, non addidisse, a quo abstulērit Iupiter Semelen. An excidit nomen Ἀκταίωνος, quem *Acusilaus* apud *Apollodorum* L. 3, 4. p. 160. ait ab Ioue occisum, quia ἱμνητεύσατο Σεμέλην, et qui *Malalae* L. 1. p. 48. vocatur Πολυμήδων vidē *Alcibiades*: an est diuersus? Forte scribendum Πολυμήδων, quo nomine Priami filius celebratur.

P. 62. V. 21. Μὴ γὰρ οὐκ ᾔδειν] Recte interpret vertit: *Atqui ignorabam.* vid. L. 4, 1. 64, 23.

P. 63. V. 1. Κρίττων] Hac voce vsus esse potuit, quia proprie dii vocantur κρίττοντες. *Achilles* quoque *Tatius* L. 1, 21. eam ob causam hac voce prae ἡμεῶν vsus videtur: ibi enim, mentione Apollinis facta, ait: τῷ παραδείγματι πρὸς τὴν μίμησιν ἐπιτίθεται, καὶ μάλιστα ὅταν ἐκ τῷ κρίττοντος ἢ παρόδειγμα.

P. 63. V. 2. Οὐδὲ μετὰ τοιαύτης προφάσεως] Quod nimirum dea erat; nam *Thetis* apud *Peleum* mansit, Dea apud mortalem.

P. 63. V. 2. Ἐξ ἀνδρείων ἀπελθεῖν] Aptē ista dictione utitur, quae aliqui saepe mori significat. Ita ἀπελθεῖν τῷ βίῳ, γενέσθαι ἐξ ἀνδρείων: vt *Latinis* abire e vita, excedere, quando fronte quis mortem adit.

P. 62. V. 3. Πηλεὶ παρέμεινεν] Hoc mirandum magis, quia ὅτι Πηλεὶς ὁ ὄντις ἡρώδης ἐξ αὐτοῦ Σησιππῶος, vt ait *Herodot.* 7, 191. et cum ipsa apud *Homerum* *Iliad* Σ. 434. acerbē queratur:

Καὶ ἔτλην ἄνθρωπος εὐνὴν Πολλὰ μάλ' οὐκ ἐθέλεια.

Quamuis *Aristophani* *Nub.* 1062. dicatur de *Peleo*:

Καὶ τὸν ὄντιν δ' ἔγχευε διὰ τὸ σωφρονεῖν.

Consulatur *I. Vossius* ad *Catull.* *Epithal.* v. 20. p. 193.

P. 63. V. 3. Τίλιν ἐξ αὐτοῦ] *Virgiliana* ex *Quarto Aeneidos* v. 318. haec explicant:

*Saltem si qua mihi de te suscepta fuisset
Ante fugam suboles, si quis mihi parvulus aula
Luderet Aeneas, qui te tamen ore referret,
Non equidem omnino capta et deserta viderer.*

P. 63. V. 5. *Τὶ πάθω; τί γένωμαι δυστυχής; ἡμῶν ἀνέλω*] Ita interpungit Apographum, et placet; posset tamen *δυστυχής* ad ultima referri. Formulae obuias apud Tragicos et Comicos. Apud *Sophocl. Trach.* 990. subiungitur futurum: *τί πάθω; τί δὲ μήσομαι*: quem versiculum animaduertit R. Dawesius in *Miscell.* p. 230. ubi quaedam caprum meum et forte aliorum prae subtilitate effugiunt. *τί πάθω* et *τί δὲ* eiusdem significatus. *Aristoph. Achar.* 1432. *Ran.* 131. *Kusterus* ad *Aristoph.* *Plut.* 603.

P. 63. V. 8. *Ἀπολογυῖμαί σοι, δέσποινα, τῆς ἡμέρας ψυχῆς*] Interpretes reddidit: *Innocentis animae rationem reddo*; quasi *ἀπολογίζομαι* haberetur. Redderem: *veniam a te peto, domina, quod uiuam, ne uiuere apud te excuso, quod non moriar; tu enim ipsa caussa es: tu me cogis uiuere.* Passim *ψυχῆς* *vita*. *Tyrtaeus* ap. *Stobaeum* C. 44.

Ψυχὴν καὶ θνῦν τλήμονα περιέμενος.

Odyss. Γ. 74. *ψυχὴν περιέμενοι.* *Herodot.* 1, 24. 5, 92. 5. *ἀπολογεῖσθαι ὑπὲρ* *τινος* passim; hic ellipsin habemus: *ἀπολογεῖσθαι τινι, apud aliquem se purgare, obuium.*

Verum etiam simplicior constructio, et sensus: *ἀπολογυῖμαί σοι, δέσποινα* *τῆς ἡμέρας ψυχῆς*. Nam *ἀπολογεῖσθαι* alias et apud *Lucam Aelis* 19, 33. positum ita nude inueneris, et altera orationis pars item receptissima. *Noster* 8, 3, 132. 11. *κυρία τῆς ἡμέρας ψυχῆς*. *Erbesius Xenophon* 5, 16. 2. *τῆς ἡμέρας ψυχῆς δέσποινα*. 2, 26. 18. *Cl. Hemsterb.* ad haec loca T. 4. *Miscell.* 288.

P. 63. V. 9. *Κἄν εἰς αὐτὸν ἀναβῆναι τὸν ἄερα δύναιμι*] *Ἄλλῃ* pro *αἰθρῇ* et vicissim. *Nonnus Dionys.* 39, 92.

Ἀγχινηθῆς, ἀκίχνητος, ἀνύτατος, ἥρι γέινων.

Maneth. 5, 146.

Καλοβάτην σχολίων ἰδὲ κερύφορον ἴθυκα.

Quem L. 6, 440. vocat:

Λιθροβάτας τεύχει, σχολίους τρίβον ἑξανόντας.

L. 4, 509.

Ἥλιος ἀκάμας, πυρόν σέλας, ἥνικ' ἂν ἔλθῃ

Ἀρσενικοῖς ζωοῖσι κατ' αἰθέρος κερύπληκτον

Ζωφορίην, θηλεῖα δ' ἔχῃ νεολαμπία μύνην.

Vti hi versus legendi: male enim *κερύπληκτον*, et *Ζωφορίην* vertitur: *via lucifera*; cum sit: *Zodiacus circulus, siue orbis ferifer*. *θηλεῖα*, *ζῷα*, *νεολαμπῆς μύνην*. Verum etiam maioris auctoritatis scriptores. vid. *Schol. Homeri Iliad.* π. 365. Quod *ἔννοιαν*, sic L. 3, 2, 42. 21. *εἰς τὸν ἑαυτὸν ἀναβάς*. 8, 2, 131. 11.

P. 63. V. 11. *Θρηῖον . . . θρηῖν*] Licet talia mutanda non suadeamus, multum abest, vt non ingratiſſimas iterationes eorundem vocabulorum improbemus. Post hanc vocem *Capitis noui* indicium ponete, nescio, quomodo neglectum.

P. 63. V. 12. *Τριήρεις κατισπῶντο*] Locutio obuia. vid. *Berglerus* ad *Alciph.* 1, 1. p. 6. *P. Wesseling.* ad *Diod.* L. 4. p. 56. et notata ad *Musaei* v. 298.

— — — — — Τυκτομένην

Ἠδὴ νῆα μέλασαν ἀνέλκυσε διχτάδι χρεσῶ.

Vti quidem legendum conieci: posses etiam *ἀνέλκασαι*, quod vicinius vulgaris *ἀπέλκασαι*. *Eruditiss. I. B. Carpentarius* postea in *Obseru.* ad *Musaeum* p. 125. *ἀπέλκασαι* seruare conatus fuit, ope figurae, quam enallagen perhibent: vt quem ad modum dicatur, *dare classibus austros* pro *dare classes austris*, non aliter dictum sit *ἀπέλκασαι νῆα χρεσῶ* pro *ἀπέλκασαι χρεσὸν νῆι*: quod equidem lubens concederem, et consilium receptae lectionis seruandae laudarem, si prius monstrasset e poetis, vel profaiciis, locutionem *ἀποκλῆναι γῆν* *νῆι*, pro *subducere nauim*; nam vox haec significat *partem abruptere ab aliqua re*.

non *findere*. Re vera quando naues subducebantur et stabiliebantur in litore, sulcus in litore fiebat: vel arena adgerebatur, vt a fluctibus alluentibus et ventis tutae forent; quod Hesiodus vocat in *Operib.* 624.

Νῆα δ' ἐπ' ἡπείρου ἄρῃσαι, πυκάσαι τε λίθοισι

Πάντοθεν, ἔσθ' ἰσχυρὸν ἐνέμων μῖνος ὕγρον ἄντων.

Et ille agger recte διχθὰς χέρος dici potest, quae δίχα, διχθὰ, ab utroque latere, nauum cingit et claudit: eoque respicit *Virgilius* 10. *Aeneid.* 295.

Tollite, ferte rates: inimicam fudite rostris

Hanc terram, sulcumque sibi premat ipsa carina.

Quod fere faciebant, et hodie faciunt, qui tempestatibus victi, naufragium in litore facere cupiunt, vt vitam saltem seruent. Inde subdit poeta:

Frangere nec tali puppim statione recuso.

Ad eum locum *Lud. de la Cerda Claudiani* v. 491. de *Bello Gildon.* laudat:

Quassatis cupio tellurem figere rostris.

Vbi Delphinici commentatoris valde acuta est explicatio: [*figere, superare, confodere non terram, sed rebelles, qui sunt in terra Africa; ponitur continens pro contento, metonymicus.*] merito prae talibus aridae criticae notae sordescunt; sed ad rem, cuius patet, quam inepta notio τῇ ἀποκλήσει tali *διχθὰ* sit explicandae.

Eidem viro Erudito nescio an alii sint adfensuri, νῆα μέλαιναν interpretanti *tristem nauim* propter fragilitatem et mortis metum. Paullo credo saniora discere liceret ex *Schol. Iliad.* B. 358. et *Theodor. Prodr.* 5, 194.

Mihi vero διχθὰς χέρος notione, quam innui, non displicet, et διχθάδιος, τριχθάδιος a διχθὰς et τριχθὰς detiuata videntur, vti illa a διχθὰ et τριχθὰ, siue δίχα et τριχὰ.

P. 63. V. 14. [Ἐρευνῇ] Vt nullam moram fuisse factam ostendat, vtitur tempore praesenti. Nec magis vitiosum, quod mox descendat ad imperfectum ἐξεπύκνωτο: quam quod ab imperfecto rursus transeat ad Aoristum ἐκασέθεναι. *Hermocratem* saltem et *Cbaeream* in primis festinare par erat: sed nec ista subtilitate opus, millies haec tempora componuntur. *Vlpian.* ad *Demostb.* περὶ παραπρ. 295. E. γίνεταί] παρὰ χεῖρον ἔτι γὰρ ἀπὸ τῆς ἐγίνετο. vid. *Aschbin.* περὶ παραπρ. 408. A. et H.

P. 63. V. 14. Τὴν Λιβύην] Rursus peritiam locorum ostendit Chariton; nam isto tempore Libya erat respectu Siciliae, quae nostra patris respectu Britannicarum insularum; continua commercia et traiectus quotidianus. Vnde fugitiui, piratae, in Libyam quaerebant profugium.

P. 63. V. 15. Παραῦθαι τὸν ἰόνον] Quasi dixisset: alii missi sunt in *Epiron*, in *Graeciam*, in *Asiam minorem*. vid. 6, 3, 108. 13.

P. 63. V. 16. Ἡ μὲν οὖν ἀνδραγαθήν βελθέεια παντάπασιν ἔν ἡσθένει, ἡ τόχῃ δὲ ἀφάτισε τὴν ἐλπίδιαν, ἢς χωρὶς ἔργον οὐδὲν τέλειον] Pro ἡ τόχῃ si reponas ἡ πρόνοιαν, sententiam habiturus es pulchram, et stylo paene *demosthenico* apostolico expressam. Φατίζου, ἡσθένει, ἔργον τέλειον sapiunt orationem *Biblicam*; mox ipse cum τῇ τόχῃ permiscet τὴν πρόνοιαν.

P. 63. V. 19. Δυσδιάζοντος φορτίου] L. 1, 12, 16. 18. κτήμα δυσδιάζοντος. Significatio haec τῷ διατίθεσθαι a multis illustrata. *Schol. Demostb. Olynth.* 2. p. 23. D. late varias huius verbi notiones exsequitur. vid. *Hurschf.* ad *Xenoph.* K. A. p. 545. et quos laetit *Cl. P. Wesselingius* ad *Diodor.* 1, 66. Et tamen saepius interpretes in hac voce hallucinati fuerunt. Ita ap. *Isocrat.* in *Panegy.* p. 49. A. τὰ μὲν οὖν χειρὶ διατίθεσθαι, τὰ δὲ οὖν ἐπαγωγέσθαι, vertunt *exportare*; immo venum *exportare* et *vendere*. *Menandri* in *Piscatore* ἄσει apud *Stobaeum* C. 75. p. 452. χαλεπὸν θυγάτης χρέμα καὶ δυσδιάζοντος. Licet *Polluci* 5. §. 106. etiam δυσδιαρκητικὸς explicetur, ita accipienda videtur, et ita recte ipsi *I. Clerico* postea accepta fuit ad *Aschbin.* *Socratici Dial.* 2. p. 34.

Apud *Porphyr.* de *Abst.* Anim. 4. p. 351, vbi dicit, *Artes exoleturas esse, nisi pecunia esset: ἱμαλλον δὲ καὶ τόχῃ ἀχρεὶ ἐξαλαφρύνεσθαι σὺν τέτοις, διάζειν τῶν ἔργων οὐκ ἔχόντων.* Quippe quae suorum operum nullum vestigium relinquunt. Immo operibus nullam venditionem habentibus; id est, operibus

invenendibilibus existensibus. Apud *Artemid.* 1, 33. p. 31. ἀπόρροις δὲ ταχέως τὰ φορτία διαθείσθαι σημαίνει τὸ ταύτην ὄναρ: vertitur: *citam onerum et bonorum eugationem et dispositionem*: quam male, patet.

P. 63. V. 22. Ὑπολαβὼν δὲ ἄνεμος ἐφοδρᾷς] L. 3, 6, 52. Πνεῦμα δὲ φοβεῖν ὑπὸ λαβὴν τὴν τριῆρη. *Herodot.* 7, 170. ὑπολαβόντα σφῆας χειμῶνα μέγαν ἐκβαλεῖν ἐς τὴν γῆν. L. 8, 118. πλείοντα δὲ μιν ἄνεμον Στρομοσίην ὑπολαβεῖν μέγαν καὶ κυματίνην. 8, 90. Τῶν δὲ ναυηγίων πολλὰ ὑπολαβὼν δ' ἄνεμος Ζεφύρος, ἔφερε τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τὴν ἡῖονα. *Max. Tyr.* 1, 1. ἐὰν καὶ μικρὸς ὑπολάβῃ κλύδων. *Eusebius* ap. *I. Stobensens* C. 6. p. 79. ὥσπερ νῆα ἄνεμοι ὑπολαβόντες τῇ καὶ τῇ φορόντες, συγκλονίσει καὶ ἀπειθῆα ποίσει τῇ κυβερνήτῃ. Ita λοιμὸς, μανία, συμφορὰ ὑπολαβεῖν τινα dicuntur. *Max. Tyr.* 7, 5. p. 69. *Herodot.* 6, 27. λοιμὸς ὑπολαβὼν Ἀπείρου: ubi male ὑπολαβὼν, vt recte *Grægonius* vidit. Sic in *Codd.* ap. *Thucyd.* 6, 58. item male ἀπολαβεῖν pro ὑπολαβεῖν.

P. 63. V. 23. Εἰς τὸν ἰόντον ἐξέωσι] L. 3, 48. 7. ἐξαιτίαις δὲ πνεύμασι ἐξεώσθημεν εἰς ταύτην τὴν θάλατταν. *Herodot.* 2, 113. ἐξῆται ἄνεμοι ἐκβάλλουσι ἐς τὴν Αἰγυπτίαν πέλαγος. vid. *Polluc.* 1. §. 110. Eleganter *Eurip.* *Rheso* 521.

ἡνίκ' ἐξώτης Ἀρης

Ἐφρασε λαβὴν τῆσδε γῆς μέγας πνέων.

Ergo Ἐξωθεῖν *ventus* dicitur *vehemens*, quando a directo cursu et proposito in aliud mare, vel aliam maris partem, expellit et navigare cogit. ἀπολαμβάνων *ventus* siue vehementior, siue contrarius, dicitur, qui nos proposito itinere excludit et alio loco retinet. Ita Graeci Aulide erant ἀπολαμψόντες, redeuntes quidam in Caphareu saxa ἐξωσθέντες erant. Perpetuus est verbi huius ἀπολαμβάνων hic vsus. *Herodot.* 9, 113. ὑπὸ ἁνέμων ἀπολαμψόντες αὐτῆς. *Thucyd.* 6, 22. ἵνα ἦται ὑπὸ ἀπλοῖας ἀπολαμψανόμεθα, ἔχῃ ἡ τρατὶς τὰ ἐπιτήδεα. *Arifstarch.* 2, 11. ἰοικά γ' αὖν κυβερνήτῃ ὑπὸ δυοῖν πνευμάτων ἀπειλημμένη, τῷ μὲν ἔνθεν, τῷ δὲ ἐνθεν ἐγκύτος, καὶ περὶ τῆς νηὸς μαχόμενων, ἐπὶ τ' ἐκαστῇ μὲν τὴν θάλασσαν ᾤκνουν, ἢ ἀμφοτέρω δὲ τὴν μίαν ναῦν ἱλαυνόντων: hic ἐξωθεῖν locum nullum habuerit; hoc enim contrarium τῷ ἀπολαμβάνειν. At ἄνεμος ὑπολαβὼν ἐξωθεῖν ναῦν, *ventus ingruens, inuadens*, recte dicitur *e cursu depellere, eicere*. Plura de verbo ἀπολαμβάνειν dicenda erunt L. 7, 3, 117. 11.

ὑποφερέσθαι item nauticum vocabulum, quod cum τῷ ἐξωσθῆναι hoc commune habet, quod a cursu proposito, a loco capto, auerri significet, sed non tanta violentia. *Max. Tyr.* 31, 5. p. 371. κατὰ βραχὺ ὑποφερόμενος ταῖς κατ' ἡμέραν ἡδοναῖς ἐποφῆτι, ὥσπερ τῶν πλείοντων οἱ . . . ἐνύματι γαλήνῃ δὲ ἄκων μάντι τῆς θαλάττης. *Longus* 2, 43. τὴν ναῦν ὑπὲρνευσεν ἢ καλλέροια τὸ κύματος, καὶ ἐς τὴν πέλαγος μετέμερον ἔφερεν. Frequens *παρφερέσθαι*. vid. *Diod.* 17. p. 282. et ibi notata.

P. 63. V. 23. Ἐν ἐρήμῳ θαλάσσης] Attice sic fere: at tamen ἐρήμῳ non extra vsum apud ipsos. Consultantur *Celeb. C. A. Duker* notae in *Thucyd.* 4, 26. et *Obsequ. Miscell.* 3. p. 303. *Strabo*, vt nosset, mari L. 2, 173. C. tribuit μέγιστος καὶ ἐρημίαν. Merito *Ioniūm magnū* vocatur ἔρημον, portubus, litoribus longe distantibus inuicem, et insulis non frequentibus. *Lysus Pythagoreus* in *Epistola ad Hipparchum* in *Opusculis* a Galeo editis p. 736. ἐνὶ δὲ παρ' ἐλπίδας ὥσπερ ἀπὸ καὶς μεγάλας φορτίδας ἐν ἐρήμῳ πελάγει λυσιπείας, ἄλλος ἄλλως φορεῖται διεπάρημεν. Sic acceperunt *Ciceron.* L. 2. de *Divin.* C. 9. si *Pompeius scisset, se in solitudine Aegyptiorum truncidatum iri, in θαλάσσης ἐρήμῳ*. Aliter defendit a crisi locum *Erudisiff. Tb. Wopkensius* in *Tullian. Lect.* p. 277. Eadem ratione αἰθῆρ dicitur ἐρήμῳ *Pindaro* 1. *Olymp.* 10. *Piaia Timæo* p. 34. C. οὐρανὸν ἐνὶ μόνον ἔρημον esse factum a Deo adieuerat; id est: qui nullas alias partes vel adiunctas vel permixtas haber; qui locus fauerit *I. Perizonio* ad *Aelianum* V. H. 9, 40. contra *Tau. Fabrum* in locutione, ἔρημον εἶναι καὶ μόνον διαδόχῃ καὶ κοινῇ, putantem, ex glossa illud καὶ μόνον ortum. Quod ibi *I. Schefferus* de *trialectionibus verborum* notat, verum est: modo illae genio linguae respondeant, et itaque ab auctoribus profectae esse possint credi. Licet enim Linguae Graeca et Latina non subiectae sint, instar hodiernorum idiomatum, seruili et vniuersi isti vocabula-

rum ordini et seriei, tamen non omnia licet miscere et conturbare, nisi in compositionis elegantiam et perspicuitatem peccare simul velinus. Caute tamen in his procedendum, si quae turbatione occurrant ordine, et praecipue in poetis. Non mihi igitur placet in *Manilii* L. 1, 2.

Iam propiusque fauet mundus scrutantibus ipsum:
cum *Bentleio* refingere in

Iamque fauet mundus proprius scrutantibus ipsum.
quod ob *δηιοσιλέυτον* in tribus vocabulis sese tangentibus merito euitasse videtur poeta. vide L. 3, 7, 55. 2.

P. 64. V. 1. *βροντῶν καὶ ἀτραπῶν καὶ νῶξ μακρὰ κατελάμβανεν*] *Apollod.* L. 1. C. 2. p. 4. *βροντῶν, καὶ ἀτραπῶν καὶ κεραιῶν* in codice meo coniungit; vulgo media vox desit. Optinorum auctorum exempla plurima exstant, quibus verbum numeri singularis post plura substantiua etiam pluralis numeri substantium videmus: modo numeri singularis substantium sic proximum verbo, vel plurale neutrum; quamvis *Homerus Iliad.* Ψ. 381. scripserit *μετάφρονον, εὐρέε τ' ἔμην θέμετο*. Noster iterum 4, 3, 68. 12. *δάκρυα καὶ τριπυγμὸς ἐπὶ καλῶναι*. *Strabo* 5, 350. A. *Ἐρινκοὶ καὶ ἄλλα συτήματα ὑπῆρχε*. *Herodot.* 3, 152. *ἐπὶ δὲ μνηστῶν καὶ ἱσιαντῶν διαληλυθότος*. *Xenoph.* de R. P. *Athen.* 691. C. *πίνοντες καὶ δῆμος πλέον ἔχει*. *Demosth.* *Παραπρ.* 300. C. *εἰ μὴ θεοποιῶ καὶ Πλαταιῶν καὶ τῶ Θυβῶντος αὐτίκα δὲ μάλα δάσειν δίκην, ἀφείλετο τὴν ἐλπίδιαν*. 307. D. *τριπύγος, καὶ σκίον καὶ κτήματα περὶεσι*. *Diodor.* Sic. 20. C. 72. *δάκρυα καὶ δέσεις καὶ θρήνος ἔλυντο συμφορὰς*. Videatur P. *Burmannus* ad *Nemes.* *Cyner.* 202. sed nec sic prurientes manus in his et similibus se continuerint. vid. ad L. 5, 9, 93. 8.

P. 64. V. 3. *γενομένης*] Temere pro *γενομένης* hic irrepsit. *ἐκδοτὲς Glossae* explicant *assidue* recte. vide *Aristoph.* *Eccles.* 182.

P. 64. V. 5. *θαλαττεύοντες*] Differt ab *θαλιόν*: illud in medio mari, hoc propius litoribus, et praeterea saepe de naue in ancoris fluctuante. *Schol.* *Thucyd.* 7, 12. *ἐν θαλάττῃ εἶναι*.

P. 64. V. 6. *Ἐν ἡτορίᾳ κατέστησαν*] Locutionem ex optimis illustravit abunde *Steph. Berglerus* ad *Alciphr.* 1, 26.

P. 64. V. 6. *μάστιγα δὲ τὸ ποτῶν*] Commode hoc fingit: constat etenim nautas in naufragio et alias prius potus, quam cibi, penuria adfligi. Non satis caute mendax iste *Indus* apud *Strabonem* L. 2, 156. A. prae se fert, *socios inedia cibi in itinere perisse*. Elegans in hanc rem *Isidori Argentae* epigramma exstat in *Anthol.* L. 3, 22, 18. p. 247.

Οὐδ' αὖτε Νικόφῃμον, οὐκ ἄτρεν δόσις
Ἄλδς Λιβύσσης κύμασιν κατέκλυσεν.
Ἄλλ' ἐν γαλήνῃ, φεῦ τάλας, ἀννήμω
Πλάω περὶ θύγας, ἐξέρχῃ δέψιν ὑπε.
Καὶ τοῦτ' ἀγέτων ἔργον· ὃ πόπον κακὸν
Ναύταισι, ἢ πνέοντες, ἢ μεμνότες.

Ex viri docti sententia v. 2. reposui ita pro *κύματος*. In *Cod. lectio varia* *κύματ' ἢ*. v. 4. sic *codex* pro magis vulgato *δέψης*. vid. 3, 3, 48. 9.

P. 64. V. 7. *δαίμοντες ἐπὶ θύγας ἐν χρυσῷ*] Respicit locutionem *πίναν ἐν χρυσῷ*. vid. G. *Superus* *Obsequ.* 2, 8. Apud *Xenoph.* K. A. 6, 370. D. *ἔπινον ἐν κερπίνῳ ποτηρίῳ* praetulerim τῷ *ἐν κ. π.* modo adfipularerentur *codd.* meliores. *Homerus Iliad.* Π. 276. *ἀπὸ νότος*:

Οὐτ' ἀνδρῶν πίνσκον ἐπ' αὐτῷ αἴθρῳ αἶνον.

Quo et *Lucianus* vltus in *Contempl.* 519.

P. 64. V. 7. *Ὅτι οὐδὲν ὄφελος ὑγκαλῶντες ἁλλήλοισι*] Recte interpret *ὅτι, vel ὅτ' οὐδὲν*. *Polyb.* L. 1. C. 68. *Οἱ δὲ Καρχηδόνιοι τίτε πρὸς ὁφθαλμῶν ἐλάμβανον τὴν αὐτῶν ἡγίοναν, ὅτ' ἢν οὐδὲν ὄφελος*. *Cl. Galenus Protrept.* p. 1, 35. *Ἡ δαίμων καταγελῶσα τῶν ὀλοφρομένων τε καὶ καλόντων αὐτῶν, ὅτ' οὐδὲν ὄφελος*: vbi verbum substantivum ἢν reticetur. Ita *ἐστιν ap. Strabon.* 1, 16. *ὅτι δὲ καὶ τὸ ὄφελος μέγα*: vti alias. Ut verum tamen fatear, vulgata lectio defendi potest, si scripseris *ὅ, τι οὐδὲν ὄφελος ὑγκαλῶντες ἁλλήλοισι*.

P. 64. 11. *Εὐλαγτὰς ἐλθέτω*] Hoc ex innumeris vocabulis per praepo-

sitionem *Συν* compositis deest Lexicis; et vix operae foret omnia in ea reconcondere, nili nonnullis Grammatici controuerſiam ſaltem circa Atticum vſum mouerent. Ita *Herodianus*, *Phrynicus*, alii damnant vocabulum *Συνπολίτης*: quod apud *Scholiasſten Arifſtoph.* in *Pace* 909. corrupte exſtat ex *Euripidis Hercul. Fur.* 826. Ita *Herodotea* vox L. 7, 193 *ἐνέταρος* neglecta, et *ἐντολῶντος* *Diadori* L. 1, 53. vbi Cl. conſulatur interpres. *Συνπολίτης* *Euripidi* non ſemel adhibetur; vt in *Cyclope* 701. *H. Stephanus* ex *Euripide* [*Bacchis* 1144.] laudat *ἐντολῶντος*: ſed reliqua neglexit, vt *ἐντολῶντος*: quod *Xenophontis* de *Ven.* 992. A. *ἐντολῶντος* *Maximus Tyrius* habet 25. A. et *Plutarchus*. *Εὐνδορος* a *Xenoph.* 2. *Memor.* 754. D. tamen obſeruauit *Stephanus* dici pro *ἐντολῶντος*. vide L. 8, 6, 140. 11. *ἀντιόχῳ* cum accuſatiuo adſtruxit *Eruditiſſ.* *Abreſchius* in *Miſceſſan.* Vol. 12. p. 491.

P. 64. V. 12. Τὸ δὲ ἔρα τῆς προνοίας ὄργην, βαſάνους καὶ ταυρῶν τῶν ἀνδρῶν σπινθήρας.] Recte interpres expreſſit εὐ δὲ ἔρα. Antea *eu* pro *ed* habuimus. Poſter ſeruati τὸ δὲ ἔρα τῆς προνοίας: ſed tum aliquid excidiſſe fingendum foret. Optimi hiſtorici talia documenta ſcripſeis inferere, officiū ſui eiſe duxerunt. Ita *Diodor.* L. 20, 70. Τῆς δ' Ἀγαθουκλῆος στρατείας εἰς Λιβύην ἐπισημνῶνται ἂν τις τὸ τε παράδοξον, καὶ τῆς εἰς τὰ τέκνα γενομένης τιμωρίας εἶον τὸ τῆς θείας προνοίας. *Agatocles* expeditionis in *Libyam* quis notauit mirandum conſilium, et factae in *liberos vindictae quanta ſit diuina prouidentia*. Sic forte vltima legi et explicari poſſent: *Θεία πρόνοια τῆς τιμωρίας*: id eſt *Θεὸς προνοήσας τῆς τιμωρίας*. τὸ τῆς προνοίας eſt ἡ πρόνοια. τμήρεις *μοχ. Apogr.*

P. 64. V. 15. Ἐξίνουσι | Declinantiſ, ab νόω. Apud *Suidan* in Ἀνδρονίτῳ et καμάσῃ. Ἐκνέουſας τὴν ἀνδρονίτιν εἰς τὴν γυναικωνίτην καμάſαν. *Diod.* *Sicul.* 17, 105. p. 238. εὐ δὲ ἔτερος βραχὺ περιγυλῶν, τὴν ἐπιφερομένην πληγὴν ἐξίνουſεν. *Xenoph.* de *R. Eg.* 939. A. At ἐκνέουſαι, enatare, aliquando dubiam facit inter haec verba interpretationem. De hoc vocabulo egit Cl. *Hemſterhuſius* ad *Lucianum* T. 1. p. 306. et *Iof. Barneſius* ad *Enripid.* *Hippol.* 470. hic tamen perperam in *Ioanne. Evang.* 5, 13. εὐ γὰρ Ἰηſὺς ἐξίνουſεν huc reſect. vid. *I. Chriſtoph. Wolfius* ad hunc locum *Ioannis*.

P. 64. V. 15. Πικρατιῶν] κίλητα. Sic *Xenoph.* 4. H. H. 447. B. ὑπερετιῶς κίλης, et paſſim: pro quo *I. Scheffero* L. 2. de *R. N. C.* 2. p. 79. ex euſdem *Xenophontis* L. 1. H. H. laudatur: ὑπερετιῶς κίλης. Sed fallitur; Graecis enim, licet Latinis ſequioris aevi, haec vox potioris generis eſt; intelligitur ἵππος, ad rem nauticam ab equeſtri tranſfertur. Ita celeria nauigia vocantur ἵπποι *Gadaritanis*, teſte *Strabone* L. 2, 156. C. τὴς δὲ πίνκτας μικρὰ πλοῖα, ἃ καλεῖν ἵππους, ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς πρῶταις ἐπισημνῶν. κίλης proprie quidem vno remoto auctum nauigium; vt κίλης ſolitariuſ equus, qui *μονοκίλης* in *Epigrammate* apud *Pauſaniam* L. 8, 42. a *Murarorio* p. 625. ſine fructu, ſed non ſine pudendis vitiiſ, recoctum, exiſtat etiam poſt *Stephanianam Anthologiae* editionem p. 506. verum hic pro quauis leuiore et citius acta nauicula.

P. 64. V. 16. φερόμενος] L. 3, 5, 51. 13. Εἰς τὸ πύλαγον εὐαντὸν ἀφῶναι τοῖς ἀνέμοις φέρεſθαι. *Herodot.* 3, 110. Ἀλλ' ἐπὶ ἐξέκοψαν τὰς ἀνδρας, ἐφῆροντο κατὰ κύμα καὶ ἀνέμον. 8, 13. *Lucas* in *Actis* 27, 15. 17. ἐπιπύοντες ἐφερόμεθα. vid. *Bergler.* ad *Alciph.* 1, 10. *Max. Tyr.* 1, 3, 7. περιφέρεſθαι.

P. 64. V. 16. πρὸς τὰς κομάτων φορὰς] L. 3, 5, 51. 13. τοῖς ἀνέμοις φέρεſθαι. In contextu *Apograbii* φορὰς, at inter verſus „vel βολλὰς, „διαφορὰς et διαβολὰς permixta inueneris ap. *Thucyd.* 2, 65. Quin recte βολλὰς tribui poſſint *fluſſibus*, non dubitandum. *Polyaenus* L. 3, 13. p. 298. dicit πρὸς τὰς ἀπὸ βολλὰς τῶν κομάτων: nām βολλὰ, πληγὴ *Hefybio* quoque. Verum hic minus arrium, et rectius nauis πρὸς βολλὰς κομάτων ſαλευόμεſθαι, quam φέρεſθαι, dicereſtur, et φορὰ hac in re longe viſitatiffimum. *Aelian.* V. H. 12, 23. κομάτων φορὰν ἐνέχεſθαι. ἀνέμων φορὰ *Xenoph.* *Eph.* 1. p. 3. πυνέμων *Max. Tyr.* 11, 7. πληγὴν φορὰ *Alciph.* 3, 54. De fluuiis, de aſtris et omnibuſ quae impetu ſeruntur, paſſim. Adde, quod mare fuerit tranquillum, et proinde φερεſθαι, potius, quam βολλὰ, fluſtibus tribuenda. vid. p. 48. 8. vbi μακρὰς γαλήνας mentio ſit, et 49. 7. ἐν εὐδῃ πλανώμενοι. Nec offendant φέρεſθαι πρὸς φορὰς: ſic *Plutarch.* *Bruto* p. 237. ἐν πλῆθει φορὰς ἡταδήμῳ καὶ ταχέας φερομένης.

vbi merito improbat Editor lectionem MS. *φερομένης*. Ipse autem legit *ἁταθμήτως*: quod non capio, nisi *φορᾶς* mutaueris in *φορᾶς*. *φερομένης* *φορᾶς*, vt *πλήττεσθαι* *πληγᾶς*. Posset *φορᾶς* *ἁταθμήτως* καὶ *ταχίως* *φερομένης*: ut malim *ἐν* *πλήττει* *φορᾶ* *ἁταθμήτης* καὶ *ταχίως* *φερομένης*.

P. 64. V. 18. *ἰσότησιν*] *Videndo cognoscimus* hic apte explices. vid. *Theod. Beza* ad *Pauli* Ep. ad *Galatas* 1, 18. *Hesychius* inter alia *δρᾶν*. Alio sensu vititur L. 3, 8. Iam monuimus, L. 1, 6, 9. *πλάσιον* hic legi frustra; nisi ita minute sapere credamus *Charitonem*, vt *Dorico* nau-
tae *Dotismum* tribuetur.

P. 64. V. 19. *ἔν κοίλῃ νῆϊ*] L. 8, 3, 132. 13. consulatur.

P. 64. V. 19. *συνκαλυμμένοις ἔμενον*] Vt solebant dormituri, item in iustu et aliis casibus. Noster L. 1, 13, 21. *συνκαλυμμένη* τὴν κοίτην, ὅγε μὲν *φασί*. 1, 3, 5. 23. *συνκαλυμμένη* *δακρυῶν ἄφῃς* *πηγᾶς*. 7, 6, 125. 2. *συνκαλυμμένη* *πυρῶν* *ἐπὶ τῆς γῆς*, *ἔκαστο*. *Herodot.* 6, 67. vititur *κατακαλύψεσθαι*: *κατακαλυμμένοις* ἥτις ἐκ τῆ *θάλας* ἐς τὰ ἑωυτῇ *εἰκία*. Etiam morituri solebant caput obtegere. *Xenoph.* K. Π. 8. p. 238. D. de *Cyro*, bene quidem animato, sed mortem expectante: *ταῦτα* *ἐπὶν* καὶ *πάντας* *δοξασάμενος*, *συνκαλύψατο* καὶ *οὕτως* *ἐτελεύτησεν*. Plane, vt *Pompeius* apud *Lucanum* L. 8, 615.

— — — — vt vidit cominus enses,

Inuoluit vultus.

Attici scriptores ita huius verbi composito *ἐγκαλύψεσθαι* frequentissime vtuntur: quod illustrauit *Kusterus* in *libello de vi verbi medi* p. 25. idque noster non semel adhibuit, eodem vsu, quo *συνκαλύψεσθαι*, quocum etiam idem significat, vt vel patet ex *Xenophontis* modo laudato loco, vbi paullo superius dicit *Cyrus*: *ἔσται* *ἐγὼ* *ἐγκαλύψομαι*: et sic promissum vsu apud alios inueneris; et in ipso *Aristophane* duo occurrunt loca, vbi *ἐγκαλύψεσθαι* adhibetur: sed quae *R. Dawesius* in *Obsenat.* p. 209. censet emendanda, quia scilicet Attici nunquam *ἐγκαλύψεσθαι* vtantur isto sensu: et quod quidem ad v. 707. ex *Pluto* attinet, laudo, quod metricum detexerit virium, in quarta sede *dactylum*; quem ibi pedem, nisi in nominibus propriis locum non habere posse apud *Tragicos* et *Comicos*, cum aliis persuasum habeo, si modo vel in iis. Nunc legitur:

Μετὰ ταῦτά γ' εὐθὺς ἐγὼ μὲν συνεκαλύψαμην.

Vir Eruditus emendat:

Μετὰ ταῦτα γ' εὐθὺς ἐγὼ μὲν ἐνεκαλύψαμην.

Cl. *Hemsterbuius* ex Codice meo praetulit, vt suauius et rotundius:

Μετὰ ταῦτ' ἐγὼ μὲν εὐθὺς συνεκαλύψαμην.

Ex utroque forte emendationem miscens legeris recte:

Μετὰ ταῦτ' ἐγὼ μὲν εὐθὺς ἐνεκαλύψαμην.

Et viri scaturiginem reteges vna, nempe male repetitam literam *Σ* vnde *εὐθὺς* *ΣΣενεκα*. At non adensus fuerim in *Anibus* v. 1496. reponenti *τις οὐγκαλυμῶς* pro *τις δ* *συνκαλυμῶς*: nulla enim necessitas nos cogit ita legere, nisi haec commentitia; nam locus *Xenophontis* aperte monstrat promissum verborum vltum, et frustra, licet prouidenter hoc faciat, hanc obseruantiam restringit ad *poetas Atticos*; vbi probabilem causam dederit, cur *Aristophani* minus, quam *Xenophonti*, ita loqui licuerit, manus dabimus. At respondebit forte: ipsos veteres negare, *Xenophontem* esse *Atticisim* *normam*, vel pro more et eodem argumento, quo in primo loco apud *Aristophanem* *ἐνεκαλυψάμενος* reposuit, quia praecesserat, *ἐγκαλύψεσθαι*, contender, secundam *Xenophontis* dictionem ad prioris formam esse emendam. Neque enim vnicuique loco Vir sententiae tenacissimus a proposito dimouebitur, qui ob vocem *ΑΙΛΟΤΡΟΣ*, quae millies in nostris libris occurrit, sed ipsi displicuit, totum *Callimachi* *hymnum*, vt *notum* et *stolidum*, proferbere non dubitavit p. 262. et qui neminem unquam sibi persuasum esse profiteatur p. 102. *Herodotum* scipilisse *ἐνέκασεν*, *ἐνέκασεν*, licet haec, et *βῆσεν*, *βῆσαντες* et similia apud *Historiarum* patrem in omnibus codicibus, et a Grammaticis animaduersa centies occurrant; quid facias talibus Criticis, nisi vt *ἐγκαλυψάμενος* plorare iubeas. At cur haec in *Herodoto* occurrere tam per-

vicaciter negat? nempe vt auctoritatem certissimae Fabri et Bentleii emendationi et sulcrum subtrahat, apud Callimachum corrigentis *Hymno in Iouem* v. 87.

Ἐσθήριος καὶ οὐ γὰρ τὰ καὶ οὐ γὰρ.

Vbi vulgo καὶ οὐ γὰρ, et substituat suam, si modo ralem, emendationem τὰ καὶ οὐ γὰρ. Quippe quam iam ante sepredecim annos proditam esse conastet in *Miscellaneis Britannicis, a Belgis auctis*, Vol. 1. p. 123. Miror aurem, quosdam ita transuertos agi circa poeticam orthographiam, vt eam plane negare videantur. Poeticam dico: non quod ipsam metri necessitate adacti contra linguæ genium induxerint: sed quam adscuerunt dialectis comprobaram, et inde petitam; vt non difficile foret in singulis fere commonstrare, quæ peculiariter poeticæ dialecto vulgo adscribuntur. Cur igitur poetæ νοῆσαι, vbi νόσαι, νοῆσάμενος, vbi νόσάμενος, φάος, vbi φῶς, præ manibus erant, vsurpassent? idem faciunt, qui ἑρπῆς pro ἑρπῆς indifferenter scribi autumant, ἔνι et ἔνι. Quod vero θεοὶ monosyllabice et Μοῦσαι dissyllabice, et ἑσθήριος aduocent, reſeilere, quam proposuisse, inanius foret. Namque vocalis ε in mille vocalibus contrahitur, eliditur, cum in vocalibus A et O, et aliis vox hoc vsu venire ex Grammaticis et Codicibus hodie superstitionibus, vel raro, contingere constet. Certe si in Latina Orthographia, versum condescentes, tale sequeretur institutum, sibilis meritisimis exciperentur.

P. 65. V. 1. Ἀνὴρ τις ἀπὸ τῆς τριήρους] Nempe proiecta ἀναβᾶσθαι vel ἀπιβᾶσθαι. At aliquantum improprie ex *trireme* quis dicitur in κίλπη, *librum*, *ascendere*, μετέβη potuisset.

P. 65. V. 2. ἀμύνει τοῖς ναύταις] Nota orationem ἀσυνδέτην: qua passim vtitur, sed tamen suo loco.

P. 65. V. 2. Ἐχαιρὸν] Ita ἤρσαν absoluit sententiam L. 1. 7. 11. 15. Apud Latinos vocabulum *gaudent* saepe, vel vno vocabulo adiecto, sic adhibetur; vti apud *Quidam* L. 14. *Met.* 596.

Fatus erat, gaudet; gratesque agit illa parenti.

L. 2, 862. et 3. *Faster.* 689. *Gaudet amans, et 4, 735.*

— — — *gaudent, generumque saluant.*

et L. 6, 483.

Vincitur ambarum genitor prece, gaudet, agitque

Illæ patri grates.

et 1. *Faster.* 431.

Gaudet: Et, a pedibus traſto velamine, vota

Ad sua felici coeperat ire via.

Sic alias, vnde idem dictiois color restituendus mihi videtur eiusdem pulcherrimi operis L. 15, 695. vbi nunc legitur, de Aesculapio, specie serpentis Romanam nauim ingrediente:

Corpus in Ausonia posuit rate, numinis illa

Sensit onus: pressaque Dei grauitate carina

Aeneadae gaudent: caesoque in litore tauro

Torta coronatae soluunt resinacula naui.

At longe elegantius legeretur mea quidem sententia:

Corpus in Ausonia posuit rate, numinis illa

Sensit onus, et pressa Dei grauitate carina est.

Aeneadae gaudent.

Duo obſtiterint, et primo loco, quod nulla varietas noteretur. At hæc difficultas euaneſcit, quoniam in codice meo satis antiquo, forte 13. seculi, legitur *carina est*, deinde quod ita vltima in *onus* producat. Sed beneficio caesurae Naso saepius vtitur. vide modo L. 7. *Met.* 644. Vnum locum sistam, sed qui mihi, post curas etiam virorum summorum, quibus omnes Latini fere poetæ salutem ex magna debent parte, corruptus hanc ob causam remanuisse videatur. L. 14, 801.

— — et strata est tellus Romana Sabinis

Corporibus, strata estque suis.

Vbi N. *Heinsii* prior Editio *strataque suis* habet contra metrum. Alii Codd.

strata atque vel Corporibusque suis strata est. Burmannianae lectioni adscriptur membrana mea. At vnde credemus hanc varietatem ortam, nisi ex scrupulo librariorum, qui, versui timentes, scribere non ausi fuerint longe mollius:

— — *Et strata est tellus Romana Sabinis
Corporibus, et strata suis.*

P. 65. V. 3. Ὡς ἐν θαλάσῃ θησαυρὸν εὐρέντες] L. 8, 6, 139. οὐδὲ θησαυρὸν εὐρέν τις χρυσίον τοσούτον ἐξεύρησε: non frustra addit ἐν θαλάσῃ: quod elementum alioqui multos thesauros deuorare soleat. Inde *Horat. Od.* 3, 29.

*Ne Cypriae Tyriaeque merces
Addant avaro diuitias mari.*

Putabant derelictam nauim.

P. 65. V. 6. Μίγα καὶ διωλύγιον ἀνεβόησε] L. 3, 6, 55. 4. μ. κ. δ. ἀνεκώπυσεν: vt *Acbill. Tat.* 1, 47. *Plato Theaet.* p. 162. A. διωλύγιος φουαρία. *Orpheus Arg.* 406. Διήρτω Χέρωνι διωλύγιον κθαρίζων: his iunge collecta a *Clar. Albertio ad Hesychium.*

Apud *Eustath. de Ism. et Ism.* 10, 393. legitur ἀκώπυσεν ἀλωύγιον: verum hic reponas διωλύγιον. An putas, istud descendere posse ab ἀλωύζειν? Apud *Q. Calabrum* L. 14, 280. legimus: Οἰκτρὸν ἀνωλύζεσκε. *Etyim. Magn.* p. 622. ἀνωλύζω παρὰ τὸ ὀλῶ, ὀλῶς, ὀλύζω καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν ἀλωύζω. vide ipsum et in Ἀλαλή. Quin in *Cod. Vatic.* in Callimachi Epigrammate quinquagesimo legitur ἀνωλύζαν. At ipse versus commonstrat, legendum ἀνωλύουσαν. *Eustath. ad Homerum* p. 193a. 16. ἀλωύζειν dicit esse ὀλῶν λύζειν. vide scripta L. 2, 8, 35. 6. Mihi videtur non satis firmæ auctoritatis vox ὀλύζω, ἀνωλύζω placeret: modo ἀνωλύζεσκεν admittat augmentum simile τοῖς ἡμέλλε, ἡδύνατο et centum aliis. De voce ἀνωλύζειν veteres Lexicographi satisfacturi sunt.

P. 65. V. 8. Αὐτὴ πολλὰ νυμφικὴ] Non detetius foret: αὐτὴ ἢ τελεῖ νυμφικῇ.

P. 65. V. 12. Ἐβηλεύσατο τὸ μηδόμενος φωνὴν ἀφείναι] Saepe μὴδ' ὄλως: saepe μὴδ' ὄλως. Illud τὸ minime delendum: nec delebunt, qui linguam callent.

P. 65. V. 12. Ἀφείναι] L. 3, 5, 51. 13. Saepe non ferunt Critici hunc aoristum, et substituant ἀφείναι, sed frustra. iam olim in his variatum. Ita *Schol. ad Luciani Dial. Deor.* 10, 231. notat pro ἀφείναι scriptum fuisse ἀφείναι. Ita sine causa *Brianus ad Plutarch. Alcib.* p. 23. in eiusdem περὶ γυναικ. ἀρετῶν p. 263. A. παρῖναι τῆς τραγῆας: pro παρῖναι reponendum ceniet, et eodem modo peccat *Solanus ad Plutarchi Eumen.* p. 359. *Xenoph.* 2. K. A. 281. A. Ἀφείναι ita. *Herodot.* 5, 105. ἀφείναι. *Demosth. περὶ συμμορ.* 133. E. προκηδεύναι. *Anisiorh. Ran.* 711. παρῖναι. *Lucian. Abdicat.* 169. *Eurip. Med.* 590. μεθεῖναι. Ita ἐφείναι, προνοεῖν: vt ἔφειν in. foto Attico notum vocabulum. vid. 5, 7, 9, 47. 3, 9, 58. 5.

P. 65. V. 13. Ἀπροέβατον] *D. Scottus* habet auctoritates.

P. 65. V. 14. Ἀπεικίξει] Id *Prometheo* tribuit *Aeschylus* in cognomine *Fabula* v. 245.

Θνητὸς τ' ἴπαισα μὴ προδέρκεσθαι μόρον.

Τυφλὰς ἐν αὐτοῖς ἐκπίδας κατόμισα.

Tyrius Maximus 35, 6. ἐνέφυν γὰρ τι θεὸς ζώοντων τῷ τῶν ἀνθρώπων γένει τῆς πρεσβυτικῆς τῷ ἀγαθῷ.

P. 65. V. 15. Θεοῦ τὸ σοφίσμα] Etiam *Menander* in *Incertis* v. 22. apud *Stobaeum* T. 3. p. 35. ait:

Πολλοῖσι μορφῶς οἱ θεοὶ σοφισμάτων

ἐφάλλαν ἡμᾶς, κρείττονες πεφικότες.

Vbi consuli potest *I. Clericus.*

P. 65. V. 16. Ἐγκυκλιόειραντος] Eadem metaphora *Lyfse* vititur in *Epistola* ad *Hipparchum* p. 739. Edit. *Gaki:* Τοῦτοῦ καὶ φουεῖντά τι χερσὶν αὐτῷ (τῷ λογιμῷ) παραδίδωκεν. *Isidori.* 3, 145. τοῖς ἀεζαμῶσι πάθος ἐγκυκλιόειραν.

L. 9, 436. de Mysticis sensibus Mythorum Aegyptiorum locutus, ait: φουρικῶν τινῶν εἰμὸς ἀνδρῶν καὶ θεολόγων πρὸς μὲν τὰς βεβήλους τὰς ἑγκατεσπαρμένας τάτοις ἰπποσίας μὴ παραγυμνούντων, ἀλλ' ἐν εἰδὶ μύθων προκατηχρόντων.

P. 65. V. 17. Ποτὸν] ὅδε nimirum, quae ellipsis in plerisque linguis obtinet.

P. 65. V. 19. Παρακαθίσθεις] Non commendatius Grammaticis, quam συγκαθίσθεις L. 1, 1, 2. 23.

P. 65. V. 21. ἰσημερινόν ἐαυτῷ] Vel est dativus utilitatis vel reponendum ἑαυτοῦ.

P. 65. V. 21. Κρῆς] Tota haec et sequentes periodi sunt ἀπὸνδτοι, at tamen pisce saniores: nisi quod pro ἐξαισθῆ μὲν vna voce scribendum fuerit ἐξαισθῆμεν, ut fecimus. Semper in narrationibus etiam solito est restrictior, et quasi properat, ne taediosus fiat. vid. 3, 4, 50. 11. et id ex arte; nam cum narrationes quidem necessariae, respectu dramatis personarum, tamen lector, qui omnia ubique quasi gerere videt et audit, iis facile caruerit; quare brevitatis remedio sic satietati cauetur. Adice, quod sit hominis modo ἡμῶνδε sermo, et proinde conturbatur.

P. 66. V. 1. 'Εν Καφαλονίᾳ] At quomodo primum peruenit in Cephaleniam, maris Adriatici insulam, et quo saepe adpellebant, qui vel ex Italia, vel etiam ex Sicilia et Syracusis, perebant Athenas [vid. Demosthen. πρὸς Ζηρόδεμ. p. 929. D.], vt, per sinum Corinthiacum nauigantes, periculosum Malearum promontorium flectere necesse non haberent. At a Creta Ioniam petentibus nihil cum Cephalenia, nihil cum Malea, nihil cum Peloponneso negotii est; per mare Creticum, per Aegaeum, per Icarium, vela erant istuc tendentibus facienda. Si igitur sinxisset, se Creta profectum in Ionium siue Adriaticum Pelagus per tempestates esse reiectum, et in Cephaleniam delatum vi procellarum, procederet haecenus fictio. Sed id non narrat de prima naui, quam Creta Asiam petiturus conscenderat; sed de hac Liburnia, quam conscenderat Cephaleniae, quia prior illa nauis citius, quam putauerat, iter in Ioniam promouerat, eumque nescium reliquerat. L. 3, 4, 49. 12. vbi haec repetit, Cephaleniae non meminit, et in ea narratione quoque nulla est difficultas; nam potuit quauis in insula inter Cretam et Ioniam esse relictus a naui, quam in Cretensi aliquo portu ascenderat; et necessitate coactus potuit huic veloci se commisisse, in eaque vectus in Ionium pelagus fuisse reiectum, atque ibi Chaeream obuium habuisse, Syracusis per Ionium et Libycum siue Africum mare Libyam petentem, et eam regionem scrutaturum, vt dicitur L. 3, 3, 46. 11. In confiniis Libyae et Ionii maris obuios factos Chaeream et Theronem intelligere debemus. Nodum hunc soluere nequeo, nisi pro Cephalenia, notissima insula maris Adriatici, substituamus insulam aliquam maris Aegaei, cx. gr. Καλυμνίαν, forte librariis minus notam insulam, vnam Sporadum, qua Daedalus iter habuit, dum decidit et

Icarus Icaris nomina fecit aquis.

Dextra Lebynthos erat, siluisque umbrosa Calymne,
Cinctaque piscosis Astypalaea vadis.

Eadem enim etiam Καλυμνία dicitur aliis; vide Geographos.

P. 66. V. 2. Τότε τῷ κέλητος] Cur hoc fingat, aperit Capite sequente; quando ait: Τότε μὲν ἰππίαρον, ἐμπόρος εἶναι. Notitiam huius nauigii nullam sibi esse simulat, nisi quod subito et casu illud ingressus sit.

P. 66. V. 3. 'Εξαισθεις] Contra Chion Epist. 3. p. 26. αἰσιώτερα τὰ τῶν ἀνέμων γέγονε. Xenoph. H. H. 5, 569. et passim.

P. 66. V. 5. 'Τὰ τῆς ἡμῆς εὐσεβείας] Quam mox definit p. 68. 3. μόγις δὲ ἐγὼ εὐσεβέωμι διὰ τὸ μὴδὲν ἐν τῷ βίῳ διδρακνύμεν ποτηρὸν. Alioqui scelorum vindex mare est; quin dii etiam innocentem cum nocente punire creduntur. Aschylos Sept. C. Th. 609. de viro iusto:

Ἡ γὰρ ξυνοισθὲς πλοῖον εὐσεβὲς ἡνὲρ
Ναῦται, θερμοῖς καὶ ποτηρία τῶν,
Ὅλκεται ἀνδρῶν εὖν θειοτάτῃ γένει.

Sophocl. Antig. 379. vide quae *Tb. Stanleius* ad *Aeschylum* et *Jf. Casaub.* ad *Theophr. Char.* 25. congerere dignati fuerunt.

P. 66. V. 6. Ἐξάψαι τὸν κίλητα τῆς τριήρους] Sic solebant capras naues. *Thucyd.* 2, 90. τῶν γὰρ τινὰς ἀναδύμενοι εἰλον κινὰς. *Polyb.* 1, 28. Ὁ μὲν οὖν Λεύκιος ἀνέειπε τὰς αἰχμαλώτους ναῦς. *Lucian. Ver. Hist.* 2, §. 26. T. 2. p. 124. Καὶ ἀναδυσάμενοι τὸν ναῦν ἄλυσαι ῥοδὸν κατέπλεον. *Diod. Sic.* 14, 64. dixit ἐνάψασθαι, si Codd. fides. Verum *Cl. Wesselingius* ἐνάψασθαι frequentari obiectat. De more docte agit praestantiss. *Gettl. Schwarzius* ad *Plinii Panegy.* C. 82, 3. *Frontinus* L. 1. *Strateg.* 4, 12. ostendit, et a puppe et a latere captivas naues fuisse religatas; vt optime explicat *Cl. Oudendorpius*. Etiam aliae naues aliis alligatae trahebantur. vid. *Polyb.* 1, 26. et 27. sed praecipue scaphae et aliae paruae nauculae vel ita, funibus adnexis, trahebantur, vel etiam maiori naui impositae, necessitate exigente, proiciebantur et demittebantur. vid. *Schol.* ad *Aristoph.* *Equit.* 759. Τὴν ἄκτον παραβάλλει. *Lucas* in *Aetis* 27, 30. τῶν δὲ ναυτῶν ζητούντων φυγεῖν ἐκ τῆς πλοῦς, καὶ χαλασάντων τὴν σκάφην εἰς τὴν θάλασσαν, προφάσει, ὥς ἐκ πρῶτος μελλόντων ἀγκυρας ἐκτείνειν. . τότε αἱ τραυιῶται ἀπέκοψαν τὰ σχοινία καὶ εἰσεν αὐτὴν ἐκπσεῖν. *Hesiod.* 5, 251. τῶν δὲ εἰς τὸ σκάφος τὸ ὕψηρετικὸν ἀλλασθῆναι καὶ διαδραῖναι βυλωμένον. 6, 256. Καὶ τέλος καὶ τὸ καλῶδον, ἐξ ἧς (ἡ ἄκτος) τῆς νεῆς ἤρτητο, διέκοψαν: vbi *Cod. Taur.* pro ἐξ ἧς haber ὁ ἐξω τῆς νεῆς, male; intellexit καλῶδον in ἤρτητο: cum intelligatur σκάφος, vel ἄκτος. *Achilles Tat.* 3, 159. ἤρτησε τὸ σκάφος τῇ θάλασσῃ, καὶ ἐντρεπίζει ἤδη τὴν ἱεροκίδα, καὶ τοῖς ναυταῖς ἐμβαίνειν κελεύσας, τῆς ἱεροκίδος ἤρτη: nam ἱεροκίδας hae nauculae vocabantur: quae tamen a scaphis diuer- sae: quamvis scapha possit esse ἱεροκίς: sed omnis ἱεροκίς non est scapha. *Euripid. Androm.* 199. ἔμειναν ἐθλαὶν ἱεροκίδα: vbi *Schol.* ἐκ μεταφορᾶς τῇ πλοῦ μικροῦ, τῇ ἱεροκίδῃ ἐκ τῆς πλοῦς τῇ μεγάλῃ. vide eiusdem *Herc. Fur.* 631. 1424. *Hesych.* ἱεροκίδας, quae et ἐφόκια, ne confundantur cum ἐλάσει. Hae enim naues magnae et onerariae; vnde male apud *Max. Tyr.* 19, 7. διὰ νεῆς ἐλάσας. parua naucula vertitur: immo intellige, quales *Differt.* 21, 2. mem- orantur, καλῇ μεγάλῃ ἐλάσει. Varios vsus ἱεροκίδων et ἐφοκίων *Plutarch. Demetr.* 22. *Strab.* 2, 157. *Philostr.* 4. de vitā *Apoll.* 9. indicabunt. Verum, vt coepi dicere, praecipue inserviebant, vt, virgente necessitate, iis ad salu- rem quaerendam vterentur; quo respexisse *Menandrum* in *Tbrasyllonte* non ita absurde arbitrari fuit *Hugo Grotius*, legens:

Ὁ δεύτερος πλοῦς ἐστὶ δῆψα λεγόμενος.

Ἄν νεῆς ἀποτύχη τις ἐν κόπαισι πλοῦν.

I. Scaliger vero propius accessit ad veritatem, emendans:

Ἄν ἀποτύχη τις πνεύματος, κόπαισι πλοῦν.

Namque legendum:

Ἄν ἀποτύχη τις οὐρεῖς, κόπαισι πλοῦν.

Vt ex *Eustathio* restituit eruditiss. *Nath. Forsterus*, ad *Platonis Dialogos* p. 395. cui tamen, *Thessalonicensi Archiepiscopo* non nominato, inventionis palmam praeripuit *St. Berglerus* ad *Alciphr.* 2, 4, 256. Nec *Tb. Gataker* ad *Antoninum* L. 9, 2. p. 323. difficile fuisset veram lectionem inuenire, cum copiose de hac paroemia egerit. *Hesiod.* 1, 33. aliter exrulit: δεύτερος ἔσται φρεῖ, πλοῦς καὶ δεύτερα βουλή: vt non male *Cod. Taur.* alii ἐτρέα.

P. 66. V. 7. Λιμένας Συρράκουσιων] Erant plures, sed praecipui ad ipsam urbem duo, ὁ Λάκκιος, qui totus lapidibus erat constratus, hodieque adhuc se talem fuisse indicat; non tamen marmore, vt *Siculi* quidam scriptores, patriae decora nimis extollentes, fabulantur: nisi marmor omnem lapidem vocandum statuant, qui ex lautomiis Siculis extrahuntur. Quia igitur constrati putei et cisternae speciem praeferebat, Λάκκιος dictus: erat vero versus Catanam situs. Alter versus Pachynum promontorium, longe maior, ideoque ὁ μέγας dictus, et per excellentiam igitur adpellatus *Συρακουσιων λιμὴν*: vti apud *Lucian. Quom. Hist. Scrib.* p. 66. vbi praecellens *Criticus* *I. Marklandus* mihi ante hos decem annos per literas indicavit Ἐκπολὴν σχῆμα le- gendum esse, digna profecto, si qua alia, contextu emendatione. Hos por- tus separabat insula *Orrygia*, siue potius agger, per quem haec insula conti-

nenti Syracusarum vbi aliquando iunctus fuit: sed nec olim vel primo, nec semper postea. Magnus autem portus immensum quantum spatio superabat Laccium; vnde merito Ovidius eos vocat *portus inaequales*, L. 5. *Metam.* 408. de insula Ortygia, primum condita, proprie locurus:

Es qua Bacchiadae, bimari gens orta Corinthis,

Inter inaequales posuerunt moenia portus.

Hunc locum libentius adduxi, vt eandem vocem Manilio restituerem, locumque praestantis huius poetae vindicarem ab vna saltem nimis licentiosa magni Bentleii crisi. Exstat locus in L. 4. 634. vbi descripsit terrarum orbem, vt monstrat, quibus signis singula climata et singulae regiones subiectae sint. Enumeratis tandem praecipuis insulis et maioribus, *Sardinia, Sicilia, Euboea, Crete, Cypro*, tandem minores insulas recenset his verbis, vt puto, suis:

Totque minora solo taceo emergentia ponto

Litora: inaequales Cycladas, Delonque, Rhodonque,

Aulidaeque, et Tenedon, vicinaque Corsica terrae

Litora Sardiniae: primamque intrantis in orbem

Oceani vittricem Ebusum, Balearica regna.

Sic legendum hunc locum censeo. In duabus vocibus leuem mutationem institui; versu primo pro *tamen* rescribens *Taceo*, et versu secundo pro *litora et aequales* rescribens *litora, inaequales*. Nec video, hic quidquam iam ad sensum deesse: *tamen* hic nulli vsui, licet retinuerit Bentleius; quid enim? an *minores insulae* difficilius mari emerisurae videbuntur, quam magnae? Contrarium experientia comprobatur. Rescripsi pro eo *taceo*, necessaria et modica mutatione; nam iam Bentleius vidit, aliquid tale deesse; et proinde solita sua, saltem in Manilio, licentia vsus, proximo versu *λεωδυναρον τῷ τaceo*, sed longe abiens a recepta lectione, inseruit. Porro versu sequente idem vidit, non posse insulas Cycladas dici *aequales*; neque enim vlla re sunt pares, siue potentiam, siue fertilitatem, siue spatium, respicias: rescripsi igitur *inaequales*, quales re vera sunt respectu magnitudinis. Adeoque haec harum insularum conditio prae aliis tangitur, quia hic agitur de magnis et minoribus insulis.

Criticus Britannus malis duobus succurrere volens, nempe defectui *verbi* et absurdo epitheto *aequales*, ausus fuit in contextu reponere:

Totque minora sola et tamen emergentia ponto

Praetereo, Aegaeas Cycladas.

Vbi primo animaduerte illud *tamen*: An non et in sic emendatis versibus sic absonum, et proinde probabiliter sedes vitii. Deinde cum ipse exhiberet vocem *litora* pro *insulis*, mihi auctoritatem ostendat, qua *sola* ponantur pro *insulis*, vel *regionibus*. Sed cur insulae non dicerentur *litora*: cum nihil sint, nisi *litora*, et *litorales orae*, nec contineantur terra solida. Sed tandem quis Critici tantam ferat audaciam, vt *litora et aequales* mutet in *praetereo Aegaeas*. Noui, vocem *praetereo* esse Latinam: *Cycladas* sitas esse in mari *Aegaeo*, verum an inde sequetur, has voces hic esse intrudendas? quae literarum, quae soni similitudo? cur non centum alia epitheta alius conmiuisci poterit? Mihi sane tales mutationes ne quidem coniecturae locum tueri posse videntur: nedum vt ista via auctorum contextus emendandos censeam. Si ita grassari licet, in nullo auctore vllus resisterit desperatus locus. Verum quosdam rationem quaesituros reor locutionis *totque minora solo litora*. Fateor, eandem plane formulam mihi adhucdum non fuisse obuiam factam. Sed cur non aequae Manilius dixisset, et dixisse monstrat codicum constantia, *Litora minora solo*, id est, quam *alia litora, vel insulae*, vtque Virgilius dixit L. 10. *Aen.* 180. *Vrbs Etrusca solo*; nam plane similes hae formulae illis visitatissimis, *diuersa loco, diuersa situ.* 1, 285. *vicina loco, multi, pauci numero, priores tempore*; *immensa spatio, tam spatio, quam luce, minor,* 1, 307. πολλοῖς χώροις, μεγάλῳ χρόνῳ, et quae passim occurrunt. Si dixisset *litora minoris soli, vel minore solo*, forte multis magis intelligibilis visa fuisset dictio; sed *terrae solo putres* aequae bene dicuntur, atque *terrae soli putris, vel putri solo*. Quidquid sit, non fabricamur locutionem, sed existentem defendimus.

Verum libet et alium locum eiusdem poetæ a nimia audacia Critici huius, alioqui aestumatisissimi mihi in primis aliisque, defendere, L. 2. v. 663. ubi docet, in quot classes signa diuidantur: alia esse mascula, alia esse foeminea: tum adiicit, quaedam esse *duplicitia*, quaedam *simplicitia*:

— — — — — duo cernere Pisces,
Et geminos Iuuenes, duplicemque in Virgine formam,
Et duo Centauri licet vno corpora textu.
Sic et simplicibus signis stat forma quadrata.
Nam neque taurus habet comitem, nec iungitur ulli
Horrendus Leo: nec meruit sine corpore quemquam
Scorpiot, atque vno censetur Aquarius astro.

Non memorabo aliorum absurdissima commenta, quibus illud *sine corpore* explicare conentur, sed adponam modo Senleianum:

— — nec meruit sibi necere quemquam
Scorpiot — — — — —

Vbi non minus, quam tria vocabula, mutata, quae tamen per compendia scripturae nata docemur; vetum nollem, tam saepe Criticis accidere, vt fingerent siglas, quae nusquam existerint, et quae in omnibus fingi possint vocibus. Verum rationes videamus, cur *Scorpiot* non meruerit inter duplicia signa locum, quia nimirum *totus venenosus*. At nullum noui astronomum, qui hanc vel similem rationem dederit duplicium et simplicium signorum; cur *pisces*, cur *virgo*, cur *centaurus* inter duplicia meruerit locum? Nempe ex figuris, quibus haec signa pingebantur in Zodiaci schemate, duplicia fista fuerunt: quibus aliae quoque subrilirates astrologicae accessere; e contrario *Taurus* non est inter duplicia, haud quia ferox animal, sed quia schema eius ne quidem totum exhibebat *Taurum*, nedum duplicem. *Leo* non simplex, quia saeuum et vorax animal, sed quia eius figura ansam ipsius duplicis fingendi non dabat. Quid igitur? an prodita lectio sana? Minime. Sed leuicula mutatione sananda, si legeris:

— — nec metuit sine compate quemquam
Scorpiot.

Compar hic, qui v. 664. *comet*. Nam neque taurus habet comitem. Poëta autem dicit Manilius, *scorpium non metuere quemquam*, licet *solus sis*, pro *scorpion esse simplex signum*. Nec id sine ratione, primo quidem ad omnes spectante, qua comitati minus soleamus esse meticulosi, quam vbi solitarii inueniamur in locis formidolosis. Iam signa in Zodiaco sibi inimica finguntur: et inuicem insidiantia. Deinde Scorpioni sunt multi hostes in astris; inde L. 2, 557.

Scorpius in totidem foecundus creditur hostes.

Sic L. 1, 270.

*In cuius [scorpii] caudam contentum dirigit arcum,
Mixtus equo, volucrum iam mittens iamque sagittam.*

Et saepissime signis metum inter te contribuit Manilius; sic l. l. de scorpio:
*Aequoreum Iuuenem, Geminos, Taurum atque Leonem,
Erigonem, Libramque fugit, metuendus et ipse.*

Sic:

*Erigone Taurumque timet, geminumque sub arcu
Centaurum, et Pisces, et te, Capricorne, rigentem.*

Animaduerte vero, de *scorpione*, licet fugiat, tamen dici, esse *metuendum*. Astronomice et poëtae igitur *scorpius* hic dicitur, licet sit sine socio, *neminem metuere*.

Si nostram emendationem non aliqua probabilitate praeditam crederem, docti Britannii coniecturam iuuarem auxilio; quo tamen ipso vti per se potuisset. Nam illud *meruit* totidem literis legitur in codice *Oxoniensi*; quem non diligenter in viri clarissimi gratiam, quicunque fecerit, commissum mihi constar, ex. gr. L. 1, 228. editur de Luna:

*Quod si plana foret tellus; semel orta per omnem
Dehectet, pariter toti miserabilis orbi.*

Vbi V. Cl. ait „*omnem et semel orta codices vniuersi*,” at *Oxoniae legi ireta*, et in margine *ipsa*; scilicet in editionibus saltem *illa* exstabat: eamque Scaliger satis commode lectionem explicuit, docendo, *Lunam deficientem dici, percussam, festam, vapulantem*. At *orta* sit vera lectio, quam, vt caeteras omnes emendationes huius distichi, iam protulit et probauit *Lud. Carrio* L. 1. *Antiq. Lect.* C. 3. p. 61. quem quamuis ipsum plagiolum accusatum sciam, nescio, an non saepius memorari meruerit. Verum miror, ab commemoratoribus ita sicco pede transiri variam lectionem, nescio, an omnium codicum, certe Oxoniensis et Editionis Aldinae:

Pariter [sic Ox.] toto miserabilis orbe.

Quae lectio duplicem admitteret explicationem, vt intelligas, vti nunc fit, *toto terrarum orbe*, vel *toto Lunae orbe*. Ita L. 4, 849. *sicut Luna suo tantum tunc deficit orbe*: et saepe apud omnes poetas, et apud hunc eo sensu quoque, *orbis de luna*. Quae si scriptura admittatur, praeterea legi vellem:

Pariter toto miserabilis orbe.

Sic modo de *defecta luna*:

Quae cum merula nigris per noctem deficit umbris.

Sensusque aptus foret: Si tellus esset plana, *totalem*, vt ita dicam, luna pareretur *eclipse*: non ex parte orbis, modo in hac, modo in illa regione. Et sane parum placuit semper illud *miserabilis*, eoque licentius ad hanc vocem sollicitandam accessi, quia ex iis est, quam librariis Christianis, et vocabulum *miserere* semper in ore habentibus, sollemnue sit, pro aliis minus intellectus supponere. In hoc ipso auctore ita *Scaliger* L. 5, 275. p. 370. notat, L. 3, 144. pro *miscere* haberi in Gemblacensi *miserere*, quod item occupauit Oxoniensem; qui et L. 5, 245. habet *e miseris* pro *emiscens*, vel alio vocabulo.

Locum hunc relinquere aegre a me impetro; legitur paullo ante de eodem planeta:

Vltima ad Hesperios infectis volueris alis.

Hunc ego verum poetica licentia et entusiasmo ablatum non sine aliqua adprobatione legissem: nisi summus *Scaliger* miratus fuisset, *alas Lunae tribui*, et *ἰδωτικόν* pronuntiasset, et *Bentleius*, acumine critico summis par, indignatus fuisset, *Scaligerum* hunc versum maluisse auctori, quam falsario, attribuisse; crimina in hunc versum et praecedentem, ceu spurios et ineptos et parum Latinos et monstrosos, accumulans. *Quis enim Lunae alas tribuit?* Modestior *Scaliger*, qui *idiotas* hoc fecisse, vel facere potuisse, non negat. Excusamus leuiter primam accusationem, *neminem, nisi idiotam, Lunae alas tribuisse*. At si poeta antiquus, nec de vulgo, ei non *alas* modo, sed *longas*, tribuerit, quid dicemus de hoc crimine. Auctor *Hymni in Lunam*, qui inter eos *Homero*, licet credam falso, adscriptos, tamen antiquissimos, v. primo canit: *Μῆνην κελδὲν παννύκτερον ἔπειτα Μῦσαι*. Quod si quis, vt nodum soluat, malit legere ibi *παννύκτερος Μῦσαι*, quia *Musas alas* fuisse inter alios testetur *Porphyrus de Abst. anim.* L. 3, 285. meum non est illos refellere, ipsorum hoc fuerat: et forsitan aliis argumentis *Lunam alas instructam* fuisse, liceret adferre. Tum *Vltima* pro *denique*, *postremo*, ne *Latinum* quidem esse adseritur. At ego elegantissime putaram, et nunc puto, *Vltimus ad te accedo*, pro *tandem*, *denique*, *postremo*, *vltimo loco*, vt *primus* de eo, qui vel loco, vel tempore, *primus est*. At *alis* volui quis dixit? At hac ratione, cur L. 3, 212. non vt spurium exclusit: *Curibus aeternis mundum per signa volantem*? Si tu dicas, struthionem simul cursu et volatu motum accelerare, et arguari velis, tibi columbas allegabo *se voluentes et circulantes*, at simul *volantes*; et cur poeta, cum *sidera volui et volare* omnia dicantur, et plerisque alae attribuantur, hac *ἀκρολογία* abstinere cogeretur? Tunc potes globum alatum concipere, qui simul alarum et circumuolutionis proprietate vtatur? Geometrae optimi male dimerientur *Parnasi* et *Pindi* parentes campos.

Verum anrequam hoc caput finiamus, de Graeci nostri Astrologi mereamur loco, vbi itidem de duplicibus agit signis. Adscribam emendata, vt breuior sim. Iacent in L. 4, 452.

* Ἦν μὲν ζωίδεσσι διμορφώτοισι πέλονται
 ἰχθύσιν, ἢ διδυμοῖσι συννερίζουσι κατ' αἰθέρος,
 Τεξέτω κατὰ κύκλον, ἢ ἐξ ταχυφόρον ἀγῶν
 Παρθενικῶν, τέμος διδυματόκα φύσεται ἀνδρῶν
 Σώματα, καὶ τριδύμνῳ παῖδων θάυματ' ἀνέσθλα.

v. 2. *συννερίζουσι* nescio unde veritur *simul servantiibus*; forte eadem origine, unde *θυρωρός*: tu verte: *iugasis*, duplicibus, iugum facientibus, a *συννερίε*, *βίγα*, iugum. Hinc malim deducere, quam scribere *συννερίζουσι*, et *συννερίζαν* passivè interpretari. *συννερίζαν* ita habes ex emendatione *Casauboni* in *Nican-dri Georgici* apud *Athenaeum* L. 15, 9, 683. κατ' αἰθέρος, vel κατ' αἴθρην, lege pro κατ' αἴθρην. vid. L. 4, 466. 3, 231. 6, 155. v. 4. legebatur monstrificæ, et quidem tamen ex emendatione, διδυμα τόκατ' ἀνδρῶν: confer L. 4, 590.

LIBRI TERTII CAPVT QVARTVM.

P. 66. V. 8. [Προσπιδήμῃσι] Vitur rursus L. 5, 2, 80. 12.

P. 66. V. 11. *Κλαόντων*] Multi de Attica scriptura κῶν, κῆν, κῶν. Suffecerint *Bergler*. ad *Alciop.* 1, 36. *Hemsterb.* ad *Aristoph.* *Plut.* v. 62. et 612. *Cod. Taur.* ap. *Heliod.* 7, 325. ἀνακρίμῃσι pro ἀνακρίοις. L. 6, 289. ἴπαι pro ἵπαι. Vellem autem scire, si subscriptum sit ἴπαι, ut feci, quomodo Atticam scripturam in literis maiusculis, quibus solis utebantur, distinxerint a vulgata; nam ἴπαι laterale et ἴπαι subscriptum in his literis eiusdem potestatis. An igitur ΚΛΑΙΩ Atticum, ΚΛΑΙΩ vulgatum. At sic ΤΟΤΩΙ fuerit Atticum, ΤΟΤΩΙ communis dialecti; quare literae ἴπαι locum hic fuisse non puto, saltem ubi hae syllabae, si corripiantur, corripiendae, et laterali et subscripto carere posse videmus; uti in *Antbol.* 3, 1, 18. 194.

Νικόδικον δὲ φίλοι καὶ πόλις ἦν κῶν.

Verum istud κῶν a mala manu, *Cod. Palat.* Πολλὰ, unde recte *Salmasius* Πέλη, quaecunque intelligatur huius nominis vrbs. Verum cum *Νικόδικον* quoque legendum; intelligetur enim ἀνέκτω. Ap. *Euripid.* *Rheso* 97. cum *Scaligero* malim:

Ἄλλ' ἑκατάντες πύρε' ἐπ' εὐείλμῳ νεῖν.

quam ἑκατάντες, quod omnino vitiosum: nisi saltem Iota ad latus positum ceu subscriptum accipias. Verum ἴπαι in aoristis proptè non spectat ad hanc causam. Mox solito errore in Codice videtur fuisse κενῶν.

P. 66. V. 16. *Συνήχσαν*] *Theophr.* *Char.* 6. φθγγόμενοι μεγάλη φωνῇ, ὡς συνηχῶν αὐτοῖς τὴν ἀγορὰν καὶ τὰ ἐργασίρια.

P. 66. V. 18. *Στρατηγικὸς ἀνὴρ*] Non qualis Iphicrates, in quo *Iustinus* L. 6, 5. ait *imperatorias artes fuisse*; sed *στρατηγικὸς* hic potius *praetorius*. *στρατηγός*, praetor, ecclesiam conuocat: iudices dat. vide *Heliodor.* 4, 203. et *Nostum* L. 8, 7, 140. 22.

P. 66. V. 19. *Ἀνάπειυν*] Obseruanda vox: in *Apographo* vitiose ἀνάπειυν. Mox lege *χρεῖα*.

P. 66. V. 21. *Θέατρον*] Syracusis re vera fuit Theatrum, et quidem amplissimum, in Neapoli, cuius rudera vidimus: et a Theatro non procul supersunt etiam vestigia Amphitheatri, cuius ichnographiam in Siculis nostris exhibitori sumus; nec erit caussa, cur illustris *Scipio Maffei* aedificii talis decus soli adferret ear Romanae vrbi; quam sententiam prodidit *Vir doctissimus* L. 1. C. 7. p. 64. de *Amphitheatro*. Inter ista autem Siciliensia aedificia tanta est differentia, ut nemo, paullo in hisce versator, in iis distinguendis errare possit. Mihi e contrario vero fit simile, Romanos Amphitheatri formam a Siculis transtulisse. Curio namque ille, qui primum *Roma* Amphitheatrum, sed ligneum, fecit, in *Sicilia* aliquamdiu commoratus fuit. De hisce monumentis *Mirabella* et *Bonannus* agentes, adduxerunt veterum loca, unde constet, ecclesias Syracusis in theatro agitas, vide primum p. 70.

Edit. Lugd. Bar. *Nepos. Timol. 4. Iustin. 22, 2.* Maiores causas in comitiis et ecclesiis aetas tum Athenis, tum Romae, constat, et e foro in theatrum insigniora saepe iudicia transferebantur. *Apul. 3. Miles. 44. iudicium tantum theatro redderetur.* Ita in curiam aliquando Romae. *Tacit. 3. Ann. 12.* Athenis etiam in theatro saepe conciones. *Ausonius prologo Ludi Sapient. Quibus [Atticis] theatrum curiae praebet vicem;* vnde *Plato in Phaedro p. 258. B.* verba faciens de legislatore, qui in theatro populo suasit legem, ait: Οὐκοῦν ἴδω μὲν ὅτις ἡμῖν, γυγνῶς ἀπέρχεται ἐκ τοῦ θεάτρου ὁ ποιητής, quod *Serranus* vertit: *Quod si ea (lex) maneat populi adplausu comprobata, nonne laetitia gestiens ita discedit ex concione, ut poeta ex theatro?* At nihil minus cogitavit *Plato*, quam ut hic concionem theatro, legislatorem poetam compararet. Verte *excedit ex theatro auctor legis, suaser, lator legis.* ὁ ποιητής de cuiusvis auctore rei, non modo carminis factore. Ita ipse *Plato Critia p. 108. B.* et alii passim hac voce et ποιητὴς vtuntur.

P. 66. V. 22. Ἐκκλησίαν ἀνύγαγον] Potte ἀνάγειν ἐκκλησίαν dictum sit, quemadmodum ἀνάγειν ἱερτὴν apud *Herodot. 2, 40. et 3, 79.* vbi consulatur *J. Gronovius.* An etiam apud eundem ἀνάγειν θυσίαν δὲ ita accipiendum, dubito. Nisi sermo videretur adfirmare, facile per separationem ad ordinariam formulam perueniretis ἐκκλησίαν ἀν ἡγαγον: qualia vitia passim occurrunt. vid. 8, 4, 135. 13. *H. Stephanus* apud *Platonem* in *Sympos. 174. B.* ἀνένας in ἀν ἰδούς mutat. Apud *Demosth. de Cor. 510. E.* legitur: τέτι δ' αὐτὸ τὸ πρῶγμα ἀνεκρίνετο ἐφ' ἑαυτῷ, πρὶν τι τύτῳν πελασβεῖν. An non hic excidit ἀν ἀνεκρίνετο? At forte hic male repetitum ex vltima in ἐκκλησίαν. Foeminas autem concionibus interesse, quam insolens fuerit, ostenderint vnae *Aristophanis Ἐκκλησιαστικῆς.*

P. 67. V. 1. ὥχρος, αὐχα. Ἐν] Interpretes ἀρχαῖαν, posses αὐγαλίος ἄν: qua de voce videantur praestantes viri, *P. Wesselingius* et *I. Alberti*, hic ad *Hesych.* ille in *Observ. 2, 20.* potes alia. ὥχρος καὶ αὐχηρὸς *Luciano Catastro T. 1. p. 639.* iunguntur, et *Cronos. 3. p. 393.* αὐχημὶ πλέω. Posses αἰαλίος, quod de capillis proprie, pro quo *Aspinaeus L. 4, 3, 131.* αὐχηρὸν ὀνόμαζ. *Theocr. 14, 4.*

Χαί μὲν γὰρ πολλὸς ὤτος ἀν, αὐ+αλλοὶ δὲ κικῶσι.

Sic Codices octo pro ἀφ'. At caue, ne porro suspiceris de αὐχαλλοῖ: nam librorum haec nota est syllabas ita separantium. Digamma amatores forte mysterium hic detexerint. Sic ξύ+το, ἀπεργα+ντ' νή+ας in *Apolloniano Codice Florentiae. Ap. Theod. Prodr. L. 7, 317.* similis lacuna τὸ βλέμμα μικρόν, τὴν σκυλῆ . . αλλος. *Gaulminus* videtur supplevisse τὴν κόμην αὐαλλος; vertit enim comam sordidus. At σκυλῆ parum fauer: cur non τὴν σκυλὴν αὐαλλος: vt apud *Homer. Odysf. T. 327.*

Εἶναι αὐαλλος, κακὸς εἰμένος.

Vbi *Barnef.* immo et *Clarkius*, superflua diaeresi εἶναι αὐαλλος: cum *Iones* hanc vocem et inde derivatas adspirent, et proinde spiritus, siue digamma, siue *Dawesianum W.* pro consonante sit et syllabam producat quasi positione.

P. 67. V. 3. θῆμα] Et in ἐκκλησίᾳ erat et in Theatro; ibi vocabatur θυμέλη, vel θυμός.

P. 67. V. 3. Κάτω τὰς] In Plano, de Plano, opp. ἐπὶ τῷ θήματι, ἐφ' ὕψει, pro quo ἀφ' ὕψους ap. *Heliod. 10, 504.* τῆς τε σκηνῆς πλησίον ἀφ' ὕψους προκαθίσας. Immo ἐφ' ὀρεινῇ ex vsu et *Cod. Taur.* et *P.* vt recte *Comptelinus* iam. vid. *L. 9, 458. 10, 475. 507. Eustath. de Ism. et Ism. 7, 258.* Ita recte ceperunt *Lucianum* in *Asino p. 622.* vbi *asinus* ad praesidem, qui ludis praerat, κάτωθεν loquitur. vide *Calpurn. ad Capitol. Verum C. 6, 423.*

P. 67. V. 5. Τὸ δὲ παλῶς . . ὁ . . . εἰ καὶ λέγῃ] Quamvis talia supplere opus sit parum vile et aleae incertissimae: si tamen animi causa ista tentemus, supersticum literarum habenda omnino est ratio; forte igitur ἀναβόησι θάρσει καὶ λέγει. *L. 3, 4, 50. 26. ὁ δῆμος ἀναβόησι. Heliod. 4, 171. θάρσει θυγατρ.* Noster tamen 3, 6. θάρσει.

P. 67. V. 8. Ἀναβῆσαι] Recte interpretes abstulerit, ea notione, qua solent

in bello quisque suos mortuos ἀναεῖσθαι, de qua Cl. Elserus in *Schediasm.* p. 117. alioqui ἀναεῖσις est *destruō*; vti apud *Demosth.* περὶ παρατρ. 315. Α. ὅλων τῶν τειχῶν καὶ πόλεων ἀναεῖσις. Alia plane notio est vocis ἀφαῖρεσις: quae tamen ap. *Max. Tyr.* 17, 7. redditur *direptio*. Verba sunt: 'ἀλλ' εἴπερ οἱ ἀδικούμενοι ἐπύσαντο, ὅτι τοῖς ἀδικοῦσι μέγιστον κακὸν ἢ ἡδίκησιν αὐτῶν, τὴν εἰς αὐτοὺς πολέμου μείζον, καὶ τειχῶν ἀφαίρεσις, καὶ γῆς δυνάμις, καὶ τυραννίδος κατατάσις. Quare merito quoque ἀφαῖρεσις *Doctiss. Marklandus* animaduertit raro accipi pro *direptione*, *destructione*, et tum potius dici καθαίρεσις et περιαιρέσις. Recte; nam numquam hoc significat, et hic quidem notat communissimo sensu *ademptio*, *ablatio*; respicitur enim ad impotentiam, qua Lacedaemonii vsi fuerunt in Athenienses victos, quando iis ius moenium habendorum ademerint, et Piraei muros delicere coegerint, quando et Attica fuit vastata et δυνάμις passa. Potuisset ad hanc respiciens calamitatem aliquanto significantius scripsisse τῶν ἀφαίρεσις, τειχῶν καθαίρεσις. Sed ne dubitemus, ad secuta bellum Peloponnesiacum mala respici, additur *Τυραννίδος κατατάσις*, sed quod, vix credideris, redditur *tyrannidis eversio*, cum respiciatur Lacedaemoniorum crudele πολέτευμα, quo *triginta* tyrannos Atheniensibus impotuerunt: et καθάρσις certe semper significat *constituere*. Vix probatione opus. *Demosth.* περὶ τῶν ἐν Χερρ. 80. Β. κατέστης τυράννου. *Aeschines* περὶ παρατρ. 257. Α. Καθαίρεσις τυραννίδος huic oppunitur. Sic κατάστασις ἐγγυητὴν passim. vid. *Lucian. Tyrann.* T. 3, 151. Nemo dubitauerit in historia Graeca non hospes. *Xen. H. H.* 2, 460. *Diod.* 14, 3.

P. 67. V. 10. ἑὸς] *Glossae*: serenitas, serenum, hoc sudum: εὐδίας, serenitas; vox haec restituenda videretur *Euripidi* in Fragmento *Bellerophonis*:

Τὸν ὑπὲρ κεφαλῆς αἰθέρ' ἰδίοισιν
Σπύδω, τιν' ἔχω τάσιν εὐδίας

Florens Christianus ita reposuit pro ἑὸς in *Schol.* ad *Aristoph. Vesp.* 754. sed τάσις εὐδίας longe melius, quam τάσις εὐδίας, licet E. M. εὐδία explicet εὐδία: nam Pegasus, aërium iter ingressuro, quae optabilior, quam ἡ ἄνθρωπον ἡμέρα, vt apud *Suidam* explicatur. Miror, vnde bene versum sudum. *Barnesius* autem peius, quam *Florens*, anapaestos ordinavit.

In memoriam redeo loci *Strabonis* L. 6, 436. ἡ δὲ χώρα εὐδαινὴ διὰ τὴν κοιλότητα τῶν πεδίων: vbi *Palmerius* legi vult εὐδαινὴ, ab εὐδίας. At εὐδαινός aequè probum. vide *Hesych.* in εὐδαινῶ, περὶ, κατασταλμένα. *Suidas*: εὐδαινός, ὁ καίρος, καὶ ὁ ἀνέμος, καὶ εὐδαινός ἡμεῖς. *Orpheus Suffraganeo* θαλάσσης p. 120.

Εὐδαινός ἀπαλοῖσι γαλινηοῖσι δρόμοισι.

P. 67. V. 10. ἰδὼν χαμῶδες γῆμον καὶ βαπτίζομενον ἐν γαλήνῃ] Non multum abit ab *Heliodori* ἑνὸς L. 5, 251. ἐπειδὴ πρὸς τὴν ἐγγυητὴν ἡ ἐλάκας ἐν τῇ γαλήνῃ κλύδωνες ἐμπέπλητο, θορύβοις, ὁλοθυμοῖς, διαδρομαῖς καταγεγυμένῃ. *Vat.* ἐμπέπλητο. *Eustath.* de *Ism.* et *Ism.* p. 258. Καὶ ἐν ὅλῳ ἄρξῃ ἡ ναὺς καὶ κλύδων πολυειδής.

P. 67. V. 11. Βαπτίζομενον] Proprie nautis *submergi*, *deprimi*; metaphorica tamen hinc locutio non plane debet seiungi. vid. *J. Cbr. Wolfium* ad *Libanii* Epist. 25.

P. 67. V. 16. Οἰκῆται δημοσίῳ] In *Constantiniana bibliotheca* p. 491. haec exhibet *Lexicon*: Δημοσίος ὁ τῆς πόλεως ὄμιλος. ἐγίνοντο δὲ ὁμοῦ τινος, ἡ Σαύθαι [ἡ] ἄλλοι βῆβαι οἱ ὅλοι πρὸς ὑπερστίαν τῶν δικηφείων καὶ κοινῶν τόπων καὶ ἔργων. ἑλλειπτικῶς δὲ λέγουσι τὸν δημοσίον, παρὲν τὸν οἰκῆτην. vide *Suidam* et *Harpocrationem*. Erant, vt diximus in principio *animaduersionum*, omnes quidem viliores, at tamen, de quibus hic mentio, vilissimi, qui in comœdiis passim σκύνθαι, ταξόται: honestiores scribae, quorum primarii γραμματεῖς. *Schol. Demosth. Olynth.* 2, 23. E. *Demosth.* παρατρ. 313. Α. γράμματιν ἐφ' οἷς ὁ δημοσίος τίταται. Ibi *Vlrian.* vel alius: δηλαδὲ οἷος: an non οἰκῆτης? videatur *Cl. P. Hesselingsius* ad *Diodor.* 13. C. 102. et notata L. 1, 5, 9. 5. vnde patet, voces δήμιος et δημοσίος confundi in hac notione et vicinis. Optimo iure *Cl. Taylorus* ap. *I. y. u. g.* 3. restituit δημοσίως ἀγῶνας pro δημῶς. Apud *Lyfian* κατὰ Νικομάχην p. 473. legitur: ὡς αὐτοῖς νομίζουσιν εἶναι τῇ τῆς πόλεως, αὐτὸς δημοσίως ὢν, quae sic explicent: Adeo vt res publicas arbitreris tuas esse: cum

sis ipse servus publicus, cum sis ipse in potestate et proprietate civitatis. Ap. Schol. Aristoph. Equit. 1253. legitur: δημοσίῳ δὲ γινόμενῳ ὑγραφοῦ ἀμφότεροι τὰ λεγόμενα. Sermo est de ὑπογραφεὶ et ἀντιγραφῇ: vbi Kubniius ad Pollucem 8. C. 9. §. 12. legit δημοσίῳ παραγινόμενῳ, praesente scriba publico. At cum hi quoque fuerint δημοῖοι, minus satisfacit. Re vera ἀμείβεσθαι in Inscriptionibus collocatur inter magistratus: sed is cum respondet γραμματεῖ, et ita acceperit Kubniius. Putaram, an legendum δημοσίῳ γινόμενῳ, quando fiebat decretum; id vox δημοσίον notat. Demosth. in Timocr. 781. E. quod quamvis proprie de populi scito dici possit videri, nihil vetuerit, quin et in genere ad senatus decreta extendatur et ad omnes publicos actus.

P. 67. V. 16. Εἰς τὸ θάνατον] Leuiores supplicia fumebantur saepe in theatro: saltem ibi torquebantur, antequam condemnarentur. Ostendit id theatro alia locus Philonis aduersus Flaccum p. 329. καὶ ταῦτ' ἐλεγάζετο μὲν τὸ πλεονεξεῖν αἰετίζεσθαι ἐν μέσῳ τῷ θανάτῳ καὶ περὶ καὶ σιδήρῳ βασανίσαι. . . Ἰνδαῖοι ματυγόμενοι, κρεμάνοι, τρεχιζόμενοι, καταδικαζόμενοι, διὰ μέσῃ τῆς ἐρχήσας ἀπαγομένου τὴν ἐπὶ θανάτῳ. Quem locum adduco lubentius, vt, licet bene vindicaretur ab Iphensibus Eruditis contra importunam nuperi editoris crisin, reponentis λυγίζεσθαι pro καταδικαζόμενοι, eum magis adseram toto huius iudicii processu: vbi simili modo τρεχοί, πῦρ praecedunt τῇ καταγνώσει: et cui non nota haec in criminibus procedendi forma? Quid quod λυγίζεσθαι comprehensum sit in ματυγόμενοι: nam ματυγῶσθαι aequè λόγος atque μάστιξ sit; nec constat, λυγίζεσθαι grauius esse τῷ ματυγῶσθαι. Si haberetur ex. gr. μάστιξ ἀπαραλατταῖς, id et τῷ λυγίζεσθαι et τῷ ματυγῶσθαι grauius foret. Verum tam inanes nouationes, quibus editor Philonis prae caeteris hodie Criticis floret, vix refutatione dignae merito videantur. Athenis quoque statim in comitiis quaestiones de seruis fumebantur. vide Aeschinetem παραπρ. 403. B. εἰκότας παραβλόμεν εἰς βασάνους, παρέται δὲ ἄδη ἡ δήμες καὶ βασανίᾳ ὑπὸν ἄντιον ὕμῳν.

P. 67. V. 18. Τροχίς] Quamuis haec sint saepius tractata, ad rei illustrationem hic quaedam literis consignare non pigebit. Ardeius bene 3. Met. 48. ait: Nec mora, cum ritu Graeciensi ignis et rota, tum omne flagrorum genus inferuntur. vid. etiam 10. 217. tamen illa etiam Romani moris. Pacat. Paneg. 42. ignem, laminam, crucem, culent; vbi Cl. Schwartzius in suo codice equuleum pro culentum indicat. At nec eo ordine admitti potest, et alteri voci fauetur mox C. 44. Haec autem non τιμασθητικά ἐργαλαῖα, vt iam innuimus, sed βασανιστήρια erant. Aristoph. Pluto 876.

Ἐπὶ τῷ τροχῷ γὰρ δεῖ ε' ἐκὶ τριβλόμενον
εἰσὶν, ἃ πεμπούργηκας.

Idem in Pace 45. Lysistr. 845. Plutarch. Nicias 247. εἰς τὸν τροχὸν καταβιβῶν ἐτρεβλῶτο. Achill. Tatius L. 6, 405. Τὰς βασάνους παράσθῃς, φερέτω τροχόν. ἰδὺ χεῖρες τινέτω. φερέτω καὶ μάστιγας. ἰδὺ νῦν τις τυπτέτω. κομίζετω πῦρ. ἰδὺ σάμα καίτω. φερέτω καὶ σιδήρον. ἰδὺ δέχη' εἰσάξτετω. 7, 447. Ἄρετι δὲ μὴ δεδιέντος, καὶ τῆς δεδῆστος τῷ σώματος γυγυμνωμένῳ, ματιώρη τε ἐκ τῶν βρόχων κρεμάνῳ [illud in Philonis loco habes], καὶ τῶν μὲν μάστιγας κομίζόντων, τῶν δὲ πῦρ καὶ τροχόν. Xenoph. Ephes. 2. p. 26. ἔλφῃ καὶ βρόχους [πρὸς τὸ κρεμᾶσθαι, siue vt in loco Achillis, siue ad mortem laquei: hoc malim, ne τροχίς cogites] καὶ πῦρ καὶ πάντα, ὅσα δύναται σάμα διενεγκὶν αἰέτω.

P. 67. V. 18. Καταπέλτης] Si quis καὶ excidisse autemet ante syllabam similem KA, fruat iudicio suo; nihil tale desideratim. Apud Philonem et alios Mechanicos scriptores passim καταπέλτης exaratur. Duplex vsus et formae instrumentum. Hoc tela et lapides fuisse eiectos notum; inuentorem tradit Dionysium Iuniorum Aelianus V. H. 6, 12. illud erat κολατήριον vel βασανιστήριον ἔργων, ὡς ὅλην χαλκοῦν [vt scutum aereum], ἐν ᾧ ἐπαρθεῖσι τὰ μέλη οἱ δῆμοι. Quae sunt Hesychii verba. Apud Suidam habes: δεσμοῖς χειρῶν καταπέλταις ποδῶν. De his καταπέλταις intellexerim Iliodor. Sicul. 20, 458. τὴν μὲν αὐτὴν ἐτροχίξει, τὴν δὲ εἰς τὴν καταπέλτα ἐδωκεῖν κατετρίχει, alioi catapulitis innexos ei aculantur. At non habetur ἐκτοξίσις. Si innexi praeterea,

quomodo emissi et proiecti. Verte: alios catapultis innexos sagittis, iaculis confecere.

P. 67. V. 19. Τὰ ἱπαθλα τῶν ἐγώνων] ἐγῶνες sunt facinora, quae numquam sine periculis et metu perpetrantur. ἱπαθλα, ἱπαθλα, mercedes, praemia, in deteriorem partem. Τὰ τῶν πόων ἱπαθλα dicit Theodor. Prodr. 4, 178. διαθλαῖν τὸν λυτρικὸν πλοῦ. Heliud. 7, 316. vbi paullo post tam Vasic. quam Taur. cum Commellini Codd. supplent eis φυγὴν et eis τὲ στεφθεῖται: quod prius cum eodem probarim, secundum non aequē.

P. 67. V. 19. Ἐπεὶ δὲ ἐν μίση ἔτη τῶν ἐρχόντων] Vt edidimus Apographum exhibet. At potes etiam distinguere: ἔτη, τῶν ἐρχόντων εἰς ἡ. ἡ.

P. 67. V. 20. Δημότριος] Nam nomen in primis inquirebatur. Ammian. Marcell. 22, 16, 269. Et nulla tormentorum vis adhuc inueniri potuit, quae obdurato illius tractus latroni inuiso elicere potuit, ut nomen proprium dicat.

P. 67. V. 21. Τί εἶδας] Id est, dic, quidquid noris de his funebribus spoliis et de corpore, cui haec detracta sunt. vide Pricaeum ad Apul. Miles. P. 12.

P. 68. V. 1. Ἀπαλειφθῆναι νεὸς] Supra dixit πατελειφθῆναι ὑπὸ τῶν ἐπὶ τῆς νεὸς. Locutiones distant; supra: relictus fui a nautis, hic: destitutus fui nautae, carui, cui nautae. Plato Symp. 219. E. ἐπὶ τῶν γυνὴν καταγυμναζομένων, ἀπαλειφθῆναι πε, οἷα δὲ ἐπὶ τραπέζας, κατεῖναι. vid. I. Perizonii Not. ad Aelian. 1, 32.

P. 68. V. 6. Ἐπὶ φιλαθροπίας] Saepe oratores ita adulantur populo Attico; sane istam virtutem non exercuerunt Syracusani in Athenienses captiuos, paullo ante haec tempora. vid. Thucyd. 7. C. ult. et Diodor. Sicul. 13, 33.

P. 68. V. 8. Ἐφοδῶναι τυχῆν] ἐφοδῶναι, quod summae humanitatis. vid. Herodot. 9, 99.

P. 68. V. 12. Δὲ εὐτυχίαν] Respectu Thetnnis quidem εὐτυχίαν: at respectu aliorum et ipsius Iustitiae δὲ εὐτυχίαν. Apul. 7, 146. Fortuna, nescio, an futuris periculis me reservans. videatur etiam I. Pricaeus, ad L. 1. P. 40.

P. 68. V. 14. καθιζέμενος] Thom. Mag. καθήμενος κάλλειν. ἢ καθιζέμενος. Xenoph. K. A. V. p. 368. D. vtrumque adhibet. Quis nescit, in theatris et comitiis sedisse veteres.

P. 68. V. 15. Στραφόμενος] Herodot. 2, 85. vitur frequentatuiuo: ἀνὰ τὴν πόλιν στραφόμενος: quod verbum non digne habuerunt Lexicographi; τραφόμενος ipis notum. ἐκστρέζειν Plato in Phaedro 247. A.

P. 68. V. 17. Καὶ . . . αν] ἐκλέυσαν, vel ἐκμήναν, vel simile quid.

P. 68. V. 18. Τὸν πρῶτον εἰπόντα] τὸν ἄλιστα. Id necessarium ad veritatem ex ipso fonte hauriendam. Xenoph. K. A. L. 5. p. 367. C. καὶ ὁ ξενόφων ἀνατὰς ἐκλέυσαν ἀπατῆν τὸν πρῶτον, πρῶτον λέξαντα, πῶ καὶ ἐπὶ λέγειν. Xenophon surgens iussit eum primum verba facere, qui primum dixerat etiam, qua in corporis parte percussus fuerat. Ita locus constituendus et vertendus.

P. 68. V. 18. Ὁ ἄλιστα μᾶλλον ἐνέκρετε. βασιαντὸς εὐθὺς ἐκάλειν] Vltimum supplementum certum, prius variari potest, ἐκείντο. Alterutrum alii prae-tulerim, quia hoc L. 6, 7, 109. 21. illo L. 1, 4, 6. 21. vitur; qualia semper in explendis defectibus praefereunda veniunt verba.

P. 68. V. 19. Προσεφίεοντο] Infligebantur, admouebantur, adplicabantur. 2, 8, 34. 17.

P. 68. V. 19. Καίμενες καὶ τεμνόμενες] L. 1, 5, 8. 16. καίμενες de lami-nis candentibus intelligendum. At τεμνόμενες aliquis ambiguerit, vtrum reco-rendum ad τὴν εὐδέρου τομάς: nam hoc supplicium magis, quam tortura, foret. Inde loco laudato superius Achilles dicit Tasius: φερέτω καὶ εὐδέρου ἰδὴ δέρε, σφαζέτω. Forte ad vibices flagelli, μάστιγας, retulectis, et intelligendum, vt Horatianum illud 4. Epodou:

Sectus flagellis hic trinmuralibus.

Verum enim vero magis est, vt accipiamus de ferro; nam τέμνειν nescio an ita Graecis vsurpetur. Post flagellationem Philo 1.1. meminit πορὸς καὶ εὐδέρου, et latera et aliae partes in tormentis vulnebantur. Ioseph. de Maccabaeis

§. 6. p. 405. καὶ τὰ πλεῖστα κατετίτρωσκειτο. vide Scaligerum ad Manilii L. 5, 414. p. 399.

P. 69. V. 1. Ἐνίκησε τὰς βασιλῆας] Formula usitata. *Apuł.* 10, 219. nullis verberibus, ac ne ipsi quidem succubuit igni.

P. 69. V. 2. Μίλις μὲν γὰρ καὶ βραδείως ἁλλ' αἰμολόγησεν] Pto ἁλλ' ὅμως, ἁλλ' οὖν: elegans et visitata elipsis. Noster 5, 2, 81. 3. Ἄκαν μὲν, ἁλλὰ ἐνταῦθα Χαίρειας. 6, 6, 106. 23. ἔτι ἀτυχῆς μὲν, ἁλλὰ διελχθῆ. *Demosib.* ὑπὲρ Μεγακ. 158. Ε. ἰὼν Θηβαῖοι ἀνετίγκυσιν, ἁλλ' οὖν ἀσθενέστεροι γὰρ ἔσονται, et περὶ Ῥοδ. Ἐλευθ. p. 148. D. *Lucian.* T. 2. p. 569. καὶ μολίς καὶ βραδείως, ἐπήκουσε δ' οὖν ἡ γυνή. *Διακτεον* 40, 3.

Ἐως ποτ' ἐν ῥέδοις
Κοιμημένην μέλιτταν
Οὐκ εἶδεν· ἁλλ' ἐτρώθη.

Vbi Palatina membrana ira pergit:

Τὸν δάκτυλον παταχθεῖς
Τῶς χεῖρ' ὠλόλυξε.

Vulgo δὲ παταχθεῖς. Nostri lectio et oratio ἀσύνδετος non relieiendae videntur.

P. 69. V. 9. Τεῦμα οὐκ ἐκμημένους τῷ περιμένῳ] Emenda *perimēnu*, Apographum etiam vitiosum. Hic autem aqua haesit Charitoni, quomodo ratione ea fabellam continuaret, qua animo meditatus fuerat; nam si constitisset, Callirrhoē esse venditam Dionysio, legati ipseque Chaeareas statim, ut Miletum adpulisset, Dionysium adiissent; nec tritemis fuisset incensa, nec Chaeareas et Polycharmus in Cariam venditi, et, quae porro hinc dependent fictiones, nullum habuissent locum. Tamen ceu coactum aliquid et parum probabile accidit, ut quaestio habeatur de aliquo, isque fateatur omnia, praeter vnum nomen emtoris: quod si falsus fuisset reus, magis veniam, quam adgrauationem criminis, expectare debuisset: quod scilicet eam vendidisset τῷ πρώτῳ τῶν ἰόντων γένει καὶ ἀρετῇ. Cur non amplius torserunt latronem, ut et hanc particulam fateretur: namque inquisitionem futuram esse longe faciliorem, si emtor cognitus esset, ipse fateretur Chaeareas; quando impetrare a populo conatur, ut Thero secum nauiget in Ioniam ad indicandam domum Callirrhoae. Cur non potius Theronem ut callidum, sic et malignum induxit: et finxit mendacem etiam in ipsa mortis vicinia. Si prae te tulisset exempli gratia, venditionem fuisse factam in insula Lesbos, Chaeareas eo vela faciens se falsum fuisse comperisset: sed tenuis fama ad eum perlabi potuisset, pulcherrimam foeminam Mileti nuper fuisse a larronibus diuenditam, et sic fabulam plane eodem modo sine coacta hac fictione pertextere auctori licuisset.

P. 69. V. 11. Θύρου ψῆφος ἰδέσθῃ] Ambigua locutio, pro sic θύρου. Sed ex toto narrationis contextu facile id ambiguum cauetur. In omnibus scriptoribus talia, qui sibi communi sensu praeditos expectabant lectores. Tale illud *Pbaedri* prol. 111. Quod si accusator alius Seiano foret; vbi illud vitio datum elegantissimo scriptori nollem, quod intelligi posset: si alius accusaret Seianum. Nam casu ambiguitas illa accidit, vel, si arguari velimus, prudenter ancipiti locutione usus fuit, ut, si in offensam incurreret, sua se ambiguitate tueri posset. Quid si diu post Seiani caedem publicatae hae fabulae. Vide eruditissimam dissertationem *Henrici Cannegiteri* de *Aetate Auliani* C. 10. p. 269.

P. 69. V. 12. Ἴσα μοι, φησὶν, ἰδὼν μνήσῃ τὰς ἀγοράσωντας] At non opus erat, ut ideo cum Chaearea nauigaret, et mors differretur, Dionysius fati cognitus erat Mileti; at fallere potuisset. Atqui dixi, mentendi causam circa hanc facti particulam Theroni nullam fuisse. Quod si falleret, supplicii adgrauationem merito timuisset, si vna nauigasset; quod si verum indicasset, et sic vna nauigasset, saltem poenae dilationem et effugii spem lucratus fuisset. Quare vtrumque absurdum, et Theronem veritatem non sponere falsum hac in re fuisse: et iudices tam negligenter et supine officio fuisse functos.

Ἰδὼν autem hic significat actionis et animi promptitudinem, ut statim,

e vestigio, ibi delatus indicet. Quam notionem vocibus ἐλθὼν, ἰὼν inesse, animaduersum in *Miscellaneous Observationibus* Vol. 1, 125, et ab *doctiss. Ernesto* ad *Xenoph. Memorab.* 761. C. 779. D. Ita ap. *Thucyd.* 7, 73. ἐκγεγίται ἐλθὼν τοῖς ἐν τέλει ὕμν. *Herodot.* 7, 225. καὶ παραμυθούμενοι τὸ τεῖχος, ἐλθόντες, ἴζοντο: id est statim. *Xenoph.* H. H. 4, 521. D. ἐπεὶ δὲ καὶ εἰ φίλοι αὐτοὺς ἐπιδέον, καὶ μητέρας ἰύσαι καὶ ἀδελφοί: vbi, nisi haec vocabulo vis infit, facile omittetur ἰούσαι, quemadmodum apud *Diodor.* 64. C. 14. duo Codices omiserunt, sed quibus merito non obtemperauit *Cl. Wesselingius. Xenoph.* 5. H. H. 571. E. εἶπεν ἐλθὼν. *Heliad.* 7, 361. καὶ λέγει ἐλθὼσα πρὸς τὸν ὑπερφανόν: nam illud πρὸς referendum ad λέγει. *Sophocl. Antig.* 779. [et 1112.] Δράτω, φρονέτω μαιζον, ἢ κατ' αὐτὸν ἰών. *Hesych.* ἰών, συντόνως ἐλθὼν. vid. *Eurip. Bacch.* 779. *Cycl.* 240. *Aristoph. Veip.* 99. *Eccles.* 1075. Sic βαδίζουσα ap. *Plutarch. Alex.* 67. vnde et βαδίζε alii verbis imperatiuis adiunctum saepe inuenieris, ad actionis celeritatem et intentionem significandam, et sic ἐλθῶ, ἔλθω, et Latini suo l, ito vtuntur. vid. L. 4, 4, 70. 22.

P. 69. V. 16. Λυθῆναι τῆς νόμης] Nam latroni vel piratae de crimine confesso et conuicto nulla per leges poenae dilatio concedebatur. λέων, καταλύειν νόμον obuium. νόμους hic licet accipere de vna lege, vt apud Latinos.

P. 69. V. 20. ὑπέσχεαν] Interpretatus fuero ὑπεσχύνεσθαι, polliceri, promittere. Ita non solum *Thucydides* e profaiciis, vt vult *Tibull. Magister*, sed alii plurimi. *Herodot.* 9, 33. *Liban. Ep.* 220.

P. 70. V. 1. ἐν τῇ τῆς] Rursus hic tricarī possis, vtrum ea conditione, an debinc: sed vltimum verum. vid. 1, 14, 20. 19.

P. 70. V. 3. μέρος ἐπικαλύψεσθαι] Inquietam nouaturientium manum, quae nihil intactum, vtut integrum, relinquere potest, caedet fere exemplis coërcere. *Thucydides* solus centum auctoritates praebeat; in quo ceu καὶ οὖν hoc *Corinthius* putat, nescio, quo iure. *Moer. Atticista:* ἐνέτησεν πρὸς ὃν δῆμος Ἀττικῆς, ἐνέτησεν πρὸς ὃν δῆμος Ἑλληνικῆς; leuiter eo respicere videtur. In ipsa voce μέρος hanc numeri variationem offenderis non semel. vid. *Pbotii Bibl.* p. 424. 436. 449. 452. 453. *Herodian.* 8, 7, 29. *Iliad.* B. 278. *Odyss.* O. 305. *Aeschyl. Suppl.* 249. et obseruata l. *Casaub.* ad *Asbenacum* 7, 1. et 2. l. *Periz.* ad *Aelian.* V. H. 14, 22. P. *Wess.* ad *Diod.* 2, 19. v. 4. *Xenoph. Eph.* 1, 4. ἡλθον δὲ εἰς τὴν ἱερὴν θύσαντας πᾶν τὸ πλεθρον. Nec opus ibi κατά. Ita in initio C. 23. *Euangelii Lucae*, nescio, cur reiiciatur plurimorum Codicum lectio. καὶ κατακόντες ὅπαν τὸ πλεθρον αὐτῶν, ἔγαγον αὐτὸν ἐπὶ τὸν Πλάταν.

De plebis more prolequendi et comitandi damnatos ad supplicii loca diligenter notauit *H. Valesius* ad *Ammian. Marcell.* 28, 4. p. 408. *Luciani* de Morite Peregrini locum, ab ipso laudatum, inuenieris T. 3. p. 356. nouissimae editionis.

P. 70. V. 3. Ἀνισκολοπίσθαι] Reuera ταυρὸς et σκόλεψ differunt. At ab aliis et nostro sine discrimine adhibentur ταυροῦσθαι et ἀνισκολοπίσθαι, et vtraque voce passim poena mortis significatur. Sic mox dicit ἔβαλεν ἀπὸ τοῦ ταυροῦ, palo siue cruci affixus est, vt *plagiarius*, vt *pirata*, vt *effractor sepulcrorum* vid. L. 2. ff. de sepulcro violato. L. 1. ff. ad L. *Fabiam* de *Plagiariis*. L. 15. C. ad *Leg. Fabiam* de *Plag.* L. 2. C. vbi de *Crim. agi oporteat*. Latroni et sacrilego irrogatur poena σκόλεπος apud *Enrip.* in *Rheso* 512.

— — — — ζῶντα συλλαβὴν ἔχων,

Πολὺν ἐκ' ἐξόδοισιν ἀπαίτας ἔχων,

Εὐθὺς πτερυγίαι γυφὶ θειντήριον.

Λητὴν γὰρ ἔντα, καὶ Θεὸν ἀνάκτορα

Συλλήντα, δεῖ ναι τῷδε κατθανεῖν μέγα.

Apud *Isosetum* L. 19. *Ant. Iud.* 1. §. 13. μίμος ἐσάγγετα, καὶ ὃν ταυροῦται λεγὲν ἡγμών. vide ibi interpp. Apud *Artemid.* L. 4, 69. tamen latro decolatur: λεγόμενος ἰάλω καὶ τετραχλοπομπήθω. Scilicet olim poena gladii in vilissimos exercebatur. Poena crucis a Constantino sublata est, vt hinc quis ante eum Imperatorem vixisse Nostrium colligeret: sed inde nihil argumentari licet circa aetatem Charitonis: nam vel vt ficta fabula, vel accommodata ad

Hermocratis tempora eius scriptio accipi debet. *ἡμισκολετισμός* ita describitur a Manethone L. 4, 197.

Ἀνδροφόνος δρῶσιν, λήτορας, ἐμπειδολύβας,
Κίρδας ἐχθροτάτῃ θυρήτορας, οἱ βασιληῶν
Στρεβλὰ κολαζόμενοι σκοληκίδα μείραν δρῶσι,
Πικροτάτους κέντροισι προσαρτηθέντες ἐν ἡλοῖς,
Οἰωνὸν κατάδεικνα, κύνων δ' ἐλεύσματα δεινὰ.

Vbi illud *στρεβλὰ κολαζόμενοι* intellige de *κολάσει*, quae praecedebat ultimum supplicium, seu pars eius, siue etiam exquirendae veritatis causa; de qua re superius disputatum. De *σαυρώσει* exstat apud eundem L. 1, 145. difficillimus locus: ibi occurrit prolississima tere *ἐκβασει*, qua hic poeta vititur. Continet vero inuestigam in Martem, acerbam magis, quam elegantem; quia totius loci vnus est color, et non varietate satis sunt *ἴνοιαι*. Sed haec nou agimus. Ita igitur finit diras in *κακοεργόν* Ἀρη.

Οὗς μὲν γὰρ μογερῶς πυρεκαίας ἄλλας ἀνδρας,
Οὗς δὲ καὶ ἡμιόβοροις ἐλπε θυρεσιν ἔδωκε,
Ἄλλον δ' ἐκλειῶς μεθ' ἰοῦ μόρον ἐπαύρσας,
Οὔτι τὰδ' ἀνδροφόνους περὶ δούρασιν ἡλοπαγῶ χεῖρ.

Quae vltima sic redduntur:

*Alium inglorie cum sua morte cruci affixisti.
Nondum haec cruentis hastis clauo agglutinata sit manus?*

Fateor, me nihil hic intelligere. Tentaram:

Ἄλλον δ' ἐκλειῶς μεθ' ἰοῦ μόρον ἐπαύρσας.
Οὔτως δ' ἀνδροφόνους περὶ δούρασιν ἡλοπαγῶς χεῖρ.
Alius inglorie caussatus mortem, cruci adfixisti.

Vulneravit vero homicidis in lignis manus clauis figens, scilicet carnificis.

Sic supra habuimus *προσαρτηθέντας ἐν ἡλοῖς*. At obstat, quod *ἡλοπαγῶς* non *clauos* figentem, sed *clauis fixum*, notat; vt 1, 242. *ἡλοπαγῶς τείχεις*, capilli sordibus, quasi cera, conglutinati; etiam locutio *οὐτάσιν περὶ δούρασι* stribliginem praefert. Remissi igitur coniecturam incudi. vide, an reclusa magis placeat. Primum verbum intactum relinqui posse credo, sed explicatione iuuandum:

Ἄλλον δ' ἐκλειῶς μεθ' ἰοῦ μόρον ἐπαύρσας.
Οὔτιδ' ἀνδροφόνους περὶ δούρασιν ἡλοπαγῶς χεῖρ.
*Alium vero ignominiose post ipsius mortem adfixisti cruci.
Nequam, homicidas circa hastas clauis affixa manus.*

Priori versu respicit crudelem motem, quo in cadauera saeuire aliquando non dubitarunt, eaque cruci suffigere. Ita narrat Plinius H. N. L. 36. C. 15. p. 743. vt (Tarquinius Priscus) *omnium ita defunctorum figeret crucibus corpora, spectanda ciuibus, simul et feris volucribusque laceranda*. Qui locus non fugit magnum Casaubonum ad Sueton. Caesarem C. 74. *Piratas, a quibus captus est, eum in deditioem redeget, quoniam suffixurum se cruci ante iurauerat, iugulari prius iussit, deinde suffigi*. Val. Maximus L. 9, 2, 3. *truncum corpus patibulo affixum gestatum est*. Firmicus 6, 31, 80. *patibulo suffixus in crucem crudeliter erigitur*. Lucilius Satyr. L. 21. *deligata in patibulos deligantur et circumferuntur, cruci defiguntur*. Hanc barbariem Matti tribuit. At obstitit, quod non legatur *μεθ' ἰοῦ μόρον*. Sed ita lege, vel exemplis defende Manethonem, in quibus *μετὰ* cum genitiuo ita significare adfirmant. Forpbyr. de Oeasione. p. 442. καὶ τὰ μὲν πρὸ σμάρτων, τὰ δὲ μετὰ σμάρτων. In *Inscript.* apud Sponium in *Erudis. Antig. Miscell.* p. 343. ἐν τοῖς μετὰ τῶν καίροις. vid. Rabbelium ad Marci Euangel. 10, 30.

Secundus versiculus aliquanto intricatiorem emendationem habet. Pet se patet, illud *οὔτι τὰδ'* non nauci esse; vicinius nihil excogitari posse videtur, quam *οὔτιδ' ἀνδροφόνους*, *nebulō*, *nibili homo*, *nibili hic deus*. Vox Homericā, apud quem Polyphemus sic vocat *Vlyxem Odys.* θ. 209. ita Eurytheus *Moscho* vocatur *ἄνθρωπος ὑπιδανός*, et Nostro non semel vsurpatur; vt L. 6, 178. *οὔτιδ' ἀνδροφόνους*: nec reueritutus est Martem hoc conuicio percutere, quem modo

vocavit κριοεργόν, et quem proximo versu pergit compellare in vocatio Νηλεΐς. At non sic contento vocatur ipsi χεῖρ ἡλωπαγῆς περὶ δούραειν ἀνδροφόνους: vt alios vocamus *capita cara, fortia pectora*. Martem a violentia vocauit χεῖρα, manum semper et quasi clauis adfixam, ac non auellendam a mortiferis basiliis. Si quis probabilius habeat, in medium adponat. Est alius locus L. 6, 500. vbi agitur de cruciariis: non multo melius habitus, sed optime a Gronouio restitutus parte priore:

— — Κλῶπαρ, λήτορας, ἀνδροφόνους,

* Ἡ ναῦταις ἐλοῦσιν ἐπ' ἁκταῖς κῆρας ὄγοντας
* Πέζῃ.

Vides hic *fures, praedones, homicidas, quique in lisoribus funestis nautis mortem inferunt*. Iam poena eorum sequitur, quae certe secundum Manethonem in aliis locis et aliarum gentium iura non est, nisi *Crux*. Sed sic iam describitur Graece et Latine:

— — Ἄτις θανάτω τέλος τετλήσας αἰὼν,

Πρὶν γὰρ θανεῖν κρουσθῆαι δαιζομένους ὀδύνῃσιν.

— — Sed mortis finem subeuntes ditum,
Priusquam moriantur, tristibus diuisos doloribus.

Vidimus in loco primum hic adducto e Manethone *cruciatos*, antequam suffigerentur, *τρεβλὰ κολαζομένους*: iam illos habemus ὀδύνῃσιν δαιζομένους, et τετλήσας τέλος αἰὼν θανάτω, πρὶν γὰρ θανεῖν, *doloribus disceptos, et subeuntes miserabilem mortis finem, antequam moriantur*. Videtur species *ἐξυμῶν*, mori ante mortem; id est mortis dolores et anxietates pati, nec tamen mori; quod certe accidere suffixis cruci constat, qui potius inedia et siti et iniuria aëris perire excarnificati solent, quam e letali vulnere, vnde mori merito ante mortem, immo *sine morte*, perhiberentur; et ita loquitur Manetho, si contextus sincerus. Ἄτις θανάτω *sine morte* notat. Viderur V. D. legisse ἁτάρ, Sed. Si legamus ἄτις, quod durius videtur, πρὶν γὰρ θανεῖν referendum ad sequentia; si ἁτάρ, referendum ad praecedentia, et τέλος θανάτω vltatissimum, nec tamen adiectione opus, quia τέλος quoque per se mortem significat, si ἄτις serues.

P. 70. V. 3. Πρὸ τῷ Καλλιρρόης τάφῳ] L. 28. ff. 15. de poenis: *Famosos latrones in his locis, vbi grassati sunt, furca figendos*. . . et solatio sint cognatis et affinis interuentorum, eodem loco poena reddita, in quo latrones homicidia fecissent. Ita in ipsis illis locis in quibus peccauerant, in crucem suffulsi, ap. Volcat. Gallic. Auidius Cassius C. 4. Ael. Lampr. Alex. Sev. 23. Antiquissimus mos, et quem obseruatum videas apud Herodotum L. 7, 88. in equo, qui dominum excussetat, vt mors sequeretur: τὸν δὲ ἵππον αὐτίκα κατ' ἀρχὰς ἐποίησαν οἱ ἐλάται, ὡς ἐκέλευε' ἐς τὸν χῆρον, ἐν τῇτις κατέβηκε τὸν δεσπότην, ἡπαγαγόντες, ἐν τοῖσι γυναι ἀπέτασαν τὰ σκέλεα.

P. 70. V. 4. Ἐβλεπε] Quare respectu occisi supplicia subibant in loco perpetrati criminis, modo vidimus: sed respectu ipsius facinorosi, ideo in loco tali mortem subire par erat, vt adspectus loci renouaret memoriam et imginem sceleris admissi, et conscientiam ita acrius incitaret et mordetet.

P. 70. V. 5. ἢ οὐκ ἔλαβον οὐδὲ Ἀθηναῖσι] Si bene memini, alias iam obseruauimus, nimis crebro Charitonem inculcare illam Hermocratis contra Athenienses naualem victoriam. Verum hic satis inepto saltem modo. Non mirum enim, Athenienses non captiuam secisse Callirrhoën: nam dum pater, quoniam ita vult, confugeret ante Syracusanos portus, Callirrhoë domi cum matre telam pertexebat, credo. An nobis persuadebimus, Hermocratem, in hostem vela daturum, triremi uxorem cum liberis, catello et plittaco imposuisse, vt ita adspectu carotum pignorum animatus fortiusque pro aris et focus patris depugnaret? Noster hic dormitabundus putauit, se loqui de triremi Hermocratis, non de eius filia; de qua naui sane Capite 10. huius Libti p. 61. 7. exstat locus, non minus reprehensione dignus. Callirrhoë ibi *queste de corde Chaerene, amantis, viri et sponsi, saltem cadaver eius recipere supplicat Veneri*. Post quae valde grauiter haec subiungit: τί δὲ καὶ ἡ τεύχεα

ἡδίκησεν, καὶ βάρεβαροι κατέκτανον αὐτήν, ἥς οὐδὲ ἐκβέτησαν οὐδὲ Ἀθηναῖοι. Nonne grauissima post mariti interitum doloris accessio habenda est, quod tam innocens triremis fuerit concremata, et hoc quidem per inhumanos barbaros: illa inter triremes heroïna, quae tam magnanime non solum restitit, sed etiam triumphauit Athenienses? Saltem solarium in morte habuisset, digna manu periens, et magni Iouis trifulco igni petita in cineres et flamas redacta fuisset. Patienter ferrem in poeta, ubi luditur, Europen vel Proserpinam in ipso raptu doluisse, lectos flosculos e sinu esse prolapsos. Sed in historico, vel qui grauitatem historicam imitatur, talia merito sunt habenda ista παιδαριώδη et ψυχρὰ, de quibus egregie Longinus περὶ ὕψους C. 3. et 4. et in quae vicia incidit iste apud *Lucianum*, *quomodo Hist. scrib.* T. 2. p. 34. historicus, qui, *mortem Seneriani lugens, epularum et propinationum, quas praebat, una memoriam faciebat, et cum domino simul perijisse non sine lacrymis enarrare suscinebat.* At parastium forte tot coenarum internecio merito affligebat.

LIBRI TERTII CAPVT QVINTVM.

P. 70. V. 7. Ὄραν τὸ πλεῦ] Haftenus igitur narrata vno anno, vel decem mensibus, accidisse possumus fingere; a mense enim Novembri in Martium mentem mare fere clausum. Nam quae nunc geruntur, media hyeme euenere, vti patet e locutione τότε γὰρ ἔτι χειμὼν εἰσῆκει.

P. 70. V. 8. Ἐαρος ὑπολάμπαντος] *Herodot.* 1, 190. τὸ δεύτερον ἔαρ ὑπάλαμπε. 8, 130. ἔαρος ἐπὶ ἀλάμπαντος. Ex qua harum locutionum ver magis processisse intelligemus? Ex vltima maius incrementum collegerim. Ap. *Helliod.* L. 5, 249. legitur: καὶ ἀναχθόντες ἤδη ζεφύρων ἐκρινῶν ἐπηχούτων ἐφερόμεθα: vbi *H. Commelinus*, recti iudicii sine verborum inani et affectato strepitu Criticus, libenter ex Codd. *Pal.* et *Xyl.* reposuerit ἐπηχούτων: cui accesserim, auctoritate *Taur.* et *Vatic.* librorum suffultus.

P. 70. V. 8. τότε γὰρ ἔτι χειμὼν εἰσῆκει] Id est ἐν ἡμῇ ἦν, hyems erat adulta, vt loquitur *Ammonian.* *Marc.* 26, 9, 364. Ita *Platoni* in *Phaedro* p. 242. Α. μεσημέρια ἔσται. *Sophocl. Philocl.* 1295. Θέρους ἔσται βοῆ. *Eurip. Heracl.* 74. τίς ἢ βοῇ θωμὴ πύλας ἔσται. Saepe pro esse, adesse, oriri, ortam esse; vt stare apud Latinos. *Diodor.* 13, 55. p. 584. τοσαύτη κατέπληξις εἰσῆκει. καθίστασθαι eiusdem vsus. *Sophocl. Antig.* 421.

Χρόνον τὰδ ἦν τοσούτοι, ἔγ' ἐν αἰθέρι

Μίσω κατέη λαμπρὸς ἥλιος κύκλος.

Vid. ad L. 5, 96. 25. Ita καθίστασθαι, inflare, vulgatissimum, eadem ratione do tempore et aliis rebus dicitur.

P. 70. V. 10. Χαιρέας δὲ ἱσπυνο] *Tacit.* 3. *Ann.* 1. *Agrippina* nihil intermissa navigatione hybernii maris.

P. 70. V. 10. διὰ τὸν ἔρωτα] *Max. Tyr.* 26, 2. ἐπειδὴν ἔρωι τῇ καθαρῇ ξυγγένηται . . . ποταμοὶ πάντες παράσμοι· χειμῶνες πλωμάτων· ἔρη εὐδρομάτων. Quis finis exemplorum et testimoniorum foret! Iste *Maximi* locus alium in memoriam reuocat dissertationis 23. §. 2. παιδίσματα Κρητικὰ θῆρα, ἐρεμβασιμα, τοξισμα, δρόμοι. Hunc locum transtulit ex suo *Platone* L. 8. de L. L. 334. B. C. vbi philosophus dicit, equos et currus non magno studio in *Creta* haberi; caussa, quia *Creta* tota fere, quanta est, montana est: mirum tamen *Creten*sibus tribui studium δρόμων, cum ἔρη et δρόμοι natura loci et exercitiū pugnant, vt patet ex duobus *Maximi* collatis locis. At haec ita in concordiam redigas, vt non ita campis destituta fuerit *Creta*, quin se cursibus potuerint exercere: at cursus etiam in venatu res vtilissima.

P. 70. V. 11. Ζυγίας σχιδίαν] Hic pone comma: quasi alter *Vlyxes*, *Calypso* fugiens, ἐπὶ σχιδίᾳ πολυδίσμῳ πύματα πάσχω. *Odyss.* E. 33. *Maximo Tyr.* 10 αὐτοσχιδίος ναῦς. et 12, 2. σχιδίαν ἐργάσασθαι, aliis πηξασθαι, vel συμπῆξασθαι, vel διαπῆξασθαι, si vera sit lectio in *Luciano* T. 1, 387.

P. 70. V. 14. Στόλον] *Coetum legatorum*, et ipsam *nam*. Roste inter-

pres vocem *δημονίχ* explicuit: *ἐκπέμψαν de nave, item de exercitu, de duce cum exercitu*, isto sensu accipe.

P. 70. V. 16. [Ἐκείνην τὴν τριήρη] Ostendimus initio *Animadversionum*, Hermocratem non praefuisse Syraculanae classis, quando ista memorabilis clades Arheniensibus fuit illata. Verum Charitonem omnem victoriae gloriam huic praetori vni contribuisse, vti maius decus suae Heroinae conciliaretur; nec ita inique: quoniam saltem eius praecipuo consilio tanta res gesta fuit. Vnde et apud alios scriptores Hermocrati naualis victoriae palma adscribitur, et *Lucianus* quidem *Quom. Hist. Scr. T. 2, 52*. expressis verbis huius Hermocrateae triremis meminit, quasi illa pugnae interfuisset, et si ea victa fuisset, victoria inclinasset in Athenienses, *καταδύσκει δὲ τὴν Ἑρμοκράτους τριήρη*.

P. 70. V. 17. Σημεῖα τῆς νίκης] Haec fuerunt *insulae, coronae, spolia, ἀνατόλια* forte et *aplusia*.

P. 70. V. 17. ἡ κυρία ἡμέρα] L. 5, 4, 85. 1. confer cum hoc loco *Thucyd. L. 6. C. 30. et 31. Male ἀπογραφὴν καθέλαιψαν et ἀπογνώσεις*.

P. 70. V. 21. Ἐσχάτω γῆρῳ καὶ νόσῳ φερόμενος] Interpres: *ob decrepitem senium et aegritudinem non suis illuc pedibus allatus*; igitur in promru fuit corrigere *ἐσχάτῳ γῆρῳ*, locutione obuia. *Alciphr. 2. 3. p. 224*. Sulpicor tamen, fuisse in codice *ἐσχατογενής*: quod vocabulum saepe in ista priora corruptum inueneris, vid. viros *Eruditiss. Wesseling. ad Diod. 20, 458. et Valkenar. ad Ammon. 1, 12. p. 54. Glossae: ἐσχατογενής, decrepiti*. Ita ἰδιόθενος et ἰδίῳ ἔτος ap. *Demosth. pro Rhod. libertat. 155. D.*

P. 70. V. 21. φερόμενος] L. 1, 6, 10. 3. Ἐφέρετο καὶ Ἀρίων, ἔτι νεῦν: namque tum nuper in agro de scala lapsus male se habebat. *φερόμενος* hic βαταζόμενος, ὑπολαμβάνόμενος, in sella, vel lectica, vel etiam subleuatus aliorum brachiis et humeris. *Theodor. Prodr. 4, 177. κχθεις φεράδην εἰς κλίνην ἐπέβηκεν*, quod aegrotorum, vel delicatorum. *Casaub. ad Asbenaetum 12, 9. Eurip. Bacchis 966. φερόμενος ἦξει. Sophocl. Oed. Col. 1161.*

Προσέλθεις, ὦ παῖ, πατρί, καὶ τὸ μηδαμῶ

Ἑλπίσθην ἤξειν σῶμα βατάσκει δέτι.

Accedite, o filia, [adhuc quasi ad Anrigonen solam, quamvis adstet Isinene] *ad patrem, et, quod nunquam euenturum speraueramus, concedite me portandum dare corpus meum vestris brachiis, vel velitis corpus meum portare*. Mox ait:

Ἐρίσται, ὦ παῖ, πλεονὲν ἀμφιδέξιον.

Vbi *Glasconensis Sophoclis* editor nuper pro *βατάσκει* coniecit *μ' ἀσπάζει*. Sane si vel diceretur *ἀσπάζω*, superuacanea coniectura foret. Sic contrario peccato in *Antigone* v. 1022. *διεσπαίροντι* coniecit, quasi diceretur *σπαίρομαι*.

Verum ad Charitonis hunc locum reuertendum. *γῆρῳ καὶ νόσῳ φερόμενος* locutio, quae mihi non admodum placet; credo, potius dicturum fuisse *διὰ γῆρας καὶ νόσον φερόμενος*. Deinde reuera quidem statim post nuptias filii ex lapsu debilitatus Callirrhoeae exsequiis *φερόμενος* interfuit. Sed malo chirurgo vsus fuerit, si, licet tum breui *θαΐσας*, post tot menses adhuc claudicaret, vt sustineri necesse habuerit. Mirum quoque, quod talis iam nunc, tamen post quam plurimum *ῥῆμπος* et post reditum Chaereae ex Babylonia Syraculas, adeo vires et agilitatem receperit, vt Charito de eo dicar L. 8. 6, 140. 10. *Ἦν καὶ Χαιρὶν ποτὶς, λιποψυχῶν δὲ τῆς παραδέξιν χαρῆς*. Ibi nulla mentio *sustinentium, portantium*; nec animo, vt dixi, linquitur ibi prae senectute et morbo, sed prae gaudio. Totum igitur locum legerim: *ἐσχατογενής καὶ νόσῳ φερόμενος, περικύβητ' τῷ τραχὺλῳ τῷ παιδός*. Et hoc sufficit, vt aegrotarit; non opus, vt claudicaret: et sane causam aegrotandi dederat filii absentia et casus Callirrhoeae.

Haec voces passim sibi obstant: *διαφορὰ* et *διαφθορὰ*, *φορὰ* et *φθορὰ*. *Asbenaetus* L. 13, 8, 903. *Lucian. T. 2, 183. διαφορήμενος et διαφθορήμενος* ap. *Demosth. παρατρ. 343. D. vbi prius probum. Plat. de L. L. 886. A. Diod. 2. p. 538. 17. 192. Plutarch. M. Cat. 331. Canterus C. 2. p. 35. Syntagmatis.*

Et $\phi\theta\epsilon\iota\sigma\theta\alpha\iota$ $\nu\acute{\iota}\sigma\omega$ non modo significat, *perire, mori ex morbo*: verum etiam *consumi, exedi, atteri, minui*; priori sensu habes apud *Somerum Iliad. N. 666. Νῆσω ἔν' ἀργαλέῳ φθίσθαι*. De nostra notione vid. *I. Perizon. ad Aelianum V. II. 8, 11. ἀνδρῶπι φθίσκονται, sensim intereunt, senescunt*: Ita $\delta\iota\alpha\phi\theta\epsilon\iota\sigma\theta\alpha\iota$ ap. *Lycurgum in Leocr. §. 11. p. 182. τοῖς σώμασιν ἀπειρηκότες καὶ ταῖς ἡλικίαις πρεσβυτέρους* . . . $\text{ἰδὲν ἔν καδ' ὅλην τὴν πόλιν ἐπὶ γήρας ἰδοῖ διαφθειρόμενους}$. Verum ibi tamen *Iudaee lectionem* [in *πεπορημένος*] *περιφθειρόμενους* cum *Kustero* veriore habeo; eodem fere sensu, quo verba $\phi\theta\epsilon\iota\sigma\theta\alpha\iota$ $\pi\rho\sigma$ $\tau\iota\sigma\alpha$, $\epsilon\iota\varsigma$, $\kappa\alpha\tau\grave{\alpha}$, $\epsilon\iota\sigma\phi\theta\epsilon\iota\sigma\theta\alpha\iota$, $\pi\alpha\rho\alpha\phi\theta\epsilon\iota\sigma\theta\alpha\iota$, $\epsilon\kappa\phi\theta\epsilon\iota\sigma\theta\alpha\iota$, $\alpha\pi\phi\theta\epsilon\iota\sigma\theta\alpha\iota$, quae antiquos Grammaticos recte explicuisse credo: *inauspicato, cum pernicie sua vel aliorum violentius et cum impetu aliquo et molestia prorumpere, irrumpere, aliquem accedere eo modo, in locum abire, se perditum ire*: licet *Virum*, quem maximi suo merito facio, nouerim nuper hanc notionem vocibus his ereptum iussisse, et deduxisse a $\phi\theta\epsilon\iota\sigma$. At sine fraude liceat huic opinioni obmouere difficultatem vnam alteramue in gratiam veterum et recentiorum grammaticorum; nimirum ab hac voce ex linguae Graecae analogia non magis $\phi\theta\epsilon\iota\sigma\omega$ posse deduci, quam a $\chi\epsilon\iota\omega$ $\chi\epsilon\iota\sigma\omega$, a $\theta\acute{\iota}\rho$ $\theta\acute{\iota}\rho\omega$, a $\phi\omega\epsilon$ $\phi\omega\epsilon\omega$, quia nulla barytona a se formant, sed circumflexa, vel aliter producta: $\chi\epsilon\iota\sigma\tau\omega$, $\chi\epsilon\iota\sigma\acute{\omega}$, $\chi\epsilon\iota\sigma\iota\omega$, $\theta\eta\epsilon\iota\sigma\omega$, $\phi\omega\epsilon\iota\sigma\omega$, sic a $\phi\theta\epsilon\iota\sigma$ $\phi\theta\epsilon\iota\sigma\acute{\omega}$, $\phi\theta\epsilon\iota\sigma\iota\omega$, $\phi\theta\epsilon\iota\sigma\iota\sigma\tau\omega$, quod ap. *Herodot. in Hom. Vita C. 35. Arat. 961. Nec obiciatur Hejychianum: περιφθίσκονται, τὸς φθίρας συλλέγει, ἢ μάλιστα, ἐλαττύεται*. Licet enim id quoque agnoscat *Phaenonius*, habendum pro Conici alicuius loco, qui magis similitudinem soni, quam analogiam deriuationis, spectauit. Vel legendum *περιφθίρεται*, t. $\phi\theta$. σ . *περιφθίρεται, μάλιστα, ἐλαττύεται*. $\phi\theta\epsilon\iota\sigma\omega$, $\mu\epsilon\lambda\epsilon\omega$, $\epsilon\pi\epsilon\iota\sigma\omega$, $\delta\epsilon\iota\sigma\omega$, $\delta\acute{\iota}\sigma\omega$, $\delta\alpha\iota\sigma\omega$, $\tau\epsilon\iota\sigma\omega$, $\tau\epsilon\iota\sigma\omega$: ita $\chi\alpha\iota\sigma\omega$, $\epsilon\kappa\alpha\iota\sigma\omega$, $\alpha\iota\sigma\omega$, $\epsilon\iota\sigma\omega$, non a substantiuis, sed a primitiuis verbis, deriuantur. Ne vsum aduocem, qui forte hic aut illic *lentum motum* non plane respuat, sed vbiq; e contrario *impetum*, *violentiam* requirat; vt adeo nihil commune habeat cum $\tau\acute{\omega}$ $\epsilon\gamma\epsilon\iota\omega$, quod per se nec *celerem*, nec *lentum motum* notat, sed *motum in terra, vel iuxta terram*. Immo illud ipsum saepe notat *festinanter ire*, et non modo apud *Tarentinos*, sed omnes *Dorientes* populos, ipsos *Lacedaemonios*, tam apud poetas, quam prosaicos, significat simpliciter *ire, βασιλεῖν*, vnde etiam $\epsilon\gamma\epsilon\iota\tau\grave{\alpha}$ omnia animalia: ipsae etiam volucres; vt *Salmastius* obseruat ad *Simoniae alas*. Nec absonum; ipsae enim aues, quia iuxta terram vel in volatu versantur, inter terrestria animalia a philosophis numerantur. vid. *Apuleius de Deo Socratis* p. 679. sed illubenter his Erymologicis tritis me imminisco; vsus in his regnet: qui, vt innui, centena loca sistit impetum designantia in his verbis, contra vnum, quod forte lentiotem motum non auerteretur.

Quare nec video, quae difficultas in locutione apud *Demoslb. in Midian §. 23. Ἀλλὰ δεινοί τινες εἰσιν, ἢ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, φθίρεσθαι πρὸς τὰς πλουσίας*. Non magis, quam in loco *Iosephi B. I. L. 4. C. 9. §. 4. Πολλοὶ πρὸς τὴν ἰσχὺν καὶ τὴν εὐροῖαν τῶν κατορθωμάτων ἐφθίσκοντο*. Quid! an *lente et pedetentim* abire iubetur *Menelaus* apud *Eurip. Androm. 709. his* verbiis:

Εἰ μὴ φθίρεῖ τῆσδ' ὡς τάχιστα ἀπὸ τήνης.

An ibi mox, quando dicitur $\phi\theta\epsilon\iota\sigma\theta\alpha\iota$ $\tauῆ\sigma\delta\epsilon$, $\delta\mu\omega\iota\sigma$, serui iubentur sensim et lente recedere ab *Andromacha* vincienda et vexanda, an potius quam celeritate eam dimittere, et inde in malam rem abire? An apud *Lucian. Asino* p. 624. is suo commodo et lento passu abire iubetur, cui haec verba intonantur: $\sigma\acute{\upsilon}$ $\phi\theta\epsilon\iota\sigma\tau$ $\kappa\alpha\tau'$ $\epsilon\mu\acute{\omega}$, καὶ $\tauῆ\varsigma$ $\lambda\upsilon\tauῆ\varsigma$ $\epsilon\theta\iota\kappa\acute{\iota}\alpha\varsigma$ καὶ $\mu\alpha\kappa\rho\acute{\alpha}\nu$ $\pi\omicron\iota$ $\alpha\pi\epsilon\lambda\theta\acute{\omega}\nu$ $\kappa\omicron\iota\mu\acute{\eta}\sigma\eta$. Verum exemplorum finis talium non foret, et abstinere iis decreueramus; alioquin enim decem decades auctoritatum excutiendae forent.

P. 70. V. 21. *Περὶ τοῦ τῷ τραχήλῳ τῷ παιδὸς, καὶ ἀνακρεμάμενος αὐτῷ τῷ τραχήλῳ, κλαίων εἶπε* Apage, clamantem audire videor, putidam Glossam, istud *τραχήλῳ* secundo loco? At vel sic pertinaciter conferuabimus, quia nouimus optimos scriptores, et, quod mirum, qui concisore alioqui stylo vtuntur, non abstinere ab iterandis in vicinia vocibus, nullam saepe ob aliam causam, quam perspicuitatis gratia. *I. Caesar* multus in talibus. Nec fecerim cum vitis eruditus, qui nupertime non semel suo more loqui sacundissimum

Romanorum imperatorum vetuerint. Saniora docebit *P. Burmannus* ad *Suetonii Caesarem* C. 2. Quid fiet *I. Capitolino* in *Maximino iun.* C. 5. Lupi *vrbem* quingenti simul ingressi sunt in eam urbem, in quam se *Maximinus contulerat*. In his penes Codices meliores, vti in caeteris, magna sit auctoritas.

P. 71. V. 4. 'Εν ταῖς χερσὶ αὐτῆς ἀποθάνω] *Ovidius Ep. Penelopae* v. 112.

Respice Lacten, ut iam sua lumina condas:

Extremum fati sustinet ille diem.

Confet Xenoph. Ephes. 1. p. 18. πῇ με καταλίψεις (sic Cod.), τέκνον . . . τὸν γίγοντα . . . τὸν παιδαγωγὸν . . . αὐτὸς ἀποκτείνεν με τὸν δυστυχῆ, καὶ θάψον: mox ibi pro ἰλίεσθαι lege ὀψέσθαι: mox supple οὐκ αἶα, ἔγον δὲ αὐτὸς; omnia ex eodem fonte; sed quod ultimum non lauit εὐτοχίαν perspicacis *Hemsterhuisii*; quem consule in *Miscellaneous* nostris ad hunc locum. Cur autem ἔτι μῖνον in ἱκμίμων mutaremus, quod aliis placuerit forte, causam non video. vide *L. 4. 7. 75. 23.*

P. 71. V. 6. 'Εμβαλὺ φορτίον κῆφον] Verbum hoc semper in ista forma adhibetur, quando currui vel naui imponere aliquid dicimus; se vocat autem *leue onus*, quia vna foemina, et anus emacerata et exilis. Apud *Nasonem* *Briseis* ad *Achillem Epist.* 3, 68.

Non ego sum classi sarcina magna tuae.

Et apud eundem vatem *Vxor L. t. Trist.* 3, 84.

Accedam profugae sarcina parua rati.

P. 71. V. 6. 'Ῥιπᾶτέ με εἰς θάλασσαν, ἢ ἐν πλάει] παθητικῶς, quasi solatio futurum sibi sit, per filium et propter filium obire mortem, si βαρῖα, vt dicit, euaderet nauiganti. βαρὺς in sensum metaphoricum leuiter deslexum, opponitur τῇ κῆφον in sensu proprio, et potest respectum fuisse ad mortem, quo solebant in tempestatibus aliquando iactu hominis in mare facto iram istius elementi placare. vide *Eustathium de Ism. et Ism. L. 7. 255.*

P. 71. V. 8. Περιέρχῃς τὸ σῆθος] An breuiter pro περιέρχασθαι ἐκόντες τὸ σῆθος, vestitu sciendum pectus percussit. At τὸ κόπτεσθαι non adeo hic desiderauerim: rupis pectus pro rupis fascias pectorales; ἐρχῃς τὰ περι τὸ σῆθος, τὸν κέλπον, tunicas a pectore rupis, vt Latini loquuntur. Alioqui sane περιέρχασθαι et κόπτεσθαι τὸ σῆθος non raro iunguntur; verum simpliciter pectus tetexisset suffecerit. *Ouidius 10. Met. 391.*

— — — canosque et inania nudans

Vbera, per canos alimentaue prima precatur.

Vide notam sequentem. Potuit sensu indicato actiuum sine vitio adhibere, quia facile *ἑαυτῆς* in σῆθος intelligimus; nihil vetat ramen dicere περιέρχασθαι, κόπτεσθαι, τὸν ἑαυτῆς, τὸ σῆθος. vide ad *L. 3. 10. 60. 11.* Sed si hic diceretur de percusso pectore, intelligendum necessario foret ἑαυτῆς.

P. 71. V. 10. Τάδ' αἶθε] *Ilia.* x. 80. Torum locum adscribam, quia eo supetius disputata confirmantur:

Μήτηρ δ' αὖθ' ἐτίμαθ' ὀδύρετο δαυρορέσσα,

Κόλπον ἀνιμῶν, ἐτέρῃ δὲ μὲζον ἄνδεσσι.

Ἐκτορ, τέκνον ἡμῶν, τάδε τ' αἶθε . . .

Heliad. 7. 356. μὲ δὲ τῶν καὶ ἱκικυρίαν τῇ γεννησάσῃ, καὶ εἰς φῶς παραγαγύσῃ, καὶ τέτοισιν ἐκτεφμαμένη σὺ τοῖς μεζοῖς ἐπινοήσεως. Male Cod. *Taur.* παραγαγύσῃ. Alii sine necessitate παραγαγύσῃ. Vis τῇ παραγύνῃ nota; nempe ἄγων εἰς τὸ φανερόν. Pro τέτοισι magis etiam Ionice *Taur.* τωτίσιν, vel simile quid. Credo ante id me tetigisse. Καὶ item ante ἱκικυρίαν omittit *Taur.* verum non ausim eiicere; nam luxutiantur Graeci in hac voce; nec video necessitatem apud *Plutarch.* περὶ Ἰσίδος §. 8. amouendi τὸ καὶ, licet seruetur vulgata.

P. 71. V. 12. Ἰκτείας] Vindicat hanc vocem *St. Bergherus* ad *Alciphr.* 1, 31. p. 131. vbi materni huius πάθος exempla habes, quae a nobis modo notata confirmant.

P. 71. V. 14. Ἰνα φέγγ' ὁσὺν θάλασσαν, ἢ τὸ μὴ ζητεῖν τὴν Καλλιρέϊον, ἢ τὸ λυπῆσαι τὸς γονεῖς] At si quid video, ita petiens in aquis, non ex duobus malis et abominatis sibi calibus, vel *Callirrhoe* non quaerere, et in eius igi-

tur amorem peccare; vel in parentes peccare, eos dolore adficiendo, si quaereres Callirrhōin: non ex duobus malis, dico, alterutrum fugeret: sed in utrumque submerius incidret: nam nec quaereret Callirrhōen, et tamen parentes maxime afflictorum esset. Sed apparet, quid volueris dicere: at per breuitatem non impleuit ambitum *ἡνολας*: volens mori, ut fugeret geminum, sed alternans malum; necesse erat enim Callirrhōen non quaerere, si nollet impietatem peccare parentibus debitam, necesse erat e contrario affligere parentes, nisi vellet peccare in amorem Callirrhōae coniugi debitum. Formulam *δουὶν θάτερον* accommodatius adhibet L. 5, 6, 89. 6. Si dixisset *ἴνα φύγῃ δύο κακὰ, καὶ γὰρ δούῳν θάτερον γυναικὶ ἀνγκυαῖον ἦν, ἢ τὸ μὴ ζητεῖν τὴν Καλλιρρόην, ἢ τὸ λυθῆσαι τῆς γυναικός, αὐτῷ γὰρ ἔξῃτος, perspicuus sermo fuisset.*

P. 71. V. 19. *Ἀπορήσαντες*] Hac locutione egregie illustratur plane similis D. *Lucas* in *Actis* Apostolorum 27, 43. *ἐκλείπει δὲ τῆς δυναμένης κολυμβᾶν, ἀπορήσαντας πρώτους ἐπὶ γῆν ἔξῃτος.* Qua ipsa dictione vult *Lucian.* t. Hist. ver. §. 30. T. 2. p. 94. *ἀπορήσαντες ἐκχόμεθα*: vbi *L. Bosius* et *M. Solanus* non oblitī fuerunt loci Euangelici. Naturam phrateos Nolter iose modo explicuit *ἔξῃτος ἑαυτὸν ἀπὸ τῆς νεῆς εἰς τὴν θάλασσαν.* Pores quoque intelligere, prout locus requirit, ἀπὸ τῆς ἡόνος, τῇ ἀγκυλῇ. Ellipsis τῷ ἑαυτὸν in quot vocibus obtineat, vix enumerare est; in *ἀποσπῆν, βάλλειν, ἀλλάττειν*, immo in ipso *ἔλπειν* frequentatissimum et in eius co nrolitis. *Xen.* de *Venat.* p. 991. D. de ceruis et feris aliis: *ῥιπύσῃ τε καὶ εἰς τὴν θάλατταν, ἔαν κατῆχοντο, καὶ εἰς τὰ ὕδατα ἀπορῶμινοι.* p. 980. A. *ὅτε καὶ ἐν τῇ θάλαττῃ (sic hic) διαρῶμινοι ἐπὶ τὸν δυνατὸν καὶ ἐν ὕδατι . . .* p. 979. C. de leporibus: *ἀπαναρήκτοῦτες μακρὰ διαρῶσιν ἀντικαίζοντες.* vide etiam p. 986. B. C. Hanc locutionem quoque similibus illustravit *I. Gronovius* ad *Herod.* 3, 128 p. 916. vbi tamen in *Lucas* loco *ἑαυτὸς*, vel *ἑμάτιν*, dubitat, vtrum sit subintelligendum. Quamvis autem non negem, *ἀπορῶμινοι τὰ ἑμάτια* posse dici, tamen *ἔλπειν* suffecturum puto isto in casu: et si sermo esset de in pugnam festinantibus et procurentibus, possent intelligi *ἑμάτια*: vt apud *Platon.* V. de *R. P.* p. 473. E. *ἔλπειν τὰ ἑμάτια, γυμνὸς λαβόντας ὅ, τι ἐκάστω παρῆντοχον ὅπλων, θείν διατεταγμένους, ὡς θανμάσια ἐργασάμενους.* In tali, aio, casu, scriptum inueniens *ἔλπειν*, vel *ἀπορῶμινοι*, intelligerem *θαιμάτιον*: non hic, vel apud *Lucan.*, vel apud *Lucianum.* *Theogn.* v. 175.

Ἦν [τὴν πέναν] δὲ χεῖρ φύγοντα καὶ ἐς μεγακῆτα πόντον ῥαττεῖν καὶ πετρεῖν, Κύρην, κατ' ἡλιβάτων.

P. 71. V. 16. *Ἀνικύφισαν*] *Sorboct.* *Oedipo* Tyr. 22.

— — — — — *κἀνακυφίσαι κἀρα*

Βυθὸν ἔτ' οὐχ οἷα τε φοινὴν σάλας.

P. 71. V. 16. *ἀπεσφῶσαι*] Simplex huius verbi ex varia lectione recipiendam apud *Manerib.* L. 1, 217.

καὶ προσηπῆς στερέναι καὶ ἐκ φιλήσ Σαδῶσαι.

Licet tempora non conueniant; nec eo nomine praeferendum *ἐλάσαι*; sed vtrumque edito praestat: nam quis intelligit *ἐλάσαι*.

P. 71. V. 17. *Λοιδὸν*] *Suidas* vocat *ἐπὶ ῥέμα.* De eo egit *Bergl.* ad *Alciphr.* 1, 21. apud quem Epistolographum *ἦδη λοιπὸν.* vid. *Vlpian.* ad *Demosth.* περὶ παραπρ. 294. D. plerumque commodius iam, quam ad extremum, vertitur. vid. *I. Perizon.* ad *Aelian.* 8, 14. vbi in laudato oraculo saltem lege *λοιπὸν ἄπειν σιγῶν.* Adponam *Φωλὸν* Epigramma, vbi haec particula in plerisque apographis male excepta:

καὶ θῆμιν, ἀκρήτα καὶ τὸ σκόφος, ἢ σισάλευμα,
Πάμφιλι, βαυδὲ ἔχει τὸν σὸν ἔρωτα χρένος.

Ἦδη γὰρ καὶ μερὸς ὑπὸ τρεῖς καὶ γένος ἡβῆς

καὶ πόθος εἰς ἐτέρην λοιπὸν ἄγει μενῆν.

Ἄλλ' ὅτι δὲ σπινθῆρος ἔτ' ἔχουα βαυδὲ λάλαις,
Φειδωλὴν ἀπόδῃ, κειρὸς ἔρωτι φίλος.

Vbi male *λοιπὸς*, male *ἔτ' ἔχουα.*

P. 71. V. 18. *φιλίας ἔργον ἢ ἀγνὸς*] *Max.* Tyr. dixit L. 6, 4. *Ὁφείλο φιλίας ἄττικῆς.*

P. 71. V. 18. Ἀγνὴς] Merito differentia statuitur inter hoc vocabulum et Ἀγνός: prius enim ταπεινός, μαλθακός, ultimum ad natales respicit: verum saepe in Codd. miscentur. Noster 7, 6, 125. 18. φρόνημα οὐκ Ἀγνός. *Lucian. Rhet. praec.* T. 3. p. 28. iungit Ἀγνός et διολός. vide eundem *Dial. Meretr.* 13. p. 316. Apud *Aescbin. παρρη.* 267. A. malin Ἀγνός. Ita confunduntur γενναίος et γενναίος. vid. *Lucian.* T. 2. p. 510. Cl. Alberti ad *Hesychium*. Turpissimo errore vox Ἀγνός pro Ἀγνός accepta fuit in *Inscript. ap. Muratorium* p. 649. vbi quis dicitur Ἀγνός τῶν παιδίων, in stadio imberbes pueros vicisse. At ibi vertitur *ignobilis*. Breuiter istud monumentum percurram. Laudatur autem ceu e *Cyriaci Schedis*. At inter Romae edita *Anconitani Epigrammata* non exstat.

V. 2. L. Ὀμηλῶν. vid. *Miscell.* Obseru. 11. p. 159. mox Σιμῶν, vel Σιμῶν, *Simmiae*, non *Simii*; mox πυγμῶν, *Iudum pugnorum* audit ap. *Fabretum* p. 100. *Caestibis* id est *pygme* (pygme). Et quis ita balburic, vt *pugilatum* ita reddat?

V. 6. Lacuna ficta est; integer enim hic lapis et sic se habet:

Σάμχος Ἐπαινῶν Λαρυμνός

Παίδων τῶν πρεσβυτέρων δόλιχον.

Non mirum, deficere visum fuisse saxum ei, qui vettere potuit *iuuenum et senum dolicheorum*, cum significet: *puerorum maiorum*, 'aetate prouectiorum'. Notissimum est variarum aetatum pueros decertasse in ludis Graecis, et cui ignorum δόλιχον τῶν παιδίων, *curriculum longum*. *Lucian. Quom. Hist. Scrib.* 41. δόλιχον ἐν παισὶ νεοκρίναι: vbi frustra *Solanus* haerer. Mox haec restitue sic: Εὐχαρίδην, *Eucharidae*, Οὐλιάδην, *Vliades*, ab ὕλας, Ἀγερμίστος Νικαρέτη, *Nicaetae*, Πλαταῖος, *Demofontes*, Δημητρίδης, *Demetriensis*. Quae omnia ibi male habentur: et sic passim omnes, seu versu, seu prosa, *Tituli Graeci*.

P. 71. V. 19. παρρητῶν] Ἀν παρ' αὐτά: eodem redit. Apud *Hesychium* etiam credo vitiose: πάραντα, παραρρητῶν, ὑδρίας, παραρρητῶν: in *Glossis*: παρ' αὐτῶ, illico.

P. 71. V. 20. φίλος μὲν φίλος] In eodice obuia sigla φίλ", vnde tamen saepe errores. Amat autem noster *διπλασιασμός*, quos *Demetrius Phalereus* commendat §. 280. Noster L. 3, 8, 57. 1. Ἐκλυσιεν ἔκλυσιεν. 3, 10, 60. 24. οὐ μόνον, οὐ μόνον. Licet sint frequentissima, adponam aliquot exempla, vt male feriatam crasin coarcteam, si fieri possit. vid. *Demosth. de Coron.* 513. B. παρρη. 327. E. πρὸς Βουκλῶν, 1015. πρὸς Ἀδελφ. 703. E. *Olynth.* 1, 3. F. *Philipp.* 1, 49. F. 53. F. ὑπὲρ Μεγαπ. 157. E. παρρη. 312. B. οὐ γὰρ ἐγὼν, οὐ γὰρ ἐγὼν: vbi mox tamen ἐγὼν mutam in ἐγὼ, vti *Vipian.* haber; vel plane omiserim. Nec oratores modo, sed passim alii. Verum in multis locis haec elegantia naufragium fecit incuria librariorum: in aliis locis intemperantia criticorum. Miror exempli gratia, *St. Berglerum* in *Alciphron* L. 3, 62. p. 432. e scripto non adsumsisse οἷα γὰρ οἷα, vt apud eundem L. 39. οἷα γὰρ οἷα. vide eundem L. 3, 36. χαλεπός . . . χαλεπός. *Aristoph. Plut.* 1081. οἷδ' οἷα τὸν νῦν. *Enrip. Iphig.* in *Aul.* 653. οὐκ οἷα οὐκ οἷα. *Lucian. Dial. mort.* 14, 397. καὶ προσκυνῶν καὶ ὑπὸ Μακεδόνων, ὑπ' Ἰλαυστῶν ἄνδρῶν, ἡξίς. Cui haec reperitio displiceat, vel delenda vox videatur! si deleas, gratia et vis perit dicti. vide L. 2, 7, 33. 19.

P. 72. V. 1. Τρικτήσομαι] Scilicet ἐκ τῷ μέσῳ. In apographo hic ὀτρύνω. At in *marginibus* vel *συντάξει*. Indubitato sic legendum. vide *Cl. Hemsterb.* ad *Lucian. Tim.* p. 152. et notata L. 1, 4, 8. 2.

P. 72. V. 1. Ἀπιστάλεις] *Naui in salo*, quando a litore recessit. Apud *Arbilla. Tatum* 2, 103. de persona: αὐτὸς δὲ μικρὸν ἀπιστάλεις τῆς γῆς: idem L. 2, 133. passiva forma: ἡ γὰρ ἀπιστάλεις: vt noster, alii et *Max. Tyr.* 1, 3.

P. 72. V. 2. ἀπιστάλεις] ἀπιστάλεις significat *aliquid, aliquem ab alia persona vel alio loco ad se trahere*; ἀπιστάλεις, *uelli ab aliquo*. vide *Abreschium* in *Miscell.* 10. p. 210. igitur hic diceretur *Polycarminus parentes a puppe ad se traxisse*; quod absurdum. Lege *κατασπάλεις*, quod et vidit interceptes. Ita *κατασπάλεις*, *κατασπάλεις*, e *longinquo videre*. vid. *Cl. Hemsterb.* ad

Lucian. Dial. Mort. 6. p. 304. *Plato* 6. de R. P. p. 499. dixit Πόρρωθεν ἀσπάσασθαι. *Eurip. Hippol.* 102.

Πρόσωθεν αὐτὴν ἀγὼς ὡς ἀσπάζομαι.

Vt ἀσπάζασθαι est ad se trahere, ex alio loco; ita ἐπισπάζασθαι ad se, ad partem corporis sui. Sic ἐπισπάζεσθαι τὴν κίβητα rectissime receptum apud *Lucian. in Rhet. Praec.* p. 13. vbi ἀσπάζεσθαι irem irrepsit. vid. *Abdicat.* p. 186. ita *Pbalar. priore* 191. τὴν διασπάζασθαι, dum quisque ad se trahit corporis partem. Obiter corrige in affini voce *Schol. Luciani* ibidem p. 191. κατέσπασε, κατεχάλασε, vulgo κατεγάλασε.

P. 72. V. 4. Πύσσιδον] *Arographi* error non erat recipiendus pro Πύσσιδον. δύνομαι, πεπεράθη recte correctæ.

P. 72. V. 6. Χωρὶς ἐκείνης κόμισον] Sic supple cum interprete, vel ἐτάναγε, vel δὲς ἀνέντι, ἀναχωρήσει.

LIBRI TERTII CAPVT SEXTVM.

P. 72. V. 9. Πνεῦμα φοβερὸν] An φοβερός idem, quod μέγας. *Catullus* Ep. 24.

O ventum horribilem atque pestilentem.

Vid. *Salmasium* in *Plinianis* p. 314. sed hoc parum ad rem. Posses φοβερός. vid. *Lucian. Verae Histor.* 2. p. 105. 131. et φοβερός in φοβερός iure reflexit *Cl. Hemsterhusius* in *Xenoph. Epist.* L. 1. p. 19. in *Miscellan.* 3, 321. quem locum habe integriorem: καὶ ἤρα τῆς κόρης φοβερὸν ἔρωτα. μέγα δὲ πρὸς τὸν Κόρυμβον καὶ τὰ αὐτὰ, καὶ συνεβούλευσε μὴ ἐπὶ πλέον ἐπανῶσθαι, ἀλλὰ ἔργῳ ἔχειν καὶ γὰρ . . .

Sed cum *Reiskio* verius hic puto φορὸν, vt *Noster* loquitur L. 8, 2, 130. 19. πνεύματι φορῶ χερσάμενος. *Diligentia Wesselingii* plura suppeditabit ad *Diodor.* 14. C. 55. *Thucyd.* 2, 77. πνεῦμα ἐπίφορον dixit. Recte apud *Plutarch.* in *Caes.* 147. φοβερὸν mutatur alio sensu in φορῶς. Apud *Strabonem* L. 6, 431. A. φορὸν πνεῦμα probauimus L. 3, 3, 47, 7. prae πνευμάτων φορῶ. At contra apud eundem L. 2, 180. C. leuis suspicio nata, an non sit legendum: συμφανὲν καὶ τὰ ὠροσκοπία καὶ τὰς ἀνέμων φασὶ τὰς ἐκατέρωθε φερέας: vulgo τὰς . . . ἀνέμους . . . τῆς . . . φορῆς. vid. *Maxim. Tyr.* 11, 5.

P. 72. V. 9. Τέλαρα] L. 3, 3, 46. 18.

P. 72. V. 10. Καὶ ὥστε κατ' ἔχου] Hic fere vnicus locus, vbi Deum e machina aduocat; eodem cursu per vastum mare vri, eodem spatio dierum 1, 11, 16. 10. et ad eandem litoris particulam advellere non παρόδοξον, ἀλλὰ μάλλον, vt ipse ait, ἄπειτον. Calx huic arenæ admiscenda fuerat. vide cogitata ad L. 3, 4, 50. 17.

P. 72. V. 12. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι] Confer *Virgilii* locum in *Aeneid.* 1, 172. 179.

P. 72. V. 15. Δυνάμεθα] Legat, qui velit, δυναίμεθα, igiturque et sic reponat L. 7, 1, 115. 4. et centum locis.

P. 72. V. 20. Πρώτην Καλλιρόην ἰδεῖας] Elegans et vñitata constructio; vt L. 2, 130. 21. πρώτης ἐξέπειψα τὸς κήρυκας. *Thucyd.* 2, 100. προσέβαλον πρώτη Μήδω, vbi poterat scribi πρώτοι et πρώτον. Ita et hic πρώτοι et πρώτη aequae foret bonum; vt L. 2, 2, 25. 13. σὺ μοι πρώτη Χαίρειν ἰδεῖας. Sed orationem hic variatam fuisse quid vetat? *Herod.* 3, 137. ἐπὶ τίνα τῆςδε πρώτης στρατεύμεθα πόλιν; poterat etiam πρώτερον. *Diodor.* 14, 16. p. 632. τότε πρώτοις ἐπεψήφισαντο Ῥωμαῖοι ταῖς στρατιώταις: nec opus πρώτον; immo et πρώτοι si inueniretur, seruari ex consensu codicum deberet. Ita eodem Libro C. 48. omnes tres formae locum possunt habere: et Codicibus modo obtemperare restat. Nec sane video, cur in *Max. Tyrii Dissert.* 26, 8. μόνον sit in ἴσος mutandum: δὲ ἑξ ὀφθαλμῶν ἔως κοινωνιαδὸς μόνον. Vertere licet aequae bene ἁπλῶς ex oculis est modo, est tantum, est solum communicabilis, atque per adiectiuum solus, vel vnus. Recte πρώτον apud *Lyfiam* p. 14. scituatum: licet Codex vnus exhibeat πρώτοι. *Anistoph. Lyfist.* 443. ταύτην προ-

τέρων ξένων ὅτι καὶ λαλεῖ. Rectum hoc: at in eadem fabula v. 316. metrum postulat, uti *Florens Christianus* partim vidit, ut scribamus:

Τὴν λαμπρὰν ἡμένην ἔκας πρώτην ἡμοὶ προσοίσεις.
Vel ἡμοὶ πρώτων. At apud *Lucian.* *Tyrann.* p. 157. 31. εἶδε πρώτως σοὶ ἐντύχον, non opus quidem cum *Solano* πρώτος, vel πρώτῃ: quia tamen facile et adhaerit ex sequenti voce, in πρώτῃ inclinarem. vide *I. Perizon.* ad *Delian.* V. II. 10, 18.

P. 73. V. 2. εἰκόνα χρυσῇ, ἀνέθημα Διονυσίῳ] Solebant veteres parentum, cognatorum, amicorum imagines, tum viventium, tum defunctorum in templis dedicare. Distichon apud *Plutarch.* de *visis* 10. *Rhetorum* p. 838.

Τιμόθεος φίλας τε χάριν, ξένῃν τε προσοίσεις,

Ἰσοκράτης εἰκό τῇνδ' ἀνέθηκε θεῷ.

Id est *Cereri* et *Proserpinae*, ibidem p. 839.

Ἰσοκράτης Ἀφαιρῆς, πατὴρ εἰκόνα τῇνδ' ἀνέθηκε

Ζηνί, θεὸς τε εἰδὼν καὶ γούναυ ἄρετήν.

Animaduerte *Heul* de *Ioue* vno, ut *γονεῖς* de *patre solo*. videantur *Miscellanea* nostra T. 8. p. 292. *Cl. Muratorius*, pro more, vitiosissime repetit p. 122, 5. et 127, 2. edens Ζῆνα θεὸς τε. *Iouem* et *deos*, cum *Ioui Olympiae* in basi haec aetna statua sit dedicata. Apud eundem p. 1056, 7. ἀπολλώνιος ἀπολλωνίῳ μακαρίῳ τῷ ἑαυτοῦ πατέρα ἀπολλώνιον διμυτρίῳ, ἀπόλλωνι: quemadmodum recte emendauit ibi *Cl. Antiquarius*. vide *Marmora Oxoniensia* 26. p. 25. 181, 61. Apud *Platonem* legimus in *Phaedro* p. 235. E. καὶ σοὶ ἐγὼ, ὥσπερ οἱ ἀνέκα ἀρχόντες, ὑπὸ χρυσεῖν χρυσῇ εἰκόνα ἰσομέτρηται εἰς Δελφοῦ ἀνέθησιν, εὐμόνον ἑμαυτῷ, ἀλλὰ καὶ σὺν: vbi *I. Serranus* vertit coronam, etiam in aliis errans, ut cum ἰσομέτρητον vertit *aquilibrem*: cum sit *aequalem magnitudine*. In *Aristot.* p. 253. de *statua*: μέτρον τὸν καὶ κάλλος ἔχουσιν. *Theocr. Idyll.* 10, 33.

Χρῦσοι ἀμφότεροι κ' ἀνεκείμεθα τῷ Ἀφροδίτῃ.

Τὼς αὐλῶς μὲν ἔχουσιν καὶ ἡ ῥόδον, ἡ τὴν γὰρ μάλον.

Ἐχόμεν δ' ἐγὼ καὶ καπνὸς ἐπ' ἀμφότεροισιν ἐμύκλας.

P. 73. V. 5. Ἐκτοδινιάσας] *Hejsch.* μετὰ σκότης ὀφθαλμῶν εὐτραφεῖς, ὁ δὲ τὴν λαγγιάσας. Ad *Grammatici* mentem *Aristoph.* *Acharn.* 1235.

Ἰλαγγίβ' κάρα λίθῃ πεπληγμένης

καὶ ἐκτοδινιάσας.

Platoni 10. de *L. L.* 892. E. etiam iunguntur.

P. 73. V. 5. Ζάκορος] *Lexicon Coislinianum* p. 233. p. 660. ὁ τῷ νεῷ ἐπιμαλόμενος: κορεῖν γὰρ τὸ σάειν, τὸ δὲ Ζα οὐκ ἔστιν ἐν ταῖς ἐπίκαισις: vult scilicet esse *prae-positionem* διὰ δίκυδος Ζάκυνθος. vide *Etyim. M.* p. 407. 28. et *I. Clericum* ad *Menaendrum* p. 47. Ζάκοροι et νεωκόροι, licet quidam inferiores, in maxima plerumque dignatione: inde merito apud *Lyfiam* p. 130. Διοκλῆς ὁ Ζάκορ τῷ ἱεροφάντῃ seruatur. Cur enim quis non simul νεωκός siue Ζάκορος esset et ἱεροφάντης? Quoniam eorum munus erat ἱερὰ φαίνειν, ἐξηγείσθαι et porro. Ita ἱερεὺς et νεωκός in eadem persona iuncti inueniuntur tum alias, tum in duobus titulis apud *Muratorium* 248, 1. quamvis ibi perhibetur ἱερεὺς τῷ θεῷ καὶ νεωκός τῷ σεβαστῷ: vellem autem exemplum, vbi quis diceretur Ζάκορος ἱερεὺς, vel ἱεροφάντης. Nam Ζάκορος dei alicuius vel νεωκός non longe quaerendus foret. *Manetho* 6, 437.

Ἀθανάτων Ζακόρους, σκεῖν δ' ἄλινον ἱερεῖας.

Apud *Manilium* L. 5, 340. Atque anifloratos in tertia iura ministros.

Scaliger et *Salmas.* ad *Vopisci* *Aurel.* p. 509. interpretatur νεωκός: malim ἱεροδύλος, anifloratos ministros; nec enim omnes neocori serui. Isti autem tituli spurcissime habiti: sed quos iuare iam non vacat; potius succurramus miserae cuidam sacerdoti foeminae, ex qua facta fuit *Saltatrix*. Sic enim legimus apud eundem *Muratorium* p. 661, 1.

ἡ βουλή καὶ (δ) δῆμος

φλακύνει ἀθυναίῳ φλακύνει ποντίῳ

δουράτῃ ἀπαζα κορεῖσθαι.

*Senatus et populus
Flavio Atheniensi Flavii Pontili (filio)
Araza filia saltatrix.*

Vbi valde adposita et reconditae eruditionis multa docentur de *saltatrici* bus; quae velim omnino consulas; singula enim verba animaduersione dignissima. Hoc loco prodidit ex schedis *Cyriaci*. At omnis haec doctrina in fumum abitura est, si eadem sit inscriptio, quam prodidit vir Cl. ex suis schedis p. 570, 4. vbi *Θυγάτηρ παῖδα κορυσεύσα* redditur: *filia Araza virgo*; et sane eadem videtur. *Cyriacus* p. 35 exhibet *Θυγάτηρ παῖδα κορυσεύσα*. Tu mecum lege *Θυγάτηρ ὑποζακορεύσα*: nempe erat filia patri ὑποζάκορος. *Suidas*: Ζάκορος, νεκρός, καὶ ὁ ὑπέρτης. Ne autem vocem ὑποζακορεύειν suspectam habeas, idem canit *lexicographus* ex *Herodoti* L. 6. C. 134. et 135. laudans ὑποζάκορον τὴν ἡδονὴν θάειν, siue *laserium*. Verbum habes ap. *Muras.* 180, 1. Licetne errorem alium ex hoc titulo, saltem e versione, tollere? Quem tu putas esse *Flavium Athenis ortum*? *Atheniensem*? Me fateor nescire, unde sit; nam φλάβιος Ἀθηναῖος mihi est *Flavius Athenaeus*, ut *Flavius Pontilius* cognomine ita dictus.

P. 73. V. 6. *Ἦδωρ προσήνυκε*] *Aristoph. Vesp.* 989.

Πάτερ, πάτερ, τί πέπειδας. Φί. οἶμοι πῦρ ἐστ' ὕδωρ.

ΒΔ. Ἐπαιε', ἔπαιεσ' αὐτόν.

Heliad. 2, 72. ὡς δὲ ἀκρίνοι παρ' ἑλπίδα σωθίντες ἐκινδύνουν, ἴως ὁ Κρήμων πίδακά τινα διασπείμματος καὶ τὴν συρρυσίαν καταβραχὺ νοτίδα καίλας ταῖς χερσὶν ὑδρευόμενος, τὸ πρόσωπόν τε αὐτῶν ἐπὶ ῥέαν, καὶ θανά τῶν ῥέων ἐπαφόμενος, ἐπὶ τὸ φρονεῖν ἐπαύγαγεν. Ita *Codex Taur.* nisi quod pro *ἴως* habet καὶ, et vitiose *ἐπὶ ῥέαν*. *Theodor. Prod.* 8. p. 365.

Εἰ μὴ Μύριλλα μύρα μυκθήρων μύων

Θύεα συνιζώσῃ τὸν νεανίαν.

Vide *Philippi Parei Electa Plantina* p. 85.

P. 73. V. 8. *Ἀγαθὴ μεγάλη*] Hoc in Venere ita fuerit, et sic saepe *apparitio* deorum fausti fuit ominis. At aliquando et quorundam numinum ἐπιφάνεια perniciosissima. Historiae et Fabulae exemplis in utramque partem abundant.

P. 73. V. 10. *Τίς γὰρ ἐστίν, ὁ Χαίρειος εἶπεν, αὐτῇ*] Ita apographum distinguit; nec male.

P. 73. V. 14. *Ἐποβάσας*] *H. Stephano* ignotum; aliis non item.

P. 73. V. 14. *Ἐκτύς γεύσθαι*] L. 1, 14, 20. 21. 2, 10, 38. 3. Apud *Aristaen.* 1, 20. legimus: τὸτο ἐκτύσεν καὶ περιβάλλον, ὡς παράδοξον καὶ παγύλοισιν ὑγρὸν τὸ καλόν. *Mercerus*: cognitum. Vir doctus corrigit *ἀνομιαν*, ut epistola sequente περιπτύμενον: de quo consulatur Cl. *Luciani* interpretes ad T. 1. p. 414. *Mercerus* videtur legisse *ἐκτύσεν*. *Ἰσάκτος Herod.* 6, 64. et 66.

P. 73. V. 16. *Ἄλλ' ἄμει*] *Varia* agitavi; nihil satisfacit. An placet ἄλλ' ἄμην. *Demosth. περὶ συμμ.* 137. A. *Ἐπὶς Μεγακ.* 157. B. *Κατὰ Φιλ. Α.* 53. E. ἄμψι, ἄμοι, ἄμψι non audeo.

P. 73. V. 17. *Ἐκκῆδης τὰ δάκρυα*] *Martial.* 1, 34.

Amisum non flet, cum sola est Gellia, patrem.

Si quis adest, iussae profiliunt lacrymae.

Fuerunt igitur oculi huic Gelliae flendi artem egregie edocti: cum aliae *unam falsam lacrymulam* oculos misere terendo vix vi expresserint, ut ille ait.

P. 73. V. 18. *Θάλασσα φιλόθραπς*] Non saepe hoc epitheto cohonestatur perniciosum hoc elementum. *Theophyl.* Ep. 28. κατευνάζει γὰρ ἡ θάλασσα τὸ ἄγριον, καὶ παρῆχεται τοῖς πλωτῆσιν ὅψιν φιλόθραπον, ἐπηνία τῶ ἐλαίῳ φιλοφρονέται ἄγαν τοῖς κύμασι χαλεπαίνουσαν. *Antbol.* 3, 22, 26. 246.

Ἀνθή τὸν ναυηγὸν ἐπὶ τόμα Πηνειοῖο

Νυκτὸς ὑπὲρ βραχὺς ταξάμενος εὐνίδος.

Μοῖνος ἐν θάλασσῃ θορὰν ἀέκως ἀσκηπὸν ἄνδρα

Ἐκτανεν, ὃ γαίης κόματα πιμρότερα.

Immo *πρώτερα*, vel *πρότερα* cum codice *Vatic.* a manu partim secunda. vid. L. 3, 32, 37. 250.

P. 73. V. 20. ἢ *ἴνα*] Credasne, hac particula aliquem offensum iri, millies ita obuia? Si pruriant tamen manus, scribe adfirmatiue, ἤ.

P. 74. V. 6. *Γελαμύτι*] Pone interrogationis notam.

P. 74. V. 8. τὸ κοινότερον] Vti τὸ λεγόμενον passim interiicitur. Sic τὸ κοινότερον ap. *Longin.* 3, 97. in apographo παραμυθῆτο.

LIBRI TERTII CAPVT SEPTIMVM.

P. 74. V. 12. Τρίην ναύμαχον] Plerumque tales triremes; quae etiam ταχέως: et sic opponuntur *ἡπαιγωγῶς*: quamuis in hunc usum fere *ἐκλάδες* et *πλοῖα* adhibebantur. vide *Demosthen.* Philipp. A. 49. E. 50. C.

P. 74. V. 12. καθεστῆκε] L. 3, 5, 51. 10.

P. 74. V. 13. Ἱπποκρίσθαι] Si credimus *Moeridi Atticistae*, hoc Articum magis, quam *καλκικῆν*. Sed quis id verbi non ita adhibuit! Quamuis re vera pro *ὑποκρίσασθαι* non semper commode adhiberetur *καλκικῆν*. vide *Thomam Magistrum*.

P. 74. V. 14. Διὰ τίναν] Acceperim ceu singularis numeri pronomen *Callirrhoën* designans: propter quam.

P. 74. V. 17. Σβέσσει πόλεμον, μέγαν μὲν, οὐ κοινόν, ἀλλὰ τῆς Διονυσίου μόνῃς οἰκίᾳ] Puto, excidisse οὐ ante vocem *μέγαν*, *bellum non quidem magnam, neque commune Reipublicae et sociis*; nam adparuerat modo vna triremis. *Xenoph.* Hierone 906. B. ἡ πόλις αὐτῶν κοινὸν πόλεμον πολέμῳ, cui opponitur οἰκίᾳ apud *Herodot.* 5, 23. 7, 235.

P. 74. V. 18. Ἀφειπυῶσθαι] Ἀφειπῶσθαι obuium. vide doctum interpretem *Diodori* L. 2. C. 19. Ἀφειπυῶσθαι habes apud *Plutarch.* *Alex.* 43. qui tamen etiam ἀφειπῶσθαι in *Atrato* p. 354. et alias. *ἡπάζεσθαι* habes apud *Aristoph.* *Nub.* 15. sed *ἡπείεσθαι* agnoscit *Scholias*, animaduertente *Kuster.* Codex meus a vulgata stat. vide quoque Cl. *Hutchinsonium* ad *Xenoph.* Agesil. p. 17. Significat κέλευσι δόρυμενον οἰκίᾳ, secundum *Comici Scholias*.

P. 74. V. 19. φρούριον βασιλέων] Φρούριον enim erant, ut pater ex L. 8, 8, 142. 16. 5, 2, 52. 4. nempe praesidia a rege Persarum imposita, quibus Iones et Milesii coercerentur, libertatis auitae merito audi. Erat φρούριον re vera Miloci. vid. *Thucyd.* 8, 84.

P. 74. V. 20. ἑφορμῶσα] Legendum esse ὑφορμῶσα diximus L. 1, 7, 10. 17. vide *Thom. Mag.* in *δερμῶσ*, qui metaphoricis locutiones in ὑφορμῶσιν et ἑφορμῶσιν sic explicat, ut utrique eandem vim tribuat. Tamen prius aptius videtur de *navibus occulto alicubi stantibus*, ut aliis insidientur easque excipiant, alterum de iis, quae in ancoris stant occasionebus et euentibus excubantes et intentae. ὑφορμῶσιν et σοφίζεσθαι apud *Vlpianum* in *Demosthenis Timocrateam* p. 790. D. tibi controuersia; credo ὑφορμῶσιν veram lectionem. Apud *Alciph.* 3, 65. mitor telictum esse: ἡ ναὺς, ἡ ἐπὶ τῷ χάρματος δερμῶσα: nisi deductum hoc ab *δερμῶσ*, sed tum versio mutanda fuisset. Recte tale vitium sustulit Cl. *I. Taylorus* ex *Lycurgo* p. 323. ita et *παρορμῶσιν* in *Lyfia* p. 241. idem merito reponi iussit. *Καθορμῶσεως*: δι τῆς ναὸς recte *Cod.* noster in *Apollod.* 1, 7, 23. p. 57. quod et notauit *Faber* ex *Palatino*. Mendosa haec vox etiam in Epigrammate *Rufini*, saltem in *Apographis*:

Δέρμειν, ἢ δ' ἐτίεχ *Κερκίριον*, αἰ δὲ ἑταίρει.

Αἶν * ἑφορμῶσιν τῇ Σαμίῳ λυμῆν.

* vulgo ἑφορμῶσιν.

Ἀλλὰ, νῆος, πανδημὴ τὰ λεγόμενα τῆς Ἀφροδίτης

Φεύγει δ' ὁ συμμῆξας καὶ καταδὸς πλεται.

Fortē quis ὑφορμῶσιν misit ob animaduersa modo ad *Thomam*; verum non recesserim a Vaticana lectione, et vicina adeo hae notiones, vtrum de speculis, an insidiis, an vtraque re simul agatur, ut aliquando optionem dubiam faciant. ἑφορμῶσιν saltem saepe occurrit sensu ab ὑφορμῶσιν vix temoro. vid.

Demoſthenis Olynth. 3, 36. A. vbi ἰσορροῦν male Lucceſſinius: ſed qui parum de contextu fuit ſollicitus.

P. 74. V. 21. Ἀνάρπατον γενέσθαι] παῖσιν, obuiæ Incutiones; dicuntur non modo de urbibus obiter et ſubito captis et ſubingatis, quo ſenſu ſæpe Herodotus et Euripid. Rbeſo 121. verum de penitus et ſubito euerſis et deletis; vt Tacitus L. 4. H. 72. ait: Cremona e gremio Italiae rapta. Sic hic triremis penitus deletur et euaneſcit; vnde ἀφανιθεῖναι pro Gloſſa τῆς ἀναρπαθεῖναι venire poteſt. Accommodata exempla huius ſignificationis in rebus et perſonis ad Diodori L. 13, 56. ſuppeditabit Celeberr. Weſſelingius. Dicenda quædam erunt L. 4, 4, 74. 70. ἀνάρπατον τινα ποιεῖν, ποιήσασθαι, γενέσθαι alius paullo indolis: et fere dicuntur de euerſæ urbis et regionis incolis, vel in captiuitatem et alienas ſedes abſtulis, vel expulſis et relegatis. Heſych. ἀναρπάσω, ἐκβάλω. Apud Herodotum de exſulibus, relegatis, expulſis ſæpe, L. 3, 93. 5, 12. 106. 6, 9. nec de ipſa vibæ, vel regione, adeo dicitur; magis hoc potæ liceret. Tamen apud Demoſthen. περί παρατρ. 299. E. in Obſopoei Codice et Benenati ora legitur ἀνάρπατος ἡ πόλις αὐτῶν γέγονε. Quod ferri poſſet, ſi non de ciuibz iam præceſſiſſet ἐξελῆλαντο, quare ibi ἀνάτατος, vti in pagina 345. A. eius orationis legitur ἀνάτατος χώρα, præteritum, vt ap. Sopbocl. Trachin. 244. quamuis ἀνάτατος pro ἀνάρπατος recte dicatur paullo minus violento ſenſu apud eundem Tragic. eadem fabula v. 33. ἀναρπῶν ita acciperim apud Lucian. Tyrann. T. 2, 114. τὴς τυραννικῆς ἐκκρίτων . . . τῆς ἐφ᾽ οὗς ἀναρπῶν: vbi ἐκκρίτων eſt vi elicere, vt hoſtem ex arce, ex colle edito. Sæpe Xenoph. vide L. 7. H. H. 638.

P. 75. V. 3. Νυμῆσις] Maligni in hac voce Lexicographi; Heliodorus et alii boni auctores ſæpe vtuntur.

P. 75. V. 4. Ἐὼ δεσπότη] Xenoph. Erb. 1, 17. ἡμῶς ὅψ' ἐν ποιέσας δεσπότη.

P. 75. V. 5. Καὶ ὁ λαβὼν αὐτοὺς ἰπώλησεν] Demoſth. περί παρατρ. 297. A. ἡμῶς λαβὼν ἤχετο. Virſian. ἀντὶ τῷ θυλώσας ἡμῶς . . . ἀπύκαγε: non adeo neceſſarium, quod neſcio cni incidit, λαχῶν. Alioqui obuia permutatio horum vocabulorum. Ita μεταλαχῆν ὕπνι pro μεταλαβεῖν apud Heliod. 6, 272. in Codice Taurinenſi, nec male; Caſaub. ad Aſtbenæum 7, 9, 287. F. in Alexidis verſiculo emendat pro εἰληφ' ἔγω'.

Ἐπιπονώτερον μὰ τὸν Διόνυσον οὐκ εἰληφ' ἔγω'.

Quod quidem incertum. At certum, verſum vel ſic miſete laboſare.

— — — — — Ἐπιπονώτερον

Μὰ τὸν Διόνυσον [ἄλλον] οὐκ εἰληφ' ἔγω'.

vel ſimile quid deſideratur. Apud Apollon. Rboul. 1, 920. recte, credo, Lavrentiana membrana:

Νῆσος ὁμῶς καχάροτο, καὶ οἱ λάχον ὄργια κῆνα

Δαίμονες ἐναιέται: vbi λάβον.

P. 75. V. 5. Ἐκεῖ δὲ πίδας εὐροντες εἰργάζοντο παχίαις τὰ Μιδριδάτι] Aures noſtras lædit hæc verborum poſitio; quam iam olim vocarunt εὐργχων. Nec, credo, ideo plane damnarunt; certe non auctores ipſi, qui ea vſi fuerunt, et qui a diſlocata vocabulorum ſerie ſpeciem aliquam, ſive bene, ſive male, ſuis ſcriptis grauitatis et attentionis a lectoribus acquirere ſtuderunt. Eæ ſynchyles duræ et difficiles ſemper, temporibus etiam vitioſiores viſæ fuerunt, quando coeperunt etiam hæc in parte compoſitionis ſcriptores fuco potius, quam maſcula auſteritate et decora negligentia, orationem commendare ſuam. Hinc toties antiqui Grammatici hoc vitium notaverunt, critici nouitii inconfultiore conſilio etiam eximere auctoribus non dubitauerunt, vbicunque huius inſtituti veſtigia adparerent. Prudenter Lucian. de Quomodo Hiſt. Scr. T. 2, 58. Καὶ μὲν καὶ συνθήκη τῶν ἐνομάτων εὐκράτη καὶ μίση χρυσιόν, οὕτε ἄγαν ἀφιτάνα, καὶ ἀπαρτύντα, τραχὺ γὰρ, ὅτι ζυζυμὴ παρ' ὁλίγον, ὡς οἱ πολλοὶ, ἐναιέτοντα' τὰ μὲν γὰρ ἐπαίοντα, τὸ δ' ἀνδρὶς τοῖς ἀκούει. Thucydidi prior τραχύτης vitio data: Rhetores ſecundæ claſſis fere omnes poſteriore mollitie laborauerunt. Periculofum igitur, in auctoribus vel illam duritiem velle emollire, vel nimis affectatum fractumque in

hoc genere orationis habitum velle emendate: et vitium vitium facile multos latuerit, cum longe plurimi in ipsa poësi aurium obeseitate rhythmum vix percipere possint. Sed facillime offendantur, simul atque in prosa verbulum eo loco in orationis serie non sit collocatum, quo sua sibi vernacula lingua id collocari desideraret. At quam parum idonei hic iudices sedemus, res ipsa loquitur; nam rhythmus in prosa fere ab auribus hodiernis recessit respectu linguarum antiquarum; vbique tamen hoc genus emendationum et animaduersionum offenderis. Lubet aliquot specimina e multis per saturam adponere. *Thucyd.* 2, 106. γυγινημένης δὲ τῆς τροπῆς, καὶ καταφυγόντων τῶν Πελοποννησίων πρὸς τὸν Πύδον μάστιγα ποταμὸν τὸ πρῶτον, ὕστερον δὲ εἰς Ἄρβυον: vbi illud μάστιγα vides separatim vel a καταφυγόντων, vel a τὸ πρῶτον. Idem *L.* 4, 135. Ἀπαίρειται δὲ τὸ αὐτῷ χειμῶνος καὶ ὁ Βρασιῶς τελευτώντος, καὶ πρὸς τῆς ἡν, Ποτιδῆας δὲ Βρασιῶς aliena sede non modo, vetum Ποτιδῆας ibi duodecim vocabulis et duobus commatibus a verbo suo remotum; qualia ἔσσι κῆος circa finem periodorum apud quosvis bonos occurrunt: sed quae in Idiotismis nostris imitationem non admittunt. *Herodot.* 5, 118. Νηυσὶ τραπὴν πολλὰν ἔχοντα Περσικὴν Ἀρτίβιον: locus nostrum fere similis positione. *Demosth.* περὶ παρατρ. 322. Ε. Μικρὸν ἀκούσατέ με ἔγωγε τι τῆς περιστάσεως τινὲς. Idem in *Midiam* p. 632. Β. Καὶ πολλὰς ἂν ἐτίρους ἔχοιμι λέγειν, ἂν οἱ μὲν τῶνασιν, οἱ δ' ὑτιμωμένοι διὰ πολλῶν τέτων εἰσὶν ἐλάττω πράγματι. *Lysias* p. 443. Καὶ μὴδὲς ὑμῶν ἠγείσθω με Λαοδάμαντι χαριζόμενον κατηγορεῖν Εὐδώρου, ὅτι φίλος ἂν τυγχάνει, ἀλλ' ὑπὲρ ὑμῶν καὶ τῆς πόλεως προνοούμενος: vbi tota periodus turbat ὅτι φ. ὤ. τ. quae non ad proximum Εὐδώρου, sed ad remotum Λαοδάμαντι, spectat. Apud *Lysurgum* in *Leocr.* §. 18. legitur: ἔσθιον ἔγωγε παρ' ὑμῶν ἄρα μεγάλα ἀδικεῖν, ἢ φανεῖσθαι ἐπὶ τῶς μάλλον μικροῖς ὀργιζόμενοι: vbi optimo iure *Cl.* editor cotrigit ἐπὶ τοῖς: nam illud τῆς non nisi typi vitium haberi meretur. At transponenti ἐπὶ τοῖς μικροῖς μάλλον non necesserim; immo minus id elegans putarim. Interpositio vocabuli inter articulum et nomen politicissimis scriptoribus in vi; quoties *Herodotus* τῶν τις ἐχθρῶν et similia. Olim iam in hoc loco turbatum fuit; nam eadem synchylis offensi, ad sensum aequae perspicuae, ediderunt *Vitebergae* Anno 1568: εἰ φανεῖσθαι μάλλον ἐπὶ μικροῖς ὀργιζόμενοι. At orator cauens aperte Atheniensī populo conuicium facere, quasi ἐπὶ μικροῖς ὀργιζόμενοι, conturbauit verba, et pronuntiavit ἐπὶ τοῖς μάλλον μικροῖς ὀργιζόμενοι: illud μάλλον quasi occultans. *Demosth.* in *Leptinen* 541. D. Ἐν, οἴμην, πολλοῖς. *Strabo* *L.* 6, 418. C. ἢ δ' ἄλλη κατοικία καὶ τῆς μεσογαίης ποιμένων ἢ πλείη γεγενήκηται: vbi *Casaubonus* pro sua modestia ipse damnat vocis ποιμένων sollicitandae suspensionem, et ostendit ex pagina sequente 419. C., *Strabonem* amare hanc figuram; quod et paret ex *L.* 16, 1108. Β. πέτρας τινῶς ἐτοιμασμένους δεικνύσαι τραχέας περὶ Μυασσάδα. Ambiguum saepe, fateor, sensum talia possunt facere: sed non sumus ii, qui veteres auctores in ordinem redigamus, et nostro more, non suo libitu, loqui cogamus. Critico non spectandum, quid vel quomodo debuisse veteres scribere: sed quid re vera scripserint. Alia ista est Crisis, nec minus nobilis: qua *Longini*, *Dionysii*, *Demetrii* clauerunt: sed qui non eo vecordiae progressi fuerunt, vt ob vitiosam compositionem, vel alium orationis, quem caussabantur, defectum, ita scripsisse auctores negarent. Horum methodus et scientia multum re vera adiuvat Criticum, vt ita dicam, literatum, ad veram lectionem indagandam: sed minime est norma, ad quam emendatio exigi debeat. Legant temeraria Criticorum, quae passim iam grassantur, cohors, modestiores laude cumulata dignos censo, legant, dico, et relegant, quae in hanc rem prudentissime, at seueri quoque, monet magnus *I. Casaubonus* ad *Athenaei* *L.* 7. C. 9. p. 511. et quae nostra aetate *P. Burmannus*, vir aeterna laude dignus, in hanc literarum omnium certissimam perniciem consignauit in *Phaedro* maioris formae praemissa praefatione. At pergamus: *Plutarch.* *Demetrio* p. 33. Καὶ διαγίγεται τὴν γενομένην αὐτῷ μάχην πρὸς τὸ θῆριον, ὑπὸ Ἀλεξάνδρου συγκαταίερχέσθαι τῷ βασιλεῖ. *Lysias* p. 95. Ἢ δεινὸν γε, εἰ εἰς μὴν λύσεν τῷ σώματι ἔδωκα τὸ ἀργύριον ἐκ τῶν πολεμίων, ἔξωκον ἂν μοι χρῆσθαι αὐτῷ, ὅ, τι ἐβουλόμην: κινδυνεύοντι δέ μοι περὶ

της πατρίδος, ὡδὲ ποιεῖσθαι παρ' αὐτῆς τὰ ληθῆ ἐκγενήσεσθαι περὶ ὧν εἰς κρίσιν καθίσταται: vbi illud ἐκ ποιεῖσθαι ambiguum et remouitur satis a voce λύσιν. Nescio vero an locus ita constirui totus possit, pro ἐξῆν et ἐκγενήσεσθαι vides quid substituerim; viri praestantes aliter locum sanare insinuerunt. Nec offendor in *Diodoro* L. 12, 30. vbi scribitur: Οἱ φυγάδες ἀθροισθέντες καὶ παραλαβόντες Ἰπλευσαν τὸς Ἰαλιμνίους κοινῇ μετ' αὐτῶν ἐπὶ τὴν Ἐπίδαμνον. Apud *Lucianum* in *Abdicato* T. 2. p. 180. Ταύτην ἡγὰρ τὴν τέχνην οὐχ οὐδὲ ἂν εὖ ἐξέμαθον, οὐδὲ τῷ ἐμὲ νόμῳ ὑποκείμενος, καὶ ὅμως αὐτὴν μεμάθηκά σοι, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας, οὐδὲν παρὰ εὖ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων. τίνα διδάσκαλον ἡμεθώσω; vbi *F. Guicetus*, quia καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας diuidit periodos cohaerentes, praecedentem et sequentem, mediam tertio loco poni iubet. Certe tum potius in *Cl. Gesneri* emendationem transirem. Sed locus mihi esse sanus videtur; nam non modo singula verba, sed commata, siue periodi, orationis aliquanto conturbatiore ordine proferuntur.

Apud eundem *Lucian.* T. 3, 405. *Epist. Saturn.* idem, sane periculosa in criticis audaciae vir, non ferens verborum traiectionem, vocem ultimam huius periodi glossam pronuntiat: Τὸ τάριχος μὲν ἐς τὴν φακὴν ἡμβάλλει τῶν ἰχθύων. In *Samofarenfis Dial. Deor. Mar.* 2. p. 308. huic licentiae locum libenter fecerim: Καὶ γὰρ ἐν τὴν καθαρῶδὸν τῶν τὸν ἐκ Νηρόβου ἀναλαβόντων, ἐξενάξω ἐς ταῖναρον, αὐτῇ σκευῇ καὶ κηθήσῃ. *Aristaen.* 2, 5. Καθ' ἃς αὐγὰς τῆς ἡλίου πάλλεται συχρὰ περὶ τοῖχον, ἐξ ὕδατος ἀνταναγνῶσκα κατὰ σκαπίδος ἢ λίθου καχυμένῃ: vbi noluerunt auctorem illud καχυμένῃ tantum remouere ab voce sua ὕδατος. *Aristaen.* 1, 17. Καὶ τεκμύριος τὸν τρέπον τῆς ἀτάτης σαλεύσεις: vbi frustra haec traiectio *Sophistis* imputatur.

Non quod vnaquam librariorum culpa, vel peruerso nitidioris scripturae studio, dum erroneam verborum seriem litura noluerunt corrigere, tales synchyses accidisse negem. Immo non verba, et periodos, sed longe maiora scriptorum membra, euidenter a scribis confusa et male locata esse, extra dubium est positum. Verum caute in his procedendum esse aio, et auctori-bus suo more scribere permittendum; quis ex. gr. non adfuerit magno *Salmasio* in *Antonino Liberali* Fab. 41. ordinanti ita verba confusissima: καταλαβῶσα . . . ὃ αὐτὸν ἔχοντο ὑπὸ ἑπικρίας, ὑπερχνίτο καὶ διδάσκου τὸν τρόπον, ὃ γίνοντο παῖδες αὐτῶν· ὃ γὰρ Μίνως οὐρεσκεν ἔφικε καὶ σκορπίος καὶ σκολοπίνδρας: vbi vulgo K. . . αὐτῶν, ὅφικε, καὶ σκορπίος καὶ σκολοπίνδρας, εἰ γίνοντο παῖδες· ὃ γὰρ Μίνως οὐρεσκεν. Et apud *Xenophontem Ephesium* L. 5, 71. quis non cum sagacissimo *Hensleybussio* reponat: Καὶ δευρὰ περιτίθεται, καὶ παραδῶσα οἰκίῃ τοῖ περὶ Κλυτῷ τῶνομα, μελεοῖ ἡμβιβάσαντα εἰς νῆον, ἀπαγαγόντα εἰς Ἱταλίαν, ἀποδίδουσά τὴν Ἀνδιάν: vbi vulgo contra sensum ἀποδίδου εἰς Ἱταλίαν: et hanc transpositionem *Codex* omnino confirmat; ex quo et aliae hic mutationes petita. In verbis *Athenaei* L. 15, 679. Αὐγὴ ἡμῶν περὶ τῷ προκειμένῳ, ἵνα μὴ κατὰ τὸν θῆον Πλάτωνι ὑπολάβωμιν εἰ ἀποθανόντα μεταμορφωθῶμεν ἐν τῇ περὶ ψυχῆς, mira traiectione vsum auctorem agnoscat magnus *Interpres*. At quis imberbis paene *Criticus* iam non audacter pronuntiaret, esse assumentum otio aburentis scioli, qui sedem loci indicare voluerit: quod ita in contextum itreperferit. Facile his multa addi possent in vitramque partem. Viri eruditi *Hutchinsonus* ad *Xenoph.* K. A. L. 5, 382. et *Abreschius* ad *Xenoph. Eph.* in *Miscell. Vol.* 11, 3. p. 6. nonnulla contulerunt.

Licet igitur et *Chatitoni* synchysii fuisse vso: qua iterum non abstinuit L. 3, 7, 142. 2. Sed δὲ ἡμῶν διγῆσαι τὰ μετὰ τὸν ἔκτατον συνελθόντα τὸν εὖ ἐπιδείξιν. Quin crediderim, librariorum aliquando tales verborum traiectiones peruersa diligentia contexisse: vt certe *Horatio* per ipsos vix canere licuerit L. 1. *Seem.* 5.

— — — — — vbi sedulus hospes

Paene macros arsis dum turdos versat in igni.

Sed vbi duo codices mei cum *Taurinensi* et *Franequerano* meliorem lectionem tuentur, et egregie *I. Rutgersius* in *Venus. Lect.* C. 10. vide *doctiss. H. Cannagietrum* ad *Aniani* Fab. 25, 4.

P. 75. V. 5. Πῶδας παχέας] *Alciphon*. 3, 24. χολίκακ παχέας ἐπισύρειν καὶ τῇ σκαπάνῃ προσκαύειν καὶ τῇ σμινῇ τῆς μὲν τρυφῆς ἐπιλήσειται. Ita et *Ctesias* p. 635. Edit. Gron. et *Demosth. de Coron.* 494. D. vid. *Aeschin. περὶ παραπρ.* 420. C. *Aeschylus Agamemn.* 1648. dixit βαρεῖαι πῆλαι, siue potius σιραῖς, ut *Eruditiss. Abreschius* ad hunc *Tragicum* p. 401. *Aristoph. Vesps.* 433. ut noster loquitur:

Εἰ δὲ μὴ ἐν πῆλαις παχέαις οὐδὲν ἀρετῆσσε.

Vbi *Iunt. et Aldin.* omittunt τὰ ἐν, in *Kusteriana* et aliis ei δὲ μὴ, 'ν. At non opus isto auxilio, quia μὴ passim pro nulla syllaba per elisionem habetur: ut merito *H. Grotius* ad *Philemonis λείψανα Incerta* v. 334. [et 285.] Μὲ cum sequente vocali coalescere solere nemo modice Graece sciens monendus est. Monitore tamen opus erat *H. Stephano* in *Sophoclis Oed. Colon.* 1215.

ὡς μὴ εἰδὼτ' αὐτὸν μηδὲν ὦν σὺ πυνθάναι.

qui istam elisionem duram fatetur; cum centies apud omne genus poëtas occurrat. Illum tamen secutus *Glasconicensis Editor*.

P. 75. V. 7. προσελθῆν] L. 3, 2, 42. 13.

P. 75. V. 8. Διωλύγιον] L. 3, 3, 47. 16.

P. 75. V. 13. Ἄνις ἐκ παρθενίας] L. 6, 1, 98. 5.

P. 75. V. 13. Οὐδὲ ἐν τοῖς ἐνέροις εὐτυχῆς] Contigit enim infelicibus saltem aliquando bona et iucunda somnia videre, et in somniis solemus saepe supra modum diuites, felices, honorati videri; unde prouerbialis locutio: ἴσα ἐν ἐνέροις φέρον. Apud *Theocr. Idyll.* 9, 16.

— — — — — ἴχω δ', ὅσ' ἐν ἐνέροις

φαίνονται, πολλὰς μὲν οἷα πολλὰς δὲ χυμαίρας.

Vbi *Schol.* consularur, et in primis *Barauiæ* nostrae decus, *Desider. Erasmus*, in *Adagiis* p. 732. qui ibi *Bucolici* locum laudatum non praeteriit: nec alterum ex *Idyll.* 21, 67.

Μὴ σὺ θάνης λιμῷ, καίτοι χρυσεῖσιν ἐνέροις.

Hanc ad parocemiam credo replexisse *Charitonem*: sed inflexit plane sensum: nam *Chacreas* non videt hic somnium, sed *Callirrhoe*; verum credebant etiam ei ipsi, qui miserabili habiru alicui adparuisset, aliquid malorum porrendi, vel iam accidisse. Mox videbimus. Adponam *Μακεδονίῳ* Ἐπίγραμμα ἀνέκδοτον hinc non alienum:

Τὴν φιλοπολυγέλωτα κόρην ἐπὶ νυκτὸς ἐνέροις

εἶχον, ἐπισφύγξας πᾶσιςιν ἡμετέροις.

Πείθεται μοι ζυμπαντα, καὶ οὐκ ἀλέγιζεν ἡμεῖς,

Κύπριδι παντοῖη σώματος ἀπομένῃ.

Ἀλλὰ βαρύνῃς τις ἔρως καὶ νύκτα λοχέσας

ἔξέχεν φιλήν, ὅττιν ἀποσεμάσας.

Ἦδὲ μοι οὐδ' οὐτεῖσιν ἐν ὑπναλίοισιν ἐνέροις

Ἀφρονός ἐστι ἔρως κέρδεος ἡδονάμην.

Illud κέρδος ἡδονάμην videtur dictum pro καρτεῖν γάμον ἡδὲν, γάμος sequiorem sensum admittente. Ita apud *Ovidium* s. *Mes.* 850. qui raptae praemia nobis virginis habes; id est: qui praedatus, lucratus es nostrum pudorem. Difficile haud foret, facilius intellectu vocabulum, χάματος, vel simile aliquod, substituere, sed dum interpretari liceat, emendare reueremur.

P. 75. V. 15. Δηλοῖ γὰρ θάνατόν σου τὰ δεσμὰ] Vincula mortem praesignificare nusquam, quod memini, tradit *Ὀνειροκρίτῃ* *Coryphaeus*, licet περὶ πῶδων ex instituto agat L. 2. C. 52. At *Astrampylus* tamen canit p. 7.

Πῆδας κρατῶν, κίνδυνον ἔλθειν προσδύκα.

Nec longe abit *Nicerphorus* p. 15.

Κλοιδὸν φέρειν τις, ἢ μακρὴν τῷ κινδύνῳ.

et p. 17.

Πῶδας φέρειν, νόμιζε κινδύνος ἔχειν.

Haec sufficiunt ex *ματαιοτεχνία* hac. Mox *Απογραβ.* male ζῶντας.

P. 75. V. 22. Μὴ γὰρ ἀπολείπειν ἐν τὸν Διονύσιον, οὐκ ὄντος ἔτι Χαιρέν] Nempe Ἰθάκῃ, siue, ut antea L. 1, 14, 20. 14. deficit σινδὸς ἥν, ἡγείτο, ἦτο.

P. 76. V. 3. ἐργάσεται] L. 3, 10, 60. 16. 2, 6, 31. 25.

P. 76. V. 3. περιεπασι τὸ πένθος] L. 2, 3, 25. 25.

P. 76. V. 4. Ψευδόνειρον] Elegans vox: mirum, eam non in *Artemidoro* inueniri, cum toties vtendae eius ansa praebita fuerit; id dictum, vt apud *Spartianum* in *Aelio Vero* C. 4. *Quid si non velle consellatio eius collecta est, quem credimus esse visurum*; vbi merito *Salmasius* nihil mutat.

P. 76. V. 5. Ἡ γὰρ] *Partus*, vel mauius *Spes vicini partus*, quod praegnantis erat? Certe, edito partu, luctus cessabat apud Romanos. *Paullus*, siue *Festus*: minuebatur populo luctus aedis dedicatione . . . priuatis autem, cum liberi nascerentur, siue cum liberi nati sunt; id est, lugubria ponebantur. Verum et animi tristitias cessare tum fas erat.

P. 76. V. 7. Ταῖς ἀληθείαις] Varie effertur apud Graecos: τῇ ἀληθείᾳ, ἐπ' ἀληθείᾳ, ἐπ' ἀληθείας: nostra forma obuia. vid. *Aristaen.* 1, 13. *Philemon.* *Fragm.* 278.

Verum hoc substantiuum etiam alias numeto plurium saepe gaudet. *Menander* Ἀφροδίτης p. 38.

Εἰ τὰς ἀληθείας ἀπλῶς τίς σοι λέγει.

In *Incertis* 585. λέγειν ἐκνῶντες τὰς ἀληθείας ἀπλ. *Lucian.* *Cataplo* 1. p. 641. τὰς ἀληθείας εἰπὼν.

P. 76. V. 7. περισβῆμαι] Id antiquissimi moris. vid. *Iosephum Ant. Iud.* L. 12, 7. 8. 9. si otiosus sis.

P. 76. V. 8. Λύξιν] *Magister Thomas* non improbat passiuum vsu; adi *I. G. Graenium*, assatim de hoc agentem, ad *Luciani Solocestiam* *Tom.* 3. p. 559.

P. 76. V. 10. δέσποιναν αὐτὴν ἀπιδίξῃς τῆς οἰκίας] L. 8, 7, 142. 8. simplicitet εἰδὼς γὰρ τὴν κεγγυμένην αὐτῇ δέσποιναν ἀπιδίξῃς. *Longus* 3, 91. ἐκίνην ποιῆσαι δέσποιναν οἰκίας. *Artemid.* 2, 20. p. 108. 2, 42. 135. vna voce οἰκοδέσποινα. Ita οἰκοδέσποτης. *Alciphron* 3, 52. ὁ τῆς οἰκίας δεσπότης. *Eurip.* *Med.* 694.

Γυναικ' ἐφ' ἡμῖν δεσπότην δόμων ἔχει.

Ita de filiis familias, *Eurip.* *Ione* 1526. *Alc.* 681. 806. Solebant autem post primum partum illas, quibus cohabitauerant adhucdum, matres familias declarare, et ornamenta vxoria contribuere. *Lysias* p. 5. ἐπεὶ δέ μοι παῖδον γίγνεται, ἐπίτευον ἤδη, καὶ πάντα τὰ ἱμαντῶ ἑαλὴν παρέδωκα. vide *Consultiss. H. Noordkerkium* in *Decad. Obseru.* C. 7. p. 143.

P. 76. V. 10. ἀναθημέτων] Puerum ipsum in auro argentouae, vel tabulam felicis puerperii indicium, aliquando viliora, vt pepulum, sandalia, dedicabant in templis, praecipue Dianae Ilithyiae. vide quae scripsi in *Vanno Critica* C. 7. §. 5.

P. 76. V. 11. πανδημαὶ εἰς] Vide notata L. 3, 2, 44. 15.

LIBRI TERTII CAPVT OCTAVVM.

P. 76. V. 15. Χαιρὲν παρ' αὐτῆς] Illud χαιρὲν est nihili: requireretur ἐνέχυρον, vel simile quid, vt antea locutus fuit; et forte scribendum ἔχῃ ἐνέχυρον εὐχαριστίας, vt non modo pignus grati animi habeat in illa, quia erat beneuola, verum quia etiam meliorem fortunam ei deberet *Plango.* vide dicta ad L. 2, 7, 33. 8. et 2, 9, 35. 16. Posses etiam ἔχῃ χάριν τὴν παρ' αὐτῆς, vel ἔχῃ χάριν παρ' αὐτῇ, vel ἔχῃ χαριτικόν. Sed tum foret delendum παρ' αὐτῆς. Quin et χαιρικὸς, non qui gratus, sed qui libenter gratificatur, gratiam init, contortius foret. Alioqui vox proba, licet *Lexicis* ignota. vid. *Democratis Sententias* p. 64. et *Phrynichum Arabicum*, qui explicat πολλὸ χαιρικόμενος: in *Coisliniana Biblioth.* p. 469.

P. 76. V. 16. τῆς διακονίας ἱερωτικῆς] Aliis locis ὑπερβολα. L. 6, 4, 104. 25. *Helioid.* 6, 326. τὰ ἱερωτικὰ τῇ Ἀρσάκῃ διακονημένων. p. 342. σὺνηθές τι [cod. male τι] καὶ Ἀφροδίτου διακόνημα. *Achill. Tat.* 4, 231. et centies.

P. 76. V. 18. τῇ Ἀφροδίτῃ] *Venus* in agris *Dionysii* culta respicitur. 2, 2, 25. 6. 2, 3, 26. 13.

P. 76. V. 20. Λαχῶς] Rescribe λαχῶ. Eurip. *Electra* 654.

Λαγ' ἡλῆες ἐν οἷον ἀγνώσι λαχῶ.

Vide notata L. 2, 9. p. 229. *Animadversionum*. Credo, *Salmasium* in loco ibi laudato errare, quando docet, λαχῶς, *leſſus puerperae*, dici.

P. 77. V. 1. Κριττων καὶ μιλζων] Formulam iam tetigimus L. 1. C. 1, 3. 18. non quasi re vera maior facta esset et statura creuisset: sed ita videbatur, *Spectabilior efflata*; quin et reuera *habilior*. Ita maior apud Latinos. *Manilius* 1, 35.

Maior vti facies mundi foret ac veneranda:

Non species tantum, sed et ipsa potentia rerum.

At proscribit hos cum plusculis versus *Bentleius*, rogans, qui potuerit fieri maior? Mundus maior factus fuit, cum magis coepit cognosci: ut ipsa terra maior facta fuisse potest dici, postquam tot nouae regiones detectae: maior et venerabilior factus sic mundus; quin porro re vera, ex hypothesi, maius deinde coelum est factum, ut canit L. 4, 933.

Maius et Augusto crescit sub principe coelum.

At secunda criminatio sorte conficiet rem circa voces ac veneranda. Non solet auctor hexametrum ita claudere, ait V. D. Certe *Lucretius* hoc frequentius facit. Sed falleretur, si a talibus abstinuisse *Manilius* putemus: L. 3, 125. quam diuturni. Eodem libro v. 111. 125. et specioso. 3, 461. (434.) sic breuiantur. Quae omnia pto legitimis ab ipso Britanno Aristarcho agnoscuntur. Tandem: species idem prorsus, quod modo facies. At contra se tes habet: facies hic adpectus, species hic pro inani forma, et opponitur ipsi potentiae rerum, ut res et species saepe sibi contrariae. Non maioris operae foret, praecedentes et sequentes versus infamia notatos, in integrum, pro parte saltem, restituere.

P. 77. V. 5. Καταρχήμιμος εκατόμβης] Sic in nuptiis filiae centum boues massat *Clisthenes* apud *Herodot.* 6, 129.

Hic autem princeps dicitur κατάρχησθαι, vel quod re vera id fecerit, ut accidit. vide *Heliad.* 10, 531. vel quod per sacerdotem fecit, ipse fecisse dicitur: vt centies loquimur. De vi vocum κατάρχησθαι et ἀπάρχησθαι L. *Kusterus* potest consuli ad *Aristoph.* *Aves* 960. et *Pac.* 1056.

P. 77. V. 5. Δέσποινα] Rem diuinam a precibus auspicabantur. *Heliad.* 10, 531. καὶ πλησιέσας τοῖς θυμοῖς δ' Ὑάσπη, καὶ μέλλων ἀπάρχησθαι τῶν ἱερῶν, αἱ δέσποιναι, ἔπειν, ἥλια καὶ Σελήνη δέσποινα. L. 3, 141. θυμὸν δὲ παμμεγέθη σχίζας μερῶς φορτῶσαντες, καὶ τὰ νομισμένα τῶν ἱερῶν ἀερα πάντα ἐπιτιθέντες, κατάρχην τῆς σπουδῆς τὸν ἱερεὶα τῷ θυμῷ, καὶ τὸν θυμὸν ἀνάπτειν ἤλυν: vbi forte quis ἀερα πάντα mutanda censuerit in ἀέρην: at omnes Codices, mihi cogniti, obstant. Apud *Schol. Aristoph.* in *Ranis* p. 1349. λέγουσι δὲ τὰ ἀερα τῶν δακτύλων φάλαγγας. *Kusterus* corrigit ἀέρην. *Alciphron* 2, 2. p. 220. καὶ τὰ ἀερα καὶ ἡ καρδία μὴ ἀνίσταται: sed vbi *Arnaldus* in *Miscellan.* Vol. 5. T. 2. p. 276. legit καρδῶ. At *Cl. Trillerus* in *Obseru.* p. 230. καὶ δακτύλου vel καὶ τακτῆρ, ἢ. κ. *Lucian.* de *Gymn.* T. 2, 910. καὶ δὲ πόνος ἥτος ἡμῶς τε αὐτῶν κρατῶν, καὶ τὸν τοῖς ἀεροις ἐντίθησι: et *Arnaldus* ibi rursus τοῖς ἐπαίροις. *Lucianus Lexiphr.* 2. p. 334. ὅτι ἀμφοτέροις κατασχὼν αὐτὸ τὰ ἀερα διελίσσας: vbi τὰ ἀερα πλεονᾶ interpretatur *Guictus*. *Hebueſſion Theb.* p. 10. in *Leone*: συνδύεσται δὲ περὶ τὰ ἀερα, et in *Scorpio* p. 14. τομὰς καὶ καύσεις καὶ σπασμὸς περὶ τὰ ἀερα πείσεται. *Strabo* L. 2, 152. B. διότερ οὐλότερητος καὶ οὐλότερως καὶ προχάλης καὶ πλατύρρενας γυνᾶσθαι: τὰ γὰρ ἀερα αὐτῶν εὐερέσθαι.

An igitur edicemus pro imperio, haec omnia cisse corrigenda, et qui non ita sentiant, τῶν γυνῶν Criticae pallium facessere ex numero iubebinus. Si ita necesse, saltem alius horribile hoc dictum pronunriet. Ipse interim cum *Ioanne Buberio*, in *Miscellaneorum* Vol. 12. T. 2, 436. credam in plerisque commodè τὰ ἀερα significare corporis extremitates, quas, ipso docente, *Seneca* de *Ira* L. 2. C. 3. vocat *Summa* dum ad dicendum componitur, *summa riguerunt*; vbi ipse ex *Phibone Iudaeo Legat.* ad *Cainm* T. 2. p. 598. adduxit *φελὴν βόθιος* εὐδὸς κατέσχευ ἡμᾶς, ἢ καὶ μέχρι τῆς ἐπιφανείας ἀνεχθῆναι: et in *Mametbone* L. 5, 221. hinc conieci ἀερα εὐδῆσθαι pro inani vocabulo ἀνεχθῆσθαι

p. 227. *Animaduersionum*. Quae *Cl. Salmastus* in *Plinianis* notauit p. 154. vbi ἀκρεῖα μόρια dicit nihil differre et τὰ ἀκρεῖα, nescio, an vndequeque satisfecerint; quamuis hae voces apud *Erosianum* in *cod. meo* commutentur.

P. 77. V. 7. καὶ πατὴρ] Si tricarari velimus, addere debuisset καὶ ἀρξένος τέκνον πατὴρ. Etenim filia ex priori matrimonio supererat.

P. 77. V. 10. Ὅμως ἐχω τῆς εὐνοίας τῆς πρὸς αὐτὴν] Interpres τῆς πρὸς αὐτὴν: posses etiam τῆς πρὸς αὐτῆς. *Lucian. Quom. Hist. Scr. T. 2. p. 54. τὴν παρ' ἡμῶν εὐνοίαν.* πρὸς pro παρὰ passim. αὐτὴν pro ἑαυτὴν, vel ἑμαυτὴν, vel σεαυτὴν, multi adstruxere, iam tetigisse credo. vid. *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. 21, 32. *Alciph.* 1, 34, 152. 2, 4, 256. *Eruditiss. L. F. Abreschium* ad *Aeschyl.* p. 175. et *Th. Workensium Tullian. Lect. L. 2. C. 10. p. 184.* vbique in his confusio, saepe non ferenda. Ap. *Sophocli. Anti.* 416.

Ὅσμων ἀφ' αὐτοῦ μὴ [δ νεκρὸς] βάλαι, πεφανγγότες.

Vulgo ἀφ' αὐτοῦ. Ita in *Apollod.* 1, 7. p. 24. αὐτὸς ἀφ' αὐτοῦ. *Cod. meus male.*

P. 77. V. 13. Δούεις ἐσφάνους] Nempe quibus ipsi erant coronati, vt in festo die et publica laetitia. vid. 8, 1, 128. 16.

P. 77. V. 13. Ἐφυλλοβολήσαν] Vide *Casaub.* ad *Sueton. Caesar.* 34. pro ἔνδοβολοιῖν, φυλλοβολοῖν dicuntur arbores. Apud *Callimachum Epigr.* 41. ἐδὴ φυλλοβολοῦντα habes; subiciam, vt ex mea sententia legendum est:

Ἐλαος ἔχων ὁ ξείνος ἐλάνθανεν ὡς ἀνερὸν

Πηῦμα διὰ τῆθῶν, εἶδες, ἀνγγάγγο.

Τὸ τρίτον ἡνῖδ', ἔπει; τὰ διέρροδα φυλλοβολοῦντα

Τωνδὲς ἀπὸ κροτάφων πάντ' ἔχοντο χημί.

Ὅπτηται μεγάλῳ, μὴ δαίμονας, οὐκ ἀπὸ θυμῷ

Εἰκάζω, φρεὶς δ' ἔχνη φρεῖ ἔμαθον.

v. 3. ἡ γῆ ἔπει, vel ἡ γῆ πῆν, in libris manu exaratis. Posset ferri prior lectio; vt ad κοτταβισμὸν respiceretur, quo licet ab amentibus in peluim saepe, at et in terram vinum cum sonitu allidebatur siue elidebatur. *Dionysius* δ Χαλκῆς cognomine ap. *Athenaeum* L. 15, 2, 668.

Κότταβον ἐνθάδε σοι τρίτον ἰάνωσι οἱ δυσέρετες.

Vide modo *Ioseph. I. Scaligerum* ad *Manilii* L. 5. p. 412. et *Jf. Casaub.* ad *Athenaei* L. 15. C. 1. et 2. ne alios excirem. Ipse *Callimachus fragm.* 102.

Πολλοὶ καὶ φιλοῦντες Ἀκόντιον, ἦσαν ἔραζε

Οἰνοπότοι Σικελίης ἐν κυλίσων λάταγας.

Vbi illud ἔραζε negligitur in versione. Vtrumque indicat habitum amatorum, qui πολυπότοι, vide ad L. 2, 4, 27. 23. τὰ διέρροδα feruarim. vide *Vann. Criticam* C. 9. p. 335. v. 4. alii ἐσφάνων, alii τομάτων; vt *Athenaeus* 15, 9, 674. C. et ἐγίνοντο. vides, quid dederim; τομάτων certe vitiosum. v. 5. in chartis erat μεγάλως τι μὴ δαίμονας. In quibus a *R. Bentleio* et aliis abierim, si tanti sis, conferas.

P. 77. V. 14. Τὸ τέμνος πλεθρῶν] Non mirum, quum non semel isto fauore excerpti prae copia ingestorum florum, coronarum, vittarum et aliarum rerum periculum adierint suffocationis. vide *I. Casaub.* ad *Suet. Nero-nem* C. 25.

P. 77. V. 14. Ἀνθῶν] *Herodianus*, qui *Phrynicho* scire subiungitur, At-hece dicendum statuit ἀνθῶν. *Xenoph.* tamen p. 979. A. ἀνθῶν dixit. Ipse *Plato Critia* p. 115. A. *Longus* L. 4. *Alciph.* 3, 37. bis; vbi *Berglerus* hoc placitum tangit. *Aelian.* Ep. 5. sed illius auctoritas nulla; ne scilicet confundatur cum ἀνθ' ὧν. Scilicet hoc curabat populus Atheniensis, et non mille ambiguitates in omnibus linguis sunt. Sic *Suidas* ait, a *Xenoph.* βελῶν, ὁρίων dici; ne confundatur cum ὄρων ab ὄρος ὄρων. Sed cur non dixit βελῶν, ὁρῶν succurrit. Sic χελῶν pro χειλῶν saltem librarii reliquere. vid. *Aristaen.* 3, 16. et 1, 17.

P. 77. V. 14. Διονύσιος μὲν οὖν πάντων μὲν ἀκούντων εἴτε τὴν εὐχὴν] Vid. L. 3, 2, 44. 3. et *Horatii* Interpretes optimos *Lambinum* *Torreniumque* [*Verder Beke* vocat *Samnedon* φορτιμῶς] ad *Epist.* 1, 16, 59.

At qui adspēctus! tollunt supercilia paedagogi, dele, dele illud secundum μὲν, vociferantes. Vapulet *Plato* de *R. P.* 4, 421. A. scribens: εἰ μὲν οὖν

ἡμῆς μὲν φύλακας ὡς ἀληθῶς ποιῶμεν. 5, 473. C. 'Ενδὲ μὲν τοίνυν μεταβαλόντος, δοκεῖ μὲν μοι ἔχειν δεῖξαι, ὅτι μεταπέσοι ἀν': de L. L. 5, 735. Καὶ τὰς μὲν τέρας-
νος μὲν ἂν καὶ νομοθέτης ὁ αὐτός. Noster rursus L. 6, 5. 106. 6. Καλλιζέῃ μὲν
τὸ μὲν πρῶτον: vbi plura.

P. 77. V. 15. Μόνη] L. 3, 2, 4. 3.

P. 77. V. 16. οὐδὲν εἰς τὰς αὐτῆς ἀγκάλας ἐνέθηκε] Nempe statuarum mul-
tarum is erat habitus et conformatio, vt ambas manus paullo demissas pro-
tenderent et ita supinarent, vnde *Aristophanis* iocus in *Ecclef.* 775.

Οἶσιν δοκεῖς τιν', ὅτις αὐτῶν νοῦν ἔχει;

Οὐ γὰρ πάτριον τῆς δέξιν, ἀλλὰ λαμβάνειν

ἡμᾶς μόνον δεῖ νῆ Δία· καὶ γὰρ οἱ τοιοῖ.

Γινώσκει δ' ἅπδ' τῶν ἱερῶν τε τῶν τ' ἀγαμμάτων.

Ὅταν γὰρ εὐχόμεσθα διδόναι τὰ γὰρ 293,

ἔσθκειν ἐκτείνοντα τὴν χεῖρ ὑπτάει.

Οὐχ ὥς τε δώσουσ', ἀλλ' ὥς τε λήψεται.

Vbi Schol. 'Ἐπειδὴ ἱπιτοπλεῖον τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν ὑπτάει τὰς χεῖρας
ἔχουσι.

P. 77. V. 17. Ζωγράφος, πλάτης, ποιητής] L. 4, 7, 76. 17. ποιητὰς τε καὶ
πλάτας τῶν περιτετίκασιν αὐτῶν. *Ammian. Marcell.* 23, 4, 277. *Qualia nobis
pictores ostendunt fulmina et fittiores. Trebellius Poll. D. Claudio C. 6. quae
fabella istum numerum affinxit? qui poeta composuit? Alii scripsissent effinxit.
Pacat. Paneg. 45. pictorum atque scilorum imitatio.* Callirhoe vero puerum
ita Veneri eiusque benevolentiae dedicavit et commendavit. Carissimos in
vlnis, ἐν ἀγκάλας, gerere dicimur. *Xenoph. K. Π. 7, 195. A. ὥς μόνον οὐκ ἐν
ταῖς ἀγκάλας περιφέρειμεν αὐτὰς ἀγκυλῶντες. Capitol. M. Anton. 4. educatus est
in Adriani gremio. Sic etiam ἐν κόλπῳ, in sinu. Tacit. 3. H. 74. Domitianus
pater imperium adeptus, Iovi custodi templum ingens, seque in sinu dei sacravit.
vide Cl. Kannegieterum ad *Auliani Fabul.* 35, 7. De dedicatione puerorum
diis facta egimus in *Vanno Critica C. 7, 194.**

P. 77. V. 18. ποιητῆς ἱστέρας] Non invenisse hac voce de poeta vitur.
Hesych. inter alia μυθεῖται.

P. 77. V. 18. Οὐδὲν γὰρ αὐτῶν ἐποίησεν Ἀργεῖον, ἢ Ἀθηναῖον, βεβῆτος ἐν ἀγκά-
λας κομίζουσαν] Si hoc verum, nihil mirum. Peccassent enim in fabulolam
historiam; qui enim Virginius Deabus, Mineruae et Dianae, gestus ille
conveniret, qui matribus proprius vel nutricibus, lac infanti praebiteris?
Quamvis Diana κορυτοφόρος et παιδοτρόφος audiat, sed alia ratione. vide
*Pausan. 4. C. 34. Diod. L. 5, 73. Schol. Odysf. T. 71. At aliae Deae frequen-
ter ita pictae et sculptae, vt infantes vlnis levatos mammis adplicarent.
Lucretius L. 4, 1160.*

At gemina et mamosa, Ceres est ipsa ab Iaccho.

Id est Ceres, Iaccho mammam quae praebuit, et proinde vlnis gestavit; hinc
Ἰακχος, ὁ Διόνυσος ἐπὶ τῇ μητρὶ, apud *Suidam*, quae eadem, vt perquam
multa alia, leguntur apud *Lexicographos* in *Bibl. Coislin.* p. 472: *Kustlerus*
confutatur ad *Lexicographum* priore loco laudatum; vbi tamen male mam-
mosa refertur ad Ceres. In *Monumentis Praenestinis* *Ios. Mar. Suarefii* p. 37.
Fortuna puerum sustinens vlnis exhibetur eadem, quae apud *Muratorium* ex
Ligorio p. 83. quam inter suspecta monumenta non relatum miror. Nec pa-
trocinium a V. D. tale est, vt vlli auxilio sit. Quid enim ille puer cum
Pluto commune habet? totius statucae conformatio aliquid peregrini et a
grauitate Romana alieni spirat. Deinde quid intererat illius *Iuniae Anilliae*
Tychae aeream statuam ponere *Fortunae omnium gentium et deorum*. Foemina
fuerit sane, qualem dicunt *Britanni, publicq; spiritus, publici boni valde stu-
diosi*: immo aliquid amplius, quae non orbis terrarum, sed et ipsius coeli
deorumque, curam gesserit. An hoc fecit, quia ipsi nomen Τύχη; Verum
Pausaniae locus ad nostrum institutum facit. L. 9. C. 16. enim memoratur
ibi Τύχη, φέρουσα Πλάτων παιδα, et Ελεήνη Πλάτων ἔχουσα. Auctor ait: εὐφρὴν
βέλεμα, εὐφρὴν Πλάτων ἐς τὰς χεῖρας αἰε μητρὶ ἢ τρεφῇ τῇ Τύχῃ. Eidem L.
5, 18. effigies *Noctis* explicatur, quae dextera *sustinet puerum alvum, Somnum,*

*sinistra puerum nigrum, Mortem, illum dormientem, hunc dormienti similem; [somno enim similis mors. vid. L. 1, 6, 9. 24. p. 69.] quorum mater Nox. Sed additur ἐμφοτέρους διατραμμένους τὰς πόδας: non capio, cur ambo. hi pueri distortos pedes habuerint; de Nigro et Morte facile causam intellexerim. An igitur legendum: ἀμφοτέρους διατραμμένους τὰς πόδας. Sic paene censuerim. Similia anaglypha extant in monumentis Etruscis Vol. 3. Tab. 9. et 10. quae debemus indefessae *Ant. Fr. Gori* industriae. Apud *Tibonesium* de *Donariis* p. 96. imago sedens, puerumque tenens exhibetur; verum antiquarius diuinitatem exhiberi negat. *Antbol.* L. 4, 12, 66. p. 333. Εἰς ἀγάλμα Ἡρας θελαζόμενος Ἡρακλῆα.*

Αὐτὴν μητρειὴν τεχνήσαστο, τὺνκα μὲζδον

Εἰς νόον δὲ πλάτης οὐ προσέθηκε γάλα.

Huc refer, quae *Hyginus* de origine *Viae Lullae* et alii. Miror autem, Charitonem, quem credimus merito post Constantini tempora vixisse, *diam* puerum *ulnis tenentem* seculo suo venditalle, ceu inuentum adeo mirum, ut neque pictor, neque sculptor, neque poeta, simile quid commentus fuisset: si quidem illis temporibus *diana Virgo* tali habitu dudum a pictoribus exhibita fuerat. Talem vel picturam, vel statuam, memorant hi Iambi in loco prope Constantinopoli: Ἐν βλαχέρναις ἱαμβοί:

Εἰ φρικτὸν ἐν γῇ τῷ θεῷ ζητεῖς θρόνον,

Ἰδὼν τὸν οἶκον θαύμασον τῆς παρθένου.

Αὐτὴ γὰρ ἡ ζέφυρα τὸν θεὸν ἐν ἀγκάλῃς,

φέρει τὸν αὐτὸν εἰς τὸ τῷ τόπῳ εἶδαι.

Εἰς τὴν θιοτόκον βατάζουσαν τὸν Χριστόν.

Αὐτὴ τεκούσα παρθένος πάλιν μένει,

καὶ μητροπαρθένος ἔτι γὰρ τὸ παιδίον

θεὸς, θελήσας προσλαβέσθαι σαρκίον.

Nescio, an bene ita rescriptum pro *μητροπαρθένης*. Haec haftenus.

P. 77. V. 20. Ἐκλαυσεν, ἔκλαυσεν] Vide L. 3, 5, 52. 16.

P. 77. V. 21. Ἦσυχή τὴν Νέμειν προσκύνῃς] Formula obuia. *Alciph.* 1, 33, 139. προσκυνῶ δὲ τὴν Νέμειν: vbi *Berglerus* laudat Platonem L. 5. de R. P. 451. A. προσκυνῶ τὴν Ἀδράστειαν. Rursum *Alciph.* 1, 37, 179. τὴν Νέμειν δὲ. *Eurip.* *Rheso* 342.

Ἀδράστειά μὲν, Διὸς παῖς,

Εἰργοῖς τομέων φθόρον.

et 468. εὖν Ἀδράστειά λεγῶν. vid. *Barnesium*. Subiiciam modo duo *Epigrammata* ex ineditis, ambo ἄδικα: quamvis auctores aliquanto certius indicari possent, quam solent his sibi coniecturis placentes.

Τὸν καλὸν ὡς ἰδόμεν Ἀρχέστρατον, οὐ μὲν τὸν Ἐρμῆν,

οὐ καλὸν αὐτὸν ἔσαν· οὐ γὰρ ἄγαν ἰδέσθαι.

Ἐῖπα, καὶ ἡ Νέμεις με συνήρπασε, κ' εὐθύς ἐκείμαν

Ἐν πυρί, πᾶς δ' ἐν ἡμοῖ Ζεὺς ἡνεραυνοβόλει.

Τὸν παῖδ' ἰλασόμεσθ', ἢ τὴν θεόν; Ἀλλὰ θεῷ μοι

Ἔστιν ὁ παῖς κρείσσειν, χαίρειν δὲ Νέμεισι.

✱ ✱ ✱

Θερσαλέως τεχνήϊον ὑπὸ σπλάγχνοισιν αἰνῶν

οἶσιν, καὶ χαλεπῆς δεσμὸν ἀλυκοπέδης.

οὐ γὰρ πῶ, Νίκαυδρε, βοᾶς ἰδάμεν ἔρωτος

Νῦν μένειν, ἀλλὰ πόθῳ πολλᾶκις ὑψάμεσθαι.

καὶ σὲ μὲν Ἀδράστειά, κακῆς ἀντάξια βουλῆς,

τίσω, καὶ μακάρων κικροτάτῃ Νέμεισι.

Vbi obserues, de *Astraea* et *Nemese* ceu de diuerso verba ficti numine; cum alioqui passim pro eodem habeantur. *Νέμεισι* plurium numero cultas fuisse *Smyrnae* et aliis locis, notissimum: miror, viros doctos in eo haesisse. vid. *H. Valesium* *Emend.* 2, 17. atque ibi *Cl. P. Burmannum* iuniorem.

P. 78. V. 1. προσέπιψεν εἰς τὴν ἔπαυλιν] *Mittere ad villam*, non *prae-mittere ad villam*, quo sensu non opus. *Demosth.* περὶ παρατρ. 337. D. οὗς δὲ φιλικὸς πότετι προσέπιψε, quos ad illos *Philippus* misit. Ita *Xenoph.* *Ep.* 3,

40. τὴ μὲν πρῶτα τῷ μειρακίῳ προσέειπεν, *misit ad iuuenem*; nempe δῖος, vel προαγωγόν, vt recte Erudiriſſ. *Abreſchius* interpretatur in *Miſcellan.* 11, 3, 7. Si quis haec plane diuerſa putet, ſolito errore hic πρὸς pro πρὶ irreperſiſſe credat.

P. 78. V. 5. πλὴν εἰκόνα ἡνδρὸς φατάρῳ] Vide quae dicta ad L. 2, 9, 36. 2. ἂν ὁμοίος τῷ πατρὶ. *Virgil.* 6. Aen. 866. de *M. Claudio Marcello*, *C. Marcelli* et *Octaviae*, *Auguſti Sororis*, filio, in ipſo aetatis flore exſtincto, ideo canit:

*Atque hic Aeneas: una namque ire videbat
Egregium forma iuuenem et fulgentibus armis:
Sed frons lacta parum et deieſto lumina vultus:
Quis, pater, ille, virum qui ſic comitatur euntem?
Filius, anne aliquis magna de ſtirpe nepotum?
Qui ſtrepitus circa comitum! quantum inſtar in ipſo eſt!*

ἡλικὴ εἰκὼν, quanta ſimilitudo? Stupidi autem eſt non intelligere, quando memoratur εἰκὼν, ſimilitudo, πρῶτόν τινα, rem vel perſonam requiri, cui quis vel quid εἰκάζεται, ſimile ſit; nec longe hic quaerenda perſona, cui hic iuuenis *Marcellus* ſimilis erat: nempe *Marcello* illi, de quo *Virgilius* modo:

*Adſpice, vt inſignis ſpoliis Marcellus opimis
Ingreditur, viſtorque viros ſupereminet omnes.*

Seruius ipſe bene, ad v. 864. *Virum*, *Marcellum*, cui ſimilis eſt. Hanc autem ſimilitudinem non opus hic vt coarctes in vultus lineamentis: ſed his non remotis, vnico hoc verbo dicit poëta: hunc *Marcellum* iuuenem praeclariffimo ſuae gentis *Marcello* ſimilem et equiparandum fore.

*Heu miſerande puer! ſi qua fata aſpera rumpas,
Tu Marcellus eris.*

Optime rurfus *Seruius*: *Talis, qualis fuit Marcellus, ille vir ampliſſimus, ſuperius dictus.* Hunc locum ſuſius et extra orbitam euagatus exſequi volui, quia, licet *P. Burmannus* in praeclara *Virgilii* editione iam ad *Lexica* amandaffet *I. Harduinum*, qui vocem *inſtar* ſe intelligere negaſſet, ramen alii inveni fuerunt, qui huic hominum παραδοξοτάτῃ ſuccinere non dubitauerint. Sed forſan etiam ipſe laterem laetum; neque enim cuiusvis eſt, poëtas intelligere, nedum interpretari, multo minus emendare.

P. 78. V. 6. Ἀφείλω] Pro ἀφείλω, quod mutaviſſem, quia aliis locis ordinaria forma vititur ἀφείλεμαι et ἀφείλατο, et nuſquam obuiam habui ſecundam perſonam hac terminatione. Verum ne ſcribae, vel deſcriptoris, hallucinationem putarem, permouerunt quatuor loca, vbi ſe ſcriptum inuenitur in Noſtro. Re vera bis ter etiam legitur ἐννῆδες pro ἐννῆδες; nemo tamen ideo in Graecitatem amiſerit ἐννῆδες pro ἐννῆδες. At in hoc verbo paullo aliter ſe res habet, quia poſſeſſo ſaepius, quam credatur, occurrant εἰλάμεν, εἶλατο, εἶλαντο, et quae proinde patrocinantur τῷ ἀφείλω. Harum flexionum auctoritares attulerunt viri praestantes *I. Alberti* et *F. L. Abreſchius*, ille ad *Heſychii* Lexicon in ἀφείλατο et εἶλατο, ἀνείλαντο, et ſorte alias: hic in *Miſcell.* noſtris Vol. 5. T. 3.

In *Xenoph.* quidem K. A. I. 268. Codex Regius ἀφείλατο, vt iam nupet, hoc inconfulto, editum. *Simionides* quoque viſus in *Scolio* ap. *Diod. Sicul.* 11, 412. etiam in *Vrſiniana* huius editione inter carmina *Illustr. Poët.* ita editum p. 171. Apud *Diodorum* ſaepius vel in contextu, vel in *Varianibus* ſaltem 1 vt 4. p. 276. 16, 44. 36, 533. p. 584. Cl. interpres quoque tetigit; in N. F. ſaepius in Codd. vide Cl. *Bengelium* ad *Aſia* 2, 23, 7, 21. 12, 11. *Millium* 23, 2. 2 *Theſſ.* 2, 13. in *Epigrammate* apud *Sponium* in *Ant. Erud. Miſcell.* p. 370. et 376. variat *Fabrettus* p. 287. et *Gorius Etrusc.* *Inſcript.* 421. Sed in ἀφείλατο conſtantes omnes. In *Coſſin. Biblioth.* p. 604. 3. Ἀθηνᾶ ἰππεία, μεθίππον ἀνείλατο. L. μεθ' ἵππου ἀνείλατο: vt ap. *Ariſtaen.* 1, 13. ἤλατο, vel ἤλατο, non ἤλατο. An *Heſychius* etiam attiuam formam ſeruauiſſe καθῆλας, κατήλας, ἀπείλας, κατέβαλας. Si ita, non κατέλας ſcribendum, quo ramen inodo etiam *Phavorinus*: ἔλα, εἶλα, vt ἔγω, εἶγω.

Eadem difficultas in εἶρατο, quod ab εἶρω εἶρω, εἶράμεν, et ſunt, qui haec

formam antiquiorem putent: vide *Phrynichum*: vel pro *εὐρησάμεν*, *εὐρατο*, *εὐράμενοι* et alia inuenias, *ὅσα κόνε*, apud recentiores omnes. Apud *Heliod.* 4, 183. omnes codices, excepto vno. Verum etiam apud uerustos: *Menander* apud *Stobaeum* C. 49. *τὴν τέχνην ἐξεύρατο*. *Epigram. Anthol.* 3, 23, 29. 263. ubi variatur. *Hermianax* apud *Atbenaeum* L. 13, 8. *Manesbo* 5, 2. Quid *ἀνάμει* et alia excitent, cum *R. Dawesius* in *Miscellaneis* p. 259. *εὐράμενος* et alia ex omnibus Graeciae antiquae monumentis non sine infamia eradi iusserit; quale decretum etiam eius p. 264. contra ista *Grammaticorum insomnia*, *τυφθείητον*, *τυφθείητην*, *τυφθείημεν*, *τυφθείητε*, *τυφθείησαν* emanauit. Quae et similia igitur in sex mille locis iam extirpentur radicitus; indigna enim, quae nouam hanc, quae quotidie altius et illustrius literas Graecas irradiat, adspiciant lucem. Et in prosa sine difficultate hoc fiet: loca poetarum tamen aliquammulta refractaria *Herculem Criticum* aliquem desiderarint. Nec defuturos opinor; duto tantum nodo durior cuneus adhibeatur. Longum foret excutere, quae de his et similibus tradiderunt *G. Budaeus*, *Henr. Stephanus* et alii recentiores; ut taceam *Heraclidas*, *Thomas Magistros*, *Phrynichos*, *Etymologi M. Autlorem*, *Eustathios*; quos si quis adeat, inueniet tamen nihil noui circa haec, et quae non centies dicta sint, protulisse *Grammaticum Britannum*. Ac porius est, ut hoc in genere quam parcissime indidisti aliquid asserre in medium affectemus: et veteres terminos ita temere mouendos non credamus.

P. 78. V. 9. *Καὶ τις εἶποι καυμαχοῦντος*] Omnes occasiones arripit *Hermocraten* et in eo *Callirhoe* extollendi. In *Απογραφο καὶ τύχη εἶποι*, in ora: lege τις: obtemperauimus. Sed quid si scriptum fuerit: καὶ [τυχὸν] τις εἶποι. L. 1, 3, 5. 22. *συνήθη*, *τυχὸν*, ἐπὶ. *Aristaen.* 2, 10. *ἵνα τυχὸν τὸν ἴδον ἔρωτα ἑρατεύῃ*: ut recte *Sambuciana*. τὸν omittitur alias.

P. 78. V. 9. *Κρεῖττον Ἑρμοκράτους ὃ ἱκνυος*] Votum patētum. Iam *Homerus Iliad.* 2, 474.

Καὶ ποτὲ τις εἴπῃσι, πατὴρ δ' ὄγῃ πολλὸν ἀμείνων
Ἐκ πολέμου ἀνιόντα.

Paulus Silentarius Ἐκφράσι *Sophiae*:

Ἐρχο καυχῶμενα, τῶν ὅτι παῖδα δοκεύεις
Μητὴρ δ' υπερτάλλουσιν, ἐπὶ χάρις ἦν τοκήων.

Vbi mox lege: *δάκρυ δὲ pro δάκρυ καὶ*, libro manu exarato addicente. *Plinius Paneg.* C. 28. *Filio tuo vinceris*. In loco *Homeri R. Dawesius* p. 147. legit *εἶποι*: rationes eius vide. *Chariton* ei fauet: at receptae lectioni *Hegemon* apud *Atbenaeum* L. 15, 17. p. 698. καὶ ποτὲ τις εἴπῃσι, μικρὸν τηροῦντ' ἰσθῶσα.

P. 78. V. 10. Ὁ Πατὴρ] Non *Chaereas*, is mortuus creditur, et ille comprehenditur mox in voce *γονίς*: nec virtus *Chaereae* adhucdum enituebat. De *Hermocrate* igitur, *Callirhoeae* patre, intelligetur, an pueri auus?

P. 78. V. 11. *Καὶ τεθνεώτες*] Ita adfirmatiue rursus loquitur L. 5, 10. 96. 15.

P. 78. V. 14. *τίθῃμι*] ἡγῶμαι. *Sophocles Antig.* 1180.

— — — — — οὐ τίθῃμι ὀγῶ
Ζῆν τῦτον, ἀλλ' ἔμψυχον ἡγῶμαι νεκρόν.

Vide tamen ad L. 3, 10, 61. 5.

P. 78. V. 15. *αὐτῶμαι διὰ εὖ παρὰ τῶν ἄλλων θῆν*] Vide ad L. 6, 2, 100. 5.

LIBRI TERTII CAPVT NONVM.

P. 78. V. 18. *Μικρὸν διαλειπούσα*] *Χρόνον*, διάστημα χρόνου. *Heliod.* 10, 471. *Aschbin. Paraprosb.* 405. D. *μὴν νύκτα διαλειπών*: absolute *Xenoph.* *Symp.* 892. B.

P. 79. V. 2. *Καὶ ὅτως περ ἡμῶντες γινόμενη, ἀνέκραγ*] Probarim interpretis lectionem καὶ ὅτως, ὥσπερ ἡμῶντες. 7, 1, 113. 7. καὶ συνεχῶς, κατὰ μέρος ἡμῶντες. *Herodot.* 3, 25. *Ὅσα δὲ ἡμῶντες ἂν καὶ εὖ φρονήσης*. *Heliod.* 10, 525.

ὥσπερ τις ἡμάνης. *Philosf. Apoll. Vita* 8, 31. Aliquando illud ὥς omittitur. *Sophocl. Electra* 296.

— — — Πλὴν ὅταν κλέρ τινός

ἤξουν Ὀφείην, τμηκαῦτα δ' ἡμάνης

Βεῶν παρὰ τῶν, οὐ εὖ μοι τῶνδ' αἶψα.

Schol. ineditus ἐντὶ τῷ ἡμάνης. *veconis animi, amenti similis* Latini: οὕτως ἰgitur διὰ τὴν ἔκκλησιν posset accipi.

P. 79. V. 2. *Ἐθέσσα τὴς ἐξθαλμοῦς*] Ita *Xenoph.* K. Π. 1, 10. A. *ἤσκη τὸ πρῶτον*. Sed diuerso hoc sensu et de vultu conitanti, modestoque: vt apud *Plut. Arat.* 353. *Silio Italico* 15, 70. *flans vultus*, *Porphyrus de Abst.* 4, 363. *βλέμμα καθήκοντος*. vid. *Io. Clericum Siluis Philolog.* C. 3. p. 264. Sed furentibus tribuuntur *flantes, rigidi, immobiles oculi*. *Statius Theb.* 11, 673.

Horrui insinatu rabido, steteruntque tremantes,

Ceu visu praesente, genae.

Genas enim ibi recte explicat *oculos C. Bartschius*; vt saepe. Tamen et contra *instabilis et vagus visus* furiosis tribuitur apud eundem *L.* 10, 168. *acies hic errat et illuc*. Furoris sunt diuersi effectus. De *entheo Eumap. Max.* p. 72. *ἡσυχὴ τὰ ὄμματα*.

P. 79. V. 6. *Ποταπὸς εἶδός; ἀναμνήσθηντι τὸν χαρακτήρα αὐτῶν*] *Theophrastus* scripsit *monum characteres*. Verum hic potius *χαρακτῆρα* interpretor, proprios cuique nationi habitus, gestus, lineamenta, colorem, vestes. Nam de moribus non sollicita, sed de patria, *Callirrhoe* erat, vtrum Persae, an Graeci, vtrum Iones, an Siculi. Re vera *ποταπὸς* ad *mores* refertur ex praecepto *Phrynicis* et aliorum *Grammaticorum*; ad quem *Nunnesius* et *Bosius* ad *Thomam* tamen ostendit, instabilem esse vsum, et *Codes* passim variare. *Herodot.* 5, 13, 7, 218. *Xenoph.* K. A. 4, 328. C. vbi *Cod. Reg.* *ποταπός. Alexis* ap. *Athenaeum* 10, 8, 431. B. sed videntur, quod iam aliis visum, haec vocabula non magis differre, quam *τάπης* et *δάπης*. Ita apud *Theophrast.* *Char.* 13. *καὶ γυναῖκός δὲ τελευτησάσης, ἐπιγράψαι ἐπὶ τὸ μνήμα, τῷ τε ἀνδρὶ, καὶ τῷ πατρὶ καὶ αὐτῇς τῆς γυναῖκός τῆνομα, καὶ ποταπὴ ἐστὶν, οὗτος*. At ibi requireretur *ποταπὴ*: nam sequitur *morum character*: *καὶ προσεπιγράψαι, ἐπὶ αὐτοῖς πᾶσι χρηστὸν ἦσαν*. *Periergia* autem ibi in hoc vltimo non tantum elogio, sed quod non simpliciter modo viri nomen adieciisset, ex. gr. *Φιλοφῶντος* *Ἀθηναίου*. Tamen non plane extra morem, vt patria adiceretur in monumentis mulierum. *Anthol.* 3, 12, 1, 223.

Πηξὺν, Καλλιτέλειον, καὶ ποταπὴν; Σαμῆν.

P. 79. V. 8. Ὁ γὰρ βέλτεται] Vide ad *L.* 6, 5, 105. 6.

P. 79. V. 10. *Ἐνθάδε παρῖναι*] Malim hic ab *εἰρῇ*, *sum*, deductum, ne quis vitiose pro *παρῖναι*, vt saepe, positum accipiat. *Ap. Max. Tyr.* 23, 1. *Danivius* recte *ἁπῖναι* in *ἁπῖναι* mutat. Ita *εἰναι* pro *ἰναι* max in *Cod. ap. Lysian* p. 509. Ita *H. Stephan.* in *Plutarchi Agesil.* 398. et *Pompeio* 478. me non inuito *παρῖναι* in *παρῖναι* mutat. Apud *Heliad.* 4, 166. εἰ δὲ καὶ κόμπην *παρῖναι* τοῖς εἰρημόναις: vbi legerim εἰ δὲ δὲ τι καὶ κόμπην *παρῖναι* τοῖς εἰρημόναις. *Cod. T.* δὲ δὲ τι . . . *παρῖναι*. *Palat. κόμπην. Bourdelotiana* et *Hervagiana* τι agnoscunt; non ausim tamen omnino damnare τὸ *παρῖναι*. Apud *Demosth.* 1. *Phil.* 53. A. Ὅτι δὲ τῶς θεῶς πολλὰν χειμῖνός οὐκ ἐκλυθεῖν τοῖς πράγμασιν, ἀλλ' αὐτὸς ἔμπροσθεν εἶναι τῶν πραγμάτων: vbi *Lucchesinius*, vt saepe, plane contra mentem oratoris: *Euentus rerum duces habere, non comites consiliorum*. Immo ipsos decet esse duces rerum: non pedisequos, *debens providere, praecavere euentibus, antevertere quasi, ne noceant*. Non male forte in hanc sententiam *ἰναι* legeris; quavis *I. Stobensis* C. 52. p. 365. vulgatam agnoscat. *Ammian. Marcell.* 21, 5. p. 210. *expertus, quid in rebus tumultuosis anteverfio valeat et praegressus*; vbi adposite *Fred. Lindenbergius* aduocavit *Demosthenis* ἔξην.

P. 79. V. 10. *Δύναται Χαιρέας παρῖναι*] *δυνατὸν ἐστὶ Χαιρέαν παρῖναι*.

P. 79. V. 12. *περιγυγὸς* : . . . *πολυπραγμανήσει*] Vicine haec sunt vitia: vnde iungit *Asian.* V. H. 12, 1. *Πολυπραγμασύνης δὲ ἀπάσης γυναικείας καὶ*

περιεργίας ἀπῆλλακτο, quamvis πολυπραγμοσύνη etiam in meliorem partem, vt φιλοπραγμοσύνη, ponatur. vide Casaub. ad Strabon. 1. p. 9.

P. 79. V. 19. Καταβήσεσθαι καὶ θῖόν ἐξ ὑπερῶν ἀντερᾶν] Vide L. 3, 3, 45. 21. Propert. 2, 5. 9.

Me iuuenum facies pictae, me numina laedunt.

Me tener in cunis et sine voce puer.

Vbi I. Broukhufius recte forsitā de pictis sub deorum specie iuuenibus accipit.

Codices duo mei pictae facies. Naso 15. Heroid. 87.

Hunc ne pro Cephala raperes, Aurora, timebam.

Et faceres, sed te prima rapina tenet.

Hunc si conspicias, quae conspicias omnia, Phoebe:

Iussus eris somnos continuare Phaon.

Hunc Venus in coelum curru vexisset eburno:

Sed videt, et Marti posse placere suo.

Vide Epigramma Graecum a me p. 24. *Animaduersionum* proditum. Adponam aliud, cuius secundum Distichon edidit in *Plinianis* p. 23. *Claudius Salmastius*:

Εἰ Ζεὺς ἐκ γαίης θνητὸς ἔτι παῖδας ἐς αἶθρην

ἤρπαζεν γλυκερῷ νέκταρος οἰσχύους,

Αἰετος ἂν πτερυγίσσεν Ἀγρίππην τὸν καλὸν ἡμῶν

ἤδη πρὸς μακάρων ἡγε δεικνύας.

Ναὶ μά σε γὰρ, Κροῦδῶ, κρίσει πάτερ, ἢ ἰσαθρήσας,

Τὸν Φρύγιον ψέξης αὐτίκα Δαρδανίδην.

Cod. in v. 3. ἡμῶν. Salm. ἡμῖν, in v. 5. ἂν pro ἢ, sed ἢ in aliis, qui male λίσσας, v. 6.

P. 79. V. 22. Τὴν ἡμῶν Ἀφροδίτην] Habebant suos deos deasque a se scilicet quoque cognominatos. Haec fuerit nobilis nomine Ἀφροδίτης Διονυσιάδος, vel Διονυσίης, vel Διονυσιακῆς. *Venus Augusta* ap. *Gruter.* 8. 1068. et *Murator.* 7. 58. vbi auctor; quod laudo. At p. 1037. 1. oblitus fui, se illam vel similem priori loco dedisse. Ambas aurem illas ego inscriptiones fere credo non nisi vnam eandemque esse. *Iunonibus Iulias et Sexsiae* ap. *Grut.* 11, 26. *Diana Raefiana* ap. *Reinesium* Cl. 1, 232. et Cl. 1, 71. *Hercules Paterianus*. Ita *Iupiter Coelestinus* a familia ita dictus videtur non iniuria doctissimo Viro, *Henrico Canegietero* in Volumine 12. *Miscellan. Nou.* p. 181. non aliter olim dictae Χάρτης Ἑταόκλειοι, et Νίμισις Ἀδρατεία, quae deinde absolute Ἀδράστια.

P. 79. V. 22. Τίς ἡμῶν σεν αὐτοῖς; τίς ἐπέτρεψε;] Timebar, ne Venus sua ipsis εὐχνοῦς facta foret; neque enim Venerem incassum venerabantur. Miratur, quis indicarit fanum suae Veneris, vt in agro: indignatur ζῆλον suae γενεῶνος ipso admisisse. *Apogr.* διατί δε: in his valde variatur, etiam in Codd.

P. 80. V. 1. ἐπέκρυπτε τὴν ἐλπίδιαν, καὶ δεδοικᾶς Διονύσιον, γινώσκων ὅτι] Illud καὶ δεδοικᾶς Διονύσιον per parenthesis intelligas: quae signa licet in Codd. non adpareant, tamen animus legentium locis conturbatoribus ita succutere debet. Quia autem non tantum Dionysium, quantum Callirrhoën, timebat, dē Dionysii meru obiter mentio fit. vide modo sequentia; igitur nihil mutandum. In *Apographe* καὶ Διονύσιος δεδοικᾶς. Centies librarii casum vicinae voci accommodarunt, sententiae securi locorum; vel etiam personam, vt in *Antbol.* 3, 84. 2. 264. legitur:

Σὴν κεφαλὴν αἰλῆρος ἀπέθρισε· τ' ἄλλα δὲ πάντα

ἤρπασε*, καὶ φθονεὴν οὐκ ἐκόρησε γένυν.

* Ἰ. ἤρπασα.

At si omnia etiam, sicuti caput, rapuit felis, quomodo dicitur non satiase gulam? Immo quidem caput abstulerat: at reliquum corpusculum ei eripuerat Agathias, ex alta humo considerat, ne illud effoderet ille γάττος, [αἰλι-ρος ita Romanis vocari traditur in Epigraphe]

Νῦν δὲ σε μὴ κύβη κρύπτει κόνις* ἡλλὰ βαρεῖται,

Μὴ τὸ τεὸν κείνη λείψανον ἐξερύσῃ.

Illi monacho sit κόνις βαρεῖα, qui nobis hic dedit contra codices ἤραται pro ἤραται, et μήποτε σὸν pro μὴ τὸ τέον.

P. 80. V. 2. Καὶ αὐτὸν ἀπολεῖ καὶ τὸ γένος αὐτοῦ] Liberos Phocam habuisse ex hoc loco collegimus L. 2, 8, 35. 3. Apud orientales populos etiam in infantes reorum uxores liberosque et familiam poenas extendendi immanis saevities obtinuit. Passim exempla in historia Persicâ: immo etiam Iudaica exempla deservenda existant. vide *Marcellinum Ammianum* L. 23, 6, 296. Apud antiquissimos Graecos id quoque usurpatum testatur *Homerus Iliad.* Γ. 301.

Ἦδε σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ἔσται, ὡς ὅδε οἶνος.

Αὐτῶν καὶ τεκνίων, ἄλοχοι δ' ἄλλοισι μεγύν.

Quamvis illi inter Gracos et Phrygas barbaros res agantur. Apud Macedonas regum insidiatore eum stirpe tollebantur. vide *Diodor.* L. 17. C. 80. p. 222. At Macedones paene barbari olim, et Philippus ipse non raro hoc elogio insignitur a Demosthene; verum inhumanitas haec etiam Gracos aliquando incescit. vide *Lyfiam* κατ' Ἐρατοσθ. p. 204. et 222. Sic in iureiurando apud Athenienses: διαξομεῖται κατ' ἐξολίας αὐτὸ καὶ γένος καὶ εἰλας. *Demosth.* in *Aristocr.* 736. παρ. 304. E. 336. C. Apud Romanos in paucissimis criminibus hoc obtinebat. Quid tyranni Caesares ausi, notum. vide *Commentat.* ad *Sueton. Caes.* 41. p. 96. *Tib.* 61. *Galb.* 12. Hae sumus quidem in Ionia Graecaque colonia, sed sub domino Persa.

P. 80. V. 8. Οἱ κατένευκε δεινῷ] Id est ἦν. vide L. 3, 5, 51. 10. *Demosth.* in *Aristocr.* 750. C. αἰσθημένος ὃ ἦν κακῷ. Si quis audis huius formulae penitus cognoscendae, adeat *Miscellanea* Vol. 11. T. 3. p. 23. quae notata L. 2, 11. οἱ κακῶν ἦν dixit quoque *Heliod.* 8, 386. qui locus sic auctior in *Taurineusi* legitur: ἀλλ' ἀπηγύρευτο καὶ αὐτῇ παρ' ἀπίδας ἢ προσβολῇ, ὅπου, καὶ εἰς ποῖον μέρος ἢ πείρα, συνέστα, οἱ κακῶν ἦν: praeterea habet ἀπηγορεύετε et συνεῖκα. Voces ἢ πρ. ἐπ. κ. τ. ποι. με. ex *Cod.* locum habuerint non incommode, post πείρα plene distinxerim.

P. 80. V. 9. Καὶ λῦγων καὶ σιωπῶν] *Iuxta periculoso sista seu vera proferet.* *Tacit.* 1. *Ann.* 6.

P. 80. V. 13. φέρε διγυήματα] Ita ἀγγελιαφόρος et similia.

P. 80. V. 13. Αὐτοῦ] Requireretur αὐτῶν, nempe διγυήματων, verum a numero ad numerum in his saepe optimi scriptores delabuntur. διγυήματα hic nihil plus significant, quam διγύημα. *Sorbucl. Ant.* 502.

Μισῶ γε μίντοι, χῆται ἐν κακοῖσι τις

Ἄλλος, ἔπειτα τῷτο καλλύρειν θίλυ.

et v. 11, 81.

— — — — — τὰς γὰρ ἡδονὰς

Ὅταν προδῶσιν ἄνδρες, ἢ τίμημά ἐγώ

Ζῆν τῷτον, ἀλλ' ἔμφοχον ἡγῶμαι νεκρόν.

Videatur P. *Burmamnus* ad *Quintiliani Institut.* L. 9, 2. p. 790. *Manetho* in his extra modum sibi indulget, quemadmodum obferuavit I. *Gronovius*; est tamen, ubi librariis ista licentia imputanda veniat. L. 1, 213.

Ἀλλὰ κακῶν ἐκταῖρα πέλει, λείψμα πρὸς αὐτόν.

Ἐκφύσας, αἰσιομοῦρος, ἢ καὶ νοσηροῦς τελείσιν.

Ἀμφιλότερόν τ' ἐτέλεσσεν ἐν βίῳ ἐν καμῆτοισιν.

Nempe ἐτέλεσεν σφόδτερον requirebatur: καὶ male deorat medio versui. Primum verte: *At malo-um effectrix est, deficiens in vicinia, in finibus Iouis Iana;* opponitur πληθύειν λείψμα πρὸς Κρονίῳ. vide L. 2, 478. 3, 216. 314.

1. v. 315.

Οἷται φερθέντες ἐν ἄλλοτεροῖσι μελᾶθεσι

Εἰς συνοχὰς ἤκει σιδηρήντά τε δεσμά.

Εἰρητὴς δ' οἰκίσανσι φυλασσόμενοι ἀλυσσέν.

Ἐν δὲ βίῳ βλεπον λείψαι κακοεργῆ θυμῷ.

Ἡ σφαλίς ἐξέσειν δαδαίγμενοι, ἢ πάλιν σπῆν.

Ἡ βρέχον ἀγχεύονται δι' ἀσκήνας ἐπὶ ἡσάντες.

* Ἡ δὲ ἀπαιτούμενη φάρμακος βλεν αἵματι λείψαι,
Σφουδρόντα τράχηλον ἢ ἰσὺν ἀκροτομήσεις.
Πίνυμάδ' ἰδὼν λείψουσι πικρὰς μοίρας ὅτ' ἀνάγκη.

Vbi per se lector obseruet, quoties a numero ad numerum transeat. Paucis haec recensēbimus. v. 316. male εἰδηρόντα: vt ab ἄλλοις, δαλῆναι 4, 100. κούνην 2, 231. ἐλάτῃς 1, 161. vid. E. M. in αἰματίεσσα. Ἐν δὲ, praeterea, vide *Animadu.* L. 1. C. 12. p. 126. *Casaub.* ad *Strabon.* L. 3, 218. quamuis ἐν βλεν pro βλεναις ferri posset. Pro βλετον in codice *Ῥάνατον*: sed bene *Gronovius* ita voluit emendare. βλετον in βλεν lacrat, qui etiam adstruxit locutionem L. 4, 487. item malim ἐν δὲ βλασιότῃ θανάτῃ βλεν ἐκλείπει. v. 320. ἀγγχόνοντα. Sed vt ab ἄλλοις, ἀγγχόνοντος βροχός L. 4, 489. sic ab ἀγγχὸς hic ἀγγχόνοντος: ab ἀγγχόνῃ neutrum recte venerit, credo. v. 321. vitiose φάρμακος, cum alterum vbique in vsu et versui accommodatum. *Nican.* *Theb.* 250. *Alexiph.* 66. 186. apud *Hom. Theocr. Anthol.* V. 322. legimus in L. 4, 51. ἐς ἰσὺν, pro ἢ l. variaverit. v. 323. male τ' ἰδὼν, alii etiam ἰδὼς pro σφάτῃς et σφάτῃς pro ἰδὼς. vid. *Casaub.* ad *Athenaeum* L. 9, 4, 649. ὅτ' ἀνάγκη, in datiuo, bene. Ita legendum L. 4, 1. confer L. 4, 490. vbi ὅτ' ἀνάγκη. Saepe ὅτ' cum hoc casu iungit; obseruauimus antea. Vt ad v. 318. paululum reuertat; nisi ita frequens hac chorda oberraret *Manetho*, facillime posset scribi: Ἐν δὲ βλεν βλετον λείψουσι κακουργίᾳ θυμῷ: nam sine discrimine vel contrahunt similia, vel integriore voce vtuntur poetae; vt in *Anthol.* L. 1, 20, 2. πολλὴ σοί, φωτοεργὰ, πόνοι χάρις, pro φωτοεργός: nec ibi quidquam sollicitandum. Licet autem sit familiarissima locutio *Manethoni* et aliis λείπειν βλεν, non eam reposuerim mox v. 325. vbi nunc:

— — — εἰ πολλὰκι καυφθέρῃσι
Χείματος ἐντυμένου βλετον σῶζουσι δι' ἄλμης,
Νηχομένοι μοίρῃσιν ὑπότεροισιν ἐν πελάγεσσι.

Licet L. 4, 400. in gemello loco legatur: χείματος ἐντυμένου βλετον λείψουσι δι' ἄλμης Νηχομένοι μοίρῃσιν βαλὼν χεῖρον ἐν πελάγεσσι: nam cur variare rerum casus non licuerit *Manethoni*. Sic centies *Firmicus Maternus*, vbi eadem narrat, tamen vel aggrauat, vel imminuit, bona malaue; vltimo loco modo *paruum fati tempus natans*, et ideo *perdunt vitam*, primo loco *sub periculo mortis, trementes mortem natant*, et ideo *vitam seruant*. Formam vocis ὑπότεροισιν bene explicuit *Gronovius* L. 6, 443. ἐναλγῶσιν ἐνυθίσαι.

P. 80. V. 16. Μετέωρος πρὸς τὴν ἀπαγγελλίν γενομένος] *Lucian.* *Ioue Tragico* T. 2, 646. καὶ νῦν μετέωροι πάντες εἰσι πρὸς τὴν ἀγέλασιν. Passim de iis, qui sperant, expectant, incerti sunt de euentu alicuius rei. L. 3, 4, 48. 25. ὃ μὲν οὖν δήμος μετέωρος καθῆτο: quod *Demosth.* de *Corona* 20. A. πᾶς ὁ δήμος ἄνω καθῆτο: vbi *Vlpiā.* Μετέωρος ἦν ἐκδεχόμενος τὰ βουλευόμενα. Saepe additur ἁπλῆς, duplici sensu, vel spe pendens, vel spe plenus et elatus, de quo vsu ad *Diodorum* doctissimus interpres egit L. 11, 41, 435, et alias: etiam μεταωρισθῆναι simpliciter quoque passim ita. vide *Schol. Thucyd.* 2, 8. *Sophocles Oed. Tyr.* 497. eleganter dicit:

Πτόμαι δ' ἁπλῆς, ὅτ' ἐνθάδ' ἐρῶν, οὐτ' ὀπίσω.

Aues in aëre μετέωροι. At potius locutio traducta, vbi de incerta spe, de re nautica et naui in salo fluctuante; et sic incertae res μετέωροι dicuntur. Ἔτι τῶν πραγμάτων μετέωρον ὄντων, ait *Demosth.* περὶ παραπρ. 312. A.

P. 80. V. 17. Ἀναγκάζει αὐτὸν τῆς ἀεροστάσιος] Parum differt haec locutio a superiore: verum constingitur magis ad attentionem animi: nec hic ad incerta spei adeo adaptari potest. Alioqui ἀναγκάζεται ἐλασίς et ἐλαστῶσα ἐλασίαν et ἐξ ἐλασίαν, vt μεταωριζομένη in vsu sunt. *Demosth.* περὶ παραπρ. 296. E. vbi *Vlpiā.* et *Berglerus* ad *Alciphronem* L. 2, 4. p. 252. consulantur. Ibi *Cod.* firmat *Perizonii* coniecturam *Πρωτίως ἀεροστήσιος*. Verum non minus eleganter dicuntur ἀναεστῶσαι, qui attenti ab alicuius ore quasi pendunt. *Demetrius Phalerensis* §. 222. αἰτ κρημνῖντα τὸν ἀεροστῆν καὶ ἀναγκάζοντα συναρπάσσειν [ἀνακρημάσαι ἀπὸ τῶν ἐλασίαν *Berglerus* l. 1. aduocat.] *Lucian.* *Scytha* T. 1, 685. αἱ δὲ καὶ φθίγγαντο μόνον, εἰρήσεται σε ἀπὸ τῶν αὐτῶν ἀναεστῶσιν. *Dionysius* animo suspensus et arreclis auribus adstabat. vide *Seruium* ad 2. *Aen.* 303. 1a

lingua nostra egregii musici aliquem dicuntur *by de oorem orphangeu*; quae locutio cum principibus poetis nostratibus fuerit frequentata, frustra *εκληρότητος* infirmulari videretur.

P. 80. V. 17. *Μὴ βραδύνης*] In *Απογραφῷ* *Βραδύνη*, posses *βραδύνει*, *βράδυνεν*: promiscue vsurgantur et simul hi modi et tempora. vide L. 1, 5, 9. 7.

P. 80. V. 20. *ἔξιδανεν*] *Ap̄te Hefycbius*: *ἔξιδανεν*, *ἐλεπαδύμενος*: vbi videbis, hanc vocem plurimis et elegantibus notionibus, saltem metaphoris, gaudere. *Zosimus* L. 2, 2. dixit *ἐξιδανέν ὑπὸ καύματι*, paene suffocari *prae aestu*, quae cerro ibi vera lectio.

P. 80. V. 20. *Νῦξ*] *Ἀχλὺς* L. 3, 1, 41. 2. Hic locus confirmat, quae ibi diximus de constructione *Ἀχλὺς καταχύθη αὐτῇ δόξαλοις*, hic habes solito more *δοξαλωθῆναι*. Ita 4, 5, 73. 4. passim autem, *νῦξ*, *Ἀχλὺς*, *σκότος*, *νέφος*, ita adhibentur. vide L. 3, 1, 41. 2. Obiter restituum vltimam vocem *Heliodoro* L. 10, 489. *ἐντροφῇ τῇ ἡμετέρῃ περὶ τακτοποιαν ἐπιθυμία, καὶ νότον ἡμῶν καὶ ὑπερολιμίων εἰσποιοὶ διόδοχον, καὶ ὅτι νῦξ τῇ ταινίᾳ τὴν ἀκρίθειαν περιεκυλάων*: vbi nunc *ἔξην*. Ita *Cod. optimus Taurinensis. Vaticanus* in vltima voce quoque consenit. *Ammian. Marcell.* 15, 5, 62. *fallaciarum nube discessa. Demosth.* [de *Corona* 505.] apud *Demetrium Phalereum* 287. dixit, *κίνδυνον παρελθεῖν ὥσπερ νέφος*. Non obtemperarim *Codici Palatino*, vocem *νεφέων* sublituere iubenti in hoc *Epigrammate Anthol.* 1, 68, 18. p. 93.

Ζῶεις δ' εἰς αἰῶνα τὸ δὲ κλέος ἔστιν Ἀθήναις

Τούκ σέθεν, ἡραίων ἀπτόμενοι περάτων.

Licet enim facile *νεφῶν* sciri possit, et parum iecerat, vtro legas modo: tamen cum in hoc *Epigrammate* membrana *Palatina* etiam tres quatuorue malas certo lectiones exhibeat, etiam hanc mutationem interpolaturi tribuerim; ex. gr. exhibet:

Λύται καὶ χέριτες ἐπὶ ἰδωρήσαντο, Μένανδρε,

Στωβίλον εὐτοχίην δρέμασιν ἐνδύμενοι.

Pro *εὐτοχίην*, quae virtus in scribendo *Sapphoni* tribuitur in *Anthol.* L. 4. C. 26, 20. p. 368. *Δηλοὶ φαντασίην ἔμπλεον εὐτοχίης*. Sic de *Poeta* etiam *Manetho* L. 5, 265.

Ῥοθμοῖς καὶ μέτρων ποιήμασιν εὐτοχον ἄνδρα.

Longinus περὶ ὕψους C. 34. hanc facultatem cum comicis poetis communem habere praedicat *Hyperiden*: καὶ πολλὰ τὸ κομικὸν καὶ μετὰ παιδείᾳ εὐτόχῃ κέτρων. Sed ut haec virtus nequcat etiam aliis scriptoribus tribui, remerarium foret affirmare. *εὐτοχία* ista mentis bene natae pars, qua apta, ad rem accommodata scribimus: quae plus a iudicandi facultate, quam ab imaginandi facilitate, mutatur. Inde *Sapphonen* laudaram videnus, ceu cui contigerit *φαντασία ἔμπλεος εὐτοχίης*.

P. 80. V. 21. *φαντασίαν ἔλαβε*] Vt L. 2, 6, 32. 16. *λαβεῖν διάνοιαν*: idem est, ac si dixisset *ἐφάνη δ' Χαίρεας τῇ Διονυσίᾳ ὡς ἐμετηκῶς καὶ ἀποσπῶν*. Ita *Sophocl. Phil.* 898.

Ὅς οἰκείτ' ὄντος γὰρ τὰ συμβόλαιά σου

Πρὸς τὰς παρούσας ξυμφορὰς ἐφαίνετο.

L. 4, 2, 66. 4. τὴν ἔξωθεν φαντασίαν σκαθισπὴν προσέειπον. 4, 5, 73. 11. *φαντασία γὰρ ἀποσπῆξας αὐτὴς ἔσχε*. *Aelian.* V. H. 2, 44. τὴν φαντασίαν τὴν ἐκφορῶντος ἔτι μᾶλλον περὶεχέουσας. *Arul.* 3, 63. *Pricaeus* p. 180.

P. 80. V. 22. *Καὶ σχῆμα καὶ χρώμα νεκροῦ ποιήσας*] *προσλαβόμενος, παρῆχων, ἔχων, παρὶς, ἐπιδεικνύς, ἐμφαίνων, σχηματίζόμενος νεκρὸν τῷ χρώματι καὶ τῷ μορφῇ*. Quis vsum verbi *ποιεῖν* circumscripterit? L. 1, 4, 8. 9. *ἔπειτα ἔκκετο νεκρὸς εἰκόνα πᾶσι παρέχοντα*. *Lucian. Epist. Saturn.* T. 3, 409. *πολλὰ τὰ νεκρῶδες ἐπιφάνοντα*. Vocabula *σχῆμα* et *χρώμα* saepissime iunguntur. Notione praesentis apud *Plutarch. Alex.* p. 77. *σχῆμα καὶ χρώμα τίειρας ἔχον*. *Plato Gorgias* p. 465. B. ἡ κομμητικὴ . . . σχήμασι καὶ χρώμασι . . . ἀπατῶσα.

Hinc transferuntur ad alia, ad *Musicam*, vid. *Platonem* de L. L. 2, 669. *Athenaeum* 14, 10, 638. A. item ad orationem *prosaicam*: *χρώμα λόγου* *Rhetoricis* magistris celebratum. Sed alii saepe sine discrimine *χρώματι* et *σχήματι*

orationi tribuunt; quae sint, declarat *Vlpianus* ad *Demosth.* in *Aristocr.* 748. C. τοῖς σχήμασι, καὶ ταῖς τομαῖς, καὶ ταῖς ἀποτάσεις καὶ ταῖς παραλήψεις, ταῖς ἐπιγυλίαις καὶ ταῖς ἀποτάσεις παραμυθεῖται τὸ ὑπτιον τῇ δηγημάτων. *Lucian.* *Quom. Hist. Scrib.* T. 2, 59. εἴτα ἐπιθαίς τὴν τάξιν, ἐπαγέτω τὸ κάλλος, καὶ χρωνόμεν τῇ λέξει καὶ σχηματίζεται, καὶ εὐδμηζεται. Ea vera mihi videtur lectio. Tria haec, σχῆμα, χρώμα, εὐδμόν, coniungit etiam *Manetho* L. 5, 266. vbi de oratore et poeta loquitur:

Ἀερολογον πινυτὲν, καὶ ἔντορα καὶ φιλόμνησον
εὐδμοῖς, καὶ μέτρων ποιήμασιν εἴτοχεν ἄνδρα,
Σχημάσιν εὐδαρσῇ καὶ χρωμάσιν ἀπροφίθηνον.

Vertitur coloribus baud adspectabilem: colores etiam orationi tribuuntur. At ἀπροφίθηνος an ita notat? Mihi vox incognita, nec vlla derivatione inuestiganda. An legit Editor ἀπροσφίθηνον, ἀπροτίκτον: videretur igitur de fuso, vel veste, acceptisse. Sed de eloquio accipiendum esse nullus dubito. Adprime bonum foret ἐπαφρόδιστον, si idem in hoc vocabulo licere constaret, quod in ἀπονείεσθαι et similibus, et si tali licentia in aliis saepius usus esset *Manetho*. Ita *Longinus* C. 34. *Demostheni* tribuit τὸ ἐν πᾶσι τήτοις ἐπαφρόδιστον κηρύττον. Quid si legamus ἀπροσφίθηνον! ita idem optimus eloquentiae magister eodem loco eidem tribuit ἐκπρόσειτον δεινότητι, et alias saepe. Optime autem ποῖτα oratorque σχήμασιν εὐδαρσῆς dicitur. Sic *Horatius* a *Quintiliano* celebratur, cum plenus iucunditatis et gratiae et variis figuris et verbis feliciter aulax.

P. 81. V. 3. Μόλις δὲ καὶ κατ' ὅλγαν] L. 1, 8, 11. 21. dixit μόγις καὶ κατ' ὅλγαν: ut volunt, ἀττικωτέρως. Abunde notatum a viris doctis, *Wassaeo* ad *Thucyd.* 7, 40. *Hemsterh.* ad *Luc. Ind. Vocal.* T. 1, 87. *Wesseling.* ad *Diodor.* 2, C. 48. *Noster* L. 3, 4, 50. 10. μόλις μὲν καὶ βραδέως, et *Euphrasius* p. 59. L. 3, 1, 41. 6. εὐδ δὲ καὶ μόλις. 4, 2, 67. 9. Apud *Apollon. Rhod.* 3, 188. *Cod. Laurentianus* μόλις pro μόγις habet. Apud *Hesiod.* L. 5, 229. contra fauet *Taur.* τῷ μόγις. Apud *Lucian.* de *Merc. Cond.* T. 1, 677. in Codd. ἡρέμα καὶ κατ' ὅλγαν, quod, ut glossam, neglectum nollem. Ap. *Marinum Vita Procli* 24. p. 58. ἔργων μόλις. At *apographum* L. *Hoffmannii* πόνην μόγις. p. 59. *Fabricius* habet μεθ' ἡμέρας, at *Hoffmannius* μεθ' ἡμέραν: et rursus 92. καὶ νόκτα μεθ' ἡμέρας: vbi *Hoffm.* καὶ μεθ' ἡμέραν, quod suspitionem creat de manu emendatrice, quae alias mihi de hoc *Apographo* etiam subnara est. Adi L. 4, 6, 73. 17.

P. 81. V. 5. ψυχὴν ἐνδοχὴς διανοίας] Nam modo paene νεκρὸς ἀψυχος fuerat. vide L. 8, 4, 135. 22.

P. 81. V. 6. Ἐν ἑαυτῷ γενόμενος] L. 4, 5, 73. 11. κατ' ἑαυτὸν γενόμενος. *Sophocl. Philoct.* 964. ἐν ἑαυτῷ γενῶ. Centries obviae locutiones, de quibus copiose agit eruditiss. *Abreschius* ad *Aeschylum* p. 175. De elliptica forma ἐν ἑαυτῷ, ἐν ἡμῶν, velim subtiliter excogitata se eruditis probent; mihi antiqua similitum locutionum per ellipsin explanatio adhuc placet. Si ἐν et εἰς in verbis quibusdam compositis habeant vim τῷ εἶσω, et illa verba cum genitio componantur ideo, ut *Scholiasae* volunt, non hinc monstrari potest, ἐν et εἰς genitium extra compositionem adsciscere; et ἐγκλεισθῆναι ἔκλειν et εἰσδέχεσθαι ταχέως mihi commodè explicantur supplemento vocis μέρει, ut τισὶν, τινὲς in aliis formis. Attici genitiuis his multifariam vtuntur, etiam poëtae, ἔκλειν ἀποτροπὴν παίδι, ἐλαύνειν ἱππὸς ἀνακλῖν: vbi praepositiones reterunt. Illa aduerbia ἐνδοχῶν, ἔξωθεν, εἰσω, cur non aequè intelligantur? sed non libet arguari.

P. 81. V. 7. Παρόντες] Firmat *παρεῖναι* p. 79. 10. Mox vltimae tres syllabae τῷ ἐκνωθῆναι modo adparebant. Debuat accentus in παρῶν corrigi: talia incuria aliquando relicta, non magno malo.

P. 81. V. 10. Καθάπερ οὖν νόφος ἢ σκότος ἀπεκάλυψε τῆς ψυχῆς διανοίας] Nam οὕτως αὐτὴ κατεχόρη. Verum qualis haec locutio? νόφος ἀποκαλύπτει διανοίαν τῆς ψυχῆς. Interpres: διανοίσεις ἀπεκάλυψε σκότος τῆς ψυχῆς. Sed ἀποκαλύπτειν pro ἀποσκαδῆσαι mihi non occurrit. Apud *Homerum Iliad.* Δ. 502. τὸν δὲ σκότος ἔσε' ἐκάλυψεν, et *Iliad.* Γ. 442.

Ὁὗ γὰρ πάποτε μ' [με] ὥδε ἔρως φρίνας ἀμφεκάλυψεν.

An ad similitudinem horum dixit *Charito*: σκότος ἀπεκάλυψεν διανοίαν, et

ψυχῆς vel coniungemus cum τῇ σκότει, σκότος τῆς ψυχῆς ἀπεκάλυψε Διονύσιον, vel σκότος ἀπεκάλυψε Διονύσιον τῆς ψυχῆς, quod ad animum, pro κατὰ τὴν ψυχὴν. Si haberetur σκότος ἀπεκάλυψε Διονύσιον ψυχῇ, plane constructio videretur *Homericæ*. Verum ἀμφὶ et ἀπὸ diuersæ potestatis in compositis, ἀπεκαλύπτειν, quod scio, non significat nisi, *manifestare, clare indicare, quod obscurum erat, velum demere, reuelare*. Apud *Max. Tyr.* 16, 3. ἡ τέχνη ἀπεκάλυψεν τὸν ἱερὸν δρόμον, *ars liberum fecit, retexit, patefecit radiis exterioribus aditum; de-* buisset dicere: ὅδε ὁ λόγος ἀπεκάλυψεν ὥσπερ νέον φῶς τῇ Διονυσίᾳ ψυχῇ. *Paulus Silentarius* ἐκφράσει v. 80.

Αὐτὰρ ἐμὸς σκηπτῦχος ἀπὸ τροπον ἄλλος ἐκούσας,
Οὐκ ἔτι δὲν ἐκάλυψε νόμ σέλας, οὐδ' ἐκ κατὰ φῶς
Ἦρμειν τὰ τέλην ἀργέας ἄμικτον ὄνει.

Αν σκότος ἀπεκάλυψε Διονύσιον τῆς ψυχῆς dixit pro σκότος ἀπέλασεν τὴν Διονυσίαν ψυχὴν, quasi posset dici πύλας ἀπεκάλυψε τὴν μαφελῆν, *pileus* [demptus] nudauit caput. Sic fere *Val. Flacc.* 1, 434. *At tibi collectas soluit iam fibula vestis*. Ostenditque *humeros fortes*. Malum intricatus interpretatur, quam emendare ita, vt etiam difficultates remaneant.

P. 81. V. 11. περιπτύχμενος] *Heliod.* 7, 353. περιπτύχσας. Sic etiam poetæ. Ita in προσπτύχσασθαι. *Moxy Aragr.* ἐπεργίτη, κηδμήν.

P. 81. V. 15. Σὺ δὲ ποιήσαντος εὐ μίμφομαι] *I. Capitolinus M. Anton.* 26. *Ipsum Cassium pro clementia occidi passus est, non occidi iussit. Vulcat. in Cassio 8. Non iussit, sed passus est.* Ex *Thucydide* laudant ὡν οὐδὲς ἐμίμηται: locum inquirere non vacat. Et potest ille genitiuus Attico more pendere a præcedenti genitiuo. Interea tu genitium hunc absolute accipias; quo de genere L. 3, 2, 44. 25.

P. 81. V. 15. φιλοδέσποτον] Inde apud *Apuleium a. Mes.* p. 38. *Altor seruus* vocatur *Philodespotus*, *δημὸς Theognidi* 847. φιλοδέσποτος, non raro in *Inscriptionibus*.

P. 81. V. 17. Καὶ δὲ ζητῆσαι τὸν νεκρὸν] Etiam nunc, si fieri possit. Ne diu populi *Romani* lætisia dubitares, si putaretur aliquo profugisse, cuius mortis probatio quaeretur. *Incertus Paneg. Constant. C.* 17.

P. 82. V. 1. Ὅπου τις ἐπράξη] Scripserint alii ὅπου. L. 1, 11, 15. 23.

LIBRI TERTII CAPVT DECIMVM.

P. 82. V. 6. Ἐπὶ συγκαλέσας] *Charito* a *Grammaticis* vapulabit, apte orationem componere non edoctus, et participium adhibens pro verbo finito συνεκάλεσε. At oggeret, ita centies alios locutos fuisse, et se longe magis *Græco* eloquio valentes; vt *Herodot.* L. 8, 83. ἥως τε διέφαινε, καὶ οἱ σύλλογον τῇν ἐκβατέων ποιησάμενοι προηγόμενοι εὐ ἔχοντα μὲν ἐκ πάντων θειμτοκλήης; in his sæpe ἦν, vel ἦσαν, reticetur. Apud *Anton. Liberal. Fab.* 4. ὅτε τὰς Γηγυόνου βῆς συνελάυντες ἀφελίσθαι: vbi *Berkelius* et *Munkerus* συνελάυν. At recte hic mutauit sententiam ad *Laetantii Placidi Narr. Fab.* 29. p. 844. De his pendentibus participiis quædam recurrent ad L. 6, 5, 105. 8, 7, 5, 122. 25.

P. 82. V. 6. συγκαλέσας πεισθέντα τὸς ἡγούμενους] Lege πεισθέντας, *persuados, edoctos, instructos, formatos a Phoca. Herodot.* 2, 121. p. 133. πεισθέντων πεισθέντα ταῦτα. *Plutarch. Ariax.* πεισθέντα ὑπὸ Σπαρτίσας. Idem plane vitium a *Fabro* notatum in *Apollod.* L. 2. p. 153. (142.) quod tamen *Cod. meus* tuetur.

P. 82. V. 8. Πάντες δὲ ᾔδσαν] Ne quem offendant *Charitoni* in deliciis suo loco ἀκούδοντας oratio.

P. 82. V. 9. Ἀγχαῖ] *φρουρικοὶ τραχιῶται* iam facti *Ἀγχαῖ*, ne possit *Callirhoë* ad milites illos mittere, qui ibi præsidebant; vnde addit πεθίν.

P. 82. V. 11. Εἵδομεν] A persona tertia ad primam transit, vt sæpe: quod non raro displicuit librariis et criticis. *Xenoph.* K. A. 318. C. ἔτι ἡνικα κάζοντε . . . καὶ ἔτι ἐδυνάμεθα.

P. 81. V. 12. *Περὶ ῥέξατο*] De Atticorum veterum constantia in vrenda media forma in his similibusque verbis abunde actum a viris clarissimis in *Miscell.* nostris Vol. 6, 3, 64. et ad *Diodor.* 17. C. 35. Poëtae tamen Attici minime abstinent ab actiō in his iisdem. vide *Aeschyl. Pers.* 199. 468. 1034. 1065.

P. 82. V. 13. *Κόπτουσα τὸς ὀφθαλμούς*] Minus frequenter quis suos oculos ferire dicitur. Hoc Oedipodeum quid. Longe alia res L. 5, 9, 94. 3. *ἀφάμεν τῶν ὀφθαλμῶν*, *Εἰδετε, φησι, Χαιρέαν. Heliod.* 2, 68. *τὰ χεῖρς τὰς ὀφθαλμοῖς ἐπαγαγών, εἰς γένυ τι ἐκλάσας, ἐθρύνει.* Sed et hoc diuertum. Alienis quidem oculis in ira, in primis nrior scus, non parcebant. L. 6, 5, 106. 6. et vide *I. Passerat.* ad *Propert.* 4, 9. p. 667. Accedit proxime *τὸ μέτωπον κόπτει* θῆμ: quod saepissime apud plurimas gentes fiebat in luctu. *Herodot.* 6, 58. *κόπτειθαι τὰ μέτωπα. Heliod.* 10, 524. *ἐκπίπτει. Herodot.* *τόψασθαι* ita non semel. 2, 40. 61. 85. miror hacitatum fuisse. vide *Defid. Heraldum* ad *Marzialis* L. 2, 11.

P. 82. V. 14. *Ὅπν τὸ πρῶτον εἰσελθεῖ*] Locus notus solario qualicunque est. *Arifforb. Vesp.* 830. *ὡς δειπνὸν ἡ φιλοχωρία*: vbi paullo post *Σικελικῶν* repone pro *Σικελῶν* in lambi legem pugnantem. Quod alii iam recte exhibuerunt; vt *Christoph. Kirchnerus* in voce *τροφῶν*. vide v. 892.

P. 82. V. 15. *Ἰδωκεν ἐξουσίαν τῇ πάθει*] L. 3, 7, 55. 7. *ἰδωκε παρρησίαν τῇ πάθει.*

P. 82. V. 18. *Ἡρεμίας λαβομένη*] Rasura quasi vult indicare, *θηρμίας* fuisse; quod inrerpres secutus. Ita rursus nescio quid turbetur L. 5, 9, 94. 2. *ἐπαθῶμι Ἡρεμίας.* Non dubito, quin vox *Ἡρεμίας* saepe sit pulsa loco ab voce *θηρμίας. Hefych.* *ἡσυχία, γαλήνη, Ἡρεμία. Lucian. Abdicat.* 2, 174. plurale *Ἡρεμίας* adhibetur. *Demosth.* *περὶ συντ.* 124. D. *ἐπὶ πολλὰς μὲν ἡσυχίας καὶ ῥημίας. At Cod. bene Ἡρεμίας.* Ita *Iamblich. de Vita Pyth.* C. 20. p. 81. *ἐν οἷς τόποις συνίβαινεν Ἡρεμίας τε καὶ ἡσυχίαν εἶναι σύμμετρον. Chion Epist.* 2. p. 26. *ἡπραγμωσύνῃ γὰρ ἦν καὶ Ἡρεμία. Max. Tyr.* 12, 1. *Νυκτὸς πρὸς Ἡρεμίας.* 16, 13. *γαλήνης καὶ Ἡρεμίας.* vide *Leunclau.* ad *Xenoph.* de *R. Eg.* 935. E. Adponam Epigramma oëstastichon, cuius vnum distichon publici fecit iuris *Cl. Salmasius* in *Plinianis* p. 278.

Εὐτυχὲς, εὐ φρονέω, βιβλίδιον, ἧ ῥά ε' ἀκωνὺς

Παῖς τις ἀναλίσκει πρὸς τὰ γένεια τιθείς.

Ἡ τρυφεροῖς σφίγγει περὶ χεῖρας, ἧ κατὰ μηρῶν

Ελῆσει δροσερῶν, ὧ μακαριότατον.

Πολλὰν φοιτήσεις ὑποκόπτιον, ἧ παρὰ δίφρου

Βληθὲν, τομῆσιν καὶ θύγῃν ἀφόβως.

Πολλὰ δ' ἐν Ἡρεμῇ προπαλήσους' ἀλλ' ὕπὸρ ἡμῶν,

Χαρτάριον, δόγμα, πυκνότερόν τι λάλει.

Agnoscfine sensum et verba *Ouidianae Elegiae*, quae primum in *Triflibus* occupat locum:

Parue, nec inuideo, sine me, liber, ibis in urbem.

Aliis locis aliorum versuum offendetis imirationem: nam hoc epigramma Nafoni in memoria volutarum fuisse, dum ista scriberet, nullus dubito.

Vox *Ἡρεμῇ* non in antiquis modo scriptoribus, verum etiam in recentioribus, corruptelam passa est, ex. gr. in admirando sane isto, si tempus spectes, Musuri carmine v. 152. pro *Ἡρεμῇ* legitur *ἡμερῇ*, et vertitur *dies*, et ita etiam in *Aldi* editione legitur; nempe typi repetuerunt vocabulum ex sine praecedentis distichi *ἡμερῶν*. Etiam aliis locis ista magnifica Elegia emendatione indiget. *λαβθεῖαι Ἡρεμίας* mihi sincerius videtur, quam *λαβθεῖαι ῥημίας*.

P. 82. V. 18. *χαμῶ*] L. 7, 6, 124. 5. *Xenoph. Ephes.* 2, 30. δ δὲ, ὡς εἶχον, ἐπὶ γῆς εἰψας: odictum *εἰψας*, contra *Codicem. Theod. Prodr.* 6, 270.

P. 82. V. 18. *καθισθεῖσα*] Vitiose pro *καθισθεῖσα* etiam in *Apographo.* vide L. 1, 1, 2. 23.

P. 82. V. 18. *κύν τῆς κεφαλῆς καταχίνου*] *Heliod.* 1, 24. medio vsus

καταχόμενος, et 4, 203. κόνιν τῷ τε προσώπῳ καὶ τῆς κεφαλῆς. Mos vulgarissimus apud orientales non modo, sed etiam Graecos aliosque populos. *Cassius Epist.* 350.

Cum in cinerem canos soluent a vertice crines.

Id est *capillos in nodum collectos soluent, ut cinere conspergantur*. Quis ignorat in luctu crines solutos, καθεμένους? At *I. Vossius* explicat: *sondebunt matres capillitium, ut cremantibus filiorum cadaveribus imponant*. Sane etiam ille mos receptus fuit. At quis dixit *soluere crines*, et quidem *a vertice*, pro *tondere*? Hoc non magis Latine dici credo, quam *soluere gramen a terra* pro *metere*, *soluere barbam a mento* pro *tondere*. Si hoc voluisset, scripsisset *sondent*, cum *tondere* aeque bene, ac *sondère*, dicatur. Puridum foret centum sistere loca, ubi *crines soluti* in sacris, in luctu occurrant: pro vinculis demittis crines *demittere*, καθίσταμι: nec credo, facile inuentum iri auctoritatem, ubi haec locutio aliter significet. At frustra sumus, si *mores et inuolae* auctoribus imputemus, quae in ipsorum verbis haud inesse manifestum sit.

P. 82. V. 19. τὰς κόμης σπαράξασα] In hac locutione non obuium habui σπαράξασα. At τίλλειν et τίλλασθαι apud poetas sine discrimine occurrunt. *Lucian. de Lucif.* 2, 929. vltimum habet, et alii: noster primo vitur 2, 8, 35. 3. tamen σπαρασσόμεθα apud *Hesychium* non multum alienum fuerit. *Cassius ap. Hesychium*: Σάρπητις. Διαρρήξαμένη τὸν σάρπητιν, τὰς τρίχας καθεμένη ἐτίλλεται τε, καὶ βοῶν ἰπποῖσι: ubi nescio cur in *Gronouiana* editione adhuc legatur ἐτίλλεται, post consensum emendandi *Pricaei* ad *Apuleium* p. 419. et forte sex septemue aliorum criticorum. *Antbol.* 3, 23, 4. 258.

Ἡ δὲ κόμην τίλλουσα γόνυ πληκτίζεται μήτηρ,

Αἱ αἰ τῶν λαγόνων μόχθον ἐπιταμύν.

Sic codex habet. πληκτίζεται idem, quod ἐκπίπτει.

P. 82. V. 19. Βοῶν] Βοῶν in funere proprium. *Antbol.* 3, 5, 3. 197. L. 3, 32. 12. p. 288.

Πᾶς ἐπὶ περικλιῆς ἡδ' ἐβόησε πόλις. Μάτηρ ἀκύμορον παῖδ' ἐβόησε φίλαν. *Antbol.* inedita:

Οὐκ τοι πλόκαμοι τετμημένοι, οὐδ' Ἑλένας

Τοὶ τριταῖς μηνὶν ἀνισχυῖντο δρόμον

Κλυδίκε, Νικασίς ὅτε σὺν περὶ λάρνακα μήτηρ,

Τάλημον, ἐπ' εὐακτῇ πολλ' ἔβρα τεφύμν.

Καὶ γυνέας Περίκλειτος, ἐπ' ἀγνώτῃ δ' Ἀχίρονη

Ἠβάσις ἦβαν, Κλυδίκε, ἀνοτοτάταν.

Ienſius p. 326. marrem Nicalin pro sua follertia transformauit in Νικασίαν. Inſcriptio Codicis Palatini: Εἰς Κλυδίκεν, υἱὸν Νικασίδος. Hinc in *literato lapide*, qui apud me, et vitiose a *Tollio*, Muratorioque editus: et forte in his ſinceriore tum verſione tum editione ſiſtendus:

Ἠλέβας οὐκ ἡβάτος ἐν τρισπαῖς δεκάδεσσιν,

Θεῦδοτε, τὰν ζωὴς οἶμον ὀφειλομέναν.

Haec pluſcula notauī, ne quis acumen ſuum offendet mutetque in γόνυ. Rideamus paullo in his lugubribus, et auocemur ſpectaculo boum volantium, quos nobis ſiſtit hic *Manethonis* verſiculus 453. L. 6. exhibens:

Ὁρῶν τὴν βοῶν θηρότατος — — —

Animamque grandium captatores: ſcilicet βύπαις eſt *grandis puer*: et *Manetho*, ut caeteri poëtae, neceſſitate metri, ut ſolent boni ſcilicet verſificatores, coactus, dixit ὄρας βύς pro . . . reſtat, ut aliquis dicat παῖς βύς pro *grandi puero*. At ſatis: tu lege *Θεῶν, agiliū*; nec tamen poſſum, quin ſimile aliud miraculum vobis ſiſtam ex eodem libro v. 407. ubi *pecudes, oues* in homines mutatas offenderis:

Ποιμένας ἀγρονόμους τε βοτῶν ἡγέλας ἰδόντας,

Ἰκταν τ' αἰκυπόων σμάρτορας, ἡδ' ευφορβύς.

Pastores et agricolae mortalium greges ducentes,

Et equorum perniciū ſignatores, vel ſubulcos.

At quis ignorat apud *Theocritum* Polyphemi iactantiam: βοτὰ χίλια βόσκω, οὐκς mille paſco. Lege igitur βοτῶν ἡγέλας, *onium greges*. Præterea ἀγρονόμους

accipe epitheti modo. Dixi iam antea, *Manesbonem* coniunctionem voci secundae non raro subiungere; praeterea *σημάντορας* interpretare: *restores*, vide *Hesych.* cui *ἐπιτάκτορας*, *ἡλοχοι*, *ἐπιστάται*: contra *I. Firmicus* videretur *pecus* pro *humano foetu* posuisse non semel; vt *L. 7. C. 1. pecus, intra viscera matris artuatim concessum a medicis, proferetur*. Quod *Manicbo* dicit *L. 6, 41.*

Καὶ τὸν ἐπ' ὠδύσσει βέλζη φαχθίν' ὀλοῦσιν

Νηδὺς ἐξέλκυσι διαμμελίῃ τυχόντες.

Quod rursus *Firmicus L. 6. C. 31. §. 107.* dicit: nam *intra matris viscera impedito partu, lanatum pecus miseris lacerationibus dissipatur, ut sic artuatis visceris partibus membra omnia crudelis artificii praesidio proferantur*. Rursus *L. 3, 6. §. 6. intra viscera eius dilaceratum pecus a medicis proferetur*. Quae si ramen recordatus fuisset egregius *du Cangeius*, in *Lexico* non scripsisset: „*pecus* pro *Foetus, Embryo*, ex scribae oscitantia, ut viderut. In MS. patris legis *Salicæ*, tot. 76. . . *si quis ancillae pecus mortuum excusserit*.”

Vocem *gens* simul de hominibus et feris adhibet *Manilius L. 2, 236.*

Hanc circum variae gentes hominumque ferarumque
Aëriaeque colunt volucres.

Vulgo languidius hominum atque ferarum. At *Oxonienfis Cod. hominumque ferarum*; unde que deesse suspicatus fui in *ferarum*. Sic *ἱθνος* passim de animalibus. Non ideo tamen in *Theocriti Idyll. 25, 185.* reposuerim:

Ἄλλ' ἄρκτις τε, σβας τε, λύκων τ' ὀλοφύειν ἱθνος.

Non minus etenim elegans vsus est vocis *ἱθνος*, quam omnes libri ibi praefertur; adeatur *Casaub. ad Theophr. Char. 21, 153.*

P. 82. V. 20. *Συναποθανεῖν*] *L. 8. ultimo: ἀλλὰ βίον μακρότερον καὶ θάνατον κοινὸν κατάνυσσον ἡμῖν*. Ita *Longus 2, 65. τὸν αὐτὸν ἔχειν θάνατον καὶ βίον*, et quis amans non vel ita optarit, vel optare voluerit, videri. Verum omnes praeteregressus fuisset *Menander ap. Alciphronem L. 2, 3. si ei per librariorum et mutilatores licuisset*. Iam accipe integrum locum e *Codice nostro: Καὶ συν-νασάμενοι ἑλληλοῖς, καὶ συγγηγάσμενοι, καὶ τὰ τῶς θεῶς συναποθάνομεν· ἅλλ' ἀποθανόμενοι, Γλαυκίρα, οἳ συναποθνήσκουμεν, ἴσα μὲν*. Paullo ante ibi lege *ἔσχατον ἡμῶν γῆρας* et τὰ ἡδὴ, et *τρυφὰς* e *Codice*; forte malis τὰ εὖ ἡδὴ. *D. Paulus 2. ad Corinth. 7, 3. συναποθανεῖν* et *εὐζῆν* coniungit. Frustra in *Charitone* nodum in his quis quaerat.

P. 82. V. 20. *Ἐπαποθανεῖν*] *Achill. Tat. 6, 433. Apud Platonem Symp. 180. A. Achilles dicitur Patroclo ὑπεραποθανεῖν καὶ ὑπαποθανεῖν*. Potes *ὑπεραποθανεῖν* restituere *Apolodoro ex codice meo p. 47. Edit. Galeae*.

P. 83. V. 5. *ἱδεις*] In templo tuo, in agro Dionysii.

P. 83. V. 7. *τοιαύτη θεῷ τις ἂν προσεύχεται*] *Salutinus* aduocat apte:

— Et quisquam numen Iunonis adoret

Praeterea, aut supplex aris imponat honores!

P. 83. V. 9. *Νυκτὶ φοβερῶ*] *Neminem confido adeo nouandi morbo correptum iri, ut hic φοβερῶ reponere mediteretur*. Ita *Thucyd. 3, 22. νύκτα χριμνίζον*. *Dores* dissident *χυμνέων*. vide *Theocr. Ep. 8. Οἰκνότερος θάλασσα* noster *L. 7, 5, 122. 5. vide 2, 1, 23. 13. Alciph. 2, 3, 240. ταῖς ἡμετέροις θυμνέλαις*. *Cod. ἡμετέροις*, 3, 23. *ἡμνέβη δίκαιος*. *Aelian. V. H. 4, 8. πάμπολλοι μυμνέαις*. *Aristaen. 1, 16. ἰσὺ βολῶν. ἡναγκάζει ὠφέλιμα* *Clem. Alex. Paed. 2, 8, 216. At Cod. ἡναγκάζει*. *Xenoph. Ep. 2, 29. ἰσθῆτάς τε τὰς βαρυλυνίας* ex *Cod. Contra L. 3, 47. ex Codice δὲν ἡναγκάζειν* muta in *ἡναγκάζειν*: uti censuerat *celebert. Hemsterbussius in Miscell. 5, 2. p. 6. 11, 3, 20. Paullo ante ibi repono ἰσθῆταζον pro ἰσθῆτάζοντο*: quod mitior viros accuratissimos effugisse. Tamen in *Manesbone L. 5, 317. inuitus fero masculinam terminationem* in voce *πυννὰς*, quod ibi de foeminis occurrit: nec valde placet in *Demosth. in Aristocr. 752. E. τρεῖς μόνι ψῆφοι*. Apud *Heliod. 2, 70. habes τρεῖς ἡδὴ κοινῶν* in *Cod. Taurinensi*. Ap. *Marinum Proclo 29, 71. νόσῳ χαλαρῶ*, in *Aprogt. Hostenii*: ubi mox ex eodem supple et lege *ἡχαλῶ καὶ ἐννοηθεὶς δίκαιος*, ἡπερ ἦν εἰκός.

P. 83. V. 10. Ἐρωτικὸν] Cum *genitino* ap. *Plutarch. Romulo* 80. *Alciphro Epistola inedita*: τὰ δὲ λοιπὰ ἀναρίττα καὶ μυρία, ἑρωτικῶς, φιλῶς, κτηνώδεις ὄντες, οὐ γινώσκουσιν. Qui locus in *Apographis* quibusdam male habitus: quia ignorauerunt, epistolam ad foeminam scriptam esse, cui nomen Φιλοδήμου: vulgo Φιλοδήμου. At debebat Φιλοδήμου. *Cod. φιλοδήμου*. Inter laudes *Ptolemaei Philadelphi* recenset *Theocr. Idyll. 14, 61*.

Ἐγγνώμενον, φιλομήτορας, ἑρωτικῶς, εἰς ἄκρον ἡδύς.

Vide *Plutarch. de Antonio et Demetrio* in huius vita p. 7. Ante vocem hanc minor distinctio ponenda fuerat.

P. 83. V. 11. τὸν νομίζον] Non addidit ἄνδρα propter *Dionysium*, cui iam cohabitabat.

P. 83. V. 12. τὸν νεκρὸν] L. 5, 10, 96. 12. passim tam de foeminino, quam masculino caduere.

P. 83. V. 12. τίθωμι] Pono, agnosco, concedo. *Demostr. περὶ συμμαχ. p. 136. E. vide L. 3, 8, 57. 5.*

P. 83. V. 12. Ἐγγινώσκω] Alicui blandiatur forte *ἐγγινώσκω*: confunduntur in *Epist. Apollonii Tyan. p. 401. 23.* in meo libro: non *fatti*, sed *patti* fuimus omnium infelicissimi. Haec sententia hic apta. At ei aprum aeque verbum γινώσκω. *Plato 10. de R. P. 720. A. ἐν γυναικὶ γινώσκω γινώσκω*. Ad γένεσιν, *genituram*, *Horoscopum* et *astrum suum* respicit. De ridiculo, quod insit isti *ἐννοία*, τί δὲ καὶ ἡ τεύχεα, antea egimus L. 3, 4, 51. 8.

P. 83. V. 18. εἰς ἴδιος ἡδὲ τάφος] Quod abominabantur et summae infelicitatis esse ducebant: unde nescio, an non *Iscarioten Iudam* immerita maculent forte, qui in *Altorum C. 1, v. 25. ἴδιον τόπον* interpretantur *ἴδιον τάφον*.

LIBRI QVARTI CAPVT PRIMVM.

P. 84. V. 2. **Κ**αταδραΐσεια] Noster metathesi in hoc vocabulo vtitur: in prosa alioqui vtitur καταδραΐσεια. *Coislinianum Lexicon* p. 460. καταδραΐειν Ἀττικοί ἐπὶ τῇ κοιμᾶσθαι. p. 432. habes καταδραΐσεια et καταδραΐσεια, et sic noster L. 6, 7, 108. καταδραΐαν. *Ap. Thucyd.* 4, 133. occurrit ἐπικαταδραΐσεις. vide etiam *Platon.* 7. de R. P. 534. C.

P. 84. V. 3. Ἀντίφροντας] Centies ad τὸ σημαίνοντων optima respiciunt auctores: peruicacia tamen quorundam effecit, ut homines docti identidem hanc figuram adstruere necesse habuerint. Videantur viri praeclari *I. Waffens* et *C. A. Dukerus* ad *Thucyd.* 6, 55. qui frequentissimo vtitur; vti L. 5, 60. 6, 53. quid alios excitem, qui vel ante ipsos, vel postea, saxum istud voluerunt! τὸ κοινὸν κακῶν μοι, τὸ Κρητικὸν ἐπανόντες, ἡ μοῖρα νικήσαντες, habes in *Cononis* excerptis apud *Photium* p. 435. 450. 453. *Lyfias* τὴν βυλὴν δέξαντας: quod etiam apud *Lucian.* T. 2, 899. et 897. T. 1, 871. et centies. *Hellod.* 10, 529. πᾶσα ἡλικία καὶ τύχη θορυβῶντες. *Antipater Anth.* 3, 22, 64. p. 253. Facile quis quingenta exempla sistat. Et tamen in *Demosibene* in *Midian* §. 26. p. 117. *Eruditiss. Iac. Iurinus* in notulis suis p. 315. vbi legitur Παντὸς δὲ τῷ τολμᾷ πλεόντων ἐν τάξει, scribit „mirum, si legendum sit πλεόντος, Rehgatur igitur etiam *Aeschylus* versus 585. in *Agamemnone*:

Τροίην ἰλόντες δῆποι' Ἀργείων τέλος
Θεοὶ λάφυρα ταῦτα τοῖς κατ' Ἑλλάδα
Δόμοις ἐπασσάμενοι ἀρχαῖον γένος.

P. 84. V. 4. Ὁ δὲ Διονύσιος] Vide, an sic malles distinctum: Ὁ δὲ Διονύσιος ἐλυπεῖτο μὲν, δρῶν τρυχεμένην τὴν γυναῖκα, μὴ ἄρα τι καὶ τῷ κάλλει παραπόληται. Eis τὸν ἴδιον ἔρωτα λυπεῖται δὲ ὑπιδάμμενος τὸν πρέτερον ἄνδρα βεβαίως αὐτὴν ἀπογυνῶναι: nunc verba eis τὸν ἴδιον ἔρωτα annectuntur τῷ παραπόληται. Nec offendaris positione voculae δὲ post quintum vocabulum; adeas modo dicenda L. 8, 2, 130. 16.

P. 84. V. 8. Ἀνάθῃ, ἡ γύναι] βάδιζε aliis in locis ita vtitur. Hic autem in *Lucio* sedebas, vide p. 85. 4. et L. 1, 1, 3. 9. Videtur autem eius menti obuersati fuisse hi versus *Euripidei* in *Helena* 1255.

Helena. Τὸν κατθανόντα πῶς ἐμὸν θάψαι θέλω.

Theocl. Τίς δ' εἴς' ἀπόντων τόμβος; ἡ θάψις σκιδὴν;

Helena. Ἑλλῆσιν ἐστὶ νόμος, ὅς ἂν πόντη θάψῃ. —

Theocl. Τί δρῶν; σοφοί τοι Πελοπίδῃ τὰ τοιάδα,

Helena. Κονοῖσι θάπτειν ἐν πέτρῃς ὑφάσμασιν.

Theocl. Κτερίζ', ἐντὶ τόμβον, ἢ χρυσεὺς χροῖος.

Vbi velim ista κατὰ ὑφάσματα componas cum κενотаφίσι τεινὶ ἐλυσσόμενις, ὡς τόμπῳ νεκρῷ, μὴ ἔχοντι δὲ νεκρῷ, de quibus egimus L. 3. C. 3. p. 45. 7. κενотаφια igitur non forent κενὸς τάφος, sed κενὰ ἐντάφια. De ἐνταφίσι quaedam adferentur L. 4, 7, 75. 18. habemus autem hic in *Charitone* conspicuum exemplar inanum istarum exsequiarum.

P. 84. V. 12. Θάπτε με ἐντιτάχῃ] *Iliad.* Ψ. 71. in apographo male παρῆσεν. In medio reliquimus, utrum ἐντιτάχῃ velis coniungere cum τῷ θάπτῃ, an cum τῷ παρῆσεν: libentius priori adnexuerim, tum ob sensum, cum quia minus bene dici reat ἐντιτάχῃ παρῆσεν. Nam quod *Sam. Clarkius* ad *Iliad.* X. 130. ἐντιτάχῃ cum εἶδεν coniungat, et suspicetur, hic quoque posse adplicari τῷ παρῆσεν, me non mouet; quoniam et ibi cum Romana editione *Eustathii* malim distinguere:

Βίαιτερον αὐτ' ἔριδι ξυνελαννίμεν ἐντιτάχῃ.

Εἶδομεν, ἐκποτίζῃ κεν Ὀλύμπιος εὐχὸς ἐρέξῃ.

P. 85. V. 2. Τὸς ὡφαιῖς τάφῃς κισμεῖν] Vide modo locum *Euripidis*; et centum exempla solum *Florilegium Graecorum Epigrammatum* suppeditabit. Eriam si procul a patria quis sepultus, tamen in patria cenotaphio honorabatur: vide *Antibol.* 3, 12, 48. p. 233. et cui ignota *Pisana* cenotaphia? la-

situti rationem praecipuam inter alios suggerit *Porphyrus* L. 2. de *Abst.* p. 213. *ἡ ψυχὴ τῶν ἀτάκτων παρέμεινον τοῖς σώμασιν.*

P. 85. V. 3. *πρὸς ἡδονήν*] L. 6, 4, 104. 19.

P. 85. V. 3. *φροντῖδος*] L. 1, 6, 9. 21. et *mox.*

P. 85. V. 4. *Ἐλπίσσειν ἢ λύπη*] *Schol. Apollonii* 6, 487. *λαφῆσαι κυρίως ἐπὶ τῶν ζώων, τὸ ἀπὸ τοῦ τραχήλου ἀχθὸς ἀποθίσθαι, καὶ λαφῆσαι ἀντὶ τῆς λήθης, ἀναπλάσσειν, ἢ ἀναπλάσσειν τοὺς λόφους, τὴν τετὶ τὸν τράχηλον.* Vberiora etiam *Egypt. M.* 2 *λόφος* igitur *λαφῆν*, contra *εὐρύχορος* a *χῆρος*. *Aeschyl. Prom.* 930. probabile facit:

Καὶ τῶνδ' ὅ' ἔξει δυσλοφώτερος πόνους.
Eurip. Troad. 302.

Ἐν τοῖς τοιούτοις δυσλόφως φέρεται κακῶς.
Damasc. ap. Photium Cod. 242. p. 1048. *εὐλόφην αὐχέν τὴν ἀσκησιν ὑπέμενε.*
Sophocl. Antig. 298.

— — — — — οὐδ' ὑπὸ ζυγῷ

Λόφον δικαίως εἶχεν ὥς εἴργειν ἱμῆ.

Vbi licet *Schol.* bene, interpres ridicule: *animum cristam sub iugum mittis.* Aetici et alii scriptoribus frequentatissimum vocabulum. *Plato Phaedro* p. 251. C. dixit *λαφῆ* τῆς ἡδονῆς. *λαφῆν* est Ionicum apud *Homerum*, *Hesych.* *Nonn. Dionys.* 29, 180. vbi de *λύπη*, de qua proprie dici vult *Tb. Magister.* Passim *πέλεμος*, *σπασμός*, *νόσος* *λαφῆν* dicuntur; vltima locutione vitur *Eurip.* in *Fragm. Philofoetae* p. 501. 32. vbi sic lege:

Καίτοι πολὺ ἤδη τῷ χρόνῳ λαφῆσέ μοι Νόσος.

P. 85. V. 6. *Ὡς καὶ τὴς αὐδῆς ἔχειν ἔρωτος ὑπόμνημα*] Vir eruditus red-
dit: *ut id hoc alterum quoque haberet amoris monumentum.* Legit igitur τῷ αὐδῆ. Sed in his nulla apparet ratio, cur mallet in agro, quam alio loco, cenotaphium erigere. Si in agro iam habebat amoris monumentum, praestaret etiam alterum habere prope urbem. Sed non video hic amoris moni-
mentum, quo respectu cenotaphium hoc vocetur *alterum*. Certe saepius eius conspiciendi porcessas feret, si in vicinia urbis aedificaretur, et id opta-
bant. In *Anthol.* p. 233.

Ἀλλὰ μοι αὐτόθι τεύχε κενήριον ἔγγυθι εἶε,

Ὅφρ' ἀναμνησέην τῆς ποτὶ κουριδίης.

αὐδῆς saepe notat *postbas*, olim. vide *Max. Tyr.* 10, 2. et 3. *Lyssian* p. 483. *Hesych.* *αὐδῆς* μετὰ ταῦτα. At si iam veritas: *ut etiam posteri habeant amoris monumentum*, eadem difficultas manet; in apographo καὶ τοῦς lineola sub-
dusum. An ὥς καὶ τὴν αὐτόθι ἔχειν ἔρωτος ὑπόμνημα, *ut etiam huius* [*Chaereae*] *illuc habeat amoris monumentum.* Habebat in agro Veneris tem-
plum, amoris inter se et *Dionysium* feliciter ibi primum nati monumentum. Nunc eodem locorum antiqui amoris optabat habere memoriam. Non me expedit. Posset etiam τὴς ἀγρούς. Sed nihil difficultatis tolleretur. Vel ὥς καὶ τῷ ἀγρῷ αὐτόθι ἔχειν ἔρωτος ὑπόμνημα. Sed talia non audeo: τί γάρ μοι καὶ μακροῖς αὐλοῖς: illi decent *γονίμους κριταῖς*, et qui veterum auctorum tra-
ducibus reguntur animabus: *quis conscia veri Stat cortina domo Critices,*
urticaeque digna Fronte viret.

P. 85. V. 7. καὶ τὸν τόπον τῶν ἐφύλατταν ἱκνῶ] Vtrum sibi viuo mo-
numentum ibi exstruere meditabatur, an laxius accipiendum, quod prope
Venerem suam alieni amoris noller pati ὑπομνήματα.

P. 85. V. 8. *Τριβὴν ἔγγυθεν τῇ φροντῖδι*] *Lucianus Prometheus* T. 1, 199.
ἢ φροντὶς οὐκ ἀτερπὴ ἔχουσα διατριβήν. vide ibi doctos interpretes; hic *τριβὴ*
more occupata, negotiosa.

P. 85. V. 10. *Πρὸ τῆς πόλεως*] *Mos* vulgatissimus. vide L. 1, 6, 10. 12.
Lucian. Contempl. 1, 518. *Ἡρία, ὡς Χάρων, καὶ τύμβος καὶ τάφος καλῶσι τὰ τοιαῦ-
τα. πλὴν τὰ πρὸ τῶν πόλεων ἐκείνα τὰ χήματα βρῆς καὶ τὰς τέλας καὶ τὰς πυραμῖ-
δας. ἐκείνα πάντα νεκροδοχεῖα καὶ σωματοφυλάκια ἐσσι.* Videantur ibi *Moses Solan-*
us et *Tiberius Hemsterhusius* optime de *Luciano* meriti.

P. 85. V. 12. *Ὡς κεν τηλεφανὴς ἐκ ποντοφάνος ἀνδράσιν εἴη.*
Odys. Ω. 83. *Straboni* L. 8, 534. B. *τάφος* ita *ἐπιφανὴς* dicitur. In apographo

⁂ forte ita Charito scripserit; nam in his sibi indulgit: sed magis librarii. Ita alii poetarum verba laudantes saepe quid mutant; unde nescio, an apud *Lucian.* in *Hermon.* 1, 762. legendum sit:

Ἄλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην ὑπ' ἀνοίας καὶ νόσητος.

Licet primum hemistichium sit ex Homero translatum, ubi πιθόμην secundum leges metri, quod in Luciano επιθόμην. Vides autem, in Homérico superiori versu, uti semper in similibus, corripit secundam in ἀνδράσι. Tamen in *Maesthone*, syllabicae quantitatis obseruantissimo, L. 2, 290. legitur ἀνδράσι. Sed liceat locum aliquot aliis mendis exfoluere. Ita igitur lege:

Πάγχυ δ' αὖ ἐς φιλότητα δύνῃ, τοκίτων ἱποχὴν τε

Ὀχλήσει, καὶ δεῖξά λυγρῇ περὶ γαστρὶ μογήσει,

Ἦτοι πρὶν γούμης ὥρῃς βρέψῃ ἀμωτοκίσει,

Ἦλ' νεκρῶν περὶ γαστρὶ μέλῃ τέμνῃσ' ἀπο τέκνῃ.

Ταῖς ἄλλαις ἀνδράσιν ἴσαις κάμνουσιν ἀνίους.

Praecipua tangemus. v. 1. legitur τοκίτων τ' ἱποχὴν τε. At antea iam non semel monui, Manethonem coniunctionem secundae voci saepissime prae aliis adnectere. ἱποχὴ τοκίτων, partium inhibitiō, retardatio. v. 2. ὀχλήσει nec vulgari notione conuenit, nec ea, quam illustrat *Cl. Salmasius* de *Modo usu-ratum* p. 788. *uecare*, *Mesych.* ὀχλεῖ, τῖνι, λυγρῇ, κυλῖσι μετὰ ὀχλῃ: nec ὀχλήσει magis conuenit, quo utitur *Nicanor Alexiph.* 226. 452. Si ὀχλῖζειν posset notare *violenter inuehere*, *admonere*, non male conueniret. Sed hoc alias seruetur explicandum. v. quarto rescripti ἀπο, referens ad ἀποτίμωσι. Reliqua facilia. v. quinto ἀνδράσι vulgo. At corripitur, ut ἄτρεσι, 3, 362. et mox hoc ipso libro v. 311. ἀνδράσιν ἰφί μάχεσθαι.

At fere turpissimum omnium mendum indicare neglexissem. v. primo nunc legitur ἐς φιλότητα λύπην. At prima in λύπῃ longissimas syllabas adaequat; reposui δύνῃ. *Mesych.* δύνῃ, δυστυχία, ἡ ἰνδία, πόσις, ταλαιπωρία, καὶ δυσ-παθία. Ne plura addam, diligentia celeberrimi *I. Alberti* ad Lexicographum cauit; scias tamen, hanc vocem adhiberi ab nostro ipso L. 6, 413.

Ὀπποῖον τε δύνῃ βίῳτι κίτων λάχ' ἱκατος.

Et praeterea a *Nicanoro Theriac.* 920.

Ὀφρα δύνῃ ὁλοῦ καὶ πτόμον θηρὸς ἀλβέρου.

Scholiasiae: ὁδύνῃ, βλάβῃ.

Vox autem λύπη notior altera δύνῃ facile irrepsit: miror tamen, cum sit vocabulum tritissimum, hominibus non de plebe fuisse eius ignotum modulum, ex. gr. *I. Vossius* ad *Metam* L. 2, 2. §. 91. p. 686. Editionis nuperrime ab *Cl. Abrahamo Gronouio*, dignissimo *Leidenensis Bibliothecae Praefecto*, nouis datibus instructae, *I. Vossius*, dico, ita nobis exhibet epigramma, ceu sincerum carmen:

Τὴν τρίβον εἰ παρῆγεις ἁλόπως τόδε σῆμα νοήσεις,

Μὴ, δίομαι, γελᾷς, εἰ κυνὸς ἐστὶ τάφος.

Ἐκλαύσθην, χεῖρες δὲ κύνι συνέθικαν ἀνακτες.

Ὅς μὲ καὶ τέλη τὸν δ' ἐχάραξε λόγον.

Edidit et *Fleedwoodus* p. 327. et *Gorius* noster in *Inscript.* *Hetrusc.* T. 1. p. 453. in marmore est ἀέτως. Lego:

Τὴν τρίβον ὡς παρῆγεις ἁπῶς, τόδε σῆμα νοήσεις,

Μὴ, δίομαι, γελᾷς, εἰ κυνὸς ἐστὶ τάφος.

Ἐκλαύσθην, χεῖρες δὲ κύνι συνέθικαν ἀνακτες.

Ὅς μὲ καὶ τέλη τὸν δ' ἐχάραξε λόγον.

ΑΠΤΩΣ et ΑΛΗΤΩΣ non ita multum distant, et ita metro et sensui consulum; ἀπῶς tenorior. Obiter non possum mirari elegantissimi *Saluini* iudicium, qui nobis ad istud epigramma ex veteri codice propinat, ceu *pulcherrimam et optimam lectionem* in sine *Onidianae* *Metamorphoseos* [vulgo *indelebile*]

Nomenque eris indelebile nostrum.

Quod ego sane abominaturum fuisse crediderim *Sulmonensem*; nam sic ἀκλαυτος et ἀρόγος ad plures descendisset, et nemo cari *Nasonis* nomen ter saltem inclamasset.

Centies, ut eo relabar, poetae optimi recentiores in voce *Pausilypos* peccant, famoso illo in ora Neapolitana Sannazarii et aliorum carminibus loco. At producendam esse syllabam patet ex versu *Sophocleo*, in *Nauplio*, quem laudat *Scholias* *Pindari* ad *Isthmion*. 6, 10.

Ζεῦ Πανσίλυπε καὶ Διὸς εὐτηρία.

et *Eurip.* *Bacchis* 771.

Τὴν Πανσίλυπον ἄμπελον δῶναι βρετοῖς.

Tamen *Astrampsycho* scripsit p. 6.

Νῆξις θαλάσσης, ἡγρία δὲ λαοὶ λύπεα.

Qualia qui velint emendare in hoc auctore, frustra futuros esse credo, cum hic, et similes iam a vera vocabulorum descuerint prosodia. Talis etiam *Theodorus Prodromus*, quem tamen et prosodiarum compilatores ceu auctorem adpellant: cum plus, quam millies, in legem pediam peccarit. Certe in *Astrampsycho* nihil mutandum docet *Suidas*, qui in voce *θάλατταν* hunc versiculum eodem vitio inquinatum exhibet: ex parilibus tamen locis videtur summo *Casaubono* ad *Athenaeum* L. 9, 4. excidisse, ut corrigeret:

Ὁ χοῖρος, ἦν μὲν λυκαῶνς πυλ.

Quod bene: sed interferit „vel *λυκαῶνς*“, at mallem credere, id adiecisse ipsum interpretamenti loco, non quasi aequae sedem in lambu fortiri posset: nisi manifestius eadem chorda abtraheret ad L. 10, 9, 433. A. contra codices inferens:

Τέρψασί [σε] λυπῶς εἰς τὸν ἄπαντα χρόνον.

A similibus hallucinationibus non immunis hic vir: quantumvis metri alioqui non negligens. Sed vix peius ei successit, quam L. 15. C. 8, 9. 64. vbi hi leguntur versus ex *Antiphanes*:

Οὐκ ἐρύσαν οἱ Λάκωνες ὡς ἀπὸρθητοί ποτε;

Νῦν δ' Ὀμηρεῖες ἔχοντες περφυρῆς κεκρυφάλους.

Qui cum sint puri puti *trochaici*, vir doctissimus murat in *lambos*, ne loquar de corrupta sententia. Imposuit forte vox *κεκρυφάλους*: quae sane apud *Homerum* et alios medias syllabas corripit, at apud *Aristophanem* et *Nicantrum* producit secundam. Sed quo *φρένας ἐκπεπύημα*! Locum autem *Manethonis* necdum perfanatum habeo.

P. 85. V. 13. Μιλῆσιοι λιμένες] L. 3, 2, 44. 1.

P. 85. V. 14. Ἀκλαῶ] Accusatiuus Atticus, ut ὄγισ, sed est et alius accusatiuus, ἀκλαῶ, vel ἀκλαῶ: cur enim minus ἀκλαῆς, δυσκλαῆς, ἡγανκλαῆς, εὐκλαῆς diceretur, quam ἡρακλαῆς, nec de eo ambigendum, cum apud poetas omnes casus similium vocabulorum essent. Alii tamen malunt εὐκλαῶ, εὐκλαῆς scribere, de quibus *H. Stephanus* abunde. In *Manethone*, nescio, an codice iubente, mirifice in his variatur. Vocabulum hoc videtur reddendum *Nicanthro Alexiph.* 114.

— — — καὶ ἀκλαῶ πότμον ἀλῶναι.

Vbi nunc ἀκλαῶ, saltem in quatuor editionibus. *Durum* verti video, quasi ab ἀκλί: nullam vocis auctoritatem noui. *Veneno perire* non glotiosum mortis genus. Ibi paullo ante ex vetere codice reponendum videtur:

Ἀλῶναι ὕδαττιν, ὅθ' ἱκμήν δέμας βρώς.

Vulgo ἱκμήν.

P. 85. V. 16. ὕψλης ἡϊόνος] Apud *Hesychium*: ἡϊών, ἐκτῆ, φάμμος, ὄχθν. Verum ibidem legitimus ἡϊόντι, ἀφρώδν. Sane *litur sprutosum* esse aliquando, nemo neget; verum ut ἡϊόνος significet ἀφρώδης, mirum; nec noui talem glossam ab alio grammatico adpositam. Quid si legamus ὄφρυνόντι. Ipse *Hesych.* ὄφρυνόντα, λεφώδν, ὕψλόν. vide ibi vicina vocabula. ὄφρυνος passim de *cunulis areoso* vel *terreo*.

P. 85. V. 17. Ἐν Συρακυσιαῖς] Ut centies *Lacedaemen*, *Roma* complectuntur agros vicinos, hinc ἐν notat in *vicinia*. Sepulcrum erat *Syraculis*, ut ap. *Schol. Theocr.* 1, 68. δ' Ἀνατολὴ ἐν Συρακυσιαῖς. Millia locorum exstant, et tamen passim tricanes videris; lecta exempla habet *C. van Binkersboekius* ad *Legem Rhodiam de iactu* C. 3. p. 24.

P. 85. V. 19. ὡς ἐκίνας] Nempe *Syracusanus* τάφος. Male *Apogr.* ἐκίνα.

P. 85. V. 20. πολυχεῖρα] *Thucyd.* 2, 77. διὰ πολυχεῖραν: vbi Codex διὰ τὴν πολυχεῖραν. *Diod.* L. 13. p. 610. 14, 688. 17, 190. semper Articulum addidit.

P. 85. V. 20. τὴν ἑκομίδην τὴν ἐπ' αὐτῇ] Nempe cerimoniae exsequiales et religiones etiam in cenotaphiis locum habebant. vide *H. Norisium* ad *Cenotaphia Pisana differt.* 3. C. 2.

P. 85. V. 21. ἡμέρα ἑστῇ] *Indistium funus* apud Romanos, quando Senatus decreto, iussu Aedilium per praekonem indicebatur. vide *Festum* in *Indistium* et *Novisium Differt.* 3. C. 1.

P. 85. V. 22. εἰς ἐκείνον] χρόνον. Ita ἂν ἐκείνου, ἐξ ἐκείνου. *Lucian Dial. Mar.* 2. p. 293. *Phal. prior* T. 2, 193. *Alciph.* 2, 1. p. 200. licet in his neutrum possit intelligi; vti in ἐπὶ πλείων fit. quod in εἰς ἐκείνον non licet. Sed quoniam inueniatur εἰς μακρὸν, pro quo longe frequentius εἰς μακρὸν, et ideo probabile fiat intelligi posse χρόνον, vt in aliis ἡμέραν, cur non idem obtineat in εἰς ἐκείνον. Ex *Artemidoro* L. 5. laudatur εἰς πλείονα, quod aperte χρόνον sibi vindicat, vt ap. *Demofib.* in *Aristog. post.* 847. A. nam in μακρὸν, μακρὸν, rursus effugium patet, εἰς μακρὸν, ap. *Alciph.* 3, 15. vbi nihil merito mutat *Berglerus*: etenim rursus recurrit L. 3, 49. Si quid mutandum, legcrit ἐκείνον, nempe ἑκομίδην.

P. 86. V. 1. Κατὰ καιρὸν] Tempori, commodo tempore, iusto tempore aliquando significat, 4, 5, 73. 20. *Lucian Hermot.* p. 749. ἀποδίδασκε κατὰ καιρὸν τὸς τέκνους. vide ibi *Hemsterb.* Idem *Philops.* T. 3. p. 49. ἀγανακτεῖ, ἢ κατὰ καιρὸν ἐφ' ἑρῶν τελείων ἐστίασθ'. *Theocr.* 25, 66. Μὴ τι εἰς οὐ κατὰ καιρὸν ἔπος ποτιμυθίσαιο. *Idyll.* 14, 2. πάντ' ἐθέλων κατὰ καιρὸν. πρὸς καιρὸν idem fere, quod ἐπ' ὄλιγον, cum quo coniungitur ab *Heliad.* L. 6, 277. vbi Codex vna voce πρόσκαιρον.

P. 86. V. 2. Μιθριδάτης] Vulgarum in his *Dynastiis* nomen. Talis *Xenoph.* K. A. 7, 427. D. *Lyconiae* et *Cappadociae* sub *Artaxerxe* memoratur satrapa. Item *Mediae* sub eodem *Cresiae* in *Perficis* 54. 56. 58.

At veritatem in his quaerere anxie non debemus: sed verosimilia. Nam totam historiam ponit accidisse sub *Artaxerxe Mnemone*, quae re vera plurimis ante annis euenisse necesse erat, si quidem euenisset, sub *Artaxerxe Longimano*, vt patet ex *Hermocratis aetate*. vide L. 4, 3, 82. 12.

P. 86. V. 2. Φαρνάκης] Idem de hoc dicendum. Varii *Pharnaces Tencydidi* circa haec tempora memorantur. vide L. 1, 129. 5, 1. et 3. Qui hic *Lydiae*, L. 4, 6, 73. 20. *Lydiae* et *Ioniae* satrapa, vicinarum regionum. Illud δὲ post *Φαρνάκης*, nisi temetarius quis, non deleuerit.

P. 86. V. 4. Ἦν δὲ καὶ κλέος] An delebimus καὶ, ita iubente interprete? Alius forte in γὰρ transformauerit. Mox male δόξας pro δόξης *apographum*.

P. 86. V. 7. λελυμένη] Mos nimis notus. *Bion Idyll.* 1, 18.

— — — — — 'Α δ' Ἀφροδίτα
Λυσάμενα πλοκαμίδας ἡνὶ δρυμὶς ἡλάληται.
Πεντάλεια, γήπλεκτος, ἀσώδαλος' εἰ δὲ βάτος νῦν
ἔρχομένην κείροντι καὶ ἑρῶν αἶμα δρίπτοντες.

Ita Codices exhibent. *Hesych.* κείρον, τέμνει. *Ouid.* 1. *Met.* 508. cunra secensentes. *Virg.* 10. *Ecl.* 51. *Glacies plantas secat.*

P. 86. V. 8. Ἀτρεπτινὴν τῷ προσώπῳ] *Alciph.* 3, 67. ταῖς βολαῖς τῶν ἐφ' ὧσιν ἑτάπτεσθαι. Ita hic accipiendum. vide mox v. 11.

P. 86. V. 8. Παραγυμνῶσα] Non omnino nudare, vt *παρὰνογιον*, *Cl. Daniel Scottus* habet exempla ex *Herodoto* et *Polybio*; sed in quibus haec vis non percipitur. Vt pedibus nudis, ita brachiis nudis et non manicatis in luctu fuisse videntur. Sed variantur hae consuetudines. vide *Ex. Spanhemium* ad *Callimachum* in *Cererem* v. 125. L. 6, 4, 104. 3. extra luctum: οἶον ἢ ἐνθάδε Καλλιζέρον ἰδεῖν . . . βραχιόνας γυγυμνισμένην. vide ibi. Studebant puellae ita decori. *Longus* 1. p. 5. Νυμφῶν πόδες ἀνυπόδητοι, χεῖρες ὡς αἰνὸς γυμναῖ, κόρυς μέχρι τῶν ἀχρίων λελυμένη. *Xenoph.* *Erbes.* 1, 3. ἐσθλὴς χειρὶν ἀλυγγῆς, ζωτὸς εἰς γόνυ, μέχρι βραχιόνων κατειμένως. Apud *Trebell. Pollion. Zenobia* brachio nudo saepe incessisse dicitur, in eius vita p. 333.

P. 86. V. 9. Λευκώλεον] *Iuno* in primis: sed et *Andromache*, *Nausicaë* apud Homerum hoc epitheto ornantur. Καλλίπικρος *Alcibor.* 3, 67.

P. 86. V. 9. Καλλίπερον] *Tbetis*, *Diana*, *Hebe*, *Marsippe*, *Ino*, omnes a pulchris pedibus laudatae. vide *Aelian.* H. V. 12. p. 710. Deformes ita describit *Alciboro Epistola Inedita*: ἡλικοὶ δὲ εἰ πόδες, ὡς πλαταῖς, ὡς ἀρεθμοί. ἱ. ἀρεθμοί, qui et πλαταῖ, vel ἀρεθμοί, εἰσὶτες, ἐν εὐθμῷ βαλόντων nescientes.

Charito ordine fecisset, si *Callirrhoë*, ut παραγομυθεῖσαν βραχίωνας, etiam ἀσώδελον et ἀνοπύδον induxisset: aptius tum pedes laudati fuissent; verum nudis pedibus fuisse hinc credamus.

P. 86. V. 10. Μαμαρυγῇ] L. 2, a, 24. 18. *Anthol.* 4, 5, 1. 300.

Ὅμματα μὲν κύρης μόλις ἢ γραφῆς, ἤτε δὲ χαίτην,

Οὐτε εἶλας χροῖς ἄκρον ἀκτιπλάσεται.

Εἴ τις μαμαρυγῇ δύναται φαεινότηα γραφῆναι.

Μαμαρυγῇ γραφῆναι καὶ Θεοδωρίδος.

Putaram, oculorum vigorem pictoribus difficillimae imitationi esse.

P. 86. V. 11. Ὡς ἀκτίνος ἡλιακῆς ἐμπροσθεν, ἀποστρέψαν] *Sueton.* de Augusti oculis C. 79. *Oculus habuit claros et nitidos, gaudebatque, si quis sibi acrius insuente, quasi ad fulgorem solis vultum submitteret.* vide ibi interpretes. *Ael. Lampridius Alex. Sever.* 14. nimius ardor oculorum et diutius insuentibus gravis. *Maestas praestringit adspessus. Eumenius Constant.* 17. *Eunap.* 83. ὥστε ἡλιακὸν φέγγος ἡτὲρ ἀκτίλαμπε. *Alcibor.* 2, 1, 196. ἀποστρέφομαι, ὡς τὸν ἥλιον, μὴ ἐπικαὶ τὰ ὄμματα: vbi mox *Cod.* πικρὸν. *Heliod.* 7, 321. Ἐναντιώσας το καὶ ταῖς βολαῖς τῶν ἐφ' ὀφθαλμῶν τῆς Χαρίκλιδας, ὥστε ὑπ' ἀκτίνος ἐκ νεφῶν διαττόσης καταυγασθεῖς. Sic lege cum *Taurinensis*; vulgo: ὥστε ἐκ νεφῶν ὑπὸ ἀκτίνος διαττόσης. *Plato* de R. P. X. 621. εἰ τὴν γένεσιν ἀπεντοσας, ὥστε ἀτρίας. Saepe de fulgure aici ipsa *Lexica* docuerint. vide *Hesychium*.

P. 86. V. 12. Καὶ προσκύνῃσαν] Multum abest, ut τὸ ἀποστρέψαν, αὐερεσι, conuersti, sit gestus προσκύνῃσαν contrarius; nam pars religiosae venerationis est circumuersio, περιτροφή. *Sueton.* *Vitellio* C. 2. *Prinns* C. *Caesarem adorari ut deum instituit.* . . . capite velato, circumuertensque se, deinde procumbens. *Plutarch.* *Numa* p. 151. καὶ τὸ προσκύνῃσαν περιτροφόμενος. Quem locum cum aliis animaduertit *Car. Neapolis* ad *Ouidii Fastos* L. 3, 283. Non quod re vera religionis causa hic conuersos velim: verum ut conuersionem et auersionem a persona adorata προσκύνῃσαν esse non contrariam constet. Quam facile etiam quis, cui mica salis, accipiat vel hoc, vel illud, prius factum: vel hoc ab his, illud ab aliis. ἀποστρέφει etiam adoratur, qui e longinquo adoratur. Centies illa οἱ δὲ et οἱ μὲν frustra turbas dederunt. Ita apud *Matth.* *Euang.* 26, 67. Ἄλλαι quidam liberaliter interposuerunt. Negligenter apographum προσκύνῃσαν, quod cur monendum, nescio. Alia res in *Monumentis Teiis* apud *Edm. Cribbullium* 119. φαφίεθν, et p. 128. ἀἰδακκ, pro ἀἰδαξ, vel ἀἰδακκ: haec enim ex dialecto oriri possunt.

P. 86. V. 12. Ἐκαθὼν τι καὶ παῖδες] Ut vis pulchritudinis foeminae emineat, qua visa etiam pueri primos quasi cupidinis motus senserint. *Xenoph.* *Symp.* 873. D. τῶν δρυάντων οὐδαὶς οὐκ ἐπαχέ τι τὴν ψυχὴν. *Theophrast.* *Er.* 15. πέποιθα τὴν ψυχὴν. De alio animi motu *Demosth.* *Paraphr.* 323. C. ὥστε φιλοπικρον παθῆναι τι. A sensum sensu argumentum ideam ducit *Aristaenetus* 1, 1. Τοσούτων αὐτῷ πάρεστιν εὐπρεπείας, ὡς τῶν προσόντων ὑπελαΐζειν τὰς κύρας τῶν παιδῶν καὶ γέροντες οὐ μάλιν προσβύτωι θαυμάζουσιν, ὡς οἱ παρ' Ὀμήρῳ [*Iliad.* Γ. 149.] δημογέροντες τὴν Ἑλῆνιν καὶ εἶδε, φασίν, ἢ ταύτην εὐτυχίσαντες ἠβώντος, ἢ νῦν ἠρῶμεθα τῆς ἡλικίας. Indicativum in εὐτυχίσαντες agnoscit *Sambuciana*, et passim εἶδε cum indicativus iungitur ab *Aristaeneto* et aliis.

P. 86. V. 13. ὥστε τις ἐξ ἀπροσδοκήτου ἐφ' ἰδούσης βλαθῆς] *Apuleius* 8. *Met.* 159. velut quodam tormento inquieta quiete excussa. Casu iambum cum pede haec verba constituunt; cur aliter sentiamus, nulla causa; neque enim quidquam poetici iis inest. *Demetrius Phal.* §. 43. Πολλοὶ μέτρα ἱαμβικὰ λαλῶσιν, οὐκ εἰδότες. Immo etiam alia metra; centies talia obseruarunt commentatores. Non semper tamen ausi fuerunt adseuerare, re vera esse versus ex aliquo poeta petitos: multo minus auctorem praesumerunt vaga coniectura

assequi. Ipse Charitoni alias etiam duo iambi vicini exciderunt. vide 3, 2, 43. 7. et L. 4, 7. 76. 22.

Ἐξὼν καθύπευθεν, τὴν τ' ἱερμύνην ἔχον.

Pauli dictum in *Affis* C. 23, 5. Ἀρχοντα τῷ λαῷ οὐκ ἐρεῖς καθὼς com-
mode locum habuerit inter Ethicos lambos. At neque illos versus hodie
existere in villo tragico, vel comico, fidenter adseuero. Adeant harum delicia-
rum auidi *Pricaeum* ad *Apuleii* 4, 227. qui non inutiliter talia obseruauit,
et laudatos *Hutchinsonio* ad *Xenoph.* K. Π. 57b. et *Miscellanea* Vol. 12, 3, 515.
quin rotas de hac re dissertationes compilatas, si lubet, euoluere licet.

P. 26. V. 15. Θεραπευτῆρες] οἱ δορυφόροι. *Aelianus* V. H. 12, 47. Τίτηρον
δὲ τὴν γυναικα ἄκυσαν δορυφόρον αὐτῷ, πάντων μάλιστα Θεραπευτῶν, Πολυκράτης,
γυναικὶ ἀδύσει. Forma postea est apud *Xenoph.* 7. K. A. 197. A. *Aelian.* H.
Anim. 11, 53. Θεραπευτῆρες θεῶν. *Max. Tyr.* 13, 2. *Plutarch.* *Lycurgo* 98. τὸς
συνήθεις καὶ Θεραπευτῆρας ἀνθρώπων. *Arrian.* *Mithrid.* p. 413. *Euphrisius* p. 61,
ex quibus locis patet, familiares et fideliores et acceptissimos ministrorum
fuisse.

Gemina haec terminatio in multis obtinet: ἀρμυτῆρ *Xenoph.* H. H. 543.
C. sed id dialecto Laconicae potest tribui, qui vulgo ἀρμυτῆρ. vide *Hesych.*
Ita Ζεὺς ἀρμυτῆρ iis, qui Ζεὺς ἡγεμὼν. *Hicron* 908. A. *λυμαντῆρ*. *Sorb.* *Trach.*
λυμαντῆρ. *Xenoph.* *Occon.* 5, 832. D. ἰργατῆρ, qui ἰργατῆρ. καλὰτε *Euphrisius*
p. 102. *Μαλθεῖον* 1, 105. *Κοσμητῆρ*: Ἐρμῆς κοσμητῆρας εἰς ἐποίησε πόλιν.
κόσμοι, κοσμητῆρ vulgo. εἰς ibi ερετῆρ. 1, 81. ἀγρευπητῆρ, qui alioqui ἀγρευ-
πητῆρ. Verum *Manetho* centum talia vocabula habet.

P. 26. V. 15. Εἰδυλον] Ita in apotheosi Imperatorum et aliis in funeri-
bus imago praeferebatur. vide *Tacitum* 3. *Ann.* 5. ubi laudatum consule *He-
rodiani* graphicam huius moris descriptionem L. 4. C. 2. inde *imaginarium*
funus Pertinacis ductum explicant ap. *I. Capitolinum Pertinace* C. 15. *Spartian.*
Seuero C. 7. Diuersus imaginis vfus, quo Celsi tyranni imago pro ipso in cru-
cem sublatam narratur a *Trebell. Poll.* p. 317. *Spartani* εἰδυλον regis etiam effe-
rebant. *Herodot.* 6, 58. *Apulei.* 8, 157.

P. 26. V. 15. Ἐπόμπην] *Pompa praecedebat Chabrene imago*: Inter-
pres. Hoc non in Graeco. πομπήν est modo circumferri in pompa quosumque
loco. Aliquis antiquitatum confarcinaror, Graeca non capiens, hinc doce-
ret, vt sane fiebat, imaginem fuisse praelatam. Libetum interpretandi genus
in auctoribus non praedicarim ceu optimum.

P. 26. V. 16. διατυπωθῆν] Mirum, propriae huius significationis exem-
plum in thecis Graecanicis haud fisti.

P. 26. V. 17. Καλλίην δὲ ἴσαν τὴν εἰκόνα προσέβλεψεν ὑδῶς, Καλλιρρόης
παρέσης] Imago non modo vt formosi iuuenis erat pulchra: sed praeterea
luculenter iis ornata, quae solent vulgi oculos attrahere; quos hic solius
Callirrhuae venustas formae desigebat. Alioqui sane nihil mirum, si a pul-
cherrima pictura oculos in viam spirantemque foeminae deflectamus formo-
sitatem. vide ad L. 2, 1, 123. 14.

P. 26. V. 18. Δημαγωγῶν] L. 5, 1, 80. 5. τὸ κάλλος πάντας. L. 2, 7, 32.
24. dixit δημαγωγῶν. Hoc *viclorum*, illud *oratorum*. Apud *Tatianum Orat.*
Graecor. 38. δημαγωγῶν praetulerim; praesertim cum δημαγωγῶν in Co-
dicibus non sit, et quia aptius. Nec ψυχαγωγῶν ita conuenit, quod hic
conuenire posset, quo *Lucianus in Asino* T. 2, 579. et 616. eleganter vfus:
ἱερτικὴ πολλὴν ψυχαγωγῶν. Hoc vocabulum cum aliis redonabo *Alciphroni*
L. 3. *Εἰρήβ.* vii. ἐγὼ δὲ, ψόττα κατατίνας, ἢ ποδῶν εἰχον, ἡχώμενη καὶ εὐζόμενη
οὐχ ὑπὸ τῇ τῆς Ἀτλαντίδας παιδὸς ψυχαγωγῶν, ἀλλ'. Confer, et qualia sint
supplementa, adparebit. ἢ viderat *Bergleri* peritia. In *Cod.* male κατατίνας.

P. 26. V. 20. Τὴν κλῆν] *Eurip.* *Helena* 1277. vocat πρώτη κλῆτρα σώ-
ματος κινά.

P. 27. V. 1. Χαίρετ περιχέον] At solebat in veris funetibus fieri. vide
Apuleium Metam. p. 156. vel in sepulcro sese totos prosternebant. vide ad
L. 3, 2.

P. 27. V. 3. καὶ γὰρ] L. 3, 3, 45. 25.

P. 87. V. 6. Κοινὴν γὰρ ἐπιθεσθαι] *Secundum amantium votum*; ut sic *Apuleius* 8. *Met.* 162. Debuisse autem noster dixisse ἐπιθεσθαι: nam *Fortuna* ἐπιθεσθαι non ipsa sibi. Recte et melius construxeris ἐξ ὁνόμας ἐπιθεσθαι κοινὴν γὰρ ἐπιθεσθαι ἡμῶν, inuidisti, ne morientibus communem terram impone-remus nobis; vel etiam datus posset referri ad ἐξ ὁνόμας. Deinde neutrius formae locutio mihi alias occurrit, nec ideo quid mirandum censerem. Sed cum Noster saepissime *Xenophonem*, *Atheniensem* dico, imiterur; vide L. 2, 3, 27. 14. et L. 8, 4, 128. 14. et alia loca. scire mihi persuadeo, et hic locutionem et ἔνοαν ab apc Attica mutuatum esse. *Paushea* enim, *Abradatae* vxor, ita apud Atticum Rhetorem loquitur in K. A. 169. Ε. ἐπονού σοι τὴν ἐμὴν καὶ σὴν φίλων, ἣ μὴν ἐγὼ βόλεσθαι ἀν μετὰ σοῦ, ἀνδρὲς ἀγαθὸ γινόμενοι, κενὴ γὰρ ἐπίθεσθαι μᾶλλον, ἢ ἔγωγ' αἰσχυρομένῃ αἰσχυρομένη. Puro igitur, nostrum quoque scripsisse καὶ γὰρ ἐπίθεσθαι, quod, quia ποιητικώτερον aliquantum, hic corruptum fuit, quemadmodum apud ipsum *Xenophontem*; ibi enim rancide in quibusdam legitur ἐπιθεσθαι. Miror, *Xenophonteum* locum quoque non sic potius corruptum fuisse.

Locutio, vrut ex poetarum lecythis deprompta, tamen obuia et aliis quoque vsurpata. *Hesych.* ἐπίθεσθαι, ταῖνον: vbi commodè *Xenophontem* aduocant *Abręsebius*, et *Hemsterbuius* plena inanū flores sparsit, vr nihil plestendae corollae deesse videatur. En tamen paucas epiphyllidas. L. *Holfstenius* ad *Stephanum* θυρία ex I. *Ienysius* p. 316. ediderunt Epigramma *Χαιρέμανος*, quod ira minus vitiose se habet:

Κλευσαν τοιοὶ κλεῖος [sic in Cod.] ὅπερ θυρίαν δέρε τείνας

Κάτθανες, Ἀμφιλόχων γαῖαν ἐπισσάμενος.

Herodoto θυρία numero plurium celebrantur. *Anthol.* L. 3, 25, 36. 274. [varietates ex membranis]

Ἄ Μακίτις σε κλεῦδα τάφῳ κόνι' ἀλλὰ πυρῶεις

Ζαν κεραυνίῃ γαῖαν ἀπημύλασας.

Τρίς γὰρ ἐπαράφως Εὐρυπύρ ἐκ Διὸς αἰθῆρ

Ἦγυνε τὴν θυρίαν σήματος ἱστορίαν.

Quin et tertium adpono ex fide codicis optimi, licet ab *Holfstenio* editum in *Ἐριου* et celeb. *Hemsterbuius* non fugerit:

Ἐριονίδες δ' εἶνος, ἐν ἀλλοδαπῶν δὲ τέθναπται

Ζωῖλος, Ἀργείαν γαῖαν ἐπισσάμενος.

Ἄν ἐπὶ οἱ βαθυλάκος ἀμάσσο δάκρυσι νόμῳ

Λιθομέσα, παῖδες τ' εἰς χεῖρα κειρόμενοι.

Merito doctissimus *Hemsterbuius* ibidem ex hac *Epigrammate* animaduertit, γὰρ ἐπίθεσθαι et γὰρ ἐπαμύνασθαι differre; nam prius, vr patuit, dicitur de eo, qui sibi terram circumdas et ea se quasi vestis; alterum plerumque dicitur de eo, qui terram, puluerem alii ingerit, accumulatur: et adeo eum sepelit. Vfus proprius est in re rustica et hortensi, vbi agricola dicitur γὰρ ἐπαμύνασθαι ταῖς ῥίζαις, plantarum radicibus terram adgerere, ne a sole exurantur. Arvna quoque adgestam densabant, et vel instrumento, vel manu, vel pede, comprimebant, ne vel imbres nimis facile penetrarent, vel animalia arrodere teneras fibras possent. *Columella* de Cultu hortorum L. 10, 320.

Ocima comprimate et grauibz densate cylindris.

Exurat sata ne resoluti pulveris aestus,

Parvulus aut pulex inrepens dente lacessat.

Eumenius ad *Conflans*. *Flauianus* nomine C. 6. radices vitium . . propaginem produnt imbribus eluendam et solibus perurendam. Hacc nostro vocabulo explicat *Xenoph.* 5. *Memorab.* 862. 5. τί δὲ, ἔφη, τῷ εἶναι ἐφικόμενον τὰς ῥίζας ἀντιπροσπαράσσειν τὴν γῆν, ἂν, ἔφη, ἐγὼ. 865. C. Ἐπαμύνασι δ' ἂν μέσον, ἔφη, τὴν γῆν, ἣ καὶ σάξας ἀν εἰ μάλα περὶ τὸ φωτὲν; εἰπόμεν' ἂν, ἔφη, νῆ Δί, ἐγὼ. εἰ μὲν γὰρ μὴ εἰσπαγίον τῇ, ὅπῃ μὲν τῷ ὕδατος εἰδ' εἰδ' ὅτι πηλὸς ἂν γένοιτο ἡ ἄσπετος γῆ, ὅπῃ δὲ τῷ ἥλιῳ ξηρὰ μέχρι βυθῷ . . . inde ad alia. Sic *Iugentes* dicuntur καταμύνασθαι κόνιν τῆς κεφαλῆς ap. *Ioseph.* de B. I. 2, 21, 3. sic *Iulianus* se inuicem spargentes pulcre, ἐπαμύνας τὴν κόνιν dicuntur *Lucian.* de *Gymnaf.* T. 2, 885. Verum saepissime hoc verbum de iis vsurpat, qui mor-

zmos adgesta terra humanis, vel etiam qui leui pulvere cadauer adspargunt, vt ne in piaculum incuriant, et securi iniecto se puluere pergant. vide *Aelian. Var. Hist.* 5, 14. Sic *Apoll. Rhod.* 1, 1305.

Τὴν δὲ ἀμφιρῶτη πέτρην, καὶ ἀμύσασθαι γαῖαν
Ἄμφ' αὐτοῖς, τέλως τε δῶα καὶ ὑπερθεῖν ἔτευσεν.

Ita Schol. ad *Soph. Antig.* 262. locusus de Antigone, quae fratris Polynicis cadauer contra decretum Crcontis sepelierat, vel saltem puluere conspersioner, ne in manes fratris peccaret, vocabula ἀμύσασθαι κόνιν et ἐπιβάλλειν τὴν ἄμμον νεκρῷ permutat. Licet autem ἀμύσασθαι passim dicatur de eo, qui mortuum terra ingesta condit, tamen aliquando etiam adhibetur plane eodem sensu, quo τὸ ἐπίσασθαι, de ipso mortuo. *Theognis* v. 427.

Καὶ καὶσθαι πολλὰν γῆν ἐπαμυσσάμενον.

Et re vera verbi indoles non pugnat: immo potius haec sincerior vis. Sed vsus illam aliam significationem induxit, vt in aliis verbis: nam potius ἑαμῶν κόνιν alii dicendi forent; vt ap. *Lucian.* ἑμῶν recte *Eustath.* *Iliad.* Ω. 417. p. 1358. συναγωγῶν interpretatur. Verbumque iterum sua prima notione rusticum, de collectione non solum frumenti, siue melle, sed omnium fructuum vindemia; quoniam vero nec arislae, nec frullus, colligi possunt, nisi falce vel cultro separentur a radicibus, a ramis, ἑμῶν significare coepit metere, secare, decerpere, excindere, tam proprio sensu, de melle, frullibus, quam tralata notione de quouis alia re; vnde veteribus glossographis passim ἐπιέξον, ἐκκόπτειν, καταβάλλειν [nam hoc de segete dicitur]. Critici illi veteres autem in *Sophoclis Antigone* v. 610. notiones τῷ ἑμῶν et ἀμύσασθαι confuderunt, vnde ἑμῶν explicuerunt per καλύπτειν, κόνιν ἐσβάλλειν. At errarunt, ἑμῶν istam notionem in vsu vix habet. Sed significat, vt dixi, metere, discindere, et in metaphora excidere, perdere. Versiculi sunt:

Νῦν γὰρ ἐσχάτης ὕπερ
ῥίζας τίτατο φῶς ἐν Οἰδίῳ δόμοις.
Καὶ τὸ νῦν φωνία θεῶν τῶν
Νεκρῶν ἑμῶ κόνις,
Λόγῳ τ' ἄνοια, καὶ φρενὺν ἀρενός.

Vbi cum vidissent, mentionem factam ἐσχάτης ῥίζας, ultimae radice domus Oedipodioniae, quae Antigone; praeterea κόνις memoraretur; de locutione cogitarunt, ἀμύσασθαι κόνιν ἐπὶ τινι, id est καλύπτειν, et mortuum sepelire, vel cogere, vt in sepulcrum descendat: adcoque perderet et abolere. Verum ἑμῶ hic notat, scindit, excindit, et proinde perdit, radicem vltimam domus Oedipodis. Illam autem radicem excindere dicuntur, vt locum hunc porro illustrem, tres caussae, quae hic, vt ὅγως accedat Tragico choro, sunt totidem personae, neinpe ἡ λόγῳ ἄνοια, procacitas et intemperantia in sermone, et ἀρενός φρενὺν, mentis furor, et quae priore loco nominata et praecipua est, pietas, quam contra Creontis mandatum Antigone exercuit erga Polynicem, eius cadauer sepeliendo. κόνις φωνία τῶν θεῶν νεκρῶν est Polynices caesus et ab Antigone humatus. Pulvis siue arena iniecta merito cruenta: quia caeso ingesta. θεοὶ ὕψιστοι sunt manes, θεοὶ καταχθόνιοι: non Pluto, vel Proserpina. Et ambo Scholiae ita fere interpretati fuerunt vocem κόνις, vt sit arena iniecta Polynici. Tragicus eleganter, sed stylo eleuato, igitur dicit, Antigonen, vltimas reliquias familiae Oedipodeae, perire, quia procaciter in regem inuella fuerit, et quasi furis alla contra regis edictum Polynicem sepelierit, publicum hostem indicatum.

P. 87. V. 6. κοινὴν γῆν ἐπίσασθαι] Ita apud *Philostratum Iconum* L. 2, 9. de Panthea et Abradate legitur ex emendatione certissima Cl. *Hemsterbusii* [nam et ibi haec vox corrupta] κοινὴν γῆν ἐπίσασθαι. At animaduerte, apud *Xenophonem* legi κοινῇ γῆν ἐπίσασθαι, et ita tum in *Philostrato*, tum in nostro, emendandum cenfeo. Multum differunt haec locutiones. Amantes cupiunt vna mori; nam ipsis in ore est:

Ab! se meae si partem animas rapit
Maturior vis: quid moror altera:
Nec carus aequae, nec superstes Integer.

et id multis Anthea declarat apud *Xenophontem*, et nostra *Callirrhoe* in fine operis precatur a Venere θάνατον κοινόν. Illud per κοινὴ γῆν ἐπίσσεσθαι, communiter, una, simul terram induere, ut ita dicam, sine ambiguitate significatur. At si dicam κοινὴ γῆν ἐπισσεσθαι, non necessario simultanea mors intelligitur; nam omnes cogimur ocyus serius κοινὴ γῆν ἐπίσσεσθαι. Etiam si velles ita interpretari, ut significet eodem sepulcro sepeliri, eadem humo reponi, non inde sequetur, amantes una mortuos esse; nam post quinquaginta annos alter demum eidem sepulcro imponi posset, et sic κοινὴ γῆν ἐπίσσεσθαι, γῆν ἐπίσσεσθαι est μοῖρᾳ, et κοινὴ γῆν ἐπίσσεσθαι nihil plus necessario notat. *Xenophon* igitur *Philostrato* et *Charitoni* prae luceat: non hic illos sequatur. Quod dixi de γῆ κοινῇ, firmari satis potest. Ita in *Antbol.* L. 3, 18, 3. 241.

Ἀλλὰ μέλις ξυνοῖσι νόμοις εἴρεσσι τελευτῆς.

L. 3, 17, 1. 241. ξυνὸς κοινὸν δεχμα τύχης. *Phocylides* v. 108. ξυνὸς χάρις ἅπασιν πίνῃσι τε καὶ βασιλεύουσιν. *Siodaeus* habet κοινὸς C. 117. p. 599. eodem redit, Praeterea confidetur, libris prius in calamum mentemque venire, ut κοινὴ γῆν calibus sibi adaequant, quam ut hic duas actiones agnoscant, literisque exprimunt. Centies ita loca corrupta, dum disparatos casus adiectiuorum participiorumque in eundem redigant ordinem cum substantiuis praecedentibus, vel sequentibus, rarius longe contra.

P. 87. V. 7. καὶ πάντες, οὐχ, ὅτι τίθινται, Χαιρέαν ἡλέων, ἀλλ' ὅτι τοιαύτης γυναικὸς ἀφ' ἑρῆτο. Ne dubites, in superioribus nostrum magistro vsum fuisse *Xenophonte*, rursus hanc ἔννοιαν ab eodem de iisdem Panthea et Abradata mutuatus est L. 6. K. Π. 185. D. κατοικτείρων τὴν γυναῖκα, οἷς ἀνδρὲς τεροῖτο, καὶ τὸν ἄνδρα, οἷαν γυναῖκα καταλειπὼν οὐκ ἐ' ἑφοῖτο. Noster L. 4, 3, 69. 1. Μὴ γὰρ τὰ δεσμὰ καὶ τὸν ταυρὸν ἐλαῖω σι, Χαιρέα, φησιν, ἀλλ' ὅτι τοιαύτης γυναῖκος ἀφ' ἑρῆτο.

LIBRI QVARTI CAPVT SECVNDVM.

P. 87. V. 12. Ἐξέτρυχάθη] Parum est munitum in Lexicis. Tamen vitur *Thucyd.* 3, 93. 7, 48. Ita τρύχσεις in iis non comparat, licet adhibear *Max.* *Tyrio* 34, 2.

P. 87. V. 12. Ἀμέλεια] Cura corporis deficiens, ἀνωσία, ἀκομίστια. vide in hac voce *Hesych.* et doctum eius commentatorem. *Plutarch.* *Consol. ad uxorem* p. 610. Α. Ἀμέλεια σώματος ἰσότητι τῇ κακῇ τύχῃ, καὶ διαβολῇ πρὸς ἀλειμμα καὶ λυτρεῖν, καὶ τὴν ἄλλην δίκταν. *Illuvies* Latinis, pro quo non semel *ingluuiet* ap. *I. Firmicum Maternum Astron.* 5. C. 12. §. 11. mendicitatis atque insonforum crinium *ingluuiet*; male.

P. 87. V. 14. λεπτὴ τις ἱατρία] *Aristoph.* *Equis.* 1241.

Λεπτὴ τις ἱατρία ἐ' ἰφ' ἢς ὀχρούμεθα.

Qui versiculus apud *Phrynichum Arabium* in *Coisliniana Biblioth.* p. 467. sic legitur:

Λεπτὴ τις, ἱατρία, ἐφ' ἢς ὀχρούμεθα.

P. 87. V. 16. πληγὰς λαμβανόμενον καὶ προηλακζόμενον] Possunt esse πληγὰς ἂντι προηλακισμό, ut docet *Ammon.* in αἰκία p. 9. tamen προηλακίζεσθαι etiam εἶμα dicitur, vide ibi notata. Et *Demosthenes* in *Midian* p. 613. B. ἱερατὰ προηλακίζον καὶ τύπτειν.

P. 87. V. 17. Ἐργοτόλος] Et haec vox augeat Graecas gazas: *ἐργοδιδάκτης*, *ἐργοδότης*: qui tamen diuersum quid notat. *Phrynichus* de hac voce: *ἐργοδότης* οὐ κῆρυ. Tamen *Xenoph.* habet 8. K. Π. p. 208. D. et obseruauit *I. Psilux* L. 7. §. 182. Ἐργοδότας εἰς τὴν Ξενοφῶν. Ap. *Murator.* 234, 3. *ἐργονοτότης*: vbi redditur: *fidissimus in opere*. Procul dubio ab ἔργον et πῶς deduxerunt.

P. 87. V. 18. τῶν ὅλων δεσμοτῶν] Haec notio posteriorum temporum, ut toti pro omnes. *Millies* vitur ita ista *Eustathius* de *Ismene* et *Imenia*. *Theophrastus Simocatta* Ep. 10. πῶς ἐφ' ὅλην τοῖς ὅλοις ἐπὶ προχειροτάτη. *Antbol.* 3, 1, 16. 194.

Κτήμασι μὲν πολυέσθους ὄλων πλέον, ὡν τρεῖς Κόπρος.

Ἐκ πατέρος πατέρων, ἔξ ὀρίων τε πόνων.

Sic Cod. De ὀρίοις πόνοις vide L. 1. *Animadu.* p. 79. Pro ὄλων πλέον ὡν membrana item habet ἔλβων πλέονων, quod non capio. *Leo Philoſophus in Theonem et Proclum* :

Χαίροις δὲ καὶ σὺ, Πρόκλε, τῷ Σαρπηδόντι

Ἄριτον αἶμα, τοῖς ὄλοις βοῶμενον.

Sed ibi forte τὰ ἔλα *universum orbem terrarum* notent. Putavi aliquando, an legendum τοῖς Σόλοις : vrbz *Ciliciae*, Σόλοι, tum quidem mutauerat nomen ; sed poëtae saepe antiqua gaudent nomenclatura. *Proclus* quidem *Lycia* oriundus, et *Sarpedon Lyciae* celebratur rex. At *Lycia* et *Cilicia* vicinae regiones ; quin et *Sarpedon* alius *Cilix* non ignobilis. Levis suspitionis locum haec obtineant. ὄλοις et in suo Apographo inuenit *I. Iensius* p. 338. vbi aliud Leonis distichion exhibet :

Θέσφατα μαντῶς φειβήϊδος ἔργα τέχνης,

Ἀετολόγων Παῦλος με διδάσκατο κύδιμος ἄνθρωπος.

Vbi *scribo μαντῶς*, quod nec ego, nec versus, capimus. Videtur vsus quoque *Lucianus de Merced. Cond.* p. 656. καὶ ὄλων τῶν . . . ἔξυμνων. Nescio, an ideo ἔξυμνις damnet eiusdem *Luciani*, vel cuiusvis alius, in *Lucio M. Solanus* T. 2. p. 597. vbi asinus queritur de vxore heri sui, et dicit : μάζας ὄλας ποίῃσαι, κατίπιναν. ἡμῶι δὲ πίτυρον ἄριτον ἦν, placentas totas deuorauit, mibi vero *furfures* *erat* *prandium* : et paullo ante : ἡλαῖν αὐτῇ καὶ πυρὸς καὶ κριθᾶς ὄλας, *triticum bordeumque* [totum] *tolerem*. Me nescire dico, an ideo doctus *Anglus* scribat : *Hoc et quod sequitur μάζας ὄλας, si scriptor esset versus, mibi suspensa forent* ; an potius, quia repetitio ei displiceat. At si nulla alia culpa facetissimi huius libelli auctor meruerit inter minus terfos referri scriptores : iam locum inter politissimos capiat licet. Nam omnis culpa non in *Luciano*, sed in interpretibus, qui non intellexerunt, quae sint κριθαὶ ὄλαι et μάζαι ὄλαι. Scriptura aliquanto insolentior intellectum obnubilauit. Si vulgatiore more haberetur κριθαὶ ὄλαι et μάζαι ὄλαι, forte de οὐλοχύταις cogitassent, quae nihil aliud, praeterquam κριθαὶ ὄλαι, ὄλαι. *Hesych.* Οὐλάς, κριθᾶς. Οὐλαί, ὄλα, δῶμα. Οὐλοχόιον, ἐγγυῖον, εἰς ὃ αἱ ὄλαι ἐμβάλλονται πρὸς ἀπαρχὰς τῶν θυεῖων. vide *Suidam* in primis in οὐλοθυτεῖν. Eodem redit, vtrum οὐλαί, an ὄλαι, scribas. Sic suo loco *Hesych.* ὄλαι κριθαί, *ἀπαρχαί*. Queritur igitur, foeminam velci *polline*, hordeo puro, sibi *furfures* relinqui. Si composuissent *Aruleii Asinum* ibi p. 123. L. 7. : in eadem narratione inuenissent *frustum bordeum*, et L. 4. 79. *tunsum minutatim*.

P. 87. V. 20. πρὸς ἡμέραν] *Singulis diebus, quouis die*. Alio sensu L. 1, 10, 15. 3. Apud *Capitolinum M. Aurelio C.* 1. *ad diem* explicatur *quotidie*. *Treb. Poll. Gallieno* 17.

P. 87. V. 20. Παιθεταὶ καὶ δίδουσι] *Elegans breuitas sermonis*. vide 3, 3, 47. 13.

P. 87. V. 21. Νεανίας ἄνδριος] Per se *Νεανίας* notat fortem, robustum, audentem virum. *Hesych.* τολμηρός : nempe ita saepe νεανικός. *Demosth.* de *Corona* p. 523. F. ἐν τίσει ἢν εὐ νεανίας καὶ πυλῖνα λαμπρός ; Ne tamen suspicemur aliquid mali de *Chaerea*, quasi ipse non *fortis*. Etenim sequentibus virtutem tuam probabit ; multo minus, quia libro primo capite primo vocetur *μεγαλκίον* : nam licet verum sit, quod obseruat egregius *Ier. Marklandus* ad *Max. Tyr.* 25, 1. *μεγαλκίον* et τὸν ἐρώμενον referri ad νεανίσκον et τὸν ἑταῖρον, tamen extra hanc comparisonem *μεγαλκίον* nihil odiosi vel despecti in se habet.

P. 87. V. 21. Ἐρωτὶ χαλεπῇ τυράνῃ] *Plat.* de R. P. 9, 573. A. *Euripid.* *Hippolyto* 538.

P. 87. V. 22. Πλονεκτῶν ἐν τοῖς πόνοις ἡδέως] *Ad propriam verbi notionem suauissime respexit* : est species *ἔξυμνου*. *Xenoph.* *Agel.* 666. A. τῷ ἡλίῳ καὶ τῷ φέχῳ πλονεκτεῖν. Idem K. Π. 2, 49. D. τῶν πόνων πλέον ἔχων.

P. 88. V. 4. Ὀχρεὶς τε καὶ λεπτὸς] *Ὀχρεῖας* ex amore oboritur. vide *Plutarchum* in *Demetrio* p. 46. Cui non notum *Ouidianum* : *Pallidus omnis*

amans. *Lucian.* 1. p. 442. vocabula ex alia causa coniuncta: 'ἄλλος δὲ ὑπερβολὴν καὶ λυγρὸς ἐς τὸ ἀκριβέστατον φαινόμενος λιμῷ.

P. 88. V. 5. Ἰππὸν ἔχον τραῦμα ἔχον] In *Παιδικαῖς Αἰολικοῖς* ineditis:

Εἰς οἶκον δ' ἡπύβαν ἔλκος ἔχον.

P. 88. V. 5. τραῦμα θερμὸν τε καὶ γλυκὺ] In hanc sententiam quae Erotici, tum prosa, tum vicia, scripserunt, vix modicus libellus ceperit. Proprie τραῦμα variis modis potest dici θερμὸν, vide *Sophocl. Philoct.* 705. τραῦμα γλυκὺ vix proprio sensu dixeris. At de amore millies adhibetur. *Lucian.* *Asino* 575. πικρὰς καὶ ἡδέας θερμότητας. Cui *Sapphō* γλυκύπικρον ὄρεται το σπρονδεται, et alias, tum in Epigrammate *Posidippi* a *Cl. I. Christiano Wolfio* quidem, sed vitiose, edito:

Κίρκῃσι ραῖνε, λάρυν, καλύδρονον ἱμάδα Βάκχῃ,

ῥαῖνε, θροσιζέσθω συμβολικὴ πρόσωσις.

Σγάσθω Ζήνων, δ' εὐφρὸς κύκνος, ἅτε Κλαύδιος

Μεῦσα, μέλοι δ' ἡμῖν ὁ γλυκύπικρος Ἔρως.

In *Sapphici* p. 232. etiam e correctione εἰσεσθω, vixet, cum haberetur αἰνάσθω.

P. 88. V. 9. Οἰκίσκῃ σκοτεινῇ] Apud *Harpocrationem* οἰκίσκος parva domus. Aliquando notat modo membrum domus, conclave. *L.* 4, 5, 73. 9. quomodo et ipsa vox οἶκος aliquando sumitur, *L.* 4, 3, 69. 19.

P. 88. V. 10. Ἐπιτάτης] *L.* 8, 8, 142. 23. δεσμοφύλαξ. Saepe idem, qui δεσμοφύλαξ, δεσμοφύλαξ.

P. 88. V. 10. Ἐπαχέρον] Etiam alii cum accusatiuo componunt.

P. 88. V. 12. Ἐν ξύλῳ] *Herodot.* 9, 36. εὐφρόδωτον ξύλον vocat. *Heliod.* 8, 40. 8. ἀπὸ τῶν ξύλων, πρὸς οὓς τὰ δεσμὰ κατέκλειτο, ὑπεκλύοντων. In eo claudabantur, qui ultimo supplicio destinabantur. *Herodot.* 6, 75. Multi mulra de hac re. *Salmasius* de modo *Vsurar.* p. 812. *Gaulminus* ad *Eustath.* 11, 433. et qui laudantur ab *I. Chr. Wolfio* ad *Apostolorum Acta* 16, 24.

P. 88. V. 13. Ὁ οἰκονόμος] Qui igitur supra τὸν ἐπιτάτην. Ita etiam ἐπιτάτης supra ἐπιτάτην apud *Xenoph.* 5. *Memor.* 871. E. οἰκονόμος dicitur villicus. vide ad *L.* 2, 2, 24. 9. διακότης supra οἰκονόμος. vide *L.* 1, 13, 17. 17. Itaque οἰκονόμοι Villici adfectabant honoratiorem appellationem; vnde *Ausonius* *Epist.* 21, 1.

Philon, meus qui villicatus praediis,

Vi ipse vult, epitropos.

P. 88. V. 14. Οὐδὲ γὰρ αὐτός, οὐδὲ ἀπολογούμενος ἡκούσας ἐκείλευσεν ἀνακαταβῆσαι] Non aliter *Caligula*, *Custodiarum servitum recognoscens, nullius inspecto elogio, stans modo intra porticum mediam, a caluo ad caluum duci imperavit*; vt de hoc portento hominis narrat *Sueton.* in eius vita *C.* 27. *Ammian.* 15, 5, 65. constabat, nos omnes sub elogio vno morte multandos. vide *Lindembrog.* ad *L.* 28, 1, 395.

P. 88. V. 15. Ὁμοσκήν] Qui vsus hoc composito fuit *Dionysius Halicarnassensis*, indicavit primus *Erud. D. Scottus*.

P. 88. V. 15. ἀνακαταβῆσαι] Vt *senos*, vide *I. Priscum* ad *Apuleium Metam.* p. 611. vnde vt insolitum notat, milites in crucem sublatos, *Vulcat. Gallie* vita *Auidii Cassii* *C.* 4.

P. 88. V. 16. Πόδας τε καὶ τραχήλους συνδεσμένοι] Mox vocat κοπήν ἄλυσιν. Omnes vno loro ex pedibus et cervicibus etant connexi. *Theodor. Prod.* 245. 6.

Πολλὰς τραχήλους εἴλεον ἄλυσιν μία.

Ἦγοντο πάντες ἐξ ἑνὸς καλωδίου.

Plato 7. de *R. P.* 514. A. Ἐν ταύτῃ δὲ καὶ δυνόντας ἐν δεσμῷ, καὶ τὰ σκέλη, καὶ τὰς ἀχίλας, ἅτε μένειν τε αὐτοὺς, εἰς τε τὰ πρόσθεν μύον ὄρεν, κύκλῳ δὲ τὰς κεφαλὰς ὑπὲρ τὸ δεσμὸν ἀδυνάτους περιάγειν. Aliud est, et quod *L.* 10. p. 615. E. eiusdem operis legitur: συμποδίσαντες χιτῶας τε καὶ πόδας καὶ κεφαλὰς: quod *quadrupedem constringere* dixit *Tertentius*.

P. 88. V. 17. Καὶ ἕκαστος αὐτῶν τὸν ταυρὸν ἔφερε] In *Euang. Ioann.* 19, 17. καὶ βατάζαν [vt *Noster* mox] τὸν ταυρὸν αὐτῷ ἐξήλθεν ἐπὶ τὸν ἀγομένειον κρανίον

νόμον. Nullum hinc argumentum duci potest pro Christianismo Charitonis: nam ita moris erat. *Artemid.* 2, 61. p. 148. Καὶ ὁ μέλλων ταμεῖν προσηλυθεῖαι πρότερον αὐτὸν βατάζει.

P. 88. V. 18. Τὴν ἔξωθεν φυχασίαν] *Externam speciem, adparentiam.*

P. 88. V. 18. Οἱ καλῶζοντες] Participium pro substantium. Sic ἐξιστάζων pro ἐξιστασὶς ap. *Demosth.* de Corona 491. E. Ὁ μὲν γὰρ λογισμὸς, εὐθύνων καὶ ἐξιστασάντων προσεδείται.

P. 88. V. 19. Εἰς φόβῳ παράδειγμα] *Xen. Erb.* 2, 28. Ἐγὼ γὰρ σε τιμωρήσομαι, καὶ τοὺς ἄλλους οὐκ αἰσάντων τὴν σὴν αἰσάντων πειθαίμενος παράδειγμα. vbi paullo ante in *Codice* εἰπών. Vt noster, locutus *Ael. Lampridius Alex. Sen.* 6. ad exemplum timoris. Quod Latinus futurum credebatur *J. Gruterus*, non adiecta voce timoris: et sane horum scriptorum elocutio saepe graeciffat, vt qui sua pleraque e Graecis compilarint, et aliis de causis. Hinc exempla absolute apud Romanos pro *grauibus suppliciis*. *J. Pricaeus* ad *Apul. Met.* p. 502.

P. 88. V. 20. Ἐσθλα] Alioqui iis saepe, qui ad supplicium ducebantur, capistro, φμῶ, os obstringebant, ne possent populum ad misericordiam mouere, vel iudices inceslere. vide *H. Vales.* ad *Ammianum* L. 29, 1. p. 430.

P. 88. V. 22. Τοῦτον δὲ τὸν λόγον ἀκούσας] Id est ἀκούσας τὸν λόγον κατὰ τοῦτον [μέρος]. *Xenoph.* K. A. 5. 368. A. Ἐγὼ μὲν τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐγνώσκον, ὅτι εἰς ἡμῶν εἴη, et L. 1. K. A. p. 29. *Edit. Hutschins.* εἶπε τοσούτου. Ita τοσούτου, vt ibi animaduertitur, *Eufr.* *Iphig.* in *Tauris* 555.

Τοσούτῳ γ' [ἔκτασιν] εἰς τὴν τὴν ταλαιπώρην δάμαρ, *Herodot.* 7, 7, 127. τραποειδευόμενος τὴν παρὰ θάλασσαν χωρὴν τοσούτου: vbi *Gronovius* necessario e *Codice* Mediceo reponendum censet τοσούτου, non ergo et alii mecum. *Lucian.* de *M. Peregrin.* 354. πλὴν τότε τοσούτον ἐπὶ κίβητα: vbi *Tan. Faber* non satisfacit. *Lyfias* p. 476. τοσούτον μέμνησθαι: notum enim, τοσούτον passim pro τοσούτω adhiberi.

P. 89. V. 5. πειθῶσαν] Non semel exsequiae primam amoribus praebuerunt occasionem. *Lyfias* p. 5. ἐπ' ἐκφορὰν γὰρ αὐτῇ ἀκολυθίσασα ἡ ἡμῶν γυνὴ, ἐπὶ τούτῳ τῷ ἀνδρὶ πᾶσι δαΐδισα, χρόνῳ διαφείρεται: et multas lugubria decent.

P. 89. V. 6. Ὅλος ὡς ἐπὶ τῆς ἐνοίας] L. 2, 4, 27. 25. Varie effertur haec formula. *Diod.* 16, 92. casum mutauit, ὅλος ἐπὶ τοῖς ἐπηγελημένοις. Saep̄ ὅλος, paruo discrimine. *Lucian.* 1. p. 211. ὅλος περὶ τῷ τοιούτῳ ἐστὶ. *Alcibi.* 3, 11. vide *Berglerum* ad 1, 13. Rursus ὅλον γινώσκει τινὸς aliquantum abicit. *Heliod.* 7, 309. τῶν ἐκείνῳ ὅλος γινόμενος. *Eufrid.* *Iphig.* in *Aulide* 647.

Περὶ ἡμῶν γένου νῦν, μὴ πὶ φροντίδας τέτυται.

Ἄλλ' εἰμὶ παρὰ σοὶ νῦν ἅπας, κύκλῳ ἄλλωδι.

P. 89. V. 8. Πηγὴν αἵματος] Centies πηγὴ apud Graecis, vt fons apud Latinos, pro origine, principio, vnde *Horatio* principium et fons synonymice iunguntur; vt fons et caput. *Incerto* in *Paneg.* *Constantino dicto* C. 1. *Plato Phaedro* 245. C. Ἀρχὴ καὶ πηγὴ. *Philo* *Iud.* p. 1013. *Plato* 3. de leg. 690. D. νῦν γὰρ δὴ τάσων πηγὴν τοιαύτην ἀνορέκαμεν. *Elegantior* autem hic πηγὴ αἵματος, propter copiosum profusum sanguinem: qui cum fluere, εἶναι, κυμαίναν dicitur. *Marcus* *Euang.* 5, 29. καὶ εὐθέως ἐξηρώθη ἡ πηγὴ τοῦ αἵματος αὐτοῦ.

Potuisset etiam dicere πηγὴ φόνου: nam αἷμα et φόνος promiscue tum profanis, tum poetis, usurpatur. *Eufrid.* *Orestia* 1139.

Κακὴς γυναικὲς εὐνὴ αἷμ' ἐπαζάμεν.

Vt v. 284. εἰργαται δ' ἡμῶν μητρῶν αἷμα, vt noster L. 4, 3, 68. 7. ἐργάζεσθαι φόνου. *Eufr.* *Bacch.* 895. ἅλλ' αἷμα θήσεις, quod 795. dixerat θῆσθαι φόνον γὰρ θῆλον: vt scite animaduertit *Barnesius*, quem et ad *Suppl.* 672. videas. *Lucian.* *Tyrann.* p. 157. ἐμπεταχμένον τῷ φόνῳ. *Dialog.* *Meretr.* 13, 317. λαμβάνεις φόνον. *Hesych.* φόνος, αἷμα. *Lucas* *Euang.* 13, 30. αἷμα προσφύειν, φόνος. *Pindar.* *Istib.* 8, 109.

— — ὁ δὲ Μὶ — εἰον ἐμπελόν

Αἷμαξ, Τηλέφῳ μέλανι ἔσθαι — υἱον φόνῳ παίδον.

φόνος μέλας, vt passim αἷμα μέλαν. *Antbol.* 7, 5, 53. 205.

Τόψῃ, μέλαν δὲ οἱ αἷμα ταλαυρίνῳ διὰ χερυτὸς

λίσσῃ, ἐπὶ δ' ἀργαλίαν βῆλον ἔδουσε φόνῳ.

Egit de hac permixtione G. Cuperus *Observ.* 3, 19. Sic Latinis caedes et sanguis centenis in locutionibus indifferenter adhibentur, *caedem facere*, sed etiam *sanguinem facere*. vide I. F. Gronovium ad *Hist. Eccl. Script.* C. 25. p. 277. et Arn. *Drakenborchium* ad *Liuii* L. 2. C. 30.

P. 89. V. 8. αἵματος μεγάλης] Igitur neminem offenderit αἷμα μέγα magis, quam μέγας φόβος. Ita in Epigrammate laudando ad L. 4, 7, 73. το. σποδία μεγάλα, multorum cinis. *Statius* 8. *Theb.* 573.

— — — — Sic Hyrcana Leo Caspius umbra
Nudus adhuc, nulloque iubaе flauentis honore
Terribilis, magnique etiamnum sanguinis infons.

Id est multae, magnae caedis. *Sidon. Apollin. Carm.* 5, 500.

— Sed sanguinis auctor Maioris, dum parcis, eras.

Seruius ad 2. *Aen.* caedis magnitudo, ut *Lucian. Tyrann.* T. 2. p. 153. μεγάλην σφαγὴν ἐργάζεσθαι. Verum sanguinis et caedium imaginem paullo hilariori argumento distipemus. Apud *Nonnum* in *Dionysiacis* L. 32, 32. Iuno omnibus illecebris adornata ad Iouem accedere meditatatur. In isto cultu describendo, post alia pro more suo multa friuola, haec garrit:

Εἶχε δὲ ποικίλον αἷμα παλαιότατον, ὃ χότρ' ὀύμφης,
Κρυπτάδην φιλότῃ κασιγνήτων ὑμεναίων,
Νυμφίον ἄρχαίης ἔτι λήθραν αἷμα κορέϊας,
Κρυεῖλης φιλότῃς ἵνα μνήσειεν ἀκούσιν.

At quid hoc! εἶχεν αἷμα, ὃ χότρ' αἷμα. Certe phiala vel alio vasculo vitmur, si liquores seruari debent. Quid multa! reponendum αἷμα, *vinculum, cefus, zona*. Saepe poëtae memorant αἷμα κορέϊας: ut in *Antbol.* p. 453.

Χρύσεος ἐκπύτου διέτμαγεν αἷμα κορέϊας.

Aptum epitheton *Zonae ποικίλης*. Ita habemus apud principem vatem *Iliad.* ξ. 214. ποικίλον κέντρον, et in *zona*, vel alio linreo, illud λίσσανον ἡρχαίης κορέϊας commodè seruatum fuit. Notum, quales vires sanguini, et quidem eo magis tali, in amore conciliando adscribantur. Plane similes multas nugas ibi recenset *Nonnus*; quam rancida ista altera imago αἵματος ποικίλου παλαιστάτη. Potius sugerit *Iupiter* lunonem, si tali ornatu instructa ipsi adparuisset. Quando horrorem et abominationem ingenerare volumus, *cruoris, sanguinis, tabi* mentionem solemus facere. Inde *Pharmaceutria, Venefica magna*, apud *Theocritum*, quando suis veneficiis horrorem conciliare satagit, inducit non solum *Hecaten infernalem*, quam etiam canes extremifcunt, sed illam etiam incedere facit per sepulcra et nigrum mortuorum sanguinem, sabum. Quem adspectum praebere debuit horrenda haec dea, per sepulcra sanguine et tæbe mortuorum lurida peruadens! Poëta ait:

Τῇ χθονὶ δ' Ἐκάτῃ, τὰν καὶ σκόλας τρομόντι,
Ἐρχομένην νεκύων ἀνὰ τ' ἡέρα καὶ μέλαν αἷμα.

Hecaten, Dianam, esse praesides, administras veneficarum et magarum, cur quis doceatur? *Ouid.* 7. *Met.* 194.

Tuque triplex Hecate, quae coeptis conscia nostris
Adiutrixque venis, cantus artesque magarum.

Vnde facite *Horatius*, ut ostenderet Canidiam peiorem, et magis abominabilem caeteris veneficis, quibus alias adesse soletur *Luna, Diana, Trivia*, siue quocunque nomine vocetur hoc numen, *Satyrar.* 1, 8, 35. fingit:

— — — — Lunamque rubentem,

Ne foret his testis, post magna latere sepulcra.

Alioqui ipsa Ἀστὴρ μέγας, ut *Tatiano* vocatur *Oration.* ad Graecos C. 12. illa peruadebat, deducta coelo, cum veneficis per sepulcra, ut vna legeret fœrales, sed magiae aptas, mortuorum reliquias. Passim *Veneficae* ita exhibentur a poëtis et aliis. Ita *Medea* apud *Apollonium* L. 4, 51. inducitur θαμὰ δὲ πρὶς ἑλκυσμένη κρηὶ τε νεκρῷ. Cur? Declaret *Lucanus* L. 6, 543.

— — — — Auidè descauit in artus,

Immergitque manus oculis, gaudetque gelatos

Effodisse orbes, et siccae pallida rodit

Excrementa manus: pendencia corpora carpsit,

*Abrastique cruces, percussaque viscera nimbis
Vulsi, et incoctas admissis sole medullas.
Insertum manibus chalybem, nigramque per artus
Stillantis tibi saniem, virusque coactum
Sustulit, et, nervo morsus retinente, pependit.
Et quacunq; iacet nuda tellure cadaver,
Ante feras volucresque sedes.*

Ita, si modo veteri et tabido opus sanguine habent. At

— — — — — si sanguine viuo

Est opus, erumpat iugulo qui primus aperto.

Ideo apud Horat. Ep. 17. per ironiam de Canidia:

Nec in sepulcris pauperum prudens anus,

Novendialis dissipare pulveres.

Apulei. 2. Met. 33. Nam ne mortuorum quidem sepulcra tuta, sed et bustis et rogis reliquiae quaedam et cadaverum praesegetina petuntur. L. 3. p. 51. trucidatorum servatus cruor. Tacit. 3. Ann. 69. erutae humanorum corporum reliquiae. vide Lindenb. ad Annian. Marcell. 19. 12. p. 179. In his colligendis, aequae atque in radicibus venenatis, Luna, Diana, Trivia erat magis socia, comes, adiutrix; quin etiam ipsae deae his gaudebant. Quam energetice igitur poeta inducit adiutricem pharmaceutriae Hecaten, vadentem non per busta modo, sed per tabida cadavera! ne dubites, hos lege Lucani verius; ubi Erichtho sic Furias, et ipsam Hecaten alloquitur: — per busta sequar, per funera custos: nonne haec Theocriti verba: ἀνά τ' ἡῖρα καὶ μέλας αἶμα?

— per busta sequar, per funera custos,

Expellam tumulis, abigam vos omnibus vris.

Teque Deis, ad quos alio procedere vultu

Ficta soles, Hecate, pallenti tabida forma,

Ostendam, faciemque Erebi mutare vetabo.

Maneat igitur magicis sacris tuus horror; sepulcra, funera, cruores non hinc remoueantur: et quamvis vulgo epitheton modo μέλας, niger, sit physice datum sanguini, hic ad terrorem istum colorem sanguini tributum tuto credemus. Quid quod crediderim, apud modestos criticos quadraginta codicum consensum alicuius fore ponderis: tot a me collati hic nihil variant; vnus auctor E. M. qualis negligentia ipsi et aliis grammaticis saepe accidit, exhibet in ἡῖρα: ἀνά τ' ἡῖρα κρημνίστων: sollicitus scilicet solius vocis explicandae. Et in primis magnae fuerint auctoritatis in lectione vindicandae, quae non ita ineptum habere sensum nonnullis forte videatur; praecipue si id, quod substituere satagimus, ne quidem eo sensu Graecum esse, ostendi possit. Ne loquar, poeticam φαντασίαν commentanti et nullo magis emendanti summa cum cura debere spectari, in qua consideranda saepe negligentiores Critici, inuenti sui nouitate, siue fallaci specie, abrepti. Sic *Guietus*, sane audacior passim, apud *Lucanum* satis improvide tentat:

— per busta sequar, per funera: cunctis

Expellam tumulis.

Cum vox *custos* sit elegantissimi ibi vsus. Erichtho ita se adsimulat *custodibus*, qui *ditiorem* paullum sepulcris, res nota, adponi solebant. Ipse *Lucan.* 8. 744.

Corpus, vile suis, nullo custode cremantes.

Nam *custos* est: *vis*, *ceu* custos, vt sic centies apud Graccos reticetur. Pulcherrima imago Erichthos, Tisiphonen et ipsam Hecaten de tumulis et cadaueribus, quibus abuti volebant, instar custodis funerum, *ceu* magas et fures fugantis. Noui hominem, sane non stupidum, immo acutum in caeteris, et multiplicis scientiae dote insignem, qui coram me saepius negarit, vel exquisitissimam vocis vel organorum harmoniam ad aures suas suauiores accidere, quam gannitum catulorum. Credo non ita imprudens erat, vt inficiaretur, aliorum auribus eum inditum esse sensum, vt merito diuina Musicae vi quasi extra se raperentur; proinde nec illis, quibus aures non contigerunt

poëticae, et quam paucissimis contrigerunt, haud habemus, ut indignemur: sunt enim naturae donum, quae ipsos hac suauitate expertes voluit. Verum merito in censuram cadunt, quando, cum tales creati sint, et leui admodum studio naturae defectum, si fieri posset, supplere sategerint, tamen de poëtis, eorumque elocutione iudices sedere praesumant, ne de potioribus poëticae partibus loquar.

Verum ut reuertamur ad *Nonnum*. Si quis in isto loco pro *ἄμμα* maluerit *αἶμα*, non admodum repugnem: nec, si inuenissem *αἶμα*, quoniam satis defendi possit, ut *ἄμμα* ingererem, admodum laborassem.

P. 89. V. 9. *Μισρὸν συμπεράσσαν τῷ φόνῳ*] *Proprie καθαρῶς χερεῖν ὀρπονούνται μεμιασμένην αἷματι*. In *Luciano de Morte Peregrini* p. 318 editur *ἡμιοκισθεὶς τῶν περὶ τὸ φόνον εἰρημένον*: cum nota „*φόνον legendum fortassis; bene margo Ai W.*“ ut in versione caede. At Faber et alii recte sic. Neicio, an putidum istud *φόνον* in textum sit repositum, ut locus fieret notulæ isti ex *Ai W.* Sed quale est istud *Fortasse*? Quid si quis, ne mentiarur, modeste dicat: forte *sol medio die lucet*! Si Critici tales forent omnes, profecto de ipsorum petulantia haud quereremur, sed sensum tamen communem delideremus. Fuit in *Apogr.* male *πράξουσιν*.

P. 89. V. 11. *τὴν συνουσίαν*] *Apuleius 3. Met. 48. Et res ad hoc deducta est, ut per quaestionem sceleris sui participes indicet: ut tam dirae factionis formido funditus perimatur.*

P. 89. V. 14. *Βασανισθῶν*] *δργάνων*. Quod inter alios supplet *Porphyr. de Abst.* 391. *ὡς τρεβλόμενοι καὶ λυγισόμενοι καὶ κρέμενοι, καὶ διὰ πάντων ὀδυνήσαντες τῶν βασανισθῶν δργάνων*. An non paullo ante ibi legendum ταῖς τοιαύταις pro ταῖς αὐταῖς? certo *ἐν ἰσδομάδι, Sabbati die*, non *totā hebdomadē*.

P. 89. V. 17. *Ἐπληξε*] *ἐξέπληξε, tetigis, percussit animum*.

P. 89. V. 17. *Εὐτυχὴ τινὰ ἰδοῦν ἡμινυμίαν ἔχειν ἐκείνη γυναικα*] *Callirrhoeae*. Sed melius scripsisset *ἐκείνη τὴν γυναικα*, vel *τῇ Μιχαεῖ ἐκείνη ταύτην τὴν γυναικα*.

P. 89. V. 18. *Εὐτυχὴ ἡμινυμίαν*] Vide notata 2, 5, 30. 8. *Max. Tyr.* 24, 1. *Καὶ εἰκάσθῃ τὸ ἐν Κορίνθῳ τῷτο πάθος τῇ Βοιωτίῃ διὰ τὴν ἡμινυμίαν τῶν μακεδόνων*. Ambo *Ἀσλαcones* vocati. *Θεμισκλῆς Ἀθηναῖος, θρασύτερος ἐς τὴν ἡμινυμίαν*. *Eunap. Julian.* 117. *Demosth. Aristog. pr.* 840. C. *διαπὰς σωφρονεῖν iubet*, quia *ἡμινυμῶν* τῇ *Δίῃ*.

P. 89. V. 19. *Καταγῇ εἰς ἀνάγκην*] *L.* 3, 3, 46. 24.

P. 89. V. 19. *Ἐρείσκει τὸ ἥδιστον ὄνομα*] *Amanitium* furores circa nomen amicarum noti; non contenti semper in ore habere, in arborum corticibus, in parietibus sculptunt et inscribunt. Poëtis rotarum elegiarum nudum amicæ nomen materiam suppeditat; exosculantur in literis; venerantur quacunq; obuium. Quin *Agamemnon* eo nomine suam *Briseida* facile posse recipi ab *Achille* in locum eius *Chryseidos* autumat,

Quod, si prima sinat litera, nomen idem.

Apud *Ouid. Remed. Amor.* 476. sic Codices cum meo plerique. Recte: *syllaba* est a sciolo.

Quid mirum, si *Mithridates* veller elabi mulierem *Callirrhoeae* cognominem? Aliquid plus rationis *Teucer* habet apud *Enripiden* in *Helena* v. 75. quando mulierem, quæ *Helenam*, *Ilīū* excisæ causam, forma referebat [re vera erat: sed nesciebat *Teucer*, *Helenam* esse], ideo erat occisurus, nisi in peregrina terra foret. Aliquid plus nomine simili est forma similis.

P. 89. V. 21. *Παλιντες*] *Solita* liكتورum insolentia in reos. Apud *D. Lucam* in *Euang.* 22, 64. *ἔτυπτον αὐτὸν, καὶ ἠκρόντων αὐτὸν, ἀφροντες: τίς ἐστι ὁ παλαιός* etc.

P. 90. V. 1. *Ἄγυσιν*] Per Criticos velim liceat praesenti huic locum suum tenere. vide *A. Drakenborchium* ad *Linium* *L.* 1, 779. *ἄγυσιν* est *εὐδῶς ἄγυσιν*.

P. 90. V. 6. *Καὶ ἴδρου . . ἴν . . καὶ*] Verba incertiora, sensus apertus; pores καὶ ἰδρὸς ἴδρῶν, vel ὑπὲρ ἴδρῶν, vel ἰδρῶτι διαῖρῶντο. Apud *Heliod.* 10, 487. Apud *Philostr.* 8. de *V. Apollon.* 371. *ἰδρῶτι ἴδρῶντο*: nam etiam haec constru-

ἐπο proba. Sic apud *Suidam* ἐπιρριζόμενος μέλτι in 'Επίκροτος et Κόφων, et *Lucian.* de *Gymnas.* 907. σώματα ἰδρῶτι ῥέοντα: quod ibi illustratur ex *Iliad.* ψ. 367. χαῖται δ' ἑρρύνοντο.

Sed obseruemus potius, amantibus et alio animi motu correptis sudorem largiter manare. *Plutarchus* in *Demetrio* in amore coniungit, ut hic, ἰδρῶτας δέξαι καὶ ἐρῶντα πυρῶδες. Et *Plato* in *Phaedro* p. 251. B. ἰδρῶτα ponit inter affectus amoris. *Eustath.* de *Ism.* et *Ism.* 11, 429. ἡ δὲ περιρριζομένη πυκνοῦς ἰδρῶσι καὶ δάκρυσι. vide 9. 343. quae duo phaenomena etiam hic. *Theocr.* *Idyll.* 2, 107.

— — — — — Ἐκ δὲ μετώπῳ

ἰδρῶς μιν κοχέεισθαι ἴσον νοτίαισιν ἱέρακι.

Anthol. 1, 3. 1.

Αἰδοῖ πάντα πρόσωπ' ἰδρῶταίονα, ἐκ δὲ μετώπῳ

ἰδρῶς πύδων τοῦτος ἐκταλάει.

Quod *Valerius Aedituus* apud *A. Gellium* L. 19. 9.

Dicere quum conor curam tibi, Pamphila, cordis,

Quid mi abs te quaeram, verba labris abeunt.

Per pectus miserum manat subito mihi sudor:

Si tacitus, subitus: duplo ideo pereo.

Heliod. 10, 437. καὶ τὴν κόρην αὐτοῦ ἐν μίρῃ περισκώπει, τρέμει τε καὶ παλμῶ συνίσχεται, καὶ ἰδρῶτι διέρρεϊτο. Videtur *C. Barthius* ad *Statium* 1. *Achill.* 306. sudor facile fronte prorumpit; unde apud *Sueton.* *Nerone* 24. sudorem quomque frontis brachio detergere; sicut etiam iste amantium sudor, ut partim vidimus. *Propert.* 2, 18, 12.

Quae si forte aliquid vultu mihi dura negaret,

Frigida de tota fronte cadebat aqua.

In eadem elegia in non vno codice legitur:

Cui non his verbis adspersat tempora sudor,

Aut pudor ingenuus, aut reticendus amor.

At hic sudor videtur irrepisse ab eo, qui explicare voluerit, quomodo tempore alicui amor adspersat, id est sudore; vetiot lectio videtur *Scaligerana* *sardo*.

Per omnia tamen iste sudor membra diffundebatur. *Ouidius* 3. *Amor.* 14, 38.

Mens abit et morior, quoties peccasse fateris:

Perque mens artus frigida gutta fluit.

Qui locus si ita intelligendus, certo prae cadit praestat fluit: quin etiam etfi de lacrymis acceperis; quod non puto. De hoc sudore intelligendum et emendandum ex Codice *Palatino* olim censui *Anacreontem* oda 7.

Τροχάοντα τείρον ἰδρῶς,

Κραδίη δὲ ῥίνας ἄχρει

Ἀνίστανται, καὶ ἀπὶ στήν.

Plane ita *Alciphron* 2, 2. Νῆ τὰ μετήρια, νῆ τὴν τύτταν τῶν κακῶν ἀπαλλαγῆναι, ὡς ἐνδυμνῶσαι τὸ τιμάσχω τὸν χειρισμὸν, ἄρτι ἀπέφυγμα· καὶ ἰδρῶ, καὶ τὰ ἄκρα καὶ ἡ καρδία μιν ἀνίστανται. Omnes non magis naturam, quam *Sappho* magistratam, secuti.

Porro ἰδρῶ posset esse integrum, licet tempota sint diuersa. Verum quid caeterae lacunae fiet. An cogitabis de alio amoris effectu: καὶ ἔντρομος ἐγίνατε, vel ἦν. *Sappho*:

Καδδ' ἰδρῶς ψυχρὸς χρίεται, τρέμος δὲ

Πᾶσαν ἄγρει:

vel καὶ ἐννός ἦν. *Heliod.* 226. ἐννός ἐγγόνει. Eadem ἀλλὰ καμμένη γλῶσσο' ἔαγε. De sudore frigido aliis a caussis vide *Apulei.* 10. *Met.* 217.

P. 90. V. 7. προέπεισιν] αὐτομάτως ἱεπεσθῆναι L. 3, 6, 54. 1.

P. 90. V. 7. διαισιώθησιν] *Lyfias* p. 512. ὥτι μὴδὲν τῶν κακῶν ἐν δόξασθαι ἐδύνασθαι, ἀλλὰ καὶ δακρύνοντας μὴδὲν ἔπαιον τῶν πεποιθότων, ἀπώντας οἰχισθῆναι σιωπῇ. Quid magis naturae consentaneum, quam ut hic etiam taceat *Polycharmus*, dominum et de morte ipsius deliberantem, iis motibus animi videns

de statu deiectum? Hoc ad *ἔννοιαν* defendendam; vocis probitatem satis tuebuntur *Euripides* in *Ione* v. 1166. et alias. *Xenoph.* *Memor.* 3, 772. D. et in *Agésilao* Ed. *Hutchinsf.* p. 59.

P. 90. V. 8. *Συναγαγών*] *Se recolligens*, ἀνανήψας, ἀνευσεγών, ἀναλαβών. Non dubito, quin *Nostri* haec forma etiam probis scriptoribus placuerit. At mihi nec *Lexicis* auctoritas alia suppetit. *Ἰπποκράτει* τινὰ ἐπὶ τὸ φρονεῖν *Heliod.* 2, 72.

P. 90. V. 9. τί δέ σοι πρᾶγμα πρὸς Καλλιζόον] Plena locutio, quae saepe elliptice τί σοι καὶ ἐκείνῳ. Mox fidenter supple *ἑταυρωμένος*.

P. 90. V. 14. Ἐπειλάσθησαν] *Errore vulgari* *ἑπειλάσθησαν*. Sic saepe *πῆραγμα* pro *πρᾶγμα*, et similia. vidit *Cl. Reiskius* L. 3, 5, 52. 9. *Theodor. Prodr.* 7, 325. κατεκλάσθη τὴν καρδίαν. *Thucyd.* 3, 67. 4, 31. *Plutarch.* *Demetr.* 57. *Lucian.* T. 1, 594. 3, 287. ὑπεκαλλάσθη. *Heliod.* 7, 385. ὑπὸ τῆς συνήθους ἑπιτακμένη: vbi sane non videtur intellectum.

LIBRI QUARTI CAPVT TERTIVM.

P. 91. V. 4. Ἐύταλός] Et L. 7, 2, 115. 24. Ἡμεῖς Ἕλληες ἴσμεν *Συρκοῖσι* τῶν *Εὐκατρίδων*. Hic se extenuat, vt *Chaereae* accedat dignitas. Tamen hoc epitheton fere vile nimis adparuerit, si *Alciph.* 3, 27. et *Hemsterbusio* notata ad *Luciani* T. 1, 443. inspexeris. In miseriis constituti sibi ipsi viliores videntur.

P. 91. V. 4. Συμφορητῆς] Ex *Phalaridis* personati epistolis laudatur; verum locupletiore auctorem habet *Platonem* *Phaedro* p. 255. A. et *Eunap.* p. 170. vide L. 3, 3, 47. 3. Notionem habuerit condiscipuli, quia ex hac causa saepe amicitia nascitur; quo respicit *Horatius* L. 1. *Od.* 36.

Caris multa sodalibus,

Nulli plura tamen diuidit oscula,

Quam dulci Lamiae, memor

Aetiae non alio rege puertiae,

Mutataeque simul togae.

Vbi duo codices mei *puertiae*, quam scripturam procul dubio sunt probaturi, qui in Graecis nihil discriminis agnoscunt inter poeticam et prosaicam orthographiam et vocabulorum formam; nam cur Latinis magis, quam Graecis librariis, patrociniū negarent!

P. 91. V. 11. Τρίκην] Vix operae pretium monere, *Apographum* habere *τρίκην*. Sed in nominibus propriis duplex terminatio obtinet: *Σωκράτης*, *Σωκράτην*, quam ultimam formam fere probant Grammatici: Codices vtramque exhibent.

P. 91. V. 14. Συνδεδιμένων] *συνδεδιωται*, quod *Dionis Cassii*, vel epitomatoris L. 68, 781. C. vt *οἱ καλέζοντες*, quod *Atticorum* dicit *Corinthus*.

P. 91. V. 15. τὴν ἐπὶ τὸν ταυρὸν ἡγομεθα] ἰδόν. Plerumque dicitur ἄγειν τὴν ἐπὶ θανάτῳ. Sed variatur in libris scriptis. Hanc formam viri eruditi adstruxerunt ad *Aeliani* V. H. 1, 30. vide *Xenoph.* K. A. 367. A. p. 431. *Fd. Hutchinsf.* *Philo Jud. adu.* *Flaccum* 977. (529.) *ἔλασεν* τὴν ἐπὶ θανάτῳ. *Herodotus* L. 3, 119. 5. 72. *Lucian.* T. 1, 384. συλλαμβάνειν ἐπὶ θανάτῳ. *Cbaritoni* liceat vti, quod maluisse videtur. *Lucian.* *de M. Peregr.* 356. τοῖς ἐπὶ τὸν ταυρὸν ἀπαγομένοις dicit. κατακρίνεσθαι τὴν ἐπὶ θανάτῳ *Artemid.* 4, 35. vbi *ἰδὼν* intelligas.

P. 91. V. 19. Χαιρᾶν] Potes etiam: *Χαιρᾶν λέγεις πὸν φίλον; εἶπεν δὲ Πολύχαρμος· ἄλλὰ δ'.* Aliquando εἶπεν, ἴφκ, periodum inchoat; vt L. 7, 3, 119. 1.

P. 91. V. 21. Ἠκολύθησεν] L. 3, 3, 46. 21.

P. 91. V. 22. πόντας ἐπεμψε] Vt vel ex accurrente tanta multitudine, e longinquo noui quid accidisse suspicarentur, et supplicis peragendis aliquantum supersedendum existimarent.

P. 91. V. 23. Ἦνα μὴ φθάσῃ τελευτήσας] *Ne auxilium votaue sua mortuus*

praerupter, *Interpres*, nimis eleganter et laxè: hoc non interpretari, sed circumloqui et paraphrasi explicare; quod in liquidis locutionibus minime opus. Sensus est: ne ante iam occisus esset, quam nuntius vnus, forte tardior, vel impeditus casu, perueniret. Sed talia lectori non stupido intelligenda permittuntur.

P. 92. V. 1. Ἀρτί δὲ ἐπιβαίνοντα τῷ ταυρῷ] *Iam crucem conscendentem.* L. 5, 10, 95. 26. de *suspensio et laqueo*, ἐπὶ βρόχον ἀναβαίνειν. At ita etiam loquitur de *affigendo cruci* L. 4, 4, 71. 17. ἐπὶ ταυρὸν ἀνίστην, et L. 5, 10, 96. 1. εἰ ἐπὶ τὸν ταυρὸν ἀνίσταιν, ὃν ἔπηξέ μοι καταγορεῖα φευδής. Ita L. 8, 8, 143. 2. καθαρὴ θύνη τῷ ταυρῷ. Ita hic mox κατάρβηθι, et κατέβαινε. Duplici modo praecipue in cruce figebantur, vel crux iacebat humi, et ita iacenti maleficus funibus ei adstringebatur: mox crux erigebatur, et tum demum clauis adfigebatur: vel in stantem iam crucem fontes tollebantur funibus, vel alio modo: ita clauis adfigebantur: etiam iacenti cruci impositi aliquando statim clauis adfigebantur. Antiquarii formas has et alias agnoscunt. vide *Isstum Lipsium* de his disputantem *Libri de cruce secundi* Cap. 7. hic de stante cruce intelligendum.

P. 92. V. 1. Ἐκτρέψαν ἄλλος ἄλλοι τι] In *Apostolorum Afflictionibus* C. 19, 23. ἄλλοι μὲν οὖν ἄλλοι τι ἔκτραζον. *Noster* 1, 5, 8. 22.

P. 92. V. 2. Μὴ τρώεσθαι] *Ne clauos fige.* Notanda hic simul orationis breuitas, quae in periculis congruit, ait *Seruius Honoratus* ad *Virg.* 2. *Aen.* 322. *Ammian. Marcell.* 19, 1, 426. tene, clauide, comprime, abde.

P. 92. V. 3. Ἐπέχετ' τὴν ὀμὴν] In eo igitur erat, ut *chalybem* manibus inferret, vt ait *Lucian.* 6, 546.

P. 92. V. 4. πονήρη βῆσι] In accentu obsecuti sumus *Grammaticis*: vt L. 5, 9, 94. 11.

P. 92. V. 6. Ἀδελφὲ καὶ φίλῳ] Et hic, si *Criticis* veteribus credere velimus, Attice scribemus Ἀδελφῶ. vid. *Ammon.* in *μόχθηρος, πονήρος.* *Schol. Aristoph.* *Pluto* 220. Sic *λέβη* *Vlpianus* ad *Timocrateam Demosthenis* p. 777. D. notat. Sic *δελτα* *Attici*, *Dores δελταίος.* vide *Dukerum* ad *Tibull.* 8, 24. Compellatio autem fratris non modo *Ecclesiasticis* familiaris, verum optimis scriptoribus. vide *Xenoph.* K. A. 401. A. εἰ φίλῳ καὶ ἀδελφῷ χεῖρας ἐποιεῖται. *Spartian.* *Didio Iuliano* C. 4. vnumquemque, vt actus erat, vel patrem, vel filium, vel parentem, affatus blandissime; vbi *Gruter.* fratrem pro patrem, quia parens idem, qui pater; sed parens ibi poterit esse cognatus. vid. *Salmast.* ad *Capitol. M. Anton.* 5. Si tantum, plura dabunt *I. Pricaeus* ad *Apulei. Met.* 1, 41. 490. *I. Broukhusius* ad *Tibull.* 3, 1. 24. vide L. 5, 3, 83. 15.

P. 92. V. 7. Ἐγκρατὴ σιωπῇ] L. 3, 6, 54. 1. ἐλγῆσαι ἔγκρατῆς.

P. 92. V. 9. Αὐτῷ] Primum officium in hospitibus excipiendis. vide *Aeschylum Choeph.* 666. *Lucian.* *Asino* p. 570.

P. 92. V. 10. Χλαμύδας Ἑλληνικὰς] *Chlamys* tribuitur *Thebais* et *Macedonibus.* vid. *Strabo* 7, 503. B. et *Cl. Hemsterb.* ad *Pollucis* L. 10. 6. 124. quos excludere Graecorum nomine, durum foret. Equitibus in primis, verum etiam militibus tribuitur. vide *Aristoph.* *Lyfistr.* 986. Quin et in ciuili vsu fuisse adparet. *Artemid.* 1, 56. 48. νόμος γὰρ ἡ χλαμύς περιτίθεται, et ibidem paullo antea: χεῖρ γὰρ τὸν ἑφῆρον ἐν τῇ χλαμύδι καὶ τὴν δεξιὴν ἐπιλαμύνειν ἔχουσιν: vnde pateret, *χλαμύδα* respondere *Pallio*. Namque manum intra *pallium* continere eodem sensu apud alios, et *Quintilianum Instit.* 12, 10. *Apuleio* 10. *Met.* 233. memoratur *Ephebia Chlamyda*.

Forse autem tentetur quis, vt reponendum censet *χλαμύδας*. *χλαμύδας* hominum delicatiorum vestes, vide *Casaub.* ad *Atbenaeum* L. 15, 11. 946. et longe aptiores refocillandis horum corporibus, praecipue ex balneo exeuntibus, quam vestes militares, *Chlamydes*: intellige tum *Milesias* *χλαμύδας*, quae proinde πολυτελεῖς: nam nihil obstat, quo minus simul *Milesiae* et *Graecanicae* sint ex oppositione vestium *Persicarum*. Tamen *χλαμύδας* non autem proscribere; nam certo vestis fuit quoque in vulgari vsu, et mox epulas adueunt. Pareat, nihil mutandum. *Chlamydes Graecanicae* et *χλαμύδες Ἑλληνικαὶ* eadem, illaeque celebrantur ab *I. Capitolino* in *Pertinace* C. 8. vbi pur-

purpurea Chlamydes Graecanicae distinguuntur a *Chlamydisbus campestribus*. Errat autem ibi vir magnus, cum etiam ex *Suetonii Ncrone* C. 25. istas *Chlamydas* fuisse *purpureas* doceat: nam ibi *purpurea vestis et distincta stellis aureis cblamys* diuersa indumenta.

Alioqui frequenter has voces commutatas nouimus; exempla suppeditant *Eduard. Bernardus* Id *Iosephi Antiq.* 5, 1. §. 19. *Hemsterb.* in *Miscell.* Vol. 3. p. 414. ad *Luciani Timon.* T. 1. p. 150. Apud eundem *Lucian.* in *Amor.* T. 2. p. 452. ὑπὸ μὲν χλαμύδι doctissimi Viri sententia nobis latet. Ibi mihi χλαμύδι non displiceret. Consulatur etiam *Ammonius* in his vocabulis. Ap. *Xenoph.* L. 2. *Memor.* 755. E. inemorantur ἱμάτιον ἀνδρεία καὶ γυναικεία, καὶ χιτωνίσκοι καὶ χλαμύδες καὶ ἱξομίδες. At mox p. 756. A. occurrunt quidem χλαμυδύγυλα et χλανωπεύια, at χιτωνοπεύια non; quae forte sub χλανωδοπεύια comprehensa: quia vox altera in vfu non erat, quamuis analogia eam admitteret. In hanc sententiam circa analogica vocabula a Grammaticis confecta disputat multa *Sext. Empiric. Aduers. Grammat.* C. 10. Sic etiam χλαμύς et χλανός confunduntur apud *Suidam* in ἱερίετι, quae ibi χλανός. vid. *Kusterum*, vt apud *Hesychium*. In elegantissimo Epigrammate *Procli* in *Di-nysium* siue *Bacchum* in ipso *Codice* haec vox iam ambigua. Totum lectori non inuidebo:

Θυγίην μελάρροισι τὸν εὐατὴν Διόνυσον
Δίρκειο, δεξιτέρῃ χειρὶ κυπελλοφόρον.
Χανθὴν μὲν εὐφύγοντα καρῆατος αἶθρῃσι κισσῷ
Χαίτην, καὶ λαίῃ θυροσφόρον παλάμῃ.
Βαπτὰ δὲ πέπλα φέροντα κατὰ χροῶς αἵματι κόχλῳ,

καὶ σικτὴν νεβρίδιον ἀμφικρεμῇ χλαμύδι.
Αἰτὸν βάκχον ἀνακτα δέμῳν ἵντοσθε δέδορκας,
Εὐξείνων εὐχαίς ἱλαον ἱσταίτα.

καὶ ἀνακτος *Baccho* saepe tribuitur: hic κόχκλον. *Val. Flacc.* 2, 272. Et sacer vt *Bacchum* referat *Scyrbos*. Praerulerim χλαμύδα. Suadent anaglypha et alia monumenta. De αἵματι κόχλῳ vide *Animadversiones* L. 1, 6. p. 68. Et sane re perpenfa etiam nostro loco χλαμύδας seruari.

P. 92. V. 12. φιλοφρόνησις] L. 5, 1, 80. 4. sine auctoritate apud *H. Stephani*. Passim occurrit. *Heliad.* 8, 375. φιλοφρόνησις καὶ τὴς ἐκείνῳ διοχολίας τε καὶ διακονίας. Sic *Taurin*.

P. 92. V. 12. Θυμυδίας οὐδὲν ἐνδεῖ] *Homeric*a formula est:

Οὐδὲ τι θυμὸς ἰδεύετο δαιτὸς ἑσπέρας.

In *Lib.* 6, 2, 100. 7. ἐν θυμυδίας ὄντις. *Alciph.* 1, 12, 50. ἐγένετο οὖν μοι μυστικὴς ἡ ἄκατος πλῆα, καὶ ἦν αἰδὼν τῷ πέλαγος, καὶ πᾶν θυμυδίας ἀνάπλεον. In quo loco vitium vix quis suspicetur. At *Codex* indicat meus τὸ πλῆα et τὸ ἀνάπλεον non placuisse forte *Alciphroni*, licet tales repetitiones vocabulorum occurrant passim; exhibet enim ἀνάμειτον, quod cur non reciperetur? *Max. Tyr.* 3, 10. *Lucian.* *Chronosol.* T. 3. p. 396. Θυμυδίῳ 2p. *Heliad.* 10, 529. vide doctum *Hesychii* Interpretem.

P. 92. V. 13. Θερμανθίης] L. 4, 2, 65. 18. *Demosth.* παρατρ. 323. D. διαθερμανθίοντο in simili euulsa.

P. 92. V. 16. Πῦ γὰρ εἶδ] Illud γὰρ interrogantis cum admiratione. *Odys.* O. 508. Πῦ γὰρ ἐγὼ, τί μιν τέκνον, ἴω;

P. 92. V. 20. βασανίζεις] Affligis, quod non probatur *Thomae*. vide ibi *L. Bosium* et *Ammon.* in voce.

P. 93. V. 4. μεταβάλλει] Pro μεταβλήθη: vt *Latini* dicunt, mutauit pro mutatus est, et alia. Scribae hic saepe vngues delixerunt. Ap. *Aratum* v. 787.

Ἡ νότῃ ἀμβλύνηται, ἡ ὕδατος ἐγγὺς εἶντος.

At producit mediam ipse *Aratus* v. 1013. ἀμβλύνηται. Quare autumo, reliquisse *Solensem* ἀμβλύνη. Eundem in eadem voce vsum agnosce in *Manethone* L. 5, 340.

Ἄλλ' ὑπὸ τῆς παφίης ἀμβλύνη καὶ μεταβάλλει.

Nam et ipse, ut alii, producit syllabam L. 2, 409. Saepè *passiva* pro *actiua* potestate *passivi* praediri apud *Aegyptium poetam*; unde magna pars fluxit auctoritatum producendae *diphthongi A I*. Ita videtur ipso hoc verbo *Aretaeus Cappadox* L. 1. *Acut. Morb.* 92. C. *ἔκως τῷ προσημειωμένῳ ἐμβλύνει τὸ ἄλγος τῆς δόξης*. Apud *Strabonem* L. 8, 579. B. *Manu exarati Libri* optime *κἀμπτει*, *flexit*, pro *κἀμπτειται*. *Erudit. Forsterus* ad *Platonis Dialogos* in *Indice*: *ἐνταποδίδει* pro *ἐνταποδίδεται*. Hoc probum et nostro simile; de quo genere multi. vide *H. Steph.* de *Dialect.* 31. p. 18. *Hutchins.* ad *Xenoph.* 10. A. 2, 143. At quod ad illos dialogos p. 242. huic vsui adcenferet *δυνατὸς κατανοήσκει*, accipiens pro *κατανοήθηναι*, fallitur. Nam cum talibus adiectiuis omnia verba in actiuo componuntur, vel saltem aequè bene, ac cum passiuis. Meliora adponit *Eruditiss. R. Dawesius* in *Miscell.* p. 98. Ita *φάρμακον δυνατὸν εὐρεῖν* Nolter L. 6, 3, 102. 18. non *εὐρεθῆναι*. Longe alius naturae sunt *ἀλγος*, *ἰάλμα*, quae nunquam actiue notant, et comparari debent cum Latinorum *varulo*. Plura talia verba in Graecis. An quis *ἰσταται*, *ἰσταται* aliter vsus, quam *passiue*? Tamen actiuam habent terminationem. Male haec comparantur τοῖς βάλλιν, *κἀλττιν* et limilibus, male quoque τοῖς πεποιθῆναι, *feci mihi*, vel *ἰστρωμαι*, *substrui mihi*, quali *ἰάλμα* eadem ratione *passiue*, qua *πεποιθῆναι* actiue dicerentur. vide tamen quae sic *I. Iensius* notauit ad *Luciani Tyrann.* T. 2. p. 449. Liber adponere *Epigramma* ex *Anthol.* 3, 25, 35. 274. editum quidem, sed mutilum et male intellectum:

*Ἀρχιμήδης σκαπτικόν.
Τῇν Εὐριπίδην μήτ' ἔρχο, μήτ' ἐπιβάλλω,
Δύσβατον ἀνθρώποις οἶμον, κοῖδοθέτα.
Αἰτὴ μὲν γὰρ ἰδεῖν καὶ ἐπὶ τέρψας· εἰ δὲ τις αὐτὴν
Ἐσθλὴν, χαλεπὴν τετραχύτην σκόλοπος.
Ἦν δὲ τὰ Μηδείας Αἰγιδίος ἄκρα χαράερε,
Ἀμνήμων κίλεθ νεῖδεν, ἢα τεφάνε.*

Vltimum distichon in libris nostris deest, quod *δυνόντων* sane. Videtur *Tragoediam Medae*, ut summi artificii drama, laudare. Sed pentameter mihi obscurus manet: licet verba aperta. An mansit in metaphora? ut si alias quidem tragoedias Euripidis quis velit aemulari, asperam inuenturus sit viam, licet adpareat laeuis et facilis. At si tenter *Medeam*, praecipitarum in talem poetam: et omni poetica gloria priuatum iri.

In tertio versu habemus *αἰτὴ ἰδεῖν*, quam locutionem modo explicuimus; verum in Codice Vaticano *διττῇ*, omnino male. Nam Euripidis versificatio facilis comparatur vix, quae adparet plana et facilis: at re vera, si eam ingrediari, est aspera et praecipitiis crebra. Sed quid notat *ἐπὶ τέρψας*? Glossae omnes *βοηθός*, *adiuuans*, *auxilians*; credo legendum *ἐπιτεροτός*: via *ἐπιτεροτός* est via frequensata, multum rotis pulsata, et ideo *adplanata*: *κροτήτος*, *rauius*. Optime opponuntur *λαῖος* et *τραχύς* et *χαλεπός*, ut etiam *ἐπιτεροτός*. Quod patet, quia *ἐπιτεροτός*, contrariae notionis, iungitur, ut *ἐννύμμεν*, τῷ *τραχύς*. vide *H. Stephanum* in his vocabulis.

P. 93. V. 5. [τὸ δῖον] L. 6, 8, 110. 9. *καυοτέρων εὐρεῖα προχμάτων ὑπὸ δῖον*. *Plutarch. Antax.* 308. *παρέχιν ὑπόδῖον*, *ansam*, *argumentum*. *Max. Tyr.* 23. *βίω ὑπόδῖον*. Ita *δῖον* adhibetur aliquando.

P. 93. V. 7. [ἴνα δοκῇ φίλῳ βοηθεῖν] Vult dicere, sed obscurius dixit: *ἐπὶ προσφάσει τῷ ἰδεῖν φίλῳ βοηθεῖν*, *gaudebat*, *quod iam aliquid posset facere* et loqui de *Callirrhoi praetextu adiutandi amicum*.

P. 93. V. 10. *Καὶ αὐτὸς μὲν ἀνταύτο, κατὰ πτερ ἦν ἴθος αὐτῷ* *Cubitus it*, quo consueuerat: *Interpres*. At non aliter factum iri, quisquam suspicetur; nam nulla causa murandi cubiculi. Verba sonant: *Et ipse quidem dormini*, quemadmodum ei mos erat, ut dudum adsuueuerat, id est *ἀναπλάττειν ἑαυτῷ Καλλιρροῖν τοιαύτην ὁποῖαν εἰδὲ ποιεῖσθαι, καὶ τοσούτον καταδραδῶν, ὅσον ἐν τοῖς ὑπνοῖς Καλλιρροῖν ἰδεῖν*. Aliter enim fieri non poterat, cum tam crebra per conuiuium esset iniecta de *Callirrhoi* mentio, et mox id dicturus est. Certe *κατὰ πτερ* non significat, *in quo loco*, nec *ἀνταύτο cubitus inis*; et si prius illud voluit *Charito*, nihil dixit.

P. 93. V. 16. [Ἐν τοῖς ἁγῶσι τοῖς γυμνασίοις ἱφάδρος] Optime describit gladiatorum duorum cum victore congredebatur, adeoque ipse viribus recens facile defatigatum superabat. videatur P. Fabri *Agonist.* L. 1, 24. p. 84. qui *Luciani* locum ex *Hermotimo* laudat T. 1, 783. quo lecto, nemo ignorarit, qui sit ἱφάδρος. vide ad *Demosth.* de Pace p. 61. E. Schol. Pleraque pro more adposuit huc spectantia *Ezech.* Spanhemius ad *Callimachi Hymnum in Delum* v. 125. deinde *Hutchinsonius* ad *Xenoph.* K. A. 2, 286. A. (159.) P. *Wesselingius* ad *Diodorum* L. 4. p. 293. sua contulerunt. *Iosephus* vero *Scaliger* putauit, *Manisium* L. 5, 299. (p. 377.) huc spectasse in his versibus:

*Hectoris ille (Teucer) faces arcu teloque fugauit,
Mittebatque suos ignes in mille carinas.*

*Hic (Philoctetes) autem pharetram Troiae bellumque gerebat,
Maior et armatis hostis subsederat exsul.*

Illud subsederat referebat ad ἱφάδρον, tertiarium gladiatorem. Bentleius hoc putauit nimis eruditum, et simpliciter explicat: *haeserat, cessauerat, subsisterat.* At non sua sponte Philoctetes in Lemno manserat, sed ibi a Graecis ob terri vulneris poctorem relictus, destitutus et desertus fuerat. Mihi omnino eleganter poeta videtur respexisse vel ad talem gladiatorem, vel ad militem triarium, quem nouimus tum demum consurrexisse in pugnam et aciem instaurandam, quando duo priores ordines militum impetum hostium sustinere amplius nequibant. Ita hic Philoctetes, cum caeteros Graecos Troiae expugnandae impares esse adparuerat, accessit, et vltimam manum bello imposuit. Quod doctus Britannus *armatos*, milites grauis armaturae, ὅπλητας, opponat τοῖς ἁγῶσι, qui erant φίλοι, rectum est. Nec tamen Scaligeri vel nostrae interpretationi contrarium est. Scaliger certe per *armatos* intellexit caeteros Graecos, eique oppositum Philocteten eatenus inermem, quod solo arcu et sagittis instructus erat.

Verum locum porro consideremus: Pro arcu teloque Anglus supposuit *arcu de classe*, quia scilicet ridiculum, *arcum* et *telum* simul memorare. Nempe *arcus*, τόξον, saepe apud Graecos et Latinos sub vna voce *arcum* et *sagittas* notant; hoc verum. Sed an ideo non licebit vtramque rem, sane separatam, singulo suoque vocabulo explicare? Rideatur igitur *Virgilius*, qui L. 12. *Aeneid.* 815. canit:

Non ut tela tamen, non ut contenderet arcum.

An non hoc est contendere tela et arcum, et quidem aliquanto durius dicetur, quam *arcu* et *telo* fugare. At stomachi, qui talia non concoquunt, abstineant a poetis epulis, suadeo.

Versus sequens Aristarcho Britanno habetur spurius. Si occidas scilicet aegrum, non amplius doluerit: nec euacuaueris frustra medicinales lecythos. Credo autem, cauto medico vti licere in morbis desperatis dubio remedio, et criticis in ita adfectis locis audaciore coniectura. Quid si igitur legatur:

Hectoris ille faces arcu teloque fugabat.

[*Mittebat Phrygios ignes in mille carinas.*]

Phrygii ignes opponuntur eleganter mille carinis, quibus Graeca classis constabat. Illud mille cum ἑκατάσι accipe. Parentheses tales non quaerenti occurrerint. Posses etiam mittentis vel missuras (faccs). Proximum versum optime emendat:

Hic sortem pharetra Troiae bellique gerebat.

Potueris etiam:

Hic fatum in pharetra Troiae bellique gerebat.

Sors Troiae sane idem, quod *fatum* Troiae. Tamen *Fata Troiae* hoc ipso vocabulo sunt celebratiora. Sed si vel hoc verius foret, loci restitutio debita viro summo, ne offendat *fatum pharetra*. Tale illud: *Et vinum in venis*, et similia. Quod in Codd. *ortam* fauet τῇ *sortem*.

P. 93. V. 17. Ἀκωντὶ] L. 1, 2, 4. 11. vitiose ἄλιον in Apographo.

P. 93. V. 18. προτιθείης] L. 1, 10, 13, 25. *Lucian. Epist. Saturn. T. 3.*

p. 411. δικας προτιθέναι.

P. 93. V. 20. Ἐμμενῶν] Hic sane ita malim, licet in *Apographo* ἔμμενεν. vide notas ad L. 8, 3, 132. 24. De *infinitivo* egimus L. 1, 14, 20. 14.

P. 94. V. 3. Δράμα περιτίθειαι] Locutio a scena defuncta; proprie histrioni πρόσωπον, persona, περιτίθειαι. *Diodor. Siculus* 16. C. 87. τῆς τύχης σοὶ περιτίθειαι; πρόσωπον Ἀγαμέμνονος. *Plutarch. Arato* p. 338. διατταν ὁ τῆς μοναρχίας ἔγνος αὐτῷ περιτίθειεν. *Aeschin.* παραπρ. 253. C. Τύχην τινὰ περιτίθειαι. 260. 8. πῖνεν τινί. *Cbion. Epist.* 6, 28. Βαλλεροφόντῃ σχῆμα περιτίθειαι. *Diogen. Laërt.* Platone p. 208. λέγει τινί. Ita Latini. *Auctor Dialogi de Corr. Elog. G.* 37. Hanc illi famam circumdederat. vide *Tacit. Ann.* 14, 53. *Hist.* 4, 11.

P. 94. V. 4. παῖσι] *Alciph.* 2, 4, 260. πάλοι μὲν ἡττημένος ἡμῶν παῖσι καὶ ἔρωτι, νῦν δὲ ἡδὴ καὶ κρίσειν προτιθεῖσθαι αὐτοῖς: vt recte *Berglerus*, licet contra *Cod.*

P. 94. V. 5. Ὑπάρχει εἰς πόλιν] Loquitur vt in re praesenti, quomodo millies fit: sed non inapunc saepe. ὑπάρχει, vel ἀπέρχει, non opus.

P. 94. V. 5. Εἰς πόλιν] An triuialia talia identidem inculcanda! εἰς pro ὁ, centies. Sufficere debuissent cum centum aliis Gracitatis peritissimi duumviri, *Steph. Berglerus* ad *Alciph.* 3, 27. et *Tib. Hemsterhuis* ad *Aristoph.* *Plut.* 456.

P. 94. V. 7. ἐξαίρετας συναφθεῖσαν] Tum quod secundum leges ei iuncta sit: tum quod iam ex eo mater, L. 3, 2, 16. 4, 3, 69. 3.

P. 94. V. 8. Δυναμίσι πιπιδῶς] Ita loquimur: πλῆτῃ, σοφίᾳ πιπιδῶς. Poëtae πῖνοντες vtuntur, vt *Manetho* 2, 285.

— βυβαῖσιν εἰς πῖνον καὶ ἀκαμπτον.

Quam locutionem ei quoque redde L. 5, 96.

Ὅλαθ' γὰρ πῖνονσι καὶ τίχουσι θνητὸν ἄνθρωπον

Ὅρατοις ἄνθρωποις ἐπὶ γινόμενοι ἀπῶται.

Editur πινυτοί: crediderunt, reginam pecuniam etiam sapientiam largiti.

P. 94. V. 8. Μακρὸν] *Ouid.* 4. *Met.* 649.

— ne longe gloria rerum,

Quas mentiris, ais, ne longe Iupiter abst.

Consulatur *N. Heinsius* ad 8. *Met.* 435. vbi *Propertii* locum in L. 1, 7, 17. sane non ex *I. Broukhuisii* mente accipit.

P. 94. V. 10. φοβῶμαι καὶ τὴν τύχην τῷ τόπῳ] Quia ibi semel iam male acceptus fuit. *Phaedrus* 1, 18. 1.

Nemo libenter recolis, qui laesit, locum.

P. 94. V. 11. δόξῃ δὲ σοὶ τὰ τότε φιλανθρωπότερα] L. 7, 5, 121. 15. πρὸς τὴν σύγκρισιν τῶν παρόντων ἢ μὴ καὶ βαβυλῶν φιλάνθρωπος.

P. 94. V. 12. Τότε Μίλητος] Id est πόλις φιλάνθρωπος καὶ Ἑλληνική, quem admodum adpellatur L. 2, 5, 31. 4. *Ammiano Marcellino* L. 28, 1, 393. amabilis ciuitas. Nunc plane mutata erit; vt ex comparatione sequenti adstruitur.

P. 94. V. 14. τίς σε θεῶν δυνήσεται εἶσαι] L. 2, 7, 33. 5. *Horat. Od.* 1, 27, 22.

Quae saga, quis te soluere Thessalis

Magus venenis? quis poteris deus?

P. 94. V. 14. παραδοξήν τευράνῳ] L. 1, 11, 16. 5. Ἀρχοντας τευράνῳ βαρύτεροι. 2, 6, 32. 5. ἐγὼ τευρανῶσω σωματος ἡλυθέρῳ. *Heliod.* 9, 430. οὐ γὰρ τευρανῶ δίκην: vbi fere malim cum *Palat.* τὴν νύκην: inspicie locum. *Max. Tyr.* 22, 1. τοιότι τευράνῳ μᾶλλον ἢ δικατῇ: quem locum *I. Pricaeus* adplicat *Aruleio Met.* 10, 214. nec, ad iussu barbaricae feritatis, vel tyrannicae impotentiae, damnetur aliquis inauditus. Damna enim, vel aboluere, non secundum leges, verum ex priuata vtilitate, tyrannidi proprium.

P. 94. V. 15. Ἄν παρᾶτῃ] Si videatur, si decernatur, si subeat, si in animam quis inducat, si volueris quis. Hoc enim notat haec phrasis, quae elliptica, et suppleri debet: ἂν πρᾶγμα, γνώμη, δόξα παρᾶτῃ. Saepe obuia: non

semel explicata: sed saepius male vel plane non intellecta. *Thucyd.* 4, 98. παραστῆ δὲ μηδὲν ὕμῳ, ὡς ἐν τῇ Ἀλλοτρίῃ ἢ προσήκον τοσόνδε κίνδυνον ἀναξίτητον μιν, ne quis vestrum arbitretur: cuiquam in mentem veniat. *Andocid.* περὶ καθόλου 12. 37. εἴ τῃ ὕμῳ διάβολόν τι ἐν τῇ γνώμῃ περὶ ἡμῶν παρέστηκεν, et mox ἡ γνώμῃ παρέστηκεν. *Lyfias* p. 214. aequae plene: καὶ μηδὲν τῦτο [τὸ πρῶγμα] παραστῆ, ὡς ἑξατοσδίων κινδυνεύοντος, Θερμίνους κατηγορεῖ. vide Cl. *Ioann. Taylorum* ad eundem p. 42. vbi optime et copiose exponit. Ita p. 140. παρέστη μοι μηδὲν φροντίζον. *Thucyd.* 4, 61. παρεστάναι δὲ μηδὲν, ὡς: vbi *Schol.* δόξαν ἐπέχειν. l. 6, 76. καὶ εἴ τῃ ἄρᾳ παρέστηκε, τὸν μιν. 6, 34. καὶ παραστῆναι παντὶ: vbi recte sibi persuadere Cl. *Dakerus*. *Plato Phaedro* 233. D. εἰ δὲ εἰ τῦτο παρέστηκε. *Heliod.* 7, 402. χρηστότερον δὲ, ἢ ὡς σοὶ παρετάται. *Demosth.* *Philipp.* 2, 64. E. τὰ ἄναντα παρέστηκεν προσδοκῶν. Περὶ συντάξ. 126. E. παρέστηκε μίγα φρονεῖν. *Herodot.* 7, 46. τῷ ἢ παραστήσεται τετάρτῳ βουλευσάμῳ μάλλον ἢ ζῆσιν, voluntas subitua est; bene. *Paullo* aliter *Demosth.* 1. *Phil.* 49. E. διὲ δὲ γὰρ ἐκείνη τῦτο ἐν τῇ γνώμῃ παραστήναι: vbi alii frustra παραστῆναι, alii non inelucti ἐκπαραστήναι: nec satis ibi intellectum. *Lyfias* p. 378. ἀλλ' οὐκ ἐν διζελμῳ ὕβριεσθῆναι, ἢ δὲ παραστήναι τοῖς διαδομένοις τὰς λειτουργίας: vbi recte verum: eo animo esse, sibi persuadere, credere. At frustra quasi παραστήσῃ [παραδείγμα] tentatur. Aliud παραστήσῃ quo vitur *Demosth.* de Corona 472. C. τῦτο θεῶι dicuntur παραστήσῃ ὕμῳ. Optime *Vlpian.* τῇ ὕμῳ τῶν δόξῃ καὶ ἐπολήσει ἡμετέροις. Saep̄ τῆσιν et τῆσιν errore pepererunt. *Plutarch.* *Nicias* 213. Τοῖς Ἀθηναίοις ἐπὶν παρέστη, in mentem Atheniensibus venit dicere; et de *Garrulit.* 509. D. ὁ μοι παρέσταται περὶ τῆς λαγόνῃ. Vnde et τὸ παριστάμενον, quod in mentem venit, quod placet, de quo et tota hac locutione pro more disseruit accurate et doctē Cl. *Hemsterhusius* ad *Luciani* *Contempl.* p. 507. cuius commentarius in reliqua *Samosatenfis* opera numquam desiderare desierint, qui sciant, aera quid distent lupinis. ἔλν παραστῆ igitur norat; si in animum inducas ire Miletum, si ita sederis, si ita steteris tibi et firmiter decretum sit, o *Chaerea*. Ad ipsum enim referendum: ad quem totus sermo dirigitur: nec potest accipi: traderis Tyranno, si illis placeris; nam *Mithridates* sic suis verbis persuadendi vim demeret dubitando, an quidem malum hoc ingrueret. Affirmans dicit: Tyranno traderis, si pergere Miletum decernis, nulla cautione addibita.

Interpres dederat: si quis adsit: nempe tyrannus. At de eo non dubitandum. *Dionysius* enim ibi erat: vel iudex iniquus ab eo subornatus et emissus. Reuera tamen παραστῆ id quoque norat, ut ap. *Aristoph.* *Ranis* 1000. καὶ πλησὺν παραστῆ. Sic in locutione ὅτι γὰρ καὶ καιρὸς τάχως παραστῆ apud *Xenoph.* *Hieron.* 915. D. *Demosth.* in *Midiana* 619. D. ἐάν που καιρὸς ἡ χρῆσι παραστῆ: in quibus ἐπὶ τῷ est ἰσοδύναμον, quod etiam nostrae aliquando locutioni aequivaleret: παραδοθῆσθαι, ἐάν ἐπὶ τῷ, τυράνῳ. Verum tamen ita disferunt, ut hoc modo subire, illud potius animo sedere significet. Egit etiam l. l. de hoc verbo *Hemsterhusius*.

P. 94. V. 16. πικρὴ δὴσιν] L. 3, 7, 54. 1c.

P. 94. V. 17. Ἔρως ἀπάτας χαλεπὸς καὶ δόλαις] Poëtae hoc Amori saepe exprobrant. Auctor *Παιδικῶν Ἀλοικῶν* apud me: Δολομάχανον νικάσιν Ἔρῳ, quod Epitheton Martis est *Simonidi* apud *Schol.* *Apollonii Rh.* 3, 26. cui et Ἔρως δολομάχης. vide *Fulv.* *Vrsini fragm.* p. 172.

P. 94. V. 18. Δόλαις] Vero et ἀπάτας coniungit *Herodot.* 8, 140. ἡμῶν δμαρχίῳ συνδίδμενοι ἄντι τῇ δόλῃ καὶ ἀπάτῃ. 9, 6. συμμάχους ἐθέλει ἐπ' ἑσθ' καὶ δημοῖα ποιήσασθαι, ἄντι τῇ δόλῃ καὶ ἀπάτῃ. *Aristeid.* 2, 43. 137. δόλαις καὶ ἀπάτας σημεῖονοι. *Dion Cassius* 68, 775. A. δόλαις τε δὲ καὶ ἀπάτῃ. *Soph.* *Phil.* 1262.

Ἀπάταςιν αἰσχυραῖς ἄνδρα καὶ δόλαις ἡγῶν.

Et de ipsa nostri Cupidinis matre *Eurip.* in *Helena* 1111.

Κύρη Διώνης Κύπρι, μή μ' ἐξεργάσθαι.

— — — — τί ποτ' ἀπληγες εἰ κακῶν,

Ἔρωτας, ἀπάτας, δόλαις τ' ἐξευρήματα

Ἀσκήσας, φίλτρα δ' αἰματηρὰ δωματίων.

Orpheus Hymn. in Hermen: Γυμνάσιν ὅς χαίρεις δολίως τ' ἀπάταις. *Maneth.* 4, 237.

Ψέκταις, ἀνδρώπων διαβλήτορας, οἷς τὰ τοχμασθῆν
Εἰς ἀπάτην δολέεσσαν ἀληθείας πέλας ἤξει.

Vbi ψέκταις recte vituperator. At v. 316. παμφέκταις omnium vituperatores male redditur. Est enim ibi non a παμφέκτης, sed a πᾶμφεκτος, omnino vituperabilis. Alioqui saltem παμφέκταις corrigendum foret. *Apuleius* 4. *Miles.* 66. 22. *dolis abieclis et fraudibus*: et alias.

P. 95. V. 1. Ἐκείνῃ] Leuiter immutat versum *Odys.* 7. 21. ἐκείῃ in *Αρογάρβο*, vti saepe scribitur. Ad sententiam facit *Tacit.* 4. *Ann.* 40. *Possē ipsam Liuiam statuere, nubendum post Drusum, an in penatibus iisdem tolerandum haberes.*

P. 95. V. 3. Βάδιζι καὶ γράφει] L. 5, 9, 93. 64. Βάδιζι καὶ ἀναπαύει, id est εὐδῆς γράφει. Ita ἀνάτηθι L. 4, 1, 62. 8. *Demostr.* de corona 473. B. dicit βαδίζω ἐπὶ ᾧ πετοίμικα. *Vlpiam* tropon agnoscit: quem tamen excusat. Vtrum non multa excultatione opus; nam tropus ille familiaris, et nihil aliud, quam Ciceroniana locutio ingredi ad rationem explicandam. *Famil.* 2, 3. et alias. Ita οὖν ἐπὶ ταῦτα πορεύσομαι, in prima in *Aristogitis*. 330. C. vide L. 5, 4, 84. 8.

P. 95. V. 3. Μόνος ἐν' ἐρημίας γράφει] Habuimus alias Ἐρημος ἐτ' μόνος coniuncta, ad L. 3, 3, 46. 19. *Euparius Maximo* p. 95. Ἰδίᾳ πεν καθίστας εἰναι τὸν, καὶ πρὸς τὴν γυνίκα ἐπέταλεν, αὐτὸς γράφων, οὐδὲς εἰδότες.

P. 95. V. 5. Ἀποκλαύσεας] L. 4, 7, 75. 22. *Herodot.* 3, 64. ἀπέκλειον Σμέρδει. ἀποκλαύσεας δὲ καὶ περιμυκτέσας τῇ ἀπάσῃ συμφορῇ. Sic ἀποδύρασθαι καὶ ἀποκλαυθῆναι *Plato* de R. P. 606. A. *Sophocl. Phil.* 708. Saepe a simplici verbo nihil paene distat, 4, 6, 74. 9.

P. 95. V. 7. Καλλιζέου Χαιρέας] L. 4, 6, 74. 7. βασιλεῖ βασιλέων Χαιρέας. *Heliod.* 5, 224. Ὀροονδάτῃ Μιθράνης. In his dignior praeponitur. At L. 4, 72. 22. Στρατηγὸς Πριηνίων Εἰας Εὐεργέτῃ Διονυσίῳ. Hic pro more, licet Prienensis Praetor dignitate minor sit omnium Ionum prῶτον, primum tamen locum scriptor epistolae sumit. *Berglerus* ad *Alciph.* L. 3, 51. merito transpositione tali offenditur; aetates enim Alciphronis et Nostri nultum distant. *H. Valesius* in *Valesianis* p. 108. variari coeprum fuisse autumat post inductum Christianismum. *Ausonius Epist.* 20.

Paullino Ausonius: metrum sic suasis, ut esses

Tu prior, et nomen praegrederere meum.

Qui locus non fugit doctiss. *H. Cannegieterum* in *Dissert.* de aetate *Aniani*, C. 5. diligenter de hac diuersitate disputantem.

P. 95. V. 8. Ἐπλίζω δὲ καὶ σὸν] Desideraretur adiectus forte articulus τὸν σὸν? Haud puto.

P. 95. V. 9. Οἷσινος ἀνέκρησαν τριῖναι τὴν καλλὴν, τὴν τρατηγικὴν, τὴν τᾷ εὐ πατρὸς] Nullus vnquam equum Persā, vel Parthum pharetram suam ita deperit, atque Charito noster hanc suam trirēm. Si poeta fuisset:

In coelum subdusta fores, ceu nobilis Argo,
Quae meritum magnis mundum tenet alta procellis
Iussisset vltam Pörygia face sancta Cybele
Numen habere maris, Nymphamque exire trirēmi.

P. 95. V. 11. Τὴς μὲν οὖν ἄλλης πολιτας] Obseruat personae characterem, ad quam scribit. *Polycharnus* ad *Mithridatem* de iisdem: τοὺς μὲν πολλὰς ἀπέσφαξαν. *Rursus* L. 8, 142. 19. caute: τὴς δὲ πλείους κατέσφαξαν: non ibi πολλὰς nominat, ne despiciere videatur, non πολιτας, ne damnatum factum in ciuili sanguine commemoret, non sine inuidia. Haec tango, vt adpareat, Charitonem non destitutum fuisse ab eloquentia; quae non consistit in elegantibus, vel magnificis, sed in aptis et rei accommodatis verbis vtendo. Ista non abesse debent, sed sine his reliquae nihil effecerint. Inde rustici sermo inconditus potest esse eloquens. Rhetoris calamistrata oratio pro elinguis hominis loquela haberi potest. Apex sacundiae, vbi haec coniuncta repetantur.

P. 95. V. 16. ἄνθρωπος ἄν] *Homō natus. Eurip. Hippol. 472. ἄνθρωπος ἄν.*

P. 95. V. 17. Κατασπένδω τῶν γεραιμάτων δάκρυα καὶ φιλήματα] *Alia constitutione L. 3, 5, 134. 8. κατασπένδω γράμματα δακρυοίς.*

Velim notari, vocem κατασπένδειν magis proprie dici de *lacrymis*, quam de *osculis*: eadem ratione notetur L. 2, 6, 31. 21. dixit: Τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἀπαλαύσεται Καλλιζέχη μὲν ἐντιῦθεν. ἰγὼ δὲ τῷ ζῆν. Alio enim plane modo Callistius Mileto et Dionysius e vita abiturus erat. Sed quia tamen ἀπαλλάξασθαι φησι dicitur, haec non valde moratura sunt lectorem. Verum optimi auctores et antiquissimi, cum Iucus et affectatio vix in sermone nota erant, tam profaici, quam poetæ, in utraque lingua delectati fuerunt, post duo substantiua vnum subiungere verbum, iisdem respondens, quod tamen alterutri per se posito applicari non, vel vix, posset. Vfus hic eruditissimus: sed ita tamen, ut non illiterati viri hic haeserint: et quidam vel locutiones illas emendare, alii ut duras notare, alii denique ob talem locutionem vsu vel locum auctoris, ut spurium, proferbere non dubitauerint.

Quæ cum ita se habeant, licet profitear, nihil me dicturum, quod prudentioribus genii harum linguarum non sit perspectissimum, in gratiam aliorum plusculis de hac forma hic differere visum fuit; et eos quidem suas sibi res habere iubeo, qui inquisituri sunt magno, ut purant, cum litetatum emolumento, an haec tamen non sint dura: an non sint affectata: an non sint vitiosa; quia Critici, qualem hic proferimus, non est inquirere, utrum recte auctor quid scripserit, sed an omnino sic scripserit. Ac fere spero, etiam pericacissimos et suae opinioni deuotissimos, paene dixeram, criticos, convictum isti exemplorum copia, ut saltem optimos auctores, siue male, siue bene, hac figura vsos fuisse consiteri necesse sint habituri. Quod si ii et alii etiam in posterum opæ huius formæ loca plurima velint explicare et declarare et vindicare, pretium vulerimus operæ.

Et ab Homero, patre omnis eloquentiæ, exordiamur. *Iliad. Ω. 8.*

Ἀνδρῶν τε πολέμους ἀλεγμένας τε κύματα πείρων.

Ibi *Eustath.* ait: τὸ δὲ πείρων τοῖς κύμασι προσωνυμῆσαν, τοῖς δὲ γε πολλοῖς ἐκλογιστέον οὐκίαν τινὰ ἰτίαν μετοχὴν εὐνήθη δὲ τῇ ποιήσει καὶ τὰ τοιαῦτα ὅποιον εἰν πολλοῖς ἄλλοις καὶ, τὸ εἶπον καὶ οἶνον ἴδοντες, rapem et vinum edentes, ut *Hesiod. Θ. 640.*

Νέκταρ τ' ἡμβροσίην τε, τάπερ θεοὶ αὐτοὶ ἴδουσιν.

Odys. Z. 291.

— ὄθι τῷ γε δόμοι καὶ κτήματα ἔκειτο.

Sane si ἔκειτο δόμοι, infelix foret. At κτήματα dicuntur κατεῖσθαι, πλήτος. Ita *Iliad. Γ. 327.*

Ἰπποὶ κερεσπέδες καὶ ποικίλα τέλχη ἔκειτο.

At recte *Schol. Sophocl. Eleftra 439.* εἰρήνευσαν ἵπποι. *Odys. T. 267.*

Ἵπποι δὲ μνηστῆρας ἐπέσχετο θυμὸν ἐπιπῆς

καὶ χεῖρας.

At aliter θυμὸν ἐπιπῆς, χεῖρας βίαις abstinemus. *Iliad. Α. 532.*

— — ἡ μὲν ἔπειτα

εἰς ἄλλα ἄλτο βαθεῖαν ἐκ' αἰγλήεντος ὀλόμην,

Ζεὺς δὲ εἰς τὸν πρὸς δῶμα.

Vbi καθῆλτο et ἀνῆλτο vno redduntur verbo. *Eustath.* ibi: ἰτίον, ἔτι ἐν τῷ . . . ἐξ ἀναλόγῃ νοητέον ἐξῆσθαι, ἢ αἰ, ὡς αἰτίς μὲν ἤλτο εἰς θάλασσαν, Ζεὺς δὲ πρὸς τὸν ἴδιον δόμον ἤλθε. Haec sufficiant ex centum aliis locis apud poetam. *Finian. Olym. 1, 142.*

Ἐλε δ' Οἰνόμεν βίαν,

Παρθένον τε σέθενον.

Vbi *Schol.* εἰρήνη γὰρ τὸν Οἰνόμεν, καὶ ἔλαβε τὴν Ἰπποδάμειαν πρὸς γάμον: vbi igitur ἔλε, occidit et in matrimonium accepit, notat. vide *J. Casaub.* ad *Strabon. 1, 52. C. Sophocl. Oed. Tyr. 389.*

Τυλάς τ' αὖτ' ἄτα, τὸν τε νῦν, τὰ τ' ὄμματ' εἴ.

Coluthus de Raptu Helenæ 91.

— — — οὐ βασιλῆων

Κοιρανῶν, οὐδ' ἔγχος Ἀχαιοῖν, οὐ βέλος Ἴλκω.

Vbi *Euslathius* fuisse commentatus: τὸ Ἴλκω προσμετρεῖται τοῖς βέλος καὶ ἔγχος, σὺν δὲ κοιρανῶν ἐπιλογιστὸν οἰκιστὴν τι ἕτερον ἔφημα.

Haec Graecis Mulus talia placuisse probant: videamus de Latinis, an hic sint seueriores. *Virgilius* 1. *Aen.* 360.

Crudelis aras, traiecitque pectora ferro Nudauit.

At *pectora nudamus oculis, aras crudeles, siue facta crudelia ad aras*, narramus auribus dilucide. L. 2, 378.

— retroque pedem cum voce repressis.

Aliter vocem, aliter pedem premimus. L. eodem 654. *Incoepoque et sedibus haeret iisdem.* At *animus* incoeptris, *corpus* locis iisdem haeret. Iam ne arbitremur, poetas, etiam principes, difficultate verba in metrum cogendi ad has duriores decucurrisse figuras; quod tamen nemo censuerit, nisi qui vix vngues rodendo et caput scalpendo distichum, idque malum, misero cerebello extruderit: nescieritque, nullam dari rem, quae in cogitationem cadit, quam non locundis poetae ingenium decem modis feliciter verbis elegantibus depingat; ne iam credamus, aio, solis poetis hanc formam placuisse, ex propositis exempla quaedam promenda. *Herod.* 2, 64. ὑπὸ τῆς συμφορῆς τῆς ἐν τῷ μάγῃ ἐκπληκτικῆς καὶ τῷ τραύματι. At συμφορᾷ *animus*, τραύματι *corpus* ἐκπληκτικῶς. *Plato Theaet.* 170. A. ὅταν ἐν τραπέσαις, ἢ νόσοις, ἢ ἐν θανάτῳ χαίμαζομεν. At quis non videt, χαίμαζεν ad mare proprie spectare? *Polyb.* 1, 44. p. 64. ἐλπίδα καὶ χεῖρα προσλαμβάνειν. At quantum distant *spem capere et copias novas assumere!*

Exemplis Latinis parcam ob ipsorum immensum numerum; centurias enim adposuerunt viri in Romana Critica principes, *Gronovius*, *Graevius*, *Perizonius*, *Burmamnus*, et quos his accensendus suis meritis *Carolus Andreas Duker* conuocauit ad *Flori* L. 3, 21, 26. vnde *Ciceroni*, *Sallustio*, *Liui*, *Tacito* hanc elegantiam placuisse edoceberis. Vnum perspicuum adponam exemplum ex *Floro* 4, 3, 37. *bis oculos, alii manus amputabant.* Quis vnquam *oculos amputauit?* palpebras quidem. At in priori membro *effudiebant* intellige: quod ideo facile intelligitur, quia et *effusio* et *amputatio* in re conueniant, modo differant in *mutationis* modo. Sic haec explicata in caeteris. Quin aliquando vnum verbum respondet et sufficit duobus effatis ita, vt non vicinam, verum plane contrariam significationem habeat in hac, quam in illa pericope: ex. gr. vt in prima *iubere*, in secunda *vetare* notet. vide *Cl. Hemsterhusium* ad *Luciani Catapl.* T. 1. p. 492. Ita explicata locum *Mamertini* ad *Julianum* C. 4. *Ingenus indignis cruciatibus corpora: nemo ab iniuria liber: nemo intactus a contumelia.* In priore parte intellige contrariae significationis τῷ *liber* et *intactus* vocabulum, *subacta*, *attractata*, *non libera*. Alii intelligunt *lucubantur*, *uoluerant*, quod quodammodo procedat. At quis ferat *Acidastii* petulantiam reponentis *ingenus* indignis cruciatibus correpti, vel sortii. Si plura desideres, adi *Tb. Bezam* ad 1 *Timoth.* 4, 3. *I. Broukb.* ad *Tibull.* 1, 4, 6. *Prop.* 1, 1, 24. *P. Wesseling.* *Diod.* 4. p. 270. *P. Burmann.* ad *Phaedr.* 4, 17, 31.

Iam videamus, quomodo eruditi quidam homines circa hunc loquendi modum fuerint versati. At primo loco monebo, licet haec figura sit tam recepta et optimis vsitata, tamen in eadem abusum posse habere locum: immo habuisse insignem in modum, postquam verus orationis color, tam solutae, quam ligatae orationi, decessit, ex. gr. *Apulei Florid.* 16. ait: *legenda eius nunc esse ossa, mox carmina.* Quantum hoc abit ab exemplis modo adductis; id plane est *κακόζηλον*: mollius hoc eiusdem L. 2. *Milef.* 20. *somno simul emersus et lectulo.* At, vt ingrediar dictam ad dispectionem, quis crediderit, L. 2. *Aen.* 320.

Sacra manu, villoque deos, paruumque nepotem

Ipse trahit.

inter caetera argumenta, quibus *Aeneis* probatur esse stolidi alicuius Monachi opus, 13. seculo aeuum agentis, et hunc verum adhiberi, rogarique:

quomodo sacra et deos potius trahere, ut nepotem. Mihi non vacat impudenti morioni respondere. Apud Sophocl. in *Electra* v. 437. *Chrysothemis* sepulcro Agamemnonis quaedam inferre vult, a matre Clytaemnestra iussa. Verum *Electra* vetat, ostendens, ab incesta patris interfectrice nefas esse paterno quid inferri sepulcro: ne tamen incurrat in iram matris, et simul in patris cineres vltum piaculum committat, consulit:

Ἄλλ' ἢ πνοαῖσιν, ἢ βαθυκαφεῖ κόνει
Κρύβων νιν, ἔνθα μὴ πατ' εἰς οὐνὴν πατέρε
Τύτων πρότεισι μὲν' ἀλλ' ὅταν θάνῃ,
Κιμήλι' αὐτῇ ταῦτα σκεῖσθαι κάτω.

Verum vel ventis, vel alte effossa terra absconde ista [libationes], unde nunquam in patris sepulcrum horum accedat quidquam, verum, ubi ipsa moriatur, istae res ipsi seruentur apud inferos. Solebant quippe res contaminatas, monstra et alia καθάρματα, vel defodi, vel in fluuiis, in mari mergi, in ventos spargi. Tragicus aures, nostra figura utens, dixit, κτερίσματα et λυτρά, inferias et libationes, κρύπτειν κόνει siue γῇ non modo, sed etiam πνοαῖς, ἀνέμοις, ventis, pro διασκεδάσειν, ἀπολλύναι, dispergere, abolere quouis modo. Quae non capiens Glascouicensis editor serin coniciit ποταῖσι, herbis. Scilicet optionem dat *Electra*, verum velit in alta fossa defodere, an potius in summa humo, in herbis effundere: quam belle, tu iudices. Si homo hic consulisset scholiasten, tam absurdam coniecturam lucri facere potuisset. Ille enim optime locum explicat: περὶ μὲν τὸ βαθυκαφεῖ κόνει ἀρμόδιως λέγεται τὸ κρύβων, περὶ δὲ τὸ πνοαῖς οὐ δύναται ἀρμόσει. δεῖ οὖν συνπακύνειν ἔξωθεν ἔξωκα κατ' ἀναλογίαν, ἢ τὸ εἶπον, ἢ τὸ δεῖ, ἢ τι τοιούτων, et quae sequuntur. Hunc locum animaduertit f. F. Gronovius ad *Senecae Troades* 244.

Verum audiamus in hoc genere decretum maioris abollae. *Iliad.* 1, 518. Poëta scripsit:

— Τῶν μὲν δὲ οὐ μῦθον ἐλέγχε, μὲν δὲ πόδας.

Quorum tu neque sermonem redarguas, refutes, neque pedes, id est, iter, aduentum: ubi μῦθος et πόδες, sicuti in loco ante laudato ἐμπὰρ et χεῖρες, distant.

Ad hunc versum quicumque commentatus sit ad versionem Anglicam *Alexandri Popii*, eximii poëtae „censet, dari locum nullum, ubi unum verbum eo modo duobus substantiis iungatur, adeoque tales ineptas elegantias vix fert in Ouidio, talisque farinae poëtis, qui L. 2. *Metam.* dixit de loue *Pbaëbontem* fulmine percutiente:

Aurigam animaque rotisque Expulsi.

Atque ab aequo leſore veniam petis, si censet, hunc versum Homero et antiquitate indignum et ab interpolatore profeſſum., En cor Zenodoti, en icur Crateſis! Non credo, huius cenſurae auctorem eſſe ipſum Popium, qui in poëmatio meritis laudibus maſtato, *Raptus cincinnati*, vocato, eam figuram vrbaniſſime et falſiſſime ipſe adhibuerit, canens:

Thare graet Ann ſometimes counſels takes et ſometimes thea.

Nec iocofum poëma cauſeris; ridiculum hic non in figura, ſed in ipſa re, et ſic ſerio dixit Polybius προλαμβάνειν ἑλπίδα καὶ χεῖρα.

Vides, lector, quo ignorantia et confidentia homines prouehat, ut loquendi formam, nullies occurrentem, uſquam exſtare negent, eaque falſa hypotheſi nixi totos verſus et periodos ex antiquiſſimis auctoriſbus proſcribere non dubitent. Verum talia facinora non modo viri, verum paene pueri et nouitii designare, hodie non verentur; quoridie enim ex Homero, Virgilio et aliis, de cauſis quam maxime friuolis, electos verſus etiam plusculos critici ſaniores indignantur merito.

At inſpiciamus porro, quid alii, quibus cor rectius ſapit, de hoc loquendi modo cenſuerint: agnoſcunt enim, ſummae elegantiae eſſe, verbum ſemel poſitum ſignificationi duorum accuſatiuorum, quibus annectitur, ex aequo reſpondere poſſe: at tamen arbitrantur, durum admodum et καταχρηſτικόν fieri orationem, ſi verbum hoc ab alterutro abborreat; ex. gr. probaturi ſunt φοβῆσθαι τὰς νόμους μᾶλλον, ἢ τὰς πολέμους κηρόνους; quia ſcilicet, quamuis alio modo

leges, alio modo belli pericula metuantur, tamen commodè et leges et pericula timeri dicantur. At durioribus accensent illud *Apollonii Rhod.* 1, 160.

Βῆ δ' ὅς τ' ὄγῃ Μαινάλῃς ἄρκυι δέρος, ἐμψήτομόν τε
Δαίτεσσι πάλλων πέλεκυι μέγαν.

Scilicet offendit, quod Antaeus dicatur *πάλλων δέρος, pellem vrsae concutere*: cum *securim* propriè magis *quatere* dicatur. At quam facile *πάλλων* utriusque substantiuo se applicat. Re vera id dicitur *saepe de hasta, lancea*; et cur non de *clypeo*, vel de *thorace* saltem, qualis hic occurrit, et qui re vera vadenti *πάλλετο, concutiebatur* et *vibrabatur*: erat enim *pellis vrsina*. Cur illa non diceretur in gradiendo *πάλλεσθαι, ποιεσθαι, εὐεσθαι*. Idem *Apollonius* eodem libro 339. scribit:

— — ὅ κιν τὰ ἴκατα μέλῃσιν

Νέκυα συνθεσὶς τε μετὰ ξείνοισι βαλλέσθαι.

At hoc et minus durum, quoniam non modo in *pacificantibus*, verum etiam *regnantibus*, verbum *συμβάλλων* adhibetur. vide *J. Hoelzlinum* ad priorem locum, qui obseruat, *Aristotelem* 3. *Rhet.* 5. *συλακίζων*, admittere statuentem, si quis dicat *ψόφον ἢ χρεῖμα ἰδὼν*, cum dicendum foret *ψόφον αἰσθόμενος*. At pace philosophi, neque poëtae neque prosaici ista edicta curant: qui centies saltem sensum vocabula misceant, quo vsu ista locutio vindicari satis posset. At in adductis iam ex optimis auctoribus verba occurrunt significationibus longe inagis disparatis: quas locutiones tamen nemo prudens damnarit; ex. gr. quid magis oppositum, quam *κτεσθαι* et *ἵκασθαι*: tamen apud *Homerum* vidimus *κτεσθαι* pro vtroque positum. *αἰεῖν* pro *capere* vxorem et pro *occidere hostem* in Pindaro. Quid alienius inuicem, quam *tendere manus ad coelum* et *tendere vocem ad coelum*: tamen *Virgilius* dixit *L. 3. Aen.* 176. *Tendoque supinas ad coelum cum voce manus*: ne iam locutiones ex ipso *Cicerone*, *Liuius* et aliis adponam, quae longe alieniora compingant; vno exemplo defungar. *Cicer.* de *N. D.* 2, 64. dicit: *Nec vero supra terram, sed etiam in intimis eius tenebris plurimarum rerum latet utilitas*. At in priori membro nihil aptius intelligas, quam *patet*: adeoque plane contrarium. Huc loco doctiss. *Ernestus* vindicat *Xenophontis* ἔστιν *L. 2. Memorab.* p. 49. Apud *Max. Tyr.* 4, 3. legimus: *Οὗτος ὁ τέραντος [voluptas] ἐκάντησε τὰ αἰσχερά καλῶς, ἵνα ἐφώπλισεν ἡδίστην δικαιοσύνην, ἥτος μήτηρ [ἐφώπλισεν] ἡμετέραν*. Sane nescio, cur pro isto secundo *ἐφώπλισεν* aliud verbum, ex. gr. *ἐπενείχησε*, in contextum reciperemus, quin vnum *ἐκάντησε* sufficeret. Ita apud eundem 17, 3. *κἂν εἰ μειζώτως χαρακτηρίζοις τὸν Δία, κοινὰς δὲ χαίτας, ἐλελιζόμενον δὲ ὑπὸ αὐτῷ τὸν τ' ἡρώον*. Cur hic quid defuerit: cur non adlusus in intellectu aptum verbum, *πλάττωις, γράφωις, ποιῶις*? *Seruius*, non malus arbiter, aliter sentiebat de his et similibus formis; ex. gr. *L. 3. Aen.* 176. ad verba *Tendoque supinas ait: Honestæ locutio, cum in uno sermone respondemus duobus*. „Accipe *Sermonem* pro verbo, vocabulo... *Honestam elocutionem* alias vocat *bonam elocutionem*. Confet *L. 8, 509. L. 4, 401. honesta figura* dicitur. Non ita *Aegidius Menagius* sedebat, qui in commentario ad poemata *Malherbae*, principis olim *Lyricorum Francicorum*, pagina 61. hunc eius versum reprehendit:

Et nous rends l'embonpoint, comme la guerison.

Quia non dicitur *rendre la guerison*. Forte haec figura non conuenit *Francico* idiomati; quare hic iudicandi arbitrium non sumo.

Haec sufficiunt, vt pateat, minus prudenter spatia huius locutionis tam arctis circumscribi finibus, temeratio vero ausu ab aliis et hanc figuram, et alias formulas, ipsis mirus familiares, sacra antiquitatis monumenta, quantum in ipsis est, mutilari et truncari.

P. 95. V. 19. *Εἰς Ἀφροδίτην βαδίζουσα*] Per ellipsin saepius effertur, *εἰς Ἀφροδίτην*. Sed cur ita hic posset esse locutus, suspicionem aperui ad *L. 1. p. 19. Animaduersionum*. Inuenitur tamen accusatiuus, licet intelligendum sit *templum*. *Herodot.* 8, 135. *κατακόσμησε ἐς Ἀμφιάρεον*. *Gronovius* tamen recte *ἐς Ἀμφιάρεω*. Apud *Plutarch.* *Alcib.* p. 20. *ἐν Ἀγῶνι, pro ἐν Ἀγῶνι [σῶν]*, vti *Valesium* emendare ibi docet commentator. *εἰς* sane non ita raro pro *ad*

cum persona: quamquam malunt *ὥς Hesiod. Theog. 71. Νισσομένων πατέρ' εἰς ἔν. Quintus Calaber L. 14, 466. Οὐρανόν τε προέκταν ἐς Αἴολον ἄμβροτον Ἴρον*: vbi tamen Αἴολος ambiguum tolleretur. *Theod. Præd. 7, 317. Ἀμφὶ κεκληκώς εἰς αὐτὸν τὴν νύκτα. Verum horum auctoritates non ponderosæ. Aristoph. Pace 131.*

**Ὅπως κάκιστον ζῆεν ἤλθεν εἰς θεός.*

Plato 237. et 242.

**Ὡν μὲν γὰρ εἰς φιλοδῶν ἐσελθὼν τόχῳ.*

Vbi Cl. *Hemsterhusius* non sollicitandum monet. *Lyfias p. 430. εἰς ὑμᾶς [τὸν δῆμον] εἰσάοντες. 436. εἰς ὑμᾶς ἤκη. 485. 504. et in hac locutione εἰς est sollemne. Aristoph. Equit. 720. Lyfias p. 14. ἐφικνύμεν εἰς τὸν καὶ τόν: vbi Cod. ὥς. At p. 339. ἐσελθὼν εἰς τὸν πατέρα ἔγω. Ctesias Pers. C. 33. ἀποπέμπεται εἰς Ἀρταξέρξην. Alciph. 1, 6. καμάζει περὶ αὐτήν. Cod. εἰς, an fuit ὥς. Arneas Ep. 3, p. 423. Sed nulla finis foret; nec video, cur non persona pro domo sua sumi posset, vel vicissim in familiaribus sermonibus.*

P. 95. V. 19. *Δι' ἐν ἡγρότησας*] Hoc accidit omnibus amantibus. Peculiaris aliquid desiderarim, vel saltem de hoc habitu aliquam mentionem in principio fabulae factam fuisse oportebat, quo nunc respiceretur. An fuit L. 1, 1, 2. 12. ἡγρότησαν οὖν, ἢ παρθένας μὲν τῆς διαίτης τῆς αὐτῆς αἰδυμένη κατ' ἄμφορος γίνεσθαι, Χαιρέας δὲ διὰ τὸ πάθος. Verum leuissima haec suspicio.

P. 95. V. 20. *Τῆς νυκτὸς τῆς νυκτὸς*] *Μυρία, ὄργια Ἀφροδίτης* pro nuptiis et concubitu passim. *Alciph. 2, 1. p. 200. ἂν μοι περινοιάσαι γέννηται ὑπὸ εἴ, μηδὲν ἀνάξιον τῶν εἰς ἐλαθὼν ἐξ ἐκείνης τῆς ἡμέρας νυκτὸς ἔτι πεπονηκῶτα. Sic Cod. Aristoph. Lyfist. 832.*

**Τοῖς τῆς Ἀφροδίτης ὄργιοις ἐλκεμένον.*

ec 897.

Τὰ τῆς Ἀφροδίτης ἰέρ' ἀνοργιάτω σοι.

Musæus v. 145.

ἦν δ' ἐθελήσας

Δεσμὴ θεῆς ἐρέοντα, καὶ ὄργια πικρὰ δαήμων

**Ἐπὶ γάμος καὶ λῦτρα.*

Vbi *δεσμὴ ἐρέοντα* et *ὄργια πικρὰ* videntur opponi vagis et innuptis nuptiis: nec tamen est, ut valde eruditiss. *Lennerium* poeniteat suae suspicionis *ὄργι' ἅπαντα* post *Coluthum* p. 80. γάμῳ μυτίσθαι illustravit G. *Arnaldus Less. Graecis* L. 2. C. 7. Vox *ἅπτερος* corrupta ap. *Alciphronem* L. 2. Ep. 4, 258. vbi enim legitur: καὶ τὰ ἄμωθα τῶν πρεσβυτέρων ἀμυληκήματα: reponendum ex *Cod. ἅπτερος*: vertitur fortassis, ἄμωθα, *ingratum animum indicantia.*

P. 95. V. 21. *Ἰδὼν φιλοῦντες*] *Ζήλος*. vide *Luciani Dialog. Meretr. 8.*

P. 96. V. 1. *Σοὶ μηδὲν ἐγκαλῶν*] Quia merito plecebar.

P. 96. V. 3. *Ἄλλο τι φρονεῖς*] Quod lingua effetre, animus cogitare refigit: si alium ames. ἄλλο ἔαπε κακόν. *Schol. Thucyd. 7, 64. Casaub. ad Strab. 1, 3. D. Heinsius ad Hesiodi Ἔργα v. 344.*

P. 96. V. 13. *Θανάτι μοι δώσεις ἀπόφασιν*] φέρειν, ἐκφέρειν, ποιήσασθαι ἀπόφασιν alii: postest ἐξαιτίας τῆς ἀποφάσεως L. 5, 8, 93. 6. Apud Atticos ἀπόφασιν δίδόναι significat exhibere ἀπογραφήν, indicem, descriptionem omnium bonorum suorum, quando ἀντιδόσεις fiebant, et οὐσίαι permutabantur inter ciues Atticos occasione λειτουργιῶν. Si tanti est, scias, apographum habere ἐγρότησας et ἀνέδῃ.

LIBRI QVARTI CAPVT QVINTVM.

P. 96. V. 4. *Υἱνῶ*] Seruile nomen. Notus *Hyginus Grammaticus, Augusti libertus*: boni ominis. Ita et *bygia*, in lapide apud me:

D. HYGIAE. M.

V. ANN. VI

TYCHE. MATER. FILIAE

BENE. MERENTI. FECIT

P. 96. V. 5. τῆς ὅλης ὕψους] 1, 12, 17. 17.

P. 96. V. 5. Παραγυμνωσθε] Ita typi dare debuissent, licet editum vñtati. Multa verba modo abicere, modo admittere literam Σ notum. Ita ap. *Aleiph.* 2. ἀπογυμνῶτε *Cod.* ap. *Aristaen.* 1, 10. frustra *Mercerus* πειραδῆναι tentat. κεκλιμένος et κεκλιμένος *Herod.* 2, 121. 7, 129. *Aeschylus Suppl.* 639. vbi alii vitiose κεκλιμένην pro κεκλιμένην. vide ad L. 1, 12, 17. 5. Attici saepe omittunt sibilantem literam. Ita κλεινομα. vide doctiss. *Hemsterb.* ad *Aristoph.* *Plus.* p. 431. παράχυμα in *Codd.* ap. *Strabon.* 17. 1136. C. 1172. A. in contextu. Quin *Ammonius* docet, quaedam vocabula pro admissa, vel repudiata hac litera diuersam habere notionem, καταχύματα et καταχύματα. videatur ibi *Cl. Valkenarius*. Sic α κρύω et κρύμα et κρύσμα: vt tamen credam, παρακίκερται et παρακίκερται haud idem valere, vix hodie inducor.

Apud *Nemesium* C. 5. p. 118. in *Cod.* ἐκατμῶδην pro ἐκατμῶδην. Sed non magis id aridet, quam εἰσθῶδην pro εἰσθῶδην in eodem libro; εἰ ἀμίσθῳ modo annulum inferiorem. Ita non dicimus ἐκείνην, sed ἐκείνην, vnde non πειθῶ apud *Hermian.* C. 10. sed πειθῶ, persuasus fuero. Apud *Lucianum de M. Peregr.* p. 357. legitur: Ταῦτα εἰπὼν, ἐκείνην εἰς τὸ πῦρ, ἢ μὴ ἐκείνῳ γὰρ, ἀλλὰ περιεσχέσθην ὑπὸ τῆς φλογὸς, πολλὰς ἡμέρας: vbi docemur, ἐσχέσθην vñtatius esse, quam ἐσχέσθην [credo]; quod tamen, quum a ἐσχέσθην possit esse formatum, expungendum non esse contra editiones optimas. T. *Faber* tamen indignaretur, suam ita non inter optimas censeri. Etiam *Venetæ Editio* 1550. ita exhibet, in qua multas bonas lectiones comparere scio, et *Editiones* aliae habuerint. Ego vero vtramque lectionem forte esse viriosam, sed περιεσχέσθην nos quam lenissime ducere suspicor ad veram περιεσχέσθην ὑπὸ τῆς φλογὸς, a nobis separatus, diuisus, [dissolutus fuit] per flammam, flamma cum plane circumdant a visu nostro seclusis. Sic insula dicitur a fluuio περιεσχέσθην, qui eam circumdat. *Herodot.* 9, 50. εἰς τὸν χῆρον τῆτον, τὸν δὲ ἡ Ἀσπικὶς ὠρεὸν περιεσχέσθην, ῥέουσα ἐκ τοῦ Κισαῖου: vbi attine accipe. Habes apud nostrum L. 5, 1, 824. 2. διεσχέσθην pro διεσχέσθην. Porro παραγυμνῶν nostro sensu est apud *Herodot.* 1, 126. 8, 119. vis actiua in his temporibus obuia.

P. 96. V. 9. ὁπιοχρῆσθαι] In *apographo* ὑπιοχρῆσθαι, potes etiam ὑποσχόμενος. *Mox διοικῶν.*

P. 96. V. 15. ἑλληνίζει] Cur magis careat augmento, quum ab ἑλλῶν, ἑλλωμένος ap. *Artemid.* 1, 24. vel ἑδρασμένος, quamuis ap. *Hesych.* ἑδρασμένη: sed quod e corrupto Codice petum censet praeclarus editor: merito. Multas vitiosas lectiones in suum *Lexicon* contulisse dedita opera, διορθώσαι apposita, saepe animaduertimus. ἑδρασμένος habes apud *Artemid.* 2, 25. 112. ita ἑτοιμασμένην etiam apud *Xenoph.* *Apol. Socras.* p. 702. D. legitur, sed melius *Basileensis* editio. At ἐκκλησίαζεν an recte scribitur? an potius ἐκκλησίαζεν, id certe analogice feret; vnde vitiose fere scribitur ἐκκλησίαζεν. vide *Lysiam* p. 259. 261. Grammatici de verbis ἐγγυῶν et ἐγγυερίζεσθαι abunde.

P. 96. V. 16. Πῶς ἂν χηρέαιτο τοῖς πράγμασι] Elegans locutio et obuia. *Herodot.* L. 8, 135. ὅδ' ἔχειν, ὅ, τι χηρέονται τῇ παρεόντι κηρύματι, et alias.

P. 96. V. 18. Τύχη ὅμοιον τῇ γνώμῃ τὸ τέλος ἐβράβευσε] Dispensauit, direxerit, administrauit, ex arbitrio constituit. vide interpretes Græce eruditos ad *D. Pauli Ep.* ad *Coloss.* 1, 18. et 3, 15.

Haec vox in metaphora frequentior recenrioribus Atticis, quam vetustis, certe in prosa. Tamen *Demosth.* 3. *Olynth.* 38. E. τὰ τῶν ἄλλων δίκαια βραβεύειν dixit. *Eurip.* *Helena* 1002. 1079. λόγος, πάντα. *Phoen.* 453. *Plutarch.* *Artax.* 299. τὴν, εἰρήνην τοῖς Ἕλλησι. *Max. Tyr.* 40, 1. περὶ κάλλους διαίς. *Cl.* interpr. ad *Diod.* 14, 65. in *Porphyr.* de *Abst.* 2, 171. non intellexerunt: τῆς βουλῆς [ita bene emendatum] ἢ ἢ ταῦτα βραβεύσας. *Alciph.* 1, 25. ὡς τὸ ζῆν οὐχ ὑπὸ τῶν ταλαντίων, ἀλλ' ὑπὸ τῇ τύχῃ βραβεύεται. *Cod.* οὐδ' ὑπὲρ τούτοις. Non abt *Heliod.* 7, 318. τότε δὴπως εἰ τε τὸ [sic *Cod.*] δαιμόνιον, εἰ τε τύχη τις τὰ [sic *Cod.*] ἀνθρώπων βραβεύουσα. *Xenoph.* K. A. 3, 106. D. eleganter eodem modo dixit: ἀγνοῦνται εἰ εἰσὶ εἰσι. *Plutarch.* *Sympos.* 184. A. ἀγνοῦνται καὶ

παρὰ τὸν. Noster saepe utitur verbo, quo de agimus: et modo saepe notat, dare, concedere, largiri, 5, 10, 95. 22. 6, 1, 99. 9. 6, 4, 104. 25.

P. 96. V. 19. Μετῶν πτωχῶν ἐλπίσιν ἐκχρῆν] Iisdem verbis utitur L. 1, 7, 10. 15. An non hoc pauperis venae? Ita quidem vitum est politulis quibusdam elegantiarum arbitris. At ita non sedebat Homero, Virgilio, immo Moyse, qui multis in occasionibus formulas easdem repetunt. Et *Vlpius* testatur, *Demosthenem* iisdem saepe verbis et argumentis delectari, si sint λεγόμενα: si accommodata et valida sint. vide ipsum ad *Orat. de Corona* p. 473. F. quod et aliis locis tangit.

P. 96. V. 21. Δύλοι] Modo ὑπερέτα, qui aliquanto digniores. vide *I. Baberium* ad *Marmora Brettiana* p. 44. et *P. Wesselingium* de *Archont. Judaic.* C. 6.

P. 96. V. 21. Ἀστυλ] Hanc scripturam probat *Moschorus* περὶ σχεδῶν p. 41. licet formetur verbum ἀστυλίου vel ἀστυλόρου. Quam in his variatur, tum in typis, tum in scriptis libris, notum. Codicibus melioribus hic multum tribuendum. In poetis, ubi correpta syllaba opus, scriptio per ἰστα tutior esse videtur.

Quoties Κοκλία non occurrit? Ἀλαζυνία, εὐμερσία: codex tamen ap. *Polyb.* 7. p. 702. εὐμερσία, est enim ἡμερεύω. Habes ἡγετορία ap. *Demetrium Phaler.* §. 9. Ἐμφρία. *Artem.* 1, 56. 48. *Vann. Crit.* 174. Ποικιλία, ποικιλία, quam scripturam merito improbat *Cl. Interpres* ad *Diod.* 13. p. 612. tamen ποικιλία σκευὴ recte se habet L. 12, 502. ποικιλίος, ut ἀνδρείος. σκευὴ aequè probum, ac σκευή. *Lucian.* 1. T. 2, 616. vide *Demosth.* παραπρ. 312. B. κατ' Ἀνδρότ. 706. B. Ἀριστοκρ. 750. B. Τιμοκρ. 774. C. 798. A. φερμανία scribitur ap. *Artemid.* 1, 68. 56. Νεκρωμαντία apud alios et *Lucianum*. Νεκρία *Porphyr.* de *Asp.* 4, 354. Ἄλεια, ἄλεια et ἄλεια ap. *Artemid.* 1, 72. 61. de quo *Cl. Hemsterb.* ad *Xenoph.* Epb. p. 65. in *Miscellan.* 6, 339. Λατρία ap. *Maneth.* 4, 373. Sed haec est scriptura, quae et in aliis ibi saepe obtinet. Lege ibi:

Κῆν μὲν ἐπισκοπὴν γενέσθην Κρόνος, ἐς ζυγὸν ἔξει

Λατρίης πονέοντα, vulgo πονέοντα, sed ut γυνόσκεις, τόνεις.

Κυρία pro κυρία apud eundem L. 4, 606. significat dominatio. *Hejzeb.* explicat τὴν κατὰ φύσιν ὑπέρχουσαν δύναμιν. Sed ubi quoque male κυρία, uti apud *Athenaeum* L. 10, 11. p. 440. F. ubi corrigit ex *Smida Casaubon.* et exponit ἔξουσία. Male vertitur *Domina* apud *Manethonem*; et certe multa coniundi necesse est, si ἰστα occupet ubique locum diphthongi ΕΙ. κυρία in *Epist. Iacobi* 1. v. 11. quod forte aliunde. Sed male ap. *Maneth.* 4, 380. πορίη. Sic L. 6, 346. lege ἡ ἡμετερά ζώουσιν ὑπὸ γλαφυραῖς τορσίαις. *Firminus* accipit pro *tornatoribus* L. 4, 7, 5. ap. quem L. 4, 6, 1. reponit *tornatores* pro *tortores*. παιδία passim male, quoniam Graecam vocem recte negat *Casaub.* ad *Athenaeum* 7, 21. tamen in compositis, ut γυμνοπαιδία [quae et γυμνοπαιδίαι]. vide *Casaub.* ad *Athenaeum* 14, 5, 958. *Ernejius* ad *Xenoph.* 1. *Memor.* p. 25.] nam in compositione variatur: vide laudatum *Moschorum*: ut ἀστυρία, ἀδουλία, vel ἀδουλία [ut ibi legendum], φιλοπτωχία. παιδείας muta in παιδίαις ap. *Eunapium Proaer.* p. 128. Sed minime p. 189. cum *H. Iunio* παιδείαι in παιδία.

Alius generis sunt ἀνδρεία et ἀνδρία, quae scriptura utraque tam frequens, ut nescias, quid hic vel illic eligas. Commentator quidem Graecus *Demosth.* περὶ τῶν ἐν Χερσ. 84. C. discrimen tradit, non plane contentions *Ammonio*; sane nollem ex. gr. in *Isocrate* contra fidem antiquarum Editionum ubique ἀνδρεία repositum: certe non ubi metrum breuem syllabam postulat: ut ap. *Eurip. Herc. fur.* 475.

Προμήθεια et προμήθια, εὐσιβία et εὐσιβία poetice vltima scriptura gaudet, et saepe alias. De illo vide *Eurip. Andr.* 1619. *Alceste.* 1054. *Soph. Oed. Col.* ubi bene Edit. *Florent.* de hoc *Sophocl. Antig.* 955. ubi recte in *Cod. Vat. Oedip. Colon.* 184. male idem *Cod. Eurip. Hippol.* 1368.

Οὐδένεια et οὐδένια, οὐδένια, οὐδένια. ap. *Nicanor. Alex.* 408. εὐχαρίστη. in *Cod. Taur.* ap. *Heliod.* 2, 102. εὐχαρίστη. Θέρεια, θέρεια, θέρια. *Diodor.* 3. p. 191. ἀτρεμία, ἀτρεμία ap. *Maneth.* 3, 229. et correpta haec scriptura non

videtur aliena ab dialecto Ionica. Certe Grammatici ei attribuunt, quamvis etiam alia forma, ut *ῥέεβήνη*, Ionibus placuerit.

Ταφεία ap. *Demosth.* de *Cor.* 521. E. quod ad superiorem classem spectans certe malim *ταφεία* esse.

Apud eundem in *Ariftochr.* 736. E. malim *ἰσογία*. Sed taedium te legendi, ut nie scribendi, ceperit. Tamen paucis exemplis ex millibus incertum huius scripturae indicasse non nocuerit. vide quae notauimus L. 1, 7, 10. 18. et quae pauca dicentur L. 6, 2, 101. 3. Nihil facilius, quam de his edicta promulgare, verum vix quidquam statuetis in vniuersum, quin vltum et codices retractarios experturus sis. His igitur cum aliqua prudentia obremperandum.

P. 97. V. 1. *Μακρῇ*] Priene respectu Sytacusarum et Athenarum. Alioqui minime continenda ciuitas inter Ionicas. In obsidione Mileti contra Artaphernem suppeditauit 12. *Erythrae* 8. *Myos* 3. *Phocaea* 3. *naues*, ut narrat *Herodotus*, 6, 8.

P. 97. V. 1. *περιεργία*] 1, 11, 16. 1. 1, 12, 17. 10. 8, 6, 139. 11. Rursus in hac voce *περιέργεια* et *περιεργία*, at *φιλοκέρδεια* et *φιλοκαρδία*.

P. 97. V. 2. *Ζευική*] *Persica*. Lacones in primis κατ' ἐξοχὴν *Persas* ξένους vocabant. Licet tamen etiam communi notione accipere hic.

P. 97. V. 2. *Ἐπέρειψι*] In apographo *ἐπέρειψι*. Haec vocabula saepe turbas dant. *Max.* Tyr. 24, 4. *ἐπιτρέφωμι* τὰ ὄμματα ἐπ' Ἀντίοχον, ὥστερ ἐν νυκτὶ ἐπὶ φέγγος. *Asian.* 13, 43. τὸ θύατρον ἰδεῖν Ὀλυμπίαν ἐπιτρέφόμενον. *Diogen. Laert.* in *Platone* §. 25. τὴν Ἑλληνικὴν ἀπαντὰς ἐπιτρέφονται ἐπ' αὐτόν. Tamen ap. *Helioid.* 4, 165. constanter legitur πᾶν μὲν τὸ θύατρον ἐπ' ἑαυτὴν ἐπέρειψι. *Lucian.* *Rhet. praec.* p. 23. τὰς ἡκούδας τῶν παρόντων ἐπιτρέφοντα, quod probum. Apud *Helioid.* 1, 60. τὰ σκάφη πρὸς κύκλον ἐπιτρέφοντες, εἶχον θόονην ἐν μέσῳ. At *Cod. Taur.* *ἐπιτρέφοντες*, quod non spernendum: nam licet *Lexica* vix in *ἐπιτρέπειν* propriam notionem agnoscant, nihil vetat, quominus poterit: aliquid *versus*, in aliquid *vertere*, *conuertere*. Apud *Lucian.* *Lexiphr.* 333. *ἰππολύβης* εἰς κεφαλὴν ἡμῶν ἐπέρειψι τὸς ἄνδρακας. Sic ἄνω καὶ κάτω πάντα *ἐπέρφωμι* ap. *Demosth.* in *Aristog.* 839. At et *τετρέφωμι*. vide ad L. 6, 6, 108. 2.

P. 97. V. 5. *Στρατηγός*] Non est magistratus vel praefectus, quales *Herodotus* L. 5, 38. *Darii* Medi tempore Ioniis urbibus praepositos narrat: *Ἀρταγόρας* δὲ ὁ Μιλήσιος, ὡς τὰς τυράνους κατέπνυσε, *στρατηγὸς* ἐν ἑκάτῃ τῶν πόλεων καλεῖσθαι ἑκάτως κατατίθεσθαι.

Aptius certe hic magistratus Prienensis qualiscunque *Ἀρχων* vocatus fuisset: quoniam sub Romanis non *Στρατηγός*, sed *ἄρχοντας*, habuisse constat ex *numis* apud *I. Valentem* et alios.

Verum hic fuit *ἄρχων* vel *praetor*, vel potius *duumvir* [nam procul dubio *Charito* hic loquitur ex vsu suae aetatis], cuius erat *inuifere* et *excusare diuersoria*, *fures*, *latrones* inquirere, de quibus *L. Bossius* in *Obseru.* p. 107. C. 24. et *H. Valesius* non modo ad *Ammianum Marcell.* p. 484. verum etiam ad *Eusebii Hist. Eccles.* 7, 11. p. 317.

Nam hic *Strategus* dignitate minor, quam *Dionysius*; vnde videbimus, *Dionysium* ab hoc *Bianthe* vocari *ἑδεργέτην*. *Dionysius* erat ἐν Μιλήτῳ Κόρυς. L. 6, 2, 10. 13. 4, 6, 74. 13. *δυνατότατος Ἴωνων*; re vera L. 5, 6, 88. dicit: ὃ γὰρ *περιείδης* ἄνδρα ἰδιωτὴν ἐπιβουλευόντα ὑπὸ ἡγεμόνος. Sed respectu regis Persarum sic fe vocat: [vt omnes magistratus Romae respectu imperatoris erant priuati] et respectu *satrapae Cariae*, et proinde eo magis *Biantha* non tantae dignitatis magistratum gessisse statuas; quamuis enim sit ficta historia, vidimus saepius, verisimilitudinem a *Charitone* in singulis adfectari. An *στρατηγὸς* Athenis tempore *Reipublicae* ius dixerint, dubito. Si non, haud tibi cauit auctor *Epistolae* 13. *Cibion* adscriptae, vbi dicit de immisso percussore: *ἰαλγυῖοντα ἴδμεν τῷ ἰδίῳ ζήματι, ἀποτρέψας εἰς τοῦτῳ τὰ χεῖρα, καὶ πρὸς τὸς στρατηγὸς ἄγω. κἀκείνος μὲν ὥτις διήκν. Nonne debuisset scripsisse πρὸς τὸν πολέμαρχον? an locutus *Cibion* ex more patrio? forte *στρατηγὸς* *Heracleae* fuerint.*

P. 97. V. 5. *Διερυνόμενος*] L. 3. ff. de *Fugit. scrutari cubilia et vestigia occultantium*; quod erat Romae Aedilium plebis. *Ἀρχοντι* tale quid tribuit Pollux L. 8, 6. *τὸν ἀρχοντα ἐν οἴκῳ, ὃ τις ἀποκρύπτεται, ἐπάγειν*. At minime intellige *τὸν ἐκὼν*. *ἑρυνάσθαι* alias obuium pro *ἑρυνῆν*, proprie de indagandis feris dicitur.

P. 97. V. 6. *Φυγία*] In *Apographo* *φύγια*, et facile feratur, post duo substantiua. Grammatici vero quidam *φυγία* scribi iubent, vbi *furta* notat, quamuis re vera *χεῖμα* semper intelligatur. Si tibi, vti non placuit H. Stephano, improbetur, accentum in suum locum retrahas.

P. 97. V. 8. *Ὁ Κερίας ὑπαρχος*] L. 4, 1, 63. 26. vocatur *Satrapa*, L. 8, 8, 142. 22. *τρατηγός*, quae duo non pugnant. At *ὑπαρχος* minore dignitate. rectius L. 4, 1, 64. 10. *ὑπαρχος*. Verum haec vocabula miscentur, H. Stephanus et H. Valesius eandem potestatem volunt; ar *ὑπάρχος* dici respectu *Regis Persarum*, *ὑπάρχος*, respectu *regionum*, quibus praepositi erant. Verum non obliuatur. Sic capite sequente *Pharnaces* vocatur *ὑπαρχος*, qui 4, 1, 63. 26. *Satrapa*. Herodoto 3, 70. *ὑπαρχος Παρσίων* dicitur Hydraspes.

Eadem differentia inter *ἐπιτρατηγὸν* et *ὑπετρατηγὸν*, qua de re notavi in *differtat. de Deliacis Inscript.* T. 7. Miscell. p. 50. Plutarch. Arato p. 142. coniungit *ὑπετρατηγὸς* et *λοχαγός*. *ὑπετρατηγός* ita recte reposuit apud Strabonem pro *ἐπιτρατηγός* *Celeb. P. Wesselingius* in *Diatriba de Archontibus* p. 60.

P. 97. V. 8. *Περίοψις*] Noster variat, vt caeteri, in augmentis: 8, 1, 127. 14. 8, 2, 130. 15. 5, 4, 84. 21. Ap. *Heliod.* 8, 404. ex *Cod. Taurinensi* malim *ἐκδοῦσθαι*. Abunde actum de hoc genere a Cl. Hemsterb. in *Miscell.* nostris F. 4. p. 289. iis adde Cl. *Wesselingio* notata ad *Diodor.* L. 2. p. 122. L. 11. p. 424.

P. 97. V. 9. *πὰς ἐπιστολάς*] Nempe scriptas ad Callirrhoën, vnam a Mithridate, alteram a Chaerea. Cur igitur mox dicit *δῶρα καὶ γράμματα κομίζόμενά σοι παρὰ Μιθριδάτου*. An, cum dona mitteret, ea literis ornare non neglexit Mithridates? Sed ex sequentibus collegeris, nullas datas ad *Dionysium*, saltem menrio modo sit epistolae Chaereae ad Callirrhoën. Immo nusquam iterum memorat istas literas Mithridatis, quas ipse scripsit ad Callirrhoën, in quibus opem militarem promittit, si velit relinquere *Dionysium*. Cur istas literas non recitauit *Dionysius* in iudicio aduersus Mithridatem? Hic sui oblitus videtur Charito. Mirum quoque, literas relictas Prianae penes seruulos: procul dubio non fuerint tantae molis; sed vna fuerint in capsula cum auro et argento, quam seruulos nequam effregisse noster neglexit narrare. Tamen de epistolis restat difficultas.

P. 97. V. 9. *Ἐλυσεν τὰ γράμματα*] Hic *γράμματα* pro epistola tota, membrana, tabula, lino, signo. vide H. Stephanum hac voce.

P. 97. V. 10. *Κατασημασμένα ἔχοντες*] Videntur igitur obsignatae quidem, sed non inscriptae fuisse exterius. Satis nouerat Hyginus, quibus tradendae forent. Bias autem merito literas ad eum spectare credidit, cui munera missa constabat.

Extrinfecus obsignatus explicat Cl. Salmastius in *specim. Confut. Animadu. Heraldii* p. 114. Nimirum lino, lineo vinculo, codicillis circumuoluto, cera in modis infundebatur, eique adhuc liquidae sigillum imprimebatur, vt adeo tabulae ita constrictae et colligatae aperiri nequirent, nisi lino inciso, vel disrupta cera. Eurip. *Hippol.* 864.

Φίε', ἐξελίξας περιβολὴς σφραγισμάτων,

ἴδου, τί λέγει δόλος ἡδὲ μοι θάνατος.

Apuleius 10. Met. 216. dicit praenotare annulo: In hoc ipso sacco conditus [aureos] annulo tuo praenota . . . signauit pecuniam; quam ibi Pricatus docet L. 1. §. 3. ff. de *Vfur. et frust.* dici obsignatam.

P. 97. V. 12. *εὐεργεσίαν κατατίθεσθαι σὺς αὐτὸν*] Varie haec locutio effertur, sed semper notat gratiam inire apud aliquem, vt is vicissim et suo tempore tibi rem gratam faciat. *Demosthen.* de *Rhod. Lib.* 145. B. *εὐεργεσίαν κατατίθεσθαι πρὸς τινα*, de *Falsa Leg.* 330. B. *χάρις τοῖς*. *Xenoph.* κ. π. 8, 216.

Eurip. Iphig. in Taur. 602. τῖσι θεῶν χάριν. *Plato Symp.* 208. C. κλέος ἐς τὸν καὶ χρόνον ἀθάνατον καταθείσθαι. *Lucas in Arist.* 24, 27. θέλων χάριτάς τε καταθεῖσθαι τοῖς ἰουδαίοις ὁ φιλιξ. 25, 9. χεῖριν τοῖς ἰουδαίοις, quam locutionem illustrat *Cl. I. Marklandus ad Lyfium* 2. p. 42. et *Cl. Heffeling. ad Diiod.* L. 4. C. 1. Eleganter noster *L. 5, 1, 80. 8.* dicit τὰς χάριν εἰς αὐτὸν ἔχον ἀποκαταμένην vbi videris.

P. 97. V. 13. Λαμπρὸν συμπόσιον] Cui intererant tot viri illustres et λαμπροί, et quod igitur ex eorum dignitate erat apparatusissimum. Tamen συμπόσιον etiam λαμπρὸν possit dici, vbi adfatim iam bibitur, et res poculis gentur maioribus. vide *Heliodori* locum laudatum p. 114. *Observationum harum.* Prius hic conuenit.

P. 97. V. 14. Αὐλὰς ἐφθέγγετο] Obuia locutio φθέγγεσθαι αὐλᾷ, quod etiam πρὸς αὐλὰς, vt *Horatius Odar.* 3, 4, 1. dic age, tibia, melos: *Lampridius in Helio gab.* C. 32. 873. ad tibiam dicere. Sed quod utrumque modo norat tibia canere, tibiā inflare, sine voce humana, id recte animaduertit *Salmafius*, nisi quod praecilius neget, dicere esse canere, cum id tamen communio alias significet. Saepe de articulo humanoque sono. *Julianus* tamen dixit in *Casjar.* p. 327. φθέγγεσθαι μᾶλλον, ἢ λαλεῖν. At de omni sono; de tonitru habes ap. *Xenoph.* K. II. 7, 172. B. de Gallo ap. *Aristoph.* *Ecol.* 191. et passim exempla de aliis praefat.

In Epigrammate, quod in *Critica Vanno* illustraui p. 163. et quod postea ab Eruditissimo *Leichio* cum aliis patum auspicio fuit repositum in *Serulcralibus eius Epigrammatibus*, legitur in mea editione:

Ὡς εὖ τὸν φθιμένον νέον ἀκριτὰ, καὶ τὸ κυβεύειν

Πᾶμα διὰ φθιγνῶν εἰπὲ τις ἀτραγάλων.

Vertique per vocales talos: et re vera tali, qui tam multa docebant viatorem, loquaces et loquela praediti dici possent. Ita in epigrammate p. 193. ibidem explicato de *Statua*:

Παιδὴ ἀφ᾽ αἵματος ἰοῖσα τὰδ' ἐννέπω, αἶ τρεῖς ἔρητοι,

Φωνὰν ἀκαμάταν παρθεμένην πρὸ ποδῶν.

Et sic *Statua* mortuae *Virginis* in *Antib. leg.* L. 3. C. 23, 28. p. 263. φθιγνῶν dicitur, vocalis, quia valde erat similis et loqui videbatur. Quod cum sit Ἀντίης τῆς μελοποιῦν, vellem non effugisse diligentiam *Cl. Ioannis Christiani Wolfii*, poetiarum carmina colligentis. En quo modo legitur in *Cod. Palatino*:

Ἀντὶ τοῖς ἰολεχέος θαλάμῳ, σεμνὴν δ' ὀμναιῶν,

Μήτηρ ἔχει τὰφῃ τῇδ' ἐπὶ μερμαρίῳ

Παρθενικῶν, μέτρον τε τοῦν καὶ κάλλος ἔχουσαν,

Θερσιπότι, φθιγνῶν δ' ἔπλεον καὶ φθιμένα.

Verum licet ista faucant τοῖς φθιγνῶν ἀτραγάλοις, mihi magis iam blanditur *lechio*, quam sibi placuisse indicauit olim noster *Reiskius*:

Δι' ἀφθιγνῶν εἰπὲ τις ἀτραγάλων.

per mutos talos. Habet et hoc suum fal. Ita *Antibol.* 1, 18. p. 23. In calatum scriptorium, secundum *Codicem*:

Ἐκ δὲ τῷ, εὐτε πίονι μέλαν ποτὸν, ἔνθεος οἶα

Πᾶν ἔπος ἀφθιγνῶν τῇδε λαλῶ τόματι.

Antiphanes ap. *Athenaeum* 10, 19, 450. F.

Αὐτῆς ταῦτα δ' ἀφ᾽ αἵμα βοῶν ἔχει γυγνῶν.

Aeschylus Eumen. 245.

Ἐπὶ δὲ μνηστῆρος ἀφθιγνῶν φραδαῖς.

Eadem figura Idem *Supplic.* 188.

Ὁρῶ κόνιν ἀκαυδὸν ἀγγελεν τρατῷ.

Porro habes αὐλὰς ἀφθιγνῶν in *Antibol.* L. 3, 6, 18. 208. Διοτίμῃ Ἀθηναίᾳ τῇ Διοπεύει. Sic procul dubio legendum:

Αὐλοὶ δ' ἀφθιγνῶν καὶ ἀπειθέας, οἳ ε' ἐνέπυσιν

Κεῖθ' ἐπὶ οὐκ εἰδῶς, οὐ χορὸν οἶδ' Ἀχέρην.

P. 97. V. 14. Δι' αἰῶς ἀκούετο μέλος] Frustra dubia scriptio αἰῶς in *Prographo*. Ita ἢ δι' αὐλῶ μῦσα ap. *Tyrrium Maximum* 23, 2. μέλος αἰῶς voce

peractum opponitur μέλει cuius organico, siue αὐλητικῇ, siue κιθάρικῇ.
Horat. Odar. 3, 4.

*Descende coelo, et dic age tibia
 Regina longum Calliope melos,
 Seu voce nunc manus acuta,
 Seu fidibus citbarae Phoebi.*

Vide *Casaub. et Salmas.* ad *Spartiani Seuerum* C. 3, 593. Ita φίλος ποιήσεις, ἢ ἐν αἰῶνι, *Platoni Phaedro* 278. C. "Αὐτοὶ ὀργάνων φίλοι λόγοι. *Sympos.* 215. C. *Diod.* 3, 59. ἐπιβαλεῖν ἀρμόττεσθαι τῷ μέλει τῆς κιθάρης ἡδὴν. *Noster* L. 6, 2, 100. 2. Ἀλλὰς ἔχει, εὐεργετὴ ἐκτελέδει, καὶ ᾄδοντος ἀκούειτο μέλος. *Amnianus* 30, 1, 452. pro sua Latinitate militarique eloquentia: cumque apponerentur exquisitae epulae, et aedes amplae peruorum et articulado flatilique sonitu resullarent, iam vino incalcescente. αἰεῖν et αὐλεῖν ap. *Alciphro.* 2, 1, 202. sic opponuntur λοιπὸν ἡμᾶς διὰ τὸ μὴ ποιεῖν, τὰ δὲ μαλακίζεσθαι, τὰ δὲ αἰεῖν, τὰ δὲ αὐλεῖν, τὰ δὲ ἐρχεῖσθαι, τὰ δὲ δεκτικεποιεῖν, τὰ δὲ κοσμεῖν τοῖ τὸν οἶκον. vide, an hoc supplementum e meo Codice admittendum censeas. Illa enim τὰ δὲ αἰεῖν, τὰ δὲ αὐλεῖν, τὰ δὲ ἐρχεῖσθαι ei debentur.

P. 97. V. 15. Ἐπίδωκε τὴν ἐπιτολὴν] Vide L. 8, 4, 135. 13.

P. 97. V. 16. Βίας] Non casu, sed dedita opera, *Bianta* facit praetorem *Prienensem*, memor *Biantis* e septem sapientibus vnus, de quo apud *Strabonem* L. 14, 943. C. et alios *Hipponax* dicit: καὶ δικάσασθαι Βίαντος τῷ Πριηνίῳ κρέσσον. In veteri Codice ad Epigramma *Diogenis* praemittitur: ὅτι δεινὸς ἦν ἐπὶ τὴν δίκην δὲ Βίας. L. 3, 24, 24. 286. (293). vbi voces ἐτάρεν τινὸς Cod. a manu secundā. Sic tamen etiam ap. *Diogenem*.

P. 97. V. 19. Καλλωπιζόμενος] Vt hic in Apographo, centies alias peccatur in secunda syllaba; hic additur praepositio, aliquando omittitur. Similis locus ap. *Eunarium* in *Acadesio* p. 44.

P. 97. V. 20. Βασιλικῆς] *Magnificis*: nisi tibi persuaseris, *Dionysi*, *Mithridate* haec non iriuisu regis regum mittere.

P. 97. V. 20. Ἐντεμὴν τὰς σφραγίδας] *Salmasius* l. l. et *N. Heinsius* ad *Ouidii* 4. ex *Ponto* 9, 69. insipiciantur. καταχρηστικῶς dicit noster incidere sigilla, proprie L. 1. ff. de bon. poss. sec. tab. §. 10. si linum, quo tabulae ligatae sint, incisum sit. *Luciani* Tim. p. 132. ἐπειδὴν δὲ τὸ σημεῖον ἀφαίρεισθαι καὶ τὸ λῆσθαι ἐντηνῶσθαι, καὶ ἡ δολὸς ἀνορθῶ. Omnis haec actio τὰ γράμματα λῦσαι modo dicitur. Ita in *iohannis Apocalypsi* 5, 2. Τίς ἔστιν ἄξιος ἀνοῖξαι τὸ βιβλίον, καὶ λῦσαι τὰς σφραγίδας αὐτοῦ. Scriptura vacillat in *Apographo* hic et alias exhibente σφραγίδας, nempe εἰ τῷ φ. imposita euauit; inde in *Apocal.* C. 5, 6. et 13, 3. varia scriptura σφραγίζειν et σφραγίζεσθαι.

P. 97. V. 21. Ἐντυγχάνειν] Facete *Alciphro.* L. 2. Ep. 1. καὶ οὐχ ἡγησάμενος δεινὸν ἐντυγχάνειν τοῖς ἡμοῖς γράμμασι, ἔλε μοι ἐντυγχάνων. vide *Gataker.* ad *Antoninum* 1, 7. *Plutarch.* *Artax.* p. 290. et passim.

P. 98. V. 3. Ὅμως] Ita pro δὲ μὲν ex mente interpretis reposui.

P. 98. V. 5. συνίς τῷ πάθῳ] Est διττογραφία in apographo πάθῳ. Sane cum accusatiuo aequè contruitur, ac cum genitiuo, nec perpetua est differentia significationis, quam tradit *Schol. Iliad.* A. 273. Nihil ultra molientium.

P. 98. V. 6. Ἐρημίας] Solitudo et conuiuantium coetus recte opponuntur; quare nihil tento, licet aeger ἡρημίας μετασχέῃν merito desideret. vide L. 3, 10, 60. 16.

P. 98. V. 7. φαντασίαν γὰρ ἀποπληξίας ἔχει] Potuisset etiam dixisse: φαντασίαν ἀποπληξίας αὐτοῖς παρέχει: vt locus L. 3, 1, 41. 3. et loquitur *Strabo* 4, 317. B. ἐνὸς ὅρου φαντασίαν παρῆχεν.

P. 98. V. 11. οὐδὲ ὅλως ἤθελαι] 6, 5, 105. 6.

LIBRI QVARTI CAPVT SEXTVM.

P. 98. V. 14. Μεθ' ἡμέραν] *H. Stephanus* in Lexico et alii abunde illustrant hanc formulam. *Vlpian.* ad *Demosth.* in *Timocr.* 790. E. exponit ἐν ἡμέραις: vti alii Grammatici. Apud *Polyb.* 5. C. 26. 521. ἡ μεθ' ἡμέραν συμπεριφορά vertitur: post exacta diei officia conuiuium. At rectius: *πύσις*, usus, consuetudo cum rege interdiu versandi; vtrum μεθ' ἡμέρας vel μεθ' ἡμέρας plane sit recipiendum dubito: etiam extra Atticos scriptores. Elliptica est locutio ap. *Herodot.* 3, 18. τὰς μὲν νύκτας — τὰς δὲ ἡμέρας, et *Xenoph.* K. Π. 1. p. 11. C. ἐπὶ τῷ δελπνῷ — τὰς ἡμέρας: in quibus commode μετὰ vel κατὰ intelligas. Igitur nihil nisi vius obitare videtur, quin dicatur μεθ' ἡμέρας, quod etiam legitur. Sic ap. *Strabonem* 15. p. 1036. D. saltem editum. μεθ' ἡμέρας. Sed in *Codd.* forma, qua ipse et Attici alias vtuntur. Apud *Polyb.* 10, 5, 806. In *Cod.* μεθ' ἡμέρας. Apud *Schol. Homeri*, quem debemus diligenter *Cl. Valkenarii* post *Vrsinum* p. 63. μεθ' ἡμέρας erat. Apud *Aristaen.* 1, 24. nescimus, vtrum μεθ' ἡμέρας, an μεθ' ἡμέραν fuerit, cum legatur μεθ' ἡμέρας.

P. 98. V. 14. Τύχῃ] De zelotyporum custodia circa uxores proprio adhiberi animaduertit *Cl. Trillerus* in *Observat.* p. 114.

P. 98. V. 15. Ἐπαγγέλλω] Non iniuria *ἑπαγγέλλω* quis praeferat: vbique haec confunduntur. videantur *Cl. V. V. I. Taylor* ad *Lycurgum* §. 5. p. 323. *P. Wesseling.* ad *Diod.* 4, 1, 13, 32. *L. Rhodom.* 4, 85. *I. Gronou.* ad *Herodot.* 7, 150. Ap. *Demosth.* p. 138. C. *Codd.* turbant. vide *L. 7, 4, 119, 11.*

P. 98. V. 16. Κατέλ] In Κατέλ abierat. Sic et alibi ap. *Apollodorum.* *Cl. Cocchium* non lauit. Delituerat nox paene *ἰωίως*.

P. 98. V. 18. Εἶναι δοκᾷ] Id est εἶναι, vt esse videtur, pro est. Adscribam *Eunapii* locum non abimilem, vt simul emendem. Κατα in *Maximo* p. 101. ἀλλ' εἰς ἀρχὴν μετέτη σε μείζονα, διότι καὶ αὐτὸν ἐπιτήσας τῆς νῦν ἰδίως Ἀσίαν καλημένης. αὐτὴ δὲ ἀπὸ Περσίαν τὸ ἄλτιον ἐπέχουα πρὸς τὴν ὑπερκειμένην ἡπειρὸν ἄχρι Καρίας ἀποτίμνεται, καὶ Τμήλος αὐτὸς περιγράφει τὸ πρὸς Λυδίας. ἔτι δὲ ἀρχὴν ἐνδοξοτάτη καὶ οὐ κατήκουσ τὸ τῆς αἰῶος ἐπέχουα. vulgo ἀλγυνίς.

P. 98. V. 19. ἐπὶ θαλά . . . τας] Si licet se, uari debent, nihil reponere habeo. Alioqui cum interprete ἐπὶ θάλατταν vel ἐπὶ θαλάττης, modum motus ad locum in prosa per genitium exprimat, extra nomina propria vocabulum οἶκος, ἐπὶ οἴκῳ, quod proprio aequipollet, vt in lingua Latina, *Thumi ire*, et forte θάλασσα hic pro proprio fere sumi posset: τόπος ἐπὶ θαλάττης vocentur θάλαττα. *Diod.* 20, 58. πρὸς τῇ ἐπὶ θαλάττης τόπῳ, vel, vt *Id.* ἐπὶ θαλάττης τόπος. *Isocrat. Paneg.* 70. E. *Thucyd.* 2, 5. *Xenoph.* H. H. 1, 437. E. *Mof. Solanus* in *Plutarchi Alex.* 85. κομίζων ἐπὶ σκωῆς improbat, recte, nisi ibi σκωὴ aequipollet voci οἶκος. vide quoque *Miscell.* 4, 1. 1. Si scriptura est fidelis, non fuit ἐπὶ θάλατταν, quia prima syllaba caret accentu. An latet vox αὐτός?

P. 99. V. 1. Ἰδιολογία] Vocem *Suicrus* habet. *L. 6, 7, 108, 14.* Ἰδιολογίασθαι. *Thucyd.* 5, 36. λόγους ποιῶνται ἰδίως: vbi *Codd.* ἰδίᾳ. Sed vulgata non reiecitia. *Hesiod.* 8, 374. ἰδίᾳ δὲ βάλασθαι φράζειν ἀπηνεικτο. 8, 363. μόνῃ καὶ ἰδίᾳ τῶν ἄλλων ἐντυγχάνειν. Sic *Taur.* 7, 361. μόνος πρὸς *Χαρίκλειαν* ἰδίᾳσας: quod *H. Stephanus* modo ex *Hesychio* agnoscit. *Diod.* 4, 51. p. 295. κατὰ μόνῃς ἐντυχαίν. λόγον αὐτῶν dixit *Longus* 4, 113.

P. 99. V. 1. Μόνος, ἰκετεύω εἰ, φεῖν, ὃ δέσποτα] μόνος φεῖ, non male aduissit *πεπραγμένους*, an μόνος ad superiora spectat, ἰδιολογίαν ἤτλητο μόνος. Ita modo vidimus μόνῃ καὶ ἰδίᾳ. Ita absolute fere *Eunapius* p. 90. εὐνὴ ἐκείνῃ τινὰ μόνους γνώριμα διαπραξάμενος.

P. 99. V. 3. ἐπιβυλάει] *Artemid.* 4, 73. καὶ γὰρ ἡ φαρμακεία καὶ ἡ μοιχεία λάθρα γίνονται, καὶ ἀμφοτέρω ἐπιβυλαὶ λέγονται.

P. 99. V. 6. Ἀσμένος] Typicum vitium pro ἀσμένως accentus indicat. Alioqui et hoc bonum. 6, 9, 113. 4. Frustra hoc vel illud vt Atticum magis amplectimur. Bene de talibus indicat *Cl. Wesselingius* ad *Diod.* 5, 13. p. 341. In *Aeliani Ep.* 1. secundo locum malim ἀσμένως, nec δημοτικόντων satis causae ad mutationem. vide *Achill. Tat.* 8, 469. *Lysias* 3, 80.

P. 99. V. 6. ἡκουσε τῶν λόγων] Fruatur iudicio suo, qui malit τὸν λόγον, certe non opus.

P. 99. V. 7. προσκρέματα] *Offensiones*. Passim προσκρέειν τῶι, in odio alicuius esse, alicui inimicum esse. Noster 7, 5, 121. 12. Demosth. περὶ εἰρ. 64. A. de Cor. 475. D. in Timocr. 774. B. C. Bergler. ad Alcibr. 1, 37, 166. Plutarch. Alex. 65. dixit πρὸς ἁλλήλους ἰπείκως ἔχοντες πολλάκις συνήκρουον. Demosth. de Cor. 500. vsus actiue, πάντας συνήκρουεν, omnes colligit inter se, inimicauit. προσκρέειν videtur deductum a mulica, quando lyra non conionat; vnde ἀπείδει et προσκρέειν ap. Lucian. T. 1, 666. 667. vel ab ictu mallei, vnde Hesyeb. προσκρέουσιν. παραγίγαι, προσκλήσαι. Metaphora τῷ συγκρούειν videtur a re nautica deducta, vbi duae naues infestis rostris συγκρούειν dicuntur. Apud Lycurg. §. 35. p. 249. προσκρούσασθαι vertitur: decipere. Ac illud παρακρέσασθαι, passim. Demosth. in Timocr. 779. A. Lucian. 1, 577. Explicuit Cl. Ammonii interpres 3, p. 191. tralationis rationem.

P. 99. V. 8. διὰ τὴν γειτονίαν] Ceterum hic Syriae, ille Iudaeae praepositus, vicinis provinciarum administrationibus discordes. Tacit. H. 2, 15.

P. 99. V. 9. Ἐκείνο τῆς Καλλιόνης] Vindicauit hanc locutionem elegantissimam Celeb. Tib. Heinslerbusius ad Xenoph. Ephes. L. 4. p. 62. in Miscell. 6, 302. ἐκείναι τῆς Ἀντίας. Sic Theod. Prodr. p. 17. ἡλυν ἐκείνης. Quod idem vir cl. ibi apud Theocr. 4, 59. tentat, id, quod ad vocabulum πικρῶν, confirmat optimis omnium Codex: ex quo et aliis versu superiore lege: εἰπὶ ἄγῳ μ', ἢ Κορύθων, vt καίεσθαι construitur τρύχεσθαι. Aristoph. Pace 989. Οἱ ἐν τρυχέμεθ' ἦν τρία καὶ δέκα ἔτη. Lysistr. 222. ἐπιτυχεσθαι Ὅπως ἂν ἀνὴρ ἐκτετυφῇ μάστιγά μου: vbi Schol. ἐπ' ἐμοί, vel ἐν ἐμοί. Bisetus non male ἔγραυε, ἐπιτυχεῖς alii ἐπὶ vel ὑπὸ latere volunt. Nam vt exciderit, equis iam credat?

P. 99. V. 10. Ἐπαύρημι Μιλήτῳ] Darius pendet a praepositione.

P. 99. V. 11. Κατὰ τὸν δυνατὸν τρόπον] Saepius sane obuium τὸ δυνατόν, τὰ δυνατὰ, κατὰ τὸ δυνατόν, εἰς τὸ δυνατόν.

P. 99. V. 12. Δ' ἀπορήτων] Clam. ad Aelian. V. H. 12, 33. Perizon. consule, ἐν ἀπορήτῳ μυνέειν. Iysias p. 239. Diodor. 17, 3. 18, 40. ἐν ἀπορήτῳ. sub conditione secreti: silentii.

P. 99. V. 14. Ἰδίῳ διακρίτῳ] Svo. Est autem haec compellatio vel honoris et reuerentiae, vel beneuolentiae; huius generis est in Epistola ap. Vopiscum in D. Aureliano 17. Flavius Claudius Valerius Aureliano suo salutem, et in Inscriptione apud Tb. Smithum de Sept. Asiae Eccl. p. 60. et exhibitum quoque ab I. Sponio in Miscell. Erud. Antiq. p. 355. vbi Impp. P. Lucinius Valerianus et P. Lucinius Gallienus et Licinius Caesar . . . rescribentes Iulio Apellae, eum compellant Ἰουλίῳ ἀπὸ πολλῶν ἰδίῳ χαίρειν, et Latine: Vale Apella carissime nobis. Quod rescriptum repetiit ex Smitho Cl. Muratorius p. 599. verum ita, vt de suo voculus inferuerit, quae apud neutrum exstant, et partem omiserit, caussatus ita vitiatum, vt nullus sensus exsculpi posset. Sed quum toties charta frustra perierit, etiam ista vitiatia potuissent adici; quae reuera facili opera possent, nec sine vtilitate, restitui, cui operae nunc superfedeo. Sed honoris est in monumentis Hadriano positus ap. Cyriacum Anconitanum p. 11. Αὐτοκράτορα καίσερα τριαντὸν Ἀδριανόν . . . τὸν ἴδιον εὐεργέτην, et tursus ἑαυτὸν Ἀδριανόν τὸν ἴδιον εὐεργέτην Κεραμειτῶν ἢ βυλλὰ καὶ δ δῆμος. Cl. Muratorius p. 234. 2. et 3. hos titulos reposuit, et ad vltimum scribit: „Ceraeme oppidum Ponti, Ceramum vrbis Cariae, Oppidi Cariae ciues vocantur Straboni L. 14, 795. C. κεραμῖται, et 969. Κέραμος occurrat, et sic Schol. Iliad. E. 385. Trogi Epitoma 35. Ceramenses ex emendatione Longevael. κεράμιοι vocarentur, si H. Goltzio fides ap. Harduinum de Numis Popul. p. 82. Ceraeme Ponti nescio vnde Viro Cl. innotuerit, nisi ex sordibus Bau-drandii. Si daretur talis vrbis, faueret similis titulus Hadriano sacer, qui eadem pagina ap. Cyriacum, apud Muratorium p. 1080. in quo Σεβατοπολιτῶν ἐν τῇ Πόντῳ ἢ βυλλὰ καὶ δ δῆμος τὸν ἑαυτῶν εὐεργέτην honorat. Longe autem meliores leguntur apud Cyriacum hae inscriptiones, versiones autem vitiofae. Sic ΣΤ. ΚΟΡΑΤΟΤ, veritur St. Cadrato, cum sit Statius Quadratus. vide Gruter. 1082. 18. Apud Murat. 671. 2. Ἰδίῳ πατρίῳ: ibi noti illi ver-

lus in *Homerum*: 'Ενθάδε τὴν λαρὴν κ. τ. λ. quos p. 707. *Muras*. barbaricis temporibus confictos putat. Si lapidem intelligat: esto. At si versus, nihil barbarici habetur, et sunt antiqui, ut constat etiam ex antiquo teste *Austore vitae Homeri*, quem *Leicbius* in *Curis secundis* p. 41. *Plutarchum* habet cum aliis: cuius certissime non est: an *Herodoti* sit, forte dubitari posset, qui et in eo errat, quod ex isto libro in *Anthologiam* relatum censeat. Profecto hoc nullo argumento probari poreit, certe iam exstat in *Palatino Codice*. Idem in *Miscell. Lipsiens.* p. 472. edidit, credo vitium corrigere sibi visus, *πατρών*: at *πατρών* probum. Ita ap. *Gruter.* 545. bis τὸν *πάτρωνα*, et *Hesych.* *πάτρωνες*. Haec iam sufficient. Ambo ignorarunt, hunc titulum exstare apud *Gruterum* 1084. et *Fleedwoodium* p. 134. qui male mutavit *βεβιωκῆτι* in *βιῶσαντι*, uti male *ἐπέσει*, quod esse potest probum, in *ἐπολεσε*.

P. 99. V. 14. Δῦλος ἐστὶ εἰς ἀνὰ προγόνων] Efficax elogium ad aliquem de meliore nota commendandum laudandumque. In *columna marmorea* in urbe Cariae *Mylassis* existente apud *Whelerum* p. 285.

Ο ΔΗΜΟΣ ΜΕΝΑ
ΝΑΡΟΝ ΟΤΑΙΑΔΟΤ
ΤΟΤ ΕΤΘΤΑΗΜΟΤ Ε
ΤΕΡΓΕΤΗΝ ΤΗΣ
ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΚΑΙ
ΕΞ ΕΤΕΡΓΕΤ
ΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Muras. p. 557. 6. ex *Whelero* quidem edidit, sed nulla columnae elegantissimae ratione vel mentione habita. Male reddit praeterea *Vliadis* pro *Vliadae*. Ap. eundem p. 224.

Γερμανικὸν καίσαρα θρονὸν εἰσβατοῦ
νιον ἀπὸ προγόνων εὐσεβεῖται
* α πολὺς

* sic lege

Ibi *ἀπὸ προγόνων* (sic) vertitur: *more maiorum*. At qui ita vertit, an intellexit formula: ἀπὸ προγόνων et *more maiorum* dubitari posset. Verum maioris rei emendatio proponitur, pro θῆν nempe legendum ΤΙΒ. nescio, an aliis hoc placiturum sit. Mihi supplendum videtur γερμανικὸν καίσαρα τιβερίῳ καίσαρος υἱὸν θῆν *σεβαστῷ καίσαρος υἱόν*.

P. 100. V. 1. Καὶ τί χεὶρ πράττειν ἀβουλεύτο] *Et sententias imperat: interpretes*. Mallim stitidius adhaerere auctorum verbis: et [cum iis] consultabat, quid faciendum.

P. 100. V. 6. προσηκότας] *Potentia*. L. 5, 4, 85. 12. vocat φίλος καὶ συγγενεῖς.

P. 100. V. 6. Ἀνάρπατον] Subito et ita e medio tolli, ut vel in exilium, in loca ignota aucharis, vel etiam morti et supplicio tradaris. Quod *Tacitus* dicit L. 2. *Ann.* 77. ut te inauditum et indefensum . . . primo rumore varians, et *Ammianus* 15, 5. 65. alter ab oriente raptus odiis inimicorum ad-dicerecur. *Xenoph.* 4. *Memor.* 798. D. Ἄλλως δὲ πέσις οἶσι διὰ σοφίαν ἀναρπάτης πρὸς βίσιλιν γεγόνει καὶ ἐκείνῳ δαλύσει. Ita bis vertitur *Demosib.* in *Midian* p. 622. E. 613. D. et habes προαρπάξιν in *Neaeram* p. 862. B. *Lycurg.* in *Leocr.* §. 10. *Plato Pbaidro* 229. D. de *Orithyia* a *Borea* rapta. Ita populus plane delectus dicitur ἡνέπατος ἐξ ἡνερῶπων *Porphyrio* de *Abst.* *Animal.* 2, 132. vide ad L. 3, 7, 54. 22.

P. 100. V. 7. Ἀνωμελίαν δὲ τῶν γυναικῶν γινόμενων] *Aeschin.* *παραπρ.* 247. C. ἀνωμαλία τῆς κατηγορίας. 253. C. *Manetho* saepius ad varios mores et fortupiam adhibet. L. 2, 216. 3, 306. L. 1, 270. ubi quis dubitet βίαισι δ' ἀνωμαλῃ reponere, vel βίαισι δὲ ἀνωμαλῃ. vide editotem L. 1, 256. egregie icurpulosum. ἡθὺν ἀνωμαλίαν dixit *Pbilo Iudaens* de *Iosepho* p. 45.

P. 100. V. 9. Τπειδῆστο] L. 1, 4, 7. 1.

P. 100. V. 11. Ἀρχὴν ἔχειν καταφροσύνης] *Plutarch.* *Arato* p. 336. Ἀθηναίους δὲ τὸς ἀλευθέρους ἀφῆκεν ἀντι λόντων, ἀρχῆς ἀποστάσεως διδῶς αὐτοῖς. *Lucillo* p. 185. καὶ πᾶν τὸ πρὸς ἡδονὴν τῷ ἀρχομένῳ γινόμενον, ἀρχὴν ἀτιμίας καὶ κατὰ λειψιν ἡγούμενος: ubi trullia *Brianus* ἀρχῆς ἀτιμίας. *Lucian.* in *Abdic.* T. 2,

175. καί τις ἀρχὴ εὐνοίας ἔχειν. *Connivio* p. 428. εὐκ εἰδώς, ὅσον κακῶν ἀρχὴν & σκότος ἐκείνος ἐνεδεδόκει. De hoc infinitivo dictum L. 1, 14, 20. 14.

P. 100. V. 13 Παρπαμπισθαι καὶ τὴν γυναικὰ τὴν καλλὴν] *Alius vero affectus suadebat pulchram quoque mulierem deduci. παρπαμπειν* est honorifice deducere, comitari. Sic Polychaenus Mithridatem L. 5, 10, 95. 24. παρπαμπειν, et nullius. Mox dicit ἰδοὺ καλίσση καὶ τὴν γυναικὰ, in Epistola vero simpliciter habetur: Δανύσιον, ἡμὲν δὲλον, πέμψον, nulla addita de muliere mentione: nempe Rex supponebat, si vit veniret, etiam vxorem venturam; mos enim Persicis principibus in itineribus, bellis, vxores comites trahere: non dubitabat igitur Rex, si iter suscepisset Dionysius, quin decerneret vxorem vna ἐπάγεισθαι, quae cum merito a viro παρπαμπισθῆναι diceretur.

At L. 5, 4, 86. 26. Mithridates ad regem: ἰδοὺς δ' αὐτὴν ἀναγκαίαν διὰ τῆς ἐπιστολῆς, καὶ ἔγραψας παρῆναι. Tamen ibidem Rex dicitur αἰδεῖσθαι καλεῖσθαι τὴν γυναικὰ παρῆναι, et ibi arguit Dionysius, praesentiam vxoris suae in iudicio non esse necessariam, quod non ausurus, si verbis expressis rex sisti etiam mulierem imperasset. Haec ita concilianda, si possint; nam pugnare videntur. Immo vix ita haec solvere licet, quum loco dicto amici perhibeantur eius praesentiam requisivisse προφάσει τῆς ἐπιστολῆς, quia rex eam in epistola ut necessariam vocarat. Alia via igitur inlilendum, et verba illa καλίσση καὶ τὴν γυναικὰ interpretanda de epistola alia, quae a rege vel regiis ministris data ad ipsum Dionysium, praeter quam etiam aliam scripsit ad Pharnacen satrapam, qui, si tergiuersarentur venire, ipsos cogeret. Epistola ad Dionysium, respectu vxoris adducendae, fuerit magis suaforia, quam imperatoria.

Sed an non μεταμπισθαι, *evocare, arcessere*, cum interprete legendum? Mihi videtur vxor, quam comitem in itinere habet maritus, posse dici a marito παρπαμπισθῆναι, quemadmodum ap. I. Capitolin. in *Vero C. 7. Nam senatus Murex dixerat se filiam in Syriam deduciturum*, et abstinuit a voce μεταμπισθαι, quia verecundia regis non permittebat, ut directis verbis arcesseret alienam vxorem, eamque innocentem. Itaque etiam dicit L. 5, 3, 84. 5. ἀφίμει σοι τὴν αἰτίαν, ὅτι μετὰ γυναικὸς ἐβάνδρες, non ὅτι καὶ τὴν γυναικὰ σὺ μετεμπισάμην.

P. 100. V. 13. Σύμβουλοι μὲν οὖν . . . καὶ σκότος ἐν ἰσημίᾳ γινόμενοι ἀνεμνήσκον] Est parva lacuna ante καί, quo loco commode *Cl. Cocchio* vox Ἔρως reponitur. L. 6, 7, 108. 4. παρπαμπειν μὲν οὖν εἶπες, πάλιν δὲ νυκτὸς γινόμενης ἀνεκάματο, καὶ δ' Ἔρως αὐτὸν ἀνεμνήσκει. L. 6, 4, 104. δ' Ἔρως ἴδον παρὲν καὶ ἔργον· οἷον κ. τ. λ. Sed sic ablentis mulieris amore iam flagrans induceretur Rex, cuius rei exempla exstare volunt, vel ἔρως modo accipiendum pro, ἰπιδνυμια: malim igitur fere οὖν οἶνος καὶ σκότος. Notum est, Persas, ipsosque reges omnem fere noctem vino vacasse; suffecerit vnus testis *Aelianus* V. H. 12, 1, 712. μετὰ γὰρ τὸ ἱμπλασθῆναι τροφῆς, οἱ Πέρσαι τῷ τε οἷνῳ καὶ ταῖς προπόσεσιν εὖ μάλα ἀποσχολάζουσιν, οἷον πρὸς πότον, ὡς πρὸς ἀντίκυλον ἀποδύομενοι. Commode aduocat *Salvinius Terentianum*: *Persuasit nox, amor, vinum, adolescentia*: et passim. Sic *Quidius* 1. *Amor*. 6, 59.

Nox et amor, vinumque nihil moderabile suadent.

Sic hic eleganter οἶνος et σκότος dicuntur σύμβουλοι et *suafores*. *Demosth. in Midian*, p. 609. B. alia in causa haec coniungit, ut alii centies: τρεῖς εἶχε προφάσεις, μίθην, ἔρως, ἄγνοιαν, διὰ τῷ σκότους καὶ νυκτὸς τὸ πρῶτον γινέσθαι: ex quo loco forte quis coniecisset σύμβουλοι μὲν οὖν νύξ καὶ σκότος. *Synonyma* saepe coniunguntur. Sed et nox aggrauat: praecipue si tenebrae luminibus non dissipantur.

P. 100. V. 14. ἐν ἰσημίᾳ] Nam siue amor, siue vinum, hic adfuisse finguntur, siue vterque, nisi in solitudine multum potuissent. Fabulis conuiuantium, praesentia forte aliarum formarum curae hae et imagines debilitatae et dissipatae fuissent. Ita *Achilli Tatius* L. 2, 85. οἶνος, ἔρως, ἁπλῆς, ἰσημία. Solus secum hic deliberabat *Attaxerxes* et νυκτὶ βελὴν ἰδίῳ, ut *Herodotus*. de *Xerxe* L. 7, 12, dissimili causa: Μετὰ δὲ εὐφρόνῃ τε ἔγινετο, καὶ ἄεθρεα ἐκινεῖτο ἡ Ἀρταβάνου γυνὴ, νυκτὶ δὲ βελὴν ἰδίῳ.

P. 100. V. 15. Προσηρδίζε] Latifundia Graecitatis hoc vocabulo extendantur.

P. 100. V. 17. ἐμψέτο τὸτο Φερνάκην] Ne quis sollicitet obuiam locutionem.

P. 100. V. 18. Ὀνομα] Non foret deterius ὄνομα. Sic *Cap. seg.* ἀποτήκη βασιλείας, et in similibus saepe articulus abest, ubi ex nostro idiomate necessarius videretur. Ap. *Nemesium* de N. H. C. 1. p. 37. (26.) legitur δι' ὃν δ' θεὸς ἀνθρώπου γέγονε, in meo Codice, δι' ὃν καὶ θεός, et mox γεγυνώς pro γεγυνός, et pro ἀτέρων κινήματα καὶ μέτρα κατόνοσι, legendum: α. κ καὶ διατήματα κ. μ. πολυπραγμονί. Codex vocem addidit. Plantiniana margo supplebitur vitimum vocabulum, ex libris noster. Mox supple πάσαν ἐπιστήμην, καὶ τέχνην καὶ μέθεδον κατορθοῖ. Media vox in versione tamen se tuita fuit. Noster Cod. vocem μέθεδον omittit; potest quidem τέχνην esse e glossa, sed supplemanti loco malim reponi.

P. 100. V. 13. Ἐπ' ἀμφιβόλῃ τῷ . . . τυγχάνει] Vltimatus, credo, in hac locutione fuisset ἐπὶ τῷ ἀμφιβόλῃ τῷ . . . τυγχάνει, vt *Samosat.* de Gymn. 2, 892. ἐπὶ τῷ ἀλόλῃ καὶ ἀμφιβόλῃ τῆς νίκης. Ita *sub incerto salutis* illustrat *Priscianus* ad *Arulei. Met.* p. 220. *Lucian. Rhet. Praec.* T. 3, 26. dicit quidem ἐπὶ ψιλῷ τῷ τρέψασθαι. Verum hae locutiones distare aliquantum videntur. Pores accipere per ἐπεξηγήσειν. In hac voce restitue *Alciph.* Ep. 1, 8. ἀποκόπτειν γὰρ εὖθε γνώμης ἢ τῶν φίλων συμβουλὴ τὸ ἀμφίβολον. Ita Codex meus, vulgo γνώμην . . . ἀμφίβολον.

P. 101. V. 2. Ἐπιβύλευσαι] ἐπιβύλευσαι *Aprogr.* scilicet quia praecedit ἦκα, et id accipit pro tertia persona, et hic eandem reposuit scriba. Nam non credo confugiendum hic esse ad μεταβάσαι a secunda ad tertiam personam, vt in hoc *Homeri Iliad.* p. 250.

— — — ὦ φίλοι — — —
Οἷτε παρ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
Δήμια πόσει pro πέντε.

Quem locum *Schol. Eurip.* ad *Alcestin* aduocat v. 590.

LIBRI QUARTI CAPVT SEPTIMUM.

P. 101. V. 4. [Ἐδήλωσε τάτε πεπραγμένα] Inuenitur aliquando vocula τε in media periodo abundans, vel vim τῆς καὶ adsciscens, licet plerumque pro suo linguae purificandae studio Critici ei controuersiam moueant; nec in omnibus locis patronus fuero exsilium timentis. At nec a me impetrare possum, vt alterum id decretum decernam. *Athenaeus* L. 12, 12. ἐλπίω μὲν ἦτε Ἀσία ὅλη χαρηγεί. Magnus interpres legendum censet ἦτε, vel aliquid deesse. *Plato* 7. de L. L. 818. B. ὅσαι θεῖαι γὰρ οἰμαί, τῶντε ἀναγκαίων εἰσίν. τε expungendum censet *H. Stephanus. Max. Tyr.* 37, 8. p. 442. ὅν πρόσθεν οὐδὲ ἀκοῇ εἰχέτε, οὐδὲ ἐλπίδα τῆς θύας. *Dionysius* γε. *Lucian. Dial. Deor.* 1, 254. ἐγὼ δὲ ἀπαθῦμαι τὴν λίσσαν, ἐπίσης τε ὑμᾶς ἀγαπῶν, καὶ εἴ γε εἶδόν τε ἢ ἡδύς ἂν ἀπάτας νικηκείας εἶδον. Ἰδὼν praefertur, vel τε delendum. *Diod. Siculus* 11. C. 37. 71. ἐπηγγέλλοντο δὲ τάτε Μηδισάντα τῶν Ἰθῶν ἀνατόσαντες, δώσειν ἐκείνοις τὴν χώραν. Alii τότε, alii delent. L. 14. C. 44. 98. ὅν ψηφισαμένων τὴν ἑταίρειαν, ἐμνήστειν δ' Διονύσιος Δωρεῖα τε, τὴν ἐνέτω θυγατέρα: vbi *H. Stephanus*, vt alii Grammatici, profiteretur quidem alibi plenissimum ferri posse utcumque, at hic nullo modo. Sed et in hoc loco et alias mihi fecus videri, fateor; praecessit enim de aliis nuptiis ab eodem *Dionysio* ambitis. Apud *Aristot.* L. 1, 10. legitur: ὅς δὲ οὖν τῇ παρθένῃ βραχὺα νυκτομαχήσας, τότε λοιπὸν εἰρηναίαν ἀπέλαυνεν ἡδονῶν: vbi *Mercerus* γὰρ, ἐς vero est *Aurati*. In nostro loco τάτε interpretor καὶ τά. Nam negotium hoc esse ὕμνον ex euocatione Regis iam senserat. Sic in εἶδόν τε, et aliis abundare videtur.

P. 101. V. 6. δειδοίως τῆς διαβολῆς] *Thucyd.* 6, 61. δειδωότες τὸ ἐπὶ διαβολῇ ἐς δίκην καταπαύσαι. *Tacit.* 2. *Hist.* 65. laetisiam et gratulationem vultu ferens, animo anxius et petitus se criminationibus gnarus.

P. 101. V. 7. τὸν θυμὸν] Excandescencia regum Persicorum apud Historicos notata.

P. 101. V. 8. Ἀρπάσας] Rapere, abducere matronas, eo tempore non ita infrequens. ἄρπαξ, raptor: ea vox excidit apud *Heliod.* L. 10, 527. quem locum ita legas ex *Codd. Taur. Vat. Xyl.* Ἀρπῆς ἐγὼ καὶ ἄρπαξ, καὶ ἄδικος, καὶ βίαιος περὶ [*Cod. T.* παρὰ] ἀλλ' ὑμῖν τινες εὐσεργίτης.

P. 101. V. 9. χερσὶ] *Impotentiae, violentiae.* 8, 2, 131. 8. εἰς τὰς ἑλίκας χεῖρας φέροντας αὐτὰς ἑμβάλλειν.

P. 101. V. 10. Κρατήσεις τοιαύται μὲν] Nihil muto: *obtinebis talia tanta, si manseris.*

P. 101. V. 10. Μακρὸν γὰρ ἐστὶ βεσιλεύς, καὶ . . . ἔχει στρατηγὸς] Interpretes dederat: *Rex longe abest: habet quos mittat suos imperatores: enim et at addidi, nec sic ad scopum hoc ratiocinium videretur facere, quin illud At, quod inferfi, non est in contextu. Igitur supplementum requiritur, quod non aduerseretur τῷ, μακρὸν γὰρ ἐστὶ βασιλεύς, sed quod magis adituat. Quid si excidit: καὶ φαύλος ἔχει στρατηγός! primo rex longo itinere abest: quod se circumcere me per vicinos satrapas velit, istos non metuo, sunt ἀνακτοροὶ, ἀρχετοί, ἄπειτοι.* An liberiore coniectura tentabimus καὶ εἰ ἔχεις στρατιώτας, ut haec Mithridates ad se ipse dicat: *longe rex abest: at si veniat, armatus ei potes occurrere.* Ut *Acson* ap. *Val Flacc.* 1, 760.

An patres, regnique acuat mutabile vulgus.

στρατηγοὶ et στρατιῶται non semel τάξιν mutarunt. vide *Cl. Taylorum* ad *Lyfiam* p. 275. Prius ἔγνωι barbarorum, apud *Eumen. Paneg. Constantini* 21. quando peruenies? quauis vinces? quando festum reduces exercitum?

P. 101. V. 12. Ἀθετήσεις] *Spernere* saepe notat, verum hic violentius quid significat; verti *contumeliae aliquid in aliquem decernere.* *Hesychius* explicat ὑβρίζειν, ἀτιμάζειν, quamuis etiam καταφρονεῖν: consule ibi *Cl. Albertinum, Erasum, Schmidium* ad *N. T.* p. 419. et alios *Biblicos Interpretes. Heliod.* 7, 366. coniungit ἀδικήμενον δὲ καὶ εἰς ὅρκους ἀθετούμενον. *Vlpian.* ad *Demosib.* de *Corona* 501. P. περιῶδον τὸς ὅρκους explicat ἀθετήσας, et παρατιμῆται, ἀθετοῦ. p. 513. E. *Diod. Sic.* 18, 32. dixit κολάσσει τὴν ἀθείαν τῶν παραβεβηκότων τὸς ὅρκους. Quod doctus interpres optime vindicat. Fere dixerit, quod *Pharnabazus* ap. *Xen. H. H.* 4, 512. B. ἐγὼ τοίνυν, εἰν βασιλεύς ἄλλον μὲν στρατηγὸς πέμπω, εἰ δὲ ἐπὶ κερσὸν ἑλθὼν τάντῃ, βελήσομαι ὑμῖν καὶ φίλος καὶ σύμμαχος εἶναι.

P. 101. V. 12. Οὐδὲν δυνήσῃ χεῖρον παθεῖν] *Tacit.* 4. H. 32. denique ausos aut libertas sequetur, aut visis iidem erimus. 3, 67. nihil atrocius euenturum, nisi in quod sponte ruant.

P. 101. V. 13. Ἐντάφιον ἔνδαζον ἢ ἡγμονία] *Vestes et ornatus sepulcrales.* Haec formula in deliciis fuit auctorum. *Heliod.* 1, 25. καλὸν ἐντάφιον ἢ εὐφροσύνη. *Philosfr. Vitae Sophist.* 1, 16, 3. ἐνταφίῳ τυραννίδι χερσόμενοι: vbi id animaduertit desumptum ex *Isocratis Archidemo Olcarius*, qui otium facere potuisset commentatoribus, nec non *Perizonius* ad *Aelianum* V. H. 1, 16. et aliis locis. *Cl.* tamen interpretes ad *Diodor.* 11, 11. et 15, 17. non sine fructu pulcherrima alia exempla attulit. Nec mihi sit fraudi paucula haec adieciisse, fruuntur suo supercilio et paedagogico genio, qui vitis eruditis vitio vertunt, si formulam hanc vel illam ab alio illustratam denique noua et ampliore luce perfundant. Nam vilis quoque exemplorum copia, et sub alia forma diuersis locis eadem doceri; neque enim omnes legimus omnia, nedum vi meminerimus; non tamen plagiariorum causam villo egerim modo, nec ineptorum hominum, qui notissima exemplis multis sine necessitate inculcare satagant. Tamen in istam partem peccari malim, quam eorum institutum sequi, qui suas emendatiunculas proponunt sine vlla adstructione, quem si labore, sane necessarium, subire vellent, egregie saepe sibi aquam haerere sentirent, atque expectarentur, ea, quae visa fuerant indubitata, ne quidem Graeca vel Latina esse.

Addam Epigrammā a *Νικάνδρῳ*, εἰς τὸς ἱφικράτους παῖδας ἐξ πεσόντας ὑπὸ τῷ ταύχῳ *Μισσηνῆς*.

Εὐ

Ἐκφυλλας, Ἐράτων, Χαῖρος, Λύκος, Ἄγιος, Ἀλφειὺς

Ἐξ Ἰσημεριῶν παῖδες ἀπαλώμεθα.

Μισσάντας ὑπὸ τῆχος· ὃ δ' ἰβδόμος ἕμμι Γόλυκος

Ἐν πυρὶ Ζεὺς, μεγάλην ἤλθε φέρων σποδίαν.

Σάφρα μὲν μέγα κῶδε, Ἀλιξίππα δὲ μέγ' ἄχθος

Ματρί· τὸ δ' ἐν πάντων καὶ καλὸν ἐντάφιον.

P. 101. V. 19. ποταμοὶ ἐπείσιν ἐπιμένω] Cur non repeteretur *ἐπι* in verbo? sane centies *ἐπὶ* pro *ἐτι* adhaesit vocabulis et contra, non tam facilis fuerim tamen in his mutandis. Si forte haberetur *ἐτι* μένω, critica manus, ne quiesceret, reposuerit *ἐπιμένω*: deinde multa adstruxerit, quam eleganter praepositio repeteretur. vide L. 8, 6, 140. 2. Mox in apographo haec: ἀποδῶν, ἀγγέλων et ὡς Διονύσιος.

P. 102. V. 1. Κἄν ἐν τῇ κρίσει] Illud καὶ ἂν, si esset sermo dubius, nihil vitii haberet; nunc puto vel scribendum καὶ ἐν τ. κ. vel καὶ τῇ κ. pro καὶ ἐν: vti καὶ pro καὶ ἐκ etiam in prosa. Porphyrr. de Abst. 1, 34. et 92.

P. 102. V. 3. Θεραπείαν] Apud Alciph. 1, 38, 174. malim ἀπὸ τῆς Συρίας δεῦρο κατάραντα μετ' ὅσας Θεραπείας καὶ παρασκευάς, cum Codice.

P. 102. V. 4. Ἀγαθὴν ἔχων ψυχὴν] Προγραφὸν τούτων. At talia librorum somnia luce erudita plane indigna; sensus et frequentia huius erroris restitutionem verae lectionis in contextum vindicant. Exempla aliquot similis hallucinationis habes in notis L. Hoffenii ad Demophil. Similitudines p. 112. Ed. Rom. Apud Arist. 1, 10. habes Ψυχὴν pro τούχης, ap. Plut. Aemilio Paulo 148. ἀγαθαῖς Ψυχαῖς pro τούχης, at Cod. vitium indicavit. vide Ammonium in Λημᾷ et ibi doctum commentatorem, Bergler. ad Alciph. 2, 13. Xenophont. K. Π. 1, 13. A. recte Leunclavius ψυχῇ pro τούχῃ redonavit: in Platone de R. P. X. 603. E. τούχης recte pro ψυχῆς praetulit H. Stephanus. Apud Strabonem 15, 1014. C. ita ψυχόντος locum τυχόντος occupat, inuito Casaubono et iure. Locutio autem nimis nora. vide nostrum 2, 5, 31. 13. Heliod. 1. Θυμὸν ἀγαθὸν ἔχων dixit. Apud Diodor. Siculum L. 1. C. 71. legimus: Οὐχ ὅπως ἡγανάντουν ἢ προσέκοπτον ταῖς ψυχαῖς, ἀλλὰ τῶνάντιον ἡγούντο ταύτας ζῆν βίαν μακαριώτατον: ibi si rēponas τούχης, convenientem habueris sensum: non indigne ferebant, nec offendeabantur sua sorte. Btu τούχῃ pallim infortunia, casus vitae. Videantur Miscell. 2. p. 168. Apud Manethonem L. 5, 306. ψυχῆς locum τούχης occupans etiam maiores turbas dedit; nam cum non sint eiusdem moduli, locum etiam mutarunt in versu. Vt brevis sim, lege:

Πίσεις μὲν παρέχει σοφάρῃς μεγάλας γυναιξίν,

Ἐκ δὲ τούχης μικρῆς ἐπὶ μείζονα πίσει δαίσει.

Editur ἐκ δὲ μικρῆς ψυχῆς: in priori autem versu editur πίσει μὲν παρέχει, et vertitur *fidem* praebet, legit igitur πίσει, sed malim πίσει, nisi πίσει pro πίσει accipias, non modo ex corrupta orthographia, verum quia re vera tales plurales casus inueniantur. Sic τῶς, Σάρδεις apud Herodotum, et πόλεις, si memini bene: in Maneth. L. 3, 150. habes παρακοίτις, 4, 212. ὑδρομάντις. οἷς βλαχμάνων apud Porphyrr. de Abst. 256. apud eundem L. 4, 368. ἐκ τῶν δροπῆων τῇ φοινίκῃ, ὥς καλῶσι βέλις: vti ibi legendum pro ἐπεδῶν. Posses vero in primo versu legere σοφάρῃς: πίσει σοφάρῃ, munera, officia fastuosa.

P. 102. V. 5. Στόλον ἑτάλας] Notus Atticismus, στόλος de terrestri agmine. vide Arrianum de Exp. Alex. 2, 25. et 101. Schol. Apoll. Rb. 1, 704. Casaub. ad Strab. 3, 246. Ap. eundem p. 259. B. ἀπέτολοι vertuntur legati, cum sint expeditiones maritimae, ut saepe.

P. 102. V. 9. προέθης γὰρ τῆς γυναικὸς ἡ φήμη] Aperte corruptum; legendum vel προέθῃ, vel προέτρεχε. L. 1, 1, 1. 7. ἡ φήμη διέτρεχε. 1, 5, 8. 11. quare hoc malim. Val. Flacc. 2, 129. de Fama: praecurrere qualis Bella soles. Tacit. A. 15, 4. aclo raptim agmine, ut famam sui praeueniret. Mamertin. Paneg. 2, 8. ipsam, quae vos conata est praeuenire, famam praeuenistis. Nazarius Paneg. Const. 16. nusquam gradum extulisti, quin ubique te gloria quasi umbra comitata sit. Lucian. alino p. 617. ἡ γὰρ ἡμῶς δέξῃ προελαβετο ἐκ μικρῆς.

Eleganter Dea Fama ante aliquem volare et currere dicitur, quando regis vel magni viri gloria ea est, ut etiam procul remotos in eius occursum excitet, et celebritate hominum stiperetur, quacunque ingrediatur.

Ea est mens et acumen politicissimi Epigrammatis, quo Crinagoras celebravit *Pyrenaea balnea*, quibus vsus est felici cum successu Imperator Augustus, cum in *Cantabria*, distillatione iecinoris viciosi ad desperationem redactus, contrariam et ancipitem medendi rationem subiit, et postquam calida fomenta incassum adhibuisset, auctore Antonio Musa, frigidorum viam tentare coactus fuit, quemadmodum narrant Sueton. in *Aug.* C. 81. et *Dion Cassius* L. 53. p. 517. qui ψυχρολουαίς καὶ ψυχροποταίς sanatum dicit. In haec balnea *Cantabrica*, siue *Pyrenaea*, antea ignorabilia, sed hac Augusti restitutione decantatissima, sic cecinit Crinagoras:

Ἐν μυχῶν Ὀρκυνίων, ἢ ἐς πόματεν Σολόεντα
Ἐλθῃ, καὶ Λιβυκῶν κρᾶσπαδον Ἑσπερίδων,
Καίσαρ δ' πολυνείβατος, ὅμα Κλάος εἰσιν ἐναίνῃ
Πάντῃ Πυρήνης ὕδατα μαρτύρια.
Οἷσι γὰρ οὐδὲ πέριξ δρυτόμοι ἀπιφαιδρόντα,
Λυτρὰ καὶ Ἰπείρων ἔσεται ἐμφοτέρων.

*Esti ad Hyrcanum sinum, vel vltimum Soloentem
Eat, et Libycarum extremam oram Hesperidum,
Caesar Augustissimus, simul Fama it cum eo
Quacunque. Pyrenes aquae sunt testes.*

*Quibus enim neque vicini lignatores abluabant,
Balnea ambarum etiam fecit continentium.*

Paucis libet illustrare hoc hecstichon, licet sane facillimi intellectus. Cur id consilium ceperim, mox patebit. Edidir olim L. Holstenius, ad Stephanum περί πόλων, voce Ἐρκύνιον: vnde adparet, virum Geographiae veteris callentissimum intellexisse μυχῶν Ὀρκυνίων, saltum, vltimatum dictum, δρυτόμον Ἐρκύνιον. Tamen μυχός, licet saepius de sinu maris, etiam de recessu montano et aliis locis remotioribus dicitur. μυχὸς τῶν ὀρίων Xenoph. K. A. 4, 317. A. Aeschylus Choëph. 953. et latissime patere vltum vocis huius ostendere I. Perizonius ad Aelianum V. H. 13, 2. et Theodor. Sellius in Observ. C. 6.

Nec obstat, quod prima syllaba sit ὄρ, non τρ, vel ερ, quoniam Graeci efferunt Ὀρκύνιος, vel ὀρκύνιος δρυτόμος, ut ap. ipsum Ptolemaeum L. 2. Geogr. 11. ad Strabon. 7, 444. B. Casaub. Sic in aliis Ἐρμινὰ et Ὀρμινὰ ap. Eundem 8. p. 525. A. Atqui quoniam de saltu tamen hoc saepius δρυτόμος obtinet: malim intelligi locum de mari Caspio vel Hyrcano, qui passim κόλπος, μυχός, ut Ἀδριατικὸς μυχός, κόλπος, audit. vide Strabon. 11, 773. notus enim circa Caspium mare veterum error, statuentium suum esse maris Septentrionalis. Quae in voce Hercynius obtinet, eadem inuenitur διππογραζία in Ἐρμινός. Sic Polluci L. 5. C. 5. 37. memorantur κύνες ὀρκυνάϊ. Eadem dubitatio apud Senecam Hippol. 70. Hyrcani salus, an Hercyni; priorem agnoscunt duo codices mei, et I. F. Gronovius sequitur. Terminatio ναός in utroque vocabulo aequae noua, nec tamen improbanda.

Πόματος Σολόεις non habet dubitationem, quin sit Libyae notissimum promontorium, quod Herodoto 4, 43. Σολοίς, Scylaci p. 125. Σολοίς nuncupatur: ubi veterum nauigatio in mari Atlantico, iisdem testibus, terminabatur, vnde hic insignitur epitheto Πόματος: quemadmodum Cerne eodem tractu Dionysio Periegetae v. 217.

Ἐν δὲ μυχόισι

Βόσκοντ' ἡπείροιο παντάτοι Αἰθιοπίας

Αὐτῇ ἐκ' Ὀκεανῷ, πυμάτης παρὰ τίμπετα Κίρκης.

Κρᾶσπαδον Λιβυκῶν Ἑσπερίδων siue intelligas urbem Hesperida, siue Nymphas Hesperidas, apte coniunguntur haec duo Africae sibiue vicina loca, de quibus vltimis abunde egit Cl. Salmasius in Plinianis p. 264. Verum nec prior ille locus minus conuenit sequentibus illis duobus, et omnes hi tractus recte pro extremis orbis habitabilis tetminis adhibentur, ut facile multis adstrui posset. Suffecerit Agathias in prooemio Anthologiae suae:

οὐκ ἔτι μοι χθρὸς τις ἀνέμβατος, ἀλλ' ἐπὶ πόντῳ
 Τερκνίου κόλπου, καὶ εἰς βυθὸν Αἰθιοπία
 Ἰταλικῆς νήσῃσι ἱερίσσειται ἡμερον ὕδωρ.

Vbi vides mare Caſtrium, et Aethiopici maris loca, ſive Soloënta, Cernen, Heſperidas coniuncta in eum ſinem.

Nemo ambiget, quin Καίſαρ πωλυσίβατος ſit *Auguſtus*: *Crinagorae* aetas, ex aliis epigrammatibus certa, haecitationem non permittit.

Iam illa ἵννοια de *Fama* praecurſore, vt ita dicam, et comite imperatoris, ex ſupradictis claruit tatis. *Hoſſienius* male habet εἰσιν, etiam verſu ſecundo Ἐλθῃς, item male; tertia perſona pendet a nominatiuo. Si Atticiſmum admittere velles, nominatiuum pro vocatiuo, pro ἐκείνῃ dicendum fuiſſet εἴ. Quis vero *aquas Cantabricas* miretur dictas *Pyrenaeas*, cum tota Hiſpania ſaepe huius montis vocabulo deſignetur.

Maiori autem ἐμφάσει celebritatis, quam ibi pariebat imperator, magnitudinem deſcribere non poſſit, quam ſi locum, antea ne quidem finitimis notum, quin deſpectum etiam viliffimis accolis, δευτέμους, *lignatoribus*, nunc adeundum adſeueret ab omnibus populis totius terrarum orbis, ſive duarum continentium, Aſiae et Europae; Africa enim Europae, vel Aſiae, adiciebatur.

Hoc autem Epigramma adponere et fuſus aliquantum explicare, quam vel mediocriter petitus lector deſiderarit, placuit, vt inſigni exemplo oſtenderem, quales hodie homines veteribus monumentis explicandis, immo emendandis, mauis admouere audeant.

Vnum hoc eſt ex epigrammatibus, quae *I. lenſus* pro non editis edere in animum inducere poruit. In *Miſcellaneis* autem Lipſienſibus Vol. 4. P. 1. a p. 94. ad p. 138. homo mihi plane ignotus nonnulla ex his *lenſianis* explicandi et emendandi prouinciam ſuſcepit, *ſreſus*, vt ipſe φορητικῶς inter caetera putida perhibet, *ope diuina et artis Criticae ſubſidio*, quae vtraque adminicula quam ipſi adſuerint, diſpicite iam, quaſo, ſtatim ex totius epigrammatis, ſecundum ipſum, ſententia „*Hominem ſceleratum, etiamſi deuitandae poenae cauſa ad vltimas terrarum oras fingeris*, Caſaris tamen poenas et vindictam eſſugere non poſſe. „ Vix credas oculis, ſcio: et ſorte putaris, corruptum horum verſuum exemplar ad manum fuiſſe, vt excuſperit tam contrariam ſingulis verbis interpretationem. Minime, illius exemplum nihil diſfert. Iam taedium aliquot interpretamentorum tecenſendorum ſubeamus. Sic ingreditur.

V. 1. *Oritani, ſue Oriacii; ſic enim ſcribendum videtur.*

Igitur ſcribamus: Κῆν μυχὸν Ὀριτανὸν, nempe eſt ſinus Oritanus, quem *Baetidos* oſtium facit: aprum, in e hercule, commentum.

De Soloënte et Heſperidibus ſcopum ſere tetigit, nec ſiccus eſt in notulis; obiter nos docet, *Heſperidum* poma fuiſſe *aurantia*, vel *mala graua*. Iam v. tertio artis criticae ope diuina nixus emendat; nam „*edita ſcriptura ei nibili videtur* „

Καίſαρ δ πωλυσίβατος ἀμόπλοος εἶναι ἐκείνῃ.

Caesar multum venerandus socius navigationis vadit eodem.

nam „ ἀμόπλοος eſt bonum vocabulum et hoc accomodatam.

Eſt ſane: vt gratulemur Auguſto inſignem, quae ipſi committitur prouincia, latrones per mare per tetras inueſtigandi; vt olim Pompeio magno piraticum bellum fuit decretum. Ἐκείνῃ non cohaerete dicit τῷ Ἐλθῃς, hoc recte. At non hic, ſed verſu ſecundo, Critica inuocanda fuiſſet, et Ἐλθῃς in Ἐλθῃ mutandum. Mox verſus quartus ſignificat:

Et fugam niſquam non teſtantur aquae Pyrenaeae.

Nam πάντῃ huc contribuit, ſed non conuenit. Si ita voluiſſet, tum πᾶσιν ſcripiſſet. Ἐδωκα autem Πυρηνῆς, quae nobis viſa fuerant balineae Cantabricas deſignare, ipſi ſunt nihil minus, quam *mare mediterraneum*. Et vnde vocem *fugam* excuſpſit?

Iam in vltimo diſticho, quod putas eſſe ipſa fontana aqua limpidiuſ, tantas turbas dedit, vt hic ſe ipſe ſtultitia et ineptiis tantum ſuperet, quantum

mare mediterraneum Cantabricis lauacris spariosius. Quamvis naufragare verear ne iam inceperis, pauca delibabimus. Δεῦτομοι „hoc nomen propter longam syllabam δευός in versu nostro vix locum inuenit.“ Sane qui talia scribere potest, parus est ἀπὸ δευός ἢ ἀπὸ πέρης. Hominem deceperunt quarundam prosodiarum Architectae, qui sane inconsideranter, ut δευός modulum doceant, aduocarunt Hesiodi ex ἔργois v. 436.

Δευός εἴλυμα πέρην γόνυ. βός δ' ἐνιπτήρη.

Quem ille demensus fuit Δεῦσος | λύμα πρὶ | νυ, et ita vno ictu tria vulnera merita vni versui nec toti inflixit, primam in δευός producendo et primam in εἴλυμα corripiendo, vti etiam primam in πέρης. Miraberis forte, me dicere, ipsum peccasse in corripiendo primam in εἴλυμα. Sic est: nam scribendum erat εἴλυμα, vel producendum, ut in εἰώρη. vide Hesych. in εἴλυμα et εἴλυμα. Et totum versum lege:

Δευός εἴλυμα, γόνυ πέρην. βός δ' ἐνιπτήρη.

Nam prima in γόνυ corripitur, ap. Hesiodum ipsum, ut αὐτόγυνον v. 432. et Codd. duo Graeci habent πέρην τε, alii duo Anglicani δὲ, D. Heinsius πέρησι. Nostra medicina duobus malis simul medetur. Primam in δευός esse breuem ex trecentis locis constat. Longam natura esse vocem πέρης ex paucioribus forte, quia non toties occurrit, sed inter caeteros ex Nicándri Georgicis potuisset discere ap. Athenaeum L. 2. C. 19. p. 60.

Ῥοις τε πέρην τε δευός τ' ἀπο πύματι καίτοι.

Pergit „[Et, si maxime syllolen hic valere credamus, dubitatio tamen superest, δεῦτομοι legere malis, an δεῦτομοι, posterius ego malim, ut intelligantur quercus in partes sectas, quibus hostiae et piacula quaevis concremantur.] Ad quid potissimum ex tot cumulatibus absurditatibus aliquis obstupescat! quid huc piacula? quid hostiae? apud quem δεῦτομοι significant quercus in partes sectas? quis stupor nescire, δεῦτομον significare mercenarium, vel militem, qui ligna in filuis excidit et secat? quae ignauia et ignorantia nescire vocem δεῦτομος eadem notione atque quantitate apud principem vatium saepius occurreret? ut Iliad. A. 86.

Ἦμος δὲ δεῦτομος περὶ ἀνδρὸς ἀπλίσσατο δόρυον.

Schol. ὑλετόμος, ξυλοτόμος. An et hic suam syllolen aduocabit? At Q. Calaber, de quo tamen ille non cogitavit, L. 13, 56. scripsit:

Δεῦτομος, οἱ δ' ἄρα πάντες ἐρυνόμενοι περὶ θυμῷ.

At hic Quintus non magis produxit δευός, atque Hesiodus; nam scripsit δεῦτομος pro δεῦτομος per contractionem, quae syllabam producit, ut apud Hesiodum δευός considerandum quasi δεῦς. Homerus vero vocem composuit per apocopen δευ | ος, δεῦτομος. Sic modo τῆμα, modo τὰ μὲν, mea, producit et corripitur: prout in primo casu syllabam consideres ceu coalitam et ideo longam: et secundo casu accipias τὰ integram vocem, et μὲν per aphæresin imminutam, et ita in aliis multis, et analogice.

Addit „[verum verbum ἀπεφαιδρόντο magis postulat δεῦτομος, sectores quercuum arborum lignorum,] quare etiam peritissime vertit: quibus enim ne circumiectae silvae hilares se praeberunt: et quidem de significatione vera vocis ἀπεφαιδρόντο, licet notissima, videlicet notata in Animadversionibus his p. 117. vbi nunc sero video partem horum iam fuisse agitaram. Hic recensens autem 18. Epigrammata, nullius verum adsecutus est sensum, in nullo non absurdissimas et his etiam nugaciores interpretationes et emendationes conatus fuit: in etymologiam, in syntaxin, in prosodiam, in linguæ genium, in antiquitatem, in chronologiam, denique in communem sensum directa fronte pugnancia passim offendas, ut merito me dixisse antea p. 82. fassurus sis, nihil his ineptiis par vel secundum a renaris literis a quodam proditum fuisse. Quod si non arbitratus fuisset, vecordes tales bonarum literarum corruptores aliquando merita insigniendos esse nota, ne iam putida scripta prodi forte videantur in earundem literarum incrementa, quarum re vera sint detrimenta et deonestamenta, aliorum egregiorum virorum exemplo has tordes non tetigisses, nec tantum in nugis refutandis tedium deuorassent.

P. 102. V. 10. περιβόητον ὄνομα] *Et persona et eius fama. ὄνομα* 'Ρωμαίων, *ipſi Romani.*

P. 102. V. 11. κατόρθωμα] *Aristaen. 1, 1. ὃ φύσεως τὸ κάλλιστον φιλοτέχνημα. Arulei. 4. Met. 83. Seculi specimen gloriosum. Centum talia passim.*

P. 102. V. 12. 'Αετμίδι] *Odysſ. P. 37. licenter loco vsus. De Aurea Venere ab Aegyptiis culta videantur notata Cl. Weſſelingio ad Diod. 1, 97. et 4, 24. Dubitavi, an Manetho L. 2, 317. respexerit ad templum aliquod Venetis in Aegypto cultae, locus de Venere in Mercurii signis posita:*

Οἱ δὲ θεῆς ἱεροῖο προφήτορες εὐκαίνοιο

Γίνονται, τιμαῖσιν ἐπ' αὐτῷ πλῆτον ἔχοντες.

Vettitur quidem: *Alii autem spectaculi sacri perquam copiosi praeslites sunt, bonoribus inde opes adepti.* Verum saltem tum θεῆς scribendum. Deinde quis audiuit προφήτορας siue προφῆτας spectaculi? Tum non solet Manetho Atticis more, θεῶν ἱεροῖς: quod si iam illud admittas, certe ἐπ' αὐτῆς, non ἐπ' αὐτῷ, scripsisset. Tu vides: *Hi vero Deae [Veneris] templi diuitis Propheetae siue Sacerdotes nascuntur, bonoribus ab ipso diuitias habentes.* Pro τιμαῖσιν in *Cod. τ' μιᾶσιν.* An aliquod lateat nescio. Etiam male ἔχοντες: nam γίνεσθαι accusatiuum non adkiscit.

P. 102. V. 13. πόλεις ὅλαι] *Diogen. Laërt. Epicuro §. 9. Οἱ δὲ φίλοι τοσῦτοι τὸ πλεῖστος, ὥς μηδὲ ὡς πόλεις ὅλαι μετρεῖσθαι δύνασθαι.*

P. 102. V. 14. τῆς ἰδῆς ἱενοχωρίου] *L. 5, 3, 83. 7. τὸ πλεῖστος ἱενοχωρεῖ τὰς πόλεις, τὰς προῶντας Eunapius Maximo p. 92. Aristaen. 1, 10. λαῶν τετοχμήμενα.* Noster L. 3, 2, 45. 1. πλεῖστος τενοχμήμενον, etiam neutrorum more occurrit. vide *H. Srephanum.*

P. 102. V. 17. . . . παπιδιουμένος] *Ἀνθρ vel οἶα γὰρ interpretes. Forte οἶα δὲ ἀνθρ π. vt illud γὰρ natum sit ex ἀνθρ.*

P. 102. V. 19. . . . ἔσται] *Idem πλάται. 3, 8, 56. 25. Ζωγράφος, πλάτης, ποιητής. Verum maius spatium et litera τ pugnans. An λιδοξέται pro λιδοξέος dixit, vel ἱερομύται: verum parum satisfaciunt haec. Heliod. 4. 166. Οὐκ οἶδ' ἂν, ὅτι καὶ τὸν Ἑρμῆα πετροῦσιν οἱ γράφοντες τὸ εὐκλείην τῶν ἐπ' αὐτῷ κατακτεμένων αἰνιττόμενοι. De Victoria Vacatus Paneg. 39. recte profecto germana illa pictorum poetarumque commenta, victoriam finxere pinnatam. Pictorum auctoritas aduocatur etiam Demostheni in Aristog. Pr. 836. D. μεθ' ὧν δ' οἱ ζωγράφοι τοὺς ἀσεβεῖς ἐν ᾧδῳ γράφουσι.*

P. 103. V. 1. ἑλόντα] *Hesych. ἑλεῖν, ἰδύνατο, θέλειν, δύνασθαι. Cl. Maierius Paneg. 2. C. 3. quidquid mortale est, stare nescit.*

P. 103. V. 2. Ὅσῃ μεταβολῇ τῶν καλῶν γυναικῶν] *Vt Helenae et aliarum, quae ptiozem maritum ob adulterum destituere.*

P. 103. V. 5. ἑξὲν] *Vide L. 4, 1, 64. 14. καθ' ὅσον plenius in paroemia dicitur ἐπ' ἡμφοτέρω, vel ἐπ' ἡμφοτέρω ἑτα. vide Cysitacum Vannum p. 233. Sophocl. Oedip. Tyr. 593.*

Ἀρχεῖν ἰλίσθαι σὺν φόβοις μᾶλλον, ἢ

Ἄτρεπτον εὐδοκῆν, εἰ τὰ γ' αὖθ' ἔξει κράτη.

P. 103. V. 5. ἑξὲν] *Centies post Sylburgium, Salmasium aliosque haec forma illustrata est. Apud Sophocl. Oedip. Colon. 277. editur:*

— Ἐχει γὰρ χῆρον οὐχ ἄγνόν πατῆρ.

Vbi Vaticanus *Cod.* habet οὐκ ἔξον, quod ferri posset. *Aristoph. Thesmoph. 347.* adhibet, licet etiam genitiuus praecedat:

— — — εἰ γὰρ, ὅσῃ

Πατρύειας, καὶ ἐν λέγειν, ὅσῃ πάρεσμεν αὐταί.

P. 104. V. 1. Ω: μὲν ἐν αἰνέσει] Ita Xenophon L. 2. Ἀναβάσεως et aliis locis ἀνακαταλαίωσιν narratorum instituit. Ita etiam in *Oeconomicis* p. 893. E. dicta in compendium contrahit. Nocturno initio L. 8. rursus memoriae legentis simplici et breui repetitione subuenit. At duobus ultimis capitulis diductius et artificiosius totum διήγημα quasi in tabula proponit. *Heliodorus* et *Achilles Tatius* idem variis locis fecerunt.

P. 104. V. 4. Ἀναψάσαν] Actum de hac voce L. 3, 1, 41. 8. passim. *Porphyr.* de *Abst.* *Anim.* 4, 427. *Alciph.* 1, 13. τὸ νῆφον opponit τῷ πένθει. *Heliod.* 10, 503. πρὸς τὸ νηφάλιον κατατίλλειν τινα. Apud *Ajlaen.* 1, 5. ὁ τραχὺς ἐν αἰδῶς νηφει legebat *Δουξα* pro ἀνέφην: cur non potius ἀνέφην? Scio, alia via emendatum a V. D. ad *Lucianum*, sed vicinitas literarum et leuis traiectione hanc commendat emendationem. Sic transpositione iuua *Maneth.* 3, 363. εἰ δὲ κενὴς ἐπέσκεν ἐν ζώοισι φαίεσκον. editur *φανέσκον*, et L. 6, 243.

Ἦν δὲ Κύπρις μὲν ἐν ζῷ Κρόνη, αὐτὰρ οὐ οἶκος
Ἐμπαλὶ Κυπριγενεὺς παῖδων γινεῖν ὅτ' ἀφαίρει.

Editur ἀφαίρεα. Illud ὅς semel aliquando ponitur. vide L. 6, 106. 192. *Literarum* transpositione bene sanaueris elegantem locum *Alciphronis* L. 1. Ep. 17. ὅτα νημέμεθα, καὶ τὸ βάρος μεῖζον ἦν, ἢ κατὰ φορτίον ἰχθύων: reponendum enim ἀνιμέμεθα. Passim rete, piscem, ancoram ἀνιμέμεσθαι dicimur, et repones libentius, si ita in *Codice nostro* scriptum cognoueris. Apud *eundem* *Epist.* 1, 32. παρὰ πάντας . . . μιμήσασαι. Si insipias locum, non odio rem dignam, sed risu, commiseratione, inuenies: in *Cod.* μιμήσασαι, quid si μιμήσασαι, passui vsus admitti posse videtur; an malis μιμήσασαι?

P. 105. V. 1. καὶ ὡς ἔπειδον ἀλλήλους ἀποδύνην τὴν ἔρωτα] Si *Chaereas* et *Callirrhoe* intelligi possunt, recte se habet lectio. Sed videtur aptius intelligi *Mithridates*, et tum ex mente interpretis ἔπειδον legendum foret. Sed an ille ita re vera festinauit amantes sibi restituere? At rursus, si intelligantur *Chaereas* et *Callirrhoe*, quae locutio: ἀποδύνην ἀλλήλους τὴν ἔρωτα: an ἔρωτα significabant coniugalem amorem, quod alias posset; vt δικαιοῖ ἔρωτες L. 8, 1, 127. 11. Si hoc placet, serua ἔπειδον. Sed vehementer obliuiscitur, quod *Callirrhoe* nescit, viuere *Chaerean*. Satiùs igitur ἔπειδον, et tum praeterea legi potest τὴν ἔρωτα, amantes sibi restituere. Sic 5, 2, 80. 23. *Mithridates* dicit: ἀποδύνην σοι θελήσας Καλλιρρῶην. Saepe haec vocabula miscentur. vide 1, 4, 6. 6. sic non absurde ap. *Theocritum* *Idyll.* 30, 45. coniecerunt:

Καὶ τῷ ποτὶ προσελθὼν
Ἐκαὶ τὴν ἔρωτα.

Id est τὴν ὁδόντας: vulgo ἔρωτα. Sic in *Scholiasia Homeri* laudato p. 199. *Animaduersionum* legerimus: Ἀπίων δὲ, ἐπειδὴ δισμοῖς δοίκεσκον καὶ βρόχοις οἱ ἔρωτες, καὶ τὰ τῶν ἐρώτων πᾶσι. Editum διασκεν pro δοίκεσκον et ἐρώτων.

P. 105. V. 4. ἐν τῷ πρόσθεν λόγῳ] Alias ἐν τῷ ἔμπροσθεν λόγῳ. *Codd.* saepe variant, meliores sequendi. Ita ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ, vel ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ. vide *Cl. Markland.* ad *Lyfian* p. 317. et 384. intelligit autem non vnum librum, sed totam praecedentem narrationem.

P. 105. V. 6. Μέχρι . . . Κιλικίας] τῆς sensum, non lacunam, implebit: potes μέχρι τῶν ἰσχυρίων, vel ἰσχυρίων τῆς, vel cum interprete ἐρῶν, vel ἐρῶν, etiam ἐρῶν. Iuxta mare iter igitur fecit per *Ciliciam*; mox in *Mediterranea* deflexit.

P. 105. V. 7. θάλατταν ἔβλεπεν τὴν . . . εἰς] δεῖσκον, ῥέπυσσαν, φέρουσιν, τέρνυσσαν, ἄγνυσαν.

P. 105. V. 9. Ἠπειρος ἀφ' ἡμέρας . . . εἰς γῆν] Procul dubio plenum erit ἀφ' ἡμέρας. Ἠπειρος ἀφ' ἡμέρας per appositionem. Posses etiam ἀφ' ἡμέρας ἡμέρας, vel etiam ἀφ' ἡμέρας, vel ἀφ' ἡμέρας, vel ἀφ' ἡμέρας ἡμέρας. *Strabo* 5, 342. C. Ἀφ' ἡμέρας τὸ τὸ χωρίον ἐστὶν ἐπὶ τὰς τρεῖς λεχθείσας νῆας. *Hesych.* ἀφ' ἡμέρας λεχθέν ἡμέρας. vide doctum Commentatorem, et ab eo laudatum *Salmasium*. Iuueni

fere, quod *δρυμενάρειον*, proptie de *carceribus Circi* vel *Hippodromi*, vnde equi *ἀφίστανται*, hinc vrbs *Ἀφστία* in Thessalia, vnde *Argonautae ἀφίστανται*, vide *Sirabonem* 9, 666. A.

Ἀφιστηλια dicitur quoque *ἄφισις* in Epigrammate, quod in magno lapide sculptum est, et iacet in agro Attico, vt testatur *Cyriacus Anconitanus* p. 14.

ΤΗΝ. ΤΠΑΤΗΝ. ΑΦΕΣΙΝ. ΦΕΣΙΝ. ΤΗΣ. ΣΤΗΕΝ.

ΑΘΗΝΑΝ. ΕΤΧΟΜΕΝΟΣ. ΠΑΤΡΗ. ΤΗΝ.

ΓΑΤΚΕΡΑΝ. ΤΤΙΗΝ.

Cl. Muratorius p. 142. 5. sic interpretarus est:

*Supremam liberatricem Phesinter posuit Mineruam,
precans patriae dulcem incolumitatem.*

Et putat, *simulacro Mineruae subtus insculptum fuisse*. At docuisset vna, vnde *ἄφισις* noret *liberatricem*, et qui verius nomen *φισιότης* conveniat, et cuius sit. Quis non videt, *φισιότης* natum ex vltima syllaba *της ἄφισις*, et *της* ex prima syllaba in *τηςεν*? Tu repones *ἔτης*. Nomen viri excidit, vel in his occultatum est, vel etiam erasum fuit data opera, vel casu, licet *Cyriacus* lacunae indicium non adhibuerit.

Ἀφισις nihil aliud, quam *meta*, *carceres*, *ὄπληγξ*. vide *Hesych.* in vtraque voce. *Ἀφισις ὄπατη*, extrema meta, vltimi carceres. Puto igitur, hoc magnum saxum vel *metam* vel *carceres* fuisse *Hippodromi*: qualia aedificia in agris plerumque; atque huic Mineruae statuam olim fuisse impositam. Quod factitatum fuisse, non est, vt doceam vel mediocriter in antiquis monumentis verlaros. *Minerva* autem haec est, *Medica*, *Ῥυλια*, vel *ὕγλια*, vel *ὕγλη*, cuius *Pausanias* meminit in *Atticis* C. 22. *Ῥυλιας*. . . καὶ Ἀθηναῖς ἐπέκλησεν καὶ ταύτης Ῥυλιας, et C. 31. καὶ Ἀθηναῖς βωμός ἐστιν Ῥυλιας, et dicit in *populo Attico Acharnensibus* esse, qui ad 8. stadia Athenis sunt remoti. Vnde forte hic lapis sit illa ara, et situm populi declarare posset. Prior vero illa *Minerva Medica* erat in vrbe ipsa. At post Mineruae in agro Attico inuentam aram, operae pretium foret, si etiam cum coniectura adsequi possemus, qui eam statuit. Mihi vero sit simile, nullum alium ab *Pericle* fuisse.

Plutarchus in huius vita p. 354. (160.) ἐπὶ τούτῃ καὶ τὸ χαλκοῦν ἄγαλμα τῆς Ῥυλιας Ἀθηναῖς ἀνέστησεν ἐν ἀκροπόλει παρὰ τὸν βωμόν, ὅς καὶ πρότερον ἦν, ὡς λέγουσιν. *Demostheni* παρὰτ. p. 336. C. vocatur ἡ χαλκὴ μεγάλη Ἀθηνα. Haec re vera erat in arce Atheniensis.

At si basin vel aram statuamus, potuit esse huius ipsius. Verum quoniam epigramma ipsam vocet *ἄφισιν*, *metam* vel *carceres*, [duplex erat meta, vna ad carceres, altera ad calcem circi] conicere licet, eundem *Periclem* huius statuae aereae in ara, vel huius arae solius, exemplar statuisse in vsum huius prodromi in campis Acharnensibus. Multa aedificia in vsum populi exaedificauit, iisque, vti audior gloriae, suo nomine inscribere non neglexit. *Plutarchus* p. 355. Ἡρώτησεν ἐν ἐκκλησίᾳ τὸν δῆμον, εἰ πολλὰ δοκεῖ δαδανῆσθαι φισάντων δὲ πάμπαν μὴ τοῖον, εἰπὼν, ὅμιν, ἀλλ' ἡμοὶ δαδανῆσθαι, καὶ τῶν ἀναθημάτων ἰδίαν ἡμαυτὴ ποιήσομαι τὴν ἐπεγραφήν, *meum ipsius his donariis inscribam nomen*. Vtrum vero negligentia legentis nomen exciderit, an tempore interierit, incertum: dedita opera potuit esse erasum; notae enim *Petici* vicissitudines circa *Atheniensis* populi gratiam. Suppleo igitur:

Τὴν ὄπατην ἄφισιν *Περικλῆς* ἔστησεν Ἀθηναῖς.

Vt *Plutarchus* dicit: ἄγαλμα τῆς Ῥυλιας Ἀθηναῖς ἀνέστησεν.

Et ne mirum videatur, Mineruae aram vel basin statuae pro *carceribus* fuisse, in eum vsum *Mercurii Statuae*, siue *Ἑρμῆ*, saepe adhibitae, et procul dubio etiam *Ἑρμαθῆν*. *Ἑρμῆ ἀφιστηλι* exemplum habes in *Philoxeni Epigrammate*, quod quidem pro sua officina ceu ineditum venditavit. I. *Ienstus* p. 350. verum quod *Cl. Salmastius* iam publicarat in *Plinianis* p. 648. Quod hic reponemus, quia vir magnus sensum non affecturus fuisse videtur. Ibi *Tlepolenius*, in stadio victor, dedicat *Mercurio, Hermiae, stadiorum et certaminum praefidi, lapidem*, quem vocat *Ἑρμῆν ἀφιστηλιον*.

Τληπόλεμος ὁ Μυρῆς Ἑρμῶν ἀφ' ἑτέρου Ἑρμῆ
 ἱεροδόμοις θῆκεν παῖς ὁ Πολυκρίτης.
 Δις δὲν ἀπὸ τῶν δῶν ἀναγνώγων· ἀλλὰ πονεῖτε
 Μαλθακὸν ἐκ γυνάτων δύνον ἀπώσμενοι.

Salmasius ultimam vocem primi versus legit ἔρμα, et interpretatur *sepium*, διάφραγμα. Sensus epigrammatis et constructionis habitus istam lectionem admittit. *Tlepolemus* posuit *Herman*, *Mercurii statuam*, *sepium*. At quanto elegantior ἱννοια ποιῆται, si dicat, *Mercurium posuit Mercurio*, quod Latine dici nequit, verum politissime Graece, quoniam Ἑρμᾶς significat et ipsum *deum Herman*, et non minus *statuam*, seu *truncum Hermæ*, solitum adhiberi pro *meta*, *carceribus*, *veragulis*, *initium curriculum*. Ἑρμῆ ἀφ' ἑτέρου sunt lapides positi, ut inde equi, cursores mittantur, cursum ordiantur. Inscriptio confirmat: Φιλοξένῳ εἰς Ἑρμῶν ἀγαλμα, ὅπερ ἀνέθηκε Τ. Μ.

At ut hic *senfus acumen epigrammatis* eleuat et auget: sic *Viri Docti* interpretatio, *ἔρμα sepium*, valde precaria est: ἔρμα enim an ita accipi possit, valde dubito; nam ἔρμα venit ab εἶρω, εἶρμα, ἔρμα, et *seriem aliquam* notat. At si significaret *sepium*, διάφραγμα, potius esset εἶργμα, ab εἶργω. Inde, bene credo, *Casaubonus* ad *Dionis Chrysostomi Orat.* 66. p. 99. negat, ἔρμα significare *congeriem lapidum*. Pro *ἱεροδόμοις* *senfus* nescio quo sensu coniicit *ἱεροδόμοις*: habeat sibi. *ἱεροδόμος*, ut *ἱερώνικος* ap. *Gruterum* 315. 9. qui in *sacris agonibus* vicit. Sic *ἱεροδόμος*, *sacrum stadium*, *curriculum*, *ἱερο ἀγών*is passim.

P. 105. V. 9. Εἰς τὴν τῷ βασιλέως γῆν τὴν πολλὴν] Peculiariter ita loquantur de immensa terra, quae versus orientem sub regis regum erat dominio. *Thucyd.* 2, 48. Κατέβη εἰς τὴν βασιλέως γῆν τὴν πολλήν. *Strabo* 16, 1071. Α. μέχρι τῷ Ζεύματι τὴν κατὰ τὸν Εὐφράτην καὶ τῆς πέραν τῷ Εὐφράτου πολλῆς.
 P. 105. V. 10. Τότε ἦδη] *Tum tandem*. L. 5, 2, 81. 25. Τότε ἦδη καὶ μᾶλλον ἐνέπλεετο. Mox male *apographum* ἀπέγυνεν.

P. 105. V. 10. Τπειδύετο] 4, 6, 74. 22.

P. 105. V. 11. Ἡέως] Siue ἦνως, siue ἦνος, eodem redit, et τὸ κάλλιον vnus prae altero non est momenti, licet ita *Idemas Magister*. In *Alcibiadis* Ep. 1, 1. Cod. meus ἦσι: vbi mox ad mentem *Bergleri* ἐκφυγμένον, hic autem, ut saepe, pro *grā*. *Strabo* 3, 210. A.

P. 105. V. 14. Προσφιλονεικῶσα] Notandum vocabulum, quo assiduitas et studium contentionis designatur.

P. 105. V. 15. φυγὴν] *Exsilium*, a patria abductionem. 3, 8, 57. 23. πέφυγα.

P. 105. V. 17. Καὶ τὸ τῆς φιλας μοι βαρύτερον, ἐφελήην] Mira corruptio: desiderabatur τὸ τῆς ἔχθρας. Sed nec hoc satis aptum, appositum magis τὸ τῆς φυγῆς, vel ἐξίλας. Quia vero praecedat ἐφελήην, non displicere potest τὸ τῆς δουλείας, quod *Cl. Reiskio* in mentem venit, pro quo δουλας si scriptum fuerit, a φιλας non adeo abhorruerit.

P. 105. V. 19. φυγαδεύεις] Habet violenti aliquid. Adpronam locum *Heliadori* L. 7, 310. ut in *Cod. Taur. Palat. Xyland. Vatic.* legitur: οὐ πρότερον ἀνῆλθον, ἄχρεος ἢ τὸν μὴ ἐφυγάδεις: vulgo προανῆκε. Mox ferri ibi potest *Taurinensis* lectio: ἀλλὰ ταῦτα μὲν χρόνοις ἐγγύοντι πρότερον: vulgo προτίρας. Saep̄ χρόνος ita abundat. *Aristoph.* *Ecl.* 634. πρῆσβυτέρους τοῖσι χρόνοις. *Maneth.* 1, 248. [2, 407.]

ῥηθίως ἐρήξε μιν θάδιόν τε χρόνοις.

P. 106. V. 1. Εἶνεν ἰδίως γῆν] In *apographo* τὴν, quod nihil. vide 2, 2, 24. 14. τὴν in γῆν *Codices* recte mutant quoque ap. *Strabon.* 8, 515. A. saepe ellipse, saepe plene occurrit. vide 1, 11, 15. 13. *Supboel. Oed. Tyr.* 463. vbi mox v. 485. coniectura vitiosa reponit *Glascowensis* editor φοιτῆ γὰρ ὑπὸ ἀγρίων ὕλαν. *Schol.* ὑπὸ cum aliis, aliae ὑπὲρ: cur non φοιτῆ γὰρ ὑπὲρ τ' ἀγρίων ὕλαν. Ἀνάτ' ἄντρα καὶ πύργας αὐτοῦ ταύρος.

P. 106. V. 2. Παρακλήσεις] Forte παρακλήμεν alii desiderarint.

P. 106. V. 2. ἔξω τῷ συνήθεις ῥίπτεις ἄερος] Quod corporibus graue; nam

Caelum, non animum, mutant, qui trans mare currunt.

P. 106. V. 3. [Ὁλη διαίρεσις κίεση] Virgiliano simile:

Et penitus toto divisos orbe Britannos.

Mox scribe ad fidem *Apographi* ἀφελαι.

P. 106 V. 5. βαρβαροῖς μυχοῖς] *Dawesius Miscell.* p. 47. legit apud *Heisodum* in *Theogen.* 1013.

Οἱ δὲ τοὶ μᾶλα τῇσι μυχοῖς νήσαν ἱερῶν.

Pro vulgato *μυχοῖς*, optime. Sed *Guetus* dudum occuparat, et *Codex* a me collatus ita exhibet: sed qui, nescio unde, vericulus auget contextum:

Ἀγρίον ἢ δὲ Λατίνον ἀμύμονά τε κρατερὸν τε,

Τηλέγονόν τε ἔτικτε διὰ χροσὶν Ἀφροδίτην.

De Telegono constat: sed non eius hic meminisse *Heisodum*.

P. 106. V. 5. ἐγκληρομαι νησιῶτις] Liber aditus et abitus ad insulas patet: mediterranea saepe includuntur montium angustis pylis et portis. Ita ap. *Ammian. Marcell.* 16, 2, 87. oppida, ut circumdata retis, busta, declinante, in aliis *lustra*, quae sane *retious* melius respondent. Sed *Valesius Codicibus* obtemperat.

P. 106. V. 6. Ποῖαν εὐελπίσω ναῦν] Lege ποῖαν αὖ ἐλπίσω. Respicit ad nauim, qua *Chaereas* venerat eam repetitum. Ialem in mediterraneis iterum expectare nequibat. εὐελπίζων enim obuium non habui, nec iuvat εὐελπίτος. Posset etiam ἐπαλπίσω, προσδοκήσω. vide V. D. ad *Luciani* I. 1, 345. *Obiecta. Miscell.* 6, 402.

P. 106. V. 8. Χοῶς] L. 3, 3, 45. 7. *Akkiphr.* 1, 36. τιφάνια καὶ ῥίδια ὡς περ ὡρῶν τάφῳ πέμπει. vbi paullo ante ex mente *Bergleri* et auctoritate *Codicis* lege περιβαλλομένη, et in vicino μηδὲ ἰδῶσα τῷ χρόνῳ ταῦτα μύρον: quod certe hic elegantius, quam τὸν χρόνον τῶν.

P. 106. V. 8. Δαίμων ἐγὰρ δὲ] L. 5, 8, 91. 18. 1, 9, 12. 24. *Servius* ad 3, *Aeneid.* 63.

P. 106. V. 8, Βάκτρα μοι καὶ Σῶσα λοιπὸν οἶκος καὶ τάφος] Haec decurrunt *Tracbaici* instar. *Val. Flacc.* 4, 26.

Hoc nemus, haec fatis mihi iam domus.

Vbi *Heinsius* eleganter:

Hoc nemus, hi fontes mihi iam domus.

Sed quia hoc longius abit:

Hoc nemus *heu!* fatis mihi iam domus:

posses, vbi nota P. *Burmanni* vitiose locata est, quae spectat ad v. 48. ne et hoc typicum erratum viro doctissimo ab aliquo imputetur.

P. 106. V. 9. Ἀπαξ, εὐφρότα, μέλλω σε διαβαίνειν] Vide L. 6, 6, 107. 3. *Caesar* Rubiconem transtiens, unde pedem reterre non ligebat, ait: *intra est alca.*

P. 106. V. 11. τῇν γῆν καταφίλεις] Terram ipsam et daemones praefides a peregre aduenientibus precibus et osculis honorari, materies saepe tractata est. vide *Cl. Dukerum* ad *Thucyd.* 4, 87. *Barthium* ad *Caesurnii* *Ecl.* 5, 26. Apud *Polybium* L. 7, 2. p. 700. iura iuranda perficiuntur ἐναντίον ποταμῶν καὶ λιμνῶν καὶ ὑδάτων: vbi sane possunt intelligi νόμοι λιμνῶνδεσ. vel λιμνῶνδεσ, ut vocantur a *Servio* *Ecl.* 10, 62. quare codici meo non obtemperari exhibenti daemones. Adscribam *Dionisi Cassii* locum ex L. 42, p. 312. D. ἐπειδὴ γὰρ ἄμα τῇ πῆς γῆς ἐπιβῆκαί, προσέπαισαι, καὶ αὐτὸν πᾶντα ἐπὶ τόμα εἰ τραπίετας ἰδόντας ἠΐμασαν· οὐ δικτορεῖται, ἀλλ' ἐκτείνεις τὴν χεῖρα, τὴν τε γῆν, ὡς καὶ ἐκὼν δὲ περὶ, περιέλαβι καὶ καταφίλεις· καὶ ἀναβοήσας εἶπεν· Ἐχω σε, Ἀφροδίτη. *Sueton.* *Caes.* 70. adhibet *teneo te*. Vtrique formula potest deduci a more amantium se post tempus reuidentium et osculo et amplexu excipientium. vide ad L. 8, 1, 124. 10. Similiter *tenere* dicimur, quae non facile elabi sinimus. Tale est illud *Juliani* ap. *Marcellinum* L. 21, 2, 205. Cum quatiens scutum variis motibus exerceretur in praeco, aciculis, quis orbis erat compaginatus, in vanum excussis, ansa remanserat sola: quam retines valida manu stringebas. Territisque, ut omine diro, praesentibus cunellis: Nemo, inquit, veniat: habeo firmiter quod tenebam. Ita *Caesar* *Africanum* tenebat. Verum καταφίλεις

et περιλαβὴν fauent priori explicationi. Ita Lucius pro amica, a qua domo eiectus erat, ἐκταφισμένος καὶ μεμνημένος, τὴν γῆν γυμνὴν περιλαβὴν, ταύτην συνοκάσθην. Apud *Lu ianum* in *Asino* T. 2. p. 625.

P. 106. V. 12. περιρμίδος] *Ratis, qua traiecitur flumen, περιρμίδον.* vide *H. Stephannum. Suidas: περιρμίδος, περιρμίδιον.* *Anaxillas Nicotides* ap. *Athenacum* 13, 1, 558. C. — ἀλλ' ἐξέπαισε περιρμίδος ἱατῶν πλάτῃ. vti pro ἐξέπαισε recte *Casaub.* emendauit, cui corruptioni in aliis locis male quidam patrociniū praebent. *Anthol.* 3, 33, 16. p. 284.

Ἄϊδω λυπηρὴ διόκονε, τῷτ' Ἀχαιοῖς

τῶς ἐς πλώϊς περιρμίδι κινῶν.

Est autem hoc Epigramma *Leonidae*, non *Antipatri*, vti suspicatus *V. D.* ad *Luciani* T. 1. p. 422. De eadem re in praecedente ibi *Archiae* Epigrammate περιρμίδον. περιρμίδος κινῶν *Virgilio* ita celebratur:

Qui ferruginea subuectas corpora cymba.

Nollem apud *Apuleium* L. 6. p. 121. a *Priscæ* p. 312. Charonti datam *futilem cymbam*, cum a *Virgilio*, viro docto satente, ipsi datur *Sutilis*. Quod si iam daretur *futilis*, non deberet explicari *exigua*; sed illud ipsum foret, quod submittit *Mantuanus* L. 6, 414.

Genuit sub pondere cymba

Sutilis, et multam accepit rimosa paludem.

Noster codex *Sutilis* agnoscit.

P. 106. V. 13. χορηγία] *ἱερὰσις, παρασκευή.* vide L. 4, 7, 76. 2. *Casaub.* ad *Athenacum* L. 14, 8.

P. 106. V. 13. πλυσιώτατα] Quis non ita locutus? Ne quis igitur vagues stringat.

P. 106. V. 15. ἄμμος παρέκρημα] Quale sit, patuerit ex *Dionis* L. 55, 549. A. vbi de *Drusi* funere: nec non *Tacitus* *Tertio* *Annalium* initio inspicitur.

P. 106. V. 16. ἐρημαγῶγος] L. 2, 7, 32. 33. 4, 1, 64. 18.

P. 106. V. 17. ἑλπίς ἱθαλπῃ] *Aristaen.* 1, 24. κέρδος: vbi *Mercerus* laudat *Alciphronem* 2, 2. p. 218. vbi *Cod.* ἰμὲρ δὲ οὐδὲν θάλλει τι, ἀλλ' ὁ θάλαμ. ὁδὸς *Τίμαρχος*: tamen in margine eadem manu δόξα. Paulo ante *Perizonii* coniecturam confirmat: *Τί σὺ λέγεις, Ἀρπία; ἱθαλπῃ* *Heffych.* inter caetera παραμυθισθῆναι, et eidem inde θαλαμῶν, ἑλπίς. Plura ibi doctissimus *Alberti*. Mox orographum viciose ἦν ἡ.

P. 106. V. 19. ξενίας δίδοναι] Rescribe ocius, iusserit aliquis calidior, ξένια δίδοναι. At credo, vt satis noue dixit L. 4, 4, 71. 18. ἀπόφασιν δίδοναι, sic hic ita locutum, cum debuisset potius scitipuisse ξένια ἀντιδιδόναι. Sane ἐπὶ ξένια, ἐπὶ ξένων et ἐπὶ ξενίᾳ καλεῖν, ἀντιδιδόναι, confunduntur passim. vide *f. Gronou.* ad *Herodot.* 4, 154. *Hutchinson* ad *Xenoph.* K. A. 6, 370. B. (444.) et ξενίας recte repositum pro ξενίᾳ apud *Lucian.* *Alexandro* p. 239. T. 2.

Verum hic accipio pro ξενίᾳ ποιεῖσθαι: vt loquitur *Thucyd.* 6, 46. quod *Schol.* φιλοφρονῆσαι recte explicat. *Herodot.* 7, 135. dicit ξένια προδίδοντας εἶναι.

P. 106. V. 20. Χάριν ἀποκειμένην] Quasi thesaurum aliquem et depositum, quod suo tempore repetere et in vsum reuocare posset. *D. Paulus* ad *Coloss.* 1, 5. διὰ τὴν ἐλπίδα τοῦ ἀποκειμένου ἡμῶν ἐν τοῖς οὐρανοῖς. *Aristoteles* apud *Demetrium Phalerum* 242. ὡς ἐπὶ αἱ Χάριτες, θεοὶ ἴσται, ἀποκισσονται οἱ παρ' ἡμῶν. *Thucyd.* 1, 129. Καλοῦνται οἱ οὐρανοῖς ἐν τῷ ἡμῶν οἶκῳ ἰσσαι ἀνέγραπτος. Ita thesauri et pecuniae καθεῖσθαι dicuntur passim. ἀνέγραπτος respicit *Perfarum* ritum, quo et οὐρεῖται ἀνεγράφοντο ἐν τοῖς λαβύρινθοις. *Vopiscus* *Caro* C. 5. tantum sibi apud milites apnois locauit. Ita noster L. 2, 7, 33. dicit *Callistheon* προεγχευομένην ταῖς τέχναις: et sic licet accipere illud *Herodotum* L. 2, 109. υποθήκην μέλλων ποιῆσθαι εἰς τὴν Περσεία, quasi προεγχευομένης. vide L. 4, 4, 72. 19.

LIBRI QVINTI CAPVT SECVNDVM.

P. 106. V. 21. 'Ο δὲ Μιθριδάτης δι' Ἀρμενίας ἐποιεῖτο τὴν πορείαν] *Dionysius* iter fecit per Ciliciam secundum mare, et per Pylas Syrias, vel per Amanicas, ad Euphratem deuenit. Mithridates fecit iter magis per mediterranea versus Septentriones per Cappadociam, et ita in Armeniam perexit. *Tacitus* 12. *Annal.* 12. Non cominus Mesopotamiam, sed flexu Armeniam petunt. Licet autem hoc iter longius, quia expeditior, nec viorem comitem trahens, illud celerius confecit Mithridates.

P. 106. V. 22. Σφοδρότεραν] *Concitator, vehemensior. Eunapius Maximo* 89. ἐπὶ τὸν Κωνσταντῖνον ἀπῆγγοτο σφοδρῶς. L. 3, 5, 88. 5. πληγὰ σφοδρότερα. *Hesych. Illust.* in *Philomene*: γέλως σφοδρότερος.

P. 107. V. 1. Ἐπικολῶμαι τῇ γυναικὶ] *Sulpicionem* auxisset, et potuisset videri velle *interpellare et sollicitare alienas nuptias.* vide L. 1. ff. de *extraord. crimin.*

P. 107. V. 2. Συγκροτήσαι] Vide L. 1, 7, 10. 18. 5, 4, 84. 9.

P. 107. V. 3. αὐτῷ διέτριβεν] Vide L. 6, 8, 111. 5.

P. 107. V. 5. Σταθμᾶς] L. 1, 13, 18. 6. 8, 1, 128. 22.

P. 107. V. 6. ἐπὶ θύρας τῆς βασιλείας] Formula notissima de *aula Persica.* *Max. Tyr.* 17, 12. dicit περὶ τὰ πρόθυρα αὐτὰ ἐλθόμενος: vt *Alciophr.* 3, 64. περὶ χαματιπίας ἐλθόμενος.

P. 107. V. 7. Ὀμοτίμως] Vide *Brissonium* de R. P. 1. §. 208. *aulici gradus* ὁμοτίμως honorati. Non ita peculiariter dicuntur ἰσοτίμως. *Strabo* 15, 1067. D. τῶν κατὰ τὰς δόξας συναντῶντων τὰς μὲν γυναικίμας καὶ ἰσοτίμως φιλοῦσι προσίοντας, τοῖς δὲ ταπεινοτέροις. Alioqui in vulgari vsu ὁμοτίμος et ἰσοτίμος idem notant. Vox ἰσοτίμα videtur restituenda *Xenophonti* in *Hierone* p. 315. D. πᾶσι [nullis mercenariis] δὲ ὁ βαρύτερον φόρμα εὐδὲν εἶσι τοῖς πολίταις· οὐ γὰρ πορθένοις ἰσοτίμας, ἀλλὰ πλουσιότητας ὅπως νομίζουσι τῶν τετράμισθων: vulgo ἰσοτίμως.

P. 107. V. 7. Ἀραξάτην] *Famosa* vrbis Armeniae Ἀράξα. vide L. *Hollstenium* ad *Stephanum* in b. v. et *Miscell. Obseru.* 7. p. 94. vnde forma huius nominis adscritur. Ἀραξάτης *Ctesiae* C. 46. in *Persicis* memoratur. *Ex Armenia* Ἀραξάτης quidam ap. *Ibador.* *Prodr.* 4, 144. *Tacito* 2. *Ann.* 56. rex *Artioxius* et vrbis *Artaxata* eodem loco celebrantur.

P. 107. V. 7. τὸν εὐνῆχον] τὸν Ἀρχιευνῆχον, vt vocatur *Heliodoro* 8, 377. vel πρωτοευνῆχον, vt dicitur *Tzetze* *Chiliad.* 1, 93.

P. 107. V. 8. Δώρις ἐνίμνησι] Nam honos maxime spectabatur. vide L. 5, 8, 93. 2. 13.

P. 107. V. 9. ἀπαγγεῖλον] εἰσαγγεῖλε, *magister officiorum* *Ammiano* 26, 5, 353; nam et εἰσαγγεῖλαι dicitur. *Xenoph.* H. H. 7, 621. D. *Max. Tyr.* 17, 18. εἰσαγγεῖλας τινὰς καὶ βασιλεὺς συγγενεστάτους. *Aelianus* V. H. 1, 21. vocat *Χιλαρχον* εἰσακομίζοντα τὰς εἰσαγγεῖλας τῇ βασιλεῖ καὶ τὰς δεομένης εἰσάγοντα. vide ibi *Kuhnium* et notata ad *Diodori* L. 17, 47.

P. 107. V. 9. Σὺς δῶλος] *Αρογραβ.* ὡς δῶλος: repono δὲ εὖς δῶλος, vel quod dedi. Modo *Αρογραβ.* τῆς δ' ὀστεῖας, non δὲ: non mutatum oportebat.

P. 107. V. 10. ἀπολύσασθαι διαβελῶν] *Plato Phaedro* 267. D. *Demosth.* de *Corona* 473. C.

P. 107. V. 11. Διεξελθὼν] Nempe pettransiens multa *antaca*, παραπενθήματα, *στρία.* vide *Athenaeum* L. 12, 2, 514. C.

P. 107. V. 12. Ἐπὶ βασιλεῖ βουλευόμενος εὐδὲν ἀδικεῖν] *Saris* tritus *Graecismus.* *Schol.* ad *Thucyd.* 4, 85. dicit, esse εὐνάειν, *θυκοδείλαι*: et sane saepe vñs fuit, L. 2, 3. 4. 80. 7, 35. 8, 92. Verum omnes vtuntur. *Demosth.* ὡς ἐν Μεγαλει. 155. B. de *Corona* 474. C. *Vipian.* ad eius κατὰ Ἀγροίκου. 728. B. 757. A. in *Aristog.* Pr. 843. *Julian. Misop.* 361. A. Praeter alios de hac forma inspicere merentur Cl. *Marklandus* ad *Max. Tyr.* 13, 5. *Forsserus* ad *Platonem* in *Participium.* *Librarius Taurinensis Heliodori* L. 9, 429, non intellexit, scribens ἐπὶ βουλευόμενος δὲ εἶναι, pro ἐπὶ βουλευόμενος ἐστίν. vide eius L. 6, 281. B.

379. Ita cum verbo γινώσκει. *Heliodorus* 2, 115. 7, 330. et cum aliis participiis *Xenoph.* H. H. 563. A. ἢ δὲ αὐτῷ Ἀγγελῶν ἀχθόμενον ταῦτα. K. Π. 4, 106. D. Ita potes accipere locum *Alciphronis* L. 1, 12. εἶναι ἢ δυναμένους. *Cod.* δυναμένους. Imitatus cum aliis *Tacitus Vita Agricola*, C. 18. quibus bellum volentibus erat.

P. 107. V. 12. Οὐδὲν ἀδικεῖν] Reus in foro Attico iurabat ἢ μὴν μὴ ἀδικεῖν: vt actor ἢ μὴν ἀληθῆ κατηγορεῖν. vide *Polluc.* 8. §. 55. *Vipian.* ad *Demosib.* παραπρ. 311. F. et quando absoluebatur, dicebatur ἀπολύεσθαι, μὴδὲν ἀδικεῖν. vide *Thucyd.* 1, 95. Sane ἀδικεῖν de adultero dicitur. *Lyfias* p. 75. 70. *Aristoph.* *Nub.* 1077. *Miscell. Obs.* 11, 3, 12. sed in genere hic dictum esto.

P. 107. V. 12. Κεῖν] Verti, quasi scriptum κρινῶ, causam dices, disceptabis. κρινεσθαι id notat, litigare, passim. Interpres dederat, ius tibi pes. Si haberetur κρινεῖ, Rex indicabit, reddendum foret. Potes etiam accipere κρινῶ, vt sit in praesenti dictum, causam dicis, quando; nam et hic ista temporis mutatio locum potest sortiri. *Demosib.* παραπρ. 346. αὐτὸς περὶ τούτου κρινῶ, non de his causam dicis, vel reus es. *Eurip. Medea* 609.

Ἄλλ' αὐτὸς κρινεῖται τῷνδ' σοὶ τὰ παλαιά.

P. 107. V. 15. Καίτοι] *Aristoph.* *Lyfistr.* 9.

Ἄλλ' ὃ καλονόη, κάποιαι τὴν καρδίαν,

καὶ πόλλ' ὑπὲρ ἡμῶν τῶν γυναικῶν ἀχθόμεναι.

Quo doctissi. *Iac. Estnerus* illustrat illud in *Lucae Evangelio* C. 24, 32. οὐχὶ ἡ καρδία ἡμῶν καιρομένη ἦν ἐν ἡμῶν: est tamen aliquantum diuersi sensus. Noister mox p. 108. 22. μάλλον ἐνπνεύματα. *Lucian. Catapl.* 1, 634. ἐνπνεύματα. *Schol.* ἀκαίωτον, ἡμετέριον. *Iudicio Vocal.* 1. p. 92. ἐγνακτὴ καὶ πειραγμαί: vide *T. Fabrum* ad *de M. Peregrini*, T. 3. p. 358. coqui, vti Latini. *Ammian.* 31, 12, 493. cuius virtutibus urebatur. Ea notione accepit magnus *Bentleius* καίτοι καὶ *Callimachus* in *Delum* 200. optime emendans post *Tb. Canterum*, vt mihi e schedis patuit:

καὶ περὶ καίτοι κῆρι.

Pro quo *R. Darwesi* substituere conatur in *Miscellan.* p. 107. περὶ δαίμο κῆρι sed cur quid mutes in περὶ καίτοι, quod *Codices Estnensis* et *Veneris* agnoscunt, et procul dubio caeteri. In *Hesiodi fragm.* 75. περὶ κῆρι muta in Περίρηνος. Mox vitiose γυγραφήναι et ἀφθῆ.

P. 107. V. 20. Ἀνταμοιβῆν] *D. Scottus*, V. Cl. habet ex *Aristophanis Scholiasta*. Ἀνταμοιβῆς, vel ἀνταμοιβῆς, est ap. *Callimach.* in *Delum* 53. nec ἀνταμοιβῆς reiectitium. Sic *σημοιβῆς* *Odys.* ξ. 514. *Nicand. Aratus*.

P. 107. V. 21. Ἄλλῃ] Id est ἄλλ' ὅμως. Mox in illo μὴ ἐνταῦθα, particula forte nonnullis displicuerit: sed quod scriptum, scriptum maneat.

P. 108. V. 1. ἐλαίβετο] Non ἐκπύδης, non καθάριος πῦρ ἀφίειτο: sui magis compos hic *Chaereas*, siue potius se continebat, non solum quasi coram domino, sed vt ne mollior videtur.

P. 108. V. 3. Διμάτιον] *Cubiculum. Casaub.* ad *Theoph. Char.* 13. Saepē de muliebri conclauī. *Lyfias* p. 507. *Aristoph.* *Eccl.* 7. *Hesych.* *Ammon.* Non opus, vt domum a τὰμῷ *Michridatis* diuersam intelligamus; eius fuit membrum, quod recte tamen καταγωγῇ eius perhibetur, eius *hospitium*.

P. 108. V. 5. περιέρχεται] Abundanter post alios actum de hoc L. 3, 10, 60. 11. et quod diximus L. 3, 5, 52. 3. de locutione περιέρχεται τὰ τῶν, non male confirmari possit ex loco *Alciphronis* Ep. 1, 31. εἰ μὴ τὸν χιτωνίσκον περιέρχεται τὰ ματάκια τοῦ δικατοῦ ἐνδεύει. Sic illum locum lege ad mentem *Bergleri*, iussu codicis mei.

P. 108. V. 6. Ἀμφότερας] Hic licentius vitur, quam L. 1, 4, 7.

P. 108. V. 11. ὁ δαίμων καὶ ὁ φιλόζωνος] Illud secundum ὁ non agnoscit *Αρόγραπτον*; abeat, vnde venerit. Vitur voce vltima *Xenoph.* *Ep.* 2. p. 23. idem φιλόφρωνος, φιλοφρενῶν, φιλοζωνῶν, φιλοζωῖα ubi.

P. 108. V. 11. τυραννισμένος] *Lucianus* T. 2, 144. ὁ τῶν τυραννισμένων ἐκχέστων.

P. 108. V. 16. φύσει] φυσικῶς, quam vocem restituit *Alciphroni* 2, 11, 202. φυσικῶς κυρίαν ἱκανότης. *Cod.* φυσικῶς, vulgo φυσικῶς.

P. 108. V. 17. τὸ βάρβαρον] Ita τὸ σατραπικὸν, τὸ δημοτικὸν, τὸ μεγαλοφρονὲν, τὸ ἐντιμώτατον, τὸ προφητικὸν, τὸ Παλοποννήσιον, τὸ τραπητικὸν, et ceterum talia.

P. 108. V. 17. γυναιμανὲς] Alii γυναικομανῆς. *Hesychius* eiusque *Commentator* inspicitur. *Aristoph.* *Thesmoph.* 583. et L. 1, 12, 17. 15. De *Persis* *Ammianus* L. 23, 6. *effusus soluti plerique in Venerem.* *Theodor. Prodr.* L. 1, 13. et L. 3, 110.

Θερμὸν γὰρ ἔστιν εἰς ἔρον τὸ βάρβαρον.

Θερμῶς ἱραδίει, ὡς νόμος τῶν βαρβάρων.

P. 108. V. 22. ἐνκρίμαστο] In *Prologo* litera M non adparet: sed lacuna, erasa procul dubio ab eo, qui alteram Codicis forte orthographiam

magis probabat. Saepe hic variatur. Ap. *Thucyd.* 6, 94. in Variis ἐνκρίμαστον. Ita ἐνκρίμαστοι, et ἐνκρίμαστοι. vide *Platon.* de L. L. 6, 500. D. 503. D. in *Heliodor.* 10, 511. variatur in *Codd. Porphy.* de *Abstin.* 71. 73. et sane in multis litera illa sine vitio omittitur, vel additur. vid. *Gronovius* ad *Herodot.* 3, 88. in *Bibliotheca Coisliniana* 472. 'ἰάμυξ pro 'ἰάμυξ. In *Codice* meo *Nemesii* fere scribitur ἀμύχρος pro ἀμύχρος. Alia habet *Aem. Porcius* in *Lexico Ionico* in λάμφομαι et Cl. *Hemsterb.* ad *Aristoph.* *Plus.* Ap. *Eupar.* p. 186. ἐνκρίμαστο pro ἐνκρίμαστο p. 249. Sic apud *Manethonem* L. 5, 195. γναπτῆς pro γναπτῆς, quos vericulus multipliciter corruptos sic potes ordinare:

Ἡ γὰρ ὑφίστην κατὰ λευκοῖς ὀδῶν.

Ἡ γναπτῆς ὀνύχων ἐνὶ ὀφθαλμοῖς λαμὸν ὀφθαλμοῖς

Παρθένος τικτῆς καὶ βλαστῶν λίαντες.

Praeter morem licentius grillatus, sensum praestare ausim, non tamen verba; amplius cogitandum. Sic contra *Θεόλημπος*, L. 6, 378. et 4, 548. ἐπὶ ἑλμπος, 4, 227. sed tamen *δορύλητος* 3, 358. Hinc in *Antbol.* p. 412. ἐνὶ ἑλμπος ἄγκυρον quidam scribunt, κάμψα, κάψα.

P. 109. V. 2. Ἐφύλαττι] Actum ageret, qui huius verbi usum potto illustraret, quo significat *cauere*, cum ille omnibus sit notus *Lexicographis*, et e professo id tegerit *L. Kusterus*. *R. Dawesius* p. 97. in *Eurip. Medea* v. 320. hanc notionem necessariò obtinere contendit, et corrigit *φυλάττει*.

Γυνὴ γὰρ ἐξ ὅτου, ὡς δ' αὐτὴς ἡνίκα.

Ἐφύλαττει, ἢ σωπῆδος σοφός.

At ibi *φυλάττει* idem est, quod *τηρεῖν*, quae ambo verba non solum notant apud *Atticos* ipsos *custodire*, *servare*, sed *observare* aliquem vel aliquid, ut ne faciat, vel ne fiat, vel ut aliquid faciat, vel fiat. Ipsa *Lexica e Thucydidis* L. 7, 17. laudant ὅπως φυλάσσειν μηδὲν ἀπὸ Κερῆθι καὶ τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Σικελίαν περαιούσθαι. *Demosth.* 497. F. οὐδὲνδε προϊδόντες τὸ πρῶγμα, ἢ φυλάσσοντες. 518. A. φυλάττειν Δημοσθένη καὶ τηρεῖν Ἰνίλουσεν, ὅπως μὴ παρακρούσασθαι μὴδ' ἐξαπατήσθαι. In *Theocrit.* 852. E. δεῖ φυλάττειν αὐτὸν, et sic p. 857. E. ἔτι τηρεῖν τὸν παραβαίνοντα τὸν νόμον.

Recte autem ipse V. E. docet ibi, adiectiva ἔφην, εἰπίτερος, χαλεπὸς, con-
strui ἄττικαίτερος cum *αἰτίω* infinitivo. vide L. 4, 3, 69. 6. igitur ἡνίκα ἔφην
φυλάττειν, τηρεῖν dicunt, non φυλάττεισθαι, τηρεῖσθαι. Ita πρῶγμα ἔφην νοῦμαι,
non νοῦσθαι. *Vir facilius observatu reddatur* ap. *Euripidem*: nec difficultas
remanferit: recteque scholiastes observavit, poni pro φυλάττεισθαι, non no-
tione τὴν *cauere*: sed *observari*.

P. 109. V. 7. Προῖμα] παρασκευὴν, rerum initia et eventuum futurorum,
praeludia. 5, 10, 95. 13. τῆς δίκης προῖμα. *Achill. Tat.* 2, 107. Μίχρη τίνας
ἐπὶ τῶν φιλημάτων ἰτάμεθα, φυλάττει; καλὰ τὰ προῖμα, προσδόμεν ἤδη τι καὶ
ἱερτικόν. *Diodor.* 36. p. 531. Saepe aliquam simulationem et ambagem notat,
quando detectamus aperte mentem fateri et scopum sermonis vel iacti;
ut ap. nostrum L. 6, 5, 105. 9. ἀπὸ προῖμων ἤρξατε. *Achill. Tat.* 5, 335. De
priori significato eleganter egit *Cl. Hemsterb.* ad *Luciani Somn.* p. 6.
ἀλφεινὸν προῖμα τέχνης. *Aeschylus Suppl.* 837. ἀπὸ τὰδε φροῖμα πρέξιν πόνων.

Quae loca D. Heinsii coniecturam firmare possent in *Max. Tyr.* 25, 3. Τούτους μὲν γὰρ ἡ Θερπείλα προσήμα τοῖς ζώοις πᾶσι εὐσαι: vulgo πονῶσα, quod displicet. Forte legi possit ταῖς μὲν γὰρ ἡ Θερπείλα προσομιμάζεται γὰρ τοῖς ζώοις πόνους. De hoc verbi vsu contuli potest Cl. *Wesselingius* ad *Diod.* L. 31. p. 531. Comitaria metaphora adhibetur vox ἔξοδιον, quam vocem hoc sensu restituit *Euphorio* p. 102. Τῶν γὰρ Σαλυνίων τὴν ἀρχὴν παραλόβως, ἔξοδιον ἵππωνος τοῖς ἄλλοις ἔργους: vulgo ἔξοδιον. *Iunii* coniecturae haud placent.

P. 109. V. 7. Πόλις] Vide L. 4, 7, 76. 11. *Apul. Met.* 4, 86. 2. *quantis gentibus totis complicitam.* 87. 16. cum gentes et populi celebrarent nos diuinis bonoribus.

P. 109. V. 9. Διακλῆψις] Hoc sensu ap. *Plutarch.* *Nicia* 244.

P. 109. V. 10. ἵππῳ μὲν ἡπέρῃ] Debebat dixisse διφρον μὲν ἡπέρῃ: ipse e curru descendit, in eoque solam reliquit Callirrhoën, quacum una adhuc dum gestatus fuerat: vel ἵππῳ ἡπέρῃ, vt coniecit Cl. interpretes. *Dionysium* vidimus curru vestum L. 3, 2, 43. 24. At equo L. 2, 3, 26. 9. Persae plurimum in *equis*: sed et in *curribus*. *Xenoph.* L. 3. H. H. 500. B. διὰ τὸ ἵππεως ἀλλ' ἐπ' ὀχημάτων εἶναι: sed ὀχήματα ibi potius ἄρματα, non ἀρμάματα, quae ἄρμασι erant commodiores. *Herodotus* de *Xerxe* 7, 41. μεταβαίνουσιν δὲ, ὅκως μιν δ' λόγος αἰσέει, ἐκ τῷ ἄρματος εἰς ἀρμάματα. Inde foeminis ἀρμάμαξοι vltiores. Sic apud *Xenoph.* K. A. 1, 247. C. Cyrus ἐπ' ἄρματος, at regina *Epyxa* ἐπ' ἀρμαμάξῃ. *Xenoph.* 3. H. H. 482. C. K. Π. 3, 63. D. licet satis cognita, haec pauca adponere non tædedit, vt adpareat, L. *Kusterum* frustra fuisse, cum apud *Aristophan.* *Accharn* 70. pro 'Επ' ἀρμαμάξῃ μολῶντες κατακλῆμινι reponat οὐ μαλακῶς: nam harmamaxae valde commodae fuerunt. Tamen hae ἀρμάμαξαι non semper huic vsui destinatae: sed etiam oneribus vgendis adaptatae. Sic *Xenoph.* K. Π. 6, 168. A. memorat ἀρμαμάξας σκυταφόρας, et *Strabo* 4, 288. B. quae forma variauerint, et forte operis grauioris fuerint: in quo ἄρμασι similes, at quod erant *sellae*, nomine ἀρμαμάξῃ veniebant, et ob alias caussas. Et quis definierit certo iam varias curruum formas? Ap. *Heliad.* 3, 137. legitur Καρίκλαια ἤγετο μὲν γὰρ ἐπ' ἀρμαμάξῃς ἀπὸ συνωσίδος λευκῆς βοῶν ὀχυμένη, sed ibi *Codd. Basil.* et *Taur.* ἀμάξῃς, ac *Palat. Vat. et Taur.* ἡνιοχυμένη, quod consideres. Cerre ἀμάξῃς etiam in pompis vsus. *Aristoph.* *Pluto* 1075. [vbi videatur *Hemsterhusius*]

Μυτηρεὶς δὲ τοῖς μεγάλαις ὀχυμένην

Ἐπὶ τῆς ἀμάξῃς.

Et sane περιέχοντι ἄμαξα siue ἄρμα non ineptum. Ita *Iouis currus* vocatur ἄρμα *Herodoto* 6, 141. Certe plagulae et parapetasmata ita vestis non conueniebant, neque enim claudi decebat.

P. 109. V. 12. Καὶ συνεκάλυψι τὴν σκηνὴν] Scenam descriptam vide apud *I. Schefferum* L. 2. de R. V. C. 17. p. 217. Habebant illae *Scenae* siue *camarac* vela, *παρὰπτεσμάτα*, ex coriis et pellibus, quae claudi et aperiri poterant, vti etiam *Lesbicae Romanorum.* vid. *Abramum* ad *Cicer.* *Phil.* 2. C. 25. *Sueton.* *Tito* 10. ad *Diodor.* 11. p. 447. et 17. p. 186. Cl. interpretem. Apud *Plutarchum Artox.* p. 281. legitur: ἡ τῆς γυναικὸς Στατίρας ἀρμαμάξα, γυνὴ τῶν παρὰπτεσμάτων ἀλλ' προφορμῇ. Sic *Cod. S. Germanensis*: vulgo προσφερόμενη.

P. 109. V. 12. Συνεκάλυψι] L. 5, 3, 84. 1. ἡ μὲν ἀρμαμάξα προῆει συγκαλυμένη. *Xenoph.* K. Π. 6, 170. C. vititur voce κατακλύπτειν τὴν σκηνήν: ἡπέρῃ εἰς ἀρμαμάξαν καὶ κατακλινάνας κατακάλυψαν τὴν σκηνήν. Quam lectionem doctiss. Interpretes *Pollucis* L. 10, 12, 52. merito sanam praestit, nec video, cur obloqui debuere nuperus *Xenophontis* commentator. Noster scenam coopertam clare dicit.

In *Codice* vero meo *Pollucis* pro κατακάλυψαν legitur κατέκαμψαν. Quae si lectio aliquem sensum habitura esset, non agi de velis demissis, vel a latere praetensis et admotis inuicem, deberemus fingere: sed scenam totam fuisse in currus posteriores partes deiectam, et, quando vsu veniebat, rursus in anteriora attractam et demissam, vt in quibusdam vehiculis hodiernis fit. Sed verius est, vt statuamus, natam mendam ex neglecta media syllaba, vt

saepe sit; ex. gr. apud *Alciph.* L. 1. Ep. 28. in duobus contiguis vocibus ita peccatum: *οὐ παύειν τριπόρων καὶ ταλάντατον γιρόντιον*. Prius ex nostra coniectura; vulgo *τρίπορον*, *Cod.* *τριπόρον*; alterum ex *Cod.* et Emendatione la *Croazii*. Emenda obiter 1, 10, 38. *πελλάκις οὖν εὐρίζονται ὑπ' ἀσφαλείας αἱ προθυμύμενοι φυλάττεσθαι τὸν κίνδυνον*. At *Cod.* multum elegantius *προμηθύμενοι*, in tentoriis haec vela aliter constituta, vt dependerent, et, si amota vellent, et apertum tentorium in latus dimouebant. Sic certe intellexerim *Heliad.* L. 10, 511. *ἄλλα τὰ καταπέτασματα τῆς σπηλῆς μικρὸν παρατείλασαι, θεοὶ τῶν ὁρμυμένων ὕλιντο*; vbi *Vat.* et *Taur.* *καταπέτασματα*, quod non placet. *περατέλλειν* hic *παρανογιόμηναι*.

LIBRI QVINTI CAPVT TERTIVM.

P. 109. V. 14. *Ἦκον*] Seto video, diuisiones capitum in Graecis et Latinis non conspirare.

P. 109. V. 30. *Βασιλίσσα*] Si fides *Thomae Magistro*, οὐδείς τῶν ἀρχαίων ἔσται. Sic etiam *Phrynicus*. Sed vide *Cl. Interpretem* ad *Lucian. Iud. Vocal.* T. 1. p. 92. *Χερσὸρ. 5. Oecon. 264. A. Demosth.* siue *Alius* in *Neaeram* 873. B. habent, et *Philemon Babyloniis*; sed mutauit *Salutinus*. In *Schol. Sophocl. Antig.* 951. *Βασιλίσσα* legitur pro *Βασιλίσσα*, etiam in *Romana* editione. *Manesbo* 1, 203. noua forma dicit *Βασιλίσσα*.

P. 109. V. 21. *πύχνη*] Ita L. 8, 6, 140. 20. *πύχνη Ἀττικῇ* opponitur *Gazis Persicis*.

P. 110. V. 3. *φανή*] Bene *φανήτω* supplebitur.

P. 110. V. 3. *Ἀποσβέσας*] Vt a maiori lumine minus exstinguitur.

P. 110. V. 6. *Διασχίζεσθαι*] Quamuis aperte corruptum reliqui, quia possit emendari *διεσχίζεσθαι*: vt L. 5, 4, 84. 14. *διεσχίζεσθαι αἱ σπυδαί*, vel *Διασχίζεσθαι*, scinduntur, vt L. 6, 1, 97. 5. *Διασχίζεθι ἡ πόλις*. *Herodot.* 4, 119. *Καὶ σφῶν Διεσχίζεσθαι αἱ γυναικες*. *Lucian.* T. 2, 622. *τὸ θιάτρον εἰς δύο γυνάμεις Διεσχίζετο*. *Noiter* L. 8, 7, 141. 1. *εἰτα Διεσχίζοντο*. 5, 4, 84. 9. *Διεσχίζεθι τὸ πλῆθος*. *Affor. Apost.* 14, 4. eadem locutio. *Max. Tyr.* 4, 2. vtrumque verbum coniunxit: *τὺτο εἰσχίζεσθαι καὶ Διεσχίζεσθαι*. Etiam *Διεσχίζεσθαι* posset dici: quamuis potius ipsi homines, quam sententiae, perhibeantur *Διεσχίζεσθαι*: an fuit *Διεσχίζεσθαι* certe *Διεσχίζεσθαι* adhiberi quiuisset. Praetulerim *Διεσχίζεσθαι*.

P. 110. V. 7. *Χειροτονία ὡς ἐν θεάτρῳ*] ἐν ἐκκλησίᾳ.

P. 110. V. 8. *Ῥοδογύνη*] Bis in apographo *Ῥοδογύνη*, voluit *Ῥοδογούνη*: vt notissimum hoc nomen in historia Persica et Parthica scribitur apud *Ambrosios*. Ita *Ἀλογύνη* ap. *Ctesiam Pers.* 43. et in inscriptione apud *Cl. Muratorium* 1736. Quam licet emendaret *Cl. Hagenbucbius*, hic reponam, transcripti pro ipsi omni merito ex correctione, quatenus vtriusque nostri cogitata conueniant. Sic olim concepi:

τόμβον ἑρῆς, παροδαῖτα, περικλατῆς Ῥοδογούνης

Ἦν κτάνιν οὐχ ὁλως λάσει δεινὸς κήρ.

Κλαύσε δὲ καὶ τάρχυνε Βιάνος ἦν περικλατῆς

Καὶ βαίην τέλης τῆς ἀπέδωκε χάριν.

Ὀνομα τὸ πρὶν με πᾶς ἐκλήσεν Ἐπαγαθῶ.

Νῦν δὲ Ῥοδογύνη βασιλίδος τὸ ἐμνύμουν.

Summi autem maiorem libertatem in constituendo hoc tetraſticho, ob summam sanae lectionis incertitudinem, quae vbiq̃ue in *Ἰνδῶσι* *Mediolanensi* regnat.

Theocrito Idyll. 17, 34. celebratur *περικλατὴς Βερνίκια*. Saep̃ *κλατὴς* occurrit. Sic nunc quoque *Chyte* pro *Chite* in contextu male obtinet, licet *Ger. Vossius* monuerit, *Val. Flacci* L. 3, 2. Porro *Λιβάνος* V. D. pro *Βιάνος* suspicatus est. Sed inodulus non fauet. *Βιάνος* vicinum et Graecum bene; sed cur non *Βιάνος*? In *Muratorio* τέλης τῆς; nostra elegantior lectio. *Iambos* optime explicuit *Eruditiss. Hagenbucbius*. At quod *Leicbio* visum

fuit, demum post mortem adeptam fuisse cognomen Rhodogunae, nullo modo placer. Βασιλίδες adiectum puro, quia non una Rhodogune, et ita indicare voluerit, se cognomen non a quavis, sed a regina, summis. Nouimus Demetrii 2. Nicanoris vxorem Rhodogunen ap. Appianum Syriac. p. 213. item Xerxis filiam ap. Ctesiam in Pers. C. 20. quae Πολιμυα videtur vocari a Dione Chrysostomo Orat. 64. p. 592. Artaxerxis filia memoratur Plutarcho in eius vita p. 307. Otaetae vxor. Alia forte ap. Philostrat. Icon. 2, 5. Hinc ergo Βασιλς. Nostra ficta est. Zopyri certe filia et Megabyzi vxor, quod scio, non est nota apud historicos sub hoc nomine. Amytis erat vxor cuiusdam Megabyzi, Xerxis filia, Artaxerxis soror. vide Casaub. ad Asbenacum 13, 9, 884.

P. 110. V. 8. Ζωπύρου] Decantatum in Persicis rebus nomen. Arquī unde id tam bene Graecum? vtrum deflexerunt ad suum idioma, an Ιεσδώνων substituerunt? S. Bochartus Hieroz. L. 3. C. 11. p. 414. Ζωπύρων, νεσπαρὺν generi more suo Χαδαεαί et Arabicam adtingit originem. A. Relandus omisit in Ασθενούς Persicis.

Hinc Ζωπύρων deducitur, seruite nomen. Lucian. de Merc. Cond. 1, 679. Solebant enim illa nomina etiam defumi e Persica lingua: in L. 1. C. de diu. reſcr. in Inscriptione Zopyro, vbi nunc Supero, et L. 8. C. de Cond. Ind. Zopyro pro Zyparo, volebar Tb. Reinesius.

P. 110. V. 9. Μεγαβύζης] Verosimilitudinem sectatur in his appellationibus. Zopyros Megabyzi et Megabyzos Zopyri memorant. vid. Herod. 3, 160. Megabazus saepe audit: certe vix Codices permittunt, vt distinguantur; ita variant. Celeb. Dukerus egit de ea re ad Thucyd. 1, 109. Ap. Xenoph. H. H. 4, 510. D. nullo iure Μεγάβουζος, vel Μεγαβύζης, pro Μεγαβύζης obtinet. Megabyzus satis constanter vocatur Sacerdos Dianae Epheſiae, de quo I. Clericus ad Menandri Δις κωμ., et vberius longe Cl. Hemsterbuius ad Luciani Timon. 1, 135. ita contra Artabazus, Pharnabazus. Cenies hae literae mutantur. Ita ap. Alciph. 1, 26. ἐν τὰς καρτίου θύρας, quod suspectum Berglero. Habet Codex Mureti, aliquanto magis Graecaui coloris nomen. Ibidem ξυναγῆσαντος confirmat idem liber; tamen ξεν modo in margine manu eadem.

P. 110. V. 10. Λαβύζης] Vide L. 3, 7, 55. 1.

P. 110. V. 12. Περιβραχίονα] Ap. Xenoph. K. Π. 6, 169. C. Abradates, mariti Pansbeae, ornamenta manuum, hic brachiorum, ψάλλα, siue ψάλλα χειρῶν, vel τῶν καρπῶν τῶν χειρῶν, siue ἀκρῶν βραχίωνων, vt Grammatici de his. Consulatur Celeberr. P. Burmannus Iunior ad H. Valesii Emend. 2. 10. p. 60. B. Briffonius locum Xenophonis animaduertit de R. P. p. 559.

P. 110. V. 17. Ἐν τῇ περιφαντάτῃ] In loco vndique prospectum habente.

P. 110. V. 18. Ἀβρὰ καὶ θρυπτόμενη] Hesych. ἀβρὰ, τρυφερὰ, μαλακὰ, Ἀβρὰ, τρυφερὰ, Ἀβρὰ βαίνων, τρυφερόβιος: vbi Cl. Alberti silitit Cyrilli Glossas, θρυπτόμενος, βλακισμένος. Dicuntur θρυπτεσθαι, qui quodam molli et tracto gestu sese iactant, et alios velle despicere videntur: de fastuosis et insolentibus, vt amantes difficiles. Anthol. L. 7, 75. p. 464.

Καὶ με μένειν ἰκέτευεν. ἔγω δέ τις ὡς βραδυπαιδής

Ὀμματα θρυπτόμενη συγκάτευσεν μόνον.

Sic Codex: vulgo μένειν pro μόνον. Recte. Vraque vocabula coniunxit etiam Antipater de Laide. L. 3, 12. 7. p. 225.

Τὴν καὶ ἅμα χρυσῷ καὶ ἀλουργίδι καὶ σὺν ἔρωτι

θρυπτόμενην, ἀπαλῆς Κύπριδος ἀβροτέρων.

Nempe se illa iactabat πολυτελεῖα ἰσθῆτων et publico fauore et amorē. Aelian. V. H. 1, 19. de Colophonitis: Καὶ γὰρ τοὶ καὶ ὅτοι ἰσθῆτι πολυτελεῖ ἰθρύκτοντο: vbi bene I. Perizonius.

P. 111. V. 1. Συγγενίδα] Herodianus, qui post Phrynichum fere editur, p. 198. συγγενίδα ἢ θυτήν. Pollux 3, 3. 5. 30. συγγενὶς ἰσθῆτων βάρβαρον. Plutarchum tamen et Synesium vltus constat. Hic soror, vt cognata Latinis. Συγγενὶς, frater. ἢ συγγενὴς habes in Lucat Euang. 1, 36. Sed Codic. συγγενὶς. συγγενὴς adiectiuum more probum. Herod. 4, 164. γυναῖκα συγγενία. vide Glossas

P. 111. V. 1. Κατακηδέσας ἐκ τῷ ἴπῳ] Id Persis, vt et aliis visitatum populis. *Aristotel. Rhet.* 1. § 8. *Barbaricos honores*, id est, *Persicos*, vocat περιεκνήσεις καὶ ἐκδόσεις. Sed et *Xenoph. Conn.* 285. C. ὑπαίτανται δὲ μοι ἦδη καὶ θάμνη καὶ ὄθνη ἐξίστανται οἱ πλοῦσιοι. *Iustinus* L. 1, 10. 9. *Apulei. Flor.* 21. *retardans equum*, et illico in pedes desiliens . . . *honoris eius gratia*. Etiam descendebant de curru: *Sueton. Tiber.* 20. *descendit e curru*, seque praesenti patri ad genua submisit. *Herodot.* 3, 26. dicit καταθρόνους ἀπὸ τῶν ἵππων: vt poster L. 2, 3, 26. 12. ἀποκηδέσας ἀπὸ τῷ ἴπῳ.

P. 111. V. 2. Ἐπερθεῖσα] Notarunt ex *Aristophanis Pluto.* ὑπερθεῖς ap. *Aristaen.* Ep. 1, 1.

P. 111. V. 3. Ἀδελφὴν] L. 4, 3, 68. 19.

P. 111. V. 6. τῆς ὀφθαλμῶς καὶ τὰς ψυχὰς ἐξέτειναν] *Virgil.* 7. *Aeneid.* 214.

*Turbaque miratur matrem et prospectas euntem,
Attonitis inhians animis.*

L. 8, 6, 139. 19. τῆς ὀφθαλμῶς καὶ τεταχένων. *Max. Tyr.* 12, 1. ἀποτείνων δουρικῆς τὴν ἔφην. *Artemid.* 2, 35. p. 124. οὔτοι γὰρ καὶ μέχρι πέρας τῶν ἔλων τείνουσι τὴν ἐαυτῶν γνώμην. *Lucian. Asin.* p. 579. ἐκτείνων ἐς γυναῖκας τὰ ὄμματα ἐρωτικῶς: ex exspectatione et desiderio. Sic capio *Sophocl. Oedip.* Tyr. 155. ἐκτέταμαι φοβερὰν φρίκα δειματι πάλλων. *Glossae:* ἐντασις ὀμμάτων, oblitus. *Maneth.* 5, 496. dicit ὄμμα τεταίνειν. Ap. *Euphrius* p. 190. legis τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ἐκρίσεως: vbi quis de τῇσι posset cogitare. Sed τῇσι τὰ ὄμματα ἐκπλύνουσι L. 3, 9, 57. 24. Ita *Latini:* *Virgil.* 5. *Aen.* 508. *oculos pariter telumque tetendit*; quem locum opportune aduocat *Cl. Petrus Burmannus Iunior* ad *Antilogiae Latinae specimen*, quod nostrae amicitiae existare mouimentum voluit p. 15.

Ne tibi ieiunus lumina tendas amor.

P. 111. V. 9. Τὸ τῆς Καλλιρρόης πρόσωπον] Illud τῆς abeat, vnde malum pedem intulerit. Apographum non agnoscit. Saepe sane articuli et pronomina excidunt. Sed lector admonendus est. τοσούτος ita male vulgo, at non in libro nostro, abest ab *Alciphronis* L. 2. Ep. 1, 196. Σὺ ταύτης τῆς καλῆς αἰτίας τοσούτος ἂν βραχυτέρος, εἴτα. L. 1, 5, 22. Ὁ Θερμοπληγὴς δὲ τῷ Νεοκλῆει. L. 1, 20, 78. τῇ τέχῃ. *Cod.* L. 1, 8, 30. Ὁ λέμβος οὐν ἦτορ, ὃν ἐρεῖς. Antepenultima vox debetur iisdem chartis. Plane est; *Phaëlus* ille, quem videtis δοσφίτες. L. 1, 23, 92. τῆς νεφέρας: vbi mox δὲ κρυμὸς δὲ πλεονέκτης λεπτὸς μέχρι μωλῶν αὐτῶν καὶ ὅσων. Abest λεπτὸς nunc. L. 1, 30, 124. πεπαισθῆναι κερτῶν ἡμῖν τῷ βίῃ τέττι: vbi τέττι deficit. Contra bene credo L. 1, 31, 128. τὴν γὰρ δίκην σοι καὶ πρὸς εὐτυχίαν γεγονέναι νομίζω: vulgo τὴν εὐδ. 31, 130. εὐδὴν δὲ ῥήτωρ ὀφέλει: disparuit ibi δ, sed male legitur πείθων, nisi forte totum locum legas: εὐδὴν δὲ ῥήτωρ ὀφέλει πείθων, πείθω. Aliquid plus, quam articulum, restitue L. 1. Ep. 33, 136. Ἰθαύμαζον δὲ τῆς Εὐξίππης, τὸ μὲν γὰρ: supplere enim licet τῆς Εὐδ. τὴν ἡγερωχίαν, τὸ μὲν γὰρ. *Aristaen.* 2, 1. μηδὲ λάθης λοιπὸν ἐς ἡγερωχίαν μεταβαλῶσα τὸ φρόνημα. 1, 38, 174. ἀπὸ τῆς Συρίας, non deterius edito. 1, 39, 194. Καὶ τὸν εὐν Ἀδωνν, ὃν νῦν περιφύχας, abest εἴν. 2, 2, 220. καὶ τὴν τῶντων, iam suppleuimus alias. Illi articuli saepius repetiti fatigantur librarios, et lacunae, tamen iam non apparenti, originem dederunt L. 2, 3, 232. vt brevis sim, adscribam integrum locum, tu conferas accessiones, sane non leues dicatῆραι, τὴν καλὴν ἀκρότητα, τὰς εἰρηδὲς εἰδὲς, τὰ μνηστῆρα, τὴν γυναικῶσαν Σαλαμίνα, τὰ τέμνια, τὴν ψυτταλίαν. *Cod.* habet καλὴνα et τὰ τέμνια. vid. *Suid.* et *Heijeb.* tu melius quid reponas, praeterea rescribas τὴν Μαραθῶνα. τὴν natum, quia ἔλκην eo retulerunt: vt fit in Aldina. Sic saltem aeque bene L. 1, 24, 94. τῆς θόλης, quam τ'c. Eadem *Epistola* 240. in τῷ τοιούτῳ ἀγαθῷ abest prima vocula.

P. 111. V. 10. Ὡστερ ἐν νεκρῇ βαθεῖα πολλῷ φανερὸς αἰφύδιον φανέντος] An agnoscis disiecti membra poetae?

P. 111. V. 12. Οὐδὲις ἰδοῖσι ῥοδουμένην παρῆναι] L. 4, 1, 64. 18.

P. 111. V. 14. ἐκλείπειθαι] Solam relinqui.

P. 111. V. 15. Κεῖστρον] *Vistrici* reddidi. *Euphrius* p. 141. ἀπαντες

συνεχόμεσαν εἰς τὸ εἶναι κρείττεται. Inferior Callirrhoë dignitate debuisset ascendisse in carrucam Rhodogunae. *Tacitus Ann.* 11, 32. in eodem gestamine sedem poscit is, sumitque.

P. 111. V. 17. Κατεφίλων τὸν δῖφρον] Flosculos Xenophonteos non praeterit Charito. K. Π. 6, 170. C. Οὐκ ἔχουσα ἢ Πάνθειαν, πῶς ἂν ἴτι ἄλλως ἀσπάσαστε αὐτὸν, κατεφίλῃσι τὸν δῖφρον.

P. 111. V. 18. Ἀπαγγέλλω] Praefertur id verbi *Taurin.* et *Vatic. Xyl.* ap. *Hesiod.* 2, 102. πρὸς ἀπαγγέλλαν.

P. 111. V. 19. Κατηγοροῦντα μὴ βραδύνειν] L. 19. C. ad L. *Iul. de Adult.* Quamvis indubitati iuris sis, quoties ad adulterii crimen intenditur, praesentiam accusatoris praecedere oportere.

P. 111. V. 20. Ἀφίμῃ δὲ . . . τὴν αἰτίαν] Suppleri potest *εἰ*. Si quid ultra desit, forte τῆς μελλήσεως.

P. 111. V. 20. Ὅτι μετὰ γυναικὸς βαδίζεις] Nam, ut *Aristoph.* *Lysistr.* 16. εἰς: ἤξει· χαλεπὴ τὰ γυναικῶν ἔξοδος. *Terent. Heaut.* dum moliantur, dum comantur, annus est, ubi vide *Interpr.* Versiculum *Aristophanis* respiciens *Casaub.* ad *Athenaeum* 12, 4, 835: laudat χαλεπὴ αἰ τῶν γυναικῶν ἔξοδος, quod non magis verus admittit. *Flor. Christian.* rei reponit. At *Dawesius* p. 331. bis instaurandum articulum in comico sermone pronuntiat:

Ἠξει· χαλεπὴ τῶν γυναικῶν ἔξοδος.

Tutius, credo, *Florentem* sequemur, dum canon iste de inferciendis articulis in senatu critico sit receptus πάσαις.

P. 112. V. 1. Τριακοτῷ] Apud Persas, nec non alias gentes, προθεσμία triginta dierum valde in vsu. Sic *Danielis Prophetæ* C. 6, 7. triginta diebus interdictum, ne quis quidquam nisi rex rogaretur. Apud nostrum 6, 2, 99. τριάκοντα ἡμερῶν ἱερομνία indicitur toti Asiae. *Xenoph.* K. Π. 5, 126. D. Ad morem hunc et simul hominis aetatem respiciens, *Cyrus* ridendo dicit εἰς τριακοτὸν ἔτος εἶσα. Apud eundem K. Π. 8, 224. B.

LIBRI QUINTI CAPVT QVARTVM.

P. 112. V. 3. Παρὰσκηνῷ] Nempe διασκηνῷ, ut vocatur *Luciano* in *Piscatore* 1, 593. *Prometh.* 1, 190. Locutio deducta ab re militari, in qualocum habent παρὰσκηνῷ. Inde mox subiungit: ἀπὸ ἐπὶ πόλεμον τὸν μέγιστον, et L. 5, 7, 28. inde παρὰσκηνῷ καὶ δύναμιν iungit, et L. 5, 2, 80. 12. συγκροτῆται τὰ πρὸς τὴν δίκην. Nam tralatam locutionem agnoscunt, qui in *Aeschine* reprehenderunt, quod in prooemio vocabula παρὰσκηνῷ καὶ παράταξιν adhibuerit, cum non deceat eo iam orationis loco vti tropis. vid. *Vipian.* ad *Demestr.* de *Cor.* 472. C. et 473. C. et ad *Timocrateam* p. 795. E. ἀπαράσκευος.

P. 112. V. 6. Ἀνέκτατον] *Phrynichus* et *Thomas Magister* probant modo ἀνέκτατον: ut *Theocr.* 16, 91. Κορίνθιοι αἶμας ἀνέκτατον. Sed non ob hunc usum *Charito* terhis scriptoribus eximeretur. vid. *Lucian.* *Iud. Voc.* 1, 90.

P. 112. V. 7. Τὸ δημοτικὸν] Male typi apographum secuti sunt. Valde autem distant δημοτικὸς et δημόσιος, hoc publicus, illud plebeius. Ita πόλεμος δημόσιος opponitur ἰδιωτικῷ, privato, a *Max.* *Tyr.* 6, 7. sed δημοτικὸς et ἰδιωτικὸς conuolunt. *Plutarch.* *Solon.* 205. coniungit δημοτικὸς et ἰδιωτικὸς, et utrumque vocabulum opponuntur τῷ ἀρχοντικῷ et τῷ τυραννικῷ, vel βασιλικῷ. Ita ap. *Max.* *Tyr.* 14, 6. *Daemonium* *Socratis* dicitur ἰδιωτικὸν et δημοτικὸν, privatum et populare, vel plebeium. Ita 38, 4. δημοτικῷ λέξει et διάνοια εἰσαμένα. δημόσιος eo sensu ap. *Iamblichum* de *V. Pythag.* 23, 22. οὐ τῇ κοινῇ [potuisset ἰδιωτικῇ] καὶ δημόσιῃ καὶ δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις ἀπασιν εἰσθόλῃ λέξει.

P. 112. V. 9. Ἡ γυναικωνίτις ἢ Περσῶν] Inuenietur, qui reponat *Περσίδαν*.

P. 112. V. 10. διρεθῆσαν αἱ σπουδαί] *Virgilianum* illud: Scinditur incertum studia in contraria volens.

P. 112. V. 14. Τὸ πλεῖστον φθινύσκει συνήχοντο] Vid. L. 3, 1, 62. 3.

Respicit autem ad solitam mulierum inter se inuidentiam. Inde *Martialis* 7, 17.

Cum tibi sis facies, de qua nec foemina possit

Dicere: cum corpus nulla litura notes.

P. 112. V. 13. τὴν εἰκὴν ἐν ταῖς χερσὶν ἔχων] C. Nepotis dictio, ut si in sua manu esset *Fortuna*, responderet, si ibi haec sit vera lectio, vel illi *Taciti* 4. H. 4. in manu sua fuisse imperium.

Locutio ἐν χερσὶν ἔχειν vel εἶναι plerumque notat, quae vel loco, vel tempore, sunt vicina et praesentia. Ita noster 6, 8, 3. 6. Ἐκβῆς γὰρ τὸν Εὐφράτην εὐθὺς ἐν χερσὶν ἔχει τὴν ἐφεσῆτα. In *Herodot.* 1, 35. *Libanio Epist.* 47. τὰ ἐν χερσὶν ὀpponuntur τοῖς ἐπὶ κρατὶ, praesentia impendentibus. Sic *Sophocli Antig.* 1345. πάντα γὰρ λέχρια. Τὰ τ' ἐν χερσὶν γὰρ, τὰ τ' ἐπὶ κρατὶ μοι Πότμος δυσκόμοτος εἰσέηλατο: respondet τοῖς ἐν ποσὶ. Idem eadem fab. 1330. βράχιστα γὰρ κρᾶντα τὰν ποσὶν κακὰ. Ap. *Demosth.* de Cor. 511. Α. ἐν χερσὶν ἐχόμενα et τὰ παλαιά, vide L. *Cerda* ad *Virgili* 2. G. 45. Nostra hic locutio ideo diuersum sonat, quia adiectus est articulus ἐν ταῖς χερσὶν.

P. 112. V. 17. Μισθιδάτης δὲ Χαιρέαν ἔχων δαΐξαι, πέπειτο ἄγγον εἶναι μὴ δύνασθαι] Interpres, emendans δεινὸν, vertit, ut vides. Si vulgariter seruamus, debemus intelligere Διονύσιον, et interpretari vocem, uti apud *Menandrum* Μητρυ. 13. Πᾶς ἄγγος ἐστ', ὃ μὴδ' ἐν συνὶν κακὸν Αὐτῷ. Forte leui mutatione et distinctione iustus euaserit sensus, si legamus: Μισθιδάτης δὲ Χαιρέαν ἔχων, δαΐξαι πέπειτο ἄγγον εἶναι μὴ δύνασθαι. *Mithridates Chaecean* habens, confidebat se posse ostendere innocentem. Nam cum βαλγυίας et μοιχίας insimularetur, ut probaret nihil ἡδικησέναι, se debebat omnino ostendere esse ἄγγον et εὐφρονα. Illud μὲν non meretur in offensam cadere. Sic noster p. 36. 10. πᾶς οὖν οὐκ ἄτοπον ἐξ Ἰωνίας μὲν ἐλθεῖν. *Herodot.* 9, 98. μνησθῆναι τινα καὶ ἐλευθερίης μὲν πάντων πρῶτον. Vel posset deleri μὴ, quod non raro abest et adest sine causa, hic autem eo sensu et accusatiuus et nominatiuus aequae bene obtineant. Si ἄγγον serues, referas ad δαΐξαι, si ἄγγος praeferas, refer ad πέπειτο. In his variatur, saepe sine vitio, saepius ex ignorantia. Apud *Apollod.* 3, 13, 4. ἢ δὲ θεοῖς ἡξέτο ἡφανῆς γενέσθαι. Ita in *Cod.* alii peius ἡφανῆ: mox ibi διὰ κάλλος ad menrem *Fabri Codex.* Sic ante infinitiuum pro imperatiuo nominatiuus locum habet, sed displicuit librariis. *Heliod.* 3, 160. μόνον εὐδυνος εἶναι. *Commelinus* vindicauit, cui accedit *Taurinensis. Val. Flacc.* 3, 412. Tu fucios adhibere sacris: *Demosth.* in *Theocr.* 851. Α. τίς γὰρ ἂν παρὲς τὸ δικαίως πράττοντα λαβεῖν τὸ μέρος: ibi *H. Wolfius* praeferreret πρᾶττον: sed vulgata satis proba. Egimus L. 1, 4. 7. 18. de his constructionibus: vbi post τὸ sequitur nominatiuus, quia talis casus praecedat. Sic ex. gr. ap. *Eupar.* 141. ἅπαντες συνεχύρησαν [ἐκείνῳ] εἰς τὸ εἶναι κρεῖττον, et ap. *Demosth.* in *Timocrate.* 784. C. τοῖς δὲ οὐδὲ λόγος λέπεσθαι, τὸ μὴ οὐ πονηροῖς εἶναι. Sic passim in omnibus casibus.

P. 113. V. 1. Ὀλὴ ἢ Βαβυλῶν διαστήριον ἦν] L. 6, 1, 98. 10.

P. 113. V. 4. Νύκτες Ἐλευσίνιας] Res haec et Eleusis notissima. Miror, vnde non offenderit interpretes locus *Max. Tyrii* 39. §. 3. vbi e Peloponneso sic in Eleusina deferbitur iter: Κἂν ἐπὶ Ἐλευσίνῃ ἡς, Πελοπόννησος αὐτῇ [ibi orationem *Maximus* habet] εἴτα Μέγαρα, εἴτα Ἰεθμός. At Megara non perueneris, nisi Isthmum transieris: nisi mari iter facias. Sed tum ad Isthmum Eleusina petiturus nemo reuertetur, nisi qui passus perdere vellet. Vel Μέγαρα et Ἰεθμός sunt transponenda, vel Ἰεθμός est vox corrupta. Non autem Eleusin per Mysteria haec tantum, sed etiam mercatu celebris. *Alciphron Epist. Inedita*: Οἶκος ἦν οὐκ ἐπιχάριος, ἀλλὰ Ἱταλός οἶκος, ἔφη, καθίσκει ἐξ Ἐλευσίνος ἰωνήσας σφόδρα ἡδὺς καὶ ἀφθονος. Male in *Cod.* ἔφη.

P. 113. V. 4. προσδοκίαν τσαπύτην ἔρχον στυδῆς] Me non inuito reponetur τσαπύτης.

P. 113. V. 5. ἐπὶ δὲ ἦεν ἢ κυρία ἡμερῶν] L. 3, 5. 51. 18. *Herodot.* 1, 48. φυλάττει τὴν κυρίαν τῶν ἡμερῶν. 6, 129. Plus est, quam quod dicit L. 5, 10, 92. 25. ἦν δὲ καὶ ἢ προσεμίμῃ τῆς δικῆς καθιστήκει. Idem quod *Demosth.* παρεπε, 296. Ε. ἐπειδὴ ἦεν ἢ ἐκκλησίαι. Differunt, quantum qui inflat, ab eo, qui iam

venit, licet alioqui *instans dies* possit sumi de eo, qui *praesens est*, vel *esse incipit*; vti apud *Isos*, qui *cedit*, sed non *venit*.

P. 113. V. 5. Ἐκαθ' ἑθ' βασιλεὺς] Reges iudicum partes impleuisse tralatitium. Apud *Perlas* peculiares causae erant cognitionis regiae: interque has *crimen adulterii*, vt nos docet *Strabo* 16, 1021. C. Ἀρχαῖα [apud *Perlas*] ἐστὶ τέλη, χωρίς τῶ ὑπὸ βασιλέως καθιστάμεν. εὐτύτ' δ' ἐστὶ καὶ τὸ τῷ παρθέτῳ ἐκδιδόναι, καὶ τὸ τὰς περὶ τῆς μοιχείας διὰ δέξιν δίνας. Apud *Plinium Secundum* L. 6. Ep. 31. *Traianus* cognoscit in causa *adulterii*, sed a *centurione* commissi, et ideo *Caesar* et nomen *centurionis* et commemorationem disciplinae militaris sententiae adiecit, ne omnes eiusmodi causas reuocare ad se videretur: quod egregie animaduertit *Iureconsultus praestantissimus Herm. Noordkerkius* in *Obseru. Decade C.* 4. p. 60.

Achilles Tatius L. 8. etiam causam adulterii inducit. At noster longe *δικαιολογέως* licet instruit.

P. 113. V. 6. Οἶκος ἐξαιρετός, ἀπεδοδαργμένος] Ita distingue. Locum, vbi *Perla* rex iudicia exercebat, graphice describit *Philostatus de V. Apoll.* 1. 25. qui non effugit *B. Briffonius* de R. P. L. 1. §. 127.

P. 113. V. 7. Ὁ θρόνος καί ται] Passim *sedilia*, *mensae* καὶ ἐθ' dicuntur. 8, 1, 128. 22. *Herodot.* 1, 181. *Lucian.* *Lexoph.* 2, 329. 332. *Lyfias* p. 245. Erat autem hic *thronus* etiam *ἐξαιρετός* non solum loco medio, sed *opulentiā*: vt in conuiuio ipse *ἐν χρυσόποδι καλῇ κατέκλυτο*. vide *Heraclidam Cumanum* ap. *Athenaeum* L. 4. C. 10. p. 145. C. At in iudicio *sedebant* tam *Rex*, quam *Consiliarii*, *Herodot.* 3, 67. Χίρεως προΐζοντα, τύραννοι καὶ ταξίαρχοι Ἰζοντα. Pro βασιλεῖ in *Apogr.* βασιλεῖ: potes etiam legere βασιλέως, βασιλευδὲ, βασιλίας.

P. 113. V. 8. Παρ' ἐκότερα] Nempe μέν τῷ θρόνῳ: vt loquitur *Diodor.* 2, 19. ἐπ' ἐκότερα μέν τῆς γυφύρας. *Isocr.* *Paneg.* 47. D.

P. 113. V. 8. παρ' ἐκότερα δὲ τοῖς φίλοις, καὶ τοῖς ἐξιώμασι καὶ ταῖς ἡγεταῖς ὑπάρχουσιν ἡγεμόνας ἡγεμόνων] Si παρ' ἐκότερα adficeret aequae datiuum ac genitiuum, vt *ἐναντίον* vtroque casu gaudet, constructio saltem procederet: licet sensus claudicaret: *ex utraque parte amicorum et dignitatum et virtutum existunt duces ducunt*; sed *ex utraque parte throni* intelligendum. Si *inferas* *voculam sūn*, sensum sincerum habebis: παρ' ἐκότερα δὲ σὺν τοῖς φίλοις κ. τ. ἀ. κ. τ. ἀ. ὑπάρχουσιν ἡγεμόνας ἡγεμόνων, vel idem efficies, si *inferas* *Herodot.* *scilicet* *vocabulum συναγαγμένοι, τοῖς φίλοις*. . ὑπάρχοντες συναγαγμένοι ἡγεμόνας ἡγεμόνων. Omissiones tales non infrequentes. Interpret *ἡγεμόνας* pro *ἡγεμόσι* positum putat, et auctorem satis barbarum, vt ita scripsetit. Ne tam sinistra de *Charitone* sentiam, reliquus eius sermonis habitus vetat. Nisi igitur maior lacuna facta sit, sic acceperim.

P. 113. V. 8. φίλοις] Qui et *συγγενεῖς*. *Briffon.* de R. P. 1. §. 207. p. 279. ad *Athenaeum* *Casaub.* 2, 9, 99. *Salmas.* ad *Spartiani* *Hadrianum* 18.

P. 113. V. 8. καὶ τοῖς ἐξιώμασι καὶ ταῖς ἡγεταῖς] Vel hic aliquid rursus deest: vt *διακρίτως*, *dignitate et virtute praecellensibus*; verum tum potius scriptum fuisset: καὶ ἐξιώματι καὶ ἡγετῇ διακρίτως: vel τὰ ἐξιώματα et αἱ ἡγεταὶ seu *personae* accipiendae; vti tot alia vocabula in vtroque sermone, *δουλεία, δόλιμα, δόλος, νόμῳ, νόμῳ, συνοίκημα, συνοικίτης, διοικούντι, διοικέτω, προσβίτιμ, προσβιτῶν, συγγένεια, συγγενεῖς* τὰ κύρια, *primores, ἄρχοι*. Ita δόξα pro *magistratibus*, in *Epist. Petri* 2, 10. quin ἐξίωμα ita potest accipi apud *Enrip.* *Hecuba* 294.

Τὸ δ' ἐξίωμα, καὶ κατὰς λέγει, τὸ σὺν πέλει.

Vbi *J. Waffaeus* volebat *λέγε*, offensus abstratto hoc vocabulo. vide *Miscell.* Vol. 2, 93. Ita *Aeschylus* *Agamem.* 267.

Ἦκω εἰβίζων σὺν, κλυταμίνετρα, κῆτος.

Heliod. 10, 523. καὶ ἐπισκοποῦντι μοι μεταπαῦτα [sic *Codd. Taur. Vat. Xyl.*] τὰς περιεωζόμενης, καὶ ἐκπεμφθῆναι πρὸς τὸ σὺν ἡμερὸν ἐξίσταντι: nec minus bene ita αἱ ἡγεταὶ adhibeantur. *Max. Tyr.* 36, 5, 429. οὐ γὰρ χειροτονεῖ τὰς ἡγετὰς εἰ τότε, καὶ οἱ νόμοι: vbi sane ἡγεταὶ possent sumi pro *viris virtute claris*, pro

Philosophis, Sapiensibus; et hic magi et tales in Persarum aula sapientia et virtute venerabiles. Alexis apud Athenaeum L. 8, 3, 336.

Ἀρεταὶ δὲ, περσβαίαι τε καὶ τρατηγία,
Κόμποι κενὸν, φοβοῦσιν ἅντ' ἐνιρέτων.

Vbi quidem *aretas* non ita accipere necesse est, sed patet hinc, quosdam ita *virtutibus*, atque alios *legationibus et ducatibus*, fuisse nobiles. Comicus autem imitatur Euripid. *Cyclop.* 315.

Ὁ πλῆτος, ἀνδρωπίασε, τοῖς σοφοῖς θεός.

Τὰ δ' ἄλλα, κόμποι, καὶ λόγων εὐμορφία.

Ne quis tamen hinc pro *σοφίᾳ* reponat *σοφίαις*: nam *σοφοί* *res inanes* et *rescē* *ὀνείρεται* *σοφῶν* dicuntur. Ita *Lucian.* T. 3, 325.

P. 113. V. 9. Ἠγεμόνες ἡγεμόνων] *Thucyd.* 5, 66. Ἀρχόντες ἐρχόντων μορμoranantur, et *Xenoph.* *Ages.* 651. B. qui ἡγεμόνων ἡγεμεύοντο. Noiter L. 6, 2, 110. 22. συγκάλισας οὖν ὁ βασιλεὺς Περσῶν τὰς θμετίμους, καὶ ὅσοι παρεῖσαν ἡγεμόνες τῶν ἱθύνων, μὲθ' ὧν εἰσθαι τὰ μεγάλα χρηματίζων.

P. 113. V. 10. Λοχαγοὶ καὶ ταξίαρχοι] Vltimi digniores. vide *Xenoph.* 3. H. H. 485. D. Rurilius *χιλίαρχοι* praestabant his. *Xenoph.* K. Π. 2, 4. A. H. tamen K. A. 3, 297. C. τρατηγός, ὑποτρατηγός, λοχαγός. *Max. Tyr.* 33, 7. ὁ τρατηγός, εἴτα οἱ λοχαγοὶ, καὶ μετὰ τούτους ἐνιμετάρχοι. *Lucian.* *Dial. Meretr.* 3, 316. οἱ λοχαγοὶ καὶ οἱ ταξίαρχοι, καὶ ὁ ἡγεμὼν αὐτός. Aliter rursus ordinantur ap. *Thucyd.* 5, 66. et 68. Verum pro *populorum et aetatum diuersitate* haec variantur: quid et quot capiebat *λόχος*, qui *ταξίαρχοι*, a multis discas, licet. *Plat.* 6. de L. L. 755. C. *Lyfias* p. 262. *Xenoph.* K. Π. 249. A. E. *Spanhem.* ad *Juliani Orat.* 1. p. 36. e *Lexico Tactico*, quod inseruit *Biblioth. Coislinianae Montefalconius*, cuiusque membra passim apud *Suidam* et alios offenderis: ut in *Τάξι.* *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. 2, 44. *Dukero* ad *Thucyd.* 7, 60. *Salmas.* ad *Vopisci Benesum* T. 2. p. 763.

P. 113. V. 11. Ἐξαιεθέρων] Quamuis omnes respectu regis essent *serui*, tamen *serui* ita peculiariter dicti etiam apud *Persas*; manumissionem tamen apud *Persas* obtinuisse nusquam docet saltem *Briffonius. Zonaras* L. 4. *Ann.* 134. A. τὰς ἀειυθέρων Πέρσας opponit τῷ μαρδοχαίῳ δούλῳ. Hi *ἐξαιεθέρων* complexi fuerint etiam *Eunuchos*. *Eunuchi* apud *Persas*, quod *Libertini* in *aula Romana*. vide L. 2, 3, 26. 4.

P. 113. V. 13. Οἱ δὲ θεοὶ] *Iliad.* Δ. v. 1.

P. 113. V. 14. Παράγονται] *Moxp.* 114. 11. παράγοντες εἰς ὄχλον. Ita *ελεάγειν* *mox*, *ἐπὶ εἰσέχθησαν*. item *προσάγειν*. vide *Demosth.* de *Coron.* 508. F. *Polyb.* *Legat.* 93. p. 1280. Sic variatur in *παριλαύν*, *εἰσάγειν*, *προειλαύν*, *ἐπειλαύν*. Apud *Atheniensēs* in *δικαστήρις* καὶ ἄλλαις συνόδοις *ὑπαγεῖν* τῷ *δημοσύν* hoc faciunt, teste *Polluce* L. 8, 131.

P. 113. V. 15. Δευσφορέωντες ὑπὸ φίλων καὶ συγγενῶν] Qui *advocati* apud *Romanos*. *Apuleius* L. 3. *Milef.* 48. vocat *adjuvendi solatium* id officii genus *Athenis* etiam non ignotus mos. vide *Achill. Tat.* 7, 439.

P. 113. V. 16. εὐδὲ πάνν τι λαμπρὸς] Formula elegans. *Plato Philebō* 23. B. *Max. Tyr.* 26, 1. 2. εὐδὲ πάνν τι ἐπιχωρίσται. *Demosth.* in *Neacr.* 261. E. *Aeschin.* *παρὰπρ.* 253. C. Ita πολὺ τι et *μῦθα δὴ τι*. *Callim.* in *Delum* 60. *Bentlei.* ad eius *Epigr.* 45. *Pausan.* 4, 35. p. 371. et *Sylburg.* ad eundem p. 925. ita accipe apud *Platon.* *Phaedro* p. 242. A. πρὶν ὑπὸ εὐ τι μᾶζον ἐκωγα-εθῆναι. Nec muta quid cum *Stephano*. Accipe *Epigramma*, cuius sensum alias saepe legisti etiam *Latine*:

Μισὸν δυσπερίληπτα φίληματα, καὶ μαχωμαδὲς

Φωνὰς, καὶ ὀνειράν ἐν χερσὶ ἀντίθεον.

Καὶ μὴν καὶ τὸν, ὅτ' ἐστὶν ἐν ἀγκάσιν, εὐδὲ θελόντα,

Καὶ παρέχοντα χόδην ἢ πάνν δὴ τι θῆλω.

Ἀλλὰ τὸν ἐν τούτων ἀμφοῖν μέσον, εἶον ἐκείνῳ

Τὸν καὶ μὴ παρέχων εἰδὸτα καὶ παρέχων.

P. 113. V. 16. φαίδεος] Inimico, seu decebat *reum*, magis *sordidatus*. Nam proprie bene *laetus* φαίνεται, *splendet*. De *Laiside* in *Anthol.* 3, 12, 7. 225. Περὶνὴς *λεονῶν φαίδεστέρων* *λεβάνων*: quia in *luctu balneis* abstinabant,

atque ea uersabantur. Contra in rebus lacris *lauabant*; hinc *φαιδρε*, *bilavis*. Verum proprie de *lotis et unctis*: unde quod ei O' reddiderunt *Genes.* 28, 18. καὶ ἐπέχεον ἱλαίν ἐπὶ τὸ ἄκρον αὐτῆς. *Iosephus* L. 1. *Antiq.* 19, 3. vno verbo reddit: *φαιδρύνει* δὲ τὰς λείας. vide de voce *φαιδρύνεσθαι* L. 1, 12, 15. 21.

P. 113. V. 20. Γραμματεῖα] Ille *instrumenta, testimonia, leges* praelegat. *Vlrian.* ad *Demostb.* *Timocras.* 782. C. *Lucian.* de *Merced. Cond.* p. 721. *Pollucem* L. 8. C. 9. §. 98. Haec pars muneris satis nota.

P. 113. V. 21. Συνδικάζοντες] *Aristophanes* vocabulo οἱ συνδικατοὶ, οἱ σύμβουλοι, *assessores*, §. 8. 92. 18.

P. 113. V. 22. Εισάγει τὸ πρῶγμα] ἡ δίκη. Saep̄ *εἰσάγει* τὴν δίκην, τὸ πρῶγμα εἰς δικαστήριον. Inde *δίκη εἰσαγωγήμος* et οὐκ *εἰσαγωγήμος*. Dicitur etiam *reus εἰσαγεσθαι*. *Demostb.* in *Timocr.* 776. E. 786. D. *Lexicon Coislinianum* p. 488. γραφή, ὅτε τις εἰσάγεται: quando se sistere cogitur, *εἰσέρχεσθαι* dicitur. Sed ramen *γραφῆσθαι* et *εἰσάγειν* diuersi processus. *Max. Tyr.* 9, 2. *Σωκράτης* τῶτον Μίλτες μὲν ἠγάφατε, Ἄνους δὲ εἰσάγαγε, Ἀλκὼν δὲ ἰδίῃκα, καταδίκησαν δὲ οἱ Ἀθηναῖοι, ἴδυσαν δὲ οἱ ἰνδῖκα, ἐπίσταται δὲ ὁ ὑπὲρ ἡμῶν. vide *Schol. Aristoph.* *Nub.* 843. Plerumque *δίκην* vel *πρῶγμα* intelligitur: non tam frequenter *persona*. *Isfias* 25, 471. ἐπιβαλλόντων δὲ τῶν κερχόντων ἐπιβολὰς, καὶ εἰσαγόντων εἰς τὸ δικαστήριον. *Pollux* 8, 27. εἰσάγει τὰς προβολὰς. *Athenis* εἰσαγὼν τὰς δίκας ἄρχοντας, vel οἱ λογισαί. *Vlrian.* ad *Demostb.* παρὰ 375. D. κατ' Ἀριστοκ. 719. E. et alii quoque pro varietate caularum et dicasteriorum. *Demostb.* *Timocr.* 776. E. 781. E. 783. C. Sed modo in *ἐκκλησίᾳ*, τὸν δῆμον, modo εἰς δικαστήριον, modo τὸ πρῶγμα, modo τὰς δασμῶτας. *Lucianus* in *de Merc. Cond.* l. l. iactat, se in Aegypto obtinuisse munus τῷ εἰσάγειν τὰς δίκας, καὶ τάξιν αὐταῖς τὴν προσήκουσαν ἐπιτάξιναι. Credo ramen, aliter *Anytum*, aliter *Lucianum* τὰς δίκας εἰσαγωγῆν. Dixi, *δίκην* saepius intelligi quam τὴν, *personam*. Sic in aliis locutionibus passim *δίκη* reticerur, *φόνος* γὰρ παράνομον, *φόνος*, *ἀρεβία*: Latini dicunt: *iniuriarum competit*. *Aristoph.* *Eccl.* 651. Α πῶς εἰ τις ἄφῃ παρὰ τοῖς ἄρχουσιν δίκην τῇ, πόθεν ἐκτελεῖ ταύτην; μοχ: τῆς αἰτίας οἱ τόπτοντες πόθεν ἐκτελεῖσι, nempe τὴν δίκην. Tamen *Dawesius* in libello saepius laudaro p. 318. negat, dici id posse: nam *partem iniuriarum* significat *ἐκτελεῖν* τῆς αἰτίας; igitur *φόνος* φόνος est ex parte caedis reum esse. Corrigit igitur τὰς αἰτίας, quod quam Graece dicatur, ipse videtur. Si correxisset τὴν αἰτίαν, aliqua specie defendi posset. Quae porro differit de *αἰτίας* et *ἐκτελεῖν*, suspitionem iniicerent, illum *αἰτίας* γραφὴν *Athenis* datam fuisse ne cogitasse quidem. An, ipse iubente, ubique *αἰτία* scribemus? Quod in *Aeschylus* versu tenet, forte non magis placuerit; vbi inuenit *φόνος* pro *καὶς*?

P. 114. V. 2. Ἐδοὶ ἀρεσθῆναι τὸν κατήγορον] *Mithridates* vitur *exceptione dilatoria*. Vnde recte, licet reus, primus dicit: Nam *agere etiam is videtur, qui exceptione vitatur*: nam reus in *exceptione actor est*. L. 1. et 2. ff. de *exceptis. praescriptis. et praeiud.* Ad constantem usum fori respexit his verbis *Aeschylus* *Euamen.* 485. vbi *Minerva* ceu *λογιστὴς* vel *ἀρχων*:

Τίμῳ δ' ἄρ' ἔσθ' εἰσάγω δὲ τὴν δίκην.
Ὁ γὰρ δίκων, πρότερος ἔξ ἀρχῆς λόγων
Γίνετ' ἂν ὁρῶς πρῶγματος ἰδὲ δασκαλός.

P. 114. V. 5. τὴν τάξιν] Vide *Luciani* locum modo laudatum; vbi non puto norat τὴν ἐπὶ ὀφειλουμένῃς χρέμασι καταβολὴν, sed quod *Sorpingius* ad *Hesych.* in h. v. primo adponit, ordinem in accusando vel agendo. Habet etiam alias notiones iuridicas, quae huc non faciunt.

P. 114. V. 6. πρῶτον τῶν λόγων] Pro *πρότερον*. *Ioann. Euang.* 1, 15. ὅτι πρῶτος μὲν ἦν. vide ibi *interpretes*. Sic in *Lucas Euang.* 2, 2. quibusdam ἡ ἀπογραφὴ πρῶτη explicatur. *Athenagoras* 14, 7, 630. C. πρῶτη δὲ ὑπερταὶ ἡ περὶ σέως κίνησις τῆς διὰ χειρῶν. *Maneth.* 1, 330.

Τῆς δὲ συνηθῆς βρεφῶν γεννήτερα πρῶτον
Μυτιρὸς εἰς ἡδὴν πᾶσι νεκρῶν αἰῶνα.
Qui versus repetitur L. 4, 405. vbi aduertit *I. Gronovius*, vide L. 7, 5, 122. 15. quibus locis *Manethonis* vocabulum *ὄρεσις* collocatur inter *funera*

indicatui et Aoristos subiuñctui, quae tempora sane permiscet aliquando, si corruptio ablit. An ab ἐρίῳ refugit futurum formare? nam ἐκβάλλει ibidem sine dubio in ἐκβάλλει mutandum.

Audacior quis reposuerit πρότερον, quae miscentur ap. Polybium L. 10, 16. 822. *σιγήται πρότερον*. Cod. πρώτον: vbi et προτὴ locum habuerit, quod restituendum Heliodoro L. 7, 326. καὶ πολλὰ δὲ προτὴ καὶ πολλὰκις ἐπαθούσα. Sic Cod. Taur. vulgo εὐ παθούσα et πρὸς εὐ: an vtrumque receperis καὶ πολλὰ προτὴ πρὸς εὐ κ. π. ε.

P. 114. V. 12. Εἰ μὲν οὖν διαφάρα, ὡς ὑπεθύνον ἴδαι παρῖναι] L. 2. ff. §. 2. ad L. Iulium de adult. Ea, quae inter reas adulterii recepta esset, abiens defendi non potest. διαφθίρειν, διαφθαρῆ, φθαρῆ sollemnia in his vocabula.

P. 114. V. 14. οὔτε μάρτυρι, οὔτε συγχόρῳ] De patroni necessaria praesentia quis dubitet? verum quis et nescit, testes in ipso iudicio sisti et acciri solitos.

P. 114. V. 16. Δικανίως] Vt peritus iuris non modo, verum etiam vt vaser leguleius.

P. 114. V. 18. ἐκλήθη] In ius vocato eundem erat; nec eximere reum licebat.

P. 114. V. 21. μέχρι πάντος] Aristacn. 2, 14. Strabo 8, 578. ἕταρον δὲ καὶ μέχρι πάντος: vbi male vertitur omnibus modis. Immo μέχρι, semper, in perpetuum. Mox rursus 780. B.

Non abit διὰ πάντος, quod item saepe male habitum. Verba fecimus de hac forma p. 199. Ita ap. Manethonem 4, 557.

Εἰδόμενον τινόντα τίπον διὰ πάντος δρῶντας;

Ἦν πλάστρια διὰ πικρῷ θαμβήματος ἄρχει.

Vbiq̄ue, immo semper. ἄρχει initium dat vertitur, verte regis, dominatur: vt L. 4, 495. ἐν αἷς ὕβρις, ἢ Κύρις ἄρχει. Illa dea est χάσμα, qualis illa Dæa, quam pro Aenea Turnus est infecurus ap. Virgilium L. 10. Aeneid. 656: vide L. 4, 365.

Agit de vi praepositionis in hac et similibus formulis I. Casaub. ad Athenaeum L. 7. C. 1, 474. Noster eodem sensu dixit L. 4, 76. 20. μέχρι τέλους pro quo Lysias 381. 426. διὰ τέλους. Locutio eis τέλος aliquando fere idem notat, aliquando potius plane, omnino. Itaque eis τέλος αὐτῷ, poëtae in primis adhibent: vt Manetho 4, 19. ἐς τέλος ἀπὸ ἀμύχθους, et alias: notat etiam ad perfectionem, ad finem: vt apud Theod. Prod. 6, 265. οὐ γὰρ eis τέλος ἔλθειν ἀφῆκεν δ φθόνος τῆς ἐλπίδας. Ita fere L. 6, 261. L. 7, 263. Ἀποφύχισαίης τῆς θαλάσσης eis τέλει, omnino. L. 7, 313. Κῆν μὲν eis τέλος σέθεν, οὐκ οἶδα. vide etiam L. 8, 341. 6, 245. Polyb. 8, 712. τὸ μὲν γὰρ μηδὲν πειτεύειν eis τέλος, ἀπρακτον, ibi omnino. Apud Ennar. Chrysanth. p. 176. διασειστικῶς eis τέλος τὴν εὐνοίαν (ἐκ παιδός): vbi semper, in perpetuum, usque ad mortem; quod plenius dicit Theoc. 1, 93. Ἄντι πικρὸν ἔρωτα, καὶ ἐς τέλος ἄντα παύει. Apollon. Rhod. 1, 211. Καὶ γῆρας ἀμύρτον eis τέλος ἔλκει: vbi vocem ἔλκει adhibet, quia cado senectus trahitur quasi et vi ad finem perducitur: non vt levis iuuenta cito transiit. Ideoque quia ἔλκει de filis, de tela dicitur, et ea vocabula item de vita adhibentur, quis enim nescit stamina, fila, columi Parcarum, adiecit elegans epitheton et aptum τῷ γῆρας ἡμύρτον, quasi Penelopes tela foret, nunquam detexenda. Contrario sensu Ennar. p. 79. ἄλκων δὲ αὐτῷ τὸ τέλος ἐς γῆρας ἔλκων ἐφικόμενον.

P. 115. V. 2. Ὑπερθετα Glossae: ὑπερθετα, dilatio, procrastinatio, crassinatio, perendinatio. Ammon. in ἀναβάλλεσθαι agit de hoc verbo, sed non multum huc facientia offendet. Ille significatus obtinet L. 4, 6, 74. 22. Max. Tyr. 24, 6. ἐκαστέρου nostro sensu vititur. L. 41. ff. ad L. Iul. de adult. In crimine adulterii nulla ianda dlatio est: nisi vt personae exhibeantur. [qui noster casus], atque iudex ex qualitate negotii motus, hoc causa cognita permiserit.

P. 115. V. 3. Οἷα δὲ] Alii reponant οἷα δὲ. Nescio, an huc referri possit, quod Grammatici obleruant, Atticos δὲ pro δὲ adhibere. vid. H. Stephanus de *Dialect.* p. 26. 27. qui tamen ad *Platon. Phaedr.* p. 250. C. δὲ pro δὲ saepe corruptum esse adfirmat, quo loco sane τὸ δὲ κάλλος praetulerim, et περὶ δὲ κάλλος pro lemmare, quod lector-adposuit et in contextum ita irrepsit. Δεκεῖ δὲ μοι, ex *Cod. meo* ap. *Polybium* 10, 213. repofueris; vti *Hemsterhuis*, adstipulante *MS.* ap. *Xenoph.* 1; 2. Sic δὲα δὲ παῖσι. οἷα δὲ in principio periodi diuersum paullo notat. vid. *Herodot.* 1, 61. 66. Ap. *Aristoph.* in *Pace* 407. vel corruptum, vel male collocatum δὲ.

Ἦνα τὶ δὲ τὺτο δρᾶτον, ἐπὶ τῷ τὸν Δία.

Lege vel Ἦνα δὲ τι, vel Ἦνα δὲ τὶ cum *Iustina*.

P. 115. V. 4. Προσέηνυς λόγος] λόγον dicit *Xenoph.* 7. H. H. 625. *Longus* 3, 92. vt noster; vbi exempla alia suntur.

P. 115. V. 12. Μοιχείας ὑπέθεον] Vocabulum iuridicum, speciem, casum, sitem. *Budaeus Comm.* L. Gr. p. 191. *Demosth.* 330. D. *Aristaen.* 2, 3. μίτης δὲ τῆς κοινῆς ὑπέθευς ἡμεῶν, rei vertit *Mercerus*. bene, si intellexit sitem, causam, controuersiam; et sane vir ille etiam nimiam affectauit eruditionem in Graecis Latinus reddendis. Coniciat κατὰς nemo, nisi qui elegantiam locationis non capiat; vbi δὲ quoque frustra conici ostentum ad *Aristoph.* *Plut.* p. 217. et in *Miscell.* 11, 3; p. 35. aliter *Lucian. Tyrann.* 2, 45. et noster 4, 3, 69. 12.

P. 115. V. 12. ἐπέμεινας πέφω . . . δικαστήρι] *Femom reddidisti sepulcro . . . dicafterio, foro.* *Isidor.* *Origin.* 18, 2. publice offendere, πομπάειν. Neutorum more saepe occurrit, vt ap. *Nostrium* 4, 1, 64. 15. pro πομπάειν, vide *Schol. Theocr.* 2, 68. *Sophocl. Trachin.* 629. dixit πομπάειν τέχνην ἄγρῳ, praeconium exercere. Sed πομπάειν cum infamia per ora vulgi traducere, ita hic, ita saepe, et ap. *Demosthen.* de *Coron.* 493. F. potuisset adhibere ὑπάστην. Eleganter *Theodor. Prodr. Amaranth.* p. 442. ἡλὲν ἡ χθὲς, ἵτε δρᾶμα ὑφέλατο, καὶ περιέλατο τὴν ἀκρόν; καὶ τὸ ἡλὲν ἐπέμεινας.

P. 115. V. 13. Διήγημα] Idem, sed minus dicit, quam, quod D. *Paulus* 1. ad *Corinth.* 1, 4, 9. Ὅτι ἔλαττον ἐγνώθημεν τῷ κόσμῳ καὶ ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις. Vocem nostram in eum sensum adhibent *Ol.* 1, *Paralip.* 2, 7, 20. Δύο αὐτὸν εἰς παρεβάλλει καὶ εἰς διήγημα ἐν πᾶσι τοῖς ἰσραῖλ. *Fabula* Latiniis. vide N. *Heinsium* ad *Ouidii* 1. *Art.* 562.

P. 115. V. 14. Πόλις ἐφθαλμοῖς] *Sophocl. Oedip. Tyr.* 1385.

Ἐγὼ γὰρ οὐκ οἶδ', ὅπως πολὺς βλέπων.

Πάντα ποτ' ἂν προσεῖδον εἰς ἅνθρωπον.

Demosth. in *Aristog.* 242. F. πόλις προαίτιας, ἡ τίς ἐφθαλμοῖς ἀντιβλέσκει; nam et τίς ita vtuntur. *Philo de Josepho* 73. 21. τίς δὲ ἐφθαλμοῖς αὐτὸν (τὸν πᾶντα) εἰδόμενος διχα τότε θυμωμένον. *Demosth.* de *Coron.* 47. A. 519. B. et haec locutio rogando negat. Ita ap. *Lyfian* in *Andoc.* p. 119. τὴν πεδόμενοι, πόλις ἑοῖς ἡγήσασθε κακαρσμένα ποιῶν; id est, nullis rise sacra facietis.

P. 115. V. 16. Οἷον ἡκυῖαί με δὲ ἐμῶν] Quae enim matrona non erubescat ad nomen adulterii, etli. et. de alia sermo fiat? *Aristaen.* 1. 19. Καὶ ἡμῶν κατὰλλοιτε τὴν λέξιν τὴν ἐπ' ἐσχάτῃ κεκμήνην, ἃτα διαμνημονεύσαν γάμον, ἐν σιμῇ παρθένας, καὶ ἐπὶ λόγον, ἐνδεῖας; non valde bonum ibi iurec ἑτέρος λέγοντο; vulgo, ἑτέρον λέγοντο.

P. 115. V. 16. Ἦνα πλησθήσῃ] Cum futuro Indicatiui docuit dudum componi. *Budaeus* p. 46. ita ὅπως. vide *Cl. Marklandus* ad *Lyfian* 1, p. 22. *Miscell. Obseru.* 11, 3, 4. et poteramus contenti his esse.

P. 115. V. 17. Κεῖνται] *Litigat, it in ius.*

P. 115. V. 18. Ἐπὶ] Vitatus esse dicit *Thomas Magister* *πειδάν*. Hoc verum. At nihil eo deterius ἐπὶν, vt ipse ex *Platone* ostendit.

P. 115. V. 21. Ὅπως ἔβλεπον αὐτὴν] *Xenoph.* *Ephef.* 5, 75. Τῇ δὲ Ἀνθία ὅπως ἐπὶ ἐν Τάραντι κοιμώμενη. ἔδεικε δὲ αὐτὴν εἶναι μετὰ Ἀβρεκίμῳ, καλὴν εὖσαν

μετ' ἑαίην καλῶ. Καὶ τὸν πρῶτον εἶναι τῷ ἔρωτος αὐτοῖς χρεῖον . . . ὁδὸς μὲν ἀνδρὲς τε καὶ ἀνδρῆνης. Tacit. Ann. 2, 14. *Nox eadem lactam Germanico quietem tulit, viditque se operatum.*

P. 116. V. 1. Καὶ τὴν τῶν γάμων ἡμέραν ἐξαφανωμένην] Nam ante καὶ distinguendum, non post ἡμέραν. *et die caritatum coronatam, κατὰ nempe.*

P. 116. V. 2. Ἐξαφανωμένην] Optimum somnium. Artemid. 4, 5. *ἔα πέλκτα* . . . καὶ τέθνησι . . . ἀγαθὰ διὰ τὴν συμπολήν, et L. 4, 30.

P. 116. V. 3. Νυμφίς] Vide quae diximus de toto hoc loco L. 1. C. 1. p. 2. et 3.

P. 116. V. 3. Μέλλουσα] Ita pro μέλλουσαν recte Cl. Reiskius.

P. 116. V. 3. Καταφιλεῖν] Artemid. 2. 2. p. 83. *κατάζουσαι δὲ τὰς συνηθεῖς καὶ προσωγορεύειν καὶ καταφιλεῖν, ἀγαθόν* . . .

P. 116. V. 5. Προεξηνατὴς] Herodot. L. 8, 59. 9. 61.

P. 116. V. 6. Πλαγγὼν] Quod Plango mox somnium felix praedicar, ex arte fit. Artemid. 4, 7. *ὅσοι συναντῶσι, καὶ ὅσοι βλέπονται, ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες, οἱ μὲν φίλοι τε καὶ εὐεργέται ἀγαθοί.* 4, 9. *Τῶν ἐν τοῖς ὕπνοις ἐρωμένων ἀνδράων, ἀγαθὰς ἡμέρας ποιοῦσι τὰς ἐπιούσας, οἱ ἥδιτοι καὶ φίλτατοι, ἢ οἱ φιλοῦντες τοὺς δρώντας.*

P. 116. V. 7. Καὶ Χαίρετ] Ita datum ab Auctore puto, licet aliquantum minus probabiliter nunc anui de Chaerea in mentem veniat. Lineola subducitur in *Apographo*. Interpres cogitavit de Χαῖρε.

P. 116. V. 8. ὥσπερ γὰρ ὄναρ] L. 2, 1, 23. 1.

P. 116. V. 11. ἀτομάτως] Arulei. 3. Met. 45. *diuinitus oborta audacia* Quamuis distinguant tamen diuino instinctu et sponte sua quae fiant. Passim ἀπὸ ταυτομάτου, et similia.

P. 116. V. 12. Ὀνισμός] Moeris Atticista: Ὀνισμός, ὠδισμός, Ἀττικῶς, ὠσμός, Ἑλληνικῶς. Hoc habes ap. Diodorum L. 2, 19. 49. in variantibus. Sed primum mihi non obuium, sed potest venire ab ὀνίζω.

P. 116. V. 13. Μέχρις ἔξω] Aliis quoque μέχρι cum aduerbiis iungitur.

P. 116. V. 14. Τῷ μὲν δοκεῖν] Potuisset quoque τὸ μὲν δοκεῖν.

P. 116. V. 18. Τοῖς ἑμφί] Ex *Iliad* Γ. 146. aliquantum immutauit videtur etiam *Arifiaen*. 1, 1. Sero video, interpretem δημογέροντι et δημογοροῦσι confudisse: δημογέροντες qui sint, ipsa vox docet.

P. 116. V. 21. Πάντες] *Odyss.* A. 366.

P. 117. V. 1. Τραῦμα] L. 2, 5, 137. 2. ὡς ἐπὶ τραύματι παλαιῷ πληγὴν λαβεῖ κακῶν. Ap. *Heliod.* 1. p. 6. habes τραύμασι προ τραύμασιν in *Cod. Tour.* sed iste Ionismus vix locum habeat. Porro τραῦμα in *Apogr.* Litera p lacere deficit, in quibusdam praecipue scribendi compendiis, ut in Φ, quando ei imponitur p et abundat. Apud *Manethonem* legeris L. 3, 188.

Ἀσχαλὴν τ' ὥσπερ ἄφηνός τε φρένας βασιλῆιον ἑμφί.

Qui versus septem claudicantibus pedibus incedit. Illud φρένας natum ex ἄφηνός, accedente superflua litera P. Torum lege:

Ἀσχαλὴν δ' ὥσπερ ἄφηνους βασιλῆίου ἑμφί.

Non rari autem tales versus hodie inueniuntur in *Manethone*, librariorum culpa. L. 5, 216.

Ἀνδρῶν ἔργα τελοῦσαν γυναῖξιν τε συνενάζουσιν.

Res et versus aequae monstrosa. Lege:

Ἀνδρῶν ἔργα τελοῦσαν, ἴσας τε συνενάζουσιν.

γυναῖξιν est e glossa. vide *Firmicum*, L. 7, 7. Aliquid iuuat L. 2, 290. 390. vbi παρὰ lege. L. 3, 105. Καὶ πλῆτη γηθιύοντας καὶ φήμας τ' ἀγαθαῖσιν. lege γηθιύοντας, vel γήθοντας, ne syllaba abundet. L. 1, 335. totus versus turbatus:

Μάρτυς δ' ἐπὶ τῷτο γένηται καὶ Πυρόεις.

Forte tuto rescipferis:

Μάρτυς καὶ Πυρόεις δ' ἐπὶ σήματι τῷδε γένηται.

Gronovius iam ex libro 4, 410. comparauit versum:

ὦπὶ Κρόνου, μάρτυς δ' ἐπὶ σήματι τῷδε γένηται

καὶ Πυρόεις.

Videntur saepe ΠΑΡΑΛΛΗΛΑ loca sedem in contextu occupasse: et male cum reliquis deinde conglutinata.

L. 5, 55.

Ψυχρὸς γάρ τε πέλει τῆδε κρόνῳ βολὴ καὶ πύγνυται.

Ille versus ibi abesse potest: et est modo adpositus, ut doceremur, cur in prioribus dicatur:

Τοῦδε κρόνῳ ταρβέει αἰεὶ κατὰ πάντα τελευτῆν.

Et traductus ex vicinia, ubi:

Ψυχροτάτη δὲ κρόνῳ βολὴ ἀποβάλλεται θερμῇ.

Nisi malis agnoscere pentameterum, et illud καὶ πύγνυται accipere pro explanatione τῷ ψυχρῷ. Sequitur autem in proximo verbum:

Ὁψιμος. εἰ δ' ἄμφω δῆρον ἐπὶ κέντρον ἴχουσι.

Illud ὁψιμος ad βολὴ refer, si seruas pentameterum, vel muta in ὀψιμου, et refer ad τοῦ δὲ κρόνῳ. Forte et ὀψιμου posses, referendo ad τελευτῆν. Ut rem melius intelligas, confer et *I. Firmicum* L. 7, 25, 2.

L. 5, 99.

Ἦδ' ἄτρων φέσαντες ἰὼν διὰ πένον ἄπτον

Οὐρανίαισι βολαῖς ὡς ἑτέραις ἤλθον ἐπ' ἄφῳ ἀνέλαμψαν.

Ultra septimum pedem extenditur. Sed versionem prius videamus:

Aut astrorum, spirantes propter suam fidem insulam,

Coelestibus iactibus tamquam stellae veniunt in opibus.

At φέσας est *geniter*, qui genuit, *φωσάω* vel *φωσίω* aliud: deinde quidem ἄφῳς norum, pro ἄφῳς, verum facit ἄφῳι, non ἄφῳ. An restituendum sic, vel ἄφῳς? Si ἐπ' ἄφῳ seruas, ἐπ' referendum ad ἤλθον, vel βολαῖς. Sed quid faciemus versus? Credo, ἀνέλαμψαν esse interpretationem τοῦ ὡς ἑτέραις ἤλθον. Ἠλθεῖν ἐπ' ἄφῳς opponuntur praecedenti ἀπαεῖσαι: sed malim ἤττον. Sic *Plato* 10. de R. P. 621. C. εἰς τὴν γένεσιν ἄττοντας ὥσπερ ἑτέρας. Pro φέσαντες si reponas *φωσῶντες*, sensum habueris, si modo *φωσῶν* ἄτρων *superbire ex astris* notet. An Ἐκ δ' ἄτρων. Alios aliis locis versus iam excimus et in pedes formauimus.

LIBRI QVINTI CAPVT SEXTVM.

P. 117. V. 4. Ἦν ἐτίμησας καὶ μὲ] Nescio sane, cur non diceretur τιμῶν τῆς τιμῆς: non opus ῆ. Immo si quid mutandum, mallem ἡς ἐτίμησας, quia praecedit τιμῆς. Elegans quoque et vñtatissima omnibus constructio, sed saepe incrustata.

P. 117. V. 5. Ἐπιβουλευόμενον] *Quarrocus* repone *ἐπιβουλευόμενον*. Forte mireris, unde praeter morem tam euascrium imperiosus, quia scilicet *Apographum* sic habet liquidis literis, et ipse nescio, unde illud aliud tempus originem, sane spuriam, traxerit. Hoc me euasie cum paucis, quandoquidem *exemplar* ad *apographum descriptum* non prius tradiderim typographo, quam a me ipso foret commissum. De talibus semper monui religiosi.

P. 117. V. 6. ἐπ' ἐμοῦ] *In mea persona*. 5, 7, 90. 14. Ὁ δὲ τῆς μοιχείας νόμος οὐκ ἔστιν ἐπὶ δούλων. At 6, 4, 104. 14. νόμος καὶ τῶν ἐπὶ γάμοις, et sic *Lyfias* p. 17. et alii.

P. 117. V. 7. Ἐδικήσας] *Vindices*. ἐδικάζω plane aliud. vide *Aristoph.* *Ecl.* 976. Eodem argumento vsi proceres Persae ad condemnandam *Vastam*, ne eius peruicacia in regem ipsum, caeteras Persidas in maritos, redderet refractarias et immorigetas, C. 1. *Estherae* v. 16.

P. 117. V. 7. τὴν ἀνέλευσαν] De maribus modo dici, non de foeminis, obseruat *Tb. Magister*. An *Atrici* ita religiose obseruent, nescio; sed apud alios de foeminis certe occurrit, de *Sapphōne Titian*. C. 53. non modo autem de libidine, verum et de quavis animi impotentia. vide *Demosth.* *περὶ παρὰ πρ.* 347. C. in *Androt.* 706. E. in *Timocr.* 798. C. vide L. 5, 7, 90. 8. ὅθως saepe de adulteriis, stupris, ut iniuria.

P. 117. V. 8. διὰ τὴν ποιήσαντα] Potuisset adiacere καὶ τὸν ποιήσαντα. Sed oauit forte ab hoc nimis ambiguo hic verbo.

P. 117. V. 10. ἐπιβυλος ἰμοί] Casus verbi. L. 6, 1, 99. 3. cum genitiuo: sed obuii tales datiu.

P. 117. V. 12. Εἰ καὶ δι' ἡμᾶν τὸν φίλον, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν βασιλέα] Liceat auctori ex suo arbitrio loqui.

P. 117. V. 15. Τὰς μὲν οὖν διήσεις . . . εὖδὲ αὐτὸς ἀγνοῶ] Sic posses verba iniucem componere: verum illud intercedens, ὅτι οὐκ ἐξ ἰσῶ καθιστάμεν, turbat. Si haberetur καὶ ὅτι, esset modo enallage constructionis. Sed hic malim τὰς διήσεις absolute accipere, quales accusatiui saepe fulciuntur ore praepositionis larentis. vide Perizonium ad Sanctii Mineru. 2, 5, 5. p. 185. Davisium ad Ciceron. Tuscul. Quaest. 1, 23. Aelianus V. H. 5, 17. Ἀλλὰ καὶ Ἀτάρεθον, ὅτι τῷ Ἀσκληπιοῦ τὸν ἱερὸν τρουιδὸν ἀπείκτιστο πατάξας, οὐκ ἀγῶς τὸ τοῦ Ἀθηναίου παρεῖδον. Contulatur ibi Perizonius. διήσεις autem sunt prensationes. Vlpian. ad Demosth. παραπρ. p. 294. A. παραγγελία] παράκλησις, δίκησις, πρετροπῆ. p. 294. B. διήσεις καὶ σπουδή.

P. 117. V. 16. Παρασκευὴν] L. 5, 14. 84. 8. Saepe de aduersariorum potentia similes querelas offenderis ap. Rhetores. Lyfias 331. et 459. Aeschin. adu. Ctesiph. 427. A.

P. 117. V. 17. Ἐξ ἰσῶ καθιστάμεν] Ab pugilibus, vel potius exercitibus, qui πλεονεκτοῦσι τῷ τόκῳ. Xenoph. K. Π. 33. D. οὐκ εἰς τὸ ἰσὸν καθιστάμενοι.

P. 117. V. 19. Οὐς νόμονος ὁμοίως ἐν πάσι τηρεῖς] ἐν πρὸ οὐ ποιοῖ Alio- qui πάσι posset re vera sufficere. Nollet L. 6, 3, 102. 23. δικαιοσύνην ἐν ᾧ πᾶσι δέκῃ. Sed ibi de rebus potius, hic de personis.

P. 118. V. 1. Καταφρονέσει] Mithridates nempe se. Non cogitandum de Antica secunda persona medii futuri, qualia non debent admitti passivae sine necessitate. De hoc Mithridate rex ipse L. 4, 6, 74. 24. ἀρχὴν ἔχων καταφρονέσας.

P. 118. V. 2. εαφῆς καὶ σύντομος] Eurip. Phoen. 472. Ἀπλοῦς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἔφθ. Apud Callimachum in Delum, v. 94. legitur:

Ἄλλ' ἔμελλε ἔρῃ τὸ τομώτερον, ἢ ἀπὸ δάφνης.

Vbi Schol. παφῆτερον. At ea notio certe in σύντομος non ineest, licet sane brevis sermo magis perspicuus saepe, quam multis verbis laborans oratio. Adhibuit vocem hanc iterum fragm. 78.

Καὶ τῶν νεῦκων εὐθὺς οἱ τομώτατοι.

Vbi fervidissimi redditur. At incertior ibi vera significatio. Ipsa vox Hesybii Glossam inuast: ὀξύτερος, δυναμότες τέμνει: et quicquid τομῆς de sermone adhibetur, inde metaphora trahitur. Acuta dista τομῆς ῥήματα forte possis dicere. Sed in loco primo Callimachi non video locum huic ugnificationi: ut paene accedam Th. Cantero in schedis reponenti τομώτερον, quod aptissimum et uisatum. Hesyb. Τόμῃ, ἐργαλίῳ· Τομῶ, ὀξύϊ, ἀκριβεῖ, τεχνῶ. ἰσχυρῶ, μεγάλῳ. Certe τομῆ πράγματος et τομῆς huc nihil tacere videntur. quae hic adponit vir magnus, Ezech. Spanhemius, non quidem κριτικώτατος, sed qui uberrate doctrinae suae tamen immentum quid utilitatis literis attulit, praeter iis, qui audacissimas et ab veritate alienissimas, aridasque coniectariunculas nobis, seu oracula, totis libris oberudant.

P. 118. V. 5. Οὐ καὶ τάφος ἐστὶ παρ' ἡμῶν] Fortuirum hemistichium. Lucianus in Astis 2, 29. Καὶ τὸ μνημεῖον αὐτῷ ἐστὶ ἐν ἡμῶν ἄχρι τῆς ἡμέρας ταύτης.

P. 118. V. 9. Ὀφθῆν] Adparuit, inuentus fuit, exstisit. Sophocli. Antig. v. 720.

Οἷτος διαπυρρῶντες ὤφθησαν νεοί.

Trachinibus v. 419.

Θίλως γενέσθαι χρητὸς, ὀφθῆναι κακός.

Lyfias p. 225. ὀφθῆσαι τῶν αὐτῶν ἔργων ἐπιθυμητὰ τότοις ὄντες. Plutarch. Solone 205. ἀλλὰ τεθνηκότες ἀναλήγῃ καὶ ἄλυτον ἐστὶ δέξῃ τοσαύτῃ εχόντες θάνατον ὤφθησαν: vbi Briannus credo male cogitat de ὤφθησαν. In Arato p. 343. iterum sic loquitur. Lucian. Pisc. 1, 612. ὄνται χρητὸς. Nemesius de N. H. 1, 34. Κρίντες γὰρ ἀθήρεται ὤφθησαν οὗτοι τῆς τῶν θηρίων ἐπιβουλῆς: vbi vox ἀθήρετο,

debetur meo codici. Recte *Hesychius*, ὁφθῆ, εὐρεθῆ, φανῆ. vid. *Tb. Gatakerum* ad *Antonin.* 10, 8. p. 329. Mox post ἡτο pone comma.

P. 118. V. 13. Ἐπιστολὰς] Intelligit epistolam Chaereae nomine ad Callirrhoën scriptam, non quam ipse scripsit ad Callirrhoën, ὑπερχόμενος αὐτῶν πρᾶγματι. Cur autem ex hac Mithridarem non coarguit de meditata vi? Dixi L. 4, 5, 72. 16. nostrum huius epistolae videri oblitum. Namque et mox vnam Ch. ereae epistolam praelegi iubet a Grammateo.

P. 118. V. 15. Ἡ δὲ σὴ Τόχῃ] Captat beneuolentiam regis, cuius Fortunae salutem suam imputat. *Tacit.* 14. *Annal.* 6. *benignitate Deum et Fortunae saluti euassisse grauem casum.* Ita et noster subiungit καὶ ἡ πρόνοια τῶν ἁλῶν θεῶν: *Fortuna* enim regia, ceu *Dea*, colebatur. Sic *Galba* *Fortunam* suam peculiari cerimonia Tusculi colebat. *Sueton.* in vita eius C. 4. et 18. Quis nescit *Caesaris Fortunam*? Hinc in *Numis* toties FORTVNA AVG. AVGG. *Curtio* L. 10. C. 6. bis memoratur *Fortuna Alexandri*, de qua librum scripsit *Plutarchus*, qui in *Alexandro* 44. εἰ μὴ καὶ ἡ σὴ μετὰ τῆς Περσῶν Τόχης Μαρκετονίδει. In *Artax.* τὸν βασιλεὺς δαίμονα προσκυνούντες.

P. 118. V. 15. Ἀξίον οὐτα] Saepe in precibus ad Deos interponunt εἰ μὴ εἰμι, quoniam dignus sum. Praeterea quando bonam circa famam vel alias laedimur, a modesto de nobis ipsis testimonio vt abstineamus, mores non desiderant.

P. 118. V. 15. Κατίσθες] Saepe modo *efficere*, *reddere*: vt καθίσταται τὰ ἐρημον καὶ ἄπερον, ap. *Plat. Philebo* 16. C. Sed hic confirmauit, in tuto collocauit, stabiliiuit, in statu fecit manere, restituit. *Herodot.* 4, 161. πρὸς τὴν καταλαβούσαν συμφορὰν . . . ὅντινα τρόπον κατατισθήμενοι κάλλιπα ἐν οἰκείῳ, se restituentes. *Demosth.* παραπρ. 345. A. τὰ πάτρια ἐν τῷ ἡερῷ κατατάδηναι. In *Timocr.* 774. D. *Lysias* p. 120. Ἐτάραξέ μιν ὥστε τὴν πόλιν, κατίσθαστε δ' ὑμεῖς. vide *Budaei Comm.* p. 483. *Egimus* de voce κατάστασις L. 3, 4, 49. 5.

P. 118. V. 16. φανερὸς ἐποίησε τὰς ἐπιτολὰς] Quia sequitur *φωρίσας* et *ἐμήνυσας*, coniecit, credo, interpret *ἐπιβουλὰς*. Si sic haberetur, non reponerem ἐπιτολὰς. Recte quoque *ἐπιβουλὰς φανερὰς νοεῖν*.

P. 118. V. 19. Ἐκείνος δὲ σοί] Sane in *Pharnacis* epistola ad regem *insidiarum*, non *epistolarum*, sit mentio. Tamen *Dionysius* apud *Pharnacem* *γραμματέων* meminit.

P. 118. V. 21. ἡλέγχθαι] Tuto *πρὸ ἡλέγχθαι* editum: vt mox recte *συνεπείθης* pro *vitiofo συνεπείθης*.

P. 119. V. 3. ἀνίησι τὸς νεκροῦς] Manium quietem inturbat, invidiose dictum. vide L. 5, 9, 94. 5.

P. 119. V. 5. Λέγει λαβὼν] Nempe *γραμματέως*. Centies apud *Rhetores*. *Achilles Tatius* 8, 487. λέγει δὲ ὡς τῶν προέδρων καὶ συμβούλων τὸ δόγμα: vbi frustra *Salmafius* προέδρων. In his scriptoribus modo ad Atheniensium Rempublicam, modo ad Romanam respicitur. Apud Athenienses erant plures πρόεδροι. *Aeschines* παραπρ. 258. A. τῶν συμπροέδρων meminit; dicit p. 408. D. λαγχάνειν προεδρεύειν. προέδροι δέκα memorantur auctori *argumenti* in *Demosth.* κατ' Ἀνδρῶν. *Harpocration* satisfecit. Quamuis etiam in inuidiam, plurali vii solemus. *Sophocles Antig.* 60.

— — — ἐκ νόμου βίαι

Ψῆφον τυράννων, ἢ κράτη παρῖζοντες.

Iustin. 36, 6, 7. *Xenoph.* *Erb.* 2, 28. εἰ δὲ αὖτε ἐκδοτον θυγατέρα τὴν σὴν τοῖς ἐκείνῳ, in vnus inuidiam adsumens totum genus.

P. 119. V. 5. Ἀποδείξασθαι] Hoc verbum rarius in medio occurrit, ἐπιδείξασθαι passim. *Xenoph.* 4. *Memor.* 883. D. ἀλλὰ καὶ ἐγὼ ἐπιδείκνυτο: vbi margo ἐπιδείκνυτο, nescio, quibus auctoritatibus suffultus. *Idem* p. 805. διαφείγειν τὸ ἀποδείκνυσθαι γινώσκω. Sed et ibi saepius variatur modo eodem. 814. D. et L. 5. A. K. 347. E. οἱ γὰρ πάντες ἀποδεικνύμενοι ἦσαν, ὅτι. Ap. *Herodot.* passim ἀποδείξασθαι, siue ἀποδείξασθαι. vide *Porti Lexicon Ionicum*. Nostri ienſu dicit *Demosth.* de *Cor.* 491. D. εἰ δὲ φησὶν ὅτις, δείξαται, κῶγὰ τέρεω καὶ σιωπήσομαι.

P. 119. V. 7. Καὶ νεκροῦ καταψίδεσθαι] Quibus parcere omnis religio et

humanitas praecipit. *Xenoph.* K. A. 3, 296. A. καὶ τεινέκτος ἤδη ἀπετεμνὸν τὴν κεφαλὴν. 301. B. Οὐτε Κύρον τὸν τεινέκτα αἰδέεσθαι. Pleni libri de hoc pietatis officio.

P. 119. V. 8. εἴχε τὴν ψῆφον] ἡ ψῆφος, πᾶσα ψῆφος.

P. 119. V. 9. Πικρὸν ἀπέβλεψε] Ita πικρὸν βλέπειν emendauit optime *Arnaldus* in *Alciph.* 2, 1, 196. codice confirmante, vulgo μικρὸν. vide L. 4. harum *Animadu.* 1. In *secunda* ὑποτίθει *Orat. Demosth.* περὶ παρακρ. legitur πόλεμος συνεισέχει Φιλίππῳ καὶ Ἀθηναίοις μικρὸς. *Var. Lect.* μικρὸς, bene. At et de πικρὸς cogitare licet.

LIBRI QVINTI CAPVT SEPTIMVM.

P. 119. V. 15. Σύνιμι] *Apographum* et procul dubio *Codex* σύνιμι. Sic etiam συνίμαι pro συνέναι. ap. *Heliod.* 2, 89. *Vat. Xyl. Taur.* et in *Cod. meo* Apollodori L. 3, 6, 7, 177. *Demosth.* in *Aristocr.* 741 C. 742. E. de *Coron.* 491. C. *Vipian. Gronouius* in *Herodoto* 5, 8. recte restituit ex optinio *Mediceo*, συνίμαι, et ita ordine factum bis ap. *Lucian.* T. 2. p. 57. nec mouere quem debent notata *Gataker* ad *Anton.* L. 5. §. 7. p. 191. Forte quis praesidium quaerat in ἀφίμαι, παρίμαι, ἀνίμαι; sed alius naturae haec esse ostendimus L. 3, 3, 47. 11. et 3, 9, 58. §. confusio tamen omnino caueri nequit. Sic παρίμαι, omittite, et παρίμαι, adesse, ἀπείμαι Ionice, dimittite; et ἀπείμαι pro ἀφίμαι, abire: quod in Codicibus occurrit et alias. Sed tamen non immerito immutauit *I. Dauisus* in *Max. Tyr.* 23, 1.

P. 119. V. 15. βαρεῖ] Displicet Grammaticis. vide *I. G. Gracium* ad *Luciani Soloc.* T. 3. p. 573.

P. 119. V. 18. Πρωτὴν ταύτην ἔσχκα τὴν διαβολὴν] Inde *Demosthen.* de *Cor.* 514. E. queritur, Aeschinen inuidiose Cephalum et Demosthenem comparasse, dum de Cephalo praedicet: Ἀλλὰ τὸ τῷ Κεφαλῷ καλὸν, τὸ μηδεμίαν γραφὴν ὀνγαῖν. *Apul.* 3. *Miles.* 47. Ne tantulo quidem nunquam crimine postulat, sed probe spectatus apud meos. Sic *Codex* noster. ἔχειν διαβολὴν est διαβάλλεσθαι. Ita Latinis crimen habere est accusari. *Herodot.* 9, 99. ὑποψίην ἔχειν est ὑποφθῆναι. Sic ait *Isa.* ἔχειν, κατηγορεῖσθαι. *Casaub.* ad *Athen.* 9, 2.

P. 119. V. 19. Ἀκόλατος καὶ ἀσελγὴς] Consule *Hefsch.* in primo vocabulo, qui hoc per illud explicat. *Pollux* 6, 189. commutat quoque *Plato* in *Symp.* 190. D. *Aristotel.* 6. *Hist. Anim.* 18. ἐπὶ τῶν ἀκολάτων περὶ τὸ ἀφροδιτιάζεσθαι. *Plat. Phileto* p. 12. D. ἀκολαταίνων et εὐφροναῖν, vt hic, opponit.

P. 119. V. 19. ἰποψισαν ἂν βελτίονα μὲν] Non est, vt multum reluctetis, si quis malis reponi malit.

P. 119. V. 21. Μῖα ἡδονὴ ἔνεκεν ἀπολέσθαι] *Plutarch.* de *Liber. Educ.* p. 5. B. μίαν ἡδονὴν θανάτῳ τιμωμένοι.

P. 120. V. 1. Παραγράφωσαι τὴν δίκην] Excipere, exceptione remouere, afflictionis perperam insinuatione. *Pollux* L. 8. §. 57. *Budaeus* in commentariis. *Demosth.* in *Mid.* 616. E. Nempe ostendit, esse seruam. At *Lex Iulia* de adulteriis de liberis personis, non de seruabus, lata; tum ex *lege Aquilia* agendum. *Iniuriarum* actio quoque patebat, et praetoria actio de seruo corruptio. L. 6. ff. ad L. *Iul. de Adult.* Nam saepe *Charito* sequitur ius Romanum, quod eius tempore solum vigeat.

P. 120. V. 2. Νέμω γαμήλειος] Si concubina aut iniusta vxor erat, vt maritus eam accusare nequibat, sed iure extranei. L. 13. ff. ad L. *Iul. de Adult.* igitur nec adulterium alio persequi modo. Apud Athenienses pellis adulterum occidere licebat quasi marito. *Lysias* ὑπὲρ Ἐξαγοσθ. φόνου p. 17.

P. 120. V. 4. Γραμμάτων τῆς ἀπειλουδιδάσκουσας] Nam cum serua seruoue nullae nuptiae, at cum libertino, vel libertina. L. 1. C. de *Incest. Nupt. Liberta* eademque vxor sua, et L. 3. eiusdem tituli: cum ancillis non potest esse connubium. At opus manumissione, quando patronus patronaue mariti vxorisue erat manumittens. Innumera in literatis lapidibus existant exempla. Ap. *Cl. Murat.* 1346. 2. ex *Ligorio*:

D. M.
T. FLAVIVS. SORATIVS
CONIVGI. ET. LIBERTAE
SVAE. AMANTISSIM
FECIT.

At iam *Jac. Mazochius* exhibuerat p. 135. et ex eo *Gruterus* 940. 3. vbi p^{ro} *Soratus* quasi e *Mazochio* *Sofstratus*. Sed nec in emendandis ap. *Mazochium* varietas notatur. Ita edidit quoque *Off. Boldonius* p. 613. Tamen *Reinesius* merito *Sofstratus* in *Eponymologico* probavit. vide *Thesaurum Muratorianum* 1213. 7. 1313. 11. 1359. 8. 1359. 12. 1314. 4. 1362. 10. Sed affatim exemplorum adposuit *Fabrettus* C. 4. p. 290.

P. 110. V. 4. Γραμματίων] *Instrumentum iuridicum*, pro quo mauult *γραμματίδιον* *I. Casaub.* ad *Atbenaeum* L. 7. 6. 501. vide ad L. 8. 4. 134. 20. vbi alio sensu *γραμματίδιον* adhibet, quo mox *γραμματίων*, pro *epistola*: vt ap. *Lucian.* *Dial. Mercit.* 10. 306. *γραμματίων* sensu nostro valde obuium. *γράμματα* et *γραμματίαι* hac notione ceu synonyma ponit *Lysias* p. 507. *tabulae legum*. *χαλκὰ γραμματεία* *Platoni Minoë* p. 320. C. et quis finis! vide *Bergl.* ad *Alcibronem* 1. 26. 106. *Salmasius*, C. 10. de *Modo Vfurarum* *γραμματίδιον* deriuat a *γραμματίων*: venit a *γραμμάτιον*, vt *σωματίδιον* a *σωματίων*, *σωματίων*: nec bene illud, quod *γραμματίειν* deducat a *γραμματεῖς*, cum a *γραμματεῖν* descendere constet, vt *χαλκείν* a *χαλκείων*, *locus*, vbi *χαλκείος* operatur, et centena alia. Vocabula veto *γραμματίδιον*, *σωματίδιον*, saepe in penultima in codicibus habent EI, quia illa syllaba contracta et longa est: *γραμματίων*, *γραμματίδιον*, vnde *δρχυρίδιον*, *ποτηρίδιον*, *βυβλίδιον*, *πικακίδιον*, *ἀργυρίδιον*: res notæ, nec ab vno tractata.

Verum quid intelligemus per *γραμματίων ἀπελευθερώσεις*. An *manumissionem per epistolam*. quae *chartula* vocatur L. *unic.* C. de *Lat. lib. soll.* quae saepe per tabellarium fiebat, verum etiam in *manumissione* inter amicos scriptura locum habebat l. l. §. 2. An, cum coram praetore manumittebatur, *instrumentum manumissionis* confieri iueuerit, non dixerim. Certe conficiendo instrumento non multa opportunitas, si *manumissio* celebraretur coram praetore, vel praefide, vel proconsule, in balneum, vel in theatrum, euntes. vide *Instit.* L. 1. T. 5. §. 2. de *Libertinis*.

Et poterat excipere *Dionysius*, si vel non ipsi *instrumentum manumissionis ad manum* esset. Matronali veste donarat: nuptiis ipsis *manumissio* facta intelligi satis posset. Sed haec haud nostri fori.

P. 120. V. 7. Κλέινος ἀρπάσας ἐκ τάφῳ] Et ille, qui rapuerat e sepulcro: non solummodo pirata, sed et *τυμβωρύχος*. Pro *κλέινος* poruisset καὶ ταῦτα scripsisse, eodem redit.

P. 120. V. 7. Ἐλευθέραν ἐπαίμων] L. 1. ff. ad *Leg. Fab. de Plag. si liberum hominem emtor sciens emerit, capitale crimen aduersus eum ex lege Fabia de plagio nascitur*.

P. 120. V. 9. γάμον τὴν πρῶτον] *Contractus emtionis* veniat pro *instrumento nuptiali*.

P. 120. V. 9. Καὶ πρῶτα τὴν τιμὴν] *Dos* in legitimis solum nuptiis locum habebat. Quin haec dos efficere possit, vt conditionis fieret liberticiae. Nam dominus cum dote alteri ancillam suam in matrimonium collocans, illam ciuem Romanam faciebat, et multo magis igitur, si ipse dominus, dans dotem suae ancillae, [qui hic fingitur casus] ipsam suo iungat matrimonio, facit libertinam: quo admissio, prima obiectio de *serua* euanesceret. Igitur transit ad aliud argumentum.

P. 120. V. 10. Μιλεσία σύμερον ἢ Συδρακασία δοξάτω] *Ciuis Milesia*, non *Syracusana*, forte *serua*. Vel potius duxerit ciuem *Milesiam*, non emerit *Syracusanam* liberam personam pro *serua*, non sit *ἀνδραποδιστός*.

P. 120. V. 14. τὰς δὲ τιμὰς οἱ νόμοι τῶν ἔργων λαμβάνουσι] Et tamen conatus non semper onini poena caret. Nam, vt *Philippus* apud *Demosth.* *παράτρ.* p. 297. B. οὐδὲν ἔττον ἡσυχέκασιν οἱ βιβλυκότες τῶν ταῖς χειρὶ πράξαντων. Confer *Aeschin.* *παράτρ.* 401. D. vbi iustiores auctoribus adhumulantur.

At apertius *Apuleius Flor.* 20. Ita ut contra in maleficiis etiam cogitata scelera, non perfecta adhuc, vindicantur, cruenta mente, pura manu, ergo sicut ad poenam sufficit meditari puniendam. Tamen cum nostro facit *Tacitus Ann.* 3, 69. ideo leges in facta constitui, quia futura in incerto sunt: quin L. 18. ff. de poenis, Cogitationis poenam nemo patitur. Ad quem locum commodè *Cato* laudatur, qui apud *A. Gellium* 7, 3. negat voluntatem puniendam. Verum certe in crimine adulterii apertiora in contrarium exstant testimonia, quibus patet, ad poenam non opus esse perfecto crimine: sed attentatum non plane impune dimitti. L. 1. ff. de extraord. Crimin. Sollicitatores alienarum nuptiarum, isemque matrimoniorum interpellatores, etsi effectu sceleris potiri non poterunt, propter voluntatem promiscuae libidinis extra ordinem puniuntur. §. 2. . . . perfecto flagitio, puniuntur capite: imperfecto in insulam deportantur. Consultatur *Ant. Schultingius* in *Iurisprud. Ante-Iustiniana*. Ad *Pauli Sent. L.* 5. T. 4. §. 5. p. 439. Quin in *Novella* 117. 15. ut liceat matri et aviae. Suspectum adulterum occidere permittitur. In partes tamen itum, ut patet ex loco *Commentatorum* in *Hermogenis Rhetorica* p. 213 ubi quaeritur, an Eunuchus possit adulterii accusari. . . . μηδὲν διαφέρει λέγων πρὸς τὸ εἶναι αὐτὸν μοιχὸν, εἴτε θνητὸς χηφέσθαι, εἴτε μὴ. τὴν γὰρ προαίρεσιν ἐξετάζειν δεῖ. εἴτε ἡ γνώμη τὴν νομοθέτη κοινὴ εἶναι· ὃ μὲν γὰρ δικαίον ἐστίν, εἰ καὶ ὁ νομοθέτης μοιχὸν οἶδεν, τὸν τῇ προαίρεσει κατὰ τὸν μοιχὸν ἐπιτηδεύοντα. ὃ δὲ φάσιν, εἰτε οὐκ οἶδεν ὁ νομοθέτης μοιχὸν, εἰ μὴ τὸν χρώμενον τελείως (sic lege). Substitutes in his foro luridico reliquerim libens: verum patet ex his, auctorem nostrum in rem suam ita absolute loqui potuisse: nam in causa nostra adoptamus opinioniones, licet non omni exceptione maiores: et contra in tuam rem quoque contrariam sententiam potuisse sequi *Max. Tyrium Dissert.* 18, 4. quando scribit: καὶ γὰρ μοιχὸν κολλάζει ὁ νόμος, οὐ τὸν δρώσαντα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸν βουλεύοντα. Ad quem locum nunc video *I. Dausium* oppositum: e laudavisse magni *Iac. Cuiacii Observ.* L. 15. 25. quem etiam adire potes L. 8, 22. nolui autem scripta mihi delere, licet eadem nonnulla, et vberiora apud hunc *Iurisconsultorum principem* occurrant, quamvis nostrum *Charitonem*, ut a me proposita, haec propius spectant. *Tyrius* autem *Philosophus* exemplo de adultero subiungit duo alia, de fure, siue parietum effractore, et proditore, καὶ τοιχωρῶν τὸν ἐπιχειρήσαντα, καὶ μὴ λάθῃ, καὶ προδοτὴν τὸν μελλήσαντα, καὶ μὴ πράξῃ, nempe ὁ νόμος κολλάζει. Et de proditore exemplum difficultatem non habet; levius forte quidem punietur ob meditatum scelus, quam si perfecerit, at certe supplicium non effugiet. At in parietum effractore difficultas movetur, quasi auctor hisce verbis docere voluerit, deprehensionem furis, crimen eius minuere. Immo si prehendatur post effractus parietes, punietur severissime secundum leges, quae in tales malefactores constitutae. At si perfringere meditatus fuerit, si cum malleis, vectibus, noctu circa parietem solitarium versatus fuerit, si ad locum, ubi foramen efficere voluerit, iam deposuerit instrumenta ista, si ante primum ictum deprentus fuerit a domino, vel ab aliquo eius familiae serius domum repetente, et colligatus, [ita intellige καὶ μὴ λάθῃ, si ante factum patuerit] et ad magistratum deductus fuerit, sane lex cum puniet: quamquam forte non tam gravi supplicio, ac si flagitium iam perfecisset, murum perfodisset, aurum argentumque compilasset, et cum praeda vel adhuc in ipsa domo, vel in via, comprehensus fuisset. Auctor minime dicit, τοιχωρῶν, qui perfodit parietem, levius punitum iri, quam si integro adhuc pariete in conatu primo deprehensus fuisset: sed dicit, in talem, etsi effectus non secutus fuerit, ipsius cogitati sceleris a lege poenam esse constitutam. Qualis ista sit futura, grauior, an levior, quam in perpetrato flagitio, non dehnit; et stultum sane foret hoc in casu de graviore vindicta cogitare. Haec ab elegantissimo scriptore vel stulti ratiocinii culpam, vel ab eius verbis mutationem defendendi gratia.

P. 120. V. 15. Χεῖρα μὴν οὐκ ἔχει] De auctoritate *chirographi* adeundi iuris antistites. Negat, habere eius propriam manum. Rursus oblitus *Charito*, *Mithridatem* scripsisse ipsum ad *Callirhoën*, non solum *Chaercam*. An caussabitur ab amanuensi scriptum: at saltem sua manu vel compellandi, vel

vale dicendi formulam addiderit, vel amanuensis poterat a *Dionysio* desiderari, ut exhiberetur in iudicio, ut quaereretur, utrum non iussu domini hanc epistolam scripisset. Verum ad talia conuiuendum benignius videtur. Potro notio τῆ χειρὸς pro *Cbriographo* communissima apud Graecos et Latinos. *Artemidorus*, ut saepe Grammaticum agens, L. 1, 44. Χείρες σημαίνουσι . . . χειρογرافὰ δὲ, ὅτι καὶ αὐτὰ χεῖρες λέγονται. vide ibi *Rigaltium*. Idem (nox iure dicit, vocabulum esse πολέσιμον. Nescio tamen, an obliuata sit notio, qua *χειρ* sumitur pro βαλάνῳ, κέρακι, *iappa*, vel pro *sera*, *passulo*, vel forte *cardine foetis*. Nam dubito, quo horum significatum accepit *Heliodorus* L. 8. p. 405. Αὐτὸς δὲ κατὰ τινὰ παραπολιὰ, τοῖς πολλοῖς ἀγνοούμενην, ἀθενοῖς τὰς χεῖρας ἡμοχλεύσας. Ita enim *Codex Taurinensis* exhibet pro *ῥάρας*. *Thucyd.* 2, 4. ῥάρας ἔλκεται. τυράκιον ἀκοντὶν ἀπὲρ βαλάνῳ χρησάμενος εἰς τὸν μοχλόν: vbi mox: πολέκι διακώπτων τὸν μοχλόν. Hic quietius res gesta et ἀδορόβως. Quae vox ibidem locorum restituenda, vbi nunc legitur: ἐπὶ τὰ σατραπεία ἐν σπουδῇ καὶ ἀδρόμῳ: sed *Vaticanus* habet ἀδορόβως, vitiōse ἀδορόβω, quod confirmatur ab aliis, qui *ῥάροβω*.

Licet autem apud Romanos quoque sit vocabulum multiplicis significatus, dubito vehementer, an *Manus* per se significare possit *finem*. Noui sane et obuia est locutio *imponere summam, vltimam, supremam manum operi*. At *imponere manum* plane, sine hoc epitheto, contrarium designat, nempe *opus incipere, adducere manum, curam, operam alicui rei, rem tractare*: ut ap. *Ouid.* 4. *Tr.* 1, 28.

Nec equidem vellem, quoniam nocitura fuerunt,
Pieridum sacris imposuisse manum.

Ita *χειρὰ ἐπιβάλλειν*. Ap. *Eunap.* 189. *χειρὰ ἐπιβάλλειν ἀνορθώσαι βουλούμενος*: idem, quod *manum addere*, significat, *operi se accingere, et atlandum sumere*: ut apud *Cl. Mamert.* *Paneg.* 4. *Manum gubernaculis addere*. Atqui *addere vltimam manum operi* efficit, *finire, perficere*. Ap. *Trebell. Pollion.* *Claudio C.* 1. p. 450. sane legitur: qui bellum Goshicum sua virtute confecit: qui *manum publicis cladibus imposuit*: vbi quis forte interpretetur *finem* imposuit. Immo non: nam *manus* non simpliciter saltem *finem*, sed *perfectum finem*, τέλειος, noraret, et tum saeuissimus tyrannus hac notione *manum imposuisse cladibus* dici possit. *Manum imponere* ibi significat *coercere, impedire, retinere*. Tamen *Richardus Bentleius*, *manum imponere* pro *finire*, in *Manilio* recepit L. 1, 96. vbi nunc legitur:

Nec prius imposuit rebus finemque modumque.

Hic reposuit *manumque* pro *modumque*. At exemplis id firmans, talia adfert, ut in nullis non inuenias vel *vltimam*, vel *supremam*. Ponendum igitur ipsi fuit, sine causa huic locutioni haec epitheta accedere, quod non puto. Forte contenderit quis, viro egregio ἡγετῶν, *manum imponere* per se quidem non significare *finire*: sed si addatur vox *finis*, ambo vocabula, ut synonyma fere, inter se suas communicare significationes. Dum vero id exemplis aliis confirmetur, putarim, elegantem et legitimam locutionem esse *imponere finem modumque*, re vera synonyma *finem* et coniuncta; ut *caput et fons*. Quin *Varro Manio* dixit: *sumptibus statuere finemque modumque*. Ap. *Nonium* voce *Luxuria* p. 211. et alio sensu coniunxit *Horat.* 1. *Sat.* 1.

Est modus in rebus: sunt certi denique fines.

Et *Lucretius* L. 2, 91. dixit: *Quoniam spatium sine fine modoque est*; et vt *finem imponere*, sic et *modum imponere alicui rei obuium*. Quare ego lectionem *manumque*, licet ex codicibus petiram, admittendam hic non cenfeo.

P. 120, V. 16. Καλλιστόδωρον Χαίρας ζῆτι, κενάτω τὸν αὐτὸν μοχλῆος ἐκείνῳ] Quaesitum fuit quidem, utrum vir vxorem, vt adulteram, posset acculare, quae alteri marito nupsisset, se priore marito viuo, sed de cuius morte perlatus fuerat nuntius, postea falsus inuentus. L. 2. ff. §. 12. ad L. *lul. de Adult.* responsum: Si, longo tempore transacto, sine ullius supri probatione, falsis rumoribus indulta, quasi soluta priori vinculo, legitimis nuptiis secundis iuncta est: quod vero finiale, deceptam eam fuisse: nihil vindicta diligens viuere potest.

At dictum Charitonis aliud dubium mouet: an scilicet iste secundus maritus, si prior uxorem recuperare quocunque modo satergit, an iste, dico. secundus maritus contra priorem agere possit ceu adulterum, κρῖναι μοιχάς.

Ad priorem casum spectat, quod Charito ex Mithridatis persona dicit ad Dionysium mox: *προάγω σοι, Καλλιρρόην Ἀπολλόνειος· οὐκ ἐπὶ βασιλεὺς, ἀλλὰ σὺ, μοιχὸν εὐρήσῃ.* Nam legitimis quidem nuptiarum ceremoniis iuncti fuerant *Dionysius* et *Callirrhoe*: at matrimonium tamen celebratum et perfectum fuerat, antequam de Chaereae morte vel suspicio nata fuisset ex triremis illius Syracusanae conflagratione, et internecone, ut putabatur, vectorum. Igitur si in sequentibus, postquam Mithridates, ut splendide *ἀπολαλογημένος*, in dynastiam remissus fuerat, lis inter *Chaeream* et *Dionysium* coram rege agitata fuisset: quam sequi deberet *Callirrhoe*, Chaereae vindictae locum habiturus contra *Dionysium*, vel potius *Callirrhoe*, videtur: quoniam non vero simile erat, eam fuisse deceptam. Sed in nostro casu, id est, si ponnus, legitimis nuptiis et probabili rumore inductam *Callirrhoe* ad secundum matrimonium transisse, disquirendum, an re vera *Dionysius* potuisset agere contra *Chaeream* ceu adulterum, vel alienarum nuptiarum interpellatorem et sollicitatorem. Quod hic dicit Charito in persona Mithridatis: *Chaereas quaeritis Callirrhoe*: illum igitur, *Dionysii*, ceu adulterum accusa. An hoc processisset: dispiciant me peritiores Themidis alumni.

Casum hunc tractauit poeta *Enripides* in Tragoedia *Helenā*. *Helenā* in Aegypto, dum *Menelaus* ad Troiam pugnat, de eiusque reditu desperatur, secundis votis in matrimonium *Theoclymeno*, Proci filio, concessit. At Troia post decennium capta, contra omnem spem, *Menelaus* venit in Aegyptum, et *Theonoē* adiutrice, *Menelaus* *Helenam* clam rege secum auerit in Graeciam. Iam *Theoclymenus*, re audita et eius auctore cognita, irascitur non leuiter *Theonoē*, et proditricem sui lecti vocat. At chorus *Theonoē* patrociniatus eam e contrario adpellat piam: et laudabilem esse hanc, si ita velit adpellare, prodicionem: quae nimirum iustitiae opituletur. *Menelao* nanque potius competere ius in *Helenam*, esse *κυριώτερον*. At *Theoclymenus* negat, quemquam *suarum rerum* esse *κύριον*, praeter se, vel *κυριώτερον*. Regetur Chorus, *Menelaum* esse *κυριώτερον*, plenius dominium habere: quia pater desponsarat *Helenam* *Menelao*, cuius in potestate filia fuerat. At reponit *Theoclymenus*: si pater *Menelao* eam dedit, *Fortuna* eandem mihi dedit. Hinc chorus finem altercationi et argutiis imponere quaerens, *Fortunae* opponit *Deam* non minoris imperii, et ait: si *Fortuna fauens* dedit, *dura Necessitas* rursus abstulit, quare ne irascare sorori tuae *Theonoē*, vel eam occidere quaeras. Ita *Philosophus* et iurisperitus poeta rem expedire conatus fuit. Locus Tragici est circa v. 1650.

Si *Dionysius* a *Chaerea* repulsus esset, quia pater eam sibi elocarat, *Dionysius* respondisset: at se mihi ipsa elocauit, et subiecisset cum *Ouidio* 20. *Ep. Heroid.* 157.

Haec mihi se pepigit: pater hanc sibi: primus ab illa.

Sed propior certe, quam pater, ipsa sibi est.

Ve mox p. 92. dicit *Chaereas*: *Μοι πᾶτῆρ ἐξέδωκε.* Cui *Dionysius* respondet: *ἐμοὶ δὲ τᾷ αὐτῇ.* vide L. 3, 2, 43. 15.

P. 120. V. 18. *Προκαλῶ με πρόκλησιν*] Forense verbum. Non simpliciter notat *προνοεῖν aliquem*, sed conuenire, ut in iudicio seruum vel familiam exhibeat, quo tormentis veritas ita ex ipsis exprimat. *Pollux* 8, 62. *πρόκλησις* ἐστὶ λύσις τῆς δίκης, ἐπὶ τῇ ἀρισμῶν δίκῃ. ἢ *μαρτυρία*, ἢ *βασάνη*, ἢ ἄλλῃ τῇ τοιούτῃ: vbi *Salmasius* ad *Achillem Tatium* p. 744. legi iubet: *κλῆσις* ἐστὶ τῆς δίκης, vel ἐπὶ τῆς δίκης: utrumque, me iudice, frustra et perperam. vide *Aeschin.* παραπρ. 403. B. quem locum animaduertit iam *H. Valesius* ad *Harporoc.* in voce. *Lyfias* περὶ τραυμ. ἐκ πρὸν. p. 96. et *Cl. Taylor.* ad *Lycurgum* §. 9. p. 326. Alia res est *πρόκλησις*, de qua *Cl. Valkenarius* ad *Ammon.* 2, 12.

Πρόκλησις propria non adco hic habebat locum: sed quia *Dionysius* quasi *Chaeream* sibi exhiberi postulatet a *Mithridate*, nisi causa cadere vellet, ele-

ganter hac voce vsus fuit hic noster. Mithridates enim mox προκλήσει satis faciet, et Chaeream in iudicio exhibiturus est testem locupletissimum, et reuera λόβου τῆς δίκης huius. Quid quod Chaereas quasi *seruus* Mithridatis.

P. 120. V. 19. μαρτύρομαι] Declaro coram hoc confesso, me re vera esse tuum amicum, et hospitalia iura reuereri: contra quam tu, Dionysii, criminatus es.

P. 120. V. 20. Ἀτίεσθαι τῆς κατηγορίας] Quod vocabant διαγράφειν τὴν δίκην. Pollux. 8, 57. Suidas, Harpocr. et ibi Vales. Cl. Marklandus ad Lysian 17, 315. quod ipse actor faciebat. Nam teus nequibat: ut rerum natura docet. κταιρῶσθαι litigantes dicebantur quoque τὴν δίκην. vide Demosth. in Neaeram 869. E.

P. 120. V. 21. Παραπέμψαι] Nam in criminibus non ita κταιρῶσθαι τὴν δίκην, vel ἡποστήναι τῆς κατηγορίας, semel in forum re deducta, licebat, vnde addit: βασιλεὺς δεῖναι παραπέμψαι τὴν δίκην, id est διαγράψαι, quod proprie iudicis, vel γραμματέως: quando accusatio in tabula, vbi recepta erat, inducebatur.

P. 120. V. 23. ψῆφον οἷσις] L. 1, 5, 9. 1. Mox male θέλοντα Αρρογ. quod correxit Cl. Cocchi. Tacit. Annal. 3, 2. arrepta omni ciuitate, quanta fides amicis Germanici, quanta fiducia reo.

P. 121. V. 1. Οὐκ ἔμψαι] Vide modo, p. 120. 17.

P. 121. V. 3. Πότερην ἐφίσταται, ἢ ἡμῖναι] Si modos conuenire necesse sit, describendum ἐφίσταται, vel ἡμῖναι. vide notata L. 1, 12, 17. 22.

P. 121. V. 10. φωνὴν ἐκτρέ] L. 1, 4, 7. 8.

P. 121. V. 10. ὥστερ ἐν θυσίῳ] Velut illi, qui, in orgiis et mysteriis celebrandis enthei et a deo possessi, numina inuocant, et obtestantur, eorumque nomina et potestates recentent magnis clamoribus.

ἐπιθυσίους fere idem: sed saepius de iis, qui in aduersis rebus deorum opem fidemque implorant et obtestantur. Schol. Thucyd. 1, 75. 7, 50. 7, 75. ἐπιθυσίαι, θεοὺς ἐπιοῦσιν, ἐπικαλεῖται. Plato Phaedro p. 241. C. ἀναγκάτων καὶ ἐπιθυσίων. Nam diuersitate scripturae nullo modo mutari significationem ostendere V. V. D. D. quos vide in praefatione ad Thucydidem. Pauso alia notione accipit Schol. ap. Thucyd. 8, 1. θυσίαι: nempe ἐν τῷ θεοφορῶντι. Max. Tyr. 37, 5. ἐν ταῖς τελευταῖς ἐπιθυσίαις. Diodor. 4. p. 294. ἐπιθυσίαι, vel ἐπιθυσίαι. Plutarch. in Coloten p. 1117. A. Σιθυσίαι καὶ ἐπιθυσίαις iungit. ἐπιθυσίαι de vatibus: ut ap. Herodot. 1, 63. ὁ μὲν δὲ οἱ ἐπιθυσίων χρεὶ ταῖς, quod vno verbo exulit Philostr. vita Apollon. 8, 31. οἷα τῷ λόγῳ ἐπιθυσίαι. Siue igitur accipias de inuocatione, siue obtestatione deorum, in Mithridatein quadrat: qui re vera hic ἐπικαλεῖται τοὺς θεοὺς. Quia vero hic in Persia versamur, respiciatur ad θυσίους magorum: namque his peculiariter deorum tales tribuuntur inuocationes. Vnde Manetho L. 6, 475.

*Ὡς Μάγου ἀρξέμενοι θεοὺς καλεῖντες ἀνδράς.

Vetus Lexicon in Bibliotheca Coisliniana p. 236. Μαγία ἐπικλησίς ἐστι ἀποποιῶν δαιμόνων: et mox ita ipse loquitur noster: φάνθαι, ἐλὰθαι δαίμον, quod conuenit.

*Ὡς θυσίον forte non nullis mutandum videbitur in ἐν θυσίῳ, vel θυσίῳ: quin alii legerint ὥστερ ἐπιθυσίῳ vna voce. Non satis magnas causas video. ἐν θυσίῳ, quasi se praepararet in θυσίῳ. Ita interuicuntur: ὥστερ ἡμῶν, ὥστερ ἐπιθυσίων, ἐπιοῦς, ἐπιθυσίῳ, et alia similia.

Obiter aduerto, in Manethone l. Gronouium ἀρξέμενοι edidisse: sed in notis codicis lectionem defendisse. Ap. Apollonium L. 1, 917. habes:

*ἀρξέμενους ἀναγὰς τελεφορεῖν θύματα.

Sed vbi Bizerus ex sequentiis ποίται verbis mauult ἀρξέμενους, quod et mihi ex eius libro paruit, et obseruauit P. Burmannus ex eodem ad Val. Flacci L. 2, 431. quamuis autem nihil in sequentiis ποίται verbis huc faciens videam, tamen ei adensus fuerim. Nam erant arcana illa Samothracia sacra, et ἀρξέμενους ὄρκοι, ut alias loquitur Apollonius, longe vitatius dicitur, quam hic θύματα ἀρξέμενους, quamquam Florentinus codex nihil nouat.

P. 121. V. 11. οἷοι βασιλαιο] Ita L. 6, 2, 99. 23. οἷοι βασιλαιο θύματα

ἐκπαύσει, quibus hic subiungit *ἐπερανίους τε καὶ ὑποχθονίους θεούς*. Plane ut apud *Iustinum Darius* L. 11, 15, 10. *precatur superum inferumque numina et regales deos*; ubi recte exponuntur esse *ultores et vindices regiae maiestatis*: uti L. 10, 2, 7. Sic *Cambyzes Smerden* sublefforem indignans inducitur ap. *Herodot.* 3, 65. τὸς θεοὺς βασιλικῆς ἐπικαλῶν, et apud eundem L. 5, 106. *Hestiaeus Dario* iurat per τοὺς θεοὺς βασιλικῆς. Eadem ratione, ut qui vindicatori ipsi essent, si quid mali in regem molitus fuisset.

Qui autem hi *dii regales* intelligantur, dispiciamus: et quin primas quidem inter hos sibi partes possulet *Iupiter*, non est, cur dubitemus. Nam, ut *Syracusanus poeta* ait *Lycyll.* 17, 73.

— Δὴ Κρονίωνι μέλῃται Αἰδοῖα βασιλῆος. —

Et in *Iouis* peculiari turela esse Reges, quis nescit: ut qui rex deorum in regibus, suae maiestatis exemplaribus, se vindicare necesse habeat. Unde ei quoque competit titulus *Zeὺς βασιλεὺς*, qui *Delphis* colebatur. vide *Xenoph.* K. A. 6, 173. A. et in *Antro Trophonio* eidem sacrificabatur, teste *Pausania* L. 9, 39. Quamvis autem memorantur *regales dii*, in hunc titulum vnus suffecerit *Iupiter*: cum vocabulum *Dii* saepe de vno adhibeatur numine. videatur *Theod. Sellius Observ.* C. 3.

Verum latius est, ut alios deos ei adsociemus, et tum *Iuno* secundum locum non immerito occupet; quae etiam *Βασίλισσα* et *Regina* passim audit et culta fuit: et fastigium regale merito ipsa quoque vindicare credetur.

Adiciatur *Τύχη, Fortuna* regum, quae passim celebratur. vide quae notauimus L. 5, 6, 89, 11.

Persicis autem regibus *Iupiter* non modo erat cultus inter regales deos, ceu caeteris regibus: verum etiam erat iis *πατὴρ καὶ γενέθλιος θεός*. Persae enim ab Ioue oriundi. Vnde *Plutarchus* de *Fortuna Alex.* p. 338. F. *Ζεὺς πατὴρ Περσῶν καὶ βασιλεὺς θεός*. *Darius* apud *Xenoph.* K. Π. 3, p. 79. Δὴ πατὴρ ὅντι, qui modo ei dictus *Zeὺς βασιλεὺς*. L. 8, 233. E. *Ζεὺς πατὴρ καὶ ἅλι καὶ πάντες θεοί*, *Cyri* sunt preces. *Persae* quippe a *Perseo*, *Iouis* et *Danae* filio, suae, ut *Herodot.* 7, 61. a *Perse*, qui ex *Perseo* et *Andromeda* genitus. Illa autem filia *Cephei*, filii *Beli*. Atque ita duplici cognatione *Persae* ad *Iouem* referrebant originem, si *Iupiter* et *Belus* pro eodem habeantur; uti *Herodoto* L. 1, 181. *Zeὺς θεὸς* celebratur.

Haec plus quam sufficerent ad loci intellectum. Sed libet aliquantum his immorari. Diximus, per *Zeὺς βασιλεὺς* posse intelligi vel vnum Iouem. Certe ille *Zeὺς πατὴρ Περσῶν*, quem inuocat *Darius* apud *Plutarchum* loco laudato, ille idem ab eodem in vita *Alexandri* p. 45. (68a. E) ita compellatur: *Θεὸν γενέθλιον καὶ βασιλεὺς*: idem ac si dixisset *Ζεὺς Πατὴρ καὶ Θεὸς βασιλεὺς*. Sic apud *Aeschylum Sept.* C. Th. 645. — καὶ Θεὸς γενέθλιος Καλὶ πατρός γάρ: ubi *Schol.* *πατρός*.

Haec loca suaderent, *Iouem* quidem vnum inuocari: sed ita tamen, ut *πατὴρ* et *γενέθλιος* non sit vnus regis, sed *Persarum* omnium, *Zeὺς πατὴρ Περσῶν*, *Θεὸς γενέθλιος γὰρ πατρός*.

Quid faciemus igitur *Artiano*, qui L. 4. C. 20. de *Exped. Alex.* de eadem prece *Darii* locutus, eius verba fuisse dicit: ἄλλ' ἢ Ζεὺ βασιλεῦ, ἔγωγε ἐπιτέτραπται νέμειν τὰ βασιλῶν πράγματα ἐν ἀνθρώποις. Ille certe vnum *Iouem* intellexit: sed non *πατὴρ* non *γενέθλιος*: sed qui plurius numero venit *Θεὸς βασιλεὺς*: quin sub hac vna compellatione comprehendit *Δία πατὴρ καὶ θεὸς γενέθλιος*: ut animaduertit *J. Gronovius*. Quod ita concilies, si Iouem ut regalem deum, vel vnum, vel principem, accipias, et vna ceu auctorem Regis et Populi Persici. Nam hac ratione tres hi tituli vni Ioui promiscue dari possunt. Praefantissimus ille *Artiani* interpretes ibi *Athenaeum* increpat, quod de hac ipsa re agens scripserit L. 13. p. 603. C. *Δαρῖος κῆρυτο, τῷ ἡλίῳ τὰς χεῖρας ἀνατίνας, ἢ αὐτὸν βασιλεύειν, ἢ Ἀλέξανδρον*. At ita forte *Dipnosophista* excurare possemus, ut precum *Darii* sentum quidem retererit breuiter: sed non addiderit, ad quem hae preces fuerint allegatae. Nam quod praemittat τῷ ἡλίῳ τὰς χεῖρας ἀνατίνας, non ideo etiam sequi, compellatum fuisse *Solem*: sed ea verba modo respondere verbis a *Plutarcho* quoque prae-

missis, τὰς χεῖρας ἀνατείνας πρὸς τὸν οὐρανόν: quod qui facit, ille et ad Solem attollit manus, vel ita quoque, ut secutus fuerit eos, qui γυνεθάλους dicant inuocatos θεοὺς, inrer quos si etiam retulerit respectu regis Persici Solem, non inultum erratit, cum Sol sit inrer γυνεθάλους θεοὺς regum horum; vnde Nostro L. 6, 1, 99. 6. δ' ἥλιος προπάτωρ Artaxerxis dicitur: proinde et Darii. vide ibi plura. Varie haec Darii verba fuerunt in vulgus didita. *Iustinus* quantum abijt? nec πατρῶν Δία, nec γυνεθάλους θεοὺς memorans: sed *superos* et *inferos*, quorum hos Darii erat aditurus, illos vero relicturus. Tum *regales*, plane, ut iam diximus, ad formam, quam in Charitone inuenimus.

P. 121. V. 11. Ἐπουράνιοι καὶ ὑποχθόνιοι] Hos inuocar, quia Chaeream quasi ab inferis sit excitaturus: illos, quia hoc nequirent sibi praestare inferi, nisi superi Chaereae in aliquot momenta vsuram vitae concedere vellent. ὑποχθόνιοι, *Pluto*, *Proserpina*, item *Manes*. vide L. 1, 9, 12. 26. Οἱ κάτω δαίμονες. L. 5, 10, 96. 17. quin βασιλαιοι partim ἐπουράνιοι, partim ὑποχθόνιοι, si velis.

Strabo L. 3, 218. Καὶ παρ' Ἰβήροις ὡς ἀληθῆς τὸν ὑποχθόνιον τόπον [metalla intelligit] εὖχῃ δ' Ἀθῆς, ἀλλ' δ' Πλῦτων, κατοικεῖ: vbi aperte Πλῦτων pro Πλῦτος ponitur. Alioqui namque *Pluto* idem, qui Ἀθῆς, qui vbique reitarum intra loca inhabitat. Et ita *Lucian.* de *Lustu* T. 2, 9. 23. *Plutonem* ita dictum autumar, quia πλουτεῖ τοὺς νεκροὺς. Nec mirum, cum alia attributa promiscue et *Plutoni* et *Pluto* tribuantur. vide *Cassaub.* ad *Athenaeum* 7, 4, 497. *Spanhem.* ad *Aristoph.* *Plut.* 727. et *Anacreontis.* *Od.* 23.

P. 121. V. 12. Θύσαντι μεγαλοπρεπῆς] Non raro sacrificia et alia merita diis quasi exprobrant. *Ap. Thucyd.* 7, 77. καὶ τοὶ πολλὰ μὲν ἐς θεοὺς νόμιμα δεύοντο, πολλὰ δὲ ἐς ἀνθρώπους δίκαια καὶ ἐκτελέζονα. Non abijt *Hypocrita* in *Lucae Euang.* C. 18, 11. et 12.

P. 121. V. 14. φάνηθι] *Eurip.* *Hercul. fur.* 494.

Ἀρξέον, ἰθὺν, καὶ σκυὰ φάνηθι μοι.

P. 121. V. 14. Ἀγαθὲ δαίμων] 5, 1, 79. 24. et 7, 91. 14.

P. 121. V. 16. εἶπον] In *Apogr.* εἶπον, id est *εἶπε*. Hoc an illud praeferas, non ciccum interdum.

LIBRI QVINTI CAPVT OCTAVVM.

P. 121. V. 20. Μέεος] *Plato Symp.* 222. D. Τεκμαίρομαι δὲ καὶ ὡς κατεκλίνῃ ἐν μέσῳ ἡμῶν τε καὶ σῶ, ἵνα χωρὶς ἡμῶς διαλάβῃ.

P. 121. V. 21. Τίς ἂν φέροι] L. 8, 1, 128. 23. τίς ἂν φέροισιν. L. 8, 4, 134. 4. vti hic, quod praetulerit *I. Ieusius* ad *Lucian.* *Dial. Mori.* 28, 444. quamuis alterum non improbet ad eiusdem *Contempl.* p. 491. T. 1.

P. 121. V. 23. Ἐν θεάτρῳ πολλῶν παλῶν πλήρη] πάλας dici possunt *miseriae*, *calamitates*, quibuscum luctatur. Ita γυνάξαι τὰ διὰ γῆς καὶ θαλάσσης dicit L. 8, 1, 127. 8. *Maneth.* 4, 541.

— Ἀναίσθητον τε παλαιῶν δυσκρασίῳ —

Eumap. p. 171. de Medico: παλαιόντα τοῖς νοσήμασιν αὐτόν: vbi in Plantiniana νοήμασι, quae emendatio confirmat nostram iuspicionem reponentis ad L. 3, 3, 45. 23. νοσήσιν pro νοσήσιν. *Theod. Prodr.* 6, 277.

Εκάζος παλαίσαν ἑγγλοῖς κλυδωνίοις.

Plurima exempla stitit diligentia *I. Christophori Wolffi* ad *Epist. Pauli* ad *Ephef.* 6, 12. Sic *Iustari*, quam vocem redones *Val. Flacco* L. 1, 529.

— — — Λυσίαque contra

Pallas, et amborum gemuis *Saturnia* questus.

Vbi vulgo *tentataque*. Nec video, qui *Heinsianum* *laetataque* locum ibi tueatur.

Sed reuertamur ad Charitonem. πολλῶν πλῆρες θεάτρων esset *theatrum plenum calamitatum*, vel, si velis, *contentionum*. Sed quam parum id huc faciat, patet ipse sc; quare leuiter potius muta in παθῶν. Propria sedes παθῶν est *cena*, *tragodia*, *comodia*. At quid εἰκνυα, χαρὰ, θάμβος, ἔλκος, ἀπικία

ἐχρή, nisi affectus? Fabulae quo his magis abundant, eo magis placent et probantur. Haec autem tam in actoribus, quam in spectatoribus; inde *Max. Tyr.* 7, 4. Θιάτρον ευμπαθέστερον. Nostro alias placuit sic loqui: L. 6, 6, 106. 21. ἐπηλλάττετο μυρίων παθῶν μετέξ. 8, 1, 127. 5. Χαιρέας ἀπὸ δόσεως εἰς ἡκατολὰς διὰ μυρίων παθῶν πληρωθεὶς. 8, 5, 139. 9. βασιλεὺς μυρίων παθῶν ἐπληροῦτο. *Porphy.* de *Abstin.* 2. 209. παθῶν κληρείς ἄνθρωποι. et ap. *Alciph.* 2, 4, 244. sic ἡ πάλαι in meo codice pro ἡκαθῶς legitur.

P. 122. V. 3. Συναπταμένοι] *Herodot.* 6, 12. *Theophr.* *Char.* 1.

P. 122. V. 4. Τεθροβημένη] Licet augmentum in *Apegrapho* desit, nullus dubitavi ira edere. Sic ap. *Diodor.* 2. p. 496. 68. huc typi, siue Librarii, culpa συνελευμένας. Ap. *Artemidor.* 1, 26. ἀπογυαμμένον pro ἀπογεγυαμμένον, vel ἀπογαμμένον vti nescio quis emendabat, qui tamen immerito ibi paullo ante ἀτάκτως περὶν mutat in τάκτως. At *M. Stadias* bene mox εἰς ἀποθανόντων (τόπων) καταβύονται: vulgo ἀποθάνοντα. vid. ad L. 1, 1, 3. 13. Obiter ex *Eustathio* de *Ism.* et *Ism.* Lexicis adde κατατεθροβημένης.

P. 122. V. 5. Ἀναπταμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς] *Xenoph.* *Memor.* 2, 738. ita loquitur; et alter *Erbesius* L. 1. p. 5. ὁλοὺς καὶ ἀναπταμένους τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸ κάλλος δεχμένη; vbi consule V. D. *Moschus Idyll.* 2, 18.

— — Ἀμφότερας δὲ

Εἰσὶν πεπταμένοις ἐν ὄμματι εἶχε γυναῖκα.

Vbi opponitur oculis somno clausis, hic conniuentibus. Non possum autem, quin *Ioanni Danieli* a *Lenner* gratulet in eodem *Moschi Idyllio* pro

Ὅψι δὲ δὴ μάλ' ἔπειτ' ἀνεύελετο παρθένος αὐδὴν.

reponenti e felicissima coniectura, quippe quam codex confirmat:

Ὅψι δὲ δειμαλήν ἀνεύελετο παρθένος αὐδὴν.

Vide Virum eruditissimum post *Columbum* L. 3. C. 9. Apud *Heliodor.* 3, 149. legitur de amante: Νῦν μὲν τὸ ὄμμα ἡνεμμένως, νῦν δὲ βούζιον τι καὶ ἀπερσάσαν ἐπιστῆναι, συμ. ἰαπ. oculos versaret, ab ἀνεμῶς, ventilo. *Lucian.* 1. p. 326. ἡνεμμένως πέπλος. Certe inconstans visus tribuitur amantibus. At in Codice *Taurinensi* habetur ἀνεμγμένως, per se probum. *Plutarch.* περὶ εὐθυμίας 470. Ε. ἐκωγῶσι τοῖς ὀφθαλμοῖς ἀντιβλέπειν. Verum qui id hic quadrarit, non perspicio. Si quid mutandum, malim ἡνεμμένως. Vt oculos, sic minus proprie τὰ ἄτα ἡκαπταμένους dixit *Plutarch.* *Alex.* p. 66.

P. 122. V. 6. Χαιρέας εἶναι] Vt a tam speciosa foemina tam vehementer amaretur.

P. 122. V. 8. Ἐκείνους δὲ καὶ μᾶλλον ἡλλήλους ἐξῆχε φιλονεικίαν τὸ ἄδλον βλαπόμενον] Si Graece diceretur ἐξάγειν φιλονεικίαν τινί, pro iniicere contentio-nem, rescribendum modo foret ἡλλήλους, vel ἡλλήλους. Nunc reponendum vel ἐκείνους δὲ κ. μ. εἰς ἡλλήλων ἐξῆχε φιλονεικίαν τ. ἄ. β. vel ἐκείνους, δ. κ. μ. ἡλλήλους, vel ἡλλήλους, vel ἡλλήλων ἐξῆχον εἰς φ. τ. ἄ. β. longius recederet ἐκείνους δὲ κ. μ. ἐπὶ τὴν πρὸς ἡλλήλους ἐξῆχε φ. τ. ἄ. β. *Lyfias* p. 520. dicit τὴν πρὸς ἡλλήλους φιλονεικίαν. ἐξάγειν varie eodem sensu passim occurrit. *Plut.* *Arato* 324. μῖσει τῷ πρὸς τυράννης ἐξαγόμενος. Sic in *Erotico* 770. D. *Demetr.* 58. τὴς μητρὸς ἐξάγουσι τομῶν. *Demosthen.* παραπρ. 327. Ε. καὶ γὰρ εἰ τι σιωπῇ ἡγνώκειν, τὴν λέγειν ἐξάγομαι. In *Midiam* 609. Ε. *Aelian.* V. H. 14, 23. εἰς θυμὸν εἰσαγα-μένον. *Xenoph.* K. A. 265. C. εὐδὲ ὡς ἐξῆχθαι δίκαιον. *Philostroph.* *Icon.* 1, 28. ἐξῆχθαι ὑπὸ τῆς γρηφῆς. *Lyfias* p. 59. *Eurip.* *Ione* 361.

καὶ μὴ γ' ἔπ' ὀκτὸν μ' ἔξαγ', οὐ λαλήσειμα.

Hercule Furioso 775. Ὁ χροσός, ἃ τ' ὑποχρῆ, φρονεῖν βροτῶν ἐξάγειν. et 1212. βρόμον ἐπὶ φόνον ἀνέσειον ἐξάγειν. Non multum abit vis τῷ προάγειν. Ita *Vlpiam.* ad *Demosthen.* de *Corona* 521. Ε. προηγέγετο explicat, ἐξηγάγε. vide notata L. 2, 5, 30. 13.

Haec vox ἐξάγειν restituenda *Heliodoro* L. 8, 375. ex *Cod. Taur.* Κῆριπιδὸς τύτοις τὸν Ὀροσδάτην ἀνεπαλήκει (*Cod.* ἀνεπαλήκει) καὶ ὅπως [sic recte *Cod.* pro ὅπως] πρὸς ἀγανάκτησιν καὶ τιμωρίαν ἐξῆγε: vulgo ἐξῆγε, quod non hic habuerit locum, nisi cum aliqua strubligine, licet ἐξείναι πρὸς ἀγανάκτησιν per se damnari nequeat.

Fortē tamen nonnullos offenderit tempus ἐξῆχε, quia non ita frequenter

occurrit, et *Moschopolus* περὶ σχεδῶν p. 187. adfirmat, ἦχα εἶναι ἀχρηστον. At vt Grammaticum Grammatico proponamus, *Thomas Magister* ait: Εἰς ἦχα κάλλιον, ἢ εἰς ἀγχορε. ἐπὶ τῷ εἰσάγω, εἰσάξω, εἰσάχα. Verum et meliori patrone licet vti, *Demosthenes* παραπρ. 296. E. εἰς ἡ προύχασαι τὴν πύλιν: vbi προύγαγον forte repositum a quibusdam, qui huic tempore non iuebant. At rursus in *Orat. Pr. in Aristog.* 828. C. εἰς ἔσεν εἰσάχων προύχα τὴν πύλιν τὰ τοιαῦτα θύειν: vbi tamen *Benenat* προύχα.

Nisi ramen crederem, *MS.* lectionem, si defendi possit, non esse mutandam, non displiceret, si scriptum hic inuenissem: ἐκείνος δὲ καὶ μᾶλλον εἰς τὴν πρὸς Ἀλλήλους ἐξῆψε φιλονεικίαν τὸ ἄλλων βλέπομενον. *Delian.* V. H. 6, 1. εἰς τὸ ἐγγὺς ἐξάπτοντες αὐτούς, quem locum *I. Perizonius* laudat ad L. 2, 13 p. 97. vbi consule. Noster L. 5, 9, 94. 26. τότε δὲ πολλὰ προσέειπτε τὴν ἔρτα: et non hic solum haec vocabula fuissent consuta. Apud Nostrium L. 5, 10, 95. 26. vbi legendum ἦχε βρόχον. *Apogr.* ἦχα βρόχον. *Ap. Delian.* de *Animal.* 12, 35. πόλεμον ἐπὶ τὴν ἑλλάδα ἐξῆγε, quod probum, et vt loquuntur alii et *Strabo* L. 5, 369. C. ac in *Cod. Medic.* tamen ἐξῆψε. Quid tentarit interpres, ex eius notulis didiceris.

P. 122. V. 8. Τὸ ἄλλων βλέπομενον] *Ovidii* Ἰννοια L. 2. *Amor.* 12, 27. *Vidi ego pro niuca pugnantes coniuge tauras: Spectatrix animos ipsa iuuenca dabat.*

Et simile quid obuertatum *Val. Flacco* 8, 344. vbi *Medea* *Styrum* et *Iasonem* spectans certaturos inducitur:

*Hoc adeo interea spectans de litore pugnas
Amborum, victoris eris.*

P. 122. V. 10. Καὶ χεῖρας Ἀλλήλους προσέβαλλον] *Lucian.* T. 1, 201. καὶ εἰ μὴ γὰρ ὁ Ζεὺς δίστασεν αὐτούς, καὶ ἄχρει χειρῶν προύχρηκε τὸ πρῶτον, de *M. Peregr.* 3. p. 353. εἰς χεῖρας ἐλθόν.

P. 122. V. 10. Μέχρι ῥημάτων] L. 2, 7, 33. 1.

P. 122. V. 12. Μὴ γὰρ ἄφρων] *Similia* initio L. 6. recurrunt.

P. 122. V. 13. Τὸν τάφον ὄρεε] Certe matrimonium morte soluitur. At mors ex sepultura demonstratur.

P. 122. V. 13. Μὴ πατὴρ ἐξέδωκε] Vide L. 3, 2, 43. 15. et praecipue scripta L. 5, 7, 120. 16. et *Pricatum ad Aruleium Met.* 6, 114. 303.

P. 122. V. 14. Ἀνάξιος] Licet enim *primus* *Isonum Dionysius*, tamen *seruus regis*, qui igitur dignus nuptiis ingenuae mulieris, ἥλια tanti viri. Ideo regerit *Dionysius* eiusdem generis criminationem, eum vocans *δεδομένον*, et proinde δῶλον.

P. 122. V. 20. Βασιλεὺς δὲ, μετατρεσάμενος ἅπαντας, ἐβριλεῖτο μετὰ τῶν φίλων] *Lucian.* 2. *Ver. Hist.* p. 110. ὅτω μετατρεσάμενος ἑμᾶς, ἐπὶ πολλὸν χρόνον ἐσκέπτετο, καὶ τοῖς συνδούροις ἀποινῶτο περὶ ἡμῶν. *Idem Piscat.* V. 1. p. 407. *Xenoph.* 4. H. H. 508. A. *Athor. Apost.* 25, 12. Τότε ὁ Φῆτος συλλαλήσας μετὰ συνδούροις. *Spartian.* *Hadriano* C. 8. *Erat enim tunc mos, ut, cum princeps causas cognosceret, et senatores et equites Romanos in consilium vocaret, et sententiam ex omnium deliberatione proferret.*

P. 122. V. 21. Λαμπρῶς ἀπαλογήσατο] In bonam partem passim. Aliquando in deteriorem: vt *Heliod.* 4, 164. dicit λαμπρῶς ἀπτήσθαι. 7, 355. λαμπρῶς ἀπακρίνας. Notat fere omnino, prorsus: vt ap. eundem L. 9, 418. Ἡ δὲ Σύνῃ λαμπρῶς ἤδη πολιορκία περιτοίχετο. Hoc ordine *Taur.* qui tamen male praepositionem in verbo neglexit. Pag. 421. accipitur, vt hic: vbi *Cod.* non deterius ἀμυνόμενον. λαμπρὰ τροπὴ *Straboni* L. 8, 540. C.

P. 123. V. 1. Διαδικασίαν προδίδωμι] Vt βουλὴν προδίδωμι. L. 1, 10, 13. 23. διαδικασία autem hic simpliciter notat *litem*, *disceptationem*, *sententiam*, *iudicium*, si velis, *definitivum*: vt διαδικάζειν. *Xenoph.* 8. K. Π. 203 D. ἀναβάλλασται ὁ Κύρος τὴν διαδικασίαν. *Plato* de L. L. 11, 916. C. *Max. Tyr.* 4, 1. vide *Vlpian.* ad *Demosth.* in *Leptin.* 563. A. De peculiari in foro Atheniensi huius vocis potestate consulantur *H. Valesius* ad *Harpocr.* p. 9. Cl. *I. Taylor* ad *Lyfiam* 16. p. 312. Locus ibi laudatus *Vlpiani* ad *Demosthenem* est p. 82. E. in

Scholii p. 1160. vbi iam correctum bene ἐπὶ χρημάτων pro ἐπιχειρημάτων. Alter *Vlriani* locus ad *Demosth.* in *Timocr.* est 775. C.

διαφηφίζεσθαι, vt διαδικάζειν, dicitur tum alias, tum a *Demosth.* in *Timocr.* 796. D. vbi ἱπαρῶται praetulerim τῷ ἱπαρῶμαι: quia videtur orator haec recitans omen et diras cauere, in prima suaque persona haec si pronuntiet: non in tertia. Quae superstitio locum non habet in caeteris ibi recitatis iurisiurandi formulis.

P. 123. V. 2. Μὰ βασιλικὴν κρίσιν] *Haud regiae cognitionis.* Causae enim maioris momenti et inter digniores personas ad cognitionem regis, vel imperatoris, spectabant, nec omnes. De adulterio peculiariter regem Persam cognouisse antea vidimus, 5, 2, 80. 21. Ita *Ammianus* L. 30, 4, 456. quod infra imperiale cultum causarum essent minutiae priuatarum; vnde nos- ter τῶντος δὲ ἰδιώτας πάντας εἶναι. Nam *Dionysium* respectu regis priuatum haberi docuimus antea, nec de *Callirhoë*, vel *Chaerea*, scrupulus vilis.

P. 123. V. 5. Οὐκ ἄχρητον] Vnde mox apertius: Ἐρμοκράτης τῷ καταπολιμέσαντος Ἀθηναίους, τοὺς ἡμολ το καὶ Πέρσαις ἐχθίστους.

P. 123. V. 6. ἐπ' αὐτόν] Saepe alias adspirauimus, vbi opus, hanc vocem. Hic tamen π et φ mutare non ausi fuimus. Sic *Manilium* saepe ipsum pro se ipsum ponere animaduertit *I. Scaliger* ad *Manil.* p. 35. vide *Animaduersiones* haece p. 43.

P. 123. V. 7. Μέρος] Ad consensientiam causae, quam vocant, respicere puto. Sed an vilo modo hic locum habere potuerit, dubitabitur merito. Verum saltem inter ciuem, vt ita dicam, *Dionysium* et peregrinum iudex Persia sedere poterat: vt praetor peregrinus *Romae*. Sed hic non adeo quaeritur, vtrum rex possit iudicare, verum an conueniret personae regiae in priuatorum causa cognoscere.

P. 123. V. 8. Δυσανόητων] Fiat *Charito* huius vocabuli *Lexicographis* auctor.

P. 123. V. 10. Δῶρα τῆς ὑπεράλας] Obserua leuem *Synchysin*: de qua L. 3, 7, 55. 2.

P. 123. V. 19. Διάστημα] *Glossae*: τὸ διάστημα, intercapedo litis.

LIBRI QVINTI CAPVT NONVM.

P. 124. V. 3. Ἐνούχοι] *Xenoph.* K. Π. 6, 176. C. ἐν τέττῃ δὲ οἱ ἐνούχοι καὶ αἱ θερσπαιναὶ λαβῶσαι αὐτὸν ἐπέγεν. *Herodot.* 3, 130.

P. 124. V. 4. Ὅταν γὰρ πέμψῃ βασιλεὺς, οὐκ ἀπαγγέλλεται] Nusquam mihi hic mos adnotatus occurrit. Sed non finxit, et procul dubio ex quodam Persicarum rerum scriptore hausit. At adituri regem ad eum prius se applicabant, qui gerebat τὴν τῆς ἀπαγγελίας τιμὴν. vide *Briffon.* de R. P. p. 36. et quae poena id negligentium, patet e libro *Estherae* C. 4, 16. et 5, 2. Atqui quod rex in gynaeceum ingressurus neminem praemiserit nuntiandi aduentus ergo, rationis est. At hic de omnibus dicitur, qui regis iussu reginam conuenire debent.

P. 124. V. 7. Ἢ δὲ προσκύνῃσιν] *Callirhoë* vero reginam adorat: *Euphuchus* errorem et consternationem agnoscit. Interpres bene. Verum expectassem aliam ἵνοιαν hic, nempe eandem, qua vsus, quando *Dionysius* L. 2, 3, 26, 14. primum videt *Callirhoën*, eamque Venerem putans proclamat: Ἰλασε εἴης, ᾧ Ἀφροδίτῃ, καὶ ἐπ' ἀγαθῷ μοι φανείης. κατακίπτοντα . . . nempe vt adoraret, προσκυνήσῃ. Sic hic vellem προσκυνήσασθαι *Καλλιρρόην*, reginam hic finxisset. Ita apud *Euparium* p. 58. καὶ εἴτε τὸ μέγαθος ἐπέγγι τῆς παιδός' ὅς, τι κάλλος ἰσπερὶον αὐτῇ καταφαίνεται. ὁ δὲ καὶ προσκύνῃσιν αὐτήν. ὥτως ἄλλην σὺν δὲ ἰδοῖς. Quid si excidit: καὶ ἤλα προσκυνήσῃ. ἢ δὲ προσκύνῃσιν. Saepe plura quoque ob vocabulorum similitudinem exciderunt. Verum haec leuissima suspicio esto.

P. 124. V. 11. φιλονεικίαν] Vide L. 5, 3, 82. 17.

P. 124. V. 12. ἡγάλατο] Vocem hanc lubens restituerim in *Manethone* L. 2, 185.

Ὁ δὲ μάλ' ἡγαλλόμενος μάχῃ ἔσκεν φιλήτορος.

Vbi nunc contra metrum οὐ μάλα γαυρημένος. *Hejych.* γαυρίζω, ἡγαλλόμενος. Quis enim talia concoquat stomachus. Quamvis enollire iarcgerit *Γρονουίαν* ad L. 1, 355. similibus et absurdioribus exemplis, et librariis itupori debitis. Rite hac voce utitur L. 1, 71. et 73. et procul dubio alias. Vellem sane potius agnoscere γαυρόμενος. Nam dantur verba, quae et producantur in *ἔω* et *ἔω*, et etiam βαρύτονα sunt. Ita γάδω et γάδω. Sed vnde item peccatum ap. *Manethonem* L. 3, 105. vt notauimus antea. Ita L. 2, 329. τιμωμένος pro τιμωμένος recte mutat editor in τιμωμένος, quod legitime adhibet L. 1, 312. vbi πολλὴν legendum pro πολλῶν, si ap. *Manethonem* significabit *tributum*, et non *multorum*. Sed operae pretium quaedam excutere exemplorum, huic absurditati fauentium. Sic loco notarum laudato in libri primi v. 35a. putat auctorem potuisse frui lectione:

Ἔσσεται ἐνδρώποις πολλὰν κακὴν αἴτιαν ἦτος.

At rancidis deliciis certe frui voluit auctor, si tales prae sano cibo, πολλὰ κακὰ, praetulerit. L. 2, 422.

Ἦσαν δ' ἐσπερίος γεγραμὲς ἀερανύτερα ῥέζαι.

Ἦσος μὲν ἡμείνων, ἐφ' ἐσπερίσι δὲ δεινός.

Sed quis tam parum Criticae tribuerit, vt non vel ἐφ' deleat: sed quod durum, ob profligaram ita caesuram: vel legat ἡμείνων, vt respondeat τῷ ἦσαν, vel denique ἡμείνων, vt respondeat τῷ ἀερανύτερα. At v. 41. L. 1. plane se ostenderit *Manetho* vel moduli syllabarum imperitum, vel omnium negligentissimum fuisse. Ibi enim:

Ζηνὸς ἄτης, μέρον αἰνὸν οὐκ ἐκφύγει δύνασθαι.

Cui simile v. 96.

Πάντας ἀπ' ἡλαιο φύγειν καλόν, ἀλλ' οὐκ Ἄρηα.

At quis loco ultimo non scriptum potius autumarit ἀλλ' οὐκ Ἄρηα, vel Ἄρεα δ' οὐχί. vid. L. 1, 16. Prior locus non modo in metro, sed et sensu cōiurpatus. Nam quomodo *Mercurius* et *Mars* οὐκ ἐκφύγει μέρον αἰνὸν δύνασθαι, *horribilem principum mortem non evitant*. Si inrelligas, qui praecedunt ante aliquot versus, ἡγεμονίας et ἀρχοντας, non magis sincera sententia; sensus remedium si inueniatur, forte vna versus sanabitur. Mihi nihil occurrit, quod farisfacit: si tamen μὴ pro οὐκ reponas, nihil nisi vñtatum occurrit, vel poeta *Ionicus* non refugerit οὐ ante vocalem ponere: quod ita corripi posset, quia non sequitur adspirata. vide *Critic.* *Vannus* 9, 393. quin οὐν ita posse corripī cenlet *V. D.* ad L. 6, 481. — τοὺς οὖν ἔφηναν, sed vbi tamen recte συνέφηναν reposuit. Miron, non approbatam quoque, aut saltem indicatam haud minus bellam profodiam in L. 2, 374.

Οὐτέ τι κινδύνων, οὐδ' ὁμοκλής, ἤτε φόβοιο.

Sed quis non malit vocis transpositione legere ὁμοκλής ἤτ', ἤτε φόβοιο, vel ἢ ὁμοκλής. Caetera loca, quae ibi assert *V. D.* se ipsa facile expedierint. Quis enim v. 18. L. 1. non reponat μέσση.

P. 124. V. 11. διὰ τὴν τιμὴν] Rex enim reginam in eo honorabat, quod ei committeret tam pulchram foeminam. At etiam posses accipere: quod benevolentior facta fuerit in *Callirhoën* ob honorem, quem huic foeminae deferbat rex, eam mittendo et commendando reginae.

P. 124. V. 12. τῇ παρακαταθήκῃ] Imitatur *Xenoph.* K. Π. 6, 153. D. παρακαταθήκην ἐνομάζων τὴν γυναῖκα.

P. 124. V. 14. Ἔξεις ἄνδρα, ὃν θάλει] Vide ad L. 1, 13, 19. 19.

P. 124. V. 18. Ἐπαινεσὺν αὐτὸν ἡσυχάζειν] *Vitiolo* in *Progr.* ἔπαινε. Notanda locutio. ἔπαινε aliquando non simpliciter *finere*, sed *scire facere permit- tendo*. *Manetho* 5, 129.

Κῆρ λύει δὲ φάειν τὰ τελεσμάτ' αὖ, ἦτος ἔσκεν

Πτωχὸν, χερσητὴν, ταλαπείριον, ἢ δὲ τ' ἀλητὴν.

Id est ἔπαινε, ἔρριξε.

P. 124. V. 18. ἀψαμένη τὴν ἐφθαλμῶν] Vide dicta ad L. 3, 12, 60. 12.

P. 124. V. 19. εἶδατε] Ita apostrophē ad oculos facit *Plato* L. 4. de R. P. 440. Α κρητούμεις δ' οὐκ ἐπὶ τῆς ἐπιθυμίας, διεκλύσας τὴς ὀφθαλμοῦ προσδραμὼν πρὸς τὴς νεκροῦς, ἰδὼ ὑμῖν, ἔφη, ἢ κακὸδαίμονες, ἐμπλήσθητε τῷ καλῷ θεάματι. Noller L. 6, 1, 98. 23. ὀφθαλμοὶ δυστυχεῖς, μίαν ὥραν ἔχετε λοιπὸν ἀπολῶσαι τῷ καλλίστῳ θεάματι. *Achill. Tat.* 3, 277. καὶ πρὸς τὴν ὥρην δυσμετιῶν, εἶπον καμῶν, ὀφθαλμοὶ, γενικήμεθα. Hoc loco significat, *se suis oculis vix credere*, vti loquitur inter alios *Arulei*. 9, 193. vbi *Pricaeus* p. 530.

P. 124. V. 21. μάγας] Nam credebant, magorum in potestate esse mortuorum euocare animas, et alia φάσματα, ψυχὰς, εἰδωλα καμόντων, vt *Homerus* loquitur, sistere. *Achill. Tat.* 3, 197. *Eurip. Alcest.* 1130.

Admetus. Ὅρα γὰρ, μή τι φάσμα νεκτέμων τὸδ' ἦ.

Hercul. Οὐ ψυχάγωγον τόνδ' ἐποίησεν ξένον;

Vide ibi *Schol.* et scripta ad L. 5, 7, 91. 14. et 18. et in primis *Celeb. Hemsterbuisium* ad *Lucian. Necrom.* p. 464. ψυχάγωγοι autem male audiebant et γόγγας, non autem *magi* semper. Tamen synonyma saepe γόγγας et μάγοι: quamvis prius Ἀττικώτερον pronuntiat *Pbrynichus Arabicus* in *Lex.* p. 236. *Bibliothecae Coislinianae.* vide etiam *Ammonium*.

P. 124. V. 20. διὰ τὴν δίκην] εἰς τὴν δίκην. L. 5, 7, 91. 17.

P. 124. V. 22. Ἀλλὰ καὶ ἐλάλησαι] Signum, non esse φάσμα: vnde *Admetus* apud *Euripidem* ibidem loci dubitabat, an re vera esset *Alcestis* ei rediitua reddita, quia tacebat; quod ἀπόρημα soluit *Hercules*:

Admetus. Τί γὰρ ποδ' ἦδ' ἀναυδὸς ἔγχευεν γυνή;

Hercul. Οὐκ ἔμεις σοὶ τῆδε προσφυνημάτων

κλέειν, πρὶν ἂν θεοὶς τοῖσι νεκτέροις

Ἀφαγνίζηται. καὶ τρίτον μὲν φάος.

Chaerae imago poterat tamen esse ψυχῇ, umbra mortui, quibus saepe vox tribuitur. vide *Plutarch.* de *sera num.* vind. 435. C.

P. 125. V. 2. Ἦκούετε ποδὴν ψόφος καὶ κραυγὴν γυναικῶν] Parum attente auctores Graecos fuisse lectitatos oportet iis, qui hic reponant κραυγὴ, quasi verbum singularis numeri non praemitti posset substantiis pluribus, quorum modo primum numero conueniat. Hoc enim aequē tritum, atque illud, vt singularis numeri verbum sequatur post plura substantia numeri pluralis, modo vltimum conueniat numero; qua de re affatim actum L. 3, 3, 46. 19. Exempla praesentis constructionis pauca sistemus, si forte praeceptis mutandi in his impetus retardari posset.

Herodot. 5, 21. εἶπτο γὰρ δὲ σφί καὶ δόχηματα καὶ θεράποντας καὶ ἡ πᾶσα πολλὰ παρασκευή. 8, 60. ὑπέκκισται τέκνα καὶ γυναῖκες. *Xenoph.* K. A. 4, 339. E. τὰ ὑποζύγια λαμβάνετε καὶ οἱ ἵπποι. 6, 372. A. ὅτι ἱπποπόλιν αὐτὰς καὶ Ἀναξίβιους καὶ οἱ ἄλλοι. *Demosth.* κατὰ Ἀνδροτ. 704. P. Συνερεὶ φίλιππος καὶ Ἀντιγόνης καὶ ὁ ἀντιγραφεὺς καὶ τινες ἄλλοι. κατ' Ἀριστοτ. 748. C. ἦν δ' ὁ θρασυαγέρας καὶ ὁ ἐξήκτος καὶ ἦκον. *Paullus* ad *Timoth.* 6, 4. ἐξ ὧν γίνονται φθόνος, ἔρις, βλαφημίας, ὑπόνοιαι, πονηραί: vbi hinc partim inducuntur librarii, qui γενῶνται dederunt. Variant saepe *Codices*: immo ipsi auctores, qui hic sibi constare non opus censuerunt. Confule *I. Gronovium* ad *Arrianum* L. 2, 17. p. 90. et *I. Casaub.* *Leit.* *Theocr.* C. 8. p. 259. vbi tamen in nullo codice inueni συνήγαγον pro συνήγαγον. Ita in aliis partibus orationis: vt εἰ δὲ, ἢ Ἀρτάβαζος καὶ Ἀρταγέρσης, ap. *Xenoph.* K. P. 6, 168. 3.

P. 125. V. 5. Διείκισται πονήρης] Triflissima formula. vide *Miscellanea* Vol. 10. p. 203. ad *Xenoph.* *Ephes.* 1. p. 4. vbi mox p. 5. vitramque emendationem ab *Cl. Hemsterbuisio* in *Miscellan.* 3, 407. proditam *Codex* confirmat, exhibens ἂν τι pro ἄντι et ἂν τὰ pro αὐτά.

Πόνος autem saepe νόσος, vnde *Schol.* ad *Sophoc.* *Oed. Col.* 1742. explicans vetliculum μῆτος πόντος ἀντίκρυσεν explicat νόσος: lectum nimirum fuit πόνος pro πόντος, et hoc seruat *Codex Vatic.* vide eiusdem *Antig.* 831.

P. 125. V. 5. Ἐχομεν δὲ ἡμέρας καὶ βλάπτειν καὶ ἀκούειν καὶ λαλεῖν] Id est *plures, totos, aliquos dies.* Ita ap. *Thucyd.* 7, 51. τὰς οὖν ναὺς ἐπλήρυν καὶ ἀνταπειρῶντο ἡμέρας, ὅσαι αὐτοῖς ἰδοῦναι ἱκανὴ εἴη. Ita L. 3. *Regum.* C. 17, 7. καὶ ἐγένετο μεθ' ἡμέρας, id est, *post aliquos dies.* In iis locutionibus τινὰς vel

simile quid intelligitur. Formam hanc illustravit *I. Fr. Gronovius* ad *Iustin.* 6, 7, 7. *Cl. Reiskius* tentavit ἔχονεν Δ (quatuor) ἡμέρας, et sane non raro n numeris ira quid corruptum occurrit. *Leunclavius* in *Xenoph.* H. H. 494 D. ἔθνα μὲν ἔνα, ἔθνα δὲ . . . πολέμους, interponit ἔθνα δὲ δύο π. in *Plutarchi Numa* p. 157. τὴς δὲ ἑταίρας μῆνας, inserunt δὲ δύο. *Casaub.* ad *Strabon.* 7, 486. B. εκ Δ facit, ut hic, τέτταρας: vbi alii δύο. *Ap. Herodot.* 1, 47. *Kusterus*, ἔκαστον τῶν ἡμέρας χρεώσαι, putat excidisse vel κ vel λ. *Ap. Demosth.* de *Coron.* 490. C. καὶ τὸ μέρος τῶν ψήφων οὐ λαβών: vbi *Codd.* suppleunt τὸ πέμπτον. At puto *Glossam*; nam: τὸ μέρος optime significet τὸ ἀριστὸν διὰ τὸ νόμον.

Non hic quid mirandum censeo: quia ad foeminas hic importunas removendas potius plures indefinite dies sibi superesse praetenderit *Statira*, quam modo quatuor, et vnde saltem non dixit quinque? Cur moneam, in *Apogr.* esse λαπύμενον, πολὺν ἀνδραποτῆραν?

P. 125. V. 11. δῶρα] ἔθνα.

P. 125. V. 12. καθήμεν] Ante hanc vocem pone ὑποταγμέν. In luctu, in calamitatibus sedebant humi. L. 7, 6, 124. 5. At in *Apographa* videtur primum fuisse scriptum καθιμέν. *Glossae*: καθιμένος, δ' ἐγγυός, demissus. *Demetecris* igitur humo vulsum; vtrique habitus conuenit. *Xenoph.* K. Π. 5, 115. Α. Ταχὺ πᾶν καὶ πᾶσιν ἔλαινο διαφύρουσιν τῶν ἄλλων, καὶ περ καθήμεν, κακαλυμένη τε καὶ εἰς γῆν δρόσα.

Deinde viliores humi sedebant: porcentiores in thronis, scabellis. Ita pellices regum Persicorum sedebant. *Herodot.* 3, 68. συγκλημένοι γυναικας: vbi forte nimis argute *I. Gronovius* hanc locutionem committit cum *Latino* sermone stare in supanari. Nam non meretricibus fuit in Persia peculiaris sedendi mos: sed omnibus foeminis: praecipue lanam trahantibus: ut docet vel *Sardanapali* exemplum, qui inter pellices purpuram carminans sedebat. vide *Athenaeum* 12, 7, 529.

In prodiciis lectionem inclinem. Saepe vero hae voces confunduntur. Sic ap. *Asian.* V. H. 3, 1. p. 195. τόποι καθήμενοι et καθιμένοι. At ἵαχε ἥμενος χῆρος, quare merito ibi praefertur prius. In *Alciphronis* *Epist. Inedita* ἡλικίως δὲ καθέτω τὴς πλακάδας ἡ νόμην, οὐδὲν λοιπὸν ταῖς ἐν ταῖς κορυφαῖς θρίξιν. In *Apographis* male δ' ἐκεί θάτο: nam (uoque ἐκ) τῆς κορυφῆς.

P. 125. V. 13. ἀνδραποτῆραν] *Apuleius* L. 2, 36. Etiam in moerore *luculentam proferens faciem, meque respiciens*; vbi *Codex* meus recte respiciens.

P. 125. V. 16. γυναικας] Vt decebat virum οὐκ ἔχοντα. Apud *Alciph.* 1, 26. melius legerur, puto: ὄψα, ὡ γυναικας, καὶ οὐ ἐκ τῶν πόλιν τενοχρόφοι: vbi nunc legitur ὡ φίλα, sed non adsentiente *Codice* meo.

P. 125. V. 18. τὸν ἀνδρῆαν ἐκτῆναι δυνατῶτατον] Sensus idem verbis *Herodoti* L. 3, 80. καὶ γὰρ ἂν τὸν ἀριστὸν ἀνδρῶν πάντων πάντα ἐκ ταύτῃ [τῇ ἀρχῇ] ἐκτὸς τῶν ἐκδῶτων νομῆταιν τήσιν. Obviae locutiones ἐξιστάσθαι γυναικας, αὐτὸν et κραδίς ap. *Poetas*. Sed male hic legitur ἐκτῆναι: nam omnino reponendum ἐκτῆσαι. παρὰ δόξαν δυνατὸν ἐκτῆσαι ἄνδρα. *Paradoxum potens de mentis statu quiescere delicere*. δυνατὸς hic actiue significat: non ut in πρῶτον δυνατὸν νῆσαι: vbi passiue significat, de quo iam actum, et agerur L. 6, 3, 103. 18. Recte L. 6, 4, 103. 19. ἐξέτησεν ἂν καὶ τὸν ἔρωτα: vbi contra foret barbarum ἐξέτη. Tamen, cum legatur in *Luciano* de *M. Peregr.* 356. δῶδες ἦσαν τὰ πικρὰ, conicitur δῶδες ἐκτῆσαντο πολλὰ, quod nihil aliud potest significare, quam facies constituiebant multae. At δῶδες ἔπαιον πολλὰ recte diceretur. Sed nihil opus mutatione: inodo recte intelligatur vox δῶδες, quae hic non facies quacuvis, sed proprie δῶδες, ligna arboris pini vel piceae: ut optime *Palmerius*: non ex salicibus, quae non tam facile ignem concipiunt. Sic in *Codd.* *Demosth.* de *Corona* 472. παραστήναι: vbi recte editur παραστήσαι, et antea non bene haec suis temporibus diuisa vidimus.

P. 125. V. 20. Πρὸς ἐξήκοντα] Laudant ex *Plutarcho*. vide L. 5, 8, 92. 6.

P. 126. V. 1. Τίσιον εὐαγγελιστά] Actiue εὐαγγελιστά εἰς τίσινα. Duplicem vim habent pleraque substantiua, ut passivae et actiue significanti, *victoria bustium, simor patris*, et centena talia, quae notant tam *victoriam de hostibus*, quam *victoriam, quam hostes de nobis reportant*. Multa exempla promittit *Arn.*

Drakenborchius ad *Liuii* L. 40, 2. p. 429. T. 5. Ap. *Diodor.* L. 17. p. 177. ita *εὐεργεσία* τῆς γυναῖκος, *merita in foeminam*; vbi consulendus *Cl. Wesselingius*. Nam *Callirrhoe* non solum se piam matrem in suum ex *Dionysio* partum, sed etiam in filiam ex prioribus monstrauerat nuptiis. Eius in illam beneuolentia indicatur verbis L. 8, 4, 134. 22. *ἀρχαὶ σοὶ δύο τέκνα, ὧν γάμου ξυῖζον*. Vel etiam interpretari potes *εὐεργεσία* εἰς αὐτὸν διὰ τέκνων. Quod *per eam*, *per eius beneficium haberet duos liberos*. Sic se eius beneficio patrem esse proficitur, L. 3, 8, 56. 15. ad Venerem verba faciens.

P. 126. V. 1. καὶ ἀχαριστία] Reuera *Dionysius* multa contulerat beneficia in *Callirrhoē*, quae pleraque enumerantur L. 6, 1, 97. 10. Alia facile *Lector* recolligat. Ut adeo se merito dignum censuerit amore et fide *Callirrhoe*. At quid! ne superiora propensionis in *Chaeram*, etiam mortuum, indicia commemorarentur: nunc, simul ac conspexerit, ἀρχαὶ προεδραμεῖν πρὸς αὐτὸν, etque voluit praesente *Dionysio* παραλαβὴν, εἰς αὐτὸν μόνον ἀναπεπταμένους ἔμψαιον ἀπέβλεψε: ut merito mox dubitet *Dionysius*, τίνα ἀνδρὰ θέλοι. Haec omnia iure ingrati animi esse argumenta arbitrat *Dionysius*. Verum tamen, ut fieri amat, etiam ingratam nequit odisse, et quanto illa videatur magis ab ipso alienari, quanto priuari hoc bono videatur magis periclitari, tanto ardentius illud retinere cupit, tantoque vehementius eius desiderium concipit. Arque ut haec ἀχαριστία, sic aliud, sed in *Dionysii* animo nidulans, malum, *ζηλοτυπία*, eius amorem magis magisque intendit: ut *Achill. Tat.* 5, 343. ἐξήκτε τὸν ἔρωτα ἢ *ζηλοτυπία*.

Haec sunt illa πολλὰ, quae προεξήκτεν eius amorem, quibus omnibus accedit τὸ ἀπροσδόκητον: ut improuisa infortunia grauiora accidere solent: quia nec nos in ea praemunendi, nec in ipsa remediis circumspicienti et solationis tempus habemus. Haec latius explicare volumus, ne rursus, sine vlla causa, criticum cultum, vtut plumbeum, theca educere minitentur.

LIBRI QVINTI CAPVT DECIMVM.

P. 126. V. 3. Ἀνείβας] Restitue hanc vocem *Alcioproni* L. 3, 10. Ὁ παμπόνηρος κλεπτεὺν ἀνείβησεν: vulgo ἰβήσας.

P. 126. V. 3. Ἐξ' ἡμῶν] *Meis diebus* recte interpretes. Est vulgata vis haec praepositionis. *Vlpian.* ad *Demosth.* de *Corona* 488. D. τῶν κατ' ἡμᾶς, τῶν ἐφ' ἡμῶν, ἐν τῷ χρόνῳ ἡμῶν. vide L. 7, 1, 114. 9. 3, 8, 144. 5. et, si tanti, *Cl. Taylorum* ad *Lyfian* p. 17. Aliquando tamen coram notat, et vix aliquando diiudicaris, quid aptius. vide pagina sequente 15.

P. 126. V. 4. Πρωτεσίλως] De *Protesilai* vmbra, vel ipso viuo per aliquot horas, vel dies, ab inferis ad *Laodamiam* reuerso, nota est fabula. In inscriptione *Epigrammatis* in *Protesilaum* a *L. Kustero* publicati ad *Suidam* in *Δουσιέσχος* lege τῶν φύλλων τὸν κόσμον ὑποβάλλουσα, ex *membrana*. Huc respicit *Ammian.* 26, 6, 357. exitum putares ab inferis. *Achilles Tat.* 8, 501. Οὐδ' ἂν ἔκφυγον δ' Ἀθηνῶν κατὰ σὺ τὴν ἐκρημίνην.

P. 126. V. 4. Τίνα ψέβησας] Consulatur *Cl. Wesselingius* ad *Diodor.* 1, 77.

P. 126. V. 6. ἰδρυόμεν . . .] Supple *ἰδρυόμεν* χειρὶ, παδὶ, πτύμασιν. Aliud vocabulum vix substitueris: et hoc proprium de templis, statuis. Ita in *Epigrammate*, quod iterauit *Muratorius* p. 51. sed de quo iure *Erditiff. Leichius* Vol. 1. *Miscell. Lips.* P. 3. p. 450. pronuntiat „plurimis gravissimisque mendis maculatum prodidisse, licet emendatissime editum sit a *Grutero* p. 1068.“ Et sane ipse *Cl. Bibliothecarius Mutinensis* fatetur, se quidem priores versus reddidisse [haud satis feliciter], reliquos autem non attigisse, quia parum accurate scripti. At et *Fleedwoodus* edidit p. 50. Quia vero apud ipsum *Gruterum* non omni menda caret, et in plurimis haeserit aqua vententibus, hic, ut legi et intelligi debet, paucis declarabo.

Et id debemus editioni *Muratorianae*, ut iam non Ἀρτεμῶν, vel Ἀρτεμῆσιν credamus fuisse νεκρὸν Σαλλωῖν, sed *Filiam*; nam ibi habetur Ἀρτεμὶς νεκ-

λουσιν Θυγάτηρ, *Artemis Hefalusii filia*. Ap. Gruterum veto ἀρτεμις ἡ σαλλονίος.
Sed en totum :

Ἀρτεμισίη ἡ Σαλλονίη Θυγάτηρ.

Οὐρεσι Ταλλαιεῖσιν ἰδρυμένῃ Μακίδος Ἐρμῇ
Σπονδὴν καὶ θυσιὴν διζέε φιλοφροσύνος
Ἦν σοι Σαλλονίος Μηνίης λοιβῆσι γεραίρει
Κτήκεος ἐξ οἷος ψυχικὰ δῶρα δίδους
Καὶ πρὶν μὲν ζώσης πλοχὸν φάος εισφορέσης
Σὺν κεινῇ κατ' ἑστος σοὺς ἐγεραιρε τοποῦς
Λυθ' ὡν δ' ἐνχρὸνίσας ἐπαθροῖον οὐκ ἀπειδῆκεν
Συμβίον ἀγνοτάτας τοῦδε καταφθιμένας
Ἀλγῆσας φρενὰ πολλὰ μαθὼν δ' ὅτι δει τὰγε θεία
Τίμαν διπλὴ σοι τήνδ' ἔσταιν θυσιᾶν
Καὶ σὺ δὲ παντοκράτωρ Ἐριονίη τοῦδε φυλασσέης
Ζῶν στίς τιμὰς σοὶ δι' οὐλοῦ ταμενός.

Incertum, utrum ἀρτεμις, an ἑρτεμισίη. *Sallonii* passim memorantur. Vocatur *filia*, nempe illa pro patre sacrum hoc obijt et administravit. Licet enim versu 8. et 11. occurrat τῷδε et τόνδε, et illa δικτυκῶς interpretari possis, facilius fluunt, si de tertia, et aliena persona intelligas. Versu primo Οὐρεσι Ταλλαιεῖσιν ἰδρυμένῃ, rectius *scbedae meae*. Grut. Ταλλαιεῖσιν ἰδρυμένῃ. Notissimus est Ζεὺς Ταλλαῖος vel Ταλαῖος. vide *I. Murfii Cretam* L. 4. C. 2. et *Hefyschium*, ubi corruptius Ταλαῖος. In Fragmento *Iuris Jurandi* inter *Latios et Olontios, Cretenses populos*, bis Ζεὺς Ταλλαῖος occurrit. Consule accuratissimum *Edm. Cribbium Antiq. Asiat.* p. 134. nec ignoraveris cum *Fleedwod*, ubi montes *Tallaci*.

V. 3. Gruterus, *Fleedwodus, scbedae meae, φιλοφροσύνος*, quod stare posset, si εὐφροσύνης apud *Dioscoridem* sincerum est. *H. Grotii* apographum habet *φιλοφροσύνης*, quod displicet. *Muratorius* dedit *φιλοφροσύνης*, quod non bene Graecum habeo, nec licet refingere *φιλοφροσύνην*. *Gruterianae* lectiois adquelesco.

V. 3. HN, alii ἦν, quam, alii ἦν, si, reddunt; ultimum non habet locum, licet ita demum propitius deos fore crederent, si rite sacrificarent.

V. 4. ψυχικὰ δῶρα, ap. Gruterum vertunt securi de priore voce *munera*. *Grotius* dedit *sacra libens*. An ψυχικὰ intellexerit ἐκ τῆς ψυχῆς, ἐκ τῆς καρδίας? *Murat.* vertit *spiritalia*, nec inde magis τὰ ψυχικὰ intellexerit. *Fleedwodus*, „an pura dona . . . an dona animalia, scilicet pro anima uxoris, ad gratiam *Mercurii* [qui animarum ad sedes suas post mortem habetur ductor] captandam, vel dona vitalia, pro vita sua conservanda.” Penultima opinio partim vera, et vltima. ψυχικὰ δῶρα sunt *hostiae, cruenta sacra*, ex oppositione τῆς σπονδῆς καὶ λοιβῆς: inde dicit σπονδὴν καὶ θυσιὴν, ψυχικὰ δῶρα, non e *thure* vel *herbis*, vt *Sabinis*, sed ex *animalibus*: per has enim hostias anima, vita hominis cum vita deorum coniungi et sociari credebatur. vide *Sallustium Philosphum* §. 16. Inde ex *Pythagoreorum* sententia *Lucian. Vitarum auctoritate*, p. 545. ψυχίον μὲν οὐδὲ ἐν τι στέϊομαι: et in *N. T.* ψυχικὸς semper significat, quod ad vitam ψυχικὴν, quae constat in partibus corporis, sanguine, nervis, carne, et hinc orientibus motibus, quos vel animam vel animum vocamus.

V. 5. Illud ζώσης et φάος εισφορέσης, ita sine copula, ab elegantia recedit; ex *Homero* desumptum, *Iliad.* A. 8.

Οὐ τις ἐμὲ ζῶντος καὶ ἐπὶ χροῖι διεκμήτειο.

Sed vides ibi coniunctionem fere *ισοδυνάμων* vocabulorum. Ap. *Muratorium* post vocem ζώσης [ipsi Ζώσις] video litteram Σ. An igitur καὶ πρὶν μὲν ζώσης, καὶ ἄλλοι φάος εισφορέσης. Traiectiones in συνδέσμοις quam sunt familiares! Si hoc non placet, lege εισφορέσης, et iungas cum σὺν ἐμῷ.

V. 8. Συμβίον ἀγνοτάτας. Sic omnes, solus *Murat.* αἰκνύτας: vt hoc quaderet, noua significatio vocis abinde quaerenda. Obserua autem illud τῷδε. Si enim ipse dedicauit et loquitur *Sallonius*, vt monui, δικτυκῶς accipiendo defendi potest. At si *filia* pro *patre* haec exsequitur *sacra*, vulgati et commodo sensu accipi potest.

V. 10. διπλῆ. *Gruter.* *apographum* vnum, sed διπλῆν alterum, cui fauet *Mutatorii* δόξαν. Tamen διπλῆ se facile tueatur: et vereor, ne altera lectio nata sit ab sciolis, qui cum θύσαν necessario iungendum rati sint. Porro utroque loco θύσαν, non θύειν, lege, et τῇδ' vna voce.

V. 12. — ὅπως τιμᾷ σὺν δὲ ἴλου τίμνος. Haec est vera lectio, agnita a *Grutero* et *Schedis*. *Glossae*: διόλου, perpetuum, nempe ἴλυ, χρέον. *Muras. alii* δὲ ἴλον. Multi estote *Grotii* versione:

*Talleis regnans, Maia fate, montibus, ista
Accipe cum pecudum sanguine pocla meri:
Quae de diuitiis partis, ut fasque piumque est *, * vld. Anim.
Salloniis Menas dat tibi sacra libens: p. 79.
Cum socia thalami quondam, dum vita manebat,
Attulit ille tuis annua dona locis:
Sed quia solennes oblitus omisit honores,
Ex quo casta lacus ad Stygis vxor iis,
Multa dolens, gnarus coelestia rite colenda
Numina, nunc adfert munera dupla tibi.
Omnipotens hunc tu praesta Cyllenie saluum,
Augeat ut lucos semper bonore tuos.*

P. 126. V. 11. Μητὸς κληρονομίαν] Pro mortua iam sibi habebat *Callirhoen*; mortuorum enim κληρονομία et ὑπόμνημα.

P. 126. V. 12. Ἀναλοθῆτον] Imminuit nimium huius vocis, praemittens παντὶ δὲ. Ex suo affectu loquitur. Alioqui puer hic ad summum bimulus fuit ex serie narratorum.

P. 126. V. 15. Μητρίδατης μὴ κατηγόρει] *Apogr.* κατηγόρει. Non miram, me victum fuisse a *Mithridate*, viro apud regem et in aula tantae auctoritatis et gratiae: μητὸς γὰρ ἦν ἀνταγωνιστὴς: ut mox pagina sequenti dicit.

P. 126. V. 15. Περὶ δὲ τῆς θούρας [δίκης] μᾶλλον φοβῆμαι· εὐ γὰρ μάζων δ' ἀνδρῶς] In ultima pericope deest verbum substantivum. Si in mente suppleas ἦν, recte se habebit ratiocinium. Si intelligas ἐν, legendum μάζων: nec raro haec voces commutantur. vide *Cl. Maslandum* ad *Max. Tyr.* 40, 1. Ap. *Thucyl.* 8, 94 legitur: ὡς τῷ ἴδῳ πόλεμον μάζωνος, ἢ ἀπὸ τῶν πελαγίων. Si inspicias locum, sensum esse debere percipies, domesticum bellum esse revera minus hostica irruptione, quae ad ipsas portas pervaserat. Sed id verba non dant. Varie tentarunt Viri eruditissimi, hi ἢ delent, alii ellipsin τῷ εὐ vel μὴ admittunt, quod merito absurdum videtur. *Cl. Duker* post πόλεμον deficere ἢ putat, et recte tum legit εὐ μάζωνος, ἢ τῷ ἀπὸ τ. π. nam sine articulo durum foret. Si reponas μάζωνος cum articulo, idem effeceris.

P. 126. V. 20. Ἀπειθε] Efficaces liberorum ad parentes supplicationes. *Tacit. Ann.* 11, 32. iussitque, ut *Britannicus* et *Ostavia* in complexum patris pergerent.

P. 127. V. 2. ἡμᾶς; *Pater, filius, paedagogus* eadem persona, vnde ἡμᾶς, non ὑμᾶς. Qui legarum non admittit, mittentem repudiat.

P. 127. V. 3. Ταῖς βασιλείαις εἰσελθεῖν] L. 3, 4, 49. 22. cum accusativo iungit, εἰσελθεῖν τὰς πλῆθιν. Sic alii. Sic πᾶτος, δργῶ, ἐκδυμῶν εἰσερχομένη τῶν dicuntur. *Lucian. Contempl.* 513. sed et τῶν. *Sophocl. ap. Stobaeum* 61, 316. [Ἀφροδίτη] εἰσερχομένη μὴν ἰχθύων πλωτῶ γένει. vid. *Eurip. Iphig. in Aulide* 1410. 1580. *Cant. et Barnes.*

Ita εἰσίναι. *Plutarch.* *Dione* 190. εὐν εἰσῆι τοῖς Συρακουzaῖς ἐκπλήττασθαι τῇν ἐκλήθειαν: vbi *Solanus*, sine causa puto, τῆς.

Noster igitur non peccavit in propria locutione accusativum adhibens. vide *Cl. Hemsterk.* ad *Luciani Prometh.* 26. et *Hutschins.* ad *Xenoph.* K. A. 451. etiam in Addendis.

P. 127. V. 5. Πραβεύων] 4, 4, 72. 7. Vidimus ibi, ἀγνοῦσθαι dixisse *Xenophonem*. *Heliod.* 7, 333. ἀλοθῆταιν ita adhibet: vbi mox *Cod.* etiam *Taurin.* ὁλῶν, credo male.

P. 127. V. 7. Παρὰ δέκα χίλια] Cum id verbi decem millies significet, comi-

tari, deducere honoris causa, cur coniciās προπέμψαι! cur paullo ante μήτηρ in μήτηρ mutabitur?

P. 127. V. 8. Ἡψὲ βρόχον] *Apogr. ἦχε*. Quod defendimus L. 5, 7, 90. sed hic patrociniū non meretur. Instrumenta ad hunc vitae finem praesto erant, *cingulum, zona*. Nec ad coëmendū laqueum quis mitrat famulum, qui adferat. Alia res, ubi fortes etiam viri gladium amici, liberti implorant. Amor furibundus talibus arma ipse monstrat, siue gladium, siue praecipitium. vide *Arulci*. 4, 223. vel denique vulgatissimū laqueum. Nam, ut est apud *Iohannem Stobensem* p. 393.

Θεραπεία γὰρ τὸ λοιπὸν ἡγεσίῳ βρόχος.

P. 127. V. 9. ἐπ' αὐτὸν ἀνέβαινα] *Theocr. Idyll.* 23, 5.

— — — — — ἱερῶμανος δ' ἐπὶ τοῖσιν

Ἄχρη μέσων οὐδ' ὧν φοβερὸν λίθον, ἦπταν ἀπ' αὐτῶν

τὴν λαπτὴν σχοινίδα, βρόχον δ' ἐμβαλλὰ τραχήλα.

τὴν ἴδραν δ' ἐκύλισεν ὑπὲρ ποδῶς, ἥδ' ἐκρεμάσθη Νεκρός.

Aristoph. Ran. 120.

Μία [ἰδὼς] μὲν γὰρ εἶναι ἀπὸ καλῆ καὶ θρανία

κρεμάσαντι αὐτόν.

Vide *Schol.* et L. 4, 3, 68, 14.

P. 127. V. 10. ἂν ἴδωσκαι εὐτυχέστερον] Sana lectio. Sed in *Apographo* nescio quid turbatur in primis vocabulis. An primo scripserat ἀπείδωσκαι. *Tacit. H.* 1, 43. melius et amantius ille, qui gladium offerebat: cecidisset nondum tot flagitiorum exercitui meo conscius.

P. 127. V. 10. ἐπὶ τὴν ταυρὴν ἀνέβαινον] Reuera ascendit in crucem. Quomodo alioquin de ipso L. 4, 3, 68. 17. diceretur κατέβαινα τῷ ταυρῷ, et paullo ante ἐπιβαίνοντα τῷ ταυρῷ, et L. 4, 4, 71. 16. ἐπὶ ταυρὴν ἀνέβην. Quis ita ignorans, ut nesciat, res incepras saepe poni pro re perfecta, qui incipit montem ascendere, scansio ei potest tribui: nec ideo ad culmen pervenit: et merito quoque negaris, eum ascendisse montem; quare ὅτι non indigemus.

P. 127. V. 10. ὅν ἴππης] ἀναπήνυσθαι ἐπὶ ταυρῶν dicuntur malefici. *Strabo* 3, 251. *Thucyd.* 4, 90. ταυροῦς παρακαταπήνόντες. Sed ibi ταυροὶ modo valli. *Schol.* ὅςθι ξύλα. Frustra in vocem ταυροῦς grammatici literam T quaesiverunt. ταυροῦς α τάμ: ut καυροῦς α κάμ: ut φλαυροῦς α φλάμ: ut αὔρα ab αῷ: ut φαυροῦς α φάμ.

P. 127. V. 12. ἡπατημένος φιλιέσθαι] Brevis locutio, *deceptus in opinione de amore Callirrhoeae erga me*. Saepissime infinitivi adhibentur nudi, sed qui a praepositione pendent. Hic ellipsis talis non procedit. ἀπατᾶσθαι non modo significat *ab alio decipi*, sed *a se ipso*, atque adeo *falso putare, imaginari*. *Hellod.* 1, 31. παρόντος κωδῶσι ἀπατᾶμαι, *per errorem audire praesentem arbitror*. L. 1, 58. εὐρίσσεσθαι αὐτοῖς καὶ μετὰ θάνατον ἀπατῶμενον: ubi *Taur.* et *Pal.* εὐρίσσεσθαι. L. 3, 157. Οἱ τὰν Αἰγυπτίων σοφίαν, μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἡπάτηνται, κακῶς εἰδότες: ubi hanc formam ignorantes librarii supposuerunt ἡγυγνται, quod optime animaduertit *Commelinus*, et vindicat ex *Palat.* et *Xylandr.* quibus nunc accedunt *Taurin.* et *Vatic.*

P. 127. V. 14. Καλλιζῶν μὲν ἰδύσα εὐ προσέλαθαι] Rursus suo sensu loqui non licet auctori; *μα* enim debuisset scribere. Non puto.

P. 127. V. 15. Μῆδ' ἂν δυνεπείσθαι] *Moeris Atticista*: ἐντὶ φοβέσθαι ἡπικῆς, ὡς καὶ Πλάτων ἐν Φαίδρῳ, χρεώνται δὲ αὐτῇ οἱ Ἕλληνες ἐντὶ αἰδέσθαι. Prima notio hic obtinet. *Thomas Magister* aliis verbis eadem docet, sed laudat *Platonis Phaedrum*. Exstat reuera in *Phaedro* p. 242. C. ut *Nunnesius* ad *Phrynichum* observavit.

P. 127. V. 16. Περιμένω] Praesens aptum, licet praecedat φθάσω. vid. 4, 4, 69. 26.

P. 127. V. 17. Ἀλλότριος] Non *maritus*, non *ciuis*.

P. 127. V. 19. Πλούται] Vide *Casaub.* ad *Athen.* 12, 6. et *Theodor. Prodr.* 3, 138.

P. 128. V. 1. Ἀποθανόντος Χαιρέτω αἰνυμῆς αἰ] Genitivus absolutus, et

quidem in eadem persona, quae loquitur, plane simile formulae sepulcrali, *Vino se fecit, pro viniis vel vineis.*

P. 118. V. 2. *Χάριν τελευταίαν*] Vide *Xenoph. Epb.* 1, 26. Colorem ex *Theocriti* laudato *Idyllio* passim ducit:

Ἄλλὰ τὸ, τῷ, κἄν τὺτο πινόμενον ἡδὲ τι εἴξον,
Ὅπποταν ἔξινδῶν ἡρτημένον ἐν προθύροις
τοῖσι τοῖσιν ἴδῃς, τὸν τλάμονα μὴ με παρὲνδῃς.
Ἐτῶ δὲ, καὶ βραχὺ κλαύσον.

Codices nihil variant. Nec opus mutatione, *ἡρτημένον ἐν προθύροις* satis *suspensiosum* indicant, *ἔξινδῶν* additur, quia exituro ianuam triste spectaculum erat occursum, et *ianua adaperita factum* proditura erat, ut loquitur *Quidius* L. 14. *Mrs.* 740. in simili casu. Si hic pro *ἔξινδῶν* rescribas *ἐξ οὐδῶν*, superfluum fuerit; mox modum suspendii per *ἄχρη μίσαν οὐδῶν* et alia vocabula oculis repraesentat legentium et depingit, ubi conueniens erat. Non aptum fuerit hic *ἐξ οὐδῶν*, et mox *ἄχρη οὐδῶν*, *ἔξινδῶν* autem et *παρὲνδῃς* satis remota, et non sunt idem sensu, satisque sono distant, nec, si vel eadem verba forent, ob repetitionem quis scripturam mutare attenderet probam, et *ἔξινδῶν* eo rectius, quia amans ante fores clausas amati iuuenis quicquam effundit.

Libet etiam alium locum in hoc ipso *Idyllio* a crisi, quantum in me est, liberare. Versu 13. describitur sic durus *ἑρώμενος*:

— — — ἄγρια δ' αὐτῷ
Χεῖλα, καὶ κἄρα διὰ τὸν βλέπον. εἶχαν ἀνδράκων.
τῷ δὲ χαλᾷ τὸ πρόσσωπον ἡμείβετο· φεῦγε δ' ἀπο χρεῶς
τῆρεν τὰς ὀργὰς περιειμένους. ἡλλὰ καὶ ἦτος
Ἦν καλὲς· ἐξ ὀργῶν ἐρεθίζετο μᾶλλον ἱερῶς.

Codices nullam mendae suspitionem praebent. Tamen placuit haec varie tentare, potius, quam sensum, si qui aptus lateret, scrutari. Tandem facili medicina reponitur:

— — — φεῦγε δ' ἀπὸ χρεῶς
τῆρετ' αὖ, ὀργὰν περιειμένω.

Quin, ut ab ultimis ordiar, *περιειμένους ὀργὰν* sit bona locutio, sane non ambigendum. At nec minus elegans *ὀργὰν περιειμένους*: nam optimis scriptoribus *περικείμεναι* significat *constitutum, cinctum esse*: ut plane respondeat τῷ *περιέννυσθαι*. vide notata ad L. 1, 6, 9. 24. ubi *ἰεθῆτα περικείμενη. τίθεσθαι περιειμένους, τεφάνης περιειμένους, ἡμάτια, σκυῶν περιειμένους, ἄνδρα περιειμένους*. Sic ap. *Athenaeum* L. 15, 8, 680. D. ex emendatione *Casauboni* αὐτὸς τὸ περιειμένους κεφαλῇ τὸν τέφανον ἀγωνιζομένους: et proinde aliquis *περικείμενους ὀργὰν* tralato sensu dici potest aequè bene, atque *ὀργὰν περιειμένους*, pro *irato* vel *iram praeseferente*, et tum aptius de ipsa persona, quam eius corpore, diceretur. At poeta aliud et peculiariter quid intendit; postquam enim *duri huius amoris ipsa labra et pupillas efferasas et ipsam necessitatem spirantes, faciem autem bile mutata dixisset totum corporis eius bonum habitum euanuisse adseuerat, et singula membra emarcuisse prae ira, siue potius ira iniuria, ὕβρις τὰς ὀργὰς, αἰκίᾳ τῆς ὀργῆς*: nihil enim magis corpus asserit et affligit, deturpat, ὀρεῖζει et αἰκίζει, ἀσχεῖναι, quam ira. vide *Senecam de Ira* L. 3. 4. ut enim ex animi tranquillitate quis μίσζων et ἄριστον quotidie fit, sic ex iracundia frequente vigor, flas ille humani corporis flaccescit et deperit. Non igitur labella modo, pupulae, et frons, ut ille ait, praeportabant expirantis pectoris iras, sed totum corpus damna [τραύματα Hefseb.] huius violenti affectus senserat et prae se ferebat, inde quippe collapsum plane, et tamen sic formosus manebat, vel saltem amanti talis videbatur. ὕβρις τὰς ὀργὰς est ὀργῇ ὕβριζουσα, et χρεῶς ἀποφάγουσα et περιειμένους ὕβρις τῆς ὀργῆς opponitur χρεῶτι ἡμείβῃ καὶ αὐτὸν ἄριστον, quale fuisse perhibet corpus mortui *Patrocli* poetarum princeps. Hanc si interpretationem admittas, quam satis facilem credo, cuius patet, quam superuacua hic omnis mutatio futura sit; ne addam locutionem *χρεῶς ἀποφάγουσιν* tibi fuisse parilibus exemplis adstruendam. Nam novum vocabulum ὕβριζουσας analogia satis ex opinione multorum tutata fuerit.

P. 128. V. 2. πρόσθε μὲ τῷ νεκρῷ] Videatur *Lib.* 3, 1, 40. 4. et *Lib.* 3, 10, 61. 5.

P. 128. V. 3. Ἀθανασίας] *L.* 6, 7, 110. 2.

P. 128. V. 5. Κἄνῃ καὶ βρίζος δρῶ] Legendum puto κἄν ἐνῇ καὶ βρίζος δρῶν. Sic pro δρῶν reponendum δρῶν apud *Maneth.* 6, 648. Ἡ διάμικτος δρῶν, ἄφω ἀπενόσφισαν ἔλβον. Apud *Ennar.* p. 150. lege ὅπως νιμυσήν μηδὲς: vulgo νιμυσῶν. *Iunius*: νιμυσήν.

P. 128. V. 7. Ἀκούσομαι σὺ, γυνή] *Virg.* 4. *Aen.* 387.

Audiam, et haec manes venies mihi fama sub imos.

Ita affirmatiue loquitur quoque *L.* 3, 8, 57. 12. dubitant alii. vide *H. Valerium* ad *Ammian. Marcell.* 19, 1, 453. *Demosth.* in *Leptin.* 554. *A. Polyb.* 8, 9, 723. negat inter alios multis *Theod. Prodr.* 6, 273. dubitat *Philemon* in incertis v. 278. quorum inscriptio, ut nunc in *Anthologiae L.* 1, 35, 4. 117. legitur: τίνας ἂν εἴποι λόγος Φιλήμων δι' Εὐριπίδην, indicaret, haec verba non esse *Philemonis*, sed alius, qui haec *Philemona* dicentem finxerit. Verum in *Palatino* codice magis affirmatiue: Στίχους ὡς εἶπεν Φιλήμων εἰς Εὐριπίδην.

P. 128. V. 7. Ἐνδοξότερον τοῖς κάτω δαίμοσι] Scilicet umbris decora et dedecora actae vitae apud inferos adhaerebant. Sic intelligendus *Virgilius L.* 4, 644.

Et nunc magna mei sub terras ibit imago.

P. 128. V. 9. εἰ δὲ] *Homer. Iliad.* 10, 389. vbi μνήσομ' ἱταίην, quod iure suo mutauit Charito. Mirum est, vocabulum καταλανθάνειν effugisse Lexicographos. Ad sensum *Xenoph.* *Ephef.* 5, 75. πίπισμαι γὰρ, φιλάτη, ὡς οὐκ ἂν ποῦτε, εἴτε ἀποθανύσκει ἡλλάδαίό μιν. *Theod. Prodr.* 7, 317.

Ἐλπίς γὰρ αὐτὸν δυστυχῆς ἔβρικόλει,

ὥς κἄν τάφοις ἔρωτες εἰσι καὶ γάμοι.

Vide *Gilb. Gauthierum* ad eum *C.* 13, p. 532.

P. 128. V. 11. Κατεφίλει τὸν βρόχον] Passim talia exempla occurrunt. *Apulei.* 4. *Met.* 71. manu reliqua sumtum gladium suum, diuque deosculatus, per medium pectus istu fortissimo transadigit: vbi *Pricaeus* legit diu diuque deosculatus, offendit nempe copula. At *Cod. meus deosculatum*, qualia passim apud *Apuleium*.

P. 128. V. 11. Σὺ μὲ] Nihil communius, praecipue apud poetas, quam rei inanitates compellario. *Plutarch.* περὶ ἡδονῆς. 308. B. propriam amanti-bus dicit ἡρόχων inuocationem. Modeste hic noster. *Sophocl. Phil.* 1144.

ὦ τέξεν φίλον, ὦ φίλων

Χερῶν ἐμβρισημένον,

ἢ που ἡλαινὸν δρῶς, φρένας εἴ τινας ἰοχίς.

Eurip. Troad. 1221.

Σὺ τ', ὦ περ' ὅσα καλλίως μύριον

Μῆτις τροπαίων, ἔκτερος φίλον εἶκος,

Στιφανῶ. Σαυῆ γὰρ, εὐ θανύσκει σὺν νεκρῷ.

Vide *Lucian. Tyrann.* 2, 156. *Apulei.* 1, p. 12.

P. 128. V. 12. Συνώρορος] Recte *Cl. Cocchi* quoque posteriores literas suppleuit.

P. 128. V. 12. Διὰ δὲ νυκτὶ] Si respexerit ad decantatum illud ἐν τῷ τῷ νύκτα, aetas ad Constantini tempora accederet et ultra.

P. 128. V. 12. Σὺ μὲ καλλιζήεις μάλλον ἱερῆας] Raro summi arbitrium emendationis in contextum recipiendae. Verum quoniam ἱερῆας plane corruptum, et, quod reposui, conueniens, a solita religione receit. Versionem quoque reformavi, quae erat: *tu me magis Callirrhoeae eripis*. At an ideo igitur laqueum osculabatur? et quo illud magis respicit? Ita e contrario optime *Cl. Valkenarius* in *Ammonio* p. 128. εὐτυχῆς τέρεως λίγην pro τέρεως coniecit. Idem vitium Platoni inoleuisse viderur in *Phaedro* p. 241. B. vbi de sene, qui τὰ παιδικὰ amare desuit prae aetate: φυχὰς δὲ γίνεται ἐν τύτῳ καὶ ἀπετερεῖταις ὑπ' ἀνάγκης ὁ πρὶν ἱερῆας, ὁρῶν μεταπιστόντες, ἵεται φυγῇ μεταβαλὼν. Hinc fit, ut, qui ante amauerat, iam aufugiat, et necessitate in angustias quasdam compulsus, quasi testa cadente, in fugam se des praecipitem. At

qui id ἀποτεχνῶς notarit? *Erasmus* in *Chiliadibus* vertit *privatus*, in *Testulae transmutatio*, p. 261. *Stephanus* quoque vocem mendose esse scriptam agnoscit. Legendum puto ἀποτεχνῶς. ἀποτέγειν est *amorem desinere*. *Theocr. Epigr.* 4, 14. Εὐχῆ' ἀποτέξειν τὴς Δάφνης με πόθους, et non transitive *Idyll.* 14, 50.

καὶ μὲν ἀποτέξαιμι, τὰ πάντα κεν εἰς δῖον ἔρχαι.

Vbi *Schol.* recte: καὶ εἰ μὲν καταφρονήσαιμι αὐτῆς. ἀποτέξας ita apud *Suidam* accipit *H. Stephanus*. Igitur verte: et *amorem deponens prae necessitate, contentui, odio habens*. τέξαι saepe, alioqui male irrepsit: vt ap. *Diod. Siculum* 11. C. 26. vbi ἔρκος τέξων τὴν ἑμόνοιαν recte reponendum censuit *Rhodomanus*, adstipulante *Cl. Wesselingio*, et *Etym. M.* eiusdem originis dicit, et *Plutarch.* *Erotico* 677. D. τέγγεσθαι καὶ τέγγειν ἐν δοκαῖ γραμμάτι τῷ τέγγειν παραλλάττον. Ap. eundem *Romulo* 64. τὸ δὲ ἔβλον ἔτεξεν ἡ γῆ ζώοντες ὕδα, καὶ βλατὺς ἀνῆκε, καὶ τέλειχες εὐμέγεθες κραιπνίας Ἰθρεψι: vbi *Bryanus*, motus auctoritate *Bodleiani*, emendat ἔτεξε, omnino impetire: vti eius notulae abundant coniecturis superuacuis, et saepe ignorantiam praefertentibus. Manu exarati libri magnae sunt auctoritatis: sed non tantae, vt contra vsum linguae quid valeant. τέγειν terra dicitur *furculum*, quando ita complectitur et tegit, vt radices agere possit. *Plutarch.* *Alex.* 53. τὸν κπτὸν οὐκ ἔτεξεν ἡ γῆ μόνον, quod *L.* 3. *Sympos.* 648. C. μόνον οὐκ ἰδέετο τὸν κπτὸν ἡ χῆρα. Ita στίξαι et δέξασθαι promiscue vitur *Porphyr.* de *Abst.* *An.* 1, 82. et *Plutarch.* περὶ ἡδονισχ. 302. C. apud quem haec vox et alias cotrupta.

P. 128. V. 16. καθιστήκει } Vide *L.* 3, 5, 51. 10. 6, 1, 98. 11. νῦν ἰσχυρήκει. 6, 8, 110. 23. τὰ καθιστήματα, praesentia. *Sophocl. Antig.* 1174.

καὶ μάντις ὕδατος τῶν καθιστώτων βροτοῖς.

Schol. συμβαινόντων, γινομένων. *Artemid.* 2, 39. ἀγαθὰ τῶν καθιστώτων μεταβολαί. *Alciph.* 3, 11, 302. τὸς φυλλοχόους ἐτάκη μῆρας: vbi in *Codice* *Glossa* obtrinet εἰδος. Habet etiam ψευδῆ pro ψευδέτατα: vt *Plutarchus* quidem, sed quod tamen non probō.

P. 129. V. 3. Παρ' ἀλλήλων] *Thomas Magister* ait, *dativum esse proprium* huic praepositioni cum ἑμψόχοις, *accusativum cum ἀψόχοις*. Sed exemplum accusativi cum ἑμψόχῃ ipse e *Platone* adfert. *Diod. Sicul. T. 2. p. 546. Θητεύον παρ' Ἀδμήτων. Lexicon in Bibl. Coislin. 483. παρ' ἡμῶς οἰκοῖ, ἐντὶ τῷ παρ' ἡμῶν. Ἀλλεῖς φιλαθηναῖον. Nihil mutarim, licet facile in fine peccetur*. Sic ap. *Herodot. 8. 5. παρ' ἑωυτῷ διδύς pro ἑωυτῷ. vid. Demosth. in Androt. 705. P. et ad Luciani Tim. 1. 162.*

P. 129. V. 7. Τῆς γάμης οὐκ ἀπέλυτον, οὐκ ἀπελάφθῃ] Secundum *Luciani Soloe. 3. 578. minus Artice* dicitur maritus ἀπολάσκει γυναῖκα. vide ibi *I. G. Graenium*, optime de *Luciani libello* hoc et passim meritu. ἐκβάλλειν, ἐκπύμπειν, ἀποπύμπασθαι v'sitationa. Frustra obmouet *Kusterus Aristoph. Plut. v. 1033. nam ibi iuuenis quidam ἀπολάσκει anum: sed non erant nuptiae. Noster 6. 8. 92. 9. ἀφέναι: vt Aristoph. Lysistr. 157. alii ἀπολύει γυναῖκα, vt etiam ἀνδρα, vide Clarissimos Interpretes Diodori L. 12. 18. et *Eranii Philonis p. 160. Eurip. Cycl. 185. dixit λίσκειν pro ἀπολάσκειν.**

P. 129. V. 8. Δουλόσας οὐκ ἔπρασε] *Dionysius non vendidit. Debuerat dixisse: οὐκ ἔπρατο, non emit.* Videmus igitur *Charitonem* non modo *casum* flexiones [ἡγούμενος pro ἡγεμόσι] ignorantem: sed et ita suae linguae imperitum, vt *vendere* pro *emere* scribere potuerit; taedeat merito tali scriptori operam impendisse. At tu hoc, vt alterum illud, librariotum ludibria adnumeres, iuadeo. ἔπρατο ap. *Hesych. pro ἔπρατο* cotturpe legitur: simile quid hic aciderit. ἡγόρασε longius abit, in ἐπώλεσαν duo priora elementa deficiebant.

P. 129. V. 9. Οὐκ ἔξεν δὲ τὴν ἐλευθέραν ἐγοράσαι] L. 5, 7, 90. 17.

P. 129. V. 10. Πάλιν ἐξήγαγε πειρατ . . . ἐν μέλλουσιν φονεύεσθαι] Illud πάλιν forte quis retulerit ad ἀντίλεγον πάλιν, e contrario, nec ierugnem. Quid suppleddum sit, dubitabile. Non male *Interpres πειρατῶν παρ' οὐδὲν, vel παρὰ μηδὲν μέλλουσιν φονεύεσθαι: de qua particula ad Diodor. 19. C. 100. p. 70. agit Cl. Wessel. vide Plutarch. Pomp. 516. Demosth. παραπρ. A. Posset quoque ἐξήγαγε πειρατῆρι, ἔωσαν μέλλουσιν φονεύεσθαι. N ἐφελευτῶντες centies abundat. Colligunt autem ex morum feritate piratarum, illos de occidenda *Callirrohoῖ, φορτίῃ διαδιαθέτω, deliberasse: nam scire certo nequibant. vide 1. 10. 14. 14. 12. 17. 3. Caeterum Noster πειρατῆριον, πειρατικὸν saepe adhibet. Ἀρχὴ vero plerumque pro πειρατῆς, et *Doctiss. Valkenarius ad Amm. 3. 8. animaduertit, vetustissimos non vfos hac voce: quod si meminisset H. Stephani, de voce πειρατῆς non cogitasset in Platoni L. 6. de L. L. 777. C. et περιδιδύν tuto eo sentiu accepisset. vide Hesych. in h. v.***

P. 130. V. 2. Γνωτὸν δὲ Διονυσίῳ πρόσεσθαι εἰς τὸ καὶν, ὅτι καὶ τέκνον ἔχουσι κοινόν] *Xenoph. H. H. 2. p. 468. B. si δὲ μὴ ἄλλως γνωτὸν, ὅτι ἐλθθῆ λῆγον, ὡς ἐπισκῆψαθε. γνωτὸν quoque quod sciri potest, vt ap. Plat. 7. de R. P. 517. B.*

Sed non video, quomodo hae significationes huc faciant; puto, mendam latere partim ex omissa syllaba, τῷ γάμῳ γνωτὸν. Hinc extuderim: τῷ γάμῳ, μέγιστον δὲ Διονυσίῳ πρόσεσθαι. Passim τὸ μέγιστον idem, quod τὸ κισφάλαιον. *Noster L. 1. 13. 19. 7. Xenoph. K. Π. 5. 119. A. καὶ τὸ μέγιστον δὲ. Lucian. Dial. Deor. p. 264. Polyb. 9. 33. 795. Mallem igitur τὸ μέγιστον, et vocabulum πρόσεσθαι tale quid desiderat. Si γνωτὸν scriptum foret, suffecisset ἔξιν. At προσεῖν καὶ τι τοῦ dicitur, quod alicuius conditionem vel meliorem, vel peiorem, redat. *Demosth. in Aristoph. Pr. 332. de Coron. 493. D. Plato Phaedro 241. E. Τῷ ἑτέρῳ τὰναντία τῶντων ἀγαθὰ πρόσεσθαι. Et saepe capite truncata occurrunt vocabula, φυλαὶ σταχυλαί, σαρκεὶ θησαυροὶ, λευκίαν Σελανίαν. Vtutur autem argumento formae similis illi: pater est, quem nuptiae demonstrant: Hic: Maritus est et nuptiae sunt, quem et quas liberi demonstrant.**

P. 130. V. 2. Κοινόν] At si porto lis aëtica fuisset, paruisset, e *Chaerea* fuisse conceptum hunc puetum.

P. 130. V. 3. ταῦτα μὲν οἱ ἄνδρες] Deficit ultima syllaba in ταῦ . . . Reticetur hic, vt saepe, λέγον. Val. Flacc. 5, 254. Vix ea.

P. 130. V. 3. Ἐξητόρευον] In apographo leuiter corruptum ἐξητόρευον. Passim ἐξητερεύειν de *fuili et garrula sermocinatione*. Lucian. *Quom. Hist. Scr.* 2. p. 34. ὅς τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα ἐξητερεύουσιν. ὥστε με πολλὰ πένυ δακρύσαι ὑπὸ τῷ γέλωτος. Eustath. de *Ism. et Istm.* 7, 258. ταῦθ' ὁ μεγαλίστηρ κυβερνήτης ἐξ' ὕψους καζημένος ἐξητόρευον. Heliod. 8, 381. Porphy. de *Abst.* 3, 283. λοιπὸν δὲ τὰ ἄλλα ὥστα, ἔσα κατ' αὐτῶν ἐξητερεύεται. Inde recte videntur apud Max. Tyr. 9, 5. ex emendatione Dauisii iungi ἐν ταῖς τῶν παιδῶν ἡγέταις αὐτῶν περὶ τῶν ἀσπαραγάλων διάμαχαι καὶ ἐξητόρισαι. Sic *rhetoricari* ap. *Latinos*; L. Pomponius in *Medico*: *Rhetorissat*, *rhetorice loquitur*, *dolasti uxorem*; nunc *propter me cupis concidere, et iam rhetorissas*. Ap. Nonium p. 166. vbi sic *Codex* meus exhibet hunc locum: qui quidem digestus in *Alphabeticum* ordinem, sed non edito similem. Malim autem ἐξητόρευον: vt emendatius scribitur. vide Lucian. 2, 399. 1, 726. Max. Tyr. 9, 2. *Interpres* lubens ἀπητόρευον et suam versionem redonamus.

P. 130. V. 4. ἀλλὰ καὶ συμβούλευον] Demosthenes ἐντορα vocat συμβουλῶντα. vide Suidan in ῥήτορ.

P. 130. V. 5. τὸν παρθένιον] L. 3, 79 55. 8. Ἀνὴρ ἐκ παρθενίας, *Virginis*. Plurima post alios adposui in *Miscell. Nouis Vol.* 11, 3, 130. vide Th. Munckerum ad Antonin. *Liberal.* p. 96. et 97. qui recte in *Antbol.* p. 243. reponit παρθένιον pro παρθενίῳ. Ap. I. Sponium in *Miscell. Ant. Erud.* p. 375. legitur:

Θ. Κ

λευκία. δαφνῆ. μετὰ τῶν
τεκνῶν. ἐποίησεν. μνημεῖον
καὶ παρθένιον. συμβῶν. γλυκυτάτη
καὶ. πρὸς κριτῶν

Ibi dubites, vtrum sit proprium nomen: malim *virginis* interpretari. Cl. Murat. autem 1336. addit τῇ γλυκυτάτῃ, quod facile abesse patior: pro λευκία habet Δεκία: vtrumque probum. Si eius quatuor fontes ita dant, cedat Sponius.

Apud Thom. Smithum *Notat. Eccles. Asiae* p. 33. legitur epigramma, editum quoque a G. Hüblero p. 268. ex eoque a *Fleedwodo* p. 212. tandem a Cl. Muratorio 1425. quod hic adscribam, vt legi debet vix recedendo a *Smithiana* ἰδέσθαι:

Χανθίπην Ἀκύλα μνήμῃ βίῳτα παρῖδωκεν
Βυμῶ τειμήσας σεμνότητι ἄλοχον.
Παρθένον ἥς ἀπέλυσε μήτηρ, ἥς ἄριον ἄνδρος
Ἔσχεον ἐν ἡμετελεί παυσάμενον θάλαμον.
Τρεῖς γὰρ ἐπ' εἰκοσίῃς τελέσας βιῶν' ἑκαυτῶς,
Καὶ μετὰ τούτ' ἔθανεν τῷτα λιπῶσα φάος.

Ακύλα, qui alioqui Ἀκύλας. vid. Murat. 1714. 5. et *Indicem Gruteri*, et *Bentleium Epist.* ad *Millium* post *Malalam*. Quod hic μνήμῃ βίῳτα παρῖδωκεν, alias dicitur αἰῶσιν παραδίδωκεν p. 1398. ap. *Murator*. βυμῶς, ara *sepulcralis*. vide P. Berthaldum de *Ara C.* 24. et *Fabretti C.* 31. p. 107. ἄλοχον Murat. vertit *improlem*, peritissime. παρθένον refer ad μήτηρ, vt recte *Eruditiss. I. Schraderus Animadu.* ad *Musacum C.* 20. ἡμετελῆς θάλαμος qui, notum. vide *Huetium* ad *Antbol.* L. 3, 23. 25. p. 262.

Ἡμετελῆ θάλαμον τε καὶ ἑγγύθι νομιστὰς λειτῶν,
Κῆρε, λιπὼν, ὁλοήν οἶμον ἔβας ἰδίῳ.
Θύμιον [Cod. Θύμιον] Ἀτακίῳ δὲ μέγ' ἡραχίς, ἥ σε μέλιτι
Οἰκτὰ τὸν ἡβητὴν κωκυὸν ἡΐθεον,
Ἰππάρχη κλαίοντα κακῶν μόρον, εἴκοσι ποίας
Μῦνον ἐπεὶ βίῳτα πλήσας καὶ πένους.

Quod epigramma, aliquanto emendatius, totum adscripsi, vt notes πείας εἴκοσι καὶ πένους, *Viginti et quatuor herbas* pro tot *annis*, quia nuper ortus

fuit, qui in *Virgilio*, *Bucolico poeta*, improbabat aliquot *aristas* pro aliquot *annis*, quae vnica est interpretatio loci notissimi.

Βισυέ pro *Smithi* βίως reposui, male alii βίον, βίω: est enim α βίωμι: vt in illo ap. *Dionem Cassium* p. 790. Σίμελις μὲν Ἰνταῦθα κείνη, βίως μὲν ἴτη τόσα, ζήσας δὲ ἴτη ἱπτά. In quo explicando non accefferim *R. Fabretto* in *Syntag.* p. 76. iniquiori saepe in tramontanos, quos vocant, eruditos.

P. 130. V. 6. Τὸν πατέρα] Non opus εἶν.

P. 130. V. 9. Διπλαλύντων] L. 2, 2, 24. 20.

P. 130. V. 12. Βασιλείς] *Theocr.* 17, 133. de *Ioue* et *Iunone*:

Οὓς τέκετο κρείσσα ῥέα βασιλῆας Ὀλύμπῳ.

At cenries in aliis.

P. 130. V. 13. ἀνόηται τὴν παρακαταθήκην] Dicimus ἀποδιδόναι παρακαταθήκην, sed quia addit, ὡς φορτίον et μοχλ, ἑβάρει, recte ἀποδίδωμι. *Plutarch.* T. 2, 509. B. etiam δίδωμι παρακαταθήκην. Obuium, ὡς φορτίον, vel βαρὺ φορτίον φέρειν τι: vt ἰσχυρίαν. Exempla dat *Cl. Wesfelingius* ad *Diod.* 13, 563. In *Argographo* παρακαταθήκην. Forte ex simili errore ap. *Lyfiam* p. 509. παραθήκην, praecipue cum *Codex* vnus habeat παρακαταθήκην, quod obuium ap. eundem. Nec tamen eodem sensu τῇ παραθήκῃ defuerit auctoritas, quin sic noster L. 8, 3, 134. 3 135. 10.

Sed saepissime mediae syllabae euanuerunt: vt ap. *Eumarium* 183. τότε γὰρ ἀπιφανόμενον ἀπλοῦν καὶ ἀφελὲς διδύχον ἐπικάλυπτο τοῖς λόγοις: vulgo vox nihili ἄφες, *Iunius* ἄφους, forte quia ἀλογία ei tribuitur p. 185. *Plutarch.* *Erotico* p. 915. C. φύσει τὸν τρόπον ἀπλῶς καὶ ἀφελῶς.

P. 130. V. 14. ἑβάρει] Quam sinistre sentiant de hac voce, diseas ex *Thoma Magistro* in *Barvntin.*

P. 130. V. 15. Ἀντισυγκρίνουν] Aliquid manus vacillauit. Sed ira tamen exhibet *Argographum*. Lexicis ignota vox, nec valde probata Grammaticis συγκρίνουν, comparari. vide *Hofschelium* ad *Pbrynichum*. *Thomas* in *συμβάλλων* huius non inueniuit. vide *Gracium* ad *Luciani Solociss.* 3, 566. Reuera *Bergler.* ad *Alcipbr.* p. 149. nostrum ἀντισυγκρίνουν ex ipso *Philemone* in *Fragm. incertis* 334. adponit. Verum merito *R. Bentleius*, vt ex viriosa modo emendatione natum, reiecit. Cui tamen non accefferim inferciendi vocem ἐκεί. In prioribus ibi aliquid excidisse reor; finiat verum συγκρίνουν in futuro, et recte modulus cum se habebit. Ap. *Demostb.* de *Coron.* 524. A. πρὸς τινὰ κρίνεσθαι καὶ θεωρεῖν, quod modo ἐξετάζειν et παραβάλλειν. vide *Virianum*. συγκρίνουν habet *Strato*, morum peius, quam Graecismi, exemplar:

Χρόσια χαλκίων νῦν εἶπατι* ὀδὸς, λάβει, παίζει

Σωσιδῶς δ' καλὸς, καὶ διακλῆς δ' διασφῆς.

Τὶς κάλυκας συνίκρινε βέλῳ; τίς σῦκα μύκησι;

Ἄρκα γαλακτοπαγῖ τίς συνίκρινε βοῖ;

Οἷα διδῶς, ἐλόγιστι, καὶ ἔμπαιιν οἷα καμίζῃ;

Οὕτω Τυδείδης Γλαῦκος ἰδωροδέκει.

Per κάλυκας intelligit ῥόδα, vt saepe. Ea vox restituenda *Gregorio Nazianzeno* in *Cl. Muvatorii Anecdotis* 65. vbi nunc legitur:

Ὡς ῥόδον ἐξ ἀκωνίδων, ὡς δρόσος ἐκ πτάλων.

Dicit, legendum ὡς ῥόδον ἐκ καλῶων. Sed obstat *Cl. V.* auctoritas; docet enim, Graecos habere plures *liquidas literas*, quam Latinos, et ideo legitime secundum in ἀκωνίδων corrip. Sic *Commentatores Pindari* in maiore *Anglica* Editione docent ad *Pyth.* 4, 409. et *Isthm.* 2, 67. ΣΣ. non semper producere antecedentem syllabam, et ita τελέσας esse purum putum *anapaestum*, nec ἐλυνέσσοντας distare quantitate ab ἐλυνέσσοντας, qui etiam aliud proaunt secretum ad *Nemeon* 9, 41. nempe nihil obitare, quominus credamus, *Pindarum metrum reliquisse mancum*, quippe quod nec aliis poetis inusitatum sit. Et hoc ipsis econdonamus, quia viri longe ποιητικώτεροι ira se decum *Virgilium* imitari crediderunt, si hemistichia identidem suis versibus inferebant, quales *Hieronymus Vida*, *Iosephus Addisonius*, et alii. Sed quod ad positionem, mihi videtur profodia Graeca ita sub lenris maxillis perire. Satius duceam, semel negare, Graecos vnquam vllam agnouisse positionem:

et hoc ex praeceptis horum et similium magistrorum demonstratu facillimum foret.

Sed his relictis, ad *ἁπάντας* nostras redeamus. Re vera *Rosae* ex spinis, *ἡ ἁπάντων*, nasci dicuntur. *Basilius* in literis ad *Libanium* 1587. *Οἱ πρὸς τὰ ῥέοντα ἔχοντες, ὡς τὸς φιλοκάλους ἰκδς, οὐδὲ πρὸς αὐτὰς ἁπάντας, ὧν τὸ ἄνδρς ἐκφύεται, δυσχεραίνουσι.* vide *Criticam Vannum* p. 103. Vt vero ex *Gregorianis* veribus *ἁπάντας* euellendas censui, sic apud *Theocritum Idyll.* 13, 64.

Ἡρακλῆς τοιοῦτος ἐν ἐκρίπτουσιν ἁπάντα

Παῖδα ποθὲν δίδονατο, πολλὴν δ' ἐπελάμβανε χεῖρον.

non mouendas arbitror, quia codices nihil noui ibi moliantur; quae ratio in praesentia sufficiat. Cum *I. Grutero* facio, qui ad *Vopisei Probum* C. 2. scribit: *Sed aliter visum fuit manuscriptis codicibus, a quibus seorsum ire etiam si libeat, nescio, an liceat.*

P. 130. V. 15. *ἔγγυς*] In eadem *γυναικωνύτιδι*.

P. 130. V. 19. *ὑποβάλλοντα*] *Linis, furtiuus oculis adspicientem.* Hanc notionem agnoscit inter alios *G. Budaeus* p. 648. *Ap. Lucian.* 12. *Dial. Meretr.* 312. vertitur *furtim* adspicere: sed nescio, qui id conueniat τῷ πρὸς τὸς δδόντας: id enim *irati*: vide *Epigramma* a *L. Kustero* editum ad *Suidam* in *Ἀρεῖς, ἐπιπρῖστα*, vbi vnica lectio est. *ὑποβάλλειν* alioquin est *ὑπόδρα βλέπειν*. *Heliod.* 7, 352. et 368. *ὑποβάλλοντά τε, καὶ τι καὶ πρὸς τὸς παρόντας ἡρέμα διαγυγνέοντα.* Ita *Cod. Taur. Aescbin. Socrat. Dial.* 2. p. 36. vbi consule *I. Clericum, Aristae.* 1, 27. *Aristoph. Thesmoph.* 403. *Lyfstr.* 519.

Ὁ δὲ μ' αὐθὺς ὑποβάλλας ἔφασκε καὶ μὴ τὸν τήμονα νύκην.

Qui versus non est *ἀγρίως*: lege *φάσκεν*. Certo haec vox i citiucenda *Aristaem.* 1, 10. ex *Philoftrati* L. 2. *Icon.* 810. quauis seruet *ἐπίβλαπτε Cl. Salmas.* ad *Hiflor. Aug. Script.* T. 2. p. 841. Sic *ὑπιδεῖν, ὑπερᾶσθαι.* *Ennar.* p. 117. *Lucian.* T. 1, 250. passim.

P. 130. V. 19. *Τὸς δ' ὀφθαλμῶς κλέπτοντας μὲν τὴν θῆαν*] *Apollon. Rhod.* 3, 1017. hunc affectum graphice depingit:

Τοῖς ἀπὸ ξανθοῖο καρύατος Αἰονίδαο

Στράπτειν ἔρος ἡδεῖαν ἀπο φλόγα ἰ τῆς δ' ἡμαρυγᾶς

Ὀφθαλμῶν ἤρπαζεν. λαίνοτο δὲ φρένας εἶσιν

Τηκεμένη, οἷον τε περιῆξέδοισιν εἴσῃ

Τηκεται ἡρώσειν λαίνομένη φάισσιν.

Ἀμφὺ δ' ἄλλοτε μὲν τε κατ' ὕδατος ὄμματ' ἔρειδον

Ἀδόμενοι, ὅτε δ' αὐτίς ἐπὶ σελί: βάλλον ὀππᾶς.

Qui locus non effugit diligentiam *Petri Burmanni* ad *Val. Flacc.* 7, 513.

Et nunc ora leuant audaci laeta iuuenta,

Ora simul toties dulces rapientia visus.

Eurip. Alcest. 203. alio catu:

Ὅμως δὲ, καίπερ σμικρὸν ἡπάντας ἔτι,

κλέψαι προσευγὰς βύλεται τῷ κλέν.

Vbi *Portus* et *Dupontus* inhicere *βλέψαι*, teste *Barnesio*.

Verum hic aliquanto tamen diuerso sensu: nam quod sequitur, *αὐτομάτως* *ἢ ἐκτὶ φερόμενος*, potius huic *κλεπῇ* respondet. At hic *κλεπτειν* est non adeo *rapere*, sed id *clam* et *occulte facere*, *furari* plane: quomodo *clepere* pro *occultare* ap. *Senecam Hercule Furente* 799. — *se tegmine ingenti clepis*. Quod verbum cum *Seneca* non refugerit, causam non video, cur *Manilius* eximatur L. 1, 27.

Quem primum interius licuit cognoscere coelum

Munere coelestem? quis enim condentibus illis

Clepfisset furto mundum, quo cuncta reguntur.

Vbi *Bentleius* sane sine causa et audacter rescribit:

quis enim nolentibus illis

Cepisset furto mundum.

Nam aperte ad *Promethei furtum* respicit: in quo tractando verbum *clepere* proprium: vt *Accius Philofleta*:

— unde *ignis mortalibus*

Diuisse cluēs doctū Prometheus
Clepsisse furto.

Cur illi licuit *Virgilio Valerioque Flacco* uti et talibus aliis? cui huius seculi scriptorum placuit verbum *breuiare*? quod ap. *Manilium* L. 3, 461. Quod autem ibidem *nolentibus* pro *condentibus* reponat, parum prudenter factum videtur: sensu enim eodem veniunt. Nam *condere*, siue *recondere* aliquid recte dicimus, quod contra furtum celamus. Nonne cibaria et fruges cellis et horreis conduntur, non modo ne corrumpantur, sed etiam ne abripiantur et clepantur. Quod autem aiāt, *deos non abscondere*, et hoc ex ipso *Manilio* firmet L. 4. 922.

Nec patitur, quia non condit, sua iura latere.

Pro re praesenti ibi argumentatur poeta, aliis locis plane aliam doctrinam promens: ut L. eodem 305.

Sic altis natura manet conspecta tenebris:
Es verum in coeco est, multaue ambagine rerum.
Nec brevis est usus, nec amat compendia coelum:
Verum aliis alia opposita est et fallis imago:
*Mentiturque [coelum] suas vires et numina * celat.*

* vel munia, vel munera.

Uti reges Aegypti suas gazas in Labyrintho abscondebant et seruabant.

P. 131. V. 4. Ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρᾷς] Ap. *Homēr. Iliad.* Ω. 10.

Ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρᾷς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὐτῷ
 ἑστῶς, ἄλλοτε δὲ περὶνός.

Hic quoque lege πλευρᾷς. De hoc amotis affectu *Hesiod.* 7, 325. Πανόχως γὰρ ἔκειτο, πικρὰ μὲν πρὸς ἐκτρέαν πλευρὰν τὸ σῆμα διατρέψα.

P. 131. V. 8. μίαν ὥραν] *Particulam temporis*, caute interpret. Puto, his temporibus iam nostro vsu vocabulum hoc obtinuisse; et cognitio ista inter horae spatium peragi potuisset. Vellem potius vel sic vettere, vel ut *Liuius* 1, 29. una hora quadringentorum annorum opus excidio dedit, id est, *breuissimum tempus*.

P. 131. V. 10. Ὡ ψυχᾷ] Etiam ad superiora potes referre.

P. 131. V. 10. Κατὰ σπυτὴν γυνῶ] Differt aliquid; ἐν αὐτῷ γυνεσθαι, de quo L. 3, 9, 59. 15. nam istud de eo, qui ex se raptus quali fuit, aliquo animi vehementiore motu. κατ' αὐτὴν γίνεσθαι, qui considerat, inspicit *attenta mente*, quae agenda instant. Ap. *Alciphr.* 3, 2, 278. ἔχει ἡτέριμα, καὶ κατὰ σπυτὴν ἔπιζει τὸ κακὸν ἐξωθῶσα τῆς διαβολᾶς: vbi sane nescio, vnde ἔπιζαν κατὰ σπυτὴν τὸ κακὸν et ἐξωθῶσα τῆς διαβολᾶς de eadem dicatur; nam ἔπιζαν potius *ventilando excitare* significet. ἀνυγλίσαν et ἔπιζαν γάσιν coniungit *Aristoph.* *Ran.* 363. vide *Schol.* ad *Eccles.* 837. Forte excidit γυνῶ. ἔχει ἡτέριμα καὶ γυνῶ κατὰ σπυτὴν, quiesce et rem considera. Tum forte ἔπιζει τὸ κακὸν ἐξωθῶσα τῆς διαβολᾶς, liceret interpretari: excute malum et expelle ex mente, ventilando dissipa, diuentila, exstingue: nam licet saepe videamus, iactatas mota face crescere flammās, etiam flando et mouendo quandoque eadem exstinguuntur. Alii meliora excogitarint. *Hesiod.* 5, 217. dicit: σὺ μὲν ἡτέριμος ἔχει σπυτὸν, quale quid semper in hac locutione intelligitur: ut τὸν νῦν τὸ σῆμα.

P. 131. V. 11. Ἐπίβουλον οὐκ ἄλλον ἔχεις] *Insidiatorem* non alium praeter te ipsum habes. Licet praecedat ψυχᾷ, tamen ut de se locutus, subiungit hoc genus. vide L. 2, 7, 33. 19.

P. 131. V. 11. ἔρως ἐπίβουλος ἔστιν αὐτῷ ὁ ἔρως] Inde mox dicit: μὴ ἐξαπάτα σπυτὸν, ἡγνοῖς μὲν, ἀλλ' ἔρως. *Max. Tyr.* 24, 4. inter alia cognomina vocat τὸν ἔρως ἐπίβουλον, θυρευτικόν, φαρμακίαν, σοφίαν, γόητα ἀνθρώπων.

Fortē quis hic quaerat notionem in ἐπίβουλος, quam in ἐπίβουλεύειν agnoscit inter alios *Thomas Magister* in *Βυλεόμωμ*, vel qui est in hoc *Strabonis* loco L. 15, 1058. Β. μεγάλων πραγμάτων ἐπίβουλος, qui molitur res magnas, attentat. Verum nec credo, istam notionem hic quadrare, et, si vel vīquam detur, certe cum magno *Casaubono* ibi legendum ἐπὶβουλος, ut saepe haec vox similiter corrupta occurrit, hic illic iam emendata. vid. *Platen*, de L.

L. 2, 666. D. 4, 724. A. quod *Serabo* dicit tribus vocibus, vna dicitur *μεγαλειβόλος*. A qua orthographia parum distat *μεγαλειβόλος*, quod tamen diversum quid significare volunt viri eruditi, et vtu sic obtinere credo, licet Etymo non differant. Innisimo litera H modo debetur; vtrumque ab *ἐκβάλλω*, qua significat *scorpiū attingere, ferire*. Eadem diuersitas in *εὐκλείβωλος* et *εὐκείβωλος*. Ita in *Suida* legimus: *εὐκείβωλος, ὁ καλῶς ἐπιβάλλων*. At cum debet scribi *εὐκείβωλος*; nam *εὐκείβωλος* idem, quod *εὐτόχως*: vt ap. *Artenid. Praef.* L. 4, 200. διὰ τὸ εὐκείβωλος ἔχειν πρὸς τὰς κρίσεις, quod aperte idem, quod *εὐτόχως*. Ap. *Suidam* μοχ: καὶ εὐκείβωλος, σαφῶς καὶ ἑρῶς, sed quod ex eodem fonte ideim significat; vnde *Hesych.* *ἐκείβωλος, φρονίμως*: vnde, credo, *Kuster* eo σαφῶς pro σαφῶς emendanti sulcrum accellerit.

De confusione harum et vicinarum vocum multis egit Cl. I. Alberti ad *Hesych.* in *ἐκείβωλος, ἐκείβωλος* et alias. De *μεγαλειβόλος* diligenter Cl. *Wesseling.* ad *Divdor.* 1, 19. et 2, 7. Ap. *Lucian.* in *Timone* p. 122. certe *ἐκείβωλος* legendum; nam nulla notiois τῷ *ἐκείβωλος* pars ibi locum habet. De confusione *συμβάλλων* et *συμβόλων* vide *Erudit.* Tb. *Mangecium* ad *Philonem adu.* *Flaccum* p. 120. De permutatione *ἐκείβωλος* et *ἐκείβωλος* actum L. 1, 2, 4. 15. Ap. *Alciph.* *Epist.* 1. 6. ex *Codice* forte bene reposueris *εὐκείβωλος* pro *εὐκείβωλος*. Aptum enim illud piscatori nomen.

P. 131. V. 14. *ἐλαγχάνει*] In *apographo* *ἐλαχθάνει*. Non magnum malum adinisi: licet deficiens haec scriptura passim in libris nostris exstet, et ei retrocinetur I. *Iensius* ad T. 1, 43. Scio, exteri ob *εὐφραν* literas. Hanc tamen omissionem bene antiquis Codicibus adstructam velleim. vide I. *Bruck.* ad *Propert.* 3, 15, 55. et ab eo laudatos. Ap. *Ennar.* p. 110. *διελέχθην* mutandum in *διελέχθην*.

P. 131. V. 14. *ἑλαγχάνει δὲ μᾶλλον, ὅταν αὐτὴν μὴ βιάσῃ*] Miror H. *Stephanum* dubitantem, an *βιάζω* prolaicis vsurpetur; habet *Theophrast.* *Charact.* 24.

Sed inspiciamus sententiam. *Magis etiam conuinceris, quando foeminam non coheris, fideliter redditum.* Verum abhorrebat ab omni vi Rex, quem reuerentem vidimus eam vel ad tribunal vocare, et L. 6, 4. 104. 21. ait: *Καλλιρόην ἄγε, μὴ ἄκουσαν, μήτε φανερῶς, et L. 6, 7, 108. 12. εἰ γὰρ ἤθελον φανερῶς καὶ βία περὶ γυναικὸς ἐπιθυμίας, εἶχον δορυφόρους.*

An *βιάζω* leniori sensu accipimus? vt ap. *Alciph.* 2, 3, 236. *Κῆν δὲ ὀργισθῇ τί μοι Γλυκέρᾳ, ἀπαξ αὐτὴν ἀρπάξας καταφίλησα, ἃν ἴτι ὀργισθῇ, μᾶλλον πύττην ἐβίβασκην, κῆν βαρυνόμενος ἔχῃ, διδάσκοντα, καὶ πρὸς [sic Cod.] *Ariflaen.* 1, 2. *ἔγω δὲ πῶς ἡδύς ἠπαυκαζέμεν.* Nam, vt *Sulmonensis* ait:*

Vim licet adpelles: grata est vis illa puellis.

Sed ratiocinium nec sic valde conueoit: forte tum quoque potius si scripsisset. Quid si legamus *βιάσῃ*. Hoc enim amantibus accidere solet, vt abtencia amor etiam intendatur et augeatur.

Modo rex suos oculos testatus est, breui earituros pulcherrimo spectaculo. Mox dicturus est: *Ἀρκαὶ σοὶ Καλλιρόην κῆν βλάπτει*: vbi notata coniugas.

P. 131. V. 15. *Ἥλιος, ὁ προπάτωρ σὸς*] *προπάτωρ, auus.* *Herodot.* 2, 61. Hic in genere auctor generis.

Reges Persarum et ipsos Persas originem referre ad *Iouem*, vidimus superius, ad L. 5, 7, 91. 14. et eodem redit. Vidimus tamen ibi etiam, *Πέρσων, Πέρσην*, vnde *Persae*, esse natum ex *Andromeda*, cuius auus erat *Belus*: iam *Belus* et *Sol* a multis idem perhibetur, *Bel, Hel, Ἥλιος.* *Seru.* 1. *Aen.* 646. et 733. *Belus Saturnus* et *Sol* apud *Affyrios*. Hinc dubitabatur, vtrum *Deus Helio-gabalus* esset *Iupiter*, an *Sol*. Sic *Belus* et *Apollo* multis argumentis idem numen.

Verum in talia non inquirimus, varie prodita: et in quibus nihil certum, nisi quod ad successionem primorum horum regum: quae et ipsa est incerta satis. Et sufficit, *Solem* ab nonnullis agnosci inter *πατέρας* et *γονεαίους* Persarum deos.

Cyro non solummodo aderat, secundum *Herodot.* 1, 204. *πρῶτον ἡ γένεσις τὸ δεκάτην πλεον τὴ σὺν Ἀνδρῶν*, sed secundum *Xenoph.* K. Π. 4, 91. B. 7, 183.

B. erat γεγονώς ἐκ τῶν θεῶν, et ἐκ θεῶν γεγονώς, et Cyrus id nomen a voce Persica sortitus, Solem denotante. vid. *Plutarch. Artox.* p. 277. *Reland. diss. de L. Perfar.* 166. et 176. et non semel apud nostrum de diuino in Reges collato honore mentio. *Isocr. Paneg.* 72. C. θυγᾶν ἄνδρα προσκυνῶντες, καὶ δαίμνα προσπαγορεύοντες. Et omnes Reges Persae θεοί: hinc *Aeschylus in Persis* 157.

Μῆτις ἡ Ζῆξι γεραιά, καίρι, Δαρειὺς γύναι,

Θεὸν μὲν εὐνέστερα Περσῶν, θεὸν δὲ καὶ μήτηρ ἔφες.

Μίθρας idem et Sol. *Hesych.* δ ἥλιος παρὰ Πέρσαις, Μίθρας, δ πρῶτος ἐν Πέρσαις θεός. Reges Persae hinc in literis ad alios principes sibi sumunt titulum: *Participes siderum, Fratres Solis et Lunae.* vid. *H. Vales. ad Ammian.* 17, 5. Non miremur igitur, si Solem iactat hic Artaxerxes sibi progenitorem. Medici certe a Medo, Medae filio, sic originem ad Salem referebant.

P. 131. V. 16. αὐτὸς ἰφορᾷ] δ ἥλιος formula vñτατῆ, quo significauit quodcumque in terris. τῶν ὑπὸ τυτοῦ τὸν ἥλιον κοῤῥῆσκων. *Demosth. de Cor.* 517. C. Noster L. 6, 3, 102. 6. Στάτειρα καλλίστη τῶν ὑπὸ τὸν ἥλιον: vbi vide.

P. 131. V. 16. Σὺ δὲ ἀπειλῶνεις τὸ δῆρον τῷ θεῷ] In apographo leuiter corruptum, ἀπειλῶνεις. Graecitas, suis oribus beata, facile carebit nouo vocabulo ἀποδουλῶνεις. *Plutarch. Alex.* 92. τῆς ἀόλης ἀπειλῶνεις τινά. *Ap. Herodot.* 6, 130. pater procos filiae ἀπειλῶνεις. *Maximo Tyrio* 3, 9. magistratus munere ἀπειλῶνεται. vid. *Lylian* 34, 524. In *Alfii Aroff.* 18, 16. Ὁ Γαλλίαν ἀπήλασε τὴν Ἰνδαίαν ἐκ τῷ βήματος. *Xenoph.* κ. π. 3, 63. D. comiter Cyrus τὰς γυναῖκας οὐκ ἀπήλασε. *Demosth. de Cor.* 512. F. τὰς παρ' ἡμῶν ἀπειλῶνέμενους [εὐμενέως] προσεδέχμενους. Iuuat, quod hoc δῆρον modo dictum sit ζῶον. Si calamus pruriret, conicerem: ἰεῖναι σοι τὸ τοῦ ζῶου. . . . σὺ δὲ οὐκ ἀπειλῶνεις τὸ δῆρον τῷ θεῷ: vt p. 102. Στάτειρα καλλίστη . . . ἥς ἀπειλῶνεις μόνος: nam et accusatiuo iungitur hoc verbi.

P. 131. V. 17. μέλαι Χαιρέν] Solito errore *Apogr.* μέλλαι: correxit iam *Cl. Coccinius.* In *Anton. Liber.* 22. vterque editor reliquit: Ἐξέλαιον γὰρ τι καὶ ἅπτεον χρεῖμα χειμῶνος ἐπείναι μέλιν pro μέλλαι, et aequo vitiōse *Galeus* ἐπείναι ibi pro ἐπείναι. *Ap. Hesych.* μέλλαι pessime iubemur mutare in μέλαι, φαίνονται, τοῖα, δοκεῖ, ἡ μέναι, quae omnia τῷ μέλλαι insunt, nec potuit ita emendare *Guëtius*, qui recte μέλαι mox reponit in μέμβλαιναι. *Ap. Eurip. Hecule Fur.* 772. legitur recte:

Θεοί, θεοί τῶν ἐδίκων μέλναι καὶ τῶν.

At *Barnesius* putat, alios habere μέλλναι, quod et stare per versum posse adseuerat. Mihi sic vitiari versus videtur, nedum *sensus.* vide ad L. 6, 9, 112. 17.

P. 131. V. 18. Βραβεύω τὴν ἐκείνων γάμους] Vide L. 4, 5, 72. 7. *Meleager* dixit φίλτρα βραβεύων in epigrammate, quod ob eius elegantiam hic describere non grauior:

Εἰκόνα μὲν Παρὴν ζωογλόφος ἄνω' ἔρωτες

Πραξιτέλης, κόρυδος παῖδα τυπωσάμενος.

Νῦν δ' ὁ θεὸν κάλλιτος ἔρωτες ἱμνυχὸν ὕμνημα

Αὐτίματ' εἰκονίσας ἔπλασε Πραξιτέλην.

Ὅφρ' ὁ μὲν ἐν θνατοῖς, ὁ δ' ἐν αἰθέρι φίλτρα βραβεύων,

Γὰρ θ' ἅμα καὶ μακάρεσσιν ἐκπυροφροῦσι πόθοι.

Ὀλβίτη μερόπων ἱερὰ πύλος, ἃ θεῖα παῖδα

Καινὸν ἔρωτα νέον θρόνῳ ὕφαγμένα.

De *Praxitelis Cupidine* vide *Anthol.* 4, 12, 52. 53. 54. 55. et *Franc. Iunium de Pict. Veter.* T. 2. p. 179. *Cod.* male ζωογλόφος. Poëtis scribitur, vbi opus, ζωογράφος, ἐμπειλόγος, λυκόεργος. μερόπων πόλος recte *Guëtio* coniiicitur esse εἶος, αὐτόματα pro αὐτομάτως.

P. 131. V. 19. Προμηθεύας γράϊδες] Annum hoc munus. *Apul.* 9. annus supri sequestra. vide *Pricaeum* p. 509. *Xenoph.* p. 754. *Eurip. Hippol.* 519. *Ariflorb. Nub.* 41. Mira est glossa *Hesychii*: μέταλλος, λίθις, θάλασσα, προμνήτρια. An huc facit προμνηστῆρι, ἵστρα πρὸς τῆς ἱστῆρας, οἱ δὲ ἀφ' ἧς καὶ ἐκ διατη-

μάτων ἀναμνησέω ἀλλήλους. Porro eiusdem Glossa adprime huc facit: *πρεμνήτρια, ἡ συνιῦσα ἀλλήλους τὴν γαμῖντας.*

P. 132. V. 1. [Ἀπάρτιζε] L. 6, 5, 105. 25. τὴν κρείων. Ap. *Nemesium* de N. H. 2, 62. lege ἵνα καταρτίσῃ αὐτὸ ὄργανον ἐπιγίγδειν αὐτῇ: vulgo κατατήρησθαι, quod e superioribus irrepsit.

P. 132. V. 1. [Ἀρετὴ βλέπειν] *Xenoph.* *Erb.* 5, 99. αὐταρκεία γὰρ αὐτῷ φιλῶντι ἰδοῦσαι εἶναι καὶ βλέπειν μόνον, καὶ λαλεῖν αὐτῇ. *Max.* *Tyr.* 25. p. 307. ἐλάσθη, ἀλλ' οὐ περαιτέρω τῶν ὀφθαλμῶν. προσελθὼν δ' ἔρως, ἐνταῦθα εἶναι ἐπὶ θύραις τῆς ψυχῆς.

P. 132. V. 2. [Ἰδιώτῃ δικατῇ] Omnibus, excepto rege, imperatore.

LIBRI SEXTI CAPVT SECVNDVM.

P. 132. V. 5. [Ἐδονίτο πᾶσα βαβυλὼν] *Herodot.* 7, 1. ἡ δὲ Ἀσίη ἰδονίετο πᾶσα ἐπὶ τρία ἔτη. Plerumque additur πᾶσα. 6, 1, 97. 3. Μετώρος ἦν πᾶσα βαβυλὼν. *Alciphron.* 2, 1, 204. ἀλλὰ καὶ ἐν ὅλῃ τῇ Ἀθηναίων πόλει, τῇ τὴν Ἀρτέμιον, καὶ ἐν Ἑλλάδι πάσῃ: vulgo abest ultima vocula; ac non a libro meo. *Valer. Flacc.* 5, 273.

Omneque quatit rumoribus Arcton.

Paullo ante ibi in *Rhetore Attico* pro *Θηριπιδῷ* bene *Berglerus* *Θηριπιδῷ*: sed melius longe *Codex* *Θηριπιδίου*, quam tu *Θηριπιδιον*, foeminam, non *Θηριπιδῆν*, virum, habe, ut *Γλυκερίον*.

P. 132. V. 5. [Ἐν Ὀλυμπίοις] Varie profertur, vulgatissimum Ὀλυμπίασι, vel Ὀλυμπιαί: potes intelligere ἑγῶσι, vel etiam ἱεροῖς: vt τὰ Ὀλύμπια τέλας εἶχεν. Ap. *Lucian.* de *M. Peregr.* 3, 356. vide *Hemsterb.* ad eiusdem *Tim.* p. 106. In *Epigr.* ab *Cl.* viru laudato restituimus ex optimo Codice — ἀνδρας φίλας Πυγμαλῶν ἄδικα Νιμοφῶν Ὀλυμπία. vide *Animaduersiones* p. 61. nam νικῶν recte dicitur ἀνδρας πυγμαῖον: vt apud *Demosthen.* in *Theocr.* 859. D. νικῶσας παῖδας τᾶδιον. vide *Animaduers.* 310. et *Murator.* *Inscript.* 649. ac tertius accusatiuus parum bene accedat.

P. 132. V. 5. Τὴς ἀθλητῆς παραγινόμενος ἐπὶ τὸ τᾶδιον μετὰ παραπομπῆς] *Pugilibus* deductis in stadium cum *compatico fauore*, [vt vocat *Aruleius* L. 10. *Met.* 232. sic ille *Peregrinus* ap. *Lucian.* 3, 353. μὲρμὴ τῷ πλήθει παραπικόμενος] comparat *Chaerean* et *Dionysium* in tribunal manu aduocatorum et fauentis populi deductum.

Non intelligenda hic illa honorifica deductio per stadium, quae fiebat, postquam iam victoriam adepti et ἱεροῖς declarati erant, de qua *Petrus Faber Agon.* L. 2. 10. et elegantia notantur ad *Thucyd.* 4, 121.

Verum quando primum intrabant pugiles, ab amicis et populo fauente quisque in stadium deducebantur, quin etiam antea praeco decertaturum circumducebat, proclamabatque, vtrum quis pugnaturum sceleris vel alicuius vitii, quo a pugna remoueri solebant, acculare posset; de quo more idem *Faber* 3, 12. et 13.

P. 132. V. 6. [Ἐδῆ] Debuerat dixisse ἔξῃ, vel simile quid: videtur δὲ pro νόμος ἐπὶ vel εἰμῶσι posuisse, vide quae dicemus L. 6, 4, 104. 15.

P. 132. V. 8. [Συνυχαί] Caret exemplo ap. *Lexicographos*, συνύχεισθαι apud meliores obuium.

P. 132. V. 9. [Ἐπιβοήθει] Hanc vocem *D. Scottus* auctoritate primus muniuit.

P. 132. V. 9. Τῶν σπυδόντων ἑκατέρω, ἐπισημνύων] Illud ἐπισημνύων arctius coniungendum cum τοῖς σὺ κρείττων, σὺ νικῶς. Debiles stomachos forte grauari duo participia coniuncta. Sed iis facile aduenerint ex aliis obuiis exemplis; ita mox: πάντα δὲ εὖθις μετὰ θύοντων, ἐτεφανομένων. Ap. *Stobaeum* 119, 603. χαίροντας εὐφημοῦντας. *Theod. Prodr.* 8, 346. περιπλακίσαι δακρύσασθαι τὸν ἰδόν. *Aristaen.* L. 1. *Ep.* 2. δύο κύρσι προσήλθον ἀναβλέψουσαι χάριν ἑντος, μειδίωσαι, καὶ μέντοι γὰρ τῷ ἡριζμῷ λειπόμεναι Χαρίτων. Ibi χάριν interpretor ἰνῆα: vt *amarentur a iuvene*; quod et amico placuisse scio.

Diodoro L. 14, 97. plura participia cumulantur: *αὶ νῆσαι τὸν ἥσαν εὐκυμανοὶ καὶ πολυσμάτιον ἔχουσαι, κείμεναι μεταξὺ Μιτυλήνης καὶ Κύμης, ἀπύχουσαι τῆς ἡπείρου. Aristarchus* epistola laudata: *μόλις ἔφθασαν, κατέβησαν καιρὸν εὐκαιρὸν εὐρύουσαι, λαβοῦσαι, καὶ περιτῶσαι διαπαίζων ἡμᾶς*: vbi *Donatus* purar alterutrum tollendum, vel καὶ interendum; intellexit igitur καιρὸν λαβεῖν, et sic idem notaret, quod καιρὸν εὐρεῖν. At eredo, inter has locutiones posse statui differentiam, licet singulae positae idem fere significent: prima *invenire* occasionem, secunda norcet *inveniam et oblataui arripere, uti*; nolim enim λαβοῦσαι interpretari *se prebendimus*. Omisit praepositionem celeritatis indicandae causā. Amat autem nosser *καυδέσθαι* orationem. L. 1, 1, 3 5. *τεφάνων, λαμπάδων*. Plura exempla participiorum *καυδέσθαι* congesta inuenies ad *Luciani Toxarem* T. 2. p. 509.

P. 132. V. 10. Σὺ κρείττων, εὐ νικᾷς] Synonyma. vide 5, 3, 83 26. vel aliquis κρείττων dicitur, penes quem *ius, ratio, melior causā*. Ita λόγος κρείττων et ἦττων Socratis. vide *Aristoph.* Nub. 113.

P. 132. V. 10. Οὐ κότερος, ἢ μέλα] Potuit haec ex *Antbol.* L. 1. Ep. 1. et 2. defumisse:

Τὸν ἦσαν ἐς αἰθλα πάλας ἤσκησε κραταιᾷς

Ἄδῃ Ποσειδῶνος καὶ Διδῇ ἢ γυναι.

Καίτοι δὲ σφιν ἄγῶν οὐ χαλκίῳ ἀμφὶ λῆβητος,

Ἄλλ' ὅστις Ζεὺς οἴσεται, ἢ θάνατον.

Ad sic in *Palat.* et tribus aliis Codicibus, ἀμφὶ in *Palat.* praeterea *ἔσεται*, quod defendi potest. εἰδέναι φύσιν, est φεύγειν, in *Epigr.* a *Kustero* ad *Suianum* laudato in Ἀρχῇ. Scholiasta autem vnus dubitat, vtrum *Epigramma* prius sit *Διοτῆμι*, ἢ *Καλλιμάχῳ*. *Valer. Flacc.* 4, 130.

Nec pretium sonipes, aut sacrae taurus barenae,

Praemia sed manes, reclusaque ianua leti.

P. 132. V. 10. Μῆλα] *Poma* certo intellexit. vide ad *Luciani* T. 2, 828.

P. 132. V. 13. Ὅναρ ἐπιτάν] κατά. Potuisset quoque *ἐπιτάσας*. vide L. 2, 9, 36. 13.

P. 132. V. 14. Ἀπαυτίς] L. 6, 8, 110. 18. Solebant esurientes dii saepe sacrificia per somnia postulare et alios honores: omnia plena exemplorum.

P. 132. V. 15. Τριάκοντα ἡμερῶν ἱερομηνία] Trīginta dies praefiniuntur ex more, quo de actum L. 5, 3. *ἱερομηνία* hic *ἑστιά*: proprie *ἱερομηνία* dies vnus vel plures vocabatur festi in mense, non totus mensis. Hic casu festorum dierum numerus mensis dies aequat. Sic ap. *Thucyd.* 5, 54. *Κάρνεια* vocantur *ἱερομηνία*, vel *ἱερομήνια*, quae durabant ad minimum nouem dies. Verum cum in istum mentem inciderent plurimi praeterea dies festi, tere erat totus *ἑστιάς μῆν*. *Harporoc.* ἱερομηνία, αὶ *ἑστιάς* ἡμέραι *ἱερομηνία* καλεῖνται: quem locum *Lexicographi* Gl. *Dukerus* aduocat ad *Thucyd.* L. 3, 56.

Sic isti dies, quibus Olympia, Nemea, Isthmia, Pythia celebrabantur, adpellabantur *ἱερομηνία*. In *Argumento* secundo *Demosth.* περὶ παραγῆ. Ὀλυμπία ἐστι ἀγωνισμῶνος . . . ἑκατέθῃ ἐν ἱερομηνία. *Pindar. Olymp.* 3, 4. Νεμεὶς ἱερομηνία: vbi *Schol.* partim bene, partim secus: bene, cum dicat *ἱερομηνία* δὲ λέγονται αἱ ἐν τῷ μηνὶ ἑστιάς ἡμέραι, οἷα δὲ ποτε θεοῖς ἀνιμῶνται. Sic *Διονύσια* vocantur *ἱερομηνία*. *Demosth.* in *Midian* 604. E. *Κέρνεια*, in *Timocr.* 777. E. *Vlpiria*. 780. F. διὰ τὴν ἑστίαν ἱερομηνίαν ἄγειν. Idem *Pindari Schol.* *Δημητριάδα*, id est *Μουνυχιάδα* [vide *Plutarch.* *Demetr.* p. 17.] qui paene totus erat festus, ex *Philochoro* docet *Athenienses* decreuisse vocari *ἱερομηνίαν*, εἰς ἃσαν ἑστίαν, quod in *Carnes* acceidisse patuit superius. In eo autem minus bene, quod eorum fere sententiae accedat, qui per *ἐσθμῆσιν*, *συνκορῶν*, *ἱερομηνία* dictum volunt, quasi *ἱερομηνία*: primus enim mensis dies est *νεμηνία*, semper *Sacer*. vide *Herodot.* 6, 57. valde enim improprie dies festi in medio mense vocarentur *νεμηνία*. *ἱερομηνία* et *νεομηνία* diuersae res, quamuis re vera *νεμηνία* posset dici *ἱερομηνία*. Sed cur ita, cum peculiari sua nomenclatura gauderet.

P. 132. V. 16. Ἀφαιμένην] *Iustitiam* plerumque in his festis: ἡμέραι enim *θεοῖς ἀνιμῶνται*, vt *Schol.* supra laudatus ait.

P. 132. V. 17. Θυόντων ἑστιάσμενων] In sacrificiis semper coronati.

Verum omnes in publicum coronati prodibant festis diebus. *Suet. Aug. 98. candidati, coronatique et iura libantes.*

P. 132. V. 18. Σέργῃ] Non rusticum vel pastoritium organum tantum. In nuptiis *Pelei et Thetidis* ap. *Enrip. Iphig. in Aul. 1039.*

Σέργγων ὑπὸ καλαμέσσαν ἔτασαν ἰαχῶν.

Max. Tyr. 17. 7. ὥστε οὖν ἐν συμποσίῳ μετ' αἰσῆς πολλῆς, καὶ εἶνα χαρμένῳ, καὶ αὐτῶν ἡχῶν, καὶ σέργγων καὶ ψαλμάτων, καὶ θυμιαμάτων.

P. 132. V. 18. Ἑκαλάδῃ] σέργγῃ ἐκείλαδος in *Anthol. 4, 12, 75. 335.* Est vocabulum poeticon, et tamen utitur auctor *Philopatris* T. 3. *Luciani* p. 588. sed ad poeticam ἔξιν respiciens. *Theophyl. Epistol. 61. τέττιξ ἐκελάδει.* De verbo hoc plura occurrunt in *Miscell. novis* T. 1. p. 74. et in *Eruditiss. Lennepii Animadu. ad Coluthum* C. 5. cui in *Aristophane* ἡρῶ ἄρα pro φωνῇ ἐκελάδῃ reponenti, ut elegantius, non accefferim; figuratius enim longe φωνῇ ἡρῶν, quam ἄρα, nec coactus fuit Comicus seruliter *Stesichorum* imitari ἐκελάδος quoque occurrit in Epigrammate *Mnasalcae* in locustam *Democriti*. Quod quia turpissimis vitis inquinatum edere placuit *Eruditiss. Leicbio in Sepulcrat. Epigram. p. 28.* hic ex melioribus libris adponam:

Ἀκρίδα Δημοκρίτου μελισσώτερον ὡδὲ θανύσαν

* Ἀργίλλος δολιχὰν ἡμῶν κέλευθον ἔχει.

* Ἦς καὶ, ἐπ' ἰδέσσει πανώτερον ὕμνον Ἀλκίαν,

Πᾶν μέλαθρον μολπῶς ἰαχ' ἀπ' ἐκελάδου.

Locustam Democriti alis sonoram hic mortuam

Argilla longam circa semitam habet.

* Cuius etiam, cum intendebat ultimum vespertinum cantum canere,

Omnis domus resonuit ex vocali cantilena.

Editur dicto loco μελισσώτερον, et tamen vertitur alis sonoram, cum significare modo possit melleis alis: ut omnia a μέλι, μελιγῆρας, [recte ap. *Phaenon.* corrigat *D. Scottus*], μελιθρας, μελιφῶνος, μελιδυπος: nam a μέλος foret μελισσώτερος ut μελοποιός, μελογράφος. Sed forte nec μέλος ita componatur; nam ap. *Aristoph. in Eccles.* μελοδοσκινῶν recte ἰστ' μελοδοσκινῶν μέλος conuersum. At esto, quid versu fiet? Saltem correxisse debuisset δημοκρίτῳ μελισσώτερον. At purauit V. E. primam in μέλος produci, quod ex corruptis exemplis probare annisus fuit *Casaubonus* ad *Persii prologum*, quam sententiam, ctedo, alias refutauimus. Codex sanam lectionem et compositionem exhibet, μελισσώτερον, sonoram alis: ut ἔχχισιμῶρος, ἔχχισιπυλος, ἔχχισιμαργός, ἰμβασκοίτης, pro quibus quoque dicitur ἔχχισπαλος, ἔχχισφῶρος, ἔχχισβραμος, eaque ratione μελισσώτερος et μελισσώτερος dicendum foret. Nec Codice vno fidimus. *Suidas* firmat in Ἀργιλλῶν, sed ibi vertitur simpliciter alata. At tum μελισσώτερος.

Tercio versui non minus grauis menda illata est; editum enim πανώτερον, alis suauem, ad quod intelligendum aduocatur opinio statuentium, locustam alis edere sonum, quod concedimus. At puduerit me miseri poetæ, qualis certe ille *Mnasalca* non fuit, et aridi, qui in duobus distichis coactus fuerit μελισσώτερος et πανώτερος adhibere. Quid quod illud παν hic nihil plus significat, et fulciendi versus causa insertum foret. Forte aliis nec ὕμνος πανώτερος placuerit tantum, quantum πανώτερος ταῶν, παῶν. Sed Codicis Lectionem sensus flagitat et commendat. Hic vespertinus cantus tribuitur *Locustae*, ut *Philomelae nocturnus*, et aliis aubus matutinus. *Locustae noctu* cantant. *Anthol. 3, 24, 10. 266.*

* Ἀκρίξ, ἡμῶν ἀπάτημα πόθων, παραμύδιον ὕπνου *. * ἄγγυπνίας.

* Ὡς μὲ πόθων ἔρσηιο πανηγυρῶντο μερίμνης.

At aliquid etiam plus commendatur in hac *locusta*: non modo cantabat vesperi: sed illa ipsa vespera, illa, qua moritura erat, quae ipsi vltima fuit et πανώτερος, quasi morbus nec fatum inflaret, cecinit ita vocali cantu, ut tota domus resonauerit. Ita intetpretor πανώτερος, ita credo poetam potuisset uti, eo magis, quia ἰσπέρα et ἰσπέρως de inclinata aetate, immo morte vsurpentur. Quoniam tamen forte hoc non omnibus se probauit, non displi-

ceret πάντας, quod certe totam sententiam luce sua illustraret. Dubitandum propono hanc coniecturam, simul submeruens, ne iis accensear. qui plus codicibus et infrunitis librariis tribuam, quam illi πολυμέρην καὶ πολυνόμην Diuae, Sanae Rationi, vel εὐτοχίᾳ καὶ ἀγχινοίᾳ, Criticorum iacrosanctis idolis. Felices, quibus horum numinum sacra quodidie inoffenso pede intrare liceat, et ita affatis nulla non hora inscientibus, ceu e mento barba, emendationes nascantur, indubitabiles, veriores, quam illa apud Sagram, egregiae et capitales, quando praefiscini de suis testimonium perhibent. Miror autem, V. E. in tota ad hoc epigramma annotatione ita loqui de locustis et cicadis, quasi eadem essent animalia. Hoc epigramma de ἐκρίδι, locusta, Niciae autem versiculos quos laudat, agunt de τέττιγι, de cicade. Saltem si codicibus est fides, et in Archiae versibus τέττιξ aperte compariet. Eodem teste a Meleagro cicadae dicuntur ποσειδάλοι. Nescio, vbi ita vocentur huic poëtae. Lego quidem in epigrammate iam adducto:

Αὐτοφυὲς μίμημα λέρας, κρέμα μοι τὶ ποσειδῶν,

Ἐκκρούσασα φίλῳ ποσὶ λάλους πτέρυγας.

An legit V. E. ποσειδάλοις vna voce: verum tum quaererem substantivum, cui hoc vocabulum adiceretur. Legendum:

Ἐκκρούσασα φίλῳ ποσὶ λάλους πτέρυγας.

At saltem, quo modo cunque legatur, cicadae erunt ποσειδάλοι, vt V. E. adseuerat. Ita forent ex hoc loco: sed rursus obstat, quod non de cicadibus τέττιξι, sed de locustis, ἀκρίδι, agatur.

P. 132. V. 18. ἄδοντες ἡκούστο μέλος] Satis de hoc dictum L. 4, 5, 72. 21.

Vbi de *assa* voce. Sed tamen etiam ἔσμα de organis. Ita *Manetho* 5, 160.

Ἡ τρυφὴ καλῶμοις ὑπὸ πνεύμασιν ἔσμα μελωδεῖ.

Vbi editur ἔσσμα, redditur *per* status anhelationem modulatur. Non puto. Reliqua ibi lege, ad mentem *Gronovii*:

Ἡ νομῆα σύριγγι φίλῳ κεφαλῇ ἐπισείει.

Ἄλλῃ δ' ἐκ τομάτων κετθεῖ μνημάματα σάλπιγγι.

Ἦδαίσι κιδάρας νευρὸν ἐν τῇ παλάμῳ.

Ἄλλῃ δ' ἄρμονίῃ χαλκῷ τε παρξίται πνεῦμα.

Quem ultimum versum, velim, mihi aliquis expedit. Vides illud χαλκῷ τε, illud παρξίται in futuro, cum praecedant praesentia; illud πνεῦμα, et sic syllabam AI productam. Si fluentiores versus *Manetho* condere non potuit, cur sibi adeo itatas Musas coluit?

P. 132. V. 19. πᾶς γενικὸς συμπόσιον] Vt πᾶσα βαθυλὴν διακτύρῃ 6, 1, 98. 10. συμπόσιον autem hic locus, vbi conuiuantur. Sic ap. *Lucianum Dial. Deor.* 24, 275. Mercurius queritur, quod ἰσθὲν εἰσὶν τὸ συμπέσιον debeat.

P. 132. V. 21. κλέση δ' ἄρμον ἰαν] Sic lege, vt recte in *Apogr. Iliad.* A. 317. Ap. *Heliad.* 10, 505. in *Bourdeltiana* ἰάντω, in *Comeliniana* omisum, in *Taurin.* ἡάντω.

Luciano de Luffu 2, 931. hunc poëtae locum respicienti κλέση circumscribitur τὸ νοτικώτατον: vbi non fides habita veteribus Grammaticis νότος interpretantibus γλυνασμός: vti *Etym. Magni auctori.* κλέσα aliis vfurpatur, vt *Manethoni* L. 1, 195. quem locum confertas cum *Firmici* L. 1. C. 1. et simul percipies, *Manethonem* non destitutum fuisse a poetica facultate.

P. 133. V. 1. ἴνα αὐτῷ βοήθῃ πρὸς τὸν εἶδν] Credebant veteres, vnum numen per aliud posse exorari et flecti; passim exempla apud poëtas, vbi Venus, Thetis, alia numina pro clientelis suis louem ambiunt. Nosler L. 3. 8, 57. 16. αὐτῶμαι χάριν παρὰ σὺ. καὶ διὰ σὺ παρὰ τῶν ἄλλων θεῶν. *Porphyr.* de *Abst.* Anim. 2, 195. ἐν δὲ τούτοις ἀειδμενίον καὶ τὴν πορθεύοντα, ὡς φησὶ Πλάτων, καὶ διαγγέλλοντα τὰ παρ' ἀνθρώπων θεοῖς, καὶ τὰ παρὰ θεῶν ἀνθρώποις. τὰς μὲν γὰρ ἡμῶν εὐχὰς ὡς πρὸς δικατὰς ἀναφέροντας, τὰς θεοῖς: vbi agnoscō synchysin, verba enim ordinanda fuissent: τὰς μὲν γὰρ ἡμῶν εὐχὰς ἀναφέροντας πρὸς τὰς θεοῖς, ὡς δικατὰς. Istam transpositionem vocabuli ὡς multis exemplis probauimus L. 1, 13, 19. 8. Ap. *Arrianum* p. 504. item simul votum sit *Veneri* et eius filio *Amori*:

Θεοῖς
 ἀφροδίτῃ καὶ τῇ
 οὐμὶ πρώτῃ διονύσῳ
 καὶ θεμύτρῃ ἐκ
 τῶν ἰδίων μητρὶ
 συμπαθεστάτῃ

Dii Veneri et filio Amori Dionysius et Demetra ex suis bonis matri commiserantissimae. Egregium monumentum! ibi enim *Bacchus et Ceres, ex suis propriis bonis* [quae ubi sita fuerint, operae pretium inquirere] nescio quid, dedicant, *Veneri et eius filio Cupidini*, quae *Venus* singulari epitheto condecoratur, *mater commiserantissima.* Aptè, credo, hic titulus posset reddi: *mater misericordiae*, cognomen *Diuae Mariae*. Cur votum fecerint hi dii suis illis collegis, scire vellem. Mihi porius *Venus et Cupido* videntur debuisse vota concepisse *Cereri et Baccho*, sine quibus haec numina, ut *Comicus* ait, fruent. Nunc in *Apiano* tales nugae ferendae. Sed miror, *Donio* hic fucum factum, qui *Cl. 1, 53, e schedis Vaticanis* reposuit: eo discrimine, ut *dionysus* iam quoque votum fiat, et misera *Ceres* sola sumtum facere cogatur. Quid oè *Oëtanio Bo'donio*, qui eandem p. 296. dignam censuit, quae repeteretur, et *isentiace συμπαθεστάτῃ* vertit: *dilectissimae.* Quare *Cl. Muratorius* sua laude non est *traudandus*, qui quidem hoc tam singulari monumento suum thesaurum carere noluerit p. 58. sed recte vertit: *summe misericordii*, et *quia nomen dedi.antis deest* [scilicet legit *διονύσιου καὶ θεμύτρῃ, Libero et Cereri*] *nescit, an non hoc suspicionem aliquam fraudis excitare possit, sibi certe parum aridire.* Profecto non minus faceta est, quam altera illa *inscriptio*, quae ap. eundem *Muratorium* legitur p. 40. et *πρὸς διόνυσον* quoque quodammodo facit: PLANTATIO VINEAE CORRUPTIO LINEAE.

P. 133. V. 3. Οὐκ ἔδυνάτο φανερώς λυπείσθαι ἐν τοῖς βασιλείαις] L. 8, 5, 136. 7. Οἱ Περσῶν ἐντιμώτατοι ἐπὶ θέν Στασίριος προφάσιν. σφῶν δ' αὐτῶν κῆδ' ἵκατος, et mox p. 137. 22. Οὐκ ἴδοξεν ἀσφαλὲς αὐτῷ τὸ λυπείσθαι, ἐμδαίσης τῆς βασιλείας.

P. 133. V. 5. εἰαντῷ] *κατηρῶτο.*

P. 133. V. 6. εἰαντῷ γὰρ αἴτιος τύτων] Verbum substantivum intelligitur. In recta persona hoc vulgatissimum. At non minus hoc usu venit in caeteris duabus. vide quae dicta L. 1, 4, 7, 3, 8, 7, 142. 5. *Demostb. de Cor.* 517. B. ἐν μὲν τοῖσιν τοῖς πρὸς τὴν πόλιν τοῦτο [εἰμ], et in hac formula fere. *Plutarch. de Sera Num. Vind.* 555. B. ἐγὼ εἰς τύτων αἰτία, de *Tranquill.* 477. A. *Acchill. Tat.* πάντα δι' ἐμῶν ἰπῶδες, πολλῶν σοι ἐγὼ κακῶν αἰτίος. *Homerus* sapissime. Sic *Latini*. vide *Val. Flacc.* 7, 159. 5, 657.

P. 133. V. 8. Ἐν Μιλήτῳ κύριος] Qualis ille *Heslæus*, de quo *Herodot.* 5, 30.

P. 133. V. 9. φέρων] Vritur hac sermonis quasi abundantia aliquoties, 7, 2, 116. 4, 8, 2, 131. 8. vide *Cl. Hemsterhusium* ad *Lucian.* 1, 349. post quem quis *Iliada* canere fuscipiat. Nihil adponam, nisi duo *Hesiodori* loca, non sine huius auctoris aliquo commodo. L. 9. p. 421. ex *Cod. Taur.* sic lege: ἀλλὰ μὴ παρὰ τὴν πρώτῃ ἐκοντὶ καὶ φέροντες αὐτῶς ἐνεχείρισαν: vbi καὶ deest, et male ἐνεχείρισαν. [sic *Lucian.* 1, 705. εἰκὼν et φέρων coniungit]. Vetus est iam in his verbis confusio, ut patet ex *Schol. Aristoph.* in *Pluto* 717. male quoque *Benenati* Editio in *Demostb.* κατὰ Ἀριστοφ. 411. (754. A.) Mox in loco isto *Hesiodori Vati.* et *Taur.* προσκαθήμενον. L. 10, 495. sic *Cod. Taur.* non credo tamen ex omni parte sincere: αὐτῶς δὲ θανματοργῶντες ἐν αἰχμαλώτων τόχῳ φέροντες ἐνεχείρισαν, ταύτην αὐτοῖς πάλιν λειτουργήσαντες προσεδίδονται. *Vatic.* quoque αὐτοῖς, qui etiam mox ὡς πολέμιος.

P. 133. V. 12. Τί δοκεῖς:] Admirantis et improbantis. *Enrip. Hecuba* 1160.

Κἄτ' ἐκ γαληῶν, πῶς δοκεῖς, προσφθονιάμην
 Κτενῶσι παῖδας.

Ita πόσον δοκεῖς ap. *Aristoph. Eccl.* 399. observante *T. Fabro.*

P. 133. V. 12. *Χαίρειαν ἀντίδικον ἔχεις*] Nescio, an non *εἴχης* conuenientius foret.

P. 133. V. 14. *Νῦν βασιλεὺς καὶ οὐνείρατα βλέπει*] *Virgil. 4. Aen. 377.*

Nunc augur Apollo,

Nunc Lyciae fortes, nunc et Ioue missus ab ipso

Interpres diuum fert horrida iussa per auras.

Scilicet is superis labor? ea cura quietos Sollicitas.

P. 133. V. 15. *Παρέλκει τις*] *Erat sigla ordinaria τ.*

P. 133. V. 22. *Τὰδ δαίμονος κακῷ*] *Μοχ ὁ βλάπτης δαίμων. Xenoph. H. H. 6, 594* ἔδη τὸ δαίμονιον αὐτὸν ἤγε: nam mala daemioni imputabant. *Homer. Odys. E. 396.*

— *Ἐν νύσῃ καίται κρατέρ' ἄλγεια πάσχων*

Διερὺν τηκόμενος, τυχερὸς δέ οἱ ἔχρει δαίμων.

Astrologis κακὸς δαίμων celebratur. *Maneth. 6, 36.*

Ἐν προτέρῃ δ' ὤρης ζῶν φαίνων προθήσων,

Δαίμονα τὸν τε κακὸν πρότεροι φῶτες καλέσωντο.

Saturni malefica stella. *Heliod. 2, 106.* *Οὐ πολλοὺς δὲ ὑπερὸν ἴτασιν, οὐρα* x *φωστέρων εἰμασμένη περίσας τρέπει τὰ κατ' ἡμᾶς, καὶ ἔμμα Κρόνιον εἰς τὸν οἶον ἐνίσκηψε, τὴν ἐπὶ τὸ χεῖρον ἐπάγον μεταβολήν.* *Ita Codd. Vat. et Taur. Manetho* eodem libro v. 60. vocat *λυγρὸν*. Sic ibi lege:

Καὶ δὲ Κρόνῳ περᾶτ' ἔδην ἀθροισμένη ὑπὲρ ὤρης,

Δαίμονι δ' ἐν λυγρῷ μῆνης προπάροισιν ἐύσσης,

Καὶ κέντρον Τιτῆνος ἀποκλεινὸς τελέζοντος.

Vbi nota vocabulum ἀθροισμένη, cuius actiuum H. Stephanus excitauit ex Suida in ἀθρεῖ, ἀθροιστός, ἰδὲν ἐκιδυμῆντες. Cum dispendio metri quoque legitur *κέντρον τιτῆνος ἀποκλεινός*. v. 151. vocat *χαλεπὸν*: vbi sic legendum autumo:

Οἷς δ' ἄρ' ὑπερδ' ὤρης χαλεπῷ ἐν δαίμονι καλῷ

Ἀφρογενὲς φαίνωτ', ἢ δ' αὖ Κρόνος ἡ τετράγμνος

Ἡδ' κατ' ἀντιπέρην λίσσῃ, κενὰ λείτρα περισσιν.

Gronou. φαίνω, sed hoc ostendis, illud adpares. Ultima excussa κῆν λείτρα περισσιν. *Gronou. λείτρ' ἀπορῶσιν, coniugio caruerunt.* Sed vbi *ἡπερῶν* cum accusativo iungitur? Recte *Venus et Saturnus dare vacua cubilia, nempe liberis, dicuntur, vel etiam altero coniuge iterum uelata.* vide *Schol. Soph. Aiac. 1008.* et *Suidan* in voce. vide et v. 216. et 220. vbi *εἴτα* pro *ἴτα* lege.

P. 134. V. 1. *Καὶ τότε*] 1, 62. 9. 17. 3, 3, 404. Nam iam bis tentauit sibi mortem consciscere.

P. 134. V. 2. *Ἀφείλω καλῆς συνειδίας*] Sic *Apogr. Horat. 2. Odar. 17.*

Non ego perfidum

Dixi sacramentum, ibimus, ibimus,

Vicumque praecedes, supremum

Carpere iter comites parati.

Saepe ἰδὲ de vita et morte. L. 1, 1, 41. 8. *ἀνατρέψωμ τῆς προκειμένης ἑδῶ.* *Elegantior Xenoph. in fragm. Epistolae p. 1000.* *Ὅτι ἰδὲ ἀνδραγαθίας καὶ νεμίζου ἀρχὴν μὲν γίνεσθαι, τέλος δὲ θάνατον.* *Xenoph. Ephebus L. 3, 47.* *Καὶ ἰδὲν ἔχραμον τὴν παρὰ σὲ, δυστυχὴ μὲν, ἀλλ' ἀναγκαῖαν.* *Μοχ p. 48.* *ἰδύσθαι πρὸς τὸν Ἀβροκόμην ἰδὲν ἐτύχη.* *Sophoc. Antig. 817. (890).*

Ὁρᾶτέ μ', ὡ γὰρ πατέρας πολέται,

Τῶν νεάτων ἰδὲν τεύχουσιν.

Eurip. Alcest. 610.

Προσέειπατ' ἐξῆσαν ὕατῃν ἰδέν.

Anthol. 3, 24, 19. 627. vbi sic lege:

Οὐκ ἔτ' ἐν' ὕλῃν θεῖος εὐσκιον, ἀγρότα πέρδιξ,

Ἡχήμεσαν εἰς γῆρυν ἀπὸ τεμάτων,

Θηρεύσεις βαλὼν συνομήλικας ἐν νομῷ ὕλῃς.

Ἦλθε γὰρ πυμάται εἰς Ἀχέροντος ἰδέν.

θεῖος agnoscit *Suidas* in voce, et probauit *Conr. Gesnerus Histor. Anim. T. 2.*

p. 616. *Θηρεύειν* accipiendum de cicure, quae voce sua illice decipiebat, et in retia inducebat feras perdices, quales *Θηρεύειν* proprie dicuntur. vide magnum virum modo laudarum p. 612. Rationes reliquas nunc non reddeamus; partim emendavimus iam in *Miscell. T. 9. p. 114. Anthol. 3, 25, 79. 282.*

Ἐλμυξεν δὲ μέλαθρα διωνύσειο χορεύς,
 ὅτε σιδηρείης οἶμον ἔβης Ἄϊδω.

Vide etiam L. 3, 1, 193. et 3, 23, 25. 262.

Ita in egregio monumento, cuius mentionem fecimus L. 3, 10, 60. 18. quod hic ex veritate exhibebo: nam licet ter sit editum, tamen singulae ἀδόξαι suis mendis non carent. Primo protulit *Iac. Tollius* in *Fortuitis* p. 307. Deinde hinc *Cl. Muratorius* p. 749. tandem recentavit *Sigeb. Hausercampius* in *Indice supellectilis antiquariae Gosewini Vlenbroukii*. Quin *anaglypticum*. cui subiectum epigramma, *Henr. Cbrist. Henninius* in notis ad *Tollii epistolas Itinerarias* p. 20. retulit ad plane aliam Inscriptionem, quam haecumationem iam animadvertit *Vir praeflantissimus Franc. Oudendorpius* in eleganti recensione *Legati Papenbroukiani Academiae Leidanae facti*:

Ἦλυθες οὐκ ἁβόατος ἐν τρισεσίοις δεκάδεσσιν,
 Θεύδοτε, τὴν ζωὴς οἶμον ἐφειλομένην.
 Καὶ σὺ τὸν ἐν σπονδαῖσι γαγαῶτα ποῦλῳ μετ' ἡτέω
 Μήτηρ ἀλάζει μυρομένη πρύτανιν.
 Πάτερος οὐδὲ ξίνοισι βόασεται, ὡς ἡίδαλος
 Ἀσφαλὲς ἀνθρώποις οὐδ' ἐν ἡνίοις τόχῃ.
 Εἴης τοι σὺν πατρὶ καχαρμένος, ἔφρ' ἂν ἰσαψῷ.
 Σώτρατος ἐν φθιμένοις μυρίον αἶον ἔχῃ.

Cl. Muratorius e vocabulis πρύτανις et ἡτέω collegit, ciuem Atticum fuisse. Sed potest fallere haec argumentatio; nam ἡτέω apud poetas omnium magnarum urbium ciues, et πρύτανις in plerisque urbibus Graeciae: qui sacrificiis intererant. Inde in lapide, quem Rhegi ad freretum Siculum adquisiuit: πρύτανις. κ. τ. κ. ἰδ. κ. κ. ἀρχων. πενταετηρικός . . . συμπερὶτανις. ιεροσκοποι. θυτης. ιεροσαλπιγξ. ιεροκρυξ. vide *Marmor Oxoniense* 29. et *Ex. Spanhemii Dissert. de Prytanibus*. An autem γαγαῶτα ποῦλῳ ἐν σπονδαῖς eo debeamus extendere, vt praeebrietur mortuus fuerit, dubito; saltem mater filio vix tale in aeuum perhibeat testimonium. Reuera tamen, licet *Plato* vetet se inebriare, πλὴν ἐν ταῖς ἑορταῖς τῷ καὶ αὖτον δόντος θεῷ, in *Dionysis*, fere in festis et panegyricis largius se flore Liberi adspargere consueverant plerique. *Vlpius* ad *Demosth. de Corona* p. 480. E. ἐν ταῖς πανηγύρεσι συνήσαν πολλοὶ μετ' ἀλλήλων συμποσιασόμενοι καὶ ἔμενοι πολλάκις ἕως τῆς ἄλλης ἡμέρας ὡς τῆς ἐν πανηγύρεσι. αἱ δὲ τις τέτων μεθύσει . . . Τόχῃ ἡίδαλος est, vt *Hesych.* ἄσφαλος, in ἁδηνον, ἀφανή. In *Catalektis* Pithoei, quae quantum auctiora debebimus *Cl. P. Buiumanno Iuniori*, p. 120. vocatur *Δαίμων Ἀφροδῆς*. Illud epigramma vitiosius ediderunt *Gruterus*, *Donius*, *Fabretus*, *linceus* *Fleedwoodus*, item *Grotius* et *Salmasius*, vide *Miscell. Lipsiens.* T. 1, 490. si cui placeat magis notio τῷ ἀφανισμῷ, passim μοῖρα ὅλα, λινγαλή. vide *Anthol.* 3, 23, 3. 258. siue potius p. 262. 23. integrius enim ibi exstat.

Σὺν πατρὶ, N. ante B. M. Φ. Π. vt γαγαῶτα βιωτῶς, τὴν μητέρα, τὸν πατέρα, ἀποδείχθωσι περιπτώσει, qualia in *Monumentis Oxoniensibus* offenderis.

Ὅφρ' ἂν ἰσαψῷ, dum ad te perueniam, donec coniangar. συνάπτειν ita frequenter. *Miror, Aemilium Portum*, Graece peritissimum, in *Dionysii Halicarn.* L. 3. C. 69. p. 192. αἱ τοῖς συνάπτουσιν ἀλλήλους, putare, συνάπτονται reponendum. συνάψω scripti, ex Doricae dialecti consuetudine. *Hesych.* ἀψῷ, προσεγγισμῷ, δῆσω, Κρατικός. Aliqua fabulae parte Dorica dialecto vsus fuerit; ideo notauit *Lexicographus*. Inde in *Doricis monumentis* ἐργασίται, ποιήσονται: nam οἱ Δωριεῖς τὴν βαρυντόντων μάλλιντας περιστάσει. *Theocr. Schol.* 1, 3. ἀποψῷ.

Illud autem voti loco prolatum est, ὅφρ' ἂν ἰσαψῷ. Sic apud *Gruterum* 786. 5. vt ego possim dulcius et celerius ad eum peruenire, et 376. 5. mater rogat, quam primum se ducatis ad vos. 792. 1. ap. *Murat.* 1170. nunc in Museo *Papenbrouchiano* *Leidae*: Et nos optamus ad vos properare parentes.

Quis autem fuerit hic *Theodotus*, cum ignorantissimis scio. In *Anthol.* 3, 23, 22, 262. quendam patre iam, ut puto, orbatum mater deflet. Eundem credat, qui velit.

Restarent non nulla declaranda: sed haec pro loco iam nimis proliza. Ad nostrum locum propius faciunt, quae *I. Pricaeus* ad *Apulei.* 8, 393. contulit.

Pro *ευνεδία* *L. Kusterus* ad *Suidam* *ευνοδία* vbique reponit. Hoc durum. Exemplorum copia nostram scripturam defendit *L. Bofius* in *Animadu.* C. 48. p. 187. *ευνεδία* ap. *Ciceron.* 10. ad *Attic.* 7. *ἐνοδία* ap. *Diodor.* 20. p. 417. vbi vide. *Herodot.* 6, 56. ἐν ταῖς ἐξοδίῃσι. *Strabo* *ἐξεδία* 6, 382. A. sed *ευνοδία* 314. A. *ἐνοδία* *Artem.* 2, 28. p. 117. ita *μεθοδία* et *μεθοδία*. vide congesta ad L. 4, 5, 72-9.

P. 134. V. 3. Τάχα γὰρ οὐκ ἂν ἐξῆλθε τῷ τάφῳ καταλιπύσα τὸν νεκρὸν] Vt ap. *Petron.* C. 111. *Ephesia* *Matrona*: *custodiuiisset corpus et inedia mortem profecuta fuisset.* *Manetho* 6, 531.

Ἡ φρουρὰ νεκρῶν τόμῃσι ἐν κατήκει.

Vide L. 6, 409. et notata p. 378. *Animadversionum*.

P. 134. V. 4. εἰ δ' οὐν ἐλείπων ταύτην μετὰ ταῦτα κερδήσας, τὴν πρῶτην] *Locus affectus.* Forte εἰδ' οὐν ἐλείπων ταύτην, τὰ μετὰ ταῦτα κερδήσας, τὴν πρῶτην: vtinam igitur mortuus iacerem ibi vel sic. ταύτην pallim vtrumque notat. vide *Hutchins.* ad *Xenoph.* K. A. 7, 4. vel εἰ δ' οὐν ἐλείπων, ταύτην ἢ μετὰ ταῦτα κερδήσας. Cl. *Reiskius* mihi hic praeluxit. vide, si eius cogitata magis probes.

P. 134. V. 4. τὸ ληθέριον] Vbi in piratas incidit *Chaeareas*? hoc queri poterat *Callirrhoe* non ille. Sed intelligit φρουρίον τῶν βαρβάρων in *ἄστα* *Milerensi*. Porro non obseruat ordinem calamitatum; nam hoc praecessit τῇ πρῶται: nec opus est.

P. 134. V. 6. ἢ τῷ θανάτῳ καλῶ, μὲν δ' ὃν ἤκουσεν τὸν δεύτερον *Καλλιρρόης* γάμον] Non dixit, quod voluit, nisi velit: o pulchra mors, post quam demum apud inferos audiuiſſem secundas *Callirrhoeae* nuptias. Sed ista sententia non plane verbis inest. Si dixisset: μὲν δ' ὃν εὖκ ὃν ἤκουον, verba *ἔνολα* responderent.

P. 134. V. 4. Οὐ κατεφίλησα] L. 5, 9, 94. 6. Similis querela *Achill.* *Tatii* 6, 395. μετὰ τοῦτον ἰδὼσα εἰ χερόν ἐν τοῖς ἑγροῖς οὐ κατεφίλησα.

P. 134. V. 11. Καὶ ὅναρ] Nam dii immiserant somnium regi, per quod iustitiam. L. 3, 7, 55. 8. 2, 1, 23. 1. 3, 1, 41. 8.

P. 134. V. 13. Δέσας. In *Apogr.* δέσας. L. 5, 10, 96. 24. καὶ οἷς μεμενέτα κατεῖχε. Ap. *Artemid.* 2, 13. 101. δέσας *Rigaltius* recte in δέσας vel δέσας mutat.

LIBRI SEXTI CAPVT TERTIVM.

P. 135. V. 1. Μὴ τινα ἐπιβυλὴν ἐπιβυλευθῆς, καὶ μεγίστην] Ita hic locus forte constituendus ex coniectura V. E. sed habetur ἐπι λιός, καὶ μεγίστην. Illa syllaba finit vocem βασιλεὺς, ante quam igitur excidit: εἴη βασιλεὺς: nam, vti alias monuimus iam, εἴη. εἶπεν etiam pericopen ordiuntur: vt mox p. 102. ἀπεκρίνατο βασιλεὺς: vel illud βασιλεὺς librario tribuendum, qui personas voluit distinguere. vide L. 1, 12, 17. 18. Mallem praeterea: Ναὶ μεγίστην, ἀλλ' εὐχέσθ' ἀνδραγατῶν: vt L. 5, 7, 90. 25. Ναὶ, φησὶν, ἀλλὰ Χαιρέας τείνηκε. Vocem ἐπιβυλὴν adiuvat dictum superius: Ἐρωτος ἐπιβουλος αὐτὸς ὁ ἔρως, sed et βασιλεὺς debet retineri: vt patet ex accentu, qui certo in codice adfuit. Totus locus igitur legendus: Μὴ τινα ἐπιβυλὴν ἐπιβουλεύθῃς. εἴη βασιλεὺς. Ναὶ μεγίστην, ἀλλ' εὐχέσθ' . . .

P. 135. V. 3. ἤκουον το καὶ ποιήμασι] Supple ἐν λόγοις τα, siue intelligas sermones, siue historias. L. 2, 4, 29. 1. ταῦτα ἡμῖν ἱστορίαι ποιεῖται το καὶ συγγραφεῖς.

P. 135. V. 4. Κρατὶ πάντων τῶν θεῶν] *Serio* *Cygnus* ap. *Xenoph.* K. Π. 6, 153. ἐγὼ θεὸς ἀνὴρ ἔρωτος ἡττήσθαι.

P. 135. V. 4. Καὶ αὐτὸ διδὸς] Omnes poetarum libri pleni. Auctor *Περ*

δικὴν Αλεξάνδρῳ: Βούλεται Θεὸς, ὃς καὶ Διὸς ἱσφαλεῖ μέγαν νῦν Καὐτῆς Κυπρογενείας.
Fragmentum Sophoclis, siue Euripidis, ex Phædra apud Stobæum C. 61, 388.

Ἔρως γὰρ ἄνδρας οὐ μόνος ἐκέρχεται,
Οὐδ' αὖ γυναῖκας, ἀλλὰ καὶ Θεὸν ἄνω
Ψυχὰς χαράσσει, καὶ πόντον ἔρχεται.
Καὶ τὸν δ' ἀκείρειν οὐδ' ὁ παγκρατὴς θένει
Ζεὺς, ἀλλ' ὑπείκει καὶ θείων ἐγκλίνας.

Ita Tertia editio, sed tres aliae tarāssui, quod recte secutus etiam *Barnesius*.

Adponam modo vnicum *Meleagri* epigramma, ut pateat insigni exemplo, quam studiosus poetarum Graecorum imitator fuerit *Propertius*. Nec sine admiratione discas, ipsum illud initium primae elegiae Graecis fontibus deberi: ut merito *Scaliger* statuerit, in primo libro, siue *μονοβιβλίῳ*, illum prae caeteris ἑλληνίζον, quamuis passim in aliis libris Graecos stósculos captarit, ut ab aliis indicatum, et alias ostendi:

Τὸν με πύθοις ἄτρωτον ὑπὸ τέρνοισι, Μυῖσκος,
Ὅμμασι τοξέυσας, τῦτ' ἔβροχεν ἶπος
Τὸν θρασὺν εἶλον ἔγῳ, τὸ δ' ἐπ' ὄφρυσι κίονο φρύαγμα
Σκητροφόρου σοφίας, ἦνιδε, ποσσὶ πατῶ.
Τῷδ', ὅσον ἐμπνέουσας, τὸδ' ἴφην· φίλι κῆρε, τί θάμβος;
Καὐτὸν ἐπ' ὠλόμῳ Ζήνα καθεῖλαν Ἔρως.

Illum me cupidinibus innumeratum sub pectoribus, Myiscus,

Oculis iaculatus, hoc inclamavit verbum:

Istum audacem cepi ego, istum in superciliis fastum

Sceptriferae sapientiae, ecce, pedibus calco.

Illi vero, aliquantum respirans, hoc dixi: Care puer, quid mirum?

Et ipsum e caelo Iouem deduxit Cupido.

En gemella *Callimachi Romani*:

Cynthia prima suis miserum me cepit ocellis,

Constatum nullis ante cupidinibus:

Tum mihi constantis deiectis lumina fastus,

Et caput impositis pressit amor pedibus.

Quin distichi sequentis ἔκδοσις:

Donec me docuit castas odisse puellas

Improbis, et nullo viuere consilio.

debetur voci σοφία: quam sibi etiam *Meleager* agnoscit ab amante excusam. Quin ista:

Sis modo libertas, quae uolet ira, loqui.

et ὅσον ἐμπνέουσας utraque indicant poetam, verba sibi vix libera superesse, querentem.

P. 135. V. 5. Ἦπῃτιν δὲ ἔμω, ὅτι δύναται τις θαυμάζων [ἢ θεῶν] ἐμῷ γενέσθαι δυνατότερος] Quid desit, ex contextu discas. Nota est superbia Persarum regum, notus furor Xerxis Hellesponto vincula iniicientis et mare flagellantis. Mox p. 137. 2. θύνασαι γὰρ, ἢ δέσποτα, εὐ μόνος κρατεῖν καὶ θεῶν quem locum adi. Posses quoque θεῶν ἢ ἀνθρώπων.

P. 135. V. 6. πάρεστιν ὁ θεὸς] L. 6, 4, 104. 2. Ἔρως ἔνδον παρῶν καὶ λέγων. *Lucian.* Dial. Deor. 20, 266. Ἔρως ἔλκω παρελθὼν ἐς αὐτήν.

P. 135. V. 6. Ἐνδεδύμηνεν εἰς τὴν ἐμὴν ψυχὴν πολλὰς καὶ σφοδρὰς] Modo adparet σφοδρὰ . . . Ἀριστοφ. 2, 4. μηδὲ λοιπὴ τὸν ἐνοικοῦντά μοι πόθον. *Plato de R. P.* 9, 573. D. καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα, ὧν Ἔρως τύραννος ἔνδον ἐνοικῶν διακυβερνᾷ τὰ τῆς ψυχῆς πάντα. Eleganter *Theod. Prodr.* 6, 237. de Amore:

Ὅταν ἐπιπτάς ἐς μέσην τὴν καρδίαν

Ἐκεί πανηγύριος ἐμμένει θάλα,

Καὶ παννυχίδι θυμῳενεῖς παννυχίδας.

Paullo aliter *Plutarch.* Erot. 759. C. Κάτων ἔλεγε, τὴν ψυχὴν τῷ ἔρῳτος ἑνδιαιτάσθαι τῇ τῷ ἑρῳμῳ. Quod in *Catene* 339. effert: τῷ ἔρῳτος ἔλεγε τὴν ψυχὴν ἐν ἀλλοτρίῃ εὐμῇ ζῆν. Omnes sensus vestros mentemque iunxisse, ut, si fieri possit, transire inuicem in pectora vestra cupiat. Incertus Auctor *Epistolarum Maxim.* et *Const.* C. 1. *Nemesius* C. 3, 101. vinculum animi et corporis

comparat amicae et amatoris: *δεδοσθαι φαρὸν ὑπὸ τῷ σώματος τὴν ψυχὴν, ὥς λέγομεν ὑπὸ τῆς ἐρωμένης δεδοσθαι τὸν ἑαυτὴν*: vbi mox *Codex* meus *ἐπιτραπέε* pro *περιγραφῆς*: aptum foret *περιγραφῆς*. Sic alii morus animum inhabitare perhibentur. *Alciphron*. 3, 5. τὴν ὁρῶν ἑναυλον ἑκαμμένον ἔχοντα. *Plutarch*. *περὶ ἀδολασχ.* 894. ἡ δὲ μέθῃ σύνοικος. An illud *ἐκαμμένον* aliis se probet, nescio; at mihi elegantius afore videtur. *Eumen. Panegy. Constant.* 17. *quantus illos coelestis spiritus intravit habitator. Horat.* 1. *Od.* 16.

*Non Dindymene, non adytis quatis
Mentem sacerdotum incola Pythius,
Non Liber aequae.*

Vbi *incola* elegantius mihi dictum videtur respectu *mentis, sacerdotum*, quam *adytorum et templi*. vide tamen *P. Burmannum* ad *Gratii Cyneq.* 438. p. 275. Nescio, an huc referre possemus ex *Anacreonticis* locum 56, 70.

*Μούσας φρεσὶν ἡτοίμας
Ἀχαιοῖσιν ὄρνεις,
Ἀγλαὴν τε λαμπρόνοις.*

Vbi igitur *Μούσαι ἄποικοι* contrariae essent ab illis, quae *ἡτοίμας*, et sic *Ἀχαιοῖσιν* conveniret. *Barnesius* certe *extorres* vertit, cuius sane hoc in loco intolerabilis est in incerpelando poeta remeritas; vt fere vbiq. En *Codicis Vatican* lectiones, vt te exerceas: quarum caeteri, qui iactant huius libri

variations, nihil nouerunt, *ὄρνεις*, et *Ἀγλαὴν τε λαμπροὺς ἰσχαν*. At in *margin* *λαμπρόνοις*.

P. 135. V. 7. *εὐφρόδης* . . . *ἐν μὲν ὁμολογεῖν*] *ἀναγκαῖον*, vel vocabulum conueniens aliud accentu in ultimo carens.

P. 135. V. 8. *ὅτε μάλιστα δόξα . . . ναι τοῦ λόγου*] τίλος *ἐπιτείνου* τῶν λόγων satis aptum foret: nili aliud quidquam fuisse persuaderet vocola *μάλιστα*, quod non succurrit, nec *ἐπιτείνου* placer valde.

P. 135. V. 10. *πῶθεν ἑταίρῳ*] Nempe *Callirhoen* huius amoris esse facem.

P. 135. V. 10. *Οὐδὲ γὰρ πρόσφατον τὸ πάθος ἦν, ἀλλὰ ῥεθάνετο μὲν τυφόμενῳ τῷ πυρός. ὅτι γὰρ μὴ οὐδὲ τῷ ἡμφίβολον, ὡς ἀγλαόν, ὅτι*] *Neque enim recens erat iste adfectus [amor]. Verum senferat quidem ignem gliscientem: deinde vero neque hoc erat ambiguum neque obscurum, quod.* Ita supplendum forte et inrelligendum. Aliis alia in mentem venerint. Dudum senferat *Euphrosinus*, regem amare: deinde non poterat dubitare, quin amoris obiectum nullum aliud posset esse, quam *Callirhoe*, quae tantum forma caeteras vincelat. Ex his igitur causis *εὐθὺς ἡπίστατο, πῶθεν ἑταίρῳ* rex. γὰρ μὴ ὡς sunt particulae sic saepe coniunctae, de quibus bene *Deuarius*.

P. 135. V. 11. *Τυφόμενῳ πυρός*] Interpretor: *adhuc tepescientem, incipientem gliscere ignem*: vt *Arulci.* 2, 154. *flamma saevi amoris parua quidem primo vaporis delectat: sed fomento consuetudinis exaestuans, immodicis ardoribus totos adurit homines.* *Hesych.* *τύφασθαι, ἡσυχῇ ἡκμασθαι, χωρίς φλογὸς καπνὸν εἶναι* [vulgo εἶναι] *Schol. Sophocl. Antig.* 1021. *τύφον* ἐστὶ τὸ κρύμα ὑπερβύχου. Ita *tepescere* et *calefcere* opponuntur. Amor ille quasi sub cinere et tauiis conditus, tamen non latuerat *Artaxaten*, qui quoridie cum rege versabatur, qui roganrem nouerat, an *Milesia* iam mulier aduentasset, qui frequenter itus in gynaeceum regis animaduertat, qui illud iustitium indixerat ipse iussu regis.

Alioqui sane *τύφασθαι* etiam de amore quouis et vehementi. *Alciphron.* 3, 2. *ἐκτύφασθαι τὸν ἑαυτὸν*. 3, 64. *ῥεθάνετο πῶθῃ*. Sic in *Epigr. Anthol.* L. 2, 57, 48. 180. quod defectu suppleto et emendatius hic describere non pigebit, auctori quoque suo vindicatum *φιλοδμήμῳ*:

*Ἐπὶ τρεκίντισσιν ἐπέρχονταὶ λυκάβαντες
Ἦδῃ μοι βίῳτῃ σχιζόμενα σελίδες.
Ἦδῃ καὶ λυκαὶ με κατασπέρουσιν ἔσειρην
Σανδίσκην συντῆς ἄγγελοι ἡλικίης.*

Ἄλλ' ἔτι μοι ψαλμός τε λάλες κῆμοι τε μέλονται,
καὶ πῦρ ἀπλήτη τόφειτ' ἐν κραδίᾳ.
Αὐτὴν ἁλλὰ τάχιστα κορωνίδα γράψετε, Μοῦσαι,
ταύτην, ἡμετέρης δεσποτίδος μαίνης.

Tertius versus e codice suppletus: etiam septimus et octavus inde petitus. *M.* autem *Stadus* ex ingenio sensum deficientis versus adsecutus fuerat, tentans duplici modo; tamen elumbi rhythmō:

καὶ πολλὰί τριχες εἰν καρχαί αἶμι φέονται.
Ἦδ' ἡμῖν πολλὰί τριχες ἐν κροτάφοις φέονται.

Adscribam et ineditum ab hac materia tota non alienum.

Μελεάγρου.

Στοῦν Ἡράκλειτος ἐν ἔμμεσι τῶν ἔπος αὐτοῦ,

καὶ Ζηνὸς φλέξω πῦρ τὸ κεραυνοβόλον.

Ναὶ μὴν καὶ Διόδωρος ἐν τέρνοις τοῦτο φωνεῖ.

καὶ πάτρων τῆκω χρωτὶ χλιαινόμενον.

* *vid.* p. 199.

Δύτanos, παίδων ὅς ἀδίζατο τῷ μὲν κ' ἔσσαν

λαμπάδα, τῷδε πόθους τυφόμενον γλυκὺ πῦρ.

P. 135. V. 12. Καλλιγένης παρούσης] Idem verborum color ap. *Euparium* 151. αἰσχρὸν γὰρ ἐστὶ καὶ λέγειν καὶ βασιλίᾳ ἐκαστὴν αὐτὸν παρόντος ἑταίρον. vulgo sine sensu τῷ, quod vel ex versione patet: *nam turpe fuerit, ut alius rex, quam qui praefectus est, imperatorem laudet.* Tamen τῷ in *Cod. Barberiniano*. Sed recte *Edit.* *Commellini*, quod sero video.

P. 135. V. 14. Τῆς σῆς . . . ψυχῆς] κρατεῖν, vel κρατῆσαι, vel ἀπτεσθαι. *Theocr.* 1, 35. τὰ δ' οὐ φρενὶς ἀπτεται αὐτῆς.

P. 135. V. 16. Καλὰ μὲν . . . γυναικίαι, ἁλλὰ καὶ Στάτειρα] *Potes calidam mē parēsi pollai, παντοδαπαί, vel potius calidam mē ai Perseides gynaikeis, ἁλλὰ. Ammian.* 24, 5, 311. ex virginibus autem, quae speciosae sunt captae, ut in *Perfide*, nec condescendere aliquam voluit, nec videre. Posses etiam *Ἰωνίδας*, vel *Ἑλληνικάς. Max. Tyr.* 4, 4. πέμπει Ἰωνία παλλακίδας Ἑλληνικάς. At ad hoc non conveniret dissimulationi *Artaxatae*.

P. 135. V. 16. Καλλίτη τῶν ὑπὸ τὸν ἥλιον] Vide dicta L. 6, 1, 99. 7. Forte ita intelligendus *Val. Flacc.* L. 5, 484.

Sceptra tui toto Pelias sub numine Phoebi

Maxima forte tenenti.

Vt sit sensus: *Pelias tenens sceptrum maxima eorum, quae sub sole.*

Eupar. de Legat. 162. οὐκ ἔτακτο δ' ἥλιος τοιαύτην ἡμέραν, εἴαν τότε εἴην τοῖς παρούσιν ἑστῶν καὶ ἱερῶν.

P. 135. V. 17. Ἐξουσία δὲ ἔρωτα καταλύει] *Interpres vertit: quam concupiscere si te non admodum sentis, id sane mirum non est; facultas cupidinem tollit.* Vides, quid *interpres* de suo largitus fuerit breuiloquo auctori: quod moneo, ne quis in *Graecis* quid excidisse reatur; si prius animaduertissem, delevissem.

P. 135. V. 18. Τῶν ἀνωθεν] *Nam et 9aei oi κάτωθεν. Eumen. Paneg. Const.* 9. *Semper ex aliquo supremo sine mundi noua deum numina universo orbi colenda descendunt:* ubi tamen ad aliquem terrarum orbis angulum respicitur.

P. 135. V. 19. Ἄλλα θῆτις] Vt fecit *Pelei* amore illa incensa. In memoriam reuocor epigrammatis, quod eruditissimus *Richardus Pocockius* in praefata descriptione *Itineris Aegyptii* T. 1. p. 149. publicauit. Id adponam, qualiter emendandum censui, misique ante hos quinque fere annos ad amicū virumque summum *Ioannem Düberium*. Illud erat scriptum in pede *Statuae Memnonis*, non procul a Nilo prope Thebas:

Ἀσκησιόδω.

Ζῶεν, ἐνάλιη θῆτις, μένονα, χ' αἰδῶ φωνεῖν,

Μάνθαν', ἐπὶ Τροίης ἄλλοι' ἀπολλόμενοι,

Αἰγυπτου Λιβυκῶν ὑπ' ὀφρύσιν, αὐ ἀποτάμναι

Καλλίπολον Θῆβην Νεῖλος ἰλαυνόμενος.

Τὸν δὲ μάχης ἀκέρητον Ἀχιλλεῖα, μήτ' ἐπὶ Τρώων

Φθίγγεσσι πεδῶν, μήτ' ἐν Θερσαλίᾳ.

*Vivere, marina Thebi, Memnona et suauiter sonare,
Disce, ad Troiam quondam occisum:
Aegypti Libycis sub tumulis, ubi abscindis
Pulchras portas habentem Thebam Nilus incisatus.
Infatiabilem vero pugnae Achillem, neque in Troum
Loqui campo, neque in Theffalia.*

Sane rotundum epigramma. vide autem, quibus corruptelis oblitum legatur apud ipsum Pocockium: et quam abeat etiam a vero sensu, qui id tentauit Eruditiss. Leichius in *Novis ad Muratorianum Theaurum emendationibus* p. 85. et 86. Locum describit Herodus. 4, 181. ἐξέρχεται ψάμμος πατήνας, παρατείνουσα ἀπὸ Θηβῶν τὰν Αἰγυπτίων ἐπὶ Ἡρακλείας τήλας. Scias autem ad intellectum loci, Thebam a Nilo ita secari, ut pars vrbs Libya, pars Aegypto, adiudicaretur, in Libyca autem parre Statua Memnonis, et tamen, quod mireris, ab erudito Germano Statua haec ponitur in ora maritima. Sane mare multis millibus inde disparatum.

Verum paene omiseram explicationem literarum sub epigrammate exstantium; quam hanc esse dubius valde coniicio; de caeteris enim fatis securus sum: ἐκποῦτο τὴν ἑκπύρετον. Aliquid desit. ἐκπύρετος Aegypti norus: plura nec libet, nec opus. Potius etiam alterum epigramma recensebo, quod ibidem legitur, et idem doctus Britannus vulgavit in eiusdem operis T. 1. p. 105. Tab. 39. item misere corruptum, et ab eodem Leichio ibidem retentum:

Ἐκλυον κούρησσαντος ἡγὰρ Πόβλιος Βαλβίνος
Φωνὰς τὰς Ζεῖας Μέρμονος ἢ Φαμίνωφ.
Ἦλθον ὁμοῦ δ' ἑκατὶ βασιλίδι τῆδε Σαβίνα,
Ἦρας δὲ πρῶτας ἄλιος ἔσχε δρόμον.
Κοιῶν Ἀδριανὸν πέμπτῃ ἡμέτῃ ἡμεῖς.
Ἄματι δ' ἔσχευ Ἀθῶν εἰκοσι καὶ πέντε.

Εἰκοτὴ πέμπτῃ ἡματι μὲνδς Νεμβριος.

Ego Publius Balbinus audivi diuinas voces loquentis Memnonis suae [Aegyptiace] Phamenopha.

Veni vero hic una cum amabili regina Sabina; primae borae Sol habebas cursum.

Imperatoris Hadriani quinto et decimo anno: dies autem habebas Athur [mentis] viginti et quatuor.

Vigesimo quinto die mensis Nouembris.

Ad v. 2. declarandum, scias, Memnonem a Thebaeis vocari Φαμίνωφ, teste *Pausan.* 1, 42. licet *Straboni* L. 7, 1167. D. Ἰερμάνδης Aegyptiace audiat. At Thebaei sic: *Aegyptii* in genere aliter. Sic innox Ἀθῶν ipse interpretatur Νεμβριος. v. 4. ex aliis epigrammatibus, quae eodem loco *Itinerarii Pocockiani* leguntur, quaeque nunc non tango, patet, vnumque *siem* et *borae* adnotasse, ut nunc quoque mos est loca celebria adeuntibus, qua viderant Memnonem et sonantem audiuerant, quod etiam alias facitabant. *Heliodor.* 5. p. 218. καὶ δοκεῖ ναοὺς περιγράφειν, εἰ χωρεῖσθαι, ἢ ἐγκύματα ἐπισήμους, ἔρμαις τε, καὶ ὕψαν προσδιορίζοντας. Sic amatores in *Ceramico Athenis*. *Lucian.* *Dial. Meretr.* 187. Ἀπὸ, φησὶ, περὶ τὸν ναύκληρον ἑρμῶτιμον, ἢ τὰ ἐπὶ τῶν τοίχων γεγραμμένα ἐν τῷ κεραμικῷ ἀνάγνωθι, ὅπου κατεγλίτευται ὕμνοι τὰ ὀνόματα. Quod ad diem et annum huius epigrammatici attinet, nihil adiciam nunc, solum adponam *I. Buberii* verba ex literis ad me *Diviome* datis Anno 1745. die 14. Iunii: *Je vous remercie aussi des deux inscriptions Grecques de la même Statue; Le P. Balbinus de l'une est très vraisemblablement le P. Caesius Balbinus, qui fut consul cinq ans après. Cette inscription est remarquable pour la date, la quelle elle nous fournit du Voyage d'Adrien et de Sabine dans la haute Egypte. Mais celui qui l'a composée, pourvoit s'être trompé, en ce qu'il suppose que le 24. d'Athyr tomboit en 25. Novembre, car les sçavans ont fait voir, qu'Athyr commençoit en 28. d'Octobre.* Sed quoniam in his sumus, libet et prosaïcam Inscriptionem adicere ad hanc rem spectantem, qua de

etiam cum *Buberio*, si memini, egeram, et quam praeter *Pocockium* publicavit quoque *Cl. Muratorius* T. 4. p. 2, 3.

ΗΛΙΟΔΩΡΟΣ ΖΗΝΩ
ΝΟΣ ΚΑΙΣΑΡΕΙΑΣ ΠΑ *
ΝΙΑΔΟΣ ΗΚΟΥΣΑ Δ' ΚΑΙ
ΕΜΝΗΣΘΗΝ ΖΗΝΩΝΟΣ
ΚΑΙ ΑΙΑΝΟΥ ΑΔΕΛΦΩΝ

* vid. *Steph. Byz.*

Leichius p. 78. quoque tetigit, legitque αλιανῷ, forte non male, καὶ αλιανῷ. Sunt exempla, ubi καὶ etiam in prosa ita mutilatum sit. Posses etiam γαιανῷ, in *Inscriptionibus* notum nomen.

Verum illud ἐμνήσθην animaduerti velim. Solebant peregrinantes, pietatis et memoriae causa absentium et relictorum amicorum et cognatorum, in his locis, ubi suam volebant relinquere memoriam, etiam eorum nomine scripto, se testari non immemores fuisse; et eo modo acceperim duorum lapidum ἐμνήσθην in *Thesaurio Muratoriano*, sane non intellectas. P. 66, 7. ἐπάγαθος ἐμνήσθην παρὰ θεοῖς διοσκούροις. Repetitur ex *Cyriaco* p. 21. vertitur pro peritia: *Epagathi memoria sit apud Dioscuros*; nempe Graeca quemvis admittunt sentum. Bene in *Pocockiana Leichius* recordatus sum, nempe in aliqua parietis parte templi Dioscurorum significauit, se hoc adiisse, et forte vna vel preces, vel sacra quaedam, fecisse nomine amicorum, *Epagathus*, ut in *Memnoniana* hac fratrum suorum meminit *Heliodorus*; qui si non aliud, saltem aeternitatem nominis sui, cuius audi erant veteres, tuerunt consecuti.

Apud eundem *Muratorium* ex *Anconitano Cyriaco* p. 20. legimus p. 1735. 9.

ΠΑΝΤΕΡΟΣ
ΒΑΣΕΟΣ ΠΥΡΑΤΟΣ
ΕΜΝΗΣΘΗΙ ΤΡΥΦΩΝ. ΠΑΡΑ
ΤΟΙΣ ΔΙΟΣΚΟΡΟΙΣ. ΝΕΤΩΝ
ΣΤΗΝΔΟΤΑΝ. ΜΑΡΚΟΝ
ΚΕΚΡΗΝ.

Quod ego nunc non excutiam, sed ad hunc morem facit, et hoc cum plurimis, quae apud *Cyriacum* ibi leguntur. Ille Ἀντέρως, *Anteros*, Βάσος, *Pyratos*, praesentes fuerunt, et *Tryphon* recordatus fuit apud *Dioscuros* καὶ τῶν συνδύλων. Aperte ap. *Cyriacum* p. 21, 141. et *Muratorium* p. 810. id, quod dixi, confirmatur: Διονύσιος Πρωτόρχου ὡς παραγενόμενος, μετὰ τῶν συντραπτῶν: ubi sequitur: Φιλωτάδῃ, Διονύσιος, nempe nomina illorum commilitonum, sed quorum deberent nomina poni in casu genitiuo, sed hic in primo casu exhibentur, quippe intelligitur οἱ ἦσαν, qui erant. Inspecte dicta p. 73. *Animadu.* 10. 7. C. 6.

P. 136. V. 2. Ὅτι θεῶν τίς δεινὴ ἦδε ἡ γυνή] Vide L. 2, 4, 29. 2.

P. 136. V. 3. Προσποιεῖται δὲ Ἑλληνὶς εἶναι Συρζακυσία] Vide L. 1, 4, 7. 19. et 7, 3, 118. 7.

P. 136. V. 5. ἐλεγχθῆναι γὰρ οὐ βέλεται] Hic pone distinctionem minorem, et nota plenam in ἐλεγχθῆναι orthographiam, quam cur alias neglexerit?

P. 136. V. 5. Οὐ μὲν] Quis nescit Graecorum luxuriam in negatiuis vocabulis.

P. 136. V. 5. τῶν ὧ' ἡμᾶς] Non spero fore, qui hoc mutare velit. *Thesobr.* *Char.* 24. τῶν ὧ' αὐτὸν τινι συντάξει αὐτῶν ἐπιμαρτυρεῖται. *Xenoph.* L. II. 22. Ε. διαπρέπεται πρὸς τοὺς ὧ' αὐτόν.

P. 136. V. 6. Τίς τὴν Ἰώνιον] Sic hic recte, intelligens mare Siciliam alluens. Ita etiam L. 3, 3, 46. 12. at eodem libro C. 4, 50. 15. et C. 5, 51. 12. et L. 8, 3, 133. 17. Ἰώνιον, male secundum *Conr. Gesnerum* ad *Aelian* *Hist.* *Anim.* 14. 1. *J. Dawesium* ad *Max. Tyrium* 39, 5. 112. *Solanum* ad *Plutarchi Anton.* 95. *Cimon.* 122. *Cl. P. Weßelingium* variis ad *Diodor.* in locis, et innumeros alios. *Cl. I. Marklandus* ad locum *Maximi* alia via progreditur. Licet autem in profaice scriptoribus non sit, ubi figamus pedem, pro-

pter *Codicum* incertitudinem: et poetarum vsui obtendi possit licentia: tamen eorum auctoritas etiam hic alicuius momenti a contrario: nam licet *Ionium* in carmen hexametrum non nisi secunda correpta: tamen *ἰόνιος*, vel *ἰόνιος* intrare posset. Iam, quod sciam, neque qui *Iambos* scripserunt, neque *heroici* vsquam, locuti de *κόλπω Ἰονίῳ*, hac voce istis quantitatibus vsi fuerunt: cum tamen in regione *Ionia* et inde deductis vocabulis vtantur passim modulo ἦν *ἰόνιος*, vel *ἰόνιος*, tam *Graeci*, quam *Latini*, ex etymo nihil certi confici potest: nam vel ab *ἰών*, vel *ἰών*, *ἰών* *ἰωνος*, qui *Apolinis filius*, vel *ἰών*, *ἰωνος*, qui *filius Itali*, deriuant *Ionium* linum. Dicemus quaedam ad L. 8, 3, 133. 17. Eadem varietas in voce *Παραϊωνίων*, cuius rector scriptura videtur *παραϊώνιον* ab etymo *παραϊώνιον* et a poetis confirmata. Sed quorum auctoritatem *Clar. Marklandus* hic non magis admiserit, quin *παραϊωνιον* in numo ap. *E. Spanhem.* de *Praefans. Numismat. Edit. Antiquae* p. 779. Verum cum *I. Vaillantius* non exhibeat, et prius productus sit a *I. Seldeno* ad *Marmora Oxoniensia* p. 157. deinde ex *Hub. Goltzio* laudet, huic epigraphae non multum tribuo.

P. 136. V. 6. Τὸν περὶ αὐτῆς μῦθον ἐκπέμπει] Sic *Eratosthenes* et alii accusabant *Homerum*, quod *Vlixis* errores in Oceanum ἐξέπεμψε, quia longinquua loca sunt εὐκατάψευτα, quos *Strabo*, in primis φιλόμυθος, grauius refellit.

P. 136. V. 8. Πῶς . . . Στάτειραν] οἷός τε εἶ, δύνασαι, προύχθης, vehemens nimis τολμᾷς.

P. 136. V. 11. εἴ τι ἄρα δυνατόν ἐστιν εὐρεῖν φάρμακον] Non εὐρεθήναι. Tegimus antea L. 4, 3, 69, 11. L. 5, 2, 82. 1. En aliquot exempla. *Aristotel. Rhet.* 1, 5. §. 9. ἡδὲ ἰδὲν. *Demosth. παραπρ.* 312. B. πόλις χαλεπῇ λαβεῖν. *Plato Philebo* 14. C. ἔχθιδον ἀμφισβητήσαι. *Lys.* 207. A. ἄξιός ἀκούσαι. *Symprof.* 182. A. νόμος ἔχθιδος νοῦσαι. *Hippias Mai.* 289. A. αἰσχροῦ συμβαλεῖν. *Demosth. in Lepin.* 543. D. ὡτοῖ ἀκούσαι. *Lucian. Phalar.* l'r. 190. ἀποτρέψαι μαι ἀκούσαι ἦν: vbi recte *Schol.* explicat ἀκουσθήναι, nec aliis triticis opus erat. *Isocras. Paneg.* 69. χαλεπὸς προσπολεμῖν: vti recte editio *Cantabrigiensis*, alii perὸς τὸ πολεμῖν.

Tamen passuum non nunquam adhibent. *Demosthen.* in *Aristog.* Pr. 812. A. διὸς ἐκπεμπεῖν. *Plato Hippias Maior.* 299. A. αἰσχροῦ δρασθαι. Cui exemplo tamen posset obmoueri, quod δρασθαι saepe pro εἶναι occurrit, vnde διὸς ἰδὲν et ἰδὲσθαι obuia.

P. 136. V. 11. εὐρήται] in *Aprogr.* εὐρη, posses quoque εὐρήσεις: obuia locutio. *Eurip. Hippol.* 698. ζητῶν τ' εὐρον φάρμακ', οὐχ' ἂν βυλόμην. *Xenoph. Erhes.* 3, 45. φάρμακον εὐρών, πεθὶν ὁ κακῶν με ἀπαλλάξει τὴν κακοδαίμονα. Quod recte per se constituit *Eruditiſſ. Abreschius* in *Miscellan.* Vol. 11, 3, 17. *Codice* adstipulante.

P. 136. V. 12. Παρ' Ἑλλῃσι καὶ παρὰ βαρβάρους] Posset in ore Persae ad regem tegum male sedere videri distinctio Graecorum et Barbarorum. Sed sic solent Graeci saltem scriptores inducere alios populos de se loquentes. Ap. *Xenoph.* K. A. 1, 258. B. *Cyrus* ipse milites suos vocat barbaros. Ap. *Aeschyl.* *Perf.* 391. Nuntius ad *Atossam*, *Xerxis* vxorem:

Φόβος δὲ καὶ βαρβάρους παρῇν.

Hector ap. *Eurip.* ad *Rhesum*, *Thraciae* regem, gloriatur paene in cognomine *Tragoedia* v. 404.

Σὺ δ' εὐγενὲς ὦν, βαρβαρὸς τε, βαρβάρους

Ἑλλῃσιν ἡμᾶς προὔπισε τὸ ἐν μέρεσιν.

Ap. *Herodot.* 9, 47. *Mardonius*, *Gobryas* filius, *Persas* barbaros vocat. Quin *D. Paullus* ad *Romanos* scribens C. 1, 14. Ἑλλῃσι καὶ βαρβάρους, ipsos ita rerum dominos hoc titulo insignit. Ap. *Herodot.* 2, 158. legimus, vnde patet, Graecis non solum respectu aliarum gentium sic loqui libuisse: βαρβάρους πάντας οἱ Ἀγύπτιοι καλεῖται τὸς μὴ εἶναι ὁμογλώσσους, gentes omnes alia lingua vtentes vocabant barbaras, nihil tamen ultra eorum virtuti, ingenio, acumini detrahenres: ista enim vanitas referuari debebat in nostrum aeuum quibusdam e *Francica* gente etuditionis solidae corruptoribus contemptoribus

busque; verum ne iniqui paucorum vecordiam deriuemus in nationem, olim ante alias, et nunc quoque de literis bene merentem. Barbarum est decretum *Apollonii Tyanensis Epist.* 21. Οὐ γὰρ θάμνη βαρβάρους αὐτὸς ἔντας εἰ πάσχειν. Sic *Cod. meus*, vulgo abest ἔντας, saltem ab *Oleariana*. Sic *Epist.* 13. suppl. Ἀλέξανδρον αὐτὸς ἀναθέρψω καί.

P. 136. V. 12. φέρμακον γὰρ ἕταρον ἔρωτος οὐδὲν ἐστὶ πλὴν αὐτὸς δ' ἐρώμενος] Centena loca in hanc sententiam facile obuia fiant. Proxime ad nostrum *Heliodor.* 4, 177. ζητήσας σοι, Χαρίκλειε, δ' ἱερόμενος, γίνετο δὲ ἂν μόνος δ' ποθύμενος *Plato Phaedro* 252. B. πρὸς γὰρ τῷ εἰβασθαι τὸν τὸ κάλλος ἔχοντα, λατρεῖν εὐρεῖται μόνον τῶν μεγίστων πόνων. Non immerito *A. Gellius* L. 19, 19. *Valerii Aeditui* hos verius extollit:

Quid faculam praefers, Phileros, qua nil opus nobis?

Ibimus: hoc lucet pectore flamma satis.

Istam non potis est vis saeva exstinguere venti,

Aut imber coelo candidus praecipitans.

At contra hunc ignem Veneris, nisi si Venus ipsa,

Nulla est quae possit vis alia opprimere.

Conferas, velim, epigramma Graecum, nobis adpositum p. 89. *Animadversionum harum*: vbi paene eadem sententia.

P. 136. V. 14. Τῦτο δὲ ἄρα καὶ τὸ εἰδόμενον] Ne quid ardeat. *Actian.* V. H. 1, 30. τῦτο τὸ δὲ λεγόμενον *Alciphron.* 2, 3, 216. τὸ δὲ λεγόμενον τῦτο τὰ τῆς γῆς ἀγαθὰ: vbi omittit *Cod.* γῆς, et καὶ ἡμὶ καὶ φιλήμενα scribit. Mox ibi lege: ἃ δὲ ἐπιστῆλαιν αὐτῇ ἔγωνα, βύλομαι σε εἶδεναι. *Cod.* ἔγωνα καβύλομαι δὲ.

Nescio, quid sibi modo velit exhibens ἔψαται. Quam formulam explicat *N. Heinsius* ad *Quidiam* L. 1. ex *Pontio* 2, 10. De nostra formula egit *I. Perizonius* ad *Actian.* 2, 12. et 29.

P. 136. V. 14. λόγιον] Etiam Latini hac voce vsi. vide *Miscell. Observ.* Vol. 1. p. 176. et de hoc oraculo *I. Pricaeum* ad *Apul. Met.* 2, 81. et exuberantius agentem *Tid. Hemsterbuffium* ad *Luciani Nigrin.* T. 1, 82.

P. 136. V. 15. ἰάσεται] Nihil vulgatius. *Heliod.* 7, 328. εἰ γὰρ τῦτο [sic *Taur.*] ποιήσας, Κυβέλλαν φίλατον, δυοῖν δ' ἐνός μοι γενέσθαι νέσων λατρεῖς, ἔρωτός τε καὶ ζηλοτυκίας. Vulgo ibi quoque δυοῖν, quod aequè bonum, licet illud magis Atticum. Videatur celeb. *Dukerus* ad *Ibucyd.* 4, 8 p. 242. passim δυοῖν quoque. *Aristoph.* *Vesp.* 1302. ψήφειν δυοῖν. *Pace* 1306. ἡμῶν ταῖν γυνάδων. *Acharn.* 90. *Xenoph.* περὶ πόρων 923. B. δυοῖν μυαῖν: vti *Plato* de L. L. 6, 774. B. pro quo *Actian.* *Epist.* 3. δυοῖν μυαῖν. *Lyfias* p. 410. δυοῖν βακτηρίας, pro quo sine causa nunc δυοῖν. Nam me fateor esse ex istorum secta, qui omnia bene et religiose pensitanda arbitrentur, antequam quid in auctore mutemus. In illo autem loco etiamnum non video, quin et δυνάμενοι opponantur τοῖς ἀδυνάτοις, de quibus ibi passim agitur. Vt autem intelligamus ratiocinium ex duobus baculis ductum, sciendum est, Athenis plerosque senes geliasse duos baculos, vno vti inniterentur, dum altero se defenderent. Testem laudo *Scholiasen Aristoph.* ad *Plutum* 273. Πάντες γὰρ οἱ γέροντες ἐν Ἀθήναις δύο βακτηρίας ἐβάσταζον. . . εἶχον δὲ ἢ διὰ τὸ ἐπερὶδεσθαι αὐτῶν, ἢ διὰ τὸ ἡμῶνσεσθαι ταῦτα, μὴ δυναμένους χερεῖν.

P. 136. V. 15. Κατρίδεσθαι τὸν λόγον] *Anthol.* 7, 167. p. 481.

τὴν μὲν ἀποκτείνω, τὴν δὲ καταίδεομαι.

P. 136. V. 18. Δικαιοσύνης μύμημα. L. 6, 2, 100. 11. Καλλιζέσθαι τῇ δόξῃ κατῆστο, Διονύσιος δὲ ἰαυτῷ. L. 6, 4, 104. 12. ὅς μήτι τὸς νόμους αἰδῶ' αἰνῶντας γὰρ ἐπὶ τοῖς γάμοις, μήτι μοιχέσται.

P. 136. V. 18. Μηδὲ μίαν μὴ καταγνῆς ἐκείνην] *Xenoph.* K. Π. 6, 154. A. Καὶ αὐτὸς δὲ ἑαυτοῦ κατέγνων μὴ ἂν κατεργάσαι, ὥς συνὰν καλοῖς ἀμαλῆσαι αὐτῶν. Haec verba fuerunt: Tunc mihi, ais, tale quiddam suadere ausis, ut est alienam uxorem corrumpere? Legum, quas ipse tuli, memini. Neme putes iustitiae, quam ipse exerceo, violentas et intemperantes manus afferre.

P. 136. V. 19. ἰαλὸκαμιν] *Lucian.* *Dial. Meretr.* 3, 11, 309. Παγίδα. καὶ ἰάλκα οὗ κακοδαίμων καὶ συντήρημα πρὸς αὐτῆς. Passim et nosse.

P. 136. V. 21. Θεραπείαν τῷ ἔρωτι προσάγειν] L. 2, 8, 34. 8. οὐδὲν αὐρίσκων Θεραπείαν τῷ ἔρωτι, et vox προσάγειν hic innuit conuenire medicinam. *Plut. de Sera Num. Vind.* 496. D. διαίτας καὶ φάρμακα προσάγειν. Alioqui quis forte verterit: *cultum*.

P. 137. V. 1. Ἀλλὰ τὴν κρείττονα καὶ βασιλικὴν, ἀνταγωνιζόμενος ἑαυτῷ] Quis hoc verbum cum genitio composuit? Lege ἑαυτῷ, pro ἑαυτῷ: vt saepe. Sensus tum erit, quae ap. *Plutarch.* in *Alexandro* 31. ἀλλ' Ἀλέξανδρος, ὡς εἶμαι, τῷ νικῶν τὸς πολέμους, τὸ κρατεῖν ἑαυτοῦ βασιλικώτερον ἡγούμενος. *Plato de L. L.* 1, 626. E. τὸ νικῶν αὐτὸν αὐτὸν πασῶν νικῶν πρώτη τε καὶ ἁρτίη. *Cibion. Epistola* 3. p. 26. passim tales παραινέσεις. Si legetis αὐτῷ, nempe τῷ ἔρωτι, magis sequenti periodo conueniet.

P. 137. V. 1. Κρείττονα καὶ βασιλικὴν] Sunt fere synonyma. Omnia optima, *regalia*, βασιλικά. Sic *Ioui βασιλικὴ ψυχὴ*, βασιλικὸς τοῦς tribuitur a *Platone Philebo* 30. D. sed etiam respexit modo adpositum *Plutarchi*, vel simile dictum.

P. 137. V. 2. Δύνασκει γὰρ, ᾧ δέσποτα, εὐ μόνος κρατεῖν καὶ θεῶν] *Plato* 9. de *R. P.* 573. C. καὶ μὴν οὕτως [δὲ μεθύσθεις] μαίνόμενος καὶ ὑπερκακῆς εὐ μόνον ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ θεῶν ἐπιχειρεῖ τε καὶ ἐπιτίθει δύνατος εἶδος ἄρχειν. Similis blaspheemia ap. *Herodot.* 3, 36. Οὐδὲ ἂν αὐτὸν ἔγωγε δαίμων τὸν θεὸν οὕτω ἂν καλῶς βαλόν. Sunt verba ad Cambysem facta a patre, cuius tyrannus iste modo sagitta cor traiecerat filii. Deplorandi fane, qui sanguinis, amicitiae, patriae iura prostituere adigantur in vnus domini spem gratiae, aura quauis semper inconstantioris. Prudentius *Thebanus Vates Nemeon* 10, 136. Χαλεπὰ δ' ἔρις ἀνθρώπων θυμῶν κρείσσονων, et *Plutarch.* Ἐρωτικῷ 945. D. Ἐρωτι δὲ μάχιστοι χαλεπόν. Mitius tamen possumus interpretari ex opinione, qua deorum et virorum pugnae traduntur non sine profusione diuini ἰχθύος depugnatae.

P. 137. V. 3. Ἀπαγε τὴν ψυχὴν εἰς πάσας ἡδονὰς] Nempe ἀπὸ τῶν λυπηρῶν διανοιῶν, ἀπὸ τῆς χαλεπῆς ἐπιθυμίας. Rarius ita occurrit.

P. 137. V. 4. Κονηγάσει] Non solum voluptatis, sed necessitatis et moris gratia, reges Persae venatibus crebro operam dabant. Norum id ex *Xenophontis Institutione Cyri*. Vnde *Parthi Vononem regem indignabantur, quia vtebatur raro venatu, segni equorum cura*. ap. *Tacit. Annal.* 2, 2.

P. 137. V. 5. Διήμερεύει] *Xenoph.* K. Π. 7, 195. C. ἄριστος καὶ ἄποτος διήμερεύει. Potes latius extendere et partem noctis adicere. *Horat.* 1. *Odor.* 1.

— manet sub Ioue frigido

Venator, tenerae coniugis immemor.

Lucian. T. 2, 231. καθεύδοντα ὑπαιθριον, αἰτε κονηγέτην ὄντα. Inde *Xenoph.* 4. *Memor.* 214. B. νυκτοθύρα.

P. 137. V. 5. Ἀβρωτός] Vt ἡμέρωτος, quo de actum p. 80. *Animaduersionum*. Sic *Θηριόβρωτος* ap. *Herbasfionem Thebanum* in *Capricorno* p. 18. ἵνα ἐμβαλμαῖος καὶ *Θηριόβρωτος*, inale nunc *Θηριόβρωτος*. *Manetbo* 5, 193.

Ἐπικροβόροις *Θηρσίαν* παρέχει γενναίαν ἀνδρα.

An hinc malles *Θηριόβρωτος*. *Θηριόβρωτος* autem aequè bonum, ac *Θηριόβρωτος*. An ap. *Val. Flacc.* 8, 163. tentare licet:

Quod nullae te, nata, dapes, non ulla iuuabant Pocula.

Id est, potus. Tamen tempora pro festis diebus non displicet. vid. 8, 226. dapibus non carebant tales dies.

P. 137. V. 5. Ἐν θύρῃ δὲ ἐνδιατελεῖν, ἢ τοῖς βασιλεῦσι] Nempe οὐδὰ εἰ, vel χαίρει. Eleganter ἐνδιατελεῖν ἐν τινι πράγματι, et saepe occutrit, vt et διατελεῖν.

Ellipsis etiam longe frequentissima τῆς μάλλον. *Libanius Ep.* 123. χαίρει γὰρ οὗτος καλόμενος, ἢ ἥπερ ὀνομάζεται. Quem locum cum aliis sistit doctiss. *In-terpres* ad *Diodor.* 11. 2. p. 412. *Cl. Gesnerus* de hac ellipsi disserit ad *Lucianum* *sup. Confut.* T. 2, 631. sed non opus plura consipare post diligentiam *Bosii*, *Schoetgenii*, et *Leisneri*.

P. 137. V. 6. Τοῖς βασιλεῦσι] Illud enim mollium regum. Sic Magi illi et pletique reges Persici raro prodibant. Ita dicitur *Turisetæ regionis*

rex ap. *Athenaeum* L. 3. C. 3. p. 517. καὶ διατρέβειν ἐν τοῖς βασιλείοις, ἐν τρυφῇ καὶ δαπάνῃ τὸν βίον διάγων: vti ibi recte emendauit *Celeb. Wesselingius* ad *Diodor. Siculum* 3, 47. sic de Mesynneorum rege testantur historici. vid. *Cl. Huscbinson*, ad *Xenoph.* K. A. 5. p. 385.

P. 137. V. 6. καὶ ἔγγυς εἶναι τῷ πυρὶ] Potes interpretari metaphoricè, vt πῦρ τῷ ἔρωτος, τῆς καλλιτέλειαι, intelligatur, sed sententia in genere prolata est.

Quare proprie accipiendum. Beatorum, at etiam mollium virorum *adflere ad focum*. vide *Aristoph.* *Pace* 1131. *Vesp.* 770. et *I. Broukhusium* ad illud *Tibulli*:

Dum meus assiduo luceas igne focus.

Sed vide, an istum morem satis prudenter tribuat regibus Persicis: qui stationes mutantes quater anno, efficiebant, vt semper viciarent ἐν διαρίῳ θάλασσῃ καὶ ψύχει, teste *Xenoph.* K. Π. 8, 333. C. et *Babylonis* celebratur χάρα λαιμένη. *Sus* autem adeo seruidus aër, vt, teste *Eustathio* ad *Dionysium Periegeten* v. 1073. frigidam aquam in lauacra expositam calefecerit. vide de *Mesopotamia* *Ammian. Marcell.* L. 18, 8. p. 156. vbi *mollissima* ei *hiems* adscribitur. At tamen loca etiam frigidiora. *Eurip.* in *Bacchis* 15.

— Περσῶν δ' ἡλιοβλήτης πλάκα,
Βάντριά τε τίλχη, τὴν τε δύσχιμον χθόνα Μήδων.

Et in locis satis frigidis egisse reges Persas patet ex tot regumentis, quibus *hleme caput, corpus, pedes* non modo, sed et *manus et digitos*, contra aëris iniuriam defendebant: vt narrat *Xenoph.* K. Π. 8, 241. B. ex eo *Athenaeus* L. 12. p. 515. B.

Igitur ignis elementum non modo in vsum, sed etiam delectationem, fuerit Persis Persarumque principibus.

At quid si aestate venatio instituebatur! an tum recte hoc exercitium opponetur ad focum pandicationi? an nullae aliae in aula Persica auocationes, quibus otium reges fallerent, an non *γυναικῖα* et *compotationes*. Sane aptius aliquantum scripturus fuisse videtur ἢ ἐν τοῖς βασιλείοις, καὶ τοῖς γυναικῖαι, καὶ ἔγγυς εἶναι τῷ πυρὶ, et tum commode illud πῦρ acciperetur sensu metaphorico et hic accommodato. Verum quis tantum audeat, vt interponat hoc vocabulum? Quid si nihil inrerponendo, sed literatim mutando, hunc sensum huic loco restituamus, legamusque ἢ τοῖς βαλανείοις καὶ ἔγγυς εἶναι τῷ πυρὶ.

Reges Persae erant φιλόλυτροι. vide *Plutarch.* in *Alex.* 30. *Darii* λυτρὸν, *lauacrum*, describentem. *Diodor.* 17, 36. *Xenoph.* K. Π. 8, 241. E. vbi λυτροχόοι memorantur, qui L. 1, 11. B. coniungit *γυναικῖνας* et λυτρά. λῦται . . . πρὸς γυναιξὶν ἑστ. Reuera Charito forte melius voce λυτροῖς vsus fuisset: sed vocabulum βαλανείων ipsi adhaesit ex more Graeco, quo pauperiores in *Publicis Balneis* sese calefaciebant. vide *Aristoph.* *Plus.* 953. et *Alciph.* 1, 23. et 3, 42. verum etiam ditionibus *domestica balnea* erant. vide primo loco *Berglerium*. Nec peccauit tamen βαλανείων et λυτρὸν confundens. Namque inspicere *Anthol.* L. 4, 18. vbi a decimo ad trigessimum epigrammata λυτρά et βαλανεία promiscue habita inuenies; et *Memeb.* 4, 253. dixit — λυτρὸν τε καθαρτέρας βαλανείων, nec difficultatem habet. Optime vero *venatio* et *balneatio* opponuntur, vt apud *Aristoph.* *Nub.* 1047. πλήρεις τὸ βαλανείον ποτῖ, κενὸς δὲ τὰς παλαίτρας, et ita *Οἶκος* καὶ τὰ λουτρά, καὶ ἡ περὶ Κύπρον ἑρμῆ:

Corpora debilitant balnea, Bacchus, amor.

Et hac ratione forte apud *Athenaeum*, vbi de rege Turiserae regionis loquitur, seruari posset καὶ διατρέβειν ἐν βαλανείοις, ἐν τρυφῇ: quod si mecum βασιλείοις emendanti viro clarissimo accedas, habueris exemplum contrarium τῷ βασιλείοις in τῷ βαλανείοις mutati.

Omnia haec consideranti mihi facilius gradus fieri videtur a *balneis, lauacris*, quocunque sensu, ad τὸ πῦρ, siue proprie, siue tralatiue, quam si serueretur βασιλείοις. Saltem in metaphoricum sensum praeferrem in voce πῦρ, licet, vt innui, nimis restricta sic fiat oratio, et vile quid hic adscriuisse videretur.

Regi Persarum Charito, si proprie *ignem* et *focus* intelligas. Tu, lector, boni consule hanc meam suspiciunculam.

LIBRI SEXTI CAPVT QVARTVM.

P. 137. V. 8. [Κεκκορημένοι] Vide ad L. 1, 6, 10. 1.

P. 137. V. 9. [Στρατίαι] Nam venationes Regum Persarum saepe in armis: ut ex *Xenophontis* Libro primo Παιδείας notum.

Facile *στρατίαι*, *exercitus*, hic se tueatur: licet id saepius *στρατιά*: unde haec vocabula in τῇ χρέσει ἀλλήλοισιν crebro, teste *Ammunio* p. 130. et *Codices* vbiq̃ue incerti. vid. *I. Hudsonum* ad *Thucyd.* 7, 55. 5. 47. *Pontae* *στρατίαι* etiam pro *στρατῆα* videntur adhibuisse. *Aristophan.* *Lyssistr.* 591.

Μουνοκοῦμεν διὰ τὰς στρατίας· καὶ ἡμέτερον μὲν ἔσται.

Vulgo *στρατίας*. *Bassleensis* Editio in *στρατίας* vestigium verae lectionis servavit in *accentu*. Ap. *Demosth.* περὶ παρακρ. 331. F. legimus: Τὴν ἄτην ὃ ἐρῶν ἐπὶ τὴν ἡμετέραν τὴν ἐπὶ τοιαύτης *στρατίας*: vbi *Cod.* *στρατιά*. Sed satis, si cum *Hier. Wolsfo* legamus ἡμὴ τῇ *στρατῆα*. vide L. 6, 8, 111. 8.

P. 137. V. 10. Διαπραχθέντος ἢ αὐτοῖς ὁ βασιλεὺς] Sane datui multam sibi licentiam vindicant. Mallem tamen *νῦν*, vel *ἐν αὐτοῖς*: facile exciderit post ἢ.

P. 137. V. 10. Καθῆσο ἴππῳ] Idem, quod modo dictum, hic quadrat, διὰ ἴππῳ, ἢ ἴππῳ.

P. 137. V. 10. Νῆσται] Plerique in hac scriptura adquiescunt. Si lubet, consulere potes *I. Casaub.* ad *Athen.* 5, 342. *H. Vales.* ad *Ammian.* 23, 6, 282. et *G. Arnaldum Lession.* Gr. 200. et qui in alia abit, *Cl. Salmas.* ad *Solinum* p. 842. *Νῆσαιος* *Cod. Taur.* ap. *Heliod.* 9, 449. sed vbi ad *Hesych.* in *Νῆσαιος* legere iubemur *Νῆσιος*, quam scripturam omnium detestamur habeo, et tamen *Codex Oppiani Venetus* agnoscit in L. 1. K. 310. *Schol. Lucian.* *Adver. Indol.* 3, 104. Eadem varietas ap. *Aelian.* 2. V. H. 41. in filio *Dionysii maioris Nysaeo*. Apud *Ovidium* *Ep. Heroidum* 15, 54.

Nisiades matres *Nisiadesque* nurus.

Etiam *Nicolaus Heinsius* probat id vocabuli de *Niso*, rege *Megarorum* in *Attica*, deduci, unde *Megara* in *Sicilia* orta: ego *Nesiades* praetulerim. *Sicilia* per excellentiam *Νῆσος*, *νῆσος*, *νῆσος*, *νηός*, *νηός*.

P. 137. V. 11. Μύστις] *Herodot.* 3, 103. magnitudine et pernicitate praecelluisse docet. L. 7, 40. *ἡσθὶ* dicuntur, quia Soli sacrificabantur. *Oleasius* ad *Philost.* *Apollon.* *Vita* L. 1, 31. Peculiari vero honore talem alii praeter regem adscendere permittebatur. vide *Brissonium*.

P. 137. V. 11. Χαλινὸν] Quatuor haec equorum ornamenta recenset una quoque *Achilles Tat.* 1, 49. vide ibi *Salmas.* et *Pricaeum* ad *Apulei.* 10. *Met.* p. 621. *Heliod.* 3, 135. *Φαλάριος* δὲ καὶ *προμετωπίδης* *ἀργυροῖς* καὶ *ἐπιχρῶσιν* ἐκκεκμημένοι, καὶ ἄλλαι ἀγωνισμαὶ τῶτο τῶν ἐκβῶν πεποιημένων. Ita *Codex Taur.* nempe *Librarius πεποιημένον* reposuit, nesciens, *πεποιημένων* actius notare. vide *Demosth.* *παρακρ.* 360. F. 340. E. quod et alios fefellit. Noster autem sobrius in hoc ornatu describendo: cum tamen circa haec luxuries talibus scriptoribus, si vsquam, permittenda foret. Iste historicus ap. *Lucianum* *Quom. Hist. Scr.* p. 27. in describendo equi fraeno regis *Parthici* censuram non effugit.

P. 137. V. 12. προμετωπίδα] *Codex Taur.* in *Heliod.* 9, 444. habet *προμετωπίδα*, quod non sequitur. Sed praetulerim ex eodem et *Vat.* mox ὡς ἐπὶ λέγει.

P. 137. V. 12. Χρῶσις . . χρῶσιν] Elegantiam hanc a *κακοζυλλας* criminare vindicavit *P. Burmannus* ad *Ovidii* *Metam.* 2, 107.

P. 137. V. 12. Πορφύρεον τοῦτον] Vide L. 8, 1, 128. 23. 4, 135. 5. *Firmico* 2, 12, 4. audit *Tyriae myricis purpura*. Notum, *Tyriam* praelatam fuisse *purpuratam*: verum tamen et huic ex *Sandice Indica* praecelluit. vide *Cl. Salmas.* ad *Vopisci D. Aurelian.* 29. p. 485. in utraque splendat, lumen quoddam

probatut. *Vopiscus* l. 1. *Divinus purpurae fulgor*; inde *Clara purpura* et *veri luminis purpura*. *Lampridius Diadum.* C. 4. p. 780. *Trebell. Poll. Claud.* 17. 403. *Stattius Siluar.* 4. 5. 42. *contentas arto lumine purpurae.* *Auson. Grat. Afl.* ad *Gratian.* C. 38. *praetextam meam purpurae tuae luce fucatam.* *Val. Flacc.* 5. 361. *flammea murice tegmina.* *Plinius H. N.* 4. 2. p. 707. *purpurco colore lucent vuae.* Ita *gemmae* *lucere* dicuntur. *Idem L.* 37. 60. 719. *Ion gemma, raro saturo colore lucet.* *Nazar. Paneg. Const.* 29. *corusca lux gemmarum.* 35. *Auri Lux.* *Manilius* 5. 512. *Gemmarumque inbar, radiantes lucibus ignes*; et innumera exempla, ubi *purpurae ardor, ignis, flamma* tribuatur. *Confule Nic. Heinsum in Advers.* L. 5. 8. p. 616. *Eleganter igitur Manilius L.* 5. 258.

Lillaeque et Tyrias imitata papavera lucet.

Luces Tyriae, Tyria purpura veri luminis. At quid audio! Immo „*Tyriae* *luces ineptum* et *κακόζηλον*“, pronuntiat *Aristarchus Britannus*. Quid tum? si ineptire placuerit *Manilio* et esse *κακόζηλον*, hocne vetabit *Bentleius*? novitne, aliquem scriptorem existisse, qui non potuerit ineptire et *κακόζηλον* quid sequi: saltem vel ex huius vel illius calidioris sententia grammatici. Viline igitur ius fuerit nobis obtrudendi hic, quia scilicet alii poëtae sic locuti fuerunt:

Tyrios imitata papavera fucos.

Et quid hic *κακόζηλον* vocatur? an quod *luces* pro *coloribus* dixerit, ut testat explicuit hunc locum magnus et circumspectus Criticus *J. F. Gronovius* in *Obferuat.* 2. 7. 263. an quod *Tyrias* *luces* coniunxerit et dixerit pro *lucente purpura*. At cur hoc magis affectatum, quam quod *Publio Syro* apud *Petronium* C. 55. *gemmae* *vocentur ignes lapidei*, et quantum ab *Virgilianum* *Luce coruscus aëna* pro *thorace aereo*. Malumus *κακόζηλος*, quam interpolatas et confectitias, in auctoribus lectiones.

Quoniam hic sumus, tenemus, utrum locum, quem pro desperato defecerunt interpretes, ex cum iis ipse *Bentleius*, suae lectioni restituere contingat. Is eodem libro invenitur v. 399.

Non semper tantū merces est parva laboris:

Censibus aequantur conchae, rapidumque notari.

Vix quisquam est locuples, oneratur terra profundo.

Bentleius ait „*Transit hunc locum Scaliger*, ut desperatum, pro *quisquam Gemblac.* unquam, pro *notari Lipsiensis et Vossianus notari.*“ Mihi hic ipsa vera lectio videtur *παρὰκαπτιν* et Criticum tantum non vocare. Reponendum puto: quin tu ipse repones iam:

Non semper tantū merces est parva laboris:

Censibus aequantur conchae, .apidumque n. tori

Vix quisquam est locuples, oneratur terra profundo.

Modo expeditas L. et I. suisque locis colloca, et habebis veram lectionem *apidumque notori vix quisquam est locuples*, id est, nemo adeo dives iam est, ut *margaritae* et *gemmas* possit emere, terrae non habent tantum auri et argenti in suis visceribus, ut pretia *gemmarum* et *baccarum* ex maris fundo protrahatarum adaequant. Accidebat iam rum, quod *Ael. Lampridius* narrat in *Alex. Severo* C. 51. *Quum quidam legatus uniones duos uxori eius per ipsum obtulisset magni ponderis et inusitatae mensurae, vendi eos iussit: qui cum pretium non invenirent, ne exemplum malum a regina nasceretur, si eo vteretur, quod emi non posset, inauribus Veneris eos dedicavit.*

Si dubites, vide, quam crebro *gemmae* et *lapides* componantur. Neque enim offenderint, quia nitent: vel quia circumlocutione dicatur *lapidum notor*: ut *bederae notor Virg.* *Culice* 405. pro *nitente bedera*, vel eidem 64. *lapidum fulgor* pro *lapidibus fatigidis*: *lapides* enim *margaritae, gemmae.* *Noster L.* 4. 399.

Vi veniant gemmae, totus transibitur orbis,

Nec lapidum presto pelagus cepisse pigebit.

Prius *καὶ νόμικτος* ramen versum dicit *Aristarchus Anglicanus*, ἀπὸ τοῦ ἴφα. 5. 517. *perque caput ducti lapides.* *Tibull.* 1. 9. 39. *Non lapis hunc, gemmaeque*

iuuant: ubi inter alia Broukh. ex Solini C. 56. *Margaritas legunt . . . conchae sunt, in quibus hoc genus lapidum requiritur. Iustinian. Instit. L. 2. T. 1. §. 18. lapilli et gemmae.*

Vix poetam hunc relinquo, tot vulneribus nuper nouis, nomine fomentorum, confauciarum. L. 5, 178. hi leguntur versus:

*Te, Meleagre, colunt flammis latitantibus usum,
Reddentemque tuae per mortem munera matri;
Cuius et ante necem paulatim vita sepulta est;
Atque Atalanteos conatum ferre labores,
Et Calydoniaca bellantem rupe puellam.*

Reliquos versus modo adposui, vt pateret, de quo ageretur. Nempe sub *Iugulis* siue *Orione*, [vide *Dodliff. I. Pontederæ Epist. 18, 198.*] egregio venatore, nati, venatores sunt. Ad penultimum versum nostra obseruatio se continebit, et quidem merito reprehendit *Scaligerum Bentleius*, quod hunc versum sua sede, vt saepe alias, remouerit. At quid ipse? *Atalantei labores* ipsi sunt, nihil nisi *venatus*. At *bine tanti*, vt eos *conatus ferre* dicatur *Meleager post Herculei princeps Heroum*: ita V. D. rogar. Quid ipse? corrigat *Atalanteos*. At, rogo, *istine Atlantis*, vt *coelum tuleris*, tanti fuerunt, vt eos *conatus ferre* dicatur *omnium heroum princeps Hercules*, et cui, vt ex aliis didicimus poetis, *coelum sarcina parua fuit*? an *conatus* fuit, et *coelum* ceu nimium onus, in antiquum chaos, compagibus disruptis, ingenti ruina praecipitari e suis humeris suerit? Fefellit ambos nimia corrigendi licentia, et minor, quam requisita, in mentem poetæ penetratio. Ambo conuersi *Meleagri* ad nomina et *Atalantæ*, in iis sic desixi fuerunt, vt non cogitarent, per illum *conatum Atalanteos ferre labores* alium posse intelligi praeter *Meleagrum*. At *Atalanta* non vna; nempe vna est *Schoenei* filia, altera *Iasii*, passim a poetis, vt hic paene, confusae, quod docere post alios non opus hic. Iam *Iasii filiam* ambiit *Milanion*, item egregius venator, et ideo merito sub *Orione* natus. Vt brevis sim, lege hos *Propertii* ex Elegia prima versiculos, et de virorum maximorum hallucinatione non dubitabis:

Milanion nullos fugiendo, Tulle, labores,
Saenitiam duræ contudit Iasios;
Et modo Partheniis amens errabas in antris,
Ibas et hirsutas ille ferire feras.

Credo, iam alios, praeter venatum, *Atalantæ* agnoscis labores, quos *Milanion*, non *Meleager*, ferre conatus fuerit.

Vin' addam aliud specimen, quo pateat, Britannum Criticum cotrexisse aliquando auctorem suum, ubi eius sensum ne quidem petceperat? Ne sit inuidiae: literarum iuuandarum, non viri meritis detrectandi gratia, haec scribimus. L. 4, 565.

*Sed nimium indulgens rebus Fortuna secundis,
Inuidet in faciem, saenitque asperrima fronti.
Horrendus bello Trebiam, Cannasque, Lacumque,
Ante fugam, tali pensabat imagine victor.*

Quid hic V. D.! *Duſtor* reponit: quia, si *Victor* seruetur, Hannibal videtur horrendus bello dici ob fugam; quod absurdum. At poeta singulari exemplo ostendit, Fortunam, siue Nemesein, rebus nimis secundis inuidere: et ideo victoriosum futurum Hannibalem fecisse *luscum*, saenisse in eius faciem et frontem dedecorasse. Quod si non iram ita in ipsum exonerasset dea, et ille hoc damno, hac deformi imagine, non placasset nomen Nemeseos, et oculi iactura pensasset bellicam gloriam, non futurum fuisse, vt vnquam tantus extitisset bellator. Omnes victoriae, ante fugam, ipsi non obuenerunt, nisi *luscione* in tempus placasset inuidiam Fortunae: quae tandem tamen nimis fatigata eius successibus, fugere adegit.

P. 137. V. 13. ὁραμα βαβυλωνίων] *Babyloniorum* et *Alexandrinorum* dexteritas in texendo celebratissima. Hanc artem et alias ad rem vestiariam spectantes versibus rotundissimis et in re minuta nihil vilicatis prae se terentibus describit *Mauetbon* L. 6, 431.

Ἰουρῆς τούχουσιν, ἰννήτοις τε μίτοιςιν
 Φάριξ ἐξυβώντας, ἢ αὖ ζυπίεντα πλυνέειν
 Εἴματα καλλύνοντας, ἢ ἰσχυλὲς περόνησιν
 Ρωγαλέας πέπλους ἐσχηθίας ἐκτελλόντας.

Dedit ibi ἰννήτοις contra *Codicem*, cum tamen sic poetica orthographia requiratur, certe non respuat. vide *S. Clarkium* ad *Iliad.* Ω. 580. et *Criticum Vannum* p. 367. at praeterea exhibet φάριξ 9' ὑφάνοντας: quod in verhorum seriem peccat; nullus enim coniunctioui locus: deinde in *prosodiam*, quia ὑφάν semper, vt ὑφαίνειν, corripit primam; deinde in *Etymologiam*: nullum enim tale verbum ab ὑφάν vel ὑφαίνειν potest profluere. At recte ὑφώντας ab ὑφάν: vt δρώντας ab δράω. Latuerit ἔξ in isto 9. nihil melius occurrit. L. 1, 244. in simili causa laborat versus:

Ἐνθα λυσέοντες εἰν δέμας αἰμάσσουσιν.

Repone λυσέοντες. Sic ab ἡβάν apud *Homerum Iliad.* I. 446. habes ἡβώντα, et *Odysseum* E. 69. ἡβώσα.

P. 137. V. 13. Τίανον ὑακινθινοβαφῇ] *Glossae*: ὑακινθίνος, *Ferrugineus*: πορφύρεα μέλαινα, *Ferrugo*: τάνινθος, *vacciniū*: vt *Virgilio* *vaccinia nigra*. Apud *Val. Flaccum* L. 6, 700. *Myraces Parthus*:

— viridem gemmis et Eoae flamine siluae

Subligat extrema patrium ceruleae tiarum.

Ibi *siluae* longe elegantius, quam *tela*. *Xenoph.* K. Π. 6, 169. χιτῶνα πορφυροῦν ποδύρη τοιδωτὸν τὰ κάτω, καὶ λόφον ὑακινθινοβαφῇ. *Athenaeus* L. 12, 5, 525. E. εἰσι δὲ αἱ μὲν πορφύρεαί τῶντων, αἱ δὲ λοβαφεῖς, αἱ δὲ ὑακινθινοβαφεῖς. Sic malim, quam ὑακινθ. vel ὑακινθινου. Ibi aurem ne mutes πορφύρεα in πορφύρεα, vel πορφύρεα: passim haec scriptura obtiner: vnde πορφύρεος pro πορφύρεας fuisse usurpatum colligeretur. Sic habes ap. *Lucian.* Γ. 1. 131. 701. T. 3, 617. Accentus *codicum* meliorum non neglexerunt olim critici, quos respicere et callere prodest. Huius neglectu in *Maximo* περὶ ἀπαρχῶν v. 100. κόσιν, παρί-
tum, abiit in ποσιν, *pedibus*; vbi mox lege παρῳάσσωσα, nisi malis παφλάζωσα.

P. 137. V. 14. χρύσειον ἀκινάκην] Non intellige capulum *inauratum*, sed ex *solido auro*. *Demosth.* in *Timocr.* 793. C. καὶ τὸν ἀκινάκην τὸν Μαρδούει, ὃς ἦγε τριακοσίους Δαρικεύς, id est fere sexcentos, quos dicunt, *ducatos*.

P. 137. V. 14. Τριζωσμένος] *Lucian.* περὶ γυν. 2, 487. dixit *τριζωσμένος* τὸν ἀκινάκην, et *Scythae* tribuit: vbi alii *τριζωσμένος*: vt p. 915. vbi alii *τριζ*: mihi *διὰ* satis se probat, vt fortius quid. 914. *Ξιφίδιον* παρὰ τὴν ζώνην, ad dextram vero, vt plurimis docet *P. Burmannus* ad laudatum modo *Flacci* locum.

P. 137. V. 14. δύο ἄκοντας ἐκράτει] *Virgil.* 12. *Aen.* 164.

Bina manu lato crispans hastilia ferro.

Ibi tamen non in venatu: sed ἀκόντια venantium. vide *Polluc.* 5, 19. hinc *Diana Venatrix* διλογχος, ὅτι δύο λόγχας φέρει κυνηγίτικῃ ὕπαι, ap. *Hesych.* in *utrumque* vsum hic: nam venatio *Perlarum* regum, vt diximus, expeditionis militaris speciem habebat.

P. 137. V. 15. φασίγτρα καὶ τόξον] Proprie venatica, quamvis et ipsa bellica instrumenta. *Virgil.* 1. *Aen.* 186.

Constitit hic, arcumque manu celeresque sagittas

Corripuit: filus quae tela gerebat Achates.

Ductoresque ipsos primum, capita alta ferentes

Cornibus arboreis, flevit.

Vide *Animadversiones* p. 389. Hic videmus arcus et sagittas coniuncta, vt arcum et telum in *Mamilio* vindicauimus.

P. 137. V. 15. Σερῶν ἔργον πολυτελέστατον] Vt de *Peplis Theod. Prodr.* 9, 409.

Οὓς ἡμυργεῖ Σερικὰ μετρυγία.

Sed *μετρυγία* in *pharetra* locum, non in arcu et sagittis, habuerit. Quibus tamen vtendis et procul dubio fabricandis excellebant *Seres*; vnde apud *Horat.* 1. *Odar.* 29.

Dolus sagittas tendere Sericas.

Vbi vetus interpret *Parthicas* reddit, sed non opus: omnes ad *Orientem* hi populi sagittis et *Indi* longis valde utebantur. Quomodo *Serum* pharetræ confectæ, non dixerim: at ἑσθῆ, quæ non sine *filis*, locum habuerit; vnde *Theocrito Idyll.* 25, 265.

ῥίψας τὸν ἔραζε πολὺ ῥέπτον τι φαετήην.
Potuit etiam fuisse *πίττα*, viuis istis, quibus *Serum* regio præcellit, coloribus, etiam *gemmata*.

P. 137. V. 16. ἴδιον ἔρωτος φιλόκοσμος] Vide L. 2, 4, 29. 23. *Arifiaen.* 1, 27. recte autem reponetur τὸ φιλόκοσμον.

P. 137. V. 17. μέσος δεσθῆναι] *Vt ab omni parte, undique conspici posset, quod accidis in medio positis rebus vel personis. Virgil.* 6, 667.

— medium nam plurima turba Hunc habet.

Inde ἐν μέσῳ et ἐν τῷ μέσῳ, *propalam, coram omnibus. Lucian.* de *M. Peregr.* μόνον οὐχὶ κυβισάντας ἐν τῷ μέσῳ, *bis Accus.* 2, 810. idem διὰ τῆς ἐγορεύς μέσος καμμάζων: qui locus laudatur a *Pricæo* ad *Apolog.* *Apul.* p. 91. 180. in medio foro *bacchabundus*, quem et vide ad *Metamorph.* p. 3, 6, 4, 10. 15. *Plutarch.* *Enrico* 231. εἰς τὸ δαιμότιον et ἐν τῷ μέσῳ καθεζόμενος opponuntur, de quo im- merito *Solanus* dubitat. *Hesiod.* *Scuto Hercul.* 461. καὶ χρεὶν κάββαλα μέσση. *Anthol.* 3, 7, 162. 219.

Ὅστις με τριόδοις μέσας τάχχουσι θανόντα.

Propert. 3, 6, 19.

Seu sequitur *medias, Maenas ut ista, vias.*

Sophocl. Philott. 631.

Διῆμι νῦν ἄγον' ἐν Ἀργείοις μέσοις.

In *mediis Argivis, coram omnibus Graecis.* Ita teste *Pricæus* in *Apuleio* 2. *Metam.* p. 112. in medio *Thessaliae* restituit. *Max. Tyr.* 24, 4. ἔλεγε δὲ ταῦτα μόνον οὐκ ἐν μέσοις τοῖς Ἕλλησιν, id est: coram omnibus Graecis in aliqua congregatis *panegyri*, ut in *Olympiis*, vel *Isthmiis.* vide *Lucian.* de *Gymn.* 2, 917. Cum autem apud *Maximam* sequatur ἀλλὰ καὶ οἴκοι, καὶ δημοσίᾳ, ἐν συμποσίῳ, ἐν Ἀκαδημίᾳ, ἐν Πειραιῇ, ἐν ἑδρῇ, illud δημοσίᾳ minime abundat, quasi idem cum τῷ ἐν μέσοις Ἕλλησιν: nam haec locutio tantum superat τὸ δημοσίᾳ, quantum multitudine et frequentia omnes Graeci vnum populum *Atticum*: ἐν τῷ δέμῳ Ἀττικῷ, ibi δημοσίᾳ. *Eurip.* *Bacch.* 259. 638.

Κάθ' ἃν ἐν Βάνχαισι δέσμος μέσας.

Ἡ σὴ δὲ μήτηρ ἀλόλυξεν ἐν μέσαις Βάνχαις.

Anthol. 3, 25, 58. 278. c *Codice* malim:

Εὐτὲ μιν ἐκ Λιβύης ἀναίρεται εἰς Ἑλικῶνα

Ἥγας ἐν μέσαις Πιερίδασι φέρων.

Quamvis enim *Μῦσαις Πιερίδασι* se facile tueatur; quia tamen *Codex* omnium insit *μέσαις*, quod aliquid fortius, exhibeat, praetulerim: *Quintus Calaber* 3, 100. (et 351).

— ἐν δὲ σὺ μέσαις Δαινύμενος ἦναιδες.

Anacreon 38.

Ἐγὼ γέρον μὲν εἰμὶ,

Σιληνὸν ἐν μέσοισιν

Μιμῶμενος χορεύσω.

Nonnus L. 33. *Bassar.* 243. ἄρα χορεύσω μέσοις Βασσαρίδων — *Matthaeus* C. 14, 6. Γενεσίων δὲ ἀγομένων τῷ Ἡρώδῃ, ὡρχήσατο ἡ θυγάτηρ τῆς Ἡρωδιάδος ἐν τῷ μέσῳ.

P. 137. V. 17. Ἀπὸ Καλλιγρόνης δεσθῆναι] Si hoc non tangam, forte alius post me longam notam confarcinaturus est, qua τὰ ἀπὸ pro ὑπὸ, millies occurrente, defendat. Sufficiant in *Miscellaneous* notata Vol. 3. p. 427. qua de causa multa sane nota fatis tetigi, sed paucioribus: at praecipue, quia hodie etiam notissima sollicitantur vel ob id, quod sint vulgatissima et con- testatissima. Mox typi errorem corrige in *ἐκπλήσθῃ*.

P. 138. V. 1. ἡ σπουδὴ καὶ ὁ θόρυβος ἐκείνος αὐτῶν, ἐξέτησεν ἂν καὶ τὰ ἔρωτα] Refer αὐτῶν ad βούτων, θύωντων, κυνῶν: nulla opus mutatione. Si quid mutandum, legerim αὐτὸν ἢ ἄ. τ. ἔρωτα: nam venandi studium inter amoris remedia recenset *Ovidius Rem. Amor.* 199.

*Vel tu venandi studium cole: saepe recessit
Turpiter a Phoebi villa sorore Venuis.*

De voce *ἐκτρεψαι* actum L. 5, 9, 94. 22.

P. 138. V. 2. Τέρψις μετ' ἀγωνίας] *κῶν* et *ἀγωνία* saepe non differunt. Hic est *laboriosa contentio*, vide L. 4, 1, 63. 10.

P. 138. V. 2. Κίνδυνος ἡδύς] *Iul. Africanus* in *Κριτοῖς* p. 301. de *sagittandi arte*: καὶ ἦν τι καὶ τερπνὸν καὶ κίνδυνος ἡδονῇ: vbi *Boetius* ἡδονῇ. Si liceret μεθ' ἡδονῆς, praestaret.

P. 138. V. 4. αὐτῷ παραθεόντων] *Datinus* hic se tueri potest.

P. 138. V. 4. Θνητὸν | In *Apogr. Θνητὸν*. Posses suspicari excidisse *Θνητὸν*. Sed ista repetitio nullas hic habitura est *Veneres*. Similem *Ἰνναῖον* apud *Valerium Argonaut.* 6, 720.

P. 138. V. 6. Ἐβλεπε τὴν μὴ παροῦσαν] Vide L. 2, 8, 34, 7. nec non *Anthol.* L. 7, 191. p. 485. ex quo colorein duxit *Io. Costa* in celebratis *elegidiis* 9. et 10.

P. 138. V. 7. Συνεβλήθην ἐπὶ τὴν θύραν ὃ ἔρως] *Max. Tyr.* 1, 3. ἵνα αὐτῷ πᾶσαι αἱ ἡδοναὶ συμπλέσσι. 3, 9. Ἀλλὰ καὶ τὸν Διογένην ἐκείνον εἰς τὸν πλῆθιν ἡδονῶν εἰσάγει. εἰ δὲ καὶ ἡ ἀρετὴ αὐτῷ συνεσβέβαλλε, τί τὴν ἡδονὴν ἐξεκλίσαι τῷ λόγῳ; *Horat.* 3. *Od.* 1, 4.

— Sed timor et minae

Scandunt eodem, quo dominus: neque

Decedit aerata triremi: et

Post equitem sedet atra cura.

Vide et *Librum* 2. *Oda* 16. v. 20.

P. 138. V. 8. ἄτα δὲ] V. D. ἄτα δὲ. vide L. 5, 5, 86. 17. dicta de *εἰα* δὲ. Vocula *ἄτα* non male videtur reponi posse pro *ἄτα* apud *Dionem Cassium* L. 14. p. 770. D.

P. 138. V. 8. ἀνταπαιτῶμενον] Vide L. 2, 4, 34. 10.

P. 138. V. 9. εἰς τὸνάντιον τὴν τέχνην περιτρέψαν αὐτῷ] L. 6, 7, 103. 16. τὴν αἰτίαν ἱστῶσαν εἰς τὴν φυλαττομένην. *Lucian.* *Asino* 587. περιτρέψαν ita fere adhibet: βάσανος δαίμων εἰς τὸνάντιον περιήνευσε. *Vlpiam.* ad *Demosth. Leptin.* 562. E. Μάλλον δὲ περιτρέψα πικρῶς εἰς ἰπόνειον καθάψαμίνοος. Hic autem αὐτῷ, in *malum*, in *damnum* eius. τέχνην autem est illud consilium, quo per venationem, suadente *Artaxata*, voluerat dissipare amoris curas: at illa ipsa venatio regem magis incendit.

P. 138. V. 10. ἵδων παρῶν] Satis declaratum L. 6, 3, 101. 22.

P. 138. V. 11. Οἷον ἦν] Pellices in venationem educebant Reges Persae. vide *Briffon.* de *R. P.* L. 1. p. 165. ex *Athenaeo* L. 12, 2. p. 514. C. Idem *Strabo* de regibus Indis L. 15, 1037. A. et *Plato* in sua republica foeminas ξυνθηρεύειν iussit. vide L. 5. de *R. P.* 466. C. In loco autem *Athenaei* recte *Casaub.* ἐπὶ θύραν pro ἐπὶ θύραν reposuit. Obuia illa confusio. *Ap. Herodot.* 7, 147. ἐξηγετῆρες et ἐξηγετῆρες: vbi nescio an omnes ex *Cod. Mediceo* prius sint praelaturi.

P. 138. V. 11. Κνήμας ἀνεζωσμένην] *Cothurnis* supra crura inductis utebantur venatores. *Virgil.* 1. *Aeneid.* 341.

Virginibus Tyriis mos est gestare pharetram,

Purpureoque alte furas vincere cothurno.

Vbi adposuit multa *Eud. de la Cerda*, et in primis *Pollucis* locum ex L. 5. §. 18. ὑποδήματα κοῖλα εἰς μέσσην τὴν κνήμην ἀνέκοιτα, διαμῶ ἀκριβοῦς περιεσπῆναι. Horum cothurnorum indicia deprehenderis in numis et aliis monumentis *Dianam* venatricem exhibentibus. vide *Ezech.* *Spanhemium* ad *Callimach.* in *Dianam* v. 11. p. 134. Tamen illi cothurni partem bonam crurium conspicuam relinquebant: vnde *Naso* potuit scribere L. 3. *Amor.* 2, 31.

Qualia succincae pinguntur crura Dianae.

P. 138. V. 12. καὶ βραχίονας γυγυμνωμένην] In iisdem monumentis vique ad humeros *Dianae* brachia sunt nudata. vide ad L. 4, 1. 64. 6.

P. 138. V. 12. πρῶτον ἐνυδήματος τῆδος ἀτάμητον πλήρες] An legendum ἀσμάτων, vel ἀσματος πλήρες, id est καθμαίνων? *Plutarch.* *Demetr.* 23.

ἁθηνῆς καὶ μετὰς ἁθματός, de *curfore*. Et Plato de R. P. 8, 556. B. ἁθμα-
τός καὶ ἀπορίας μετὰς, de *milite*. Lucian. *Cataphlo* T. 1, 623. πινυσιῶντα, μετὰς
ἁθματός τὸ τόμα. Idem dicit contrario vocabulo *Aeschylus Persis* 484. οἱ δ'
ὑπ' ἁθματός κενεῖ, et rursus alia in re μετὰς pro κενὸς ὡς Lucian. 1. p. 672.
μετὰς λιμοῦ. *Apoll. Arg.* 2, 432. dicit ἔτ' ἄσπιτον ἐκ καμῆτοιο ἁθμ' ἀναψυ-
σίον.

Quia vero vocabulum ἁθμάμηνον non videtur a librariis proculum, malim
transpositione locum tentare, et legere πρόσμηνον ἁθμάματος πλήρες, τῆς
ἁθμάμηνον. Ita L. 6, 3, 101. 15. ἁθμάματος μετόν. L. 4, 2, 67. 4. ἁθμάματος
ἐκπλήσθη. et talium traiectionum exempla dedimus in *Vanno Critica* C. 7.
p. 188. vide notata quoque L. 3, 7, 55. 2. et G. *Arnaldum* in *Variis ad Ius*
conicelluris L. 2. C. 6. Sic in *Arato* 610. duo *Codices* vitiose Ἀργὸν δ' οὐ πᾶσα
μᾶλα pro μᾶλα πᾶσα. In Quinto *Calabro* spississimae tales traiectiones, ut L.
3, 324. vbi satis absurde ἀμφὶ χένωναι coniicitur pro ἀμφιχένωνται, et θεὰ φύ-
λα improbatur. vid. 4, 191. 6, 46. 8, 129. 10, 367. quae quum sint tam fre-
quentes in poetis, vbi ordo verborum a metro saltem regitur, quid mirabi-
mur, in prosaïcis libris turbatum verborum ordinem?

Recte autem τῆς dicitur ἁθμάμηνον, licet frequentissime de τύχη, ἔχλη,
ἀνθρωπίνῃ φύσει dicatur. vide *Max. Tyr.* 11, 6. 14, 7. *Porphyr.* de *Abst.* 1,
18. *Demosth.* p. 314. quo loco vritur H. *Valesius* ad *Harpocrat.* in h. v.
Casaub. in *Aristaen.* 1, 28. reponit ἁθμάμηνον γνῶμην, sensu bono, sed malim
αὐτὸς ἱρᾶς ἐκλήης. ἔχληυσά μοι τὴν τάμην καὶ τὴν γνῶμην: vulgo τὴν τάμην
τὴν γνῶμην. Ita hae voces iunguntur a *Theogn.* v. 804.

Τόρην καὶ τάμην καὶ γνῶμηνος ἄνδρα θειοῦ
Εὐδότερον χρεῖ μιν, Κύρην, φυλασσέμεναι.

Ita κανὼν et γνῶμην.

Apud eundem v. 544. Χρεῖ με παρὰ τάμην καὶ γνῶμην τήνδε δικάσσει,
Κύρην, δίκην, ἴσον τ' ἀμφοτέροισι δοῖν.

Vti recte V. D. pro γνῶμην emendauit. idem 939. Εἴμ παρὰ τάμην ἐρῶν δέον.
Clemens Alex. Strom. 7, 891. ἀκριβεῖς γνῶμηνος τὴν ἀληθείας.

P. 138. V. 14. Οἷν δ' ἁρταίης *Homer. Odys.* 2. 102.

P. 138. V. 17. Ταῦτα ἀναζωγραφῶν καὶ ἐκπλάττων] Primi verbi auctori-
tatem *Suicerus* et *Scottus* stiterunt. *Asian.* V. H. 3, 1. διαγράφωμεν καὶ δια-
πλάττωμεν. Vltimum vocabulum inter alia occurrit apud *Agathian Scholastici*
in effigiem *Archangeli*, quod integrum adponam:

Ἀσκοπον ἐγγυλαρχον ἁσμάτων εἰδεῖ μορφῆς,

Ἄ μὲν τολμήεις κηρὸς ἐκπλάσσο.

Ἐμνης οὐκ ἀχάριτον, ἐπεὶ βροτὸς ἐκὼν λούσων.

Θυμὸν ἐπιθύνει κρείσσονι φαντασίῃ.

Οὐκ ἴτι δ' ἀλλοπρόσβαλλον ἔχει εἶβας· ἀλλ' ἐν ἑαυτῷ

Τὸν τύπον ἐγγράφας ὡς παρόντα τρέμει.

Ὀμματα δ' ὀτρύνει βαθύν νόον· οἷος δὲ τέχνη

Χρῆμασι πορθιμύσσει τὴν φρενὸς ἐκείνην.

Ideo autem integrum dedi, quia L. *Kusternus* in ipso limine *Suidae* p. 1. vbi
existat versus secundus in Ἄ et in σκοπῶν, fatetur, se nescire, vnde hoc de-
promserit *Suidas*, praetereaque obuium sibi fuisse negat in *Anthologia inedita*,
in qua tamen existat. Nota vocem ἐπιθύνει. Porro in voce σκοπῶν habetur
ἐκπλάσσο, quae et lectio *Codicis*. At *Kusternus* ἐκπλάσσο probat ex primo
Suidae loco. At licet id rectum sit, ut *Anthol.* L. 4, 8, 44. 315.

Χάλασεν Ἡδωνῶν τὰ γὰρ ἐκπλάσσο.

a *Codicis* lectione steterim. *Anthol.* 7, 33. 454.

Αὐτὴς Μελπομένης φθόγγον ἐκπλάσσο.

Vbi in primo versu pro ἔχουσα malim ἐλῶσα, licet modo secundae manus
auctoritate. Saepe enim hoc pro illo obtrinet. Eodem L. 7, 146. 477.

Ὀμματα καὶ διερῆς φέγγος ἀπώλαστοι.

Vbi versu secundo pro *Planudeo* αἱ ταῖς lege αὐταῖς, et v. 5. pro τῆς reponere
τοῖς, et v. 6. ξοάνη, emendante *Salmasio*. *Cod.* ξοάνη. *Ennar.* p. 144. dixit
φάντασμα ἐπὶ τὴν ὄψιν πάσαι. vide L. 4, 2, 66. 13.

P. 138. V. 19. ταῦτα λέγοντας] Lacunam vides, quae in ipso Codice. Originem eius percipis statim, nempe quia librarius intermedia duarum periodorum, a voce incipientium eadem ταῦτα, oculo inattento et properante manu transilierit. *Dollif. Cocchi*us notavit „*Hic est lacuna tertiae parti vnius paginae Codicis aequalis, quae Codicis paginae tertia pars aequat unam et dimidiam nostrarum paginarum*„. Iam ut intelligas paginae capacitatem Codicis, Lector, qui *Cocchianam Apographum* oculis non v'surpauisti, velim scias, τὸ δῆμα τῦτο [editionis nostrae p. 136. 8. v'sque ad ἀλλὰ βωσιλεύς εἰς Editionis nostrae p. 138. 13.] implere vnam et dimidiam paginam apographi. Iam cum ter tantum capiat vna pagina codicis, qui formam nostrae editionis [sc. Batauae] non excedit vel latitudine, vel profunditate, colligis facile, vltra paginam nostrae editionis deficere, et simul, quam minutis literis rota scriptio consistit. Quae cum tempore in lutorem abierit, et alias maculata saepe sit, non mirum videbitur, si hic illic oculus legentis prae fatigatione fuerit hallucinatus. Possumus autem hinc colligere, eam lacunam iam infedisse in πρωτοτύπῳ huius Codicis Florentini. Inigne hic igitur documentum habemus, similitudinem incipientium pericoparum vel versuum saepe defectibus ansam praebuisse. Exempla aliquot adiciemus iam datis in *Animadu.* p. 24. et 212.

In *Heliodori* L. 10, 509. e Codice *Taurinensi* a vocibus ἐκ πολλῶν ταλάντων omnia intercederunt ad voces τῶν πολυτάλαντων, et hic *codex* tamen accurate scriptus: ut adeo et aliquot *lacunas* aliorum suppleat. ex. gr. L. 7, 335. τῶν καλῶς αὐτῷ κῆρυθός γε γινώσκοντες αὐτὸν αὐτὸν διὰ πάντων ἀπορρήτων φυλάττεται. Quod supplementum simili colore vindicat locus L. 7, 363. Οἷα, ὡς τὸ πῦρ ἔχει φυλάκῃς τῶν ἀπορρήτων, et L. 1, 46. addit ὅταν „καὶ τὴν ἱερωσύνην“, καὶ τὴν τιμὴν ἀνακτῆς (ἀνακαλῆς male cum *Bafil.*) τῆς προφητείας: vbi tamen posset videri glossa, καὶ τὴν ἱερωσύνην, τὴν τιμὴν τῆς προφητείας: et sane cauendum, ne glossas pro supplementis γινώσκῃς in contextum recipiamus, vel pro veris lectionibus. Rursus L. 1, 62. Οὗτος ἐπιβουλῆς συνθήκη τὴν ἱερωσύνην τῆς προφητείας . . . παρελόμενος: vbi vulgo tantum ἐπιβουλῇ, atque *Vaticanus* valde corrupte ἐπιβουλῇ τῆς ἱερωσύνης τῆς προφητείας, quali alterutrum glossa torer, sed vbi tum aliud substantium, vt τιμὴν, deficeret, et sane ἱερωσύνη τῆς προφητείας nescio an alias dixerit *Heliodorus*; poruit forte. Verum reuertamur ad praefens genus. In *Libanii Epistola* 493. p. 248. a vocabulo κοιμώμενος duo tres versus omissi ad recurrentes κοιμώμενος. Ap. *Nemesium* de N. H. 2. p. 41. Διόνυσος δὲ ἀρμόσιαν τὴν τισσάρων τοιχείων· οὐ γὰρ τῶν ἐκ τῶν φθόγγων συνταμῆναι, ἀλλὰ τὴν ἐν σώματι θερμὴν καὶ ὑγρὴν καὶ ψυχρὴν καὶ ξηρὴν ἀρμόσιον κράσιν καὶ συμφωνίαν βύλεται λέγειν: vbi *Cod.* meus post τοιχείων inserit ἀπὸ τῆς κράσιν καὶ συμφωνίαν τῶν τοιχείων, quod vide an auctoris habeas. In *Epistola inedita Alciphronis* in Codice legitur ἀπὸ δὲ αὐτῆς [πέτρας] ὅπως ἐκέρχοντο ἐξέλκοντο· ὑπὸ δὲ τῆς: prior periodus plane deliruit in *Apographo* quia ἀπὸ et ὑπὸ initiales voces. Insignis defectus in *Xenophonte Epistola* L. 2, 35. ex hoc fonte scaturiuit: sed qui *Tib. Hemsterhusium* non laetit, quem velim inspicias in *Miscellanéis* nostris Vol. 5. T. 1. p. 24. et viri Lynceos oculos demiraberis. Locum integrum adscribam, vncinulis inclusa debentur iteratae collationi: „Αἰεὶ δὲ παρὰ τὸν αἰγιαλὸν τὸν Λάμπωνα „τὸν αἰόλαν, ὃ περὶ γάμον δίδωκε τὴν Ἀντίαν ἢ Μαντῶ, ἰδοὺ δὲ τὸ Λάμπωνος“, εἰπὼν . . . ibi mox supple ὅτι καὶ Ἀντία. Credo, alias iam ex codice meo in *Alciphronis* Ep. 1, 21. suppluisse λιμῶντοντα λιμῶντοντα συνίην ἀπὸ τοῦ τὸ βλάθος: vt etiam *Vatican.* *Bergler*o probante. Ex concursu similium periodorum videtur Laconica Apollonii Tyanensis, vtut brevis, epistola fuisse tertia parte et ineliore mutilata ap. *Philostrophum* L. 4. C. 27. p. 167. Ἀπολλώνιος Ἐφόροις χαίρειν. Ἀνδρῶν τὸ μὴ ἀμαρτεῖν, γυναικῶν δὲ καὶ τὸ ἀμαρτεῖντας ἀπεδέσθαι, Λακιδαιμονίων δὲ καὶ τὸ διεξοῦσθαι. Vltima quinque vocabula, non puto ἀπροσδιόνυστα, debentur libro meo manu exarato. Ap. *Eupar.* 89. supple: πάντας μὲν λαυδάριον, ὅτι διεραπύει θεὸς „πάντας δὲ νεκρὸν, ὅτι διεραπύει θεός, καὶ τὸν, et p. 136. etiam insignius auge: καὶ τὴς Προαιρέσεως „φίλους ἔχον ἀδύμια. ὃ δὲ ἀνδύπατος αὐτῆς τὸ δεύτερον ὡς ἐπὶ τιμαῖς συγκαλῆσας, ἀπαντας κατασχιδῆναι

καλέει καὶ τὸν Προκρίτειον, ἔξωπιναις εἰσκαλεῖ. Originem omifforum eandem vides, Barberiniano autem codici medicinam debes. De re hac pluribus agit I. Casaub. ad Athenaeum L. 11, 4, 784. et κριτικῶτατος I. Marklandus ad Max. Tyr. 10, 7 Exempli alia suppeditabit Celeb. P. Wesselingius in Probabil. C. 36, 324. et olim in Moschi Idyllio quodam quatuor versus hoc ob malum exsultantes digna sede collocabimus.

P. 138. V. 20. Μένει] Non diindicata est lis. Latinis alio manere dicitur. vid. 7, 1, 114. 2.

P. 138. V. 21. Χήρας ἔρα] Nempe adulterium proprie non committitur in virginem, vel viduam, sed stuprum, quamvis καταχρηστικῶς alterum pro altero ponatur. vide Celeb. C. Andr. Dukerum de Latin. Isidorum p. 122. et seqq. et I. G. Hofmannum ad L. Iul. de Adult. C. 4. p. 74. et I. Taylorum ad Lysian p. 19 Paret hinc, ut alias iam, re vera in rebus forensibus versatum nostrum fuisse. Manetho 5, 235.

Τὴν δ' ἰδίην ἀμὲν φιλοῦσι διδῶσι ἱερὰν,

Τὴν δ' ἄλλαν χήρην αὐτὸς ποθεῖν ἡγαπήσει.

Ζηλώσει δέλην, ἢ ψάλτριν, ἢ πολύναιον.

Nunc legitur et vertitur χήρην, locum, sine sensu. Ne dubites, ita Firmicus 3, 14, 6. ancillas, viduas, vel meretrices, matrimonii sibi gratia copulabunt. Potes quoque huc trahere alium eiusdem locum ex L. 7, 17. ἀβ' αἰῶνι στυγνὰται δαδίτ' ὕμνην.

P. 139. V. 2. Μῆτα μοιχείαν] Vide L. 6, 3, 102, 23. 5, 7, 90. 14.

P. 139. V. 2. Δεῖ γὰρ πρῶτον εἶναι ἄνδρα τὸν ἀδικήσαντα, εἴτα τὸν ἀδικῶντα μοιχὸν] Si scripsisset, εἴτα ὁ ἀδικῶν μοιχὸς ἔται, vel μοιχὸς νομισθῆσεται, ὁμοιω-
τηθῆσεται, nihil in verborum compositione insolens foret. Nunc illud δεῖ non plane suo sensu ordinario quadrat in secundo membro, sed debet in mente mutari in verbum affine, εἰκὸς ἔται. Voce δεῖ etiam L. 6, 2, 99. 16. abusus est. Forte potuisset etiam scripsisse εἴτα ὁ ἀδικῶν μοιχὸς, nempe ἐκ. Ita in comparatione post ὥσπερ modo casus praecedenti convenit, modo nominativus ponitur, intellecto verbo ex antecedentibus, apud Graecos et Latinos. Chion Epist. 3 p. 25. μετρίως ἐμωμένον ἀνημένον, ὥσπερ τὸν ἀλλαντικόν, nempe ἡνωτό At Xenoph. K. A. 4, 332. κύψαντα εἶδε πικρὸν, ὥσπερ βῆν: potuerat et βῆς πικρὸν, sed tamen ibi δεῖ πικρὸν accusativum potius desiderat. Ita hic εἴτα δεῖ εἶναι μοιχὸν, quod verius: sed tum, ut monui, δεῖ non plane secundo loco communem suam notionem retinet. vid. L. 7, 2, 117. 5.

P. 139. V. 3. Πρὸς ἡδονὴν] Ita locutus L. 4, 1, 63. 4. et sic passim alii. Hesych. in μελισσόμεν. Demosth. 1. Phil. 52. F. Herodot. 3, 126. Aeschyl. Prom. 493. Plutarch. περὶ ἀσχημάτων. 460. C. Strabo tamen L. 3. p. 234. A. dixit: εἰ μὲν τινι πρὸς ἡδονὴς ἐστιν ἀκούειν. καὶ ὁ ἡδονὴν dicit Thucyd. 6, 17. quī πρὸς ἡδονὴν 2, 65. cum centum aliis.

Ἐν ἡδονῇ idem fere. Demosth. in Aristog. 247. A. Herodot. 4, 139. 7, 15. Eurip. Iphig. in Taur. 493.

Ita πρὸς ἀνάγκην passim. Galen. Protreps. p. 5. et 6. πρὸς ἀνάγκην ἐπὶ δόξῃ. Lucianus ter quater, et ita alii. Tamen Aristot. L. 1, 2. vitur πρὸς ἀνάγκης, et rursus L. 1, 13. et Heliod. 1, 40. ubi tamen Taurinensis vulgatam constructionem praefert.

Vnde nescio, si non plures auctoritates compositioni per genitivum accesserint, an sana haec haberi debeat scriptura.

Ita πρὸς ἐργάν, πρὸς χάριν, πρὸς βίαν, πρὸς ἔχθραν, passim, quae tamen minus commode aliquando Latine redduntur: ut ap. Aristoph. Acharn. 73. πῶν πρὸς βίαν, pro viribus, immo coacti. Sophocl. Oed. Col. 688. Aeschyl. Prom. 207. Eurip. Cycl. 111. Heracl. 47. Aristoph. Ran. 868. 880. Plut. Demetr. 35. Lucian. Piscat. 234. Ap. Sophocl. Antig. 30. πρὸς χάριν βορῆς εἰσαρῶν, et 920. πρὸς χάριν νόμι λῆγειν. Varie a Scholiastis explicatur; simpliciter accepit ibi ἔννοια, χάριν: alioqui sane πρὸς χάριν τινὸς δικάζειν aliud significat.

P. 139. V. 4. Προσαβρόμενος ὑπὲρ χεῖρα τὸν εὐνῆχον κατεφίλησεν] Illud προσαβρόμενος fere eodem sensu, quo προσαγόμενος explicuimus L. 2,

8, 34. 4. et ἐπιπασσάμενος. *Plutarch. de Garrul.* 508. D. προσπαλλόμενος ὡς φιλήσων.

P. 139. V. 4. ὑπὸ χεῖρα] An manum capiti imposuit, vel humeris, et ita eum, vel caput eius, osculatus fuit? *Procop. Hist. Arc.* p. 133. Πατέρμιος μὲν τις ἡνὶκὲ παρὲς μαζὸν αὐτῷ προσάκνυσι τὸν δεξιὸν, βασιλεὺς δὲ αὐτῷ καταφιλήσας τὴν κεφαλὴν ἐξέει. Nam adorandae purpurae ritus erat eiusmodi, vt patricii quidem ad dextram principis papillam adorant, principes eorum caput deoscularetur. vid. *H. Valesium ad Ammian. Marcell.* 15, 5, 64. *Sorboel. Oed.* Col. 1191.

Καὶ μοι χεῖρ', ἢ ὡς, δεξιὸν ὄρεξον, ὡς
Ψάσω, φιλήσω θ', ἢ θέρμει, τὸ σὸν κόρα.

Ibi enim *Cod. Vat.* τ' ἢ θέρμει, vulgo τ' ἢ θέρμει.

Xenoph. Apol. Socr. 706. D. τὸν δὲ ἀγύατα καταψήσαντα αὐτῷ τὴν κεφαλὴν ἐπείν· σὸ δὲ, ἢ φίλατα Ἀπολλόδορε. *Lucilius L.* 29, 25. p. 79. *Hic me vbi videt, subblanditur, palpat, caput scabitis, pedes legit. Cod.* habet L. 28. et *sculpis*, et omittit duo vltima vocabula, forte non intellecta. vide L. 8, 4, 135. 22.

P. 139. V. 7. Θέλω γὰρ σε καὶ πῦσαι] Hoc enim amantis est: non vi agere; vnde ipse *Amor ap. Symtiam* πτερυγίη:

Οὐτὶ γὰρ ἔκρινε βιάζων, παρῶν δὲ παιδοῖ.

Vbi *Codd.* sex praeponit δὲ παιδοῖ: ne caetē tangam.

P. 139. V. 8. Εὐθὺς οὖν ἀνακλητικὸν ας τῷ βασιλεὶ εὐχαίρων ὡς] Suspicieris sane, ἤσαι, vel ἤσας, vel aliud tempus latere verbi *καλεῖν* in syllaba ας. Obuia locutio ἀνακλητικὸν ἤσαι. Sed quid de reliquis fiet? quis hic datiuus locus? quis dixit εὐχαίρων? an id placuit *Charitoni*, vt L. 5, 1. εὐκαλεῖν: si modo id ibi verum; non puto, non magis, quam ap. *Proclum Hymno in Musas* 24. εὐλογῶν. εὐεργίας *Iliad.* π. 199. et εὐπλήσας π. 223. quod prius in *Clarkiana* mutatum, secundum non. vide *Animadu.* p. 49. In *apographo* τῷ ας linea subducitur, inter βασιλεὶς et εὐχαίρων maiusculum spatium. Tamen puncta, solita defectus indicia, non comparent. Quisque pro suo sensu suppleat. Porro εὐθὺς οὖν ἀνακλητικὸν ἤσαι. βασιλεὺς μὲν ἔχαιραν, ὡς τὸ Καλλιρρόης Θέρμει καὶ Ἀρταξέρτης δὲ ἔχαιραν νομίζων. vide ad L. 8, 2, 130. 12.

P. 139. V. 9. Θέρμα Θερμάσας] De utroque sexu. *Xenoph. Memor.* 1, 7, 15. B. Ἀλκιβιάδης Θερμάμενος ὑπὸ γυναικῶν. *Max. Tyr.* 24, 5. ἀπὸ κυνηγεσίου τῆς Ἀλκιβιάδου ἀρεῆς παραγινόμενοι. *Maneth.* 5, 291.

Εὐθὺς τοι, πινυτοί, εὐσχημονες, ἐρχικυνηγοί,

Οὐχὶ μόνον ζῶων Θερμότερες, ἀλλὰ γυναικῶν.

Δισσολόγοι, δίγαμοι, δίγονοι θαμὰ, καὶ διπολίται

Φαινόμενοι, πᾶσιν καὶ μεμαριζόμενοι.

Vbi εὐθὺς τοι vertitur *lepide tangentes*, sane *canillantes* magis perspicuum foret. vide *Cl. Salmas.* ad *Vopisci Carin.* p. 796. et *I. H. Boeclerum* ad *Herodianum* L. 4, 7. 3. p. 192. bene ibi vindicantem istam vocem. Porro rescripti θαμὰ pro θ' ἄμα, et πᾶσιν pro πᾶν. *Ansthol.* 1, 27, 12. 38.

Παιδεῖω, Θερσέβυλλε, εὐαγγελιστοὶς ὑπ' ἑρμῆς

Ἀσθμαίνεις, δελφὶς ὡς τις ἐκ' αἰγυλῶν.

Κύματος ἡμαρῶν, δέπκων δέ σοι εὐδὲ τὸ Περσέως

Ἀρκεὶ ἡποτμήξει δίκτυον, ἢ δέδασμα.

Plautus pro prima voce *παρθενα* substituit. In *Palas*. *Θερσέβυλλε*, sed ex alio nostram. lectionem depromsi. Elegans non minus *ἔννοια* secundi distichi, quam illa *Horatiana*:

Vix illigatum te iriformi

Pegafus expediet Cbimaera.

Auctor latet: sed melioribus epigrammatographis annumerandus. *Alciphron. Epist. Ined.* Πολλὰ μὲν τῆς Νύμφης, κλέω δὲ, ἢ οὐκ ἐλάττω, τῇ Ἀφροδίτῃ ἡμετέροις δίδόναι τινὰ ἡμῶν ἑρωτικὴν ἄγαν: vbi paullo ante lege: Καὶ πᾶν οἶον κατεπεύων τὰς Ναιίδας, ὑπερέκπταν, male ὑπερέκπταν. Et sic *Θερμῶν* dicimur alia, quae consequi studemus. *Aeneas Sophist. Ep.* 20. φίλως. *Ap. Lucian. de Merc. Cond.* 1, 663. ἔδοξεν Θερμῶν ad mentem eruditissimi de Lucianoque

optime meriti *Gesneri* reponi posset, nisi *Θεραπεύειν* aeque probum foret. Quia locutione utitur ipse *Samosatensis Bis Accusf.* 2, 816. et alias. *Plato Phaedro* 233. C. ipsam locutionem habet, τὴν παρῶσαν ἡδονὴν *Θεραπεύειν*, et saepe.

P. 139. V. 10. Νομίζων πρὸς ὑπερβολὴν . . . πη . . .] Ita *Apogr.* male typi τῇ dederunt. Forte οὐ χαλιπρὴν πικρῶναι: sed mox sequitur αὐτο γὰρ τὴν πρᾶξιν ἔαδαν. Alium sentum, et conuenientem dedit Interpretes, tu committere syllabas quadriantes.

P. 139. V. 10. βραβεύειν δὲ λαϊκὸν ἄρμα βασιλικὸν] βραβεύειν hic est regere, gubernare, administrare. Saepè in hac locutione vox ἡνίκαι adhibetur. *Alcibi.* 3, 61. τὰς ἡνίκας ἔχει τὴ δῆμον. *Aristoph.* *Equis.* 1104. *Plutarch.* *Numa* 138. *Arat.* 358. *Paullus Silens.* prologo in *ἑκφρασει St. Sordbiae* 128.

Οἱ τὰς πόλεις τάττοντες, οἱ τὰς ἡνίκας

ὅλων ἔχοντες καὶ λόγων καὶ πραγμάτων.

Lucian. *Præc. Rhet.* 13. τὰ τίθειντα ἑλάνων τὴ λόγῳ. Elegantissimo loco *Plato* 8. de *R. P.* 566. D. ὅς δὲ δὴ προτάτης ἑκαίνος αὐτὸς πόλεις, δῆλον δὲ, ἐπὶ μύθῳ μεγάλῳ οὐ καίται, ἀλλὰ καταβαλὼν ἄλλας πολλὰς, ἔστηκεν ἐν διέφῳ τῆς πόλεις, τῶντων ἐπὶ προτάτης ἀποτελεσμένους. Sic Latini. *Incertus auditor* *Panegy.* *Maxim.* et *Const.* C. 12. *Solus* hoc, ut dicitur, potuit deus ille, cuius dona sunt, quod uinimus et uidemus, ut habenas male creditas, et cursum deuio uessore turbatae tranquillitatis reciperet, rursusque dirigeret . . . statim igitur, ut praecipitantem rempublicam refrænassit, et gubernacula sistantia receperisset, omnibus spes salutis illuxit. Sic accipio *Manethonis* locum L. 2, 371.

— Μεγάλων φιλήν καὶ κέρδια νομῶν.

De voce βραβεύειν egimus L. 4, 5, 72. 7. qua significat dispensare, pro arbitrio constituere, tribuere, dare. Eam in *Manethonis* L. 4, 613. restituendam auctumo. Loco contaminatissimo legitur:

Ἀντισυμπεριβάνων δ' ἐπὶ τὴν Κρόνος Ἀρεῖ λαμψή,

Θηροβόλῳ θανάτῳ φωνὴν κλωθεύοντα βαρβαν.

Ab feris illatae mortis casum statuum grauem.

Videtur Editor legisse πτῶειν. Sic ἔκπτωσιν βίῳ habes L. 2, 482. sed an κλωθεύοντα significat statuum? κλωθεύς, *glomeatus*, *Parcarum* *colu* netus. Legitim: *Θηροβόλον θάνατον φωνὴν κλωθεύοντα βαρβαν*:

Saturnus *uiris destinatum, fato debitam mortem largitur, constituit.*

Quod sequitur, ὡς σέβας δαίμοντων ὁρᾷται ἢ λένεται, ostendit, φωνὴν, *uiris*, recte se habere. *Astis* tribuuntur κλώσματα. 1, 202. 6, 239. et iis *Fata* sociantur. Sic *Hellod.* 2, 106. οὐρανὴν φωτῆρων ἐμπαρμένη περίοδος τρέπει τὰ κατ' ἡμᾶς: quod L. 7, 318. τὸ δαιμόνιον βραβεύει τὰ ἀνθρώπων.

P. 139. V. 12. Μᾶλλον . . . γὰρ] Supple αὐτο, vel ἴδοξε, vel simile quid.

P. 139. V. 13. Οὐκ ἦδει δὲ φρόνημα Ἑλληνικὸν εὐγενὲς, καὶ, ελ . . . α τὸ τῆς K.] In *Apographe* via definias, utrum ελ, an εα habeatur, forte καὶ τὸ λῆμα τὸ τῆς K. *Hellod.* 6, 285. sic φρόνημα et λῆμα coniungit: Χαρίκλεια εὐσπ γυναικα μὲν τὸ λῆμα, συνιτὴ δὲ τὸ φρόνημα: vbi *Cod.* solito errore λῆμα.

LIBRI SEXTI CAPVT QVINTVM.

P. 139. V. 16. Μόνος λαβόμενος, μεγάλων, εἶπε] Credo, non deterius fuisse futurum μόνῳ λαβόμενος. At L. 4, 6, 73. 22. dixit καὶ μόνος . . . εἶπε. De voce λαβόμενος vide annotata L. 3, 7, 55. 1. et 6, 2, 99. 19.

P. 139. V. 17. Ἀγαθῶν] Credideris, respexisse *Acbillis Tassii* verba L. 6, 367. vbi seruus: ὡς εἶδε *Λευκίππῳ μόνῳ* ἤκει σοι φέρων (φερεῖ) σφραγὶς ἀγαθῶν· ἀλλ' ὅπως εὐτυχῆσαι μὴ ἐπιλήσῃ μου. Mox postea p. 141. 7. ἔταν πλεονῆς, ἀμὴ μνημόνευε. Adscribit autem has sordes seruili ingenio hac pagina, quando ait: εἰαθε γὰρ πᾶς ὅλος κ. τ. λ. tamen ex alii conferentes beneficia, vices se ex-

spectare quandoque indicant. *Geneseos* 40, 14. ita *Iosephus* ad *Archipincernam* : Μηδεσθί με διὰ σεαυτοῦ, ἔταν εὖ γίνηται σοι. vid. *Eurip. Heracl.* 889.

P. 139. V. 19. Πρὸς τὴν ἀρχὴν τῷ λόγῳ περιχαρὲς ἵγένετο] *Facili foeminarum credulitate ad gaudia.* *Tacit.* 14. *Ann.* 4.

P. 139. V. 20. φέσει γὰρ ἄνθρωπος, ὃ θύλαται, τὸ το καὶ εἶται] Sic L. 3, 9, 58. 3. e contrario L. 4, 108. 73. 14. Ζῆν μὲν εὖν χαίρειν οὐκ ἐπίτευε τὸ το γὰρ οὐδὲ δαμα ἤθελον. *Theocyd.* 4, 108. εὐαδότες οἱ ἄνθρωποι. ὃ μὲν ἐπιθυμοῦσι, ἱλπίδι ἀπεριεσκέπτῳ δίδοναι, ὃ δὲ μὴ προσέονται, λογιμῷ αὐτοκράτορι διμψείσθαι. vide *Heliod.* 2, 129. 7, 389. *Theod. Prodr.* 6, 262. *Casaub.* ad *Lampridii Hellogab.* C. 3. p. 796. *Erudisiss. Abreschius* iam talia ipartit ad *Xenoph.* Ep. p. 84. et 86. in *Miscell.* Vol. 12. p. 509.

P. 140. V. 2. 'Ἐπισημνέμεν] *Nihil nouandum, καὶ hic etiam, et ἐπισημνέμεν pro futuro.*

P. 140. V. 3. 'Ἀναλαβὼν] *Qui suum sermonem resumit; ὑπολαβὼν alienum sermonem excipere.* vide L. 6, 4, 104. 11. *Theom. Magistr.* in ὑποδέχεται.

P. 140. V. 3. 'Ἀπὸ προσημνῶν ἤρξατο] *Etiā in προσημνῶν dicitur.* *Theodor. Prodr. Amarantho* 438.

P. 140. V. 4. Κάλλος εὐτύχης] *Id est, bona fortuna et consecuta et aderta: cum accusatio notat ἐπιτυγχάνειν.* *Eupar. Aedefio* p. 52. τί ποτε ἄνδρας εὐτυχῆντες τοιόντες: vt optime *Hadr. Iunius*, aditipulante *Cod. Barberiniano*. Sic idem, siue alius περὶ πρεσβίων p. 161. (p. 16.) εὐτυχῶν δουλειαν. *Aristaen.* 1, 18. ἔρωτα φιλέκαλον εὐτυχῆσαι, *fortita*, recte. L. 2, 15. τὸν ἐμὸν εὐνοικον εὐτυχῆσαι, *potita*: et ita L. 1, 19. optime *Celeber. P. Wesselingius* accipiebat vexatū frustra locum: εὐνήσεις γὰρ τῶν ῥοπῶν εὐνοίας παρὰ τοῖς γεγενημένοις εὐτυχῆντας τὸς εὐαδότερους τῶν παίδων. Aliud est, quod apud *Nostrum* mox pagina hinc sequenti, αὐτὸ τὸ το εὐτύχης. Ibi enim necessario κατὰ reticetur. Aliud, quod L. 7, 2, 116. 3. δουχίαν εὐτύχης. Etiam cum genitiuo componitur, vt ap. *Eupar.* 31. ταύτης δὲ ταῦτα γράφων τῆς φρενὸς εὐτύχης. Sic *Cod. Barberin.* vulgo ἐτύχης: vbi paullo ante *Iunii* correctio ἐπὶ τρεχει βαρὺ confirmatur.

P. 140. V. 4. ἐπ' αὐτῷ ἐκαρτῶσαι] *Obuia notio verbi, plerumque in bonam, sed etiam in malam partem.* *Lyfias* p. 430. ἰδὲ καρτῶσαι τὸς πόλεως συμφορὰς. καρποί, *utilitates.* *Demosth. de Cor.* 523. B. *Plat.* de L. L. 1, 636. B. *Connii.* 187. D. *Xenoph.* H. H. 581. D. *Agel.* 656. D. cui autem tam iniquus est manus, vt pro ἐπ' αὐτῷ rescriptum ἐπ' αὐτῷ. Id tamen ordine feceris ap. *Manethonem* 2, 477.

— συμφῶν τούχης ἐπ' ἄρμος:

Vbi male ἐπ'. Sed, quod recte, paullo antea:

Καὶ δὴρην θητεῖται πόρεν καὶνῳ συνῶσαι.

Ἴσα δὲ καὶ συνῶσαι ἀπορρίψαι ἀπὸ θύρου.

Vbi vulgo δέσιν, *ligationem*, quod aperte in metrum pugnat: δῆρην, *bellum*, hic quadrat, licet alioqui δέσιν, *desinere*, *electum* saepe memoret. Si retinere velis, legendum καὶ δὲ δέσιν. Male quoque συνῶσαι ἀπορρίψαι εἴτε.

P. 140. V. 6. Οὐκ ἄνδρα, ὅτ' ἱεστὴν] *Vid.* L. 8, 8, 143. 18.

P. 140. V. 7. Νησιώτην] *In contentu insularum homines.* *Xenoph.* H. H. 6, 581. E. Καὶ χερμαὶ γὰρ δῆρην εἰδὸς ἡμῶν ἀφθονατέροις χρῆσθαι, μὴ εἰς νησὶν ἀπορρίποντας, ἀλλ' ἡπειρωτικὰ ἔσθην καρκυμένους. καὶ βασιλεὺς δὲ Περσῶν οὐ νῆσους, ἀλλ' ἡπειρον, καρκυμένους, πλουσιώτατος ἀνδρώπων ἔσθι. Ita *Andromache* apud *Euripidem* in cognomine tragoedia v. 14. per contentum dicitur:

Τῇ νησιώτῃ Νεοπολίμῳ δορὸς γέρας Δαδῆται.

Gorgias Sophista ap. *Lucianum Praec. Rhet.* 9. nomine Νησιώτῃ contentum compellatur.

P. 140. V. 8. Τί σοι γέγονεν] τὰ γινόμενα, *fructus, prouentus, reditus.* γένημα de τόκῳ dici docet *Sibol. Aristoph.* *Nub.* 1289. obuius vsus.

P. 140. V. 8. Ποίας χώρην ἔχεις; τίμων πόλεων ἀρχαίς;] Ita hae periodus porius fuissent ab auctore collocandae. *Regiones et vrbes* reginis et concubinis a regibus Perficis possidendae tegendaeque donabantur. Veniebant

autem nomine κόσμῳ, ornatus alicuius, in redimiculum, in calceos, in crines. Apud nos ita foeminis conceditur certa summa in acus vestiarias, *speldegels*; et inde forte periodum τὴν κόσμον πελυταλὴ interposuit inter χεῖρας et πόδας. *Herodot.* 9, 108. *Cl. Hutschins.* ad *Xenoph.* K. A. 1. p. 40. *Cl. Wesseling.* ad *Diodor.* 1, 52. Μοχ ἔχουσιν, ἐμμελήθης calami lapsus in apographo.

P. 140. V. 10. Θαραπαιδίας] In contemptum. Dicitur etiam Θαραπαιδίας, quod refutue *Alciph.* 1, 36, 158.

P. 140. V. 11. εἰς πάντα] πάντως. Ap. *Philonem* de *Monarch.* L. 2, 224. legebatur εἰς πάντα: *Mangeius* reposuit εὐέλπῳ, tamen e MSS. Sic εἰς πάμπαν *Maneth.* 6, 271. vid. L. 1. *Animadu.* p. 84.

P. 140. V. 14. ἥδεως σε εἶδε] Id est, amore tuo captus est. *Plutarch.* *Evotice* 760. C. ἥδεως διατεταίς πρὸς τὴν ἀνδραπον. *Arulci.* 3. *Miles.* 53. cum scitulae formulae iuvenem libenter adspexeris. Sic *Cod.*

P. 140. V. 17. εὐνιτῶν] *Auctor Soloeicistae* T. 3, 570. ἀφῆτῶν improbat. *Graecius* ibi nostri infinitivi exemplum adfert. *Artemid.* 2, 47. 141. ἀνιτῶν. *Xenoph.* *Eph.* 3, 49. De sententia modo actum 6, 5, 105. 5.

P. 140. V. 17. Ἰδὼν κέρδος] Nempe *sumum* vendebant: id est, gratiam et auctoritatem suam apud principem. vid. *Lamprid.* *Alex.* *Seuero* 36. et 45. quod genus hominum [eunuchorum] . . . ut habeant, unde vel gratiam, vel pecuniam, requirant.

P. 140. V. 18. ὥσπερ ὑπὸ ξίφους, τῷ λόγῳ] De usu hoc L. 1, 13, 19. 8. *Ammian.* *Marcell.* 30, 5, 461. ille verbo tamquam telo percussus.

P. 141. V. 4. Τὸν μέγαν βασιλέα] *Plato* L. 3. de R. P. 695. βασιλεὺς ἐν Πέρσῃς ἰδεῖς πῶς μέγας γύγοντι ἡληθῶς, πλὴν γὰρ δυνάμει.

P. 141. V. 5. Σικελίαν] Nempe *Artaxerxes* τῆς γῆς ἀπάσης κύριος mox ipsi *Callirrhoe* dicitur: non mirum igitur, si aulicum hoc pecus, ex adulatione coecum, hero suo terras subiiciat ipsi ne quidem parentes. *Siciliam* nominavit apte: qui *Siciliam* ei possit donare, idem ipsam etiam ea arcere potuerit. Spem redditus sic aliquam mouet.

P. 141. V. 6. Θύς] *Acbill. Tat.* 6, 387. Τί κλαλεῖς; ἀνέστη καὶ θύς ἐκ τῆς εὐτυχίας ἡσυχίας Ἀφροδίτης, μνημόνευσε δὲ κήρυξ.

P. 141. V. 7. Καὶ νύττω, ὅπως] *Punge, irrita ad amorem, κίχεν, δάκνουν, κινῶν*, eadem fere ratione occurrunt. Sane haec vocabula quoque in aliquantum deteriore sensum adhibentur. Sic *Diodor.* 13, 58. νύττω εἰς τὴν ψυχὴν λαμβάνειν. Ita ap. *Porphy.* de *Abst.* 1, 97. νύττω et λυτῶν sunt synonyma.

Verum νύττω etiam de voluptatem creantibus dicitur. *Epicurus* inter voluptates γαργαλισμὸς καὶ νύττω numerabat. vide *Athenaeum* L. 12, 12, 546. E. vid. *Platon.* *Philebo* 46. E. 47. A. *Aristoph.* *Pluto* 784.

Νύττωσι γὰρ καὶ φλώσι τ' ἄντικύρμια.

Vbi sane cum *Casaubono* ad *Theophrasti Char.* 19. agnosco adulandi studium; de quo ipse ad *Athen.* 7, 11. sed simul illos adulatores et parasitos prae nimio studio et adulatione potius dolorem, quam voluptatem et iucundam titillationem, regi suo attulisse; quemadmodum coronis et lemniscis ingerendis saepe suffocationis periculum principibus intulerunt: de qua re L. 3, 8, 56. 21. *Ael. Lampr.* *Heliog.* 21. νύττων ita ap. *Lucian.* *Ep. Saturn.* 3, 417. εὐνῶν τὴν χεῖρα παιδός, quod in *Coniunio* 3, 428. dicit ἀπείρου: utrumque de *εραστῇ*.

Alia verba, ut coepi dicere, in eandem sententiam adhibentur. *Plato* 5. de R. P. 474. D. πάντες οἱ ἐν ὄρε τὸν φιλέπαιδα καὶ ἱερῶν ἐμμελήθης δάκνουν τε καὶ κινῶσι. *Herodot.* 6, 62. Ἀρτεμίου ἔκινε δ' ἔρε. *Xenoph.* *Coniun.* 884. E. τὸν τε ὁμὸν πλείων ἢ πάντε ἡμέρας ὠδῶν, καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ ὥσπερ κνήμᾳ τι δάκνουν ἔχων. Coniungit *Philo* de *Special. legg.* p. 301. γαργαλισμὸς, ὀδασμὸς καὶ κνήμῳ, ne quis ultimum vocem follicitet. vid. *Schol. Theocr.* 6, 25. Apud *Aristoph.* *Theophr.* 170. legitur:

Ἐμτροφὸν τὴν καὶ δάκνουν ἰωνικῶς.

κινῶν in hac re locum habere vidimus ex *Platone*. At et si δάκνουν hic ad sensum satisfacit, nimirum quo Latinis *motus Ionici* celebrantur, merito tamen repugnaret. Nam *Aristophanes*, quantum animaduerti, nusquam ἴστω

nisi pro vocali adhibet, et sic syllaba longa abundaret. An igitur διένων, vel διενώντ'. Auctoritatem τῷ διανῶσθαι habes ap. Hesych. alio sensu. προσκή-
εσθαι turpiculo sentu ap. Max. Tyr. 26, 8 vt διαναίω. Videas iam, an ὅντε
ἔως ex his huic loco convenire decernendum putes. M. hi aliquando in
mentem venit, an non legendum κἄνντε ὅπως, fac, persice, festina, operam
pausa. vid. Aristoph. Plus. 413. Μὴ νῦν διάτρεῖς, ἀλλ' ἄνω πρᾶττων ἐν γὰρ τι. ἀν-
σος ita saepe de eo, qui festinanter aliquid peragit, et ἀνύσσιν, vel ἀνύσσιν, in
amoris saepe. vide Platon. Symp. 217. C. Lucian. Asin. p. 618.

P. 141. V. 8. Καλλιρρόη μὴν τὸ μὴν πρῶτον] Saepè dicitur τοπρῶτον. Ve-
rum saepissime quoque interponitur aliqua particula, δι, μὴν: vti ap. Xenoph. 4.
Memor. 816. D. Plus. Alex. 63. Diod. 14, 60. 79. et 70. 71. ita τὸ μὴν
πλαῖτον. τὸ δὲ πλαῖτον. Illa particula crebro quasi pro nihilo habetur, et ite-
rum proinde etiam aliud μὴν vel δι orationi sine nota adicitur, vt hic et L.
3, 4, 49. 1. ἐπὶ μὴν τὸ βῆμα . . . κάτω δι τὰς τὸ μὴν πρῶτον. Etiam alias cre-
berrime abundat illud μὴν et similia orationis excrementa. Nosse non defi-
cit exemplis: L. 7, 2, 116. 20. τῷ μὴν ἀλυστῶ τὰ μὴν ἄλλα προκαχωρήσει. L.
3, 8, 56. 22. Διονύσιος μὴν ἐν πάντων μὴν: vbi iam aliquot exempla iugessim-
us. Isocr. Paneg. 53. B. οἱ πρόγονοι μὴν . . . καταβῶν μὴν. Apud Zibetacum
15, 2, 667. D. ἢ μὴν γὰρ αὐτῇ καταβῶντι μὴν κάρα. Xenoph. 5. Memor. 865.
C. de Venas. 999. A. εἰ μὴν ἄρτοι αὐτῶν γινώσκονται μὴν. Lyfias p. 28. Ἀμαζόνες
μὴν γὰρ, Ἄρεος μὴν τὸ παλαιόν: vbi, Codices quia variant, malim legi: Ἀμαζό-
νες μὴν γὰρ, Ἄρεος τὸ μὴν παλαιόν. Ap. Plutarch. Sersor. 330. μὴν abundans
delendum censent. Ap. Diod. 14, 58. 10. immerito μὴν proicitur H. Stephan.
idem L. 3, 14. 27. δ μὴν χρυδὲς γίναν μὴν. Ap. Herodot. 6, 101. ἔπιπεν μὴν
ἐπὶ ἔκμηρας πολλοὶ μὴν ἀμφοτέρων: vbi V. D. semel μὴν exfulare iubet, licet
non ignarus, Graecos eopide hanc particulam geminasse in una periodo. Heiod.
7, 349. τοχαζομένη μὴν ὡς συνίγει μὴν. Ita Cod. Taur. L. 2, 112. καὶ διαλθόντος
αὖς τὰς μὴν ἀρχὰς ἐν τῶν ἄκρων μὴν τῆς Αἰθιοπίας: vbi credo temerariam ma-
num secundum μὴν deleuisse; nam Vat. et Taur. agnoscunt.

Ita in aliis voculis vsu venit. Sic ap. Platon. Phaedro 242. C. ὡς δὲ τι, ὃ
ἔταίρι, μαντικόν γὰρ τι καὶ ἡ ψυχὴ. Lucian. Saturn. 3, 389. Οἷα γὰρ τι . . .
ὀγίης τι. vbi, licet similis abundantia in Diodori L. 11, 45. innotuerit, tamen
alterutrum τι delendum videtur annotatori, tamen forte iure; nam alteru-
trum illud τι neque in Stephaniana, neque Weebeliana, neque nuperrima,
compareret. Ap. Eunap. 6. καὶ ἢν τι θείον τε καὶ ἀνθρώπων μέσον. vbi Barberin.
τὶ θείον, τὶ καὶ. Plato Timaeo 26. B. ὅσο εἰσι θεοκαύματά μοι ἀνεκλήτου γενοῦ
ἔμμενά μοι γέγονε: vbi H. Stephanus non audet merito delere. In Lucae Eu-
ang. 23, 51. temerarii magis deleuerint in his repetitam voculam καὶ: ὅς
καὶ προσεῖχτο καὶ αὐτὸς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Liceretne huc aduocare prac-
ceptum Demetrii Phaleri §. 53. Χρὴ δὲ καὶ τὸς συνδέσμους μὴ μέλα ἀναποδοίδο-
σθαι. Οἷον τῷ μὴν συνδέσμῳ, τὸν δὲ, μικροπρεπὲς ἢ ἀκρίβεια, ἀλλὰ καὶ ἡτακτοτά-
τος πῶς χρῆσθαι. S. hic non locum habuerit, vtile fuerit multis in locis ad
Criticas manus coercendas. Sed caedet araneorum.

P. 141. V. 9. Τὸς ὀφθαλμοῖς ἐξερέξαι] Foeminarum arma ungues. Val.
Flacc. 7, 294.

Vix animos dextramque tenens, quin ipsa loquentis
Iret in ora Deae.

Donat. ad Terentii Eunuchum 4, 6, 2. in oculos maxime saeuire foeminas et
Tragoediae omnes et Comediae protestantur. Quem Grammatici locum cum
aliis adplicuit I. Priscianus Apuleio 8. Metam. p. 428. 431. Verum enim vero
iniquior est haec censura in mitiorem sexum. Quid non ipse imperator
Alexander Seuerus, teste Lampridio C. 17. si umquam furem indicem vidisses,
paratum habebat digitum, vt illi oculum erueret. Quid non Maximus, nar-
tante Capitolino Iulio 1. 17. oculos filio adolescentulo sustulisses, nisi de medio
recessisses. vide Ch. Salmastium ad priorem locum. Diximus quaedam L. 3, 10,
60. 12. In Apogr. hae deliciae: αὐτὰ, ἔμμοια, χαλεπανεῖ, hoc dubie.

P. 141. V. 10. Φρονίης] Herodot. 5, 42. εὐ φρονίης ἀκρομαχίης τι.

P. 141. V. 12. Κατερινήσαστο] Vide L. 2, 10, 37. 17. vbi cum accusa-

iuo. Ita *Demosth.* in *Timocr.* 783. E. καταψηφισαμένη τινα pro τινός. vide L. 1, 5, 9. 10. verum possunt esse scribarum errores.

P. 141. V. 12. Μὰ γὰρ ὅτῳ μαινομένη ἴνα] Ita aliquando ἴνα vtitur. vide L. 3, 1, 40. 4. Ap. *Lucian.* *Phalar.* Pr. p. 197. μὰ ἂν ὅτις μανίην, sequitur ὡς. *Heliod.* 6, 292. μὰ ὅτῳ μὲν, φησί, ποτὶ ἐπιθυμία κερῶσθαι, ὡς. Sic *Cod.*

P. 141. V. 14. Μὰ οὐ] Ne cogites de μὰ οὐν: millies hae particulae iunguntur.

P. 141. V. 17. 'τῶ ἐξήφας] Sic *subiectus*, *subditus* regi dicitur. *Max. Tyr.* δ τοῖς νόμοις ἑκὼν ὑποῤῥηφας ἐλευθερος: ne sensum τῷ παραῤῥηπαίν, vel τῷ ὑποτιθέναι, hic suspiceris, qui ap. *Xenoph.* *Eph.* 2, 22. ὑποτιθέναι ἑαυτὸν λητῷ. vid. *Miscellanea postea* T. 10, 345. vbi fere *Codex* ad mentem *Cl. Hemsterhusii* ἦκεν εἰς et δ πατρὶς φιλατῇ. Deterior sensus in *subiicere* ap. *Iustin.* 9, 6, 6. *Non suae tantum, verum et coniugarum libidini, velut scortum vile, subiecerat.* Sic antiquissimus meus *Codex*, altet nihil deterius vile habet in ora, recentior *scortorum iure*.

P. 141. V. 20. Μὰ καὶ διαβαλεῖ] Iam antes futurum post Μὰ observavimus, credo. vid. ad *Aristoph.* *Plut.* 623. et *Miscell.* 11, 3, 15.

P. 142. V. 1. 'Ἀπίδαμν] *Virg.* 6. *Aen.* 472. de *Didone*:

*Tandem corripuit sese atque inimica refugit
In nectus umbriferum.*

Philo de L. L. Special. p. 328. 30. οὐκ ἀποδραμεῖται, τὰ ὅτ' ἐπιφράσσα. *Alciphr.* *Ep. inedita*: ἀπέπνευσε γὰρ ἡμᾶς, καὶ ἀκαθάρτους ἐκὼν ἀπετρέφῃ. Sed tu lege ex codice ἀπεφάρεν. vide *Animadu.* p. 306.

LIBRI SEXTI CAPVT SEXTVM.

P. 142. V. 4. Καταλιφθεῖς] Ita edere non dubitavi, licet *Aprographum* καταλιφθεῖς sistat. *Xenoph.* K. A. 3, 293. D. μὲνοι καταλιμμένοι. Vix alia verba toties commutata inueneris, et saepe ira collocata, ut dubiam optionem faciant. Solus *Thucydides* aliquot decadas suppeditavit exemplorum. L. 7, 31. μέρος δὲ τὴ καὶ ἐν τῷ πόλει αὐτῷ δὲ ἀρπαγὴν ἐγκαταλιφθὲν ἀπώλετο. Ibi *Cod.* Regius ἐγκαταλιφθάν: non per *rapinam* ibi *raui capta*, sed *reliſſa erat*, quia *occupati in rapto*: et sic iure L. 8, 23. καταλιφθεῖσιν praefert praestantissimus *Dukerus*. vid. *Diod.* 20, 67. nec quid mutem in *Plutarchi Rom.* p. 56. E contrario ap. *Xenoph.* 3. K. A. 312. B. in *Cod.* regio vitioſe προκαταλιμμένην pro προκαταλιμμένην. vid. *Artem.* 2, 9. 91. vbi recte *Rigaltius*. In *Heliod.* 9, 458. recte editur τί γένοντο βασιλικώτερον τῷ μὰ λιφθῆναι [*Taur.* male ληφ.] τὴν ἐμὴν μεγαλοφυλίαν τῆς τότε φιλοπλητίας: vbi verendum fuerat *superari, relinqui post*. Sic μάχῃ λιφθεῖς recte *M. Solanus* ap. *Plutarch.* *Pomp.* 512. pro ληφθεῖς reposuit, in inscriptione *Sicula* ita accipiendum vocabulum λιφθεῖς, de qua scriptura actum p. 235. *Animadu.* Eam *Gualterus* aliter in *prima Editione* p. 27. aliter in *secunda* p. 6. edidit, a quo *Muratoriana* ἰκδοῦς rursus abiit p. 659. En *secundae* formam:

ΠΑΦΙΑΝΟΣ ΠΑΦΙ

ΟΣΤΗΑΤΠΟΓΗ

* λέλιμα, prima

ΛΕΛΙΜΕ * ΚΩΜΩ

κιμα. *Mur.*

ΔΟΣ ΛΙΦΘΕΙΣ

** ζωντων. *Mur.* ΤΟΝΒΙΟΤΟΤ ** ΣΤΕ

ΦΑΝΟΝ

Paphianus Paphi

us sub hoc cespite

solutus sum comi

cus relinquens

vitae co-

ronam.

Duo esse pentametra puto, sic autem legenda:

Παφίανος Πάφιος τῆδ' ὑπὸ γῆ λελίμα

Κωμῶδες λιφθεῖς τὸν βίον τέφανον.

Paphianus Paphius hic sub terra solutus (iaceo)

Comoedus, vixit quod ad vitae coronam.

λίπεσθαι τινος τι proba locutio. Ne duo pentametra offendant, inspicere *Vann. Criticam* C. 7, 186. Pro λέλιμα, ut *Gualt.* in *secunda* legit, posses etiam

ἀκλῆμαι. *Murat.* Ζώντων est interpretamentum. *Comicus* hic se dicit non victum in agendo, sed in vivendo, a caeteris sibi supersticiis.

Haec crebra horum verborum mixtura, cuius parco plura exempla adponere, permouisse videtur *If. Casaubonum*, ut in *Strabonis* L. 5, 360. C. vbi agitur de *Cloacis Romanis*, suspicatus fuerit, pro ἀπολλοποιᾶς reponendum esse ἀπειλήσαν. At scriptura horum vocabulorum nimis distans non adeo proclivem inutationem admittit: deinde credo, publicae lectioni suum et optimum et necessarium iussu sensum. Ita se habet locus: Οἱ δὲ ὑπόνομαι . . . ἐδὲς ἀμάξαις χόρτῃ πορευτὰς ἐν τῇ ἀπολλοποιᾷ, causa subterranea . . . vias vehibus [foeno oneratis plaustris] permeabiles nonnullas reliquerunt. Considerandum, de operibus fornicatis agi, nec latitudinem solum, sed etiam altitudinem siue profunditatem fornicum miraculo esse. Nam vehis foeni non adeo in latitudinem, quam altitudinem, exstrui solet, si multum oneris receptura sit: vnde *Plinius* H. N. 36, 14. p. 743. de iisdem locutus: vehem foeni large onustam transmitti posse: et re vera illae cloacae hodieque iuperlites rem exaggeratam esse nihil etiamnum commonstrant. Iam quomodo peripicue magis *Strabo* potuerit latitudinem et altitudinem horum operum exprimere, quam si dicat, tantum vacuum fuisse relictum, ut vehibus onustis petranscuntibus hi cuniculi vndique paterent. Sic loquuntur optimi scriptores. *Herodot.* 1, 174. τὸ μέσον δὲ τῶν οἰκημάτων ἴλιπον ταξίτην περίλασιν. 6, 77. ἀπολλοῖν μεταίχμιον.

Iam siue dicas cum *Casaubono* ἀπειλήσαν, sibi absunt, insunt, occupant, siue ἀπολλοποιᾶς, vacuum relinquunt spatium curribus peruium, eodem redit, et ad altitudinem respectum fuisse factum, colligi licet, quia speciatim de vebe, non de quouis plastro onerato, sermo fiat. Vbi altitudo in rationem non venit, verum modo latitudo, dicit p. 377. C. ἐδὲ ἀνοχθίως ἐναντίως ζεύγῃ πορευτῆς, locus de via subterranea Neapoli Puteolos ducente. Sic qui murorum latitudinem Babyloniorum describunt, non opus habent, ut de onustis curribus vel vehibus exemplum capiant.

Magnum sane et modestum hunc Criticum rarissime superuacuis coniecturis indulgere futundum est, quippe qui caueret, eruditionis vel ingenii ostentandi gratia, iudicandi facultatem proflituere.

P. 142. V. 4. Καταξίωθις] *Siculus Diodorus* et alii vruntur.

P. 142. V. 7. Ἀλλὰ διαλέχθῃ] Rursus reticuit ὅμως, securus sciolorum censurae. vide L. 3, 4, 50. 11

P. 142. V. 8. Καταπροδιδόναι τὴν ὑπηρεσίαν] Verbo vitur inter alios *Herodot.* 7, 157. rursus autem in tertio elemento vocis ὑπηρεσίαν pro η̄ fuisse ei videtur. καθυπηρεσίαν habet *Eustath.* de *Ism.* et *Ism.* 9, 357. μοχ *Apogr.* οὐκ pro εὐχ.

P. 142. V. 10. βαρυθυμῶσαν] At *Athenaeus* L. 13. p. 556. B. παρὰ Πέρας ἀνέχεται ἡ βασιλεία τῷ πλήθει τῶν παλλαίδων: ut obseruat *B. Briffonius* de R. P. 1, 165. At non semper, ut vel *Amastridis* exemplum insigne probat, nec desunt alia. vide *Herodot.* 9, 109.

P. 142. V. 13. Καθ' ἑαυτὴν] *Sola.* Haec notio agnoscitur a *Schol. Iliad.* A. 271. *Aeschyl.* *Prometh.* 889. et obuia est: aliam tetigi superius.

P. 142. V. 14. Προμαντεύμεν] Respicit L. 5, 1, 79. 24.

P. 142. V. 15. Ἐξέσω πάτερ] *Xenoph.* *Erb.* 2, 22. in codice: ὦ πάτερ, ἔλασον, ὦ μήτερ, ὦ πατὴρ φιλάτῃ, καὶ οἰκίῳ καὶ συγγενεῖ.

P. 142. V. 17. Τέθνηκα] Potuisset τέθνηκα. Sed vide L. 1, 6, 10. 23. cur notabo ἔξωσω et μοχ *βυλευσά* ex *Apographo*?

P. 142. V. 19. Ἀνρῆθῃ] Interpretes dederat *sublata*, verti *occisa*: respicit *ισμ* calcis.

P. 142. V. 21. Παρέστην διακρήμ] Ita in *Asis Apost.* 27, 24. ad *Roman.* 14, 10. et ap. bonos alios scriptores.

P. 142. V. 4. ἢν οὐκ ἦνεκα] Zelotypiae cessit, resistendae non par fuit, vir, et Graecus homo: qui inter homines sunt maxime homines, ut *Plinius* in *Epistola* 24. L. 8. ex eleganti *Gottl. Cortii* restitutione, quem, si fata marurio-

rem et longinquirem indulissent vitam, merito Germania suis in critica arte principibus viris adconsuisset.

P. 143. V. 4. *ἄσποινα βάρβαρος*] Quam humani in seruos Graeci, praecipue Athenienses, tetigimus L. 1, 5, 9. 5. Barbaros *θυμωδῶντες* esse constat. *Plut. Artax.* 290. *Φέσι βάρβαρος καὶ βαρύνυμος.* vid. 4, 7, 75. 12.

P. 143. V. 5. *ἄγε δὲ*] Cur rescribes *δὲ*? vide *Eurip. Troad.* 1011.

P. 143. V. 6. *ἁλλὰ μήπω*] *Plato Symp.* 187. D. *οἱ μήπω ὄντες.* *Soph. Phil.* 957. *Ὀλλίω μήπω, πρὶν μάθωμι' εἰ καὶ πάλιν:* vbi male *Vat. Cod.* *μήποτ'.* sic *ἔπω.* vide *H. Stephani* in *Lexico*, et L. 1, 12, 16. 25.

P. 143. V. 7. *Παρ' ἐνῶχον*] Adde hoc exemplum dictis ad initium Libri huius v. 3.

P. 143. V. 7. *ἂν δὲ . . ἂν τι*] Et haec abundantia saepe male seriatos offendit, sed satis vindicata. vide tamen *Aristoph. Plut.* 485. *Soph. Antig.* 473. *Eurip. Electra* 543.

P. 143. V. 15. *Μικραίτιος*] Ap. *Plinium Ep.* 2, 2. etiam noster *Codex* habet *μικραίτιος*, vt recte pro *φιλαιτίος* edidit *Cortius*.

P. 143. V. 15. *ἄλλοι*] Hoc Atheniensibus in primis exprobratum, turpe et odiosum in viro vitium. vide L. 2, 11, 16. 2.

P. 143. V. 16. *περιβόητον αὐτῷ ποιήσους τὴν πρᾶξιν*] V. E. αὐτοῖς, ἀντὶ τῆς ἐκείνου sic visitatus foret. An fuit *ἄφρων*? Pronuntiarunt αὐτῷ, vt *ἄφρων*: sed αὐτοὶ sunt *Callirrhoe*, *Dionysius* et *Chaeceas*, ad quos hoc negotium spectat.

P. 143. V. 18. *τὴν βασιλίδι εὐμεροτέρην ἐποίησεν ἢ δίκη*] Quod L. 4, 7, 76. 11. dicit *Καλλιρρόην ὑπεροτέρην ἐποίησε καὶ τῆς δίκης διήγημα*, id rationem habet. Sic *Alciphron.* 1, 31, 128. *τὴν γὰρ δίκην σεὶ καὶ πρὸς εὐτυχίαν γενομένη νομίζω διαβόητον γὰρ . . ποιήσαν.*

At quomodo lis *Stratiram* pulchriorem reddiderit, quae, ipso rege fatente, L. 6, 3, 102. 14. *Callirrhoe* cedit, exputare nequeo. An *Stratira* magis formam excoluit, vt *Callirrhoe* comparuit, ne ab ea sua exstingeretur pulchritudo? si hoc velit, obscurius dictum.

P. 143. V. 19. *δόξης . . παρέμυσσε τὴν παλινῃδιαν*] Forte deest *ἐπαῖνος*, vel *παραινέσις*, gloriae vel bonae famae laudibus, commendationi, vel *προφάνει*.

P. 143. V. 20. *Ἀποτρέψαι*] An non satis vehemens verbum? sufficeretne *ἀπετρέψαι*, quod magis iustioris verbis, quam rebus, fit. vid. *Cl. Westf.* ad *Diod.* 17, 9. sic *διτρέψαι* ap. *Demosth.* in *Aristog.* Pr. 842. C. Vidimus haec verba confusa L. 4, 5, 72. 11. ap. *Ioseph.* 3. *Ant. Iud.* 1, 5. *εἰς μετάνοιαν ἐπιστρέψαι.* At duo *Codd.* *ἐπείστρεψαι.* Sic turbatur ap. *Diodor.* 2, 23. *Demosth.* de *Cer.* 522. D. vid. *Cleeb. I. Alberti* ad *Euang. Ioann.* 2, 15. *ἀποτρέψωμαι* est *auerfari.* *Sallust. Phil.* 13, 28. *τοῖς κακοῖς.* Sed melius *τῶς κακῶς*: vt p. 29. occurrit.

P. 143. V. 21. *Ἐλαφρύναι*] Hoc verbum *Charitonem* fortiaur auctorem. Leuiter corruptum in *Areogr.* *ἐλαφρύναι.*

P. 143. V. 21. *Διακονίας*] Vid. *Vlpiam.* ad *Demosth.* in *Timocr.* 803. D.

LIBRI SEXTI CAPVT SEPTIMUM.

P. 144. V. 1. *Νυκτὸς γινόμενης ἀνιήσαντο*] *Val. Flacc.* 7, 2.

Nexque ruit, soli veniens non mitis amanti:

Conspicit aegra toros et mens incensa tenebris.

Tacit. Ann. 11, 37. *Propinqua nok et uxoris cubiculi memoria timebantur.* vid. L. 4, 6, 74. 26.

P. 144. V. 2. *Ὁ ἕρως αὐτὸν ἐνεμυμήσκειτο*] *Vfus* requireret *ἐνεμυμήσκειτο*, vide ad *Luciani bis Acc.* 2. 186. vbi docemur ap. *Aristoph.* in *Plut.* 21. *τυπτήσις* esse posse secundam personam futuri medii. Occurrunt saepe verba in media vel deponenti forma, quibus actiua est communior. vide ad L. 8, 8. 143. 4. et 7, 5. 122. 14. Talia potius animaduertenda, quam mutanda,

praecipue in senioris aetatis scriptoribus. ὑπομνησθεσθαι corrige ap. Euphr. 68.

P. 144. V. 4. τὸ βάδισμα] Quantus in eo decor, declarabit *Prisca* et *Milisia* *Apuleii* p. 642. et 672. Porro mox his corrige οἷα, nimis fideliter adhaesum *Apographo*.

P. 144. V. 5. Πῶς ἐλάλησε; πῶς ἐβόησε; πῶς ἤδετο; πῶς ἔκλαυσε;] Nempe L. 5, 8, 91, 21. cum subito adparuisset *Chaereas*, ἤδετο, inde χαρὰ inter πᾶσιν tum excitata numeratur: sed illa χαρὰ forte *Mithridati* tribuenda, cui ἐνέτιχαιρον. Vix credo, gauisam adeo *Callirrhoen* ad conspectum *Chaereae*, quam stupefactam fuisse, vel saltem non ita diffuso vultu, ut nouus decor inde faciei accesserit. Quorsum haec! suspicor legendum ἦδετο, quam decenter erubescibat! nempe quando regis, adfessorum et caeterorum oculos in se defixos vnam sentiebat. *Aelian.* V. H. 13, 1. p. 845. τί δὲ ὕτως ὠρεῖται γίνετο αἰδώς, ἀπειροῦν καλὸν ἢ τὸ πρόσωπον αἰδεῖσθαι πεπαιδευμένης παρθένου. *Quid. Art.* 1, 126.

Et posuit multos ipse decere pudor.

1. *Amor.* 8, 35.

Erubuit, decet alba quidem pudor ora.

2. *Amor.* 5, 4.

His erat, aut alicui color [pudentis] ille simillimus horum.

Et nunquam casu pulchrior illa fuit.

Tamen quia ἤδετο et ἔκλαυσε videntur opponi, non vltra suspicionem progredior. At quam κλαίειν deceat pulchras foeminas, non sine ineptiis docet *Achill. Tat.* 4, 373.

Apud *Artemid.* 2, 61. 184. legitur: ἀνδρὶ δὲ μὴ κινέσθῃ, θεῖον βασίλειον σημαίνει, καὶ [hoc potes delere] εἰ μὲν βαρύνοντο, δηχθῆναι καὶ ἀποθανεῖν· εἰ δὲ μὴ, ἀεζόμενον ἀπειθεῖν καὶ μὴ διαφθαρεῖναι: vbi interpretes ἡδόμενον vel ἡδεθ-σίμενον pro ἀεζόμενον legit, sed non opus. At in eodem capite legendum: ἴσους γὰρ δὲ μὲν βασιλέων συναρμάνη τῶν καὶ εὐεργετῶντι: vbi nunc συναρμάνη. Idem vitium tolle L. 3, 9. p. 168.

P. 144. V. 11. Εἶχον δορυφόρους] *Lucian. Pbal.* p. 190. γυναῖκων ἀπαγωγὰς δορυφόρων ἀπεκρίψαι. Vocat *Zonaras* L. 4. *Ann.* 133. πελακίφους, vitium mos fuit mutatus, an mote Romano loquitur?

P. 144. V. 12. Οὐδὲν γὰρ ἔστιν ἀντικεῖν βασιλεὺς καλεῖσθαι] Casus genitiuus absolutus, quo de L. 3, 2, 44. 25. Voluntatem ita absolutam etiam praeter Persicos alii tyranni sibi vindicant. *Annian.* 21, 15, 223. nec enim dissuadere palam audebas quisquam, aut vetare.

P. 144. V. 13. Διακρούσθαι] Repellendo evitabit. *Hesych.* διακρούειν. *Demosth.* πρὸς Βουτῶν, περὶ ὀνομ. 1007. A. verum abunde princeps *Lexicographorum* *Stephanus* vim verbi declaravit.

P. 144. V. 14. τῦτο δὲ] Per pleonasmum illud τῦτο omnia praecedentia complectitur: vide ad *Luciani Dial. Marin.* T. 1, 296. et ad *Sueton. Aug.* 68. a viris doctis notata.

P. 144. V. 14. Θιγαπύσαι] Ita λάσσεσθαι ap. *Heliod.* 6, 298. ἔγνωσαν μεγάλα πολυκλήματα μελίσσαι, εἰ δύναντ', λάσσεσθαι: ita *Cod. Taur.* Ita *Isocr. Paneg.* 64. D. quod iam ibi primaria editio agnovit. *Plat.* de L. L. 6, 758. C. 771. D. *Lyfias* 406. In *Heliod.* vulgo ἀνέσσεσθαι, quod non spernendum adeo pro ἔκυνσεσθαι. Sic ἐκέρχθη *Lyfias* vitur p. 450. An ex talibus et aliis de secunda editione *Heliodori* cogitabimus, quod viri egregii suspicati sunt in *Luciano*, *Achille Tatio*, *Maximo Tyrio* et tot aliis. Certe satis magnae varietates occurrunt, ex. gr. L. 10, 507. ἔξβαλχυσαν: vbi *Vatican.* ἔξβαλχυσαν, cui accedit *Taurin.* et *Commelini* calculus. L. 1, 12. ἀπόβρον τῶς δίκλας. At *Taur.* ἀβᾶτος τῶς τέπυς, deterius. p. 13. ὕπ' ἀγυλας. *Vat. Put. Taur.* ἀγροκίας, non peius. L. 1, 11. omnes ἐρδιούσαν, quod inscite redditur *seruiunt*: vertere *lanam faciunt*: al *gynaikes ἐρδιούσαν*, ἐν αὐτῇ (τῇ ἐκάστῃ) δὲ ἐπορίκτουσι. Solus *Taurin.* ἐρύκτουσι, bene, quod est *legumina frangunt*, quod saepe *ἐρύκω*, vnde *ἐρύκτῃ* ap. *Hesych.* κτερεῖκτῃ et alia; consule ibi doctum *Commentatorem*: inde ἐρύκθην ap. *Schol. Luciani* T. 2, 28. Ap. *Porph.* 2. de *Abst.*

128. habes *ἰριχαμένον*, qui locus non praeteriit L. Kusterum ad *Aristoph. Plut.* 138. vide quoque *Schol. Aesch. Pers.* 455. Rursus in *Hesiod.* 4, 200. *φυγάδας* . . . *εὐθύμης*. At *Palas. Taur.* *ἀνυθόνος*, sed quod omissioni mediarum syllabarum adscripseris: est enim vera lectio, quam firmanet *Vat. et Xyl.* *ἀνυθόνος* exhibentes. Iterum 4, 171. *μηδὲν τῶν μειζόνων ὀχλήσαντος. Τάυρ. νομίζομένων*. Sane non sunt multo maiora, ob quae de secunda et mutata editione per ipsos auctores facta viri docti saepe suspicati sunt, non facile tamen eo delabar.

P. 144. V. 14. *Ἐρεψε τὴν αἰτίαν*] Vide ad L. 6, 4, 104. 1. hic *αἰτία* est *criminatio, imputatio*, quo minus aliquid possit fieri: *primam mali labem*.

P. 144. V. 16. *Ἰδιολογίσασθαι*] *Ἰδιολογία* L. 4, 6, 73. 22. obuium fuit. *Quin Ἰδιολογίσασθαι* sit legendum, non dubito, quod et ap. *Platon Theag.* 121. A. sed Lexicis ignotum. Ita passim turbatur in *ἀπολογίζεσθαι* et *ἀπολογισθεῖν*, in multis temporibus. vide *Ammon.* et ad L. 8, 1, 127. 5.

P. 144. V. 20. *προσεκύνῃσι*] Non honoris Eunuchō exhibendi causa: sed ad mandatū et nomen regium. *Mox p. 145. 3. Πῶς ἀκούσασα τὸ βασιλικὸν ὄνομα προσεκύνῃσι.* L. 7, 6, 124. 16. *κατὰ τὴν ἑμμεστον θρησκίαν τῶν βαρβάρων πρὸς τὸ ὄνομα τὸ βασιλικόν*: vbi de simili cultu etiam Reginae exhibitō. Orientales maxime populi hac seruilis adulationis, immo impietatis, tabe infecti, qui regium nomen sine religione non proferebant, et sequentibus seculis non sine, quam vocant, benedictione. Verum et similes homine ingenuo indignae adulationes Imperatoribus exhibitae Romanis, cum coeperunt adorari, et quando *capitale crimen habitum, numo vel anulo effigiem imperatoris impressam latrinae aut lupanari intulisse*, vt de Tiberio narrat *Sueton.* 58.

P. 144. V. 22. *Ἀπολαλημμένην*] Ap. *Erosian. Praef.* 9. *παρалаλημμένης* rescribe pro *παρалаλημμένης*, quod tamen Grammatica ferre potest. At iudibria esse librorum *εἰληψα* et *δὲληψα* pro *ἀληψα* et *διλλήψα*, persuasum habeo, si vel alicubi occurrant. *Vfus* vocibus, non *Analogia*, plenam auctoritatem largitur in omnibus linguis. Si *vfus* non accedat, quantumvis *analogicum* vocabulum, non plus est, quam *ἔλα*, quam *massa metalli*, sed cui deest *character*: quo sine *pecunia* non fit.

Penes populum ius procuendū voces, etiam non analogicas saepe. Si oratores, poëtae, philosophi fabricantur voces priua auctoritate: nili postliminio vltus eas habeat ratas, in lingua nullo sunt numero. Sed licuerit vereribus fingere voces priua auctoritate, plurimasque adprobarit sensum *vfus*, nobis in mortuis linguis hoc non licet, quia populus et *vfus*, penes quos solos ius rati habitationis est, e medio sublati sunt: et necessario proinde tales voces semper *ἄκυροι* manent. Alia lingua philosophica, alia publica: quae sola hoc nomen meretur. Id quod autem ad formam vocis, etiam quod ad significationem et vim vocabulorum extenderim. Ex analogia possumus indagare et confirmare, non demonstrare vim sermonum, hoc *vfus* solus valet.

Ita de hoc genere credo me non solum sentire, adeoque sine codicum auctoritate raro, vel nunquam, noua vocabula vel obtruserim, vel admitterim in audientibus, quos nobis antiquitas reliquit.

P. 144. V. 23. *Ἀπήγαγε τὴν πλῆθυσιν*] Vide L. 1, 4, 6. 23. et *Pricacum* ad *Arulcii Metam.* p. 544.

P. 145. V. 4. *ἡ δὲλα*] Vt *δὲλα Dionysio* nupta, vel eadem coeca potentiae regiae opinione, qua *Siciliam* modo regi subiecit.

P. 145. V. 4. *τὴν εὐτυχίαν εὐ φέρεις*] *Horat.* 3. *Od.* 27. 74.

Mitte singultus, bene ferre magnam

Disce fortunam: tua scetus orbis Nomina ducet.

Vid. ad L. 6, 1, 98. 13. *Mox Apogr.* male *ἐνι δέ*.

P. 145. V. 6. *κατ . . . σα*] V. E. *κατήσα*, vel *κατήσα*. Malim *κατηγόρησα*, vel *κατεμύνησα*, polles decem alia.

P. 145. V. 8. *Δύο ὁδοί*] Ex *Herodot.* 1, 2. *νῦν τοι δύοῖν ὁδῶν παρεύσιν, γυνὴ, εἰς ὅμην ἄρσεν, ἐκστέρην βύλας τεραπέσθαι.* *Tacit.* 4. H. 49. *duo itinera audendi.*

P. 145. V. 11. *πρὸς κειρὸν χάριν δάσεις*] *Χάρις*, quo sensu *χαρίσασθαι* L. 1, 12, 17. 24. *πρὸς κειρὸν*, vel una voce *πρὸς κειρὸν*, *temporariam*. *Heliod.* 6, 227. *ὡς ἔδει τὴν ἐπ' ὀλίγον καὶ πρὸς κειρὸν ἀποτυχίαν τίλαιν ἀπεργασμένης*: vbi *πρὸς κειρὸν*. Praecedens periodus est ironia et *εὐκαρισμός*, quasi nihil minus, quam regia fieri, exspectaret Callirrhoe.

P. 145. V. 11. *Ἄκουε*] *Audi*. Igitur expectat, vt Eunuclus crudelissima recenteat supplicia, quibus Persae reges sauebant in inimicos. At nil sequitur, nisi *μόνοις γὰρ τήτους ὑδὲ ἀποθανὼν θάλασιν ἔξειν*, quod non responder. At cum larua, video, mihi res: *Αρογραφὸν* enim *Florentinum* perspicuis literis habet *ἀκούεις*. Igitur et hoc sero comperio me euasisse ex mutationibus in secundum istud *αρογραφὸν*, de quo antea egi, istatis: vbi illud *πειθεῖς* etiam erat omissum; credo, vt formulae detectivae *εἰ δὲ μὴ* velificaretur. Non ita solemus aliena scripta, nec veteres auctores. *ἀκούεις*: ex vulgi sermone cognouerat satis: quae tam diu iam in Ionis, tam diu iam in Persia ipsa degerat; quin in ipsa patria Syracusis hae immanitates coram ipsa non semel narratae fuerint et execratae.

P. 145. V. 12. *Ὁδὲ ἀποθανὼν θάλασιν ἔξειν*] Respicit in primis ad illam *ἐκάφυσιν*, cuius crudissimi et diuturni supplicii descriptionem non sine horrore leges ap. *Plutarch.* *Artax.* 293. *Xenoph.* K. A. 3, 297. C. Simile quid in duobus militibus designauit *Macrinus* ap. *Iul. Capitol.* C. 12. et huc respexit autum *Lucianum* in *Asino* T. 2, 594. tangit et *Eunapius* p. 99. *Μικρὰ γὰρ καὶ ἡ Περσῶν λογομένη ἐκάφυσιν*: vbi quod sequitur explicatum velim: καὶ εἰ *γυναικίῳ τῶν Ἀρτάβρων ἀλέμου*. Sic *Cod.* nam *H. Iunii* versio nihil tanti continet. *Ἀρτάβρων*, siue *Ἀρταβρι*, populus notus. Cum vero multae *Hispanicae* et *Lusitanicae* gentes fuerint crudelissimae, haec potuit infamis fuisse aliqua in foeminis peculiari tortura. *ἀλεμὸς* est *mollitura*, a *mola*, *molare*, vel *ἀλεμὸς*. *ἀλεμὸς* est *fallendi alio*, et ipsi *Eunapio* p. 163. *Ἀττικὸν μνηστὴρ καὶ ἄλεμὸς* memoratur, et hic *Commelin.* *αἰκισμοὶ* non multum abire videant periores. Certe hic locus mihi videtur *Ἀρτάβρων* genti fauere, quae disparuit in *Silio Italico*, L. 3, 362. forsan iure.

P. 145. V. 15. *Διαδύνει*] Saepius in malam partem. Sic L. 8, 1, 129. 9. *Bergl.* ad *Alciph.* 2, 2, 200. vbi iam monui, credo, *περιουσίῳ* et *προσίπμψαν* ex *Codice* reponendum, qui tamen *ὁ βασιλεὺς* prima voce truncat, et male *ἐκπολιτικῶν*, sed solito errore. Quale et illud, quod *ἐπαφρέτως* pro *ἐπαφρέδτως* habet. Saepo monui; qualia obseruare non inutile. Qui librorum quotidianos errores nescit, duce in emendandis auctoribus certissimum caret.

P. 145. V. 16. *Κατεχώσθην*] Abutitur vocē; non enim *humata* et *tumulata* proprie fuit. Sed recte abulus fuit.

Nec quod mox addit de angustis sepulcrorum, verum plane, de sarcophago verum fuerit.

P. 145. V. 19. *τὴν φύσιν*] Vel ipse natura callidus: vel qui humanam et muliebrem naturam callebat optime.

P. 145. V. 20. *Πασὺν ἀνοητοτάτη τῶν γυναικῶν*] *Αρογρ.* satis corrupte, πάντων ἀνοητότατα γυναικῶν. Alio mens scribac fuit, an et genera ignoraui, qui scripsit L. 4, 3, 69. 8. *πασὺν ἀνοητοτάτη γυναικῶν*? Si haberetur πάντων ἀνοητοτάτη, ferri posset. An opiculabitur *Marci Evangelii* locus C. 12, 29. *πρῶτη πάντων τῶν ἐτολῶν*. An *Aristaen.* 1, 1. *τῶν Χαρίτων πάντων ἡ Λαῖς τὸν κειρὸν ἐπέζωσεν*. Non puto. Recte *Berglerus* barbariem sustulit ex *Epistolographo* ad *Alciph.* 1, 38. p. 180. quod an ita necessarium abire mutare in *Luciani Piscatore* 583. *Καὶ τοὶ μὴ πάντων ἡς ἐληθῆς φιλοσοφία καὶ ἐν αὐταῖς*, dubito: vbi ex sola *Florentina* Edit. nunc πάντως. Atque magis in *Hermotimo* p. 787. dubito. Nam πᾶς, ἄλλος, in utroque numero saepe de foeminis vsurpatur: non tamen quando cum ipsis substantiis iungantur; tum aliquando, si inanimata praecedant in foeminino, neutro genere talia accipienda. *Sophocl.* *Trach.* 1234.

Χάριν βραχίλιαν πρὸς μακροῖς ἄλλοις διδόν.

Vbi requiretetur *μακρῶς ἄλλας*. Ap. *Eunip.* *Bacch.* 1130. *ἢν δὲ πᾶς ἐμοῦ βοή*: vbi licet *Bacchae* respiciantur, bene tamen *Barnesius* accipit, πᾶσιν. Ap. *Pla-*

sonem in *Timaeo* 41. E. 42. A. πᾶσι passim, licet sermo sit de ψυχῇ. *Xenoph.* *Memorab.* 5, 836. E. Ὅτι μὲν γὰρ ἡγορία ἦν, μὲν' ὅτε ἄλλοι ἐκαστεύοντες ἦν: ubi cum quacunque alia foemina; nam non puto ad uxorem de turpi amore verba voluisse facere. vid. *Animadversiones* p. 153. Consulendi sunt viri praeitantes, C. A. Dukerus ad *Thucyd.* 5, 79. et *Tib. Hemsterbuis* ad *Luciani* siue alius *Alcyon* T. 1, 179. inspicie quoque notata L. 3, 10, 61. 2. 2, 1, 23. 13. Non hic de Atticismo, quo masculina adiectiua, siue potius masculinae terminationes adiectiuorum, foemininis substantiuis iunguntur, agitur; sed de vsu plane alio, quo vocabula masculina ex vulgari sermone foeminis adplicantur, et ἀνδρεία in sexibus distinguendis negligitur.

P. 145. V. 21. Προτιμᾶς] Eodem argumento vsus L. 2, 10, 36. 23.

P. 145. V. 22. Εὐφύμισον] εὐφῶνα, bona verba, quaeso. *Plato Symp.* 211. E. εὐκ εὐφύμισαι. *Xenoph.* K. Π. 8, 821. D. εὐφύμιαι. Latini parce. vide *Priscianum* ad *Apuleii Met.* 25. Saepe confunditur cum εὐφρημίζω, quod videtur potius transitive significare: vt ἐγχειρίζω et ἐγχειρίζω differunt. ἐπευφρηνίζω an idem quod ἐπιφρημίζω significet, disquiritur ad *Luciani Prom.* p. 24. Ap. *Strabonem* 3, 383. A. τὸς γινωσκόντας παῖδας ἄριστος ἐπευφρηνίσαν, malim sane ἐπιφρημίσαν. Mox dicit καὶ τὴν εὐφῶνα. Recte *Stephanus* ap. *Platonem* 6. de *L.* L. 771. D. ἐπιφρημίσαντες reponit pro ἐπιφρημίσαντες. vide hospitalem *Hesychii* ad ἐπευφρηνίσαν, ἐν εὐφῶνῃ βοῶν εἶπεν.

P. 145. V. 22. Εὐφρηνῆς] εὐφρηνῆς in *Apographo*, sed bene *Cl. Cocchini* correxit: ubi mox ὅν οὐκ.

P. 146. V. 4. ἐπίθωτο] Inuadebat, urgebat. *Hesych.* ἐπίθωτο, ἐπίθωτο, ἐπύθωτο. vide ibi. Potuisset, vt L. 1, 4, 6. 21. vti ἐπύθωτο. vid. *Demosth.* in *Eubul.* 883. sed hoc verbum non solum studium, sed et malum et insidiosum animum, indicat. vide *Cassiod.* ad *Theophr.* *Charactere* primum.

P. 146. V. 5. ἡ σχεῖν κάλλιον, ἵνα καὶ τὸν ἄνδρα κομίσω] Liquidam emendationem non inuenio. An ἁπλῶς, satius conari, vel εἰς, cedere satius.

P. 146. V. 9. καταπεπλήγασαι] Sic L. 7, 3, 118. 18. Μηδεὶς καταπληγῶ τὴν πρῶτον. *Polyb.* 5, 29. 524. καταπληγῆς τὴς ἐξόρας, et L. 6, 8, 10. 16. *Thucyd.* 5, 10. ἐκπεπληγμένος τὴν τόλμαν. *Lucian.* *Rhet. Præc.* ἐκπεπληγμένον τὰ ἡμέτερα: passim. Sed in *allio*, futuro medio et aoristo primo notat *correcti*. vide ad *Diodorum* L. 12, 507.

Nostri sententiam *Virgilius* sic L. 4. *Georg.* 210. extulit:

Praeterea regem non sic Aegyptus, et ingens

Lydia, nec populi Parthorum, aut Medus Hydaspes, Observant.

P. 146. V. 10. Θεὸν φανερόν νομίζουσι] ἐπιφανῶς. L. 7, 2, 116. 24. *Hercules* φανερώτατος Θεὸς *Tyrii*. *Sallust.* *Philos.* 18. καὶ τὰς αὐτῶν βασιλείας ὡς Θεὸς τιμῶντες. *Maneth.* 1, 280. in genere:

Γενῶσιν βασιλεῖα Θεὸν βροτῶν ἀνθρώποις.

Nec multum peccarint: secundum *Heracliti* dogma enim homines sunt Θεὸν ὄντες, et dei contra sunt ἀνθρώποι ἀθάνατοι.

P. 146. V. 11. Τῷ Διὶ δὲ γάμεν] Nam plurimae formosae mulieres ad hoc felicitatis culmen adscenderunt, vt *Europa*, de qua *Horatius Libro* 3. *Od.* 21. v. 76.

Vxor inuicti Iouis esse nescis.

Vxor et Nuptiae sic saepe a scriptoribus vsurpantur.

P. 146. V. 12. Οὐδὲ ἀθανάσιον μᾶς ἡμέρας] Vid. L. 5, 10, 96. 13. *Hesiod.* 3, 139. καὶ τὴν μὲν ἐν ἀνθρώποις, τὸν δὲ ἐν γυναιξίν εὖχην γινωσκόντας τὴν γὰρ πρὸς θάτερον αὐτῶν συζυγίαν, ἴσα καὶ ἀθανάσιον ἦγον. Sic *Cod.*

LIBRI SEXTI CAPVT OCTAVVM.

P. 146. V. 19. Ὑπόθεσιν] Vide ad *Librum* 4, 3, 69. 12. Mox male *Typi* apographum secuti ἀρετῶν πρό ἀρετῶν.

P. 146. V. 20. Αἰγυπτῶν] Rursus vero similia sequitur. Nam vt *Aegyptus* a *Cambyse* fuit subacta, saepe rebellavit. vid. *Herod.* 7, 1. *Ctesiam*

C. 33. *Thucyd.* 1, 104. vbi *Inari* regis defectio ab *Artaxerxe Longimano*, quando praefectus regis interemptus est. vide et *Isocr. Paneg.* 74. C. *Diod.* 16, 113.

P. 147. V. 4. Πηλοσίαν] *Ostium ultimum tendentibus in Syriam et Phoenicem: παύση γὰρ εἶναι αἱ ἐκβολαί*, vt *Herodos.* L. 2, 141. ait, narrans, vt *Serbon*, Aegypti rex, castra metatus sit ad Pelusium, vt occurreret *Sanacharibō*, in Aegyptum facturo impressionem. vide eundem L. 3, 5.

P. 147. V. 4. Φονίην κατατρέχειν] De hac locutione *Hemsterhus.* ad *Luciani Dial. Mort.* 1, 13, 382. ἐπιτρέχειν minus, quam κατατρέχειν. Prius irruptionem notat: secundum *vassationem*, quando κείρεται τὴν χώραν, quando omnia ἀγροὶ καὶ φέρουσι: vt κύριος ἐξ ἐπιδρομῆς ἐγγίγναι τῆς Συρίας L. 7, 2, 116. 2. *Arrian.* *Mitbrid.* p. 412. ἐπιτρέχειν Ἀσίαν: vnde nescio, an vnus codicis auctoritate ἐπιτρέχειν debuerit cedere nostro verbo ap. *Diodor.* L. 2, 44.

P. 147. V. 5. Χειμῆρην] *Plutarch.* de *Liberis Educ.* p. 5. E. ὅγῃ μὲν πόλεμος χειμῆρην δίκην πάντα εὖρων καὶ πάντα παραφέρειν. *Demosth.* de *Cor.* 498. A. ὥστε χειμῆρην ἂν ἅπαν τότε τὸ πρῶγμα εἰς τὴν πόλιν εἰσάγειν. Ap. *Max.* *Tyr.* 33, 5. legitur: Καθάπερ τῶν ποταμῶν οἱ χειμῆριοι, ὥστε τὰς νομίμους ὁδὸς ἐπιχόμενοι ἐπὶ γαιερῶν ἀρότε καὶ φυτοερῶν, ἐκτελόμενοι τὴν εὐτηρίαν τῶν ἔργων καὶ τὸν κόσμον. Hic me offendit locutio χειμῆριοι τῶν ποταμῶν. Recte ex. gr. ap. *Lucan.* 10, 229. de *Nilo*: Nec sumet hibernus. Sed omnes fluii brumali tempestate hiberni ita dici possunt: vnde igitur χειμῆριοι τῶν ποταμῶν: nam recte et Graece dicitur πολλοὶ ἀνθρώπων. At an πάντες ἀνθρώπων, dubito. Malim igitur τῶν ποταμῶν οἱ χειμῆριοι. Passim, ποταμῷ ἵαλος, ποταμὸς χειμῆριος. *Homerus* non semel. *Herodos.* 3, 81. ἄμμος χειμῆρην. Deinde minus apte fluii hiberno tempore exundans dicitur γαιερῶν et alios agrorum cultus disperdere, sane aestate torrens multo maiora agris damna intulerit. Vnde *Virgil.* 2. *Aen.* 305.

*In segetem veluti cum flamma furentibus austris
Incidit, aut rapidus montano flumine torrens
Sternit agros, sternit sata laeta, boumque labores,
Praecipitesque trahit silvas.*

Deinde locutio non facilis videtur ἐκτελεῖν τὴν εὐτηρίαν τῶν ἔργων: hic ἔργα sunt opera, id est agri; malim igitur ἐκτελεῖν τὴν εὐτηρίαν, vel εὐτηρίαν, quae proprie bonus anni prouentus, annus fertilis, καλὰς ἐπιτυχίας: vt *Hesych.* Saepe cum εὐθηνία haec vox iungitur *Philoni*, *Iosepho* et aliis. Plurima exempla passim obuia sūt. Ex. *Spanhem.* ad *Iuliani Orat. primam* p. 43. non abeunt valde εὐτηρία et εὐτηρία, saepe εἰ τὴν in εἰ τὴν et contra abiit. Sic ap. *Maneth.* 2, 269.

*Δάροις ἡδὲ δόλοισιν ἐκπεύοντες ἱταίρων
Συνετίδας, πῶν τε καὶ αἰετῶν μακρὰ τελευτῶν.*

Sane vocem *Συνετίδας*, *Coniux*, nescio an quis alias offerderit. Reponendum puto *Εὐνέτιδας*. εὐνέτις proba et Ionica vox, *Hippocrati* vsurpata. *εὐνεντίες*, *δμουντίες* aliis vsurpantur. Ita in *Glossis*: *Cognatus*, εὐγενὴς, εὐγένεια, viri docti *εὐγενής* *εὐγγένεια* corrigunt. In *Bruti Epist.* 56. p. 117. τοιαύτην ἐφορμὴν συμβουλίας, in *Cod.* meo: vulgo τοιαύτης εὐβουλίας ἐφορμῆς. Contra ap. *Schol.* *Aristoph.* *Pace*, ex *Eurip.* *Heracle.* 226. ὃ ἱμολίται pro ὃ συμπολίται. Ap. *Euphor.* 7. ἐγγεγραφέας. *Baiverin.* *εὐγγεγραφέας*. Quod si haec in *Maximo* emendatio obtinuerit, et altera χειμῆριοι confirmabitur.

Latini non minus frequentes in hac comparisonem. *Incertus Auctor Paneg.* *Const.* 9. torrenti similis anni. *Ammian.* 14, 5. fluminis modo se infudit, sed 14, 3. dicit: fulminis modo cuncta vastat; vbi tamen alii fluminis modo, vt L. 15, 5. instarque fluminis hostibus superfusi; vbi certo fulminis locum non habet: secundo loco a melioribus libris standum; nam utrique rei vastatio rite tribuitur. *Val. Flacc.* 6, 391. vbi, bellatorem postquam comparauit *Diluvio Deucalione*, subiungit:

*Diluvio tali, paribusque Ariatmenus urguet
Excidiis, nullo rapiens discrimine carrus.*

Non belle hae voce *Diluuiio* vsus; nam miscet propriam et metaphoricam locutionem in ea ipsa re, in qua iam instituerat comparationem. Idem igitur est, ac si quis scribat: *ceu rapidus torrens ruit, tali torrente hostes sternis*, pro *tali impetu*. Hic potuisset *impete non alio*. Si Rheni exundationem comparasset *Diluuiio Deucalionico*, apte subiecisset: *Diluuiio tali Rhenus omnia vastat*.

P. 147. V. 5. *πυρρς*] Sic *Virgilius* l. l. et ab igne et ab torrente imaginem sumit.

P. 147. V. 6. *ἐκπύρροντος*] Et igni et aquae aptum vocabulum; vnde *Aetnaei* torrentes ignei, *ῥόακις*. *Lucan.* 1, 656. — *Toto fluciscnt incendia mundo*. vide ibi *Celcb.* *Oudendorpium* et *Lindenbrog.* ad *Ammian. Marcell.* 19, 12, 176.

P. 147. V. 8. *λογιστοὶ καὶ μάντιες*] Faces has plebis commemorat quoque *Thucyd.* 2, 8. 8, 1. *Lyfias* p. 391. vbi iungit *χρησιμολόγους μάντιες*. His non semper in bene ordinatis rebus publicis impune fuisse patet ex fine vitae *Niciae* a *Plutarcho* conscriptae, nec decet sane.

P. 147. V. 10. *Νίκην*] Secundum libidinem hi impostores vel bona, vel mala, nuntiabant, ceu a consiliis essent loui. *Xenophob.*, qui multum tribuebat oraculis et varibus, *L. 5. K. A.* 396. *Οἱ γὰρ μάντιες ἀποδιδεγμένοι ἥσαν, ὅτι μάχῃ μὲν εἴη, τὸ δὲ τέλος καλὸν τῆς ἐξόδου*. *Tacit.* 4. *H.* 26. *Quod in pace Fors seu Fortuna, tunc fatum et ira Dei vocabatur*. vide *Val. Flacc.* 5, 260.

P. 147. V. 17. *Δυσὶν ἴνικεν*] Ab prudentissimis virtis hanc sententiam mutuatus est. vide *Thucyd.* 6, 91. *Xenoph.* *H. H.* 5, 556. *B.* *Demosth.* de *Corona* 502. *E.* τὰς μὲν γὰρ πελεμίας bis in *Apographo*, cuius fidem debuissent sequi, cum mox male πάντα pro πάντα excuderunt: male in eo *ἀναβαλλέσθαι*.

P. 147. V. 20. *χωρήσειν*] *Thucyd.* 5, 57. vtitur *χωρήσασθαι*.

P. 147. V. 22. *γυγονέουσι*] *δυσόμεζον*. Ante facpe de hoc infinitiuo actum.

P. 147. V. 23. *Μῆτι ἐν Βάκτροις*] De mutata regibus Persis sede pro anni tempestate abunde viri egerunt docti, et diuersam traditionem excusserunt. *Briffon.* de *R.* p. 1. 67. et 62. *Casaub.* ad *Asbucnoem* 12, 2. p. 513. *Dauif.* ad *Max. Tyr.* 36, 5. *Hutchinsf.* ad *Xenoph.* *K. P.* L. 8. p. 513. *Wessel.* ad *Diod.* 2, 13. 127. Imitatus morem *Imp. Verni*, vt refert *Capitolin.* C. 7. p. 425.

P. 147. V. 23. *Ἐν βαρυνέει*] Vbi τὸν ἑμὲ τὸν χειμῶνα χρόνον διέγον ἐπὶ τὴν μῆνας, vt *Xenoph.* *K. P.* 8, 333. *C.* Scimus haec igitur hieme gesta fingi, sed iam inclinante in vet., vt e patefacto et clausibus peruio mox mari colligete licet.

P. 148. V. 1. *Παλίσον*] Ex oppositione *Bastorum* et *Ecbatanorum*.

P. 148. V. 2. *ἐν χερσὶν ἔχει*] De locutione actum *L. 5, 4, 84. 18.* in *Apogr.* ἔχειν: mutauimus. Alioqui *ἐκράντα* legendum.

P. 148. V. 3. *τὴν περὶ αὐτὴ δύναμιν*] Constructio magis poetica, passim περὶ αὐτὸν, non ausus tamen fui mutare. *Moscb. Idyll.* 3, 58.

Κλαίει καὶ Γαλάτεια τὸ εὖν μέλος, ἂν ποὶ ἔτερεος
Ἐξομένην περὶ σέο παρ' ἡδόνισσι θαλάσσης.

Qui norunt, quam poetae delectentur apostrophe, et quam sit illa elegans, hic non, etiam cum durioris ordine verborum, praefereat: *κλαίει καὶ Γαλάτεια, τὸ εὖν μέλος ἂν ποὶ ἔτερεος*. Quinque ibi *Codd.* habent *παρὰ σέο*, quod vel totidem aliorum suffultum auctoritate, reiectitum est, in caeteris cum vulgaris conspirant; quamuis *παρὰ σέο* videtur accepisse *Scholias* *Sophoclis Antig.* 979. *παρὰ δὲ κυανέων πετρῶν*. *L. 8, 6, 139. 22.* occurrit *περικαθήματος* pro *παρακαθήματος*: vbi vide.

P. 148. V. 3. *Κλαύουτα*] Quis ita auctores in ordinem redigere praesumat, vt hic rescripserit *κλαύοντας*. valde vero inconsiderate *Brigant* ap. *Plutarch.* in *Romulo* 45. *προέχοντας* mutat in *προέχοντα*.

P. 148. V. 4. *τὴν τετατὴν ἀφροίσιζον*] *Hellod.* 9, 441. *Ὁ γὰρ Ὀροστιάτης τὴν μὲν ἄλλην τετατὴν εἰς τὴν Ἐλεφαντίνην ἀφροίσιζον διατεταγμένος*: vbi duo priora vocabula *Taur.* et *Var.* debentur, qui in caeteris cum vulgaris conspirant. 9, 455. *τεφάνους τὴν τετατὴν βαλλύσης*. 9, 457. *ἀγέλας βεβὼν τῇ τετατῇ*.

ταῖς παρεχόντων. Tamen 9, 458. Ταυρίνης librarius, canones reueritus, ὑποζύγια τῇ τραγίᾳ δίδυμα. vide ad L. 6, 4, 103. 7.

P. 148. V. 5. Κύρις τῷ πρῶτῳ] Cyro maiori hoc tam peculiariter tributum non memini. Sed de Persarum regibus similia Xenoph. Memor. 5, 828. A.

P. 148. V. 5. συντάκται] In *Απογραφῷ συντάκται*. Sed id non magis profectum ab auctore, quam ἰδικίας ab *Aristaeneto* 2, 21. cui simile vitium in Codice *Polybii* p. 904. ἐνικήκαμεν, vel ap. *Heliod.* 8, 412. περὶ ἐκχώρησε, vel προῦχώρησε: nam utrumque vitiosum, προῦχώρησε verum: ut ap. *Commelinum duo* et *Vatic.* nisi malis προῦκχωρήσει. Ap. *Helycb.* ἐγύμνασμαι vel singulare quid, vel potius vitiosum, animaduertitur; quale illud *Suidae* ἡποδμηκότες pro ἡποδμηκότες ap. *Hermippum* φορμαφόροις. Graecitatis forte non optimus auctor, comicus parodius, et metro coactus: immo forte corruptus. Tunc talia in lingua Attica vel vulgari admissa credas? Non alio loco habuerim ἀβέλυνον, ἡξέλας.

Alia longe ratio est in verbis primas literas ΣΤ. ΣΠ. et ΒΛ. ΓΛ. ΚΤ. ΠΤ. ΤΡ. habentibus: quarum prima nunquam duplicantur, ut Grammatici, vsui conciuentes, docent: vltima utramque formam admittunt. Illorum quaedam tamen saepius duplicatam integram syllabam: quaedam saepius literam E modo adsumunt. Sic sane apud *Lucian.* *Rhet. Praec.* 14. ὑποπτηχόντων, sed Cod. tamen *Oxonienfis* ὑπεπτηχόντων: et sic passim. *Eunap.* 182. *Heliod.* 9, 425. *Demosib. Phil.* 1, 48. F. *Mior M. Solani* hallucinationem in *Plutarchi Phocione* 179. vbi pro καταπτηχόντος legi vult καταπτηχόντος, saltem debuerat καταπτηχόντος. Sed magis miror, illum prouocare ad locum in *Caesare* p. 105. vbi exstat καταπτήχει, et quod diuersa verba confuderit; nam in *Caesare* τάσις καταπτήχει notat: timebat, se occultabas, se ostendere non audebat: καταπτήσσειν auiculae dicuntur, vel alia animalia, quando prae metu se contrahunt, alas, caudas et alias partes. At in *Phocione* γένος καταπτηκίδος est, inbonogum, abiectum, demissum, et caducum genus. vide *Max. Tyr.* 9, 7, 20, 7. et *Lycurgum* p. 182. Α πτερῶσθαι non bene ππτήσκα. vid. *Xenoph.* 900. D. *Barnes.* ad *Helenam Eurip.* 638.

At non adco damnandum καταβλακυσμένον ap. *Aristaen.* 1, 28. nec in *Plutarchi Arato* 35. 4. συνετρυμμένοι, certe non vnus codicis auctoritate: contra non vno tantum codice iubente ap. *Lucianum* admiserim συνεγρώσθαι, T. 1. 607. vide *L. Kusterum* ad *Aristoph.* *Equites* 351. et *Cl. Wessel.* ad *Diod.* 4. p. 325. ἡξηλυμμένος, κατγλυτισμένον recte se habent. In plusquamperfectis, ut notum, centies primum augmentum abiicitur in quibusvis verbis, in perfectis, nisi in his, de quo sermo, et numquam, nisi modis, quibus diximus.

P. 148. V. 6. Ποία μὲν τῶν . . . 19 . ὅν τις] Quis fidem neget oculato et circumspetto testi, hic lacunulas esse prodenti? Sane facile conglutines τῶν ἰδνῶν. Sed potuit omissum aliquod vocabulum fuisse, ut ὑπεκόνων, vel τῶν ἰδνῶν . . .

P. 148. V. 7. Ἰππῖαν] Sequitur δέουε: ut centies, et mox τίνες nempe λαούς: passim talia occurrunt. *Cassaub.* ad *Strab.* 3, 221. et 220. *Schol. Odys.* M. 75. *P. Burm.* ad *Suetonii Calig.* 51. et *Claud.* 25. p. 770. Ap. *Manesbonem* 2, 215.

Ταῦχαι καὶ νῆδιν ἢδ' ἰππῖων προλίαν τε
ἡγεμόνας, βασιλεῦσιν ἀνεχότας, ἢ κατὰ μῆλον
ἄνδράπινος πινόντας, εἴ οἱ καὶ διδάστας.

Equitationum, inalem *equitationum*, sed semper scribe ἰππῖων, equites notat. An ἰππῖων pro ἰππων sit ex Cod. redonandum *Longo* L. 4, 120. videas. V. 2. ἢ inferui. Sed vltima quid notant? certe ferocissimos viros, qui suo conspectu et secantes, ipsis basiliscis sunt terribiliores, puto significare sua quoque voce doctos, ut sint progeniti, ut illi apud *Firmicum* L. 3, 8. 2. qui etiam affellunt omnia, quae illis nulla magisterii tradidit disciplina, vel vt 6. 9. Scire se profitentes, quod illis nullis est magisterii intimatum; qui ergo non magistri voce, sed sua quali, omnia didicerunt. Mox male *Apogr.* ἰνάτοις.

P. 148. V. 11. Παρασκευάσαντες] *Comparauerint Persae, et πάντα in accusatio accipias, si seruare lectionem proditam velis. Si legas παρασκευάσαντες, potes etiam passiuè accipere: nec metuendum a plurali composito cum nomine plurali generis neutrius; passim exempla. Iliad. A. 310. Odys. 4, 362. Quin et ipsi Attici in prosa. Xenoph. 1, 35. C. K. Π. 54. 8. de Venat. 994. E. vide Hutchins. ad K. A. 4, 317. D. nec ob hanc causam in Aeschyl. Persis 133. περιπλάται erat coniiciendum.*

P. 148. V. 11. Εἰς ἑνὲς] Simile quid Xenoph. K. Π. 226. A. vnde fortè colorem duxit.

LIBRI SEXTI CAPVT NONVM.

P. 148. V. 14. Παργυγάλῃ] In re hac propria vox, quando alii regis vel ducis iussu aliis mandata referunt. Ap. Polyb. 10, 848. male Codex meus glossam παρακελευθῆν pro παργυγαλῆν exhibet. minores praefelli, praefones: vt Valer. Flacc. 1, 441.

Nuntia verba ducis populis qui reddit, Ecbion.

P. 148. V. 15. Στρατεύσασιν ἑκατὸν] A vigesimo anno ad quinquagesimum, vt ex Strabone L. 15, 1067. H. Briffonius obseruauit. Athenienses duobus annis maturius militare incipiebant, nempe ab anno actatis 18. ad annum 60. et ita per 42. annos: vt C. Sigonius L. 4. de R. P. Athen. C. 5, et Vbbø Emmius de R. P. Atheniensis p. 66. et alii plures, quorum sententiam nuper nouis argumentis confirmauit Cl. I. Taylorus ad Lyfian p. 127.

P. 148. V. 18. Στίβας ποιήσας] Herodot. 9, 69. ποιήσας. Haec manus militaris definitur in Lexico Taclico Bibl. Coisl. 509. δύο ἐπιτεταγμένους ἀνδράς, siue 496. mox enim ἐπιτεταγία complectitur 248. viros. Gl. τίβας, ceterua, cuneatim, κατὰ τίβας. Forte comitatus Dionysii non multo minor numero fuerit.

P. 148. V. 20. Οὐ πάρεργον τὴν ἑστὴν τιθεύμενος] Thucydides 7, 27. ὅς ἐστι ἐκ παύσης τὴν πόλιν ἀποκρίσσειτο. Lycurgus in Leocr. §. 27. οὐ γὰρ λόγῳ τὴν ἑστὴν ἐπιτεθεύμενος, ἀλλ' ἔργῳ πᾶσι ἐπιδείκνυντο. Plato de R. P. 498. A. πάρεργον οἰόμενοι αὐτὸ δεῖν πράττειν. Idem de L. L. 6, 766. A. οὐ δεύτερον, οὐδὲ πάρεργον εἶναι γινώσκω. Lucian. de Merc. Cond. 723. οὐκ ἐν παύσει τέρμενος. Cl. I. M. Gesnerus ad Luciani Herodot. T. 1, 837. Καὶ ἀπῆλθε γήμας, καὶ αὐτὸς πάρεργον τῶν Ἀλεξάνδρου γάμων, obseruat ex Fr. Junio de Pisl. Vetr. 3, 8, 12. πάρεργα φίλων esse, nempe eas partes picturarum, quae praecipuo operi adduntur, et incuriosius elaborantur. vide Budacum Comm. L. Gr. p. 841. 842. At omne opus, obiter, sine cura, extra ordinem, quasi ludendo et post magis difficile et serium negotium, πάρεργον dicitur. Sic Eusebius vita Constant. 2, 52. Σωφροσύνη δ', ἥν τῶν πολεμίων οὐδεὶς ἠδίκησε πώποτε, ὄργων πολιτῶν παρουσίας πάρεργον γίνετο, non in bello, vt sit, et paene decorum est, sed in seditione per lasciuientem gregem, petiit. Sic eidem L. 1. C. 27. Seuerus dicitur πάρεργον θανάτου, cum tot viri fortes bello mortem obierant: ille Seuerus non in bello occisus est, sed post bellum finitum insidiis ad tres Tabernas extra Romam petiit: merito igitur παύσης, leuis accessio tot victimis, quae in bello Morti factae fuerant. Miror, H. Valesium cogitasse de reponendo πάρεργον παύσης, quod per se quidem bonum, vt ap. Heliod. 1, 5. et alias, sed hic verius πάρεργον θανάτου et grandius; nec magniloquentiam spernit Eusebius.

P. 149. V. 1. Ἀλλὰ τῶν καλλίστων ἀξίων] Hoc dictum, vt οὗτος μὲν οὐδὲς ἀτυχῆσει τῶν καλλίστων ἀρ. Euparion de Legat. 162. Quia autem praecessit πάρεργον, intelligat quis ἔργον τῶν καλλίστων ἀξίων, sed reputans opus operum pulcherrimum. Thucyd. 5, 33. Καλλίστοις τῶν ἔργων ἡμῖν ἀποσυνμύχεται. Heliod. 8, 391. πρὸς τὰ κάλλιστα τῶν ἔργων παιδευσάμενος: sed prius verum; τῶν καλλίστων, id est θάλων, τιμῶν.

P. 149. V. 2. Ὅτι χρήσιμος] Post ὅτι certo deest si, vel ἐάν, vel ἤν.

P. 149. V. 4. Καλλεῖσθαι ἐκώγεσθαι] Alioqui reginae, pellices educo-

bantur una in expeditionem. Mox p. 112. εἰς πολλὰς ἐκέρχουσαι καὶ γυναῖκας. *Max. Tyr.* 30, 7. *Diodor. Sicul.* 17, 35. *Briss. de R. P.* 1, 165. Idem de *Indis* testatur *Strabo* 15, 1037. B. *Tacit.* 3. *Ann.* 33. Inesse mulierum comitatu, quae Romanum agmen ad similitudinem barbari incessu conuertant.

P. 149. V. 9. Ἀγρυ Ζηρῶ] Hanc vocem redde *Alciphroni Ep.* 1, 32. Τάλανα γυνὴ τῆς Ἀγροίας, ἥτις τῷ ταύτῳ ἡ Ζηρῶ προσέφθασεν, πλὴν ἵσως τῇ κάλλει πεπίστευκας: vncis inclusa *Codici* debes.

P. 149. V. 13. εἰπὼν τὸ περὶ αὐτῆς] Illud τὸ in *Aprographo* supra scriptum, quasi omisum in prima lectione. τὸ, id est, τὸ βέλευμα, πρῶγμα, τὸ δοῦσαν. Nec opus valde quid mutare, cuius τὸ in mentem venerit.

P. 149. V. 21. τραπίζας] Quia seuerioris disciplinae gentes in militia vescebantur humi sedentes, et ipsum solum pro mensa habebant. Erant praeterea hae mensae magni pretii. vid. L. 8, 6, 140. 18.

P. 150. V. 22. Ἀξιοπῖτον τῷ προσώπῳ] Ἀξιοπῖτος saepe per ironiam adhibetur, et de eo, vt *Val. Flacc.* 1, 39. qui *scilicet* dat vultum et pondera verbis. *Ap. Maneth.* 4, 505. habes Ἀξιοπιστόν:

Θηλυγενεὶς δὲ γυναῖκες, ἐπὶν Κρόνος ἀφρονόμησεν,
φύσσονται λαμπρῶν, βαθυχρόμους, ἐλβρομέλας τροι,
Ἀξιοπιστόν μιν μελεμένην, ἁλλὰ πρὸς ἄνδρας
παγκοίνως ζήσουσιν, ἐπίθογα νόκτας ἄγυσται.
Ἀλλοτρίῳ θαλάμῳ κέρδει βίον ἰδύσασται.

Vbi vertitur *fidei dignitatem colentes*. Immo nihil aliud, quam Ἀξιοπῖτοι, *fidem merentes et confidentiam, fide dignae, graues*. Locutio μελεμένην τινι nota est, et significat *passive, in impetum, fronte, inuicti*. Μύσαις μελεμένης, non qui curat, sed qui curatur a *Musis, Musicus*. φιλότῃτι μεμηλότας, amici. *Apud Nonn.* 37, 1. et 136. παντοίαις ἡρώδῃ μεμηλότας εἰσι μαχηταί, omni virtute praediti. 495. ἡδὲ πυγμαχίῃ μεμηλότος, aduersus pugilatu. 502. πατρίῳ μεμηλότος παρήμονος ἰσχυρέων, aduersus existens ad patrium focum: vt *Orrian.* 3. *Hal.* 340.

Κάνθαρος, ὃς πέτρῃσιν ἡλὶ λεπτῇσι μέμλε.

Nonnus rursus 37, 623. Παλλάδι νικαίῃ μεμηλότος. L. 38, 50. et 98. Μυτιπόλεις κόροις μεμηλότα μῦθον ὀλέμπῃ, rursus modo per adiectiuum debet explicari, *sermo mysticus*, et L. 15, 19. εὐδὲ μόρῃ μεμηλότος, non erat *uicta*. Saepe haec locutio poetarum interpretes *male* habuit: vt ap. *Maneth.* 1, 289.

Ἀκμοσὶ φαῖτοτόποις μεμηλόταις ἡδὲ κερύσις.

In primo autem versu *Manethonis* Θηλυγενεὶς γυναῖκες, vt ἡλιότεραι γυναῖκες, per abundantiam quandam dicuntur, et ἡλιεῖν γυναῖκες. Vltimo versu conferendo cum editis mutationem, credo, factam approbaueris, si componas ad L. 4, 90. 326. 525.

P. 150. V. 3. μέλον] Rursus solito errore μέλλον. En, licet iam quasdam suggererimus L. 6, 1, 99. 8. aliquot ad hoc genus spectantes emendatiunculas. *Hesiod.* L. 5, 252. Τότε δὲ μετεμέλλοντο καὶ οἱ Φοίνικες: vbi omnes *Codd.* et quatuor editiones μετεμέλλοντο: καὶ ex *Taur.* L. 6, 286. recte *Taur.* διαμελλήσας. vid. *Lucian.* T. 1, 49. contra 8, 391. male *Taur.* μελήσας. 5, 263. μελήσας. L. 9, 431. οὐδὲ αὐτὸς ἔτι καὶ μελήσων recte *Taur.* καὶ etiam in *Vas.* L. 10, 499. Ἡμῖν δὲ τῶν ἱερῶν μελήσει, τῆς ἡντι εὐ σφαγιασθῆσομένης: vbi male μελήσει et σφαγιασθῆσομένης: non enim σφαγίζω, sed σφαγιάζω, passim dicitur, quod cur p. 501. mutatum, hic relictum! Bene utriusque vitio solus *Taurinensis* prospexit.

In aliis vocabulis, sed non tam spissa, obtinet in his confusio. Sic ap. *Euparium* p. 139. malim: ὅς δὲ καὶ τὸ τοῦ μετὰ πολλῶ πᾶσιν ἐπέταλλε φόβῳ, nempe *praefatus circumstantibus auditoribus*. p. 140. istum φόβον mox vocat ἀπειλὰς, vulgo ἐπείλει: nempe retulerunt ad *Proaeresium*. *Cod. Barber.* ἱπταί, quod non capio. Male mox in *Aprogr.* ἀκολυθῆται.

P. 150. V. 17. ἄηλα] Saepe occurrant τὸ ἄηλον et τὰ ἄηλα. *Max. Tyr.* 19, 7. 30, 4. Sic τὰ φοβερά ap. *Demosth.* de *Corona* 502. D. *Thucyd.* 5, 102. *Theod. Prodr.* 6, 246. 269. Ita *Eumen. Paneg. Const.* 15. dicit, nec vereri dubia bellorum, nec *Marsem* putare communem. Mars communis et κοινὸν Ἀρεν

obviae formulae: verum non ideo apud *Cicer.* ad *Attic.* L. 5. *Ep.* 20. vbi legitur: *scis enim, dici quaedam πανικά; dici item τὰ κενὰ τῷ πολέμῳ*: emendandum τὰ κοινὰ, quae ibi nullum locum habent. τὰ κενὰ et τὰ πανικά eadem, nisi quod haec ad timores subitos, illa etiam ad famas rei feliciter gestae subitas, sed vanas et inanes. *Vir Cl.* qui *Epistolam ad Cl. Conyers Middleton* scripsit de *Epist. ad Brutum* p. 258. hanc emendationem forte non tentasset, si consultuisset *Henr. Stephanum* ad *Diod. Sicul.* 17. C. 86. et nostra *Miscellan.* Vol. 3. p. 302.

P. 150. V. 17. μεταβολὰς τοῖς δυστυχῶσι βελτίονας] *Artemid.* 2, 39. 130. Ἡ ἱερὴ καὶ τοῖς ἐν κενῇ πολλῇ, ἢ ἄλλῃ τινὶ περιτάσει οὖσι, λεγὰρ νομιζέσθω· καὶ γὰρ αὕτη τρέπει τὸ κατάνημα, καὶ τὸ περιέχον ἁλλοιοῖ. πᾶσι δὲ τοῖς ἐν περιτάσει οὖσι λεγὰρ τῶν κατεστάντων μεταβολή: vbi κατάνημα, *coeli habitus*, τὸ περιέχον, *aër*. Interpres non cepit.

P. 150. V. 18. τάχα δὲ . . . τάχα] Incuria in repetenda voce a quo non admissa? *Manetb.* L. 3, 215.

— — Μήνιν δ' ἰσορῶντες,

Καὶ δὲ καὶ ἥλιον μερόπων τεύχουσι φονῆας.

Αἰὲ δ' ἱκτυοῖεν βίῳ τεύχουσι πρὸς οἶκος.

Ταῦτα δὲ καὶ δαοῖς ἑτέροις τεύχουσιν ἰόντες.

πρὸς οἶκος intellige *domus* signorum. vid. L. 1, 212. 3, 314. Nam etiam in *Manetbone*, si memini, mutata loca vidi, ob repetitionem eiusdem vocabuli.

LIBRI SEPTIMI CAPVT PRIMVM.

P. 151. V. 3. Μένος ἐλεύθερος] iam antea tetigimus. Eurip. *Helena* 280.

τῶν βαρβάρων γὰρ ὅλα πάντα πλὴν εἰός.

Tamen familia Othanis in ipsa Persia erat libera, teste Herodot. 3, 83. *Plut. Alex.* 75. de *Callisthene*: ὡς μόνον ἐλεύθερον ἐν τοσαύταις μυριάσι. Obliviscitur autem *Polycharmi*, qui et ipse εὐπατρίδης et ἐλεύθερος.

P. 151. V. 11. ὥσπερ ἄκαιρος] Vt cui non vacabat longos sermones audire, et qui breviter modo responderet cum Clytaemnestra ap. *Aeschyl. Agamem.* 1064. Οὐ τοι θυγαῖαν τήνδ' ἰμοὶ σκολὴ πέρα Τρίβειν. vide *Anthon.* et *Thom. Mag.* in ἄκαιρος. Contra εὐκαιρος, otiosus. Gl. εὐσχαλος, εὐκαιρος. *Alciph.* 3, 52. εὐκαίρως μόνος ἂν φάγοιμι. Sic εὐκαιρος, qui domi vacat amicis, ἄκαιρος, qui prae temporis angustia vacare nequit. *Polyb.* 5, 26. 520. βυλομένη πεινῶν, παρακατέσχευε τις τῶν ἐσθλῶν, φήσας, εὐκ εὐκαίρως ἔχει τὸν βασιλεῖα. *Eurip. Hel.* 484. ἀλλ' ἔρε' ἀπ' οἴκων . . . καίρεν γὰρ οὐδὲν ἡλθε: id est ἡμῶν ἀκαίροις. *Lucian. Dial. Deor.* 9, 227. ἔστιν, ὦ Ἑρμῆ, νῦν ἐντυχίῃ τῇ Δίῃ; *Merc.* μὴ ἐνόηλαι, φημί· ἄκαιρον γὰρ, ὥς οὐκ ἂν ἴδοις ἐν τῇ παρόντι. Exemplum haec monstrant vocem ἄκαιρος de iis, qui vel auscultant ad ianuam, vel ingredi volunt. *Cl. Cocchi*us notat, fuisse primo videri εὐκαιρος. Potest et hoc eodem vsu accipi: ut qui otietur, domino absente, et cui proinde vacabat inquietentem, quae volebat, edocere. Quin et communi sensu εὐκαιρος accipi potest, quasi opportunitas, qui Chuecean inquietentem de rebus Callirhoe omnia edoceret. Non legi, cognos vacasse apud veteres auscultando, sed ianitores, non μηχανεὺς, sed θυρωροὺς, quare *Cognom* istum V. C. abegi de versione.

P. 151. V. 12. Θέλων γὰρ ὁ Διονύσιος ἀπαλπίσαι Χαιρέαν τὸν Καλλιγένης γάμον] Sane tædæ saepe cogi ad facillima tutanda et vindicanda. Quae notio voci ἀπαλπίσαι magis propria, quam desperare. vide *Diod.* 20, 50. 20, 78. et ibi interpretem doctissimum. Grammaticalis ordo est: Διονύσιος Θέλων Χαιρέαν ἀπαλπίσαι γάμον τὸν, quod aequè bene dictum est, ac Θέλων ἀπαλπίσαι τὸν γάμον Χαιρέα. Non haeremus in talibus locis, si reuereremur, ut par est, τὸ καίμενον. Quod dum commode explicari possit, temerarii est et περιέργως sollicitare.

P. 152. V. 1. μένει τὴν δίκην] Tetigimus L. 6, 4, 104. 12. μένει δὲ ἡ κρισις. Ita ἡ μὴ ὕα ap. *Demosib.* p. 1007. B. Ita μένει dicuntur τὰ ὀφειλήματα in publicis tabulis, donec expungantur. *Demosib. Aristlog.* Pr. 838. P.

P. 152. V. 5. Ἐξυπηρέτηται] Forma actiua huius compositi ap. *Sophocli. Trach.* 1173. media forma passim obtinet. *Heliod.* 7, 344. vid. L. 8, 8, 143. 3. Porro in ἀρεγραβὸ haec librariorum φάσματα, ἐξυτηρέτηται, κατηρέξαίμενος, et antea Λιγυπτον.

P. 152. V. 9. Καὶ ἐνοδόχῃ] An respexit auctor ad Alexandrum, qui ibi mortem inuenit.

P. 152. V. 9. ἐπ' ἐμῷ καὶ ἐρήμῃ] Nam in desertis nulla hospitia et diutiora. Quo quid peregrinanti incommodius? praestat malum, quam nullum, hoc in negotio. Etiam quia Callirhoe inde aberat, quae ipsi instar omnium. De vi praepositionis actum L. 5, 10, 95, 3.

P. 152. V. 10. Ἐν πολέμῳ γάμοι] *Horatius* Epod. 9.

Interque signa, turpe, militaria Sol aspiciat canopium.

P. 152. V. 12. Ἐρήμην κατεκρίθη] Proprie qui se in iudicio non stiterat, qui vadimonium deseruerat, ἐρήμην κατεκρίντο: hic multo iniquius Chaereas κατεκρίθη, qui se sistere paratus erat, cum Dionysius quasi vadimonium deseruisset. Aliquantum magis proprie potuisset scribere: ἀκρεῖς, ἀναπολόγητος, ἀνέλεγκτος κατεκρίθη.

ἐρήμην, ἐρήμης δίκης ὄφλαιν illustravit I. Casaub. *Theophr.* Char. 8. Variarum aliarum locutiones occurrunt passim. *Demosib.* in Boeot. περὶ ὄνομ. 1004. A. ἔξ ἐρήμην δίκην τελειώθηκα. 1007. A. ἐρήμην ἔξιν καταδιατήσασθαι. *Lucian.* Abdic. 2, 166. ἔξ ἐρήμης ἀλέσασθαι. Idem ἐρήμην κρατῖν, de *Gymn.* 921. λαχῖν τινι

ἐρήμην optime illustrat *Cl. I. Taylor ad Lyfian* p. 365. 399. 402. παρ λαβεῖν δίκην παρὰ τοῦ bene dicitur. *Demosth. Epb. in Eubul.* 883. A. et passim. At λαβεῖν δίκην ἐρήμην non procedere videtur. Agit de his quoque *Cl. Interpretes ad Diodor.* 13, 5. p. 545.

P. 152. V. 13. ὅδ' γὰρ ζήσεται Καλλιρρόη παρόντος διαζευχθεῖσα Χαίρειν] In margine apographi notatur γρ. περιόντος. Utraque lectio quodammodo stare potest: prodita, quia reuera sibi praesentes fuerant Chaereas et Callirrhoë: magis tamen secundam probarim. „Certe non viuet, cum sciar iam certo me viuere, et tamen ipsi mea persona carendum esse. Antea vixit: quia me mortuum credebat: ita sine me viuere ipsum fatalis necessitas cogebat.“ Eadem paene diuersitas ap. *Heliodor.* 6, 291. λυπούντος μὲν καὶ ὅτι μὴ σὺνέτι, πλὴν δὲ, εἰ παρέστιν, ἢ μὴ, φοβούντος. Vbi *Vat.* et *Taur.* εἴπερ ἔστιν, et αἶναι, *viuere*: sed praetulerim publicam lectionem. Mox ibi ita ἔδεικται occurrit: vbi sic *Taurin.* Ἀλλὰ τίτῃ γε ἔνθα θάρσει, ἔλγυν δ' Καλάρειν, ὡς ὄντας κεῖναι, καὶ εὖν σοι ἰσομένην, θείν νοούντων, εἴπερ τὶ χρὴ τοῖς το προεισιπμασι περὶ ὁμῶν.

P. 152. V. 14. ἐξηπάτησιν αὐτὴν τῷ δοκίῳ] Legendum vel αὐτὴν pro ἑαυτὴν, nempe *Callirrhoë*, vel τὸ δοκίῳ ἐξηπάτησιν αὐτὴν, id est, *Callirrhoë*. Hoc malim.

P. 152. V. 15. βραδύνει καὶ οὐκ ἀποσφάζει] Facile haec congruentia temporibus reddas, vel βραδύνει, vel ἀποσφάζει legendo. Nam βραδύνει, vt μένω, περιμένω, potius in praesenti efferuntur. Sane mallet, si quid necessario mutandum foret, ἀποσφάζει: praesens hic vim suam habuerit: et ξ et ζ passim mutata vidimus L. 1, 5, 84. sic bene *Gronovius* in *Manesh.* 2, 430. ἢ ἔτι καὶ πιναρῆσιν ἐφεζομέναις τεγύσσει: vulgo ἐφεζομέναις. Malim praeterea πιναρῆσιν . . . τεγύσσει: vt 6, 146. vt legendum. vid. 6, 585. 2, 180.

Ἐξ ἴδους πιναρῆσιν τεγύσει, ξυνῆς τ' ἀπο δῆμου εὐνῆς.

Licet L. 3, 153. dicat πιναρῆς ἀλόχοις. Sic bis ζῆνα pro ζῆνα ap. *Manesh.* 2, 446. et 3, 314. Mirum, hoc dialecto Aegyptiacae non adscriptum, et iuuisset *Porphyr.* de *Anim. Abst.* 4, 416. vbi ξανδὸς habes.

P. 152. V. 16. Προχίας τὸ αἶμα ταῖς θύραις τῷ δικατῷ] ταῖς θύραις est ante domum: vt θύραισιν *Aristoph.* *Pace* 941. 1023. ἐν ταῖς θύραις, πρὸ τῶν θυρῶν. Certe *H. Stephani* in *Lexico proχίαι* cum datiuo agnoscit in *Anibol.* L. 2, 47. Τὸν μὲν γὰρ γαλὴ προχίαι κρύφα, nempe τὸν ὄδον. Et si ibi γαλὴ accipias in nominatiuo, valde conrotto sensu explicare necesse est cum *Obsoletis*: Hunc quia clam tellus venis effundit; quod quale sit, nescio. Rectius *Brodaeus* accepit vomis: quare non opus videtur προσχίαις, nec adeo necesse, vt ipsi postes sanguine conspergantur.

P. 152. V. 18. Ἀπαρηγόρητον αὐτῷ τὴν συμφορὰν] Intellexerim Πολυχάρμῳ, siue αὐτῷ, siue αὐτῷ legas. Alioquin potius αὐτῷ scripsisset. vid. 1, 6, 9. 18.

P. 152. V. 21. τοσούτον ἀποδίω τῷ] Tantum absum ab. Hoc verbum habet aduerbia, siue potius adiectiua neutra in accusatiuo. At δέω eodem sensu semper genitiuus, τοσούτου δέω, πολλῷ δέω, vt ap. *Lyfian* ipso initio orationis πρὸς τὴν ἐπαγγελίαν p. 404. vbi, licet constructio bona, sensus vacillat, et contrarius verbis requiritur, vt recte animaduertit doctissimus editor. Non multum aforem a praemittenda vocula negatiua: Οὐ πολλῷ δέω, vel πολλῷ οὐ δέω. In priorem positionem magis inclino, quia saepe initia scriptorum aliquod damnum passa fuisse comperimus. Quam facile οὐ perit in principio orationis. Vt δέω pro debeo in prima persona accipiam, et legam πολλὴν δέω χάριν ἔχιν, a me non impetio: nam grammatici et vsus vno ore docent, διὲ pro πέπει, vel χρεῖα ἔτι, neque primam, neque secundam habere personam, vt inter alios *Schol. Theocr.* 3, 52. a quorum canonibus religioni est recedere. χαρμῶν δὲ καλῶν enim istis temporibus certius in talibus mihi videntur potuisse iudicare de genio et vsu linguarum, quam hodie

Ἄνδρες παιδείας ἡγέτορες ἐν το κατὰ δέμας
Γραμματικαῖς δέμασι, βίον διαποιμαίνοντες.

Quae licentiae aperiretur porta, si in *ἁπορίας* nostris liceret veteres linguarum migrare limites.

P. 152. V. 22. *ἔτοίμας*] Vide L. 1, 4, 7. 3.

P. 153. V. 3. *ἔκδικαίαν*] *Vltimo*. Sine auctoritate in *Lexicis*, ab *ἐκδικαῖν*. Male *ἐκδικάζειν* eo sensu notatur, quo legitimo sensu vitur inter alios *Aristoph.* *Ecclef.* 977. Mox male *Ἀπογρ.* *δρυσμένον*.

P. 153. V. 4. *τὸν θάνατον εἰς ἄμυναν καταχρήσασθαι τῷ τυραννῶν*] *Abusi* non solum dicimur, quibus *sine utilitate* vitur: sed etiam quibus ita vitur, ut *res illa plane pereat*. Sic Grammatici recte. Constructio varia, *accusativum* adhibet huic verbo *Herodotus*, sed alio sensu, verum ille casus etiam hoc sensu apud alios occurrit. *Chion. Ep.* 17. *Ταλειώσας δὲ τυραννεύουσαν τὴν πατρίν ἐνχομαι*.

P. 153. V. 5. *ἔργῳ*] An non retuleris ad *λυπήσαντας*?

P. 153. V. 6. *Ἐνδοξεν καὶ τοῖς ὑπερὸν γενομένοις διγῆμα καταλείποντες, ὅτι δύο Ἕλληνες*] Ita λόγον περὶ αὐτῶν καταλείπει *Lucian.* *Dial. Mort.* 24, 431. Verum vnde hic nominatius pendet? nonne, quia praecedat καλὸν γὰρ λυπήσαντας, hic quoque καταλείποντας, siue ad καλὸν referas, siue ad ἐνδοξον nude acceptum, nec cum διγῆμα copulatum? an nominatius hic sese tueatur, quia sequitur *Ἕλληνες*? non putarim.

Demosth. *παρατρ.* 328. C. *Τίς ἔστι λόγος περὶ ὑμῶν, Ἀθήνηθεν ἐκτρέβυσάν τινες ὡς φίλοι περὶ τυτάν, φιλοκράτης, Λισχίνης, Φρόνων, Δημοσθένος. Xenoph.* L. 2. K. A. 274. C. ὁ σοὶ τιμὴν εἰσσι, εἰς τὸν ὑπερὸν χρόνον ἀναλεγόμενον, ὅτι Φάλιος: vbi frustra tricantur. ὁ ἀναλεγόμενον, quod saepe commemoratum honoris tibi feret.

P. 153. V. 7. *Ὅτι δύο*] Illud ὅτι abundat, praepositur periodo sequenti, vtilia indicetur ipsissima alicuius verba continere, vel similem ob causam. Apud *Demosth.* *παρατρ.* 330. C. ὅτι ἀπολογήσεται δὲ Δημοσθῆνης: vbi ipsa verba apologiae referuntur: vnde etiam illud δὲ locum habet, quod male in *Codice* omittitur, saltem vno. Videtur paene respexisse *Theocritum* in *Idyll.* 12, 2.

— *Ἐπισσομένους δὲ γενοίμεθα πᾶσιν ἀνδρά.*

Διὸς δὲ τινι τῷδε μετ' ἀμφοτέροις γενέσθην φῶτες.

P. 153. V. 7. *Καταδικάζοντες*] Male *damnati*, immo *iniuria, contumelia affecti*: ut *ἀδικῶ, διαδικῶ, συναδικῶ, ἀνταδικῶ, προδικῶ*, ita et *καταδικῶ*. Aliud est *καταδικάζεις*, quod huc nihil facit: nec enim *condemnati* fuerunt, sed *iniuria affecti*.

P. 153. V. 7. *Ἀντιλόπησαν*] Apud *Lucianum* et alios.

P. 153. V. 10. *δυνάμει*] Vide 3, 6, 53. 4.

P. 153. V. 11. *φυλακὴ καὶ προφυλακὴ*] *Custodiae et excubiae, remotiores vigiles, passim. Xenoph.* 4. H. H. 510. B. vid. *Diodor.* 11, 405. et ad L. 8, 3, 132. 14. Mox pro *εἰρῶνε* typi et *apographi* reponit *ἡφαιάνη*.

P. 153. V. 16. *Ἀπανήσει*] Ita Latini *occurrere, sponte hostes irruunt, exit, ut quaerat hostem*.

P. 153. V. 20. *ἑαυτῶν*] Pro *ἡμῶν αὐτῶν*. Quidam improbarunt ob disparitatem numeri et casus. Sed vix talia contemnit. vide *Eustath.* *Odyss.* Δ. p. 1480.

LIBRI SEPTIMI CAPVT SECVNDVM.

P. 154. V. 1. *Ἐδίωκον*] *Studio, festinatione*, non semper *hostili animo, sequi*: passim exempla. vide notata in *Critica* Vanno C. 12, 562.

P. 154. V. 4. *προσμίξαντες τοῖς ἐρυνδοφύλαξι*] Qui erant in extremo agmine cum caeteris *εὐνοφόροις*. Non mirum vero, *custodes volatilibus* plurimos fuisse secutos exercitum *Perficum*, cum ille soleat in omnibus deliciis agere, et reges *Perlarum* praecipue esu volucrum capiantur. *Heraclides Cynaeus* ap. *Athenaeum* L. 4. C. 10. p. 145. C. πολλοὶ δὲ ἐρυνδὸς ἀναλέκοντα

οἱ τε τρεῖς οἱ Ἀρήριοι, καὶ χῆνις καὶ ἀλεκτρούνης. An ibi forte ἀτε τρεῖς reponi praestat? *Herodot.* 7, 119. Ἐτραφον δὲ ὀρνίθας χερσαίους καὶ λιμναίους, ἐς τε οἰκίμασι καὶ λάκκοις ἐς ὑποδοχὰς τῷ τρατῷ. *Ap. Polyaeum* L. 4. C. 2. §. 32. p. 356. ex recensione coenae Cyri in aerea columna scripta inter caetera quotidie adposita fuisse colliguntur τρυγόνες τριακῆσαι, ὀρνίθια παντοδαπὰ μικρὰ ἑξακόσια, νοσοὶ χηνῶν ἑκατόν. *Seneca* L. 3. de *Ira* C. 20. de *Cambysis*, ait: *Servatas illi fuisse generosas aves et instrumenta culinarum camelis vestia, dum fortiebantur eius milites, quis male periret, quis peius viveret.*

Plures tales ὀρνιθοφύλακας in Persicis castris fuisse verosimile, quam in Romanis *Fullarios*, quorum usum etiam Persis notum fuisse, non puto, licet alioquin etiam ex *avis* omina captare consuevissent. vide *Herodot.* 3, 76. *Xenoph.* K. Π. 1, 25. C. 2, 38. A. *Curtium* 3, 3, 17.

Etiam aquilae et aliae volucres pro signis militariibus apud Persas obtinebant. vide *Xenoph.* K. A. 1, 271. B. K. Π. 7, 172. D. Car quidam sic gallum gallinaceum portabat ante cohortem in exercitu Artaxerxis ap. *Plut. Artax.* 286. sed non legi custodes, ut apud Romanos, his signis praepositos, nec arte ὀρνιθοφύλακας vocari posse credo. Quid quod *signa* non in extremo agmine, sed aliis locis servabantur. At *lixae*, *calones*, *σκισφοφόροι* plerumque in extremo agmine. vide *Thucyd.* 2, 79. *Herodot.* 9, 420. quamvis aliquando pro usu et locorum natura vel hostium vicinitate aliter eveniebat. vide *Herodot.* 7, 40. *Diod.* 19, 348. *Ammian. Marcell.* 24, 1, 300.

Consilio igitur sese his *avis* custodibus in extremo agmine immiscuerunt. Quid si nec ita ὀρνιθοφύλακας placeant, postes ἑπισθοφύλαξ, qui noti in re militari, et contendere parum abire inuicem, si literis maiusculis scribantur, *ἐπισθοφύλαξ* et *ὀρνιθοφύλαξ*. Forte id aliis placuerit, quibus volupe est potius auctores, ut vocant, emendare, quam explicare, sane instituto ad bonos auctores iniuriosissimo, et ad ingenia iuuenum studiosorum corrumpenda praesentissimo.

Debemus autem Charitoni et moris huius notitiam et vocem ipsam. Cui similis forma est *σκισφοφύλαξ* ap. *Plutarch. Alex.* p. 49. Haec Persarum ingluvies in memoriam revocat querelam *Manilii* de Romanorum luxurie L. 4, 404. loco valde corrupto: sed cui si non sanitatem magnus Bentleius attulerit, ut non puto, saltem remedium egregium ad eam obtinendam indicavit. Sic leguntur in *Edit. Delpbinica*:

Luxuriae quoque militia est vigil, atque ruinis:

Venter et ut percat, suspirant saepe nepotes.

Eius interpretis ineptissima interpretatione cur chartam maculem? Omnes scripti, *vigilatque*, „ait *Bentleius*: non notavit, in *Aldina* deesse vocem *militia*, quae et deest in *Cod. Oxoniensi*. *Aldina* sic legit: *Luxuriae quoque est hoc*; sed *Scaligeranae*: *vigil, atque ruinis Venter, et ut pereant*. In omnibus *perceant*, vitiose *Delpb. percat*, voluit *percat*, quod et explicuit, et nupera *Patauina Editio* secuta est, non scio, an alii, auctoritatem huius lectionis nescio. Anglus criticus hic brevitet: *Corrige et distingue*:

Luxuriae quoque militia est, vigilatque culinis

Venter: et, ut pereant, suspirant saepe nepotes.

Iam hic taxat poeta luxuriam, primo quod ipsa militia, siue res militaris, siue expeditiones, vel luxuria diffuant, vel potius luxuria inferuant. Pessimo exemplo, cum severa disciplina vnice contineat milites: taxat igitur id merito. At adiicit *vigilatque culinis venter*, quod nescio quid reprehendendum in se habeat: si enim *venter in culina dormierit*, inertem et sui negligentem habuerim, et qui huius somnolentiae breui poenas sua pernicie daturus sit. Venti, siue gulofo homini, non igitur vitio dandum, quod in culina vigilet: nam ibi eius, si vsquam, res agitur et ferrum ipsius in igni est. haec igitur sententia etiam parum rotunda. At sequens tertium effatum ne quidem intelligo, *Delpbinicus* explicat, „*Maiores laborant, ut luxuriae suae indulgeant: Nepotes, ut parsimoniae studeant*, „siue in paraphrasi: „et *posteri nostri plerumque laborant, ut venter studeat parsimoniae, perquam*

scientificae! credebam, gulosos esse dictos nepotes: quia aui et atavi, parci senes, rem familiarem anxie et diligenter servabant: at nepotes ipsorum sudore et vigiliis parva bona sine cura dilapidabant. Scaliger *Nepotes* accepit pro belluonibus et decoctoribus; recte: verum sic procedit quidem venter vigilat ruinis, nullam occasionem negligit ingluvie sua rem familiarem perdendi: sed scire velim, qua ratione lucos illi suspirant saepe, ut pereant: an dum ita stomachum onerant, ut inter helluandum saepe suspiria prae nimia satietate ducere necesse habeant? non puto. At per se sententiam absolvit apud Bentleium: et, ut pereant, suspirant saepe nepotes. Vellem vir sagacissimus sensum huius particulae explicuisset. Si sunt posteri hic nepotes, qua ratione dicantur suspirare, ut pereant. Si legeretur, quod pereant, possem aliquem, licet ineptum, sensum exculpere; nam notaret: *liberos, nepotes, suspirare se fame perire, dum parentes deliciis et luxuria rem familiarem perdant*. Si nepotes V.D. accipit pro dilapidatoribus rei familiaris: rursus rogo, qui locus hic suspirii? Puto, totum locum ita constitui posse, aliquo saltem sensu:

Luxuriae quoque militia est, vigilatque culinæ.

Venter et ut pascet, sua [vel se] perdunt saepe nepotes.

Id est, iam cohortes et turmae adhibentur, non ut hosti resistant, et fines imperii propagent, sed ut luxuriae famulentur: et non iam vigilant oppidis et finibus tuendis, sed excubias agunt, ne pretiosi pisces vel aues alio auentantur, et gulæ culinæque subtrahantur Romanorum Apiciorum, et ut ventri bene et abunde et dapilice sit, helluones patrimonium sua disperdere et profundere in cibis delicatos non verentur. Reuera milites mittebantur et excubiae, quæ piscibus et auibz delicatioribus conferendis et tuendis inuigilarent, ne quid Romanis mensis lautitiarum deesset. *Pacat. Paneg. 14. Ut taceam, infami saepe delectu scriptos in provinciis aucupes, dulasque sub signis venatorum cohortes militasse conuiuiis. Quid differunt militare conuiuiis et vigilare culinæ? Ne putemus, hanc demum circa Theodosii aetatem ingruisse intemperantiam, Sueton. Vitellium 13. narrat Muraenarum lacus Partibz usque, fretoque Hispaniae, per nauarchos et triremes petitarum commiscuisse; ubi locum Senecæ Consolat. ad Heluiam C. 9. laudarum consulat. Noster L. 5, 195.*

Luxuriae quia terra parum, fastidies orbem

Venter, et ipse gulam Nereus ex aequore pascet.

et v. 369. *Atque haec in luxum: iam ventri longius iur.*

Quam modo militiae . . . arcessitur inde macellum.

Iam secundi versiculi sententia est perspicua. Pascere quidem proprie iumenta dicuntur, oues, boues, sed et homines, qui instar animalium vni abdomini implendo student: venter, animal voracissimum, recte pascere ita dicitur. Iam ut venter laute excipiat, helluones decoquunt et perdunt rem.

Sua perdunt et suspirant non distant parasangis. Ita Cod. Oxon. 4, 771. sub habet pro sua. Hoc argumentum vero non adduco, quasi magni momenti, sed quia omnino sentiam, quæ Gul. Bestius de toto hoc genere, C. 1. de Rat. Emend. p. 36. nullas emendationes, licet sensum clarissime restituant, videri laude dignas, quæ in tantum recedunt a scriptura Codicum, ut prorsus nullam adpareat pristinae lectionis in correctione vestigium: hoc enim non est emendare loca corrupta et auctoris verba reducere, verum sua ipsius placita audacter substituere, et non quid scripserit, sed quid scribere debuerit auctor, indicare. Hoc tamen vitium deprehendere licet in plerisque etiam doctissimis interpretibus.

Quod decretum est iustissimum: profecto hoc nomine in vno Manilio trecenties censuram meretur *Britannus Criticus*, vnicò exemplo iam defungar. L. 5, 592.

— *Plausis sic subuolat alis*

Perseus, et coelo pendens iaculatur in hostem,

Gorgoneæ tinctum defigens sanguine ferrum.

„Iaculatur, ait, est mendosum, una harpe utebatur, quam e manu non dimittabas, et reponit sic fertur in hostem. Virgil. bis scilicet dixit fertur in hostem.” At quae argumentatio! dixerint id alii et alia item aequivalentia, se mittit in hostem, an ideo Manilius hic ita locutus est? deinde vero quae similitudo soni in iaculatur et sic fertur? nulla; et quod harpen manu non emissam caussertur, nihil ad rem. Tu intellige, Persea alatum sese saepius tuisse iaculatum in cerum, et repetitis ictibus harpae belluam tandem contecisse. vide Ovid. L. 4. Met. 725. Addit: quid quod quinto abhinc versu iterum habemus iaculatur. At longe maiore iure regeremus: quid quod alio abhinc versu superius habemus ferentem, et quarto versu inferiore rursus fertur. An a Critico odiosas repetitiones accipiemus, ab ipso auctore profectas fastidiose repudiabimus?

P. 154. V. 6. λαβίντας] Vide ad Libr. 3, 7, 55. 1. non enim adeo captivos facientes significat, quam ex quadam abundantia adiectum hoc vocabulum.

P. 154. V. 10. κομίζοντας] Veniet, auguror, qui Charitonem peieret scripserisse κομίζοντας. Ίσα paullo ante est χρονικόν ἐπιρρημα.

P. 154. V. 12. Συρακῆσιοι] Adhuc Apographum semper exhibuit duplicem literam caninam in hac voce. Praefens scriptura in sequentibus, si memini, bis occurrit, in aliis quoque haec orthographia frequens, et forte inconstans editorum vitio. Sic in Aristide παρὶ τῷ πέμπτῳ βουδῖαν τοῖς ἐν Σικελίᾳ fere semper, et alias. Apud Xenophontem Epbes. eadem varietas, et valde vexata huius vocis forma. Συρακούσιοι in Codd. ap. Thucyd. vide L. 4, 58. Herodoto ex dialecto Συρακῆσιοι, L. 8, 153. Miror, duas priores scripturas saltem non animaduersas a Ph. Cluuerio, quem in hac causa vicit diligentia Cl. Dausquei in Orthogr. p. 305. Poëtis Συρακῆσιος passim in vsu, et tamen saepe contra metrum haec vel illa scriptura obtinet. Sic ap. Pindarum Olymp. 1, 35, et 6, 31. Cod. Vas. corrupte Συρακῆσιος: vt et meus Codex primo loco: sed secundo συρρακῆσιος. Sic Συρακῆα pro συρακῆαι ap. Diodor. T. 2. p. 490. vide doctiss. interpretem 14, 14. [ita Ἀθήνα pro Ἀθῆναι non semel.] Duplicatio illa non est omnino vitiosa, nisi vbi quantitas pugnat, certe non apud poëtas. Ita passim etiam in prosa Ἀθήναια: vt in Dionē Cassio Cod. Regius in Coisliniana Bibl. apud Heliod. 8, 414. quin ap. eum L. 5, 215. Ἀθήνας, quod ne poëtis quidem placuit.

P. 154. V. 12. Εὐπατριδῶν] Plurimos hac de voce et re agentes Celeb. J. Alberti indicauit ad Hefychium. H. Stephan. obseruat, vocem εὐπατριος non occurrere: habet tamen Apostolii Lexicon penes me ipsius manu exaratum εὐπατριος, habens bonum patrem, verum locupletiore sponse opus.

Romanarum rerum scriptores Graeci Patricios per εὐπατριδας reddunt. Sic Plutarch. passim et in Aem. Paulo p. 140. H. Valesius ad Eusebii Hist. Eccl. 3, 17. adseuerat, εὐπατριδας saepe male verti patricios, cum nobiles tantum sint plerumque. Credo sane, εὐπατριδας modo notare saepe nobiles, non ista peculiari Latina notione patricios, sed in illo loco non video, cur non patricii reddi posset. An Domitianum, de eo setmo, credemus inter tot occisos plane a familiis patriciis abstinuisse? non fit vero simile; πολλοὶ εὐπατριδας καὶ ἐπισήμους ἄνδρας sustulisse dicitur. Profecto Constantini temporis rariores illae sincere reliquiae gentium partiarum, quando iam aliud patriciorum genus enatum, de quo Du Cangius; sed de Domitiano ibi agitur, quando adhuc exstabant. Qui illi ἐπισήμοι? nobiles. Glossae: ἐπισήμονες, nobilitas.

P. 154. V. 14. Εἰ τίνα Ἐρμούρατην ἀκείας] Formula elegans. vid. J. Gronovius ad Lucian. Lucio T. 2. p. 571. Ἐγὼ Ἀλέξιά εἰμι, εἰ τίνα τῆς εἰς μητρὸς φίλην ἀκείας. T. 2, 916. κατὰ τὴν τῆς Ἰδρας μῆδον, εἰ τίνα ἡμισας: vbi interpolatur, ipso auctore scilicet doctior, παρὶ inferuisse videtur, παρὶ τῆς ὕδρας. Cod. ille Wistianus, licet habeat bonas plutimas lectiones, tamen correctorem passus videtur.

P. 154. V. 16. Ἀπυτον] Apogr. ἀπικον. Consulatus praestantiss. R. Ruertius ad Misaeum v. 178. ὡς πεπυσμένος et πεπυσμένος. vide ad L. 7, 6, 124. 6. idem

error in Codice Vatic. in Sophocli. Oedip. Colon. 502. nec dubites ap. Manethon. L. 4, 68. reponere ἄνττα μυτήρια, ut praecessit v. 64. Adscribam aliquanto emendatiores istos versus:

Τύτοις Θηλείων πιτεύεται ὄρκια κρυπτά.
 Οὔται προτήσονται ἐν δογιάδουσιν ἰορταῖς,
 "Εὖθι φουαρσενίης μυτήρια τεύχεται ἄνττα.
 "Ἦν μὲν γὰρ μεσόντα κατ' εὐρανὸν ἀνέραςιν ἐφθῆ,
 φράζει τοι βιοτὴν βαθυχερήμωνα, χειλιάδας τε
 Ἀρχὰς, καὶ δόξης ἀπλάτα κοσμητορὰ κόμπων.
 "Εκ τοίης τιμῆς μυτήρια τεύχεται ἄνττα.

φουαρσενίη, qualis in sacris Bonae Deae Romae. Cut non verfum ἄνττα *Arcaea*. Male mox ὠσθῆ. Per χειλιάδας ἀρχὰς intelligit Χιλιπερχίας, *tribunatus*: ut v. 98. per μονηίτας ἀρχὰς significat μοναρχίας, et v. 104. per Ἀρχὰς βασιληίδας, βασιλείας. Mox sua auctoritate edidit Gronovius ἀπλάτω, sed *Cod.* ἀπλάτους, vel ἀπλάτω, quod probum: uti L. 4, 296. φάος ἀπλάτων, et *Porphyrus* de *Abstin. Anim.* 1, 112. et 113. ταρχὴ ἀπλάτω.

P. 154. V. 18. φέροντες ἑαυτὰς δίδομεν] *Libentibus animis tradimus*. Ita *Herodot.* 5, 13, 6, 108. δίδομαι ἑαυτὸν τινι. *Demosth.* de *Cor.* 503. D. Ἐδωκα ἑμαυτὸν ὑμῖν ἀπλῶς εἰς τῆς περιετηκότας τῇ πόλει κινδύνους. *Aristoph.* *Thesmoph.* 224.

"H μὲ δίδομαι γ' ἑμαυτὸν ὠφελὸν ποτε.

Ita recte *Kusterus*, aliae *Edit.* ἑμαυτὸν omittunt, aliae αὐτὸν habent. *R. Dawsius* in *Observ.* p. 324. mollissimum et novis elegantius commendabilem pro inore verfum *Comico* largitur:

"H μὲ πιδὼν ἑμαυτὸν ὠφελὸν ποτε.

P. 154. V. 19. Θανάτῳ ἔρωτα] De omni studio ἔρωε obuium. *Alciph.* 3, 28. sic sententiam protulit: πάντα γὰρ περιμερεῖ φόβον ἢ πρὸς τὸ τελευτῆν ἐρεμῇ.

P. 154. V. 21. Λοιπὸν δὲ ζῶ] *Theocritus* in *Παιδικαῖς*:

— τὸ γὰρ ἄμισυ τῆς ζωῆς ἔχω,
 Ζῶ τὰν σὺν ἰδίαν· τὸ δὲ λοιπὸν ἀπώλετο.

P. 154. V. 22. Μὴ μὲν] Legitur *Iliad.* 10. v. 304.

P. 155. V. 1. τὴν δεξιάν] *Idem* dans et accipiens de Artaxerxe cum communi hoste oppugnando. Nam, sicut ille dicit, *Certa fides animis, idem quibus incidit hostis*.

P. 155. V. 2. Εἰς καιρὸν ἦκαίς] *Obuia* forma. Ap. *Alciph.* 1, 39. Κληθεῖσα ὑπὸ Γλυκίρας εἰς τοσούτον χρόνον· ἀπὸ τῶν Διονυσίων γὰρ ὑμῖν ἀπήγγειλεν: ubi posuit pro πρὸ τοσούτου χρόνου: quod offendit *Berglerum*, quo iure nescio: locus tamen laborat, supple κλ. ὁ. Γ. ἐπὶ θυσίαν εἰς τοσούτον χρόνον. Ita Sybaritae foeminas in festum diem agendum vocabant toto ante anno: ut restatur *Athenaeus* L. 12, 4, 521. At recte *Vir* idem doctus L. 2, 2, 216. εἰς τὴν Ἑλλάδα ἦκων, eodem *Codice* addicente.

P. 155. V. 4. Ὁμοτράπεζον] Hoc *Grammaticis* aliquanto acceptius, quam *εὐνοτράπεζος*. vid. *Herodian.* et *Tb. Magistrum*. *Pollux* sine discrimine recenset. Saep̄ mentio huius honoris. Aliquando strictius notat in eodem *trichionibus vesci*. vide *Cl. Gesnerum ad Lucian.* in *Gallo* 2, 718. *Achill. Tat.* 3, 187. καταλαχεῖν τῆς αὐτῆς τραπέζης. Ita loquitur et *Heliod.* L. 3, 146. ἀλλ' οὐδὲ εὐνῆς, οὐδὲ τραπέζης, τῶν αὐτῶν μεταλαχόντες, vulgo μετασχόντες. vide locum: nam et alia mutavi fide libri vetusti: in hoc habet μένους, quod eodem redit.

P. 155. V. 5. Μετὰ τῷτο] *Hesych.* Μετὰ, ἔπειτα, μετὰ τῷτο. Potuisset μετὰ τῷταν.

P. 155. V. 6. Παιδείας οὐκ ἀπρονόητος] *Thom. Mag.* ἀπρονόητος, καὶ ὁ μὴ προνοῶν, καὶ ὁ μὴ προνοούμενος. Ita plurima adiectiva. vid. *Hemsterbus.* ad *Lucian.* 1, 179. *Xenoph.* de *Re Eg.* 941. C. dixit ἀπρονόητον ἢ ὀργῇ, qui locus non effugit *H. Stephanum*. Sed quomodo hic accipiemus? hic passivae sane nequit, et an recte quis ἀπρονόητος παιδείας dicatur, addubito. *Tacit.* 3. H. 56. licet *improvidus consilii, ignarus militiae*, sed an ita posset dicere *improvidus do-*

Erinae, vel *bonae institutionis*. An παιδαί, vel παιδείας εὖ ἀπρονόητος, ex *educatione prudens et providens redditus*. In superiore membro intelligitur ἄν.

P. 155. V. 8. ἡ φιλονεικία καὶ τὸ θάλειν] Haec enallage saepe transuersos egit criticos. vide *Godl. Corriam* ad *Sallustii B. Jug. C. 31, 13*. nec opus plures excitare.

P. 155. V. 9. Ἐπαίδεῖσθε μέγα] Proprie Sophistis et Rhetoribus ἐπιδείξεις, ἐπιδείγματα tribuuntur. vide *Plat. Hipp. Mai. 286. B.* sed et quicumque virtutis vel artis specimen edunt. *Xenoph. de Venat. 974. B. Κάτωρ καὶ Πολυδαύκης ὅσα ἐπιδείξαντο ἐν τῇ Ἑλλάδι. Aelian. V. H. 9, 36.* vide *Cl. Wesseling. ad Diodor. 15, 86.* vti ἀποδείξασθαι *Herodot. L. 1, 59. μεγάλα ἔργα*, et 9, 39. ἀρετὰς. Eriam hic posses ita accipere. Saepe haec verba confundi vidimus L. 5, 6, 89. 22. Sic ap. *Eunap. Proaeresio 126.* in *Barberiniano* ἐπιδείκνυτο, sed qui locus penitus corruptus. *Codex* idem ἀκ γαιτόνων pro εἰς γαιτόνων, solita variatione.

P. 155. V. 9. μέγα] Non raro μέγα sic occurrit, varia constructione et varia ellipsi. *Plutarch. Nicia 244.* μέγα δὲ ἤγατο πρὸς δόξαν. *Tibycd. 3, 3.* plenius dixit μέγα μὲν ἔργον ἡγούντο εἶναι. *Xenoph. K. Π. 5, 128. B. μέγα ποιῶσθαι*, et δοκεῖ δὲ μέγα τῆς εὐδαιμονίας αὐτῶν εἶναι, ὅτι ap. *Athenaeum 12, 3.* vbi *Cassaub.* σημειῶν, τεκμηρίου intelligit. *Aelian. V. H. 9, 29.* ὅτι μέγα ἐστὶ. *Xenoph. de Mag. Equest. μέγα μὲν καὶ τῷ λόγῳ διδάσκειν.* Passim obuia εἰς μέγα προχωρεῖν et ἐπὶ μέγα. vid. *Herodian. 1, 2, 8.* Aliquando μεγάλη ita occurrit. *Lucian. Dial. Meretr. 13, 316.* ἐπιδείξω μεγάλα. Ita *Herodot. 9, 110.* dicie μεγάλη ποιῶσθαι: vbi tamen μέγα in *Cod. Archiep. Cantuar.* vide *Gœtze*. Ita ap. *Strabon. 9, 654. B. μέγα δύνασθαι*: vbi *Cod. μεγάλη*, et sane in multis eodem redit: quae passim observare licet. Ideo aurem vberiora adduxi, ne quis suspicaretur μέγα τι, quamvoculam saepe omisiam docuimus L. 1, 2, 4. 20. quamvis re vera τι vel ἔργον reticeatur. Verum etiam alia adiecitia ita nude occurrunt pro substantiis. *Aristoph. Avib. 381. . . μάθοι γὰρ ἂν τις καὶ τῶν ἐχθρῶν σοφόν. Plato Symp. 179. C. ἔτω καλὸν ἐργάσασθαι*, sed vbi ἔργον in vicinia est. *Apollon. Tyanensis Ep. 1. ἡ τοῦτο*, sed *Cod. ἡ τι τοῦτο*: et re vera vocula haec saepe naufragium fecit. *Herodot. 5, 3. μέγα τοι γίνεσθαι.* At si *Codd.* addiderent, ex superius allatis hic posuerim μέγα τι, et τι occurrit pro μέγα τι; ap. eundem 9, 66. ἀποδείξάμενός τι. vid. *Heliod. 9, 454. Cod.* agnoscit μέγα τι κατορθῶσαι. Sed de his alias satis actum. Illud μέγα male apud *Maneth. 4, 219.* obtinet:

Ἥλιον δ' ἄκτισιν Ἄρης πυριλαμπέει βάλλων
Μήνης δερμάτης μέγα Κύπριδι, καὶνὰ εὖν αὐτοῖς,
Θηλυτέρους γονίμων παίδων ἱσομήτορας ἄνδρας.
Γαλλομανίης τ' ἴσσεισθαι, ἀγυρτήρας τε προφαίνει.

Vbi legas μέγα Κύπριδι: vti v. 215. πυρσβολῶσα ἄμμου φατὶ Κρόνῳ, et passim poetis μέγα ita. vid. *Nicanor. Alex. 200. 372.* Illud εὖν αὐτοῖς respicit *Salem et Martem*, et καὶνὰ εὖν positum pro καὶνῶς αὐτοῖς, vel simplici εὖν αὐτοῖς. Mox versus tertius redditur effeminatiores foecundorum puerorum matribus similes viros: vbi primum male Θηλυτέρους ceu comparatiui accipiuntur: est enim modo vi sua positiuius, licet sub forma comparatiui. Passim Θηλυτέρων γονίμους, non molliores, sed molles. Genitiuius παίδων pendet a voce ἱσομήτους, quae non matribus finitum, sed idem cogitantem et sapientem significat: viros effeminatos, pueris non sapientiores, sapientes, ut pueri, pueriles. γόνιμος hic significat, modo natus, a genitura recens, παιδία γόνιμα, natura in partum, ut pariantur. vid. *Foefii Oecon. Hippocr. γόνιμοι παῖδες, infantes*: sapiunt inistas pueri modo nati. Recte L. 4, 7. Θηομήτους κόσμος versum diuinus mundi. et v. 307. κακομήτορες, male consulti. Illud autem μέγα quoque reponas L. 4, 527.

Ὅπότε δ' ἀρετικοῖς δισοῖ μέγα φεγγαβολῶσα
Ζωῖδους κατὰ χῆρον ἀνάτηρον.

Vbi μέγα, quod se tamen aliquo modo tueri posset.

P. 155. V. 10. τῷ μὲν . . . τῇ μὲν] Vide ad L. 1, 2, 4. 20.

P. 155. V. 10. προκαυχρήκας] Haec forma placuit quoque *Arriano* Exp. *Alex.* 2, 18. p. 22.

P. 155. V. 11. τῆς κοίτης Συρίας] Bene separat a *Phoenice*: quam penitus occuparat Aegyptius, ut viciniorem Aegyptio. At *Coele Syria* erat remotior, et ideo dicitur ex ἐπιδρομῆς modo κυριευθῆναι.

P. 155. V. 12. πλὴν Τύρου] Effinxisse videtur ad res gestas Alexandro. *Curtius* L. 4, 1. idem plane dicit: *Iam tota Syria, iam Phoenice quoque, excersa Tyro, Macedonum erant.*

P. 155. V. 13. Τόριος δὲ φύσει γένος ἐστὶ μαχηώτατος] Ne quem offendant ἱεῖ. *Herodot.* 2, 16. τὸ δ' ὦν πάλοι αἱ Θῆβαι Αἴγυπτος ἱκαλέτο. Consule ibi *I. Gronovium*. *Demosth.* περὶ παραπρ. 297. E. Οἱ δὲ ἀντιλέγοντες ὅχλος ἄλλως καὶ βασιλείᾳ καταφάνετο: ubi alii sine causa καταφάνοντο. *Thucyd.* 3, 112. ἐπὶ δὲ δύνει αἰσῶν ἡ ἰδομένη ὑψηλὴ *Isoet. Parneg.* 54. B. ἐπὶ γὰρ ἀρχικατάστα μὲν τῶν ἰσθμῶν Σκύθαι καὶ Θρᾷκες καὶ Πέρσαι. *Ap. Florum* 2, 3. 4. legitur in *Codd. Tuti* locis et fugae, durum atque velox genus, ex occasione magis latrocinia, quam bella, faciebat. vid. *I. Gronov.* ad *Gellium* 4, 1. *P. Burmann.* ad *Gratii Cynege.* v. 78.

Forte elein ideo magis necessarium putarint, quia sequitur θάλασσι: sed nec hoc momenti vilius; a numero ad numerum auctiores optimi transire consueverunt. *Xenoph.* K. A. 1, 264. A. πάντες δὲ ὑποὶ κατ' ἴσθμῳ ἐν πλειστάῃ πλήρει ἀνδρῶν ἱκανὸν ὄμιλον ἐπορεύετο: ibi vid. *Cl. Hutschins. Aristae.* 1, 26. ἵπτοι συγκυβήμενοι διηγυῖται κατ' ἱκανὸν ἄλλος ἄλλῳ. *Homer. Iliad.* Π. 264.

— εἰ δ' ἄλλῃμον ἦτορ ἔχοντες

Πρέσβω πᾶς πύταται, καὶ ἄμυνει οἷσι τέκνους.

Noster 7, 5, 122. 18. τὸ δὲ ναυτικὸν ἐπὶ ἑρῇ ταῖς ἡπείαις, καὶ φρονήματος ἐνεπλήσθησαν. 8, 6, 139. 11. Ὀχλος ἐστὶν . . . καὶ . . . εἶχον. Sed cui non dictus *Hylas*!

P. 155. V. 14. φανερώτατος] ἐπιφανέτατος. φανερὸς saepe de Diis, praecipue de sole et luna. *Heliod.* 10, 472. τοῖς καθαρτέτοις καὶ φανώτατοις θεῶν ἡλιὸν τε καὶ σελήνην. *Max. Tyr.* saepe Deum suum vocat φανώτατον. 17, 11. 23, 5. *Hefych.* explicat φωτεινέτατος; et φανερός, qui adparet, φανερὸς, qui cum splendore, luce adparet. Ita bios φανερὸς *Platon.* *Phaedro* 256. E. et ἀλλόγματος καὶ φανερὸς opponuntur ἐκαστῶν ap. eundem in *Symposio* 197. A. non credo tamen, controuersiam lectioni nostrae mouendam.

P. 155. V. 15. ἀνατιθάλασσι] Res nota nimis. *Strabo* 16, 1083. *A. Arrian.* 2, 16. *Curtius* 4, 3, 22. ἀνατιθάλασσι hic quamuis consecrare possis vertere, malim significationem commissendi, curae mandandi, confidendi minime neglectam: sequitur enim.

P. 155. V. 15. θαρρῦσι δὲ καὶ ὀχυρότητι] Alicet *Bebryces* apud *Val. Flacum* 4, 101.

— regis fati et numine freti

Non muris cinxere domos.

Diodor. 17, 40. πιστεύοντες τῇ τε ὀχυρότητι τῆς νῆσ. Late exsequitur *Arrianus* l. 1.

P. 155. V. 16. λεπτὴ εἴσοδος] *Herodot.* de templo *Bybassidis* L. 2, 138. πλὴν τῆς εἰσόδου, τὸ ἄλλο νῆος ἐστὶ. Loquitur de suo tempore Noster. *Alexandri* aetate erat inlula plane. Sed de Tyro et Palaetyro consulantur laudati *Cl. Wesselingio* ad *Diodor.* 17. p. 190.

P. 155. V. 18. ὅπου δὲ νηὶ καθαρμυσμένη] *Strabo* 2, 132. B. μεσοποταμίας σχῆμα παραπλήσιον ὑπερεῖσι. 16, 1083. A. μεσοποταμίᾳ πλοῖα δοῖκε. Addit postea καθαρμυσμένη ob collum illud, vel linguam et aggerem, quo terrae iungitur, et quem adsimulat ponto nautico, scalis nauticis.

P. 155. V. 18. τὴν ἐπιβάθραν] *Apostolius* in *Lexico*: la scala de la gatera. Promiscue saepe, solum in *Codicibus*, ἐπιβάθρα, ἀποβάθρα, et ἀναβάθρα vsurpantur; sed vltima vox notat machinam, qua ex humili in altiore locum: media ex alto in humiliora: prima qua de plano in planum transitus. *Heliod.* 1, 28. Οὐκί δὲ οὐδὲ τῆς ἀποβάθρας ἀκριβῶς καίμενης, ἐξήλατό τις, καὶ με προσδραμὼν περιέβαλλεν. Sic *Taurin.* non male.

Διαβάζειν autem machina, qua ex turribus, aggeribus obsidentes transibant in muros et propugnacula obfessorum urbium. *Strabo* L. 16, 1106. *C. Philo Poliorc.* p. 95. Nostra vox saepe in metaphorico sensu, pro occasione, commoditate aliquid faciendi. *Artemid.* 3. *Præf.* p. 165. παράδοον καὶ διαβάζειν τὸ συγγράζειν τὸ τοιοῦτον ἔργον. 3, 67. 191. καταλείπει τὴν γράψαν. Sed abunde illustrarunt haec *Langerm.* ad *Pollucem*, *Gracius*, *Hemsterb.* ad *Lucian.* 1, 364. 370. 371. 374. 375. *Wesseling.* ad *Diodor.* 12, 520. 14, 685. 17, 191. et his laudati.

P. 155. V. 20. Περὶ τῆς τραπεζῆς] Ex praecepto *Thomas Magistri*, non περὶ τῆς. vide tamen *Cl. Diodori Interpr.* 11, 41. 6. Apud *Demosthenem* in *Timocr.* 737. E. περὶ τῆς pro περὶ τῆς in aliquor Codicibus, uti obferuat ad eum locum p. 455. *Clar. Ioannes Taylor*, cui pars insignis iam Attici Oratoris publicata, quantum eruditus orbis ipsi, toto pulcherrimo opere absoluto, debitor sit, luculenter commoustrat. περὶ τῆς τραπεζῆς vertendum copiae terrestres, equitibus et peditibus constantes; nam pedestres copiae aliquando non magis classarii, quam equestribus turmis, opponuntur. Videatur *I. G. Gracius ad Sueton. Claud.* 17. *Herodot.* 5, 112. συνέμεγα τὰ τρατόπεια περὶ καὶ νηυσί. Sic περὶ ἐχρήματα opponuntur ναυσί ap. *Platon. Hipp. Mai.* 295. D.

P. 155. V. 20. Τὴν μὲν περὶ τῆς τραπεζῆς ἐκ τῆς θαλάσσης ἀρκύσας αὐτὴ πόλιν μίμης] Repetendum ἐξ ἑαυτοῦ ἀποκλείειν τὴν τραπεζῆν. Ita mox ἑαυτοῦ ἀποκλείειν τὴν ἐπὶ πλάκῃ. Pedestrem exercitum excludit ore maris, per mare, quod efficit, ut modo una porta indigeat urbs in isto tenui introitu. Ita non raro significat praepositio ἐκ. Apud *Platon. Critia* 118. A. τόπος ἀπότομος ἐκ θαλάσσης, πρὸς τὴν πόλιν, porta arcente, propulsante exercitum ab urbe, quia talis constructio proficis non in usu, et habitus orationis sensum τὴν sufficere aperte vindicat τὴν ἀρκύσας.

P. 156. V. 2. Λιμὴν] Vnus versus Sidona, alius versus Aegyptum spectabat. vid. *Arrian.* 2, 21. 23. 24. Sobrius in his descriptionibus ex praecepto *Luciani Quom. Hist. Scrib.* 2, 65. Tyrum eleganter depingit *Achilles Tatius* 2, 93.

P. 156. V. 2. Κλειόμενος] Portus clausus opponitur stationi. Ita hosti portum claudere non semel occurrit. Portus dicitur urbem claudere, id est, ab ea intranda hostem arcere. Elegans locus est ap. *Ciceron. Verr.* 5, 37. de maiore portu Syracusano: Non enim portu illud oppidum clauditur. Id intellige plane, ut hic, portus non praeccludit aditum in urbem. Nam sequitur: sed urbe portus ipse cingitur et concluditur: non ut alluantur a mari moenia extrema, sed influat in urbis finem portus. Optima et ab oculato recte facta descriptio. Nam portus magnus undique aedificiis cingebatur, partim iis, quae in Ortygia, partim quae in Plemmyrio et ora litoralī interiore, patente modo introitu. Quam parum hic locus, vel ab ipso *I. G. Gracius*, hic alienissimo sensu τὸ claudere explicante, sit intellectus, miraberis.

P. 156. V. 2. ὡς περὶ οἰκίας] Domus enim parietibus et ianuarum claustris tuta est. Sic urbem muri et catenae aliaeque portus claustra muniabant. Domus autem bene claustris muniabantur: unde satis munita domuncula ap. *Apul.* L. 4. *Met.* 69. *Priacaeus* 194. Potuisset dixisse ὡς περὶ οἰκία. Tetigimus antea, L. 6, 4, 104. 14.

LIBRI SEPTIMI CAPVT TERTIVM.

P. 156. V. 6. Συμβόλιον] In literis sacris obuium λαβὴν, παῖσιν συμβόλιον. eiusdem formae διαβόλιον, quod *H. Stephan.* laudat ex *Polyb.* 5, 6, p. 494. et 11, 8. 378. ubi *Cod. διαβολίον*. Sed *Plato* et *Lucianus* eo usu, obferuante *D. Scotta* V. Cl.

P. 156. V. 7. δόλος γὰρ οὐκ ἂν εἴποιμι τὴν φιλίαν] In inuidiam regis Persae ita loquitur. *Alexander* in oratione ap. *Arrian.* 2, 17. φίλοι καὶ σύμμαχοι. Passim exempla blandientium sic militibus imperatorum.

P. 156. V. 8. εὐπλοῦσα] Male *Apogr.* εὐπλοῦσα. vid. L. 3, 3, 46. 21. et 3, 6, 54. 3. *Portus* *roeticum* putat et *Ionicum* in *Lexico Herodoteo*, sed praeter *Herodot.* in *vita Homeri* C. 13. habent *Artemid.* 2, 23. 110. *Aristaen.* 1, 3. *Lucianus*, alii. *Strabo* 15, 1012. C. sic κακοπλοῦν, sed quod ex illo laudant κακοπλοῦν, non obseruauit.

P. 156. V. 9. ἐναντίον ἀνέμου λαμβανόμεθα] *Strabo* L. 17, 1193. A. ὑπ' ἀνέμων ἐξυλάκτοι ἀνέμους. Nollit L. 3, 2, 42. 26. κατέληπτο ὑπὸ χειμῶνος. Sic *Latini*. *Horat.* *Odor.* 2, 16.

Otium diuos rogat in patente *Preusius Aegaeo*.

Ad *Phaedrum* L. 4, 24, 20. illustrauit *P. Burmannus*. *Eurip.* *Iphig. Aul.* 82. Ἀπλοὶ χρώμενοι κατ' Αὔλῃδα. *Thucyd.* 6, 22. ὑπ' ἀπλοῖς ἀπλολαμβάνομεθα. *Schol.* ibi κρατίζομεν. *Anthol.* 3, 22, 18. 247.

Ἄλλ' ἐν γαλήνῃ. φῦ τάλως, ἀνήμερ Πλόω πεδῆσις ἐφεύγη δίφους ὕπο.

Anthol. Inedita: Ἀντιπάτρου εἰς Πύρωνα τινα οὖν ἐν τῇ θαλάσῃ ναυπηγέσαντα, ἀλλ' ὑπὸ τῶν ἀστῶν, ἤτοι πειρατῶν, πεφονευμένον:

Εὐγλή ναύταις Ἐρίξαν δύσει ἄλλὰ Πύρων

Πονὺ γαληναίῃ χιμάτος ἐχθροτέρῃ.

Νῆα γὰρ ἀπλοῖς πεπεδημένον ἐφθασε νῆος

Ληϊτίων ταχυνή, δίκροτος, ἱεσμένη.

Χεῖμα δὲ μιν προφυγόντα, γαληναίῳ ἐκ' ἐλέθρου.

Ἐκταπν. Ἡ λυγρὴς θαλὼ καχορμησίης.

Nota v. secundo γαληναίῃ pro γαλήνῃ: vt κεχαίη, ἀμοιβαίη, σαληναίη. V. tertio alii εὐπλοῖς πεπεδημένον: hoc in metrum, illud in sensum peccat: est, qui explicet μαλακία, sed haec plane pugnantia. *Cod.* habet ἀπλοα, quod non potest probari nisi a meriti imperitis; vide *epigrammata pro ANEKAOTOIS venditata* p. 332. etiam sensus impeditior foret. Nostrium verum. V. quarto δίκροτος vel per se, vel cum voce ναῦς, subsistit, dicitur Latine *bicrotos*. vide *Schefferum* de *Mil. Nau.* p. 100. *Xenoph.* H. H. 456. E. in *Inscript.* ap. *Fabre* p. 366. sed quam vitiose iterauit *Cl. Muratorius* p. 799. 2. et 1032. 6. ubi primo loco de *Marte bicratos*, de quo inuestigandum ait: sed nulla inuestigatione opus: est *bicratos*, cui *Mars* insigne. vide et *Indicem* in *Guidianae* p. 97. Mirifica et spississima in tota *Classe Militari* sunt illic hallucinationes. ex. gr. p. 796. 8. nobis proponit, subministrante viro Nobilissimo, virtutum suarum ex asse herede *Francisco Valetta*, amico nostro non e multis, et apud quem similes olim *Inscriptiones* plurimas iustauimus, non minus viri humanitate, quam hisce pisci acui reliquis delectati. Proponit, aio, hanc:

T. AVRELIO. CANDIDO. NAVAR

CHO. ARCHGYM. BERN. CL. PRAET

MISEN. ET. AVRELIAE. DEMETRIAE

Testatur V. D. in alio *apographo* fuisse *ARCHIGII M. BERT.* exsculpit *archigymnastes*. Idem qui *gymnasiarchus*, vel forte legendum *navarchus archigymnastis* *berni*, hoc est, *verni*. Videndum quoque, an *gymnasium in nauis* situm esse potuerit, quum *navarchus* hic appelleretur.

Viri caetera in literas merita vetant, ne quis haec acerbius excutiat, vel refutet, quamuis ipse reuera satis iniquum se exhibuerit saepe in ingentia *Scaligeri*, *Gruteri*, *Reinesii*, *Sponii*, *Gudii* in hanc eruditionis partem collata εὐεργήματα. Tu lege *NAVARCHO. ARCHIGYBERNO. Archigybernus*, qui *Straboni* 15, 1022. 8. ἀρχικυβερνήτης. L. 46. ff. ad *SC. Trebell.* *Seius Saturninus Archigybernus ex classe Britannica*. Sic habes p. 845. 4. *archinaxia classis Ravennatis*. Plutibus parco. vide et 841. 3. 843.

P. 156. V. 9. Παγχάλεος] Profertur sine auctoritate. Tamen *Plato* 8. de L. L. 839. A. *Lucian.* T. 2, 68. et procul dubio alii vsi sunt.

P. 156. V. 12. Ἰππερβαν] Cur non audeat procedere, *Tyro* non expugnata, causas appetiet *Alexander* in oratione ap. *Arrian.* 2, 17.

P. 156. V. 12. καθάπερ τείχος] *Lucian.* *Quom. Hist. Scrib.* p. 9. dicit, inter historiam et encomium τὸ μέγα τείχος ἐν μέσῳ εἶναι, sed quod hodierni *Historici* fere deiecerunt. Respicitur ad morem educendi muros validissimi et

longissimi operis in confiniis regionum et prouinciarum contra barbarorum subitas incursionones, cuius usus olim plurima, nunc quoque aliquot insignita exstant exempla et documenta.

P. 156. V. 12. Ἐν μίση] Aliquid dicitur ἐν μίση εἶναι, quod impedit, vel separat: ut in *Luciani* loco, *Demosth.* in *Aristocr.* 755. C. οὐδὲν ἦν ἐν μίση. vid. *Xenoph.* K. II. 5, 123. D. de R. P. *Atbeniens.* 695. D.

P. 156. V. 12. Τὴν Ἀσίαν ἡμῶν ἀποκαλεῖ] Pauilo aliter modo τὸν πόλεμον ἀποκαλεῖται. Hunc usum illustrarunt doctissimi duumviri *Hemsterhuisius* et *Wesselingius*, hic ad *Diodor.* 2. 26. p. 140. ille ad *Lucianum* T. 1, 94.

P. 156. V. 15. Καταλειψάντων ἐν τῇ πολέμῳ] Recte hoc se habet. In *Plutarchi Camillo* p. 325. cum *Solano* malim etiam καταλειψάντας πρὸς καταληψάντας. vide dicta ad L. 6, 6, 106. 21. *Herodot.* tamen 6, 133. ἐγκατελημμένα. 9, 69. καταλημμένα μνησάμενος ἀνδρῶν, quod et *Hesych.* agnoscere videtur. ἐλημμένας posset locum habere: vitatius ἀπολαμβάνειν, quoniam καταλαμβάνειν, pro intercipere. vid. ad L. 8, 2, 131. 6. Contulio in his nullo sine coercenda.

P. 156. V. 15. Πηλῆσιον ὄχυνον] Concinnat *Strabo* L. 17, 1154. D. 1155. A. *Diod.* 20, 74. *Tacit.* 2. *Ann.* 59. et ibi *Lipsius*. De totius Aegypti difficili aditu bona notantur ad *Diodor.* 1. C. 30.

P. 156. V. 17. Ψάμμος] Circa Pelusium portus πηλὸν et ἄλγῃ et τέλμῳ memorasset. vide *Vannus Criticam* C. 10. p. 489.

P. 156. V. 17. Ἀδιάδεντος] *D. Scottus* modo ex *scholiastis* habet.

P. 156. V. 17. εἰσόδος ἐλγῃ] *Strabo*: διεκείσθαι.

P. 156. V. 18. ἡμετέρα] Non modo nostrum mare, ut mare circa Italiae litora passim mare nostrum, sed ἡμέτερος hic amicis.

P. 156. V. 18. Νεῖλος Αἰγυπτίης φίλῳ] Quod constat ex tot in tetram hanc a Nilo collatis beneficiis. Tota Aegyptus eius ὄφει, *Herodoto* teste L. 2, 5. Haec autem ea ratione dicit, quia *Civilis* apud *Tacit.* 5. H. 17. *Rōmum* et *Germaniae* deos in conspectu, quorum numine capefferent pugnam.

P. 156. V. 22. ἂν θοοὶ θάλασσαν] Sic *Apographum*, quod sine causa mutatum. In hac formula modo pluralis, modo singularis, obtinet apud ipsum nostrum. vide 7, 4, 119. 4 et 15. 8, 3, 132. 5. 22. et passim. Ap. *Xenoph.* de Re Eq. 939. C. θοὸν frustra in θοῦς mutant. Ap. *Heliod.* 1, 45. pro θοῖν το Cod. *Taur.* θοός τις. Multi hac de re egerunt. Consulatur *P. Burmannus* ad *Lucian.* 1, 128. et *Gratii Cyne.* 350.

P. 157. V. 3. Προβάλλουσιν καὶ τὴν ἡγετὴν ἐλπίδα] Proprie arma defensoria προβάλλεσθαι dicuntur, ξίφος, σάρισσαν, τὰ ὅπλα. Ipse ita vsus L. 1, 9, 13. 8. *Xenoph.* K. A. 247. D. *Diodor.* 17, 21. p. 238. inde προβάλλεσθαι simpliciter se defendere ap. *Demosth.* *Phil.* 1, 53. B. Nostri locutio ap. *Demosth.* de *Corona* 488. F. ubi *Vlrian.* ὡς περὶ πρόβωλον πρὸς ὁμιλίαν ἔχοντες τὸ κῆρ. Male quidam *Codd.* πρόσβολον. *Menander* Χαλκίοις ap. *Stobensem Ioannem* T. 7, 86. dixit προβάλλειν ἡγετὴν ἐλπίδα ἑαυτοῦ, quod idem plane; nam προβάλλεσθαι et προβάλλειν ἑαυτοῦ eandem vim habent. *I. Clericus*, oblitus sui, p. 206. reposuit sub *Incertis*, quod iam vero dramati ante assignarat. *Bentleius* putat, ἡττωτέρων esse πρόβαλλ' ἑαυτοῦ, quam πρόβαλλε σαυτοῦ, saltem ἑαυτοῦ torret licentioso dictum in *tertia* pro *secunda persona*, quod quidem accidit ut iam obiter alias dicendum fuit. An πρόβαλλ' accepit pro προβάλλει? Sane in prosa verum foret, si remoueretur pronomem. Sed poeta practulerit etiam πρόβαλλ' a πρόβαλλε elidere, quam a προβάλλει.

P. 157. V. 5. Γυμνῶς] Sane saepe poena vel in delinquentes milites, vel etiam in hostes, fuit talis, ut in tunicis prostrati cogerentur. Verum hic nudos armis intellige, inimo et denudatos propugnaculis.

P. 157. V. 6. Προθυσιάζουσιν] Ceu victimam pro reditu et felici navigatione: ut Graeci in *Aulide Iphigeniam*. vide L. 2, 2, 130. 26.

P. 157. V. 7. Θάλαρ] ἐκείπτεσθαι περὶ φυγῆς, φύγην, ἀπέχεσθαι. Saepe tales ellipses scabim nouaturientium demullerint. vide L. 3, 3, 45. 15.

P. 157. V. 8. Νῦν] Ap. *Homer.* *Iliad.* 1, 48. νῦν, quod iure suo mutavit *Charito*. Aliquando ex fragminibus versuum sententiam componunt:

etiam ex diuersis locis. *Maximus Tyr.* 1, 4. Iam antea tetigimus. νυνὶ vel in metrum peccat, quod etiam nihil obstat. Sed obstitit in vericulo ex *Anthologia Inedita*: Νυνὶ δὲ πάντ' ἐπὶ γῆς ἀντιά σου κέχυνται. Sed en totum Epigramma, vt scribendum videtur:

Θυμακλῆς.
Μέμνη μὲν, μέμνη, ὅτε τοι ἔπος ἱερὸν εἶπον·
Ἦν κάλλιτον, χ' ἦν εὐλαφρότατον.
Ἦν οὐδὲ τάχιστα ἐν αἰθέρι παρθέσει θένει.
Πάντα δὲ νῦν ἐπὶ γῆς ἀντιά σου κέχυνται.

Guetus legit παρθέσει, quod ferri potest. Sed dum receptam lectionem explicar, cu a *Θίω*, errat; nam inde neque *Θίσω*, neque *Θέσω*, sed *Θέσσωμαι*, et quis ferat *Θέσω* pro *Θέσσωμαι*. Si modulus permetteret syllabae, a *Θύω* *Θύω* deducerem. Sic in corrupto valde epigrammate, ψάλλω λουρὸν ἰθυσεν ἐπὶ θρόνῳ, quod nec ipsum *Guetus* fugit.

P. 157. V. 10. συγκатаθέσαι] L. 8, 2, 131. 18.

P. 157. V. 13. Πολύχαρμον καλέσας τὸ αὐτὸ] Scilicet ποιῶν. vide L. 7, 6, 123. 25.

P. 157. V. 16. Λακεδαιμονίους, Κορινθίους, Πελοποννησίους] Speciei duplici subiungit genus: vt saepe. vid. *Cassaub.* ad *Strabon.* 1, 68. B. et 8, 524. B. Hos legit, quia *Dorieneses* et ipsi *Syracusani* sunt. Cur autem *Sicilienses* his allegit, superuacaneum indicare, nec magis, cur voce *Σικελιώται*, et non *Σικελοί*, utatur.

P. 157. V. 17. Ποίησας τριακοσίους τὸν ἄριθμὸν] Vt τίφος ποιῶσαι 6, 9, 111. 20. κατὰ τὸν ἄριθμὸν, ne iungas hoc cum verbo.

P. 157. V. 20. Ἑλλήν, Συρακούσιος, γένος Δωριεύς] Notum, Archia duce coloniam Corinto missam Syraculis dedisse originem. Peloponnesus referta Dorici populi. Inde *Schol. Sophocl. Oed. Tyr.* 793.

Ἐμοὶ πατὴρ μὲν Πόλυβος ἦν Κορινθίος,
Μήτηρ δὲ, Μερόπη Δωρὶς, explicat Πελοποννησιακῇ.

Theocr. Idyll. 14, 90.

— — — Κορινθίαι εἰμὲς ἄνωθεν,
Ἦς καὶ ὁ Βαλαροφῶν. Πελοποννησίαι λαλιῶμες.
Δωρῆσθιν δ' εἴητι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσσι.

Max. Tyr. 24, 1. Κορινθίῳ ἄνδρι, ὄνομα Λαχέλω, παῖς ἦν Ἀκταίων, μαῖράν τε Δωρικόν. Saepe patriae adiungunt gentis nomen. *Eurip. Troad.* 10.

— δὲ γὰρ Παρνασσὸς Φαειδὸς Ἐπειδὸς —

Hic habemus gentem, populum, patriam, Ἑλλήνα, Δωρῖα, Συρακούσιον.

P. 158. V. 2. Τάχισσαν] In hac notione vulgatum: pro polliceri *Thucydides* vsum dicit *Thom. Magister*, sed et alii vñ, vt *Herodot.* 9, 33. sed is non Atticus.

P. 158. V. 2. Πεντακόσιαι μυριάδες] Varia est traditio de numero militum, quibus Xerxes Graeciam inuasit. Noster cum plurimis rotundo utitur numero. vide *Herodot.* 7, 184. *Xenoph.* K. A. 3, 301. D. ibi *Hutchins.* ad *Aeschyl. Persas* 341. *Stanleius Iustin.* Interpr. 2, 10. *Lyfian* p. 41. *Diodor.* 11. p. 406. et quos non!

P. 158. V. 3. Καταφρονέσει . . ἢ φρονήματι] Expressit *Thucyd.* 2, 62. cuius adpareret Charitonem fuisse studiosum: ἵνα δὲ τοῖς ἐχθροῖς ἡμῶν μὴ φρονήματι μόνον, ἀλλὰ καὶ καταφρονήματι: vbi et mox occurrit καταφρονέσεις.

P. 158. V. 6. Ἡμῶν] Procul dubio hoc sollicitabitur, et in ὅμῳ mutabitur. At quod editum longe aptius, vt se *Chaereas* caeteris annumeraris. Saepe magis dubium, et saepe indifferens. ex. gr. in oratoribus Atticis, qui modò ita loquuntur, vt de populo et se simul loquantur, ceu eius parte: et tum ἡμῖν, ἡμῶν, bene se habent. A *Codd.* fidelioribus standum; sed vix in his sibi inueniantur constantes. Tamen in *Epistola* 4. *Themistocli* attributa malim ταῖς ἡμετέραις ἀρχαῖς, quae est coniectura I. *Mattb. Caryophili*, sed a *Cod. Vatic.* ab L. *Hoffsenio* diligenter collato, confirmata. Eodem modo *Clearchus* et ipse *Xenophon* captant militum beneuolentiam in *Cyti Ἀναβάσει*, L. 1. p. 251. D. 3, 297. A. *Sallust. Catil.* 21. vel

imperatore me, vel milite, utimini. Tacit. 4. Annal. 66. siue me ducem, siue militem, mauultis.

P. 158. V. 8. Σδ τρατήγῃ] In *Apographo* συτρατήγῃ, de quo vitio ad calcem libri secundi late egimus. vide an locum in *Val. Flacci* L. 7, 331. coalitio syllabarum δυσόνητον fecerit:

*Tunc sequeris, ais, quidquam, aut patiere pudendum,
Cum tibi tot mortes, scelerisque breuissima tanti
Effugia? haec dicens, qua non velocior vlla
Pestis erat, toto nequidquam lumine lustrat.*

Vulgo quo non *velocius vlla, pestiferam*; nullo sensu. *Pestis* pro *letali veneno* usurpatur *Valerio* et aliis. Similis forte error in eiusdem Libri versu 318. varie tentato:

*Saepe suas misero promittere destinat artes,
Denegat, atque una potius decernit in ira.*

Illud *Denegat* merito displicet; nempe, dico, coaluere voces: *Dein negat*; vnde facilis corruptio in praesentem lectionem. *Dein* ita alii et *Flaccus* vtritur hoc libro v. 588.

In *Epistola* secunda *Themistocli* adscripta legitur: καὶ συλλαμβανόμενοι τῷ εὐλῷ τῆς Τύχης, εἰς φυγὰς ἀπαύτους καταλύσαι τῆς ἀρχόντας. Licet ἀθάνατος pro *perpetuus* viurpetur, cum *Luca Hulsenio* malim εἰς φυγὰς ἢ ἀπαύτους. Sic enim in *Miltiadem* et *Phocionem* desaeuierunt Athenienses. Idem contra bene in *Epistola* 5. defendit ἀντισπατράῃ, quia rite sic vocatur *satrapa* loco alterius missus, pro quo *Caryophilus* ἀντὶ Μεγαβάτη. *Schoetgenius* edidit ἔντι πατρίῃ, qui consilio non laudabili *Caryophili* coniecturas, plerasque aperte falsas, in contextum recepit: vt mox pro ἐπὶ δὲ μεταβλήθῃ, ἀπέτρεξε Πανσανίας· ἢ ἀφαιρέσει τὴν ἀρχὴν ἰδιώτης ἀντὶ τρατηγῷ γίνεσθαι, reposuit ἰ. δ. διαβουθῇ et καὶ ἀφαιρεθείς, cum priore loco μετακλήθῃ optime *Cod. Vatic.* exhibeat, et ἢ significet, *quatenus*, ne vltimo supplicio affectus intelligeretur. Quin non meliori iure, nec feliciori successu, idem *Schoetgenius* suas coniecturas textui intulit: vt in eadem epistola καὶ ἐν τῷ μάλιστα τὴν αὐτῷ ἀπώλειαν, vbi *Caryophilus* supplet θάνατος, ille reposuit καὶ ἑνοῦν μ. sed temere hoc factum esse ostendit rursus *Vaticana* certissima lectio: καὶ ἐν τῷ βάλλειν καὶ τὴν αὐτῷ ἀπώλειαν. vide notata p. 195. *Animaduersionum* Rursus eadem epistola: ὧς δὲ ἀφαιρούμενος ὁ Πανσανίας ἐξήταξεν τα εἰς ἡς αἰτίας καίτης γέγονε: *Caryophilus* illud ΤΕ putat παρελκεῖν, *Schoetg.* ne quidem admonito lectore, securus omisit: vterque male. vide scripta in *Animaduersionibus* p. 419.

P. 158. V. 8. βαλομένων] ἐκόντων, quod *Virgil.* 4. *Georg.* 561. dicit:

— villorūque volentes Per populos dat iura —

Legitur apud *Anton. Liberal.* 6. Περὶ φας ἱθαλίους τῶν ἀρχαίων ἀνδρῶν . . . δίκας τε πλείους ἐδίκασε, καὶ αὐτὸν ἐμέμψατ' ἀνδρῶπος ὕδαίς, ἀλλὰ ἐκόντων ἦγειτο πάντων. Reuera nunc habetur ἦγειτο, vertitur *electus est*; saltem *caput est*, scilicet *index*. Sed forte coniectura non absurda videatur. In *Galaei* editione tota haec vox in Graecis euauit.

P. 158. V. 8. Ἔξῃ] Frustra haec vox in *apographo* lineola subducitur. Saepe iam diximus, hoc et similia vocabula etiam in principio periodorum locum fortiri. *Xenoph.* *Eph.* 2, 25. Noster L. 6, 3, 101. 18. et 8, 5, 137. 4. Post vocem πράττειν distingue leuiter.

P. 158. V. 12. Ὅνομα καταλείψετε] Rursus sollemnes turbae: *apographum* καταλήψετε, quod vix Graece dicatur; inde ἀναλήψας mutandum statim in ἀναλήψας L. 3, 1, 41. 7. vide quoque L. 6, 6, 106. 20. ē contrario ap. *Aristaen.* L. 1, 3. ὥπως τὸ εὐμετρεῖν καταλήψοιτο, non mutatum in καταλείψοιτο cum *Tollio*, quod passim vix probes: intelligo ὥπως ὁ οἶος καταλήψοιτο. *Donza* recte caperet. Ap. *Athenaeum* 9, 18, 409. Β. ἀλειψιμα, *carptus sum*; immo *relictus sum*. Καταλείπειν μνήμην obuium. Noster L. 7, 1, 114. 26. διήγημα καταλείποντες. *Thucyd.* 2, 64. p. 138. μνήμη καταλείψεται. *Herodot.* 6, 109. *Artemid.* 2, 66. p. 150. καταλείψεται παῖδα μνημῖον αὐτοῦ, quod probum; nam λείπεσθαι pro λείπειν occurrit. *Lysias* p. 42. ἀλλὰ νομίζοντες τὸν εὐκλεῖ ἀνάστην, ἀθῶτον περὶ τῶν ἀγαθῶν καταλείπειν λόγον: vbi vltima periodus per

παρῆγγεν praecedenti voci θάνατον adponitur, et recte in praesenti effertur. Plane alia res in pagina ibi proxima, vbi καταλείπειν rectum et paene necessarium.

P. 158. V. 14. τὰς μετὰ Μισβρίδατος τριακοσίους] Nullos *Misbridatis trecentos* novi: et si fuissent, turpe foret in temporum seriem peccatum. Nimis sane gnarum se ostendit passim rerum Graecarum auctor, ut tam enorme vitium admittere in historia notissima potuerit. Varia agitaui, suspicatus fui, Charitonem scripsisse: ὡς τὰς μετὰ Μιλτιάδου, ἢ τὰς μετὰ Λακωνίων τριακοσίους: ut primo loco magis vago fortium virorum exemplo vfus fuerit, deinde etiam numerum suis militibus respondentem proposuerit; vocem autem τριακοσίους ex inferioribus ad superiora translata fuisse. Talia acciderunt in ipsis versibus. Ap. Lucanum L. 1. 78. in antiquissimo meo codice:

Ibis in obliquum bigas agitare per orbem

Indignata diem poscet sibi.

Indignata subliuit in superiorem versum, et extrusit in obliquum. Sic ad L. 5, 66.

Casibus incertis et coeca sorte pararens

Solus in aucipites.

P. Burmannus indicat, Langermannianum et Hamburgensem Codices repetere in secundo versu *solus in incertor*, quin et liber, olim Abbatis St. Galli, nunc meus, viri praestantissimi Jo. Georg. Altmanni munere, sic exhibet, quin et tertius meus, et ita in aliis haberi obseruauit Cl. Oudendorpius. Μισβρίδατος autem nomen irrepsisse ponebam, quia crebro in his *Misbridatis* nominatus fuerat. Sic aliquoties Διονύσιος pro Διόνυσος in his libris scriptum, nec ita longe hae voces sono distant. Non aliter ap. Heliodor. 7, 360. pro καὶ τῷ Θιαγίνῳ ex versu superiore Cod. Taur. exhibet Ἀχαμένῳ.

In nominibus propriis frequentatissima sunt tales hallucinationes. Ap. Xenoph. K. A. 7, 402. est Λακεδαιμονίων pro Μακεδόνων in Cod. Paris. et Eton. et ita variatur in Polybio L. 9, 22. 780. in libro meo. Ap. Plut. Artax. 284. non dubitandum, quin Μακεδόνων irrepsit pro Λακεδαιμονίων, vel Ἑλλήνων. vide Solanum. Inspicias Diodor. Sicul. 16, 42. 9. et inueneris confusionem et transpositionem non minus enotmem. Talia errata auctoribus non imputanda. Si ῥήεις aliquam laudent ex Euripide, quae apud Sophoclem exstet: si Achilli verba tribuant, quae Hektori dederat Homerus, esto μηχανιστὴν ἀμάρτημα, quale tibi mihiue facile acciderit. Sed ut ex. gr. Euripides in Iphig. in Taur. v. 811. Electram pro Iphigenia nominantem induxit Orestem fratrem, non sane quos mihi facile persuaserit, et malim ibi Ἰφίγην substituerem cum Scaligero ad Manilium p. 416. et Barneſio. Casaubonus ad Athenaeum L. 10, 18, 757. substituit ἀμφιμάχους pro ἀμφιμάχος, subiungens: videtur Glossa irrepsisse in locum legisimae vocis, ut sexcentis locis apud poetas. Ita apud Manetb. 1, 60.

* Ἡ μῆσις ἄπτον', ἢ λόγος εὐρύθμοιο.

Contra constantem syllabae vfum. Forte πηκτίδος dederat auctor, quod est διχορδον ὄργανον, indicio Scholiorum ex Athenaei L. 5, 25, 183. adpositorum ad primum versum epigrammatis ptimi in Libro 7. Anthologiae, et quod legitur apud Suidam, sed cuius a Kustero sedes non indicata fuit. Ap. Heliod. 6, 286. in Cod. Taurin. πτωχίσαν pro πείσαν habes, quae periodus non versa est. Et huius rei in nominibus propriis exempla aliquot dedimus in Critica Vanno p. 189. vbi ostendimus, Ζεύς, πατήρ, Κρονίδης, Ζηνὸς, Διὸς, fuisse commutata inuicem. vid. Edition. Aldinam Hesiodi in Theog. 537. Sic Κωδέρειν et Ἀφροδίτη ap. Musaeum v. 146. et in Manetbone 6, 399. putauit idem accidisse:

* Ἦν μὲν ἄμ' Ἑρμῶν καὶ κάλλιμος Κωδέρειν.

et ibi rescribendum esse Ἀφρογένεια: vti L. 6, 431. nunc tamen malim ὁ κάλλιμος Κωδέρειν: quali epitheto ipsam ornata poeta L. 3, 387.

* Ἡ θῦρος Πυρραῖς καὶ κάλλιμος Κωδέρειν.

Nempe ut saepe, breuitati studens, librarius omisit syllabam. Aliis locis eidem vocatur ἀφροκαρμος et εὐφροκαρμος. At licet adeo non sit insolens, ut

nomen *proprium* pro nomine tali alio ponatur, et traiectiones vocum frequentes sint, tamen quia non satis apte *Miltiadae* decem millium exercitus componitur trecentis militibus *Chaerææ*, videndum, an alii celebrati fuerint *trecenti* milites ob fortitudinem, illorumque quis sit inde famosior factus. Si quid tale desideres, non poteris aliud nomen substituere, quam ὡς τὸς μετ' Ὀθρυάδῃ τριακοσίς. *Othryades* et *trecenti* cum eo militantes decantatissimi. Vnius *Suidæ* apponam locum: Ὀθρυάδης, τῶν τριακοσίων τῶν λογάδων εἷς, ἐπὶ Θουρίᾳ μαχισαμένων κ. τ. λ. Addo tamen *Erigæ*. ex *Antbol.* 1, 5, 22. p. 9.

Ὀθρυάδην Σπάρτης τὸ μέγα κλέος, ἡ Κυνέγειρος

Ναύμαχον, ἡ πάντων ἔργα κλέος πολέμων.

Sic *Codex*. Probabilior sit hæc lectio, quia *Othryades* sæpe turbavit librarios. Ap. *Pausan.* L. 2, 20, 156. Ὀθρυάδην vocant: vbi *Kubnius*: *Variis modis luserunt in hoc nomine librarii; ap. Laëtant.* *Statii interpretum* L. 3. *Theod.* dicitur *Theriades*. 7, ibi mox *Kubnius* subiungit, Ὀθρυάδης pro Ὀσρόνης irrepsisse ap. *Lucian.* in *Pseudom.* p. 236. quod *Solanus* miratur non animaduersum. Potes igitur rursus mirari, *Solanum* et alios latuisse *Kubnianam* obseruationem. Mihi fatis sit simile vero, auctorem dedisse Ὀθρυάδην.

P. 158. V. 14. τὸς μετὰ Λαονίδῃ] Plerumque hic numerus traditur. vide *Diodor.* 11. C. 9.

P. 158. V. 15. Ἀνυψημένῃσι] Poterat hoc verbum abesse: nam præcedit ὑμνήσαντες: post quod igitur plene distingue, ne hiet oratio; quin rotundior illa foret, si præmissum esset ὑμνήσαντες, καὶ ὡς . . . Ἀνυψημένῃσι: quo de vocabulo vide *H. Stephani*.

P. 158. V. 16. ὠρμησαν ἐπὶ τὰ ὅπλα] Diuerso paullo sensu ἰσχυρὸς ἐπὶ τὰ ὅπλα occurrit ap. *Thucyd.* 8, 92. et alias.

LIBRI SEPTIMI CAPVT QVARTVM.

P. 158. V. 17. Πανοπλίαις] Galeis, thoracibus, clypeis, ocreis, hastis, gladiis, armatura ὅπλων, grani armatura. Eiusdem originis, saltem soni, vocem reposuerim ap. *Sophocl. Antig.* 132.

Ζεὺς γὰρ μεγάλης γλῶσσης κομπῆς

Ἐπεριχθάλει καὶ σφῆς ἰσίδων

Πολλῷ ῥέεματι προσηισσομένους

Χρυσῷ, καναχῆς, ὑπεροπλίας,

Παλτῷ ῥιπτεῖ πυρὶ, βαλβίδων

Ἐπ' ἄκρων ἤδη

Νίκην δεμῶντ' ἑλαλάζει.

Vulgo ὑπεροπλίας. Sane ap. *Hesych.* legimus ὑπεροπλίας (ex *Iliad.* A. 205.) ὑπερφανίαις, ὑπερφροσύναις, sed etiam ὑπεροπία, ὑπερφανία: vt ad sensum vtrumque faceret. Quod nunc editur ὑπεροπλίας *scholiasta*, a secundo accipitur ceu ab ὁ ὑπεροπτής, explicat ὑπέφρονας, in quo eum sequitur *Iobnsonius*. Alii accipiunt ab ὑπερόπτιος in genitiuo foeminini generis. Quid Grammatica permittat, non expuro. Sed scio, vtramque formam peccare in legem pediam. Quare si ὑπεροπλίας seruari necesse sit, accipias ab ὑπεροπτία siue ὑπεροπτία, qualis habitus forte admitti potest. Verum suspicio nostra forsitan non plane reiicula; certe ὑπεροπλία hic aptissimum vocabulum et propria et tralata notione. *Theocr.* 15, 119.

P. 159. V. 1. ἐπηγγελάτο] *Apographum* ἐπηγγελάτο corrupte: vt edidi, passim scriptores. Sane duplex augmentum quis posset suspicari ἐπηγγελάτο: vt apud *Aristaen.* 1, 13. in *Sambuciana* et aliis ἐπηγγελάμενον. Sed sic ἀπαγγέλλω et ἐπαγγέλλω confunderentur, licet ἐπι accipiat aliquando in prima syllaba augmentum, ὑπερτίτθαι ap. *Plutarch. Sympos.* 9, 747. B. sic ἀπὸ in ἐπεχθάνομεν, ἡφιθῶν. vid. *Virian.* ad *Demosth.* 709. A. quare præferatur nostra scriptura. vide L. 4, 6, 73. 18.

P. 159. V. 1. Ταῦτα μὲν, ἔφη Χαίρεας, πτερόμεν] Sic distingue. vid. L. 1, 4, 7. 3.

P. 159. V. 5. *Συνεπαιραμένους*] Posses forte huic verbo vim tribuere, quae in *πειραζόμενος*, *γεγυμνασμένος*, *μαμισθωμένος*, sed in alim rescribere *συνεπαιραμένους*, seu *συνεπαιραθέντας*. *Xenoph.* K. A. 1, 265. C. *συνεπαιραμένην* ἔχων τὴν τάξιν. K. Π. 7, 189. C. H. H. 2, 472. D. 4, 519. D. *Plutarch. Alex.* 49. vide *Hesych.* in *σπείρα*. *Ap. Polyb.* 11, 905. 31. ἐπὶ τέτταρας κώδεσσι: meus *codex* ex interpretatione addit: τὸτο δ' ἐπὶ σπείρα. Quod ad formam, de qua locutus fui, ap. *Philostr.* in *Epist.* *Apollon.* *Tyanens.* 58. p. 402. legitur *ποιεῖται καὶ πάσχει*. At licet *ποιεῖσθαι* εἰρήνην recte dicatur, non tamen pro simplici *ποιεῖν* vsurpes sine vitio, ut hic: lege *ποιεῖτε καὶ πάσχει* ex *Cod. meo*: vbi ex eodem fonte mox adde: *θεός, διὰ πάντων θεός*.

P. 159. V. 6. *Ὥς καὶ ἐκλῆθῃς*] Nihil muta, siue ὡς referas ad *ἐκλῆθῃς*, siue ad *ἐρῆθῃς*.

P. 159. V. 7. *Ἄσπις*] *Homer. Iliad.* N. 131. Hic versus aliquantum immutatus et mutilus citatur a *Plutarcho* in *Erosico* p. 761. B. ἵνα ὡς γέννηται τὸ Ἄσπις δ' ἄσπις ἱεραῖς, κέρυς δὲ κόρυς. Tamen interpres plene venit. Sed nihil familiarius, quam ut mutilati versus laudentur, immo cum aliqua variatione in iis, qui crebro in ore sunt; qualis ille decanissimus:

Ἰσὺν τοι κύμανος τε φαγὼν κεφαλὰς τε τοκήων.

In quo alii *τρώων*, alii *ἱεραῖν*: sed quod parui momenti, et nihil facit ad sensus differentiam post tot secula latentis, at in lucem tandem protracti claram, ab auctore eruditissimae dissertationis de *Pythagorae* Κυνάμῃ, in Miscellaneis nostris Vol. 6. Tom. 2. quem cur amplius erudito orbi, cognoscere dudum cupido, esse ceterum amplissimum *Baltasarum Huiddeperum*, variarum literarum laude insignem virum, cuius amica humanitas velim pateat leges taciturnitatis transgresso, memotis ipsum solum Philosophum modo quinquennale discipulis praecepisse silentium.

P. 159. V. 7. *Ἀνὴρ δ' ἀνὴρ*] Hanc partem respexit *Eurip. Heracl.* 836.

Τὸ δεύτερον δὲ, πῶς ἀπαλλαχθεὶς ποδῖ.

Ἀνὴρ δ' ἐπ' ἀνδρὶ τὰς, ἐκπετρεῖ μάχῃ.

Vbi *Barnef.* *ἐπαισιμὸς* hoc pugnae, siue potius τάξεως, genus vocabatur. *Amisian. Marcell.* 16, 12, 113. arma armis, corpora corporibus obtrudebat. Plura suggeret *Cl. Interpres Diodori* L. 17, 3. Mox post *ἔσαν* pone minorem distinctionem.

P. 159. V. 10. *Ὅτι μᾶλλον*] Sensus requirit: ὁ, τοῦν μᾶλλον ἢ πολέμιος εἶναι προσδοκῶντες, vel τοῖς ἑνὶν, αὐτομάτως μᾶλλον ἢ πολέμιος εἶναι προσδοκῶντες.

P. 159. V. 15. *Παρεὶ τῷ Αἰγυπτίῳ*] Nempe βασιλεὺς, vel στρατῆγ. Varia substantia pro sensu in Articulis cum genitio intelliguntur: ut εὖν τῷ κύρου, nempe ναυτικῇ, ap. *Xenoph.* H. H. 3, 479. B. L. 3, 489. A. ἐκ τῆς βασιλείας, nempe χείρας. Sic δὲ Πέρσων, ὁ βαβυλωνίων, quavis et δὲ Πέρσης, ὁ βαβυλωνίος, nempe βασιλεὺς. *Herodot.* 4, 119. utraque coniungit fortissimè, ὁ Σαυρομάτης (Βασιλεὺς) . . . καὶ οἱ Μελαγχλαῖνοι καὶ Τάβροι (βασιλεῖς). Nec cauillandum, hic non adesse articulum τῶν: articulus enim iste adest et abest saepe, non adparente nobis hodie ratione. vid. *I. Danisium* ad *Max. Tyr.* 4, 4. *Ap. Herodot.* L. 4, 127. legebatur olim ὁ Πέρσων. *I. Gronovius* e *Cod. Florentino* dedit ὁ Πέρσων. Prius praetulerim, praecipue cum saepe in membranis ultima a ita exaretur, ut speciem praebeat τῆς αἰ, fluctu abundante, et in primis quia mox sequitur οὕτω νῦν σε φέβω.

P. 159. V. 19. *Ὁ στρατὸς μετ' ἀλγῶν*] Colorem duxit ex ἁλώσει *Babylonis* a Cyro facta. vid. *Xenoph.* 7. K. Π. 192.

P. 159. V. 21. *Τόπτι*] *Iliad.* K. 483. est κτῆνον. Sed *Odys.* x. 308. est τόπτον.

P. 159. V. 22. *Ὡς περ λέοντες*] Et hanc comparisonem ex eodem *Iliados* libro arripuit: vbi:

Ὡς δὲ λέων μῆλοισιν ἀσημέντοιςιν ἀπειλᾷν

Ἀλγεῖν, ἢ εἶσσι κακὰ φρονέων ἐνορήσθ.

P. 160. V. 3. *Τὸτο*] Illud non refer ad superiora: ἔχλος ἐξεχέτο: sed ad sequentia: οἱ μὲν ἔνδοθεν. Sic saepe *Herodot.* *Xenoph.* alii; male crebro intellectum. vide L. 7, 5, 122. 15.

P. 160. V. 4. παίόμενοι καὶ καντάμενοι [ἔφρασι καὶ λόγχαις] Vtrique instrumento utraque vis percutiendi et pungendi adscribatur, quamvis λόγχαις sit κίντωνις magis propria. Sed et gladii usus *ρυνέλιμ* ostensum in *Miscellaneis nostris*, Vol. 2. p. 183. quae doctrina multis aliis locis confirmari facile posset.

P. 160. V. 6. Ἀλλήλοις] *Αρογραφῶν* habet ἀλλήλους, subductum lineola; pores et ἀλλήλους.

P. 160. V. 7. Τοῖς φονεῦσι] Participia sacerrime pro substantiivis commodissime veniunt, at substantiiva non aequè bene pro participiis. φονεὺς et φονεύων multum differunt: hic vltima forma magis apta; quare nallēm φονεύσει. *Ioseph. 13. Ant. Iud. 21. τραπίντας ἅπαντας ἰδίωκον οἱ φονεύοντες.* Confer *Thucyd. 4, 112. et 113.*

P. 160. V. 7. Οὐκ αὖν οὐδδ] In *Αρογραφῶ* εὔκων οὐδδ recte; sicut et L. 4, 1, 63. 15. quod ibi a me non fuit animadversum.

P. 160. V. 7. Τὰς πόλεις κλαῖεν] Vid. *Thucyd. 4, 67.*

P. 160. V. 8. Σσπερτυμένων τῶν νεκρῶν] *Xenoph. H. H. 4, 523. D. ὅτε ἀστράμενοι δρῶν οἱ ἄνδρες περὶ σπυρὸς εἶναι, ἐβλῶν, λίθων, τότε ἀσπαστο σπυρὸς νεκρῶν.*

P. 160. V. 8. Ἐν δὲ τῷ ἀδηγῆτι τύτῃ ταράχῃ] Eadem verba ap. *Xenoph. K. Π. 7, 177. D. et ipse L. 6, 9, 112. 7.*

P. 160. V. 9. Ἐσπεφρόνησ] Hic bene. Male ap. *Strabonem L. 5, 384. B. Πελλοῖς κακοῖς ἐσπεφρόνησιν*, ἵππο ἐσπεφρόνησαν.

P. 160. V. 10. Δέκατος αὐτὸς] Vide L. 1, 9, 12. 18. Alexandri temerarium factum ex *Iustino L. 12, 9. et aliis notissimum.*

P. 160. V. 11. ἄνωθεν ἐσημασε] De capta *Cremona Tacit. 3. H. 29. C. Volusius in vallum ingressus, desertibus, qui resisterant, conspicuit manu ad voce, capta castra conclamavit.* Forte hic quidam ἐσημασε vel ἐσημασε prae-tulerint, nihil ego mutarim.

P. 160. V. 12. Καὶ τύρος ἰαλώκει] Eleganti breuitate dicti adsecutus est facti celeritatem.

P. 160. V. 17. Κατακλιμένης ἂν ἐν ταύτῃ] Particula ἂν lineola subducta est. *Interpres: In tantis ac talibus et malis.* Sensum istum puto: sed verba non respondent; nam τὸ ἐν ταύτῃ respicit ordine grammatico ad praecedens ἰπποκλῶν, ipsum illud κατακλιμένης parum placet. Si mei res arbitrii esset, reponerem: κακοῖς κλιμένης ἐν ταύτῃ. *Hesych. κλῖναι καὶ ἐπὶ τῷ κακῷ τίθεται, ἢ θανάτῳ, ἢ ἀπραξίᾳ. Theog. 320. tamen ἐν τ' ἀγαθοῖς κλιμένος ἐν τε κακοῖς.* Vidinus κατὰ itrephisse pro κακῷ, L. 3, 6, 31. 25.

P. 160. V. 17. Βασιλεὺς δὲ Περσῶν διαβῆς] In *Αρογραφῶ* βασιλεὺς δὲ δεκ-μῆρι διαβῆς, quod quale sit, non dixerim. At vox δεκμῆρι lineola deleta est, excepta prima liteta, in margine vero scribitur Περσῶν, quare debuisset dare δὲ δ Περσῶν.

P. 160. V. 20. Ἀντίπαλον] Saepe simpliciter *hostem* significat, saepe *hostem viribus parum et obuiam factum*, saepe *anceps*: quando de proelio, quo aequis viribus et dubio exitu concertatur. Secunda notio hic obtinet. Ita L. 7, 6, 123. quo significatu ap. *Thucydidem, Xenophontem, Lyfian p. 50. et alios* occurrit: ut contra criminationes *Pollucis* et aliorum Grammaticorum tuta sit satis haec vox. vid. *Schol. ad Aristoph. Ran. 368. et ad Thucyd. 2, 44. et 5, 8.*

P. 160. V. 22. Εὐζυνότερον] Vid. L. 8, 3, 133. 19. Accusariivus hic pendet a verbo εἰδέναι, nec obstat, quod praecedat αὐτῷ. Ita variant in constructione optimi scriptores. vide dicenda ad L. 7, 6, 123. 25. nec opus, ve accipias, cum adverbium, vel εὐζυνότερος substituentium credas.

P. 161. V. 1. Καθαρώτατον] *Herodot. 1, 211. τὸ καθαρὸν τρατὶ ἀπελά-σαντος, λειφέντος τὸ ἀχρηῖν. 4, 135. sic hic sequitur τὴν ἀχρηστον ἡλικίαν αὐτῷ κατέλειπε. Thucyd. 5, 8 Πλατὸς τὸ Ἀθηναίων, ὅπως ἐγράτευσεν, καθαρὸν ἐξῆλθεν. Schol. explicat: οὐχ ἐνυγκλῶδον, οὐδδ ἀπικύρην, ἀλλ' αὐτῶν τῶν πολιτῶν: vbi vox εὐγκλῆς saltem patienter feratur, licet ex omnibus bonis auctoribus, cum corruptam, eiicere quibusdam decretum sit, pro eaque substituere σύνληξις:*

nam certe iam seculo vndecimo erat in constanti usu, ut patet ex *Theodoro Prodromo* L. 8. p. 346. qui ista aetate aevum egit:

Ἐξήσαν ξύγκλυδας ἐκ τῶν δωμαίων.

Nam ne mutemus in ξύγκλυδας, vetat metri ratio, quae est duodecim syllabarum: quam nusquam *Theodorus* transgreditur, et quam intra nusquam consistit; forte decas corruptorum versuum ab hoc canone recesserint: maneat igitur in *Scholiasta*. At quid! an ex trecentenis aliis locis ita de sede sua exturbabimus, quam tenet etiam in antiquissimis Codicibus *Thucydidis*, *Platonis*, *Luciani*, *Strabonis*, *Dionysii Halicarnassensis*, *Pbilonis Iulaci*, *Iosephi*, *Heliodori* et quorum non? Nihilne profuerit, quod sua literarum serie occurrat apud *Hesychium* et *Suidam*, *Michaeli Apostoli*, sed nulla eius ratio forte habenda, etiam in suo Lexico, vocem σύγκλυδας, advena, [*Hesych.* σύγκλυδα, συγκχυμένα,] saltem non a se fictam, exhibet. In *Codice* meo *Etym. M.* p. 611. σύγκλυδας perspicuis literis scriptum.

Mirum, librariorum ita in vocem σύγκλυσ conspirasse, ut vbique N in Γ et Η in Κ detorferint. Fateor, mihi non ita exploratos esse fines et terminos Graeci sermonis, ut audacter decernere sustineam, quae vocabula et formae admittenda, vel eiicienda sint. Sed mihi tamen forma σύγκλυσ non adeo ab analogia videtur remota, ut, tot *Codicibus* adsercentibus, tamen proscribenda videatur. Si enim κλύω facit κλῶς, cur συγκλῶς non faceret σύγκλυσ. At *Nicander Alexiph.* 110. substantiui forma habet κλῶς:

Θηρεῶν ἄφροισ νέην κλῶδα λευκαίνουσαν.

Non quod negem, σύγκλυσ et vicina vocabula hic illic restituenda esse, verum vix loca obuia habui, ubi necessario id faciendum videatur. Certe in *Strabone* L. 4, 296. A. nondum plane συγκλῶς displicet. In *Heliodori* L. 10, 476. ἀνθρώπων συγκλῶς lectio controuersa est: sed in vno codice *Taurinensi*: qui exhibet ὑπὸ πλῆθους ἀπέριον εὐν κλῶδων ἀνθρώπων: quod quodammodo iuuaretur eiusdem libri loco p. 494. τὴν χεῖρα προτείνας καὶ κατασείας (sic T.) πρὸς ἡσυχίαν τὸ κλυδώνιον τῷ δήμῳ κατέτελλα. Sed mihi satis locum suum videtur tueri συγκλῶς: nec συγκλῶς ibi placuerit. Verum alia loca excutere superledeo eo lubentius, quoniam spem fecit doctissimus *P. Wesfelingius*, fore, ut aliquando de statu huius vocis inquirat, ad *Diodorum* L. 14, 65. p. 694.

P. 161. V. 2. Καὶ τὰ χεῖματα . . καὶ τὸν πλῆτον] *Et opes . . et cultus regium*. At potius vendendum *diuitias regias*, et χεῖματα intellige, *aurum et argentum, signatum et rude*. L. 6, 9, 112. 13. καὶ χρυσὸν καὶ ἀργυρον, καὶ ἰσθῆτα . . . καὶ τραπέζας καὶ πλῆτον πολυτελῆ.

LIBRI SEPTIMI CAPVT QVINTVM.

P. 161. V. 7. Νῆσος δὲ ἔστιν αὕτη] Admoneor sic incipientis oraculi apud *Achillem Tatium* L. 2. p. 93. quod bene restituit *Cl. Schraderus* ad *Musaeum* C. 3. p. 138.

Ἔστι δὲ τις νῆσος φητῶνυμον αἶμα λαχούσα,

Ἰσθμὸν ἑμοῦ καὶ πορθμὸν ἐπ' ἡπείρου φέρουσα.

Sed qui locus non modo emendatione, verum et legitima interpretatione, indigebat. Omnes acceperunt, quasi diceretur *insula ducere ortum a terra, quae plantae nomine gaudebat*:

Est ortum ducens plantae a cognomine terra *Insula*.

Et αἶμα igitur interpretati *terra*, quod absurdum. αἶμα, sanguis, ut centies, pro gente, populo, familia, genere. αἶμα φητῶνυμον est sanguis, genus, gens a planta nomen ducens, id est φοίνικας, qui a phoenice palma sic dicti. Recte igitur est *insula sortita genus, sanguinem hominum plantae cognominum*; nam *Phoenices* *Tyrum* incolebant.

Ita in oraculo, siue aenigmate simili, apud *Theodor. Prodr.* 9, 397. si *Gilb. Gaulmino* credimus, *Cyprus* vocatur νῆσος ζωόγραπτος, quia a variis animalibus fuit denominata. At editur ζωόγραφον, quod aliud quid potest signifi-

care; nec ausim in istis nugis quid mutare. Quin istam emendationem versus non admittit; semipes abiundabit, vel delendum ὅφ' :

Χίρσθ ὅφ' ἀλλήλῃ ζωόγραφον κατὰ νῆσον.

Miser hic versificator syllabis, non quantitate, hexametrum absoluit, ut etiam Iambos suos. Tertius hic pes finitur in voce ἀλλήλῃ. Modulorum eum habuisse et hic nullam rationem patet ex voce πόρθιος et πολυκράτει, siue potius πολυκράτει cum *Gaulmino*; nam si metri esset tenax, scribendum foret πολυκράτεις eodem sensu. Ita εὐκράτος βῆς *Aeschilo Supplic.* 306. quam vocem adserui quoque *Oppiano* L. 1. K. 462. in *Critica Vanno* 367. Ita πᾶν εὐκράτος, id est, εὐκράτος, in *Anabolog.* L. 4. 24. 1. 400. licet etiam ap. *Suidan* incite reddatur *biceps*. Sed quod ad emendationem hanc in *Prodrōmo*: non plane ei acquiesco; nam cur *Doficles* vocetur *vitulus multicornis*? aptum foret εὐκράτος. Certe tamen πολυκράτει, quod editur, non est Graecum. Sed quod legitur βιόνωντας et ἐλίσσει ab ἐλεύσομαι, ut vult *Gaulminus*, au magis Graeca sunt? βιόνωντας, ut δρώνωντας, et ἐλίσσειδε requireretur. Ille mox pro sanitissimis:

Τὺς γὰρ ἔρως τε Πόθος τε καὶ Ἀφροδίτη Κυθήν

Διήσατο θειοδίτοι ἀλκυονίδες εἰδέν.

reponit τοὺς γὰρ τελευτήν. Probum enim ἀφροδίτη Κυθήν: ut *Cytherea Venus*; et διήσατο τελευτήν nihil significat. At recte *Cupido* dicitur aliquem *domare*. Quia in oraculo, hic dixit διήσατο, alias δέσατο dixisset. Si τελευτήν voluisset, scribendum fuisset μήσατο. Addam, eadem pagina mihi videri *siglam* Codicis expressam pro voce vera, et legendum Στεγρὴν ἀμαθῶς εἰς

τὸ βιόνωντας τιθεῖς: nunc editur βιόνων τ', nempe in *Codice* fuit βιόνων: verum nugarum caeder: quibus tamen explicandis plus acuminis, quam veritatis, impendit doctus Gallus.

P. 161. V. 7. Σταδῖος τριάντα] *Strabo* 16. p. 1093. dicit εἰκοσι: vbi multis graphice describit.

P. 161. V. 8. Ἰερὸν τῆς Ἀφροδίτης] Quae *Pboenicibus* sub nomine *Astartae* colebatur. *Aradi* autem reuera fuit *Veneris* templum, ut patet ex *Nuno M. Aurelii* ap. *Iuann. Valentem* p. 36.

P. 161. V. 8. ὅσπερ ἐν εἰκῇ] Quia domus sua cuique tutissimum profugium et receptaculum esse debet, contra omnem vim et iniuriam. ut loquitur L. 18. ff. de in ius vocando; ad cuius tituli L. 20. consuliur quoque illustris *Iurisconsultus Corn. Bykersbouk* L. 7. *Observ. Iur. Rom.* C. 3. p. 289.

P. 161. V. 9. Καὶ γυναῖκες] Ita foeminae *Corinthis* et in *Eryce monte* in *Veneris* templo, ceu in atylo, degebant, quin et viri in *Arado* tutissimi. Illa namque insula erat profugium *Persicis* exsulis. vide *Strabonem* L. 1. inde dicit καὶ γυναῖκες, vel quia illae iniuriis maxime obnoxiae.

P. 161. V. 11. Ὀνειδίζουσα τῇ θεῇ τὰ δάνεια] Non modo acerbe exprans, sed impetuns et adscribens.

P. 161. V. 12. ὅπερ ἐγγύχαστο] Hoc verbum sine auctore circumfertur.

P. 161. V. 13. Ἀρκὴ δίσκοινα] Sit satis. Quam formulam vide illustratam ab *I. Priceo* ad *Apuleii Metam.* 659.

P. 161. V. 14. Μὴ πολυμαῖς] Plerumque reuera dativus huic verbo adiiicitur, sed et accusativus satis frequens et analogicus; dicitur enim quis *πολυμαῖσθαι*. *Demosib.* 3. *Olynth.* 37. B. οὔτοι πολυμαῖνται. *Max. Tyr.* 12. 5. πολυμαῖται θάλαττα. Multi dudum huic constructioni tutandae operam dederunt, et copiose *Cl. Hemsterbussius* in *Miscellan.* nostris, Vol. 4. p. 292. et e *Dinarcho*, *Iosepho*, *Halicanassensi Dionysio*, *Plutarcho* auctoritates protulit; adde his loca plurima *Diodori*, L. 2. 37. 4. 63. 13. 52. 16. 12. 17. 190. *Ctesian* ap. *Ptoleum* 49. *Aristaen.* 1. 23. κατὰ τῶν ἡμῶν ἡμὰ πολυμαῖνται: vbi forte posset κατὰ τῶν ἡμῶν. *Cl. Hemsterbussius* malebat μετὰ τῶν, in iisdem *Miscellaneis*; et sane nescio, an genitivus ita se rueri possit. Igitur plenior sensus κατὰ μετὰ τῶν foret. L. 2. 5. recte *Mercerus*, et laudavit ita *I. Christian. Wolfius* ad *Sapphonem* p. 233. *Aeneas Epist.* 3. 423. *Acmet oneirocr.* C. 39. p. 31. quin ap. *Demosib.* in *Aristocr.* 752. B. sic acce-

rete διήγαγεν ἡμᾶς πολέμῳ, qui substituerunt ἡμῖν. Ita accipe in Epigrammate
Pbrontionis :

Μέχρι τίνος πολέμους μ', ὦ φίλτατε Κύρε; τί ποιῆς;
Τὸν σὺν Καμβύσῳ οὐκ ἔλας; λέγει μοί.
Μὴ γίνῃ Μῆδος, Σάκας γὰρ ἴσθι μετὰ μικρὸν,
καὶ σὺ ποιήσεις αἱ τριῖνες Ἀτυάγην.

Sic *Codex Vaticanus*, sed *sciolus* μ', ὦ mutat in *apographis* in *Moi. v.* secundo non male *Quietus* λέγει, μὴ, et bene Μῆδος allusione explicat Μὴ δέ. Caetera declaratione non digna. *Grammatici* in Ἀτυάγῃ idem quaeliuerunt, quod *Pbronto* hic in Ἀτυάγῃ. Saepae autem male habuerunt grammaticos illi accusarij verbis additi, alij casui saepius sociatis. Sic aegre tulerunt in *Lucian. Piscat. T. 1, 593.* τὸτο ὑπερμαχεῖ. vide *Animadversiones* p. 65.

P. 161. V. 14. Προσίκερσαι] L. 4, 6, 74. 2. *Demofst. in Midian* 613. B. explicat, dicens ὅτι τῇ προσίκερσαι καὶ ἐχθρὸς ὑπῆρχε.

P. 161. V. 14. Τεττιμωμένη με] *Ibucyd. 7, 77.* Ἰκανὸν τοῖς τε πολέμοις εὐτυχῆται, εἴ τῃ καὶ θεῶν ἐπιφθονοῖ ἐτρατεύσασιν, ἀποχρώντως ἤδη τεττιμωμένη με; vbi passivae habes: hic in notione media.

P. 161. V. 15. Νεμσητὲν τὸ κάλλος] Fabulae centum exempla praebent de dearum in formosas et superbas foeminas invidia. *Propert. 2, 21, 12.*

Num sibi collatam doluit *Venus?* illa peraeque

Prae se formosior invidiosa dea est.

V. D. quidam volebat *semper formosior*, sed *prae se* non sine *εὐεργεσία* dictum. *Herodotus* invidiam omni numini adscribit. L. 1, 32. τὸ θεῖον πᾶν τὸν φθονερὸν. L. 3, 40. ἡμεῖ δὲ αἱ σαὶ μεγάλας εὐτυχίας οὐκ ἔρσεκασι, τὸ θεῖον ἐπιταμίνῃ αἷς ἐστὶ φθονερὸν. Haec *Nemesis*. Idem L. 1, 34. Ἐλαβε ἐν θεῶν νόμοις μεγάλην Κροίσον, ὅτι ἐνόμοις αὐτὸν εἶναι ἀνθρώπων ἀπάντων ἐλβιάτατον. *Tatianus* adu. *Gentes* 36. φθονερὸς δὲ Ζεὺς κατ' ἡμᾶς, καὶ κρύπτει τὸ ὄνομα τοῖς ἀνθρώποις, βυλόμενος ἱππολυσεῖν. Ibi vulgo τὸν ὄνειρον, quod interpretes ceu ὄνειρον ab ὄνῃ accipit; non placet. Inde locutio *δαμονίου νεμσησαντος* et similes, vide *Diodor. L. 11. C. 63. et 92.* cum nota.

Alii tamen ex iustitiae Deorum legibus agere potius credebant. *Plato* de L. L. 4, 417. D. Πᾶσι γὰρ ἐπιεικὲς τοῖς περὶ τὰ τοιαῦτα ἐτάχθη Δίκης Νέμεισις ἀγγελλας: et magis poetice a *Dionysio* in *Hymno in Nemesis* compellatur:

Κοινῇσι θεῶν, θύγατερ Δίκης.

Quem inueneris post *Arati Oxon. Edit.* et integriorem in *Memoriis Academiae Francicae*, T. 7. p. 289. adductumque a *Cl. Wesselingio* ad *Diodorum*. *Nemesis* actiue et passivae passim occurrit. *Heliod. 7, 351.* φύλαξον καὶ τὸ ἐν τῇς ὑπεροβίας νεμσητόν. *Platon. Sympos. 195. A.* Εἰ θίμω καὶ ἐννεμῶντι εἰπὼν: et passivae. vide *Schol. ad Theocriti Idyll. 1, 101. Moschum Idyll. 4, 83.* Νεμσηζῶ pro Νέμειν reponere cum *Rigaltio* in *Artemidoro* L. 2, 42. p. 135. *Ap. Euphor.* legitur p. 157. τὸ δὲ θάνατον ἐμμήνισαν, οὐδὲ τὴν πεπισμένην ἡνίδα τὴν καταλλαν φέροντες, auditores furis agitabantur. At ἐννεμῶσαν, inuidebant, non minus quadraret. Sic tamen *Barberinianus*, sed qui bene δὲ omittit. Diximus quaedam de *Nemese* ad L. 3, 8, 57. 2. vbi vidimus, duas fuisse. Sed quas non leuiter errans *H. Iunius* ad eundem *Euphorium* p. 107. δὲ δὲ παρελθεῖ μὲν εἰς τὸ τῶν Νεμῶντων ἱερὸν . . . τῶν θεῶν εὐχεσθαι. Sibi enim putauit licere *Eumenides* vocare, cum sint diuersissima numina, quia scilicet vna *Nemesis* modo memoratur. At licet Latine haec *Dea*, teste *Ausonio*, dici nequeat, vocabulum Graecum seruare, vel supponere forte potuisset *Fortuna*, quae *duae*, vt illae *Antiatinae*. Tum re vera Latini pro *Nemese* vocarunt *Fortunam*. Vnde idem ille *Ausonius Idyll. 4, 85.*

Abstinet Nemesis: ferat et Fortuna iocantem.

Et sic *Manilius* L. 4, 565. quem locum explicuimus p. 544. *Animadversionum*.

P. 161. V. 15. ἰδοὺ με] Si σὺ haberetur, faciliior sensus foret: νεμσητὸν μοι, miki inuidiam creans.

P. 161. V. 16. Αἴτιον] Hic plene distinguas; ὁ μόνον ad sequentia bene adplicuit *interpres*. Simile quid in vocula τῦτο observaui.

P. 161. V. 17. Παλὴν πεπείραμαι] *Hesiod. Ἔργα* 660.

Τόσσον τοι νῦν γὰρ πεπείραμαι πολυγύμῳ.

Μοχ ἦν μὰ ἀρογάρῃ.

P. 161. V. 20. Παρά τινες πύθμην] Obuium παρά τίνος, ἕκ τινος. τινος πύθμην, aliquid ab aliquo sciscitari, *Homericæ* et prima notio, deinde aliquid sine sciscitatione intelligere. Ita accipe ap. *Lyfian* p. 43. εὐκ ἀνέμινον πύθμην οὐδὲ βοηθήσαι συμμάχους, neque expectabant, dum audirent, intelligerent et auxiliarentur sociis; nam πύθμην βοηθήσαι, rogare, ut auxiliarentur, mihi Graece dici non posse videtur.

P. 161. V. 22. ταῦτα λέγουσ ἔτι, ἀπὲς] Sic distinguo, haec adhuc dicent abibas.

P. 162. V. 1. Ἐπιτύχῃ δὲ Ῥοδογύνῃ] δὲ accipe pro γὰρ, vt saepe. Licet autem deesse quid videatur, nihil forte deest. Sed potest intelligi ἦν: vt crebro in Participiis pendentibus. vide *Observata* L. 3, 10, 60. 3. Sententia quoque forte perfecta: nam causa his verbis indicatur, cur itatim tum abierit: nec plura quæstia fuerit; scilicet quia adparebat *Rhodogune*, sanctæ dignitatis matrona, forte et ipsa preces *Veneri* fallura.

Non tamen extra suspicionem est, vt post verba, ὅτι εἰς βαθυλῶν εἰσῆν, sermo, quem *Rhodogune* et *Callirhoë* habuerint, a *Charitone* fuerit enarratus, sed intercidit: vt accidit L. 6, 4, 104. 10. fuerit partim ille agitur de praesenti rerum statu, partim a *Rhodogune* institutus ad consolandum *Callirhoën*. Nam cur alioqui hic foeminam hanc ita laudabili elogio mactaret, et nota iam satis lectori inculcaret sine fructu aut necessitate?

Et, vt verum fatear, illa verba, αὐτῇ δὲ ἦν . . . εἰσῆν, paene mihi glossæma sapiunt, qualia interpretamenta irreptisse saepe, abunde eruditis cognitum. Quid de loco *Epistolæ* ad *Galatas* C. 4, 24. Σινὴ ἔρος δὲ, quibusdam visum fuerit, non latet. Sæpe talia e margine in contextum translata. Apud *Iustinum* L. 4, 1. *Virgili* nomen ex loco laudato in contextum adsumtum est. Ap. *Sophocl. Antig.* 206. legimus:

Φυγὰς κατελθὼν, ἡθέλῃς μὲν κῆρ

Πρῆσαι κατὰ κρα.

At in *Vaticano* legitur:

— — ἀμφικλονὰς ναῦς

Ἥλθῃ πυρώσων.

contra omne metrum. Scilicet quis annotauerat locum παράλληλον ex v. 290. vbi legitur:

— — Ὅστις ἀμφικλονὰς

Ναῦς πυρώσων ἤλθῃ.

Quin sic in ipso contextu *Iliados* τ. 224. post versum ἴαμ δ' εἰσάμυνος παρὰ λῆκτο κυανοχαίτρ, antiqua manu, licet diuersa, in *Codice* vetusto *Laurentianæ* bibliothecæ additus versus:

Ἐν μαλακῇ λαμῶν καὶ ἀνδρῶν εἰαρηνοῖς.

e loco parallelo ap. *Hesiodum* in *Theog.* 279.

— — τῇ δὲ μὴ παρελῇαι κυανοχαίτης,

Ἐν μαλακῇ λαμῶν καὶ ἀνδρῶν εἰαρηνοῖς.

Sic apud *Hesiod.* 10, 473. in contextu hoc ἐμβλημα legitur non modo in *Cod. Xylandro*, sed et *Vaticano*: ὅλον ψυῖδες, δὲν ἀκριβῆς ψήφισε. Porro in isto *Sophoclis* loco mox habetur:

Τῶτον πόλις τῇδ' ἐκκεκρύχθαι τάφῳ —

Glasconicensis editor forte legendum proponit, δ ἐκκεκρύχθαι. Paene exciderat ori grauius dictum in hominem adeo imperitum, et tamen adeo audacem, vt, quorum pueri instar sit plane ignarus, ea etiam scripta edere, immo emendare audeat; nescitne, *infinisium* vel ex superioribus pendere, vel *impe-ratiuum* per *infinisium* explicari? nescitne, suam suspicionem recta fronte in metrum arietare? nescitne, κικέρυγμα hic plane barbarum esse? Sed vitium hic solus esset, qui haec sacra inquinatissimis manibus attrectaret.

P. 162. V. 8. [Ἐτοιμα ἑγὰρ] Recte vertit interpretes *parata et patientia*. Sed praeterea ea dicuntur *ἔτοιμα*, quae non modo fieri iam possunt, sed quae etiam fieri nunc, si umquam, debent, quorum respectu, ferrum in igne est. Glossae: *ἔτοιμος*, promte, *ἑγὰρ ἔτοιμα*, bona iam promenda, matura, *ἑτοιμῶς*.

P. 162. V. 11. [Ἐν ἀμφοτέροις τοῖς στοιχείοις] Id est terra marique. Saepè philosophice pro terra, aëre, aqua, igni. At utrumque elementum non raro terram et mare notat: ut hic et apud Latinos declinati aevi crebrius. Ammianus Marcell. 17, 13, 141. ita per utrumque elementum Sarmatas vincentium ira virtusque deleuit. L. 15, 14, 57. de lacu dicit: *tantum elementum*. L. 22, 15, 261. dicit crocodilum adsumptum elementis ambobus. L. 23, 283. de Xerxe: *elementorum usu mutato*. 23, 6, 290. Pacatus Paneg. 2. Deficientibus terris sociale miscetur elementum. Eumen. Paneg. Constantii 7. 17. Paneg. Constantini 5. Apulei. 4. Met. 7c. 10. corpus mari celandum commissimus, et nunc iacet noster Lamachus elemento sepultus: ubi Priscaus frustra dubitat, utrum mari, an aqua intelligatur.

P. 162. V. 11. [Ἀκμάζει] *ἑτοιμῶς* est, obuium. Plutarch. Nicias 219. Cogitaram, redonandum esse hanc vocem Eunapio in Acacio p. 165. καὶ ἡν εὐνα . . . ἡν τῷ Ἀσπασίῳ, εὐνακμάζων. At video iam in Commeliniana *εὐνακμαζών*, quod et Barberinianus videtur agnoscere, eleganter de sole metaphora traducta. Sapphoel. Tracch. 207. *ἡνασχίν*. Schol. *ἡνασχίν*, *ἡνατεῖλαν*, *ἑκ μεταφορᾶς τῆς ἡλίου*. vid. Herodot. 5, 106. 7, 14. Vocabulo Lexica carent; sed *εὐνακμαζών* Scottus habet ex Philostrati Icon. 2, 14, 831.

P. 162. V. 12. [ἔτε της περὶ] Videtur profecisse ex oratione Gelonis ad Spartanos ap. Herodot. 7, 160.

P. 162. V. 13. [ἐκασίτησαν] Vide omnino Xenoph. H. H. 7, 614. A. B.

P. 162. V. 16. [Τριήρεις μίζονας τῶν Σικελικῶν] Aegyptias triremes maiores fuisse Siciliensibus, unde adleveret, nescio. Aegyptii sane in classe Xerxis *ἡ ναυμαχίᾳ ἡλειτουργαν*, Herodoto teste L. 8, 17. An Aegyptiis triremibus hoc tribuit, quod verum erat respectu triremium et aliarum navium Cleopatrae et Antonii, quando illi prope Aëgium pugnaverunt contra Octavianum. Dion enim Cassius L. 50. p. 433. B. haec literis mandavit: *τά τε σκάφη κατέσκαψαν πολλὰ τῶν ἑναντίων ὑπάρχοντα, καὶ ἐν αὐτῇ πόρρω τε ὑψηλῆς ἐπικατέσκαψαν*. . . . *αἱτε, κατάγει ἐκ τειχῶν, αὐτὰς μάχεσθαι*, et in Oratione Augusti p. 437. *Αἱ γὰρ πῦρ τὸ μέγιστον ἐν σκαφῶν αὐτῶν*. . . . *ἐνρίπταλον νομίζετα*. Unde proximum Galliae litus rostratae naues praesidebant, quas Asiatica victoria Augustus in oppidum Foro-Julienae miserat valido cum remige, uti tradit Tacit. 4. Ann. 5.

P. 162. V. 17. [ἡδιστὴν] Socerum. Hesych. Xenoph. H. H. 508. C. Plut. Demetr. 39. Interpres Diodori L. 2, 29. 14, 8.

P. 162. V. 19. [καὶ περὶ] καὶ hic non etiam, sed simpliciter coniungit, pro te bellum suscipiam, atque contra mihi exosissimum regem; proinde confidas, me ex animo esse rem gesturum.

P. 163. V. 1. [Ἀπὸ τούτου] Recte Lucianus, siue alius, in Lexiphanē 2, 349, scribit: *ἀπαντῶντες οὐκ εἶναι μετοικικὰ τῆς Ἀθηναίων φωνῆς*. At ideo ineptum foret id Charitoni adiudicare. *εὐνακμαζών* habet Aristaen. 1, 12. Herodiani est saepius *ὑπαντᾶσθαι*. Ap. Heliod. 2, 122. habes *ὑπαντᾶται* in Cod. Taurinensi in futuro medio passivum, sed hoc nihil ad rein. vid. Lyxian p. 526. Quot verba bis ter modo in medio occurrunt? et quis adeo temerarius, ut illa proscribat? vide L. 6, 7, 108, 5. 8, 8, 143. 4.

P. 163. V. 2. [Προτέρων] Pro *πρότερον*. Miscentur haec vocabula, vel esse *ισοδύναμα* aliquando necesse est. vid. Th. Galeus ad Herodot. L. 5, 36. p. 299. Ammon. in *πρωτότοκος*, p. 121. et ad L. 5, 4, 85. 25.

P. 163. V. 5. [Ἐδοξεν ὡς περὶ ὁφθαλμοῦ ἐξυφασθῆναι μεγάλην εὐνοίας] Oculi, ocelli, ὁφθαλμοί, ὄμματα, omnia pulchra et cara. vide Libanii Deciam. 36, 213: C. sed ista notio huc nihil facit. Auctor respicit ad dictum Demadae de exercitu Macedonico post Alexandri mortem: *ἔοικεν γὰρ ἡ Μακεδονικὴ δύναμις, ἀποκαλεσθεῖσα τὴν Ἀλκιβιάδου, τῇ Κύναντι τετυφλωμένη*. Illud recensuit

Demetrius Phalereus, siue quicumque scripsit περί Ἑρμῆν. §. 302. Latius deduxit *Plus.* in *Galba* p. 369. Δημόδης μὲν γὰρ, Ἀλεξάνδρῳ τελευτήσαντος, εἰκάζει τὴν Μακεδόνων στρατὸν ἐκτετυφλωμένῳ τῷ Κόλῳπι. Noster, respiciens ad *Cycloperum*, adiecit videtur *μεγάλῳ σώματι*. Verum sic manca est comparatio: quia *magno corpori oculus exemptus* non explet ideam: quae nascitur, si *Cyclopi* eruat *unus oculus*; non enim is, cui duo oculi sunt, unius priuatione redditur coecus.

Nec locum habuerit dicti prima occasio, quam subiungit magnus *Cbaeropenfis*: *στρατὶν πάλλῃς κινούμενῳ ὄρῳ κινήσεις ἀνάκτους καὶ παραφόρους*: nam *ἑτερόφθαλμος* aequae, ac *μονόφθαλμος*, conuenienter tamen corpus regere valet.

An igitur potius respexit effatum *Spartanorum*, vel *Pbocensium*, quo negant, se ex duobus Graeciae oculis alterum eruturos, quod legere est ap. *Iustin.* 5, 8. et *Plutarch.* in *Politicis praeept.* p. 803. Α. μὴ ποιήσατε ἑτερόφθαλμον τὴν Ἑλλάδα: ut *Cbaerea* vnum, *Aegyptium* ceu alterum lumen exercitus considerarit, et adeo addiderit *μεγάλῳ σώματι*, quia quaeuis vitia et defectus tanto magis conspicua et turpia sunt, quanto maiori corpori inesse sepebantur. Sic *Max. Tyr.* 1, 3. dicit: ἐνδὲς σῆμα μέγα κακηβαρὺν καὶ ὕπὸ μὲν σφαλλόμενον. Alio emblemate idem sere dixit *Tacitus* L. 2. H. 28. *Orbati se fortissimorum virorum auxillis, . . . non abruptendos, ut corpori, validissimos artus.* Neutri dicto conuenit. Si *ὀφθαλμός* pro *visus sensu* toto sumatur, priori conuenient.

ἑτερόφθαλμος alioquin factus fuit exercitus Aegyptii: qui duobus oculis vsus adhuc rege *Aegypto* et *Cbaerea*. Alexandri exercitus plane excoecatus fuit: qui modo vnico oculo, Alexandro, ut *Cyclops*, vsus fuerat, et *Plutarchus* in hoc dicto proprietatem vocis *ἑτερόφθαλμος* seruauit, quam Grammatici docuerunt esse, ut ita dicatur, qui vnum ex duobus casu amiserit oculum: *μονόφθαλμος* vero sit, qui natura modo vnum oculum nactus fuerit, ut *Polyphemus*, quamuis poëtae et recentiores alterum pro altero posuisse inueniantur, ut patet ex exemplis, quae adposuerunt viri eruditi, G. F. *Heupelius* ad *Marci Euan.* C. 9, 47. et L. C. *Valkenarius* ad *Ammon.* L. 2. C. 1. Vox *ἑτερόφθαλμος*, licet centies sit obuia, tamen ap. *Porphyr.* de *Abst. Animal.* 4, 366. vertebatur altero membro priuatum. At sero video, *Cantabrigienses* haec et alia emendasse. Si vertissent variis oculis, posset ferri; nam et ista significatio huic voci inest. Ita Alexandri equus *Bucephalus* erat *ἑτερόφθαλμος*, vno caeco, altero subnigro oculo; sed quem J. *Palmerius* ad *Plutarchi Alex.* p. 48. satis facete docuit *unoculum* fuisse ex *Pelagonii Geoponicis* L. 16. C. 2. iam refutatus a M. *Solano*. *Pelagonius* ibi ait: τινὲς ἐν τοῖς καλλίταις τάττειν τὰς ἑτεροφάλμους. At quis adeo ineptus, nisi *Cyclops*, vel *Arimaspa*, qui vel hominem, vel animal, ob orbitatem vnus oculi pulcherrimum habeat. In equis amabant, quod in canibus vsu hodie venit, quos *Harkynos* adpellant. Libet etiam excutere *Alcae*i epigramma in *Philippum*, ibi vocatum *μονόμματος*, quod existat in *Anthologia* L. 1, 59, 6. p. 83. et cuius sensum merito viri docti sibi non plane perspectum professi sunt. Sic legitur:

Οἶος καὶ Κέταυρον, Ἐπικράτης, οὐχὶ σε μῶνον,
ἔλπειν, ὅτ' ἀρτὴν Καλλίμ' ἡλίκη.

Ὅτως ἀνοχέων ὁ μονόμματος, ὃ ἐν τάχιστα
τὴν αὐτὴν πέμψεις ἐξ Ἀἴδου πρόποσι.

In gratiam minus peritorum quaedam de personis hic praemittam. *Alcaeus* hic *Messenius*, poëta *Comicus*; *Philippus*, minime, ut quidam, *Amynae* filius, rex *Macedoniae*, sed *Philippus*, *Demetrii* filius, et ipse rex *Macedonum*. *Alcaeo* multae odii in *Philippo* causae exstabant, sufficiebat autem *Messene*, patria poëtae, durissime ab *Philippo* hoc vexata. *Epicrater* erat item *Comicus* poëta, et *Philippum* variis dictionibus laeferat. *Callias* erat poëta *tragicus*, eadem de causa *Philippo* inuisus.

Iam hoc epigrammate perstringitur ab *Alcaeo* crudelissimum *Philippi* factum, qui in conuiuio hos duos poetas poculo toxicato occiderat, ut eius erat mos, vide *Plutarch.* *Arato* 365. Vouet autem et instigat *Epicratem*, suae

eius manes, quam primum ipsi Philippo ex inferis simile poculum propinare et mittere, ut parili fato pereat: et haec nemo haeserit. At omnis difficultas in tertiis versus prima parte. Quatenus vero Philippus hic vocetur *μονόμματος*, nec hoc difficultatem habuerit praecipuam; nam cum apertis verbis et ipso nomine eum incesse non auderent saepe, designarunt eum vitio, vel defectu, quo laboraret ille prior Philippus, Amyntae filius, qui reuera fuerat *μονόμματος*, *ἰσχυρὸς θαλμὸς*, siue *μόνος θαλμὸς*, siue Cyclops. Et ideo hic Philippus, Demetrii f. etiam Cyclops oblique vocatur in alio huius Alcaei Epigrammate in Anthol. L. 2, 48, 5. 172. quin Callias scripserat drama, cui fecerat nomen *Κόκλωπις*, Philippum tangens. Fuit igitur hic Philippus Cyclops et *unoculus* vocatus a *Satyricis*, quia prior ille talis et sic dictus fuerat. At quid sibi vult *ἔντας ὁμοχάρων ὁ μονόμματος*: siue reuera *ὁμοχάρων* est ille Philippus, ille Cyclops? Hoc *ὁμοχάρων* his est *crudas Charon*, aliis *crudelitate gaudens, χαλῶν*. Sed utrum elegeris, quae elegantia, quod acumen adparet, ut Philippus vocetur *ὁμοχάρων*? De crudelitate Charontis mihi parum constat, de duritate, inflexibilitate, multa dici possent. Sane Virgilio est:

Iam senior, sed cruda deo viridisque senectus.

Et ita *ὁμοχάρων* foret *Χάρων*. Haec tamen nihil ad rem. Rursus hic, Lector, omnes has tenebras stupor iste Planudis huc affudit: sed quas dissipat lectio optimi illius Codicis *Heidelbergensis*, quae est:

Ὅντας ὁμοχάρων ὁ μονόμματος.

Reuera Philippus est Charon in vino, qui non per Stygiam aquam et fusili cymba, ut Charon, homines ad inferos transuectat: sed *toxicato vino et poculis medicatis* in Tartara mittit miseros conuiuas. Haec est scriptura, haec est sententia et lusus epigrammatis. Quae ut magis hic clarescant, adscribam alterum illud Alcaei epigramma ex fide membranae:

Πλεμνι, Ἕλληνας, πολὺ * πλεον, ἢ τις Κόκλωπι, * πτυλῶ.

Νηδὺν ἡνδρῶν πλεθάρματος κρεῖων.

Πλεμνι, ὡς ἀφάλῳ γο καὶ ἴγκαρῳ ἐχθρῶ ἐράδας

Βεβύμα φιλεπικλῆς ἐξέτισι κεφαλῆς,

* Ὅσπερ ἰταρσιόιο παρὰ κρητῆρι φόνου

Γαῖσπ', ἐν ἀκρήτι φάρμακα χυδόμενος.

V. 1. nunc editur ὁ Ληναῖς. At utrumque a poeta fuit, et in Codice exstat, sed diuersis locis. Haec editio, in qua Ἕλληνας, videtur fuisse prior: et quando nondum caedes illa facta erat: quae exstat, secunda, post caedem Epicratis et Calliae et aliorum. Fundamentum coniecturae est, quod priore loco a membrana abest vltimum distichum: quo epigramma, post immane illud facinus, a poeta fuerit auctum; et vides, vltimum distichum, quamuis amariore suo et felle se sustineat, esse modo appendicem, et adsuram, sed toti vestri convenientem, laciniam. ὁ Ληναῖς elegantius, et ideo probabiliter ex secunda indōssi.

P. 163. V. 8. *ἰσχυρὸν*] Nam aliqua tristitiae causa suberat, quod a rege, a commilitonibus, a patria segregarentur.

P. 163. V. 8. *ὄλκον ἢ ὕδιν*] Formula obuia. Plato Phaedro 244. B. *βραχέα ἢ ὕδιν*. Demosth. prooemiis, 217. B. *ἢ καὶ δὲν ἢ μικρά*. de Coron. 490. A. *μικρά καὶ ὕδιν*, quod et occurrit in Aristogis. Pr. 839. licet ibi sollicitetur. Alciphro. 3, 4, 404. *ὄλκον ἢ ὕδιν διαφέρειν*. Strabo 16, 1109. D. *γυνεῦντες ἢ ὕδιν ἢ μικρά*. Catullus ad Manlium:

Aut nihil aut paullo cui sum concedere digna

Lux mea se nostrum contulit in gremium.

Vbi Jf. Vossius p. 295. fucum facere lectori imperito studet, quando tu pro sum in Codd. haberi scribit. At hoc quidem verissimum: sed tu, licet non pronomen, at pro sum, millies scribitur in codicibus. Ita in meis duobus. vide modo diligentissimi I. Valaberi Lexicon diplomat. p. 411. 12. Cui vero persuaserit, non ipsam vltimam esse barbariem tu consulis. Nollem hunc virum tam saepe abuti lectoris in se fiducia.

P. 163. V. 10. *Τῆς αὐτῆς ἡμέρας*] Fabulam suam saepe vera historia niti facit. vid. Herodot. 9, 99. Iustin. 2, 14. Eodem forte die, quo Mardonii capite

deletae sunt, etiam navali proelio in Asia, sub monte Mycale, aduersus Persas dimicatum est.

P. 163. V. 11. Μάχη συνήδη] Ab ἄπτω, *confero, nullo*. Passim συνήπτων πόλεμον. *Herodot.* 1, 18. vid. *Cl. I. Markland.* ad *Max. Tyr.* 35, 6. Ita quidam νεῖκος ἐφάπτεται deducunt ab ἄπτεται, *incendere*: ut *Iliad.* φ. 513. At rectius explicant *Eustath.* et *Schol. Iliad.* B. 15. et alias. Sic νεῖκος συνήδη dixit *Herodotus.* 7, 158. Alia res in ἐφάπτεται πόλεμον.

P. 163. V. 11. Χρόνον μὲν οὖν πολλὸν πολλὸν] Corrupta lectio, facile et varie restituenda. *Thucyd.* 4, 44. χρόνον μὲν οὖν πολλὸν ἔντειχον, οὐκ ἐνδιδόντες ἀλλήλοις, ἔπειτα ἐτρέποντο. Sic *L.* 7, 34. atque eo modo legere potes hic. Sed unde hæc ramen turbæ? An fuit χ. μ. ο. ἐπὶ πολλὸν, vel χ. μ. α. πάντων χρόν. Hoc inrer alios commendabit *Xenoph.* κ. π. 2, 61. B. illud *Diodor.* 13, 554. παντὶ χ. μ. ο. πολλὸν πολὺ ἐντειχον mihi se parum adprobat. Sæpe in περὶ πολλὸν, πολλὰν, πολλὰν τριγὰρ sunt. In *Apollonii Tyan. Epist.* 48. male πολλὸν χρόνον turbatur et *Epist.* 49. vbi πολλὸν pro πολλῇ reponere. Ita ap. *Alciphron.* 1, 35. 154. πολλὸν *Cod.* ex mente docti interpretis. Idem adiuuat ἐνταφροσύνην, quamvis scribatur ἐνταφροσύνην, vitiosius.

P. 163. V. 13. Καὶ βασιλεὺς δὲ ἔφικτος δῶκεν] Si vsquam, hic celeritas actionis bene participio pendente indicatur. Cuiusvis proletrarii Critici est ἔδωκεν corrigere; re vera, ut sæpe monuimus, ἦν intelligitur. vide notata ad *L.* 3, 10, 63. 3. 7, 5, 121. 20. *L. Bosium* in *Ellipsi*, in *elely. Hutchins.* ad *Xenoph.* κ. Α. 1, 89. (266. B.) *F. Wesseling.* ad *Diodor.* 15, 9. *Sylburg.* ad *Faujan.* p. 931. *Maneth.* 6, 55. quem locum ante tetigimus, et 6, 164. et 181. *Sophocles.* *Oed. Tyr.* 1573. ἐπιτρέψασα. *Schol.* ἔννι τὸ ἐπιτρέψαι. Tamen non in omnibus locis aequè eleganter hæc participia sic solitaria veniunt. vide *Coluthum* 204. et 357. in hoc loco satis ferri potest. *Thucyd.* 1, 62. plenius dixit, ἐπεξήλθεν δῶκεν.

P. 163. V. 18. ἐτρέψαντο τὰς καὶ αὐτὰν] *Thucyd.* 1, 62. ἐτρέψαντο τὰ καὶ αὐτὰς, id est τὰς, et rectè hoc loco similem explicat *Cl. Hutchins.* *Xenoph.* 1. κ. Α. 85. (265. C.)

P. 164. V. 1. ἔφησε] Ne quid mutes, in gratiam nouatuentium.

P. 164. V. 2. Συνῆψα τὰς μὲν δύο ἡμέρας μὴ] *Xenoph.* H. H. 5, 575. D. ὁδὸν δυοῖν ἡμέρας ἢν μὴ κατανοῦσας ἐφθασαι. *Strabo* dixit τὰς μὲν ποιῶσθαι μακροῦς *L.* 15, 1052. *A. Iustinius* 13, 8. *persuasis*, ut *continuatibus mansionibus securo fuga sua Eumeni superueniant*. vide ibi interpretes: sunt τὰς μὲν, vbi manebant postea. *Herodot.* 5, 52. *Hesych.* in voce.

P. 164. V. 5. Τὴν κεφαλὴν ἐκόμισεν] Mos frequens, ut fidem faciat occisi. *Xenoph.* κ. Α. 1. (103.) 269. Ε. ἐνταῦθα δὲ Κύρου ἀποτέμνεται ἡ κεφαλὴ καὶ χεὶρ ἡ δεξιὰ. vide *Hutchins.* p. 1, 270. Α. ἀποτεμνέμεναι τὰς κεφαλὰς, ὥστε καλλιπὲς θανάτου ἰδοῦναι εἶναι.

P. 164. V. 6. Ἀναγέφυ] *Vid. L.* 2, 6, 32. 2. Mox male ἄλλος ἀπογράφει.

P. 164. V. 9. Κέρει] *L.* 8, 4, 134. 9.

P. 164. V. 10. Ἰσθίου] Hanc vocem forte eximendam puto *Orpheus* in *Argon.* 645. vbi sic de *Hyla puer*, etiam in prima editione:

— — — αἱ δὲ σφὶν ἀνέστασαν ἰόντα

Κούρου ἔσ' ἐντὶστον, κατερύκανον, ὅσρα σὺν αὐταῖς

Ἀθανάτος τε πύλη καὶ ἀγέρας ἡματα πάντα.

Nam languet, substituendumque reor, ut significantius longe. „Κούρου ἔσ' ἐντὶστον, puerum sanguinis primæ. κερτίνους, qui κερτίνους *Longo L.* 4, 120. ut aliis κερτίνους, περὶθῆναι, et δυνάμενος ἐπὶ ἡλίου in *epigrammato* a nobis partim explicato p. 29. *Animaduersionum*: vbi V. D. accipientem ultimum illud δυνάμενος ἡλίου, adpersus sanguine, iuuerit *Attius*, qui in *Bacchis* dixit: *Genas sanguis flora nunc demum irrigat.* vid. *Scaliger.* *Festum* in *Genas*. Verum etiamum δυνάμενος mihi carens, destitutus, ibi significare creditur. Vox κερτίνους *Euripidi* viusurpatur *Bacchis* 1183.

Νίης δ' ὁ μύσχος κερτίνους ὑπὸ κέρυθ' ἀπαλότρεχα
κατάσπον καταβάλλει.

Quem locum *Attius* vertisse videtur laudatis modo verbis; quod confirmaret *Scaligeri* sententiam, *Euripideus* *Bacchas* ab *Attio* fuisse versas. vide maximum virorum in *Coniectaneis* ad *Varron.* p. 87. *Orpheus* autem subiungit:

— — — — — ὄφρα εὖν αὐταῖς,

Ἀθανάτης τε πέλη καὶ Ἀγέρως ἡμάτα πάντα.

Vbi vox *Ἀγέρως* post *Ἀθανάτος* minime abundans; namque passim *Θεοὶ* *ἰθά*-
κται, non modo, sed et *Ἀγέρως*, perhibentur: ne scilicet iis accidat, quod *Τι-*
εβοπο: quaque de causa *Auroram* deridet *Venus* in *Hymno Veneris* 225.

Ἠρώ, οὐδ' ἐνόησε μετὰ φρεσὶν πότνια Ἥδης

ἦβον αἰτῆσαι, ξύσαι τ' ἀπο γῆρας ὀλοῖον.

Antioch. p. 497. Edit. *Stephanianae*:

Ὀλοῖον ἢ Μενέλαο, εὖ τ' Ἀθανάτος καὶ Ἀγέρως

Ἐν μακάρων νήσοις, γαμβρὸς Διὸς μέγαλον.

Plato Philebo 15. D. *Eupar.* de *Proaeresio* p. 123. ὥς δ ταῦτα εὐγγράφῳ
Ἀγέρως τινὰ καὶ Ἀθανάτου αὐτὸν ἐνόμζε. *Dii Plutarcho Erotico* 763. ἄνοσοι
καὶ Ἀγέρωσι. Inde *Thetis*, cum *Achillem* immortalem cuperet, ap. *Apollonium*
4, 870.

— — — — — ἡμάτι δ' αὐτῇ

Ἀμβροσίῃ χρίσκεσσι τέρεν δέμας, ὄφρα πέλοιτο

Ἀθανάτος, καὶ οἱ τυχερὸν χροὶ γῆρας ἁλάκοι.

Sic *Theocritus Idyll.* 17, 17. cum *Ptolemaeus* inter deos esse relatos vellet in-
dicare, signanter dixit:

Ὅττι σφῶν Κρονίδας μέλιον ἐξείλετο γῆρας.

Ἀθάνατοι δὲ καλεῖνται, εἰς νέπιδας γεγαῆσσι.

Qui idem quoque dixit *Idyll.* 12, 17. εἰ γὰρ Ἀγέρωι Ἀθάνατοι. Facilis et legi-
tima autem locutio ἐξελέσθαι γῆρας μέλιον: vt *Apollonius* L. 2, 184. dixit:
'Εκ δ' ἔλατ' ὀφθαλμῶν γλυκερὸν φῶς, et *noſter* 7, 5, 162. 7. ἔδοξεν ὀφθαλμῶς
ἐξερεῖσθαι μέγαλον σώματος. Quod autem *Plutarchus* deos vocet ἄνοσους καὶ
Ἀγέρωσι καὶ πόνον ἀπείρου καὶ βαρυβόαν πορθεῖν πεφηνγόντας Ἀχέροντος, haec
uia coniungit in felici homine *Theognis* v. 765.

Τερκομένους, τηλὺ δὲ κακὰς ἀπο κῆρας ἡμῶνας,

Γῆρας τ' ὀλομένον, καὶ θανάτοις τέλος,

Κῆρες ibi νόσοι, πόνοι, ὀδύνη, δυστυχία.

LIBRI SEPTIMI CAPVT SEXTVM.

P. 164. V. 13. Ἀντίπαλον] L. 7, 4, 120. 25. *Anitman.* L. 28, 6, 416. ait:
ut nec controuersas opponeret manus; quod tamen proprie
ἀνταρσεῖσθαι χεῖρας.

P. 164. V. 14. Ἐμβολὰς ἐπέξαντο] *Impetus ex-ciperunt.* ἔμβολα et ἔμβολοι,
rostra nauium. vid. *Th. Gatakerum* ad *Anton.* p. 218. Apud *Eurip.* in *Bacchis*
591. λαῖνα κλοσὴν ἔμβολα sunt lapideae traves columnis impositae, epistylia [*ar-*
chitraues]. Vtrum ἔμβολα pro *rostris* veniant, dubitatur: sed vix firmiter
haec notio adstruatur. In *Xenophonte* L. 4. H. H. 518. C. ἔμβολας ἐχόντῃ τῇ
τριήρῃ πρὸς τὴν γῆν ἐκινεθῆναι. Nihil facere ad rem videtur, vtrum triremis
rostra habuerit, necne, dum in terra naufragatur. Sed aperte ratio dabitur,
cur terrae illisa fuerit, quando accipias ἔμβολας significatione *hermē*, *impetus*.
ἔμβολα tamen apud *Thucydidem* L. 2, 76. mihi significare videtur *Trabs*,
avies, *rostrum*: ἃ δὲ μηχανὴν εἰς τὴν ἡπικτύσασ' ἡπικαλύζει τὰ πρὸς τὴν τῆς ἔμβολας
εἰ sic hunc locum explicat *Suidas* in ἔμβολα, vti obseruauit *Portus*. Obscurius
ἔμβολα pro *rostris* vertuntur ap. *Serapionem* L. 4, 297. B.

Nostram notionem abunde illustrarunt viri doctissimi ad *Thucyd.* L. 7,
70. et aliis locis, et ad *Diodor.* 11, 27. 13, 10. vbi ἀδύναι ἔμβολας, vt hic
ἐπέξαντο. vide et *Hesychii* clarum interpretem, et ad *Aeschylum animaduersa*
p. 201.

Rostra, vt notum, ex *aere* praefigebantur nauium proris: videntur tamen
ista ferraamenta validis trabibus fuisse commissa: vti acietes murales praefixos

etiam habebant ex aere vel ferro mucrones. Quare nescio, an non apud *Alanilium* L. 5, 51. *rostra ferri possent*:

Punica nec toto fluitabunt aequore rostra.

Si cum parte prorae auulsa *rostra* intelligas. *Punica rostra* magnificentius dictum, quam *Punica transtra*; *rostra* enim *bellicas naues* certo indicant: *rostratae* Carthaginensium triremes, et de iis nauale tropaeum C. Duillii, *columna rostrata*. Similis scrupulus quaesitus fuit in *Virgilio* L. 1, 119.

Arma virum, tabulaeque et Troia gaza per undas.

quomodo *galeae* et *thoraces* adparuerint et non subfederint: vbi aduocat *Lud. de la Cerda* gemellum ex *Linii* L. 1. C. 37. locum, quo memorantur *fluitantia arma*; sed quae loca et alia facile vindicantur, si *arma*, vt saepe, proprie accipias *clypeos*, quibus adicias *balteos*, *pila* et similia ex corio vel ligno facta. Nescio, an utile sit, vt ita ad viuum omnia in auctoribus resecemus.

P. 164. V. 15. Ἀντίπερροι] *Naues aduectis protis impetum inuicem facturae*. Satis illustrata vis vocis: vno defungar loco *Xenophonsis* de *Lacedaem. R. P.* p. 687. Α. Οὐδὲν ἄλλο πραγματεύονται, ἢ τὸν λόχον ἵκατον, ὡς περ τεύχη, ἀντίπερροι τοῖς ἑκκηνίοις τεύχεσι. *Plutarch.* καταχρηστικῶς dicit in *Alexandro* p. 80. ἀντιπέρρους ἵκοντα τὴν ἐλέφαντας. *Euripides Elestra* 846. poetice:

Ἐτθεον ἀντίπερρα εὐόντας βέλη

Πολάδης Ὀρίτης γ'.

Quo loco *L. Kufferer* ad *Hesychium* vsus: ἀντίπερρα, ἀντιπέρρουσα: vbi congesta plurima prostant. *Artemidorus* L. 2, 23, 100. vltima voce vsus pro *prora*, vel insigni prorae: Ἀντιπέρρουσαι δὲ σημαίνει τὸν πρῶτον, καὶ ὃ χηνίσκες τὸν κυβερνήτην. vide *Schol. Thucyd.* 2, 90. ἐπιτρέψαντες τὰς ναῦς, μεταπηδῶν ἔπλεον, ὡς οἷχι τάχως ἵκατος, ἐπὶ τὰς Ἀθηναίους: vbi tamen *aduersis proris* non explet sensum; nam opponitur τῷ ἐπὶ κέρως: vt apud *Lucian. Q. Scrib. Mist.* 40. ἐπὶ κέρως δὲ λέγειν τὸ, ἐπὶ μετώπου ἄγειν.

P. 164. V. 16. πρὸς τὴν γῆν ἐξουχθεύσεας] *ἐξουχθεύσεας*: cuius vocabuli energiam non percepit interpretes apud *Plutarch.* *Nicia* p. 233. ἐξέως καὶ κατέβουε πολλὰς τῶν πολέμων, προσέγειται; immo *in terram, in litus naufragari coëgit, op strandis iagen*, nosteratibus nautis. vide *Thucydidis* modo laudatum locum.

P. 164. V. 17. Αἰτάνδρους] *Herodotus, Thucydides, Xenophon* malunt αἰτοῖς ἀνδράσιν λαβεῖν, εἰλῖν. vide *Collectanea ad Hesychium*. In *Epigrammate* apud *Diodorum* L. 11, 62. vocantur νῆες πληθύνων ἀνδρῶν. Lubet id integritas adscribere, et suo adferret auctori: quem *Diodorus* vel nesciuit, vel neglexit posteris indicare: est vero *Simonidis* *Cei* poetæ, vt *codex Palatinus Anthologiae* testatur. In *Aristide* T. 3, p. 647. et T. 2, 380. edit. nouissimæ et *Fula. Vrsino* in *Lyricis* p. 158. quoque legitur. *Muratorius* autem eius uersionem Latinam nobis solam, metricis et aliis vitiis, sciat ipse cui bono, propinavit inquinatam p. 116. Sic autem legendum:

Ἐξ οὗ γ' Εὐρώπην Ἀσίας δίχα πόντος εἵσιμι,

Καὶ πόλεμον λαβὼν θῆρος Ἀρεὺς ἐφέπει.

Οὐδαμῶ πω κάλλιον ἐπιχθονίων γένος ἄνδρῶν

Ἔργον ἐπ' ἡπίερω καὶ κατὰ πόντον ἄμα.

Οἷον γὰρ ἐν Κύπρῳ, Μήδων πολλὰς ἀλέσαντες,

Φονίκων ἑκατὸν ναῦς ἔλεον ἐν πελάγει,

Ἀνδρῶν πληθύσεας. μέγα δ' ἔτενον Ἐνοσίγυιος,

Πληγῶνς ἐμφοτέρως χερσὶ, κρᾶται πόλεμον.

V. 1. Ἐξ οὗ γ' τ'. *Aristid. Vrsin.* Εὐρώπην male omnes, et quidam Ἀετὺς *Cod. bene. Simonides Dorice* scripsit. Mox recte *Codex* εἰνεμέν πτω *Glossa* ἔκρινε.

V. 2. *Diod. πολλὰς θνητῶν. Vrsin. πόλις θνητῶν. Codex*, vt edidi. Si tamen res mei esset arbitrii, scriberem: καὶ πόλεμος θνητῶν, quod multo grandius censebunt, quibus de poetica locutione censere fas est. De mutatione vocabulorum πόλεμος et πόλις multa exempla sistuntur in capite antepenultimo nostri *Charitonis*.

V. 2. *ἰφέπει*] Eius est *Glossa ἰφέπει*. Poëtis familiaris sermo *ἰφέπειν*, *δίπαιν* πόλιμον, *μάχην*. Hom. *Iliad.* Δ. 166.

Ἀλλὰ τὸ μὲν πλεῖον πελοπίνοιο πολέμοιο

Χεῖρες ἐμὰ δίδουσι.

Epigr. ap. *Pausan.* 4. 12.

Οὐ σε μάχης μόνον ἔργ' ἰφέπει χεῖρ' Φεῖβες ἄνυγε.

Aeschylus Persis 105. *πολέμους δίδουσι*. Sic πόλιν, πράγματα δίδουσι, in *Antbol.* p. 177. 3. *Theogn.* 889. et passim. Sed non hic solum *ἰφέπειν* pro nostra voce *πειντικτικῆς* substitutum. *Iliad.* Π. 732.

Αὐτὰρ ὁ Πηλεΐδην ἔπειτα κρατερῶνυχας ἔπνευ.

At ibi *ἰφεπιν* praeter *Codices* agnoscit *Eustathii Edit. Rom.* et per *herm* bene declaratur in *Scholiis*. vid. *Hesych.* procul dubio sincera haec lectio. Ap. *Dionys. Perieg.* v. 810.

Τόσσας μὲν νήσους ἰφέπει ἕως Ἀκαμαντὸς.

At longe elegantius in *Codice* a me collato *ἰφέπει*, et sic V. D. in margine *Morellianae* editionis ex alio *Codice* notauerat. Apud *Manethonem* L. 6, 156. perperam *ἰφέπειν* acceptum pro *ἰφέπειναι*. *Ἡ καὶ ὑποχρῶναι ἢ καὶ δύο κέντρ' ἰφέπειν.

V. 3. οὐδὰμὰ πῃ] Hunc Dorismum rursus membranae illi praeclarae debemus. Alii οὐδὲν πῃ τοῦτον, flaccide. *Aristid.* et *Vrs.* οὐδὲν πῃ, in *Wechel.* male *ἐπιχθίνεν*.

V. 4. ἄμν. Ita *Cod.* cui plus deferimus, quam textibus *Aristidis*, vel *Vrsino*, apud quos ἄμν.

V. 7. et 8. At hic praecipue multum debemus *Heidelbergianae* veritati, qua pro vapido et incerto *ἄσκις ἐπ' αὐτῶν πλεγμαῖς* confidenter legere iubemur *μῦθα δ' ἔπνευ* *Ἐννοήματος*. Quod qui non percipiat, quantum alteri isti praestet lectioni, suaserim, ut ne Musas amplius obturbet. Efficacissime verò *Ἐννοήματος* dicitur *πλεγμαῖς*, percussus fuisse, *ἡμφοτέραις* χερσίν, id est *summa* vi et omnibus vitibus. Ita *Odys.* Σ. 28. *κόπτων ἡμφοτέρωσι*. *Virgil.* 5. *Aen.* Creber utraque manu pulsas versatque *Dareta*. Optime illustrant *P. Burmannus* ad *Cnirpurnii Ecl.* 3, 75. et *I. Passeratius* ad *Propertium* p. 420. Frustra *Vrsinus*: *ἡμφοτέρω* χερσίν.

Κράτει πολέμῳ] Quia Dotismus hic adcuratior observatur, ausus fui contra *Codicem* quoque scribere *πολέμῳ* pro *πολέμῳ*, ac haesitabundus. Scrupulum meum forte alii sint miraturi, quos facile patior, modo etiam contrarium placitum illorum mihi mirari concedatur, qui non optimorum *Codicum* fidei hic, sed magistrorum canonibus, obtemperandum in omnibus censent: cum tamen constet, et aliis, si facultas detur et molestia sumatur ista, constare possit, optimas membranas in plurimis vocabulis dialectorum analogiam constanter respuere, quibus ego tutius auscultatum iri, credo. Alioqui sane a rudimentis recenti adolescentulo non arduum omnia in Dorismum redigere fuerit apud auctores, qui hoc idiomate vsi esse perhibeantur. *κράτος πολέμῳ*. Ita *Demosth.* *περὶ παραπρ.* 313. B. *κράτος πολέμῳ* καὶ νίκην δίδουσι, fere synonymice. Sic in *Anthologiae* L. 6, 9, 1. p. 438. quod et ap. *Plutarchum de Herodoti malign.* p. 875. ut quidem legendum:

Τένει ποθ' Ἑλλάνες νίκας κράτει, ἔργῳ Ἀθροῖς

Εὐτόλμῳ ψυχῆς λάματι πειθόμενοι

Πέρσας ἐξελάσαντες, ἑλευθέρῳ Ἑλλάδι ποσὶν,

ἰδρύσαντο Διὸς βασιλὲν ἑλευθέρῳ.

Forent pauca alia excutienda: ut ἐν γαλῇ pro ἐν Κόπρῳ, ἐλάσαντες pro ἐλάναντες. Sed nunc iis abstinere, prodita tamen sinceriora credo.

P. 164. V. 16. *ἑζ' ὄψεως*] Quia αὐτάνθρωπος εἶλιν, ἱλαβε, quamvis *ζωογῆσαι* pro *capere* etiam de non animatis occurrat.

P. 164. V. 20. *ἡμφοτέροις*] Supra dixit ἐν *ἡμφοτέροις* τοῖς χερσίν. Verum hic illa vox non supplenda: sed γῆ καὶ θάλασσαν pro frequentatissimo vñu, quo neutrum post duo foemina vocabula obtinet: supplemento communi τῶ πράγματι. *Herodot.* 7, 10, 2. p. 384. Καὶ δὲ καὶ συνίνεσκε ἢ καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν ἰσχυροθῆναι ἢ καὶ κατ' ἡμφοτέρω. vide ibi mox *I. Gronovium*.

P. 164. V. 22. ἐκάλυψε περιπλέοντας περιφυλάττειν] Modo *Datiuus* additur, licet sequatur *infinitiuus*, modo *accusatiuus*: vt hic L. 1, 14, 20, 20. altero modo L. 2, 1, 22. i. 3, 5, 52. 13. 8, 6, 139. 8, 3, 132. 7. sic optimi. Sed saepe non adqueſcunt critici. Ap. Xenoph. *Epheſ.* L. 2. p. 34. ex codice legendum: Ἀνδρά, οὐδας, ὅτι ἡ δέσπονα Μαντῶ ἐκάλυψε μοι φονεύσαι σε. ἐγὼ δὲ θεῷς δέδωκε καὶ τὸ κάλλος οὐκείρας . . . ibi mox ἐκάλυψαμεν quoque lege. Licet autem huic et ſimilibus verbis addatur *datiuus*, tamen participium vel *adiectiuum* ſaepe, ad eandem perſonam reſcendum, ponitur in *accusatiuo* ante *infinitiuum*. Xenoph. K. A. 7, 191. Α. παρεγγύησεν ὁ Κῆρος Πέρσαις, εἰς δύο ἄγιντας τὴν χιλιπλὸν παρῶναι: quod et aliis modis fit; videatur Cl. *Marklandus* ad *Elyſian* p. 11, 180. Sic ap. *Demosth.* in *Theocrin.* 850. Α. ἀπέπειν πέτεται μὴ φαίνεν: vbi credo non opus eſſe τένε. Sic προτάσσειν. 3, 10, 6. 3. προτάσας Φωκῶν διμυρίσθαι. Ita ἐπιδάσσειν. Xenoph. *Ageſ.* 660. C. καὶ προσημύνη ἐπιδάξει τὴς ἀμφ' αὐτὸν ἱππῆς, ἵστα ἐν τῷ ἀσφαλεὶ ἑγόντο: et ἐπικρέπειν. Xenoph. K. A. 6, 385. B. vt ex *Codd. Paris. Eton, margine Leuclauuii*: τὴν μὲν [τάξιν] ἐκ τὸ δεξιὸν ἐπικρέπειν ἐφίπτεσθαι ἀπολιπόντας ὡς πλῆθρον: vbi reſmere Cl. *Huselinſonius* in ipſum contextum intruſit ἐπιδάξιν p. 489. Alii ibi habent ἱππῶσι. *Auctor Iudicii Vocalium* inter *Lucianea* p. 96. ἐπικρέπει γὰρ αὐτὸς κατ' εὐθὴ φέρεσθαι ταῖς γλάσσαις: vbi alii αὐτοῖς. *Elyſian* p. 457. οὐδέναι ἂν ὤμων ἐπικρέπειν σὰς ναῦς ἐκείνων ἔχοντα ἐκπλῦσαι. Non aliter διόμω componitur vtroque modo: vt dante apud *Latinos* quoque. *Heliad.* 5, 228. δάσαις ἡμὰ πτερεῖν δύνασθαι σε καθάπερ ἐκ μηχανῆς ἀφρόνιν πλυτέν. Ita P. X. et *Vat.* et *Taur.* pro vulgato ἡμῶ, et *Commelinus* probat. et addidimus ex libro *Taurinenſi.* vide *Miſcellen.* noſtra 10, 350.

P. 164. V. 23. τῷ δέσποτι] τῷ Ἀλυπκίῳ. An ipſi Chaereae?

P. 165. V. 2. Αὐτὴ γὰρ εὐρυχωρίαν εἶχεν] Ne dubites, vel *Aradi* fuiſſe *Chaerean*, vel cum cura eius τοπογραφίαν aliunde didiciſſe. Nam re vera *Arados* erat longe artiſſime habitata. Sed docet tamen ſorum ipſi fuiſſe ſpaciōſius: quale puta *Veneſiis Plateam Diui Marci.* *Strabo* L. 16, 1093. D. ἐτι δὲ πύργα περιβαλὺτος ὄσον ἐντὰ τὸν κύβλον ταδίων, πλῆρης κατοικίας [*Cafaub.* κατοικιῶν], τοσαύτη δὲ εὐανδρία κήρυται μέχρι καὶ νῦν, ὥτε πολυρόφους εἰκῶς τὰς εἰσας. *Jf. Voſſius* ad *Pomp. Melam* L. 2, 7, 49. explicare conatur, quales fuerint illae *Aradicae* domus πολυρόφου, et nixus demonstratione geometrica, qua conſtat, plures domus non poſſe aedificari in conuexo, quam in ipſo eius conuexi plano, contendit, *Aradiiſ* liuiſſe in ſubieſta tella aedificiorum producere ſuum aedificium. Si ita faſcitatum ſit, domini inferiorum aedificiorum quoque coacti fuerint longe firmiore ſtructura vti, vt geminum onus valuerint ſuſtentare parietes vel pilae, quam pro priuo vſu ſuae domus cuique necelle erat. Nam alioqui nihil iuuerit, vtrum ſolum fuerit faxeum, an luteum, et fruſtra adſeruerit V. D. praecipuam molem non fornicibus, vel fulcris, ſed ipſo ſcopulo, fuiſſe innixam. Non video autem, quin domus πολυρόφου et domus πολύτεγοι, nihil aut parum diſticerint quod ad multitudinem habitatorum capiendam. Nam ſive conſignationem nouam vnam alteramue aedificio imponere dicaris, ſive in tectum inferioris et alienae domus proicere partem domus tuae et altioris, non plura hoc, quam illo modo, habitacula capientur. Numereſum habitaculorum ſive conclauium aequae auxeris altius domum educendo, quam proliciendo in tectum vicinae domus. Nec *Strabo* docet, ideo plures poſuiſſe capi incolae, quod πολυρόφου domus, quam ſὶ πολύτεγοι exſtruerentur, ſed modo populo abundaſſe adeo oppidum.

De *Tyro* Libro eodem p. 1092. A. ait: Τύρος δ' εἶναι ὅλη νήσος, σχεδὸν τι συνοικισμένη, περιπληθείας ὥσπερ Ἀραδος, id eſt, aequae fere incolis frequens. Verum *Tyrias* domus non dicit eſſe πολυρόφου, ſed πολύτεγοι. πολύτεγοι autem apte interpreteris *multarum conſignationum*; quare etiam ait, *Tyria aedificia* eſſe altiora *Romanis domibus*, ideoque terrae moribus fuiſſe miſere vaſtata. Sic *Cotanae* mali huius metu hodie pleraeque domus vnus modo ſunt contabulati, vel inſtat noſtrorum mæpaliorum.

In multis vocabulis, praefectum apud poetas, compoſita ab ἀρεφῶ et ἀεργῶ, vel εἴργῳ, ſunt ſynonyma. Verum tale quid in *Strabone* admittendum

non credo. A Mathematicis expectandum porro, quomodo *καλύρομα* *teſſa* plures habitatores capere poſſint, quam *καλύρομα* *aedificia*: et quomodo domus plures illius, quam huius generis, totidem habitaculis gaudentes, in plano vel conuexo collocari queant: ah his et difficultates eximantur, circa lumina et plateas et ſcalas. Puto, licuiſſe hic illic *ſedem ſuper aliena teſſa poſuiſſe*: ſed non ubique: verum commodis locis. Sed iſtuc mea pertica non perſingit.

P. 165. V. 3. *ἐν ταῖς τοαῖς*] Magnus et multiplex uſus fuit olim porticum; quare variis adieſtae fuerunt aedificiis, *templis, palatiis*; et per ſe inferuebant deambulationibus. In illis quoque epulae publicae aliquando plebi proceribusque praebitae; in iis tribunalia; ex parte ſorum uſum praestabant. Noctu vero pauperiores in iis manebant. *Herodot. 3, 52. Caſaub. ad Sueton. Caef. 39.* Apud recentiores Graecos et Latinos occurrit ſaepe mentio *ἱμβόλων, embolorum*. vide *Ducangii Gloſſaria* utriusque Linguae: redduntur *porticus*, verum videntur proprie non fuiſſe *porticus*: ſed porius dimidiatae *porticus*, quae in viam porticum ſpeciem habebant, at altera ex parte domibus iſtis committebantur et cohaerebant: vnde *ἱμβόλαι*. Tales hodie *Bononiae, Patauii*, et aliis in oppidis Italiae et aliarum regionum. Vox *ἱμβόλας* forte etiam ea notione antiquior. Certe in *Codice Taurinenſi Heliodori* legimus L. 2, 110. *καὶ ἐπαύρειν πρὸς τὴν πόλιν. ἐπαύρας οὖν τῶν τε ἱμβόλων καὶ δρόμων καὶ ἀγορῶν καὶ κρηνῶν τὸ ἄν.* Vulgo id vocabuli deſt. Modo ibi in *Codice* ſinceriori ſcriptura *περιεργαντήριον*.

P. 165. V. 3. *ἑπαύρειν*] Nam in foro coelum patebat, Caeteram urbem credamus ex *Voffii* ſententia ſpeluncam, exceptis ſuperioribus illis proieſtis aedificiis; in reliqua neque ſol, neque lumen, penetrabat. *ἑπαύρειν, ſub dio*. Sic in *Epistoſa Inedita Alciſſon*: *ἐνθα ἀγορὴ ἑπαύρειν χάρις, ſub ſereno, ſub aperta aethere, non clauſae*: vbi in apographis nonnullis ſecunda vox deſt. Eadem ratione *Propertius* L. 1, 16, 26.

Me mediae noctes, me ſidera prona iacentem,

Frigidaque Eo me dolet aura gela.

et L. 2, 7, 91.

Sidra ſunt teſtes, et matutina pruina.

Virgilius 2. Aeneid. 510.

Aedibus in mediis nudoque ſub aetheris axe,

Nam vt nos tecto tegimur, ſic etiam aether reſpectu noſtri obtegicir *teſtis, ἐποφαῖς*. Ita *Valer. Flacc. 2, 171.*

— *adglomerant ſeſe, nudisque ſub aſtris*

Condensae ſetus acuum.

Vbi ſimul *noctem* et *ſub dio moram* locutio indicat. Nam *ſub aſtris* per ſe notat *noctem*: vt *Libro 8, 454.*

— — — *Tunc tota querellis*

Egeritur queſtuque dies; eademque ſub aſtris

Sola moues.

Vbi ego paullo ante palmaria emendatione reſtitutum credo *Flaccum* ab *N. Heinfio* legente:

— *qualem Ogygias cum tollit in arces*

Bacchus, et Aoniis inſidit Thyada truncis,

Vulgo *tympana*. *Horat. Odar. 3, 25.*

— *Baccharumque valentium*

Proceras manibus vertere fraxinos.

P. 165. V. 3. *διευκτέρευσαν*] Hoc ad commiſerationem. Sic *Xenoph. K. A. 328. B. ὑπὸ τῆς αἰσθῆτος κακῆς σκηνῶντες*: vbi *codices* quidam *ὡς ἐταρῶνας*. Sed *Suidas* vulgatam tuetur. vid. *Pricaeum* ad *Apulei. p. 547.*

P. 165. V. 4. *Ἀξιωματὸς νι μετέχοντες*] κατὰ μέγεθος, ne in tunc mutes.

P. 165. V. 4. *Οἶκον τῆς ἀγορᾶς*] Intelligit *Baſilicam*; qualia aedificia *porticibus* vel imponebantur, vel adiciebantur: curiae loco erant ſaepe. Varius uſus huius vocis, de quo *Cl. Valſenarius* ad *Ammon. 3, 4.* pro *temple* habet *Herodotus 8, 144.* pro *carcere* *Demosth. in Timocr. 794.* licet *Cl. com-*

mentator accipiat pro *ergastulo*, quo sensu *οἰκίτης* ap. nostrum 4, 2, 65. 22. posses accipere. vid. *Gautm. ad Theod. Prodr.* p. 482.

P. 165. V. 5. *Οἱ ἄρχοντες*] Olim, ut pleraeque urbes Phoeniciae, Arabus habuit suos reges, teste *Strabone* 16, 1094. B. *ἱβασιλεύοντες*.

P. 165. V. 6. *Χαμὴ ἐκδιζόντο*] *Xenoph.* K. Π. 5, 115. A. *Χαμαὶ τὰ γὰρ ἐκδιζόντο καὶ αἱ θορύβανται πᾶσαι περὶ αὐτὴν*. 7, 184. D. *τὴν γυναικὰ φασιν εἶναι καζῆται χαμαί*.

P. 165. V. 6. *Οὔτε πῦρ ἐκψῆν*] De hoc more L. 1, 4, 8. 3. Haec locutio non vno modo effertur, *ἐκψῆν πῦρ* habes in *Atthis* 28, 2. ita passim *καλεῖν*, *ἐκκαλεῖν πῦρ* et *πῦρ ἐκ*. Verum ubi ordo horum vocabulorum ita se habet, quemadmodum hic, in *Codd.* eodem loco modo *πῦρ ἐκκαλεῖν*, modo *πῦρ ἐκ καλεῖν* offendas, quin et tertia forma interuenit *πῦρ καλεῖν* et *ἐκκαλεῖν*: quae tamen vltima locutio *Xenophonti* et aliis fere, non semper, adhibetur haud de domestico foco, sed de igne, qui accenditur, hostici aduentus ergo significandi, vel simili de causa. Tamen L. 3. K. A. 294. *ὁλογοὶ αἶψα θυεσθαι το, ὁλογοὶ δὲ πῦρ ἐκ ἐκασαν*: vbi *Hutchinsf.* *πῦρ*, ego malim *πῦρ ἐκκαλεσθαι* ex *Codice regio*. Nostri locus inuat: *πῦρ καλεῖν* ap. eum est in *Isaeonem*. 260. E. *ἐκκαλεῖν* ap. *Lucian. Dial. Mort.* p. 292. In priuatum vsum vtraque forma saepe obuia. *Xenoph.* K. A. 4, 328. A. 329. D. *Herodot.* 4, 28. sed L. 4, 145. *πῦρ ἐκ καλεῖν* ex *Cod. Gronou.* vbi alii *πῦρ ἐκκαλεῖν*: vbi id fit in signum dandum. Praetulerim prius ob *codicis* auctoritatem: alioqui *πῦρ ἐκκαλεῖν* stare posset: nam sequitur mox *πῦρ αἶψα*. At rursus *Herodoti* 8, 19. edidit *Gronovius* *πῦρ ἐκκαλεῖν*, cum alii libri exhibeant *πῦρ ἐκκαλεῖν*. Sic iterum *Vita Homer.* 21. *πῦρ ἐκκαλεσθαι* in priuatum vsum, et *Plutarch. Artax.* sic habet 304. *πολλὰ πῦρ πεισὶν*, in militum vsum. In *Heliod.* 7, 395. *εἰς πῦρ ἐκ αἶψα*. *Val.* et *Xyl.* *εἰς πῦρ ἐκκαλεσθαι*, et sic *Taur.* praetulerim vulgatum; nam nescio, an placere possit *εἰς πῦρ ἐκ αἶψα*. Facillima opera centum exempla, aequae vacillantia, contuleris, vnde tamen ideo certum quid non confeceris. Forte quis, cui bonus genius in docendo vim legislatariam largitus sit, semel decreuerit, quid nobis sequendum sit. Omnes tres locutiones ab promiscuo vsum mihi non abhorricte videntur, et hic iterum auctoritas plurium et optimorum codicum pro ipsorum scriptorum manu fuerit. Venit in mentem *M. Pselli* locus de *Oper. Daem.* p. 93. *εἰ μὴ σὺ μοι τῆς ἀληθείας ἐξηγήσω τῆς βουλῆς καὶ πῦρ ἐκ ἐκκαλεῖν ἐπὶ θαλάττης αὐτομήνης*: quid si legas *καὶ πῦρ ἐκ ἐκκαλεῖν ἐπὶ θαλάττης αὐτομήνης*, vel *ἐκκαλεῖν ἐπὶ θαλάττης αὐτομήνης*, vel *ἐκκαλεῖν ἐπὶ θαλάττης αὐτομήνης*, vel *αὐτομήνης*: sed prius praetulerim. Ap. *Marinam Proclo* p. 77. pro *ἀληθείας τοιαύτης αὐτομήνης* repono ex *Cod.* *αὐτομήνης*.

P. 165. V. 7. *Πειπυσμένοι γὰρ ἦσαν*] Admitti hoc potest, *sibi persuasivantes, persuasum habebant*, verum *πειπυσμένοι ἦσαν, audierant*, mihi magis placeret, quia Chacreas crediderat, ut ipse vicerat mari, sic Aegyptium etiam in terra superiorem factum, et Chacreae milites procul dubio eum rumore sparserant; nam *Αἰγύπτιοι ὄχαιρον ἀπὸ θαλάττης πειπυσμένοι καὶ θαλάττης*, et praeterea *πειπυσμένος* centies sic corruptum, rarissime in contraria peccatum. Locutio autem frequens, *πειπυσμένος* εἰμ. vide *Arrian. de Alex. exp.* 2, 95. *Plat. Gorg.* 462. D. *Demosth.* 324. B. *Strabo* 1, 4. C. 47. A. 2, 160. C. *Thucyd.* 8, 51. *Eurip. Heracl.* 1037. In *Aeliani Epistola decima* teste *πέπυσται*, sed male versum. Ap. *Heliod.* 8, 374. *ἅπαντα πειπυσμένην παρὰ τῶν διαδρόμων* recte *Cod. Taur.* vulgo *πειπυσμένην*. Sed p. 382. idem *Cod.* male turbat, *πειπυσται* et *πέπυσται*: vbi mox οὐχὶ *μηνοῦς*. Credo alias tetigisse. vide L. 8, 2, 129. 26.

P. 165. V. 9. *Αἰγύπτιοι μὲν γὰρ ὄχαιρον*] Male typi neglexerunt *μὲν*.

P. 165. V. 13. *Ἐνθόσῃ τὴν καφαλὴν εἰς τὰ γένητα Καλλιγρόης*] Vidimus L. 1, 8, 12, 6. Callirhoën de salute desperantem in sua ipsius genua caput inclinantem. Familiare et amiciores solebant *ἐν τῇ κέλευθῃ ἐκκαλεῖν*: ideo loco ante laudato Panthea videtur caput mariti Abradatae iu genibus *ἐκκαλεῖν* repositum. *Val. Flacc.* 7, 251.

— collapsaque stebat iniquae In Veneris Medea sinus.

An ita capiendus *Tacit. Annual.* 14, 5. *super pedes cubantis reclinis. Paul.*

Warnefridus, vti hic, L. 3. *Hist. Longob.* 35. caput in genubus eiusdem fidelis sui reclinans, obdormiuit.

P. 165. V. 15. Ἀμαλάντης καὶ ἡγύμνατος, bene praeparatus.

P. 165. V. 18. Κατὰ τὴν ἑμφοτον θρησκείαν] Quia ceu Deos colunt. Voce ἑμφοτον potes augere ἔχειν *Heliodori* L. 9, 464. ἔχει τι ζηλότυπον ἑμφοτον τὸ εὐνύχων γένος. Forte deleuerunt, quia eunuchi non nascuntur, sed sunt, verum non frustra agnouerint *Xyl. Vat. et Taur.* libri.

P. 165. V. 19. πρὸς τὸ ὄνομα] Hic proprie accipe. Nam quidquid *regium* audiebat, verebatur; adeo hic Aegyptius non suam reginam, sed et Persicam et hostilem, veneratur.

P. 165. V. 20. Ὡς δὲ παρὰ τῇ θύρᾳ κεκλισμένη . . . εἶπε] Haec peridus et narratio tota difficultatibus carere non videtur. Si miles steterit foris ante ianuam clausam, non haec dixisse, sed inclamasse reginae necesse fuerit. Deinde videtur Charito habitum reclinatae reginae in genua Callirrhoeae ideo enarrasse, vt errori militis fieret locus, quo Callirrhoeën pro regina accepit, quam solam conspiciebat, et cuius pulchritudo et statura Aegyptio regia persona fuit digna visa. Quare etiam setmonem ita direxit, vt ad se verba facta a milite crediderit ipsa Callirrhoe: vti ex sequentibus patet. Callirrhoeën autem facile ita errauit, quia miles in compellando non vocabulo βασιλεῖσα, sed δέσποινα, vsus fuit; quae compellatio etiam in Callirrhoeën quadrare poterat. Quae si ita se habeant, concipi non potest, si ante ianuam clausam haec a milite dicta et facta sint, qui accidere potuerunt.

Vt igitur haec impedimenta remoueantur, puto, non ita magna mutatione effici posse, si nimirum legatur: ὥς δὲ παρὰ τῇ θύρᾳ παρακειλισμένη, *stans ad ianuam non bene clausam, semiadapertam, rima patentem.* Verbum παρακλίσαι, quod *Henrico Stephano* adducitur sine auctoritate, et ipsi significat, includere, vel excludere, potius venerit ea notione, qua hic indigemus. Illam eius natura admittit, et synonymum παρανολεῖν adiuvat; quod si displiceat, vicinum vocabulum *Herodoteum παρακλιμένην* supponatur.

Non semel autem, vel dedita opera, vel negligentia, librarii omiserunt praepositionem in verbo repetere, quae substantiuo iam adposita fuerat. Cuius rei exempla nunc breuitatis causa omitto.

Et sic solent illi, qui curiosiores auscultare dicta, vel contueri facta latendo cupiunt. Iste quoque status illorum, qui intrare in conclaue non audent, proculque verba facere coguntur. Apud *Herodotum* L. 3, 156. legimus: καὶ ἄλλοι τι παρακλίσοντες τὴν ἐτέρην πόλιν, ἡρώτων, τίς τε εἴη, καὶ ὅτε δέσμιος ἦεν. Non aliter apud nostrum *Polycharmus* Chaereae, in thalamo cum Callirrhoeë cubanti, aliquid volens indicare, παρανολεῖς τῷ θαλάμῳ τὴν θύραν, *Χαιρέα* ἰμῖναι τὴν σκυδὴν. Nec secus apud *Heliodorum* L. 5, 213. *Ὀνησιον*, cum cuperet cognoscere, quid *Thisbe*, vt putabat, lamentabatur intra conclaue, ἐπὶ τῷ θυμῷ τῷ τῷ *Χαιρέα* γυμνῶς ἄρμεσι καὶ ταῖς θύραις, καὶ δ' ἐνὶ σκεπτικῶν ἑλλήλαις, τὸ οὐκ παραδύμενος, ἐκμερῶτος, *rimae bianitum valuatum aurem adplicuit*; quod auditui sufficiebat: sed quia non contueri dabatur sic, falsus fuit. At L. 7, 340. vbi oculorum ministerio quoque erat opus, commodè sic narrat casum alium, sed prope similem: Ὁ Ἀχαμένης τὰς θύρας τοῖς κλειθροῖς ἀναπτελιμμένος καταλαβὼν . . . ἤσθετο τῆς Χαρικλείας ὀδυρομένης καὶ διακρύψας διὰ τῶν ὀπῶν, καὶ ἄς δὴνοικτο τῶν κλειθρῶν ἢ ἄλλοις, αἶδε τὰ γινόμενα. δ δὲ αὖθις διακρύψας ἐκμερῶτος διακρύβων τὰς θυρομύρας. vide *Lucian.* T. 2, 580. 615. 620. vbi de his ὀπῶν et caeteris, et *Arulenti* 3. *Miles.* 57. atque ibi diligenter *J. Pricaeum*.

Simile quid finxisse *Charitonem* hic crediderim. Sane posses ita accipere, quasi miles non extra conclaue haec gesserit, sed in ipsis penetralibus fuerit collocatus ad ianuam, haec dicens, adeoque scribi παρὰ, non πρὸς τῆς θύρας κεκλισμένης, et praetextere insuper, ideo militem ad ianuam procul stetit, quia prae reuerentia ἡγγυτῆρος προσελθεῖν, propius accedere, non audebat gregarius miles. Id quod eo tenus procederet; nisi adiectum foret κεκλισμένης, quae vox quid hic ita ad sensum vel casum faciat, fateor, me non plane

percipere. Nisi forte ponamus, militem *secreto* voluisse haec reginae consolandi causa indicare. Verum si tam prope et in ipso statim conclavi adstiterit, nec illius, nec Callirhoae erroris tam facilis ansa fuerit praebita. Sensim metu imminuto, propius accesserit, et sermones habuerit.

P. 166. V. 3. Ἀλλὰ καὶ γυναῖκα ποιήσεται] Locus hic totus est traductus ex initio libri quinti *Institutionum Cyri*: quem hic conferre et volupe nec inutile fuerit, ut pateat, quantum felicitis istius aetatis natus vberitas ingeniorum praecelluerit deterioris huius seculi sterilitati thapsodorum et centonariorum. Noster tamen in eo minime sua laude fraudandus, quod, licet magnis istis destitutus eloquentiae virtutibus, κακοχάλῃ et affectione lectoribus purarum aurium molestus esse praecaverit, et mediocritatem, haud omnibus venetibus carentem, confectatus fuerit.

P. 166. V. 4. Φῶσι γὰρ ἐν φιλεργῆσσι] Hic Aegyptius noui domini Chaereae breui mores speculatus fuerit. Procul dubio audierat iam, Chaerean uxoris inuestigandae causa tantum erroris et laboris suscepisse.

P. 166. V. 4. Ἡ Καλλιρρόη μὲν ἐνὶ κόλποις] Quid interea regina?

Securam toto spirabat corde quietem,

Callirhoae caris nixa caput genibus.

Vel militem Aegyptium, iam tum Graece callentem, non intelligebat, utpote Persis.

P. 166. V. 4. Μὲν] Id est μὲν ἄλλως, nihil magis obuium. *Plat. de R. P. 449. B. sic μὲν βούλῃ, ἡγεῖν, λέγειν. Eurip. Bacch. 640. καὶ πένον ἔλθῃ μὲν* ubi mauult μὲν; *Dawesius in Miscellaneis suis p. 249. quia μὲν πένον alias utitur Tragicus, et in Aristophanis Equitib. v. 428. existat:*

Ἐξίτη γὰρ σοὶ λαμπρὸς ἦν καὶ μὲν κατὰ τὰς.

Quomodo quidem legit pro καθύπερθε, et, utrum legatur πένον μὲν, vel μὲν, non admodum refert. Sic apud *Demosthenem* vel *alium* in *Neaerum* p. 877. *fluvius* dicitur μὲν εἶναι: ubi in aliis deterius μὲν. Verum illud κατὰ τὰς nec *Profodia*, nisi *Dawesiana*, admittit; nam κατὰ ab *Homero, Hesiodo, Apollonio* aliisque constanter cortipitur. Ille vero hoc non ignorans, comminiscitur haec: *si profodia species, eadem servatur analogia inter ΑΗΜΙ et Ιοννι ΑΩΗΜΙ, quae inter illorum ΑΙΩ et horum ΑΩΙΩ. Capiat haec, qui possit: et credat, qui somnia Grammaticorum nouellorum praeponat antiquorum poetarum innumetis auctoritatibus. Mitot, non potius ipsi placuisse κατὰς, ut ὑπερθε, sic saltem legibus pedis foret prospectum.*

Idem ille tamen bene de *Aristophane* nictus fuisset in eadem fabula v. 435. pro ὡς ἔτος ἦν γὰρ καυλαὶ καὶ συνοφαντίαι πνί reponens, ὡς ἔτος ἦν Καυρίας κ. σ. π. ventus *Caeccias*, nisi illa emendatio *L. Kustero* deberetur hunc ad ipsum locum. vide etiam *Casaub.* et illud γὰρ *Iuntina* et pleraeque editiones numquam agnouissent, quod nescio malum vnde intuletit pedem.

P. 166. V. 7. Οὐκ ὑπεμένω] Habemus hic aliquot calami ludibria, οὐκ δ. Mox ἐν ἔτος, quod tamen reliquimus, deinde κεντήσωμεν et συγκαλυμμένῃ et πρῶτο.

P. 166. V. 7. Κεντήσωμεν] Saepè τέμνειν et κατεῖν iunguntur, sed etiam κεντεῖν cum κατεῖν, ματῶν, κατεῖν et aliis verbis. *Noster 7, 4, 120. 11. Herod. 3, 16. ματῶν τὸν νέον . . . καὶ κεντεῖν. 3, 130. ἐπὶ λυσι μάτῳ τε καὶ κέντρα παραφίειν. Diodorus in excerptis 2. p. 568. πρὸς γὰρ αὐτοῖς προσεγαμένῃ καὶ κέντρῳ, ἔτι δὲ χαλεπωτάτῳ πληγῶν. Xenoph. K. A. 3, 297. παύομενοι, κεντήμενοι, ὑβρίζομενοι. Plutarch. de sera Num. vind. 554. B. Saeva κεντήσεως species apud *Aelianum* V. H. 9, 8. si placet, potes κέντησιν fisis factam ad mortem vique intelligere: ut apud *Herod. 3, 77. ὀγκυρῶν ἐν κεντήσει.* Sic *Ciciliat Persicis* C. 53. κατακέντηθῆναι ὑπὸ τριπασίων ἀνδρῶν. *Eurip. Hercule fur. 319.**

Ἰδὲ πᾶσι δὲ φασγάνῳ δέξῃ.

Κεντεῖν, φονεῖν, ἵκναι πίττας ἄπο.

Similis locus in *Andromache* v. 1119. hic vero malim modo de tormentis accipias. In communi vfu equi, boues κεντῶνται. *Aristoph. Nubibus* 1300. 1303. Ita forte recte emendauit et intellexit *elephanta stimulis compunctum* *P. D. Huctius* in *Mauilii* L. 5, 705. L. cum adscribam tatum:

*Ille manu vastos poterit fratnare leones,
Et palpare lupos, pantheris ludere capsis,
Nec fugiet validas cognati fideris vrsas,
Inque artes hominum, peruersaque munera ducet.
Ille elephanta premet dorso, stimulisque movebit,
Turpiter in tanto cedentem pondere punctis.*

Vulgo cunctis; et doctus Gallus non immerito stimulos respondere ait istis punctis; nam puncta, punctae, est istus pungendo adactus, quod nesciebant librarii. At quid Britannus Aristarchus? hic mutat quadrata rotundis; nam versum quartum quinto loco ponit, sextum vero ita transformat, ut planè alius sensu euadat. En Bentleio-Manilianos versus:

*Nec fugiet validas cognati fideris vrsas.
Ille elephanta premet dorso, stimulisque movebit,
Inque artes hominum, peruersaque munia ducet,
Turpiter in tanto scandentem pondere funes.*

Scilicet non vrsos, sed elephantos, in artes humanas ducunt.

At hodie saltem a Tattaris et aliis ertonibus saepe vrsos ductos et in humanas artes eruditos contemplari licet, quippe qui saltent et gesticulentur variis modis. Conr. vero Gesnerus *Histor. Animal.* T. 1. p. 946. ab ipsis Britannis narrat greges vrsorum ali in saltationes, qui etiam munia humana obire docet, dum aquas e pureis attrahant, magna saxa per trochleas in turres sustollant. Quod autem hodie sit, olim factitatum fuisse, quis neget? Scimus, quo progressa fuerit industria veterum in cicurandis et domandis animalibus, et hic testimonium habemus, modo per criticum liceat. *Martialis* quoque L. 1, 105. domitos vrsos celebrat, quamvis alii ibi leones intelligant: at non Cl. Salmastius in *Plinianis* p. 221.

Vtrum vero munia, an munera legas, parum interest. Malim tamen mox retinere *movebit*, ob magnam Elephanti molem, et ob sequentia, quae vno ductu legenda, licet alioqui recte dici *verberibus admonere* non nesciam. Porto *Codex Oxoniensis* habet *torpiter*, sed quod Latinitas respuere videtur; scriptum modo sit, ut *vulgus* pro *vulgus*.

P. 166. V. 8. [Ἐπὶ οὐρῇ] Vtrum adspiratio tantum valeat, ut per se fatis vocalium concursum molliat, exempla multa dubitare faciunt. Quare nihil mutavi. Eginus de talibus in *Animadu.* p. 155. Plerumque periodus finitur, ubi tale quid occurrit. *Plutarch.* *Romulo* 56. κατῆσται δὲ δδ: ubi iubemur legere, sane ex duobus *Codd.* κατῆσται. Et ed in fine periodi et plenae sententiae pro οὐρα poni ostendimus, credo, alias. Sed vid. *Plat.* de R. P. 455. E. 456. C. 473. A. *Theaet.* 144. C. *Xenoph.* *Memor.* 4, 815. C. 818. B. *Aelian.* V. H. 2, 31. *Eurip.* *Cycl.* 49. *Hercul. fur.* 1225. *Aristoph.* *Auib.* 1220. *Porphyr.* de *Abst.* p. 30. 174. *Ioann. Evang.* 7, 12. *Ap. Heliod.* 9, 420. *προφῆταις* 17. 440. *ἐκπύει* ἐν, non videtur bene deficere litera fulciens.

P. 166. V. 9. Ταύτην] Oratio καὶ οὐδένος in magno animi motu, μὲν repetitum etiam suam vim habet.

P. 166. V. 10. Διήσεις προσιφίει] Ita προσφίειν λέγον passim. p. 171. *Animaduersionum.* *Xenoph.* K. Π. 153. B. Mox Noster βίαν προσφίειν, et προσέγειν βίαν καὶ ὕβριν.

P. 166. V. 12. ἐπὶ τῆς γῆς ἔκκετο] Ante modo χαμῶ ἐκείδοντε.

P. 166. V. 13. Τὶ καὶ πράξει] Elegans vsus vocalae καὶ, sed qui saepe vexatus fuit: quid denique faceret.

P. 166. V. 14. Πάλιν] Hic πάλιν non iterum, sed contra, quo sensu saepe rursus. Hanc notionem rursus habet in his versibus *Val. Flacc.* L. 7, 560. quos paucis, quippe non intellectos, fatentibus ipsis ingenue interpretibus, declarare libet:

*Fixerat ille gradus, totoque ex agmine solus
Stabat, ut extremis desertus ab orbibus axis,
Quem iam lassæ dies, austrique ardentis arenae,
Aut quem Rhipaeas exstantem rursus ad arcet
Nix et coerulei Boreae ferus absulûs horret.*

Iason a suis solus destitutus, ut depugnet cum tauris, comparatur plastro, quod solitarium et non nouendum haesit sub vesperam in agro, dum reliqui currus, aurigae et veredarii iter suum in mansionem perrexerunt. Poëtica autem causam istius rei dat: vel enim hoc accidit in agris, puta, Cyrenaicis versus austrinum polum, per excitatos subito arenarum cumulos, vel contra per niuem et glaciem sub polum arcticum in campis Rhipaeis. *orbes extremi sunt ultimi currus*; in istis enim regionibus simul multi currus iter faciunt, *carauanen*: in australi regione arena currum *abstulit*, id est *obruit*, in septentrionali regione currum nix et glacies *abstulit* et *obruit*: *exstantem* autem secundo loco dicit, quia plaga septentrionalis altior, at australis plaga depressa creditur esse, *altiora* dicuntur passim *exstare*, currus *exstat ad arcem*, ideo *conspicius est*. Illud *rursus*, ut innui, opponit sibi regiones *septentrionalem et austrinam*. Val. Flaccus in comparationibus diligens et saepe paene morosus nimio *haerens* studio, et dum conetur, occupatas iam a magno suo magistro Marone comparationes, nouis coloribus illustratas lectori commendare. Sic L. 7, 605. Iaso taurum domitum agens adsimulatur Laphthae, qui modo natum in Thessalia equum, postquam Neptunus terram percusserat, primus fraenat et ascendit:

*Non secus a medio quam si telluris biatu
Terga recentis equi, primumque inuasis habenis
Murmur, et in summa Lapithes adparuit Ossa.*

Et hic ea nimia cura aliquam nubem orationi efficacissimae adfudit. Tu intellige equum recentem a telluris biatu, modo natum ex percussa et diffusa terra. *murmur* primum accipe dentes primum freudentes et murmure et fremitu recusantes fraenum accipere. Nec quidquam muta, nisi ut pro *Non aliter medio*, vel sicut codices et editiones quaedam habent, pro *Non secus ac*, mecum reponas *Non secus a medio*; ac et *quam si* qui iungantur? non *secus quam si equus recens a medio biatu*: sermo perspicuus. Sic L. 4, 287. non contentus Pollucis et Amyci luctantium mutuo ineuillas cum sonitu plagas contulisse incudum Aetnaearum pulsibus, nouam imaginem quaerit in certo temporis articulo, quo laborantur fulmina:

*— — — peruigil ut cum
Artificum notat ipse manus, et fulmina Cyclops
Prosubigit: pulsus trepidant incudibus urbes.*

Id est, ita sonant sub plagis pectora, malae et reliqui artus Pollucis et Amyci, uti strident incudes Aetnaeae, quando ipse Vulcanus, ipse dominus et *ἱερόθυμος* officinas Cyclopium in Aetna vel Lipare inuifit, et opera Cyclopium inspicit, obseruat, informat, et illi primas massas in fulminis figuram procidunt, mox perpoliendi; quando scilicet maximis viribus et validissimis ictibus opus est:

*— — — quando viribus usus,
Et manibus rapidis, omni quando arte magistra.*

Nec video, cur viros doctos offenderit, *Cyclopi* hic vocari *Artifices*, qui tot artificiosissima opeta, currum Martis, aegida Palladis, clypeos et caetera arma Achillis et Aeneae elaborarint. Si caereras, magni huius poëtae comparationes recenseas, eandem anxiam et paene nimiam in iis deprehensus es accurationem. Definam, ne plane modum in ipsis excursibus excedamus.

P. 166. V. 15. Τὴν ἄλλο, φησὶν, ἦν] Video versum, *en rursus aliud*, haesitare me facere, quid significet. Nec bene concipio, quare Chaeareas de furto statim cogitaris, quin, quando etiam de furto memorat, potius de pretiosis spoliis, quam corporibus, cogitasse videretur. Nec de iis in basilicam vasa cum digniorum foeminarum turba congestis mentio praecessit: uti ita, conspecto praeposito illius basilicae, timuerit quasi, ne vel *furtum* iam esset factum, vel ipso absente facile admitti posset.

Quando aliquid accidit, cuius, dum fiebat, causam non perspiciebamus, postea autem ex euentibus subsecutis illud intelligimus, dicimus: *τὴν ἑαυτοῦ*, vel *τὴν ἑαυτοῦ ἦν*. vide L. 2, 4, 28. 24. *Heliod.* 7, 363. 8, 407. An huic for-

mulae nostra est contraria? et significat, quid hoc sibi vult? hoc non putaram, hoc non volueram? iusseram te assiduam esse in custodienda curia ista et rebus ibi repositis, quid locum concrediditum relinquis? furaturi sunt pretiosa quaecumque, dum abes. Ita Hesiod. 5, 232. Ἐγὼ μὲν ἐπιζῶν καὶ λόγος ἄλλος ἦν. (Cod. T. ἄλλως) contra intellexeram, non ea mihi mens erat. Plaut. Sympos. 198. D. dicit: τὸ δὲ ἄρα οὐ τῦτε ἦν, et 213. B. ὡς Ἡράκλεις, τῷ τὶ ἦν. Sed haec parum iuuat, certiora alibi excogitent. Ἄλλος pro καὶ hic locum posse fortiter non video.

P. 166. V. 15. κλέπτει] Si legas hanc periodum per interrogationem, forte sensum adiuueris et ὄνομα. Quia videbat militem ἐκδιωκόμενον, aliquid mali accidisse colligit.

P. 166. V. 16. Ἄλλ' οὐ χαιρόντας] Est λιτότης frequentissima, magno suo damno fecerint. Herodot. 1, 128. 3, 29. 36. 63. 69. Demosth. in Timocr. 796. F. illustrata Celed. Hemsterbuius ad Xenoph. Erb. 5, 70. in Miscell. 6, 343. vbi lege διαμά. idem vitur quoque 2, 28. vbi paullo ante lege εἰπών. Apul. 4. Metam. 84. 4. sed non adeo gaudens ista meos honores usurpabis, cum nota Priscian. Cod. usurpauit.

P. 166. V. 17. Κάκη] Apographum, κακή: vt ap. Hesych. κακή, πικρά, ὃ κακὰ τῆς ἡμέρας κάκη. Quae verba esse Euripidis in Medea, animaduertitur in Miscellan. 5, 3, 331. sed vide nuperos ibi interpretes. Plaut. habet de L. L. 8, 840. D. 11, 916. D. Phaedro 273. B. saepe ignavia, et quidem militum; vt adeo miles respondeat: Imperator, nihil peccavi in disciplina militari, nec deserui stationem. In accentu facile erratur, quia plerumque acceptum vocabulum fuit, ceu esset foeminini adiectiuum generis.

P. 166. V. 18. Τὴν γὰρ γυναῖκα] Vltatissima ἀντίκτσεις, vel ἐναλλαγή, qua Noster etiam vitur L. 8, 2, 131. 22. Strabo 1, 67. A. τὴν δ' Ἀραβίαν, ἣν αὐδαίμων προσπαγορεύσει οἱ νῦν, τότε δὲ οὐκ ἦν πλεῖστα. 1 Ep. Petr. 2, 7. λίθον ὅν, scioli mutatur in λίθος ὅν. Dudum H. Stephanus de Dialectis p. 52. de hoc genere egit. Postea certatim exempla alia viri eruditi congesserunt, L. Kusterus ad Aristoph. Plut. 55. Ex. Spanhemius ad eiusdem Nubes 1113. 1147. Anib. 1269. et quis non? P. Wesselingius ad Diodor. 1. C. 11. I. Taylor. in Indice Lyfiano in ἀντίκτσεις. N. Forster. post Platonis Dialogos. Ierem. Marklandus ad Lyfian 19. p. 349. Ita cape Sophoclis locum Oedipo Colom. 1211.

Λόγον δ', ὃς ἀντίκτεται ἑστίας ἡμῶν

Στείχοντι δούρο, συμβαλὸν γυνάμην.

Vbi λόγον et γυνάμην quasi per adpositionem. Demosth. in Theocrin. p. 850. F. αὐτοῦν εἰ μὴ τι πεπονημένα . . . καθυφάνο τὸ πρῶγμα. Cl. Taylorus ibi accusatiuum absolutum agnoscit, minime male. Credo accusatiuum praemissum, quia sequitur accusatiuus τὸ πρῶγμα per quasi adpositionem. Certe cum Cl. Iurino, et hic more suo mutationem tentante, nullo fecerim modo.

P. 166. V. 18. Ἐν πλαταίαις] Πλατίναι Boeoticæ sunt celebratissimæ: sed huc nihil faciunt. Lege πλαταίαις. vide Polluc. 9. §. 34. hic usurpat notione, quam agnoscit Hesych. ultimo loco: πλαταίαις, ἐβόμης, ἡγοραῖς: e dicendis patebit.

P. 166. V. 18. Τεταγμένη] Militis τεταγμένης noui. Sed certe hæc foeminae τάξιν nullam seruabant. Legendum videtur τεταγμένην: vocat τεταγμένην ἐν πλαταίαις, καθίζουσαν χαμῶν ἐν ἡγορᾷ, siue οἰκῆματι illo, parte τῆς ἡγορᾶς. Euripid. Phoeniss. 1692. ἀε Ποσύνικε et Estocle: τῷ ἐντάδην σοὶ κείθεν ἑλλήλων πύλας. Troadibus 595. σῶματα νεκρὰν ἑνὶ φέρειν τέταται. Sed non de mortuis tantum. Idem eodem dramate 114.

Δότῃνος ἔγὼ τῆς βαρυδαίμονος

Ἀεζέων κλέιος, ὡς δικάσιμος;

Νῦν ε' ἐν τέρροις ἀντροῖσι ταδεῖδ'.

Alcest. 349.

Σεφεῖ δὲ χειρὶ τεκτόνων, δέμας τὸ ἐν
κίμασθιν, ἐν ἀντροῖσιν ἐπαθήσεσσι.

Ipbig. in Taur. 973.

Καὶ πρόθεν ἔδδ' ὅταν ἔκταθ' αἰς, νῆτις βραχὺ
'Ἐπαίμος' αὐτὸ βίον ἀπορρήξεν θάνατον.

Sophocl. de Philoeteta dormiente v. 870.

'Ο δ' ἀνόμενος οὐδ' ἔχων ἡρωγὰν ἐκτέταται νόχῳ.

'Αλέης πῶτος ἰσθλὰς, οὐ χερσὶς, ὃ ποδὲς, οὐ τινος ἀρχαν.

Xenoph. K. A. 343. D. καὶ ἔκταθ' αἰς, ὥσπερ Ὀδυσσεὺς, καθεύδων ἀφαιέσθαι εἰς τὴν Ἑλλάδα. Quibus interpretatur *Homeri* verbum ex *Odyssæa* N. 118. Καθ' ἧρ' ἐπὶ ψαμῶθι ἔδδ' ὅταν διδμημένον ἔπαι. *Lucian.* *Contempl.* 1, 490. Ἀλλὰ εὐ μὲν ἔγγχεις ἐπὶ τῷ κατακρούματος ἔκταθ' αἰς. *Asino* 2, 611. Στρατιωτὴν ἐν τῇ οὐκ ἐκτείνῃ, καὶ κείμενον ἔπαισι. Sic aliae res positaе humi, incontinentes, tetamenon εἰς αἰς. *Anthol.* 3, 6, 54. 215. de lapide:

Αἰὼν μ' ἔτριψεν προκάλαϊς ἴσον ἐν γὰρ ἀμάρτυ

Πανφόρῳ αἰζυγῶν ἐνοδιῇ τέταται.

Codex in caeteris sic variat, ὑλακτητῶν in vltima a manu prima habuit Doricam terminationem, habet ἔχων pro ἔχων: sed praeterea Ἡρακλείτῳ δ' ὅ quod si admittas, ἔχων seruandum, et in primo versu εἰμὶ intelligendum, verum ἔχων malim.

Nostri autem correctio in Charitone eo probabilior, quia voces τέταται et τέταται centies sibi insidiantur: et vltima plerumque in noxa est. In *Strabone* L. 8, 581. D. olim legebatur ἔρος ἀνατίταται. vide *Polyb.* 3. C. 10. p. 723. εἰς τὸ ὕψος ἀνάτασις. *Herodot.* 2, 8. ἔρος παρατίταται. Apud *Heliod.* 3, 265. πόλεμος ἐτίτατο, alii ἐκτίτατο. *Cod. Vat.* ἐτίτατο. *Taur.* ἐκτίτατο. *Ap. Plutarch.* *Philopoem.* 378. *Pyrrobo* 454. διατεταμένη et τέταται corrupta erant. Ita in *Schol. Arisroph.* *Lyssistr.* 97a. etiam in *Wolfsiano Anographo* διατεταγμένους, male. In *Xenoph.* de *Venat.* 982. D. ἐκτεταγμένους perperam, et *Memorab.* 3, 824. D. γυνὴν συντεταγμένην viciose. vid. *Maxim.* *Tyr.* 26, 5. *Xenoph.* p. 869. R. 871. *Herodot.* 7, 53. R. 128. In *Platone* L. 6. de L. L. 763. C. Λιμφοῦρον εἰς τὴν πύλιν τεταμένων merito praefertur ab *H. Stephano.* vide p. 770. D. Re veta regio hic vel illie respectu aliorum locorum posita τάττεισθαι dicitur: ut ap. *Strabonem* 15, 1058. B. Περσὶς ἐν ἰσχύτοις ταπτομένη. Sed tum series, ordo locum habent. Ita *Herodot.* 2, 137. πόλεις ταπτομένην ὕψηλαι, quae vis huic verbo nec in *Platonis*, nec in Nostri ἔχεται inest. Multa possent accumulari, verum si plura desideres, adeas viros praeclaros *C. A. Dukerum* et *I. Albertinum*, illum ad *Thucyd.* 7, 71. p. 492. hunc ad *Hesych.* in ἀποτάδην.

P. 166. V. 18. Οὐ βούλεται ἔλθειν] In quem locum? an militis referebat, vtrum Callirrhoë sedebat, nec ne? an significat venire ad te? et L. 8, 1, 127. 6. dicit ἡ μὲν βυλομένη προσελθῖν. Sed quis id iusserat? an tantum sibi miles sumere auderet, vt adduceret hanc foeminam ad imperatorem eius sine expresso mandato. An debemus intelligere, Chaerean iussisse, vt foeminae in naues deducerentur. Certe mox p. 169. 13. legimus ἔτι δὲ πολλὰ τῶν αἰχμαλώτων καταλλαιπτο, et p. 173. 15. λάφυρα καὶ αἰχμαλώτους τῆς προτερίας ἔσαν ἐντεθειμένοι: vt pateat, tale iussu aliquod exstirrisse. Saepe quidem auctores euentus leuiiores lectori intelligendos et coniciendos permittunt. Suspicio tamen nata est, an huic incommodo mederi possemus, locum legendo: τὴν γὰρ γυναῖκα, ἣν εὖρον ἐν πλατείαις, τὴν τεταγμένην οὐ βούλεται ἔλθειν, foemina, quam in foro inueni, viam ad naues, vti iusseras, ingredi non vult. Verum nihil additmo: non absurda cum haec esset ellipsis, cum ἔδδ' in tot adiectiuis retineatur, et ἔλθειν eius defectum indicet.

P. 166. V. 19. Ἐξέρπται] Vide L. 3, 10, 60. 17. *Plutarch.* *Alex.* 72. Ἐξέρπται κλαίων. vide *Animadversiones* p. 198. Mox male *Progr.* γιλάσκε ἃ χαίρεται. an fuit οὐν?

P. 166. V. 21. Μεθοδείῳται] *Trasletur.* Non sufficit, sed callide *trasletur*, decipiatur, vt foeminae os sublinatur. Adeatur *Ioann. Christoph.* *Wolfsius* et quos ille laudat ad *Pauli Epist.* ad *Ephef.* 4, 14. p. 100. Μεθοδεία τῆς πλάνης. *Apostolus*: μεθοδεύω, decipio, assute ago. *Artemid.* 3, 25. ἀπάτη καὶ μεθόδῳ χρησάμενοι ὑπελθῖν τινα καὶ ἀδικῆσαι. *Ducangius* habet μεθοδεία, δολοφροσύνη. *Hesych.* μεθοδείας, vel μεθοδείας, τέχναις, ἐξόδια, et μεθοδείης, τέχνῃς: sed ista potius alio spectant.

P. 166. V. 22. Ἐράδῳ] Redi ad L. 1, 4, 6. 9.

P. 167. V. 1. Οὐκ, ἴζη] *Apographum* cō. Ap. *Platon.* L. 5. de R. P. 475. B. modo intercedit comma, ut hic. vide notata L. 7, 6, 124. 26. L. 2, 1, 23. 23, sed talia non vbiuis intrudenda.

P. 167. V. 2. Ἐν διαπλῶ μῆλλον] *μέτρω, ἀριθμῶ, διπλῶ.*

P. 167. V. 3. Ὅτι ἔχει αὐτὴν γυναῖκα] Vide L. 1, 13, 19. 19.

P. 167. V. 4. Ἐπαφρόδιτος] *Venusius, felix in amore*, contra ἀναφρόδιτος. vide obseruata ad *Lucianum* Tom. 1. p. 242. ἀναφρόδιτος εἰς τὰ ἔρωτικά. *Heliod.* 7, 349. dicit *προσέχων τοῖς ἐπαφρόδοις*: vbi τὰ ἐπαφρόδιτα videntur posita pro ἀφρόδισια.

P. 167. V. 5. Ἐράσμιος] Paulo ante in *Heliodoro* Codd. *Vat.* et *Taur.* ὡς ἐράσμιος καὶ εὐόμιλος, quin etiam P. et X. recipiatur igitur. Auctores potius autem *Platonem*, *Xenophontem*, *Anacreontem* huic vocabulo Lexicographi debuisse dare, quam *Plutarchum*, vel *Lucianum*.

Ironia hic est aperta. Occultior quando haec figura adhibetur, ut saepe, nonnumquam transuersos minus cautos egit: uti ap. *Lucianum* *Quom. Hist. Scr.* p. 37. §. 28. Καὶ τοὶ πόσα ἄλλα μακρῇ ἀναγκαϊότερα ἑκὼν ἔγωγ' ὦν παρήμυτι vbi inconsultissime, nullo codice fauente, repositum in ipsum contextum μακρῇ γυλοῖσται. Quasi vero, si vel ironia haud posset habere locum, non longe lenius et legitimum magis remedium ad manum foret, legendo μακρῇ, quae voces saepissime confunduntur.

P. 167. V. 7. Προήρηται] In *Apogr.* *προήρηται*: versum fuerat: ut *praedistum*. Tamen ipse *Cl. Reiskius* iam coniecerat, ut omnino legi debet, *προήρηται*: nam nihil hic *praedistum*. vide ad *versum* 18. praeced. *paginae*. *Xenoph.* H. H. 5, 519. hoc extulit: ἔχον ἑκὼν καὶ ἄλλοις. Hae voces millies et variis modis turbas dederunt: per satiram quaedam adponemus. Locutio obuia, ut *Paullus* 2. ad *Corinth.* 9, 7. *προήρηται τῇ καρδίᾳ*. *Plutarch.* *Cato* 273. εἰ δὲ νεώτερος, μὴ ἐπιτρέψιν παρὶντα χρησάμενοι τοῖς πρῶτοις, *προήρηται*: vbi *προήρηται*, inuito *M. Solano*. Apud *Nemesium* de N. H. C. 4, 122. contra *προήρηται* pro *προήρηται*: vbi paullo superius post εἰμῶνα supple φθιμῶνα. Codd. habet corrupte φθιμῶνα. Ap. *Thucyd.* 5, 26. Codd. pessime ὡς διαίρηται, omnino διήρηται. Non intellectum saepe, quid sit *διαίρηται*, vnde vix sensu explicandi, differendi occurrit in auctoribus, quorum copia exaratorum librorum exstat, quin corruptum sit. Ap. *Demosthen.* in *Timocr.* 776. C. ὦν δ' ἀνδρῶν καὶ ἑκάστον χωρὶς παρὶ ἑκάστῳ διαιόμενον λεγὼν male acceptum pro *distingueret*, immo *differere* vertendum erat. Ordo est λεγὼν καὶ ἑκάστον χωρὶς διαιόμενον παρὶ ἑκάστῳ. Sic mihi videtur saltem. διαιόμενα est, *distinguentem*. vid. in *Aristocr.* 733. D. 738. A. tamen saepe actiuum apud posteriores pores reddere *differere*, vel *explicare*. *Pfeller* de *Oper. Daemon.* 78. et 97. Sincerum habes ap. *Herodot.* 7, 16. 47. 103. *Platon.* de L. L. 7, 809. D. et vitiatum L. 7. de L. L. 813. A. licet *Stephano* altera lectio non sit neglecta. At L. 9, 932. E. διαίρηται, pro διαίρηται transmissum, et sic in *Epinomo* p. 991. B. malim διαίρηται. Apud *Demosthen.* in *Leptinea* 545. D. melior lectio διαίρηται. Non aliter *heri* pro *alei* emendatore *Stephano* indiguit ap. *Platonem* de R. P. 10, 604. E. vide p. 607. B. de L. L. 2, 663. D. *Parmen.* 141. D. *Phaedr.* 263. B. 265. B. et passim ap. *Herod.* et alios; saepe male intellectum et exaratum. *Λυκούργον αἰεῖν*, apud *Demosthen.* in *Aristog.* Pr. 830. C. H. *Wolfus* mutat in *ἀεῖν*, sed *αἰεῖν* sincerum est. *αἰεῖν* *δικῶν* obuium. Nolle nuper acceptum pro *eligere*. vide notata in *Animaduersionibus* p. 214. *manu αἰεῖν*, *animo αἰεῖν*, et sic in plerisque locutionibus, vbi *animo* et *animi facultatibus* locus magis est, quam corporeis actionibus, obtinet *medium*, in *αἰεῖν*, *ποιεῖν*, *πράττειν* et centum aliis. Apud *Platonem* 6. de L. L. 754. C. haeret lectio inter *αἰεῖν*, ut edicitur, *αἰεῖν*, ut in *Codice veteri*, et *αἰεῖν*, *H. Stephani* inuento, cui paene sauerim.

P. 168. V. 3. **E**κράτης τῆς θαλάσσης] Una voce θαλασσοκράτην, est plus, quam ἐν θαλάσσει κρατεῖν: ita ut ne quidem ἀντίπαλοι γένεσθαι auri fuerint Persae, L. 7, 6, 123. 17.

P. 168. V. 9. 'Εκεί καταλήγει] Nam permisit modo in fine libri praecedentis διάγειν, ὡς προέφητο, adeoque etiam Aradi manere potuisset.

P. 168. V. 10. 'Αριάνην καθεύδουσιν] Catullus Epithalamio Pelei et The-
121.

*Aus ut eam tristi deuinctam lumina somno
Liqueris immemori discedens pectore coniux.*

Vide L. 1, 6, 9. 26.

P. 168. V. 10. Διονύσω] *Apographum* hic, ut L. 3, 3, 45. 2. peccat, exhibens Διονυσίω. Sic ap. *Muratorium* in *Inscript.* Tom. 1. p. 87. 6. ubi Cyriacus recte: ΠΑΝΙ. ΔΙΟΝΥΣΕΝΙ. Obuia haec corruptio. vide *I. Iensium* ad *Luciani Nigr.* 1, 32. Apud *Athenaeum* L. 11, 10, 486. A. *Hermippi* versus sic constituit *Casaub.*

— — — — — ἴαν ἔγω
Πάθω τι, τήνδε τὴν λαπατὴν ἐκπύω
Τῷ Διονύσῳ τὰ πάντ' ἑμαυτοῦ χρέματα
Δίδωμι.

Qua sede certe Διονύσω metrum respuit. Si non potuit esse locus viri nomini Διονυσίω, amisso articulo, scribendum: τὰ πάντ' ἑμαυτοῦ Διονύσω χρέματα Δίδωμι. Anapaestus probus quarta sede, in nomine praesertim proprio.

P. 168. V. 11. 'Αλλὰ ἴδεξι τὸ δεινὸν 'Αφροδίτῃ] Recte Cl. *Reiskius* legit Ieuī mutatione ἴδειξι. Contra ap. *Plutarch.* in *Bruto* p. 273. ἴδειξι *Cod.* recte mutat in ἴδοξι. Sulpicatus fueram ἀλλὰ ἴδοξι τὸ τοῦ δεινὸν 'Αφροδίτῃ, vel 'Αφροδίτῃ: vnde versio nata, quam dedi. Sic in *Epistol. Bruti* p. 113. in *Cedice* τὸ τοῦ, ubi vulgo τὸ, et saepe. Mox πῶς εἴν δ' ἑὸς ἰφώτισε τὴν ἐλπίδα.

P. 168. V. 12. Αὐτῷ διηλλάττεται] Lege αὐτῷ, ut alii et ipse L. 8, 3,
134. 14.

P. 169. V. 1. Δῆρον παρ' αὐτῆς λαβὼν τὸ κάλλιστον] *Aristoph.* *Auib.* 1104. de *Helena* iisdem paene verbis:

Ὅστι κρατεῖται δῆρον πολλῷ τῶν 'Αλεξάνδρου λαβεῖν.

P. 169. V. 2. 'Αλέξανδρος δ' Πάρις] Primo videtur adpellatus Πάρις, vocabulo Phrygio et patrio. Mox propter defensas a laronibus pastores Graecum cognomen Alexandri traxit; quod cupidius inditum videtur, ut literarum Graecarum et morum studiofo. videatur *Apollodori Biblioth.* L. 3. §. 5. p. 211. et multi alii alia tradunt. *Schol. Homeri Iliad.* M. 93. dicit Πάριον dictum, non quia ἐν πῆρσι ἀνέβη, sed ὅτι τὸν μύρον παρελάθει. Friuola haec, *Alciato* tamen visa alicuius momenti, ut discimus ex erudita commentatione *Christophori Saxii*, viri praecleara minantis, in *Muratorianam Inscriptionum Syllogem* p. 80.

'Αλέξανδρος δ' Πάρις, aliis Πάρις δ' 'Αλέξανδρος. Ita *Malalas* L. 5. p. 113. Πάριδος τῷ 'Αλεξάνδρῳ, sed qui nec ipse sibi in hoc constat; p. 116. enim scribit: 'Αλέξανδρον τὸν καὶ Πάριδα: et positio videtur indifferens, si duo nomina sunt, ut vult *Servius* ad L. 10. *Aen.* 655. „licet possit fieri, ut duo nomina vnus sint, ut *Numa Pompilius*, *Alexander Paris*: „ ubi alii et *Codex* meus inepte *Alexander Magnus*, et passim varie efferunt scriptores: saepius tamen apud recentiores paullo occurrunt copulata haec nomina. *Plutarch.* *Thesco* 33. 'Αλέξανδρον μὲν τὸν ἐν Θερσαλίᾳ Πάριον. *Conon* ap. *Photium* 22, 34. 'Αλεξάνδρῳ τῷ Πάριδος. *Philostrat. Heroic.* 15, 724. *Malalas* p. 118. rursus dixit τὸν Πάριδα 'Αλέξανδρον. Aliter *Euripides Troad.* 940.

— — — — — εἴτ' 'Αλέξανδρον θάλεις

Ὀνόματι προσφωνεῖν ἢ, εἴτε καὶ Πάριον.

Latini non abstinere. *Plinius* H. N. 34, 8. p. 655. *Firmicus Maternus* L. 4, 31, 10. *Dares Phryg.* 28. 34.

P. 169. V. 2. "τῆρισαν εἰς τὴν χάριν] Venerem contumelia affecit, munerē iniuriōse vñus. De constructione hac videatur I. G. Græuius ad *Luciani Solocistl.* T. 3. §. 10. p. 530. *Eupar.* p. 179. *διεὶδὼν διαφθεῖραι* dixit, vt reor, ἡμῖς τε ὃ διαφθερούμεν τὴν δοθεῖσαν διαείδω, nunc editur διαφθερούμεν, etiam in *Cod. Barberin.* De confusione horum vocabulorum vide *Animaduersiones* P. 325.

P. 169. V. 3. 'Ἀπολογεσθαι] Hoc loco istud rectum. Saepe ἀπολογέσθαι et ἀπολογεσθῶμαι confunduntur in libris antiquis et ab interpretibus. Ex *Codice* ierone ap. *Heliad.* 1, 34. ἀπολογέσασθαι. At 1, 42. recte αἰτίας ἀπολογεσθῶμαι: licet idem *Cod.* ἀπολογεῖσθαι habeat. In *Glossis*: 'Ἀντιδιαλογίζεσθαι, *comprehsas*, optime; quare ordine fecit I. *Pricæus* ad *Arul. Met.* p. 94. quod dubitantes proponit ἀντιδιαλέγεσθαι. In *Cod.* meo *Polybiano* L. 10, 34. 846. haec vocabula miscentur. Sic ἀπολογεσθῶμαι pro ἀπολογέσασθαι apud *Lyfian* recte praefert Cl. *Taylor.* p. 197. At p. 61. inuitus a V. D. discedo, eleganter enim mihi dictum ibi videtur: ἔργους δὲ μεγίστοις καὶ καλλίστοις ἀπολογεσθῶμαι, ὅτι ὃ καλὸν τῷ αὐτῷ οὐδ' ἀρετῇ τῶν πολλῶν πρότερον ἰδοῦσθαι ὃ πολλῷ. Nam plerumque λόγους apologiae constant: hic ipsis *factis* apologiae conhebant. Sic *Themistl.* 5. Ep. 18. ἀπολογεῖσθαι τῷ ἐν Πλατωναῖς ἔργῳ μὴ κακῶς εἶναι. Nec ἀπολογεσθῶμαι significat *argumentis significare*, sed *pecuniis data debitum exungere, rationes aequare, compensationem facere*: vt nostro loco, pro iniuriā Veneri illata tot calamitates deae quasi in vindictam adnumerantis. Quae notio apud *Lyfian*, si quid video, locum non habet. Sed recte eam probauit Cl. *Taylorus* ap. *Demosth.* in *Timocr.* p. 789. F. (404.) vide ad L. 6, 7, 108. 12.

P. 169. V. 5. Δύο τῶν καλλίστων ἡμεοσε ζεύγος] L. 2, 2, 25. 12. *εὐναμέσσα* δὲ καλὸν ζεύγος. *Theodor. Prodr.* p. 41. *Doficlea* et *Rhodanthen* vocat τὴν καλὴν *ευζωγίαν*, vt ipse *Gaußminius* animaduertit, sed nescio quid tricarum admiscens. *Xenoph.* *Oecon.* p. 847. D. dicit τὸ ζεύγος *εὐνιθεῖσθαι*, ὃ καλεῖται 340 καὶ 340. Haud vero abundat δύο, cum ζεύγος et de *trigis* et *quadrigis* dicatur, teste *Polluce* 10. §. 53. Apud *Platonem* in *Phaedro* p. 246. B. ὑπέκτερον ζεύγος vertitur incommode *alatus currus*. Aliter se res habet mox eadem pagina E. cum Ioui πτηνὸν ἄρμα illud tribuitur. De vsu caetero vocis consulantur eruditissimae *Observationes* P. *Wesselingii* L. 1, 27. p. 116.

P. 169. V. 5. Γυμνάσασα] *Eurip.* *Helena* 340. εὐκ ἐγύμναστος πλάνας. *Max. Tyr.* 38, 7. *Vlixis* errores et labores vocat *γυμνάσια*. *Achill. Tat.* 5, 279. τῆς πόλεως γυμνάσιον. *Philo Iud.* de *Ioseph.* T. 2. p. 45. 33. γυμνάσασμαι πολλὰς κακοπαθείαις, ἀλώμενος, ξενιτεύων, θητεύων. *Manetho* 1, 170. (vid. *Animadu.* p. 218.)

Αὐτὰς δ' ἐν πολλοῖσιν ἐγύμνασε πῆμασιν αἰετῇ.

Ὁλίψασιν εὐλομέναις καὶ ἐργαλείαις πονήσιν.

Heliad. 7, 352. C. dixit ἐνέθλησε. ἄθλα sic, et *Latinis* non alitet *exercere*.

P. 169. V. 6. 'Ἀποδῶναι] *Facere, efficere, exhibere.* *Plat.* de L. L. 2, 661. C. ἐνθιμὸς τὸ καὶ ἁρμονίας ἀποδῶναι. p. 669. C. *Lycurg.* in *Leocr.* §. 37. ἀποδῶνκα τὸν ἀγῶνα, *perfeci.* *Xenoph.* de R. *Eq.* 935. C. ἐπιστάμενον παῖδα ἀποδῶναι. *Heliad.* 8, 406. τὰ ἐπισταλμένα ἀποδῶναι. *Xenoph.* *Erh.* 5, 65. τὰ τέλη τῶν μεμαντευμένων ἐποδῶν. Ap. *Lucian.* *Tyrannic.* 2, 197. τὸν τὴν δημοκρατίαν ἀποδεδωκότα est qui *restituit*. Sed p. 153. τὸν τύρανν ἀφύλακτον, ἐνοπλον, γυμνὸν ἀποδῶναι, vti hic, significat. Aliquando ita ἀποδεινόναι. vide *Budaei Comment.* L. Gr. 634.

P. 169. V. 8. Καθάρειον] Nempe quasi *ισθὸν, expiatorium, lustrale.* *Eurip.* *Herc. fur.* 922.

Ἰερὰ μὲν ὦν πάροιθεν δεσχάρας Διὸς

Καθάρεσι' οἶκον.

Et ita recte *Anthonius*: Καθάρεσι καὶ καθάρματα διαφέρει· καθάρσια μὲν γὰρ λέγονται τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ἄλλα, οἷς καθαιρόνται. Quamuis etiam alia vocabula iungi possint. Sic καθάρειον πῦρ ap. eundem *Euripid.* eodem *dramate* v. 937. ita etiam καθάρειον θῦμα rectum fuerit.

P. 169. V. 9. Οὐκ ἐστὶ ληστὴ] Idem vitio dat *Homericæ Iliadæ* Max. Tyr. 6. §. 4. τὰ δὲ ἄλλα τῷ Ὀμήρῳ, εἰ σκοποῖς, πόλεμος πάντας, κ. τ. λ.

P. 169. V. 10. Δίκαιοι ἔρωτες] νόμιμοι γάμοι per ἐκτελέγησιν et αὐξάνουσιν elegantet sine συνθέσει: sicuti prior petiodus παλαιοῦντατος. vid. *Aeschin. raptur.* 471. F. Max. Tyr. 24, 2. et 8.

P. 169. V. 11. ἰσχυροί] L. 3, 3, 46. 13.

P. 169. V. 13. Καυχήσας οὖν ὁ Χαίρειας ἐκείνους] At lassī solemus confidere. Verum debemus intelligere, Chærean vacasse prædæ et captivis recensendis sedentem plerumque; iam quoque reginam et cæteros captivos paucibus fuisse impositos, solam autem Callirhoën, vti ei permīssum fuerat, in basilica, οὐκ ἔμψα τῆς ἀγορᾶς, remansisse.

P. 169. V. 15. Παρίοντι τὴν ἀγορὰν] Saepissime cum præpositione εἰς, nec raro cum accusativo solo. L. 2, 1, 23. 16. πάντας λιμένας παρίοναι. *Lycurgus* in *Leocr.* §. 15. παρίων τῆς θύκας. *Anthol.* L. 3, 1, 6. p. 192. Καρφυλλίδου.

Μὰ μέμψιν παρίων τὰ μνήματά μου, παροδίτα.

Aelian. V. H. 2, 35. dixit παρελθεῖν τινα. *Kubnius* ad L. 3, 12. 8. intelligit εἰς. Puto, aliquantum differe locutiones παρίοναι τὴν ἀγορὰν et εἰς τὴν ἀγορὰν: vt illud dicatur facere, qui modo transit, alia cogitans: at hoc de eo, quod forum adit, vt ibi moretur, negotium aliquod transacturus. Sed forte nec ista differentia perpetua. *Sophocl. Antig.* 1269. δόμονε παρατείνοντες, *domum intrare.* *Heliodor.* 5, 263. in *Cod. Taur.* παρελθεῖν τὴν ναῦν, sed tamen εἰς inter versus a manu secunda.

P. 169. V. 16. Ἄλλὰ ἀποκρητίζου] Licet Charitoni ita esse locuto, quamvis forte quis maluerit ἀποκρητίζου, nec enim opus.

P. 169. V. 19. Ἐμβαλεῖν αὐτὸν εἰς ἔρωτα] Variatur constructio. *Xenoph.* *Symp.* p. 899. dicit εἰς αὐτολόχην ἔρωτα ἐμβάλλον, et sic alii. περιβαλεῖν semper cum dativo rei. *Demosth.* πρὸς Ἀνδρῶν. 704. C. οὐκ εἶδεν περιβαλεῖν: vbi ab ignavis in ora οὐκ εἶδεν. 704. C. 708. D. *Lucian.* *Abdic.* 2, 106. *Isocrat.* *Paneg.* 67. B. *Plutarch.* *Narrat.* *Am.* 775. C. etiam in *Tasiano adu.* Gr. C. 32. non petceptum: ἐμὰ ὡς κακὰ τῷ θανάτῳ περιβαλεῖν. *Sophocl. Oed. Col.* 1242. dicit:

Καὶ μὴ μ' ἀνάγκη προσβάλεις τὰδ' ἐκείθεν.

Sic δίδου variatur. *Demosth.* de *Coron.* 483. F. δίδουσι αὐτοῦς τοῖς δανούσις. *Pin-dar.* 8, *Isthm.* 132. δίδουσι φῦτα ὕπνοις. *Plato Phædro* 254. E. τίνα δδόναις δίδουσι. Quod etiam *Odyss.* P. 567. *Iliad.* K. 88.

— τὸν περὶ πάντων Ζεὺς ἐνέχας πόνοισι —

Contra *Iliad.* K. 71. 1. 696. Ita προσφέρειν τοῖς τύχην. *Demosth.* de *Coron.* 514. F. quæ locutiones inuertas inueniuntur. Ita Latini offerre aliquem male ei offerre malum alicui. *Catullus*, *Episth.* *Pel.* et *Thest.* 248.

Marte ferox Thestus qualem Minoidi luctum

Obtulit.

Sic quidem vulgo. At in *Codd.* meis et aliorum nonnullis legitur *Minoida*: vnde mallem:

Quali Minoida luctu Obtulit.

Cum luctu ipsos offenderit, ad aliam lectionem transiunt, *Iustin.* 5, 11. sic scribere: Fors proelii utrumque fratrem pugnae obtulit. *Tacit.* 2. *Hist.* 44. *Vedium Aquilam irae militum inconsultus pavor obtulit.* Ideo vero magis in hanc lectionem inclino, quia priusci poetæ raro, vel numquam, istos dativos contipiunt. Non loquor de *Statius*, vel *Siliis*, sed *Catullis*, *Tibullis*, *Propertius*, *Virgiliis*. Quare nollem M. *Heinsium* in *Quidii* 3. *Tristium* 9, 11. *Calchidi* proposuisse, et defensum iuisse *Papiniano Palladi*: aduocari satius fuisset vel hunc locum, vel ex *Coma Berenices*: *Tetbyi restitutor*; quamvis id non plane idem.

V. 169. V. 19. Ὅπως δύναιτο] Quorūque modū posset; Licet non digno vel suuili implicaret eum amore. *Demosth.* πρὸς Βουτῶν περὶ προικίς. 1008. C. ὥτως ὥπως ἂν δύναιτο, si quo modo posset. *Apul.* 9. *Metam.* 536. *Pricæus*. vide *Cl. Ernesti* ad *Xenoph.* *Memor.* 2. p. 75.

P. 169. V. 20. Ἐρωτα καὶ οὐ καλλιτέχνης παραμύθιον] Potuisset etiam omīssa coniunctione per adpositionem et ἐκτελέγησιν protulisse, Nunc acci-

piendum ceu per enallagen dictum *καὶ παρὰ μῦθον*. Vt Sallustianum illud: *natura imbecilla atque aevi brevis*. Lamprid. Alex. Severo 27. *itinerarium atque pluviae*: vbi alii *pluviale*. 46. *locorum civilium et militum, pro militarium*. Quamvis forte haec ex compendiosa scriptura nata causari possis: vt *singulis iustitiae virum pro singularis* ap. Firmicum L. 1, 1. 3. *offensa pag. eius capitis*. Ap. eundem L. 3, 12. 2. *sacrossima ratione decipiat*, vellem mutari in *saepe pessima*, licet *sacrossimus* Grammaticis celebretur. Apud Manetbonem L. 5, 85. vbi Codex habet: *καὶ διδάσκει γονὴν, ἐκπένδιμον ὁμμασι δάκρυ*, editor separavit vocem *ἐπὶ πένδιμον*. Forte placuerit vox *ἐκπένδιμος* Manetboni, et cum non inelegans nasceretur appositio γονὴ, δάκρυ ἐκπένδιμον ὁμμασι. Alias ista figura ei placuit: vt L. 4, 371. cuius versus emendationem p. 131. *Animaduersorum proditam stabilit Firmicus* 8, 23, 2. *Obstetrices faciet vel alienos liberos nutrices*.

P. 170. V. 2. *Ἐκ τῆς ἀναπνοῆς καὶ τῷ σχήματι*] Vide L. 1, 4, 8. 4. *πρώτη τῷ ἀνδρὶ ἔσθιτο τὴν ἀναπνοήν*. Apud Heliodor. L. 7, 320. *ἀναπνοῇσι* tractantem *Theagenis et Charicleae*, Theagenes non modo haud agnoscit *Charicleam*, mendicantis veste ornatam, verum, postquam iam amplexus ab ipsa tulisset, iam gemitus et eiulatus audisset, etiam eo devenit incogitantiae, vt amanti colaphum impingeret, ceu alienae molestaeque foeminae. Quod quidem eo magis in Heliodoro miror, quod ipse paucis ante versibus ita philosophatus sit: *ἐξ δὲ γὰρ τι πρὸς ἐπὶ γυναικὶν ἀντιπῶν ὄψε, καὶ κίνημα, πολλάκις καὶ σχήμα μόνον, καὶ πέρχεται, ἢ καὶ ἐκ νύκτων τῆς ἐξαιότητος τὴν φαντασίαν παρέτησεν*. Verius profecto Noster naturae et amoris mercatum expresit instinctum. Languidius vero etiam et improbabiliter *Theodoros Prodyotus* L. 8, 361. in conspectum amantes suos ducit, nec se agnoscere tamen facit.

P. 170. V. 4. *Εἰ μὴ*] Non dubitavi cum praestantissimo Cocchio partem negantem hic inferre. Mox *Απογραφὴν ἀπακαλύψω* et superius *ἀποκατήρσις*, quae quem moerentur!

P. 170. V. 6. *Ἐξίς δὲ εἶδεα, ὃν θάλας*] De hac vaticinii specie vide L. 1, 13, 19. 18. Ita est ominosa et satidica oratio Iasonis ad Medeam ap. Val. Flacc. 7, 504. vti bene P. Burmannus.

P. 170. V. 11. *Ἀπειράστως*] *Recuperaſtis*. Eodem sensu v. 4. accipiendum, non *abſtulisse*.

P. 170. V. 11. *Πεπληρέκαται οἱ θεοὶ τὰς εὐχάς*] Dignus locus, qui addatur vindicandis locutionibus *πληρῶν τὴν γραφὴν, τὸν νόμον, τὰς ὑποσχίσεις, τὰ λόγιον*: in quo *Vorsii, Rapheii, Ellneri* elaborarunt.

P. 170. V. 14. *Οικοδομήσῃ καλῶς*] In tuto firmoque statu res praesentes collocare. Eleganti metaphora ab aedificiis. Alia locutione dicit L. 8, 4, 135. 7. *τὰ ἐν Αἰγύπτῳ κατασκευασθῆναι βεβαίως*. Ita *Diodor.* 37. p. 538. *βεβαιῶν τὸ κράτος*, et L. 20, 2. *καταλῶς θίσθῃ τὰ κατὰ τὴν ἀρχήν*. Nec alia metaphora in locutione eiusdem L. 15, 1. *ἡγαυοῖα τεθμελιωμένη*. *Anatian, Marcell.* 17, 9, 133. dixit *fundare utilitatem provinciarum*. Sic passim munire, et *Cic.* 9. fam. 2. dixit ad *aedificandam Rempublicam*. Sic *ἰδρῶσαι* *ἑαυτὸν*, locum insidere manendi animo. *Lucian.* *Asin.* p. 603. *Xenoph.* L. 4. c. 11, 236. B. alia ratione adhibet vocem: *ἐπὶ ταῦτα εὐθὺς οἰκοδομεῖτε ἄλλα φιλικὰ ἔργα, collocaſe firmiter et adstruite*.

Habet et hoc verbum vicini soni insidiatorem, *οἰκονομήσαι*: vt ap. *Philon.* de *Iosepho* 2. p. 41. ap. *Lucian.* T. 1, 62. *ἐξ δὲ οἰκοδομήσασθαι τὴν ἑλὴν*: vbi nunc, nescio quam bene, *οἰκονομήσασθαι*. Ira commiscetur in prima *Pauli Epistola ad Timoth.* 1, 4. nec improbabiliter *Cl. Valkenarius* in *Erano Philone* p. 172. πόλις, τὰ οἰκονομήματα, non οἰκοδομήματα, scribendum autumat. Tamen vulgo sic accipi docet *Luciani* locus in de *Οἰκιστῇ*. p. 900. vbi ait, Athenienses πόλιν non putare τὰ οἰκοδομήματα, et si πόλις α πόλις, vt *urbis* ab *orbe*, etymologice verum foret.

P. 170. V. 16. *Ἀνύστεγαν*] Passim obuii in metaphora. *Liban.* *Epist.* 89. Comparatio apta. Affectibus et subito euentu mens animi et sensus erant quasi submersi; vnde tandem *ἀνέκυψαν, ἀνύστεγαν ἑαυτῆς, ἀνεδύοντο*, ceu ex *φρέατος*.

P. 170. V. 17. παρὶσταν] *Hesych.* παρὶσθ, παρελθῆ, ἔχων ἰσθ. ἐσθ, ἐχλάσθ, ἐλθ. Παρεῖται, παρὶσθ, παρελθῆ, παρῆσθ, παρελθῆ: vbi recte *Gaietius* παρὶσθ, licet *Rhaugotinus* quoque exhibeat, corrupto aliquo loco vsus; illud παρὶσθ an modo natum ex παρελθῆ. *Eunap.* 140. παρὶσθίτης ἵκιστο *Photius* in *Lexico*: παρασθίτης, ἐκλυσθίτης. *Heliod.* 7, 319. Τότε οἱ μὲν παρὶσθσαν, καὶ κατενεχθῆσαν μικρὸν ἀπολυπείτες, προσέκλιπον ἄμφω τῷ πατρὶ. 6, 292. *Theodor.* *Prodr.* 9, 382.

P. 170. V. 17. πάλιν . . . καὶ δεύτερον] Nam iam semel ἔπεισαν. Ita δεύτερον αὖθις, δεύτερος ἄλλο. vide *Animadversiones* p. 93. nisi forte putes, distinguendum leuiter post παρὶσθσαν, et καὶ δεύτερον καὶ τρίτον pro aliquoties accipias.

P. 170. V. 18. ἔχω σε;] Sic distingue. De hac formula multi multa. *Tetigimus* antea L. 5, 1, 80. 1. *Heliodor.* 1, 39. 2, 72. *Eurip.* *Electra* 1579.

Electra. — — — χρόνῳ φανεῖ,

ἔχω εἰ ἐλπίτω.

Orest. Καὶ ἐμὲ ἔχῃ χρόνῳ.

Electra. Ἐκείνος εἰ εἶ;

An huc respexit? sed nimis obuium. *I. Pricaeus* vult, ἔχειν hic tenere, non habere, verti, ad *Apul.* 10, 226. 16.

P. 170. V. 19. Ἐὶ ἐλθῶς, εἰ Καλλιρρόῃ] Sic legendum et distinguendum, ita quoque verti. Admirantis, non dubitantis, hic sermo. Languidum nimis, si re vera es *Callirrhoë*. Illa repetitio hic vim suam exserit. *Theodor.* *Prodromus* 8, 365.

Ζῆς μοι, ῥοδάνθῃ, καὶ βλάπτει τὴν ἡμέραν;

Ζῆς μοι, ῥοδάνθῃ, Ζῆς, ὁρᾷ, ἀπακνέει.

Rectum alterum in *Themist.* *Ep.* 12, 37. ἴνα εἰ μὲν εἰ ἐκείνος. Sic ex *Codice* lege.

P. 171. V. 1. Οὐ θυμῶδες ἐν οἴκῳ] L. 3, 2, 44. 26. οὐκ ἀπαλείφῃ ἐν ταῖς οἰκίαις οὐ παιδίαι, οὐ γέρας, ἀλλ' οὐδ' ἐν αὐτοῖς τοῖς λιμέσι. *Basilus Homil.* in *Gordium* T. 2, 146. 6. ἐξέλκων τὰς φυλακὰς τῶν οἴκων οἱ φύλακες. Quo loco illustrat *I. Pricaeus* *Apul.* L. 8. *Met.* 161. nudatis totis aedibus. Quia tamen hic militibus tentorium, nauicis eremes, propria habitacula, tribuuntur, ianitori hic sua cella, quae Graecis οἰκία peculiariter, non male assignaretur. vide *I. Casaub.* ad *Sueton.* *Calig.* 57. *Vitell.* 16. praecipue quia articulus non adest.

P. 171. V. 2. Καλλιρρόης δὲ φασίσης] Sibi constat *Noster*. L. 4, 1, 64. 17. ἐκείνη μόνῃ τὰς ἀπάντων ἰθυμαγωγῆσαι ἐφθάλμους. Et merito securus fuit magnum suum magistrum *Xenophonem* L. 6. K. Π. 170. D. Οἱ δὲ ἀνδρες, καλὸν ὄντος τῷ θεάματι τῷ Ἀβραδάμῃ καὶ τῷ ἄρματι, οὐ πρόσθεν ἰδύναντο θεάσασθαι αὐτὸς, πρὶν ἢ Πάθειαι ἀπῆλθῃ. Verum *Xenoph.* *Ep.* 1, 4. primas tribuit prae *Anthea Habrocomae*; at aliarum spectator formatum erat iste *Erbesius*.

P. 171. V. 3. ὅς μόνος ἦσας] L. 5, 3, 83. 23. Καὶ οὐδὲς ἰδοῦμαι ῥοδούσῃ παρῖναι. εἴπω aliquando παρῖναι. Sic *ἀπὸς* et *ἀν* opponuntur apud *Sophoclem Antig.* 1120.

— — — — — Οἱ τ' ὁπότες

Οἱ τ' ὄντας, οἱ τ' ἀπόντας ἐξέως χειρῶν

Ὁρμᾶς? ἰδόντας εἰς ἰσθίους τόπων.

Et hac ratione quibusdam visus fuit locus *Aristaeneti* L. 2. *Ep.* 2. quodammodo posse defendi: Sed δὲ ἐφθίση φάσις, καὶ οὐκ οὐκ τιτρώσις. Quando praesens es et spectaris, visis viros: quando absens non adpares, viros vulneras et excrucias. Eiusdem sensus fere illud *Demosth.* in *Ερωτικῇ* 248. C. καὶ δρωμένοι οὐκ ἀποπληροῖ καὶ μετατὰς μνημονεύεται. *Litan.* *Ep.* 1280. Ὅν οὐχ ὁρᾷ μὲν ἀλγυῖς, ὁρᾷ δὲ υπερχαλρεῖς. Quod posses esse: οὐ ἀπόντας ἀλγυῖς, ὄντας υπερχαλρεῖς . . . τιτρώσκων interpretare λυπαῖν, quoniam modo afficere. Sic *Marinus* in *Proclo* C. 3. ἀπαθῆς μὲν ὑπὸ χειρῶν καὶ πανμάτων, ἀτρωτός δὲ καὶ ὑπὸ τῆς μοχθηρᾶς καὶ ἡμελημένης διαίτης. Sic enim ibi legendum, vulgo καμάτω, ex *Cod. vetere*.

P. 171. V. 3. 'εβαδίζει σοβαρὰ] Qualis Iole ap. *Nasōn. Epist.* 9, 130.

Das vultum populo jublīme sub Hercule viſſo.

Plerumque ὑπερήφανος, ὑπέροπτος sunt ei synonyma. *Heliod.* 7, 370. Cl. *Ier. Marklandus* ad *Max. Tyr.* 20, 1. mitiorem ei notionem conciliare studet. Virtus enim ibi vocatur σοβαρὰ, ἰσχυρὰ βαδίζουσα, et videtur σοβαρὲς de iis dici, qui graui et reuerendo passu, gestu, toto habitu ingrediuntur, quod cum fiat a dignis personis, non adeo vitiosum est. Ita Rex Petrarum, equus Niseo, luculenter ornatus, insidens, dicitur σοβαρὲς a Nostro L. 6, 4, 103. 15. Σοβαρίτης δὲ πλῆσις ap. *Suidan* explicatur ἐπὶ τῶν σοβαρῶς διαπερευμένων, vel, ut apud *Hesych.* et *Paroemiographos*, πορευμέναν, α σοβαῖν, quod tribuitur fastuose obuiis submouentibus. Ita εἰρηδὲς et λαμπερὲς ambiguae notionis. *Aelian.* V. H. 12, 21. *Aristaen.* 1, 7. ἂν γὰρ, ὡς ἴσους, εἰρηδὲς τε καὶ βλοσυρὰ: vbi adhuc εἰρηδὲς, quod credo alias tetigisse. vid. L. 1, 5, 8. 20.

P. 171. V. 4. Μῆσεν αὐτὴν] κατὰ μέσον. Nam non placet hic ad Atticismum confugere; nec quis obiciat μέχρι μέσου ἡμέρας ap. *Herodot.* 8, 23. *Xenoph.* K. Π. 5, 102. A. nam id accipe ut τὸ μέσον τῆς ἡμέρας ap. *Theophr.* *Char.* 10. *Lucian.* *Lucio* 584. vid. *Huttschins.* ad *Xenoph.* K. A. 279. (2. p. 138.) L. 3, 10, 61. 2. pro μέσον dicitur et μέσα. *Antibol.* 7, 10. p. 462.

Δισσὴν θηλυτέρων μῦθος ποτε μέσσα καθήμην.

Scias tamen, hic te non *Agathiae* manum, sed *Planudae*, habere. Ille enim dederat: Δισσὴν θηλυτέρων μῦθος ποτε μέσσος ἑταίμην. Idem monachus scripsit ibi: Ὁχθῆσας δ' ἄρα εἶπον προ ὁμηκεατέρη Ὁχθῆσας δ' ἄρ' ἔειπεν. *Heliod.* 3, 134. ἡμεῖς δὲ πάντες καὶ εἴκοσι ἐκατέρωθεν, μεσούντα τὴν ἐκχρίσμεον δορυφορῶντες: vbi *Cod. Taur.* male omittit ἐκατέρωθεν, quod necessarium.

P. 171. V. 5. 'Αἰθὴ καὶ τερφάνης] *Pindar. Pyth.* 9, 219.

Πολλὰ μιν κείνη δίκον

Φέλλ' ἔπει καὶ τερφάνης.

Nam soluti flores, et confuti in coronam, spargebantur. vide *Cassub.* ad *Sueton. Calig.* 13. *Ner.* 25. vid. 3, 8, 56. 21. contraria saepe constructio obvia βάλλειν τινὰ ἄνθεσι.

P. 171. V. 5. Οἶος καὶ μόρα] Bene iunguntur, si cogites, εἶνεν ἐνδεσμίαν adhibuit fuisse. vide L. 1, 1, 3. 6.

P. 171. V. 10. Οἶος ἐξαίρετος] *Xenoph.* 8. K. Π. 227. F. Ὅτι οἶος αὐτῷ ἐξηρημένος εἶν ἐν βαυλώνι, κ. τ. λ. vide L. 1, 13, 18. 6.

P. 171. V. 11. Ἀποδέδεικται] L. 5, 2, 80. 13.

P. 171. V. 11. Κλινὴ χρυσήλατος] Tali etiam data *Callirrhoe* L. 1, 6, 9. 25. verum an totum lectum ex solido auro intelligemus? ipsi magno regi modo tribuitur κλινὴ χρυσῆς ab *Heraclida Cynano* ap. *Athenacum* L. 4, 145: nam fuisse laminas ex solido auro superinductas. Sic lectus eburneus, sed aureis clavis, memoratur *Luciano Asino* T. 2, 621. κλινὴ ἦν μεγάλη ἐπὶ χαλῶν Ἰνδικῆς πεποιημένη, χρυσῇ ἐσφηνωμένη. vide L. 8, 6, 140. 18.

P. 171. V. 12. Στεμνὴ] ὑποσώματα. *Alciphron Epist. Ined.* Ἄλλ' ὑπὸ παῖς μύρβινος ὃν ἰδὼ τὸ χερσὶν ὡς ἑνδρόσόν ἰσιν ἐν κύβλῳ, καὶ ἄνθισι ποικίλῳ. ἐπὶ αὐτῆς βυαλίμην ἂν τῆς πόας κατακλιθῆναι, ἢ ἐπὶ τῶν ταπητῶν ἐκλινῶν, καὶ τῶν μαλθακῶν ὑποσώματων, καὶ δία. *Cod.* et *Apogr.* male ἦν pro ὃν. *Apogr.* omittit τρυφεροῖς.

P. 171. V. 12. Βαυλώνιον] 6, 4, 103. 12. 8, 6, 139. 10.

P. 171. V. 18. Ἐμφύτι Ζηλευτίας ἀνεμώσθη] *Apuleius* 3. *Met.* 52. 14. *sunt ego familiaris curiositatis admonitus.*

P. 171. V. 23. Κικονώνηται] Vide V. D. in *Miscellan. Nouis* T. 10. p. 346.

P. 172. V. 3. Αὐτομαλίας] *Liretis* transpositis dedit scriba αὐτομαλίας. L. 8, 5, 137. 9. αὐτομαλίας ἀνέγκη.

P. 172. V. 5. Ἐναβενύμενος] *Stephanus* ex *Dionis Cassii* L. 43. p. 234. protulit. At diligenter Cl. D. *Scotti* adiecit auctoritates *Luciani* et *Dionysii Halicarnassensis*, habet et *Hesychius*. Quod autem saepe occurrat ἡμερῶν pro ἄβρῶν, nemo mirabitur, qui reminiscatur, quoties littera μ inseratur frustra. Diximus quaedam L. 5, 2, 81. 25. et quidem ἀμύχωος scribi pro ἀψωχῶος

vnde ap. *Platon. Phaedro* 246. B. forte ἡμυχος factum. Hinc ap. *Demosth. in Neeram* §66. C. in *Cod. ξυμπαιδευσις*, pro ξυπεταιδύνα, siue potius ξυπεταιδύνα. vide *Hesych.* et *Meursium de Populis Atticis*.

P. 172. V. 8. Ἀσπασίως λήκτρον παλαιῷ θρασυὶ ἰοντε] *Odyss.* ψ. 296. ἀσπασίως λήκτρον. *Aristaen.* 1, 12. habet ἀσπασίον. vide *H. L. Schurzleischii Asta literaria* p. 109. In *Homeri codicibus* aliam lectionem haberi, praeter vulgatam, nemo fide dignus memoravit.

LIBRI OCTAVI CAPVT SECVNDVM.

P. 172. V. 16. Ὡς καὶ τραπῆδος] Mirum, ni quis de substituendum edicat, Videtur suum *Cloetean* optimo imperatori, *Xenophontii*, adsimulare voluisse, qui L. 4. K. A. 324. A. ἦδσαν γὰρ πάντες, ὅτι ἐξείη *Ξενοφῶντι* καὶ *Ἀριστῶντι* καὶ *Διοπύρῳ* προσελθεῖν, καὶ εἰ καθεύδον, ἐπιγείραντα εἰπεῖν, αἷ τι τις ἔχοι τῶν πρὸς τὸν πόλεμον.

P. 172. V. 17. Πόλεμος ἀναβελὸν οὐ περιμένει] *Eurip. Heracl.* 721.

Ὡς ἐγγὺς ἔγνων, καὶ μάλις Ἄρης τυγεί μᾶλλοντα.

Vbi *Scaliger* ἢ γῶν. *Dawesius* ἄγῶν sufficere putarit, qui ita ἄνῃς, quoties producenda est syllaba, scribit. Nescio vero, cur prima in ἄνῃς, in ἄγῶν non possit esse ambiguae quantitatatis, cum tot exempla productae in his syllabae prostant, ut et in Ἄρης. Nou tamen haec ambigua quantitas producenda ad voces, in quibus deficiunt veterum auctoritates. Certe Ἄρης ἄρες βροτολογία iam *Martialis* tempore corruptum fuerit, si *Dawesius* audiamus; cum debuisset scribi ἄρες ἄρες, ita ἄνῃς pro ἢ ἄνῃς, ita ἄνα pro ἢ ἄνα. Sed quid faciemus *Homerico* ἄνῃς ἐλφεύς? et centum aliis locis, ubi articulus vel omnino non, vel coacte, locum habuerit? Viderint hoc horum canonum *Architectae*; sed quibus forte nulli religioni fuerit, versus, in quibus talia occurrant, referre inter *ridicula, stolidia, absurda ac barbara*, quae inuenit *Dawesius* apud *Homerum* in *deorum pugna*, p. 152. *Observationum suarum*.

P. 172. V. 17. Εἰσαχθεῖς] *Eunapius* p. 45. dicit ἔγχευθεν: Quem locum hic sisto, ut insigni lacuna liberem: Ol δὲ ἔγχευθεντες ἰσθλῶν, πλῆθος τε ἦσαν καὶ ξιφασφόροι πάντες, καὶ ἐντὶ . . . vulgo ἔγχευθεντες, *Iunius ἔγχευθεντες*, vertens: manu iniecta. At hoc foret ἔγχευθεντες. Posset etiam tum melius ἔγχευθεντες. Sed cur non etiam alium defectum explicam, pagina proxima?

Ἐμμεναι ἐθανάτοισι, λῆνον δὲ τοῖς ὕδα νένεμαν.

καὶ ὁ μὲν χρησμὸς ταῦτα εἶχεν, ὁ δὲ ἐπ': vbi mox lege *εὐνησέγετε* pro *εὐνησέγετε*, et paullo ante ἔν δ' αὖ ποικιλής. *Barberiniano* libro haec debentur. Tolle obiter paruum defectum in *Marini Prosa* C. 1. ἔτι δὲ εἰς ἡτὴν παρασκευὴν καὶ τὴν ἐν τῷ ἀγγεῖν. Talia supplementa, quoties nouae editiones procurantur, rutilissime contextui inseri possunt, immo debent. Miror, aliam inter alios viam secutum fuisse *M. Meibomium* in *Musiciis auctoribus*, et contentum plerumque fuisse, ea in notis exposuisse. Mox pessime typi dederunt *γράται* pro *τρατιά*.

P. 172. V. 20. Κατατηρομένη τὰ ἐκεί] Explicat *Schol. Thucyd.* 1, 114. ἀτάραχον ποιῆσαι. 3, 35. εἰρηκύν. L. 8, 5, 135. 27.

P. 172. V. 21. Ὅσον ἔγω] *Iamiat*, statim. Occurrit quoque passim ὅσον οὐκ, vel ὅσον οὐκ, tantum non: et ὅσον οὐκ, secundum quosdam, diceretur de futuro et instante negotio, posteriora, de praeterito. Sed id discrimen obseruatum non video. ex. gr. *Thucyd.* 8, 26. ναὺς ὅσον οὐ κατέβη: vbi *Schol.* μετ' ὀλίγον. Alioqui sane ὅσον οὐκ, παρὰ μικρὸν. *Thucyd. Schol.* 4, 69. alterum illud et nostrum e *Thucydide* notauerunt *Stephanus* et alii. *Xenophon*, quod memini, ὅσον ἔγω, vel ὅσον οὐδέγω, non vitur; quamvis L. 7. A. K. 398. D. ora *Leuclaeii* habeat ὅσον ἔγω παρὰ ἡδὴ, *iamiat*. Sed recte ibi *Huscbinspius* praefert ὅσον ἢ ad mentem *Thomae Magistri*, qui tamen etiam discrimen illud non animaduertit, et sic loquitur *Xenophon* L. 6. H. H. 587. A. qui pro *tantum non* adhibet L. 6. H. H. 585. E. occurrit modo cum futuro, modo

cum *praesenti*: Polybius utroque utitur modo: vide L. 1, 17. et 31. *Aristaen.* 2, 10. καὶ ὅσον ἦναι τῷ τόματος λόγος ἐκπεδῶ, et *iamiam*, vel si velis: *santum* ποῦ. Saepe turbas dedit haec ipsa particula non intellecta. *St. Berglerus* in *Alciphron* 3, 30. καὶ ὅσον οὐκ τὸ νέφος ἐπέτῃ τῶν τετραδίων, et *quantum* *nunquam* *alias* *nubes* *adfuit* *auicularum*, vertit, unde et coniecit ὅσον εὐδαίμωντα, frustra; alio *meurein* habuit; vertendum erat: et *statim*, *iam*, e *vestigio*. Si legeretur οἷον ἦναι, vel ὡς ἦναι, sensus ille foret, abesset tum quoque melius articulus. vide doctiss. C. A. Dukerum ad *Thucyd.* 5, 64. ipse tamen recte illustrat L. 1, 10. Apud *Plutarchum Alex.* 38. interpretes intellexit minime, licet ille saepe utatur: ut in *Romulo* 46. quare etiam in versione id narrat, quod *facturus* erat *iamiam Alexander*, quasi *iam factum*. vide locum. Vicinum est ἔσον αὐτίκα ap. *Lucian.* in *Phalar.* Pr. 172. et de *Merced.* Cond. 661. vbi legimus in nupta edirione: ἐλπίζοντας δ' ἔσον αὐτίκα χαρὸν, οὐδενὸς ἀποτομίζοντος, πείσθαι τὴν χεῖρα, et vertitur: *sperantes quantum tauri statim plenis faucibus, nemine obtinente, devoraturi sint*: vbi miraberis merito illos *tauros devoraturas*, cum in toto contextu neque *bouis*, neque *tauri*, vestigium exstet. At id pueris *typothetarum* imputetur: qui *voracitatem taurorum* magis, quam *auri aceruos*, nouerant. At si vel emendes *auri*, ὅσον *χεῖρα* male acceperunt, cum ὅσον αὐτίκα esset coniungendum. Hic, vt in aliis nonnullis locis, vetus versio locum obtinuisse suum potuisset, *sperentque futurum, uti mox, nemine vergente, assatum auri bibant*. Vt ad nostrum ὅσον ἦναι relabar, mirifice verum videbis ap. *Eurip.* *Bacch.* 1073.

Ἵφθῆ δὲ μᾶλλον, ἢ κατεῖδε Μαινάδας.

Ὅσον γὰρ ἦναι ὄλος ἦν θάσσειν ἄν.

Quantum enim nunquam antea, immo *statim*. *Hesych.* recte ταχὺ. *Aelian.* V. H. 12, 57. elegantur: τὰς περὶ αὐτῶν ὅσον ἡδέως τόχας . . . videantur G. *Budaeus*, H. *Stephanus*, Er. *Schmidius* ad N. T. p. 413. C. A. *Dukerus* variis ad *Thucydiden* locis.

P. 172. V. 21. Πεισιμένους] Immo *πεισιμένους*. vide L. 7, 6, 124. 6. *Aeschyl.* *Suppl.* 193. Ὀπτήρας εἶναι ἀγγέλων *πεισιμένοι*.

P. 173. V. 3. Χαίρετε ἀνέθους] Videtur *Noster* *corius* huius loci colorem debere *Xenophonti* L. 4. H. H. 527. B. Ἐτι δὲ καθεμέναι Ἀγχιλαίαν . . . ἱππεὺς τὴν προσήλαιον . . . ὑπὸ πολλῶν δὲ ἀρωγμάτων, ὃ, τι ἀγγέλλαι, εὐδενὶ ἀπεκρίνετο, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡγγόδε ἦν τῷ Ἀγχιλαίαν . . . καταλλόμενος [καθαλάμενος] ἀπὸ τοῦ ἵππου . . . λήγει τὸ τῆς μόρας πάλος. ὃ δὲ ὡς ἤκουσαν, εὐθὺς δὲ ἐκ τῆς ἰσχυρᾶς ἀντιπόδης, καὶ τὸ δόρυ ἔλαβη.

P. 173. V. 4. Αὐτὴν λαβομένη] Cum *genitrio apprehendere*, cum quarto casu *capere*, *auferre*, et paulo aliter *norat*. vide L. 3, 7, 55. 1. licet forte ibi casus non spectet ad λαβάν. Ita *Callistratus Imag.* 6, 398. *προσιόντος* *καίρῳ* λαβέσθαι ἑξῆς . . . καὶ οὐκ ἔστιν ἀλγυμενθέντα λαβάν τὸν καιρόν.

P. 173. V. 6. Ἦδη σὺ καταφρονήτων] Non est distinctio in *apographa* post ἦδη. Me male habet hoc aduerbium hic. Nam certe adhucdum non despectus erat suis *Chaereas*; quare melius forte referatur ἦδη ad *praecedens participium*, et *ἀσύνδετος* agnoscatur oratio, de quali egimus L. 6, 2, 99. 19.

P. 173. V. 7. ἐν χειρὶ] τῷ βασιλείῳ. p. 174. 21. εἰς τὰς χεῖρας ἵκναι αὐτὸς ἐμβαλεῖν.

P. 173. V. 8. Μοτὰ τέχνης] L. 1, 2, 4. 17. *Lucian.* *Epist. Saturn.* p. 417. κατὰ τέχνην. *Psellus* de *Op. Daem.* 50. εὐν τέχνη καὶ μάλα σοφιστικῆς. Τέχνην *saepe artes belli, strategemata*. Hic dolus dissimulandae cladis vulgatissimus: — — — nam *tristissima rerum*

Castiganda duci, vultusque premenda sereno.

Vt ait *Val. Flacc.* 3, 369. forte debeat *Xenophonti* L. 1. H. H. 447. D. 4, 518. D. sed passim. *Tacit.* 4. H. 34. *Dion Cassius* 51, 446. B. *Mox Apogr.* ἐπὶ τῇ κατὰ.

P. 173. V. 14. Σαλπικῆς] In *Codicibus* saltem haec scriptura etiam ap. optimos auctores, ap. *Theophr.* *Char.* 25. unde et Latinis placuit: quibus tamen etiam, vt *Graecis*, *salpicla* dicitur. Ap. *Firmicum* 8, 21, 8. lego *sal-*

pisillas reddet. Ita *ευεργκτής*. Sed sincerior scriptura *σαλπεργκτής*, *ευεργκτής*: vt *optimus Codex* in *Theocr. Idyll.* 8, 9. Sic *σαλπεργκτῶ* in *Regio Codice Dionis.* p. 431. *Bibl. Coisl.* vbi tamen p. 492. habes *ιωξ* pro *ιωγξ*. Sic in *Sopbocl. Antig.* 625. in *Vaticano* *πολύπλακτος* pro *πολύπλαγκτος*, et in *Aeschyl. Pers.* 891. *μισήκτους* pro *μισήγκτους*. Saep̄ r̄ deficit, vt in temporibus nonnullis *πῆς ἀλέγχω*, saep̄ abundat, in multis orthographia diuersa pro saeculo obtinuit. V. V. D. D. egerunt de hac voce plurimi; suffecerint Cl. V. V. *Duker.* ad *Thucyd.* 6, 69. *Hemsterb.* ad *Aristoph.* *Plus.* 69.

P. 173. V. 15. *Ἐνταυθαμένω*] Vt *διαπονεργαμένος*, *ποτορισμένος*, *κατατραμμένος*, *ἐξεργασμένος*, *κατεργασμένος*, quod repositum velim in *Menandri Placito* v. 2.

Ἐν' ἀμφοτέρῃ νῦν ἡ 'πικλῆρος οὐατα
Μάλλι καὶ αὐτοῦδ' αὖτις. κατεργασμὲν μέγα
καὶ περιβόητον ἔργον.

Nunc metro corruptio editum *κατεργάσασα μέγα*.

P. 173. V. 17. *Ἐλυσὼν τὰ ἀτόγια*] Alii *λύσαςθαι* adhibent. Potes suspicari *ἀλύνοντα*. Recte *Αρογραφὴν ἀτόγια*. *Glossae*: *ἀτόγια*, *retinacula*. *Chion Ep.* 4, 27. licet *ἀτόγια* item probum. Sic in aliis vocabulis. Effugit me etiam haec subreptitia mutatio.

P. 173. V. 17. *Ἀγκύρας ἀνέρου*] Saep̄ *αἶρεν* et *ἀνείρεν ἀγκύρας*, vt L. 1, 14, 20. Verum *ἀνείρεν* a *Sterphano* vindicatum in *ἀγκύρα*. Crebro hae voces miscentur a librariis et ipso vsu. Sic ap. *Heliod.* 6, 301. tantundum fuerit, vtrum legas *ἔλφος ἀνελόμενῃ*, siue cum *Taurinensi* *ἡραμένη*. Ap. *Artemid.* 2, 61. 148. 2, 9. 168. Iam emendauimus alias similem confusionem. Cl. *Duker*us religiosior forte visus fuerit nonnullis, qui *χαῖρας ἀνταιριμένους* pro *ἀνταριμένους* in *Thucydidis* L. 3, 32. seruauerit.

P. 173. V. 19. *Παριὼν Χαίρεός δέ*] In optimis Gr. L. auctoribus dislocatio voculae *δὲ* non infrequens. *Xenoph.* de *R. Eg.* p. 951. B. *Ἐπὶ τῶν τοιούτων ἥδη δὲ ἰππαζόμενοι ἵππων*, qui locus turbatus videtur a sciolo. vide *Leunclavius* ad L. 7. H. H. 627. C. *καὶ εἰ περὶ τὸν ἑθβαῖον δέ*. et quando periodus incipit a vocula *καὶ*, fere *δὲ* tertia vel quarta sede collocatur. Ap. *Diodorum* 20, 35. *πρὸς τὰς θέσεις τῶν ὀργάνων δὲ δ' ἀμύτρεος*: vbi quoque male turbatur. Noster L. 1, 1, 3. 13. 4, 1, 62. 6. Hic autem dubites, vtrum *παριὼν* non potius referendum sit ad superiora *ἵππῳ παριὼν*, *Χαίρεός δέ*: nam de processu *Chaerae* satis iam actum. Tamen etiam potes coniungere *παριὼν* *εἰς τὰς τριήρεις*, et hoc praestit.

P. 173. V. 19. *Λιλαῖδ' εἰ*] Cūr ita? Nam poterat hoc facere psalm, praesertim praetextu insulae incultoditae praesidiis firmandae. At ita cape locum: clandestinum hoc praeceptum te vera datum praefectis, vt occuparent *Cypron*, a regiis copiis nondum occupatam; vnde in *Siciliam* reditum capesserent. Vulgo autem persuadendum erat, se descensionem facturos in hostiles aliquas ad mare oras, puta *Sidona*. Sic *Persa* L. 7, 4, 120. 24. *κυζόμενος δὲ Τύρον ἑλαυνόμενος περὶ Σιδῶνος ἀφοβαῖτα*.

P. 174. V. 1. *Ἐπὶ Κύπρῳ κρατεῖν*] Nempe *τῆς δδὲ ἐπὶ Κύπρου*. Non videtur multum abire Latina locutio *tenere*. *Quidius* 3. *Mes.* 690.

— — — *Diamque tene: delatus in illam,*

Accensis aris Baccheia sacra frequens,

Lucan. 6, 321.

Hesperiam posui, motu surgente, tenere.

Ita *τελεῖν* *εἰς τὴν τόπον* per ellipsin vocis *τὴν δδὴν* dicitur. Si cui *κρατεῖν* omnino displiceat, leui metathesi reponat *καταλεῖν*, cuius obuius est vsus. *Themistocl.* Ep. 11, 34. *ἀκούειν ἡ ναὺς δὲ ἐπιδόξος ἢν εἰς Ἀσίαν καταλεῖν*: vbi *Cod.* *ποχ μόντοι* pro *μενούν* exhibet. At contra illud *μόντοι* *mutes* in *μνήμας* in *Proclo Marini* C. 31. vel vtrumque retine. A voce *κρατεῖν* longius abeunt, quam vt de iis cogitari possit, vulgarissimae locutiones *καταλεῖν*, *κατέχει* nostro sensu, pro quibus dubito an *ἐχέσθαι* recte repositum sit ap. *Herodot.* 5, 47. *εἶχετο πλεον ἐς Κυρήνην*. Mihi videtur longe praestare aliarum editionum et *Codd.* ap. *Galeum* lectio, *ἔχετο πλεον*. Exemplum habet *Portus*, *Plato*

Theag. 130. ἔχετε ἐκπλύν. *Lycias* p. 364. *Lycurg.* in *Leocr.* §. 6. Ap. *Xenoph.* K. A. 1, 253. ἔχονται male pro ἔχονται. vide etiam Cl. *Valkenar.* ad *Ammon.* in *Ἀποδράμῳ*. L. 3, 3, 46. 16. ἐπὶ Κρήτης τὸν πλὴν ποιῆσθαι dixit.

P. 174. V. 1. ὡς δὲτα ἀναγκαῖον] Eadem ratione dictum, qua ἐξδν, δέον, προσταχθῆν, ἐπαγγεῖσθαι.

P. 174. V. 2. Πνεύματι φερῶ] *Dion Cuss.* L. 440. A. *Thom. Mag.* φορὰς ἀναμας, ὁ τοῖς πλείους διδίδε, καὶ φορὰς ἡ συνή συνων, ἣν γὰρ φορὰς συνων ἔχουσιν. Quod exemplum videtur ignorasse *H. Stephanius*, vnde petierit *Budaeus*. Ap. *Schol. Luciani Lexiph.* 2, 337. φερῶ τῷ πνεύματι legebatur: vbi *Solimus* εὐφόμε: non opus, nisi ex *Codice*. vide *Ammon.* in φορὰς, et ad L. 3, 6, 52. 25.

P. 174. V. 3. Ἱερὸν Ἀφροδίτης] Huius in Papho Venetis templi memoria in *Numis.* vid. *Tacit. Ann.* 3, 62. et 2. H. 34. vbi *Titus*, *spēssata opulētia donisque regum* . . . de navigatione primum consuluit. Haec *Charito* rursus pro more adplicit *Chaeræae* suo.

P. 174. V. 5. Πρώτης] L. 3, 6, 53. 9.

P. 174. V. 6. ἐξιβίβασιν] Vulgarissimi vsus. *Thucyd.* 6, 69. ἐξιβίβαν τινὰ τῶν δικαίων λόγων. *Schol.* ἐκκρίβιν explicat. In *codicibus* quibusdam ἐκκρίβαν. *Ducell.* Interpres utrumque aptum merito censet, in receptam tamen lectionem pronior fuerim; nec hic solum hae voces commiscuntur. vide *Vann. Criticum* p. 537.

P. 174. V. 8. Εἰσάσας τὴν τρατίαν] *Xenoph.* K. A. 6, 370. Θέσαντες δὲ τῶν ἀρχαίων βῶθιν καὶ ἄλλα ἱερῖα, πύργους μὲν ἀρκεῖσαν παρεῖχον. Potes hic quidem *ἱερῖα* interpretari *animalia*; sed tamen mox sacrificium perficitur. vide *Casaub.* ad *Athenaeum* 1, 11, 36. *Schol. Homer. Iliad.* X. 159. *Odys.* A. 23.

P. 174. V. 9. Οἱ ἱερεῖς, ἔτοι δὲ εἰσὶ καὶ μάντιες] *Sacerdotes* simul et *haruspices*. Hic intelliguntur Paphii sacerdotes. Alioqui tales exercitum sequebantur. vide *Thucyd.* 6, 69. et ibi laudatum *Pallucis* locum. *Xenoph.* H. H. 7, 629. A. K. A. 4, 324. Οἱ μάντιες ἰσφαγιάζοντο εἰς τὸν ποταμὸν: quod Latini dicunt porricere in *fluctus*. vide *Cerdam* ad *Virgil.* 5, 776. nec dubitare debebat *Xenophontis* ad l. 1. interpret. *Hesych.* ἱερεῖς, ὁ διὰ θυσίῶν μαντευόμενος. Ita in *Inscriptione* in *Tom.* 3. *Etrusc. Inscr.* p. 97. *sacerdoti et aruspici, publico, ex genere, sacerdotium*. *Consularux* ibi *doctissimus A. F. Gorius*. Dedit quoque Cl. *Muratori* T. 1, 170. 8. ex *Vignolii Seleffis* p. 305. In aliis ap. *Fabretum* p. 677. ex quo eruditissimus *Abbas Ollivierus* in *Marmorib.* *Pisunensibus* edidit p. 58. *auspex extispicus sacerdos publicus, priuatus*: ut quidem plenius legitur ap. *Donum* Cl. 4, 42. vbi *publicus* abest tamen: uti quoque ap. *Murator.* T. 1, 171. 7. tamen *publicus* bonum, et ante *priuatus* videtur quid excidisse.

Sacrificium autem hoc *ἑμβατήριον*, ut felicibus omnibus mare iterum ingrederentur: ut ap. *Hellod.* 4, 196. Καὶ τὴνδε τὴν θυσίαν ἀγῆι τῷ θεῷ τῷ φάναντι, νικητήριον τε καὶ χερσῶν, ἅμα δὲ καὶ ἑμβατήριον: vbi male *Commelinus* explicat *αὐλητήριον*: vt animaduertit iam *Sopringius* ad *Hesych.* in hac voce. Mox ibi rectius *Taur.* βολόμενον.

P. 174. V. 10. Ὅτι καλὰ γέγονε τὰ ἱερῖα] Ita non solent loqui purioris Graecitatis scriptores, sed ὅτι καλὰ γέγονε τὰ ἱερῖα, vel ἱερῖα καλὰ γέγονε, vel ἔτι, vel simpliciter ἱερῖα γέγονε, vel γέγονε, vel περὶ χερσῶν. Tamen *ἱερῖα* in hac locutione in ipso *Xenoph.* K. A. 6, 381. sed iure *Leunclavius* et *Hutchinsonus* *ἱερῖα* praetulerunt. In *Polybio* L. 7, 3, 703. τί δυνάτ τὰ ἱερῖα. Sed *Codex* meus ἱερῖα. Paulo ibi ante recte se habet *ἱερῶν*. Etiam ap. *Strabon.* L. 3, 258. B. bis occurrit μὴ γινώσκων καλῶν τῶν ἱερῶν, nec *Aldina* variat. Forte *Charitonis* seuo hac in locutione abusus constanter obtinuerit. Alioqui sane tralatitia est horum vocabulorum mixtura. vide *Apollodori Bibl.* 43. vbi *Cod.* meus vacillat cum aliis. Ap. *Lucian.* de *Sacrif.* 1, 526. ἡ τῶν ἱερῶν διαμαρτία, alii ἱερῶν, quod prius in *Luciano* non seque ferendum. Apud *Ammon.* in ἱερῶν . . . χερσῶν δὲ τὰ ἱερῶν, ὡς χερσῶν χερσῶν χερσῶν: vbi Cl. *Valkenarius* malebat ἱερῶν. Ibidem mox ἱερῖα . . . καὶ τὰ σφάγια. *Xenoph.* K. A. 1, 264. E. coniungit haec vocabula: ἔτι τὰ ἱερῖα καὶ τὰ σφάγια.

καλὰ εἴη. *Herodot.* 9, 60. dixit σφάγια γίνεσθαι, nempe *λερὰ* latius patent, quam σφάγια. Ap. *Heliod.* 10, 531. *Cod. Taur.* ἐχώμαθα τῶν εὐαγετέρων *λερῶν*, τὴν δὲ ἀνδρώπων *θυσίαν* καὶ εἰς τὸν ἐξῆς αἰῶνα περιγράφαντες. *Vatic.* consentit in περιγράφαντες, vulgo παρρηγράφαντες, et in *λερῶν*, teste *Commellino*. Sed nostra collatio eius variationis indicium non habet. Praetulerim *λερῶν*: quia sequitur *θυσίαν*, non *θύματα*. περιγράφαντες etiam commodius videtur, licet alterum defendi posset. vide Cl. *Diadori* interpretem L. 1, 41. vitiose potro *Vaticanus* εὐαγετέρων.

P. 174. V. 13. Ἄνδρες συνεταῖται] *Xenoph.* p. 250. A. vide L. 7, 3, 117. 9.

P. 174. V. 16. Καίρεδ δὲ ἐξῆς ἐφάτηκεν] Sic *Pfellus* de *Operat. Daem.* 25. καίρεδ ἐφάτηκε νῦν. Ita in *Inscriptione* ap. *Muratorium* 457. τοῖς ἐξῆς, interpretati sunt, temporibus calamitosus. Sed *Iac. Elsnerus*, vir doctissimus, in *Schediasmate Critico* p. 151. ostendit, esse corruptam lectionem; quam tamen praeter nominatos ab ipso agnoscit C. *Pasius* in *Commentariis ad Antiqua Monumenta* p. 387. emendat vero τοῖς ἐξῆς, vel τὸ ἐξῆς, consequenti tempore, consecutis temporibus? nempe legitime intelligitur τοῖς ἐξῆς χρόνις, malim vero vetri continuis annis; quod *Vit* clarissimus, credo, explicare voluit per τὸ alternis vicibus, verum τοῖς ἐξῆς vix eam vim habeat. Senfum omnino verum attigisse V. D. reor, posses tamen etiam coniecere τοῖς ἐξῆς ἔτησιν, eadem sententia. Ap. *Marinum* C. 26, 63. ἔτη excidit: τὰ δὲ πάντα ἔτη οὐκ ἔτι: nempe eodem modo pronuntiata fuerunt ἔτη et ἔτη. Vetum καίρεδ ἐξῆς non plane hic καίρεδ χαλάρει, sed brevis ad deliberandum opportunitas. Ita *Callistratus* in *Statuis* 6. τὸ μὲν γὰρ πτέρωμα τῶν ταρῶν ἀνίστασθαι τὴν ἀέτη-τα τὴ καίρεδ, et in eleganti de se epigrammate L. 4. *Anibol.* 14, 346. ipse καίρεδ dicit:

ὡς ἀκμῆς πάσης ἐξύτερος ταλῶ.

In quo *Planudes* rursus grassatus, tum alias, tum praecipue in ultimo disticho, supponans:

Τοῖον δ' τεχνίτης με διέπλεσεν εἵκεν ὕμνον,

ἔπειτα, καὶ ἐν προθύροις θῆκε διδασκαλίην.

cum a manu *Pofidippi* sit:

β' τοῦτον δ' τεχνίτης με διέπλεσεν; α' εἵκεν ὕμνον,

ἔπειτα, καὶ ἐν προθύροις θῆκε διδασκαλίην.

Idem interpolavit etiam quartum distichum: quod leges:

α' Ἡ δὲ κόμη, τί κατ' ὄψιν; β' ὑπαντιῶσαντι λαβίεσθαι

Νῆ Δία, τὰξίνεσθαι δ' εἰς τί φαλακρὰ πύλαι;

P. 174. V. 19. Ἀπειλήμμεθα] *Intercepti sumus*. Male in *apographo* rufus ἀπολελήμμεθα. Diximus de hac confusione L. 6, 6, 106. 20. 7, 3, 117. 16. libet his rursus aliquamdiu immorari. Ap. *Herodes.* ἀπολεμήμεσθαι non facile in his temporibus corrumpitur, quia ex dialecto scribuntur, ἀπολεμ-φθῆς, ἀπολελημμένοι: unde *Hesych.* habet λελαπται, εἰληπται. Ap. *Strabon.* 7, 472. A. ἰχθύες οἱ ἀπολεμφθίντες ἐν τῷ κρυτάλλῳ: vti recte *interpres* expressit; sed in contextu ἀπολεμφθίντες. 16, 9, 28. C. Sine numero haec possent augeri.

Alia confusio in hac voce ap. *Plutarch.* *Ara.* 324. vbi legitur διελήφεν ὁ Ναύακας τὸν Ἀρίστρατον, imaginem *Aristrati* delenuit. At recte *Dacierius* ex *Cod.* διήλφεν: mox explicat ἐξαλειφόμενον. Contra sanam crisin interpretes cogitant de voce διαγράφειν.

Rufus λελημμένος et λελημμένος commiscetur apud *Aeschylum*, *Septem contra Thebas* v. 361.

Οὕτε μείον, οὐτ' ἴσον λελημμένοι.

et v. 386.

Τυτὸς δὲ μαργῶν καὶ μάχης λελημμένος.

Ibi alii λελημμένος pro εἰλημμένος, quod probum sane. vide *Eurip.* *Ione* 1117. *Troad.* 373. licet *Canterius* eo offensus videatur ad *Cyclopa* v. 432. ac vellem alio exemplo probatum, εἰλημμός εἰλημ sumi posse. An dicitur μάχης λελημμένος, ὑπὸ μάχης, vt Latini *captus desiderio?* non puto. Alii α' λημ- de-

ducunt, ἰκθυῖς: sic *scholiaſtae*, licet agnoſcatur quoque altera leſtio, ſed etiam *Heſych.* habet ἰκτεν: vbi conſule *Cl. Alberti, Enſtatb.* p. 1398. 34. *Etym. M.* 566. 57. certe *Suidas* agnoſcit ἀλιφθῆ in ἰκτεν: quate credo, huic verbo utroque loco *Aeſchyli* controuerſiam non eſſe mouendam.

Nec in his permutationibus conſiſtitur. *Cl. Hemſterbuſius* ad *Ariſtoph. Plus.* 385. et 1055. περιιλημένος et περιιλημένος, quod ab ἀλιφθῆ, conſuſa cenſet, quod ipſum εἰλημένος turſus, ut in *Schol. Ariſtophanis*, quem protulit *V. Cl.* ex *Codice* meo, mutatur in εἰλημένος, ſine ſenſus detrimento tamen, in membrana antiqua ap. *Apollon. Rhod.* 863. et ſic ap. *Herodot.* 2, 8. ψάμμῃ κατεἰλημένον, in aliis κατεἰλημένον, nou recte, ut optime *I. Gronovius.* κατα-λελαμμένον forte *Herodoteum.*

Denique ap. *Ariſtaen.* 1, 13. legimus οὐ φέρω θῆαν ἀπειλημένῃ μοιχοῦ, ποτὶ φερο παρὰ τοῦ ἐμοῦ ἐπιπρόβου. At *V. D.* quem *Douzam* credo, ἀπειλημένῃς deprehenſi, conſiit. Senſui, quo *Mercerus* accipit, aptius foret praeteritum ἀπειλημένῃ. At κατεἰλημένος eſt terreor, minis conſternor, non minando intentor, vide *Xenoph.* in *Symp.* 385. B. qui locus *Lexicographis* notatus. Sic ap. *Sophocl. Antig.* 414. πρὸς οὐ τὰ δῖν' ἐκὶν' ἐκπειλημένοι. Haec vno obtutu proponere placuit, ut pateat, quam multiplices ſint ſcribarum aberrationes, et quam caute hae ſollemnnes variationes vocalium ſint diſcernendae.

P. 174. V. 30. Εἴτε οὖν] Sencl ponitur. Namque ſecundum εἴτε non proferri a *Chaerea* potuit, quia eius ſermo a reclamantibus interruptus. An εἴτε poteſt locum habere? certe *Apogr.* habet, ut edidimus, εἴτε.

P. 175. V. 3. Οὐδὲν] Alias οὐ δὲν, eodem redit. *Plato Philebo* 53. C. Ap. *Platon. Symp.* 194. C. fere adſentior *Stephano* οὐ δὲν pro οὐδὲν reponenti, niſi interrogationem tollendam autumes. vide L. 1, 12, 16. 26.

P. 175. V. 4. Ἀναπτήν] Reſpicere videtur *Scytharum* minas *Dario* factas ap. *Herodot.* 4, 132. ἢ μὴ θρυλῆς γινόμενοι ἀναπτήσθαι εἰς τὸν οὐρανόν, οὐκ ἀπονοήσαντες οὐκίαν. Non infrequenter hoc genere delectantur auctores. *Plat.* 10. de L. L. 224. οὐδ' ὕψηλός γινόμενος εἰς τὸν οὐρανόν ἀναπτήσθαι. *Sophocles Antig.* 1314. ἀνέβητο φῶβῳ, prae metu in coelum ſubnoſcuerim, ut ſeruet. *Enrip. Hercule Fur.* 157.

— — ποῖ καλὴν ἐρημῖαν

Εὐρῃ; πτερυγὲς, ἢ κατὰ χθονὸς μολύν;

Vltimum illud effugium ſic circumloquitur *Xenoph.* L. 7. K. A. 396. D. πρὸν ταῦτα ἐπιδεῖν ὅφ' ἡμῶν γινόμενα μάλιστα ἡμὰ κατὰ τῆς γῆς ὀργυῖας γινέσθαι. Verum hoc potius in pudore, quam metu. vide eundem K. Π. 5, 142. D. et K. A. 8, 419. D. Ita *Val. Flacc.* 4, 217. haec duo effugia coniungit:

— fuga ſub terras, fuga nulla ſub auras.

Prae anxietate *Ariadne* ſola relictā in coelum ſibi fugam praeccludi quætitur ap. *Onid.* 10. Ep. 93.

Si mare, ſi terras, porrectaque liſora vidi,

Multa mihi terras, multa minantur aquae.

Coelum reſtabat, timeo ſimulacra deorum.

Sic quae conſequi nequimus, e coelo velle petere dicimur. *Demosth.* περὶ τῶν ἐν Χερῶν. 79. B. Πέθεν γὰρ οἷσθε . . . τραπῖς τρέψαν; οὐκ ἐν τῷ οὐρανῷ εὐπαιστων εὐ τοῦ πετρε nequibis. vide notata ad L. 3, 4, 28. 19.

Venit in mentem locus *Manethonis*, vbi artiſicibus quibusdam membra volantia attribuuntur non modo, ſed et ipſi coelo cadere dicuntur, vix vero intellectus, quia non vna ſede corruptus, L. 6, 440.

Ὁὐ δὲ Ἀρῆι Κότρε καὶ ἄμ' ἡλίῳ πάρεῦθα

Αἰθροβάτας ταύχει, σχολεῖναι τρέβαν ἐξαυδοντα.

Ἦν δὲ καὶ Ἐρμῆος τοῖς συμμάχους εἶναι,

Ἀχθῆα θάμματα χερσὶ κατ' ὤμοισιν φορέοντα;

Ἰταμῆναις γυλοῖς ἐκάλυκτον ὀρεῖσθαι,

Πιδναμένους τε ἔφρασαν ὅτ' ἡνέκοντι πταίνῃ.

Priores tres verſus non habent difficultatem. De ſunambulis perſpicuus ſermo, de quo etiam L. 5, 146.

καλοβάτην σχοίνων, ἰδὲ ἡρέφοτον ἴθνηεν,
ἵκαρον αἰθέριον πτερύχων δίχα καὶ δίχα κηροῦ.

De quo genere *Manilius* L. 5, 440.

Et viduata volant pinnis et in aëre ludunt.

Sive potius de *petauristis*, qui omnino intelligendi in tribus proximis *Manethonianis* versibus; quamvis prior horum diuersum quoddam artificium noter: sed nihilominus tamen a *petauristis* petactum; nam illi φορῶντες θανάτου ἀχθὴ κατ' ὤμους χερσὶ, ferentes mirabilia prae grauitate pondera humeris, ore manuum ea sustinentes, sunt, quos L. 4, 276. respicit:

ἰσχυρῶν ἔργων τάχαι πονοπαίνοντας ἄνδρας.

et forte v. 443.

Ἀχθοφόροι, καμάντων τε πόνους εἰς τέρψην ἄγοντας.

Licet *αχθοφόροι* potius sint *baiuli communes*, qui corpus suum ad opus aliquod locare consueverint, laboriosis humeris ac dorso vitæ subsidia quaerentes, vt eos describit *Maternus Firmicus*, L. 4, 7. 1. sed πονοπαίνοντες et πόνους εἰς τέρψην ἄγοντες iidem, et quos describit *Seneca* L. 2. de *Ira*, C. 12. genera haec coniungens: *didicerunt alii tenuissimis et aduersis funibus currere, et ingentia vixque humanis toleranda viribus onera portare*: vbi *Philosophus Romanus* per funes aduersos intelligere videtur *funes laxos* [nostratibus *flappe koors*] quique versus incedentem contenduntur, dum scanduntur, quosque respexit quoque *Manilius* L. 5, 654. ex ingeniosa *R. Bentleyi* emendatione:

— — ac tennes ausus sine limise gressus

Certa per extentos ponet vestigia fumes:

As coeli meditatus iter vestigia perdet

Paene sua, et pendens populum suspendes ab ipso.

Quibus tamen forte nouam gratiam concilies, li pro *paene* rescribas *pone*; nam dum scandit obuium et aduersum funem, funis a tergo gressibus fit inhabilis; quamvis *I. Vossii* ad *Catullum* p. 302. coniectura non minus ardeat:

Et perna pendens populus suspendes ab ipsa.

Nisi quod *Maniliano* more malim *ab ipso* pro *a se ipso*, vt nostrates funambuli simulare solent lapsum, tam in laxis, quam tensis funibus; quem periculosum casum respicere videtur quoque *Manetho* L. 4, 268.

Ἐχονοβάτης τάχαι, καλοβάμωνας, ὑπόθεν εἰς γῆν,

Γετονίῃ θανάτου, καταρξέπτυντας ἱαντίς.

Ἦν δ' ὁ πόρος μέρος ἐστίν, ἐκὴν εἰς σφάλματα νόσθ.

I. Gronouius vitium ex his, quos tractamus, versibus istum quoque ad lapsum forte respicere putarit, eum reddens: *cadentesque in nubibus sub ventoso alatu*: quae sane nemo intellexerit. Quid quod ignorabilis est vox *πίδναμαι*, quare etiam aliter verti iussit *V. D. Extensosque in nubibus*. Sed licet *πίδνασθαι*, *randi*, *extendi*, noter: vid. *Nicandr. Iber.* 362. *Alex.* 433. *Anthol.* 1, 56, 8. 76. et recte *alae* et *alati* extendi possunt dici, non puto veram hanc lectionem; nam an agatur hic de volatu, incertissimum: *πετανοῖς* enim videtur non posse *volatum* notare, sed *alis instructum, volucrum*. Legendum igitur puto:

Πιλιναμίνους τε νέφισσιν ὑπ' ἡνιόκοντι πετιόρην.

Admotos, adpropinquantes nubibus per aërium peteurum.

Tralatitium in Manethone, ve hinc explicationem ordiar, ὑπὸ cum datiuo pro genitiuo. Tum valde facile et sollempniter Δ et Α commiscuntur. *πιλιναμίνους* νέφισι legitima locutio. *Nicand. Alex.* 312. *Hesiod. Ery.* 510. *Schol. Odysseae* N. 95. προσπιλάτο, προσπλάζο. *Hesych.* πιλαῖ, προσάγγιζο. *Πιλιναμίνους* προσπιλάζου. *Πιλιναμίνους*, ἐμπιλαζόμενον, πηγνύμενον. *Πιλινασθαι*, ἐγγιζέιν, πλησιάζειν, προσάγειν. Qui autem extolluntur, dici *nubibus admoti*, *nubes tangere*, quare adstruxerim? *Petauristae* autem reuera, dum periculosissima ista miracula populo exhibebant, valde eleuabantur et nubibus quasi admotuebantur; vnde de ipsis *Manetho* L. 4, 278.

Αἰθεράτας, πηκτοῖσι πεταυρισθῆναι ἐν ἔργοις.

πηκτὰ ἔργα sunt *pegmata*, in quibus petauristae artificia praestabant. Subiungit vero ibi quoque:

Αἰθέρι καὶ γαίῃ μεμυτημένα ἔργα τελοῦνται.

Αἰθήρ ibi, quod hic νέφω, et vnum alterum explicat. Graphice depingit petauristas *Manilius* L. 5, 433.

Adnumeret etiam illa licet cognata per artem

Corpora, quae valido saluunt excussa petauro,

Alternosque cient motus, delatus et ille

Nunc iacet, atque huius casu suspenditur ille.

De petauristis siue peteuristis multi multa. Consulatur locis laudatis *Scaliger* et alii, *Salmasius* in variis locis *Plinianarum Exercitationum*, ut p. 693. qui nescio cur p. 149. vitiosum pronuntiet in *Glossis*: πεταύριται, cernunt; tetigi antea. Eadem: cernulas, κυβίτζ, cernuli, πεταυριτζ, cernulus, πεταυριτζ, πλάγιος. Vocem πέταυρον, vel πέτρουρον, trabs, pertica, tignum, explicat *Hesych.* Πέταυρα, τίγνη, Πέτρουρον . . . ὄργανον ποῦν καὶ πᾶν τὸ μακρὸν καὶ ὑπέκλαπτο, ἔτι δὲ λεπτὸν, ὅταν ἐν μεταίῳ καίμενον: vocatur autem πέταυρον ἡνιμόεν, quia μετάρω, quia altum. *Lucilius* p. 4. sicuti *Mechanici* ex alto exstinguere petauro. Ut omnia edita, αἰρία, αἰθηρία, διήρια, ἡρία, sic ἡνιμόντα, vide ἡρόδω, ex alto. *Nonnus Dionys.* 28, 218. 29, 394. 182. ἡρήν κέλευθος. *Tryphiod.* 632. διήριον ἀπὸ πύργων. *Salmas.* ad *Achillem Tat.* p. 555. vide a nobis obseruata in *Vanno Critica*, C. 12, 591. melius de his ἡνιμόεις: vnde *Vopiscus* in *Carino* C. 19. Nam et *Neurobaten*, qui velut in ventis *corbunatus* fertur, exhibuit: et ipsi petauristae in aëre volare dicuntur. vide in voce *Festum* et *Nonium*, et *Gronou.* ad *Manetbon.* 4, 278. Vox autem πέταυρον non hic solummodo corrupta. *Ap. Polyb.* 8. p. 717. pro πέτρουρον in *Codice* meo πότρουρον. *Ap. Theocr. Idyll.* 13, 12. in *Cod. pot' idem*. Haec suffecerint ad coniecturas probabiliore reddendas.

Vnum addam, videri nempe legendum esse ἰταμήνους γυλοῖς, volantes pedibus, ut cominodius cum sequenti versu haec iungantur. Licet vero erudite *Grononius* γυλοῖς pedibus reddiderit: quia tamen petauristae non pedibus, sed omni corpore, exercebant artem, forte non ita strictim hic accipiendum fuerit. Aliud est istud *Manilii* 5, 443.

— — — dabit *Natura* vigorem,

Atque alacres cursus, campoque volantis membra.

P. 175. V. 5. Βρασιδὺ συγγενὲς] Tempora bene seruat. Famigeratissimus hic enim in historia Laconica dux, circa Herimocratis aetatem floruit. vide *Thucyd.* 2, 25. A. Βρασιδᾶς, ὁ Τέλλωδες, ἀνὴρ Σπαρτιάτης. 3, 69. et 81. A *Plutarcho* comparatur *Achilli* p. 221. D. *Symposii*. Sub *Augusto* eius posterī memorantur ab eodem in *Aporrhēgm.* 207. E.

P. 175. V. 5. Κατὰ μεγάλην ἀνάγκην τῆς Σπάρτης ἐκπεσόν] Explicae *Thucyd.* L. 1, 2. Ἐκ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος οἱ πολέμῳ ἢ τάσει ἐκπίπτοντες. Ita *Schol.* in eodem L. 1, 36. μεγάλῃς καὶ ἐκπύρῃς explicat, εὐτυχίας καὶ ἀτυχίας, ἢ μᾶλλον ἀνάγκας καὶ κινδύνους. *Suidas* in Ἀναγκᾷ τράπεζα, Ἀναγκᾷς τύχης, τῆς βίης, φησὶ τυτέει τῆς ἀτυχίας. *Tacit.* 1. H. 3. et 72. *supremae clarorum virorum necessitates, ipsa necessitas fortiter tolerata.* Saepē ἀνάγκη est fatum, necessitas, maior deorum vis. *Xenoph.* *Eph.* 2, 42. ὅλως γὰρ εἰ μεγάλη τὴν ἀνάγκην τῇ κατὰ τὴν πλάνην χρώμενος. *Ishias* p. 118. dicit ὅτι δαίμονις τινὲς ἀγομένης ἀνάγκης: quod *Xenoph.* H. H. 6, 594. C. ἡδὲ τὸ δαίμονιον αὐτὸν ἤγει. Prius explicatio obtineat. Mox negligentius ἀρογραφῶν, ἐτόλμησε.

P. 175. V. 15. Θεῶν οὐκ ἀπροσλαβανομένων] Frequens verbi notio haec in N. P. *Aelis Aroff.* 28, 2. *Epist.* ad *Rom.* 14, 3. et 1. vbi *Beza* consulatur. προσλαβάνειν τὸν idem fere, quod συλλαμβάνειν, vel συλλαμβάνεσθαι. *Diador.* Sic. 14, 18.

P. 175. V. 15. Τοὺς δὲ Αἰγυπτίους] Absolutus accusatiuus, quod attinet ad *Aegyptios*. Sed ideo accusatiuus adhibetur, quia sequitur ὅς. *Xenoph.* K. A. 5, 356. D. Κοτυσιτάς δὲ, ὡς ὁμότερος φησὶ εἶναι, εἴτι αὐτῶν ἐληψαμεν, αὐτοὶ αὐτοὶ εἰσιν. K. Π. 2, 39. D. vide dicta ad L. 7, 6, 125. 8. deinde finis periodi huc spectat, licet alii casus interponantur: ἵνα μόνον τὸς ἐκόντας παραλάβωμεν.

P. 175. V. 16. προσήκον] In *codicibus* centies προσήκον, προσήκει, προσήκων, προσήκειν confunduntur, et non magno malo saepe. Et quod quidem ad praesens et imperfectum attinet, multi Grammatici notarunt, hoc pro illo poni. In *Glossis* προσήκον, attinet, sic ἀνήκον, competit, pertinet, attinet. Plato 3. de L. L. 688. προσήκον: ubi tamen προσήκει aequè obtinuerit. Xenoph. H. H. 3, 483. D. frustra Leuclaeus ibi προσήκει pro προσήκον reponit. Ap. Demosth. 1. Phil. 47. C. pro προσήκει in plurimis *Codd.* προσήκει. Sic variatur in *Timocr.* 802. B. in *Leptinea* 554. προσήκον obtinet; si ex *Cod.*, bene, eodem redit, in προσήκον saepe ἢ reticetur. Sic in *Lyfia* p. 323. et 147. cur quid mutetur, nihil vrguet. *Lucian.* *Abd.* 2, 174. Ap. *Plutarch.* in *Bruto* 238. Ἑλλήνων γὰρ οὐδένα βίσιππῶνα προσήκειν ἔγραψα. At vulgata proba. Demosth. p. 83. B. *Lyfias* p. 172. *Diod.* 1, 41. similis inconflantia. *Porphyr.* de *Abstin.* 2, 179. confer 2, 141. *Artemid.* 3, 20. 172. *Strabo* 5, 358. C. Sic in *Aëlis* 22, 22. καθήκειν pro καθήκει recte, quod tamen etiam quidam libri exhibent. Sic ἀνήκειν, ad *Colossens.* 3, 18. Leuia haec, at intemperie magistrorum saepe conturbata. Sic χεῖν, ἴδω pro praesentibus saepe occurrere obseruauit dudum H. Stephanus in προσήκειν, T. 1. p. 1616. (1692.)

P. 175. V. 18. κατασπαρύντας] Legendum κατασπαρύντες . . . σπείσας. Stribligo aliter a periodo remoueri nequit.

P. 175. V. 19. διακινδυνεύει] Diligenter et ad unum omnes rogare. Sic perrogare *Sueton.* *Aug.* 35. vide *Bernegger.* ad *Iustin.* 30, 15. perseruare ap. *Vopiscum* Probo C. 18. quod *Salmasio* tamen displicet, vt non *Latinum*; at *Codd.* auctoritate recipere non dubitarim. Nostrium vocabulum ap. *Strabonem* 2, 159. *Plat. Theag.* 122. D. *Philebo* 38. B. διακινδυνεύειν ap. *Max.* *Tyr.* 16, 8. διακύνω *Xenoph.* K. Π. 4. 103. B. διακινδυνεύω in *Cod.* regio et aliis ap. *Dionem* *Cass.* 778. A. quamuis ἀποκινδυνεύω non spectandum. συνδιακινδυνεύειν est *Herodoti* L. 7, 220. vide ad L. 1, 7, 2. 15.

LIBRI OCTAVI CAPVT TERTIVM.

P. 176. V. 3. Σαῖ θεραπωνίδας] *Val. Flacc.* 2, 114.

Has agimus longi famulas tibi praemia belli.

P. 176. V. 3. Μὴ ποιήσεις] μὴ ἂν ὥς τοι μανόμεν. 6, 5, 106. 10.

P. 176. V. 5. ξίην] Notione hac ex *Diodori* L. 17, 47. adstruxit H. Stephanus.

P. 176. V. 6. Πέμψον] Sic mox p. 178. 4. ἐπέμψον οἴκαδ, remitt. *Xen.* K. Π. 3, 70. C. Alioqui dono mittere interpretare, et 8, 3, 133. 3. *Herodot.* 1, 106. ap. quem tamen L. 3, 49. ἀπέμψα restituit *Jac. Gronovius* ex *membranis*; inde non damnandum.

P. 176. V. 6. Καὶ γὰρ αὕτη] Vt nunc haec iacent, de sola regina remittenda sermo sit. Tamen verba καὶ γὰρ αὕτη με διαφύλαξε partim sensu incidunt in vocem ξίην, partim aliam personam respicere videntur, et vocabula adiecta ὡς ἀδελφῶν γυναῖκα παραλαβῶσα aliquo modo repraesentant ea, quae leguntur L. 5, 3, 83. 5. ubi de *Rhodogune*: Καὶ γὰρ εἶχε πρόφασιν οἰκταν, ἐπειδὴ ἀδελφῶν Φαρνάκου τῷ γράψαντος βασιλεῖ, περὶ Διονυσίου. vide etiam L. 8, 5, 121. 20. quid si defectu laborat locus et explendus? εἰ δὲ μοι θέλεις χαρίζεσθαι, βασιλεῖ πέμψον αὐτήν, καὶ ῥοδογύνην τῷ ἀνδρὶ, καὶ γὰρ αὕτη . . . mox p. 177. 7. ἀνίστασθαι καὶ σὺ, ῥοδογύνη, πρῶτῃ μοι φίλῃ Περσίδων, καὶ βιάδιζε πρὸς τὸν ἄνδρα τὸν σπαντῆς. Quia autem amicam fuisse *Callirhoe* et beneuolam apparet *Rhodogunem*, merito διαφυλάξαι et παραλαβεῖν ὡς ἀδελφῶν γυναῖκα potest perhiberi; quamuis contendere quis posset, παραλαβεῖν magis proprie de regina posse dici.

P. 176. V. 9. καὶ πάντων τῶν λαφύρων] Amantium blanditiae. vide I. *Priscum* ad *Apul. Met.* 5, 89. domina . . . tua sunt haec omnia.

P. 176. V. 9. Τῆς ἀμῆς ψυχῆς κυρία] *Vid.* L. 3, 3, 46. 6. *Themist.* *Ep.* 14, 47. Ἀλλὰ κρείττο γὰρ εἰ με τέργεις, εὐλαβῶ, πρῶτον μὲν αὐτοῦ ἴνικα, ὃς ἀπὸ

τῆς ἡμῆς ψυχῆς ἀξίας εἶ· vbi Cl. Schoeigenius rufus temere *Caryophili* coniecturam *σαυτῷ* pro *αὐτῷ* recepit. *Codex* habet recte *αὐτῷ*, quod nouimus vsurpari etiam pro *σαυτῷ*. Deinde *Hofstenio* debentur *μα* pro *μῦν* et *ὁς* pro *ὁς*, qui mox *καὶ* praeposit *τῷ* ἴτα. In eadem epistola rursus p. 45. pessime editum nuperius: *ταυτά μοι ἔως γὰρ ἡμέρας καὶ νυκτὸς ἐκζητοῦντις*. *Caryophilius* iam vnde coniecerit *γὰρ ὁς* *φῆμι* *ἡμέρας*, haeteris. At si editionem eius inspicias, inuenies vestigia huius emendariunculae, licet falsae; habetur enim *ἔως γὰρ ὁς ἡμέρας*, quod rectius *Hofstenius* mutat in *δομήρας*. Rursus *Epist.* 17. [*Caryophili* editionem sequor] p. 52. *ὁς ἡμέρας*, *Schoetgen*. reposuit *ὁς* *ἡμέρας* ex *seurentia Romani Editoris*. At id vitiosum, saltem scribendum foret *δομή* *ἡμέρας*, sed utroque loci legendum *δομήρας*, non in obliquo casu. Porro p. 45. *ἔως* in contextu fuerat: sed vicio *typi*. *Codex* recte *ἔως*. Ne quis, rogo, indignetur, me acrius increpare morem istum subreptitias et saepe falsas lectiones in contextum recipiendi auctorum, quos recudi homines gloriolae vel luccelli audi saepe curant. Certa enim corruptio inde manarit in optimos scriptores. Malum sane, si quos tam iniquo lumine natos Critice adspexerit, vt, si iterandas fuscipiant editiones veterum scriptorum, illas repraesentent cum ipsis euidentissimis typorum vitiis, vt inter alios *Dan. Hasenmullerus Kiloni Michaelem Psellum* *κατὰ ἡμέρας*. *δαμα* excudi iussit: licet *Gaulminus* iure de suae editionis vitiisitate apertis faisset questus verbis.

P. 176. V. 10. *κατεφύλας*] Vide, vt *Charito* vatrum et blandum sui caussa ingenium muliebre bene cognouerit et depinxerit. Cum prae zelo et timore, ne maritus delinqueret, has foeminas amotas vniue cuperet, praerexit modestiam et gratum animum, exemplo sanctissimae sui custodiae apud reginam continenriam matito inculcans. *Iuno* apud *Valerium Flaccum* L. 4. 362. non alia arte *Io* pellicem *Ioui* extorquer:

— — — — *da, quam modo ditibus Argis*
Campus alis, primae referentem cornua Phoebes,
Indomitamque bouem da carae munera nuptae.
Ipsa ego dilectae pecudi iam pascula digna,
Praecipuosque legam fontes. qua fraude negaret,
Aut quos inuentos timuisset Iupiter astus?

Quo ultimo versu haerent valde interpretes: vbi alii *aestus* pro *astus*, alii *inuuentus*, *inuentam*. Venia igitur esto coniecturae *παρὰκινδυνεύουσα*. Legendum forte:

— — — — *qua fronte negaret,*
Aut quos inuentae timuisset Iupiter Argos.

Duas vt rationes reddat, cur *Iupiter* concesserit *inuentam Io* *Iunoni*, primo quia non dignum erat maritali amore, tantillam rem, *bouem indomitam*, vxori negare; deinde quia *Iupiter* nullo modo cogitare poterat, *iunencae suae* carae tam acrem et crudelem adpositum iri custodem, *Argum* scilicet. Iam neminem offenderit hic numerus plurium in *Argos*: cum centies variis de causis ita loquantur optimi scriptores. Deinde *Astus* et *Argos* non ita sono abhorrent. Tandem multa exempla prostant, vbi nomina proptia abierint in adpellatiua: vix contra. Desperato loco aliunde felicior contingat, velim, medicina. Quod autem raro adpellatiua abeant in propria, conitat, vnum tamen exemplum contrarium adponam. In *Horatii Arte Poetica* v. 67. adhuc omnes editiones sibi coninunt, nec *codices* vlli dubium mouerunt:

Seu cursum mutauit iniquum frugibus amnis,
Dolus iter melius.

At in *Codice*, quem contuli in Galliis, habetur *Arnus*, cum nota: *fluu.* At ne veram lectionem hanc habeamus, descendunt veteris *scholiasae* auctoritas et aliae rationes, licet *Arnus* reuera quasdam subierit in alueo mutationes, vel saltem in vicinis confluentibus. In loco autem *Valerii* non obitare mihi videtur, quod proximo versu legamus:

Muneris illa potens custodem protinus Argum
Adiungit: custos Argus placet.

Quin sibi placuisse possit videri in crebra *Argi* repetitione; verum iudicium alii defaectius adhibeant.

P. 176. V. 11. Τοῖς ὑπηρεταῖς] δορυφόροις. Sine tali comitatu vix in publicum tanta matrona prodierit. Mox *τεμερέρχη* illam recipit et *δορυφόρῃ*.

P. 176. V. 12. Ἐν κολῇ νῇ] Sic L. 3, 3, 47. 10. Chaereas dormit *ἐν κολῇ νῇ*. Ibi enim honestiores cubabant, reliqui *ἐπὶ τῇ κατατρώματι*, in *transstris*, *foris*, *tabulatis*. *Synefius* Ep. 32. de seruo nequam: *πλεῖστον δὲ δεδεμένους ἐπὶ τῇ κατατρώματι· μὴ γὰρ εἰς κολῇν ναῦν καταβαίῃ*. Quem locum opportune advocat Cl. *Hemsterhuisius* ad *Luciani Contempl.* p. 490. *ἐν μὲν εἰγγαίᾳ ἐπὶ τῇ κατατρώματι ἐκταθείς*. vide P. *Burmannum* ad *Val. Flacc.* 3, 462.

— — — *parv ardua celsis*

Insternunt tabulata foris.

κολῇ ναῦς saepe *carina* redditur, bene: verum aliquando rotum cauum, quod a *carina* ima patet ad *tabulata* et *foros κολῇ* ναῦς, et eo sensu, vbi agitur de mora et somno honoratorum in naui. *Heliod.* 5, 251. τῶν μὲν εἰς τὰ κοῖλα τῆς νεῶς καταδυμένων, τῶν δὲ πρὸς μάχην ἐπὶ τῶν ἱερῶν ἀλλήλοισι παρακαλεσσομένων. *Tabulata* opponuntur *cavis naviculae*. *Herodot.* 8, 119. Τῶς μὲν ἐπὶ τῇ κατατρώματι καταβιβάζει εἰς κολῇν νῆα, ἰόντας Πέρσας καὶ Περσῶν τὴς πρώτης.

Alioqui, ut dixi, *κολῇ* ναῦς, *carina*, vbi *sabutta*, vbi *sentina*, ἄντλος, πυθμῆν, quae alioquin a *κολῇ* νῇ distinguitur. *Demosth.* in *Zenobemim* p. 929. B. *καταβὰς τῆς νυκτὸς εἰς κολῇν ναῦν, δίκαστε τὸ πλεῖον τὸ ἴδιον*. *Eustath.* de *Ism.* et *Ism.* 7, 257. πρὸς τὸν τὴν σκάφην κατέδυν πυθμῆνα. 8, 281. vide *Gaulpin.* ad priorem locum, et ad *Theodor. Prodr.* 1, 10. p. 476. *Max. Tyr.* 6, 5. καὶ ἄπαι κολῇν ναῦν ἀφαιρέσεις τὴν ἔρματος βραχίονα ῥοπαὶ σκεδύνει τοὺς καὶ περιτρέψει. *navis concava* recte ibi vertitur; nam quia *concava*, ideo *sabutta* carens, magis iactatur. At ap. *Xenoph.* H. H. 1, 445. C. τὴς ἐπιβάτας εἰς κολῇν ναῦν μεταβιβάσας male vertitur in *concauam nauim*, rectius aliquanto in *carinam*, sed reddi debuisset in *navis cauum*, vel ad *carinam*. Peius Fr. *Portus* ad *Xenoph.* p. 106. *τρογγύλον* πλοῖον interpretatur *κολῇν* ναῦν: nam *πλοῖον* *τρογγύλον*, *opercaria navis*, sic dicitur opposita *bellicae* et *longae*. *πλοῖον* opponitur νῇ. Non optime *Erasmus* de *diff. sign.* p. 171. *Nῆες τῶν πλοίων διαφύρουσαι· νῆες μὲν αἱ φορτιγυαί, αἱ καὶ μέγισται εἰσιν, πλοῖα δὲ τὰ προμήκη καὶ τραπηνηκά*. Contrarium est verum. Melius *Ammonius* p. 98. *πλοῖα* *τρογγύλα*, *νῆες* *κατῆραι* καὶ *τραπηνηταί*: vbi in *Aristotelis* loco: *ἐξέπλυνται ναυεὶ μὲν πεντηκαίδεκα, πλοῖοις δὲ συγχοῖς ἑξαγυγχοῖς καὶ τραπηνηκοῖς*. Cl. *Dukerus* ad *Thucyd.* 4, 116. quem laudat eruditus *Ammonii* interpres, magis probat *τραπηνηταί*. Nec mirum haec confundi, cum *τραπηγὴς* et *τραπηνητής* aliquando de loco tixentur. vide L. 4, 7, 75. 16. Abit *niinium* vox *εἰσαγυγχοῖς*, alioquin *ἑξαγυγχοῖς* et *εἰσαγυγχοῖς* *πλοῖα* non male conuenirent. Apud *Demosth.* 1. *Phil.* 49. E. *πλοῖα φέροντα τὰ ἐπιτήδεια καὶ ὑπηρετικὰ*. vide *Schol.* vbi tamen etiam memorantur *τριήρεις ἑξαγυγχοί*. Saepae occurrunt *ἐλκᾶδες εἰσαγυγχοί*. *πλοῖον* minus *ἐλκᾶδι*, saltem dignitate; nam ap. *Xenoph.* de *R. Athen.* 695. B. a *πλοῖον* ad *ἐλκᾶδα*, ab *ἐλκᾶδι* ad *τριήρη* promouetur *nauta*. Haec saepe incerti vsus, ut ex laudatis iam pateat, et si conferas P. *Wesselingio* V. Cl. notata ad *Diodori* L. 13. C. 78. 614.

P. 176. V. 13. οὐδὲν ἐπιταμὴν τῶν γεγενημένων] Igitur iam antequam *Chaereas* inuenerat in fori basilica *Callirrhoen*, regina ad classem deducta fuerat.

P. 176. V. 14. Παραφυλακῇ] Sine auctore circumfertur. Ap. *Diodor.* L. 20, 439. ex variarium lecttionum sarragine ad contextum adsipare potuisset. *Euphar.* *Max.* 79. *ἐνῶχοι δὲ αὐτὸν ὅμως κρυπτόλουν καὶ παραφυλακὴν τινὲς ἔσαν*. Sic *Cod.* qui ante ὑπὸ τῷ *Κυνεργίῳ*, et mox ὑπομνήσκουσιν, recte; nec male mox *περιφοῖτα*. Industria D. *Scotti* ex *Hippocrate* et *Polybio* nostram vocem protulit. *Συμφύλαξ* est ip[s]is plane ignotum. Sed est *Xenoph.* κ. π. 8, 202. C. et alias. Sed idem vir, de Graecitate optime meritis, *Platonem* adiecit. At *ἐπιφύλαξ* etiam huic non animaduersum, quod ap. *Longum* L. 1. p. 15. Mal-

lem iuvenes hoc in genere industriae specimina darent, quam immaturos ingenio li foetus periclitarentur.

P. 176. V. 14. καὶ οὐδὲν ἔξην] Militaris mos et ex necessitate. Rari casus extra bellum, ubi iam arta παραφυλακῇ hominem in cognarum genus vti non sit inhumanum et plus quam ferum.

P. 176. V. 18. μέγα καὶ βύθιον] Vide Bourdelotium ad *Heliod.* 1, 5. 11. *Eustath.* de *Ism.* et *Ism.* 9, 330. 242.

P. 176. V. 21. Ἥγυις θρῆνον] Nam lamentis dominae in Persis ancillae succinebant. De *Panthea Xenoph.* K. A. 5, 115. C. ὡς οὖν τῷτο ἤκουσεν ἡ γυνὴ, περιπατήσασα τὸ τὴν ἀνδρὶν πέπλον, καὶ ἀνιδύρατο, συνανιβόησαν δὲ αὐτῇ καὶ αἱ δρῶναι. *Lucian.* *Dial. Mort.* p. 375. Ἡ Δαρμασίη μήτηρ κακώσεα ἔξάρχει τῷ θρῆνι σὺν ταῖς γυναῖξι. Orientales φιλόθρηνοι et miri in luctu arnifices, verum et Graeci. vide *Sophocl.* *Antig.* 1261.

P. 176. V. 25. βασιλεῖς γὰρ εἰ καὶ διαμύνεις] Ad formulam salutandi reges Persas. *Aelian.* V. H. 1, 32. βασιλεῖν Ἀρταξέρξη. δι' αἰῶνος βασιλεύουσιν, cum interpretum commentis. διαμύνεις recte in praesenti. Monuimus antea in *Animaduersionibus* p. 389. et alias puto. Ap. *Eurip.* *Andr.* 961. *Rheso* 96. vbi male sollicitatur. In *Ione* 578. variatur, videantur *I. Waffaens* in *Pracfat.* ad *Thucyd.* *Forsterum* ad *Platon.* p. 396. *Max. Tyr.* 26, 7. *Ioann. Euang.* 3, 36.

P. 177. V. 1. εὐεργέτης] Et hic minus attendi in conferendo *apographo* cum eius traduce; in illo enim recte εὐεργέτης; quamvis ad sensum hoc vel illud quadrare possit. vide L. 8, 8, 144. 9. Ap. *Alciph.* 2, 2, 214. pro ἰσόλημης *Cod.* ἰτόλημης: quod sribliginum studiosis placere potest solis prae τοτόλημης. Mox ibi omittitur οὐκ ante οἰκίαις.

P. 177. V. 7. ῥοδογύνη] *Apographum* aequè bene ῥοδογύνη. vide L. 5, 3, 82. 25.

P. 177. V. 11. τὸ δὲ ἡδὸς καλλιγρόνης] Matrona grauis, qualem decebat imperatoris esse vxorem. Animi lenitatem contrarius indicat habitus. *Plato* *Thaet.* 145. H. ἀλλ' ὅρα. μὴ παίζων ἔλγῃς. Σωκρ. οὐχ οὗτος ὁ τρόπος θεωρεῖν.

P. 177. V. 12. Καίριος] L. 8, 2, 131. 4.

P. 177. V. 13. Δημήτριος φιλόσοφος] Demetrius Philosophus Aegyptius siue Alexandrinus circa haec tempora fuit, cognomine *Cyrras*. Quo de potest consuli *H. Valsius* ad *Ammian. Marcell.* 19, 12, 178. Multi alii *Demetrii*, Philosophi et ipsi. vide *Laërtium* in *Demetrio Phalereo*: si cui forte magis faueris. *Apollonius Tyancensis* scribit Δημήτριον Συνοῖ, vti recte *Codex* meus. *Philostrati* L. 6. de *V. Apoll.* 33. vide et *Tacit.* 4. H. 40. 16. *Ann.* 34.

P. 177. V. 14. Ἡλικία προίκων] Talem decebat esse Reginae pulchrae et iuuenis comitem et stipatorem: non de lasciuo grege quem cinaedorum. vide *I. Pricaeum* ad *Apuleii Metam.* 2, 67.

P. 177. V. 16. ἐγὼ ἱβυλόμην μετ' ἱμαυτῷ σε ἄγισιν] Non dicit σε ἱβύλασθαι, quod nimis vile vel familiare. Charito autem suo heroi etiam Philosophiae amorem περιτεθειμένος sic voluit.

P. 177. V. 20. Πάντες γὰρ] Requirebatur δὲ, verum mutantur vsu hae voculae. vide L. 8, 5, 121. 20.

P. 177. V. 22. τριήρεις τὰς ἐρετας] Possis intelligere ἄριστα πλοῦσας, quamvis etiam alia dote caeteris praeferendae forte fuerint. Ap. *Max. Tyr.* 22, 3. legimus: οὐδὲ νηυσὶκοι σωζόμενοι, οὐδὲ νῆες αὐτοῖς πλοῦσαι. Quod *Cosmus Paccius* ita vertit: non integra naualia: non item ut naues paratam habeant nauigationem. Vertendum fuerat: non quod naualia sint conseruata et illaesa: non quod ipsae naues nauigent, (nec in naualibus inhabiles computrescant et ineptae nauigationi situ pereant). Nimirum respicit ad tempora, quibus ipsa naualia vna cum portu Piraeo, Lacedaemoniorum iussu, sunt diruta et subuersa; quando et certum numerum nauium habere, vel saltem vti, Atheniensibus modo fuit permittum. Deinde potest in vltimo membro respici segnitie, qua circa rem nauticam aliquando versati sunt Athenienses, quando quidem naues in portubus et naualibus habebant, sed nauigationi

plane inhabiles, siue quod ipsae erant corruptae, vel quod deerant, qui eas inscenderent, qua de re non vno loco queritur *Demosthenes*. Vox autem αὐτῶν centies ita adhibetur, domus et ipse dominus, cella et ipse ianitor, naualia et ipsae naues.

P. 178. V. 1. τὸν Ἰώνιον] Vide L. 3, 3, 46. 12. Libro autem 6, 3, 102. 12. ostendimus, Ἰώνιον esse contiguum mari siue sinui Adriatico: Ἰώνιον autem forte posse dici mare circa Ioniam, quamuis nihil certi fere definiendum sit. *Seneca Tragicus* aperte dixit *Ionius* ab Ἰωνία, in *Thyesta* v. 142, vbi de *Myrtilo* in *Myrtoium* mare praecipitato canit:

Notior Nulla est Ionii fabula vanibus.

Quamuis alii malint *Ioniacus* vti: verum *Ionius*, secunda correpta, pro eo, quod ex *Ionia*, etiam alias offenderis, nusquam credo Ἰώνιος de mari vel accola maris *Ionii*, *Adriae* vicini. Verum de his abunde. Potius videamus, quo iure hic meminerit *Ionii* *Charito*, cum in *Cypro* esset, et tot alia maria essent superanda, non minus *Ionio* tempestuosa et periculosa. Omnino reor nostrum per *Ionium* mare intelligere mare illud *Ioniam* regionem aduens: et saepe ita erratum. *Seruius* ad L. 3. *Aeneid.* 211. *Ionio in magno*, ait, *Ionium esse sinum immensum, ab Ionis usque in Siciliam: et huius partes esse Adriaticum, Achaicum et Epiroticum*. Similia credo alias ab eo tradi. *Ouidius* 4. *Fastor.* 363. vbi describit *Cereris* iter ex *Attica*, sic loquitur:

Sunio expositum, Piraeaeque tuta recessu

Linguis, et in dextrum quae iacet ora latur,

Hinc init Aegaeum, quo Cycladas adspicit omnes;

Ioniumque rapax, Icariumque legit,

Perque vrbes Asiae longum petit Hellespontum.

Inter *Fragmenta Tragicorum* p. 171.

Impero [Ego] Argis, regna mihi liquit Pelops,

Qua Ponto ab Helles atque ab Ionio mari

Virgnetur Isthmos.

Nisi ibi *Ionium* mare partem *Ionii* veri intelligas, quae sinum *Criſſaenm* facit, et ita pulsat *Isthmum Corinthiacum*, et satius ita. vide *Heliod.* 5, 236.

P. 178. V. 2. ταῦταις ἐπιβῆσιν] Alii praepositionem εἰς πᾶσας adhibent.

P. 178. V. 3. ἐδδάνον] Libet adponere *Seruii* verba ad L. 1. *Aen.* 215. sicut se habent in Codice meo „[*Accingunt*] studiose parant. Accinctos enim industres [vide *Ducangium*] dicimus, ut *Hor.* *Altius ac nunc praecincti sumus, et paribus accingimur armis*. Sicut contra negligentes discinctos vocamus, ut discinctos *Mulciber Afros*. *Horat.* in *Epod.*

Quod aut onatus ut Chremes terra premam,

Discinctus aut perdam nepos.

Vbi in *Seruii* editionibus adduntur haec verba: „Vt Graeci εὐζωνοι, expediti, dicuntur, nempe *Seraiana* ex variis confuta. Quod ad vltimum *Horatii* locum attinet: etiam in antiquissima mea membrana deest ut, in aliis adeſt.

P. 178. V. 5. ἰνα χαίρομαι] Hoc maris erat. *Xenoph.* K. A. 1, 261. A. Ἐγὼ ὅμην τὸν μὲν οἶκον βουλόμενον ἀπὲναι τοῖς οἴκοι ζηλωτὸν ποιῶν ἀπαλῆναι. 5, 360. B. καὶ οἶκαδ ἀπαλῆναι ἐνθάδε τι τὰς οἴκοι.

P. 178. V. 6. Ἐπιμαρτυρεῖ] Ζηλωτὸς dicit *Xenophon*, propter dona honorifica.

P. 178. V. 7. τὸν κέλευν] Cur exsulet haec vox ab *Heliodori* L. 5, 225. quam agnoscunt duo *Commelini* Codd. Vat. et *Taur.* Οἷον ἢ βασιλῆος αὐτῷ κέλευν οὔτε πρότερον εἶδεν οὔτε αὐτὸς ἔφραται. Praecedat quidem δέικον, sed id nihil officit. Modo in *Apographo* τῆς lineolam subductam habuerat, nec non antea vltimae syllabae vocis κομίζομένην, vltima litera N deficienter ducta.

P. 178. V. 16. Τίς ἂν φράσαι] L. 5, 8, 91. 23. 8, 1, 128. 23.

P. 178. V. 17. Πῶς ἄλλοι διάφοροι] Hæc periodī aliquantum turbant. Facile intelligimus τίς ἂν φράσαι, πῶς δὲ ἡμῖν ἐκείνη ἔσχει πράξεις, verum π. ἄ. διάφοροι non cohereret. Interpres legit πῶς ἁλλήλοις διαφόρους, et vertit *quam sibi diversas*, at tum ἁλλήλοις scribendum fuisset. Si repetamus τίς ἂν φράσαι, πῶς ἄλλοι διάφοροι, non multum profecerimus. Etiam genitiui sequentes minus commodi. An πῶς ἁλλήλοι καὶ διάφοροι [ἦσαν]. Sic L. 3, 3, 45. 20. λογοποιῶν πολλὰ καὶ διάφοροι τὸ πλῆθος κατεῖχον, quod et ipsum non alienum foret. Tamen inuentum interpretis praeulerim, modo ἁλλήλοις legamus; saepe enim ἄλλος et ἄλλος miscetur. Ap. Xenoph. K. A. 5, 354. D. μετ' ἁλλων ὄντες: ibi ἁλλήλων ora Stephani, Leunclauuii, Codd. Reg. et Eton. non tamen necessarium. Max. Tyr. 32, 4. ὄργανον παντοδαπὰς μὲν ἐν φωνῇ, πᾶσαις ἁλλήλοις ὁμολογημένας: vti recte et ingeniose restituerunt praeflati viri *Dauisius et Marklandus*. Vox hæc redonanda *Nemescio* de N. H. C. 1, p. 23. ex *Cod. meo*: τὰς [παρ' ἁλλήλων] ὠφέλειας παρελάμβαν· φέσει γὰρ συναγαλασσὼν καὶ πολυτῶν ζῶον γέγονεν ὁ ζωόμοτος, *utilitates mutuas capiamus: natura enim animal congregabile et ciuile homo factus est*; recte hoc. At mox editur καὶ ὥστερ ἰδίον ἐστὶ τῆς φύσεως αὐτῷ τὸ γυλασσὼν, *atque ut proprium eius naturæ ridere est*; quasi philosophus docere voluisset, *risum homini et simiae solis esse datum*; sane perquam ridicule. Tu ibi lege τὸ ἀγαλασσὼν, vel συναγαλασσὼν, quoniam sociabilitas hominis naturæ propria est. Quod mireris, *codex* vtroque tamen loco γυλασσὼν. Glossæ habent συναγαλασσὼν. Nec non *Mich. Apollonius*, Mox ibi *Cod. περιβρίων* recte: mutantur, qui δὲο ignorabunt recte iungi cum foeminino. Ap. *Maneth.* 3, 171. in *Cod. ἁλλήλων* pro ἁλλων, quem locum alias attigimus: vbi mox contra metrum editur: Κτεῖν δ' αὐτ' ἰδίον τοῦτον ἄμμετρον ἰδοῦσι, saltem ἀμμέτρον legendum foret. Sed quomodo ἰδίον, si τοῦτον? Sensus requirit τοῦτον ἀπάνευθεν ἰδοῦσαν: nempe *per nuptias adquirunt magnas opes a patrimonio seiunctas*.

P. 178. V. 17. Συντασσόντων] L. 2, 1, 23. 4.

P. 178. V. 21. Πόλεμος ἄριστος κρείττε] L. 7, 5, 123. 13. Κέρκεται τῇ δίκῃν δ' πόλεμος. *Homerus* saepe κρείττεσθαι ἀρετῇ. *Heliod.* 7, 311. εἰ δὲ μὴ, πόλεμον κρείττε καὶ τοῖς ὅπλοις ἰκτερέψεν. *Demosth.* de Cor. 5, 22. F. τὴν τύχην κακίζειν, τὴν ὥτ' τὰ πράγματα κρείσσαν.

Diuerſa sententia in his eiusdem *Rhetoris* παρὰ εὐρήνης 62. D. τῷ δοκτεῖν δ' αὐτὸν κρείσσον ἐλαφύνει τὸν πόλεμον, *finitum esse. Plus. Rom.* 60. μάχη κρείσσον ἢ λαβύσα. Alioqui κρείσσον πολέμου est *euentus belli, quo bi victores, illi victi constimulantur*, vt bene obseruat *Cl. Wesseling.* ad *Diodor.* 13, 553. non aliter, quam ἢ τῆς νόσου κρείσσον, per quam de recuperanda vel desperanda salute medico conſiſcendi facultas sit. δικαιοτάτος δικατὴς hic πόλεμος eodem errore dicitur, quo *duellis*, barbaro aeuo, optime lites decidi crediderunt stulti mortales.

P. 178. V. 22. Οὐ μόνον] Mihi hic ambiguum nasci videtur ex omissione coniunctionis δέ, nam καὶ καὶ τὴν εἶναι sic posset referri ad Καλλεῖν.

P. 179. V. 6. Ἀλεξικακίῳ] Ita sane malis ex vita tollendis similis euaſerit *Heruli* Ἀλεξικακίῳ, qui id nominis sibi peperit monstris domandis, iniurias vltiscendo. Verum videndum, an hæc virtus hic requiratur, et utilis ad propositum fuerit. Tum enim regi Persæ vindictiæ sumendæ fuissent de Aegyptiis, qui regium satrapam interemerant; factiosi et seditiosi acriter puniendi forent, ne rursus turbarent publicam regni quietem. At Chaereas veniam impetrare rebellibus hic satagit, quare hoc verbi vix locum hic habicurum videtur. Aliud est ἀλεξικακίῳ, *amplius mala*, aliud *malefactoribus ignoscere*. Lubenter igitur legerim *ἡμνησικακίῳ*. Quo rariore licet vocabulo vtiur *Diodor.* *Siculus.* L. 18, 56. ἀπασιάντος καὶ ἡμνησικακίῳ, *sine seditione atque sine recodatione malorum*. Et regia sane et diuina virtus esse prædicatur ignoscere et iniurias remittere, victis et supplicibus parcere. Contra

vindictae amor, crudum et ferinum praecipue in rege vitium. *Xenoph.* κ. Α. 2, 281. C. Μὴ μνησικακήσιν βασιλεῖα αὐτοῖς τῆς σὺν Κύρῳ ἐπιστρατείας, μηδὲ ἄλλῃ μηδένος τῶν παροισχυμένων. *Lucian. Prom.* p. 191. ἔς δὲ τὸ αὐριον ταμιεύεσθαι τὴ μίσην καὶ μνησικακεῖν, καὶ ἑλὼν τινα μνήμην διαφυλάττειν, ἄπαγε, οὔτε θεοῖς πρέπον, οὔτε ἄλλῃ βασιλικῇ.

Vocem satis defendit *Diodorus*. Sic ἀμνημονικώτατος *H. Stephanus*, me non inuito, restituit *Xenoph.* 7. K. A. 417. D. et ἀμνησικακός et ἀμνησικακός etiam obseruat *D. Scottus*. Similia ἀμνημονεῖν, ἀμνημονεύειν, ἀμνημόνευτος. Nostro μνησικακεῖν vsurpatur L. 4, 4, 71. 16. posses etiam μὴ μνησικακεῖν. Exciderit facile μὴ ante similem syllabam, vt ap. *Xenoph.* *Eph.* L. 2, 32. legendum est fide *Codicis*: Σὺ δὲ μὴ μνησικακήσῃς τῶν γεγενημένων: vbi nunc male οὐδὲ μνησικακήσῃς.

Verum enim vero, licet sensus sic aprus conficiatur, quoniam ἀμνησικακεῖν, vel μὴ μνησικακεῖν, aliquantum abeant, malim eandem sententiam quaerere in voce longe vicinioris soni et legere ἀνέξικακεῖν, iniurias, mala perferre. Quorum enim literarum familiarior permutatio, quam Δ et Ν, siue oriatur ex sono et pronuntiationis vitio, siue ex detritione lineolae vltimae in litera Ν: hinc ap. nostrum occurrit L. 3, 1, 41. 6. ἀναλήψας pro ἀνανήψας, inde *Nitron* et *Λίτρον* vtraque suos habent auctores: de quo ad *Herodot.* 2, 119. ad *Athenaen.* 16, 943. ab eruditis actum et alias: et ap. *Heliodor.* 7, 349. *Ἰνυξ* forte pro *Ἰνυξ* restituendum. In ipso hoc nostro vocabulo e contrario peccatum in *ineditis* vetustis *Glossis Graeco-Latinis* ap. *J. Buberium*, ἀνέξικακος, *depulsor*: requiritur enim ἀλεξικακος: vt in *edris*, in quibus recte ἀνέξικακος, *patiens*, ἀνέξικακία, *clementia*, *patientia*, ἀνέξικακώτατος, *clementissimus*, *patientissimus*. At quis neget, clementiam esse praeprimam paene virtutum, quae regium fastigium ornent. *Schol. Aristoph.* *Avibus* 1619. Μεντοῖ θεοῖ, ἀνέξικακοι, καὶ οὐκ εὐθιμῶς τιμαρξέμενοι. *Hefych.* in ἀνέξικακος: et in εὐνοία, ἀνέξικακία, κατεστρία, ὑπομονή. *Plutarcho* de *Ira* *Cobib.* 459. C. ἀνέξικακία opponuntur et *πειρία* et *θυμός*. Lexica vulgaria sistant ἀνέξικακεῖν. At omnibus ignotum ἀλεξικακεῖν, sed non ideo tamen damnarim: verum quia sensui non conuenit: cui quadrat omnino ἀνέξικακεῖν.

P. 179. V. 7. ὡς φίλοι] Non adeo rusticus Chaereas, vt, quod cogitaret, verbis expresserit coram rege: quibus veritatem, blandis verbis, ceu infantibus et aegris auro vel saccharo abscondita medicamina, insinuari necesse est: reticuit enim μένιν ὡς ὄϊλοι.

P. 179. V. 9. Εὐχάριτον] *Xenoph.* κ. π. 8, 219. E. inter alios habet εὐχαριστάτος. Alii ramen εὐχαριτώτατος. vide *Hutchins.* ad *Xenoph.* κ. π. 2. p. 119. Ap. *Alexandr.* 2, 4, 246. legitur διαλόμπαις ἐπὶ χαρῶν τι καὶ εὐκαταῖον. *Cod.* tamen ἐπὶ χαρῶν, quae vox familiaris eadem *Xenophonti*. vide p. 894. A. vulgatam in sophista non facile mouerim: vbi mox legimus εὐφροσύνη ταῖς χειρὶν ἑαυτοῦ τὴν ἐπιστολὴν σὺν τῇ βασιλικῇ εὐφραγίδι. *Codex* habet αὐτῇ pro εὐ τῇ. rectum fuerit αὐτῇ τῇ βασιλικῇ εὐφραγίδι, recte quoque χαίρεις, male vero ἔφρασαν pro ἔφρασαν.

P. 179. V. 11. Γραμματίδιον] L. 5, 7, 90. 14. habuimus γραμμάτιον et γραμματίδιον alio sensu. Ibi obiter animaduertimus, alteram deminutivum formam, quam hic habemus, semper producere antepenultimam syllabam. Id docet inter alios etiam *Photius* in *Lexico*: Οἰκίδιον τὴν δευτέραν συλλαβὴν ἐκτείνουσι, ὡς χρυσίδιον καὶ τὰ ἑμοῖα. Hic autem *pugillares*, *codicilli* significantur, de quibus et hac voce pulchre commentatur *Cl. Hemsterbuius* in *Miscellaneis* Vol. 5, p. 17. *Herodot.* 7, 219. δίκτυχος δάκτος. *Hefych.* γραμματίδιον, ὅτ' μὴ τὸ πινάκιδιον, ὅτ' ὁμοῖον γλωσσοκομῇ. λέγεται καὶ ἐπιστολίον. Cum autem *Lexicographus* γραμματίδιον explicet πινάκιδιον, forte intelligat πινάκιον δικατικόν. Ita fons docet *Cl. Salmasius* de *Modo Vsur.* 10, p. 672. *Hefych.* πινάκιον, τὸ λευκωμα, [album] τινὲς δὲ σύμβολον δικατικόν. *Aristoph.* *Vesp.* 166. πινάκιοι potuit pro *tabella*, qua iudex condemnabat vel absoluebat. Ideo adiecit *τιμητικόν*, *damnatorium*, quomodo optime explicat *H. Stephanus* in *Lexico*. Ita τιμὴ et τιμὴν saepe significant. Locus *Conici* est elegantissimus. Cum enim aliquem multare male vellet iudex litigiosissimus *Philocteon*, post gla-

dium vel ensem, ceu magis mortiferum quid, poscit *damnatoriam tabellam*. Sic ait:

Πῶς ἂν ε' ἀποκτείνωμι; πῶς; δότε ἔλφος,
ὅπως τάχιστα, ἢ πινάκιον τιμητικόν.

Quo ioco quid vrbatius et falsius. Tamen *Dawessii* acumen p. 263. aliquid etiam acutius sibi inuenisse visum fuit et reponit:

— — ἢ πινάκιον τιμητικόν.

Quae, ni fallatur, comici vera est manus, et ipso interprete sonat, aliquid incidendi vim habens, siue tabulae lignae frustum; pulchra me hercule gradatio! dare ensem, vel tabulae lignae frustum. Miserum Comicum, si reuera ipsum deorsum duo mille vulnera et vlcera, quando ea hic Chirurgus, vt promittit, ligneo tali cultro secanda et curanda suscipiet.

P. 179. V. 13. Ἀγλαῖα] Passive hic adhibetur, vel λητά. Ita λητήριον: vt πρεσβεία, πρεσβυτήριον, δολιχά, δόλοι. Prius praestat.

P. 179. V. 14. Εἰμι] *Apographi* vitiosam scripturam ei μὴ sic recte restituit Cl. Cocchi. Tralatitia est commutatio literarum η, ει, ι. Ap. Polyb. p. 725. ἡμιν pro εἰμιν in Codice meo exaratur. Contra ap. *Lucian.* de Gymn. 2. p. 910. εἰμιν reposuerim pro ἡμιν: ἢ καὶ πολλοὶν συναρπάζοντα εἰμιν μιστῶρον κομίζοντα, vulgo ἡμιν. *Plutarchus* in Camillo 288. hanc ἔννοιαν illustrauerit: πολλοὺν αἰετι τὸ μιστῶρον εὐρώτινος . . . καὶ παρίδωκε τοῖς στρατηγοῖς. Sic ἡμιν pro ἢ μὴν ap. *Heliod.* 2, 120. vt *Codex Taurin.* recte exhibet, et suspicatus fuerat *Commelinus*: contra p. 118. male *Cod.* ἡμιν: vbi recte editur ἢ μὴν. Nescio, an calculum adiecturus sis ei codici L. 7, 328. exhibenti πλὴν ἀλλ' ἑμαυτοῖς διευτυχεῖσαν πλόν, ἢ τοῦτον κακλήρωται τὸν ἐρωμένον, vulgo δὲ εὐτυχεῖσαν. διευτυχεῖν aliquando vix praepositionis vim exferere videtur. vide D. *Scotti* supplementa *Stephani*.

P. 179. V. 14. εἰμι γὰρ τῇ ψυχῇ μετὰ σοῦ] *Lucian.* *Phalar.* Pr. 192. πρὸς ὀλίγον οὖν τῇ γνώμῃ ἐπ' Ἀκράγαντα παρ' ἡμῶν ἀποδημήσαντας καὶ ἰδόντας τὰς παρασκευὰς αὐτῶν, καὶ τὰς ἀπειλὰς ἀκίσσαντας, εἶπατε, τί δὲ ποιεῖν. Contraria sententia ap. *Apulei.* L. 6. Met. 119. quamvis praesente corpore, sensibus tamen averterat. Ap. *Petron.* C. 65. dubitant interpretes, quo accipienda sit sensu ἔησι. Omnia, inquit, habuimus praeter te; oculi enim mei hic erant. Certe nihil coniungere habet cum nobis nostra locutione; adfentior P. *Burmanno*, interpretanti rem carissimam. At I. Clerico in *Siluis Philologicis* reponenti quis auscultet! cor enim meum hic erat.

P. 179. V. 15. Μὴ λάβῃ δὲ παῖδαν μητρειᾶς] *Propert.* 4, 11, 81.

Sed tamen aduersum matris ianua lectum,

Sederit et nostro cauta nouerca soror:

Sed memor ille mea contentus manseris umbra,

Et tanti cineres duxerit esse meos.

P. 179. V. 17. Ὁν γάμον ζεύξον] Non admodum virguere ausim mutationem in ὃν γάμον. δύο τέκνα, ὃν γάμον admittunt ἐκείνηταιν. L. 8, 7, 141. 15. τὸν γάμον ὑμῶν ὃ δῆμος ἔζειν. Inter δημοπατεῖς, non inter δημομητέας, Athenis nuptiae licitae. S. *Petitus* L. L. *Atticis* 1, 6, 537. *Wesseling.* ad *Diodor.* 1, 30.

P. 179. V. 20. τῇ ἡμῇ χειρὶ] Hoc honoris, beneuolentiae et fidei causa additur. Ἐγὼ Παῦλος γράψα τῇ ἡμῇ χειρὶ. *Epistola* ad *Philemonem* v. 19.

P. 179. V. 20. Ἐξέσω] Hoc in epistolis Graecanicis, quae circumferuntur, modo adest, modo abest. Si lubet, *Alciphronis* Ep. 1, 34. potes annectere, auctoritate *Codicis*, qui et *Lucian.* Sic 1, 14. vbi ἀπωλείαν pro ἀπωλείᾳ partim male, partim bene. In aliis idem obtinet epistolographis.

P. 179. V. 20. Ἀγαθὴ Διονύσι] Bone *Dionysi*. Sic *Polycharmus* ἐγαθὸς ἀνὴρ. L. 8, 8, 144. 8.

P. 179. V. 21. ἀπέρυψεν ἐν τοῖς κόλποις] *Lucian.* de Merc. *Comed.* §. 27. p. 686. τοῖς μὲν γὰρ τὰ ἱερτικὰ ταῦτα διακονούμενοις καὶ γραμματίδια ὑπὸ κόλποις διακομίζουσι: vbi *Cod.* w. γραμματίδια exhibet a prima manu ob causam notam. In *Piscat.* 605. *Plutarch.* Rom. 73. *Propert.* 2, 13, 12. *Ouid.* 1, 10, 16. *Apuleius* 3, 54. immissa manu scrutatus [est. *Cod.*] e mediis papillis meis iam

capillos absconditos, iratus arripuit. Turpillus Philopatro, ap. Nonium p. 336. Me miseram, quid agam! inter vias epistola excidit mihi, infelix inter tuniculam et strophium collocaveram. In Codice uno meo post infelix omnia desunt: signo defectus existente, alter consentit. Prior locum Plauti exhibet solus. Ambo in loco Varronis, pīsarum vel pīsarum pro pilas.

P. 179. V. 22. Τῆς τριτάτης ἡμετέρας] ἀνάπτεον pronuntiat Thomas. Alias ita locutus est, si bene memini. Modo εἰσβιβάζειν cum dativo, antea εἰσέρχεσθαι cum eodem casu obuium fuit.

P. 180. V. 1. Δότῃ] Raro adparet in *Apographo* Iota subscriptum. Fere malim αὐτῷ, *Callirrhoe*.

P. 180. V. 3. Χρυσούφῃ] *Apogr. χρυσούφῃ*. Vocalium seiunctio probatior in his. *Ισοφύης* *Siraboni* reddidit *Casaub.* 17, 1151. A. 1159. A. vid. *Salmas.* ad *Vopisci Saturn.* T. 2. H. A. p. 723. *Ισοφύσιον* et *Ισοφύσιον*. *Alciobr.* 3, 41. *Heliod.* 5, 263. T ante O vix eliditur. *Βραχυλόνημος* *Plato Timaeo* 45. E. sed ante T in *πολύνημα* et *πολύνημα*.

P. 180. V. 3. Βαβυλωνία] *Χερσὸς. Erb.* 1, 10. καὶ ἐπὶ τῆς κλίτης βαβυλωνία ἡ τεποικίλοτο σκηνή. *I. Vossius* ad *Casull.* p. 196. *Ex. Spanhem.* ad *Aristophan.* *Ranar* 969. L. 8, 139. 10.

P. 180. V. 4. Καλακτυτικῆς κατακλίναται] Officiositas circa sedem iam Heroicis temporibus notabilis. *Odyss.* Δ. 123.

Τῇ δ' αἶψ' αἶμ' Ἀδρήν κλισίῃ εὐτυκτον ἔθηκεν.

Ἀλλ' ἡπὶ δὲ τάπητα φέρον μαλακὴν ἑρίον.

Ἐξέτε δ' ἐν κλισίῃ, ὑπὸ δὲ θρόνῳ ποσὶν ἦεν.

Theocr. Idyll. 15, 2.

— — — — — ὅση δὲ φρον, εὐνόα, αὐτῇ.

Ἐμβρασι καὶ ποτικρανίον. ἔχει κάλλιπα, καθίζου.

Lucian. Nectem. p. 475. merito coniungit *δυλοπρεπὲς* τι καὶ *καλακτυτικόν*. *Sirabo* L. 6, 441. A. *ἰσομνησάμενος θαλακτυτικῆς τὴν φιλικήν*.

P. 180. V. 5. Ἡ Στάτιμα] Hunc Atticismum si quis improbet, consulat *Criticam Vannum* C. 7, 141. *Aristaen.* 1, 27. Οὐ γὰρ ἡμὲς γαλῆς, ἢ καλῆς, ἀλλὰ τὴν ἔρματα παίζουσι: vbi sane in tot editionibus non dignum erat vitiosum πίζουσι seruari. In primis editionibus haec fuisse retenta haud improbandum: etiam antiqui alicuius orthographiam codicis animaduerti, vitilitatem habuerit: ut seculi morem scribendi et inde fontes errorum agnoscere addiscamus. At tam inutilis, et quae nunquam doctis scriptoribus probata sit, et vni ignavis librarii debeatur scriptio, cur propagetur? Eadem corruptela passim obtinet. vide *Artemidorum* 1, 78. 65. vbi in capitum titulis ψηφοποιηταῖν, πνεοκτεντες. *Ap. Manesib.* 4, 276. et 419.

Ἀδρές παιδείης ἡγήτορες, ἐν τε καθιδραῖς

Γραμματικαῖς δῆμοιο, βλον διαποικιλιόντες.

Vbi *διαποικιλιόντες* *Gronovius* notauit. In *Firmico* 4, 2, 5. vocantur *publici liberalium artium magistri*: vnde *ap. Porphyriorem*, *Horatii* interpretem, reponendum duxi, hunc *Plautum cathedrarum doctorem fuisse*, pro *cathedrarum*. vide *Celeb. P. Burmanni specimen Anthol. Latinae* p. 43. Opponuntur his *χρηματιδωσκαλοι*. vide *Vlpian.* ad *Demosth.* de *Corona* p. 494. D. Sic *Manesibon* rursus L. 4, 448.

ψηφῶν πλείους * τε καὶ ἐξ ὅχλοιο πορισμῶν. * πέντας.

Vbi *ψηφῶν πλείους* est diuersus ab eo, qui *Scholias* *Horatianis* l. l. vocatur *calculator*: ut in meo vetusto Codice recte habetur. vide eiusdem Libri v. 534. et 535. de *ψηφισταῖταις*. *Suid.* in *ψηφολόγοι*, et *Artemid.* 3, 56. *ψηφῶν*: ut *Νησῶν*, *νησῶν*. Consulantur *Miscellan.* Vol. 7. p. 41. Rursus in *Manesibon* L. 5, 310. eadem balbuties. Vetus adscribam plusculos, ut legendos censeo:

Ὀλβον καὶ πλῆτον καὶ χρήματα χρυσοφορητά.

Σιτοδόται, κτίται, μὴ φειδομένοι, φιλοτίμως

Εἰς βούδον, εἰς ἀνίμης διαπαιζόμενοι *, δαπανῶντες

Καιροῖεν πάμπαν, τὸ πλεον δὲ περισσὰ διδόντες

Δειπνοῦνται πάντων ἡλεῶμενοι, ὡδὶν ἔχοντες.

* διαπαιζόμενοι.

Versu 308. quod habetur *χρυσόφροντα* in metrum peccat. v. 309. *Στοδοῦται*, qui frumentum populo, congiaria largiuntur, liberalitates: ut magistratus. In *Monumento Arcyrano*: *Σατομετρίαν ἰδωναν ἀνὰ πάντα μόδιος*. v. 310. est *Proper-tianum* ex L. 2. 13, 46.

Haec videam rapidas in vanum ferre procillas,

Quae tibi, terra, velim, quae tibi fiat aqua.

Ita legere malim, *fiat* recte se habuerit. vide *Animaduers.* 596. sic certe duo *codices* mei. *δαπανῶντες* editur vltima syllaba mutilatum. 311. tota vox *διδόν-τες* exciderat. v. 312. in metruhi et etymologiam prodita *ἐλαίωται* *μυῖδα* peccabant. Locum confer cum *Firmici* L. 3. C. 5. §. 1. Ut reuertar ad no-stram orthographiam, *προσπίζοντες* ita exhibet *Codex* meus in *Polybio* L. 8, 740.

P. 180. V. 6. *ῥάδις γὰρ πάντα βασιλῆϊ*] Rex, maritus tuus, *ἀμφοτέρωθεν* et *ἀγγάρος* et celoces commodabit libenter, quorum ipsi copia, isti etiam in *Perlis* primum instituti; ne quis contendat, *Βασιλῆϊ* latere sub nomine masculino, qualia nota, sed non vbiq̃ inferiendi. Tamen ap. *Lucian.* in *Asino* p. 575. videtur oratio *φορτικότερα* futura, si scribatur *τῶν συμποτίων*. Aut respexit ad paroemiam *ἀπαντα τοῖς σοφοῖσιν εὐκόλα*, vel ad *ὧλ' τ' ἀγγύριον ἦ, πάντα θεὸν κλάυνεται*. vide P. *Butmannum* ad *Quidii Ep. Heroid.* 17, 166.

P. 180. V. 6. *Χάριν εἶσυσμαι*] Officium praedicabo grato animo. vide L. 8, 3, 178. 8. forte vota pro reginae salute in templis Syracusanis fuscipienda respicit.

P. 180. V. 8. *ἄδεις εἶδες*] Vide L. 6, 5, 105. 19. Sed quomodo accidit, vt, cum *Callirrhōs* vna cum regina et caetera inutili turba fuerit relicta in *Arado*, (vide L. 7, 4, 121. 2.) *Dionysius* hunc puerum, tam imbellis aetatis, rem plenam metus, secum traxerit! Nam in castris fuisse adparet ex L. 8, 5, 138. 12. An infans fuit erian? *Asiadē*, et nunc traditus fuit Reginae reducen-dus ad patrem? At id non adparet ex epistola, deinde qui *Chaereas* ex se natum puerulum *Dionysio* remitti suisset! Haec non cohaerent, nec vero similia.

P. 180. V. 9. *Ταῦτα λεγόνσας δακρύων ἐκπλήσθη*] *Versum* video: *haec di-cens Callirrhōs lacrymis obundatur*. Immo *haec dicente Callirrhōs*, Regina *lacrymis obundatur* et lamentationem praecinit muliebri coetu. vide L. 8, 3, 176. 21. In Inscriptionibus saepe occurrit *se vino fecit*, pro *vinens*. . . At an-termo *Latinus Graecusque* permittat, vt dicamus, *me haec dicente lacrymanē*, valde dubito. Regina hic apte respicitur, et ideo perspicuitatis causa in frequenti periodo repetitur, *ἐξῆλθα δὲ τῆς νυκτὸς ἡ Καλλιρρόη*, ne personae con-fundantur.

P. 180. V. 12. *Ἐπίδωκε*] Cum toties ita occurrat, toties controuersiam moueri miror. *ἀποδιδόναι* sane antiquioribus frequentius placuit. Noster, vt hic, L. 4, 5, 72. 22. Male murat *M. Solanus* in *Luciani Lucio* 2. p. 569. *Por-phy.* de *Abst.* 2, 176. 177. *Heliad.* 1, 49. vide *Cl. Interpr.* *Diodori* ad L. 14, 47. 679. In multis formulis occurrit: *χαίρει*. *Lucian.* 2, 599. *Φάρμακον*. 1, 356. quae locutio etiam ap. *Funar.* p. 99. Alio sensu ap. eundem hoc verbum restituendum p. 28. *οὐκ ἴδωναν εἰς μέγιστος*: immo cum *Codice* *ἐπίδωκεν*. Saepe peccatum omissione praepositionis, praecipue in verbis geminam naftis: vt ap. eundem p. 152. recte in *Cod.* *καταναλίσκονται*. p. 80. *περιζοῖται*: vbi mox *μειρακίς*. p. 16. *καὶ τὸν καταπεφυγῆτα νεκρίσκον ἀναζητῶν*. In priori voce praepositionem *Barberiniano*, in secundo debes *Mediceo Codici*. p. 52. *ὡς δὲ δὴν μάρτυρον* pro *ἡμάρτυρον*. Paullo ante ridicule ibi editur *παρταχόντες τῶν γάμων*, rescribe *μάγων*, ex *Codice*.

P. 180. V. 14. *Ἄν ἐλάων*] *Apogr. ἐνλάων*. Non semel in *Charitone* et aliis coalitione vocabulorum peccatum vidiinus. vide L. 3, 4, 48. 24. In *Themiſtoclis Epist.* 14, 44. *ἔχωσι μὲ*, quod in *Codice*, mutandum in *ἔχω*, *ἵνα μὲ*: locus elegans, at nec ab *Holſtenio* intellectus: *Ἄλλ' ὁ Πύθιος αὐτοῖς [καὶ γὰρ τὸ μὲ ἐλάων, ὅτε περ τὸν χρησμὸν αὐτοῖς ἐξηγγασάνην] οὕτε Δελφῶν, οὕτε Δελφῶν, τὸ δ' ἐπὶ τοῖς εἰναι, οὐδὲ ἔπειθ' οὐ μόνον ἔχω, ἵνα μὲ τελευταῖαν εἰς Ἱππεβορέας ἡτοκίσαιμι*. At ego ille *Pythius* [*Apollo*] [*nam hoc nomine me vocabant, quan-*

do oraculum [de ligneo muro] ipsis interpretatus eram] ego ille Pythius Apollo neque Delphorum, neque Deli, et, quantum in ipsis est, neque Xanthi sortem habeo, ne tandem ad Hyperboreos abeam. Notum, Apollinem Delphis, in Delo, in Lycia ad urbem Xanthi vel fluvium, vnde *Lyciae sortes*, oracula edidisse, nec minus constat, etiam apud Hyperboreos cultum fuisse hunc Deum, vnde et Hyperborei Apollinis cognomen traxit. Iam cum re vera Athenienses Themistoclem Delo et Delphis morari non sinerent, Sophista, pro more sectae suae, nequivit a se impetrare, quin adiceret duo alia loca, in quibus Apollo colebatur, sed quae nihil ad rem, et de quibus in istis angustiis constituto Themistocli vero animus defuisset scribendi vel cogitandi. Sed ita ludere et ingeniolum ostendere plane decebat Sophistam: cui procul omni dubio pleraque, si non omnes, hae epistolae debentur, et frustra plumbeum gladium Schoetegenius strinxit contra Bentleii Noricae temperatae enssem. Sic sentiebat etiam Hoffstenius, non obscurae naris Criticus, qui quam hunc tamen locum intellexerit, parefecit, cum legendum censuerit, ἔχον ἢ μὴ, et cum suppleverit ad vltimos Hyperboreos. Cl. Schoetegenius autem rursus manes solitos passus fuit, edens Caryophili falsam coniecturam μοῖραν ἴσεν. Illud ἐκτοκίσαιμι licet voluerit scriptor ab aliis inrelligi proprie: tamen reuera in eius mente significavit modo: ne tandem loca Apollini sacra recensendo evager ad Hyperboreos.

P. 180. V. 14. ἂν ἰλέαν] Similis sententiae color in *Heliod.* 1, 37. καὶ οὐδ' ἂν ἰλέαν θρηνηύτης, εἰ μὴ τις ὕπνος ἐκίπτεσ ὅψ' ἡδονῆς τῶν γούων, ἔπαισι τῶν θαυρόων: vbi male pro τῶν θαυρόων *Vatic.* aliique τῶν θρήνων, prius *Taur.* τὸν θρήνον, nempe non intellexerunt reticeri ἔπαισι ἐκείνους ἀπὸ τῶν θαυρόων.

P. 180. V. 18. Διαλλάττω] Vocem restitue διαλλάττειν *Scholias*tae *Sophocli. Antig.* 527. pro διαλεχθέντες, consensiente editione Romana.

P. 180. V. 19. Καλὴ μὲν ἐν μέσῃ θάλασσᾳ] Sequitur καὶ ἐκδίδχται μὲν φοβερὰ πειλῶν. Raro competit epitheton mari tale: certe hic πειλῶν φοβεροῖς iuncto non convenit. Reponere facile est κακὰ, sed istud hoc in loco crudius videtur. Alioquin, quantumvis contrarii sensus vocabula, saepissime eundem locum obtinent in *Codicibus* his et aliis. vide modo *Platon.* de *L.* L. 4, 858. D. *Lyfian* 10. p. 175. et 26, 594. vbi κακὰ et ἀγαθὰ crebro quoque misceri docemur, sed non puto tam frequenter. *Porphyr.* de *Abst.* 3, 140. *Ed. Cantabr. Lucian.* *Pisc.* 1, 574. in *Erotiani Cod.* p. 40. κάκῃσι pro κάλλεσι *Xenoph.* *Erhes.* 1, 12. vbi *Codice* addicente reposuit Cl. *Hemsterhusius* καλῶ: pro κακῶς μοι διακονήσατε: vbi mox ex eodem fonte τῶν Ἀφροδίτης ἐρώτων et τὸ σιμωμένον. Posses πολλὰ, μακρὰ, χαλεπὰ, sed mihi se omnino probat μεγάλη. Omitti potuit prima syllaba, ut factum saepe fuisse docuimus alibi. γὰρ certe pro καλὰ habes ap. *Themistoclem Ep.* 20, 66. vt legit *Hoffstenius*. καλῶν et μεγάλων miscentur ap. *Demosthen.* *Olymb.* 3, 40. B. vbi et meus *Cod.* Μεγάλων. Puto autem, *Charitonem* respexisse *Homeri* versum ex *Odyss.* Λ. 156.

Μέσῃ γὰρ μεγάλῳ ποταμῷ καὶ δεινῇ ῥέειθρα.

Aptius hic, vt *spatiosum* simpliciter intelligas: alioqui *tempestatibus commotum et tumens* interpretareris, liceret. Sic *Xenoph.* κ. π. 5, 369. B. ὅταν δὲ χειμῶν ᾖ, καὶ θάλαττα μεγάλη ἐπιφέρεται: vt accepit *Tan. Faber*. *Lucretius* L. 2, 558.

Disiectare solet magnum mare transira.

Tumidum, commotum, quod observat *Hutchins.* p. 439. et ante hos *Servius* ad *Virgil.* 5. *Aen.* 529. mare magnum, procellosum, et plura ex diuite penu huc facientia promittit P. *Burmamnus* ad *Val. Flacc.* 1, 50.

P. 180. V. 20. Ἐκδίδχται μὲν φοβερὰ πειλῶν] Vide sic iteratum μὲν L. 7, 6, 125. 1. Nil magnum feceris, si secundum in μὲ mutes. θάλασσα autem amplius patet, quam πειλῶς, vnde poëtae πειλῶν θαλάσσης dicunt [*Antbol.* 4, 8, 23.], sed non θάλασσα πειλαγίων. πειλῶν partes peculiari nomine insignes, *Myrtaum*, *Icarium*, *Aegneum*, *Ionium*; vnde etiam θάλασσα ap. *Max.* *Tyr.* 32, 11. opponitur *Maesidi paludi*, *Ponto*, *Hellesponto*. Nec eo loco θάλασσα interpretanda de Aegaeo mari, sed de omni alueo aquarum ab Hellesponto

in Aegyptum longe lateque patente; quod mare quidam putabant natum ex irruptione Oceani per fretum Gaditanum, et id Geographi sequuntur. Alii magna ex parte ortum volebant ex aqua in ipsis Septemtrionis arduis partibus collecta, et per Tanaim et paludem Maeotin, marium et aquarum matrem dictam, in humiliora defluente. *Max.* autem *Tyrinus* in isto loco veramque opinionem confundit. Ait enim: Ὡς ἐξ Ὠκεανῶ ἢ Μαϊώτις, ὡς ἐκ τῆς Μαϊώτιδος ὁ Πόντος, ὡς ἐκ τοῦ Πόντου ὁ Ἑλλησπόντος, ὡς ἐξ Ἑλλησπόντου ἢ Θάλασσα. Nisi et grauius erret, et *Maeotin* arbitratus fuerit coniungi cum *Oceano* septemtrionali, quemadmodum alii circa mare errauerunt *Cassium*, seu circa *Istrum* se in Adriatico quoque exonerantem, vt *Val. Flacc.* 8, 191. Nisi meatus Oceani subterraneo *Maeotin* ortam putarit. Sic *Val. Flaccus* sub terris agnoscit *Oceani fragorem* L. 3, 403. de *Cimmeriis* populis, non illis veris, sed fictis, locutus:

Stans tacitae frondes, immotaque silua comanti
Horres verna iugo, specus, umbrarumque meatus
Subter et Oceani praeceps fragor.

Sic igitur ex *Oceano Maeotis* originem duxerit. In *Valerii* loco valde tenetor, vt credam leue vitium incisse, et legendum: *specus vndarumque meatus Subter et Oceani praeceps fragor*, vt *meatus* et lapsus *fragosi Oceani* siue *aquarum sub terris* intelligantur. Quales voragines subterraneas et gurgites dari, quis dubitet? nec, si auditui fidendum, alia ex causa oriri crediderim incendia montis igniomi in insula, prope *Liparen*, *Vulcania* dicta. Non enim sine horrore, at distinctissime tamen, audiuius in eius collis summitate et ad barathri illius crepidinem collocati, ingentem vim marinarum aequarum ab vna parte montem subeuntem et ab altera parte exeuntem, quae dum pertransibat terribili et tonitrua superante strepitu inferiora medii montis, qua focus seu caminus parebat, saxa ignea per os istud magno cum fragore exire cogeant, aëre in superiorem expresso, et satis alte tollebat et eiacularatur. Ea certe imago nobis nascebat et vicinissimis audientibus et videntibus, immo paene tangentibus, hoc naturae mirabile phaenomenon; quae opinio, etsi naturae callentioribus viris forte possit non placere, a nobis deductius proponetur, si quando *Siculis* nostris in lucem emitti contingat.

P. 180. V. 20. Πλὴν οὐ φοβῆμαι, εἴ μοι συμπλεύσης] *Ouid.* 15. *Epist. Heroid.* 213.

Solue ratem, Venus, orta mari, mare praestas amanti.

Aura dabis cursum: tu modo solue ratem.

Ipse gubernabis residens in puppe Cupido:

Ipse dabis tenera vela legetque manu.

Plutarch. *Theseo* p. 15. Λέγεται δὲ αὐτῷ [Theseo] τὴν μὲν Δελφοῦς ἑνελεῖν Θεῶν, Ἀφροδίτην καὶ ἡγεμόνα ποιεῖσθαι καὶ παρακαλεῖν συνήγορον. Sed non sola *Venus* se rei nauticae immiscebat: vt sunt dii rerum omnium omnes petiti: sed etiam *Minerva* apud *Enrip.* *Iphig.* in *Taur.* 1486.

Ἰτ', ὃ πρὸς τὴν ναυθλαστὴν τὴν Ἀγαμέμνονος

Παῖδ' εἰς Ἀθήνας συμπορεύσομαι ὃ ἔγωγε,

Σάζωσ' ἀδελφεῖς τῆς ἡμέρας σιμὸν βρέτας.

Eumenius Paneg. Constant. 14. *Quis enim se quamlibet iniquo mari non crederet, te nauigante!*

P. 181. V. 1. Ἐνῶρῃ ταῖς κυσίν] Vide superius ad p. 179. 22. L. 5, 10, 95. 20.

P. 181. V. 2. καὶ καφαλὴν καὶ χεῖρας καταφίλησεν] *Heliod.* 3, 159. προσκύνει πρὸς αὐτὴν, ἡμῶν δὲ ἐπὶ χεῖρας, ἐφίλει πολλὰ τὴν καφαλὴν προσελθὼν, τοῖς τε θεοῖς ἐμολογεῖν χάριν, οὐκ ἰσχυρόμενος ἱλασθαι, ὡς προσεδόκησεν. Sic *Taur.* ad stipulandis fere V. P. X. sic L. 5, 223. 245. *Eupar.* 86. *Longus* 3, 86. καὶ τὴν κόμην ἐφίλησεν, ὡς τῶν ἰων γενέτυνα. Resse igitur *I. Bruckhusius* praefert in *Propertio* L. 6, 14, 20. non *genae*, sed

Et canae toties oscula ferre comae.

Blandientis esse etiam comam demulcere dictum L. 6, 4, 104. 19. *Pfellus*

de *Daem. Op.* 25. ἡρέμα καταψήσας με τὴν κόμην: vbi male βαδυσσάδας vno ductu.

P. 181. V. 3. χαίρας] Hoc illiberale olim, adulatio sensim inuexit morem hunc. *Anthol.* 3, 16, 2. 240. *Isidorus Aegaeates*:

Οὐποτέ δ' ἐδάμην ἱκεῖν χεῖρα γαστέρος ἱκῆτι.

Vide doctissi. *Schwarzium* ad *Plinii Paneg.* 24. Nec tu ciuium amplexus ad pedes tuos deprimis, nec osculum manu reddis, id est, cum alioquin ore tui adplicato vel osculum applicantes osculo alterius, osculum [basium] reddere consueuerimus. Superbiores non ore, sed manu, mutuum osculandi actum peragunt. *Iustinus* 12, 15. *Mamertin. Iuliano* 21. Et passim haec obuia.

P. 181. V. 3. ἱκετον πάσιν ἐνέδωκε] Si haberetur ἐνέδωκε, ferri quodammodo posset: vt χάριν καταθέσθαι τινι. 4, 5, 72. 19. nunc omnino legendum ἐνέδωκε. Sic fere ψυχὴν ἐνέδωκεν antea dixit. *Eurip. Supplic.* 203. πρῶτον μὲν ἐνέδωκε σόνειον. *Aristaen.* 1, 11. λήδην ἐνέδωκε. *Ioseph. Ant. Iud.* 19, 12. 924. ἀνεπίσημα θάρσος. *Lucian.* N. 906. φόβον τοῖς δυσμενεῖσιν ἐνέδωκε, τένον τοῖς ἄκροισι. 2, 910. Similis in ducem propensio militum memoratur *Xenophonti* L. 5. H. H. 544. D. *Eurip. Alcest.* 191. de mutua eius et familiae comitate et studio:

— — ἡ δὲ δεξιὴν

Προὔτειν' ἐκάστω, κοῦ τις ἦν ἥτω κακός,

Ὅν οὐ προσεῖπε καὶ προσεῖρήθη πάλην.

LIBRI OCTAVI CAPVT QVINTVM.

P. 181. V. 9. Ὅντι δὲ αὐτῷ περὶ χίαν καὶ τύρον] Credisne, Lector, hominem, in Caria natum: immo, si velis, Romae natum: credisne, Charitonem, quem huc vsque satis peritum expertus es locorum, adeo Geographiae omnis fuisse ignarum, vt regem Persarum vno tempore, ceu in vicinis locis, collocarit in Phoeniciae litore et simul in insula maris Aegaei ad Ioniam? an potius adscribis negligentiae et stupori scribarum, qui ἱππας et ὑπόρας confuderint alias? Itaue potuit scribere, qui in praecedentibus dedit περὶ μένον δὲ τύρον ἰθακῆνοισι, περὶ Σιδῶνος ἐξοβαῖτο. Eo insula et ignara tamen iniquitas quorundam processit in recentioris paullo, immo in antiqui aevi scriptores, vt crassissima errata ipsis imputare non vereantur. Sed istos homines suo sibi more sapere sinamus. Aliter plane se res habet in popularibus erroribus, quorum specimina modo vidimus circa *Caspium* mare et *Isfri* amnem: hi enim reuera ipsorum auctorum errores. χίος videtur librariis in deliciis fuisse ob bonum vinum. Ap. *Platonem* L. 1: de L. L. 628. B. Ἐπειδὴ γὰρ αἱ μέλεις τὰς ἰθακτικὰς πόλεις νικᾷσι μαχόμεναι καὶ καταδυσκύνται. : : Καλοὺς δὲ Ἀθηναίους: vbi dant χίους quidam libri. Sed *Cea*, *Simonidis* patria, respicitur probabilis, Atticae orae vicina insula et *Atheniensis* R. P. subiecta. χίος erat inter δυνατωτάτας νήους. vide *Demosth.* de *Corona* 512. A. praeterea socii Chii *Atheniensium*, non adeo sub dominatu eorum, vt pleraeque *Cycladum*. Consule P. *Wesselingium*, V. Cl. ad *Antonini Itiner.* 522. *Κέα* *Πελομαχο* dicitur Κέα, fons vicinitas hic fraudi fuit.

P. 181. V. 10. περὶ τύρον] Vidimus L. 7, 6, 120. 17. a Chaerea captam, nusquam receptam a rege commemorat, et caute quoque, ὅντι περὶ τύρον scribens, potest videri locutus: nempe vt Rex eam reciperet. Nec obstat, quod dicatur *Herculi* *Tyro* sacrificasse; nam eius templum erat in continenti, in Palaetyro. vide *Curtium* 4, 11. 4. nec quod mox pagina sequente v. 22. βασιλεῖα commemoret, potuerunt esse etiam in Palaetyro. Sed obstat omnino, quod dicat mox πᾶν τὸ πλεῖθος ἴσμεν ἐπὶ τῷ λιμένος, potius ille nullus nisi *Tyri insularis*. Talia minus ad Chaereae res facientia, vtrum et quomodo *Tyros* sit recepta, lectori colligenda relinquuntur.

P. 181. V. 14. Στατῆρες προφάνει] L. 2, 5, 31. 11. *Tacit.* 3. *Hist.* 37. *Velus pro Vitellio conquirentes suum dolorem proferebant.*

P. 181. V. 15. Στάει] *Iliad.* T. 202. vbi ἐκάστη.

P. 181. V. 18. *Διυτέρη τῶν ἡμερῶν*] Aprum et sufficiens nauigationi spatium Cypro Tyrum.

P. 181. V. 20. *ἰκτίσαν τὴν ἡγορίαν*] *Intendit, auxit.* *Lucian. Abdic.* 2, 160. τὰ τῆς ὁργῆς ἰκτινίσματα.

P. 182. V. 1. *Σηραίων*] *Erat aquila aurea in pelta super hasta.* *Xenoph.* K. Π. 7, 172. D. K. A. 271. D. haec ad loca *Leuclaeus* et *Hutchinsonius* positi sunt consuli et *Brissinius* L. 3. de R. P. 81. et 82. habetur autem apud *Xenoph.* αἰσθεὶς ἐπὶ πέλτης, ἐπὶ ξύλῳ. *Aquila* igitur *peltae*, *pelta* cum *aquila hastae* *imposita fuerit.* *Hutchinsonii* ξυτὴ non displicet; at *Leuclaei* ἐπὶ πέλτῃ longe probabilius, delero ἐπὶ ξύλῳ. Quia tamen *Philostatus* quoque *Icon.* 2, 32. ὁ χρυσὸς ἐπὶ πέλτης αἰσθεὶς habet, et ξύλῳ et ξυτὴ et πέλτῃ vix receperim, esse putans glossam, et vulgatam seruari, praecipue quia *Hesychius* πέλτης interpretatur ἀκόντιον: Quod aptum, et vim vocis *δοράτος*, quam alias adhibet *Xenophon*, adaequat. Certe *καταπέλτης* et *καταπέλτης* idem *ἔργανον*. *Ap. Plur. in Artax.* 286. Ἀλεκτρὺν χρυσὸς ἐπὶ δόρατος circumfertur. In nauticis talia signa in vsu Romanis et Graecis quoque. vide *Dion.* 13, 46. 577. cum *Wesselingii* nota.

P. 182. V. 2. *Μόνῃ*] *Monuimus*, voces *μόνος*, *τελευταῖος*, *πρῶτος*, modo substantia sequi: modo aduerbii naturam malle eodem sensu. 3, 5, 53. 9. 8, 2, 130. 21. 8, 5, 137. 7. certe quamuis regina adforet, tamen rege praesente tale signum tolleretur. Leue est *Αρογρ.* exhibere *αἰρεσθαι*, voluit forte *αἰρεσθαι*, quae antea confusa vidimus. Contra apud *Nemes.* de N. D. 125. διαίρων pro διαίρων: vbi mox ex *Cod.* forte recte adieccis. *ἄφρον τῶν τοιχείων*, τὰς ἐναντίας ταῖταις ποιότητας, τοτέτι.

P. 182. V. 4. *Τάχα δὲ τις εὐρεθήσεται βασιλεὺς Αἰγυπτίου*] At *Aegyptii* regis caput ad *Perfam* erat delatum; deest igitur *ἄλλος*, vel *ἴτερος*, vel forte aliquid amplius deficiat. Mox *ἔγχεον* in *αρογραφῷ*.

P. 182. V. 12. *καλῶς*] *Omnino*, *τελείως*. vide *Suidan*, qui alio sensu ita interpretatur.

P. 182. V. 14. *Τίς ἄρα*] *Supple* τίς ὁ ἄρα, vel alio loco pronomem supple, quoniam necessarium videtur.

P. 182. V. 16. *εἰς γὰρ καταλκῶν, ἐν θαλάσσης ἀπολαμβάνω;*] An respexit *Polycraris* fortunam, qui annulum in mari amissum in tetra inuerso fortis casu recepit. vide *Herodos.* 3, 42. solet saepe ita respicere aliquod memorabile factum dictumue.

P. 182. V. 19. *πληγὴν καὶνὴν*] L. 5, 5, 88. 4.

P. 183. V. 4. *Καὶ χάριν δὲ πάλιν ἤπιστο, ὅτι Καλλιγρόνῃ μὲντι δύναιτο ἰδεῖν*] Sane necesse fuerit, ut bona fide cum *εὐφροσύνη* et *castimonia* rex in gratiam redierit, qui gratias sibi debere visus fuerit *Chaeraeae*, quod iam amplius oculorum illecebra pellectus nequeat illiciti amoris pabula et somites inuenire. Sed quomodo haec conueniant dictis: ἐπὶ παλαιῷ τραύματι ἔλαβη καὶνὴν πληγὴν, et *Μακάριος Χαίρειας, εὐτυχέστερος ἡμῶν*. L. 6, 1, 99. 1. In *Xenophonte* *Ερβέσιο* adfatim exemplorum dedimus omissarum periodorum: et occasione ferente etiam insigniora sistemus; quare nec hunc lacuna laborare veteor suspicari locum. Verba non, sed sensum dabo: *Καὶ χάριν δὲ αὐτῇ πάλιν ἤπιστο*, ὅτι τὴν βασιλίδι ἀπολάβει· *ἔλκετο δὲ*, ὅτι *Καλλιγρόνῃ μὲντι δύναιτο θεάσασθαι*. Et alias incommode profecto nulla mentio vel praecipui beneficii fit, quod nempe *Chaeraeas* redditione praestiterit reginae.

P. 183. V. 6. *Μακάριος*] *Invidia* ipsum de mentis statu deiecit, si hoc cotam regina, τῇ φιλάτῃ γυναικί, dixerit: sed hoc in aurem *Eunucho* insuffurrit. An itaque verum adeo, quod *Reginas Persarum* tegum patienter tulisse tradant pellices!

P. 183. V. 11. *Μαίωρος ταῖς ἰατρῇ*] *Aeneas* *Ep.* 15. *Ammian. Marcell.* 15, 6, 67. coelo consignus. *Nonnus Dionys.* 33, 203.

— — — — *Αἰθέρως ἤπτετο Μοῖρῃδε*

Ἐλπίδι μαψίδι πεφορμμένος.

P. 183. V. 16. *Κεραυνὸν πεσόντος*] *Horatiana* compatio L. 3. *Od.* 3.

Nec fulminantis magna manus Iouis,

*Si fractus illabatur orbis,
Impravidum ferient ruinae.*

Ita σκηπτή πεισύντος *Artem.* 2, 8, 91. βασιλεὺς πεισύντος *Hom. Odys.* ξ. 475.

P. 183. V. 17. Λόγῳ σκηπτῷ βαρυτέρῳ] σκηπτῷ κεραινῷ. *Vlpien.* ad *Demosth.* de *Cor.* 305. De eo egit P. *Burmannus* in *Ioue καταβάρῃ* C. 4. p. 246. *Theodor. Prodr.* 7. 309. βαρύνειν γὰρ ὡς τυφῶν τῷ λόγῳ. *Eunap.* 140.

P. 183. V. 20. Λυσιέδῳ] L. 6, 2, 100. 10. 8, 5, 136. 6. *Eumenius graul.* *Consl. Aug.* 60. *ut quatuvis nefas esset se fiente laetari.* Mox vitiose ἀπίδῳ in *Aprograph.*

P. 184. V. 1. Πρῶτος εὐεργέτης] Dignitate primus, hodie viuendum. Ita πρῶτος Ἰωνῶν, πρῶτος Μεγαρίων. vide L. 2, 6, 32. 2.

P. 184. V. 2. ἀναγραφῆς] Plerumque passiva notione occurrit; ideoque futurum secundum censendum est. *Plato Phaedro* 271. C. γράφῃσθαι καὶ λαχθῆσθαι. *Eunap.* 113. *Libanius Argum.* in *Demosth. Aristog.* 828. Et hoc monstrant alia tempora: ἀναγραφῆναι εὐεργέτης *Lyfias* p. 365. 259. In Inscriptione *Geloa* tamen est α γραφῆναι, καταναγραφῆναι, et hinc sunt γεγραφήκα and ἐγγεγραμῖεν *Budaeo et Stephano* laudata ex *Synefio*; sed passim occurrunt, invito tamen librario et his similibus lucumonum grege. Sic ap. *Nemej.* de N. D. 2. p. 4. erat γεγραφήκασι, sed scriba libri mei dedit γεγραφασι. Sic in *Luciano Quom. Hist. Scrib.* p. 41. legebatur συγγεγραμμένους, sed ea labes, ut vocatur, vel sine codicibus corrigenda fuerat. Et nunc correcte est auctoritate vnius scribae, Atticam hanc speciem ignorantis. Videor et alias offendisse hanc formam ap. *Lucianum*. Sed forte eadem iam sollers manus illam in melius restituerit.

Controuersia nulla mouenda est huius futuri significationi passivae: *Lucianus Contempl.* p. 524. praetulit εὐεργέτης καὶ ἀναγεγράφῃ. Quid quod occurrit passim media futura notione passiva; tamen, si *Codices* consulas, saepe perfecta, non ab auctoribus, sed a librariis, qui syllabam vnam, qua passivum futurum saepe superat medii futurum, neglexerunt. Exempla stiti L. 1, 12, 17. 16. ἐπιβληνθῆσθαι ex *Taur.* restituendum *Heliodoro* L. 6, 293. in *Luciano* T. 2, 219. ἐξπατηθῆσθαι bene repositum.

Et sic librarii passim medias syllabas negligunt: hinc διαχρησάμενον et διαχειρισάμενον ap. *Heliod.* 7, 364. at tamen contra L. 1, 23. διαχρησόμενος pro διαχειρισόμενος *Taur.* utroque loco praetulerim διαχρησάμεν. L. 10, 501. *Taur.* *Vat. Xyl.* ἀναδιδῆναι pro ἀναχθῆναι, tamen vulgata non displicet ἀναχθῆναι περιβλεπτον ἐκ ἀνδρείᾳ. *Petri Ep.* 1, 2, 20. habet κολαζόμενοι pro κολαφιζόμενοι. In *Dione* p. 437. collationis in *Bibliothec. Coislin.* habes contrario vitio κατακαλυπτομένους pro κατακοπτομένους: eodem e fonte ibidem manauit 441. πολύντες pro περπολούντες. Ap. *Diodor.* 3, 242. προσβαθύνότες pro πρεσβαθύνότες: non semel ita peccari doctus interpret ibi admonuit. In *Demosth.* 2. *Olynth.* 25. D. βοσόμενοι pro βοάθόμενοι, et 126. F. in *Cod. meo.* Sic praetulerim καταψηλαφήσαντα pro καταψήσαντα ap. *Lucianum Asino* 582. Ap. *Tatian. Advers. gent.* 54. καταβορῶσαντες nihili vox in contextu: inter varias est καταβορῶσαντες, forte καταβορῶσαντες placeat. Sed *Cod. Gallici* lectio καταβορῶσαντες videtur sana; posses καταποντῶσαντες. *Themistocl. Ep.* 4, 15. ἐπικαλυπτομένοι pro ἐπικαλυπτομένοι recte *Codex.* vide *Animadu.* p. 444. 80. 10. *Plat. Theteo* 18. μικροὺς ἀνδριαντῆρας, alii ἀνδριάντας, quod perperam probat *Bryanius*, vide *Animaduersiones* p. 140. 19. 20. *Eunap.* 84. τὰ αὐτὰ προσέειπας satis probum. Sed meliorem ad lectionem ducit *Barberinianus Codex*, qui videtur habere προσέειπαι: nempe dupliciter compositum verbum προσέειπαι hic latet, προσέειπαι, quo de genere egimus. ibidem 69. κατεσάρεσαν καὶ κατεμήσαν. *Cod.* κατεμήσαν, non deterius, si caeteri sic codices. Mox ibi corrige κατετύγχαν in κατετύγχαν, sed id monui iam, si memini. Idem p. 88. δ τῶν ἱεροφαντικῶν θεσμῶν παραγὰς νόμος. *Codex* forte recte παραγάς, id est, παραδείγας. Ap. *Heliod.* 9, 450. legitur: οἱ δὲ μικροὶ μὲν βίβασιν, ἱὴ δὲ θρακόντων πεφραγμένοις εἰστοφεύοντες, δὲξόν τινα καὶ ἀπὸ τοῦ θανάτου ἐπιφύεον. At quis dixit βίβας φράττειν ἱή; hoc εἰδῆναι fit. Tu lege cum optimo *MS.* ἱὴ πεφραγμένοις, medicatis, veneno infectis. Quo minus dubites,

scias et *Vaticanum* librum ita perspicue exhibere, quod tamen *Commelinus* te non docuerit. *Aelian. Hist. Anim.* 9, 15. λέγονται δὲ οἱ Σκύθαι πρὸς τῇ σκυδικῇ, ἢ τοῖς εἰσοδοῖς χρεῖσαι, καὶ ἀνθρώπων ἰχθύων ἀναμυγνύμεν φαρμάσσοντας. 5, 16. εἰσάγει φαρμάττειν τὸ κέντρον: vbi ex *Odysf. A.* 261. φαρμάκην ἰαὺς χρεῖσθαι. Sic βλέπται. *Pausan.* 2, 37. τὸν Ἡρακλῆα ἀπὸ τῆς χολῆς αὐτῷ τὰς ἀκίδας φαρμακίζουσαι τῶν δεινῶν. *Achilles Tat.* 2, 97. Κέντρος πίσην πεφαρμαγμένης. *Lucian.* 1. *Ver. Hist.* p. 81. χρεῖται τὰ βίαν μαλάχης ἰψ. *Strabo Libro* 11, 763. C sic scribit: χρώνται δὲ οἱ Σάουες φαρμάκοις πρὸς τὰς ἀκίδας θανάτῳ, ἃ καὶ τὰς ἀφαρμάκτοις τετραμένους βέβηαι λυπεῖ κατὰ τὴν ἑσπέρην: vbi θανάτῳ non opus. Miraberis vero, ἀφαρμάκτοις verti *venenatis*, verum ista versio bis mille scaturit mendis. *Ap. Alciphon.* 3, 3, 282. κατασκήνηται recte probatur. *Cod.* tamen conspiciuis literis κατασκηθῆναι. *Antbol.* 4, 8, 26. 312. ἐφθαλμοῖς ἐσκαλῶσαι. 28 313. ἔσθρα κατασκηθῶς. In *codem Sophista* 3, 11, 4. ἀπεχθανόμενη pro ἀπεχθρομένη idem liber meus exhibet. Verum haec iam nimis.

P. 184. V. 6. τὴν ἐπιστολὴν καταφίλησεν] Inter amantes circa epistolas et quidquid ab amante protectum blanditiae tales obuiat. Etiam amici circa epistolas his non abstinerunt. *Adeas f. Pricacum ad Apulei.* 3. *Met.* 172. ex *Juliani Ep.* 40. et 60. id docentem.

P. 184. V. 6. εἴτα ἀποθέξας τὴν τῆδε προστίθει, ὥς ἐκείνην παροῦσαν] *Caras* res pectori admoveinus. *Ovid. Met.* 8, 538.

Post cineres, cineres haustos ad pectora pressant.

Vide ibi N. *Heinsius. Heliod.* 2, 77. δάκτον, ἣν πρὸς τοῖς τέχναις αὐτῆς εὐρέκαμεν. Sed id condendi causa tantum. L. 8, 4, 135. 2.

P. 184. V. 9. Ὀνομα] L. 4, 2, 66. 25.

P. 184. V. 10. Ἥλιον] *Legendo.* Ita ἐπέρχεται. *Heliod.* 2, 77. L. 8, 406. ἐπιστολὰς διαλῶν. Sed *Taur. ἐπιστολῶν*, cum P. X. et *Vat.* Sic ἐπίνομι. *Heliod.* 1, 71; 4, 188. προΐνομι. *Achill. Tat.* 5, 343. et passim.

P. 184. V. 11. εἰ γὰρ εὐεργέτης ἐμὸς] Ipsissima illa verba non comparent in ipsa epistola 8, 4, 134. 21. sed *διονυσίου εὐεργέτην*. εἰ γὰρ εἰ, δ. Quae sensu haec verba adaequant; quare nihil deesse statuas, nec hic, nec illic. Quin omnem scrupulum forsitan quis tollere velit legendo: εἰ [ἢ Καλλιγέρῳ] εἰ εὐεργέτης ἐμὸς, non ego de te merui: sed tu de me meruisti. Centies substantiva huius terminationis sexum mutarunt. *Xenophon.* 2. *Memor.* 740. B. παρατάτης in παρατάτης abiit. εὐεργέτης ap. *Arsenid.* 2, 42. 135. περὶ Ἀφροδίτης. *Marinus Proclo* 31, 78. ἀφροδίτης νόσος. *Cod.* recte, sed vbi bis νόσος pro νόσος. vid. *Animadu.* 237. et sic *Dionysius* duo hic sibi inuenit displicentia, quod non scripserit *Callirhoë*: Καλλιγέρῳ ἀνδρὶ χαίρειν, sed *διονυσίῳ*: deinde quod adiecerit *εὐεργέτην*, quod refutat dicens: εἰ εὐεργέτης ἐμὸς τί γὰρ ἄξιον ἐποίησά σοι. Cum autem semel εὐεργέτης irrepleerat, ἐμὸς vel ἐμεῖ facile abiit in ἐμός. Verum alijs reliquerim lubens similes argutias, proditas lectiones sequi et explicare longe satius.

P. 184. V. 15. Πήλας ταῖς χερσὶ] Consuetudini et *Homero* suo hanc ἔννοiam debet, qui de *Hectore* et *Astyanacte* *Iliad.* 2, 474.

Λύτρε δ' ὅγ' ὅν φίλον νῖδον ἐπὶ κόπας, πῆλ' τε χερσίν.

Etiam hunc habitum non indignum *Epico* censuit *Val. Flaccus* 1, 259.

Vi puer [Achilles] ad notas erectum Pelas voces

Vidit, et ingenti tendentem brachia passu,

Adsiluit, caraque diu cervice pendit.

P. 184. V. 18. Καὶνὴ ζήλοτυπία] Quod scribis priscis, id hodie iis, qui se gloriantur Criticos, euenit: ut, vbicunque facilis ambiguitas sit, in illo amplectantur loco, ceu meliorem lectionem, quam non reperiunt in vulgato contextu: securi, verum prodita lectio sit aequae bona, vel saltem aptum sensum fortiri possit. Sic hic non dubito, quoniam exstet καὶνὴ ζήλοτυπία, quin quidam inclinent in καὶνὴ ζήλοτυπία, et κανότης huic adfectui magna ex parte plerumque propria est: si enim vel aliqua parua causa zeli, centuplicatur fere: unde in καὶνὴ, tali semper longe plus sit inanitatis, quam veritatis; omnis igitur zelotypia fere καὶνὴ. Contra iam quia haec *Dionysii* zelotypia habuerit etiam aliquid noui, et quod ipsi peculiare sit, quis dubitet! qui

velit singularia zeli Dionysii ex variis hic proditis casibus colligere, facile inuenturus est, quibus editam lectionem defendat. Alio sensu *καὶ νῆες ζήλοντος* dixit *Lucianus* T. 3, 282. Consideremus loca quaedam, ubi haec voces re vera sese mutuo excludunt. Ita in Platonis *Timaeo* 58. A. *σβίγγει πάντα καὶ πανὴν χάραν εὐδαιμονίᾳ λαμβάνει*: ibi merito *καὶ νῆς* praetuleris. Recte ap. *Philonem Iud. Leg.* ad *Cai.* 2, 572. (1019. A.) *καὶ* in *καὶ νῆς* mutatum ex *Codd.* Ap. *Xenoph. Eph.* 3, 48. in *Cod. Isf. ἄρα, πάντα καὶ νῆς, καὶ τῆς ἐπιθυμίας τῷ θανάτῳ*: vulgo *καὶ νῆς*: accipe illud *πάντα καὶ νῆς* per parenthesis, ut τὸ *καὶ νῆς* non. Nectranspositione opus fuerit. Noua res, ut quis nec mori possit, quum velit, quum venenum biberit, cum alioquin *atri semper ianua pateat Diis*. Mox ibi τὸ *φαρμάκῳ* ex sententia viri praestantissimi in *Miscellan. Nostris* Vol. 5, 3, 60. cui facile adfensum praeterea praebuerim elegantius putanti τὸ τὸ *φαρμάκῳ*. Ap. *Theodor. Prodr.* 9, 389. ipsa versio indicat, *καὶ νῆς* esse mutandum in *κοινή*. Ap. *Longum* 4, 110. καὶ ἢ μὲν κενὸν πένθος ἀνδρῶν, in *R. Columbanii Edit.* sed *Cod. Vrsini* *καὶ νῆς*, ab eoque probatum. *Mollinus* *καὶ νῆς* dedit, quod probatim.

P. 184. V. 20. Πολλὴν ἔδδν καὶ πόλεον ἡγεμονίαν] Qui ita *ἐναφρόδιτος* est, ut sua experientia nesciat, occupationes et peregrinationes esse inter amoris efficacissima remedia, id vel discere potuisset ex *Nasonis remediis Ameris* V. 144.

— — — qui finem quaeris amoris:

Cedit amor vobis: res age: tutus eris.

et 214. *I procul et longas carpere perge vias.*

Sed non valde prudenter noster adiecit τὰς ἐν Μιλήτῳ Καλλιρρόης οἰκήσεις. Illae enim, quaecumque fuerint, non tam solatio, quam abrupto amoris renouando, videntur inferuiturae esse. At Dionysium ceu virum *σπουδαῖον*, ut nobis depinxit in omnibus Charito, consideremus. Illae vero οἰκήσεις nescio quae sint, nisi *κονοτάριον* Chaereae, debile solatium, quod nec per οἰκήσεις commodè explicetur. An οἰκόνες, vel οἰκῶς, *imagines*, qualis in templo Veneris in Agris Dionysii. Certe *imagines* saepe amantibus solatio sunt absentium amorum. Ipsi *Callirrhoae* fuit *Chaereae* imago in annulo sculpta. *Dido* *Aeneae* imaginem etiam confici curarat.

LIBRI OCTAVI CAPVT SEXTVM.

P. 185. V. 1. [Ἐλθέτω γὰρ καὶ κατὰ πρύμναν] Sane a Cypro in Siciliam nauigatio aliquot dies requirebat et noctes. Si igitur *Chaereas* semper steterit ad gubernacula, mirum, ni *Palinuri* ad exemplum *Somnus cum in mare proieceris praecipitem et socios nequidquam saepe vocantem*. Nam vigiliis opus, secundum *Aeschylum Sept. C. Tb.* 2.

*Οἷς φυλάσσει πρῶτος ἐν πρύμνῳ πόλεως

Οἷα καὶ νομῶν, βλέφαρ μὴ κοιμῶν ὕπνῳ.

Et quo modo cum vera fuerint, quae legimus L. 8, 1, 128. 19. *Χαίρεας δὲ εἶπτο μὲν ἐν τριήρῃ καθεύδων καὶ νυκτὸς καὶ μεθ' ἡμέραν πολλὰ πρᾶττων, τότε δὲ Πολυχάρμῳ πάντα ἐπετρέψας* . . . et de caetera hac nauigatione p. 186. 19. *Πολυχάρμος γὰρ πεπιτυμένος τὸν ἄλλον τόπον ἀπὸ Κύπρου, διὰ τὸ μηκέτι Χαίρεας ἄλλῃ τινὶ σχολάζειν δύνασθαι, πλὴν Καλλιρρόῃ μόνῃ*. At si a Cypro *Syraculas* semper clauo adhaeserit, non multum potuit vacare *Callirrhoae*, quae pro more ἐν κοίτῃ καὶ sedem habuerit; nisi forte id sic velimus concinnare, ut in scena, tentorio, manserit, quemadmodum legimus de *Statira* L. 8, 4, 135. et quemadmodum mox in hac ipsa naui fuisse legimus ἐκὼν σκηνήν: sed de qua dubitare licet, an perpetuam ibi in itinere moram fecerit *Callirrhoë*. Levis suspicio mihi igitur nata est, omissione voculae plane alium nunc his sensum inesse verbis, quam quem auctor voluerat; nempe supplendum conicio: *ἐλθέτω γὰρ καὶ πνίγμα* [ἄνιμος] *κατὰ πρύμναν*. *Chaereas* feliciter iter confecit: nam *uentus semper a puppe faveat*, et, cum haberet magnas naues, iter per medium mare fecit, quia timebat, ne solita aduersa fortuna

rursus nouis se obliiceret casibus. Sollemnis est locutio haec: noster item de felici nauigatione L. 1, 12, 15. 5. Ναὺς ἐφόρετο λαμπρῶς, ἀλλ' ἄπας ἄνεμος οὐρανὸς αὐτοῖς ἐδόκει, καὶ κατὰ πρῶτον εἰσέκει. 3, 6, 52. πνεῦμα φοβερὸν ὑπέλαβε τὴν τριήρη. Ap. Thucyd. *Asiaticum*, alios, habes πνεῦμα καὶ ἑταῖς, ἰσάμενον κατὰ πρῶτον. Casu autem omissa voce semel πνεῦμα, quis non ad Chaerean hanc periodi partem sine suspitione retulerit, cum sequeretur statim καὶ ναὺς ἔχων. Verum saepe periodorum nominatiui altius quaerendi. Praeterea gubernator saltem ap. Latinos *federe* dicitur. Si sic exaratum inuenissemus, neminem credo huic scripturae controuersiae vel tantillum fuisse moturum. Si aliter sentias, non indecenter et exemplo aliorum heroum Chaeream gubernaculis longae nauis, vt loquitur *Eumen. Paneg. Conf.* C. 14. *praesidentem* induxit. Sic *Aeneas* L. 10. *Aen.* 215.

*Aeneas, neque enim membris das cura quietem,
Ipse sedens, clauumque regit, velisque ministras.*

Silenus ap. *Enrip. Cycl.* 15.

— — — ἐν πτόμῃ δ' ἄνερα
Δύτ' ἀνδρῶν, εὐθύνον ἀμφότες δόρυ.

P. 185. V. 2. Ναὺς ἔχων μεγάλας πελαγίζετο] Nam paruae et minores naues litus legebant. *Propert.* 3, 2, 22.

Non est ingenii cymba grauidanda tui.

Alter remus aquas, alter tibi raudat arenas.

Tutus eris: medio maxima turba mari est.

Diod. 14, 55. διότι περὶ γενομένη πνεύματος οὐρίῳ . . . τὰ μὲν φορητὰ τῶν πλοίων ἔπαι διὰ τὴν πάλαν, αἱ δὲ τριήρεις . . . παραλλήλῳ τὴν γῆν: vbi vides maiores naues secundo vento se alto committere. πάλαν de medio mari, πάλαν, qui in alto mari versantur. *Thucyd.* 8, 44. *Sorbocl. Trach.* 661. vide *Casaub.* ad *Strabon.* 1, 59. B. Ap. *Hesych.* legitur: πελαγίζειν, ἐγγίζειν, πλησιάζειν. At legendum videtur πάλαν, vel vitiosum aliquod καίμην explicari. Nam πελαγίζειν et ἐγγίζειν sunt contraria, vt ad *Strabonem* *Interpres* maximus. In *Achille Tat.* 4, 247. 248. habes πάλαν, mari inundare, tegere, quum ipsum πελαγίζειν ap. *Hieroclitum* et alios ita accipiant quidam, et *Salmasius* ad *Achillem* p. 620. pro πάλαν ex *Codd.* intulerit πάλαν. Πάλαν sic *Julian.* *Orat.* 1, 27. quoque adhibet: vbi vide *E. Spanhemium*, πάλαν in *Achille* non reiecerim; in *Juliano*, vt alias, de fluuio πάλαν. Ita ipsum πάλαν de fluuio *Danubio* adhibet *Dion Cassius* 68, 776.

P. 185. V. 2. Περιδῶς ἔχων] Nempe in prunis timebat, ne rursus in piratas incideret: vel in hostilem classem in hoc vel illo portu ὑπερμεύσαν. Qui enim talia timebant, litus cauebant et medio mari vela faciebant. *Tacit.* 2. *Ann.* 78. vitare litorum oram, praeterque insulas lato mari pergere in *Syriam*. Sic *Plutarchus* p. 511. de classe *Pompeii*, post eius caedem fugiente: καὶ πνεῦμα λαμπρὸν ἐβόησε πάλαν ὑπερμεύειν: vbi *M. Solanus* sine causa πάλαν. Qui dicantur πάλαν, modo patuit.

P. 185. V. 3. Δαίμονος] iam saepius de hoc genere mentio facta. L. 68 2, 100. 23. Putabant, fato quodam quosdam semper infortunatiores esse, etiam si ca perpetuo esse cauenda, in quibus semel cum infortuniis fuerant consistati; vnde litora timebat: in Miletia enim ota triremis illa conflagravit. L. 3, 7, 54. 20. 4, 4, 70. 10. φοβούμεν καὶ τὴν τύχην τῷ τόπῳ. *Val. Flacc.* 2, 328.

— — nec turba nocens, scelerisque recentis
Signa mouent, tollitque loci Cytbera timorem.

P. 185. V. 4. κομήσαι] Mox vocantur p. 187. ἐκφανόμενα. vide L. de *La Cerda* ad *Virgil.* L. 4. *Aen.* 418. an tum demuin quoque scena illa purpurea super triremi fuerit collocata, dubium. vide disputata ad L. 8, 6, 185. 1.

P. 185. V. 5. συνταγματικῶς πάλαν] Hoc loco confirmatur eadem constructio ap. *Arrianum* de *Exp. Alex.* 2, 94. merito ab *Iac. Gronouio* quoque praelata, διὰ τὴν συνταγματικῶς ταῖς ναυσίν: vbi alii συνταγματικῶς. vide *Thucyd.* 3, 6. 69. 85. 6, 30. addit vero, καὶ γὰρ ἦν γαλήνη, quia, tempestuoso

existente hoc elemento, disperguntur classes, et cauent singulae, ne propius accedentes vi maris inuicem collidantur.

P. 185. V. 10. *πρόδρομοι*] Vix de nauibus occurrit. *Thucydidi* L. 6, 45. memorantur *πρόδρομοι*, sed istae non tñremes, sed lembi et leuiiores nauiculæ ad speculandum. vide tamen *Isocr. Paneg.* 59. D. hic indicantur naues primæ et ante alias aduectæ e classe numerosiore. Plerumque de terrestribus copiis. *Herodot.* 7, 203. *Xenoph.* 337. D. 957. C. qui et *πρόδρομοι*, *exploratores*. *Xenoph.* 961. C. *Diodor.* 20, p. 443. *Herodot.* L. 9, 14. *πρόδρομος* *εγγυαλή*. *Sophocl. Ant.* 109. *Schol. Eurip. Iphig. in Aul.* 424. Quo respiciat *Photii Glossa*, *πρόδρομοι*, *ἄδοχοι*, non percipio. Sunt *venis*, sicut *πρόδρομοι*, et οἶος *πρόδρομος*, qui et *πρόδρομος*.

P. 185. V. 11. *Κωπῆρες*] Male *apogr.* *κωπῆρες*, quamvis L. 2, 1, 23. 9. vidimus in *Codice* fuisse *Alciphronis* *κωπῆρες*. Sed nihili hoc.

P. 185. V. 14. *Τὰς τῶν Ἀλγυπτίων*] Eodem strategemare circa sermonem saepe alii vsi. *Thucyd.* 3, 112. *Διεῖδαν γλῶσσαν ἔντας προσαγορεύειν*.

P. 185. V. 16. *Φορτίδας*] Quae erant laræ et rotundæ, *τρογγύλαι*. At *bellicæ*, *μακρῆς*, longæ. *Schol. ad Homer. Odys.* E. 250. *φορτίδας* *ὑβρίνης*, *φάρτα* *γυγῶ*, τῆς καὶ ἑλκιδὸς καλουμένης. Res nota.

P. 185. V. 18. *Μετῶροι*] Differunt et *πελάγιοι*. Priores tales, licet in vicino portuum et litorum, dum in alto manent et modo non adpulsæ: de secundis modo verba facta sunt.

P. 185. V. 20. *Βαβυλωνίους περιπέτασμαι*] Passim *Babylonia*, *Perfica*, *Medica*, tapetia celebrantur. *Herodot.* 9, 81. vide *Schol. Arisroph. Ran.* 969. ταῖς *σκηναῖς*, τοῖς *Περσικαῖς βύλοις* [velis] ἢ *βαλιδύροις*. vide *I. Vossium* ad *Catullum* 197. *Parthica* celebrantur *Val. Flacc.* 6, 696.

Ipse pharetratis residens ad fraena tapetis.

Nempe in quibus *pharetræ*, *Parthorum* arma praecipua, pictæ, de filo figuræ in his elaboratae. vide L. 6, 4, 103. 13. *Βαβυλωνίον ὄφρασμα*. Alexandrini multipliciter hanc artem exercebant. Eo respicit *Theocr. Idyll.* 15, 80. πόντι' *Ἀθηναῖα*, ποῖά σφ' ἰπὸν ἄσαν ἱερῶσι; nam non modo qua *λεπτὰ* erant, sed et qua *ποικίλα* erant, artificium lanificinae habebant. *Maneth.* 5, 169.

τὴν ἄλλων μορφῶν τοῖς χρώμασι εἰδὲ δίκην,

ἢ πολλοῖσι μίτοις, ἢ πλάσμασι, ἢ ποτὶ κηρῶ.

Sic hos versus legendos autumo; vulgo τὴνδ' et ἄδ' *δικῶσι*.

P. 185. V. 21. *Περιπέτασμαι*] Mox habemus *παραπέτασματα*. Aeterna in his confusio: et sane *περιπέτασμα* et *παραπέτασμα* idem non sunt, in genere tamen ista vela, tapetes, *παραπέτασματα* dicuntur passim, et casibus singularibus fit locus *περιπέτασμα*, hic certe utroque loco eadem obtineat scriptura. Sic ratiocinatur *Eustath.* ad *Iliad.* Θ. p. 722. 22. *παραπέτασμα* *δοῦναι*, ὥς *εἰδὸς*, *ἑξῆς* καὶ *περιπέτασμα*. Sic *Plut. Alex.* 88. *ἀμαξῆς* *ἀλευργοῖς* καὶ *ποικίλοις* *περιβαλοῖς* *συναζόμενοι*. Quae *Plutarcho* eidem *Artax.* 261. et *Diodor.* 11, 56. *παραπέτασματα*. Occurrit ita *παρατίθιναι* et *περιτίθιναι*, *παραθεῖναι* et *περιτεῖναι* in hac re. vide L. 8, 4, 135. 4. *de aulaeis ianuatum* *παρακάλυμμα*, *παραπέτασμα* potius. *Hevaclides Cumanus* ap. *Athenaeum* 4, 10, 145. C. *Plutarch.* *Alex.* 70. 68. vocat *αὐλαῖαν* *παρατεταμένην*. *Alciphro* 39, 188. *Menander Incertis* 366. Quae *Thucydidi* 6, 25. vocantur *παραφράγματα*, *Scholias*, obseruante *Hudsono*, *παραπέτασματα* dicuntur. At *Suidæ* *περιπέτασματα* in *πλάτῃ*. Doctissimus *Diodori* interpretes L. 17. p. 220. praefert *περιπορεύει* *τολὰς*, et sic bis etiam loquitur ipsi laudatus *Plutarchus* in *Romulo* p. 71. verum in *Diodoro* vnus *Codex* vix persuadet.

P. 185. V. 22. *Περίεργον*] L. 1, 12, 17. 10. 4, 5, 72. 10. Mox male *apogr.* *καθαρμένη*, *φορτόν*.

P. 186. V. 3. *ὡς ἐκθῆς ἤδη πεπυσμένων*] Haec iunge: recte autem hoc verbum hic se habet. In *Xenoph.* L. 2. *Mem.* 753. B. *πέπυσμα* non in dubium vocare, nisi sequeretur *φασί*, quod τῷ *πέπυσμα* fauet. In *Aproloxi Lexico*: *πέπυσος*, *audierat*, pro *πέπυσος*. Ita vbique haec vox adfigitur.

P. 186. V. 7. καὶ τότε εἰσέκει μὲν, λανθάνει δὲ] Nudius illa priora posita: ubi stabat? Cur non additum ἐν τῷ ἔχλῃ, ἐν τοῖς ἄλλοις. Si saltem αὐτῶν

haberet, auribus facis foret factum. Modo tamen vidimus *ἐξ ἀγορῆς ἐπὶ τῇ θάλασσῃ* progressum. Sed tempus intercessit.

P. 186. V. 3. Τετακόντων] L. 5, 3, 83. 19.

P. 186. V. 11. Περικαθήμενος] *παρκαθήμενος* reponendum autemabunt plerique, et facile has praepositiones permutari modo constitit. Dicta quoque sunt quaedam huc tacentia L. 6, 8, 111. 7. Apud *Acbill. Tat.* 4, 265. *κῆρυξ περικαθήμενος* ἔλεγον πρὸς αὐτὴν: sed quod corrigitur in *Miscellan.* 11, 3. 1. vbi *Xenophonti Epib.* 3, 38. etiam restituitur *παρήσαν* pro *παρήσαν*, et quidem *Codice* volente. Ap. *Schol. Luciani Timon.* 174. *τρυβλία περικαθήται*, sed etiam ibi *Solonus* mutat; et sane *περικαθήται* significat quod *περικαθίζεσθαι* ap. *Origenem contra Celsum* L. 7. p. 333. *ἐξέρχεται* τοῖνον *περὶ τῆς Πυθίας* . . . ὅτι *περικαθίζουμένη* τὸ τῆς *Καυκαλίας* τόμιον *δέχεται* πνεῦμα διὰ τῶν γυναικείων κόλπων. vide etiam L. 3. p. 125. nec magis videtur vnus posse dici *περικαθίζεσθαι* τῆς, quam vnus potest dici *πῦρ παρήσανθαι*: quo de genere *I. G. Graevius* ad *Luciani Soloc.* 3, 566. §. 5. et *Tib. Hemsterhusius* ad *Aristoph. Plut.* p. 332. *Tacitus* c. H. 59. de duobus: *Valentem* et *Caecinam*, pro concione laudatos, *curuli suae circumposuit*. Si *περὶ* seruari debeat, hic non *circum* notarit, sed *circa*. Certe *περὶ* male in *παρὰ* in *συμπεριλαμβανῶν* mutatur in *Cod.* ap. *Demosth.* de *Corona* 477. D. at bene constat lectio p. 479. C. quod vocabulum ante *Cl. Scottum* non fuit bene a lexicographis ornatum.

P. 186. V. 13. Θησαυρὸν εὐρὺν . . . ἐξεβίβησεν] Cum inuenti thesauri fisco fuerunt vindicati, potius tacebant inuentores thesaurorum et in sinu gardebant. Sed olim plerumque, ex maiore certe parte, thesaurus inuentoris erat, quo de Iurisconsulti. vide modo *H. Grotium* de iure B. et P. L. 2. C. 8. §. 7. *dotiff. H. Canneziterum* ad *Auiani Fab.* 12, 5. *Matthiaci Euang.* 13, 44. Id patet ex *Platonis Epigr. Anth.* 1, 84; 2, 116.

Χρυσὸν ἐνὶ εὐρὺν, ἔλπει βεβίβησεν, αὐτὰρ ὁ χρυσὸν,

Ὅν λῆπει, οὐχ εὐρὺν, ἤψιν, ὃν εὐρὺν βεβίβησεν.

Id enim *Platonis* fide *Diogenis Laërtii* L. 3. §. 33. et *Cod. Palatini*, qui *Πλάτωνος* τὸ *μεγάλῳ* dicit. Alterum illud primum, huic fere simile, esse *Stasyllii Flacci* idem liber testatur; et sane secundum facilius decurrit et est magis compactum. *Manetho* L. 5, 72. imputat *Marii* et *Mercurio* felicitatem inveniendi thesauri: [vnde *κοινὸς Ἑρμῆς*. vid. *P. Burmannus* ad *Phaedrum* 5, 6. *Heliodor.* 5, 233.]

Ἦν δ' ἑσθρὺ Στίλβαντ' Ἀρεῆς ἐπὶ τέρεματος αἴης,

Θησαυρὸς ἐπιδείξει καὶ ἐν χθονὶς ὄλβον ἰδῶκε.

Vbi in *Cod.* αἰαίης, pro quo *Gronou.* αἰγῆς, vel αἰγλῆς: sed *τέρεμα γαίης* est *Horizon*, cuius in simili causa crebra fit mentio apud *Astrologos*, quod *δόνων* explicandum. Tamen αἰγῆς non est reiectitium.

P. 186. V. 16. ἢ καὶ τὸ πικρὸν καὶ τὸ πικρὸν? Vbi igitur antea *πικρὸν* fefellerant. Nempe in missis legatis ad *Callirrhoen* quaerendam, qui spem eius adhuc fefellerant.

P. 186. V. 17. Νῦν] *Apogr. οὖν*. Non mirum has voculas confundi. Contra in *Aeschyli Choëph.* 223. αὐτὸν μὲν οὖν pro αὐτὸν μὲν νῦν non solum *Turnebiana* dudum exhibuit, sed et *Canerus* legere iusserat, iubente metro, et tamen etiam in nuperima editione, etiam alias vitiosissima, mendosa lectio repetita. Verum spes optima adfulget, praestantissimum Virum, *Anson.* *Aikew*, ab erudita per Graeciam peregrinatione reducem, melioribus auspiciis nobis producturum principem hunc *Tragicum*. *Xenoph.* H. H. 5, 550. D. *ἴτε νῦν*. *Leunclau.* noui admodum necessarie οὖν reponit. Mallem *ἴτε νῦν*, vt *εὐεὶδὲς νῦν*, *φῆρε νῦν*, et ipsum *ἴτε νῦν* ap. *Aristoph. Ran.* 496. licet aliter de hac particula sentiat V. D. in *Miscellan.* 10, 346. sed in his noua commenta vix alicuius frugis. Tu consule *Cl. Hemsterhus.* ad *Aristoph. Plut.* 965.

P. 186. V. 18. ἴτε καταπλεῖ] ἴτε hic notat iam, iam nunc. vide *Miscellaneas Obseru.* 12, 495. *ἐπικαταπλεῖν*, vt *ἐπικαταγινώσκειν*, post aliquem venire, adnavigare, auctoritate et hic necessitate caret. *Tacit.* dicit 3. *Ann.* 1. *Cum classis paulatim successisset.* Frequens offendiculum iam vidimus esse Criticis in-

quietioribus. Ap. *Xenoph. Oecon.* 831. A. profecto lectionem *I. Stobaei* C. 74. p. 372. προσπιφέρει elegantiore ducō, quam προσίτι φέρει. Ita *Rigaltius* recte in *Artemidori* L. 1. 40. p. 36. legit επιμελήσει pro επι μελήσει. Ap. *Helioid.* 5. 230. επιβάλλει τῷ χεῖρι τοῖς βωμοῖς ἐπιφθγγόμενος: vbi *Taur.* ἐπι φθγγόμενος. Sed vulgata seruanda; nam ita solent *admirari* quid praestigiatōres in suis fallaciis: vel cum aliis τοῖς βωμοῖς ἐπι φλεγόμενοις, quod praestert *Commelinus*. vide p. 233. vbi τῷ φλογὶ περιλαμβόμενον hoc confirmat. vide L. 4. 7. 75. 23. 3. 5. 51. 25.

P. 186. V. 19. ἄλλος] Recte vidit *interpres*, hic ὅτος vel αὐτὸς substituendum esse.

P. 186. V. 20. ἐχολάζειν] Vide L. 8. 6. 138. 2. *Xenoph. Erb.* 2. 25. τῷ δὲ ἄρα οὐδὲν ἔργον ἦν ἢ φιλεῖν Ἀνθίαν, καὶ ὅπ' ἐκείνης φιλεῖσθαι, καὶ λαλεῖν ἐκείνῃ καὶ ἀκρίβει λαλῆσαι.

P. 187. V. 1. Καὶ αὐτὰ γὰρ αἱ τριήρεις ἐκ πολέμου κατέβλεπον ἐπεφανομένην] Nempe triremes sub ductu Polychatmi, ad imaginem triremium sub ductu olim Hermocratis post victoriam de Attrica classe, ex bello victrices et coronatae adpellebant in portum Syracusanum. p. 185. 17. dixit ὡς ἐκ πολέμου τριήρεις, et 185. 4. Chaereas iusserat triremes κομῆσαι et τεφανῆσαι. Merito ambae classes ex bello victrices, haec de *Persis*, illa de *Atheniensibus* perhibetur; ambae sub duce Syracusano, haec ὡς *Chaereas*, siue *Polyscharto*, illa sub *Hermocrate*. Hae sunt similitudines in his ἐχρήμασιν. Fidenter autem reposui in ipsum contextum ἐκ πολέμου, pro ἐκ πόλεως, quia res ipsa obloquitur, et ratio graecitatis non permiittit καταβλεῖν ἐκ πόλεως: nam nautae et naues dicuntur ἐκ πόλεως ἀναπλεῖν, ἀνάγειν, contra in portum καταπλεῖν, κατέγειν. *Interpres* viderat aliquid turbatum, coniecerat ἐκ πάλανος, sed hoc nihil praecipuum habet. Omnes classes e mari in portum contendunt.

Ideo autem fidentius mutationem insitui, quia voces πολέμου, πόλεως, πόλεων, πολέμων, πολιτικῶν, πολεμικῶν, πολεμίων, πολεμῶν, πολέων, πόλεων quam crebertime fese sedibus disturbant.

Exempli gratia ap. *Aristid. Leustr.* T. 1. p. 411. Edit. Oxon. πολέμων pro πόλεων etiamnum legitur, licet iam restituerit egregius ille *Gul. Canterus*, in vilissimo libello de *Emend. Gr. Auctoribus* p. 37. In *Iamblico* de *V. Pyth.* 1. 35. 201. τῶν πόλεων pro πολέμων recte *Kusterus* reposuit. Ap. *Plutarch. Camillo* p. 288. πολιτῶν πταε πολέμων videtur recte praeferrī. *Alcibiad.* 15. πόλεων pro πολέμων recte ex *Cod.* iam quoque praelatum a *Cl. Wesselingio* ad *Diod.* 14. 50. vbi πόλεων et πόλεμων mixta habes. In *Sylla* 72. ex duobus *Codd.* πόλεων pro πολέμων. πόλεων et πόλεων in *Polybio* 8. 3. 713. *Cod.* meus miscet: nempe scitibae ad primae syllabae sonum, qui a distante excipiebant, saepe hanc vel illam vocem perperam iam deproprauebant. In *Codice Epistolae Apollonii Tyanae* continente *Ep.* 76. πόλεως πολέμου legas, inducta tamen priori voce. πόλεων ex coniectura et *Codice* ap. *Herodot.* 6. 42. pro πολέμων. Sed πόλεων pro πολέμων obtinere ap. *Eustath. Iliad.* H. 684. 10. discis ex *Valesii* notis ad *Mauiac.* in *Harporoc.* p. 109. et pro πόλεων recte *Erudisiff. Dan.* a *Lenner* in *Cosutbi* v. 147. reposuit τί γὰρ πολέμων βασιλεῖ. Ap. *Platon.* 11. de *L. L.* 922. A. ὅτε ἀνδρείαις ἢ πολιτικαῖς μηχαναῖς vbi *Stephanus* alios legisse *πολεμικαῖς* colligit. Recepram lectionem veram habeo: nam in illa oppositio locum habet: non in altera. Ap. *Dionem Cassium* p. 82. male corrumpuntur *ερεπτόπαια πολιτικὰ* in *πολεμικὰ*: recte *Cod. Reg.* in *Coislin. Bibl.* 455. vide *Polyb.* 11. 9. 879. πολιτικὰ ἵππεις. *Schol. Demosth.* 1. *Phil.* 53. E. 3. *Olynth.* 35. E. de *Cor.* 512. D. In *Lysia* p. 135. nihil nouarim facile. Ex innumeris haec pauca satis demerint inuidiam mutationi in contextu a me inductae. Simile quid tentauimus in *Simonidis Epigrammate*, quod recensuimus p. 621. *Animadversionum*, et olim iam Critici perceperunt utilitatem huius obseruantiae circa voces misceri solitas, eiusque adminiculo saepe vti. Sic *Ios. Iust. Scaliger* ad *Manilium* p. 27. aeterna, alterna et aetherea passim in suo auctore commiseri attendit; ne de *Canteris* aliisque loquat, vel egregius viris, qui nostro aeuo diligenter et feliciter saepe hoc fuerunt vti et vtuntur remediū.

P. 187. V. 3. Τοῦς ἀπὸ γῆς] *Idem qui aī ex γῆς, vel oī ēν γῇ. Thucyd. 6, 33.* Ὁ ἄλλος ὁμοίως δ' ἐκ γῆς orronitur τῇ ναυτικῇ ὁμίλῳ. οἱ ἀπὸ θαλάττης, *maritimi, in mari versantes, oī ἀπὸ γῆς, terrestres, in terra versantes. Xenoph. Erbesf. 1, 13.* βούδ δὲ τῶν ἀπὸ τῆς γῆς πολλῶν, καὶ τῶν ἐν τῇ νηὶ συμμαγῆς. Nolite L. 1, 9, 12. 20. ταχὺς τὰς ἀπὸ γῆς ἀρπάζοντες, ἀποπαύσασιν: vbi τὰς ἀπὸ γῆς, *in terra versatos, non abripere a terra recte acceptum. Herodot. 8, 94.* οἱ ἀπὸ κέλως, *qui in celoce erant. Lucian. Dial. Mortuor. 10, 375.* Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων. εἰ κραυγὴ τις ἀκούσται, ὥσπερ τινῶν ἀπὸ γῆς βοῶντων. *Diod. 13, 16.* τῆς κραυγῆς τῶν ναυμαχοῦντων καὶ τῶν ἀπὸ γῆς συμφιλοτιμημένων. Ita ipsa vox ἀπόγειος significat *eum, qui in terra, in continenti est, vel oritur, et orronitur* πλῶντι κατὰ τὴν κλύδωνον, *ap. Lucian. Lexiph. 2, 338.* Inde *Glossae: ἀπόγειος, terrestris.* Sic ἀνῆμος ἀπόγειος est *ventus terrestris, a terra continenti flans.* At male interpretantur quidam *a terra remotus.*

P. 187. V. 4. Συνουχῶ] Etiam alias vñs. Dcest *Lexicis. συνουχίζεσθαι Thucyd. 6, 31.* vide *Scotum.* Plurima a εὐν composita neglecta. *συνδιακνημονεύον Demosth. περὶ πατρ. 296. E. συναριτεῖν Max. Tyr. 25. 4.* et innumera alia.

P. 187. V. 6. Ἐπικλύοντο ἀλλήλοις συνίφηβοι] Prima vocum certo corrupta. Non multum abierit ἐπικύχοντο, vel ἐκίχοντο, quibus *Homerus* utitur de multitudine. Sic ἐκίχοντο τὸ πλεῖστον μέρος τῆς πόλεως *ap. Athenaeum L. 5, 13, 212.* et passim. ἐπικύχοντο forte alicui placuerit, *inbaerebant, urgebant sese. ἐπικλυόντο* aliis in mentem venerit, *ingruebant.* Sed id damnat in ipso *Apollonio Rhodio Schol. L. 1. Argon. 782.* et poetico nimis. Mallem ἐπικυλύνοντο, vel ἐπικυλινδύντο, vel ἐπικυλόντο: dativus huic verbo non disconuenit. Sic de simili ὠθισμῷ L. 5, 3, 83. 19. καὶ μικροῦ δεῖν ἐπ' ἀλλήλους κατέπειον. Non ineleganter quoque reponi posset ἐπικλύζοντο, *inundabant, undarum instar voluebantur unus super alium. ἐπικλύζεισθαι* proprie quidem dicuntur *agri inundati, sed et ipsae aquae, θάλασσα, πόντος, dicuntur κλύζεισθαι. Iliad. 5, 392. Coluthus 205.* ita *Euphr. 88. ἐπικλυζόντων κακῶν. Diodor. Sic. 17, 4.* cum nota. *Apulei. 6. Met. 116.* ruunt aliae superque aliae *sepelium populorum undae: vbi opportune Pricaeus ex Ammiano L. 26, 3, 347. undatim coēunte plebe; qui rursus 31, 13, 496. acies undarum specie motibus sunt reciprocis iactatae.* Saep̄ vox haec corrupta occurrit. *Demophilus in Similitudinibus p. 28.* τὸ μὲν σύγκρατον ὕδωρ τὰς φλεγμονὰς ἐπικλύει, δ' δὲ ἐπικλῆς λόγος τὰς ἀεγὰς: in *Gallei* edit. ἐπικλύει: legendum puto ἐπικλύζω, *abluit.* vide *Celeb. Ier. Marklandum ad Max. Tyr. 33, 5.* vltimam circa Chatitonis locum suspicionem praetulerim.

P. 187. V. 7. Συνίφηβοι] *Herodianus* probat vocem. Sed grammatici suffragio facile carebimus, dum eam vindicent *Menander* et *Philemon*, qui sic suas fabulas inscripserunt. Lexica parum curant, licet *Lucianus* alique vtantur.

P. 187. V. 7. Συγγυμνατῆς] Ex *Platone* laudatur. Habet etiam *Xenoph. 877. C. συναγωγῆς* dicitur *Demosth. de Cor. 479. D. Max. Tyr. 7, 6.* vide *ad L. 3, 3, 47. 3, 4, 3, 67. 23.*

P. 187. V. 8. Ἐδοξε δὲ ἔτι καὶ αὐταῖς Καλλιφρόνι γεγενηνῇ ὥτε] Construtio durior. Deesse putauit *Cl. Interpres* Καλλιφρόνι καλλιῶ: minime male. Potes suspicari Καλλιφρόνι μελινόνα τε καὶ κρεῖττοναι, de qua formula L. 1, 1, 3. 18. Quod *Val. Flaccus* dicit L. 4. v. 552. *Vigor nouus auxerat artus, et L. 5. v. 366. mole noua et roseae perfudit luce iuuentae.*

P. 187. V. 8. καὶ αὐταῖς] Hoc addit, ob foeminis erga sexum suum innatam inuidiam. L. 5, 4, 84. 15.

P. 187. V. 9. Ὡςτε ἀληθῆς εἶπες ἄν] *Heliad. 3, 135.* ὥτε ἔδοξεν ἄν ὅπ' ἀρετῆς τὸ φαινόμενον πρότερον ἅπαν ἡμικυρίεσθαι. At longe elegantius *Vat.* ὥτε ἔδοξας ἄν, quod voluit etiam *Taur.* exhibens ἔδοξες: *mutauete, qui apostrophae suauitatem ignorarunt.*

P. 187. V. 9. αὐτὴν ὅρῶν τὴν Ἀφροδίτην, ἀναδυομένην ἐκ τῆς θαλάσσης] *Cuius* ideam mortalibus ostendit primus *Apelles*, in famosissima ad *Phrynes* metetricis imaginem expressa tabula. *Aristaeneti L. 1. Ep. 7.* huc facit . . .

αὐτῶ τῆς θάλαττης τὴν Ἀφροδίτην εὐκρινῶς προϊῶσαν γράφουσιν εἰ ζωγράφου. Artissima hic comparatio, quia *Callirrhoe* e mari aduentabat.

P. 187. V. 13. Ἐλέφαντα καὶ ἡλεκτρον] Olin certe *succinum*, ex Persia oriundum, ignoratum videtur. *Herodot.* 3, 115. Per me licet tamen auctor coniunxerit *ebur* et *succinum*, alioquin *aurum* et *argentum* et *electrum*, quando metalli species est, creberrime sociantur. Apud *Iulium Capitolinum Persin.* C. 8. habuerimus coniuncta haec quatuor, si *Casauboni* foret vera coniectura: *Vasque electro*, [vulgo *eluto auro*] *auro*, *ebore*, *argento*, *citroque* composita; et sane blandiretur haec suspicio, nisi optime *Salmasius* ex *Dione* vindicasset e *Iudo*, qui recte quoque *elutum aurum* hinc facessere iubet, licet *aurum* *lauatione purgari* vere animaduertat *Casaubonus*: vti *Hippocras.* de *Diaeta* L. 1. p. 193. χρυσίον πλύνει. Hinc in *Petri Epist.* 1, 1. 7. vbi legitur: ἵνα τὸ δοκίμιον ὡμῶν τῆς πίστεως πολλὸ τιμωτέρον χρυσίῳ, τῷ ἀπολλυμένῳ, διὰ πωρὸς δὲ δοκιμαζομένῳ, εὐρεθῇ: aliquando suspicatus fui, legi posse πάλαι τιμωτέρον χρυσίῳ τῷ ἀπολλυμένῳ, διὰ πωρὸς δὲ δοκιμαζομένῳ. Sane *aurum purgatum*, *laustum* et *probatum* bene componuntur, et eae dotes pretium auri augent; cum aurum periens et per ignem exploratum nullam comparationem habeant, et haec de auro effata sese inuicem destruant. At, cum quid praedicetur esse auri pretiosius, eiusdem rei pretium in tantum intenditur et amplificatur, in quantum ipsius auri bonitas augeatur. Re vera mox dicitur ὁ φθαρτοῖς, ἀργυρίῳ ἢ χρυσίῳ. Sed vt ibi aurum deprimatur, argumentationi conuenit, quod hic locus videtur. Porro eo minore scrupulo hanc suspensionem adinisi, quia ab his omissem, ab illis non interpretatum, adeoque non agnitum, hoc vocabulum ἀπολλυμένῳ fuit, deinde δοκιμαζομένῳ suos habet auctores, et ex utraque textus inconstantia parer, hic fuisse olim turbatum, atque proinde locum suspensionibus esse subiectum. τῷ ἀπολλυμένῳ, διὰ πωρὸς δὲ δοκιμαζομένῳ vtraque auri pretium augent, et sic amplificatur τὸ δοκίμιον τῆς πίστεως. Sed alio transeamus. *Sophocles Antig.* 1049. ait:

— — ἡμολᾷ τὸν πρὸ Σάρδεων
ἡλεκτρον, εἰ βούλεσθε, καὶ τὸν Ἰνδιὸν
Χρυσόν.

Vbi *Electrum* nati docet *Schoffa* in fluuio *Pactolo*, prope *Sardes* in *Lydia*. Esto. Verum adiecit: καλεῖ γὰρ τὸν χρυσὸν ἡλεκτρον, διὰ τὸ καθαρὸν τοῦτο γὰρ ὁ ἡλεκτρος. At *electrum*, siue factitium, siue naturale, non videtur recte vocari χρυσὸς καθαρὸς, vide *Tit. Institut. Iustin.* 1. de *Res. Diu.* §. 27. *Pausan. Eliac.* 6, 42. 406. nili καθαρὸς hic accipitur pro *splendens, radians, clarus*, vt *Apuleio de Mundo* p. 739. vbi quatuor nostra vocabula habes iterum coniuncta: *regia, cuius tellus fulgerent eboreis niue, argenti luce, flammis auri vel electri claritate*. Haec ad hunc locum sufficiunt, vt lector ei gat, vtrum *electrum*, *metalli speciem*, an *succinum*, intelligere velit; neque enim nostri est de re ipsa disceptare, de qua toti libri conscripti sunt, et de quibus, quod ad eruditorem disquisitionem, possunt consuli magni viri, *Scalig.* ad *Manil.* p. 415. et 416. *Boschart. Hieroz.* P. 2. L. 6. C. 16. p. 372.

P. 187. V. 14. Τῆς τέχνης τὴ πολυτέλειαν] Vestes ad artem; naturae et artis pretiosissima. πολυτέλεια hanc habet notionem. At apud *Hesiod.* L. 4. 195. πολυτέλεις nescio si suam significationem τῷ sumptuosius tueri possit: Κῆρυξ δὲ τῷ Ἀθωνῶν λαβὼν ἑπίθυσαν, καὶ ὕδατος ἀπέπιυσαν, θρυμμάξουσιν ἡμῖν ἱκεῖσαι τὴ πολυτέλεις τῶν ἡμῶν θυμάτων. At *aqua* et *tunc* rem diuinam facere, non est adeo sumptuosum, vel magnifici viri. Cuiusvis est αὐταλὸς reponere, vtrum aliud quid latere arbitror. Caeterum ita *Codex Taur.* vulgo ἐπίθυσαν et ἑπίθυσαν: ambiguous autem excerpti, vtrum habeatur ἀπίθυσαν, an ἀπεπίθυσαν: verum id posterius vix admitti posse videtur.

P. 187. V. 15. κλῖνον καὶ τράπεζαν] Et *lectus* et *mensa* ex auro, *B. Brissou.* de *R. P.* 1. §. 71. 74. Nam de *mensa* inde adparet, quod *Xerxes* in *Asiam* regressus *Mardonio* reliquit suppellectilem. At cum *Mardonii* tentorium et suppellex erant capta, memorantur κλῖνον χρύσειον καὶ ἀργύρεον καὶ τράπεζαν χρύσειαν καὶ ἀργύρεαν ab *Herodoto* L. 9, 81. *Darii* autem *mensam* commemorans *Diodor.* 17. p. 211. auream fuisse non indicat. *Xerxis* δὲ χρυσεῖαν

celebratur *Demofib.* in *Timocr.* 793. D. *Aurea sella regis Parsbi, Spartiano Adrian.* p. 129. vbi *Casaubonus.*

P. 187. V. 17. Πενίας Ἀττικῆς] *Lucian.* *Fugit.* 3, 377. Mox *Apogr.* viciose οὐκ ἄρ.

P. 187. V. 17. τὸ καινότερον] L. 3, 7, 54. 10. vbi lege *Longum* pro *Longin.* *Lucian.* *Praec. Rhet.* Γ. 3, 15.

LIBRI OCTAVI CAPVT SEPTIMVM.

P. 187. V. 19. Ἀξίῳμεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν] Nempe *λέγειν*, vel *ἀπέναι*, *ἀπελθεῖν*, *προελθεῖν*, *παρελθεῖν*. Creberrima horum vocabulorum est ellipsis, tamen non raro fecellit librarios et interpretes. *Aristoph. Rau.* 1312.

Ἐγὼ μὲν οὖν εἰς τὸ βαλανεῖον βύλαμαι.

Vbi miror L. *Kusterum* supplementum siue glossam scribae *ἀπελθεῖν* posse recipi consentem. Multi egerunt de horum et similium verborum defectu, L. *Bosius* in *Ellipsi*, in *ἀπέναι*, in *ἀπάγειν*: cui pleraque debentur, quae sunt notata ad *Xenophontis* L. 1. K. A. p. 20. vid. P. *Wesselingius* ad *Diod.* 19. C. 41. p. 349. *Tib. Hemsterhusius* in *Miscell.* T. 4. p. 282. in *Xenophonte Ephebo* recte censuit verbi defectum non tolerabilem esse: nam *Codex* ad eius mentem ἦκ:ν εἰς τὸ δωματίον supplet. Apud *Al. iphr.* L. 3, 10, 300. dubito, an recipiendum sit *codicis* mei additamentum: *ἐφαλοντο δὲ καὶ οἱ κόλακες ἡγγάζον*, *Γρυλλίωνα* εἰποις ἂν καὶ *Πατακίωνα παρεγάνον*: vltima vox vulgo abest, nec sententiam iuuat, immo onerat. *Sophocli. Antig.* 1261. nostrum *ἔξιπν* ita fere construit:

— — — — ἐλπίσιν δὲ βόσκομαι,
Ἄχῃ τέκνα κλύεσσαν, εἰς πόντον γούεω
οὐκ ἔξιψουσιν.

Ibi enim etiam verbum *πέμπειν*, vel e vicino *προσθίθεναι*, intelligendum videtur. In locutionibus εἰς κόρακας, εἰς μακαρίαν, semper ἔξρειν, ἔλθειν, φθίρεισθαι intelliguntur. Ap. *Heliad.* 5, 233. Ταῦτα ὡς εἰπὼν ἐποίησεν, ἐπὶ τὴν εὐωχίαν αὐτόν τε καὶ τοὺς ἄλλους ἐπέτρεπεν. Ibi scriba *Taurinensis* supplet *ἐποίησεν ἐποίησεν*, et a monu secunda *λέγει*: scilicet non intellexit locutionem ὡς εἰπὼν ἐποίησεν, quia notat ὡς λόγον ἀπέφηνεν ἔργον, vt dictum *factum* reddidit, nec putauit, *ἐπέτρεπεν* αὐτόν εἰς εὐωχίαν recte dici pro *epulas adire*, at opus esse verbo aliquo motum significante. Sed in utroque fallitur. *ἐπέτρεπεν* αὐτόν εἰς εὐωχίαν dictum, vt ap. *Nostrum* L. 5, 8, 94. 2. εἰπὼν αὐτὴν ἐσυχώρειν. Porro non deterius exhibet *ἐπέτρεψεν*. Ap. eundem L. 4, 174. legitur ὄρεν ἡμὲν *Χαρίκλειαν*: non percipientes scribae ellipsin ex superioribus εὐχεσθαι, vel βύλαται, vel ἔξιπν, *Taurinensis* reposuit *ἐρᾷ μὲν Χαρίκλειαν*, alius *Χαρίκλειαν*, intelligens ex antecedentibus *ἀλγεις*, male. Tamen aliquando re vera verbum aliquod excidit: vt L. 7, 332. recte suspicatus fuit *Commelinus*, *ἰωρακῆς*, vel simile verbum: deesse: ἰδὼν enim exhibetur *Taurini*. Rursus L. 7, 316. vox ἔβη infertitur, qui locus non vna hac, sed plurimis glossis, obfusus est, et legendus videtur ita: Οὐ μὲν ὁπίσθι γε ἰκάνους τὴν ἔφοδον, ἀλλὰ τὴν πρώτην κίνησιν τραπέζης ἐπὶ τῆς πόλεως, ἐσφραξάμεν εἰς τὸ αὖτο προθυμύμενος: vbi cum *Taur.* et *Vat.* alii suppleunt εἰς φυγὴν τραπέζης et εἰς τὸ ἐσφραξάμεν, alii *παρὰ τὴν κίνησιν*, cum ἐπὶ τῆς πόλεως ἔβη, omnia frustranea supplementa. In *Senecae Troadibus* v. 844. omnino nihil mirandum videtur: nec ellipseos huius auxilio, nedum audacioribus commentis, opus, modo, vt recte etiam proposuit magnus I. F. *Gronovius*, ex versu 849. retrahatur *procella nos mittet*. Duriora occurrunt: si modo duri quidquam iste locus habet. Mihi secus videtur. En verba:

Numquid *Aiacis* *Salamina* veram,
Aut fera notam *Calydona* saeuat,

* * * * *
Quolibet tristis miseram procella
Mittat et donet cuiusque terrae.

Accusativi et alii casus saepe a temotis vocabulis pendent vel intellectis: ex gr. in *Propertii* L. 3, 21, 37. legas:

*Arboreasque cruces Sinis et non hospita Graiis
Saxa, et curvatas in sua fasa trabes.*

Vbi siue *Sinis* sit nominativus, siue patrii casus, semper verbum vix inueniis in superioribus, cui *arboreas cruces, saxa, curvatas trabes* connectas commode: nam, *nec valuit*, qui conveniat? Vt tria verba adhuc faciam circa Tragici locum, mihi in *Calydone* non intempestivius memorari videtur *aper, fera illa saeva*, quam in *Elide* coronae *Olympicae*, vel in *Carysto* varium *marmor*, vel in *Enispe* *Boreas*. Quod obiicitur *Non [ventos] feras, sed dominos tyrannos metuisse Troadas*, etiam huic *ἐν* applicari posset, et *ἐκλεψis nota satis sine periphrasi*. Solent poetae in recensendis locis tædii et sterilitatis vitandae causa, ea singula suis commendare dotibus: id hic *Seneca* facundissime praestitit, excepto in vno oppido *Pharis*, nulla re famoso. Intempestivissime autem er inconcinne hic *feras* interponitur: non enim hic magis, quam ad cuiusvis alius loci mentionem, id vocabuli necesse erat intrudere. Plane fulciendi et supplendi versus gratia, quasi nequisset id eleganti epitheto facere poeta, hic compareret. Semel in principio chori se *captas* *Troades* vocarunt: semel in fine huius poeticae dilatationis se vocarunt *miseras*: id sufficit.

P. 188. V. 3. καὶ τῆς ἰδηματώγης] *Egimus* L. 1, 1, 2. 26. de *Hermocratis* popularitate.

P. 188. V. 5. εὐφήμεν] Vt *εὐθύνον, εὐθρον*, neglecto augmento. Notes autem locutionem *εὐφήμεν τὴς θεᾶς*, praedicando gratias agere.

P. 188. V. 6. τῆς τῶν ἱπποκλίων] L. 1, 1, 3. 7. eadem *ἵπποις* occurrit.

P. 188. V. 6. ποτὶ μὲν, ἐπὶ δὲ] Passim scribitur potius *ποτὶ μὲν, ποτὶ δὲ*, vel *ἐπὶ μὲν, ἐπὶ δὲ*. *Xenoph.* de *R. P. Lacedaem.* 686. C. tamen nihil mutari praestiterit. De accentu possumt consuli viri Graecitatis peritissimi, C. A. Dukeris ad *Thucyd.* 7, 27. et *Fr. Sylburgius* ad *Apollonii Synt.* L. 1. p. 37. in *poetis* p. 355.

P. 188. V. 8. καὶ τῶτα ἰδὲναις ἥδιον ἦν] Solito errore in *apographo* ἴδιον. *Xenoph.* K. Π. 1, 31. B. καὶ ἡμὶ ὅτως ἥδιον. *Plato* de *R.* P. 614. D. ἥδιον ἀκούσα Locutio eadem in hoc epigrammate, quod cuius sit, est

Ἄδελον.

Δισσοί με τρύχουσι καταγλιζοντες ἔρωτες,

Εὐμαχῆ, καὶ δισσαῖς ἐνδέδωμαι μανίαις.

Ἡ μὲν ἐπ' Ἀσάνδρου κλίμα δέμας, ἧ δὲ πάλιν μοι

Ὀφθαλμοῖς νέου Τηλέφου δέξτερος.

Τμήξεαι, μοι τῶτ' ἥδδ', καὶ εἰς πλάττοργα δικάην

Νειμήμενοι, κλέψω τὰμὰ φέρεσθαι μέλι.

Corruptum multifariam circumfertur, sed sic legendum. Notatu autem dignum nomen Ἀσάνδρος, de quo doctus ille *E. Spanbemi*us T. 1. de *Praef.* *Nom.* p. 488. *Εὐμαχοι* etiam tari, sed occurrunt.

Vicium, de quo agimus, iam notavit *G. Canterus* in *Syntagm.* p. 17. ac ἴδιον pro ἥδιον, ut gemmula, in tot *Aristaemeti* editionibus scrvatum fuit L. 1, 18. Contra in *Apollonii Epist.* 11. p. 389. ἥδιον pro ἴδιον in *Codice* erat. *Dr. Maneth.* L. 5, 273. legimus:

Εὐμνησεν, Ἀργυρὸν, φιλοπράγμονα τῇ διανοῇ.

Οὐ πόρος ἐστὶ φύσις, ἧ δ' αὖ φύσις ἐστὶν ὁ δαίμων.

Καὶ σοφίῃσι λόγων φυσικὸν βίον μισοῦσιν

Ζῆς καὶ Μοῦσας εὐσύνδατον εἰς τὸ νοῆσαι.

Ἀνθολόγοις τροφαῖς ἧ ἐν ἰδίαις μαλίσσας.

Primo loco animaduertam, quod ad causam nostram facit, pro ἰδίαις esse legendum ἡδέσας, vel ἡδέσας. Porro in horum versuum primo φιλοπράγμονα, non φιλοπράγμονα, convenit. Certe Musis et cantribus dediti homines nec ipsi molestias sibi crearint, nec aliis creare sategerint, tranquillitati vitae dediti et omnibus se accommodare cupientes. Secundo versu φύσις et δαίμων coniunguntur, quia feliciter natum esse sub astris, eos affectus dantebus,

ipsis et vita et fortuna, siue felix vita est. v. 3. βετος φουκας opponitur vitae per philosophiam moderatae et correctae et adstrictae. v. 4. describitur homo, qui secundum humanas necessitates et simul secundum doctrinam vitam instituit. v. 5. nescio, an, inducta voce ἡδίστη, tamen iam sic sententia recte decurrat. Vellem legeretur:

Ἀνδολόγαισι τροφαῖσι καὶ ἡδέισι μελίσσαις.

Quid sit in Codice, videas in notis Gronovianis, et an aliud quid exsculperes queas. Per τροφὰς ἀνδολόγους et ἡδέας μελίσσας intelligit *eruditionem*. Sic initio huius libri quinti:

Ἀντιτύπη κηρῷ τ' ἀπομαζόμενος κακόμεναι

Ἀνδολόγῃ Μυσῆς βληθὲν δώρημα μελίσσαι.

Vbi vocabula ἀνδολόγος et μελίσσαι coniuncta vides. Longum foret, hoc distichon enarrare, breuiter tamen explicare et emendare conabor. Editur κακόμεναι: sed id nec sensus, nec metrum, admittit. μετακόμηναι et μετακόμηναι in Codice Erotiani confunduntur p. 65. βληθὲν vox nihili: potes λαθὼν, potes βληθὼν, sed mallem βλίστων, pressant. Hoc verbum proprium de iis, qui mellis vindemiam colligunt; κομίζεσθαι de omni melle, ac βλίστων de proventu mellis. Nisi pugnaret in metrum βλίστων, vt βλίστων α βάλων, μύθων, εὐρέων, φέρων, non displiceret. Ex his adparet, quantum in Mantbone, pro materia et interpolatione, non malo poetæ, restet emendandum et explicandum. Sed vnicum exemplum adiciamus confusionis, quam tractamus, in H et I Ap. Plutarchum in Timoleonte p. 144. legimus: κατὰρ δὲ τὴν Σικελίαν ἐν αὐτῷ ὅλοις ὄντων ἐκτὰ ἀγρίων καὶ συνοίκων κακῶν καὶ νοσημάτων παραδόντες τοῖς κατοικοῦσιν. Ibi Bryano displicet vox ἀγρίων, procul dubio, quia debilitioris significationis visa fuerit, quam vt Timoleonti laudi sit, his acerbitatibus Siciliam liberalisse, et coniecit ἰδίων. At vulgata proba videtur, ἀγρίων modo admittatur. Quod si quid mutandum foret, reponere non dubitarem ἰδίων καὶ συνοίκων κακῶν, et forte id non displicuerit.

P. 188. V. 9. Ὡς ἂν ἐκ πλῆ] Post navigationem. Male Apogr. Καλλιζὴν μὲν.

P. 188. V. 10. ἀπασαιμένην τὴν πατρίδα] Eleganter patriam pro ciuibz: cives enim patriam constituunt, bruta tellus eo nomine indigna. πατρίς et πατὴρ plerumque de ipso solo et simul eius incolis. Sed vt hic pro incolis solis, sic aliquando de solo, de vrbe, qua aedificiis constat, discretim dicitur; quamuis de ea notione quidam dubitarent. πόλις pro πατρί: inde substituerunt in Libanii Epist. 551. p. 268. εὐτυχὲς πατὴρ Q. Calabro 13, 307. qui in eo nihil nouauit. Onesto Corinthio in Anthol. L. 1, 70, 15. 100. vocatur Θῆβη ἀπτάκυλος πατὴρ. Lycorbr. Cassandr. 338. αἰδαλυτὲς πατὴρ.

P. 188. V. 14. ἐνεκλεῖτο] Ita Latini inborsari. ἐγκλίεμα est χερσὶν ὀντισ p. 986. C. Lexicis ignotum. ἐγκλίσεις ipsis notatum, non est, quod meminimus, Strabonis, sed Glossarum et Inscriptionis Donianae Classe 3, 45. ἐξ ἐνεκλεῖσεως: vt optime emendauit Cl. Wesselingius ad Anton. Itin. 719.

P. 188. V. 14. Ἐρωτώμενος] Non habet notionem, quae in illis Aristophanis Plut. 903. καὶ μὴν ἐπερωτηθεὶς ἀπέκρινά μοι, sed quae in Sacris literis saepe obtinet: vt in Lucae Euang. 8, 37. καὶ ἐρωτήσαν αὐτὸν ἅπαν τὰ πλῆθος . . . ἀπαιτεῖν ἀπ' αὐτῶν, ὁραγε, rogantur.

P. 188. V. 17. Λυπηρότερον ἢ μικρότερον] Nolebat Chaereas populum contristare luculosa narrando, nec se etiam dehonestare, pauca, vilia, consuetudine narrando. Talia enim captiuitas, seruitudo, in crucem abductio, et caetera hoc genus, quae μικρὰ et dedecentia. Ita saepe μικρὸς significat: opponuntur λαμπρά. Lucian. Tyrann. 2, 158. τὸ τοῦτο ὑπὸ μῶν γινόμενον, μικρότερον ἢ, ὡν δὲ λαμπρότερον ἐστὶ τῇ καινότητι. Sic Plutarch. in Aemilio Paulo p. 155. adscribit Perseo regi μικρότητα καὶ μοχθηρίαν ἥδους. Tacitus 4. Ann. 32. vocat pauca et leuia. Contra Lucian. Dial. Meretr. 12, 312. μέγα καὶ λαμπρόν: et sic innox hic opponitur λαμπρόν. Si legas μικρότερον, quid disscrat a λυπηρότερον nescio. Si tamen sic legeretur, non suaderem μικρότερον reponere; nam paene synonyma saepe occurrunt. Alioqui nihil magis obuium, quam horum

vocabulorum permutatio; iam exempla vidimus. *Diodor.* 2. C. 53. *Ap. Theod. Prod.* L. 6, 270. legitur:

Ἐκκοῦον ἄκραν τῇ θανάτῳ τὴν κόμην,
Σπείδον μικρὸν δάκρυον ἐν βλεφαρίδων,
Ῥῆξον τὸ χιτῶνιον, εἰμαζον μύγα.

Non video, quid hic quadraret μικρὸν. Sic ipse L. 3, 141.

Ἐξέσταν πικρὰ εἰσῖδρα θέρμαν δακρύων.

Et alii centies. *Anthol.* L. 3, 25, 20. p. 271.

Σήματος Ἀρχιλόχου παραπόντιον, ὃς ποτε πικρὸν
Μύσων ἔχιδναίη πρῶτος ἔβαψε χόλαν.

Vbi *Codex Vat.* habet μικρὸν, sed siocera lectio huic corruptae superimponitur. Eo loco inductus et aliis *Cl. Hemsterbuis* ad *Aristoph. Plutum* p. 296. eandem emendationem tenet in *Meleagri* epigrammate, quo recenset poetas, suae *Coronae* insertos, et quod edidit sic *Man. Martinus* in *Epistolis* L. 4, 5. nam *Cl. Salmasius* aliter edidit, et doctius, quam verius, ut reor, explicuit. Sed id non agimus:

Ἐν δὲ καὶ ἐν φερβῆς σκολιότρητος ἄνθος ἑκάνθης
Ἀρχιλόχῳ μικρὰς τράγγας ἐπ' ὠκυανῷ.

Dico, *Cl. Virum* ibi quoque reponendum censuisse πικρὰς, inuitissime in alia ab eo. Sed mihi hic non respici videtur ad *Archilochi* in scribendo amarorem, qui et satis explicatur per comparationem cum *spinis*: verum puto, *Meleagrum* modo voluisse indicare, se e tot et tantis operibus *Archilochi* pauca et parva *coronae* suae inseruisse, quia huic suo instituto non aliter conveniebat: et forte nimietate in satyricis, sarcasticis et scurpticis poematibus recensendis lectores quidam possent offendi: et *Oceanus* non taxatur ob amarorem aquae; verum laudatur plerumque ceu vim purgandi habens: vel eius mentio fit ad magnitudinem, abundantiam rei indicandam: et sic saepe multiplicia et varia scripta, *Oceano*, *marī*, *flumini*, *fentibus* perennibus comparantur. Ita *Callimachus* in *Hymno in Apollin.* 105.

Οὐκ ἄγχαμὶ τὸν κοῖδον, ὃς οὐδ' ὅσα πάντος ἔειδεν.

Ἄλλ' ἦ τις καθάρ' τε καὶ ἀχρεάντος ἀνέπει.

Πίδακος δὲ ἱερῆς ὀλίγη λιβάς, ἄκρον αὐτοῦ.

Clem. Alex. Strom. 1, 328. Ποταμὸς ἡτέριων ζηνμάτων, ἢ δὲ θαλασσός. Adde, quod poetas et scripta eorum hic nullis aliis rebus comparare sategit *Meleager*, quam floribus et herbis. μικρὰ autem sunt ὀλίγα, vti saepe, μικρὸς non modo τῷ μύθῳ, sed etiam τῷ πολὺς, opponitur.

Venit in mentem locus *Tibulli* ex L. 4, 1, 196. quem ab crisi sane non nimis modesta liberare conabor:

Pro te vel solus densis subsistere turmis,

Vel parvum Aetnaeae corpus committere flammæ.

Hinc quosdam collegisse, *Tibullum* humili statura fuisse, *I. Broukhusius* docet, quod merito reiecit. Ac sine villa *Codicum* auctoritate reponit ipse parvum corpus, immerito; nam corpusculum ibi suum vocat parvum respectu magnæ et immensæ illius flammæ, quæ in montis Aetnae barathro ardebat, eadem *ὄψελς*, qua *Manilius* L. 5, 592. de *Andromeda*:

Cum tua fata canis a rupibus ipsa videres,

Adnanssemque tibi poenam pelagusque ferentem,

Quantula praeda maris!

Flamma Aetnaea pro quavis magna flamma et furentissimo incendio; vti alias *Aetnaeus* pro magnus: sed hic proprie sufficit accepisse. Miror, *Broukhusium*, plus quam grammaticum, sic errasse. Duobus autem his versiculis poeta languidius exprimit, quod alioqui fortius dicitur pro aliquo in ferrum et ignem rueri, maximis periculis caput obicere, eis πῦρ ἄλλασθαι. *Virg.* 8. *Aen.* 648.

Aeneadae in ferrum pro libertate ruebant.

Vide *P. Burmannum* ad *Suetonii Claud.* C. 21, 759. vbi pro more laudabili huc spectantes locutiones copiose illustrat.

P. 188. V. 18. [ἐπισκῆπτει] λαμπρόντηι, claritudini attribuitur vis τῷ ἐπ-

εκατὶν, *obscurandi, tenebras obfundendi*: et te vera experimur quotidie, nimirum solis splendorem visui obstare et rerum formam exteriorē obscurare. Ita *Vopiscus Caro C. 1. p. 791. veluti radio solis obsecis*: vbi id paullo aliter significat, et bene explicatur a *Casaubono*, metaphora ducta a sole, qui ortus stellarum lumen plane exstingue solet. Itaque videtur *πισκιάζειν Philo Ind. Legum Alleg. L. 2. p. 72. T. 1. καθάπερ καὶ ἡλίω καταλλαντος μὲν, ἀφανίζε αὖ τῶν ἄλλων ὑπέρων λάμψεις, καταδύναντος δὲ ἐκδηλοῖ. ἡλίω δὲ τρέπον δ' οὗς ὑψηλότερως μὲν πισκιάζει ταῖς ἀεθέρεσι, κοιμηθεὶς δὲ αὐτὰς ἐξέλαμψε*. Alioquin apte quoque locutio desumpta possit videri ab *frondibus et ramis arborum*, quae sequuntur, *obscurant, defendunt, obumbrant*. Metaphorico sensu adhibetur modo in bonam, modo in malam partem. *Demophil. Similitud. p. 28. πισκοταὶ τῷ μὲν ἡλίω πολλὰκις τὰ νέφη, τῷ δὲ λογισμῷ τὰ πάθη. Plutarch. Pomp. 515. πισκοτήσας τῷ χρησμῷ Δεσπандος, et vitis 10. Rheior. 849. A. In bonam partem ap. *Demosth. Olynth. 2, 24. A. Ἄλλ', οἴμαι, νῦν μὲν πισκοταὶ τύτοις τὸ κατ' ἐξῆς*. Apud eundem in *Epistola Philippi p. 119. B. τὸ κατ' ἐξῆς αὐτὸν πισκοταὶ πᾶσι τοῖς τοῖς αὐτοῖς αὖ γὰρ οὐραζίναι δεινὰ συγκρούει καὶ εὐεχίᾳ τὰς ἀμαρτίας εἰς τὴν ἀνδρείαν*.*

πισκιάζειν sic adhibetur *Luciano Timon. §. 27. p. 140. ἡ ἀγνοία καὶ ἡ ἀπάτη πισκιάζουσιν αὐτούς*: et *Quomod. Hist. Scrib. T. 2. p. 16. Heliod. 7, 411. quibus locis hoc verbum cum quarto casu coniungitur. Quod permouit Th. Mangeyum in Philone l. l. coniecere πισκοτάζει, quod vbi ita significare docuerit et apud vllum scriptorem existare, forsē aliquo numero posset esse: vel *πισκοταί*: sed et hoc temere; nam vti *πισκοταί* vtrumque casum admittit, nihil causae esse potest, cur et *πισκιάζειν* vtraque forma non componatur. De nostro verbo id docuit rectissime Cl. P. *Wesselingius* ad *Diod. 19, 42. p. 349. quem etiam consule L. 1. C. 76. quin vulgata Lexica idem obtinere ostendunt in πισκιάζειν*.*

P. 188. V. 30. *ἰσόρροπος*] L. 2, 8, 34. 24. *ἰσόρροπος ἐπιθυμία, a lance*: contra *inaequalia* dicuntur *ἰσὴν ἔχον, ἴσον*, vide *Aristaen. 1, 19*. Non multum abit etiam *ἀντίρροπος*. Ita γυνὴ dicitur *ἀντίρροπος ἀνδρὶ Xenophonti Oecon. p. 227. B. eiusdem momenti vir et mulier in domo tuenda. ἢ ἀντίρροπον ap. Chionem Epist. 1. p. 24. Eiusdem notionis sunt ἰσοτάσιος et ἀντιτάσιος, aequalis, quod vltimum vocabulum, quatenus ab *ισάωμι, ponderare*, deducitur, Lexicis est ignotum, nec intellectum ap. *Max. Tyr. 4, 1. vbi λόγοι ἀντιτάσιος et ἰσότητος synonymice iunguntur, rationes eiusdem ponderis et eiusdem momenti*. Sic 39, 1, 459. τὸ πᾶν πρὸς τὸ αὐτὸν τῷ ἀντιτάσει ἐξέταξεν. Rursus vbi τὸ ἀντιτάσει est *momen, quod aequat duas res pondere*, Ap. eundem 6, 6. synonyma sunt *ισοτάσιος et ἀντίρροπος*: κτῆμα ἰδοναὶς πάσαις ἰσοτάσιον καὶ πόνον πᾶσιν ἀντίρροπον. Ita 40, 1. *ισοτάσιος et ἀνισος* opponuntur, *ισοτάσιος, ἀντάσιος. Aelian. V. H. 1, 32. Quatuor haec vocabula sunt synonyma saepe, non semper, τῷ ἴσος, et saepe, non semper, sine differentia adhiberi possunt*.*

P. 189. V. 1. *ἀντιμνηστούμενον*] Ignota adhuc Graeciae compositio. Secundum *Luciani Soloecist. T. 3. p. 578. ἀντιμνηστούμενον, vel ἀντιμνηστούμενον, dicendum. vide ibi I. G. Graenium*.

P. 189. V. 1. *ἐπιθυλὼν εἰς ψευδὴ ζηλοτυπίαν*] Breuius dictum, *insidiis*, per quas tibi falsam zelotypiam iniicerent.

P. 189. V. 2. *Ἀκαλεὶς ἱπλῆας τὴν γυναῖκα*] Aliquid deesse videtur. *δι' ἣν, vel ἥ, posses supplere*; sed malim suspicari excidisse particulam: *Ἀκαλεὶς ἱπλῆας γὰρ τὴν γυναῖκα*. Conuenit parenti, conuenit Hermocrati, vito graui, obiter castigare generum verbulo, qui intempestius sua zelotypia re vera tot malorum existiterat primus auctor.

P. 189. V. 4. *ῥαχθεὶς*] *Reus delatus. Herodot. 6, 72. Max. Tyr. 18, 10. multi notarunt*.

P. 189. V. 5. *ἀπέλυσε*] Vindicata est haec significatio L. 1, 5, 9. 16. At hoc verbum ab bene in *Timocrateo Demosthenis p. 415. (458.) reponendum suspicatur eruditiss. Iurinus, vehementer dubito: saltem minime eo supplemento opus est ad sensum; nam intelligitur εὐσεβής: καὶ οὐκ ἔστιν ἡ χρημότης τῆς ἐπιμέλειας ἀπελύεσθαι. An sic hoc verbum addatur eleganter, ipse iudicet.*

P. 189. V. 6. Τὰ δὲ τῶν ἰφίξης ἡμῶν ἀπαγγέλει] *Interpres dederat: sed quae deinceps πάντα nobis, quum. At illa iam populo quoque nota ex confessione ipsius Theronis, et pleraque in plebis conspectu gesta: quare etiam post novem versus ipse Hermocrates dicit: τὰυτα ἴδμεν, εἰ δὲ ἡμῶν διήγησαι.* Dormierit igitur Charito, si hic ista narrata iterum velit a Chaerea. Legendum vel ἀπαγγέλει, nuntiatur tu et alii, vel ἀπαγγέλει, vel ἀκηγγέλει, vel ἀπαγγέλει, narrata haec nobis sunt, et κατέγγελλας, ἀπαγγέλλας, ἐπαγγέλλας. Mox item vitiose ἀπεγράφου ἰνία, τιμωρεύχος.

P. 189. V. 6. Ὅτι ἔθελον] Si restituarur ad nostram mentem, concin-
narius fuerit αὐτὸς vel αὐτὴ ἔθελον. An potius ἴ, τοι ἔθελον ὁ τ.

P. 189. V. 7. διασκέψας] Antea ἀναΐξας, ἀναρρέξας dixit. *Lyfias* p. 236.
τὰ μακρὰ τείχη διασκέψας.

P. 189. V. 14. *Πρεσβυτῆν*] At quatuor fuerunt, duo de senatu, totidem de plebe. L. 3, 4, §1. 2. Facile liglum τῆς ἡν acceptum fuerit pro nota τῆς ἁς, nisi vulnera reipublicae refricare nolens Hermocrates, inquirendo de amissis quatuor ciuibz legatis, et imperatoria ista tiremi, vnum modo nominarit, licet plures fuerint et intelligi forte possint, vt dicimus *militem conscribere*. Nisi nouas formas non facile fingendas crederemus, *πρεσβυτῆς* Cl. Reiskii admitti posset; saepe fane huius formae vocabula in terminatione corrupta occurrunt. *Herodot.* 4, 75. 9, 96. Cl. *Hemsterb.* ad *Lucianum* V. 1, 354. consulas. Notae sunt grammaticorum naeniae circa vocem *πρεσβυτῆς*, seu commatos non optimi. vide Cl. *Dukerum* ad *Thucyd.* §, 4. *Hutchins.* ad *Xenoph.* K. A. 6. p. 467. quamuis ibi *πρεσβύτις* cum *Mureto*, et quibusdam *scriptis*, teste *Stephano*, et *Cod. Regio*, praetulerim. *Ammonius* tere contraria docet p. 120. *πρεσβῆς*, οἱ *πρεσβυται*, *πρεσβῆς* δὲ οὐδέποτε λέγεται* τὸ γὰρ ἔτιναι *πρεσβυτῆς ἀνέγνωται*. Cl. *Valkenarius* arribatur, *πρεσβῆς* retcribendum esse pro *πρεσβῆς*; at *ἔτιναι τῆς πρεσβῆς* non est *πρεσβῆς*, cuius *πληθυντικὸν* foret *πρεσβῆς*. Opportune vero ipse eruditissimus conminerator ibi monet, veteres editiones exhibere *πρεσβῆς*, in quo latet vera lectio *πρεσβῆς*, inde *πρεσβῆς*, quod negat Grammaticus *ἔτιναι* inueniti. Si apud *Atticos* intellexerit, forte vicerit, at alioqui *πρεσβῆς* Lexicis notum ex *Etym. M.* et e *Suida*, cuius verba transcribere non grauabor: *Πρεσβῆς, πρεσβῆς, παροξύτωνος* οὐχὶ γὰρ ἀπὸ τῆς πρεσβῆς οὐδὲνα** οἱ γὰρ λέγοντες ἀμαρτάνουσι, κ. τ. λ. Quin non solum grammaticis notum, vetum Lacedaemoniis vñatissimum: vt paret ex *Titulo Laconico* ap. *Cyriacum Anconitanum* p. 35. *πρεσβῆς νικικρατής*, quam scripturam et lapidem inueneris quoque ap. Cl. *Muratorium* p. 66. et 720. sed ex more ibi duae ttesus Inscriptiones negligenter commiscuntur. Negat igitur Grammaticus, *πρεσβῆς* inueniri, licet occurrat *πρεσβῆς*.

Ex hīce cānonibus magistrorum saepe in auctorum contextibus varietas nata. Ita ap. *Diodor.* 4, 292. pro *κρεβυστός* nascitur *ρεποσὺς*, aliis alio modo sapiens *κρεβύστος*. Et hae voces etiam non dedita opera aliquando sibi obstant. Sic ap. *Aenean Epist.* 17, p. 426. ταῦτα ἀνυλίσκει κρεβυστός, ταῦτα ἐνυκαλεῖ νῦς, quis non *κρεβυστός* reponendum viderit!

P. 189. V. 15. *Συνεξέπλευσε*] *Sine auctoritate vagatur.*

P. 189. V. 16. τὰ μετὰ τὸν ἔκπλον συνεισχθέντα τὴν ἐν ἀντιῶσιν] *Zosimus* 1, 57. 58. τὰ συνεισχθέντα πρὸ τῆς Παλιμνήκην καθαιρετικῆς ἀφῆρησασθαι, et *psalm. Towsyd.* 1, 23. *Plut. Alex.* 69. Obierues vero *synchyin*, in *construs* ἔκπλον συνεισχθέντα, verum τὰ συνεισχθέντα μετὰ τὸν ἔκπλον τὴν ἐν ἀντιῶσιν. De *synchyfi* egimus plurimis L. 3, 7, 55. 2. *Lucian. de Merc. Cond.* p. 661. §. 6. τὸ δὲ τὸν ἐκπλον, ἔκπλον ἢ ὑποδοξίαι, ὡς καὶ οἱ διὰ ταύτην λέγοντες αὐτὴς ὑποδοξίαι τὴν πρόφασιν, ἀληθεύουσιν ἂν. *Plut. Rom.* 38. τὴς συγγενεῖς τὰς γυναῖκας καὶ αἰσῶνι ἀνδρῶς ἀπαράσσει τοὺς τόμους.

P. 139. V. 17. Πανέσταντες τὸν Ἰώνιον ἀσφαλίδας, εἰς χερσὶν κατ' ἡχθόμεν ἄν-
δρες Μιλήσιαι] Vide perspicue Ionium extendi vsque ad Ioniam.

P. 189. V. 21. εὐθὺς γὰρ τὴν ἀγγυερνήτην αὐτῷ δέσποιναν ἀπέδειξεν] *Mar-*
tialis L. 6, 71.

*Vrit et excruciat dominum Teletbusa priorem:
Vendidit ancillam: nunc redimit dominam.*

Vide ad L. 3, 7, 55. 25. In *apographo* *ἀργυρώνη τήν*. vide ad L. 1, 12, 17. 24. forte dedecit *ἀργυρώνητον τήν αὐτή*. Sic peccatum mox C, 8, 191. 11. *ἀνέβη μὲν* pro *ἀνέβημεν*. L. 1, 5, 9. 15. vidimus hic illic perperam instituta vocabulorum separationes vel coalitiones. Inspice *Berglerum* ad *Alciphr.* L. 3, 64. et 68. *Themistocli*. 14, 43. εἰ δ' εἰς εἶδος ἔρχτο κατ' ἑμὴν ἤδη. Legendum εἰ δ' εἰς εἶδος, ἔρχετο τὸ κατ' ἑμὴν ἤδη. et mox: καὶ ἑμὸς ὕμνος δ' ἔρκος γίνεσθαι. Legendum καὶ ἑμὸς ὕμνος δ' ἔρκος γίνεσθαι: nam mox αἰτ: ἔξω βεβηκὼς ἄρκυν, καὶ ἄρκυν-εἶν τόχον. Haec partim ex *Cod.* partim ex *Holstenii* et *Caryophilii* ingenio. *Ep.* 18, 55. οὐκ ἀντίως ἐγώμαι μᾶλλον δῆμον ταράττοις. Coniicit *Holstenius* οὐκ ἂν ἔτι, ὡς ἐγώμαι, τὸν δῆμον ταράττοις. *Ep.* 19, 57. ἀποτυχῶν τε γῆς εἰσυστῆντα φρόνημα. *Holsten.* ἀποτυχῶν δὲ γ' εἶπεν ὅτι ἐν τῷ φρόνημα. Viderat potiora iam *Caryophilus*. Contra *Ep.* 3, 17. feliciter *Holst.* voces iungit eis αὐτὰς et mutat in εἰλώτης. p. 21. dicit enim καὶ σοι ἀποδέδωκε πάντα τὸν λόγον τῷ εἰλώτῃ ἀνδρὲς. In *Manethone* L. 5, 262. contra metrum:

Ἐρονόμον τε κρατῆϊ, τῷ πνεύματος αὐτὰς δ' βραβεῖς
 Τραυλὸν δι' γλώσση, χαρίεσταιν ἡδὲ ἔνδον.

Legendum videtur:

Ἐρονόμον τε κρατῆϊ, τῷ πνεύματος αὐτοβραβεύτην.

Non sperni hoc compositorum genus *Manetho*, L. 5, 185. Ἀετὶς αὐτομανῆς. Apud *Alciphr.* 8, 3, 236. legitur: Οὐ μὴνα δὲ καὶ τὸν Εὐφράτην ἰδεῖν; οὐ μὴνα καὶ τὸν Ἰστρον ἔτα μεγάλων, καὶ δ' ᾠερμῶδων, δ' Τίγρις, δ' Ἄλως, δ' Ῥῆνος. Illud *μεγάλων* offendit, μὴνα ὅτα *Berglerus*. *Codex* habet meus. οὐτῶν μεγάλων, καὶ δ' ᾠερμῶδων, δ' Τίγρις. Primam voculam diuide et interrogationem adhibe: fanatus erit locus: οὐ τῶν μεγάλων καὶ δ' ᾠερμῶδων; δ' Τίγρις; In eiusdem *epistola inedita* legitur vulgo: Ἦν δὲ τῷδαφος λητῶ καὶ τριφύλλῃ μαλακῶν, ἐν μέσῳ κύκλῳ καὶ τινες ὑάκινθοι καὶ ἀνθεμάδια ποικίλα. Primo e *Codice* repone καὶ post ἦν δὲ, deinde dispice, vtrum ἐν μέσῳ ad superiora, et κύκλῳ ad sequentia velis referre, nec ne: sed, cuius causa locum adposui, rescribe ἀνθιμα διαποικίλα, *Flores Varrii*. ἀνθιμον vox proba. Inspice *Schol. Aristoph. Acharn.* 901. *Suidae Lexicon* in ἀνθιμον. Occurrit quoque in *Anthol.* 3, 12, 11. 226.

Τρυγόνιον, Σαβακῶν ἀνθιμα Σαλμακιδόν.

Verum ibi maluerim accipere pro ἀνθιμα cum aliis, respectu habito ad τὴν τήλην. In *Epaphrio* p. 25. ἔτι δὲ τῷ τῷδε ἰσιωδέτερον συνεμαρτύρουν, ὡς ἐνοχλοῖν ἢ μὲν αὐτῶν πολλάκις μικρὸν εἶναι φάσκοντες; καὶ ἀσφρήσις ἴσως πῃ πλειονέκτημα. Illud ὡς ἐνοχλοῖν ἢ μὲν αὐτῶν, inanis sonus, nullus sensus. *Cod. Barberin.* ὡς ἐνοχλοῖν μὲν, lege ὡς ἐνοχλοῖν αὐτῶν πολλάκις. Sed locum inquinatum emundemus. Sic lege: Οἱ δὲ ἀναγκαῖον ἦν, ἅλην γὰρ οὐκ εἶναι, ἔχουν ἔτι δὲ τῷδε ἰσιωδέτερον συνεμαρτύρουν, ὡς ἐνοχλοῖν αὐτῶν πολλάκις, μικρὸν τῷτο εἶναι φάσκοντες, καὶ ἀσφρήσις ἴσως πῃ πλειονέκτημα; βούλομαι δὲ διάπειραν λαβεῖν ἰτέρου μείζονος. In principio εἶναι suppleui ex coniectura, ἔχουν et αὐτῶν ex *Cod.* vti et τῷτο. συμμαρτυρεῖν hic non est *testimonium adferre*, sed *obsestari*: flagitabant habere. Vox ἐνοχλοῖν etiam paullo ante p. 22. peius habita. Tota enim euauit, a barbara locutione expulsa: Οἱ δὲ ἀλήτως ἔχοντες καὶ ἀπορέτως τῆς ἀπολαύσεως, ἠδύχων αὐτῶν συνεχῶς. Ex *Codice* legendum ἠνάχλων αὐτῶν, legitima constructione et sensu bono; nam εὐαχῶν τινι dici nequit. Si verbum hoc retinere velis, legendum αὐτῶν, et vertendum non, *affidui illi erant consiliae*, sed *affiduum illum consilio excipiebant*. Si prius voluisset, scripsisset *εὐνομεχοῦντο αὐτῶν*, quod bonum aequae foret. Hoc in genere mihi certa et elegans semper visa fuit *G. Canteri* emendatio in *Aeschylis Choëphoris* v. 508.

Αὐτὰς δὲ εὐὲρ τόνδε τιμήσας λόγον.

Καὶ μὴν ἡμομφῇ τόνδε τίμα τὸν λόγον

Τίμημα τύμβῃ τῆς ἀνοιμακτι τύχης.

Vulgo καὶ μὴν ἡμομφῆτον δὲ τίμα τὸν λόγον. *H. Stephanus* in notis δὲ habet pro δὲ, nuperus *editor* sine vlla auctoritate legit: καὶ μὴν ἡμέμφῆτον δὲ τὸν λόγον τίμα, a poeta positum fuisse δὲ pro δὲ et *Canterum* balburrine contentens. Reuera elegans locutio τιμήσας τίμημα, et constructio per geminos accusatiuos ἀττικωτάτη, mutatio autem τῆς τίμα in τίμα leuissima est medicina, qua vna illud incommodum et flaccidum τίμα tollitur. Alias autem

uitur voce ἀμοφής, hic placuit ἀμοφής. Apud *Maneth.* 2, 246. iunge duo vocabula:

Ζεὺς δ' αἶψ' ἐν Ἑρμείῳ τόποις πολλόλοβον ἔθηκεν,
ἐκλέξας τ' εὐφροσύνης ἵνικεν: vulgo πολλὸν ὄλβον.

In *Anacreontica* Oda 56, 60. in *Codice Vaticano* legitur:

Λόβην δ' ἑλυπαπατάδων

Φιλαιμάτων τε κεδνῶν ἢ

Πέθων κύπελλα κρηνῶν

Ὅταν θέλῃς δὲ, φεύγῃς.

Vulgo ediderunt, Λόβην δ' ἄλκιμον εἶναι, non percepta *codicis* scriptura; et inde *Traicellinus* editor, ne alia memorem, concinnauit nobis Λόβην ἄλκιμον εὐχαῖς, *lyram salutam* vobis, false; mehercule. Coniicio, haec ita esse separanda et legenda:

Λόβην δ' ἄλκιμα πατάδων,

Φιλαιμάτων τε κεδνῶν,

Πέθων κύπελλα, κρηνῶν.

Ὅταν θέλῃς δὲ, φεύγῃς.

Lyrae vero laetabilia thalamorum,

Et osculorum pudicorum,

Amorum pocula, misce.

Quando autem velis, abieris.

Id est: O aurum, *Lyricis carminibus incunda amoris pocula, oscula et thalamos [concubitus] misce.* αἶψα est imperatius *Doricus*. Ab *Auro* hic poeta poscit *vitam Venere et Musa mixtam*, quemadmodum *Horatius* L. 1. *Od.* 31. ab *Apolline*:

Frui paratis et valido mibi,

Latoe, dones; at, precor, integra

Cum mente; nec turpem senectam

Degere, nec cibaria carentem.

P. 190. V. 5. τὴ τέκνη τὴν γονῆν] *Conceptionem, genituram*. Alioquin γονῆ, soboles. *Sophocl. Antig.* 652. Ita optime I. H. *Leichbius* in *Epigrammate* a *Scipione Maffei* in *Epist. de Antig. Gallicis decima quinta repetito*, ex *Libro MS.* reposuit:

Ἀνδρὶ λιπῶσα τέκνων ἡρσινόπαιδα γονῆν.

Sic γόνος saepius adhibetur, ut in *Antbol.* 4, 9, 6. 317.

Λύα κόμας ἐνάδισμον: ἰδὲ βαρυπενθίας φοβῶν

Γενναμένη τόξοις ἡρσινόπαιδα γόνον.

P. 190. V. 7. Πλάσιον] Ad remotius παιδίου referendum, non ausim mutare. *Maneth.* L. 4, 53. dicit: Λαμπροφάδης δ' ἐπὶ ἐπὶ ὄψαν δόνουσα φανῶν: scilicet respicitur Ἀφροδίτη, sed non eo schemate excules, quod scribit L. 3, 81. de *Luna* locutus:

Ἀσασίας δ' ὑπόγειος ἰὼν λεχῶν ἐτέλεσεν.

Legendum enim ἰῶσα λέχως, vel λέχυνος. Idem L. 1, 5. scribit:

Ὅσσα βροτοῖς τελέουσιν ἐπιβέβηαντες ἐν ἡρχαῖς.

cum tamen praecedat ἄστρα, non ἀτέρας. Quod autem L. 4, 415.

Ἀκτίων, φαίνουσι βάλῃ λαμπραγῆσαι κόσμον.

aliud est, φαίνων vbi πρὸ ἀτῆς, vel λαμπρῆς, ut loquitur mox 426.

Ἀκτίς, εἰλβουσι φλογὸς λαμπρῆς, πλάζῃς.

De voce φαίνων p. 107. *Animaduersionum*.

P. 190. V. 9. Ταῦτα μὲν οὖν ἱμαθὸν ἔργα] Quasi dicat: Adhuc narraui, quae ante meum aduentum euenerant in *Ioniam*, et quae me absente gesta fuerant: nunc commemorabo, quibus ipse interfui, et quorum pars fui magna. *Thucyd.* 1, 22. ταῦτα ἔργα τῶν προαχθέντων ἐν τῇ πόλει οὐκ ἐκ τῇ παρατυχόντος πυνθανόμενος ἤλιστα γράφειν: vbi H. *Sterbanus* imprudentius cogitat de eicienda voce προαχθέντων. Mox enim C. 21. τῶν δὲ προτέρων ἔργων μνησθῆναι ἐπράχθη τὸ Μυθικόν. *Maneth.* 3, 373. προτέρων ἔργων. Sic hunc locum *Charitonis* intellexi, addidi igitur vocem *postea*, et subiunxi: ut eo *regrediar*, ad sensum connectendum.

LIBRI OCTAVI CAPVT OCTAVVM.

P. 190. V. 10. Μόνον εἰκόνα] Satis nude, adiecisset non incommode τῆς Καλλιόπης, vel Ἰουλιῆς.

P. 190. V. 16. ἔξεβρίσεν] Sic *Apographum*, quod mutari non necesse fuerat, et hoc me euasit in recensione. Mox vitiole εὖ τέ με.

P. 190. V. 21. μέλλων δὲ βασιλεύεσθαι] *Interpres* vertit: iam ducebar, iam in subeundo eram supplicio. At μέλλων ad *Polychartum*, non ad *Cbaerean*, respicit. vide L. 4, 3, 68. 10.

P. 191. V. 1. χαίρειν] ἡμοῦ minus commode dixisset. *Θαπτομένῳ* dictum pro *ἐνήμενῳ* *θάπτεσθαι*.

P. 191. V. 4. Πέρας ἔχοντα] *Demosth.* de *Cor.* 488. E. πέρας γὰρ ἅπαν ἀνθρώποις ἐστὶ τῷ βίῳ δὲ θάνατος. *Artemidor.* L. 1, 60. 51. dicit ei δὲ ἐπὶ πέρας τῷ βίῳ, τὸ ζῆν τελευτήσαντες, ἀφίσχοντα. Alio sensu *Lycurg.* in *Leocr.* §. 15. p. 195. πέρας ἔχιν.

P. 191. V. 6. Ἀμελεία τῷ διακουμένῳ τὴν ἐπιστολὴν, ἔλαβεν αὐτὴν δὲ Διονύσιος] Sic bene distinguit post ἐπιστολὴν *apographum*. Ita pacne dicitur διακουμένῳ γάμους, τὰ ἱερῶτα, ap. *Lucian.* de *Merc. Cond.* T. 1, 686. ap. *Clement. Alex. Paed.* 2, 190. 3. δὲ λόγους διακουήσει τὸ φῶς. Forte quis suspicetur διακουήζομενα. *Samoasensis* eodem loco habet διακουίζειν γραμματικὰ ὑπὸ κολπῆ. Ita ἀπονομίζειν in *Crinop.* 3, 397. sed *medium* hic locum non habuerit hoc sensu, in recepto verbo autem *medium* habet locum, idque animaduertit *Th. Magister.* *Aristaen.* 2, 7. Ita ὑπερετίθει τοῖς Ἀρσάνης βυλίμμοις *Helliod.* 7, 344. vulgo τῆς ἀποκρύπτεισθαι ap. *Platon.* in *Phaedro* 261. E. 271. C. ἀπειλῶσθαι *Psephus* de *Ope.* *Diact.* 69. *Θεραπεύεισθαι* ap. *Χενοφ.* *Eph.* 5, 81. ad quem locum vide V. D. in *Miscell.* 6, 350. vbi praecedente pagina hunc insignem defectum ope libri expleas: ἐπὶ τὸ τέρας ἦκα τῷ βίῳ, καὶ εἰς ἀνέμνησιν τῶν ἡμετέρων συμφερόν. ἰδὲ ταύτην μὲν τὴν πανοπλίαν ἐγὼ μετ' Ἀνθίας ἀνέβηκα, καὶ μετ' ἐκείνης ἀποπλεύσας Ῥόδον, ἦκα νῦν ἐκείνην οὐκ ἔχων, εἰ δὲ αὐτὴ ἡ γῆ, et eadem pagina μετὰ Ἀνθίαν ἡ Ἀφροδίτη, δὲ θυγαῆς. Recurre ad L. 7, 1, 114. 6. Mox male *Apograph.* ἀνέβη μὲν.

P. 191. V. 12. κατὰ τὴν Ἀσίαν] Non mirabor, si quis coniiciat καὶ κατὰ τ. Ἀ. Saepe excidit alterutra vox, vel mutationem passa fuit: vt apud *Manethonem* L. 6, 676. vbi lege:

Εἰ δὲ μεσουραίνοντα Κρόνον καλὰ Κυθέρεια,
Ἡ Φαίδων, πατέρῳ βροτὸς κῆν πολλ' ἀπολλύσας,
Ἀθίς ἐπ' ἡλλοτέρῳ χρεατίσσεται ἄρκιον ἄλβον.

Vulgo κατὰ πολλ', possis etiam κῆν. vide v. 678.

P. 191. V. 14. μεγάλῃ δίκῃ] Sic inter alios locutus *Theophrast.* *Char.* 11. et *Manetho* L. 1, 221.

Ἐγκλήσεις μεγάλας περὶ χρέματος, ἰσθ' ὅτ' ἀγῶνας.

Vbi vulgo legitur περὶ χρέματος et vertitur de corpore. Sic rursus eodem libro v. 39. πολλὰκι κινδύνους περὶ χρέματος εὐρίσκουσιν, sed et ibi χρέματος repono, de pecunia, propter pecuniam. Sane si χρέμα *Corpus Manethoni* significet, ei valde peculiaris dialectus tribuenda: et quidem in his solis locis, cum alias χρέμα color ipsi notet. Cur non scripsit εἶμα, quod vocabulum confunditur cum voce χρέμα ap. *Athenaeum* 14, 20, 932. vbi *Casaub.* sed χρέμα verum.

P. 191. V. 20. Οὔτε . . . οὐδ'] Nulla necessitas cogit has particulas sub eandem formam redigere. Exempla variationis dedit *H. Stephanus*, et obuia sunt. *Plato* de *R. P.* 6, 492. E. 499. C. οὔτε, ὅτε, οὐδ'. 9, 586. A. οὔτε, ὅτε, οὐδ', ἡδ', et οὐδ' τὸ ἐν, ὅτε τὸ ἐξου. 10, 608. B. οὔτε, ὅτε, οὔτε, οὐδ' γε. *Demosth.* de *Cor.* 521. E. in *Aristog.* 755. F. *Εμπρ.* ἡκούον οὔτε [sic *Cod.*] φαρμάκων τινος ἰλαθὲ κατασκευὴ αὐτὸν καὶ κρίεις, οὐδ' ὅσα: vbi forte χρεαίς. *Χενοφ.* de *Ven.* 999. A. μηδ', μηδ', μήτε. *Lucian.* T. 1, 772. μήτε, μήτε, μηδέ. In *Χενοφ.* K. A. 1, 253. οὐδ' . . . οὔτε: prius muret *Hutchins.* in ὅτε, ex *Cud. Eton. Ald.* et *Flor. Edit.* et sic *Ammonius* ibi laudatus. vide etiam *Varianus Tuscydidiis* L. 3, 39. *Porphyr.* de *Abst.* p. 191. *Lucian.* 1, 638. in *Lysia* p.

443. ἂν δὲ μὴδὲ τόνδε οὐδ' ἐκείνον δικαίως. *Coisl.* οὐκ, quod *Cl. Taylor* praefert; forte εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ τόνδε, οὐδὲ ἐκείνον δικαίως. p. 111. habes εὐ δὲ . . ὃ. *Herodot.* 3, 144. legitur οὕτε τί σφι χεῖρας ἀνταίστανται; forte οὕτε τίς σφι. Contra notat *Gronov.* p. 918. 214. 27. οὐδέ τις σκω ex *Codice* pro οὐδέ τις κω. Sic ἀεργηλαίς σὺν, ap. *Maximium* περὶ καταρχῶν, 526. pro ὕνν, vel ὕννν, passim. *Vipian.* ad *Demosth.* de *Coron.* 781. C. Mox μὲν σὺν, σὺν, vitiose in *Codice*, notavit *Cl. Coccinius*.

P. 192. V. 4. Αὐτὰς] *Solus* . . sine op^e *Aegyptii regis*: licet enim milites adiutarent, duci soli opus rite tribuitur. Ita reddiderim ap. *Manethon.* 6, 487.

Εἰ δ' Ἐρμῆν λύσεις Κρόνος σφετέρους ἐν ὄρεσιν,
Αὐτὰς δ' ἂν, ἣ Ζῆον ἔχων ἰόν.

Et in hanc sententiam emendarim eiusdem libri versum 499.

Εἰ δ' Ἐρμῆς τούτους ἐπιμάρτυρος, ἣ καὶ αὐτῷ
Ζῆον εἶσι, vulgo κατ' αὐτόν.

P. 192. V. 13. Ἄλλος τέλος] Adeantur *L.* 8, 4, 134. 26. 5, 138. 13.

P. 192. V. 16. ἐπ' ὕμῶν] *Interpres* reddidit: *nostrum causa*: legit igitur ἡμῶν. Sed nihil opus. Cur adstruam, ἐπὶ ὕμῶν, coram vobis, significare. vide tamen *Lucian.* T. 2, 890. ἐπ' ὀλίγων opponitur ἐν τοσούτοις θεαταῖς καὶ μάρτυσι. T. 2, 417. ἐπὶ σὺ, coram te teste. *Paulus* ad *Corinth.* 1, 6, 6. *Diodor.* 16, 93. p. 153. vbi *Cl.* commentator etiam exempla sistere dignatus est. *Noster* 5, 10, 95. 3. et 96. 12. 8, 8, 143. 10.

P. 192. V. 20. Ἐπιφύμησεν] Sic lege ap. *Heliod.* 10, 531. ἐπιφύμησεν δ' τραγῶς: vti recte *Taurinensis*.

P. 192. V. 20. Ἀγαθὴ ἀνδρὶ] *Xenoph.* κ. π. 3, 26. D. ἐγκαλῶντες τὸν εὐεργέτην, τὸν ἀνδρα τὸν ἐγαθόν. Apud *Gruter.* 491. 1. et 846. 3. habes hunc titulum: priorem reperiit *Cl. Muratorius* p. 569. 3. ex *Montefalconii Palaeogr.* p. 162. *I. Gronovius Monum. Ancyranis* p. 142. secundam p. 1448. ex *Montefalconio* p. 165.

P. 192. V. 21. Εὐεργέτηκας] In *Apographo εὐεργέτηκας*, sed κ imponitur. Ap. *Heliod.* 8, 383. ἡγνόηκας praetulerim prae ἡγνόησας ex *Taurinensi*.

P. 192. V. 24. Πολίτας ποιήσατε] δημοποίητοι. Adeatur *Celeb. Hemsterb.* ad *Aristoph.* *Plut.* 368. Ἀττικώτερον foret ποιήσαθε. *Demosth.* κατὰ Ἀγριου- 759. et passim.

P. 193. V. 5. γεωργεῖν] Studiosi sunt agriculturae Aegyptii, utpote apud ipsos facillimae. vide *Diodor.* 1, 36. Ap. *Xenoph.* κ. π. 8, 179. D. item agris donantur Aegyptii. γεωργία in Sicilia γεωμορία, γεωμόρος γεωργός. *Hesych.* γάμοροι. Irrepleit vulgatum ap. *Alciph.* Ep. 1, 4. γεωργία προσέχοντες: sed recte *Codex* meus γεωμορία προσανέχοντες. *Anthol.* 3, 22, 257. 75. Ἐκ μὲ γεωμορίης Ἐπισκοπία πόντιος ἑλπίς εἴλωσι. Sic *Palat.* vulgo Ἐκ γεωμορίης.

P. 193. V. 6. Ἐπιβῆτα τὸ πρόσκπον] *Heliod.* 2, 3. ἐγὼ ἡμῶν ἐπὶ πρόσκπον τοῖς βωμοῖς ἐπιβαλὼν. Frustra ibi *Taur.* ἐπιβαλὼν.

P. 193. V. 8. Λύσσα] Notissimus mos. Potest videri *L. Kuster* ad *Aristoph.* *Thest.* 841.

P. 193. V. 8. Καταφιλοῦσα] Ne coniunctionem desideres, refer ad *φασὶ*. *L.* 1, 1, 2. 10. *Heliod.* 2, 111, 10, 524. *Longus* 4, 126.

P. 193. V. 13. Τσαῖς περὶ Καλλιζόνης συντέγραφα] *Thucydides* mos, videatur eius *L.* 1. in Initio. Sed ibi *Codices* variant, modo συντέγραφα, modo συντέγραφα exhibentes. Licet primae personae saepe videatur *Noster*, alias etiam *Thucydidis* studiosus, tamen crediderim, tertiam merito fuisse praelatam. Sic *Timaeus*: Τιμαῖος δ' ἄλλος τῶν ἱσθ' ἱσθ', sic Ἐκαταῖος Μιλήσιος ὡς μὲν θάπτεται, apud *Demetrium Phalerum* περὶ Ἐρμῆν. 11. et 12. vbi tamen ad primam statim transiit personam, quemadmodum *Noster*, historiam incipiens, dixit ἀρχήσομαι.

In his autem ipsius auctoris nomen adparere debuisset sic: Χαρίτων Ἀφροδισιεύς τσαῖς περὶ Χαρίτων καὶ Καλλιζόνης συντέγραφα.

Verum videntur haec socordia scribarum imminuta et mutilata. Nam quare etiam nomen Χαρίτων omissem, secundae in fabula personae, et quam

agnoscit inscriptio in operis fronte. De mote hoc inscribendi et finiendi libros potest consuli *Iac. Gronovius* ad finem praecipue L. 9. *Herodotei* p. 1000. Quod autem *Isaacus Casaubonus* ad *Strabonem* L. 3. p. 265. animadverterat, non novum esse apud Graecos, ut liber prior in eadem sententia finiatur, qua sequens incipiat: idque dicat potissimum a *Thucydide* inter alios fieri, fugisse videtur magnum virum hic ratio, ut *Historicum Atticum* in his consulenti locis paruerit. Credo, voluisse scribere *Herodotum*, quod confirmant *Codices* quidam, ut constiterit ex annotatis ab *Iac. Gronovio* ad fines L. 7. et 8. *Halicarnassensis* historici.

Iam dimittendus fores, Lector, verum quid prohibet, postquam per textum hunc peplum dederimus, ut ne vna alteraque in *Manetbonem* emendationum decade eum ceu κρατὶς αὐτοῦ adfuro muniamus et ornemus. Liceat tua venia. Sequemur ordinem librorum *Astrologi*. L. 1, 67.

Ἀνδραποῖς διδάσκει Τύχης πολυπαράτα δῶρα.

Vertitur varia dona. Ignota vox πολυπαράτες. Sed sensui non satis fecetis legens πολυπαράτα τῆ δῶρα, forte πολυπάρτα, amata, optabilia. Sic non inele-ganter *Eruditiss. Lennepius* ad *Columbum* p. 135. restituit in *Orphei Hymnis* p. 152.

Ἐλθὲ, μέγα κερὰ θεῶν, πολυήρατον εἶδος ἔχουσα.

Vbi vulgo καλ' ἐπύρατον: posses μάλ' ἐπύρατον: passim ei et η confusa, επιό-μενοι pro σηκόμενοι v. 55. ἄσσει pro ἁίσσει v. 360. Mox γυ, ἐπών, non ἔπων, diximus alias. vide 6, 115. mox 89. et 121. et alias διάματρον vna voce.

V. 100. c. . . ἑλαιόφορον παλαίστης, si λιπαρῆς interpretari licet, bene, alioqui malim ἑλαιοφόρον. *Pindaro Olymp.* 7, 12. ἑλαιοφόροι ἄνδρες. Sic L. 4, 172. editur . . . ἑλαιοπλάσας το προφανεῖ. Legendum puto: ἑλαιοπλάσας το προφανεῖ, vel ἑλαιοπλάσας. Hic forte ἑλαιοθεόχοιο non disconveniret.

V. 137. Χυλοὶ, μυλοπόδες. Vox prior nihili, potes χυλοὶ, vt L. 4, 12. Χυλό-ποδες, vel κυλλοί, de quo Ionico vocabulo *Eustathius*, *Foefius*, alii: vnde *Vulcanus* κυλλοκοδίων. *Ap. Nicandrum Ther.* 458. notante *Scholiasista*, lectum fuit: Εἶνε μὲν Ἠφαίστιο χυλοῖποδος ἐν πυρὶ νῆσιν, vel etiam κυλοῖποδος. Sed siue hanc, siue illam lectionem admiseris, rescribendum fuerit Ἠφαίτη: nam κυλοῖποδος legendum foret, quod nihil commune, quod ad prosodiam, habet cum vocibus κύλα et κυλοιδῆν. At vnice veta est vulgata χαλαῖποδος. Mox 138. αἰετμυχόν.

V. 141. . . εὐρεῖθρας ποταμεῖσιν: vel εὐροθίοις, vel εὐρυθρόις, vel εὐρεῖθροις. *Sophocl. Antig.* 723. sic παρὰρῆθρας. Saepe corrupta vocabula a ξένω compo-sita. In *Maximo* 198. restitue αἰμερότοις. v. 142. ὑπὶ pro ὑπὲρ, et sic passim con-venientibus locis ἀπὸ, παρὰ restituenda, quae hic et illic quoque conservata sunt. Sed Orthographica non attingimus.

V. 149. ἡλπαγὴ χῶρ, clavis adfixa manus Mars compellatur: vt *Aurelianus* audiebat manus ad ferrum, teste *Vopisco* in eius Vita C. 6. et vt *Lysippus* di-citur θαρσαλέη χῶρ in *Antbol.* 4, 8, 314. 36. Tetigimus in *Animadversionibus* p. 300.

V. 165. De *psibisti* laborantibus dicitur:

Λεπταλλοὶ θυμοῖσι καὶ ἀδρανὲς μελλέουσιν,

Πεινώντες καὶ ἔδοντες, ἀειδανὲς ἔτος ἔχοντες.

Sic coniicio: editur Λεπταλλοὶς et πεινόντες, quasi πίνοντες, quod tamen stare posset, si sequeretur ἔχουσιν, nunc non aequè eleganter.

V. 180. Ἐρμίας, Πάρις, πολλὰς Κρόνος ἦν ἂν ἔχουσιν

Τῶν περὶ ξυν, ἥξουσιν ἀμύμονες ἰατῆρας.

Vulgo παρίην, περὶ ξυν, ἔξουσιν. Confusa inueneris ἥξω et ἔξω ap. *Lucian.* *Lapi-this* p. 421. Mox v. 185. ὄσσει pro ὄσσει reponas.

V. 190. Σερεῖ δὲ θαρσύνει πανεύκλα φοβέσσει.

Vulgo θαρσύνει. Ultima vox redditur extrabentes, sed notat latrantes, stri-dentes, eiusdem originis cum φοβέσσει. vide *Hesychium* et *Suidam* in φοβέσσει. δε-ἔξω κλέγγειν dixit L. 6, 50. et hic mox λέται δ' ἀμφὶ πόνοιςιν ἀνθρώπων κοινύσσει, vulgo αὐται. Oblerues ἀνθρώπος hic et v. 186. 263. pro ἀνθρώπος. Ita passim νύκτωρ vt εὐκλῆς pro εὐκλείης. v. 205. malim . . . , εὐθύνω τ' ἀνέμω τῶ, vel saltē

retulerim ῥοδίῳν ad ἐνέμῳν, quia saepe ita vitur coniunctione τῇ. vide i, 3, 11, 99, 401. vbi hinc erratur. Mox 230. Μήνης ἡλίῳ τῇ. 231. forte ἐξελάσαντες pro ἐξολάσαντες. vide *Animadu.* p. 630. Mox v. 254. ἀψαμέναις, *pellentes*, *non sumentes*.

V. 261. ἐργιῶντες, *irati*, at venit hoc ab ἐργία, ἐργιάζω, ἐργιάω, vt ὄρθια, ὄρθιάζω, ὄρθιαώ, ab ὄρθῃ. ἐργάω. Puto legendum ἐργαζόντες, vt ἡβαίνοντες, λυσσώνοντες, de quo diximus in *Animadversionibus* p. 545. Sic L. 4, 81. σαληνιάζων, quod per se probum, scriptum pro σαληνάζω, pro quo σαληνάω alias, ἐργάζοντες non *irati*, sed *turgentes* nimia cupiditate, libidine et zelo: an ad *furores Baccantium* respici contenderis. vide L. 4, 229.

V. 273. Ἐντὸς ἔχει κακίην Ἄρειος ἡδὲ Κρόνου πλοήν. Vel Ἄρειος ἡδὲ κρ. vel Ἄρειος ἡδὲ κρ. malini. v. 295. lege κατὰ κόσμῳ ἀταρπῶν, vulgo κόσμῳ. vide L. 4, 147. et 2, 1. κόσμῳ κατ' αἰθέρα.

V. 348. Εὐτυχὲς ἐκ γενεῆς ἔσσειται τοῦτο θῆμα. Hic primum occurrit syllaba A l correpta: quod saepius in sequentibus scribarum et aliorum inscitia accidit, vt arbitror: qui vitiosa pronuntiatione et mistura soni A l et E decepti, susque deque habuerunt hanc diphthongum. G. Arnaldus, longiore vir dignissimus vita, in suis *Animaduers.* p. 39. variis locis inedelam attulit: sed non semper aequae felicism. Sic L. 2, 415.

Αὐτῶν τε κτῆσι μνύδει καὶ πατρῷον οἶκον vitio cariturum versum censet, si scribas καὶ πατρῶν οἶκον, quod miror. Nusquam *Manetho*, et rarissime alii ita corripuerunt longam vocalem. Vel delendum est καὶ, quod vocabulum saepe male deest et adeit, et πατρῷον οἶκον per adpositionem accipiendum, vel legendum μνύδει τε πατρῷον οἶκον. Saepe ita transponit coniunctionem hic et omnes poëtae. Quamvis, si R. Bensleio ad *Manilium* 4, 726. credamus, ne in puero quidem ferendum est que *ultra suam sedem traiecitum*. vide L. 4, 357. Cum πατρῷον οἶκον forte vicies adhibuerit, nusquam talis profodia ipsi potuit placere; macula hoc e loco igitur abesto. At in nostro loco non minus illa foeda et inanis est, debetur enim emendationi; nam *Codex* habet ἔσσειται, corruptum quidem, sed non ita porro corrumpeudum. Potes *ἔσσειται*, et tum ordines:

Εὐτυχὲς ἔσσειται τοῦτο θῆμα ἐκ γενεῆς.
Vel quoque:

Εὐτυχὲς ἐκ γενεῆς ἔσσειται οἱ τὸ θῆμα.
Vti L. 2, 117. . . τὸ δὲ οἱ πλὸν ἐν ἡμαυρόν. In *Maximo* 39. ἔσσειται καὶ δ' ἂν ne restitue. Traiectiones vocabulorum multas esse in *Manethone* constat.

Loca alia, vbi vitiosa haec profodia exstat, tangere non vacat, vnum libet adponere. L. 5, 27. legitur:

Ἦν δὲ ἄρη ψέβεσται, συνεξήλισθεν ἅπαντα.

Ἦν δ' ἀκριβῆσαι βροτοῖσι τὰ δόγματα θεία.

Quod si horam fefellerit, simul evanuerint omnia.

Hora autem accurate significat hominibus decreta diuina.

Cur non saltem ἂμ' ἐξ? quis autem fefellerit? nullus sensus his inest. Legendum:

Ἦν δ' ἄρη ψέβεσται, συνεξήλισθεν ἅπαντα.

Vti mox v. 43.

Ἦν δ' ἀτόμως λίσσει, συνεξήλισθεν ἅπαντα.

Secundum versum sic puto emendandum:

Ἦν δ' ἀκριβῆσαι βροτοῖσι τὰ δόγματα θεία.

Si hora fefellerit, omnia perire simul.

Hora vero accurata hominibus (sunt, sunt ipsa) diuina decreta.

Saepe paticipia pro finitis verbis placuere; L. 4, 78. et 92. Ionicis praecipue scriptoribus, etiam in prosa; vidimus alias. De hoc loco iterum ageretur ad librum quintum, quando suspicioni huic nouum pondus accessurum est. Sic *Iliad.* 2, 63. prima editio et aliae: ἄλλ' ἂμ', ὄφρα Πρωκὶ φίλον. At cum aliis bene *Cod. Medicus* ἰδεμῖ.

L. 2, 3. Scribo:

Ἄτρα δ' ἂμ' ἔλπιτα μυρὶ ἐν οὐρανῷ ἐτήρικται.

Vulgo *μυρία τ' οὐρανῶν*. *Aratus* v. 10.

Αὐτὸς γὰρ τὰ γε σήματ' ἐν οὐρανῷ ἐτήρειξεν.

Fauet, quod in *Cod.* ἐτήρεικται, quod per se bonum, sed versui nostra lectio confulit.

V. 10. Ἀπλανίαν ἐν χώρην, τῇ δὲ τὰ πρῶτα δέδασται.

In *Corrigendis* legitur ἐπὶ L. ἐν: contrarium, quam voluit emendari, typus dedit. Legendum Ἀπλανίαν χώρην ἔπι, τῇ δὲ τὰ πρῶτα: postpositio praepositionis rhythmo conuenit, vide V. 166.

V. 33. Forte "Επτ', *septem*, vide v. 56. nunc ἐνθ', male credo.

V. 35. Ὡς μὲν γὰρ πρῶτος τὰ πόλυ δινοῦμενος ὤψῃ.

Loquitur de circulo polari septentrionali. Saltem legendum *πρῶτός τε*: Sed malim ὅς μὲν γὰρ πρῶτος π. vel ὦν μὲν.

V. 37. 38. 39. Sic legendi videntur: loquitur de tropico cancti et circulo aequinoctiali:

Τόνδε μετὰ τροπῇ εἰσι θέρους περιλαμπτός ἄρης.

Δινοῦμαι μέσας τε, δι' ἐν θοδὸν ἄρμα τιτάνων

Ἰσὴν ἥδ' ἑλίας ταύχαι νόκτ' ἄμβροτον ἡῶ.

Editur τροπῆς θέρους, deleta vocula εἰσι, deinde γίνονται pro δινοῦμαι, quod censures de circulis et altris, vt ar. *Μαχίμω* 393. μήνῃ σὺν ἡτέρι δινοῦσα: vbi male pro δύνουσα accipitur. Sic rursus 476. res ipsa loquitur.

V. 42. Difficiliore vlcere laborat. Loquitur de circulo antarctico:

Ἐξείης δ' ἐπὶ τῇ νότιος πέλαι, ἣ ῥά τε βασιλῆν

Φράζομαι ἄραν ὑπερθε τὸ γὰρ πλεον ἔσθ' ὑπὸ γαίαν.

Ipsa profodia et dialectus tamen vitium indicare potuissent: hac enim constat, *Manethonem* numquam Ionice potuisse scribere ἄραν pro ἄρην, et sane nusquam alteram scripturam adhibet. Ex illa autem constat, in ἄραν, si vel scripsisset, vitimam syllabam non posse corripī. Vox ἄραν igitur corrupta. At quam substituimus? Tu audacter tepone:

Φράζῃ μοῖραν ὑπερθε, vel φράζεο.

Non aliter L. 2, 116.

Ὅλκός δ' αὐτὲ γαλαξίαν βραδὲ μὲν δρᾶται

Λαμπρότων μοῖρῃ· τὸ δὲ οἱ πλεον ἐστὶν ἁμαρτόν.

et L. 3, 415.

Ἐξ ἄρης τότ' ἔπειτα χρόνων ἄφασιν εὖγε φράζῃ.

Sapientissime ita per imperatium lectorem docet: L. 3, 415. Ita accipe L. 4, 363. δρίζῃ, et L. 1, 345. Ἐκ δύλων δύλως τίςδε νότι ξυνέσει. Rescripti autem γαλαξίαν pro γαλαξίῃ, quod a γαλαξίας non legitime gignetur. Reuera μοῖραν et μοῖρην vtitur. Sic πῦρ et ῥόσος. Sed profodia eadem τῶν ἄραν et ἄρην, cur igitur variaret?

V. 46. Ὅς μὲν ἐν θνητοῖσι καλύμενος οἷον δρίζῃ.

Dum quis me doceat, quid oīon ibi notet, maluerim αἶψαν. vide v. 112.

V. 49. Sic emendatum leges:

Ἀμφοτέροι δ' ἄρα τοῖσι πόλων ὕψοσθιν ἰόντες

Ἐντὸς ἰέργουσι δίνην περιλαμβάνει ἄτρων.

Editur δίκην, quod sensus et lex pedia respuunt: tamen quoque sic corrupte rursus L. 2, 299. καὶ δίκην pro καὶ δὲ δίκην. Eleganter autem *Horizon et meridianus circuli* dicuntur *cingi* δίνῃ, δινήματι, *vortigine stellarum*, atque omnes stellas intra se coercere: vltra enim horizontem nullum plane adparet altum. Eodem modo L. 2, 61.

Ἄλλ' αὐτὸς δίνῃσι διόμαθ' αἶρας ἄτρων

Κυκλοῦσθαι, τὰ περ αὐτὸς ἡπειρὸς αἰὲν ἄγνισθ'.

et L. 2, 108. dicit:

Πάντων δικάλων αἰεὶ ἀπαφώμενοι δακῇ.

De voce περιλαῖσθαι vide *Animaduersiones* p. 68. et 497.

V. 55. — — Λοξὴ δ' ἐπαμοιβᾶς ἐξώσαντο

Οὐρανὸν ἁμφοτέροι, δίχα τίμνοντες σφῆας αὐτῆς.

Loqui ur de *via lactea et zodiaco*. At quis vnquam dixit *circulos coelum expellere vel a se repellere*; immo dicuntur *partiri, diuidere*. *Achill. Tat. Isag. in*

Phaen. p. 147. γαλαξίας τέμνει δίχα τὴν σφαίραν, καὶ τὸν ζωδιακὸν κύκλον, καὶ ἡμερινὸν, καὶ τέμνεται ὑπ' αὐτῶν, ἵσος αὐτοῖς ὢν, et alii passim. Conieci ἰσώσαν-
το, aequalibus partibus diuidunt, sibi vindicant coelum: idem quod διχοτομεῖν.
διχαζισθῆναι L. 4, 7. corruptio nata, quia scriptum ἱσαμοιβᾶς ἰσώσαντε, cor-
rumpente ες et ες et inde proueniente εἰς.

L. 2. V. 56. Ἐπεὶ δ' αἶρ', ὣν περὶ πρόθεσιν ἔλειπεν, εἰσὶν ἄριτοι,

Καὶ μὲν πικνύσει ἐπὶ φρεσὶν ἰσχυτέρως.

Vulgo ἄνπερ. Videtur loqui de *septem maioribus*, quos astronomi memorant, *circulis*: verum *Geminus* p. 21. inter *septem* μεγίστους κύκλους numerat *zodiacum* et *viam lacteam*, quos noster excludit, et inuisibiles istos oculis modo ἔστις
sive μεγίστος esse agnoscit: quin *Geminus* etiam in eò dissentit, quod μόνον
θεωρητὴν ἐν τῷ κόσμῳ dicat τὸν κύκλον τῷ γάλακτος. Sed ea non nunc curamus,
nisi quatenus ad lectiones stabilendas neceffe sit. Suspiciamus aliquando fuit,
an legendum foret: εἰς' ἄριτοι. εἰς' [εἰς] ἄριτοι pro ἄριτοι, vnde ἄριτοι.
Sic plane loquitur L. 2, 31.

Διοτὶ μὲν προδίσπτοι ἰδ' ὀφθαλμοῖσιν δεηται,

Οἱ δ' ἄλλοι μᾶτε μερόπων κρασίην τε νοηταί.

et v. 30. omnes nouem vocantur πανόλοχοι. *Geminus* excludit *arcticos*, et *Pro-
clo* ἰλάχτοι dicuntur. Mox v. 60. malim οὐδὲ μὴν οὐ χροῖται.

V. 89. πειρόντα legendum, vti v. 94. et διὰ eo referendum. Saep̄ tmesi
vitur, vt versibus 68. et 75. vbi διὰ a verbis pendet. v. 97. ἡδ̄.

V. 100. Σκορπίου, ἡδ̄ βίον τέττον μύγα τοξευτήρος.

Sagittario recte tribuuntur *pectus magnum*, et *biēs, arcus*, vel *perneus arcus*.
Sic v. 121. κορώνη τέξν. Sic ἡνὶς τῷ τοξότης memoratur *Sextio Empirico adu.
Astrol.* p. 353. Verum dubito, an *pectus* per adpositionem recte iungatur *arcti*;
quate fere malim ἡδ̄ βίον, τέττον μύγα, τοξευτήρος. Sic v. 139.

Σκορπίος ἐπὶ δ' ἵππιτα, βλῆ τ' ἔπι τοξευτήρος.

V. 121. Bene de hoc loco meruit *I. Perizonius* in *Respons.* ad *Notitiam* p.
41. 45.

V. 128. — — γυνὸς τ' ἔπι γοργοφόνου

Δεξιτέρῳ Περσέος, ὃ δὲ τίτατ' ὥτε θέοντος.

Vulgo δεξιτέρῳ. *Grononius* vertit, ceu iam *deξιτέρῳ* legisset. *δεξιτέρῳ* hic nul-
lum habere locum ostendit pronomen ὃ, quod ad γυνὸν, non ad *δεξιτέρῳ* potest
refecti, et in *Astrothesia* ita *Persei* genu pingitur. Mox distingue *ζωδιακὸς δ',
ὅσπερ τε*. v. 137. πρὸ ἐκλήσεων, ἐκλήσεων, vel porius ἐκλήσεων rescribendum.
v. 140. ἰχθῖς. *Aratus* 547. *Noster* 5, 155. Mox 146. nulla caussa lectionis
Codicis φέρτεροι in φέρτερον mutandae. Illud redde *Maximo* v. 121.

Ἰσητὴ δ' ἂν ἴοι πολλὰ φερέτην εὐτε πλάττει.

Vulgo vna voce πελυφιλτήρη, quod tamen posses seruare, si modo diuidas.
447. πολλὰ λῶιον, et *τετραγώνους*: vbi mox suspicor scribendum:

Λέκτρον ἐκτελείει γαμῶν παρενηγας θεσμῶν.

Vulgo πάρος ἤγαγε. v. 235. φερέτην euasit verbum, *feratur*, vt contra v. 155.
βαρύνθη, id est βαρύνεται, *grauibus*. vid. *Hesych.* saepe ap. *Nicandrum*. Lege
ἡδ̄ γυνὴ βαρύνθη, vt 240. In nostro mox 148. κλυτοφρονισί. vide 2, 347.

V. 161. Ἀμφὶ θῆον πολλὰ μῖον, ἢ ἐν πλάσει, φρονούντας.

Circa sese multo minus, quam in *propinquis*, aestimantes.

At πλάσει, qua ratione a πλάς venit? cogitatum πλάττει, qui in suis minus,
quam in *clientum*, *negotii* sapiunt. Qui πλάται, exposuerunt *I. Casaub.* ad
Athenaeum 12, 738. et *Cl. Salmas.* de *Modo Vsur.* 871. *Plutarch.* *Romulo*
52. cogitatum quoque πλάς ὤειν. videtur eosdem innuere, quos taxat L.
4, 526.

Οὐκίαν ἔργων ἐπιλήσμενος, ὡχὶ θυραίων.

V. 165. Ἐν δ' Ἀρείως οἴκοισιν ἢ ἐν ζωίσι βιβηκός.

At haec duo eadem: lege βελόναι ἢ. vide L. 2, 233. 397.

V. 209. Πηξέειν ἐν βίῳ, vulgo βιόν. vide L. 2, 339, 354. v. 219. μηδ'
εἰς ἔσον εἰς Τῆφος, neque in quacumque altitudine sit; nam est αἰκνύσταιν et μέ-
σον κέντρον.

V. 256. Ἡ ἄρ' ἐξομένους: legendum ἢ διζερν. i. vt L. 2, 119. ἐν θρόνῳ ἐζο-

ἐάνην. Prima in δίσσρος saepe brevis, quare elisione durissima nec poetis vsurpata non opus. Vitium natum, quia scriptum erat per siglam διφ^ε. Sane L. 5, 6. habemus ἡμμήτ' ἀπορέσει, pro ἡμμήτῃ, sed est locus vitiatum.

L. 2. V. 272. Malim:

Ἡ καὶ εἰς καθὺς ἀλόχως χεῖρας' ἄλκυσσι.
editur χεῖρας. vide 2, 182. δηθάκι καὶ χεῖραςσιν εἰς.

V. 279. Οὐ γὰρ τὴς ἴως οὐδ' ἂν φιλοῦσι συνένους.

Lesio vera in aperto erit, simul voces bene secreueris, τοὺς τίους', neque hos venerantur, neque amant maritos. τὴς est τῆς, de quibus locutus, ποιεῖτος. vide 3, 185. 311. Mox in v. 282. in varia lesione fuisse videtur ἀχέσαι pro ἀχέσει.

V. 297. Κεῖρας εἰδίας καὶ νείκεα πυκνά τ' ἔχοντες ἴσχυον.

ἔχοντες ἴσχυον non politum valde: puto πυκνά εἰόντες, sed εἰδίας redditum video *proptius*, licentia sane mira, ut ex ἴδιος versus caussa fiat εἰδίας. Esto: quid fiat syllabae primae in κεῖρας, an producetur contra omnem usum? Coniectare licet κήρας εἰδίας, quod optime convenit τῷ εἰόντες, vel εἰδίας κεῖρας. Sic L. 2, 315. [3, 213.] κείρας καὶ νείκε' ἔχοντας. 3, 31. κεῖρας καὶ νείκεα: male νείκεα: nam hoc a νίκος, *victoria*; quo vititur L. 1, 358. et alii. ἀγκλήσεις alibi dicit. Mox v. 308. παρεμύνοις pro παρεμμένους. 309. χρεῖος pro χρεός. vide L. 3, 400. sic L. 3, 22. ἐνήμεν pro ἐνήμεν.

V. 313. Ἦν ἔναιεν πάντων καὶ ἀνδράσιν ἴσι μάχεσθαι,

ἀδράσις κερτομίας τε κατὰ πτόλιος σοβόνται.

Nescio, an placere hic possit ἴσι μάχεσθαι: an ἴσι μαχαίρῃ, vel *Aratus* dixit. 589. — εἰσιός γε μὴν ἴσι πεποιθός. v. 326. ὥς, ut ἄλλος praestet.

V. 324. Τοὺς δὲ καὶ ἐν γραπτοῖς μελιχόος ἀνδρείας κερῶ: vulgo γραφαῖς. Confer omnino *Manilium* L. 5, 262.

V. 333. Ἡδὲ μελῶν μολπής τ' εὐρύθμῃ εὐρέτης ἄνδρας.

Vel ἰδρίας forte legendum. vide dicenda ad v. 498. L. 6.

V. 346. Ἡ βῆν ἢ φθορίμων ὕγρῃν κλύεισι καλύψας.

Quid intelligemus per ὕγρῃ φθορίμα: vtrum quae *Firmicus* L. 5, 10. *acritudinibus humidis laborabunt*, an quae *idem* L. 7, 10. *in aqua aut humoribus peribit*. Vtriusque mortis saepius praeminuit *Noster*, L. 6, 598.

Ἡ δὲ ὕγρῃν νύκτιν θανάτῳ τέλος ἢ καθόγγυν.

Vbi νόσοι ὕγρῃν videntur ζεύματα, καθόγγυν. *Hydrog.* L. 1, 155.

Τεύχει ζευματικὸς ἢ δ' ἀσθενὴς κατὰ σάρακα.

Τεύχει δ' ἀργαλὺς ὑδρογάτος, οἷον ἔπειτα

Ὅτι χαυνάθεντες ὕψ' ὕδατος οὐλομένοιο

Ἐγνων αἰδίνουσι, ἰδὲ μόνον ἐντὸς ἔχοντες.

De *submersione* L. 3, 255. vbi et in mari et in fluviis pereuntes distinguit, quemadmodum *Firmicus* L. 7, 26. 3, 5. et 8, 10. 4. In undis faciunt fluminibusque submergi. Si ultimum placeat, καλύψας potest defendi, at si hydropsin intelligas, maluerim καλύψας, quamvis neutrum verbum plane voci βῆν conveniat; quo de genere egimus in *Animadversionibus* p. 394. Alias voce χαλύπτειν de morbis vititur. L. 3, 53. 129. sic optimo iure *Io. Steph. Bernardus*, eruditionem medicanique artem more maiorum feliciter simul excolens, ad *Synesium de Febr.* p. 33. in *Manethonis* L. 3, 276. rescribendum vidit:

Καὶ γόντας νόσους ψυγμῶ καὶ βηλὶ χαλύπτει.

Vbi editum καλύπτει. vide L. 3, 2, 53. 6, 615. Legitur L. 4, 255.

Ἐν τε παραγγυήσι μέλη βιόλυτα καθίψαι,

Καὶ πτηνοῖσιν ἄβρωτα καὶ ἀεροφάγοις λίκουσι.

Hic posset aliquis cogitare de verbo καλύψαι, vel potius χαλύψαι, sed καθίψαι, vel καθίψαι potius, hic vnice probandum: παραγγυήσεις enim Nili vel Maris intelliguntur *aesfluvia* et *diluvia* a mari vel Nilo facta, non illa magna, vel etiam quotidiana, quae ventos vel fluxum et refluxum sequuntur, sed quae post maiores inundationes, vento mutato vel refluxu referri solita, in locis humilioribus desident, et corpora aquis enecta deuehi non patiuntur, sed ita

putrefcere, folibus et humoribus exposita, faciunt, ut ipsae carniuorae fetae foetidam cadauerum horum auerferunt escam.

L. 2. V. 399. βασιλῆας ἔθηκεν praeſtat. vide L. 5, 35. Mox v. 400. διδρην' legendum.

V. 411. ξυνῶν poteſt defendi: ſed malim ξυνῶς, vel ξυνῶ. Modo v. 401. ἀλλήλοις χάροις τ' interpretaſe καὶ ἀλλήλοις χάροις.

V. 434. ἤμαρσεν σοφίης καὶ παιδείης μάλα πολλῆς.

Ἐξομῶνς ποιῆσε βίης μάλα παναγῆτης.

πολλῆς σοφίης recurrit L. 3, 91. malit quis tamen πολλῶς. De conſtructione τῷ ἡμέρῳ vide L. 3, 45. et *Obſeruat. Miſcell.* T. 2, 205. Deſicit in ſecundo verſu ſemipes, poteſt ſupplere καὶ παναγῆτης, ſed diſpliceret illud μάλα ἔξομῶνς. Deinde qui illi βίῃ ἐξομῶνι, an viſae ſedentariae, quales agunt ſutores, calcularii, iudices, magiſtri, trapezitae, ſtudioſi? et alibi occurrunt βίῃ μεγάλοι. 4, 361. 2, 314. ſed vix etiam hoc ſenſu placet. Puro reſcribendum ἔξομῶνς ποιῆσε βίης λαοῖς παναγῆτης. Saepiſſime ἔσσειεθαι ſic adhibet. L. 1, 293. ἔσσειεθαι δέκνυνσι. 4, 148. 151. 224. quin ita ἔσειεθαι et ἔσσειεθαι iterum mixta L. 4, 99.

ἔσειεθαι καὶ ἐκῆπτρα βροτοῖς βασιλῆια φράζω.

Potes ibi quoque ἔσειεθαι: vti eodem libro 164.

Πουλυπταχνῶς ξενίης φαίνει μερόπεςσι καλεῖσθαι

ἔσειεθαι.

et non abſurdum quonque hic foret ἔξομῶνς. Quod interpoſuerim λαοῖς, iuvant alia loca. L. 2, 223.

Θηκτῶς λαοῖσι καὶ ἐν πολλέσσιν ἀγητής.

Vide *Animadverſiones* p. 220. L. 2, 351. λαοῖσιν ἀγητής. v. 440. καὶ νῦν ἐν ποταμῷ in aëre pender, vide 3, 220.

L. 2. V. 443. ψυχμῶς ἢδὲ νόσος. *Cod. viciuſ*: poteſt quoque ἢδὲ in ἢ mutare, et ſic in *Maximo* 486. κρηῶν ἢ πυρῶν, editur ἢ contra omnem et ipſius poëtae uſum. Noſter vititur νόσος et νόσος, ἐλὼς et ἵλως, μῶνος et μῶνος, ſed hoc non ita indiſſerens in omnibus. Sic Iones nunquam φῆνος pro φένος, nunquam πῆνος pro πόνος, animaduertente *Corinſko*. In *Ioniciſ* ou et in *Doricis* A ubique et contra *codiceſ*, et procul dubio ſaepe contra linguae uſum antiquum inculcatuſ, ſaepe peccatur. *Libro* autem 3, 276. habes ψυγμῶ καὶ βηχὶ χαλῶται. Iungit etiam vetuſ Poëta de viribus herbarum περὶ ἱαλισφάκω in *Biblioth. Graeca* T. 2, p. 644. λέει γὰρ ψυγμὴν κακτέμενα βήχα τε ναιρῆν, id eſt, εφοδρῆν. Merito non dubitauit *Editor* utroque loco *perfrictio* reddere. *Firmico* L. 6, 10. 2. memoratuſ *Frigiduſ* torpor reſponderit. Notiſſima ſunt medicis ψύγματα, *refrigerantia medicamenta*. ψύχειν, ſiccare et refrigerare a veteribus magiſtriſ exponitur. Non mirum, ſiquidem ψύχειν proprio flare denotat, ſtatu enim utrumque efficitur. ψύγω, ſicco. An uſuſ tamen et dialektiſ ſeparant haſ notioneſ ſemper, neſcio.

V. 450. Videtur reponendum:

Οἱ τ' ἀγροῖσιν ἰδοὺ καμύτοιſ τε μοχθίζοντεſ

οὔποτε λιμῶν πόνῳ ἐδύναντ' ὑπαλύξαι.

Vulgo ἐν' ἔργουσιν et δύναντ'. Sic L. 4, 340.

Ἐδεῖλεſ τε τίθειſ τροφῆς κάμνονταſ ἐν' ἀγροῖſ.

Vulgo ἔργουſ. At ἔργα, ruſtica opera, forte ſe ibi tueantur. v. 458. τέκμηſ rurliſ portentofe verſum.

L. 3, 29. ἴλαον. 30. κρεῖν eſt κρεῖν. Antiqui *Codiceſ* Ionicorum ſcriptorum praecipue hanc orthographiam ſaeppiſſime praeferunt. Sic 2, 32. μήτι, notaſ veteres Grammatici. Superius ἔρξαιſαν pro ἔρξαιſαν. Paſſim ſyllaba A I E I abiit in E E E I. Sic πειſαιſι, ἰνδελειſαι, σοφίſαιſι, pro σοφίſαιſι, vel σοφίſαιſιν. Simile mendum opime *Eruditiſſ. Lennepi*uſ ſuitulit ex libro 3, 256. ἔρξαιſαιſαν pro ἔρξαιſαιſαν reponi iubens poſt *Coluſtum* p. 97. nollem tamen ibi vocὶ σχήματα controuerſiam fuiſſe motam. Corruptela ruſtum eadem L. 6, 245. vbi ἔρξαιſαιſαν:

Ὀμωτάκοιſ ἀδῖαι γονὴν ἔρξαιſαιſαν ἀπαſαιſαν

et ſic forte *eiuſdem libri* v. 41. ſcribendum:

Καὶ τὸτ' ἐπ' ἀδίνουσι βρέφη ῥακθίντ' ὀλοῦσιν

Νηδύος ἐξέλκουσι διαμμελίστ' ταμόντες.

Editur *ῥακθίντ'*, sed in *Cod. ῤακθίντ'*, superscripto *ῥεφθίντ'*: edidi p. 351. *ῥακθίντ'*, quod per se probum, sed *ῥάκσειν* vñsurpatum *Manethboni* non recedat.

L. 3, 33. 'Εν δήμοις πάτερσιν ὑπὸ σφετέρῃσιν ἡγήτης, licet iungantur δῆμος et πάτερ. In 3, 225. nescio quomodo hic blanditur *πραπίδου* ἐπὶ.

V. 38. Τερπικλῆς λαὸν ἡγήτορες, qui *Firmico* L. 3, 7, 1. *voluptatum praecopsiti*. *Voluptates populi sunt spectacula, ludi scenici, gladiatores*. I. *Capitolinus M. Antonino* 23. *Absens populi Romani voluptates curari vehementer praecipis per distissimos editores*. *Tribuni voluptatum*. vide P. *Burmānnum ad Sueton. Tib.* 42. In *Firmico* forte intellexeris *magistros voluptatum*, quales fuerunt *Tiberio* in Capreis perbacchanti; quorum officium a *voluptatibus* dicebatur. In *Aegypto* populus procul dubio etiam similibus artificiis detinebatur.

V. 41. 'Εν τροπικοῖς δ' εἴθε ταλεῖν καὶ πάμπαν ἡτέκνυς
Κηδεῶν βίοντι.

Sic pro κηδεῶς coniecimus in *Animaduerſionibus* p. 190. Eadem ratione *Euripides Bacchis* 1304. ἄτεκνος construxit: Ἀτεκνος ἡρσένων παίδων γυγώς. Occurrit frequentissime ἄπαις παίδων ἀρξένων. *Xenoph.* p. 112. C. *Isocras*. p. 258. D. *Diodor. Siculus* 4, 33. cui plura doctus Commentator exempla adposuit. Mox sequitur: τέκνων δ' ἐπὶ κήδεσσι λυκαῖ, *liberorum in mortibus adfligit*, non *moeret*: sed κηδεῶς priori loco hac de notione nihil habere videtur. Reuera κηδεῶς, *affinis*, aliis modo notus. Sed non dubito, qui κηδεῶν *Manethboni* sint plane iidem, qui κηδέτορες πάτερς ipsi audiunt L. 4, 514. *patriae curatores*.

V. 44. Ἀντιμεσσηράων. Sic L. 4, 613. et corrige in *Contentis* huius libri ἀντιμεσσηράματος. *Sext. Empir. Adv. Astr.* p. 340. Cl. *Salmas. de Ann. Clau.* p. 83. 441. Mox v. 55. magis in *Ione* nostro probarim καταρπίττει, vt L. 4, 288. Mox v. 61. μέντοι.

V. 58. ἐνιμ μαγάρουσιν. Quae Orthographia iterum recurrit huius libri v. 313. habet etiam *Maximi Codex* v. 321. ἐνιμμεγάρουσιν ἄνακτας, et 351. et 416. eadem ratione ἐνιμμελίσσει. Apud alios sane talia obuia, sed minus mirum, *Manethbonis* et *Maximi*, siue potius vetustioris poetæ, contextus in hoc scribendi more conspirare, quia in eodem volumine ambo haec poemata conseruata sunt, et ab eodem scriba, sic memini, exarata. Inde etiam in aliis partibus concentus circa orthographiam in iis deprehenditur. Quocirca exstantiora sphalmata in *Maximo*, quae Cl. *Wesselingius* prudens omisit, huic excursui intexere minus dubitauimus. Quid quod vicina et fere eadem materia vtriusque poetæ simul tractationem praestare conuenientem et intellectui faciliiori velificantem queat videri.

L. 3. V. 89. Ἀλλοτέρων τε μέλαθρον ὀπικεύσει γυναικῶν. Vitiato metro editur μέλαθρ', nempe loco syllabae ON pro more scribarum modo virgula superposita fuit. vide quae notata in *Miscellan.* T. 9. p. 107. Versu praecedente lege Ἀμφίβλεπιν μάχλης. v. 94. *ῤεσπίζειν* necessarium arbitror.

V. 124. Ἠματίη δ' αὖθ' ἦσαν, ἣν δ' ἐσθλοδότης μὲν βρῆεν. Delendum est αὖθ', ne syllaba abundet, vel ἦματι δ' αὖθ' ἦσαν. L. 3, 264. dixit: Ἠδὲ καὶ ἡμερὴ τὰ τελεσται, haec vero etiam diuina talia facit; quasi legeretur ἦδ, et τελεσται aetiue sonaret. Lege ἦδ καὶ ἡμερὴ τὰ τελεσται, etiam haec in die sunt. ἡμερὴ Ἰόνice pro ἡμέρᾳ, ἡματι.

V. 152. Εἰ δὲ καὶ ἐν τροπικοῖσιν ἐν ζῳαίς κατέκνυται. Non placet, vt scribamus ἐν et vertamus est; mallet scribere αὖ τρ. v. 180. antea sensum requirere monuimus:

Κτῆσιν δ' αὖτ' ἰδίην τοκῶν ἐπένευθεν ἴδωκιν.

Sed illud abit nimis. Habetur ἄμετρον. Sententia forte constitutit, si cefingas ἡμέτερον, vt dos et patrimonium opponantur.

V. 184. Καὶ γάμῳ ἡμερέντος ἐσφραδύνησιν λαλῶν.

Iam sic pro γάμον correctum, sed editur praeterea *μαρόντας*, *cupidos*, quasi idem foret, ac L. 3, 310. *ἰσφροσύναις* τε γάμοιο *τεπομένους*, et *μαρόντας* idem, atque *μαίρων*.

L. 3 V. 189. Ἡ πολλῶν κλήρους, aut *multorum haereditates*. At tum scribendum foret *πολλῶν*. Alias ita πόλεις, πόλεις, aliud πόλεις vide L. 4, 40. 6, 112. verie igitur *urbium*, vt semper. vide L. 2, 248. κλήρος autem hic *plures*, κτήματα. *ἕβη*. Indignantur hic *ταμίαι*, siue *ταμειότορες*, vt adpellantur L. 4, 580. vel *τραπεζῖται*. v. 194. dele δ' post *ἄρρ*.

V. 195. 197. 198. 199. 207. Hic genera valde perturbata et alia male versa: legendum enim καὶ αὐτὰς οὕτι τίμει, *correspondentes* et *ἄλλας ἔχοντες*, deinde *ἀγοῖται*, male *ducuntur*, immo *ducunt*, *abducunt*, concubitus ergo. vide L. 2, 225. 6, 144. Mox *ἰδάμεσαν*, non *coercitae*, sed *occisae*. vide L. 2, 272. sed versionem non nisi casu curamus; innumerabilia enim tangenda forent.

V. 216. *ἰσφροσύνης*. v. 226. *μεταλλάζαντες* et *παρὰλλάξαντες* confusa: longe diuersa Astrologis haec. v. 239. *διπλῖτες*, quae hariolati fuimus de voce *θαλάμοις*. Haud adeo male se hic habet pro *matrimoniiis*.

V. 247. Καὶ πένην δυσάλυκτον ἄγει δεινοῖσι βροτοῖσι.

V. D. dedit *δυσάλυκτον*, *insanabilem*, sed nostram lectionem stabiliunt v. 619. L. 4 κατὰ μῆραν ἄφυκτον, et v. 477. καὶ οὐκ ἔστιν ἀναισθητόν. v. 454. L. 2. πένην ἄνδρ' ὑπαλύξαι. *Nicanor. Alexiph.* 250.

V. 333. Ἐκτόλμας: vltatius foret *ἐκτόλμας*.

V. 397. Τῶς μὲν ἄρ' οὐκ ἔστιν οὐδὲν βροτῶς κατέναντα φῶς ἐν δεικνύουσιν ἰὸν δρόμον ἔχοντονα.

Adparet cuius, vocabulum *ἄρ' οὐκ* in menda cubare. Versum, quasi haberetur *ἀρ' οὐκ*. Sed id non minus sententia, quam lex carminis, respuit; non de signis *masculinis*, sed etiam de *foemininis* in praecedentibus actum, vti v. 376. 392. 394. Puto legendum vel *ἄρ' οὐκ*, vel *ἄπαντα*, vel porius *ἕκαστα*.

Iam hanc materiam relinquit, acturus de *Ἀστρολογίᾳ* siue *χρονοκράτορι*. Quod argumentum non intellectum sane tenebras, in his ex re existentes et per corruptelam inductas, non potuit non aggravare. De hac materia e recentioribus consule *Cl. Salmasium* libri saepe laudati p. 267.

V. 399. In Graecis ἄλλ', *aliud*, ab ἄλλο, in Latinis *ἄλλ'*, *sed*, hoc praetulerim. Male autem *χεῖρος fatum* vertitur, *χεῖρος* est hic *debitum*, quod poeta contraxit, quando promissit, se acturum esse de *potestate astrorum* in res *humanas*. Si mei res esset arbitrii, scriberem: ἄλλ', ἔτι οὐκ μὴ θυμὸς ἐν προτέρωσιν *ἔειπεν* *Δῆσας*, *ἀνγκυλῶν χεῖρος σάφα νῦν καταλῆξαι*.

V. 402. εἰ δ' ἔμπαινον, aut *vicissim*: immo lege ἐν δ' ἔμπαινον, *praeterea vero vicissim ubi definit*. Mox ex re minima, mala distinctione et spiritus erroneas adhibitione, totus sensus perturbatus non modo, sed plane subuersus. Lege igitur sine distinctione v. 403. et 404.

Ὁδὸ μὲν δὲ πάντες οὐκ ἔστιν οὐδὲν μαρόντας οὐκ

οὐκ ἐκ χώρης ἐν τῶν λαζυσθῶν ἡριζμῶν.

Non profecto omnibus eodem modo hominibus par est

Vna eademque ex regione annorum capere numerum.

Quia haec separata, et praeterea lectum οὐκ pro οὐκ, *qualis* pro *unius*, siue vltio sensu, vel communi, vel astrologico, redditum:

Non sane omnibus simul [quasi *huc*] hominibus videtur

Qualicumque ex regione annorum apprehendere numerum.

Nam mane nascentibus a Sole, vespere nascentibus a Luna, annorum numerus ordiendus.

V. 405. Ἄλλη γὰρ δ' ἔτι οὐκ ἔστιν οὐδὲν μαρόντας οὐκ

Quis *ἡνέκεν*, *aptauit*? Lege Ἄλλη γὰρ δ' ἔτι οὐκ ἔστιν οὐδὲν μαρόντας οὐκ *ἡνέκεν*, *aliud enim initium alii geniturae conuenit*. *ἄρ' οὐκ* est *ἡνέκεν*: vt v. 401. vocatur. Non intelligens, quid sit *ἄρ' οὐκ*, *Cl. Salmasium* adeat, id docentem p. 271. de *Ann. Clim.* qui egregie verissimam suam sententiam, nempe, *οὐκ ἔστιν οὐδὲν* et *ἡνέκεν*, siue *χρονοκράτορα*, esse diuersos, potuisset adstruere ex v. 413. vido quae de voce *ἄρ' οὐκ*, quam iterum habes v. 415. et 427. diximus in *Animadversionibus* p. 432. v. 416. pro *ἐντ' ἐντ'*, et mox *ἐντ' ἐντ'*.

L. 3. V. 412. Ζωὴς δ' αὐτ' ἀρχὴν οὗτ' ἂν διζήμενος εὐροις,

Διήλων ἐκείτοιο χρόνος, δπόσοις περατῆσθην.

Ἀντάλλαι, κίνους τέ περ ἡμοιβαῖσι δάσασθαι.

Vulgo κίνου, sed aperte refertur pronomen ad χρόνος. Tum editur περιμοιβαῖν, vox nullius formae: ἡμοιβαῖσι pro κμοιβαῖσι, vicibus, vicissim, alternatim. Jones in multis A in H mutant. Sic εὐνομος, ἡπιδανός. 2, 260. ἡπιρος pro ἄπιρος. 261. ἡμικητος pro κμικητος. 4, 6. vt quidam volunt. Sic ἡδίκηλα L. 2, 16. pro Ἀδίκηλα, et ἡμετρον pro ἄμετρον forte L. 3, 180. ἐπημοιβός apud alios obuium, vide *Animaduersiones* p. 441. Pro κμοιβαῖσι Q. Calaber 6, 177. habet κμοιβαῖσιν, vt κρχαῖν, σεληναῖν, ἀνογκαῖν, γαλκναῖν, Ἀθηναῖν. Infinitius δάσασθαι vel pro imperativo, vel pendet a ἐκείτοιο, ἐκείτοιο χρόνος, καὶ δάσασθαι. Nihil infolentiae habet haec ἐναλλαγή.

V. 419. Τῆς γὰρ κεν πλαίωνν κριτὴν μοιρῶν τα φέρεται,

Ὅσους Μοῖρ' ἐπιδέης βροτῶν μογερῶν βίοτοιο.

Ita enim plurium partium numerum quoque cogites,

Quotquot Parca illigauit laboriosae hominum vitae.

Edoceri cupio, quomodo ὅσους possit referri ad Μοῖρας, deinde quid in alto-logia sit ἐπιδέσθαι πλείους μοῖρας ἐπὶ βίῃ, et quam eleganter dicatur Μοῖρα ἐπιδέσθαι μοῖρας, Fatum illigare fata; quid quod hic non agatur de sorte hominum, sed doceatur, vnde temporis vitae numerus incipiat et ubi desinat:

Ὅσπδ' ἐν γενέσθαι χρόνῳ ζωὴν ἀρχὴν

Ἀνθρώπου φερέσθαι, ἐν δ' ἔμπαλιν ἐκπύει λήγει.

Vnde in genituris opus est temporis vitae initium hominibus cognoscere, et in super ubi contra desinit.

Primum animaduertam, Μοῖρας hic minime esse Fata, sed portiones, partes, quae cuique signo triginta attribuuntur; inde toties planeta dicitur esse ἂν ἰδῶς μοῖραις. Sic L. 4, 101. ἐκτὸς δ' οὐκίων μοιρῶν, et ipso hoc loco v. 221. ἐν δὲ μῖσαις μοῖραις, et recte quoque versum. Iam illae partes erant considerandae, vt temporis vitae initium et finis cognosceretur, et illud hic versiculus dicet, atque omnia erunt perspicua, simul mecum legeris:

Τῆς γὰρ πλείωνν κριτὴν μοιρῶν τα φέρεται.

Sic enim intellexeris annorum et partium numerum.

πλείων vox Ionica, Annius. Suidas: πλείων, πλείωνος, δ' ἐναντὸς, ἀπὸ τῷ ἐν αὐτῷ πληροῦσθαι τὴν καιρὸς· ἐκ πολλῷ πλείωνος ἦγεν ἐκ πολλῷ χρόνῳ. Hesych. Πλείων δ' ἐναντὸς ἀπὸ τῷ πόντος τὴν καιρὸς τῆς γῆς συμπληροῦσθαι. Hesiod. Ἰργος 617. . . . πλείων δὲ κατὰ χρόνον ἀρμενος εἶν. Lycorh. Casandra 201. Εἰς πάντα πῦ πλείωνας ἡμῖν λέγεις, et 1019. — μέγαν πλείωνα μὴ πεφηνότα. Callimach. in Ion. Oi δὲ τὰ μὲν πλείων, τὰ δ' ὅχ' ἐπὶ: vbi fallitur Spambemius, dum putet, ap. Aratum quoque existere; nam modo in eius scholiasta Theone explicatur v. 255. cui iunge Eustath. ad Hom. p. 115. 49. et E. M. in voce. Semel autem admissio πλείωνν, fulcrum quaerendum fuit voculae κεν vel γὰρ: perinde, utrum retineas. vide L. 6, 685. Ne autem vlla dubitatio super sit, sententiam hanc ipsam vulgariore voce proposuit v. 404.

Οἷς ἐκ χρόνῳ ἰτέων λάζεσθαι κριτὴν.

ἰτέων, siue πλείωνν. Facilius erratum, quia tere vitiose πλείωνν pro πλείωνν et πλείωνν in his libris scribitur. Iam vero vides, quo spectet illud ὅσους, nempe ad πλείωνας, annos, de quibus hic praecipuus sermo, vide Salmas. p. 120.

V. 425. Lege πνοῖς ἀπῆμαρτεν, deletο Ἰῶτα subscripto, quod forsitan addendum in vltima voce huius libri:

Μήντων γὰρ τῷτο βροτῶν τέλος εὐαδὲ Μοῖρας.

Ionice pro Μοῖραις. Leue peccatum, sed quod non leues turbas aliquando excitaui. Non nimium scrupulis indulgendum in demendo, vel supponendo, vel adponendo hoc elemento, quandoquidem non modo antiquae membranae, et lapides literati hic variant, sed Grammatici ipsi acriter inter se digladiabantur iam olim circa hanc Orthographiae partem: Ὅταν ζητῶμεν, εἰ ταῖς δεστικαῖς προσθῆτεν τὸ Ἰῶτα, ait Sextus Empiricus Adv. Grammat. C. 9. Ap. Nostrium L. 2, 104. editur:

Πηδάλιον τε νεῶς, τὴν ἀκροτόμοις τεμνοῦσα

Πηλὸν ἐκ κορυφῆς, Παλλὰς θείη' ἐν' ἀτράσει 'Αργῷ.

ἀκροτόμοις verum praenunciis, haecenus bene. Hesychius: 'Ακροτόμη, ἀξυτάτω λίθῳ ἢ ὑψηλῇ καὶ σκληρῇ τέμνοντι: vbi certe τέμνοντι non mutandum, sed modo comminatie distinguendum, τέμνων, secans, acutus, ita acutae rupes, cautes, glacies. Verum an ita absolute hic se probe habueris, dubito, saltem subtilitatum requireretur, cui inniteretur hoc adiectivum; quod habueris, si ἱδῶτα subscripti operi adhibueris et exararis:

— — τὴν ἀκροτόμοις τεμνοῦσα

Πηλὸς ἐν κορυφῇ.

Quae tamen suavitas sit in ista alliteratione ἀκροτόμοις τεμνοῦσα, non percipiunt aures. Quid multa? coniecerim legendum porro:

τὴν ἀκροτάτοις τεμνοῦσα Πηλὸν ἐν κορυφῇ.

Apollon. Rhod. 1, 549.

— — ἐπ' ἀκροτάτοις δὲ Νόμφῃ

Πηλιάδος κορυφῇ ἐν Ἰάμβειον εἰσορόωσα.

Displicuit scribis Masculinae adiectivum terminationis iunctum foemino substantivo, tum in *Munetbone*, tum in *Apollonio*; nam *Laurentianus Codex* reformavit ἀκροτάτοις: verum superlativorum in his usus notus. vide *Animadversiones* p. 244. Passim ita de *Pelio* monte poetae. *Catullus*:

Peliaco quondam prognatae vertice pinus.

Apollon. 1, 520. Πηλὸν ἀπεινὸς ἰδὼν ἄκριας. L. 2, 1191.

— καὶ τὰς χαλκῇ δόρυτα Πηλιάδος κορυφῇ πέρι.

In versiculo autem hoc ne follicites ἐν' ἀτράσει: forte quis accipiat quasi ἀντίτε: nam praepositiones saepe postponuntur. Insignis corruptela per ignorationem huius formae datus in ης occurrit in sequentibus apud *Maximium*; apud quem etiam *ἑφημοσύνης* offendit v. 319. vbi versum elegantissimum 315. non intellectum obiter illustrabo:

— — — καὶ εἰ φάος ἑλατὶς εἴη

Ἀῖαν ἐπὶ διχόμενα ἐπ' εἰκάδι καὶ δ' ἔτι πρόσσω,

Πλὴν συνόδῳ λῳίον γὰρ ἡκτορίην ἀνέσσω,

Ἦν ἄλλῃ συνόδοιο μυμυκὸτα φάος μηνῆς.

Vertitur μυμυκὸτα φάος, extensum splendorem: immo *silentia lumina lunae*. Luna *silere* dicitur in *interlunio*, in *synodo*, διχόμενος, est *medius mensis* et saepe *plenilunium*. Ab eo iubet usque ad vigesimum diem mensis et ultra, id est, ad finem, *secare venam*, scilicet dum plerumque luna decrescit, sed addit πλὴν συνόδῳ, excepto *interlunii* die. Licet enim ille ad decrecentem lunam spectet, in eo tamen non est *secanda vena*; nam praestat euitare *silentem lunam*. *Plinius* haec duo tempora designat L. 38. H. N. C. 6. p. 789. 12. *quinta decima luna et silente*. Aliquoties διχόμενος male acceptum fuit, v. 297. et 457. *dimidiatum lumen*, immo *plenilunium*: ut recte 115. Accedamus ad librum quattuor *Atanesthonis*.

L. 4, 5. Ζωιδίων τε πόλοιο περιδρομον, ἧς κατὰ γαίαν

Αἰθερίην το κέλευθον ἐν ἡμῶντ' ἐπερῆσιν

Πλαγκτὰ διχαζόμενος δίκπει θιομήτορα κόσμον.

Signorumque poli circuitum, qui per terram

Et aetherae orbitam in incessabili deflexu

Erronee diuisus administrat diuinum mundum.

Secundum hanc versionem primo editam lectionem exponam: deinde, eius corruptione commonstrata, emendandi viam ingressurus.

Quin πόλος Ζωιδίων sit *Zodiacus*, multis haud dubitabitur. *Manilio* L. 3, 315. sic vocatur *Signifer obliquus*. *Sidonio* quoque *Apollinari* 15, 57. absolute *signifer*. *Lucano* L. 3, 252. plane, ut noster, *Signiferi regione poli*, quem locum *Ammiano Marcellino* L. 26, 2. p. 345. adplicat *H. Valesius*, cui item *signifer polus* adhibetur: sed aliud quid intelligi mox videbimus. Huic *zodiaco* tribuitur *περίδρομος*, *circuitus*, et quidem per *terram* et *aethera* circumactus: nempe coelestibus zonis climata terrestria respondent, regiones, quae singulae singulis signis et altis subiectae creduntur, et hoc bene. Idem

quoque perhibetur διχαζόμενος, at a quo? Noui, *viam latteam* dici *secare zodiacum* L. 2, 58. sed illud hic non docetur, nec ad rem facit: potius zodiacus *secat*, διχάζει. At quod peius, dicitur διχαζόμενος πλαγκτὰ, nullus vero circulus *vago modo*, *vago tractu* sectus est, omnes certo et definito ducti. Aliud plane λοξός, *obliquus*; quales reuera zodiacus et lacteus sunt circuli et praedicantur, *obliquus signorum ordo*, Firmico L. 1, 4. et 2, 1. et cui non! sed qualiscumque iste *peridromus* sit, perhibetur ille *inmensum*, *diuinæ prudentiae opus*, *obire et regere et administrare*, διακινῶ, διοικῶν, ἐπιτακτῶν, Hefysbio et pathm, deinde dicitur hoc facere in *incessabili defluxu*, siue, vt postea placuit V. D. in *inimitabili defluxu*. Secundum astrólogos, vt notissimum, corpora coelestia influxum habent in corpora terrena, immo actiones et fata hominum. De hoc effectû Geminus p. 7. E. et Salmasius de *Aen. Clm.* p. 797. egerunt. Verum hic qualiscumque *influxus* non Zodiaci lignis proprius, sed omnibus astris et planetis; nam quod, si sit, *inimitabilis* sit, facile largimur. Vides, vt ipsa doctrina non conueniat Zodiaco. At longe paupabilius plerisque patebit, haec ita tradira esse falsissima, et nullo modo admitrenda, si verba illa consideremus ἐν ἡμετέρῳ ἀπορροῇ, in *inimitabili defluxu*. Prius vocabulum, quod ad formam, Ionice diceretur pro ἡμερῶτος, de quo actum ad L. 3, 418. in *Animaduersionibus* p. 736. verum quo colore forma secundae vocis defenderetur, quae plane barbara hoc sensu? nam ille *defluxus* non ἀπορροή, sed ἀπόρροια, vel ἐκρροή. Sic Eunapio p. 69. ἀπόρροαί τινος ὥσπερ ἡτίσιν. Quod si vel vltimae syllabae reformetur, quae supra dixi circa *influxus* vniueritatem, ostenderent, lectionem esse falsam, sed longe id certius ex eo patet, quod, cum centies forsan hac voce ἀπόρροια vtatur *Manesbo*, numquam eam adhibeat hac notione *influxus* vel *defluxus* in corpora *terrestria*, vel *fata humana*: ei enim ἀπόρροια et ἀπορροή dicuntur de *Placitis*, quando discedunt inuicem, iisque opponuntur συναφή et συνάπτειν: vt L. 2, 439. de *Luna*:

ῥέξις ἐν διαστάσει ἀπορροῆς συναφῆς τε.

J. Maternus L. 4, 19. ita agit de *Lunae coniunctione* [συναφῇ] et *Lunae defluxione*, ἀπορροῇ, verum quis vnquam Zodiaco tale quid tribuit? At haec omnia largiamur. Quid fiet profodiae! Quam sibi cauerint poëtae ab elisione vocalis longae η, constat, et retigimus ad L. 2, 119. sed et hoc transmittatur. Quid fiet syllabae ἀπορ? an secundum absurdum *Wassii* doctrinam, quam refutauimus in *Animadu.* p. 184. duplex ῥῥ syllabam non producet: cum ista licera, ob asperitatem, vel semel posita, producendi saepissime vim exserat! vide *Criticam Vannum* p. 335. et ne deleas semel caninam literam, obstat constans *Manesbonis* vsus frequentissimus. Alioqui sane et ipse et alii geminationem huius literae in compositis ob metrum, sed rarissime, nec in omnibus, euitandi ius sumunt. Ex his omnibus, immo ex singulis, constare puto, partim non agi de *Zodiaco*, partim pluribus vlceribus vocabula ἡμετέρ et ἀπορροή esse foedata.

De quo igitur vel coeli portione, vel phaenomeno, agi hic credam, roga-veris. Agit de *Hemisphaerio toto nostro et eius diurna nocturnaque circumuoluntione*, in quo *hemisphaerio*, quod saepe *coelum* et *polus*, vt hic, vocatur, insunt non modo *signa Zodiaci* proprie dicta, sed omnes *stellae*, et *planetae*. Haec omnia sub nomine *poli zodiaci*, siue *coeli signiferi*, comprehenduntur: quia ipsae stellae, quibus signa componuntur, non omnes circumscribuntur finibus proprie dicti *zodiaci*, et quia *planetae*, vtrumque eorum orbitae vagentur extra fines proprie dicti *zodiaci*, tamen in zodiaco illas describere intelliguntur. vide *Proclum*, vbi agit περὶ τῶν κατεστηγμένων Ζωδίων. Zodiacus proprie lata illa zona, in qua signa omnia: verum zodiacus etiam vltra fines zodiacae zonae extenditur, quatenus signa partibus suis vltra illam zonam protendantur; vnde etiam adiectiuum *Zodiacus* saepe modo *astrifer*, non peculiariter *signifer*, et *signifer* ita pro *astrifer* apud Latinos. *Lucanus* 8, 172.

Signifero quaecumque fluunt labentia coelo,
Nusquam stante polo, miseros fallentia nautas,

Sidera non sequimur.

Loquitur de maiore et minore vrsa. At quis illas in *Zodiaco* posuit?

Saepe varia notio *Zodiaci* intellectum intricat. Non agi de *Zodiaco* proprio, sed de *hemisphaerio*, siue *coelo conspicabili*, ex vetstu adiecto colligi quoque possit:

Ἐξ ἧς ἐπὶ νόκτα καὶ ἑντολῆς ἐπὶ θυμῷ.

At *Zodiaci* motus contrarius concipitur ab occidente in orientem: certe ab astronomis. Hic omnes phaenomenorum mobilium circuitus concipiuntur cum coelo moueri ab oriente in occidentem; circuitus autem hic vocatur *διχαζόμενος*: quippe ille cursus modo semicirculum peragit ab oriente, et a puncto, vbi sol oritur, ad occidentem et ad punctum, vbi sol occidit. Nox et hemisphaerium latens et oppositum in rationem non venit: si enim totum sphaerae circuitum innuisset, dixisset: *ex oriente in occidentem et ex occidente in orientem*: iam per τὸ ἐκ αὐρορά in noctem, hemisphaerii motum significans, se explicans adiicit: *ex oriente in occasus*.

περίδρομος διχαζόμενος est vel *dimidiatus circuitus*, semicirculus, vt malim explicari, vel in *duas partes fectus*; nempe circuitus, cuius pars haec vocatur in nostro hemisphaerio, illa pars in hemisphaerio opposito, ille igitur semicircularis astrorum et alitriferi coeli siue poli motus regit et dirigit totum mundum. Nec hoc habet dubium, et sic diffcultare quoque iam caret vox *πλανήτης*: illa enim recte adhibetur de *astris*, *stellis*, *planetis* et *coelo*, quae passim *πλάττειται* et *vagari* dicuntur; centies *vaga* dicuntur *sidera*: hinc L. 4, 182. *planetarum* τριβος αἰθερώπλαγκτος. Inde ipsum hemisphaerium siue coelum nostrum *πλανκτὸν* saepe. Mox exempla occurrent, nec enim de *planetis* solis, sed de omnibus *stellis*; quemadmodum huius libri v. 108.

Ὡς μὲν ἀπλανῶν τε πλανητῶν τε κέλευθα

ῥομφαδὸν περὶ κόσμον ἀμκτερχοῖ πεφόρητον.

Verum corruptissimarum pars iam tractanda: sed quae, his praetermissis et non admissis, tractari nequit. Concedatur igitur, hic *circuitus* esse coeli, et esse modo *dimidiatus*, vel, si velis, etiam *interfessus*. Ille *semicirculus* igitur ab oriente ad occidentem dicitur duci, describi in *semicirculari spatio*: non in *sphaera integra*: sed in *dispartita sphaera*: in *sesto globo*; nam circulus et locus, in quo circulus ducitur, cogitatione separari possunt et debent. Iam ille *fectus globus*, illa *sphaera dimidiata*: nam talis nobis *mundus*, siue *coelum* et *terra*, apparet per horizontem: in his verbis aptissime declarabitur, si mecum legas:

Ζυθίων τε πέλοιο περίδρομον, ὡς κατὰ γαλῶν

Αἰθερίην τε κέλευθον ἐν ἡμικύκλι πορείη

Πλανκτὰ διχαζόμενος διπλὴν θεομήτορα κόσμον.

Et coeli astriferi circumuolutio, quae diuisa per terram et aethera, in orbita semisecta, errabundo motu mundum peragis, obis, regis. Credo, vix dubitari posse, quin vox *πορείη* hic quocumque sensu sit legitima et vnica. At minus ambiges, si obserues, nostro sensu illam ab ipso *Manethone* saepe adhiberi.

Sic L. 4, 380. ἡ διάμετρα φανῶ πλανκτοῦ κόσμου πορείη.

499. Τίτῃ δ' εὐτ' ἂν Ἄρης μέγαν ἰκέλῃσι πορείαις.

20. Οἷς πλανκτὴ κόσμου βροτοκλῶταιρα χορείη.

Nam de stellis χορείη, *chora* adhibentur ob eandem causam, ac *πορείη* *πλανκτῆς* διπλοῦσα, nempe ob circularem et vagum motum.

Sic 4, 241. Ἡ κατ' ἰχθυόεντα βορειοτάτην τε χορείην.

Vbi omnes septemtrionales stellae *Ciborea* dicuntur. v. 7. ὅπ' εὐράνιον χορὸν ἄτρων. Latini frequenter ita. Vox autem *ἡμικύκλι* vides pro corruptione quam parum abeat ab *ἡμικύκλι*. Bonam eius notam ἡμικύκλι, ἀποτμήξ commonstrant. Paucioribus in hoc intricato loco explicando et constituendo, si intelligi vellem, vti nequiu.

V. 16. ὅτος ἐπὶν εἰκεία φανῶ κατὰ δαίμαθ' ἰανῶ

Ἰανόμενοις θνητοῖσιν ἐπίσκοπον ἐς βίον ὄρεω.

Editor tentavit *ἐς ἐπισκοπον ἄρης βλῦ*, sed praeferret *ἐπὶ σκοπὸν ἐς βλὺν ἄρης*. Saltem in primo *ἄρη βλῦ*, *genitura* intelligi potest. In altero non capio, quid sit *σκοπὸς ἐς βλὺν ἄρης*, nec si collocari debeat *σκοπὸς ἄρης ἐς βλὺν*, nec editum quis intellexerit. Puto legendum *ἐπισκοπος ἐς βλὺν ἄρη*: ut ipse Saturnus dicatur *inspector in horam vitae siue geniturae*. Sic L. 4, 110. memorantur *Μένης φέργγοι πνευσκοπα ἄρῶν*. Ita v. 117. Mars dicitur *ἐπιτρέπων φέργγοι ἄρῶσκοπον ἐπὶ γατέρα*, et 126. Mercurius *κατάγειν σκοπὴν ἄρῶσκοπον αἰδίσιν*. Cur ad hanc rationem displiceret *Κρόνος φανὴ ἐπισκοπος ἐς ἄρη βλῦ*, si Saturnus *adpratu*erit, fuerit *episcopus geniturae*. Non aliter et L. 4, 372. dicit *κρὺν μὲν ἐπισκοπὴν γονέθλην Κρόνος*. Certe *βλος ἐπισκοπος ἄρης* et *βλος ἄρης* sensu carent. *βλος* aliquando ipsa *ἄρη* 5, 228.

V. 20. Ἐτι δ' ἐν οἰκίοις τεταγμένα ταῦτα Κρόνοιο,

Ζωῖδοις τε φανέας τεύχει πολυχρήμονας ἄνδρας.

Statim in quinque continuis versibus enumerantur *Ἴδρωχός*, *Αἰγόνικτος*, *Κρῶς*, *Ζυγός* et *Λίον*. Calidior quis transposuerit versus hos: nam sic cohaerent: praecipue hoc licere censuerit in auctore, in quo de transpositionibus conllet. vide L. 3, 155. 245. 5, 31. sed non opus tam periculoso emendatio, quod expertis Criticis saepe pessime cessit: at nunc et aequae ambigua et nouitis sine antiquitatis reuerentia saepe tentantur. Illud ἔτι δ' ἐν οἰκίοις respicit eo, quod dixit modo *ἐπὶ κατ' οἰκία δώματα φανὴ*, tum adiciit secundum versum *Ζωῖδοις τε φανέας*, tum superiorem primum versum amplius declarat enumeratione domiciliorum Saturni: quam recensionem concludit sexto abhinc versu eiusdem sententiae cum secundo:

Οἷτοι καὶ τεύχεσι βροτὲς εὐδαίμονας ἔργοιο.

Licet autem proprie Saturni οἶκοι sint modo *Capricornus* et *Aquarius*, ac *Aries* sit *Martis*, *Libra* vero *Veneris*, *Leo* autem *Solis*: tamen ea ratione Saturni signa perhibentur, qua L. 2, 348. docet, *Iouem* in *Leone* aequae gaudere, id est, potentem et beneficum esse, atque in suis propriis domiciliis, *sagittario* et *piscibus*.

Δεικνὺν δ' ἐν τῷδε Διδε πολυφαιγνός ἄτηρ,

Ὅτ' οἶκον σφετέρῃ χερσὶ, ἐπεὶ ἐπὶ τειγνῶν

Αὐτῷ, ὡς καὶ πρόσθεν εἰσαμην, ἥλλυ τε.

Eosdem quinque Saturno seu ἰδία Ζῶα tribuit iam L. 3, 14. vbi *χηλαί*, sed quae eadem cum *ζυγῷ*. vide L. 2, 137. *Hephaest. Theb.* p. 12. ita L. 4, 96. *Solis* Ζῶον ἰδίων non modo esse dicit *Leonem*, verum et *Sagittarium* et *Arietem* et *Geminos*. Ne autem putes, sex signa attribui Saturno, quia additur *πρὸς σκοπεῖον αἰδρονόμων*. Hoc enim adiciitur, quia *scorpius* partem *Librae* occupat: inde et duo haec pro vno a Chaldaeis numerata sunt. vide *D. Petavii Dissert.* L. 2, 3. p. 75. Haec nota. Sed nouum, etiam *Arcturum* in signis habuisse domum. Id docetur apud *Maximum* 30.

Εἰ δὲ κόρης ἀτάλαντος ἡμῶν ἀνύσει κέλευθον,

Ἡ καὶ μαινομένη ὑφ' Ἰάσειν ἰνδάλληται.

Αἶ τε κατ' εὐκρατεος ἐγγυμῆλοι φέρονται

Σιδονίῳ Ταύρῳ, καὶ ἐς δόμον ἡγεύνοιο

Ἐδοῖς βελύσαν χλιδανὴν εἰκασπίδα νόμφη.

Ἦτ' ἂν γαῖται χάρμα δυσηλογέσθην ἀγοῖ

Ζυγὸν ὀνυλοῖσιν ἔχων δυσπέμφειν ἰδῆν.

Si vero cum virgine pari passu Luna perficit viam,

Vel obstetricibus sub Hyadibus appareat,

Quae iuxta capitonis et grauiter boantis

Sidonii tauri, ut et domum Arcturi:

Donis onustam, delicatam ac venustam sponsam,

Vicinis etiam molestis gaudium adferentem, adducit,

Commune cum alienis perniciosum quae habeat cubile.

Vbi vltima quarti versus redduntur: ut et domum *Arcturi*: cum significent et in domum tuam ducere pares bene dotatas et pulchram sponsam. Sed operae premium faciemus, si porro hos vesiculos excutiamus. In primo versu quae illa *Virgo*? procul dubio *Astraea*: igitur ἀτάλαντος κόρης, aequalis, par in ingressu

Astraeae. Sed illud ἀτλαντος mihi sic non placet. Puto, *Pleiadas* intelligi: quae fuerunt κόρη ἀτλαντος, vnde Πληιάδων Ἀτλαντίων ἐπιταλλομένων, *Atlantides*. Lege vero κόρης Ἀτλαντος, non κόρης. Similem fere confusionem obseruauimus in *Manilii* L. 5, 177. *Animadu.* p. 507. et sefellit hic rursus *Ionicus daitius* in 35 pro αἰς. Cum his autem apte iunguntur mox *Hyades*, quibus Virginibus vnde munus obstetricandi contigerit, nescio. *Μαιωσύη, obstetricibus*: nam μαῖα *obstetrix*. Scio, *Bacchi nutrices* perhiberi. Sed si vel apud Semelen vel Iouem hoc munere functae fuissent; illud numquam exsculpsis ex barbaro vocabulo, hoc sensu, *μαιωσύη*, quod nihil aliud significat, quam *Maeniiis, Lydiis, Mygdoniis*. Dum igitur discam, quare *Hyades* e *Maeconia* arcessantur: longius foret autem, si ita dicerentur, quia *Bacchus* aliquando *Maeconiis, Lydiis* audit, [*Orpheus* in Ἰππ. p. 144.] interea conijcere liceat *μαιωσύη*, *furentibus, tempestuosis*, siue quia *tempestates* excitant: *Claudian.* B. *Gildonio* 497. *Nimbosaeque Taurum Ducat Hyas*: vel quia se in pelagus furore praecipitantur, vt *Seruius* narrat ad *Aeneid.* 1, 748. Possis alia, sed longe abeuntia comminisci epirheta, vt *μυδαλύη*. Mox *ἐνεραιητος*, exquisire et docte redditum *capitonis*, sed *ἐνεραιητος* aliis est *bene cornutus, pulebra cornua habens*. De hac voce quaedam diximus p. 614. *Animaduersionum*, et merito ira appellatur taurus:

Candidus auratis aperis qui cornibus annum.

Inter quae *cornua Hyades* collocatae, si credimus *Arato* 172. Ταῖ μὲν εἰς πᾶντὴ μετώπῃ Ταύρου βαλλέονται. Poeta hic vnde petierit *ἐνεραιητος*, nescio. Sed quoniam hic *sumus*, mox redde *ἀγριο, duxeris*. ἔχων verititur ceu *ἔχουσα*, cum respiciat *maritum*. In versu his praemisso ἄγλη ἐρυσσομένη ἐσθλῆς χρυσάμηννα Μῆνην, *frenis aureis insignem lunam*. Licet prima fronte nihil offenderit, nimirum *Luna aequae aureae*, atque *argenteae* dicitur, et proinde ei *ram aurei*, quam *argentei*, siue *candidi equi*, saltem equorum *fraena* tribui possint: tamen hic satis ctasse erratur. *χρυσάμηνε* enim *Luna* dicitur non a *fraenis* equorum: quibus sane *χρυσάμηνες* apud *Homerum* epitheton est: sed a *vittis* ipsius *Deae aureis*: vel a *comis aureis et pulchris*, et recte *Schol. Iliad.* E. 358. exponit hanc vocem *χρυσάμηνες*. Ita *χρυσάμηνες* ἀρα *Hymno Homericō* v. 5. hinc in *Maximo* v. 220. habes *χρυσάμηναν Μῆνην, aureis comis insignem Lunam*, sed quae eadem v. 95. in *aureo aethere luna* audit: quia vitio *sollemni* et pro si irrepleat *χρυσάμηνες*: hoc autem dicitur, vt *Nonno* 14, 368. * δὲ χρυσάμηνες ἀνάνθας. Haec vox corrupta apud *Oppian.* K. 2, 414. ἡλυσις εἰς αἰθῆρ', οἶδεν δὲ εἰς μακρὰς δρυμνός. Quis dixit αἰθῆρ' lege αἰθῆρ. αἰθῆρ, ἀήρ *καὶ αἰθῆρ*, pro *aëre, coelo*, habes in *Anthol.* 1, 98. 3. 96. *Altris* tribui *comas, crines*, non opus, vt adstruam. vide *Salmas.* de *Annis Clim.* p. 400. et *Orpheu* locum ad L. 5, 29. laudandum. Quid quod vt *Deae* compertur.

L. 4. V. 33. καὶ λύπης πάσης ἐπιβήτορες, οἰκτρομαλάθρας

Τάχαι, καὶ λύπης καὶ ἀλγοςσύνης μετέχοντες.

At *ἐπιβήτορες* τινος πράγματος est saltem tantundem, atque *μετέχων*: multus in hac voce *Noster*. L. 4, 222. Περὶ πλεοναχτοσύνης ἐπιβήτορες. 245. Θηροδιδασκαλίας. 280. χλαύνης. 281. γήρας. 339. αἰθροτόκῃ γονῆς. 470. τρατῆς. 521. ξινής. ab *ἐπιβαίνειν, adire, versari*; vnde *ἐπίβησον, μετασχύν ποιήσον* ap. *Hesych.* et alias, in quibus omnibus *μετέχων* adhibere posses. Licer igitur non abstineat magis, quam alii, a repetendis in vicinia iisdem vocabulis, procul abest tamen ab scribendi more *Manethonis*, vt idem vocabulum sine *ἐπιβήτορες*, et hoc quidem languidius secundo loco, apponar. Puto igitur scriptum fuisse λύπης. ἄλλῃ et λύπης, *furor et error*, siue *vagatio*, saepe vna accidunt. *Inus* exemplum id commonstrat. Quin *ἀλγοςσύνη* de *animi errore* forte quis accipiat. vide L. 6, 597.

V. 37. * ἢ μέσον οὐρανόθεν ἡτραπὴν δρόμον ἄρα τέμνει.

id est *μισογρατῆν. τέμνειν αἰθῆρα* habes L. 4, 621. sed μέσον δρόμον ἄρα obstat: mallem δρόμῳ, vel ἀσπίδι τέμνει.

V. 41. Κτεανισμῶν. Non noui *κτεανίζω*, sed *κτεατίζω*, quare rescribendum censeo *κτεατισμῶν*. v. 43. *πολυκλήας*. 53. in *δύναμι* est respectus πρὸς τὸ σημαζόμενον, *ἀρβυλάτε*.

L. 4. V. 83. ἐπὶ κατὰ γῆς τε φέροιτο, *quum in terra feratur*: immo *sub terra*, nimirum *Luna*. Supra κατὰ γῆς περιῶσα: vbi eīh intelligitur. Mallem autem hic γῆ pro τῇ.

V. 85. Θηλυγόνος δὲ τέκνους καὶ εὐπάτερης κ' ἀτρέπτους. Illud ἀτρέπτους non placet, habemus L. 2, 172. εὐτίλμους καὶ ἀτρέπτους in *contextu*, supra scriptum ἀτρέπτους. Eadem varietas ap. *Lucian.* 3, 430. utrumque L. 2, bene se habuerit; nam qui prae constantia non facile *permoetetur, vertitur*, ille et *intrepidus*. Contra habes L. 4, 522. Ζαὶ εὐτρεπτος, *variabilis vita*. An hoc in loco εὐπάτερης κ' εὐτίλμους. v. 118. ἡμέρας verte *deformes*. vide *Casaub.* ad *Strabon.* L. 1, 36.

V. 145. ἑλικεδρόμος, est etiam epitheton *Lunae* ap. *Maximus* 61. vbi sic lege:

Ἐκείττωμαι κεραὴν ἑλικεδρόμον, ἣν μὲν ἔχει.

Vulgo κῆν. Simile peccatum e *Calabro* L. 12, 476. *Canterus* tollit οἷς pro καὶ substituendo. In *Maximo* 70. εἰσέκται, maioris momeuti v. 75. ibidem:

Τέθχει καὶ φίλην μινυανθῆα καὶ ταχύθυλον

Ἀτασίην, λῆσει δ' ἐρατῆς καὶ ἀκηράτης εὐνῆς

Κυρίδιόν τε λῆχος προλαπτὴν, πόσις τε λαθῶσθαι.

In v. 75. μινυανθῆς est elegans et singulare: vt *μινύμενος Tryphiodori* 637. μινυανθῆς, *τριπύτηλον* est ap. *Nicandr. Theriac.* 522. e cuius *Schol.* *τριπύτηλον* inter *Callimachi Fragm.* repositum a *Bensleio* exstat in *Hymno in Dianam*, v. 76. λῆσει, *volet*. Noui *Doricum* λῆς, *vis*, sed λῆσει nescio an occurrat, falsam sensu cassum hic τὰ *volet*: legendum λῆσει, *obliuione*, vt *μνήσις*. Ordo verborum est: *τέθχει φίλην μινυανθῆα καὶ προλαπτὴν λῆσεος λῆσει*. Ita variatae constructiones passim obuias. Voce *μνήσις* alii et ipse vtitur v. 324. vbi legendum:

Οὐτὲ τραπέζης μνήσιν ἐφείσιν, εὐ Κρενίωσος

Ἐρκίῳ εἰβας ἄγρον ἐπὶ πραπίδεσσι εἰβόντες.

Vbi Ἐρκίῳ ὡς εἰβας contra metrum, et ἐβόντων, bene tamen versio. videtur eadem vox corrupta v. 348.

Λήσεται, ὡδὲ μὲν αὐτῆς ἐφείσιν ἄνακτος

Ἀδρήσσης θερᾶποντα φυγύπτολιν.

Puto rescribendum:

Λήσεται, ὡδὲ μὲν αὐτῆς ἐφ' ἐστὶν εἰς ἄνακτος

Ἀδρήσσης, θερᾶποντα φυγύπτολιν.

Theocrit. *Idyll.* 22, 205. Οὐ μὲν ὡδὲ τὸν ἄλλον ἐφ' ἐστὶν εἰς πατρίην. μὲν per appositionem sibi recte adiungit θερᾶποντα. v. 352. vertitur, quasi *valentem* legeretur, forte recte, sed nunc exstat ναίοντος. v. 372. distingue post ἁλλὰ χρόνιος Πολλῷ. *μισέσταιον* τάλει χρόνον ἡλασκάζων, *sed post multum temporis*; intelligitur enim διά. vide *Animastr.* p. 136. Mox in *Manesthene*.

V. 158. Ἰντῆρα τίθει βρετῶν, Παιωνίον ἄνδρα,

Ἐσσεσθαι μάλα κτῖνα καὶ εἰς πικνωσίαν ἔτοιμα.

Rescribendo εἰσσεσθαι μάλα δεινὰ καὶ sensum dederis. *Iliad.* Δ. 217. ἦν φάρμακα εἰδώς. Medico tam nocentia, quam profutura, nota esse debent medicamenta, quamuis καὶ φάρμακα εἰδέναι fere veneficorum: An δεινὰ, *valde valensia, potentia*? malitine εἰσσεσθαι μάλα ἀκτῖνα? *Hesych.* Ἀκτῖν, τὸ φάρμακον, καὶ ἔτοιμον. Sequitur hic ἔτοιμα, sed non ausim antiquis scriptoribus vocabula obtrudere, quae debili Lexicographorum vel Grammaticorum auctoritate modo vitantur: immo et vacillent: etiam in significatu. In corruptis aperte locis aliquid tentare licet. In *Hesych.* reuicimur ad ἁλμων, ἐτολμων. *Suidas* habet ἀκιμον, ἁδράστυτον, sic et *Phavor.* utraque glossam exhibet. An μάλα ἀκτῖνα potest placere?

V. 165. Λίθωπα κλέυθα. λίθωπα aequae se tueatur, si modo alterutra lectio sincera; credo legendum ἄντωπα. *Hesych.* ἄντωπός, λαμπρός, ἄντῖς τοῖς ὀμμασιν. Ἀντωπῆ, ἄντοφθαλμοί. Ἀντωπὸν, ἄντοφθαλμόν. Sic L. 4, 336. habes ἄντωπῆ φέγγεια, non λαμπρός tantum, sed ἐξ ἐναντίας λάμπων: vt v. 78. σκολιμπός, σκολιῶς λάμπων, forte idem τῷ ἄντῖς, ἀκτοβελῶν. 4, 74. ἄντωπῆ λειθός.

L. 4. V. 169. — — ἔξ ἂν γενεῇ τέχνηι τε βροτοῖσιν

Κλητὴν ἐκπληροῦσι βίῃ θνητοῖσι ποιεῖν.

Θνητοὶ βροτοὶ hic non placent: puto ἐκπληροῦσι participium et legendum βίῃ θνητοῖο. *Diphilus* ap. *Stobers.* C. 103. 563. Βέβαιον οὐδὲν ἔστι ἐν θνητῷ βίῃ. *Ap. Maxim.* 499. contra ἐν νειοῖο βάλαιο pro νειοῖο.

V. 187. Ἦνικα δ' ἂν Κρονίῳ σέλας ἑτέρος αἰθέρος ἀγλῆν

Πυρφορέας ἄκτινες κατακτιπέε' αἰγλοβολήσῃ,

Δισσὰ τ' ἐν ἀλλαγμαῖσι φανῇ σελαγίσματα τῶνδε ὧν ὀρίων.

Δισσὰ σελαγίσματα sunt *Sol* et *Luna*. vide notanda ad L. 6, 127. et ἐν ἀλλαγμαῖσι intellige *Solis* et *Lunae*. Pro τῶνδε ὧν ὀρίων legendum τῶν δὲ ἑν ὀρίοις. τῶν hic, τῶν, id est *Saturni* et *Martis*, qui memorantur in v. 187. 188. Sic v. 180. ἐναλλάξθην γενέσθαι ἐν ἰδίοις ὀρίοις dicuntur *Venus* et *Mercurius*: at hic *Sol* et *Luna* dicuntur ἐναλλάξθην γενέσθαι, non ἐν ἰδίοις ὀρίοις, sed ἐν ὀρίοις *Saturni* et *Martis*. Ad v. 188. in *Animadversionibus* p. 179. male editum *Saturno* pro *Marti*; nam, ut ibi ostendimus, *Martis* planeta πυρφορέας, πυρροτόκος, πυρμάμαρος, πυρλαμπής, αἰθαλόεις, φλογερός. Ibi controversiam tamen mouimus formae vocabuli πυρφορέας, et merito. Dubitandi proposuimus πυρφορέας, quod iam nullo placet modo, nec licet cogitare de πυρφορέῃ, quod ad formam forte comparari posset τῷ οἰνοφειῇ, et πυρεῖς pro πυρεῖδαι, sed significatio claudicaret. Tamen tum legi posset πυρφορέας ἄκτιναι: uti saepe vidimus terminationes esse et esse et esse permutatas. Sic Μινύεσσι pro Μινύαισι ap. *Orpheum* in *Arg.* 441. 451. 515. in *Codice*, et sic apud *Lycophr.* 598. ῥάμψαι vel ῥάμψαισι pro ῥάμψαι [vide *Hesych.*] et ap. *Calabr.* 1, 168. Ἀρπυῖαισι: ubi tamen recte *Codices* *Laurentianus* et *Barberinianus*, Ἀρπυῖαισι, et v. 613. ἐπύρεσαι pro ἐπύρεσι. vide *Animadu.* p. 732. Nescio, an haec ratio placeat. At, quoniam habetur ἄκτιναι, vel illud in ἄκτιναι mutandum, vel prius vox syllabis duabus decurtanda, quo casu legi posset Πυρεῖς ἄκτιναι: nam πυρεῖς quidem ξαθός: sed etiam πύρεος, quatenus πυρεῖς est πύρ. vide *observanda* ad L. 6, 99. et ira *Martis* planeta *Comellae* L. 10, 292. vocatur *Pyrois rutilus*, quae vox aliqui fere de *capillis*. Quin apud *Orpheum* *Argon.* 1218. nostram locutionem inuenias:

— — — ἀπὸ κρατὸς γὰρ Ἰδαίης,

Πυρεῖς ἄκτιναισι ἀλγύναι, ῥῥῥῥο.

Ut πυρφορέας, siue πυρφορέας, in metrum coacta voce, sit *Glossa* τῆς Πυρεῖς. πυρεῖς est idem, quod αἰθερ, πυρεῖ κόρη, αἰθερ κόρη, πυρεῖ ἄκτιν, αἰθερ ἄκτιν. vide *Enstath.* ad *Iliad.* A. p. 83. 6. Obiter *Orpheus* vicinum locum non tangere nequeo. Pede multatus versus exhibetur:

Ἦν τὸτ' ἐποκτιλέμεν, προσήδα, καὶ φάτο Κίρην. vulgo προσήδαν.

Ἦ δειλὴ, τίνα σοὶ Κύπρις ἄπασι μοῖραν.

supple' αὖ δειλὴ, δειλὴ, τίνα σοὶ Κύπρις ἄπασι μοῖραν; vel

Ἦ δειλὴ, τίνα σοὶ Κύπρις, τίνα ἄπασι μοῖραν;

Quin paullo post e *Codice* medicinam non inuiderim:

— — — τοῖμ γε λόγῳ πεπαλαγμένον ἔσθ.

Vides, λόγῳ vel ipso accentu vitium praeferre. Sed ille accentus, res nihili, ostendit manu exaratae et verae lectionis vestigium:

Τοῖμ γε λόγῳ πεπαλαγμένον ἔσθ.

V. 212. ὀδρεμάντις ἔρξ. Egimus de hac forma p. 442. *Corinthus* non praetermisit. IΞ corripitur *Theocrito* 8, 45. διε, et *Anthol.* 1, 5, 3. 10. τὸς κίρξ ἐκπορέας. Potuerat ὀδρεμάντις ἔρξ: ut L. 3, 293. φιλομάντις ἀνδρας, et L. 6, 358. ἰδύνορας ἔρξαν.

V. 230. Tetigimus p. 179. *Animadu.* nunc magis satisfacit: Ἄρως δ' ἔρμελιν διαλαμπέα ἑτέρῃ βάλαν, vel ἔρμελιν διαλαμπέα ἑτέρα. Ita L. 4, 161. Ζηὸς ἔρμελιν φέγγει βάλαν. *Mercurius* Στίλβων, et 4, 426. de eo λαμπήρες. βάλαν ἑτέρα 4, 356.

V. 241. Ἐνθα τε παρθέος ἐστὶ περὶ πλάττωγα λείοντες.

Cum Virgo sit inter Leonem et Libram, nescio, cur πλάττωγα λείοντες dicatur. Cur non Λέων τε? Non absimili errore apud *Maxim.* 599. φωρεῖς pro φῶρ τε occutrit, ut haniolor — μόλις εἴδωσι, ὅτι καὶ φῶρ τις εἰς πλάττωγα μὲν ἔστι:

intendi et augeri in pleniluniis et interluniis. vide *P. Petium ad Arctaci L.*

1. *Diurn. 4. p. 28.*

L. 4. V. 334. Ἡ δὲ πύξ κατὰ ταῦτον ἐπ' αὐταῖς λαμπάσι μῆνης.

Δωδεκατημορίων ἀντιπία φέγγεα κύσμον.

Si *Mercurius ceciderit*: hoc nihil notatit, nisi, si *Mercurius occiderit*: at hic de *occasu* non agitur: immo requiritur, ut *Luna et Mercurius in mutuo conspectu sint*: quare legendum videtur πλάξ, ut L. 6, 122.

Ἡν δὲ πλάξ φαίνεται ἀργυρώτη ἰσομοίρε.

Id patet, quia *Mercurii et Lunae Planetae* hic vocantur ἀντιπία φέγγεα, ἀκτινοβολοῦντα. v. 166. est vltus voce ἀντιπός, hic placuit ἀντιπός, vel ἀντιπός.

V. 345. Πενήθεν τε λίπασμα συνασκούντας εὖν ἱλαίῃ.

Pineumque velamen componentes ex oleo.

Scilicet vti lineae et chartas imbibere facimus oleum, ut magis humoribus resiliant, sed tum *praeparantes* conueniret; ramen vel sic non intellexerim, quale genus *velaminis* ex arbore *pinus*, vel *picene*, fiat. vide *Subnas. Hyliatr. C. 65.* et vnde λίπασμα, velamen? scilicet λατίζων [hic λαπάζων opus totet] significat *corticem, pellem detrabere*; λίπασμα igitur *detracta cortex vel pellis*, apta velamini materia. In codice scriptum λήπασμα, quanto latius fuisse inde concinnare λίπασμα: ut v. 291. ex πλήθος legitime factum πλήθος? λίπασμα πικρήν, unguentum ex *picca, pinu, cedro*, ipsum *Homericum* ἀπ' ἱλαίῃ debuisse admonuisse. *Omnia resina dissoluitur oleo*: ait *Plinius Histor. Nat. L. 14. C. 20. p. 726.* in genere de omni *pice*, quanto latius *πισσιλαίων*, quod quidem non e *picca* vel *pinu*, sed e *cedro* fiebat. κιδρινή πίσση *Nicandro Alexiph. 485.* vbi in *Schol. V. D.* emendat κιδριάν, recte. vnde *παγκυνον Virum in Hyliatrices C. 103.* vbi de *κιδρολαίῃ* et *πισσιλαίῃ*. Nolite L. 6, 462. in libiritaria re vsum eius ostendit:

Χρίσειν κίδρι κυνανυτός ἰδοθί πίσση.

Vnde etiam L. 4, 191. vespillones et hoc genus vocat *Κιδροχαρίτζ*. Atqui de tali negotio hic egisse poetam et praecedentia ostendunt, vbi memorantur:

Ἐλογράφοι ἄνδρες, κηραγγεῖς, ἄκαδοχρίται.

et ex mox sequenti versiculo lucidius:

Μόχθον πισήντα ποιήσαντα παλάμην.

Sed relinquamus haec eruditis latrōν παισί.

V. 357. τείχει τασιαφύσεας πόρτας. Credo recte repositum, τείχει τ' ἀτίκφυσεας. *Heliodor. 7, 328.* ἱταριδίων ἱθαλάτειον.

V. 383. ἱλυθέρα. *Ionice* scribendum ἱλυθέρη, ut ipse alias. Sed quid metro fiet? Scribe ἱλυθέρη pro ἱλυθέρη, quo genere gaudet *Manesbo, ἰσόμερα, ἱπύθορα, σκολιπά*. Sic ἀπυρίεια ap. *Maximam v. 3.*

Ἡματι νυκτὶ τε δὴ ἀπερίεια τροχάσση.

Vertitur *Interdium noctique per immissa procurrens*: δὴ nempe est διὰ. Cui ignota vñ δὴ, ἄμβροτος?

V. 385. ἥσανες ἢ πατέρων μητρεὶς τελέθει λοχίῃ.

Minora quam patrum matris efficiunt puerperia.

Intelligisne? quid qui τελέθει? lege ἥσανες ἢ πατέρων. Sed hoc non vult poeta: ut *mater prolem patre deteriore faciat*, sed, ut *pater ipsis constingat deterior mater*. Supra constituitur *puer natus, cui mater serua, pater ingenuus sit*, hic contra, qui nascitur, quando *Venus testimonium praeber Saturno et Lunae*, illius *mater exit potior patre*, id est nascetur *matre ingenua, patre seruo*. At iste sensus iam verbis non est, at habebitur, si leuiter resingas?

Ἡσσανες ἢ πατέρων μητρεὶς τελέθει λοχίῃ.

Parsus a libera matre editus erit deterior de parte paterna, erit seruilis conditionis. Dixit modo πρὸς μητρεὶς. L. 6, 351. e contrario τελέθεισιν habes pro τελέθει.

V. 387. Ἡμος δ' Ἐρμείας Ζηνὸς φάος ἢ ἰσόμερον

Ἐρμείῃ, τιμος μὲν ὁ φνόμενος τέτε θνητῇ.

Nullus sensus in primo versu: credo legendum φαίσεσ' ἰσόμενον. Sic v. 403.

Ἦελλυ ἐσλάσσειν ἐν' ἡρανὸν ᾗ ἰσόμενος.

Vbi ᾗ recte in ᾗ mutatum. At hic nihil sic effeceris, obstat δρμήσγ; illa πῆμος et τότε non belle adeo concurrunt; illud τότε θνητῶν alias, sed aptius tamen, occurrit. L. 4, 142. et 463. 6, 662.

L. 4. V. 442. Ἀδρστάτης, ἀδρμήνης et ἀδρμήνης Casaub. ad Athenaeum 14, 21, 935. confusa animaduerit. confer versum sequentem cum v. 276.

V. 460. Οὐρανίῳ Κρόνῳ, potes coniicere pro οὐρανίῳ, vti v. 238. compellatur.

V. 486. οἰκήσσει. Sic 404. δρῶσι. 408. ἀδμήσσει. 521. 592. Ζήσσει, et similia ex intricata scriptura nata puto; nam aliis locis recte αὐχήμεσι, ζήσσει. v. 495. ἐν αἷς ἔτρεψ, ἢ Κύπρις ἄρχει. Eadem polita alliteratio placuit Plutarcho in Erotico p. 768. E. ἔτρεψ τὰδ', οὐχ ἢ Κύπρις ἐξεργάζεται.

V. 522. Καὶ πόλεως στυδία πρὸς δῖνους φορέοντες,
Ἦθια καὶ τιμὰν μιμετημένα πρόγυματ' ἔχοντες.
Videntur intelligi Legati, et mox Ἦθια non mores, sed sedes. Legati enim domicilia et honores partim domi, partim foris habent. Maximus v. 55. τευχόμενοι ξίφει ἐπὶ Ἦθια καλὰ πόλεις. De eo significato agitur ad Columbi v. 108. μιμετημένα sic vtitur L. 4, 278.

Αἰθέρι καὶ γαλῇ μιμετημένα ἔργα τιλόντας.

V. 534. Lege Ἐξ ἐνδρῶν μοχθῶν τε; rursus obfuit coniunctionis locus.

V. 537. Μήνης δ' ἡλίῳ σύνοδον κατὰ κόσμον ἔχοντες.

Videtur ἔχοντες requiri, et alterum irrepsisse ex praemisso versu.

V. 585. ἀπορὴ τέκων τε λήχῃ λιπόπαιδα φερούσας, vulgo τέκνοισι.

V. 596. ἐκθίσειμιν, nihili vox: ἐκθίσειν, vt L. 4, 380.

V. 620. νεύσων. vid. 4, 310. Mox v. 612. ἢ ἀπολύγει. vid. 5, 17.

V. 621. δικάλων. Hic et L. 6, 237. corripuit, alioqui semper producit. Saep̄ δικάλων. Hesychius suis locis agnoscit verumque. An licet in hac voce, quod in δικάλος et δικάλος? et, si Suidae credimus, proprie est δὲ δικάλος, cui et adtipulatur E. M. qui a δέικω deducit et aliunde.

Libro sexto facile abest copula: ὅς δ' αὐτὸς κατόπισθε μεσσηνίῳ δικάλῳ. Sed hic abesse posse non videtur. μεσσηνίῳ hic est autem appropriare.

V. 625. Οἷς δ' πάλοι καὶ δ' νῦν καὶ ἔκων χρόνος ἐκμετρήται
Ἐμμέτροις ἀγῶσι, καὶ εἰς αἰῶνας ὀηδοί.

Quibus astris et vetustum et praesens et sequens tempus mensuratum est, Definitis seculis et in secula comitatur. Sic L. 4, 2. Αἷων ἐκμετρίων μετῶν γένος ἐκμετρήται.

Verum hoc difficultatem non habet: sed in secundo versu vides ἀγῶσι verum seculis. Scilicet V. D. coniecit αἰῶσι, sed αἰῶνις ἔμμετροι, definita secula, pugnant cum locutione εἰς αἰῶνας, cum aeternitate. Aliud quid latet. Rursus mala vocabulorum diuisio obfuit: quae tamen hic se ipsa satis prodebat; non enim legitur ἐμμέτροις, verum integra praepositione ἐμμέτροις, scribe igitur ἐν μέτροις ἀγῶσι, in mensuris ignotis. Sic Libro 6, 159. habes ἀγῶτα θύγατρα, ignotam filiam. Sophocl. Antig. 1013. ἀγῶς φθόγγος, incognitus. Iam futura nobis incognita esse et latere, quis adstruxerit?

In Manethone vix alio modo frequentius peccatur: multa iam exemta; in sequentibus tamen talia iterum pullulabunt; nec in Manethone solo: verum tum quoque in aliis, tum eo vitio saepissime laborat etiamnum Maximus περὶ ἀπαρχῶν, licet praeclare de ipso meruerit Cl. P. Wesfelingius in Probabilibus, qui tam hoc in genere, quam alias mendas dexterrime sustulit: inulta tamen prudens praetermisit, Aegaeae stabulum pettaesius. Quaedam nobis obuia facta ob causas antea memoratas hic sistemus. Versus 164. et sequentes misere hoc morbo decumbabant ante feliciter a modo laudato viro adhibitam medicinam: verum etiam nunc aegrotant. Sic legantur:

— — — — — τὸτ' αὖ μέγα θαρσάλλομαι
Λύγῃς ἀποτίκτον ἐκ' ἀνέρι πορεύουσιν
Ἦτορ καὶ πρᾶσιδων ἔτρεψ ἕνα δύσφορον δρμήν

Πλαζομένιοι, νόοιο πότμον γε μὴν ὅτι φέρουσιν

Νῦσον ἔχον δουκίον ἀκισφορίην ἑρατεινὴν.

Reponit ex tripode V. D. *Ἰαρεαλίης τοι Αὐδήσω* et *δ' ἀκίαν*. Verum etismum hoc loco cenebrae densae: quid *ἑτέρη ἔτα?* qui sensus inest reliquis? Ea ut legendum locum totum censeo:

— — — *τότ' αὖ μέγα Ἰαρεαλίης τοι*

Αὐδήσω, ποιητὴν ἐκ' ἀνέρι πορβύουσιν

Ἦτος, καὶ πραπίδων ἵταριεῖς δύσφορον δερμὴν

Πλαζομένιοι νόοιο, πότμον γε μὴν οὔτι φέρουσιν

Νῦσον, ἔχει δ' ἀκίαν ἀκισφορίην ἑρατεινὴν.

ἦτος ποιητὴν ἐκ' ἀνέρι eleganter. *Nicander* dixit ποιητὴν ὄμμα *Alexiph.* 242. *Hesych.* ποιούμενον· ποιούμεθα λέγεται τὸ προομιλᾶσθαι πρὸς τὰ ἀφροδίσια. *Albephaeus* 13. p. 601. P. *cl* ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκιδεὺς περὶ τὰ παιδικὰ δαιμονίως ἐπτόνεται. Vox ἵταριεῖα nota in *Rhetorum Atticorum* libris; hic paullo alio sensu. Ut ἵταρος, pro ἵταρος, sic nostrum vocabulum ap. *Hesych.* ἵταρήσας [ἑτερήσας], περιούσας, ἵταρῆσας, quod *Oppiani Hal.* 5, 93. *Fabricius* prouocabat ad vocem ἑτερήσας, ἀμφίβολα, apud eum *Lexicographum* lectam, sed quo fructu vides: ἑτερήσας, ut εὐήσας et alia. μὴν pro μὴν, si vis, debeo vertenti hunc locum. Omnia iam facile intelliges, si τῶ νῦσον copules πορβύουσιν et ἔχουσιν, et πραπίδων ἵταριεῖς coniungas; nam si πραπίδων referas ad δερμὴν, voces πλαζομένιοι νόοιο absolute dictae fuerint: hoc ut placuerit. Scripsi autem *Ἰαρεαλίης σοι*, quia sic monebat v. 585. et adiectiuum ge bene hic tuctur. Ibidem v. 169.

Ἦχι τε σφῆγγας σφάγις βορτὸν ἑμφεῖ ἔχουσιν.

σφῆγγας σφάγις non sunt viscera exedentia, sed venae iugulares, 2 σφαγὴ, iugulum, et σφαγή. vide *Forsium*. Mox συνάγγχη et συνάγγχη permixta, angina et cyncanche. Porro *Hermes Trismegistus* in *Iatromathematicis* p. 41. etiam docet, quando Luna in Tauro est, tum πύρωσιν τῶ τετραγύλλῳ accidere. Mox 179. νόσος ἐπιβρέμει, morbus adfremat, quali ἐπιβρέμει haberetur: puto ἐπιβρέμει, vel ἐπιχειμπτει. 195. ἵταριεῖσιν. 196. τῆμος δὲ γὰρ. Sic iunge, et plenam distinctionem pone post λέγοιτο. Mox lege: Ἀμβλῦσαι δ', ὃ περ τι φέροι κακὸν, ἢδὲ τι λογιόν: vbi οὔτι pro ὃ accipiendum; nam λογὸν est substantiuum. τὶ λογιόν, non λογιόν, potest dici: procederet τὶ κακὸν, τὶ λογὸν. sic ὅτι et superiore versus capiendum, alioquin ἔτε. v. 329.

Δραπέσυνον ποτὶ δῆμ', ὑπὸ δαίλος ἤτοι τις φῶρ.

Loquitur de seruo fugitiuo, qui ad dominicam domum reuersurus est, ut fur, ὑπὸ δαίλος, a metu; scilicet id ipsi idem, ac δῆος: tu coniunge ὑποδαίλος, νυφπρτίνος, sub vesperam, sub noctem, nocturni fures. Passim autem hic ἑρέως simpliciter male seruus vertitur, cum sit δραπέτης hic. vid. *Hesych.* v. 369. δμῶ ἂν ἄγγ, forte ἀνάγγ. Certe v. 362. malim σκῆψι, et mox πρῆναι. πρῆναι autem expecta, non adfice: scellit *Glossa Hesychii*, vbi inter alia προσέχεται, sed id est προσδοκᾷ. vide *Schol. Odyss.* 2. 376. Ibidem 376.

— ὅτι δρῆτις ἐκπύοντι κέλευθον λαίρδης ἀνῆρ.

Legendum videtur δρῆτις ἐκ' ἐκπύοντι κέλευθον λ. ἄ. 379. τέτμοις. 385. ἑτάι *Ionice*. 455. καὶ φῶρ ἐπὶ φῶρε κῦρσι: ut *Charito* 3, 3, 47. 2. τὰς συλλήτας ἐκπύοντι. φῶρε pro φῶρ nescio an alias exstet. Forte v. 598. posset id substitui, quamuis et φῶρος paullo alio sensu apud *Suidam* et *Hesych.* vbi coniecimus φῶρ τις. 447. πολλὰ λαίον, 461. λαχαρίων, fodere. 464. ἀρεσίνος, ut ἡγεσίνος et ἀεσίνος, actiue accipe. *Etyim. M.* ἀρεσίνων, ἐγχεσίνων; ἡγεσίνων τὰς φῆνας. v. 472.

Μὰ μὴν δὲ τημέσθι θάλαν βεβῶλον ἄρσαν.

"Ἀρυσθῆ μισθῷ ἐπιλατρίῃ" οὐ γὰρ ἀμεινον.

Οὐδὲ φέροικιν ὄνιαι ἐκ' ἑλλοτρίῃ μογιόντι.

αρυσθῆ est conducere, suscipere laborandum, non elocare. De tali agricola *Manetho* 6, 489. [4, 433.]

Γειοπόνως ξιλόισι γυγηδύτας, οὐκ ἰδοίσι

Μύνοισιν, μισθῷ δὲ καὶ ἄλλων κλήρον ἔχοντας.

Deinde separa ἐπὶ λατρίῃ μισθῷ. *Manetho* 1, 275. λάτρεα ἔργα. Tum φέροι πρ:

habes φέρω pro φέρο v. 47. quod in sensum et metrum pugnat. 375. φέρω
 ἄμα, οἷο ἀνακτορ. Ἐν ξείνῃ λαφύεισιν ἄγεται ποτὶ δάμπτῃ θάσσει, vulgo φουγῇ et
 male distinguitur. 426. οὐκ ἐφύγοι, vulgo οὐκ ἐκφύγοι. 524. εὖ μὲν. 565. βίη
 ὁσμεῖο πονηθείς. *Homer. Odysf. O. 336.* ὁσμεῖς κρατεροῖσι πιεσθαις dicit. Non
 damnamus tamen πονηθείς. Mox συναπτῶ corruptum vocabulum: ἐν τριβαρῇ ἡδὲ
 μαντι vel simile quid requiritur. 537. αἰαν, *inanem*. 569. pro σῶται αὖ ἐκ
 δάμα, lege σῶται. vide *Hesych.* Satis incite v. 555. ἀψα et αἴψα confusa.
 571. τινὰρὲν κτῆμα, interpretes legit κλέμμα, sed epitheton nec huic, nec illi,
 cōnuenit. 574. φράζω δ' εἰς δεκάτην τόδε μοι ταύρω κέλευθον: non placet φρά-
 ζεσθαι εἰς, puto φράζω δ' ἐνδεκάτην, et τόδε. v. 580. malim καρῶν, et 582.
 κτῆσις ἄλλη ἢν τις. Confer, 512. v. 603. Et δὲ σαληνάη ξυνὴν τρέβον ἐν κινήσει:
 editur ξυνὴν: *Atticismus* hic non conuenit, et ἐν κινήσει, *festinantibus*; immo
 ἐγκινήσει, *festinet*: docti viri abunde. 606. lege:

Ἦν δ' ἴσχη Κροῖωνα Σεληνάη ἄμα δὴρ Ἐν γενέθλῃ.

Nempe φῶρ, ἀμαδὴν, *simul incedens*, scilicet coniecit ἄμ' ὁδοῦ, egregie, vt
 omnia. Sed reuertamur ad *Manethonem*.

L. 5. V. 9. De *Manethone* agens *I. Alb. Fabricius* in *Bibl. Graeca* T. 2. p.
 499. recte corrigit Οὐ βλαδὲ κάματος ὕτος: vulgo ἄ. Paulo ante *ἡμεῖς* ὅστις
 quis forte murarit in 26. *ἡμεῖς*. Pro βλαδῶν non displiceret βλήδην, vt ad
 ἀνδοβολάν et φυλλοβολάν respiceretur.

V. 29. Ἀστὲς ἐπὶ τὰ θεοὶ μὲν ἄπ' οὐρανὸν ἄρρει πούλῳ.
 Locus *talibrosus*. Omnes *stellae dii*: sed in primis *septem Planetæ*; quare
 ne cogites de voce *θεοί*. Vltima misere vitata: si conicias ἄρει πολλῶ, nihil
 profeceris, *ἡρεῖσθαι* sensum efficeret. *Aratus* 390.

Ἄλλοι [ἀστὲς] δὲ σποράδην ὑποκείμενοι ὕδροχοῖς

Κήτας αἰθέροισι καὶ ἰχθύος ἡρεῖσθαι.

Orpheus apud *Eusebium Praep. Euang. L. 3, 61.*

Οὐρανὸς ἀργαλῆς, ἐν χρύσεια ἡμίς θείας

Ἄστρον μετρησίῳ περικαλλέει ἡρεῖσθαι.

Suffecerit forte haec mutatio in verum hunc: at reliqui quatuor vel quin-
 que nihil hinc quod ad sententiam iuuantur. Quin etiam v. 31. manifestum
 vitium in γένεται praefert; prima enim correpta. Turbatos esse hos versus,
 optime vidit *Editor*, et recte, credo, ordinavit. vide quid porro, eius feriem
 fecuti, tentauerimus:

Ἦν δ' ὥρῃ ψεύσοι, συνεξάλλειν ἅπαντα.

Ὡρῃ δ' ἀκρβῦσα βροτοῖσι τὰ δόγματα θεῶν

Γίνεται, αἰώνιος τε γένος, εἰζα φύσεως πολυμῶρφη.

Vulgo Αἰώνος τε γένος γίνεται. De prioribus duobus verbis egi ad L. 1,
 348. eae emendationes nunc nouum firmamentum accipiunt de voca-
 bulo γίνεται collocato, vbi et metro et sensui congruit. Ita ea voce vititur
 L. 2, 201.

Τάδε γὰρ εἶν' Ἄν' ἀγαθῶν καὶ λυγρὰ καὶ ἅντ' αἵ γίνεται αἰεὶ.

δόγματα θεῶν sunt decreta, quae et *ισρά. 4, 32. diuina* et *θεῶν* dicuntur
 omnis *doctrina* ad *astrologiam* spectans. *Latinus Astrologus* inde materiam
 habet sui poematis *Diuinas artes et conscia fati Sidera*. *Paschim Firmico decre-
 ta stellarum* celebrantur. Graecis vulgo ἀποτελέσματα vocantur: vt ostendit
 multis *Salmastus* p. 44. nec enim κρείται, vel κείμενα, ipsis in vsu hac notione.
 Aprissime vero *Noëter* illa vocat δόγματα, quae voci decretum respondent.
 Iure autem *Horoſcopi decretis* istis adſociantur *aeni progenies et radix*, siue
origo et fundamen naturae multiformis; nam, vt docet L. 5, 314. ὥρῃ δὲ φύσιν
 διαρίζεις, id est, ὥρῃ γένεται φύσει, quidquid *horoscopus, hora decernis*, id sequi-
 tur *natura, natura pendet ab natali hora*. Huc quoque facit v. 12. huius
 libri et alia *paschim*:

Ἀνθρώπων γένεσις, ἃς ἥκει μῆρος αἰών.

Plene igitur *proposita* circa *Horae* accuratius obseruandae necessitate do-
 ctrina, transit in sequentibus quinque versibus ad translationem de *Planetis*
 generaliore. Quos versus sic constitutos aptum et conuenientem sensum
 reddituros autumo:

Ἀστὲρες ἰπτά θεία μὲν ἀπ' οὐρανῷ ἄχρεϊ Ὀλύμπῳ,
 Οἱ Ζώνες κατέχουσιν ἅνθ' ἰπταπέλοις
 Ζωδιακοῦ κύκλου * σφαῖράμασι, καρχαλόεσσιν * vulgo σφαῖράματα.
 Ἐν ἰσίοις δέλοισ, ὕψωμασιν. ἡδὲ τ' ἐν οἴκοις.
Planetae septem dii quidem a Caelo vsque ad Olympum,
Qui zonas occupant illas septempolaris
Astriferi circuli glomeraminibus, laetantur [pollent]
In propriis finibus, eleuationibus et in domiciliis propriis.

Primo loco exponam caput doctrinae his versibus comprehensae, deinde explicabo secundarium membrum, quod ipse adiecit ad illustrationem et amplificationem argumenti. Docet igitur, *septem Planetas gessere, laetari, gaudere*, id est, *praecipue valere vi astricta sua*, quando sunt in propriis finibus, et domiciliis et eleuationibus, ut saepe iam inculcauit et omnes astronomici tradunt: *minus enim valent*, quando sunt in aliorum domiciliis et finibus, et quando sunt ἐν ταπεινώμασι, quando omnino non sunt in centrīs suis, aut non in centrīs altissimis. En *Sexti Empir.* locum p. 343. 33. *adn.* *Astrol.* idem paene iisdem verbis docentis: τὰς δι' αὐτῶν ἀστέρας μιλζὲνα μᾶλλον ἔχειν δύναμιν, ἢ παρὰ τὸ ἐν ἰσίοις οἴκοις ὑπάσχειν, ἢ ὕψωμασιν. ἢ δέλοισ, ἢ παρὰ τὸ δορυφορεῖσθαι παρὰ τινων, [per vocem δορυφορεῖσθαι quid intelligat, mox declarat p. 344. 38.] et sic noster hic et alias. ex. gr. L. 2, 406.

Πάντες μὲν χαίρουσιν ἐπ' ἀντολῇσιν ὄντες,
 ὥς ἂν εἶσιν ἑκάτος ἀγαλλόμενος βασιλεῖσι.

Vbi docet, *vim astrorum esse maiorem*, quando oriuntur, quam quando occidunt. Aliis locis vocat γῆδιν, ἐκπέπυσθαι, hic in voce καρχαλῶν nihil aliud quaeras, licet *sphaeris planetarum* adscribatur *harmonia*, immo *sonus Musicus*, ut *Sernius* ad L. 2. *Aen.* 255. *nam circuli septem sunt Saturni . . . Lunae, et primus, hoc est, Saturni, vehementer sonat: reliqui secundum ordinem minus, sicut audimus in citbara.* Certe non opus est, nec ad astrologiam facit.

Haec verba igitur sensu suo et liquido iam patent, sine vllius literae mutatione. Inerieret a voce θεία ad vocem σφαῖράματα ipsam aperte flagitant, vel occultius, emendationem. Vides, qualem sensum iis dedi, quo admisso, circa *planetas* docuerit porro, illos *obtinere superne zonas septempolaris astriferi circuli siue globi suis glomeraminibus, siue sphaericis formis, a coelo inferiore et nostro ad vsque coelum superius, sedem deorum, Olympum.* Peritioribus aliquantum explicatio totum paucis verbis posset absolui. Sed cum argumentum sit multis forsitan minus perspectum, pluribus necessario vtar. Cuique satis constat, astronomis *plura coela* concipi, et singulis *Planetis* suum contribui, *circulus autem, periodus*, quam describit ex. gr. *Saturnus*, eius *coelum* vocatur, et sic porro. Cum vero *planetae* singuli describant singulos orbēs, quorum altissimus *Saturni*, humillimus et nobis vicinissimus *Lunae* circuitus, illi circuli spatium hic dicuntur *obtinere a coelo, ὕψωμ, nostrae atmosphaerae vicinissimo vsque ad Olympum, summum coelum, firmamentum, stellatum fixarum*, ut adparent, stationem, qui circulus siue orbis supra *septem Planetas*, astronomis *crystallinum coelum*, poetis *Olympus* denominatur. Inde hic habemus κύκλον ἰπταπέλον, orbem, globum *septem coelis, polus*, [ita saepe *polus* notat improprie] constantem: id est, in quo *septem planetae* septem suas periodos perficiunt: *Saturnus* altissimam: *Luna* depectissimam. Inde coelum illud *Planeticum*, in quo currunt septem errantia astra, aliis vocatur ἰπτάζωνον: ut habemus hic Ζώνας memoratas ἰπταπέλου κύκλου. *Orpheus Hymno in Astra* p. 102. inde:

Ἑπταπάλις Ζώνας ἐφαρμόμενοι, ἡρώπλαγκτοι.

et *Nonnus* 38, 115. et 229.

Ζώνης ἑβδομάτης ὑπὲρ ἄντυγος. —

Αἰθέρας ἰπτάζωνον ἵπιν εμφανῶν δίδου.

Nam alioquin modo quinque zonas in orbe coelesti et terrestri celebrantur. Cum veto vocerur *Ζωδιακὸς κύκλος*, velim in memoriam reuocare, *Ζῶδus* et *Ζωδιακός* non semper proprie sumi: vetum saepe poni pro *astris et astriferis*,

non modo *signis* et *signifero*: deinde non solus *sol*, verum reliqui etiam *Planetae* orbitam per *Zodiacum* habere censentur. vide L. 2, 15. — *Planetae* — διὰ κύκλου

Ζωδιακῷ πλάζονταί ἀμειβομένοι κατὰ κόσμον.

ἦναι autem merito addicitur, cum spatium periodorum sit supra aërem, et atmosphaeram non modo nostram, sed pertingat ad aetherium coelum, *Olympum*. Iam poëtas ita distinguere inter *Cosmum* et *Olympum*, etiam plusculis comprobare non taedet exemplis: licet id eruditis minime sit incognitum. Pater poetarum *Iliad.* A. 597. ait:

Ἥρι δ' ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν, Οὐλυμπόνδε.

Iliad. Π. 364. 'Πε δ' ὅτ' ἀπ' οὐλύμπου νέφος ἔρχεται οὐρανὸν εἶεν.

Iliad. Ε. 173. Τοῦ καὶ κινυμένοιο Διὸς ποτὶ χαλκοβατῆς δῶ

Ἔμπερ εἰς γαῖαν τε καὶ οὐρανὸν ἵκετ' αὐτμή.

Virgilius inde 6. *Aen.* 579.

Quantus ad aetherium coeli suspectus *Olympum*.

Quod vocabulum *coeli* in *terrae* mutare voluerunt temerarii Critici: nunc non primum visū. Sed bene *N. Heinſius* vindicat loco *Tibulli* L. 4, 131.

Iupiter ipse leui veltus per inania curru

Adfuit, et coelo vicinum liquit Olympum.

Quamvis eo loco dubium sit, vter locus sit editor; facilius ibi interpretatio de monte, sed nostra explicatio satis confirmata. Locum notissimum *Senecae* in *Apocolocyntosi* p. 855. si addas, nihil dubii resisterit: vbi *Claudius* iubetur intra triginta dies coelo excedere, *Olympo* vero intra diem tertium.

Iam spectes mutationes a me inductas: Pro σφαῖριματτα quidem reposui σφαῖριμασι, nec id difficulter concedetur, utpote leuius; σφαῖρμα autem est ῥόμβος. 4, 239. globus, sphaerica forma, quae omnibus corporibus coelestibus adtribuitur. *Manilius* saepe. L. 4, 523.

Pleiadum paruo referens glomeramine sidus.

σφαῖρμα enim non licet accipere pro δῖνημα: tum enim posses forte coniungere τῷ καρχαλοῦσι.

At ex ἀέρι πουλὺν qua vi exeat ἄχρε Ὀλύμπῳ! non admodum valido tormento, nec illegitimo, opus, et ἄχρε pro ἀέρι, réponi, facile concoquat etiam fastidiosior stomachus; qui ut secundam mutationem ferat ἐνκόλῳ τέρεω, considerandum, in omnibus codicibus et in *Manethone* saepe syllabas transponi, et sic e πουλὺν habuerit λόγῳ, cui quantum deest, ut euadat in Ὀλύμπῳ! Sic habes L. 3, 363. φανελειν pro φαστειν. L. 6, 109. ἀγελεινῆς, pro ἀλεγεινῆς. 6, 273. ἀραφαι, pro ἀφαιρεῖ. 2p. *Maximū* 149. ἀνίσταμος pro ἑναίσταμος. vide p. 430. *Animadu.* et L. 6, 273. scilicet saepe in fine versuum ornatus causa, vel angustis spariis coacti, librarii syllabam syllabae superimponunt: quam imperitiores in describendo facile dislocant. In tam foedato loco etiam plus licet. Lectio autem *Codicis* τὰ εἰπὰ πόλοιο, nec a sensu, nec a metro admittitur, licet εἰπὰ σφαῖριματτα cum *Hesychio* possent explicari ἔντημα, ἄγρια, εἰσβάσμα, εἰσβάτῃ: nam quomodo vna itererint πόλοιο et κύκλω?

L. 5. V. 35. παρέχει ad omnes *Planetas* refertur: vidimus alias huius constructionis exempla. Mox tamen ἀνδρίζαν, nisi id potius dictum velis per ellipsin, ἄνθρωποι, homines, historici:

V. 52. λάβε' ἐκγεγομένῳ πυρὸς, forte λάβρον ἐκγεγομένῳ.

Sic μέλαθρ' pro μέλαθρον habuimus. v. 54. τελευτῆν, *finem*, non *mortem*; vnde e contrario supra ἀρχὴν ἀνδρίζ.

V. 69. Κρονίδης. *Saturnus*. Voluisse *Saturnius* crederem, nisi L. 1, 208. 210. bis Κρονίαν perperam esset redditus *Saturnus*.

V. 98. φέαντες. ei φέαντες communi vsu parentes, hic redditur spirantes, quod igitur pro φουέαντες: vt apud *Herodot.* 5, 91. δόξαν δι φέας αὐξάνοντας, et apud *Hesychium*: φέας, γυνήσας, ἢ τὴς ἀκούς πληρώσας. Sed si etiam sic interpretari liceat, mira caligo. Quin in *Herodoto* non convenit interpretibus, et in *Hesychio* φέας, γυνήσας ἢ τὴς ἀκούς, φουέσας ἀκούς, πληρώσας, scribendum reor. Ipse *Hesychio* φέσα, ἀκούς: nam φέειν et φουέειν, licet forte vltimam

originem eandem habeant, vsus secreuit. Tamen et si *parentes* accipias, non minores tenebrae, nec iuuerit multum, si pro *φόντες* accipias. Tamen L. 6, 530. φῶσαν posuit pro ἔφον, vt videtur. vide ibi.

L. 5. V. 103. Ἐρμῆς καὶ Παφίη ἰδίαις μοίραισι ταπεινῶι
 Ζυρομένης κεφαλῆς, μίμης ὀχλοῦσι γελοῖαις.

Nescio, an sic malis pro γελοῖαι: facile per priores intelligis *parasitos*, *scurras*, γελοιοποιούς. vide L. 4, 284. *Artemid.* 1, 23. *Lucian.* T. 3, 189. et *Anipaisiarchones* p. 154. semel autem modo *Manetho* vsus locutione ταπεινῶι, ταπεινώματα et ὑψώματα. vide *Sext. Empir. Adv. Mathem.* §. 35. p. 343.

V. 105. Οὐ καλὸς ἔστιν Ἄρης διαβαίνων Ἀφροδίτῃ.

Editor ob versum Ἄρης: sed durum, vt ἐτάρ sic intelligatur. Malim transponere: Οὐ καλὸς Ἄρης ἔστιν διαβαίνων. Eodem remedio indiget *Maximus* 551.

Ὡς δὲ καὶ ἐν σκορπίῳ αἰθερίῳ ἡδὲ τ' Ἰαφροῦ.

Quis non refingat ὡς δὲ καὶ αἰθερίῳ ἐν σκορπίῳ ἡδὲ τ' Ἰαφροῦ. Rursus idem in hac voce corruptus 503. Ἦν δὲ σκορπίῳ δέμας αἰθρίῳι διατρέψῃ. Sed ipse poetā sibi medicinam alio loco monstrat; legendum enim σκορπίῳι, vt v. 364. Ἦν δὲ σκορπίῳι δέμας. Vellem tam leui manu ex *Manethone* eandem maculam elui posse. L. 1, 35. enim σκορπίῳι producitur malo exemplo:

Ἡ καὶ σκορπίῳι κυανόχροον, οἶκον Ἄρης.

Iam id colorare opus similibus licentiis in Ἰλίου, ἄργυρου, Ἀλόου apud Poëtam. De quibus vide an satisfecerit *S. Clarkius* ad *Iliad.* θ. 66. et aliis locis. Sane noster 5, 194. κάπριος medium produxit, sed versu conturbatissimo.

V. 112. Μείων δ' ἢ μείζων μετὰ πρὸς Ἄρηα κακίη.

Minor autem vel maior plena. Puto μείων δ' ἢ μείζων μετὰ. Loquitur de *Lunae* φάσει. Male v. 110. καλῇ pro καλῇ substitutum. v. 121. ἀρχαῖσιν, in *institis*.

V. 122. Οὐκ ἰδικὴν παρέχει φάσιν ἡ θεὸς, ἀλλὰ τὴν αὐγὴν

Χείρην ἡλίου δανείζεται, οὐ μόνιμον φῶς.

Μίμνης ἀσκομένη δάνειον περ ἀπώλεσεν ἰστέλλεσεν.

Desperatissimus versus vltimus, sententia priorum obuia. Post φῶς plene distinguendum. Quis credat, *Manethonem* corripuisse δάνειον in δάνιον. Esto: tamen abundat versus pede; ex *Glossa* puto; medicinam non promitto. Sensus fuerit:

Μὴν μετὰν σχομένη παραπώλεσεν ἐς τέλος αἰὲλ.

μὴν, id est φῶς. *Glossator* suppleuit δάνιον. Potes et μετὰν, id est αὐγὴν. περιόντες pro παρεόντες habuimus: vt hic περ ἀπώλεσεν pro παραπώλεσεν. Sed ludicra haec: ramen serio pono δάνειον esse ex *Glossa*. Occurrunt tales vbique et in Nostro. Exemplum vnum sistam ex *Libro* 2. casu omisso. Ibi enim v. 110. dicitur de circulo meridiano:

Ὅς μὲν γὰρ ὑψὺ θοδὺν ἤσαν ἐξήρικται,

Ἡμῶν οἶμον ἔχων καὶ δέλεον ἡλίου.

Κρίτων καὶ θνητοῖσιν ἄγων βαλὼν λύσει ἔργων.

Multiplex hic corruptela, sed *Glossam* statim aggrediar, nempe ἔχων. Vox enim et in versu abundat, et sensui contraria; nam de meridiano est falsum, illud habere solis matutinum et vespertinum iter, sed illud diuidit; vnde mox bene κρίτων. Sed primus versus quoque laborat. Lege ὑψὺ θοδὺν οὐρανῶν: vt L. 1, 35. ὑψὺ πέλου. 47. ὑψὺ αἰθέρος. Dele igitur ἔχων, et ad οἶμον refer κρίτων post eamque vocem commatice distingue. Illa βαλὼν λύσει contingit, quando meridiari solent rustici et opifices, et opponitur maiori noctis quieti. Apud *Maximum* 265. terpone λύσει ἄλγος pro χύσει.

V. 139. 140. 141. 151. 164. acutioribus forte crucem nullam fixerint, quilibet multos alios versus in *Manethone* prudens reliqui sanandos.

V. 155. Καρύνῃ ἢ ὑδραχῆι ἢ ἰχθύσι τοῖσιν ἐφώνοις.

Eliditur ἢ, vt L. 6, 598. et apud alios: in μὴ id frequentissimum. In L. 6, 47. Τὴν αὐτὴν πέτρην μοῖσιν πολέμοι κλονῶν Ἄρηι, nihil tale coneris: sed rescribe Ἄρηι. ἄφρωνι proprie pisces, quamuis et omnia animalia muta oppositione μερόπων ἀνθρώπων. vide ad *Manilium Scaligerum* p. 391. tamen nolim apud *Manilium* L. 4, 895.

— — *Proiecta iacent animalia cuncta*

In terra, vel mersa vadis, vel in aëre pendens.

missa reponi pro cuncta, quod ibi aperte requiritur, quia terrestria, aquatica et aëria opponuntur homini, ut saepissime, et tautologon foret; nam sequitur et lingua remissa.

L. 5. V. 177. Εἰ δ' Ἄρκα γυνίης ἀκρόνυκτον ὀρεμύεργον.

Sane inconditum vocabulum ἀκρόνυκτον. Apud Firmicum 2, 8. habentur stellae ἀκρόνυκται, quae et ἀφανέται et συνοδικαί, quo de loco agit D. Petavius in *Differt.* L. 1. C. 5. *Vranologice* subiectis, et Cl. Salmasius in *Plinianis* p. 504. ab eodem Petavio refutatus L. 6. *Differt.* 10, 249. ubi ἀφανίς et ἀκρόνυχοι. Verum ἀκρόνυχον versus respuit; rescribere igitur ἀκρόνυκτιον, ut μεσονύκτιος. ἀκρόνυκτος per se prohum. Hic habes Martem in *media nocte*. At L. 1, 167.

Ἄρκς ἡμερίνοισι μεσηρατίων τάδε ἔειξει.

et L. 5, 324. Εἰ δ' Ἄρκς ἥς γε μεσηρατίοιο, λογιζέ.

Sic lego: scilicet multum differebant in his *diurnum, nocturnum, vespertinum et matutinum tempus*. Hinc puto succurrendum *Maximo* 597.

— — — — — εἰ δέ κεν ἄτρον

Ἰδρυχὲς διδύχον ἀγαυὴ Θυατίην

Ἐν δόλῳ, σώσεις τε ἀπολλυμένῳ κτεάνῳ.

Quia eris perdita rei recuperatio.

Puto legendum: Ἐνδύ, σώσεις κεν ἀπολλυμένῳ κτεάνῳ. *Meridiana, servaveris partem perditae possessionis, indū, mesemēinos. Hesychius.*

V. 179. Ἀράμνησι παλάμαις ὑπὸ τύμπανῳ φάεργον ἔει

Μιμούμεται δυσαγῇ Κυβελήϊον ἱνῶσον Ἄττιν.

Agnoscisne poëtae artificium Gallorum furiosos motus suorum versuum rhythmo adaequantis, et tantum non oculis auribusque ingerentis? Derurparant pulcherrimos hos versiculos duae maculae; editum enim δυσαγῇ, et lectio elegantissima Codicis ἀράμνησι erat mutata in ἀράμνησι a V. D. tum parum secum reputante, quam saepe auctores de Gallis, ut *foeminis*, loquuntur. Egregius N. Heinsius ad *Onidii* 4. *Heroid. Ep.* 48. multa et alias exempla sūstī. vid. Nostrom L. 4, 590.

V. 181. Corruptissimi et δυσνόητοι versus habuerint constructionis speciem legendo:

Ἦν Ἄρην ζωίς ἐπὶ φιλαδόντα τὰ κέντρα,

Τὴν περὶ τὴν Ζηίδος, καὶ τὸν Κρόνον ὁρῶ ὑπέγειον.

Nempe γυνίης ex versu 177. huc refer. τὰ Editor deesse adseuerat. Si non melius, quam ego, intellexerit hos versus, incertum est, an non et τὰ deesse possit. *Codicem* τὰ habere, non aperte dicit.

V. 191. Φρυγομένῳ σαρκῶν ὑποσῆκεται πίνθιμος ἀνὴρ.

Redditur ὑποσῆκεται, *liquitur*: nescio, an alii, mihi non occurrit vox σῆκεσθαι, irrepsisse vitio typi pro τήκεται, vel σῆκεται, crederem; nisi viderem, hunc vericulum in correctionem incurrisse circa vocem πίνθιμος: pro quo πίνθημος, solito errore, in *codice*. Mirum igitur, non vna fuisse animaduersum hoc erratum. Cur non scriptum ὑποτῆκεται πίνθιμον ἀνδρα, nempe *Luna et Mars*, vel ὑποτῆκεται ἄθλιος ἀνὴρ, vel αἰλινος, quod ipsi placuit L. 1, 340. cuius *Glossa* potest esse πίνθιμος. vide *Suidam* in Αἰλινος.

V. 203. Μὴ λαβέτω σε Κρόνος ἰσομοιρέας Ἀφροδίτη,

Τέκνων μὲν τεύχων πεδονήϊον, ἢ Θυέτην,

Ἦν καὶ ὡς ἄλλην ἀσεβήϊον, ἢ Ἰουάτην.

Liberorum quidem faciens incolam compedis, vel Thyestem,

Aut etiam ut aliam impiam vel Iocastem.

Quomodo haec sine sensu extorta fuerit, videre est. In desperato rursus loco aliquid audere liceat. En nostram reuera modo hariolationem:

Τεκνοῦν μὲν τεύχων Πελοπίαν ἢ Θυέτην,

Ἦν καὶ ὡς ἄλλην ἀσεβήϊαν ἢ Ἰουάτην.

Liberos procreare faciens Pelopeam et Thyestem,

Vel etiam sicut alia impia [Iocaste] et Iocaste [liberos procreauerunt].

Aptum quidem fateberis sensum: sed de verbis sollicitaberis. Hae duae in-nuptae nuptiae passim et simul celebrantur saepissime. *Hyginus Fab.* 253. *Iocaste cum Oedipo filio: Pelopea cum Thyeste patre. Ovidius in Ibin* 358.

Filia si fuerit, sit quod Pelopea Thyestae.

Andocides περί Μυτι. 17. 5. et alii centum item coniungunt. Cur reposue-
rim *Iocastum* pro *Iocasten*, rationem e vestigio dabo. *Oedipus* autem *Iocastus*
prius dictus. *Apostolius* *Prov. Cent.* 3, 44. Μάχη Λάιν καὶ Ἰοκάστῃ τῇ μετακλη-
θέντος Οἰδίποδος. Poetae omnes antiquatis hoc genus nominibus vtuntur.
Præculi igitur Ἰοκάτος, quia ἄλλη ἀσέβεια, alia impietas, aliquanto minus
dure dicitur de *foemina*, quam de *viro*. Dicitur autem ἀσέβεια, impietas, pro
impia: vti scelus pro scelerato, flagitium pro flagitioso. Ionis autem termina-
tionem εια Substantiuorum efferre nō cui ignotum? βασιλῆς et centum alia
sic flectuntur. Ταρτήια, quae Ταρτεία, Tarpea. Si scribas ἀσεβήσαν, pro subsc-
ripto lota habetas, vti passim Ζώνην pro Ζών: si scribas ἀσεβήσαν, forte eo refu-
gere non necesse habueris. L. 5, 236. ψάλτριαν corripuit. Sed hoc non plane
consimile. Vt pontem struxerim aliis transcuris ad veriora, velim.

L. 5. V. 205. Πολλὰκι δὲ προγόνους μητρίῳσιν ἔμειν.

Supple καὶ μ. Dixi (æpius καὶ, τε et similia librariis creberrime negligenter
esse habita, modo omitendo, modo inserciendo, modo dislocando. Apud
Maximum 106. et 107, bis ter socordia tali peccarunt. Si librum adeas, mu-
tationes parebunt:

Οὐδέ κεν εὐκαθῆ μιν ἔχοι πόσις, ἢ τ' ἐπίσειν,
Οὐτ' ἔργοις, αἰεὶ κε πανήμερον ὀρεσπολαύσι
Μῦθον οὐκείδω ἢ καὶ παλγῶσιν λάττοι.

Similis est locus *Manethonis* a contrario L. 3, 320. vti legendus:

Ἄλλὰ τόδ' ἔμπαλιν θεῶδδν ἔφν κελύπει γυναιξίν,
Πηκτίαν γάρ τ' εἰσι νόμ, πεισσει δ' ἰοῖσιν
Εἰκοσιν μάλα παιδομένην, τυγνύσι τε νεῖκος.

Vulgo ἄλλο, περὶαι, τ' ἰοῖσιν, ἤκωσι: sed quod *Eruditiss. Bernardus* sic com-
modo videtur restituisse ad *Synesium* p. 117. nam defendi non posse videtur
loco L. 4, 393. Ἡ μετὰ χειρὶν μήτηρ πατρὶ τῷδε συνήκει: vel L. 1, 181. ἤκειεν
ἀμύμονες ἡγήρες. *Mox* v. 207. in versione recte μάττωρ, τεισίς. 209. ἐπὶ. 214.
εἰν, vel ἐν.

V. 222. Τὴν μήνην σέπτῃ εἰ Τίτανός ἐστι ἐν αἵμ.

Nullum poetae editorem fuisse par est tam rei metricae imperitum, vt
hunc versum graui vitio laborare non perceperit. Qualia forte quidam, vt
in oculos incurrentia, cuius lectori emendanda relinquere possit censeant.
Attamen lectorum ignorantia, immo etiam quorundam poetarum in lucem
sistere suo cum dedecore suscipientium, eo procedit, vt talia nec animad-
vertant quidem, a librariis profecta metrorum ignaris, et vulgarem verbo-
rum ordinem sequi solitorum etiam cum moduli dispendio. Vocula si voci
Τιτῆνος postponenda, ante vocalem potest corripi. L. 5, 320.

Τετράποσιν ζώοισιν εἰ ἢ τεύχεα σελήν.

et hic sic malim. Alioqui posses, τὴν μήνην σέπτῃ εἰ ἢ Τιτῆνος ἐν αἵμ, vt τῷ
εἰ et ἢ vnus sonus alterum absorberetur. Iam vero inscuro glossatori debeamus.

V. 225. Ἦν προφύγγ λείπῃ τε ψυχῇ τ' ἀντίνα κρόντο.

Quibus auribus nre ψυχῇ dactyli tempora insinuet! quantae erat perspicui-
tatis illud τε remouere! Profecto *Ausonius*, in bilingui *Epist.* 11, 10. corri-
puit ψυχῇ, at idem πενὴ κρῖνοτεφανος versibus suis praua quantitate inseruit.
Sed quae sit in *Latini*, nedum in *Graecis*, profodici eius, pro grammatico
sane nimis indecens, licentiosa negligentia, notum. Versus praecedens vi-
detur legendus:

Ἀδελφῶδες μήνην ἱερῶν διάμετρος Ἄρηι, Ἦν προφύγγ —

V. 237. Ἐχθρὸς ἐκπύσει: τῷ κρείττωσιν ἀντιφασίζων.

Inimicos obstupesciet melioribus se obducens.

Dubito, an recte sic versum. καταπύσειεν certe apud *Homerum* *Iliad.* Δ. 224.
est timere, idem quod πτήσσειν. Sic ἐκπύσειεν apud *Aetacum* *Cappad.* 1.
Diurnor. 125. Δ. et *Q. Calabrum* 7, 132. *Inimicos fugiet, metuet, quia cum*

potentioribus certare audeat. v. 239. λόγος διχῶς ad sequentia retuletim. Nam Stoicus fuerit, immo lapis, si ἐν τεινῇ ζωῇ tamen agat διχῶς λόγος, in primis si recte intelligam ἀπερίσπαστοι ὁφείσι γαίης εἰς τεινὴν ζωῇ πλαταίῃ γραφαίς: ut falsarii poena *palibuli*, vel *crucis*, sic circumscribatur. Locutio Hebraica, ὁφείν, ἀναταρῆν. vide Hugon. *Grotium* ad *Ioann. Euang.* 3, 14. τεινὸς de *fauibus*, *Nicand. Alex.* 504.

Ἄλλοτε μὲν τε πλάσιν ἐκήμενοι, ἴνθα τε πνεῦμα,

Αἰὲν ἐθροισόμενοι, τεινῇ διαίεσσαι ἰσθμῷ.

et V. 612. Ἰσθμια καὶ φάρυγος τεινὴν ἐμφράσσεται οἶμον.

Manethoni τεινὴν ζωῇ est τεινὸν ἰσθμῷ, φάρυγος τεινὴ οἶμος.

Supra monui διχῶς ἰοῖς, vel οἷς legendum.

L. 5. V. 249. Ἀεγίος Ἄρης. Alias restitutum. Eadem locutio in ultima voce corrupta videtur apud *Maximum* v. 7. et legendum:

Ἀεγίον εἰς Ἄρην ἰχθυήματα θηρὸς ἐν αἴγλῃ.

Vulgo Ἄρχην. Confer eiusdem v. 297.

Φράζεσθαι δ' εἰ καὶ τυγαρῇ Πυρόεντι συνή,

Μὴ θαυμάσιος χροῖά σε τομῆς ἐπὶ φωτὶ λάβυσσιν.

Vulgo μὴδ' ἀμάκως. φράζεσθαι centies male verbum *cavere*, cum sit *considerare*, *observare*, *intelligere*, *discere*, *animadvertere*; vti bene vertitur v. 79. τῷ σε φράσασθαι: sed inficite cum *dativo* componi creditur, cum τῷ sit *quare*, non *cui*. Apud eundem in initio rursus v. 11. lege: εἰ δ' ἂν παρῖνος ἐν γλήσσῃ αὐγάζοιτο, non εἰ δ' ἐν. Sic v. 370. εἰ δ' ἂν, pro εἰν δ' ἂν: vbi potes etiam ἂν δ' ἂν. v. 17. ἦκα. v. 19. *Scorpion* vocat signum *vernū* et v. 46. *pisces* item *vernos*, cum illud sit *autumnale*, hoc *hiemale*: sed in plebeiae *Astrologiae* magistro talia ferenda. *Maximus Philosophus* vtrum tam facilis poeta fuerit, nescio: sed haec non ignorasse putarim. In *Manethone* v. 267. necdum quid melius incidit, quam ἀπερσπητὸν, vti *θειότης*, quod apud *Procopium Arcana Hist.* p. 6.

V. 255. πτηνοῖσιν ἄβρετα, vitium typi: sed saepe tamen confunduntur composita a βρετὸς et βιβρώσκω. vidimus p. 79. In *Nicandri Theriacis* editur et vertitur v. 914.

— — — ἐμολγόμενος δ' ἄπο χυλὸν

Τόμμασιν ἡμίβροτον ἐμβάλλοις ἀπολύματα δαιτός.

Semefa, *semimasticata*, quali haberetur ἡμίβροτα. Legendum videtur ἡμίβροχ', *semimadida*, *semifuccida*, id τὸ ἐμολγώσθαι χυλὸν firmat: quod si velis ἡμίβροτον, pro ἀπολύματα est λόματα scribendum, quod eo fere sensu non semel adhibet: posses etiam ἡμωρῶν. vide *Animadu.* p. 538. [Haec pertinent ad L. 4, 255. vt in *Erratis* ed. *Dorv.* indicatum est.]

V. 257. Μῆνης μυελὸν ὄμμα: *Maximus* 584. Μῆνης πολυπῆτις αἴγλη· nouo vocabulo. An ibidem forma vocis 576. αἰδήτμονα praeterea αἰδήτμονα praefert, quoque dubites.

V. 279. Ἀγερευτῇ ληνῷ ἀνεφέλλεται βῆ ἄλδς ἰχθύν.

Sic recte *Gronovius* pro ληνῷ, in qua voce mihi corruptus videtur *Nicander Alexiph.* 450.

Δήματα δ' ἡ ῥοδῶν νῆον θύος εὐτρυχὶ ληνῷ.

Nam ληνῷ vbiq; et in omni significato apud *Graecos* corripitur, et apud ipsum *Nicandrum* bis, deinde ληνῷ non est ἔριον, vt hic *Scholias* explicat. Legendum λῆνι, quod *Hesychio* est ἔριον, vt λῆνα ἔριον: vti iam *Stephanus*, et vtiur *Aeschylus Eumen.* 43. pro *lanca vitta*, λῆνι μεγίστῃ σωφρόνως ἐπιμνησιν: vbi plurima *Stanleius*. Putat *Cl. Salmasius*, ληνῷ positum pro λῆνῳ: λῆνα enim eidem *Hesychio* sunt ἔρια apud *Cyprios*. *Guetus* hic λῆνα a λῆνος deducit et in ei mutando. Apud *Nicandrum* mihi certe λῆνι magis placet. Re vera ad quantitatem vocis ληνῷ, quam vitiosam pronuntiauius, defendendam adducere possis locum *Nonni Dionys.* 48, 459.

Αὐχένα λυαῖν ὀφώδαι τῶν ἱμάσθων.

At locus corruptissimus est. Nam quo colore *Aurac*, inter nymphas pulcherrimae, *Bacchi* amicae, tribuit αὐχένα ὀφώδαι, *cervicem serpentinam*, vel, si velis, *anguibus cinctam*, vt caput *Medusae*, vel ὀφιοπλακῶν ἑρινύων: nec

Nonnus, nec alius quis, hoc fabulatus de *Anra*. Lege *ἐφωδεῖ ἰμάσθλην*. *Nemefios* flagellum, ut *Furiarum*, erat *serpentibus armatum*. Mox dicit [et 44, 261.]

— — — — — Ἀμφὶ δὲ μέτρην

Παρθενικῆς ἐλάλειν ἐχθρότητας ἰμάσθλην.

Iam, si hoc dubio caret, vides, quam otiosum sit illud *καταμ ἐφωδεῖ*. ἀρχὴν desiderat epitheton. Tu aliquod fabricare; non vereor, ne ceruicem ei e *sino* tribuas; forte *δέσλαιον*, vel *θηνικόν*, diu. *Apollon. Rhod.* 1, 334. 3, 590. 4, 1547. *Manetho* 3, 143. Est autem *Horatiana* *ἰνυια*: *sublimi flagello Tange Clio* in *semel arroganti*. Tangam et alium locum eiusdem Medici. In *Theriacis* v. 268. editur:

— — — — — νηδὺν δὲ καὶ ἐμβριθεύσαν ἄντρον

Ἥμυνε καρπὸς καὶ μὴν ἑρέγχην παλιούρη.

Vide mihi istud καὶ μὴν, quid agit post δὲ καὶ? deinde elumbem rhythmum si non sentis, adhibe digitos: et vide, an hexametrum exeat, immo si in Ἥμυνε mediam corripias. At qui scripsit in *Alexipharm.* 387. omnium prosodiam secutus:

Θωρήκων ἥμυνε ὑτρεφέντων βρωθείσα

Ἥμυνε καὶ χυλὸς αἷος κόμβησι φορηθείς.

credidit isne, eum aliud moduli adhibuisse hic? Vlcus ostendi, medicinam artis peritus circumspiciat; nam si coniecerim *καρπὸς νῆος*, forte *Galenum* iratum habuerim; secutius suspicaret *καρπὸς τῆς ἑρέγχης*. Certo tamen verus emendationem postulat.

L. 5. V. 303. Καὶ μαγκῇ συνέσει πῖσται τὰ πνεύματα φεύγειν.

Quid sibi vult vox *πῖσται*? lego *πῖσται*. *Firmicus* L. 3, 5. loco nono: *Erunt omnibus daemionibus horribiles*. vide quoque L. 3, 9, 9. quo explicare potes v. 302. vbi videtur legendum *Ἐκατησίαι*. Illi *daemones* fuerunt, *morbi epileptici et similes*, de quibus *Artaeus*, L. 1. *Diurn.* 4. p. 28. E. ἡ δαίμονος δόξα ἔς τὸν ἀνθρώπου σισίδου. P. 108. *Animadu.* δαίμονες βροτοὶ in *Manethone* fuerunt agniti, sed iam malim interpretati *βροτοῖς*, *hominibus*, et distinguere post *ὑδάματα* commatice.

V. 324. iam tetigi p. 667. *Animadu.* L. 5, 49. mox v. 330. emendatio p. 228. *Animaduersionum* prodita *εἰσα λαγχὸς* vel metri lege sancitur.

V. 338. Λύσσα δὲ ζηλότυπον, καὶ ἰγνώμονα, καὶ περίεργον.

Quae constructio? vbi verbum, cui innitatur *λύσσα*? Lege *λύσσα ζηλότυπον*. Praecedentia et sequentia eiusdem coloris. Deinde nusquam coarripuit *Manetho* breuem vocalem ante Z in separatis vocibus, nisi duobus locis, L. 1, 16. *Ἐρμα Ζῆνα* et L. 5, 133. *ἰσχυμόνα Ζῆν*: vbi tamen forte caeteris magis concineret *ἰσχυμόνα Ζῆν*. Sic *Maxim.* 576. *αἰδήμονα Ζῆν*. Sed ob hanc causam controuersia nulli horum locorum mouenda: constat enim, optimos poetas ante Z sibi induluisse, *Homerum*, *Anacreontem*, *Theocritum*, *Orphea*, *Euripidem*, *Oppianum*, ne *Antibologiam* memorem. Quare, et ob alias causas, nonnulli negarunt, Ζῆτα esse duplicem literam, saltem paullo alius naturae, quam x vel ψ: nec quidquam vetat, omnes duplices non eiusdem indolis esse; x enim et ψ duplices sunt literae, item p: adspiratio enim, olim litera habita, ταῖς K T P addita fuit; nec ideo producant: certe non duo priores. Verum diligentius, quam ut alii amplius de hac materia agere necesse habeant, hanc traclauit *I. Pierius Valerianus* ad *Virgilii Aen.* 7, 648. Non quod haec litera non aliquando perperam obtineat, vel a recentioribus poetis viciosissime traclatur; ut ex. gr. apud *Homer. Odys.* x. 330. *ἡδυσκαῖς* pro *ἡδυσκαῖς* legebatur, et agnoscitur a *Dausguio* ad *Q. Calabrum* L. 13, 394. vbi nobis quoque vendit *Nazari* ex *Nonno*, quod aequae profuside Graecum, atque Orthographice Graeca est terminatio *εῖθ*: vbi et *βραπτιζεται*. Quin ex *Oppian.* L. 2. K. 541. laudant *φθονγῶν* ἐκ τριάντων μεροπύδα τονδορέζοντες: sed sine variatione, *Aldina*, *Vasfoscana*, *Rittersbusiana*, et *Venetus Codex*, *τονδορέζοντες*, et sic L. 3, 169. lege: vbi *τονδορίζεται*: vti *τονδορίζω* apud *Theophrastum* pro *τονδορίζω* emendauit *Nonnifius* ad *Phrynicum* p. 70.

L. 6. V. 13. *καυμήνοισι*: immo *κινυμένοις*, et 18. *γυνήδλην*.

V. 25. Versus hi sic scribendi et intelligendi:

Ἦς δ' αὐτως ἡτροφῆς καὶ ἑσθας γυγνομένοιαν
Ἠροτόμων δίδται φαίνων, δύνων δέ τε κέντρον
Ἄρης, μήθ' ἄρης ζῶον, μήτ' οὖν φάος ἄγνων
Μήνης δεκκομένου Ζηνὸς φουσιζόμεν αἶγλην.

*Similiter vero non aluntur, quibus genitis
Horoscopus obis Saturnus, et occiduum centrum
Mars, dum neque horae signum, neque item sanctam lucem
Lunae adspiciat Iupiter suo viuisifico iubare.*

Ἠτροφῆς aliis, hic ἡτροφῆς, quod suspectum H. Stephano, qui malit ἡτροφῆς, vel ἡτροφῆς: proprie qui ultra annum non vivebant, vide Salmas. de Annis Clim. 363. habebant enim, locum, κλῆρον, ut fortunae, parentum, sic ἡτροφῆς Planetarii, quem hic tractat fuisse Manetbo. Mox male ἡροτομῶν. In Ἄρης rursus intellige δίδται κέντρον. Ζῶον ἄρης et ἄρα, vel ἡροσκοπός, idem potestare. φάος ἄγνων modo simpliciter vocauit Σεληνάην: vbi omnes eadem ἡτροφῆς causae; nempe ibi Mars et Saturnus horonomon obeunt spectantes Lunam occidentem: nec Iupiter, nec Venus, adspiciunt Lunam vel horoscopus: hic autem Saturnus genituram obit, dum Mars in occiduo centro est. At nec Iupiter, nedum Venus etiam, inspicit genituras domicilium vel Lunam. Rancidissima vero est profodia, si vocem φουσιζόμεν αἶγλην retineas; nam duae priores syllabae auctoritate Homeri et aliorum sunt longae: et ipsis quoque non alia scriptura nota est, nec adhiberi potuit. Dixi, Z modo syllabam non semper producere: sed hoc verum in separatis vocibus, non in compositis; sic ex. gr. Nostro L. 4, 516. Θῆλυ πολυζῶοισιν ἂν ἄστροις. Putarunt primam in φῶσι breuem. Sane φῶσις corripitur: certe auctoritates contrariae debiliores. Cur non a φουσι descendat, et compositum sit, ut φουσιζαδός in βατραχομαχία? verum res in aperto est. In ipso Homero Codices non defunt, vbi inepta orthographia φουσιζώος exstat. Sed quae monstra scribae non alunt? mille ineptiae hinc in poësin Graecam itreperunt. Ζῶν in dialecto Ionica Antiqui Grammatici agnoscunt, Ζῶς, Doros.

L. 6. V. 30. — — — — — φαίνων δὲ σελήνην

Δεξιτέρην ἵστηται ἐπὶ πλευρῇν τετραγώνως.

Lunam sistit, at ἵστηται, slet. Lege σελήνην δεξιτέρην. Sic τῆμαι ἡροσκοπῶν apud Sexti. Emp. adu. Mathem. 346. 15. versum conspiciunt, cum sit stare, fixum esse. v. 33. ἡεροθορῶντες, vel ἡεροθορῶντες. ἡεροθορῶντες nihil, versu 100. quoque malo προθορῶν, quam προθορῶνσι, quamvis damnari hoc nequeat. v. 38. ἰσέποιθ' ἄρης, vulgo ἰσέποι τ', et hic versum administrat, cum requiratur sequatur, quod illud κατόπισθε et διώκων docere poterant: vt v. 572. Ἦς δὲ καὶ ἦν φαίνων Ἄρην δύνοντα διώκῃ Ἐξόπιθ' ἰσπόμενος. Sed summa in his regnat incutia.

V. 51. ἡεροθορῶντες, vel ἡεροθορῶντες ἄρης: vulgo ἡεροθορῶντες.

V. 57. Ἦν δὲ ὅλως φαίνων λέουσι περιφεγγία μήνην.

Illud ὅλως bene mutaueris in ὅλως, solum Saturni epitheton. περιφεγγία, vel περιφεγγία, non minus bona forent, quam περιφεγγία. Habuimus δ, 22. περιφεγγία μήνην. Sic, credo, L. 4, 44. suspicari fuimus περιλαμπρός Ἄρας, p. 179. vti 2, 37. 72. 4, 94. 112. 172. tamen etiam περι augere solet, sed in his a πῶρ compositionem praetulerim.

V. 58. Ἐξόπιθ' ὑπὸ λαχίων, ἵστηται δ' ὑπὸ χελισσι θερεθῶν
Ἀτμίνης δούλειον ὑπὸ ζυγῶν ἐνέλειον.

*Abiectum ab lellis, sed ab alterius labii nutritum
Sernitis famulum sub iugum inuoluit.*

Voluit forte λαχί: sed durum expositionem infantis vocare proturbationem a lellis; imalle ὑπὸ τούτων. v. 81. τεχθῶν ἐν τῷ τούτῳ. Sed id ibi non fuisse monstrat ὑπὸ, quod malit sequentem litteram Λ, quam Τ. An λαχός, lellus puerperii, pro puerpera accipies? verum literula mutata legendum λαχίων, a λαχί, vnde habes λαχί ap. Orphicum Hymno 1, 10. et v. 2. λαχίον. Mox an non offendit ἵστηται? nam quid significat nutritum ab labiis alterius? an mares nutriunt infantes, etid per labia? putabam, foeminas adminiculo vberum hoc

officium praestare. An *bucellas* interpretaberis? Non puto. Credo legendum: *ἐτέρη δ' ἐπὶ χεῖλεσι θρησβίν*: vt L. 1. 48.

Οὐδὲ τέκνοις γλυκαροῖς ἐπὶ χεῖλεσι μαζὸν ἔθικεν.

Et illud *ἐνώλησεν*, quid? vnde *ἰπνοῖσι* notat inanis sonus? quis certi quid coniciat, cum tot vocabula apta sint? interea conicio αἰνὰ ἔτλησεν. Ita L. 3, 337. αἰσχερὰ ἔτλησε. 6, 208. δεσμὸν ἔτλησεν, vel ἔτλησε. vide 6, 412. 729.

V. 70. Τῇ δ' ἄρ' ἐπαντέλλῃ Ζεὺς ἐφεισπόμενος κατόπισθεν.

Nihil duri in hoc versiculo, si modo Ζεὺς corripas, vt vidimus οὐκ et similia breuiari. Ad haec nihil Ἄρες, ἄρες. O fortunati comodissimae profodiae de Graecia poetae! et cur non? *Orpheus* enim in *Iouis suffragine* p. 113. cecinit:

Ζεῦ πολύτιμη, Ζεῦ ἄφθιτε, τὴν δέ τοι ἡμεῖς.

At huic versui pedem deesse caufabere. Sic est: lege ibi igitur vel:

Ζεῦ, πολύτιμη Ζεῦ, Ζεῦ ἄφθιτε, vel Ζεῦ πολυτιμότητε, Ζεῦ.

et hic Ζεὺς ἐφεισπόμενος. Sufque deque habent poetarum transcriptores, vtrum verbum met्रो conueniat, necne: de sensu solliciti. Mox rursus v. 79. habes:

Ἐξόπισθεν δ' Ἄρεως ἐπεμύνη, συναφὴν τε σιλήνης.

Sed quis non reponat *σπεμύνη*? Sacrifissime ΣΠ. ΕΠ. ΟΠ. confusa; hinc optime *Salmasius* in *Porphyrio de Abst. Anim.* pro ἐπίδικον reposuit *σπαδικον*, quod nesciebam, quando ibi coniciebam *δρηκων*. Viri Docti lectio non est coniectura, sed ipsa veritas. vide p. 423. 574. *Animaduersionum*. Simile in ΣΤΥΝ et ΕΤ obseruauimus. Inde posses in *Maximo* 566. Μέσφα πότμη φερρεῖται ἐν ἀγνάπτῳ ἀδάμαντι: nempe scriptum fuerat ἀγνάπτῳ, vnde ἀπτῷ. Rursus aberrant in *ἔπεισθαι* v. 485.

Ἦν φαίνων ἐφείσθηται πολυπλάγκτον περ ἔθικαν.

Nempe reponendum ἐφίπῃ πολυπλάγκτον: vt v. 349. Ζῶων δ' ἀπὸ μέσσω Ἐρμείας ἐφίπῃ: nam vtrumque dicitur poetis, ἔπειν et ἔπεισθαι. Sic 4, 625. et πολυαντρεῖας ἐφόγγυς repono quoque L. 5, 158. ἐφόγγυς *Ionicum* ibi.

V. 73. Εἰς τόσων ἐμζὼν μῆμνι χρόνον εἰς ἱ κα μῆμνι.

Desideraretur εἰς ἐν, nisi legas εἰς τόσων χρόνῳ. v. 44. et 93. ita potuisset quoque, sed non necessario, scribere.

V. 80. Διχνομένη, βρέφος εἰς τόσων πατρύων οἶον Μίμνι. An ellipsi possit excusari, pro κατὰ οἶον, nescio. Malim transponere *διχνομένη*, τόσων βρέφος εἰς π. ο. μ. Obuium εἰς pro ἐν: id videtur turbandi ansam dedisse; nam notio, qua τῷ μίμνιν casus quartus competit, hic non quadrat.

V. 83. Ἡελίῳ μὲν ἐφ' ἡρόνῳ, δυτικῷ δὲ αἰλήτης.

Ἡ κείνης μὲν ἐφ' ἡρῇ, ἀπὸς Τιτῆος ἵναπτα.

Diuersus casus eidem praepositioni iungitur: vt L. 6, 12. ἀμφὶ γάμων et σινίσσει. Multa exempla. Hic sine causa ἡρόνῳ pro ἡρόνῳ: nam poetae versus gratia talia plerumque audent. Hic et turbat, quia ab imperito ἡρόνῳ ad ἡελίῳ posset referri.

V. 86. Ἡ τῶν μὲν τροχάσι τις δμῷ ἑτέρῃ, τόδε κέντην

Ἄλλῃ ἀπαιμειβαῖς λέσθι κείνης ἀνέντας.

Quo illud τόδε spectat? omnino lege ὁ δὲ. Sic v. 199. habes τῷ pro ᾧ. Mox v. 92. βροτοῖς repono.

V. 99. Ἡ πάλι δ' ἀρξήτους παῖδες τοκέσσι γίνενται.

Aut rursus innominatis liberi parentibus nascuntur vitales.

Qui si forent nominati? lege: Ἐμπαλὶ δ' ἄρ' ἑτήϊς, e contrario dictis, contra quam dixi modo. Contrariam medicinam applica *Orphei Hymno* in Ἐτίαν, p. 178. Οἶκος θεῶν μακάρων, θνητῶν τέρεγμα κραταῖον: vulgo inepte οἱ καὶ θεοί. Sic in *Plutone* p. 116. Ἐδραν ἀθανάτων, θνητῶν τέρεγμα κραταῖον. In sequenti *Hymno* lege *πυρραυγία* pro *πυρραυγία*, et in *Argon.* 368. πῦρ πυλόντας pro πυρὶ πυλόντας, vel *πυρκαυλόντας*, quod occurrit apud *Lycophr.* 17. p. 4. *πυρσδε* per se et in compositis, vt *πυρστούκος* *Maneth.* 4, 467. pro igni. *Hesych.* *πυρσῷ*, *πυρὶ*. vide *Anthol.* 6, 3, 7. 8. p. 414.

L. 6. V. 103. — — — ἐπιδερκόμενοι μὲν τε καὶ ἄρην

ἢ κέντρων κατόπισθ' ἐπ' ἀμφοτέρων ἰόντων.

Penultimus sermo in circumspiciōne vertitur. At quid in Astrologica te significet vel haec Latina, vel illa Graeca vox, alii forte norint. Deduxerim ab ἄρος, ἔριον, quorum vltus creberrimus. Sic ἐξορία notum. Sed forte et ipse vanus sum, et simpliciter emendandum ἐπ' ἀμφοτέρων: ἐπὶ μὲν καὶ ἄρην, modo memoratis, et saepe coniunctis, vri v. 27. 95. v. 105. antea emendavimus ἀπότροφον. ἀγνοερόφον nullius sensus. *Iupiter et Venus, ἀνέρες ἐσθλοδόται*, βίη δούρειε, dicuntur, illi ἀγαθοποιοί, si ab ἀροῖς ἀπότροφοι αὐεῖσι sint, nempe *Marte et Saturno, hi malefici omnem maleficam vim exserunt*; isti enim κακοποιοί: si contra in vicinia sunt ἀγαθοποιοί, minuitur illorum malignitas. *Mercurius communis, ἐπίκοπος*, quia se accommodat aliis, siue bonis, siue malis. Si ἀγαθοποιοί ab hora αὐεῖσι sint, fauere non possunt. Eleganter *Propertius* e certa *Heinsii* emendatione 4, 1, 76. in carmine apotelesmatico: *Αὐεῖσι Charisī cantas, αὐεῖσις Ἀπόλλω*. Verba ordina *εἰλάων* [quae sint vido ad v. 127.] φαίνοντων ἀπότροφον ἀκτίσεις φαίνοντος καὶ Ἄρης: illud καὶ ἄρος etiam pendet ab φαίνοντων ἀπότροφον, quod cape, vt alia adiectiua, pro adverbio.

V. 106. — ἢ ὅτε τοῖσιν σύμφωνον δρόμον ἐν ζωαῖς φίλιόν τ' ἀνόντων.

In MS. est ἢ ἑταίριον. Editor hinc non male potius eliciendum autumavit ἢ δὲ ἑταίριον: nam de felici genitura hic agitur, et in suis ζωαῖς omnes *Planetae* tales. Sed incommodum illud hic ἑτε, sequente ἀνόντων, accipe potius pro δὲ, quod melius sic iungitur, et saepe solitarium occurrit: vt L. 6, 243. ποτί. v. 353. ἀνόν δρόμον σύμφωνον, vel vt L. 1, 295, σύμφωνον ἡπαρδὸν ἔχων, dicuntur, quando sunt τρίγωνοι, vel τετράγωνοι φαίνονται, quando et ἐπιβάλλειν ἀλλήλων dicuntur: vri docet *Sext. Emp. adu. Mathem.* p. 344. 39. vbi male δορυφορεῖσθαι et συνάπτεισθαι in notis conferuntur; nam δορυφορεῖσθαι dicitur *planeta in medio minimum duorum conspectus*, at vnus vni συνάπτειν solet saepe dici, et id verbi δορυφορεῖσθαι etiam vulgaris vltus indicat. *Chariton* 8, 1, 128. 16.

V. 119. — τὴν δὲ δρᾶσι, καὶ διπτόταν Ἀφρογενεῖν

Ἐρμῇ τε Ἰὺν ξυνην δδαν ἐξανύσειν

Ἀκτίσιν σφαιτέρως, φαίνων δ' ἐπιμάκρυτος ἴη.

Editur Ἀφρογενεῖν. *Gronovius* vertit, ceu foret Ἀφρογενεῖν. Sed an Κυθήν, illa enim praecessit, recte dicitur Ἀφρογενεῖν, id est, sibi ipsa, eandem viam perficere? lege Ἀφρογενεῖν Ἐρμῇ τε Ἰὺς, Hoc faciunt Luna et Venus, [de his supra mentio facta,] quando etiam Venus et Mercurius una incedant suis radiis, et Saturnus testimonium praebeat.

V. 123. Εἰ δὲ πάλιν φαίνοντι ἡγεγνώτῃ ἰσέμοιρος

Δίκην κατὰ ταυτὸν ἴη, γάμος ἔπλετο τέμος.

Intelligitur Luna; nam de ea prima mentio v. 115. et mox de Venere agit v. 126. vertitur: et in eodem simulacro incedat. Itaque ἴη ab ἴημι, sed quomodo, simul bene incedunt πάλιν et ἴη? nempe de suo liberaliter adiecit Editor illud et. Tu ἴη interpretare μὴ ab ἴς, vnus, solus. Nam et haec planetarum περιεργία obliuatur Astrologis, an solus soli quis adsit. Inde *Firmicus* L. 6, 20, 1. agit de casu, quo Sol cum Luna sola diameter, qui locus nostro concinit, et C. 21. Venus cum Luna sola diameter. Noster t, 296. Καὶ μόνη Κυθήρεια συνη καλῶ φαίνοντι. 5, 272. Ζηνὶ μόνῃ. μύναξ hoc libro v. 157.

V. 126. Ἀφρογενεῖς κλεινὰς, immo κλίνας, vel κλίνας: quis scribat τέφασσα. vide ingenium scribarum vel critico-grammaticorum: hic diphthongum intactam reliquere; at L. 4, 250. vbi in contextu κλίνας, superposuerunt κλεινῆς. At L. 6, 33. vbi in contextu κλεινῶν, docta scilicet manus imposuit κλεινῶν.

V. 127. Καὶ διανοῖς εἰλάσειν ἀπότροφον οἶμον Ἰῦσα Ἀφρογενεῖς.

Illae geminae Iumina sunt Sol et Luna per excellentiam. Sic supra 105. ἀπότροφον ἀκτίσεις φαίνοντων εἰλάων, Martis et Saturni radiis αὐεῖσιν lucentibus Sole et Luna: nihil ibi intellectum, nihilo magis, quam libri huius versu 649. — καὶ ὅσοις φῶτα διώρην

Μὴ λίσσῃ, πᾶμπαν δὲ τ' ἡπότεροφον οἶμεν ὀδεύῃ.

Quod vertitur — et quibuscumque lumina, biborium

Non videris, prorsus vero aversam viam incessestis.

Quis intelligatur in videris, in incessestis, nemo dixerit: vbi καὶ τὰ διωγὰ pro biborium? an ὥρα, hora, vigesima et quarta pars diei tempore Manethonis? vbi talis doctrina Astrologica, qua per duas horas definitur adirectus astri. Lege φῶτα δὲ ὤρον, et quibuscumque duo lumina [Sol et Luna] 146. ἡ δὲ δὴ μὲν φῶτα μέση κλίμα' ἀπ' Ὀλύμπου, et 549. et 551. 721. v. 285. εἰλη, et vette: si Sol et Luna genituram non adspekerint, at omnino ab iis viam aversam habuerint. Sol et Luna, βασιλεὺς et βασιλεια ἑτέρων, [L. 3, 219. 5, 196.] sunt κατ' ἐξοχὴν Astrologis εἰλη, φῶτα. Μεγάλοι illi φωτῆρες in mundi γενέσει memorati Μωϋσῆ; qui, si fides his nugiuendis, astrologiae fuit peritissimus cum omni patriarcharum et sanctorum populo. Porro ἡπότεροφες, quantum meminī, nusquam vtitur Manetho, nisi de θεολογούταις, ἀγαθοποιούταις, nusquam de ἰεροῖς, κακοποιούταις ἑτέροις.

L. 6. V. 137. — αὐτῇ [Ἀφροδίτῃ] δ' ἀγαυῆςιν

Διερκεται καρὸςσσαν ὤπ' ἀκτίναςσι σελήνην.

In suos loculos recondant diphthongorum correptores vbique ante vocalem hoc ἀγαυῆςιν. Videamus tamen de sensu, de metro securi. ἀγαυῆς reddidimus inuenio admirabilis, elegans, et ita, vt saepe, idem erit ac καλὴ Ἀφροδίτῃ. At hic aliquid epitheron requiritur, quod opponatur φλογέσσαν αἰγλαίς φαίνοντες καὶ Ἄρειος. Quod si significet, vt quidem docet Hesychius, ἐπιζῶνον, φθονεδὸν [habet et θαυμάσιον], inuidiosus, inuidus, qui conueniet Venerris stellae, τῇ ἀγαθοποιούτῃ; tu lege ἀγανῆςιν. Hesych. ἀγανῆς, πρᾶξις, προσήκειν ἀγανῶν, πρᾶξις, mites. Noster ita βασιλῆας ἀγανῶς celebrat 6, 404. Ap. Maximum 125. Παρθενὴ ἀγανῆςιν παποῦντα πρᾶξιςσσι: vt ibi legendum. In Nostro v. 131. μετερχομένους videor correxisse alias.

V. 152. Ἀφροδίτῃς φαίνονται, τῇ δ' αὖ Κρόνος.

Editor falsus, sed licet hoc defendi possit, aliter fete Noster; quare malim φαίνονται ἰδ' αὖ Κρ. vt v. 308. γέγοντο, ἰδ' αὖ καὶ, vel φαίντ' ἡδ' αὖ. Si φαίης praeferas, potes φαίντ' τῇ δ' αὖ Κρόνος λίσσῃ.

V. 156. ἐξέτωσι, obeant. Apud Maximum 246, ita vette: vbi paullo ante habes κακὴ πειλὴ, malignum malum. Verum ludimur rursus mala distinctione, vna voce legendum κακὴ πειλὴ, vt patet ex v. 212. vbi τομάχων κακὴ πειλὴ βαρύνοντο, item vitiose, sed quae tota locutio est Nicandri Theriacis 319. οἱ χυλιδύκει κακὴ πειλὴ βαρύνοντες: apud quem eodem libro v. 877. κακὴ πειλὴ explicatur τῇ κακῇ ἥγαν νόσην πιλάζοντα, νοσῶντα, et Alex. 93. Maximo adscriptum hoc poema; hinc etiam Nicandro esse recentius colligeretur. vide R. Bentleium ad Callimachi Hymnum in Cererem 135. qui εὐκλειῇ restituit in stolido illo Hymno secundum Dawesium, sed ab Etym. M. auctore tamen agnito. Apud Hesychium idem error, κακὴ πειλὴ, immo κακὴ πειλὴ, κακὴ, ἢ κακία. In Crinagorae epigrammate apud Bentleium, Codex fere bene τὸ λιγυπέλις. Apud Maximum v. 133. quibus reposuerit δημοδρόμους pro δημοδρόμους, vt v. 267. cui Πάρη μεδίεσα, Venus regina Parbi, non agnoscitur? v. 268. quis operae pietum ducat ἐγρεκδομος corrigere? v. 280. quis non videt κατ' εὐρεπὸν reponendum? v. 279. notes τιτύσκων. vide ad Hesychium Sopringium, qui adducit ex Schol. Nicandri Theriac. 472. Autimachi locum. v. 277. lege: πᾶς μὲν ἂν ἐν λογιῶσι τομαῖς ἐπὶ ἀνδρὶ σιδηρος. Vocem λογιῶν pro λογὸν recte Nicandro in Theriacis 733. ex Codice et Scholiasta. Sic λογιος et λόγιος Ἄρης in Manethone. v. 280. in Maximo:

Εἰ μὲν ἀπ' ὑπερνοῖς νέον προφάρσιν ἀγανῇ

Πληγὴς ἡρεῖσσε', vel ἀερεῖσσε'.

Vulgo αἰορεῖσσε', auspicato, quod vtrumque reliquis compar. Pleias hic vocatur obscura: abscondita modo, quae nunc νέον φῶς προφάρσιν. Sic αἰγοκερεὺς ἡρεῖσσε' Q. Calabro L. 7, 299. In Nostro mox 160. Νῶ μὲν.

V. 162. Δεχυνμένη αὐτῇ συναφὴν καλῆς Ἀφροδίτῃς.

αὐτῇ, id est, Κρόνῳ: refrendum foret δεχυνμένη ad Κυθέρεια praecedens, sed

sic nec constructio, nec sensus integer. Editor ait: lege *Δαχρυμένης*. *Venus* *δέχουθαι* igitur *συναφὴν Κρόνυ* dicitur. At L. 6, 79. legimus:

Ἐξέπιδεν δ' Ἄρεως σπομένην, συναφὴν τε σελήνης Δαχρυμένην.

Quare potes et *δεχνομένην*, et ambae locutiones locum suum sustinere possunt. Sic λαβεῖν συναφὴν Κρόνυ Κόρης dicitur 1, 107. in his variare formulas solet. At L. 6, 324. exhibetur:

Ἐν δὲ διαώμοις ὄσσοι ὁμῶ μήνη φορέονταί.

Ἡ συναφὴν δείκνυντ', ἢ μαρτυρήσαν ἑβήσαν.

Constatum ostendunt, nescio, an sit probandum. Malim *δέχυντ'*. Forte *Ionice* fuit *δέκνυντ'*, sed passim *δέχουθαι* occurrit. At L. 6, 406.

Τοίην δ' ἢ συναφὴν Μήνη Φαίανν τε καὶ Ἀρης Δέρεκωνται.

An de sinceritate huius lectionis dubitandum? non credo. *τοίην συναφὴν* *δεῖσαι*, nempe *Mercurii* et *Veneris*, et sic ibi v. 400. et hic mox *Μήνην δ' ἄρ' αὖ* *φότεροι Θῆρες Φαίανν* *δεῖκνυντες*. L. 6, 164. ubi notes pendens participium, non raro occurrens; quo in genere παρακεινδυνευμένος est locus L. 5, 170. nimirum *σελήνην τεύχει*

Ἥνιοχον καμπτήρα διερχόμενον φιλονεικῶς,

Ἰπταμένων ζώων τετράζυγον ἄρμα διώκων,

Καὶ νύσσει εὐρὴν ἱπνίκιον ἵππον ἑλαύνων.

Desiderabatur *διώκοντα*. vide ad *Iliad*. B. 353. verum quid *νύσσει* notat? *εὐρὴν* enim ex *Hesychio* apte reddas *χαλικῶ*, verum *itinere tracto*, quasi *εὐρὴν* haberetur: an a *νύσι*, eo, deduxit? vix sincerum credo, an:

Καὶ νύσσει εὐρὴν ἱπνίκιον ἵππον ἑλαύνων.

Homerus *Iliad*. ψ. 337.

Ἐν νύσσει δὲ τοι ἵππος ἀριστερὸς ἐγχευμενός τ'.

Cogitaram quoque, sed longius abiret, καὶ νύων εὐρὴν: iste enim gestus autigatum. *Sidon*. *Apollin*. 23, 350.

Instans verberibus simul regentes,

Iamque et pectora prona de couino

Extensi rapiuntur, et iugales

Trans armos feriant vacante tergo,

Nec cernas cito cernuos magistros

Temones mage sufferant, an axes.

Manilius L. 5, 76. Quem ibi laudat J. Sauro:

Aus, cum laxato fugerunt carcere claustra,

Exagitare feros, pronumque anteire iugales.

Vbi doctissimus emendator ineptum pronuntiar fugerunt, et reponit *fregerrunt*, quia apud *Virgilium*:

— Cardine verso Belli ferratos rupit Saturnia postes.

et apud *Lucretium* legimus: *confringere portarum claustra*. Possent et ceterum in hanc sententiam loca adduci, et quin *equi*, stare nescii, recte dicantur *carceres*, *claustra rumpere*, *perfringere*, quando vi ea transeunt et euanescunt, nemo dubitauerit. Verum merito ambiguum videbitur, vtrum *iidem*, quando iter e carceribus corripimus, non recte perhibeantur, *claustra*, loca clausa, ideoque iniussa, fugere et summa celeritate relinquire. Certe next in libertatem se vindicantes, *catenas rupisse*, *fregisse* dicuntur, sed non ideo inepte *Ovidius* L. 3. *Amor*. 11, 3. cecinit:

Scilicet adserui iam me, fugique catenas.

Fugere pro effugere quis recte adhiberi neget? quoties *fuga* pro *celeri cursu*? quae notio hinc non remouenda. Haud videtur igitur hic contra *Codices* aliquid nouandum: ne nostra, non sua verba loqui auctores adigantur. Satiù foret, ubi nobis insolentibus aliqua talis locutio occurrit, ei similem indagare: quod saepe succederet diligentibus et religiosis: si secus, scrupulum indicare, sed non temere ad correctionem conuolare, nedum hario-laciones nostras ausu et exemplo non laudabili in contextum ipsum intrudere. Sic olim quoties peccatum querimur! sic hodie quam saepe peccatur, etiam ab iis, quos id minime decebat, damni hinc scriptoribus praeiis illati non ignotos.

L. 6. V. 166. *Oedipodis genituram antiquae ferunt memoriae lēffionum: ait Firmicus 6, 26, 3. an huc respexit sed ille longe diductiorem, nec plane eandem habet genesin.*

V. 168. *χεῖρσιν ἀναψάμεναι περὶ πύκας, pro ἀνάψασαι, vt ἀψασθαι βρόχου dixit pro ἄψαι, quamvis id minus deuium.*

V. 170. *Εἰ δὲ γυναικίῃ γενέθλη πέλοι, ἐς πατὲρς εὐνὴν
Κλείνεται· τὰς δ' αὐταὶ καὶ ἡνυκῆσαι γάμοιο
φαίνων διασπάζων ἦτοι κατὰ κέντρον ὕψος.*

His haec Latina aprantur: In patris torum recumbunt; inexpertae autem illoae feliciūm nuptiarum. Saturnus dominans aut circa centium versans Lunae. Coniicitur κλείνεται, αἰτίας δ' αὐταί, sed ceu aliquid ramen ignotum: vt re vera est. Tu sine haesitatione legas:

*Κλείνεται· ὡς δ' αὐτως καὶ ἡν κλήραιο γάμοιο
φαίνων διασπάζων, ἦτοι κατὰ κέντρον ὕψους.*

Et sic etiam si fortis nuptiarum sit Saturnus dominus, vel ad centrum prope existet. Cui, qui astrologicos libros inspexit vnquam, ignotae, κλήρος Γάμου, Ἐρωτος, Δαίμονος, Ἀνάγκης, locus Cupidinis, Daemonis, Fortunae. Aditis Firmicum L. 3, 5, 6, 32. 15. et Cl. Salmaf. libri saepe laudati p. 199. sic ipse Noster mox v. 177. Κλήρην γάμῳ αὐτὸς ἐλάσων, et 181. et L. 6, 643. canit:

*Καὶ δ' ἄρα καὶ κλήραιο Τύχης μεδίον ἀπάμερσεν
Ὀλβον, ὅτ' αὐτὸς τοῖς κλήρου βαῖδιν προπάροισεν.*

In quibus verbis nunc legitur μελίων, curans, et βαίων, gradiens, quod modo restituiamus; μεδίον autem vnice verum, idem quod διασπάζων, ἐλάσων. Sic L. 1, 298. Ζωγραφίης μεδέοντα, quos vocat L. 6, 482. πάσης τέχνης ἄρχοντα ἐν ἔργῳ. De ὡς δ' αὐτως non dubitabis. ὕψις versus mox sequens 180. κέντροισιν ὕψις, vindicat, licet nec absolum sit ἀπειλή, quod rescribere v. 185. pro ἐπίς.

V. 174. *Λάβειν παρθενίης ζώνην λύσαντο τοκυῖσιν.*

Ἢλ κασιγνήτοις πατέρων, σφαιτέροις τε τοκυῖσιν.

Sunt patrui, fratres patrui, illorum [sic vertitur], id est, patruorum, et patrui patres sunt aui. Sane σφαιτέροις eo vsu non ignotum. Fieri potuit quoque, vt neptis flagitiose suo consueuerit. Sed si hoc voluit, cur ποῖρα non dedit, κείνων τε? vel πατέρων τε? an τίναςσι secundo loco legendum? licet λύσανθαι ζώνην tum quidem conuenerit, sed non παρθενίην. Certe τεικάν et τοκίην loco sibi cedunt v. 55. huius libri.

V. 183. *Καὶ πυνυαῖς ἀπατρῶν ἐν φρένα φιλωδεῖσαι, delinitae, bene, sed mollius; malleme deceptae. Hefych. φιλωδεῖσαι· ἀπατρῶν, φιλωδεῖς, ἀπατρῶν. Apud eundem legimus φιλωδεῖσαι, ἀπατρῶν, φθίρειν, ἀπολλεῖν, quod recte in φιλωδεῖσαι mutatur, nisi φιλωδεῖσαι intelligendum quidem, non reponendum videatur, et vitiosam scripturnam in Codice alicuius auctoris sic corrigere et declarare voluerit Lexicographus. Coniule interpretes ad Hesiodi Op. et Dies 375. Errant, qui a φιλεῖν deducunt. φιλήτης, vel φιλήτης, vel πιλήτης videtur rescribendum apud Theodorum Prodromum L. 1. p. 13.*

Καὶ τὸν πυλῆγαν εὐδὺς ἐκπιφρυγῶτα

Λαβεῖν ἐφώρμην, καὶ κταίειν ξύλων, λίθων.

Vbi Gauslinius πυλῶν efferrendum contendit, et tamen recte vertit, quem miror offensam forma κταίειν ξύλων pro διὰ ξύλων, cum genitui tales ellipsi πῆς διὰ saepe veniant pro ξύλοις. Mox in Nostro λάβειν, vel λάβειν, et v. 188. δμυδεῖσαι, familiaritatibus: non familiaribus: vt εἰχθῆναι, κληδεῖσαι. v. 190. λῆχος λίποντο. Medium hoc cum accusatio non impune tulerit ab R. Dawesio, ita ordine scribi negante in suis Observationibus p. 51. forte praestantiores Graecitatis auctores succurrerint Manethoni.

V. 193. *Ἢ κείνων ἐλάχης ἴτεροι βίη εἴρεσαν ἄλλων. Quo illud ἄλλων? βίη ἄλλων, aliorum ingratis: forte αὐτῶν. ἔλκειν hoc sensu notum.*

V. 210. *Ὡς καὶ εἰς γάμῳ λωβήτορας αὐτοὶ ἐς οἶκος*

δέχυνεθαι ξυῖν τανάχῃ ἐνεκὸν φιλότης.

An permittit ordo verbotum ὡς αὐτοὶ δέχυνεθαι? videtur requiri αὐτῶν: lege igitur αὐτῶν. A numero ad numerum omnes poetae saltum faciunt. vide Schol.

Nicandri Alexiph. 506. vel *δέχυνται*. Sed quid est *ἐνὶ τῶν ἀνδρῶν*, *communi gemitu*? *ἔξωτες* non noui: facile *ἐνὶ τῶν ἀνδρῶν* rescripseris. An igitur *inuitta uxor* etiam recipit *moecbum*? Cur non *ἐνὶ*: vt ap. *Hippocr. Epist.* ad *Demages.* *initio*, *ἀγὼν ἐπὶ τὴν ἐνὶν*, *ducere ad hospitium*: vbi in *Alardi Amstelædami*, virum enim hunc, non Theologice modo et Medice, sed etiam Graece Latineque doctum, haec aluit ciuitas, editione *ἐνὶν*, *hospitio*, *hospitali mensa* excipere veritas. Sed tamen languet illud *τῶν ἀνδρῶν* ita per se positum. V. autem 204.

Αὐτοκατηγήτων σφετέρων συνθεσιν ἑαυτοῖς.

Sororum suarum concumbunt maritis; immo *Germanorum suorum concumbunt uxoriis*. Putauit V. D. agi de *foeminis*: quia quasi discernendi causa sequitur *Ἀνδρες γινώσκουσιν*. Sed non ita est; considera totam hanc verborum pericopen. Vox *ὑπέρβαιν* potest stare.

L. 6. V. 214. *Εἰ δ' ἄνδρες γενέθλην, εἰ δ' αὖ κελίονε συνεύει*

Σκεψάμενος κατ' ὅσους ἄμφω ζῶσιν ἐν Μήνῃ.

Procul dubio legendum *ἄμφω ζῶσιν ἐν*, vel *ἄμφω ζῶσιν*, vel *ἄμφω ζῶν*, *in ambobus*, *uiri et uxoris*, *signis*, vel *in ambobus signis*, siue *boroscopis*, eodem sensu: *ἐν ζῶσιν* enim non ita recte dicitur, vti *ἐν Κάτερος*.

V. 223. — *ὅσα γάμοιο σχήματα φαίνουσιν ὅσοι ἄνδρες ἐξονομήναι.*

σχήματα sunt *relatiuae* inter se *planetarum* et *signorum* *positiones*; vnde *pendent humanae sortes*. Sed hic aptius *σήματα γάμων*: vti L. 4, 109. *Ἄλλα δὲ σοι λέξω πάλι σήματα θεῶν γενέθλης*, et L. 6, 338. *Πολλὰ μὲν ἐν τις τοῖσιν δοικίτα σήματ' ἀνέροις Εἰνὲν Ἀδελφίδων*. E contrario loca sunt, vbi *σήματι* male pro *σχήματι* obtinet: vti L. 4, 410. — *μέρτυς δ' ἐπὶ σήματι τῷδε γένηται*: vbi reponere *σχήματι*: vti L. 5, 90. *τῷδε τῷ σχήματι μέρτυς ἐπέλθῃ*, et sic L. 1, 335. supplere debueram, non *σήματι*. Rursum reponere *σχήμασι* v. 389. nusquam, quod memini, *Μαντεῖο* voce *σήματα* vitur pro *astris*, vel *constellatione*. v. 236. *κ' ἔγναθον*, non *κ' ἔγναθον*: multum enim respectu moduli differunt hae scribendi rationes. *ἄμερτυς* fore iidem, qui *ἀπότροφοι*.

V. 240. *Ἄλλ' ἄρ' ἐν Μήνῃ τε καὶ Ἀφρογενεὶ πάλι φαίνων.*

Bene deletur *Ἄλλ'*, at male *φαίνων* vertitur *adparens*, cum sit *Saturnus*: intelligitur καὶ ἐν Λ.

V. 243. *Ἀραια*. Transpositione vtens legas *ἀραιεῖ*. Sic 259. *γονὴν ἀφελοντο*. Alias exempla occurrerunt. Sic apud *Maximum* 149. legendum pro *παλὴν γὰρ αἰνέσιμος ἀνδράποισιν*, *ἐναίσιμος*. Sic apud *Oppian.* *Ἄλιεντ.* 1, 625. *Θυμὲς ἐναίσιμος*. *Palas* habet *αἰνέσιμος*, iterum 683. et L. 2, 198. et 3, 636. Eadem in *Oppiano* balbuties. In *Maximo* paulum ante *ἐν δὲ τε οἷς κε*. Sed v. 140. turbatur in eodem magis:

Τεύξει γὰρ βίβτῃ τε μέγα κλέος, εὐφροσύνην τε

ἠΐθεα, μελιχλὴν τε χάριν τ' εὐεργία δώσει.

Primo non placet *εὐφροσύνην* accipi *adiectiui* more; procul dubio hic non *bilaris*, sed *bilaritas*, requiritur. Sed vnde hic *ἠΐθεα* vertuntur *pulchra et domesticilia*? sequitur enim *χάρις*, inter quae profecto aptior locus *moribus*. E contrario v. 57. *ἐπὶ ἠΐθεα καλὰ πόλος* vertitur *bonis moribus*, cum ibi recte *pulchra domesticilia*, *sedes*, locum haberent. Sed vnde *ἠΐθεα* quoque inter copulas hic *ἀσυνδέτως*? Confusio quoque displicuerit in *μελιχλὴν τε χάριν τ' εὐεργία*. An *ἠΐθεα μελιχλὴν τε χάριν τ' εὐεργία*? nam *synchysis* excusari possit. Sic *Manetio* 6, 385.

Ἐν δὲ τ' ἰσημεριαῖς χηλαῖς ἐτίλβων δὲ τε κρηῶ.

pro *ἐτίλβων ἐν χηλαῖς καὶ κρηῶ*. vide p. 737. *Animaduersion*. Etiam in *Maximi* versibus 153. et 154. *stribiligo* inest, quia *ἐμπλην* acceptum, ceu noraret *κρηῶν*, *prope*, cum significet hic *χωρὶς*, *praeter*. vide *Schol. Nicandri Theriac.* 322. et illa ab *Ἐμπλην* vsque ad *ἠδε γυνή* legenda per *parenthesin*. Emenda vero *ἐν δὲ τε* pro *εἰ δὲ τε*, *ἠδε γυνή*, sic fluent recte omnia. Antea, credo, emendauimus ibidem v. 149. *μὴ νό τι πῆμα δεδιχθῆναι*.

V. 249. *Ὅσους* videtur in *ἔσους* mutandum; de viris enim durum *λαβεῖν σπέρμα* *νηδύος* *εἶναι*. Mox 256. *ζῶα πολυπερὴμα* sunt *pisces*, *cancer*. v. 261. *τὸ δὲ λιπὸν*, et *ἡ γὰρ*.

L. 6. V. 275. Εὐνίδες οἱ γὰρ τοι ταύτων lege. εὐνίς, εὐνίδος, υχορ, εὐνίς, εὐνίος, *orbatus*, nescio, qua auctoritate sic discriminant; non offendi nisi εὐνίς εὐνίδος utroque significatu.

V. 306. ἰάσσεαι: sic passim in *Nonni Dionysiacis* scribitur pro ἰάσσαι, quia in vetusta membrana Bibliothecae Laurentianae *Iliad.* Σ. 282. legitur ἰάσσαι, ut immerito taxetur *Iosua Barnesius*, quasi primus foedissime deturpasset hac geminatione *Homericum* textum. vide *S. Clarkium Iliad.* Δ. 41. forte malit quis praecedente versu περι φάτων. Mox ἀδελφιδῶν, ἄν κα, πληθὺν ὑπερέσσει, Icuia pleraque: et saepe non a me attacta, sed quae maculant contextum.

V. 321. Εἰ δ' ἄρ' μή τι Μῆνη θυμῷ θεοῖ, legendum.

V. 332. Ἡ παῖρς θεῶν γυνὴς, ἡ καὶ σπανοδέλφης.

Quomodo differant pauci et rari fratres, vix exputo: vitur L. 4, 390. item *Sext. Empir. aduers. Mathem.* 355. 101. Videtur vox non modo *penuriam*, sed fere *privationem*, ἀπάρειαν, notare, ut vnus modo sit frater. v. 343. ἔκταν θέρπει, 344. σφρηγιδῶν: suprascripta lectio in *Ione* decentior. v. 341. δύναντες praetulerim: vti 280. et sic quoque scripserim v. 355.

V. 342. Pro μεσάτσιο antea p. 230. reposuimus μέσα τοῦ. Origo vitii crebra talis *Ionium* terminatio. Irrepsit simile mendum in *Maximi carmeu* v. 448.

Ἡ κατ' ἰδὺν ἴησιν ἐπ' ἐκδομάτῳ βεβῶσα Διχάλη.

Vbi corrige ὑπὲρ δόμα τοῦ βεβῶσα Διχάλη, ὑπεβεβῶσα δόμα διχάλη τοῦ. *Ap. Nicandrum Alexiph.* 295. editur de Gallina:

Μαργαρίνη δόσκαπτον ὑπεκγόνον ἴχθυς γαίης.

Nullius frugis vocabulum ὑπέκγονον, quare tentarunt ἄν' ἴκγονον, sed ἴκγονος irem nihili hic. γόνον *Schol.* agnoscit. ὑπὲρ statim placeret, nisi sequeretur ἴχθυς. *Movelliana* habet ἴχθυς. Cur non ἴχθυς γαίης? non quidem obuium habui triplex hoc compositum ὑπενν. sed natura praepositionum non videtur repugnare. Cur minus id diceretur, quam ὑπεκπροθέτου apud *Oppianum* z. K. 522. ὑπεκπροθέτου μεγάλη ῥίς. In *Manethone* L. 1, 41. forte bene legeris:

— — — — κακίους οἷδε μάλιστα

Ζηνὸς ἄτερ, μόρον αἰνὸν ὑπεκφύγναι δύνασθαι.

Hi peiores longe sine loue, iii, qui diram mortem, a dynastis intentatam, effugere conantur. Antea aliter locum tentauimus. ὑπεκφύγναι, vix effugientibus, effugere studentibus; genus loquendi obuium et confirmatum p. 26. *Animadu.* In eodem *Nicandri* libro v. 558. editur:

Ἐρμείης, σαρκεὶ γὰρ ἀπουνόσφισι χέλιον.

Apertum sphalma in νόσφισι, cuius penultima semper corripitur, hic producit. νοσφισος scribendum. Verum specta augmentum. Iones ο in οτ mutant saepe, sed desiderio exemplum, vbi in verbis ab ὑπὲρ compositis ira augmentum constituitur: nam ἐνόμασαν alius naturae; vt enim ὄνομα, ἐνομάζω, sic ἐνοματίζω in omni tempore ἐνομάζω: aliud quoque προῦδναι, πρῶδναι. Puto legendum σαρκεὶ ἐπ' ἐκνόσφισι, vel σαρκεὶ ἐπ' ἐνόσφισι. ἡβηλόμεν, ἡπετάμεν et talia obuia. Aliud vitium *Colophonio* ποῦται eximam; in fine eiusdem poematis editur vbique:

Πῶμα βροτοῖς τότε γὰρ τε καὶ ἄρκιον ἦα πίησθα.

At legendum:

— — τότε γὰρ τε καὶ ἄρκιον, ἡ κα πίησθα.

Reste vertitur: si biberis. In vicina particula v. 160. ex *Codice* repone, τῷ γ' ἦτ', id est τῷ γε ἦτοι: vt apud *Maximum* v. 87. in *Nicandro* vulgo τῷ κατ'. Male habitae ibi particulae. ex. gr. *Tiberiac.* 236. Οἱ δὲ ἐπὶ οἱ εἰς ἀναδίδραμναι: impii ἢ δ' ἐπὶ οἱ εἰς, vt recte V. D. et in versu 907.

Τὸ δὲ τε καὶ τριπτόηλον, ποιοῦ τε δάκρυα βάλλαις.

Tuque trifolium; imino τῆ, cape trifolium. *Hesych.* Τῆ, λάβει. *Iliad.* ξ. 219. *Odys.* 1, 347. *Eustathius* et alii *Grammatici* saepe.

V. 353. In *Manethone* εἰσάγει, vt ap. *Nicandr. Alex.* 219. *Calabrum* 12, 118. Sic rursus hoc verbum corruptum antea v. 113. ἡσέ pro ἡσίο, et postea 684. eodem modo.

L. 6. V. 357. φασί, id est, *sole et luna ambobus* 394. "Ενδον ἐφαζμένους παίδων ἡγήτορες opponit *trivialibus magistris* 398. vides rursus x pro z. An ita L. 2, 55. ἐξέσαντο: vbi conieci *ἰώσαντο*, quod tamen etiamnum praetulerim, et contra L. 2, 433. ἐξομένους, licet et ibi priora non reiiciam.

V. 398. ὑπὲρ πάντων. vide 6, 82. 102. 140. v. 406. ἐνθάλλωνται. 419. ἐξηγόντο, vt 468.

V. 430. Ἀστέρες ἄλλαν ὄρει Μῆνη φαίνοντι συνάπτοι. Editor ἄλλαν, puto ἄλλοι ὄταν. v. 434. ἰσχυαλὺς, perinde ἰσχυαλὺς foret, sed illud *Homericum*. Ap. *Alciph.* 1, 21. *Codex* noliter ἰσχυαλὺς, sed ἰσχυαλὺς non aliter acceperim, non ad ἰσχυ. v. 447. παίδων πηκτικῆς, *puerorum doctores*; immo *mangones. σωματικῆς ποιοῦντες* *Glossae*, qui castrandi et flagitiorum causa ab impiis parentibus enebant. vide *Quintilian. Declam.* 341. p. 752. pro *quouis mercatore* ita 1, 131. 4, 329. 424. *Firmicus* L. 7. C. 16. vocat *cinaedos templorum cantibus seruientes*. Quam vetus hic turpissimus mos, necdum abolitus inter illos, qui se Christianos vocant.

V. 450. "Ην αὐτὸς Κρόνος αἰνὸς ἐπὶ ζώῳ Πυρόεντος Δερκῆτ', ἡ δὲ καὶ αὐτοὶ ἐν πτερύοντι πάλωνται. αὐτὸς, id est, *Pyroenta καὶ Ἑρμῆν*. Sensus igitur: *si Saturnus videris Mercurium et Martem in signo Martis*. Puto scriptum: ἐπὶ ζώῳ πτερύοντος, si *Saturnus videris Mercurium et Martem in signo pterenti, alato*, vel *ipsi sint in alato signo*, quale est *Virgo, Astraea*. Talia sunt et *Sagittarius et Pisces*. Hi quidem *πτερῆτοι*, quia *πτερόγυια*, *pinnae*, ipsis pro *alis*, vel quia dantur quasi *alati*. *Sagittarius* vero vel ob celeritatem: vel quia *sagittis*, quibus et suae *alae*, videntur. vide *Hephaest. Theban.* p. 11, 15. 19. quorum trium signorum effectus habes in *piscatoribus*, in *auspiciis*, et *ferarum nutritoribus et mansuetariis*. Sic v. 446. ἐπὶ βροτοῖσι δὲ κῆλυ. 256. πολὺσπερμα ζῶα. Ita *Materus* 4, 12, 6. *vocalia signa*. Sed de his p. 155. actum.

V. 454. Τῶνδ', non *mansuetarii*, sed *aliores, τροφοποιοί*. L. 4. 244. e consequentia sane fuerint *mansuetarii*, qui *τιθασσεντοὶ* in *Glossis*. *δαμναμένους ἀμωβέτους* *Θύρας* intellige. In *πηνύοντα* rursus numeri variatio.

V. 461. Κῆρυ πλεον. Consulantur notata ad L. 4, 345. Operae pretium tuleris, si cum his componas *Herodotea* de *Aegyptiorum* more condendorum cadauerum.

V. 470. De geometris et physicis:

— — ἐνθίντες πραπίδεςσιν.

'Αθανάτων ἔργων φύσις περὶ μηχανώσιν.

Illud ἐνθίντες non admodum vnquam fuit blanditum. Desit enim casus: vt apud *Q. Calabr.* 11, 821. *Θρασὺν νόον ἐν φρεσὶ θέντες*. Forte *ἐνθίντες* *πραπίδεςσιν*: vt sit simile illi *Anacreonticae* locutioni *Ὀδὰ* 51. [25].

Νόος ἐς θεὸς ἐνθίνεις

Μακρόθεν φύσις ἐρχήν.

ἐρθεῖς et *ἐνθίνεις* eiusdem notionis. *ἐρθεῖς* passim in metaphora occurrit. v. 481. τοῖς συνόφηναν: an non τοῖς ἐνέφηναν, vt passim x adhaesit. v. 495. κατὰ ταυτόν.

V. 476. Εἰ δ' Ἑρμῆς μὲν ὄρει Ζηνὸς πέλοι, ἔμπη δ' Ἑρμῆ

Καίνοι γ' ἑλλήλων φίλως ἀντίθεν δέμν.

Varie hic locus corruptus. Primo distingue post Ἑρμῆ, et lege, *ἐς [Ζηνὸς] πάλι δ' Ἑρμῆ* [ἐν ὄρει πέλοι], *si Mercurius sit in conterminis Iouis, vel vicissim Iupiter in conterminis Mercurii*. Deinde lege *ἑλλήλων*. vide v. 240.

V. 498. "Η θρηνητὴς καὶ καραὸς ἐπιτόμβιον αὐλοῦ.

θρηνητὴς et *θρηνητῆς*. Alia sic multa. vide p. 365. Aduerte vero, *Θρηνητὴς* hic vltimam corripere. Non memini, *Manesbonem Dorismos* vel in lingua, vel in prosodia, admisisse vsquam: ob quam causam hic cogitaui, an non scripsisset *θρηνητῆς*: neque hanc ob rationem solum, verum quia adiectiua more aduerbii ab ipso vix adhiberi soleant, nisi cum verbis participiisque: *ἰσόμενον ἵναμι, ἀπότροφον φαίνειν, ὑπόγειον βῆναι, νυθρὸν ὑπαντῆλλειν, νύχθεσθαι ὑπότρομεν, ἵστασθαι ἐκάλεικτον*. Quod si hoc ratiocinium tantum apud te valeat, vt *θρηνητῆς* *ἐπιτόμβιον* describendum censeas, suspicionem meam ad

L. 2, 333. vbi pro *εὐρετο* ἄνδρας proposui *εὐρετὰς* ἄνδρας, quia *εὐρετο* non valde conuincimur, pro nihilo habeas: sin vero, potes ad moduli defensionem adducere exempla aliorum poetarum, qui bis ter in suis poematibus hanc protodiam admiserint, licet non *Dorica* dialecto vñ fuerint: ex. gr. *Hesiodus* in *Εργ.* 564. *τροπὰς*, in *Theog.* 60. *κύρας*, et 400. *μεταναιτίας* corrigat: et *Nonnus Dionys.* 14, 368. sic versus intulit *ἔξυθιρας* *κκάθρας*, ab *ἔξυθιρας*, vt *χρυσάθιρας*. Verum quem tamen ideo, ceu negligentem metri, inculat *P. Cinnæus* in *Animaduersionibus* ad istum poetam p. 174. et ne iniusta videatur criminatio, adgrauat accusationem versiculo L. 45, 330. vbi:

Καὶ δόμος ἀτυφελικτος ἀναβρομῆσκε θορόβῳ.

Sane si ita *Παιροπολίτα* scripserit, dignus est, cui *Apollo* bene excussam alamp reddat. Credo, illud *θορόβῳ* esse vitiosum et suppositum e *Glossa*, legendumque *κυδοιμῷ*, cuius interpretamentum saepe *θόρυβος*. *Hesych.* *Κυδοιμῷ*, πόλεμος, θόρυβος, ταρχή. *Κυδοιμῶν*, θορόβων. Potuisset quoque obicere v. 808. L. 48.

Εἶπεν ὀδυραμένη βαρυάδινά κέντρα λοχείης.

Nam penultima in *βαρυάδινος* est longissima; vnde passim ὀδῶνις: et *Sext. Imper.* C. 11. *Adu. Gramm.* ictipit: καὶ οὐχ ἄλινον καὶ εὐῶδινος τῇ ἰῶτα μόνῃ [sic malim] γραπτῶν, ἢ τῇ EI. Verum culpa vacat poeta; relcribendum *βαρυάδινά*, ab ὀδύνῃ, quae vox η accipit in compositione etiam extra coalitionem: neque enim solum ὀδυάδινος, sed etiam ap. *Maxim.* 162. *Ἐριῶδινος*, *περιῶδινος*, *περιῶδινά*, ὑπεριῶδινά: apud *Hesych.* vt *πολυῶνιμος*, *περιῶνιμος*, et alia. Sane iterum L. 14, 111. legitur:

Καὶ σε περιπετύσσει μέθης εὐῶδινος αὔρα.

At magnus *Scaliger* dudum recte reposuit *εὐῶδινος*. *εὐῶδινος* οὐκ *Calaber* 1, 792. Quin rursus L. 48, 376.

Λυτομάτην ὤδιν μέθην εὐῶδινι μαζῇ.

At quis non videt, reponendum *εὐῶδινι*? quemadmodum *Theocr. Idyll.* 17, 37.

Κόλπον ἐς εὐῶδιν ῥαδιὰς ἱερμάζετο χεῖρας.

Sic apud *Q. Calabrum* L. 13, 99. recte *Rhodomannus* *πολυῶδινος* reposuit pro *πολυῶδινος* αἰχμή. Contra indubitabili emendatione, si vlla sit, celeb. *Wesselingius* in *Maximo* reposuit v. 519. *Δῆς εὐῶδινος*, *ἄντεφός τ' Ἰοβάκχης*: vbi vulgo *εὐῶδινος*. Haec in gratiam *Nonni*, verborum quidem, sed in metro religiosi profecto, si quis inter recentiores, poetae; quos tamen ipsos nonnulli saepe temere ignorantiae accusant; qua grauissime circa haec laborant ipsi isti censores. Vt illud addam, si in *Θρηνητὰς* modulus offendat, et tamen vocem retinere velis, posses legere:

Καὶ Θρηνητὰς εὐκράους ἐπιτύμβιον αὐλοῖς.

Nonnus L. 48, 775.

Τόμπανα χεῖρ φέρει καὶ εὐκράων θρόνον ἀλλῶν.

L. 6. V. 508. *Θῆκαν, ἢ χλεύει*. Cur non positum *θήκαντ'*, ne turpiter impingatur in metrum: vt v. 285 *ἡλόχης* *θήκαντο* *γυναῖκας*, et centies. Superiori verū *δερχομῷ* *βητάρμονας* ἄνδρας *Glossae* vicem explet. vide *Hesychium*.

V. 510. *εὐρυχόρῳσιν* *θυμῶν*. Nota est lis grammaticorum, vtrum haec vox pro *εὐρύχωρος*, an a *χορῶς*. Hic locus certe posteriori fauet compositioni. Sic *καλλίχερος*, vid. *Ierem. Hoelstinum* ad *Apollon.* L. 2, 906.

V. 510. *ἡλωμένους* saepe occurrens ap. *Nosrum*. vide *Calabrum* 14, 63. ab *ἡλωμαι*, vt *ἀνθρώπων*, *δράκων*, *δρυῶν*, *μαίμων*. vide *Animadu.* 545. 724.

V. 530. *Τῆμος* ὅσοι *ζῶσαν*, *νεκροῦσιν* *ἔχοντες*.

Ad L. 5, 98. laudauimus hunc locum, accipientes *ζῶσαν* pro *ἔσαν*: sed quod aeque durum, atque ibi *φῶσαντες* capere pro *φόντες*: et in L. 5. quidem credo vitium haerere, et legendum:

Ἦδ' αὐτῶν φῶσαντες ἔαν διὰ τίτιν ἄπτον,

Ὀδραίναι βολὰς ὡς ἄστεις, ἥττον ἔκ' ἄφρον.

Opulentia enim confissi et armis armati geniti laeduntur sub coelestibus astris. Et ipsorum parentes suam per iusdam fidem, ceu coelestibus impetitus stellae, grassabantur ad diuitias. γινόμενοι et φῶσαντες opponuntur. Porro in geni-

turis non modo astrologi de *genitis* decernunt, verum etiam aliquando reflectunt ad ipsos *parentes* et ipsorum *fata*, ut hic, et L. 4, 393. αὐτῶν et ἄτρων facilis permuratio. Reliqua loci huius alias constituimus, ut hic laudamus. Quod ad hunc locum ultimum, puro rescribendum τῆμος ὅσους ζώσαν: nempe *homines, parentes, quotquot liberos gignunt, illi evadent*. Quin editam lectionem, sed inconcinnius paullo, eodem sensu possis retinere. V. 533. malim ταῖςσεσι.

L. 6. V. 538. φῶτες. δίδου γὰρ ἡγέρονται κατὰ δῆμον. Editor potuit sibi persuadere, recte dici δίδου secunda producta, pro Διδουμῇ, cuius tamen recte meminit. Sic Μητέρα Διδουμῆν ap. Apollon. 1, 1174. sic in *Anthol.* L. 6, 5, 1. p. 416. in ipso codice *Planudae* . . . μόνης, deficientem Διδου. sed in *Palat. Διδουμῆς*: voluit Διδουμῆς, quod in metrum pugnat. De his μητρεαγούται agitur quoque L. 6, 299. quod miror interpretem latuisse.

V. 539. — — διὺ ῥόπτροις τε καὶ αὐλοῖς. Sub tibiae flatu et tympanorum strepitu membra lacerabant Galli. ῥόπτροις percutiebantur *tympana*. Quidam male in *cymbalis* ῥίπτρων vsum fuisse crediderunt. Apud *Firmicum* 7, 16. legitur: *matris deorum cuppahastis servientes*. An *tympanistis*, vel *cymbalistis*? an *cypria*, *cymbalum*, et *cyprialistis* placet? 551. *Interpres* iam vidit, *εὐκλήνη* μὲν *λῆναι* esse legendum. vide ad V. 127. V. 560. πινυθὶ τε νόμ παραβλήτας *Interpres*. Nescio, an opus. 562. malim *τελαμῆν*. In *Cod. τελλοσενν*. *Serbocl. Eleftra* 701. dixit ἡλῆν *τέλλοντες*.

V. 566. πρὸ δύοιν κατὰ πάντα. Voces πρὸ δύοιν corruptae censentur. *Astrologi* non solum τὸ ἀνατολικὸν καὶ τὸ δυτικὸν observabant, sed maxime τὸ πρὸ τῆς δύοιν, hoc est, ἀποκλίμα, *Occasus*: ut docet *Salmasius* de *Ann. Clim.* p. 199. et *Gronovius* tale quid suspicatus videtur. Vide, an hoc aliquam facem accendat. Vix dubito, quin πρὸ δύοιν vna voce sit probum. Mox *δυνομένη κίνεση* emenda; nam ἐκινόντων et *δυνομένων* contraria. vide v. 548.

V. 577. Ὅτι δὲ νότοις σφετέραις φορέσειν ἐπ' αἶμοις. Durius dicitur ἐπὶ νότοις pro *νωτιαία, ossa dors.* Forte rescribendum νότων: quamvis non desint exempla, ubi *substantivum* pro *adiectivo* adponitur in *ablativo*. Cur non δὲ ἢ νότοις? ἐν νότοις.

V. 629. An ἔξιν integrum? 637. forte τότα. vide et v. 658.

V. 605. ἢ ὅγε δύνοση ἐπὶ. vide 553.

V. 651. lege: εἰ δ' ἄρα δὲ μὲν δεκατέως ἄτέρας αἶμα.

Integra iam occurrit haec vox v. 279. δεκατέως idem, quod *καθυπερτερεῖν, superiorem effici. Animadu.* p. 224. Saepè male *καθυπερτερεῖν* scribitur: sed v. 687. ubi ex codice, sic recte habente, *καθυπερτερεῖν* reposuimus, male mutatum ab Editore. In versu praecedente ab eodem ἄτέρας versum fuit in ἄτέρας contra fidem libri MS. ἄτέρας et αἰμαφῆν respiciunt *Lunam* et *Venerem*: minime *Saturnum* et *Martem*. *Accusativus* additur verbo *καθυπερτερεῖν*.

V. 655. Διδε αἶγλη iunge, et μέση ἑταίριος ab intellecto participio ὄντας pendere concipe. Parum intelligo V. 674. ἁλλοτρίων τέχνων ἄτας. An τέκνων? vide 2, 155. Modo ἐξέκλυσαν videtur requiri. 695. *εὐκλήνη*. V. 707. credo iam reposuisse: Ἄλλω δ' αὐτὲς Κρόνος κένεση, vel simile quid.

V. 710. Εἰ δὲ μεσσηνὴν φαίδων, Μῆνη δὲ τ' ἐπ' αὐτῷ
Ἄμμ' ἱλάοι, κατόπισθε δ' ἱπαντίλλονται συνάπτει.

perit ab illo ducat. Opponitur igitur τῇ συνάπτει, *συναφῇ* τεύχει. Locutione nusquam hac vsus est: nec ideo damnanda. ἱλάοι αἶμα ἀπὸ τινος sane sic videtur opponi τῇ *συναφῇ*. Fateor tamen, ἔμμ' ἱλάοι me suspicatum fuisse, id est, μὴ εἰσερεῖν, καθερεῖν, λίσσασθαι. Sic ἔμμα βαλῆν 1, 287. 4. 122. 5, 46. ἐπιφέρειν, τίλειν, τιταίνειν. Apud *Orpheum*, *Hymno* 13. in *Rheam*, habes αἶμα τίταίναι: modo ἔμμα non sic verius. In *prima Editione* αἶμα, sed manus docta ἄρμα. Locutio *Homericæ*, quamvis *equus* proprie, non *anviga*, τίταίνειν, ἔλκειν αἶμα dicatur. At *Manetho* L. 2, 38. ὅθον αἶμα τίταίνων de sole. αἶμα τίταίνων facillime in *Orpheo* admitti posset, modo tum epicheta ταυροφόρον, ιερότροχον, quadrarent. Apud *Q. Calabrum* L. 4, 514. contra αἶμα pro αἶμα. οὐδὲ δ' αἶμα-τροχίως ἰδεῖν ἢ, οὐδὲ ποδοῖν ἔν χθονὶ εἰμῆατα. vide *Suidam* in αἶματροχία. et μοκ αἰδοῖ. Contra L. 2. 367. εἰζήται pro ἰζήται. vide *Animadversiones* p. 224.

L. 6. V. 735. Ματωσύνη γὰρ τοῖς ἐν χόλος ἐκ βασιλείων

ἔσσεται, ὃν τε χρεῖα σοφὸν ἀντὶ τῆς ἀλλοιῦμαι.

Sic lege. ἐν, nempe χόλον. τὸν, nempe ματωσύνην. Mallem quoque γὰρ ἐν τοῖς. Scilicet iam *Aegyptii* reges *Mathematicis* interdixerunt, quemadmodum *Imperatores Romani*, respondere de fato imperii, morte imperatoris, vel successore.

V. 737. Pro ἄγων malim ἰκάν, vel ἑγών. 739. ἦδη χ' ἡμαρτέρης, vel γ'.

V. 738. Αὐτὰρ νιατὶν ἑλάν, πρὶ νόσσαν κοιδήν.

Nihil frequentius poetis, quam *carmen*, *instinctum*, *sive impetum poeticum*, *curru*, *equo*, *circi decursu* et similibus comparare; vnde Noster 6, 224.

Τῷ καὶ ἑγὼ πρέψω ἑτέρῃ μετ' ἁταρπὸν κοιδήν.

Oppian. 3. *Halieut.* 2. Νόσσαν κοιδῆς ἰθύνων.

νιάτιος a νιάτος, ut ἰσχύτιος ab ἰσχυτός, δυνάτιος a δύτατος. Hoc vocabuli retulit V. D. ad κοιδήν, sed malim ad *metam* referri: *duplex meta*, una ad *calcem*, altera ad *carceres circi*. Potest etiam *ultima* dici, quando ultimo circuitu cursus circa eam agitur. Apud *Lycophr. Alex.* 15. habes inde πρώτην νόσσαν, *sive ἄφρον, βαλβίδα*:

Πρώτην ἡράδας νόσσαν, ὡς πτηνὸς δρομέας.

Vide ibi *Ioann. Tzetzen. Pacuvius Tantalus* ap. *Nonium* p. 64. *extremum intra campsterem ipsum iam praegreditur Parthenopaeum. Ouid.* 3. *Amor.* 15, 2.

Raditur haec elegis ultima meta meis.

Propert. 1, 3, 46. ex optima coniectura: *lacrymis ultima meta meis.*

et 4, 2, 58. — Haec *spatii ultima meta meis.* et L. 3, 12, 7. ad *extremas metas. Seneca Troad.* 398. *Velocis spatii meta novissima.*

quam et nos attingisse laetamur.

INDEX

A V C T O R V M

Illustratorum, vindicatorum, emendatorum.

A.

ACHILLES TATIVS. 214. 220. 234.
ter. 236. 237. 294. 295. 296. 297.
317. 318. bis. 319. 321. 325. 326. 360.
397. 530. 575. 627. 629.
AELIANVS. V. H. 219. bis. 220. 221.
bis. 264. 311. 315. 363. 493. 494. 498.
530. 598. *H. Anim.* 494. 625.
AELIANVS Epistologr. 451. 588.
AELIVS LAMPRIDIVS. 427. 599. bis.
AENEAS Sophista. 297. 638.
AESCHINES Orator. 266. 267. 388.
AESCHYLVS. 264. 288. 320. 396. 399.
409. 445. 449. 478. 554. 604. 606.
bis. 626. 629. 639.
AFRANIVS. 222.
AFRICANVS. vide Julius.
ALCIPHON. 217. 294. 295. bis. 296.
297. 298. 299. 388. 392. 397. 398. 407.
413. bis. 414. 419. ter. 420. ter. 421.
434. 437. bis. 439. 444. ter. 445. 450.
455. 457. 462. bis. 464. 465. 466. 468.
bis. 469. 471. 472. 473. 475. 485. 493.
498. bis. 499. 505. 508. 510. 511. bis.
513. 522. 527. 537. bis. 539. 542. 544.
549. bis. 555. 563. bis. 582. 601. 603.
613. 616. bis. 617. 625. bis. 628. 633.
639. ter. 642. 679.
ALEXIS. 393. 477.
AMMIANVS. 465. bis. 551. ter. 579.
AMMONIVS. 326. 445. 504. 597. 605.
612. 638.
ANACREON. 260. 298. 379. 431. 492.
522. 534. 640.
ANAXILAS. 466.
ANDOCIDES. 438.
ANTHOLOGIA vide Epigrammata.
ANTIPHANES. 418.
ANTONINVS Liberalis. 250. 271. 313.
395. 410. 512. 570.
APOLLODORVS. 364. 392. 399. 410.
413. 475. 485. 605.
APOLLONIVS Rhodius. 226. 240. 241.
282. 318. 329. bis. 342. 375. 393. 409.
443. bis. 479. 490. 509. 607. 652. 680.
APOLLONIVS Tyanensis. 414. 527. bis.
537. 564. 573. bis. 582. bis. 613. 630.
634.
APOSTOLIVS Michael. 250. 274. 562.
628.
APULEIVS. 205. quater. 234. 247. 250.
259. 275. 347. 441. 466. 485. 498. 527.
534. bis. 542. 579. 593. 600. 601. 617.
632.

ARATVS. 434. 536.

ARISTAENETVS. 210. 214. 217. 218.
219. 221. bis. 225. bis. 259. 292. ter.
297. 299. 319. 326. 330. bis. 347. bis.
391. 395. 402. 403. 413. 420. 445.
451. 455. 457. 461. 462. 480. 481.
509. 513. 514. 536. 538. 541. 549.
553. 570. 572. 576. 600. 601. 607.
634.

ARISTARCHVS. 320.

ARISTIDES. 274. 562. 584. 630.

ARISTOPHANES. 220. ter. 221. 225.
257. 271. 272. 281. ter. 289. 292. 321.
quinq. 326. 328. 344. 347. 350.
ter. 366. 389. 392. 396. 398. bis. 400.
411. 424. 444. ter. 461. 470. bis. 474.
478. 480. bis. 506. bis. 509. 514. 515.
bis. 529. ter. 538. bis. 541. 542. bis.
543. 546. 563. 590. bis. 607. 616. 633.
659.

ARISTOTELES. 443. 466. 612.

ARRIANVS. 491. 627.

ARTEMIDORVS. 213. 219. bis. 227. bis.
230. 231. ter. 232. 250. 268. 273. 287.
297. 316. 363. 419. 432. 446. ter. 493.
511. 520. bis. 544. 547. 556. 567. 570.
577. 584. 610. 618. bis. 625. 630.

ASTRAMPSEYCHVS. 418. *Athenaeus* 287.
347. 374. 384. 393. 394. 395. 399. 418.
ter. 446. ter. 455. 466. bis. 477. 491. 503.
529. ter. 533. 535. 570. 571. 596. 659.

ATTIVS. 582.

AVSONIVS. 577. 668.

B.

BION. 419.

BRVTVS Epistolographus. 235. 551. 596.

C.

CAESAR (I.) 385.

CALABER (Q.) 257. 270. 285. 342. 343.
368. 444. 460. 536. 635. 651. 680.
681.

CALLIMACHVS. 367. 368. 399. bis. 468.
bis. 477. 483. bis. 535. 657. 674.

CAPITOLINVS (I.) 213. 386. 421. 425.
433. 632.

CATVLLVS. 359. bis. 412. 581. 598.

CEBES Thebanus. 275.

CHION. 330. 447. 538.

CICERO. 213. 245. 363. 443. 556. 566.

CLAVDIANVS. 362.

CLEMENS Alexandrinus. 218. 297. 413.

CODEX Bezae Cantabrigiae, 380. 485.
COLUTHVS, 215. 284. 440. 444. 581.
 630. 643.
CORINTHVS 380. 648.
CTESIAS, 412.

D.

DEMOCRITVS, 215.
DEMOPHILVS, 631.
DEMOSTHENES, 219. 220. 221. 233.
 234. 242. bis. 265. 266. 271. 272. 273.
 274. 275. 277. 286. 287. 307. ter. 311.
 313. 314. 320. ter. 322. 327. bis. 329.
 350. 354. 355. 375. 376. 384. bis. 385.
 388. 392. bis. 393. ter. 394. 404. 411.
 413. 414. 415. 438. 439. 445. 446. 447.
 451. bis. 452. 475. 484. 485. 493. 494.
 495. 497. 498. bis. 506. 514. 517. 530.
 bis. 533. 544. 546. 551. 559. 565. 566.
 568. 572. 576. 577. 581. 585. 587. 588.
 590. 593. bis. 595. quater. 597. 598.
 ter. 602. 610. quater. 620. 624. 629.
 637. ter. 659.
DIOGORVS Siculus, 216. 217. 219. 233.
 250. 251. 275. 292. 293. 307. 311.
 313. 317. 322. 344. 365. ter. 370. 377.
 380. 383. 384. bis. 389. 393. 395. 402.
 411. 446. bis. 451. quater. 452. 455.
 bis. 457. 493. 505. 506. ter. 520. 543.
 quater. 546. 551. 559. 562. 565. 566.
 568. 571. 572. 576. 577. 582. 583. 584.
 590. 593. 604. 606. 610. bis. 612. bis.
 615. bis. 624. 628. ter. 630. 631. bis.
 638.
Dion Cassius, 270. 313. 465. 508. 535.
 562. 579. 601. 603. 605. 610. 624.
 630.
DIONYSIVS Halicarnassensis, 519.
 — — *Hymnographus*, 577.
 — — *Periegetes*, 268. 585.
DIPHILVS, 526.

E.

EPIGRAMMATA GRAECA, 199. 213.
 216. sexies. 217. bis. 222. ter. 223.
 229. 230. 233. bis. 238. 244. bis. 246.
 bis. 247. 248. 249. 252. ter. 253. ter.
 258. 260. 261. 263. 269. 270. 272. 276.
 278. 290. 295. 296. bis. 298. 299. 300.
 306. 309. 310. ter. 312. bis. 319. bis.
 321. 322. 325. bis. 326. 327. 330. 331.
 345. ter. 349. bis. 351. 352. quinquies.
 353. quater. 356. 357. ter. 358. 364.
 365. 374. 387. 390. quater. 391. 392.
 396. 399. 401. quater. 402. 403. 405.
 bis. 407. 408. 411. 412. quinquies.
 417. 422. ter. 425. ter. 426. 434. 435.
 449. quinquies. 450. 457. 458. 463.
 464. 466. 469. 471. 472. 477. 499.
 500. 507. ter. 508. 509. 512. 513. 514.
 515. bis. 516. 518. 519. ter. 521. 522.

523. bis. 524. 534. 535. 536. quater.
 539. 558. 567. bis. 569. 571. 572. 576.
 577. 580. 581. 582. 584. 585. 594. 598.
 601. 606. 629. 634. 636. bis. 639. 640.
 642. 674. 681.

EPIGRAMMATA LATINA, 351. 357.
 473. 519. 527.

ERANIVS Philo, 599. 612.

EROTIANVS, 348. 399. 620. 635.

ETYMOLOGICVM Magnum, 226. 295.
 429. 575. 607.

EVCLIDES, 228.

EVNAPIVS, 204. 296. 313. 446. 451.
 467. 469. 470. 473. 492. 504. 508.
 511. 523. 537. bis. 541. bis. 543. 549.
 bis. 551. 555. 564. 577. bis. 579. 597.
 602. bis. 612. 619. 621. 624. quin-
 quies. 639. bis. 641.

EURIPIDES, 240. 254. 255. 262. bis.
 316. 329. 365. ter. 374. 376. 415. 416.
 bis. 446. 469. 476. 477. 489. 497. bis.
 501. 509. 512. 521. 549. 571. 591.
 602. 603. 606. 613. ter. 621.

EUSEBIVS Caesariensis, 554. 562.

EVSTATHIVS de Ijncen. et Ijfm., 368.

— — *in Homerum*, 368. 630.

F.

FIRMICVS (I. Maternus), 329. bis. 337.
 338. 344. 413. ter. 424. 446. 596. 599.
 ter. 603. 667. 670. 679. bis. 681.

FLACCVS (Valerius), 205. bis. 410. 465.
 471. 475. 492. 509. 523. 528. 533.
 551. 570. ter. 587. ter. 591. 592. bis.
 603. 611. 620. 621. bis.

FLORVS, 441. bis. 565.

FRAGMENTA Tragicorum, 614.

G.

GLOSSAE, 292. 315. 338. 344. bis. 551.
 597. 604. 609. 616.

GREGORIVS Nazianzenus, 233. 244. 508.

H.

HELIODORVS, 204. 208. 214. ter. 215.
 bis. 219. 220. 222. 226. 227. 230. 231.
 233. bis. 234. 236. 237. bis. 240. 251.
 252. 254. 255. 257. 259. 263. 264.
 268. 274. 276. bis. 280. 281. ter. 283.
 287. 294. 297. 307. bis. 308. 316. bis.
 320. bis. 323. bis. 324. ter. 325. 326.
 bis. 329. 331. 343. 344. 351. 358. 370.
 bis. 374. 375. bis. 376. 378. 380. 383.
 386. 391. 393. 397. 398. 403. ter. 404.
 406. 408. 409. 413. 419. 420. 431.
 432. bis. 434. 437. 438. 445. 446. 447.
 bis. 448. 451. 456. ter. 464. 468. 469.
 470. 471. 474. 475. 476. 479. 481.
 485. 488. 493. bis. 494. 501. 502. 509.
 516. 517. bis. 518. 527. 530. ter. 537.

538. 540. bis. 543. bis. 544. bis. 547.
548. bis. 549. 550. 552. 553. 555. 557.
558. 562. 563. 564. 565. bis. 568. 571.
bis. 575. 578. 579. 586. 587. 588. bis.
589. ter. 591. 592. 593. 594. 595. bis.
597. quater. 598. 599. 601. 604. 605.
606. 614. bis. 616. 617. ter. 619. 620.
621. 624. quinquies. 625. ter. 630.
631. 632. 633. quater. 641. 642. ter.
HEPHAESTION Thebanus. 398. 528.
HERMIAS in *Irrif. Genr.* 272. 445.
HERMOGENIS Commentator. 487.
HERODIANVS Historicus. 217. 283. 445.
539.
HERODOTVS. 202. 221. 224. 231. 233.
254. 261. 276. bis. 289. 297. 310. 315.
329. 346. 363. 366. 375. 410. bis.
427. 443. 445. quater. 451. 466. 469.
472. 484. 485. 498. ter. 506. 511. 520.
535. 538. 543. 548. 551. 564. 568.
573. 577. 579. aliquoties. 585. 587.
588. ter. 604. 606. 607. bis. 610. 623.
628. 630. 631. 642. 665.
HESIODVS. 205. 220. 270. ter. 275. bis.
283. 460. 465. 468. 571. 578. bis.
680.
HESEYHI'S. 211. 220. 233. 242. 246.
260. 269. 274. 291. 304. 309. 318.
bis. 319. 327. 335. 376. 385. 388.
402. 412. 413. 418. 425. 445. 446.
483. 500. 506. 511. 512. ter. 519. 522.
530. 533. 547. 553. 572. 575. 593.
bis. 594. bis. 600. 601. bis. 602. 605.
bis. 606. 607. 608. 609. 616. ter. 623.
627. 657. ter. 661. 662. 665. 667. 672.
675. 676.
HOMERVS. 274. bis. 316. 345. 373. 375.
403. 409. 415. bis. 440. quinquies.
442. 460. 504. 510. 539. 578. 582.
585. ter. 594. 602. bis. 644. 665. 666.
670. 678.
HORAPOLLO. 223.
HORATIVS. 211. 239. 299. 314. 395.
432. 522. 533. 611. 614.

I.

IAMBlichVS de vita *Pythagorae*. 630.
INSCRIPTIONES. 197. 198. 207. 222.
228. 240. 242. bis. 277. bis. 279. 290.
294. 295. 302. bis. 304. 308. 312. 313.
327. 344. 351. 357. 358. 388. 390.
391. 400. 401. 402. 405. 412. 417.
420. 424. 444. 452. 453. bis. 463. 464.
471. 486. 507. 513. 517. bis. 519. 525.
bis. 526. 544. 567. 596. 605. 606. 624.
635. 638. 642.
IOANNES Evangelista. 365. 450.
— *Stobaeus*. vide *Stobaeus*.
IOSEPHVS. 546.
ISOCRATES. 219. 294. 362. 446. 526.
543. 547.
IVLIVS Africanus. 535.

IVSTINVS. 452. 491. 492. 544. 578. 581.
582.
IVVENALIS. 234. 247. 262.

L.

LACTANTIUS. vide *Lutatus*.
LAMPRIIDIUS. vide *Aelius*.
LEO Philosophus. 425.
LEX Salica. 413.
LEXICON Coniunctionum. 226. 376. 390.
400. 402. 424. 469. 477. 554.
LIBANIUS. 380. 537. 599. 624.
LONGIVS. 256. 286. 328. 333. 553. 626.
LUCANIUS. 251. 256. 429. 571. 604.
LUCAS Evangelista. 322. 355. 370. 380.
387. 402. 414. 472. 478. 543. 610.
LUCIANVS. 217. 230. 250. bis. 251. bis.
252. 255. bis. 261. 262. bis. 263. ter. 264.
quinquies. 269. bis. 273. bis. 274. 279.
285. bis. 286. bis. 287. bis. 291. 304.
313. 318. 320. quater. 321. 322. 330.
ter. 339. 347. ter. 354. 356. bis. 370.
bis. 375. bis. 376. 383. bis. 384. 388.
quater. 389. 390. 393. 395. ter. 398.
408. 409. 416. 425. 427. 430. 431.
432. 434. ter. 445. 447. 455. 466. ter.
478. 485. 498. 509. 511. 516. 526.
530. 533. bis. 535. 539. 543. 546. 547.
549. 550. 553. bis. 562. 572. 577. 586.
595. bis. 599. ter. 603. 605. 610. 617.
ter. 619. ter. 620. 624. quater. 638.
bis. 657.
LUCILIUS. 539.
LUCRETIVS. 400. 620.
LVTATIVS. 572.
LVCVRGIVS. 227. 294. 376. 385. 394.
452. 605.
LYSIAS. 217. 219. bis. 233. 234. 252.
255. 267. 275. bis. 316. 320. 322. bis.
327. 345. 348. 354. 376. 389. 390.
394. bis. 404. 438. bis. 445. 462. 476.
479. 480. 508. 527. 543. 558. bis. 570.
578. 586. 598. 597. 605. 610. 620.
624. 630. 641.

M.

MALALA. 360.
MALHERBA. 443.
MAMERTINVS. 441.
MANETHO, secundum ordinem librorum
et versuum ipsius poëtae ad paginas *Ani-*
madnecrionum.
L. I. V. 3. p. 644. 5. 640. 13. 310. 16.
670. 24. 314. 35. 666. 39. 641. 41.
496. 678. 48. 672. 52. 332. 55. 643.
60. 571. 67. 75. 643. 76. 84. 332.
335. 87. 329. 89. 643. 96. 496. 100.
643. 105. 421. 108. 675. 117. 249.
121. 643. 126. 332. 137. 138. 141.
142. 643. 145. 381. 149. 337. 643.
165. 166. 643. 170. 332. 597. 171.

332. 172, 332. 173, 332. 174, 332.
 175, 332. 176, 179, 332. 180, 181.
 185, 190, 643. 195, 516. 205, 643.
 213, 214, 406. 217, 387. 221, 641.
 230, 644. 234, 659. 237, 306. 242,
 381. 244, 533. 248, 644. 254, 644.
 256, 254: 453. 261, 644. 270, 453.
 273, 644. 274, 333. 280, 550. 283,
 471. 289, 555: 659. 290, 250. 295,
 644: 673. 296, 673. 306, 333. 307,
 258. 310, 257. 315, 317. 318, 320.
 406. 325, 407. 330, 331, 478. 335,
 481: 677. 341, 336. 345, 645. 348,
 644. 352, 496. 358, 333. 360, 335:
 643.
 L. 2. V. 3. p. 644. 10, 645, 16, 651. 18,
 254. 28, 261. 30, 646. 31, 257: 646.
 32, 648. 33, 35, 37, 38, 42, 645. 46,
 49, 645. 55, 645: 679. 56, 645: 646.
 60, 646. 61, 645. 63, 261. 67, 257.
 68, 75. 90, 94, 254: 646. 97, 646.
 99, 644. 100, 646. 104, 105, 651.
 108, 645. 109, 666. 110, 666, 111,
 666. 116, 645. 121, 646. 127, 128,
 129, 646. 137, 139, 146, 646. 148,
 646. 151, 333. 155, 267. 161, 646.
 164, 267. 165, 646. 172, 657. 178,
 335. 185, 496. 188, 333. 201, 663.
 207, 333. 209, 646. 212, 496. 215,
 216, 217, 553. 219, 646. 223, 333.
 233, 646. 235, 315. 238, 333. 246,
 640. 248, 650. 250, 333. 256, 646.
 259, 302. 261, 333. 264, 265, 234.
 269, 551. 272, 647. 279, 282, 647.
 286, 288, 289, 417. 290, 417: 481.
 297, 647. 299, 645. 308, 309, 311,
 313, 647. 317, 461. 318, 461. 324,
 647. 326, 333: 647. 329, 496. 333,
 647: 780. 340, 338. 346, 647. 351,
 333. 367, 681. 371, 540. 374, 496.
 397, 646. 400, 648. 401, 644: 648.
 405, 406, 334. 407, 464. 411, 648.
 415, 644. 422, 496. 428, 315. 430,
 315: 558. 433, 679. 434, 335. 435, 334.
 439, 653. 440, 443, 648. 444, 260:
 334. 446, 558. 458, 648. 472, 473.
 477, 541. 478, 406. 482, 540.
 L. 3. V. 10. p. 219. 11, 647. 14, 334.
 16, 334. 22, 647. 28, 29, 30, 648. 33,
 38, 649. 39, 227. 41, 315: 649. 44,
 649. 53, 647. 55, 649. 58, 649. 59,
 334. 61, 649. 74, 329. 81, 640. 86,
 334. 88, 89, 94, 649. 105, 481: 496.
 106, 122, 334. 124, 649. 128, 334.
 141, 334. 143, 334: 670. 144, 334.
 150, 457. 151, 334. 152, 649. 154,
 335. 155, 655. 158, 338. 171, 615.
 172, 225: 335. 180, 615: 649. 651.
 184, 649. 185, 335: 647. 188, 481.
 189, 650. 192, 293. 194, 196, 197,
 198, 199, 200, 650. 206, 301. 215,
 556. 216, 406: 556: 650. 217, 556.
 219, 674. 223, 335. 225, 649. 226,
 650. 229, 446. 233, 236, 335. 237,
 335: 239, 342: 650. 245, 655. 247,
 650. 254, 647. 256, 648. 258, 315.
 263, 337. 264, 649. 276, 647: 648.
 306, 453. 311, 647. 313, 649. 314,
 558. 333, 650. 348, 314. 363, 462:
 665. 373, 640. 378, 296. 380, 381.
 382, 668. 385, 335. 386, 315. 397,
 399, 650. 400, 647: 650. 402, 404.
 650: 651. 405, 650. 411, 337. 413,
 650. 415, 645: 650. 416, 650. 418,
 651: 653. 419, 425, 651. 427, 650.
 428, 651.
 L. 4. V. 1. p. 407. 2, 661. 3, 4, 335. 5,
 652. 6, 652. 7, 564: 654. 17, 20, 23,
 25, 27, 655. 33, 34, 656. 35, 36,
 264. 37, 656. 40, 650. 41, 43, 656.
 664. 44, 671. 51, 407. 53, 640: 656.
 62, 65. 67, 68, 563. 74, 657. 78, 644:
 657: 659. 81, 644. 83, 657. 85, 657.
 92, 644. 98, 563. 99, 648. 104, 563.
 108, 335: 654. 110, 117, 655. 118,
 657. 142, 661. 145, 657. 155, 338.
 157, 250: 339. 158, 657. 161, 658.
 163, 648. 165, 657. 167, 335. 169,
 658. 171, 264. 172, 643. 178, 346.
 180, 658. 182, 654. 188, 308: 658.
 189, 264: 658. 191, 327: 660. 195,
 336. 197, 381. 201, 264. 202, 658.
 207, 337. 212, 457: 658. 215, 219,
 220, 564. 222, 656. 227, 469. 230,
 308: 658. 235, 301. 237, 439. 238,
 661. 241, 654: 658. 245, 656. 251,
 252, 322. 253, 529. 255, 336: 647:
 759. 260, 659. 262, 659. 269,
 659. 275, 300. 276, 300: 608:
 618. 278, 608: 661. 279, 609. 280,
 656. 281, 656: 659. 284, 666. 287,
 667. 288, 649. 292, 303. 659. 307,
 564. 316, 439. 321, 659. 333, 659.
 335, 660. 336, 657. 338, 301: 659.
 339, 656. 340, 648. 341, 296. 345,
 660. 346, 660. 354, 356. 659. 357,
 660. 363, 645. 371, 279: 599. 373,
 446. 378, 279. 380, 446: 654. 381,
 383, 385, 386, 660. 390, 678. 393,
 668: 681. 397, 336. 403, 661. 405,
 478. 407, 671. 408, 661. 410, 481:
 677. 415, 264: 640. 419, 618. 426,
 640: 658. 433, 755. 434, 435, 344.
 442, 322: 661. 443, 608. 448, 618.
 452, 373. 455, 336: 374. 460, 661.
 462, 309. 672. 470, 252: 656. 474,
 336. 480, 336. 431, 315: 336. 482,
 336. 486, 661. 487, 490, 407. 495,
 479. 496, 473. 498, 315. 501, 502,
 265. 505, 555: 659. 507, 555. 509,
 510, 361. 514, 315: 649. 522, 523.
 661. 526, 646. 527, 564. 534, 537,
 661. 540, 543. 548, 303: 469. 550,
 306. 554, 303. 557, 558. 479. 580,
 294: 650. 581, 661. 583, 659. 585,
 592, 596, 661. 598, 315. 600, 304.

- 606, 446. 610, 296. 613, 540. 621, 626, 661.
- L. 5. V. 5. p. 635. 6, 635: 663. 7, 8, 9, 11, 663. 12, 663. 23, 24, 240. 27, 28, 644. 29, 30, 663. 31, 655: 663. 32, 33, 663. 35, 37, 665. 50, 666. 52, 665. 54, 665. 55, 56, 336: 482. 58, 59, 336. 63, 315. 67, 278. 69, 665. 71, 336. 72, 629. 77, 78, 261. 79, 301. 85, 599. 90, 677. 96, 437. 97, 666. 680. 98, 99, 482: 665: 680. 103, 104, 105, 111, 112, 121, 123, 124, 666. 129, 496. 133, 670. 139, 666. 143, 320. 146, 361. 147, 608. 151, 155, 666. 158, 672. 160, 161, 163, 516. 164, 516: 666. 167, 628. 169, 170, 336. 171, 172, 675. 173, 336. 177, 179, 180, 667. 181, 182, 667. 187, 337. 191, 667. 193, 528. 194, 666. 195, 469. 196, 674. 199, 672. 200, 201, 337. 203, 204, 667. 205, 207, 209, 214, 668. 216, 481. 221, 398. 222, 668. 224, 225, 668. 235, 538. 236, 668. 237, 668. 239, 240, 669. 246, 265. 249, 257: 669. 255, 669. 257, 669. 262, 639. 266, 409. 267, 669. 269, 273, 634. 274, 673. 279, 669. 285, 674. 291, 292, 539. 303, 670. 305, 457. 306, 457. 304, 308, 310, 312, 618. 314, 663. 317, 413. 322, 265. 324, 667. 325, 335. 330, 338: 670. 338, 670. 340, 434.
- L. 6. V. I. p. 238. 3, 238: 338. 7, 338. 11, 338: 672. 12, 672. 13, 18, 670. 24, 337. 25, 670. 26, 29, 30, 33, 671. 36, 518. 38, 671. 41, 413: 648. 42, 413. 44, 672. 50, 338. 643. 51, 338: 671. 54, 329. 55, 582: 676. 56, 329. 57, 58, 59, 671. 61, 518. 62, 274: 518. 70, 672. 73, 79, 80, 83, 86, 92, 93, 99, 672. 100, 671. 104, 105, 106, 462: 673. 109, 665. 112, 650. 113, 678. 115, 294: 643. 119, 120, 123, 126, 673. 127, 673. 131, 674. 135, 334. 137, 674. 146, 558: 674. 151, 518. 152, 518: 674. 153, 518. 156, 585: 674. 162, 674. 164, 675. 166, 168, 171, 172, 175, 676. 177, 181, 676. 183, 184, 676. 185, 294: 676. 188, 676. 190, 676. 192, 462. 193, 676. 198, 342. 203, 204, 211, 212, 214, 677. 220, 334: 518. 223, 677. 236, 240, 677. 243, 462: 664: 673: 677. 245, 648. 249, 260, 261, 677. 275, 678. 299, 681. 301, 338. 305, 306, 307, 308, 678. 313, 314, 338. 317, 321, 678. 324, 675. 326, 328, 282. 332, 678. 334, 302. 337, 341. 338, 677. 341, 342, 343, 344, 678. 346, 446. 349, 672. 351, 660. 352, 679. 353, 673: 678. 355, 678. 357, 679. 361, 293. 362, 339. 367, 372, 294. 378, 469. 380, 678. 383, 334: 339. 385, 677. 388, 317. 389, 677. 394, 398, 679. 399, 571. 400, 675. 406, 675: 679. 407, 408, 412. 410, 294. 419, 430, 679. 431, 432, 433, 532. 434, 679. 437, 302: 390. 443, 607. 444, 607. 447, 679. 450, 679. 451, 336. 453, 412: 679. 455, 679. 462, 660: 679. 470, 679. 475, 490. 476, 679. 477, 679. 481, 496: 679. 485, 672. 488, 642. 489, 490, 662. 495, 679. 498, 679: 680. 499, 642. 500, 382. 502, 382. 507, 508, 510, 680. 523, 300. 530, 666: 680. 531, 520. 533, 538. 539, 681. 548, 334. 549, 674. 551, 674: 681. 560, 562, 566, 568, 681. 570, 265. 572, 672. 577, 681. 593, 334. 598, 647: 666. 602, 341. 605, 681. 615, 647. 617, 339. 629, 681. 643. 676. 644, 676. 648, 504. 649, 673. 651, 338: 681. 657, 641. 662, 661. 673, 674, 681. 676, 641. 684, 678. 686, 681. 687, 335: 681. 701, 315: 336. 707, 711, 681. 718, 254. 721, 674. 733, 339. 735, 736. 737, 738, 739, 682, 741, 339.
- MARINVS* Evangelista. 59.
- MARINVS*. 219, 409. ter. 413. bis. 588. 600. 602. 604. 606. 625.
- MARTIALIS*. 201. 300. 591.
- MATTHAEVS* Evangelista. 420. 534.
- MAXIMVS* vel *Δωκεύς*. 342. 533. 642. 643. 644. 645. 646. 648. 649. 652. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 672. 674. quater. 677. 678. 680.
- MAXIMVS* Tyrinus. 219. 220. 223. 228. 268. 274. 319. 322. bis. 325. 328. 330. 370. 376. 383. bis. 389. bis. 404. 424. 443. bis. 455. 470. 475. 476. 487. 507. 510. 525. 534. 558. 580. 601. 613. 615. 620. 637. bis.
- MELA*. 586.
- MENANDER*. 227. 252. 255. 273. 347. 362. 370. 568. 604.
- MICHAEL*. vide *Apollin.*
- MOERIS* Arricius. 380. 481. 502.
- MOSCHOPVLVS*. 446.
- MOSCHVS*. 323. 352. 493. 538. 552.
- MVSAEVS*. 361. 414. 571.
- MVSVRSVS*. 411.
- N.
- NEMESIUS* de N. II. 11. 219. 230. 287. 325. 445. 455. 469. 483.

513. 521. 537. 595. 615. bis. 623.
624.
NEPOS (C.) 202. 475.
NICANDER. 270. 276. 374. 418. ter.
575. 643. 669. aliquoties. 674. bis.
678. bis.
NONIVS Marcellus. 507. 618.
NONIVS Dionysiacus. 269. 345. 428. 430.
555. 669. 678. 680. saepius.
NVMMI. 197. 201. 447. 452. 526. 576.
605.

O.

OPPIANVS. 276. 530. 576. 656. 670.
bis. 677.
ORACVLVM. 387.
ORPHEVS. 298. 303. 329. 358. 376. 582.
643. 658. 678. bis. 681.
OVIDIVS. 367. saepius. 411. 417. 430.
431. 442. 530. bis. 598. 614. 619.

P.

PACATIVS. 377.
PAEDICA Acolica. 426. 438. 520.
PANDECTAE. 488.
PAROEMIOGRAPHI. 601.
PAVLVS Apollodorus. 282. 319. 342. 413.
421. 497. 526. 599. 609. 610. 642.
— — Silentiarius. 403.
PAVSANIAS. 235. 236. bis. 244. 400.
ter. 463. 572.
PERSIVS. 515.
PETRONIVS. 617.
PETRVS Apollodorus. 228. 593. 624. 632.
PHAEORVS. 305. 379.
PHAVORINVS. 515. 600.
PHILEMON. 471. 504. 508.
PHILO Indaenus. 219. 234. 377. 542. bis.
599. 626. 637.
PHILO. vide Eranius.
PHILOSTRATVS. 235. 414. 423. 509.
527. 537. 564. 573. 582. 613. 623.
PHOCYLIDES. 424.
PHOTI Lexicon. 600. 628.
PHRYNICHVS Arabicus. 234. 424.
— — Grammaticus. 424.
— — Tragicus. 244. bis.
PINDARVS. 355. quater. 508. 562.
PLATO. 233. 245. 252. bis. 279. 297.
308. bis. 309. bis. 327. 343. 450. 354.
375. ter. 390. bis. 435. 441. 455. 457.
469. 477. ter. 480. 504. 506. ter. 543.
ter. 550. bis. 566. bis. 567. 581. 583.
591. 593. 594. 595. aliquoties. 597.
bis. 602. 607. 610. 620. 622. 626.
630. 634.
PLINIVS Paneg. 354. 622. Epistol. 545.
546.
PLVTARCHVS. 205. 211. 222. 223.
226. bis. 227. 228. 232. 254. 266. 267.
268. 269. 271. 273. 288. 296. 322.

328. 365. 368. bis. 384. 386. 389.
390. 404. 443. 451. 453. 457. 470.
483. 491. 492. 501. 505. quinque.
537. 543. 544. bis. 552. 553. 568. 571.
572. 573. bis. 580. quater. 583. 584.
585. 591. 594. bis. 595. 596. bis. 603.
606. 609. 610. 624. 627. 630. ter.
635. bis. 638. bis.
POETA de viribus Herbarum. 648.
POLLVX. 251. 274. 362. 363. 458. 470.
489. 490.
POLYBIVS. 273. 287. 309. 329. 441.
446. 451. bis. 465. 477. 479. bis. 480.
506. 550. 553. 554. 566. 571. 573.
594. 597. 605. 609. 619. 630. bis.
POMONIVS. vide Mela.
PORPHYRIVS de Abstin. 282. 286. 318.
338. 362. 430. 445. 457. 505. 516.
547. 558. 580. 619. 620. 672.
PORPHYRION in Horatium. 618.
PROCLVS Hymnis. 539. 659.
PRODROMVS. vide Theodorus.
PROERTIVS. 284. 405. 431. 437. 521.
532. 577. 619. 621. 673.
PSPELLVS Michael. 538. 621.
PTOLEMAEVS. 458. 622.

Q.

QVINTVS CALABER. vide Calaber.

S.

SALLVSTIVS Philosopher. 546.
SANNAZARIVS. 418.
SAPPHO. 431.
SCHOLIASTA Apollonii Rb. 283.
— — Aristophanis. 251. 365. 376.
377. 398. 517. 551. 574. 594. 607.
— — Demosthenis. 252. 494.
— — Hermogenis. 487.
— — Homeri. 322. 450. 462.
— — Horatii. 618. bis.
— — Luciani. 389. 547. 605. 629.
— — Nicandri. 346. 660.
— — Pindari. 440. 514.
— — Sophoclis. 259. 440. 471. 620.
632.
— — Theocriti. 574. 628.
SCRIPTVRA Sacra. 212. 282. 316. 319.
bis. 322. 325. 342. 355. 356. bis. 365.
bis. 370. 380. 387. 414. 420. 421.
441. 445. 450. 472. 476. 478. bis.
480. bis. 492. bis. 497. bis. 534. 543.
545. 546. 549. 578. 593. 594. 599.
610. bis. 624. 632. 669.
SENECA Tragicus. 251. 458. 614. 633.
— — Philosopher. 608.
SERVIVS. 428. 443. 596. 614. bis.
SEXTVS Empir. 293. bis. 434. 671. 680.
SILIVS Italicus. 549.
SOPHOCLES. 227. 228. 232. 235. 237.
238. 251. 253. 269. 271. 280. 296.

316. 319. 322. 325. 355. bis. 380.
384. bis. 387. 396. 399. 403. 404.
416. 418. 423. 442. 446. bis. 461. bis.
464. 473. 480. bis. 497. 521. 534.
538. bis. 539. 546. bis. 549. 563. 572.
578. ter. 582. 593. 594. 604. 632.
633.
SPARTIANVS. 397. 433.
STATIVS. 288. 297. 404. 428.
STABAEVS (Is.) 215. 424. 521.
STRABO. 212. 226. 251. 271. 297. 342.
347. 356. 370. 376. 389. 394. 398.
416. 435. 445. 448. 450. bis. 451. 457.
bis. 458. bis. 464. ter. 476. 479. 492.
498. 510. 535. 538. 545. 550. 564.
567. bis. 574. 575. 583. 586. 593. 594.
bis. 605. 606. 625.
SVETONIUS. 245. 344. 434.
SPIDAS. 354. 400. 434. 511. 518. 520.
536. 553. 571. 572. 587. 601. 628.
667.
SYMMIAS. 539.

T.
TACITVS. 350. 588.
TATIANVS Orat. adv. Gr. 421. 577.
598. 624.
TERTULLIANVS. 222.
THEMISTOCLES. 219. 569. 570. quin-
quies. 600. 604. 610. 611. ter. 619.
620. 624. 639. septies.
THEOCRITVS. 199. 205. 209. 217. 236.
240. 262. 274. 286. 288. bis. 314.
331. 375. 413. 419. 428. 431. 452.
462. 497. 502. 503. bis. 509. 534.
583. bis. 604. 609. 680.
THEODORVS Prodromus. 251. 298. 362.
375. 418. 502. 575. bis. 576. 600.
626. 636. bis. 676.
THEOGNIS. 387. 536.
THEOPHYLACTVS. 227. 328.
THEOPHRASTVS. 316. 323. 404.
THOMAS Magister. 202. 269. 392. bis.
502. 605. 670.
THUCYDIDES. 251. 261. 262. 286. 293.

363. 365. 380. 394. 410. 419. 451.
bis. 469. 472. 497. 501. 502. 514. bis.
544. bis. 562. 583. 584. 594. 604. bis.
605. 609. bis. 640.
TIBULLVS. 636. 665.
TREBELLIVS Pollio. 400. 488.
TROGI epitoma. vide *Infinus.*
TYRTAEVS. 361.

V.

VALERIUS Flaccus. vide *Flaccus.*
VARINVS. vide *Phaenonius.*
VIRGILIUS. 312. 362. 401. 441. quater.
584. 636. 665.
VLPIANVS ad Demosthenem. 277. 376.
392. 568.
VOPISCVS. 609. 610. 637.

X.

XENOPHON. 219. 220. 227. 234. 255.
262. 267. 268. 269. 287. 291. 311.
328. 331. 349. 350. 358. 364. 365.
378. 380. 387. 395. 399. 402. 404.
411. 422. 423. 424. 427. 434. 443.
445. 457. 467. 470. 472. 484. 485.
498. bis. 526. 538. 542. 543. 544.
559. 560. 568. 571. 579. bis. 583.
586. ter. 587. 588. quinquies. 594.
quater. 599. 602. quater. 604. b.s. 605.
lexies. 606. 609. 610. ter. 612. quater.
613. 615. 616. quater. 620. 623. 625.
628. quater. 629. 630. 633. 637. 638.
641. 642. bis.
XENOPHON Ephesus. 207. 208. 209.
217. 227. 230. bis. 233. 286. 355. bis.
377. 380. 386. 389. 395. 401. 411.
413. 427. 430. 484. 497. 526. 537.
544. 545. 562. 586. 593. 609. 616.
620. 623. 626. 629. 630. 633. 641.

Z.

ZOSIMVS. 282. 408. 638.

INDEX LATINVS.

A.

- A**ccentus. 433. 519.
 Accusatiui absoluti. 483. 609.
 Accusatiui in 11. 457.
 — — pro alio casu post verbum. 369.
 — — pro nominatiuo. 521.
 — — vel datiuus post verbum. 586.
 Acinaces. 533.
 Adæon, Semelæ sponfus. 360.
 Actiua pro passiuis. 435. 469. 526.
 Adiectiua cum actiua et passiuo verbo.
 526.
 — — Masc. cum Foem. 292. 413. 549.
 — — cum genitiuo substantiui. 281.
 — — pro aduerbio. 679.
 — — pro substantiua. 659.
 Adorare Reges. 548.
 Adpellatiua pro propriis. 611.
 Adraustus. 293.
 Adspiratio. 591.
 Adspirationis vis. 294.
 Adulter. 232.
 Adulterii actio. 476.
 Adulterium. 487. 488. 538.
 Aetnaeus, magnus. 636.
 Alæ lunæ. 373.
 — remi, vela. 262.
 Alcæos. 580.
 Alcinoi terra. 352.
 Alcyon. 352. 353.
 Alexander Paris. 596.
 Alliteratio. 661.
 Ammooianus. 290.
 Amnis et Arnus. 611.
 Analogia. 548.
 Annulus. 312. 284.
 Annunciatur Rex (non). 495.
 Aoristis mediis pro passiuo. 358.
 Aphrodisiades, oppida. 197.
 Aphrodisienses varii. 198.
 Apollo Hyperboreus. 620.
 — Lycios. 620.
 Apostrophe. 552. 631.
 — — ad res inanimatas. 504.
 Appositio. 598.
 Aqua in deliquio. 391.
 Aquila, signum militare. 623.
 Aradus. 576. 586.
 Archigubernus. 567.
 Archilochus. 636.
 Archinauræ. 567.
 Arcu teloque. 436.
 Arethas Parentis. 229.
 Argus. 611.
 Ariadne. 241.
 Ariadne r. pta. 359.
 Aris caput imponere. 642.
 Aristot. 207.
 Arma sustinentia. 584.
 Aruus. 611.
 Aromata. 258.
 Artemas. 290.
 Articuli male omitti, vel additi. 473.
 Articulus geminatus. 224.
 Astrifer pulvis. 653. 664.
 Astris (sub). 587.
 Astrorum sonus harmonicus. 664.
 Atalante. 532.
 Athenagoras. 199.
 Athenienses φιλῶντες, λαῶν, περιεργῶν. 272.
 Athletæ. 513.
 Athur. 524.
 Atlantis filiae Pleiades. 656.
 Auctores nomeo librorum initio et finis
 operis adponunt. 199. 642.
 — — libris finiunt et incipiunt ab iis-
 dem verbis. 642.
 — — mutant loca laudata. 305.
 Auctorum errores. 571. 622.
 Auerfus. 673.
 Aues in deliciis Persarum. 559.
 Augmenta neglecta. 493. 553.
 — — αὐτὸς ἐγὼ, ἐγὼ, ἡμεῖς, γὰρ, καὶ, καὶ, καὶ.
 553.
 Augmentum duplex. 572.
 — — verborum. 445. 448. 678.
 Aura. 226. Nympha. 669.
 Aurea mensa. 632. sella. 633.
 Aorum lautum. 632.
 Austrinus polus. 592.

B.

- Babylon. 529.
 Bacchæ arbores euellunt. 587.
 Bacchi nutrices. 656.
 — — scyphus. 434.
 Bacchus Lydius. 656.
 Baiuli. 608.
 Balbinus. 524.
 Balneum domesticum. 529.
 Barbarus. 526.
 Bellum. 555. 635.
 Belus, Sul. 511.
 Bias. 450.
 Brachia ouda. 419.
 — — pacis nuda. 535.

Brasidas. 609.
Breuiare. 510.

C.

Calce occidere. 338.
Calculator. 618.
Callias. 580. 581.
Calypso. 369.
Cantabrica balnea. 458.
Capilli stellarum. 656.
Capillos osculari. 621.
Capta vrbs. 333.
Caput abscindere et portare. 582.
— — genubus imponere. 259. 588.
— — scabere. 539.
— — tegunt dormituri, morituri. 366.
Carina. 612.
Caro mollia. 299.
Caspium mare. 621.
Casus enallage. 675.
— — pendentea. 634. qui post nomi-
natum. 230.
— — qui post *ut*. 538.
Cathedrae magister. 618.
Celare et celebrare et celerare. 360.
Celebrare et celare. 360.
Cephalenia. 369.
Ceramos. 452.
Chacreas. 201. 206.
Charitones dineris. 197. reliqua in prae-
fatione.
Charon. 581.
Charonis cymba. 466.
Chartula manumissionis. 481. 486.
Cholae. 655.
Cinaedi. 679.
Cinerem capiti adspargere. 411. 412.
Circuli coelestes maiores. 646.
— — meridianus. 666.
Circumdare famam. 437.
Cithara. 305.
Claudere. 566.
Cleper. 509.
Cloacae Romanae. 545.
Codex Enclidis. 228. Manethonia et
Maximi. 649. Charitonis. 537.
Coela septem planetarum. 664.
e Coelo demitti. 280.
Coelum et Olympus diuersi. 665.
Cogere et Coquere. 222.
Cogitata an puniantur. 486. 487.
Cognitiones. 476.
Cognomina deorum ab hominibus. 405.
Collum et pedes colligare. 426.
Comae stellarum. 656.
Comas laniare. 412.
Compar et corpus. 372.
Compendia scripturae. 206. 351.
Concordiae templum. 350.
Coniunctio Iannae. 653.
Coniunctiones cum diuersis modis. 279.

Coniunctiones post secundam vocem. 334.
417. 644.
— — transponuntur. 644.
Continentia, aufae. 495.
Contradicere Regi Persae non licebat.
547.
Cuquere et coge. 222.
Coronae mortuorum et sepulcrorum,
257. 355.
Corpus et compar. 372.
Cothurnus. 535.
Cremare mortuos. 244.
— — nau'ragos. 248.
Crines stellarum. 656.
Crisis buna. 630.
— — mala. 441. 561. 611. 618. 675.
Crucem portare. 426.
Crucibus adhaerere cadauera. 381.
Crura feminuda. 535.
Cupidinia locua. 676.
Cuppallisa. 681.
Custos sepulcra. 429. 520.
Cybele. 681.
Cyclops. 581. 592.
Cymbae magnarum natium. 370.

D.

Datiuus, vel accusatiuus, post verbum,
586.
Decreta astrorum. 663.
Desuere de luna. 653.
Desluxus astrorum. 653.
Demetrius. 613.
Deos et dies. 213.
Desilire equo. 473.
Deus. 296.
— — an Deo sacrificet. 516.
— — apud Deum patronus. 516.
Dialekti. 240. 280. 343. 585. 648.
— — a scribis currumpuntur. 358.
Diana *ἑλαγχμ.* 533.
— — *Λυσις.* 302.
— — *μῶν.* 428.
— — *μυθολογία.* 340.
— — venatrix. 535.
Didymaeus pustus. 349.
Dies, in aliquor dies. 497.
— — et deos. 213.
Digamma Aeolicum. 323.
Dii planetae. 663.
— — rapiebant formosos. 356.
— — stellae. 663.
Diminutius cum adiectiuis. 284.
— — in *ter. quon.* 344.
Dispensatores serui. 276.
Diuius de astrologia. 663.
Doctus publicus. 618.
Doli et fraudes. 439.
Domare vrlos. 591.
Domicilium Iouis. 655.
— — Saturni. 655.

Domus, profugium. 576.
 Dona Regum Persiae. 317.
 — — — pellicibus vel reginis.
 541.
 Dormire in carina. 612.

E.

Electrum. 632.
 Elementum. 579.
 Eleos. 349.
 Elenhas. 590.
 Elifio, Ω non. 647. 653. $\mu\acute{\alpha}$. 396. $\S$ 666.
 Ellipses duras. 633. 634.
 Ellipsis corruptionis causa. 633. 637.
 — — — voius verbi, vel periodi. 286. 355.
 409.
 — — — $\delta\acute{\iota}\alpha$. 657. 676.
 — — — $\lambda\acute{\iota}\nu\alpha\iota$, $\delta\acute{\iota}\nu\alpha\iota$, $\delta\acute{\iota}\nu\alpha\iota$, $\mu\alpha\rho\alpha\lambda\acute{\iota}\nu$.
 633.
 — — — $\acute{\epsilon}\lambda\epsilon$. 604.
 — — — $\tau\acute{\alpha}$ $\nu\acute{\nu}$, $\acute{\epsilon}\lambda$. 410.
 Enallage adiecti. et subit. 335. 599.
 — — — casus. 675.
 Epicrates. 580.
 Epilepsis. 659.
 Epistola in sinu, $\kappa\acute{\iota}\lambda\eta\upsilon$. 637.
 Epistolam pectori adponere. 625.
 Epulae. 350.
 Equites in Graecis cluitatibus. 241.
 Equo desilire. 473.
 Equus $\iota\pi\alpha\iota\sigma\theta\eta\lambda\eta\kappa\epsilon\varsigma$. 580.
 — — — Nisaeus. 530.
 Euclidis codex. 228.
 Eunuchi. 332.
 Eutychos, Eutyches. 290. 291.

F.

Facere sanguinem. 428.
 Fama dea. 348.
 — — — praecurrit. 457.
 in Ferrum et ignem ruere. 636.
 Findere terram. 362.
 Finis modusque. 488.
 Flagellum Nemeus, furiarum. 670.
 Fluere de igni. 552.
 Flumen et fulmen. 551.
 Foeminae in exsequis. 242.
 — — — Persicae. 523.
 — — — — in castris. 554. 555.
 — — — — venantur. 535.
 Foeminarum tituli. 404.
 Foemininum pro Masculino. 667.
 de Foeminis adiectiva et participia Masculina. 246. 292. 549.
 Fori. 612.
 Formosi a diis rapti. 356.
 Fortuna Augusti. 484.
 Fortunae. 577. et Nemeus. 319.
 — — — locus. 676.

Fratres. 433.
 Fraus et dolus. 439.
 Frigus in Persia. 529.
 Fugere catenas, claustra. 675.
 Fulmen et flumeo. 551.
 Funambuli. 607. 608.
 Funibus naues trahantur. 370.
 Futilis et futilis. 466.
 Futura media passivae. 624.

G.

G pro N. ante C. G. N. 317.
 Galli seu foeminae compellantur. 667.
 Gaudere. 367.
 Geminatio vocabulorum. 212.
 Generis convenientia. 347.
 — — — disparilitas. 246. 292. 380. 415.
 549. Foemininum de Gallis. 667.
 Geotitius absolutus. 308. 354.
 — — — — pro alio casu. 354.
 — — — in $\acute{\alpha}\nu$ ab $\epsilon\tau$. 618.
 — — — intellecta praepositione. 676.
 Gens, de feris. 413.
 Gladius ad dextrum latus. 533.
 Glomeramen. 665.
 Gloffae. 221.
 — — — in contextu. 578. 633. 666.
 — — — pro veris lectionibus. 571. 680.

H.

Hadrianus in Aegypto. 524.
 Hannibal. 222.
 Harmonia planetarum. 664.
 Heate. 428.
 Hercynus et Hyrcanus. 458.
 Hermocrates. 203. 212.
 Herodes Atticus. 246.
 Hesperides. 458.
 Hyacinthinus. 533.
 Hyades. 656.
 Hyginus. 444.
 Hyperboreus Apollo. 620.
 Hyrcanus et Hercynus. 458.

I.

Ignis. 529.
 Ithyia. 340.
 Illuvies et ingluviis. 424.
 Imago in fuore. 421.
 — — — templis. 390.
 Incepta pro perfectis. 214.
 Incola. 522.
 Industrias. 614.
 Infans in dearum vlnis. 400.
 in Insoituo intelligitur $\phi\epsilon\tau\epsilon\iota\varsigma$, $\phi\epsilon\tau\epsilon\iota\varsigma$. 286.
 Influxus. 653.
 Ingens ingenti. 213.

Ingenius. 351.
 Inhortari. 635.
 Inscriptiones spuriae. 240. 517.
 Infulani. 541.
 Iocastus, Oedipus. 668.
 Ionium ad Ioniam. 614.
 Iota an in dativis. 651.
 Iouis stella felix. 673.
 Ipso (ab), a se ipso. 608.
 Ister ad Adriaticum. 621.
 Iugulae. 532.
 Iupiter Perlarum auctor generis. 491.
 Iusurandum. 347.
 Iustitiae oculus. 324.

L.

Lacius portus. 370.
 Lactea via. 645.
 Lacunae ex similibus principiis, vel finibus, periodorum. 537.
 Lade. 349.
 Lapides, gemmae. 531.
 Latus, ad dextrum entis. 533.
 Leonidas. 572.
 Liberi similes parentibus. 328. 402.
 Libra. 655.
 — Leonis. 658.
 Librorum finis et initia eadem. 642.
 Lilia et rosae. 351.
 Liparae mons igniuomus. 621.
 Literae numerales corruptae. 498.
 — — adhaerent evoce priore. 518. 679.
 — — duplices, 2. φ. x. 670.
 Locus Cupidinis. 676.
 — — fortunae, daemonis. 676.
 — — Nuptiarum. 676.
 Lucere. 531.
 Lumina ad sepulcra. 245.
 Luna alata. 373. silens. 652. aurea. 656.
 a sole ei lumen. 666.
 Lux, Lumen, Color. 530. 531.
 Lydius Bacchus. 656.

M.

M additur, vel demitur. 469.
 Maenoniae Hyades. 656.
 Maeotis. 620. 621.
 Magae. 428.
 Magnus languis. 428.
 — — tempestuosus. 620.
 Maleficae stellae. 673.
 Mancipatio. 235.
 Manichaei continuatae. 582.
 Manumissio. 485. 486.
 Manu reddere oculum. 622.
 — — vtraque. 585.
 Manum ultimam imponere. 488.
 Manus ad ferrum. 643.
 — — artificum. 592.

Mannus oculari. 323. 622.
 — — statuarum. 400.
 — — terere. 330.
 Mare, abundantia. 636.
 Maria virgo. 401.
 Masculinum complectitur foemininum. 246. 292. 549.
 Mathematici de principe non respondent. 352. 682.
 Media futura. 624.
 Media pro aduersis et contra. 641. 676.
 pro passivis. 358. 624.
 Mediae syllabae omittae. 470.
 Medius. 534.
 Meleager. 532.
 Membra componere. 339.
 Memnonis statua. 523. 524.
 Memoriae vitia. 571.
 Mensa aurea. 632.
 Mercurius. 257. 463. 464. 629. 673.
 Mersibilis. 373.
 Meta ultima, nouissima. 682.
 Metra varie iuncta. 356.
 Milanion. 532.
 Milefia leua, stola. 350.
 Mileti portus. 348. 349.
 Militaris aetas. 554.
 Miltiades. 571. 572.
 Minerva medica. 463.
 — — nauigationis potens. 621.
 Miscere et miserere. 373.
 Miseri solitae voces. 630. passum.
 Modi diuerii. 490.
 Monstrata et montana. 205.
 Montana numina. 205.
 Mortui a diis rapti dicebantur. 356.
 — — cruci adfixi. 381.
 Mortuis an sensus. 504.
 Munera in rogos. 243.
 Murmur. 592.
 Musarum nomina. 352.
 Musica sphaerarum. 664.
 Mutus piscis, animalia. 666.

N.

Naues captas trahebant. 370.
 Naufragi cremati. 848.
 Naus ad carinam. 612.
 Neapolis Syracusana. 245.
 Nemeaeus flagellum. 670.
 Nemeses duae 577. et Fortuna. 319.
 Nepotes. 560. 561.
 Nesiades. 530.
 Nihil, aut paulum. 581.
 Nili exundationes. 647.
 Nisaeus. 530.
 Nitor. 531.
 Nomen collectiuum cum verbo plurali, vel participio. 380. 415.
 — — gentis, populi, patriae. 569.
 — — scribentis praepositum. 439.

Nomen venerati. 430.Nomina in *sc.* 278.— in *sc.* et *sc.* mixta. 635.

— metro repugnantia periphrasi a

poëtis exprimuntur. 313.— neoterica intrusa a scribis. 316.— producta in *sc.* 651.— propria a natura desumpta. 247.— — confusa. 571.— pulchra, ominosa. 312.Nominariui soluti. 243.Non-inariui et accusatiui in *sc.* 243.— *sc.* 457.Nominariui post verbum. 475.— pro genitio. 525.— pro accusatio. 675.— — vel alio casu. 310.— — vocatio. 618.Nova vocabula. 346. 548. 638.Nubes. 408.Nudum celsioni, astra. 587.Nudus crura, brachia. 535.Numerus variatur. 406.Numi fundebantur. 317.Nuptiae cum ancilla. 485.— in templis. 350.— inter *sc.* 617.— legitimae. 344. 347.

O.

Obliquus Zodiacus. 653.Obsignare. 448.Oceanus. 621.— pro copia. 636.Oculi stantes. 404.

Oculos eruere foeminarum et vitorum.

543.— ferite, frontem. 411.Oculus. 324. 617.Odor cadaueris. 351.Oedipus. 668. 676.Offerre aliquem hostui. 598.Olympus et coelum diuersa. 665.Ominosa dicta. 284.Omiffa vocabula ob repetitionem. 321.328.Orgia quando celata. 359.Orion. 532.Orosfanae. 317.Orthographia Manethonis et Maximi.649.— poetica. 367.Ortygia. 566.Osculandi mudus. 539.Osculati caput et manus. 621.— curium. 474.— manum. 323.— terram. 465.Osculum manu reddere. 622.Othryades. 572.Ouidius imitatur Graecos. 411.

P.

Paedagogi puellis dati. 277.Paphos. 605.Parallela in contextu. 482. 578.Patis Alexander. 596.Parricida. 237. 238.Parte ex alia. 359.Participia pendentia. 410. 582.— pro adiectiuis. 295.— pro finitis. 644.— sine copula. 513.— pro substantiuis. 437.— Mascul. de foemina. 292.— plurale cum nomine singul. 380.Pascere. 561.Passus aëthoe. 604.Patricii. 562.Pectori epistolam adplicare. 625.Pecus de homine. 413.Pedes et collum colligare. 426.Pedestris. 566.

Pedibus deorum aduolui, caput impone-

re. 302.Pelion mons. 652.Pellis deirahitur. 276.Pelopea. 667. 668.Pelusion. 551. 568.Perdix. 518. 519.Peregrinans scribit in faxis. 525.Perfectum pass. aëthoe. 604.Pericles. 463.

Periphrasis pluralis cum verbo singulari.

659.Perrocare. 610.Persae Reges mutant sedem. 552.— serui. 557.— *sc.* 529.Perferuire. 610.Personarum mutatio. 253. 455.Petauristae. 608. 609.Phateira. 533.Philippus, Alexandri pater. 580.— filius Demetrii. 580.Phoebeius portus. 349.Picea et pinus. 660. 679.Pictorum auctoritas. 461.Pinus et picea. 660.Piratarum poena. 380.Pisces humana carne vescuntur. 248.— muti. 666. *sc.* 679.Pix, pinus, piceae, cedri. 660.Planetae, dii. 663.Planetarum coela. 664.Pleiades. 656.Pluralis pro singulari. 380. 484.Pluto et Plutus. 492.Poena cogitati. 486. 487.— in loco delicti. 382.Poenae in liberos extensae. 406.— Persicae. 549.Poëtica orthographia. 367.Polycharmus. 201.

Polymedon. 360.
 Pondera portare. 608.
 Ponticum vñs. 587.
 Praepositio in compositis omiffa. 619.

624

Præpositiones coalescunt, vel non. 228.
 229. 649.

— — diuersis casibus iunguntur. 672.

— — transpositae. 677.

Praefidere gubernaculo. 627.

Precantur solarii. 349.

Precari tacite, palam. 399.

Prehendi. 567.

Pretium ferui. 286.

Privatus sacerdos. 605.

Pronomen abundat. 288.

Propertius imitatur Graecos. 521.

Propria pro appellatiuis. 611.

Profodia accus. plur. in A E pr. et sec.
 declinat. 680.

— — ἀνδρ, ἀνδρ. 602.

— — ἀντ. 590.

— — A I. 435. 644.

— — ἀντ. 670.

— — ἀντ. 460.

— — ἀντ. 680.

— — Ionius. 614.

— — IE ex IE, vel IAE. 658.

— — κατρί. 666.

— — λίν. 669.

— — longae vocalis ante vocalem in
 eadem voce. 644.

— — νί. 678.

— — πλάν. ἀντ. 486.

— — χερ. 616.

— — ν. 426.

— — Palladi. 598.

— — πλάν. ἀντ. 668.

— — πλάν. ἀντ. 668.

— — 670. vocalis brevis ante Z. 670.

— — κατρί. 666.

— — εντ. εντ. 659.

— — ον. 671.

Publicus doctur. 618.

— — sacerdos. 605.

Pudor decens. 547.

Puellarum paedagogi. 277.

Puncta, ae. 591.

Pupa. 295.

Purpura. 530. 531.

R.

Receptatores. 348.

Reges iudices. 278.

— — Persae reges dii. 512.

Repetita vocabula. 321. 322. 388.

Repetitio causa omissionis. 328.

— — formularum in auctoribus. 446.

— — grata. 212. 213. 321. 322. 530.

— — vitiosa. 556.

— — vocis insolentior. 543.

Roftra. 583. 584.

Rota. 377.

Ruere in ferrum et ignem. 636.

Rursus, contra. 591.

S.

Sabina in Aegypto. 524.

Sacerdos priuatus. 605.

Sacerdotes simul vates. 605.

Sacrificia priuata. 350.

Saeplissimus. 599.

Sagittae et arcus. 436.

Sagittarius. 646. 679.

Sagittas vnguere. 625.

Sandix. 530.

Sanguinem facere. 428.

Sardes. 632.

Sarpedon. 425.

Saturnus. 257.

Scorpius. 655.

Scribae aliena plane scribunt. 506.

Scribere nomen in faxis, parietibus. 525.

Sedere ad focum. 529.

— — ad gubernacula. 627.

— — facere. 618.

— — humi. 588.

— — in officina. 274. sq.

Semele rapta. 360.

Sensus statuis tribuitur. 313.

Separatio vocabulorum. 570. 599. 639.

672. 678.

Sepelire domi, id est mortuos seruare do-
 mi. 260.

— — et cremare mortuos. 243.

— — pulchrum, integrum. 238.

— — sacrilegos, parricidas. 237.

Septentrio altior. 592.

Sepulera viui sibi struunt. 246.

Sepulcri custos. 429. 520.

Sepulcrum proprium. 414.

Seres. 533.

Serua aliena. 294.

Serui dispensatores. 276.

— — Persae. 557.

Seruos occidere. 236. 237.

Seruus, qui virtute minor. 299.

Siglae. 206. 351. 375. 649. 659.

Signa duplicia, simplicia. 293. 372.

— — verua, hiemalia. 669. alata, voca-

lia, semiuosa. 679.

— — militaria Persarum. 560.

Signifer polus, coelum de omni coelo.

652. 653. 654.

Simonides Ceus. 584.

Sol proauus Persarum Regum. 492.

Sola luna. 673.

Solidus, de altris. 293.

Soleis. 418.

Soluere crines. 412.

Somnia. 290. 396.

Statua sequiturs. 390.

Statuse, 400.
 Status sensus tribuitur. 313.
 Stellae dii. 663.
 Sub astris. 587.
 Subiicere. 544.
 Subsidere. 436.
 Substantiua actiue et passiue. 498.
 — in ablatiua addita adiectiuis. 371.
 — in *de* et *apud*. 421.
 — pluralia neutra cum plurali verbo. 554.
 Substantiuum cum substantiui diuersi generis. 246.
 — rei pro persona. 476.
 Succinum. 632.
 Sudor. 431.
 Superlat. masc. pro foem. 347. 652.
 Superstitio circa nomen. 430.
 Supplicia in theatro. 377.
 Suspendium vestigium. 354.
 Sociis et filiis. 466.
 Syllaba brevis *ἄρσις*. 370.
 — longa *ῥέσις*. 370. *ῥέσις*. 370.
 Syllabae contumaces. 356.
 — omisae mediae. 470. sq. 624.
 — primae. 506.
 — transpositae. 665.
 Synchronis. 321. sq. 638. 677.
 Syracusani an cremant mortuos. 244.
 Syracusarum portus. 370.

T.

Tabulae pictae. 390. 400.
 Tangere simulacra. 346.
 Tegere caput. 366.
 Tela et arcus. 436.
 Tempora diuersa iuncta. 362.
 Tendere oculos. 473.
 Tepescere. 522.
 Terminatio *αἰν* *ἀφαιν*. 651.
 — *αιν* et *αιν*. 648.
 — *αι* et *αι*. 446.
 — *αιν* et *αιν*. 403.
 — *αιν* et *αιν*. 249. 350.
 — *αι* ab *αι*. 407.
 — *αι*. 421.
 — *αι* et *αι*. 330.
 — *αι* Ionica. 668.
 — masculina in superlatiuis. 347. 652.
 Terminationes *αι* et *αι*. 641.
 Terra abscondi. 607.
 Terrenus, de astris. 293.
 Theatrum. 374. 377.
 Thehe. 523. 524.
 Thesauri a genius custoditi. 266.
 Thesaurus, cuius. 629.
 Thetis raptā. 360.

Tiara. 533.
 Torpiter. 591.
 Transpositiones vocum. 536. 666.
 Transpositae syllabae. 665.
 Transpositio versuum. 655. 663.
 Triginta dies. 474.
 Tritones Aegyptiae, Siculae. 529.
 Tropica signa. 293.
 Tu et tui. 521.
 Tyria purpura. 530. 531.
 Tyros. 622.

V.

Vagari. 654.
 Vates sacerdotes. 605.
 Vbi pro quo. 271.
 Venantur foeminae. 535.
 Venatio. 528. 534.
 Veneficae. 428.
 Venenatae sagittae. 624. 625.
 Venetis templum Arado. 576.
 — Papho. 605. in Aegypto. 461.
 Ventis, auris loqui. 299. in ventis ferri. 609.
 Venus *Ἀφροδίτη*. 631.
 — aurea. 461.
 — mater potens. 621.
 — virgo. 205.
 Verba e vicino supplenda. 355.
 — media. 641. 676.
 — Sacrae Scripturae a scribis totius. 316.
 — sensuum. 443.
 Verbum coaequit substantiui posteriori. 565.
 — proprium et metaphoricum. 315.
 — siogulare cum pluralibus. 364.
 — cum plur. periphr. 659.
 — praemittitur pluribus substantiis. 497.
 — substantiuum omisum. 228. 243. 264. 517.
 — vnum, sententia. 367.
 — significationi diuersae substantiuorum respondens. 440-443.
 Versus imperfecti. 508.
 — in prosa. 420. sq.
 — transpositi. 655. 663.
 Vella. 672.
 Vellera pretiosae mortuorum. 241.
 — sternere in viis. 350.
 Via laeta. 645.
 Viderit. 527.
 Vidua. 538.
 Vino luctum cogere. 222.
 Virgo Venus. 205.
 Viuo se fecit. 619.
 Vada populi. 631.

- Vnguere tela. 625.
 Vocabula eadem geminata perspicuitatis
 caussa. 385.
 — — eiusdem originis. 353.
 — — male coniuncta, vel separata. 333-
 340. 384. 570. 639. 678.
 — — mere Graeca. apud Romanos. Xanthus. 619. 620.
 351. Xerxis exercitus quantus. 569.
 — — miseri solita. 630.
 Vocalia signa. 679.
 Vocalis longa ante vocalem in eadem
 voce 644.
 Volantia membra. 609.
 Volare in coelum. 607.
 Volui de stellis. 373.
 Voluptates, spectacula. 649.

Versus. 591.

Vulcaniae ardens mons. 621.

X.

Z.

Zodiacus. 652. 653. 654.Zona. 533.Zonae. 664.

INDEX G R A E C V S.

A.

A et *av.* 227. 346.
α in η *Iones.* 332. 651.

αβ et *av.* 226.

ἄβρα et *αῦρα.* 226.

ἄβρεξ. 472.

ἄγαθὸν κοινόν. 227.

ἄγαθός. 617. ἄνθρ. 642.

— — et *κακός.* 620.

ἄγαίος et ἄγανός. 674.

ἄγάλλισθαι. 263.

— — de *αἰτίαις.* 664.

ἄγαλμα. 205.

ἄγανός et ἄγαίος. 674.

ἄγρ. 358.

ἄγριατικὸς et γελαιτικὸς. 615.

ἄγνους. 388.

ἄγνους et ἄγνής. 388.

ἄγρ. 269.

ἄγνως. 421.

ἄγνως et ἄγνως. 261.

ἄγκυλαις *dv.* 440.

ἄγκυρας ἀναίρειν et ἀναίρειν. 604.

ἄγκυρατος. 469. 672.

ἄγκυραι et ἄγκυραι. 661.

ἄγκυρας, ἄγκυρας. 269.

ἄγκυρας Neptunus, Bacchus, Aristaeus,

Apollo. 246.

ἄγκυραι et ἄγκυραι. 648.

ἄγκυρατος. 421.

ἄγκυραι et ἄγκυραι. 682.

ἄγκυρατος. 445.

ἄγκυραι et ἄγκυραι. 661.

ἄγκυραι et ἄγκυραι. 255.

ἄγκυραι. 433.

ἄγκυραι. 468.

ἄγκυραι. 651.

ἄγκυρατος. 260. 261.

ἄγκυρατος. 401.

ἄγκυρατος et ἄγκυρατος. 661.

ἄγκυραι et ἄγκυραι. 643.

ἄγκυρατος. 643.

ἄγκυραι. 662.

ἄγκυραι. 662.

ἄγκυραι. 635.

ἄγκυραι et ἄγκυραι promiscue. 361.

ἄγκυραι et ἄγκυραι. 583.

ἄγκυραι. 456.

ἄγκυραι ὕψισται. 463.

ἄγκυραι, ἄγκυραι. 319. 562.

ἄγκυραι. 277.

ἄγκυρατος. 643.

ἄγκυραι. 518.

ἄγκυραι. 257.

AI correctum. 434. 644.

ai et e. 618. 648.

— — i. 301.

αἰδαῖσθαι et ἡδεσθαι. 547.

αἰδῆλος. 519.

αἰδῆμος. 669.

αἰδῆς et αἰδῆς. 635.

αἰδῆς et ἰδῆς. 647.

αἰδῆς. 656.

αἰδῆς. 658.

αἰδῆς et alia. 335.

αἰδῆς, αἰδῆς et ἀνταπῆς. 657.

αἰδῆς ἡ. 478.

αἰδῆς. 667.

αἰδῆς. 366.

αἰδῆς, caedes. 428.

— — et αἰδῆς, et αἰδῆς. 428. 429. 430.

αἰδῆς. 643.

αἰδῆς et ἀνταπῆς. 665. 677.

αἰδῆς. 332.

αἰδῆς et ἰδῆς. 595.

αἰδῆς et ἀνταπῆς. 256.

αἰδῆς et αἰδῆς. 648.

αἰδῆς. 356.

αἰδῆς. 255.

αἰδῆς. 557.

αἰδῆς. 657.

αἰδῆς. 657.

αἰδῆς. 657.

αἰδῆς. 533.

αἰδῆς τοῦτον. 646.

αἰδῆς. 287.

αἰδῆς et αἰδῆς. 287.

αἰδῆς, αἰδῆς. 418.

αἰδῆς. 579.

αἰδῆς, αἰδῆς. 218.

αἰδῆς: αἰδῆς αἰδῆς. 562.

αἰδῆς et αἰδῆς. 311.

αἰδῆς et αἰδῆς. 337. 398.

αἰδῆς. 303.

αἰδῆς et αἰδῆς. 516.

αἰδῆς. 667.

αἰδῆς. 652.

αἰδῆς. 652.

αἰδῆς. 667.

αἰδῆς. 407.

αἰδῆς. 346.

αἰδῆς et αἰδῆς. 650.

ἀλεξικακῶν et ἀνεξικακῶν. 616.
 ἀλεσμός. 549.
 ἀληθείαι, τρις. 397.
 ἀλημοσύνη. 656.
 ἀλῆα. 242.
 — et ἀλεια et ἀλεια. 446.
 ἀλίπατος ἰσχυρῶς. 640.
 ἀλισμός. 549.
 ἄλως. 278.
 ἀλλ' ἢ, et ἀλλ' ἤ, et ἀλλ' ἦ. 320.
 ἀλλὰ pro ἀλλ' ἔμως. 379. 468.
 ἄλλο τῆτο. 592.
 ἄλλος et ἄλλωτος. 615.
 — κακός 444. 593.
 ἄλλων et αὐτῶν. 676.
 ἄλυσιν. 227.
 ἄλυκτος et ἄλυκτος. 650.
 ἄλυπος. 640.
 ἀλῶναι τινος. 452.
 ἄλως πόντος. 333.
 ἄμμα, ἄμμα et ἄμμα, ὄμμα. 681.
 ἄμην, ἄμνησθαι. 422. 423.
 ἄμύντετος. 299.
 ἄματροχία. 335.
 ἄματροχία et ἄματροχία. 681.
 ἄμβλυν. 434. 44.
 ἀμέλεια. 424.
 ἀμέρδιν. 648.
 ἄμμα et ἄμμα. 428. 430.
 — ἄμμα et ὄμμα. 681.
 ἀμνημονικώτατος. 616.
 ἀμνησικακῶν. 615.
 ἀμοιβαίη. 651.
 ἀμομφής. 639. 44.
 ἀμφορία. 673.
 ἄμψυχος. 469.
 ἄν coalefcit saepe. 375.
 ἄν ἄν. 546.
 ἄναβαίνειν. 433.
 ἀνάγειν. 228. 630.
 — — ἄκκλησιαν. 375.
 ἀναγκαίη τράπεζα. 609.
 ἀναγκαῖον. 605.
 ἀνάγκη. 609.
 ἀναγράφειν. 317.
 ἀναγραφῆναι. 624.
 ἀναδέειν. 370.
 ἀναδέσσειν. 407.
 ἀναδυομένη Ἀφροδίτη. 631.
 ἀναζωγραφεῖν. 536.
 ἀναίρειν et ἀναίρειν ἀγκύρας. 604.
 ἀναίρειν. 375. 44.
 ἀνακαίειν. 588.
 ἀνακλητικόν. 539.
 ἀνακλίνειν. 274.
 ἀνακουφίζειν. 228.
 ἀνακύπτειν. 307.
 ἀναλαβεῖν. 541.

ἀναλήψως. 342.
 ἀναλύνειν περιμνήσια et alia. 307.
 ἀναλύειν. 342. 368.
 ἀναμνηστικῶν. 546.
 ἀναμνήσκειν. 302.
 ἀνανήφειν. 342. 462.
 ἀναπεταννύειν. 493.
 ἀνάπτειν. 374.
 ἀναπλάττειν. 314. 536.
 ἀναπράττειν. 220.
 ἀναπτήναι. 607.
 ἀνάρπας. 393. 453.
 ἀναρπάζειν. 407.
 ἀνασπᾶν. 228.
 — — ἀνάσπας. 393.
 ἀνάσσειν, de alitis. 676.
 ἀνάστας, et ἀνάστας. 393.
 ἀνατέταται et ἀνατίταται. 594.
 ἀνατιθέναι et ἀντιθέναι. 622.
 ἀναφέρειν. 321.
 ἀνάψασθαι pro ἀνάψαι. 676.
 ἀνδραποδιτης. 294.
 ἀνδρῶν. 446.
 ἀνδρήμενος et ἀδρήμενος. 661.
 ἀνδρῶν νικᾶν. 235.
 ἀνέκαθεν. 474.
 ἀνεκύνειν. 361.
 ἀνιμῶν. 493.
 ἀνεξικακῶν et ἀλεξικακῶν. 616.
 ἀνερξίζειν κύβος. 252.
 ἀνιστος. 256.
 ἀνευφημαῖν. 572.
 ἀνήκεν. 610.
 ἀνήλθ. 643.
 ἀνῆρ pro τις. 341.
 ἀνῆμον. 639.
 ἀνῆ καὶ τέφανοι. 601.
 ἀνδροβάφος. 333.
 ἀνδρολόγοι. 659.
 ἀνδρωποὶ θεοί. 550.
 ἀνθῶν et ἀνθῶν. 399.
 ἀνέναι et ἀνέναι. 368.
 ἀνιμῶναι et ἀνιμῶναι. 462.
 ἀνολογῶν. 368.
 ἀνταμοιβός. 468.
 Ἄντιρος. 525.
 ἀντίχασθαι. 307.
 ἀντιμοιβός. 468.
 ἀντιδόσεις. 307.
 ἀντιπάττειν. 327.
 ἀντίπας. 582.
 ἀντιπάλως. 657.
 ἀντιπυκνῶν. 559.
 ἀντισυμμετρῶν. 649.
 ἀντισημαίνειν. 637.
 ἀντίπαλος. 574.
 ἀντιπαρέρχιν et ἀντιπαρέρχιν. 331.
 ἀντιπῆρα. 309.

- ἀντιπετιύειν. 331.
 ἀντιπρόσωπον. 584.
 ἀντίπρωρος. 584.
 ἀντίπρωσις. 593.
 ἀντίρροπος. 637.
 ἀντίρρσις. 637.
 ἀντισηγνέειν. 508.
 ἀντωνής. 657. 660.
 ἀντωνός ἐτ' αἰθωνός. 657.
 ἀνύσας. 543.
 ἀνύμαλος. 453.
 ἀνωφορέειν. 337.
 ἀξέκτιστος. 555.
 ἀξιοκτιστόν. 555.
 ἀξιούν. 633.
 ἀξιόματτα. 476.
 ἀξω. 283.
 ἀπαγγέλλειν ἐτ' ἐπαγγέλλειν. 451.
 ἀπάγγελτος. 638.
 ἀπάγειν. 528.
 ἀπαί. 643.
 ἀπαίς ἀρρέων. 315. 649.
 ἀπαμείρειν. 676.
 ἀπαυτᾶσθαι. 579.
 ἀταρτίζειν. 291. 19.
 ἀπασπάσθαι. 388.
 ἀτατάσθαι, falso opinari. 502.
 ἀπάτη καὶ δόλος. 438.
 ἀπειλημένος ἐτ' ἠπειλημένος. 607.
 ἀπειλείσθαι, ἀπειλεῖν. 607.
 ἀπεκλύειν ἐτ' λύειν. 297.
 ἀπεκλύνειν ἐτ' ἀποκλύνειν. 512.
 ἀπεκρίζω. 557.
 ἀπεκρίνειν. 632.
 ἀπικός. 325. ἐτ' ἄπυτος. 444. 562. 19.
 ἄπλτος ἐτ' ἄπλετος. 563.
 ἄπλετος ἐτ' ἄπλτος. 563.
 ἀπὸ, i. e. ἔξ, ὅν. 631.
 ἀπὸ ἐτ' ὑπό. 534.
 ἀποβάδρα. 565.
 ἀποβλάπτειν. 388.
 ἀπόγεια ἐτ' ἀπόγαια. 604.
 ἀπόγειος. 263. 631.
 ἀπὸ γῆς (οἱ), qui in terra. 263.
 — — κίλητος. 631.
 ἀποδείξασθαι. 484.
 ἀποδίω. 558.
 ἀποδιδόναι ἐτ' ἐπιδιδόναι. 619.
 ἀποδιδύμι. 597.
 ἀποδίωσθαι. 508.
 ἀποθνήσκειν θάνατον. 257.
 ἀποθύνειν. 632.
 ἀποκλύπτειν. 409.
 ἀποκρίσθαι. 466.
 ἀποκινδυνεύειν. 610.
 ἀποκλαίειν. 439.
 ἀποκλύπτειν. 330.
 ἀποκρύπτειν. 311. 641.
 ἀπολαμβάνειν. 545.
 — — de vento. 363.
 ἀπολαμβάνεσθαι. 567.
 — — ἐτ' ἀπολείπειν. 606.
 ἀπολείπειν. 545.
 — — γυναικα. 506.
 ἀπολείπειν ἐτ' ἀπολαμβάνεσθαι. 606.
 ἀπολλύμενος ἐτ' ἀπολείμμενος. 632.
 ἀπολογέειν ἐτ' ἀπολογίζεσθαι. 361. 597.
 ἀπολύειν. 632.
 ἀπολύειν. 239. 637.
 — — γυναικα. 506.
 ἀπεινῆτι, ἀκοντῇ, ἀκοντῇ. 218. 219.
 ἀποπλάττειν. 536.
 ἀπορρεῖν, de planetis. 653.
 ἀπορρητός ἐτ' ἀφόρητος. 237.
 ἀπορρίπτειν. 387.
 ἀπόρροια, astrorum, lunae, 653.
 ἀποσεμνύνειν. 310.
 ἀποσπάσθαι. 388.
 ἀποσπένδειν. 632.
 ἀπὸ τὰδίων. 282.
 ἀποτρέγειν ἐτ' ἀποτρεῖν. 504. 19.
 ἀποτεφανῶν. 235.
 ἀπότολος. 457.
 ἀποτρέφειν. 420.
 ἀποτρέφειν ἐτ' ἀποτρέφειν. 546.
 ἀπότροφος. 673. 674.
 ἀποτάξασθαι. 291.
 ἀποτελέσματα. 663.
 ἀποτμήξ. 654.
 ἀπουνέφισι. 678.
 ἀποφαιδρύνεσθαι. 270.
 ἀπόφασιν διδόναι. 444.
 ἀπρακτος, ἀπρηκτος ἐτ' ἀπρατος. 296.
 ἀπρονύκτος. 563.
 ἀπροόρητος. 368.
 ἀπροσίτητος. 409.
 ἀπρόσβητος. 409.
 ἀπροσίπτος. 257.
 ἀπτειν. 502.
 ἀπτειν θάλασσης. 261.
 ἄπυτα ἐτ' ἄπυτα. 444. 562.
 ἀργυρέειν. 486.
 ἀργυρογυμνασίαν. 254.
 ἀρεταί. 476. 19.
 ἄρης. 257.
 ἀρεταί νόμι. 679.
 ἀρεταί ἐτ' ἀρεταί. 337. 398.
 ἀρετῆς. 625.
 ἄρμα. 470.
 — — ἐτ' αἶμα, 681.
 — — βραβείον. 540.
 ἀρμάμαξ. 470.
 ἀρνεσθαι. 662.
 ἀρετήσιμος ἐτ' ἀρετήσιμος. 345.
 ἀρετος ἐτ' ἀρετος. 345.
 — — παιδων. 345.

ἀρεάσαι. 263.
 Ἀρεάβας. 562.
 ἀρεάκτος ἐτ ἀρεάκτος. 490.
 ἀρεάκτος. 237.
 ἀρεάκτος ἐτ ἀρεάκτος. 672.
 ἀρεάκτος. 640.
 Ἀρεάβας. 549.
 Ἀρεάβας. 467.
 ἀρεάκτος. 216.
 ἀρεάκτος. 216.
 ἀρεάκτος. 582.
 ἀρεάκτος. 651.
 ἀρεάκτος. 290. 19.
 ἀρεάκτος. 650.
 ἀρεάκτος. 453.
 ἀρεάκτος. 467.
 ἀρεάκτος. 567.
 ἀρεάκτος. 213. 272.
 ἀρεάκτος. 447.
 Ἀρεάκτος. 634.
 ἀρεάκτος. 499.
 ἀρεάκτος. 668.
 ἀρεάκτος. 535. 19.
 Ἀρεάκτος. 198. μεγάλη. 272.
 ἀρεάκτος. 297.
 ἀρεάκτος. 224.
 ἀρεάκτος. 535. 19.
 ἀρεάκτος. 332.
 ἀρεάκτος. 419.
 ἀρεάκτος. 681.
 Ἀρεάκτος. 577.
 ἀρεάκτος ἐτ Ἀρεάκτος. 655. 19.
 ἀρεάκτος. 535.
 ἀρεάκτος. 315. 649.
 ἀρεάκτος. 671.
 ἀρεάκτος. 510.
 ἀρεάκτος ἐτ ἀρεάκτος. 657.
 ἀρεάκτος. 671.
 ἀρεάκτος ἐτ ἀρεάκτος. 671.
 ἀρεάκτος. 420. 482.
 ἀρεάκτος. 375.
 ἀρεάκτος, ἀρεάκτος, ἀρεάκτος. 217.
 ἀρεάκτος. 679. 680.
 ἀρεάκτος. 584.
 ἀρεάκτος. 639.
 ἀρεάκτος. 584.
 ἀρεάκτος. 639.
 ἀρεάκτος. 399.
 ἀρεάκτος. 613. 101. 642.
 — — πέμπτος ἀρεάκτος. 262.
 ἀρεάκτος ἐτ ἀρεάκτος. 224. 495.
 ἀρεάκτος. 681.
 ἀρεάκτος. 375.
 ἀρεάκτος. 318.
 ἀρεάκτος. 485.
 — — ἐτ ἀρεάκτος. 368.
 ἀρεάκτος. 514.
 ἀρεάκτος. 463.

ἀρεάκτος. 650.
 ἀρεάκτος. 462.
 ἀρεάκτος. 650.
 ἀρεάκτος. 449.
 ἀρεάκτος. 392.
 ἀρεάκτος. 392.
 ἀρεάκτος. 542.
 ἀρεάκτος. 482.
 ἀρεάκτος ἐτ ἀρεάκτος. 237.
 ἀρεάκτος. 308.
 ἀρεάκτος. 666.
 ἀρεάκτος. 468.
 ἀρεάκτος ἐτ ἀρεάκτος. 322.
 Ἀρεάκτος. 647.
 ἀρεάκτος. 644. 676.
 ἀρεάκτος. 260.
 ἀρεάκτος. 657.

Β.

Βάβας. 380.
 Βάβας. 380.
 Βάβας. 231. 19.
 — — ἐτ Βάβας. 231. 19.
 Βάβας ἐτ Βάβας. 659.
 — — ἐτ Βάβας. 659.
 Βάβας ἐτ Βάβας. 659.
 Βάβας ἐτ Βάβας. 659.
 Βάβας ἐτ Βάβας. 529.
 Βάβας ἐτ Βάβας. 318.
 Βάβας. 658.
 — — ἐτ Βάβας. 659.
 Βάβας. 307.
 Βάβας. 485.
 Βάβας. 646.
 Βάβας. 231. 19.
 Βάβας. 680.
 Βάβας. 234.
 Βάβας. 430.
 Βάβας. 490. 19.
 Βάβας ἐτ Βάβας. 529.
 Βάβας. 674.
 Βάβας. 528.
 Βάβας, Βάβας, Βάβας. 471.
 Βάβας ἐτ Βάβας. 315.
 Βάβας. 315.
 Βάβας. 628.
 Βάβας. 680.
 Βάβας. 511.
 Βάβας. 268.
 Βάβας. 648.
 Βάβας. 658.
 — — ἐτ Βάβας. 655.
 Βάβας. 576.
 Βάβας. 508.
 Βάβας. 332.
 Βάβας. 318.
 Βάβας. 635.

βοῶν, βοή. 412.
 βοσούμενος et βοηθούμενος, βεβηκότες et
 βοηκότες. 624.
 βολή et βοή. 365.
 βερος, βροχος, βρωτος. 669.
 βούλεσθαι καὶ οἶσθαι. 541.
 βουλομένη ἐστὶ. 467.
 βραβεύειν. 445. 540.
 βράζειν et βενάζειν. 268.
 βραχία ἢ οὐδέν. 581.
 βροντῇ, κεραυνός, ἀτραπή. 364.
 βροτοκλώττειρα. 654.
 βρωτος et βρωτος et βορος. 528. 669.
 βρωτός, θνητός. 658.
 βρώζειν. 268.
 βύδιος. 613.
 βωθεῖν. 258.
 βῶσται. 366.

Γ.

Γ et T. 301.
 Γ deficit. 511. 525. 604.
 Γ saepe omittitur. 300.
 Γαίανος. 525.
 γαληναίη. 567.
 γαμῶν προ γαμῶσθαι. 350.
 γάμος κληρος. 676.
 γαγγάριον. 624.
 γαῖον κατὰ πρὸς. 283.
 γελαιτικός. 615.
 γελοῖος. 666.
 γενέσθαι θεός. 471. 59.
 γενέσθαι καὶ ἑαυτὸν, ἐν ἑαυτῷ. 510.
 γενέσθαι περὶ τι. 285.
 γενόμενα et ἀργόμενα. 202. 59.
 γενομένη, γενομένη. 642.
 γένεθ γένεθ φεύγειν. 288.
 γηραιός et γηραιός. 327.
 γήρας ἐξελέσθαι. 583.
 γηγόμενα. 541.
 γλυκύπικρος. 426.
 γνῶμων. 536.
 γόνιμος. 564.
 γραμματεῖς. 202.
 γραμματεῖς. 478.
 γραμματίδιον. 616.
 γραμματίον ἀπειλευθέρωσις. 485. 59.
 γράφειν, γραφῆν. 624.
 γυνῆ. 609.
 γυνάζειν. 597.
 γυναικεία. 326.
 γυναικῆς et γυναικομανής. 469.
 γυνή γυναικός. 324.

Δ.

Δάδες, piceae. 498.

δαίμονες. 264. 265. 308.
 δαίμονος κληρος. 676.
 δαίμων κακός. 518.
 δαίνεσθαι. 244.
 δακτυλίδιον μικρόν. 284.
 δαλός. 222.
 δάψω. 244.
 δεδεγμένος et δεδεγμένος et δεδεγμένος.
 300.
 δεδεγμένος et δεδεγμένος. 300.
 δεῖ. 538.
 δεικναι. 661.
 δεικναι. 661.
 δεικνύσθαι et δεικνύσθαι. 674. 59. 676. 59.
 δειμα, θαῦμα, θάμα. 349.
 δεκακμία. 347.
 δεκατεύειν. 338. 681.
 δεσπόζειν de astris. 676.
 δέσποιν. 242.
 — — οὐκίαι. 397.
 δεύσθαι. 216. 582.
 δευατίος. 682.
 δεύτερος ἄλλος. 256.
 — — πλὴς. 370.
 δέχουσθαι et δεικνύσθαι. 674. 59. 676. 59.
 δέω. 558.
 δὴ et διὰ. 617.
 — βαιός et θηναίος. 334.
 δεμαγωγῶν. 421.
 δεμαγωγός. 201.
 δεμακίδιον. 344.
 δεμητριών. 514.
 δεμος et δεμόσιος. 236. 376.
 δεμοκοπεῖν. 234.
 δεμολεῖται. 235.
 δεμόσιος. 376.
 δεμοτικός et δεμόσιος. 474.
 δεμου διδάσκαλος. 618.
 δεμαῖον et δὴ βαιός. 334. 670.
 δὴ et δὴ. 617. 617. 617. 617.
 — — ζα. 390.
 διαβόρεα. 566.
 διαβύλιον. 566.
 διαδυνασσία. 494.
 διαδοξάζειν. 610.
 διαδύσθαι. 362.
 διακινδυνεύειν. 610.
 διακλέπτειν. 470.
 διακρίν. 543.
 διακονεῖσθαι ἐπιτολῇ. 641.
 διακρίν. 610.
 διακρίν. 292.
 διακρίσασθαι. 547.
 διακρίν. 299.
 διαλαμπής. 309. 658.
 διαλαμπής et διαλαμπής. 620.
 διαμνέειν βασιλεύς. 613.
 διανίστασθαι. 214.

διανοῦμαι. 257.
 διὰ πάθος et παθήσ. 211.
 διαπίπτειν. 225.
 διαπολίμιλος. 639.
 δι' ἀπορήτων. 452.
 διαπυνθάνεσθαι. 610.
 διαπωλῆσαι. 255.
 διαρρέεισθαι ἰδρῶτι. 430. 431.
 διασπαιρῆσαι. 431.
 διασπάσσεσθαι. 389.
 διάστημα. 495.
 διασχίζεσθαι. 471.
 διὰ τέλους. 479.
 διάττω. 420.
 διὰ χειρός. 273.
 διαχρήσασθαι et διαχειρίσασθαι. 624.
 διδόναι ἑαυτὸν. 563.
 — — τινὰ δδόναι, ὑπνοῖς. 598.
 διελίφαι et διήλειφαι. 606.
 διέρηται et διέρηται. 595.
 διελίσσθαι et διαλεῖν. 595.
 διέπειν. 652. 653.
 διαργάζεσθαι. 316.
 διαρρήθῃ et διερρήθῃ. 595.
 διέχουσθαι et διασχίζεσθαι. 471.
 διήριος. 609.
 διήλειφαι et διήλειφαι. 606.
 διῆξε et διῆξεν. 356.
 διέρηται et διέρηται. 595.
 δίκαιος. 598.
 δίκη et δίκη. 645.
 — — μῆναι, ἐρημῇ. 557.
 — — reticetur. 478.
 δίκηλον. 661.
 δίκην λαχεῖν. 557.
 δίλογχος. 533.
 Δινδυμήν. 681.
 δινεῖν, δινεῖσθαι, de astris. 645.
 δίνῃ et δίκη. 645.
 διοικητής. 276.
 Διόνυσος et Διονύσιος. 596.
 διχθάς. 361. 19.
 διχόμενος. 652.
 δι' ἡδῆς μέλος. 449.
 διμύγιος. 368.
 Δόβηρος. 248.
 δόγματα in astrologia. 663.
 δοκεῖ εἶναι. 451.
 δοκεῖν, ὡς ἰδέσθαι. 299. 19.
 δοκεῖς τί; 517.
 Δόνημος, portus. 348. 19.
 δόλιχος. 388.
 δόλοι καὶ ἀπάται. 438.
 δορυφορεῖν et δωροφορεῖν. 248.
 δορυφορεῖσθαι de astris. 664. 673.
 δετ reticetur. 369.
 δουλοπαγοεῖν. 319. 421.
 δοῦλος. 319.

δοῦλος adiect. 308.
 δραῖσαι cum patiuo. 316.
 δρήτης. 662.
 δρυμός. 458.
 δρυοτόμος, δρυτόμος. 460.
 δύνῃ. 417.
 δυνατός, κατὰ τὸν δυνατὸν τρόπον. 452.
 δοῦν, ἡμφοῖν. 527.
 δυσάλυκτος et δυσάλεκτος. 650.
 δυσανέστητος. 495.
 δυσδιάθετος. 362.
 δυσπαῖν. 502.
 δωδεκατημέριον. 660.
 δμηάτιον. 468.

Σ.

Σ et αι. 618.
 δάσκαρ. 680.
 εἰαυτῷ. 296.
 ἐγχεύειν. 662.
 ἐγχεύσιος. 662.
 ἐγγονος et ἱκονος. 327.
 ἐγκαλύψασθαι. 366.
 ἐγκατασπείρειν. 368.
 ἐγκέλευσις. 635.
 ἐγκοπεῖν. 663.
 ἐγκύμων. 325.
 ἐγχεύεσθαι. 317.
 ἐγχεύεσθαι. 515.
 ἐγχεύειν. 349.
 ἐγχεύεσθαι. 515.
 ἐγχεύοντα. 269.
 ἐγχεύεις et ἐγχεύεις. 602.
 ἐγὼν, ἄγων, ἔκων. 682.
 ἔδαι. 610.
 ἔδειξε et ἔδειξε. 596.
 ἔζεσθαι, de trapezitis. 294.
 ἐζόμενοι βιοί. 648.
 ἐζόμενος et ἐσόμενος et ἔζόμενος. 648.
 ἔπειρα astrologum. 656.
 ἔτελάτωρ. 660.
 ἔθνος et ἔρνος. 413.
 ει et η. 261. 643.
 — — et ι. 617.
 ει et ι. 342. pro ει, ι et contra Iones.
 648. 673. 680.
 εἰαρεῖς. 301.
 εἶκω et ἡκω. 668.
 εἰλάμην, εἶλω, εἶλατο. 402.
 εἰλεῖσθαι. 340.
 εἰλεῖται an dicatur. 548.
 εἶλεν et εἶχεν. 330.
 εἰλημένος, εἰλημένος et εἰλημένος. 606.
 19.
 εἰλημένος et εἰλημένος. 607.
 εἶμα et αἶμα. 428-430.
 εἶμα, ἐπὶ βυλομένῃ. 467.

- εἶναι pro ἴναι. 485.
 εἶναι pro παρῖναι. 600.
 — — περιεῖναι. 558.
 εἶρα et ἱρα. 464.
 εἰς cum persona. 443. 54.
 — an cum genitio. 409.
 — pro ὡς. 443. 54.
 εἰσαγγέλλειν. 467.
 εἰσάγειν. 477.
 εἰσάγειν πράγμα, δίκην, τινά. 478.
 εἰσπίειν. 678.
 εἰς δεινόν. 419.
 εἰσελθεῖν βασιλείας. 501.
 εἰσεῖναι τι. 501.
 εἰς ἴω. 288.
 εἰσηγητός. 669.
 εἰς μακρόν. 419.
 εἰς ὄξεια, εἰς οἰκίαν pro οἰκίως. 250. 339.
 εἰς πάντα. 542.
 εἰς τέλος. 479.
 εἰσφθεῖρασθαι. 385.
 ἐκπαχεύειν. 547.
 ἐκβάλλειν. 259.
 ἐκβιάζειν et ἐκβιάζειν. 605.
 ἐκγονος et ἑγγονος. 327.
 ἐκδοδύμε de nuptiis. 348.
 ἐκδικάζειν. 482.
 ἐκδικεῖν. 482.
 ἐκδικία. 559.
 ἐκθανεῖν. 408.
 ἐκθεσῖν. 661.
 ἐκκαυχάζειν. 547.
 ἐκκαίειν. 307.
 ἐκκαλεῖν. 311.
 ἐκκλησία νόμος. 212.
 ἐκκόπτειν. 393.
 ἐκλογιστής. 294.
 ἐκνεύσας. 365.
 ἐκπύμπειν. 526.
 ἐκπύειν. 214.
 ἐκπολιορκεῖσθαι. 324.
 ἐκπρίσθαι. 547.
 ἐκ προγόνων. 453.
 ἐκπροθροεῖν. 671.
 ἐκπύσσειν. 668.
 ἐκτῆσαι et ἐκτῆναι. 498.
 ἐκτόλμας. 650.
 ἐκτύφεισθαι. 522.
 ἐκφύρειν. 273.
 ἐκφύρεισθαι. 313. 584.
 ἐκχρῖσθαι. 631.
 ἐκὼν et ἄγαν. 682.
 ἐλαιοβρόχος. 643.
 ἐλαιον et αἰλαιον. 643.
 ἐλαιοφόρος. 643.
 ἐλαφροῦναι. 546.
 ἐλευθέρως, ἐλευθερίαν. 281.
 ἔλευσιν. 475.
 ἐλέφας καὶ ἤλεκτρος. 632.
 ἐλθῶν celeritatis. 379. 54.
 ἐλικοδρόμος. 657.
 ἐλίσσειν. 354.
 ἔλλην Δωριεύς. 569.
 ἐλληνίζει. 445.
 ἐλύσα et ἔχυσα. 536.
 ἐλὼν ἐνθεν. 255.
 ἐμβαίνειν. 261.
 — — νηϊ. 618.
 ἐμβάλλειν. 228. 598.
 ἐμβατήριον. 605.
 ἐμβολαί. 583.
 ἐμβολαι, porticus. 587.
 ἐμβολον. 583.
 ἐμπύπρασθαι. 468.
 ἔμπλην, χωρὶς. 677.
 ἐμπόδιον. 266.
 ἐν an cum genitio. 409.
 — δέ. 275. 54.
 — prout. 206. 418.
 ἐναβρόνισθαι. 601.
 ἐν Ἀγραύλῃ. 443.
 ἐναγρος. 246.
 ἐναγνιστος. 464.
 ἐναθλεῖν. 597.
 ἐνασμός et ἀνέσμος. 665.
 ἐναποκυβεῖν. 253.
 ἐνάπτειν. 370.
 ἐναυλος. 283.
 ἐνδημεῖν. 521.
 ἐνός. 667.
 ἐν διπλῷ. 595.
 ἐν αὐτῷ. 409.
 ἐνεκα omittitur. 308.
 ἐνέχυρον. 327.
 ἔνη. 304.
 ἔνθα et ἐπὶ et σκεπτά. 645. 663-665.
 ἐνθεν ἐλὼν. 255.
 ἐνίμ. 649.
 ἐν μέσῃ. 568.
 ἔννοσιγαιος. 585.
 ἐνωσας. 366.
 ἐνοικεῖν. 521.
 ἐνοχλεῖν et ἐνοχλεῖν. 639.
 ἐντάφιος καλὴν. 456.
 ἐντέμνειν σφραγίδα. 450.
 ἐντεχνος. 318.
 ἐντιθῆναι et ἀνατιθῆναι. 612.
 ἐντεφείσθαι. 220.
 ἐντερχής. 318.
 ἐντερβής. 318.
 ἐντυγχάνειν. 450.
 ἐνυγρος, de altris. 293. 339.
 ἐν χωρῇ, ἐν μοίρῃ. 276.
 ἐξάγειν. 493.
 ἐξάγεσθαι. 313.
 ἐξ ἀδίκῃ, ἀδικίας. 247.

ἑλάνιος. 369.
 ἑλκυστὶν et ζητῶν. 233.
 ἑλῆπτεν. 370.
 ἑλῶψμ. 494.
 ἑλελάσμι et ἑλολάσμι. 585. 644.
 ἑλελεύθερος. 477.
 ἑλετάζειν et ζητῶν. 233.
 ἑλῆχ. 493.
 ἑλολάσμι et ἑλελάσμι. 585. 644.
 ἑλόν. 461.
 ἑλορμίζειν. 329.
 ἑλορμῆν. 271.
 ἑλυπηρεταίν. 557.
 ἑξω et ἥξω. 643.
 ἑξωθεῖν. 363.
 ἑξωθεῖσθαι. 584.
 ἑξωνήσασθαι. 547.
 ἑξώσασθαι et ἰσώσασθαι ζώσασθαι. 645.
 ἱq. 679.
 ΕΠ et ΣΠ. 672.
 ἱπ' ἀγαθῶ. 304.
 Ἑπαγαθῶ, Ἑπάγαθος. 304.
 ἱπαγγέλλειν et ἱπαγγέλλαι. 451.
 ἱπαγρος. 246.
 ἱπαθλον. 378.
 ἱπαίρειν. 229.
 ἱπαμῆσασθαι. 422. ἱq.
 ἱπαναρῆσταιν. 387.
 ἱπαναφορά. 336.
 ἱπάνθηρος. 678.
 ἱπανόκτωρ. 257.
 ἱπαπειλεῖν. 607.
 ἱπαπαθαινεῖν. 413.
 ἱπαρχος et ὑπαρχος. 448.
 ἱπασπισμός. 573.
 ἱπανλις. 282.
 ἱπαφροδίτος. 409. 595.
 ἱπλ et ἱπλ. 659.
 ἱπιγυόμενος et ἱπιγυόμενος. 665.
 ἱπιν et ἱπῖνμ. 294.
 ἱπιλθῖν. 438.
 ἱπιλπίζω. 465.
 ἱπιξήγησις. 593.
 ἱπιρρίδασθαι ὑπόσι γαίης. 669.
 ἱπιρφημίζω et ἱπιρφημίζω. 550.
 ἱπῆκος. 302.
 ἱπημοιβός. 468.
 ἱπηροτος. 345.
 ἱπλ. coram. 642.
 ἱπλ et ἱπλ. 659.
 ἱπλ et ἱπλ. 457. 629.
 ἱπιβάσθαι. 565.
 ἱπιβαίνειν. 433. 656.
 ἱπλ βήματος. 35.
 ἱπιβῆναι ἱππ. 470.
 ἱπιβῆναι ἱππ. ἱππ. ἱππ. ἱππ. ἱππ. ἱππ. 304.
 ἱπιβήτωρ ἁλῆς, γῆς. 656.

ἱπιβλέπειν, de planetis. 673.
 ἱπιβλώς. 511.
 ἱπιβλῆναι. 451. 510.
 ἱπιβλος et ἱπιβλος. 510. ἱq.
 ἱπιγυόμενος et ἱπιγυόμενος. 665.
 ἱπιδιέξασθαι. 561.
 ἱπιδιδῶναι et ἱπιδιδῶναι. 619.
 ἱπλ ἱμλ et ἱμλ. 482.
 ἱπῖνμ. 641.
 — et ἱπῖνμ. 294.
 ἱπῖσασθαι γῆν. 422.
 ἱπλ θανάτω, θάνατον. 432.
 ἱπῖσασθαι. 490.
 ἱπῖσασθαι γῆν. 422.
 ἱπκαλεῖν. 311.
 ἱπκαλῶσθαι. 432.
 ἱπκαλῶσθαι. 631.
 ἱπκαλῶναι et ἱπκαλῶναι. 631.
 ἱπκαλῶσθαι et ἱπκαλῶσθαι. 631.
 ἱπκατος. 435.
 ἱπκαμπεῖν. 383.
 ἱπκαρτερεῖν. 338.
 ἱπκῖνμ. 302.
 ἱπκῖνμ. 220.
 ἱπκῖνμ. 554.
 ἱπλ ξενίαν et ξενίαν. 466.
 ἱπλ οἴκου, σκηπός. 451.
 ἱπκῖνμ. 599.
 ἱπκῖνμ. 237.
 ἱπκῖνμ. 435.
 ἱπκῖνμ. 653.
 ἱπκῖνμ. 272.
 ἱπκῖνμ. 637.
 ἱπκῖνμ, ἱπκῖνμ de planetis. 654.
 ἱq.
 ἱπκῖνμ. 637.
 ἱπκῖνμ. 636. ἱq.
 ἱπκῖνμ. 288.
 ἱπκῖνμ (νῦν). 309.
 ἱπκῖνμ. 448.
 ἱπκῖνμ. 447.
 ἱπκῖνμ. 623.
 ἱπκῖνμ. 499.
 ἱπκῖνμ. 586.
 — et ἱπκῖνμ. 447. 546.
 ἱπκῖνμ. 551.
 ἱπκῖνμ. 276.
 ἱπκῖνμ. 452.
 ἱπλ τῷ ἡμῖν βόλῃ τῷ, vel τῷ. 455.
 ἱπκῖνμ. 285.
 ἱπκῖνμ. 550.
 ἱπκῖνμ. 612.
 ἱπκῖνμ. 616.
 ἱπκῖνμ et ἱπκῖνμ. 616.
 ἱπκῖνμ. 426.
 ἱπκῖνμ et ἱπκῖνμ. 662.
 ἱπκῖνμ. 268.
 ἱπκῖνμ et ἱπκῖνμ. 251.
 Υ γ

- ἵπτα et ἵνθα et σπῆτα. 645. 663-665.
 ἵπταζωνος ἡράνος. 664.
 ἵπταπόλος κύλαος. 664.
 ἵπταφῆς. 664.
 ἱεράμιος. 595.
 ἱερα. 640. et ἱεροί. 648.
 ἱεραζέσθαι cum accus. et dat. 316.
 ἱερασσομαι φόνον. 427.
 ἱερακτήρια. 274. 54.
 ἱεροῖς et ἱεροῖς. 648.
 ἱερεῖν et ἱερεῖν. 658.
 ἱερεῖ et αἱρεῖ. 595.
 ἱερεῖσιν. 547.
 ἱερουδο. 298.
 ἱερυνᾶσθαι. 448.
 ἱερημῖος et ἱερημῖος. 228.
 ἱερὴν δίκην. 557. 54.
 ἱερημία et ἱερημία. 411.
 ἱερῆμος, ἱερὴν θάλασσαν. 363.
 ἱερῆμος καὶ μονός. 363. 439.
 ἱερῖσθαι. 547.
 ἱερῖσθαι. 547.
 ἱερῖσθαι. 680.
 ἱερύμιον et Ὀρκύμιον. 458.
 ἱερμα. 464.
 ἱερμαθῆναι. 463.
 ἱερμῆς ἡφαθήριος. 463.
 ἱερὸς et ἱερὸς. 413.
 ἱερῶσεν et ἱερῶσεν. 648.
 ἱερῶσο. 617.
 ἱερῶσθαι in ellipsi. 633.
 ἱερωμένος. 214.
 ἱερὸν et ἱερὸς. 462.
 ἱερῶν. 635.
 ἱερωτικός. 414.
 ἱερῶς. 306.
 ἱεπερες, ἱεπῆριος de senectute. 296.
 ἱεσι pro αἰσι, ησι. 648.
 ἱεσόμενος et ἱεζόμενος. 648.
 ἱετάνκη, ἱετάν. 505.
 ἱετκήναι ἡλικία. 275.
 ἱετὸς πνεῦμα. 627.
 ἱεχάτογχεως. 384.
 ἱεταῖρος et ἱεταῖρος. 333. 662.
 ἱεταρεία. 662.
 ἱετερης. 662.
 ἱεταῖρος et ἱεταῖρος. 333.
 ἱετορὸς θαλμος. 580.
 ἱετι et ἐπι. 457.
 ἱετομος. 228. 657.
 ἱε et π. 227.
 — — συν. 551.
 ἱεταῖρος. 246.
 ἱεγενὴς et ἱεγενής. 550.
 ἱεδία et ἱεδία. 376.
 ἱεδιανὸς et ἱεδιανός. 376.
 ἱελεπίζω. 465. 539.
 ἱεργέτης apud Athenienses. 317.
 ἱεργέτης ἀναγράφουμαι. 317.
 — — apud Perlas 624.
 ἱετηρία et σωτηρία. 551.
 ἱεζωνος. 614.
 ἱεζκοος. 302.
 ἱεηνμος. 651.
 ἱεηπαλῆ. 674.
 ἱεήρης. 662.
 ἱεδικτος. 539.
 ἱεδός. 298. 326.
 ἱεκαῖρος. 557.
 ἱεκατάψευτος. 346.
 ἱεκαῖρος. 680.
 ἱεκαῖρος, ἱεκαῖρης. 576. 655. 54.
 ἱεκαῖρος. 336.
 ἱεκαῖρος, ἱεκαῖρος. 539.
 ἱεκαῖρος. 251.
 ἱεκαῖρος. 206.
 ἱεκέτης. 551.
 ἱεκήν ἱερύμιον. 258.
 ἱεκής. 678.
 ἱεκνῆτος. 533.
 ἱεκαῖρος. 542.
 ἱεκαῖρος. 539.
 ἱεκαῖρος. 567.
 ἱε καὶ π. 296.
 ἱεκαῖρος. 402.
 ἱεκαῖρος. 643.
 ἱεκαῖρος τιμήν. 268.
 ἱεκαῖρος. 284.
 ἱεκαῖρος, ἱεκαῖρος. 326. 54.
 ἱεκαῖρος. 643.
 ἱεκαῖρος. 680.
 ἱεκαῖρος, ἱεκαῖρος. 446.
 ἱεκαῖρος. 408.
 ἱεκαῖρος τι. 541.
 ἱεκαῖρος. 550.
 ἱεκαῖρος. 605.
 ἱεκαῖρος. 539.
 ἱεκαῖρος. 616.
 ἱεκαῖρος. 616.
 ἱεκαῖρος et ἱεκαῖρος. 680.
 ἱεκαῖρος et ἱεκαῖρος. 680.
 ἱεκαῖρος et ἱεκαῖρος. 639.
 ἱεκαῖρος. 333.
 ἱεκαῖρος. 436.
 ἱεκαῖρος et ἱεκαῖρος. 585.
 ἱεκαῖρος et ἱεκαῖρος. 294.
 ἱεκαῖρος γῆν. 412.
 ἱεκαῖρος. 657.
 ἱεκαῖρος, ἱεκαῖρος. 305.
 ἱεκαῖρος, ἱεκαῖρος. 370.
 ἱεκαῖρος. 220.
 ἱεκαῖρος. 512.
 ἱεκαῖρος. 447.
 ἱεκαῖρος et ἱεκαῖρος. 271.
 ἱεκαῖρος. 392.
 ἱεκαῖρος. 367.

ἄχιν αἰτίαν. 485.
 — — εἰς ἑλπὴν. 330.
 — — πέρας. 641.
 ἄχισθαι εἰς οὐχισθαι. 604. sq.
 ἄχισθαι τινος. 318.
 ἄχυσαι εἰς ἑλῦσαι. 536.
 ἄχω σο. 600.

Z.

Z et z. 233. 558. 679.
 Z an producat vocalem praecedentem. 670.
 ζα εἰς διά. 390.
 Ζαγρεύς. 246.
 Ζακορένν. 391.
 Ζάκορος. 390.
 Ζέον. 233.
 Ζεύς. 597.
 Ζεύς βασιλεύς. 491.
 — — Ἰαλλαιός. 500.
 Ζεῦ καὶ Ἥλιε. 344.
 Ζηνοφάνης. 254.
 ζήτειν εἰς ἐξαπτεῖν. 233.
 — — ἐξαπτεῖν. 233.
 Ζῶα ἀρσενικά, ὕγρα, χερσαῖα. 293. 655.
 Ζῶα, ζωδιακὸς de stellis in genere. 653.
 ζωδιακὴ. 335. sq.
 ζωδιακὸς, altrifer. 652. sq.
 Ζῶη, Ζῶος. 671.
 ζωγράφος. 575.
 ζωσγλυφός. 512.
 ζωγράφτος. 575.
 Ζῶον. 296.
 ζωστίχη. 296.
 Ζῳπυρος. 472.
 ζωφορία. 361.

H.

H et ei. 261. 643.
 — — εἰς. 617. 634. 659.
 H pro A Ionice. 332. 651.
 η, ηἰ, η̃ εἰς η̃. 329.
 ἡγεμόνες ἡγεμόνων. 477.
 ἡδὲ εἰς ἰδέ. 335.
 ἡδεσθαι εἰς αἰσθῆσθαι. 547.
 ἡδῶς ἰδεῖν. 542. 619.
 ἡδίκηλον, ἀδίκηλον. 651.
 ἡδιον εἰς ἰδιον. 634.
 ἡδύγμος. 396.
 ἡερίδουται. 663.
 ἡέρως. 609.
 ἡερόεις. 674.
 ἡερόπλαγκτος. 361.
 ἡθα. 661. 677.
 ἡκε εἰς ἡκε. 678.
 ἡκεν εἰς ἡλθεν. 221.
 ἡκεν εἰς ἰκεν. 516.
 ἡκω εἰς εἰκω. 668.

ἡλεκτρον. 632.
 ἡλικία καθ' ἑαυτῶς. 275.
 ἡλικία τραυτισμός. 554.
 ἡλοπαγὴς χεῖρ. 381. sq. 643.
 ἡμέρα, ἡμερῖα. 649.
 ἡμέραι, i. e. τινές. 497.
 ἡ μὴν εἰς ἡμῖν. 617.
 ἡμῖθ' αὐτοῦ. 247. sq.
 ἡμῖκ' αὐτοῦ. 222.
 ἡμῖμ' αὐτοῦ. 653.
 ἡμῖν εἰς ἡ μῖν. 617.
 ἡμῖπ' αὐτοῦ. 654.
 ἡμῖτ' αὐτοῦ. 654.
 ἡμοιβαῖσι, ἀμοιβαῖσι. 651.
 ἡμῶν εἰς ἡμῶν. 569.
 ἡνώλιος. 342.
 ἡνωμένοις. 609.
 ἡνολα. 540.
 ἡξω εἰς ἑξω. 643.
 ἡπεδανός, ἀπεδανός. 651.
 ἡπεζήτησε. 572.
 ἡπειρος εἰς ἄπειρος. 651.
 ἡπυγελιμένος. 52.
 ἡρέμα καὶ κατ' ἐλγόν. 409.
 ἡρεμικός εἰς ἡρημαίος. 228.
 ἡρεμία εἰς ἡρημία. 411.
 ἡρικός. 310.
 ἡσαν ὄντες. 295.
 HIZ, dativ. Ionicus corruptus. 651.
 ἡσυχάλειν. 285.
 ἡτ' pro ἡται. 678.
 ἡύαχως. 358.
 ἡύχερος. 358.
 ἡφείδην. 572.
 ἡχα ab ἄγω. 494.
 ἡών. 464. *
 — ἡῶν. 310.

Θ.

Θ et T. 302.
 θαλάσσης πέλαγος. 620.
 θαλάπειν. 466.
 θαλάττω πάρεργον. 554.
 θαλάπειν. 237. εὐμορφον. 238. εἰς καίπειν. 243. sq.
 θαυμασμός. 264.
 θαῦσθαι. 302.
 θαυροσκοπεῖν. 234.
 θαυρομαχία, θαυρομαχία. 490.
 θαῖος, de astrologia. 663.
 θέλειν, δύνασθαι. 461.
 θεοὶ εἰς θεός. 568.
 — — ἂν θέλωσι. 563.
 — — βασιλείαι. 490. sq.
 — — νεότεροι. 423.
 θεοὶ πατῆρος, γενέθλια. 491.
 θεοληκτός. 469.
 θεομήτης. 564.

Ζεύς *Ζεύς*. 280.
 Ζεύς *Ζεύς*. 550.
 Ζεραπίειν *Ζεραπίειν*. 539. 19.
 Ζεραπίειν. 547.
 Ζεραπίειν. 421.
 Ζεραπίειν. 446.
 Ζεραπίειν. 426.
 Ζεραπίειν. 329.
 Ζεραπίειν. 569.
 Ζεραπίειν. 292.
 Ζεραπίειν. 245.
 Ζεραπίειν. 555.
 Ζεραπίειν. 535.
 Ζεραπίειν. 539.
 Ζεραπίειν. 539. 19.
 Ζεραπίειν. 528.
 Ζεραπίειν. 528.
 Ζεραπίειν. 247.
 Ζεραπίειν. 658.
 Ζεραπίειν. 473.
 Ζεραπίειν. 247.
 Ζεραπίειν. 679.
 Ζεραπίειν. 613.
 Ζεραπίειν. 472.
 Ζεραπίειν. 434.
 Ζεραπίειν. 535.
 Ζεραπίειν. 589.
 Ζεραπίειν. 600.
 Ζεραπίειν. 569.

I.

I et ai. 301.
 — — η. 634.
 — — η et ai. 617. 659. 673.
 I pro EI Iones. 648.
 Ια καὶ ῥόδα. 350.
 Ιάμπευ. 469.
 Ιάσασθαι *Ιάσασθαι*. 547.
 Ιαχε *Ιαχε*. 352.
 Ιδὲ *Ιδὲ*. 335.
 Ιδιδάξιν. 451.
 Ιδιδάξιν *Ιδιδάξιν*. 634.
 Ιδιδάξιν. 451.
 Ιδιδάξιν *Ιδιδάξιν*. 548.
 Ιδιδάξιν *Ιδιδάξιν*. 634.
 Ιδιδάξιν *Ιδιδάξιν*. 647.
 — — δεσπότης. 452.
 — — θυσιᾶν. 350.
 Ιδιδάξιν. 430. 19.
 Ιδιδάξιν *Ιδιδάξιν* in elliptis. 633.
 Ιερὰ *Ιερὰ*. 605.
 — — — — — γυνήσθαι. 605.
 — — — — — καλὰ. 605.
 Ιερὰ καὶ μάντις. 605.
 Ιεροδρόμος. 464.
 Ιερομηνία. 514.
 Ιερὸς, de astrologia. 663.
 Ιεροσολιτιστής. 519.

Ιερὸς *Ιερὸς* της προφητείας. 537.
 Ιερὸς *Ιερὸς* et *Ιερὸς*. 648.
 Ιη pro μία et ιη. 673.
 Ιμάσθαι. 669. 19.
 Ιμα. 341.
 — cum futuro indic. 480.
 Ιμασθαι *Ιμασθαι*. 648.
 Ιμασθαι *Ιμασθαι*. 525. 19.
 Ιμα, venenum, iaculum. 323.
 Ιμασθαι *Ιμασθαι*. 607-609.
 Ιη pro ΙΕΕ vel ΙΑΕ. 457.
 Ιμασθαι. 524.
 Ιμασθαι. 522.
 Ιμασθαι. 390.
 Ιμασθαι. 564.
 Ιμασθαι. 637.
 Ιμασθαι. 637.
 Ιμασθαι. 467.
 Ιμασθαι. 618.
 Ιμασθαι, de vento. 269. 626.
 Ιμασθαι, esse. 383.
 Ιμασθαι. 366.
 Ιμασθαι et *Ιμασθαι*. 679.
 Ιμασθαι et *Ιμασθαι*. 352.
 Ιμασθαι et *Ιμασθαι* et *Ιμασθαι*. 645. 19. 679.
 Ιμασθαι. 629.
 Ιμασθαι. 647.
 Ιμασθαι celeritatis. 380.
 Ιμασθαι subscriptum. 651.

K.

Καταλαβὴν de astris. 664.
 καταλαβὴν. 376.
 καταλαβὴν. 574.
 — — χρεός. 632.
 καταλαβὴν. 597.
 καταλαβὴν. 545.
 καταλαβὴν et *καταλαβὴν*. 498.
 καταλαβὴν ἡλικία, τὸ πρόσθεν. 275.
 καταλαβὴν et *καταλαβὴν*. 610.
 καταλαβὴν. 326.
 καταλαβὴν, εἶναι. 505. de vento. 269.
 καταλαβὴν de astris. 337.
 καταλαβὴν. 335. 681.
 καταλαβὴν. 545.
 καὶ ante κατὰ excidit. 299. 377.
 καὶ et κατὰ et καὶ. 641.
 καὶ et καὶ. 520.
 καὶ omisum, additum male. 668.
 καὶ. 588.
 καὶ. 378. 468.
 καὶ. 452.
 καὶ, καὶ, et καὶ. 625. 19.
 καὶ. 633.
 καὶ. 374.
 καὶ et κατὰ. 316.
 καὶ et καὶ. 593.

κακητελειν. 674.
κακητελειν. 674.
κακόζηλος. 531.
κακομήτωρ. 564.
κακοπλεῖν. 567.
κακός εἰς ἀγαθός. 620.
— — εἰς καλός. 620.
καλὰ ἱερά. 605.
καλλίκομος. 571.
κάλλυμος. 571.
Καλλιζόη, Καληρόη. 205. 312.
κάλλιστον τῶν ἔργων. 554.
καλλίχορος. 680.
καλός. 212.
— — εἰς κακός. 620.
καλοῦ εἰς μεγάλου. 620.
κάλυξ. 503.
καλύπτειν εἰς χαλίπτειν. 647.
καλῶς ποιεῖν. 296.
— — τελείως. 623.
καμάτων εἰς καυμάτων. 600.
Καμβύσης. 577.
κάμπτειν. 435.
καμπτός. 336. 682.
καμπτόμενος, de astris. 293.
καρπώσασθαι. 541.
κατὰ εἰς καί. 641. εἰς κακός. 316.
— — ἀνθρώπων. 310. 19.
— — βραχύ. 265.
κατάγειν. 630.
καταγράφειν. 285.
καταδραμεῖν, καταδραμεῖν. 415.
καταδικάζω εἰς ψήφος. 234.
καταδικάζω. 559.
καταδικαίω. 559.
καταδύσθαι. 323.
καταείς. 590.
καταθρομβεῖν. 493.
κατακτεῖν. 527.
καταίρειν. 604.
κατὰ κειρὸν. 419.
κατακαλύπτειν εἰς κατακλύπτειν. 470.
κατακλασθῆναι. 432.
κατακοιμηθεῖς εἰς κατακοιμηθεῖς. 659.
κατακτανθέναι. 504.
καταλείπειν ὄνομα. 570.
καταλείφθαι εἰς καταληφθεῖς. 544. 568.
καταλήψω. 570.
κατὰ μικρὸν εἰς μικρά. 265.
καταξιών. 545.
καταπάτης, καταπάτης. 377. 623.
καταπάληγα. 550.
καταπειτῶν εἰς καταπειτῶν. 553.
καταπειθῶν εἰς ἴππιν. 473.
καταπλεῖν. 630.
καταποντεῖν, καταποντίζειν. 238.
καταπροδιδόναι. 545.
κατὰ πρόμηναν. 626.

κατὰρχεσθαι. 398.
κατασημαίνειν. 448.
κατασπᾶν. 361.
κατάτασις. 376.
κατατεφανῶν. 235.
κατατῆσαι. 484.
κατάτρυμα. 612.
κατατίθειναι χάριν. 448.
κατατρέχειν. 551.
καταχεῖν. 341.
καταχρόνισι. 265.
καταχερήσασθαι. 559.
καταχερήσθαι. 316.
καταψῶν εἰς καταψηλαφῶν. 624.
κατεργασθῆναι. 330. 543.
κατεπτηχῶς εἰς καταπειτῶν. 553.
κατεσκληνός. 625.
κατίχειν. 604.
κατονομαστῆς. 301.
κάτω ἵστασθαι. 375.
κατωφερός. 337.
καυμάτων εἰς καμάτων. 600.
Κία, Κία. 622.
κέρειν. 660.
κέρειναι. 660.
κέρειν πύση. 679.
κέρειναι. 660.
κίονος. 280. κίονα εἰς κίονα. 657.
Κίονι εἰς Χίονι. 622.
κίρειν εἰς τίρειν. 419.
κίσειν. 446.
— — de mensa. 476.
— — εἰς κοίμῃσθαι. 290.
κεκλιμένος. 445.
κεκλιμένος εἰς κεκλιμένος. 306.
κεκλιμένος. 333.
κελαδεῖν. 515.
κελεύειν τινι, τινι τὶ ποιεῖν. 586.
κέλης. 295. 19.
— — δ. 365.
κενὰ πολέμῳ. 556.
κενός. 518.
— — εἰς κενός εἰς κοινός. 625. 19.
— — εἰς κενός εἰς κοινός. 289.
— — ὑπ' ἄσματος. 536.
— — τάφος. 289.
κενοτάφια. 354. 415.
κεντεῖν. 590.
Κεραμίτης. 452.
κερυνός, βροντή, κερανή. 364.
κηδέτης. 579. 649.
— — κηδέτης. 649.
κενόνων εἰς ὀδονών, 336.
κίρη. 640.
κλαίω, κλάω. 374.
κλείειν εἰς κλίνειν. 274.
κλείειν λιμένα. 566.
κλέμμα εἰς κτήμα. 663.

κλέπτειν θάαν. 509.
 κλέρος δαίμονος, τύχης. 676.
 κλέσις et κρείσις. 647.
 κλέειν et κλάειν. 274.
 — — τὸν θύραν. 274.
 κλειδιάς. 274.
 κλύειν et κλύζειν. 631.
 κλύζειν et κλύειν, κλύζεισθαι. 631.
 κλύς. 575.
 κλυτός et κλειτός. 471.
 κλυτοφυγγής. 646.
 κλάειν, de astris. 540.
 κλῆν. 542.
 κνησμός, νυγμός, κνισμός. 542.
 κνίζειν. 542.
 κνισμός, νυγμός. 542.
 κνισσῆν. 350.
 Κόδρατος. 452.
 κοίλη ναῦς. 612.
 κοιμάσθαι et κείσθαι. 290.
 — — κοσμεῖσθαι. 659.
 κοινὰ et κενὰ πόλεως. 556.
 κοινή γῆ. 422. 423.
 καινός et καινός et καινός, 625. 59.
 — — ξυνός. 424.
 κοινός Ἑρμῆς. 629.
 κολαζόμενος et κολαφιζόμενος. 624.
 κολακία, κολακία. 446.
 κολακηντιμῆς. 618.
 κολακτης. 421.
 κόλποις [ἐν] ἀποκρύπτειν. 617.
 κομίζειν et κοσμεῖν. 635.
 κοινὸς θεῶν νετέριων. 423.
 κόπτειν et κῦπτειν. 347.
 — — κόπτεισθαι. 411.
 κόραξ Ἀτλαντος. 656.
 κορωνή τόξον. 646.
 κοσμεῖν et κομίζειν. 635.
 κοσμεῖσθαι et κομᾷσθαι. 659.
 κοσμητής. 421.
 κότταβος. 399.
 κόχλος. 240. 434.
 κρατεῖν et κροτεῖν. 251.
 — — ἐπὶ Κόπρῳ. 604.
 κράτος πόλεως. 585.
 κρείττονες. 360.
 κρείττων καὶ μίλιον. 215. 631.
 κρεμῆν. 407.
 Κρηνίς. 357. 358.
 κριθὴ ἐλπίς. 425.
 κρίματα. 663.
 κρίνεισθαι. 468.
 κρίσις et κλήσις. 647.
 κρείττος bellum. 615.
 Κρονίδης, Κρονίων. 665.
 κροτάφον et τομάειν. 399.
 κροτεῖν et κρατεῖν. 251.
 κρούμα. 445.

κρύπτειν et κῦπτειν. 539.
 κτεκτίζω. 656.
 κτεκτισμός. 656.
 κτήματα et χρήματα. 320. et κλέμμα.
 663.
 κύβος. 252.
 κυδάνειν. 228.
 Κύκλωψ. 579-581.
 κυλλοποδίων. 643.
 κυλλός. 643.
 κυνάγχη. 662.
 κυφορία. 329.
 κύπελλα πύθων. 640.
 κυπλοφόρος. 434.
 κῦπτειν et κῦπτειν. 347.
 — — κρύπτειν. 539.
 κυρία. 242.
 — — ἡμερῶν. 475.
 — — ψυχῆς. 361. 610.
 κῶπας ἐκφέρειν, ἀναφέρειν. 273.
 — — πτεροῦν. 262.
 κωπήρης. 294.
 Κωφός. 352.

Λ.

Λ et Ν. 342. 616.
 Λ et ΛΛ. 555.
 Λ et Χ. 330. 338. 666.
 λαβεῖν et βαλεῖν. 318.
 — — et λαχεῖν δίκην. 557. 59.
 λάβρος, λαῦρος, λαμπρός. 268.
 λαβών. 393.
 λάλος. 516.
 λαμβάνειν λογισμός. 318.
 λαμβάνεισθαι ἀνέμω. 567.
 λαμπός. 660.
 λάμπειν. 266.
 λαμπρεμονεῖν. 341.
 λαμπρός et λάβρος. 268.
 — — ἄνεμος. 268.
 — — in malam partem. 494.
 λάξινμα et λόξινμα. 258.
 λαρός. 351.
 λασιαύχην. 314.
 λατρεία. 446.
 λάτριος. 662.
 λαχεῖν δίκην. 557. 59.
 λέγε λαβών. 484.
 λεγόμενα et γινόμενα. 202.
 λεγόμενον τί. 527.
 λείπον. 669.
 λείος. 269. 668.
 λείπει βίον. 407.
 λελαμμένος. 606. 59.
 λελεμμένος et λελημμένος. 548.
 λελημμένος et λελημμένος. 606.
 λίσσασθαι. 660.
 λισχάινειν. 285.

λεχών. 398. 671.
 Λεωνῆς. 278.
 λήμμα et λήμα. 252.
 λήνος et λίνον. 669.
 λήσις. 657.
 λιναῖος. 669.
 λίνον et λήνος. 669.
 λινοῦφιτον. 618.
 λίπασμα. 660.
 λιπέσθαι. 676.
 λίπτειν. 606. 19.
 λιψθεῖς. 544.
 λόγιον. 527.
 λογισμός. 478.
 λογοποιεῖν. 350.
 λογίος et λόγιος. 257.
 λογός et λόγος. 257. 662.
 λοιδορισμός. 264.
 λοιμή. 247. 248.
 λοιπόν. 387.
 λόβημα. 258.
 λοξός. 653.
 λουτρον. 529.
 λοχαγός. 477.
 λόχος. 477.
 λοχος. 338.
 Λόγδος. 300.
 λυγίζεσθαι. 377.
 λύγιος. 257.
 λυγός et λογός. 257. 662.
 Λυδός et Λόγδος. 300.
 λύειν επιστολήν. 448.
 — — καταλύειν συμπόσιον. 307.
 λυκόεργος. 512.
 λύπη. 417.
 — — et λύσσα. 656.
 λύσις et λύσις. 666.
 Λυσις. Diana. 302.
 λύσσα et λύπη. 656.
 λω. 657.
 λώϊον καὶ ἄμεινον. 215.
 λωφῶν. 416.

M.

M inferitur male et omittitur. 469.
 601. 672.
 μάγος. 497.
 μαίνεσθαι. μετ' ὅπως μανιέμεν. 544.
 Μανόμενοι τῶδες. 656.
 Μαιώνας τῶδες. 655. 19.
 μακρός et μακρός. 259.
 μακρός θάνατος. 259.
 μακρῶ et μακρῶ. 595.
 μάλλον. 288. 528.
 μαντεύεσθαι. 299.
 μαντιῶς. 425.
 μαρμαρυγή. 297. 19.
 μάστιξ. 303.

μαρφακτός. 303.
 μάχισθαι τῷ θαλάσῳ. 252.
 μέγα αἷμα. 428.
 — — ὅτι τι. 477.
 — — πικρύν. 590.
 — — μέγα τι, μεγάλην, μεγάλην. 564.
 — — et μέγας. 590.
 — — et μέγα. 564.
 — — τι. 220.
 Μεγάβυζος et Μεγάβαζος. 472.
 μεγαλαπύβηλος. 511.
 μεγάλη ἀνάγκη. 609. δίκη. 641.
 μεγάλοι βίαι. 648.
 μέγανον et καλῶν. 620.
 μέγας, temporis. 620.
 μέγας, temporalis. 213.
 μέγιστον [τῶ]. 506.
 μεδύν, de altis. 676.
 μεδύν et μεδύν. 676.
 μεδ' ἡμέρας. 409. 451.
 μεδύν et μεδύν. 368.
 μεδοδεία, μεδοδεύειν. 594.
 μείζων καὶ κρείττων. 215. 631.
 — — et μείων. 501.
 μεϊράκιον. 425.
 μείων et μείζων. 501.
 μέλαινα γῆς. 361. 19.
 μέλαν αἷμα. 427. 428.
 μελανομενῆν. 275.
 μέλει et μέλλει. 512.
 μελεσιπταρος. 515.
 μελεσιπταί τινι. 353.
 μελέων et μεδύν. 676.
 μέλι: eius composita. 515.
 μελίχρεος. 515.
 μέλισσα. 634. 19.
 μέλλειν. 221.
 μελλοδαιμονικός. 515.
 μέλον et μέλλον. 555.
 μέλος δι' αἵματος. 449.
 μέλω. 353.
 μαμαλημένος. 555.
 μαμετρημένος. 661.
 μέμηλο. 555.
 μεμνημένος, μεμνημένος, μεμνημένος. 462.
 μεμνημένος μήνη. 652.
 μέν, μέν. 543.
 μέν et μέν. 662.
 μένει ἡ δίκη. 538. 557.
 Μένων. 254.
 μέρος δίκης. 495.
 Μεσσηνίος, Μεσσηνίος, Μεσσηνίος. 254.
 μέσον et μέσος. 601.
 μεσούκτιον. 260.
 μέσος, ἐν μέσοις. 534.
 μέσος [ἐν]. 568.
 μετὰ cum gen. poss. 381.
 μεταλαχίην et μετασχεῖν. 563.

μέταλλος. 512.
 μεταπέμπεσθαι. 454.
 μεταώρα. 344.
 μετέωρος. 407. 623.
 μεταπηδών. 584.
 μέχρι παντός. 479.
 μέχρι ξυ. 481.
 μή cum fut. indic. 544.
 — eliditur. 396.
 — transponitur. 255.
 — γάρ οὐκ. 360.
 μή, μη. 321.
 — ποιήσαντες θεοί. 610.
 μηδέν, μηδενός. 218.
 Μηδός. 577.
 μήλα, roma. 514.
 μηπω. 546.
 μητίεον. 344.
 μιανύειν. 237.
 μικρός et μικρός. 259.
 μίγα et μίγα. 564.
 Μίθρης. 512.
 μικρά καὶ οὐδέν. 581.
 μικραΐτις. 546.
 μικρός. 284.
 — et πικρός. 635. 59.
 Μιλησίη τολή. 350.
 μῆμος. 666.
 μὴ et μὴν. 662.
 μυσανθής. 657.
 μυσπονήρος. 228.
 μόγις et μόλις. 409.
 — καὶ κατ' ὀλίγον. 409.
 μοί, μοί, abundans. 543.
 μοῖρα et χάρις. 276. et ὥρα. 645.
 μοῖρα astrorum. 651.
 μοιραῖος, μοιρίδιος et μυρίος. 301.
 μόλις καὶ βραδέως. 409.
 μόλις et μόγις. 409.
 μόνη καὶ ἰδίη. 451.
 μόνη, μόνη. 388.
 ποτις ἀρχή. 563.
 μονοκέλης. 365.
 μονόμιματος. 580. 59.
 μόνος de luna. 673.
 — καὶ ἔρημος. 439.
 — et monon. 389. 623.
 μονόφθαλμος. 580. 59.
 μορφάζω. 303.
 μουσικῶς et φυσικῶς. 469.
 μύσιν, de luna. 652.
 μυρίος. 352.
 — et μοιραῖος et μοιρίδιος. 301.
 μύρον. 344. 352.
 μυσερός. 659.
 μυτικός. 444.
 μυχός. 458. 465.
 μυκασθαι. 462.

N.

N et A. 342. 616.
 N ante B. M. Φ. Π. mutatur. 519. 649.
 — ante Γ et Χ. 317.
 N ἰσχυρικόν. 283.
 — — — negligitur ante adspira-
 tionem. 294. 591.
 ναὶ et καί. 520.
 ναυς κοίλη. 612.
 νέσις. 675.
 νεώτιος. 682.
 νεῖρος. 648.
 νεμσητός. 577.
 Νέμισις. 401. 405. 577.
 νέμσις. 393.
 νιολαία. 211.
 νιομηλία. 514.
 νεότεροι θεοί. 423.
 νέβει auriga. 675.
 νέφος et ἴση et πέρας. 408.
 νεωκός. 300. 59.
 Νηρείς, Νηρηΐς. 205. 309.
 Νησαῖος et Νισαῖος. 530.
 νήφειν. 462.
 νικῶν παίδων. 235.
 νίκος et νεικος. 647.
 Νισαῖος et Νησαῖος. 530.
 νοεῖν et νοεῖν. 358. 359.
 νόμμος ἐκκλησιᾶς. 212.
 νόμος γαμίσθαι. 485.
 νοεῖν et νοεῖν. 358. 359.
 νόσος et νόσος. 497.
 νόστιμος. 516.
 νοσῶν. 618.
 νόσος. 344.
 νόγμια. 542.
 νυκτεθής. 528.
 νυμφαγωγός. 214.
 νύν. 629.
 — et οὖν. 629.
 νύξ. 408.
 νύσσα νυκτική. 682.
 νύττειν. 542.
 νύσση. 366. 59.

Ξ.

Ξ et Ζ. 233. 558. 679.
 ξείνος. 280.
 ξένη. 610.
 ξένια, ξένιας διδόναι. 466.
 ξένιος et ξύνιος. 677.
 ξήνη. 558.
 ξύγκλος et ξύγκλος. 575.
 ξύλον. 426.
 ξυνός et κοινός. 423. 59.
 — et ξύνιος et ξένιος. 677.
 ξυπτεῖν. 602.

ξύρεσθαι. 666.

ξύτον et ξύλον. 623.

Q.

Ὀδᾶσσει. 387.

ὀδός. 548.

— de vita et morte. 518.

ὀδὴν et ὀδὴν: miscetur deriuata. 680.

ὀδνιος et οἰκνιος. 229. 19.

ὀδνιος, ὀδνιος. 659.

ὀδνιότυμβος. 659.

οἰ et υ. 257.

οἶα δὴ, οἶα δέ. 480.

οἶδα, οἶδα. 388.

οἶ δεινῷ. 406.

οἰκνιος et ὁμοιος et ὀδνιος. 229. 19.

οἰκνίαι δημόσια. 376.

οἰκνμα. 587.

οἰκν (τὰ). 250.

οἰκν et οἰκνίον. 250.

οἰκνκος. 426.

οἰκοδοσπότης astrologicus. 650.

οἰκοδομήσαι et οἰκονομήσαι. 599.

οἰκοι planetarum. 655.

οἰκονόμος. 276. 426.

οἰκος θεῶν. 672.

οἰ μὲν, οἰ δέ. 285.

Οἰνέα Πηλεά ποιῶν. 222.

οἰνίζειν. 278.

οἶνος καὶ μέρα. 601.

οἶνός, vnus. 278.

οἶνον πηλὸν ποιῶν. 222.

Οἰνοχάριν. 581.

οἶος, *qualis*, et οἶος, *solut*. 650.

οἶος, οἶος. 457.

οἰ τὴ νῦ. 257.

οἰχισθαι et ἔχισθαι. 604.

ὀλαι κριθῆ. 425.

ὀλβήεις. 407.

ὀλίγον ἢ οὐδέν. 581.

ὀλισθηρός, de astris. 293.

ὀλκός. 370. 612.

ὀλόκληρος καὶ ἄρτιος. 344.

ὀλολόγιον. 368.

ὀλολυγμός et λυγμός. 326.

ὀλός et ὀλός. 671.

ὀλος 424. 19.

— ὀλός εἶναι. 427.

ὀλύζειν. 368.

Ὀλυμπίασι. 513.

Ὀλύμπιον, Ὀλυμπιον. 250.

Ὀλυμπκος et οὐρανός *diuersi*. 664.

ὀλως et ὀλός. 671.

ὀμνήθεια. 676.

ὀμμα et ἄμμα. 681.

ὁμοιος et οἰκνιος. 229. 19.

ὁμοκότης. 335.

Ὀμοσολας *templum*. 350.

ὁμόσκηκος. 426.

ὁμότιμος. 467.

ὁμοτράπεζος. 563.

on per *siglam*. 649.

ὄναρ καὶ ὄναρ. 291.

ὄναιρος. ὅσα ἐν ὄναιρος. 396.

ὄναρ. 249.

ὄνομαίνειν. 285.

ὄντας ἦσαν. 295.

ὄξυθιρος. 656. 680.

ὄξυς καίρος. 606.

ὄπισθοφύλαξ. 560.

ὄποι et ὄπι. 271.

ὄπτανιον et ὄπτανειν. 250.

ὄπτισθαι. 483.

ὄπως. 341.

ὄργιάζειν, ὄργιζν et ὄργην. 644.

ὄργω, ὄργω. 644.

Ὀρκύνιον et Ἐρκύνιον. 458.

ὄρμην. 271.

ὄρμιζειν, ὄρμιζν, ὄρμην. 271.

ὄρνιθοσκοπία *Perlica*. 559. 19.

ὄρνιθοφύλαξ. 559. 19.

ὄρφανός. 314.

ὅσα ἐν ὄναιρος. 396.

ὅσην ἡμέραν. 611.

ὀσημέραν. 611.

ὅσιος, ἱερός, δίκαιος. 267.

ὅσον αὐτίκα, οὐκ, οὐπω, οὐδέπω. 602. 19.

ὅτι, ποτέ. 634.

ὅτι abundat. 559.

ὅττι τάχιστα. 419.

ὅυ et σύ. 365.

ὅυ ante vocalem. 591.

ὅυ pro ὁ *Ionice*. 648.

ὀύδαμα. 584. 585.

ὀύδδ, ἤτε. 641.

ὀύδδεν ἢ μικρά. 581.

ὀύδέπω, οὐδέπω, οὐδέπω. 274. 607.

ὀύδοι. 343.

ὀύκ εἶναι. 600.

ὀύκ, οὐδδ, ἤτε. 641. 19.

ὀύλοχόται. 425.

ὀύν et νύν. 629.

ὀύρανός et Ὀλυμπκος *diuersi*. 664.

ὀύρανός [εἰ]. 607.

ὀύτε, οὐδέ. 641.

ὀύτι, οὐκ. 662.

ὀύτιδανός. 381.

ὀφειλος. 364.

ὀφθαλμός ἐξαιρείται. 579.

ὀφθαλμοὺς τήσαι. 404.

ὀφθαλμός ἱμάσθαι. 669. 19.

ὀφθαλμὸν ἀρήμεν. 557.

ὀφθαλμός. 418.

ὀφθαλμός. 523.

ὀχλίζειν. 417.

ὀχος et ἄχος. 647.

ὁψὲ καὶ μόλις. 409.
 — — τῆς ὥρας. 287.
 ὁψομαι. 527.

Π.

Π et T I. 249. 288.
 παγκράτιος. 567.
 πάθω [τι]. 361.
 παῖδες θεῶν. 292.
 παῖδια et παιδιὰ. 446.
 παιδοσύνη. 279.
 παῖδων ἄριστος. 345.
 — — νεκρῶν. 235.
 παῖσιν et πᾶσιν. 236.
 παῖω, πάω. 374.
 παλαίσιν. 492.
 παλαμναῖος. 327.
 πάλιν, contra. 591.
 παλῶν et παθῶν. 492.
 παμφύκτης. 439.
 πᾶν et παρὰ. 329.
 παταγρεῖς. 246.
 πανίστιρες. 515.
 παντοτύμος. 329.
 πάντα θεῶν κτλ. 619.
 πάντες de foeminis. 549.
 πάντων ἥλικος. 217.
 ἴδανυ τι. 477.
 παρὰ. 306.
 — — cum accusf. 506.
 — — et πᾶν. 329.
 — — — περὶ. 285. 628.
 παρὰγγελημα. 554.
 παρᾶγειν. 477.
 παρᾶγράφειν et παρᾶγράφειν. 606.
 παρᾶγράφωσθαι. 485.
 παρᾶγυμνῶν. 419. 445.
 παρᾶγχυσι. 647.
 παρᾶγυγός. 213.
 παρᾶδοξες. 325.
 παρᾶδῆκη. 508.
 παρὰ. 643.
 παρᾶιτόνιον. 526.
 παρᾶκαθίσθαις. 369.
 παρᾶκλιν. 589.
 παρᾶκλινειν. 274. 589.
 παρᾶκρούσασθαι. 452.
 παρᾶκλύπτειν. 307.
 παρᾶκλύω. 232.
 παρᾶκλύπτειν. 490.
 παρᾶκλύπτωσθαι. 454.
 παρᾶκλύπτωσθαι et περιπέτασμα. 628.
 παρᾶκλιν. 283.
 παρᾶκομῆ ἀθληταρίου. 513.
 παρᾶκρύβειρος. 643.
 παρᾶσκην. 474.
 παρᾶτάτις. 625.
 παρᾶτείχαι. 598.

παρᾶτῆρ. 437. 19.
 παρᾶτήσας et παρᾶτήσας. 437. 19.
 παρᾶττειν. 628.
 παρᾶττειν. 217.
 παρᾶτῆρ. 388.
 παρᾶττειν. 363.
 παρᾶφραγμα. 628.
 παρᾶφραγμα. 612.
 παρᾶχωμα. 445.
 παρᾶθῆν. 600.
 παρᾶθῆν. 485.
 — — et παρᾶθῆν. 368. 404.
 παρᾶθῆν. 355. 598.
 παρᾶθῆν. 554.
 παρᾶθῆν. 310.
 παρᾶθῆν et παρᾶθῆν. 356.
 παρᾶθῆν. 507.
 παρᾶθῆν. 507.
 παρᾶθῆν. 598.
 παρᾶθῆν δικατηρίω. 545.
 παρᾶθῆν. 437. 19.
 παρᾶθῆν. 355.
 πᾶσαι. 536.
 πᾶσαι τι. 420.
 πᾶσαι, vrbis solum: παρᾶς, ciues. 635.
 παρᾶν. 452. 453.
 παρᾶν θεῶν. 491.
 παρᾶν, παρᾶσθαι. 254. 19.
 παρᾶσθαι. 418.
 παρᾶς et τραχῆς. 223. 396.
 παρᾶσθαι. 223.
 πᾶσαι, πᾶσαι. 618.
 πᾶσαι et πᾶσαι. 566.
 πᾶσαι et πᾶσαι. 643.
 πᾶσαι. 326.
 πᾶσαι. 506.
 πᾶσαι, πᾶσαι. 618.
 πᾶσαι. 627.
 πᾶσαι. 627.
 πᾶσαι θαλάσσης. 620.
 πᾶσαι. 627.
 πᾶσαι et πᾶσαι. 627.
 πᾶσαι. 646.
 πᾶσαι. 547.
 πᾶσαι et πᾶσαι. 660.
 Πᾶσαι. 667.
 πᾶσαι. 623.
 πᾶσαι. 230.
 — — πᾶσαι. 610.
 πᾶσαι et πᾶσαι. 562.
 πᾶσαι. 315. 609.
 πᾶσαι. 553.
 πᾶσαι et πᾶσαι. 562.
 πᾶσαι. 641.
 πᾶσαι et πᾶσαι. 285. 552. 628.
 πᾶσαι et πᾶσαι. 671.
 πᾶσαι. 598.
 πᾶσαι, πᾶσαι, πᾶσαι. 273.

- περιβραχιόνια. 472.
 περιγράφειν. 606.
 περιδύων. 5·6.
 περιδύωμαι ἐν εἵλωι. 558.
 περιηρισπ. 629.
 περιήτασθαι. 282.
 περικαθήμενος. 629.
 (τὰ, περί Καλλιῆρόην ἐν Καλλιῆρόῃς. 255.
 περικείσθαι τέφανον. 240. 313. 503. 645.
 περικλειτός. 471.
 περιπέτασμα ἐν παρεπέντασμα. 628.
 περιπτύξις. 410.
 περιρρέσθαι. 431.
 περιρρήγνυσθαι. 411.
 περιρρήξασθαι. 468.
 περισπᾶν. 304.
 περιτρέψασθαι. 342. sq. 420.
 περιστρέφειν. 445.
 περιτίνειν. 628.
 περί τι γινέσθαι. 285.
 περιτρίβειν τὴν τι. 437.
 περί τινας. 552.
 περιτρέπιν. 535.
 περιτρέψασθαι, περιτρέφασθαι ἐν περιτρέ-
 φασθαι. 343.
 περιφύγειν ἐν περιφύγειν. 671.
 περιψέχειν. 535.
 περιωδυνος. 680.
 πίση ἐν πέλῃ. 660.
 πέταυρον. 609.
 πέτ-σθαι ἐλπίσι. 407.
 πέττερον ἐν πέττερον. 609.
 πευκηεις. 660.
 πεφραγμένος ἐν πεφραγμαγμένος. 624. sq.
 πηγῇ δακρύων. 224.
 πηγῇ αἵματος. 427.
 πηγνύειν. 502.
 πηλκίος, πηλός. 659.
 Πηλέα τὸν Οἰνέα ποιεῖν. 222.
 πηλὸν οἶνον ποιεῖν. 222.
 πῆρα ἐν πυρί. 261.
 πῆρός. 338.
 πίδαμα. 607. 608.
 πίδαται. 670.
 πικρὸν βλέπειν. 485.
 πικρὸς ἐν μικρός. 485. 635. sq.
 πιλῆτης. 676.
 πίνασθαι. 608.
 πίναξ, πινάκων. 616. sq.
 πίνειν ἐν, ἀπό. 364.
 — ἐν πεινᾶν. 643.
 πινυτός ἐν πίνυνος. 437.
 πιπράσκειν, πωλεῖν. 268.
 πίπτειν, de fulmine, de ventro. 623. sq.
 πιστέλλαν. 660.
 πίσση κίδρι, πισσῆεις. 660. 679.
 πίσις. 336.
 — munus. 234.
- πιτός ἐν πινυτός. 444.
 πίνυνος ἐν πινυτός. 437.
 πίτυσθαι. 608.
 Πλαγγών. 295.
 πλαγκτός. 652. 653. 654.
 πλάζεσθαι. 654. 665.
 πλάνος. 335.
 πλατεῖαι. 593.
 πλέειν. 249.
 πλειών, απημι, ἐν πλέων. 651.
 πλέων, πλέων. 321.
 Πλευρών. 244.
 πλέων ἐν πλειών. 651.
 πληκτίζεσθαι. 412.
 πληροῦν τὴν εὐχην. 599.
 — ἐν τηρεῖν. 283.
 πληττεῖν. 430.
 πλοῖον. 612.
 πλύνειν χρυσόν. 632.
 πόθος ἐν πάθος. 211.
 ποῖν τοῦ. 271.
 ποῖον εἰκοσι, viginti anni. 507.
 ποιεῖν τηλὴν. 222.
 ποιεῖσθαι. 573.
 ποιητής, αὐτοῦ. 375.
 ποιος. 480.
 πολεμεῖν τινα. 576.
 πολεμικός ἐν πολιτικός. 630.
 πόλεμος, πολέμη, ἐν πόλεως, πόλεως. 630.
 πόλεως, πόλεως. 457.
 πολιτικά τραπέδα. 630.
 πολιτῶν ἐν πολέμῳ. 630.
 πολίαν ἐν πόλεων. 496. 650.
 πολλὰ (ἢ) τῆς γῆς. 281.
 πολυήρατος ἐν πολυπείρατος. 643.
 πολύκλαυτος, πολύκλαυτος. 222.
 πολυκραινος. 576. vid. etiam p. 656.
 πολύμνηα. 618.
 πολυόροφος. 586.
 πολυπείρατος. 643.
 πολυπληκτοσύνη. 656.
 πολυρῥεακτος. 534.
 πολῶς, ἢ πολλή. 464.
 — — — — — Σικελίας. 317.
 πολύσπερμα ζῶδια. 677.
 πολύτιμος. 586.
 πολύτιμος ἐν πολύσχιτος. 348.
 πολυτελής. 632.
 πολύ τι. 477.
 πολύχρυσος. 244.
 πολυψυμος. 680.
 πολυπῆτις. 669.
 πομπία. 446.
 πόνος ἐν νόσος. 497.
 — φθόνος. 253.
 πορεῖα ἐν πόρια. 250.
 πορεῖα, de altris. 654.
 πορεύεσθαι. 439.

πορμίειν et πορμίειν. 249. 1q.
 πορμίς. 466.
 πορφυρίς. 350.
 πορφυροβάφρος. 333.
 πορφυρός. 533.
 Ποσειδών. 250.
 ποταπός. 404.
 ποτι, ποτι, ότι. 634.
 ποτίσσειν. 662.
 πῦνος. 648.
 πρῆξις έργων. 640.
 πρᾶττειν. 316.
 πρεσβευτής. 638.
 πρέσις. 638.
 πρέσβυς, Saturnus. 257.
 πρεσβύτης et πρεσβευτής. 638.
 πρηΐα et πρηΐα. 659.
 πρηκτής. 679.
 πρδ et προς. 266. 286. 1q.
 προάγειν. 494.
 προάγειν. 313.
 προβάλλειν, προβάλλειν. 266.
 προβάλλειν. 568.
 προδίοπτρος. 257.
 προδρομαι νῆες. 628.
 προδρομος οἶκος. 628.
 πρόδυσσις. 681.
 πρόεδρος. 484.
 προεινεχυριάζειν. 320.
 προήρηται et προήρηται. 595.
 πρόδισις mortuorum. 258.
 προδισμός. 348.
 προδυμνίσθαι et προδυμνίσθαι. 471.
 προκαλεῖν. 489.
 προκομίζειν et προκομίζειν. 286. 1q.
 προκοπτειν. 305.
 προματωπίδια. 530.
 προμηθισμός. 659.
 προμηθεΐα. 512.
 πρδ μοίρας, πρδ ώρας. 277.
 πρόοδοι. 628.
 προοίμια. 469.
 προπηλακίζειν. 424.
 πρόπλασι. 628.
 προσάγειν. 528.
 προσάγειν. 323.
 προσαγευκνῆν. 217.
 πρδς άνάγκης, άνάγκη. 538.
 προσκατατίθειν. 218.
 προσβάλλειν. 598.
 πρδς δέ. 275.
 προσεῖναι et προσεῖναι. 404.
 προσελθῆν. 345. 355.
 προσερεθίζειν. 455.
 πρδς ήδονήν, βίαν. 538.
 — ήμεραν. 425.
 — — — πρδς έργον. 268.
 — κυρόν. 549.

προσήκει et προσήκειν et προσήκειν. 610.
 πρόσκλησις. 489.
 προσκρούειν. 452.
 προσκυνεῖν Ἀδράστειαν. 401.
 προσκυνήσῃ τινι et τινα. 304.
 προσλαμβάνειν. 609.
 προσπύμπειν. 401.
 προσπίπτειν. 225.
 προπάτης. 201.
 προσφέρειν. 598.
 — — λόγος. 304.
 προσφιλονεικεῖν. 464.
 προτερεν et πρώτον. 579.
 προτιθέμεν et προτιθέμεν. 266.
 προτι. 479.
 πρότροπος. 628.
 προφάσις. 319.
 προφυλακία. 559.
 προχέειν. 558.
 πρυμναίος. 269.
 πρύμνη. κατά πρύμνην. 626.
 πρύτανις. 519.
 πρωτοβόλος. 325.
 πρωτοσυνήχρος. 467.
 πρώτον, πρότερον. 478. 1q.
 πρωτοπύρος. 325.
 πρώτος et πρώτον. 389.
 — — ευεργέτης. 624.
 — — καὶ μόνος. 212.
 πτερεῖ, remi et vela. 262.
 πτεροίς et πτεροίς. 679.
 πτεροῦν κώπας. 262.
 πτερωτὰ Ζῆα. 679.
 πτερωτός. 607.
 πτηνὸς άνδρικοσ. 309.
 πτενίσθαι. 662.
 πτεινός. 662.
 πυθίσθαι. 331. 578.
 πυλητής. 676.
 πῦρ et πυρὸν ἄψιν, άνάψιν. 588.
 πῦρ et πυρός. 658. 672.
 πυρὶ et περί. 671.
 πυριλαμπής. 309. 658.
 πυριφεγγής. 671.
 πυροίς et πτεροίς. 679.
 πυρπύειν. 672.
 πυρπολεῖν. 308.
 πυρσαυγής. 672.
 πυρσός, πῦρ. 672.
 πυρσοτόκος. 672.
 πυρφορεῖν, πυρφόρος. 308.
 πωλεῖν, πειράσκειν. 268.

P.

'P geminum producit syllabam. 312.
 653.
 P saepe deficit in φ. 450. 481.
 έάζειν. 643.

φαίνειν. 648.
 φῶν ἔχειν. 223.
 φῶν cum aëlio. 469. 526.
 φέζειν et ἔρδειν. 658.
 φέζειν et ἔρδειν. 430. 19.
 φηγορεύειν. 507.
 φήτωρ. 201.
 φηρίζειν. 510.
 φήπτειν, φήπτειν. 387.
 φήπτειν. 320.
 φῶδα καὶ ἰα. 350.
 φοδογύνη et φοδογύνη. 471.
 φῶδιος. 643.
 φουζέιν. 643.
 φούτρον. 681.
 φούτιον et φούτιον. 250. 19.
 φύακας. 552.
 φυζέιν. 643.

Σ.

Σ additum, vel omiffum, in perf. pass.

445.
 — adhaeret e praecedente voce. 679.
 σαλπικτής. 604.
 σβέσαι. 392.
 σιλασμός. 264.
 σιλάω. 264.
 σέλη δῶν, sol et luna. 673.
 σιληναίος, η, ον. 659.
 σέωται et σέεται. 663.
 σῆμα et σχῆμα. 677.
 σημαίνονμεν [τα] respicitur. 553. 640.
 σημαίνοντες. 412. 413.
 σημῖον. 242. 623.
 σηκτός. 659.
 Σήγειν et Σήγειν. 250.
 σιδηρεῖς. 406.
 Σιδῶν et Χίος. 622.
 σιταγωγός. 612.
 σιτοδότης. 618. 19.
 σιτομετρία. 619.
 σκάφουσιν. 549.
 σκηπτός. 624.
 σκληναι. 625.
 σκολιπός. 657.
 σκολοπήεις. 337.
 σκερπίων δέμας. 666.
 σκυτοδινιάζειν. 390.
 σκυτομήνη. 588.
 σκύτος. 408.
 σκύβαλον. 248.
 σκυθίς. 328.
 σκυλόδεσος et σκυτόδεσος. 659.
 σφαγός. 601.
 ΣΠ et ΕΠ. 672.
 σπάδικας. 672.
 σπανόδεσος. 678.
 σπαράσσειν. 412.

σπείρα. 573.
 σπυδῆ. 253.
 ΣΤ. ΣΠ. semper producunt, syllab. 3124.
 ταδῖος et ταδμοῖς. 260.
 τάδμη καὶ γυνῶμων. 536.
 ταυρὸν ἀπιβαίνειν, ἀναβαίνειν. 502.
 τέγειν et τέργειν. 504. 19.
 τεινός, de faucibus. 669.
 τέλλειν. 457.
 τεινοχωρεῖν. 461.
 τέργειν et τέγειν. 504. 19.
 τερεός, de lignis. 293.
 τερεῖται et τέρεται. 504.
 τεφάν. 235. 258.
 τεφάνων et τομάτων. 399.
 τήκη et τήση. 438. 498. 671.
 Τήνια. 473.
 τήση ὅμμα. 473.
 τήση ὁφθαλμός. 404.
 τίφος. 554.
 τοή. 587.
 τοιχεῖα κηφέτερα. 579.
 τόλος. 271. 457.
 τομάτων et προτάμων. 399.
 τρατεία. 552.
 τρατηγικός. 374.
 — et τρατιντικός. 612.
 τρατηγός. 447.
 τρατιὰ et τρατεία. 530.
 τρατιώτης et τρατηγός. 612.
 τρατολογεῖν. 216.
 τρογγύλον πλοῖον. 612.
 τὸ et οὐ. 365.
 Συβαρίτης διὰ πλατείας. 601.
 συγγένεια ἡδῶν. 313.
 συγγένεις. 472.
 συγγυμναστής. 631.
 συγκαθίζομαι, συγκαθίζομαι. 212.
 συγκαλύπτειν. 366.
 συγκαταθῆναι et συγκαταφάσκειν. 243.
 συγκατεῖν. 590.
 σύγκρασις. 303.
 συγκρίνειν. 508.
 συγκροτεῖν. 251.
 συγκύνατος, συγκυνηγός. 365.
 συλλήτης. 364.
 συμβολεῖν. 288.
 συμβουλεύειν. 345.
 συμβούλον. 566.
 σύμβουλος et σύμβολος. 219. 511.
 συμπατάτη μήτηρ. 517.
 συμπεριλαμβάνειν. 629.
 συμπολίτης. 365.
 συμπτῶναι. 519.
 συμφορητής. 432.
 συμφύλαξ. 612.
 συμφωνεῖν, de planetis. 673.
 σύν: inde composita. 365. 432. 612.

- ὅν ἑβδομήκοντα. 262.
 ΣΤΝ et ΕΤ. 551.
 συνάγειν. 228.
 συνάγειν εἰπτόν. 432.
 συναγελασμός. 615.
 συναγωνιστής. 631.
 συναντᾶσθαι. 579.
 συναποθάνειν. 413.
 συνάπτειν. 519.
 — — μάχην. 582.
 — — de luna. 673. 674. 1q.
 συναρᾶμενος et συναρῶμενος. 547.
 συναφῇ de luna. 653.
 συναφῇ δέχυσθαι. λαβεῖν, δέκνυσθαι,
 δέκνυσθαι. 674. 1q.
 συνάβωμ εἰσθῆναι. 582.
 συνδεδωμένος. 432.
 συνδικρινδυνεύειν. 610.
 συνδουλοποιεῖν. 320.
 συνεκπλεῖν. 634.
 συνενεχθέντα (τὰ). 638.
 συνεργός. 266.
 συνείπιος. 365.
 συνίτις. 551.
 συνισχυρά. 513. 631.
 συνέφημος. 631.
 συναγορεύειν. 238.
 συναηλικιωτής. 365.
 σύνηλος et σύγκλος. 574. 1q.
 σύνθηρος. 365.
 συνιέναι. 450.
 συνιτῆν. 542.
 συναπύτης. 365.
 συνοδία, συνοδεία. 518-520.
 σύνοδος γάμου. 325.
 — — lunae. 652. 659.
 σύνοικος. 522.
 συναρῶμενος. 374.
 συντάσσασθαι et συντίθασθαι. 291.
 συντεταγμένως νησεῖ. 627.
 συντρέκω. 563.
 συναρῶμενος. 374.
 Συρακοσά. 562.
 συρῶν. 675.
 σύργξ. 515. σφαγίς. 662.
 Συρρακούσιοι. 562.
 σύρτης. 675.
 σφάγια. 605.
 σφάγιον σύργγος. 662.
 σφαγίζειν. 555. et σφαγίζειν. 450.
 σφαίρισμα. 665.
 σφάτερος. 677.
 σφύγγος. 672.
 σφῶδρος. 467.
 — — et φῶρος. 389.
 σφραγίζειν et σφαγίζειν. 450.
 σχῆμα et σημά. 677.
 — — καὶ χρῆμα. 408.
 σωματῆμπορος. 679.
 σωφρονεῖν et σωφρονίζειν. 574.
 Τ.
 Τ et Γ. 301.
 Τ et Θ. 302.
 ταινία. 257.
 Ταλαός. 500.
 τάλαντον ἀργυρίου, χρυσῷ. 286.
 τὰ μὲν . . τὸ δέ. 281.
 ταμνέειν. 347.
 ταμνέτωρ. 650.
 ταξίαρχος. 477.
 τάξις, τάξεις. 457.
 ταπεινώματα astrorum. 664. 666.
 ταράσσειν et χαράσσειν. 521.
 τα· σοί. 162.
 τάσσειν. 593. 1q.
 τάφος κενός. 289.
 ταχυγράφος. 200.
 τε abundat, vel pro καί. 455.
 τέγος et τέγος. 558.
 τέλειον. 593. 1q.
 τέλειον ὄμμα. 473.
 τέλειος. 217.
 τέλειον et κείλειον. 419.
 τέλειον εἰς πόλιν. 604.
 τέλλοντος κλίμα. 681.
 τέμνειν αἰθέρα. 656.
 τέμνεισθαι. 378.
 τετραπλή. 649.
 τετραγώνιος et τεταμένος. 593. 1q.
 τέττιξ et ἀκρίς. 516.
 τέχνη. 603.
 τέλειον. 320. 1q.
 τῇ [λάβει] et τῷ. 678.
 τῇν (δδὲν) ἐπὶ. 432.
 τηρεῖν et πληροῦν. 283.
 ΤΙ et Π. 249. 288.
 τὴ μέγα. 220.
 τιθάσσειν. 679.
 τιθηνεῖν. 279.
 τίλλειν. 412.
 τιμητικός. 616. 1q.
 τιμωρεῖσθαι. 577.
 τινῶν et τῶν. 219.
 τιταίνειν ἄρμα. 681.
 τιτύσκω. 674.
 τὸ βάρβαρον, τὸ δημοτικόν. 469.
 τομός et τόρος. 483.
 τονδοῦζω. 670.
 τόξον Sagittarii. 646.
 τόπος et τύπος. 354.
 — — ἀεροφίας. 671.
 τόρος et τομός. 483.
 τοσῶτον, τοσῶνδε. 427.
 τότε δη, τότε. 322.
 τοῦτο ἵκνιν. 309.

ταύτου (ένεκα). 308.
 τραπέζα ἀναγκαία. 609.
 τραπέζιτι. 293. 19.
 τραχύς et παχύς. 223.
 τραχύτομος. 223.
 τρέπειν τὴν αἰτίαν. 548.
 τρέπεισθαι, τρέφεισθαι, τέφεισθαι. 342. 19.
 τρέβειν. 330.
 τρέβων. 318.
 τρεϊκόντος. 471.
 τρικυμία. 347.
 τρίλιτος. 278.
 τριπέτηλον. 657.
 τριχάλκπτος. 319.
 τροπικὰ ζώδια. 293.
 τροπον, κατὰ τὸν δυακτόν. 452.
 τροχός. 377.
 τρύχεσθαι τιος. 452.
 τὸ et τῆ. 678.
 Τύρος. 565. 586.
 τύφειν. 522.
 τύχη τόπη. 437.
 — et ψυχὴ. 457.
 Τύχης κληρός. 676.
 τῷ et τινί. 219.

Τ.

Τ et οι. 257.
 ταικινθισθαφής. 533.
 ὑβρίζειν eis. 597.
 ὑδωρ, ὑδωρ. 322.
 ὑδάγειν. 226. 637.
 ὑπᾶ. 643. 671.
 ὑπαίθριος. 587.
 ὑπαρ καὶ ὄναρ. 291.
 ὑπαρχος et ἑπαρχος. 448.
 ὑπειρεσία. 261.
 ὑπέκ. 678.
 ὑπεκπροθέειν. 678.
 ὑπεκτέθειν. 388.
 ὑπεξεργάζειν. 678.
 ὑπεραποθανεῖν. 413.
 ὑπερθέσθαι. 479.
 ὑπεροπλίσαι. 572.
 ὑπεροπτία. 572.
 ὑπερμυθία. 680.
 ὑπίστην. 569.
 ὑπηρέτης. 446.
 ὑπιδεῖν. 509.
 ὑποβάλλειν. 509.
 ὑπογράφειν. 231.
 ὑπογραφεύς. 199-202.
 ὑποδείκναι. 662.
 ὑποζάκτρος. 391.
 ὑποζυννύειν. 533.
 ὑπείθεσις. 435.
 ὑπολαβεῖν. 541.
 — et ἀπολαβεῖν. 363.

ὑπολαμβάνειν. 304.
 — de vento. 363.
 ὑπολάμπειν. 298. 383.
 ὑπομένειν, φέρειν. 273.
 ὑποπτύσσειν. 668.
 ὑπορρίπτειν. 544.
 ὑποστρατηγός et ἐπιστρατηγός. 448.
 ὑποτιδέειν. 544.
 ὑποφείρεισθαι. 363.
 ὑποφθιγγεσθαι. 576.
 ὑποχθόνιοι. 265. 492.
 ὑποχρίειν. 231.
 ὑφαιμος. 223.
 ὑφᾶς. 533.
 ὑφίστασθαι et ὑπεξίστασθαι. 232.
 ὑφορμῶν. 249. 392.
 ὑψών, ἀναταυροῦν. 669.
 ὑψωμα de astris. 666.

Φ.

Φαίδων. 264. 640.
 Φαίδρος. 477.
 Φαιδρύνεισθαι. 270.
 φαίνειν. 654. 19.
 Φαμένωφα. 524.
 Φανερός. 355.
 Φανερὸς θεός. 550.
 Φαν.ς. 565.
 Φαντασία. 408. 450.
 Φαρμάττειν et φράττειν. 624.
 φάρυγξ, φάρυγος. 407. 669.
 φέρεσθαι. 365.
 — et φέρεισθαι. 321.
 — et φθίρεισθαι. 384.
 φέρτερος et φίλτερος. 646.
 φέρων. 517.
 φηδῶσαι. 676.
 φηλήτης. 676.
 φθίγγεισθαι αὐλῶ. 449.
 — et φθίγγεισθαι. 630.
 φθιγκτός. 449.
 φθίρεισθαι. 384.
 φθόνος et πότος. 253.
 — φόνος. 430.
 φθορὰ et φορᾶ. 384.
 φιλαίτιος. 546.
 φίλατο. 357. 19.
 φιλησίη. 356.
 φιλητής. 676.
 φιλογύνης. 276.
 φιλοδέσποτος. 410.
 φιλόπατρις. 213.
 φιλοπράγμων et φιλοπαίγμων. 634.
 φιλοφρόσυνος. 500.
 φιλτάτιον. 344.
 φίλτερος et φέρτερος. 646.
 φιλέσαι. 676.
 φιλώνυμος. 575.

φλόγεσθαι et φλέγεσθαι. 630.
 φοβερός, μέγας. 389. δ. η. 413.
 — — et φοβερός et φορός. 389.
 φοιβήτης. 306.
 φοιβήτωρ. 306.
 φοίνιξ. 575.
 φύνος, sanguis. 427. ιγ.
 — — et φύνος. 430.
 φοράδην. 384.
 φορὰ et βορά. 365.
 φορός. 605.
 — — et φοβερός. 389.
 φορτίον et φόριον. 267. ιγ.
 φορτίε. 628.
 φράζεσθαι. 669.
 φράττειν et φαρμάττειν. 624.
 φυγαυείν. 464.
 φυγήν εἰδέναι. 514.
 φυλάττεσθαι. 469.
 φυλλοβολεῖν. 399.
 φύνη τινος. 206.
 φύσα, ὥσπος. 665.
 φύσιντες. 665.
 φύσας et φύσησας. 665.
 φυσίζος. 671.
 φυσικὸς βίος. 634. ιγ.
 φυτοέργος et φυτοργός. 407.
 φυκᾶς. 290.
 φύξ, φαιός. 662.
 φύς, ἀνὴρ pro τίς. 341.
 φωσγήρας, sol et luna. 674.
 φωσφόρος. 337.
 φῶτα δύω, sol et luna. 674.

X.

X et Λ. 330. 338. 666.
 χαίρειν de astris. 664.
 χαίρων (ν). 593.
 χαλαίτης. 643.
 χαλέπτειν et καλύπτειν. 647.
 χαμαιδοδάσκαλος. 618.
 χάραγμα. 317.
 χαράσσειν et τράσσειν. 521.
 χάρειν omittitur. 308.
 χαριτικός. 397.
 χαρτάρειον. 411.
 χειλῶν et χεῖλων. 399.
 χεῖμαρρος et χειμέριος. 551.
 χεῖρ θαρσαλέη. 643.
 — manus propria. 487.
 — fera. 488.
 — διὰ χεῖρος, διὰ χεῖρων, χεῖρ. 273.
 — ἐν ταῖς χερσὶν ἴχθιν. 475.
 χεῖρ τῆ ἡμῶν. 617.
 χελιδόνις. 353.
 χερσαῖος, de lignis. 293.
 χερσὶν ἡμφοτέραις. 585.

χηλαί. 655.
 χηλή. 270.
 χήρη et χῶρη. 538.
 Χίος et Σιδῶν et Κίος. 621.
 χλανὶς et χλαμῆς. 433.
 χορεία. 654.
 χορός. 654.
 χρήμα. 204.
 — — et χρήμα. 641.
 χρήματα et κτήματα. 320.
 χρηματία. 279.
 χρόνος πρεσβύτερος. 464.
 χρονοκράτωρ. 650.
 χρυσάμπυξ. 656.
 χρύσεος. 530.
 χρυσόλατος. 601.
 χρυσοίθεις. 656.
 χρυσὸς ἀπολλυμένος. 632.
 χρυσοῦφης. 618.
 χρέμα καὶ σχήμα. 408.
 — — et χρήμα. 641.
 κωλόποδες. 643.
 κωλὸς et κωλός. 643.
 κῶρη. 276.
 κῶρη et χήρη. 538.

Ψ.

ψηφῶν. 618.
 ψηφολόγοι. 618.
 ψῆφος. 239.
 ψύγν, ψυγμός, ψύγμα. 648.
 ψυχάγωγιον. 421.
 ψυχὴ et τύχη. 457.
 ψυχῆς κυρία. 361. 610.
 ψυχικός. 500.
 ψυχμ, ψυγμός. 648.

Ω.

Ω non eliditur. 647.
 ὠδὴν et ὠδὴν deriuata mixta. 680.
 ὠμοχάριν. 580. 581.
 ὠνάμην. 406.
 ὦν ἐπὶ. 295.
 ὠνήσασθαι. 547.
 ὦρα et μοῖρα. 645.
 ὦρα. 663.
 ὠραία et περὶα. 659.
 ὦρα βίη. 655.
 ὠροσκόπος. 663.
 ὡς ἐκ θαλάσσης τῷ τάφῳ. 283.
 ὥστε [post] sequitur nomen vel alius
 calus. 538.
 — — ὑπὸ ξίφους, τῷ λόγῳ. 283. 542.
 ὠτισμός. 481.
 ὠχρός. 425.
 ὦω ab ὦω: ἡβών, ἡβών. 533. 644. 680.

